

Over dit boek

Dit is een digitale kopie van een boek dat al generaties lang op bibliotheekplanken heeft gestaan, maar nu zorgvuldig is gescand door Google. Dat doen we omdat we alle boeken ter wereld online beschikbaar willen maken.

Dit boek is zo oud dat het auteursrecht erop is verlopen, zodat het boek nu deel uitmaakt van het publieke domein. Een boek dat tot het publieke domein behoort, is een boek dat nooit onder het auteursrecht is gevallen, of waarvan de wettelijke auteursrechttermijn is verlopen. Het kan per land verschillen of een boek tot het publieke domein behoort. Boeken in het publieke domein zijn een stem uit het verleden. Ze vormen een bron van geschiedenis, cultuur en kennis die anders moeilijk te verkrijgen zou zijn.

Aantekeningen, opmerkingen en andere kanttekeningen die in het origineel stonden, worden weergegeven in dit bestand, als herinnering aan de lange reis die het boek heeft gemaakt van uitgever naar bibliotheek, en uiteindelijk naar u.

Richtlijnen voor gebruik

Google werkt samen met bibliotheken om materiaal uit het publieke domein te digitaliseren, zodat het voor iedereen beschikbaar wordt. Boeken uit het publieke domein behoren toe aan het publiek; wij bewaren ze alleen. Dit is echter een kostbaar proces. Om deze dienst te kunnen blijven leveren, hebben we maatregelen genomen om misbruik door commerciële partijen te voorkomen, zoals het plaatsen van technische beperkingen op automatisch zoeken.

Verder vragen we u het volgende:

- + *Gebruik de bestanden alleen voor niet-commerciële doeleinden* We hebben Zoeken naar boeken met Google ontworpen voor gebruik door individuen. We vragen u deze bestanden alleen te gebruiken voor persoonlijke en niet-commerciële doeleinden.
- + *Voer geen geautomatiseerde zoekopdrachten uit* Stuur geen geautomatiseerde zoekopdrachten naar het systeem van Google. Als u onderzoek doet naar computervertalingen, optische tekenherkenning of andere wetenschapsgebieden waarbij u toegang nodig heeft tot grote hoeveelheden tekst, kunt u contact met ons opnemen. We raden u aan hiervoor materiaal uit het publieke domein te gebruiken, en kunnen u misschien hiermee van dienst zijn.
- + *Laat de eigendomsverklaring staan* Het “watermerk” van Google dat u onder aan elk bestand ziet, dient om mensen informatie over het project te geven, en ze te helpen extra materiaal te vinden met Zoeken naar boeken met Google. Verwijder dit watermerk niet.
- + *Houd u aan de wet* Wat u ook doet, houd er rekening mee dat u er zelf verantwoordelijk voor bent dat alles wat u doet legaal is. U kunt er niet van uitgaan dat wanneer een werk beschikbaar lijkt te zijn voor het publieke domein in de Verenigde Staten, het ook publiek domein is voor gebruikers in andere landen. Of er nog auteursrecht op een boek rust, verschilt per land. We kunnen u niet vertellen wat u in uw geval met een bepaald boek mag doen. Neem niet zomaar aan dat u een boek overal ter wereld op allerlei manieren kunt gebruiken, wanneer het eenmaal in Zoeken naar boeken met Google staat. De wettelijke aansprakelijkheid voor auteursrechten is behoorlijk streng.

Informatie over Zoeken naar boeken met Google

Het doel van Google is om alle informatie wereldwijd toegankelijk en bruikbaar te maken. Zoeken naar boeken met Google helpt lezers boeken uit allerlei landen te ontdekken, en helpt auteurs en uitgevers om een nieuw leespubliek te bereiken. U kunt de volledige tekst van dit boek doorzoeken op het web via <http://books.google.com>

4008 E 29

]

VOLLEDIG
GRIEKSCH-NEDERDUITSCH
W O O R D E N B O E K
VOOR
DE GEDICHTEN VAN
H O M E R U S.

1916/5
21/9/20

182 C 11

VOLLEDIG

GRIEKSCH-NEDERDUITSCH

W O O R D E N B O E K

VOOR DE

GEDICHTEN VAN HOMERUS,

BEWEENS EENE

VERKLARING DER MOEIJELIJKSTE PLAATSSEN,

DÉR GEBRUIKEN EN INSTELLINGEN

VAN HET HELDENTIJDVAK,

EN VAN DE

EIGENNAMEN.

TEN DIENSTE DER SCHOLEN ZAMENGESTELD DOOR

G. CH. CRUSIUS,

SUBRECTOR AAN HET LYCEUM TE HANOVER,

EN VOOR NEDERDUITSCHER SCHOLEN BEWERKT DOOR

H. M. POL,

PH. TH. M. LITT. HUM. DOCTOR.

AMSTERDAM,

BIJ JOHANNES MÜLLER.

1837.

GEDRUKT BIJ C. A. SPIN.

V O O R R E D E

VAN DEN

VERTALER.

Om de beoefenaren der Gedichten van Homerus met de inrigting en het doel bekend te maken, waardoor dit Woordenboek van de overige algemeene Lexica zich onderscheidt, komt het mij het geschiktste voor, uit de Voorrede van den Duitschen Schrijver het meest belangrijke over te nemen, en vervolgens kortelijk de veranderingen op te geven, welke ik gemeend heb, in sommige Artikels te moeten maken.

Schoon het, inzonderheid in *Duitschland.*, aan geene hulpmiddelen ontbrak, welke ter verklaring der Gedichten van Homerus verstreken, zoo bestond er echter nog geen volledig Woordenboek, waarin de eerstbeginnende beoefenaar, in een kort bestek alles bijeen verzameld vond, hetwelk tot het verstaan van die Schriften vereischt wordt. Een Woordenboek toch, dat tot de opheldering van éénen Auteur bepaaldelijk bestemd is, moet niet alleen alle woorden en de beteekenissen bevatten, waarin dezelve bij zoodanigen Schrijver voorkomen, maar ook de eigenaardige spreekwijzen behelzen, die bij hem gevonden worden, en de plaatsen meer naauwkeurig opgeven, welke, wegens eene bijzondere constructie of beteekenis der woorden, moeilijk zijn, en verschillend uitgelegd kunnen worden. Tevens is het een vereischte, dat de eigennamen van personen of plaatsen de noodige toelichting ontvangen, en ook dat de zaken zelve, door de woorden uitgedrukt, overal, waar de zin dit vordert, duidelijk worden verklaard. Te dien einde vindt men in dit Woordenboek vooreerst, alle woorden, welke in de Ilias en Odyssea, in de Hymnen en de

overige kleinere Gedichten van Homerus voorkomen; ten tweede is inzonderheid de verklaring der moeilijke plaatsen in het oog gehouden, en zijn verschillende uitleggingen aangehaald, in zoo verre het bestek zulks toeliet; terwijl eindelijk alle eigennamen van personen, volken, steden of landen opgenomen en opgehelderd zijn.

Ten opzigte der uitdrukking: Volledig Woordenboek, vergelijkt de Heer CAUSIUS zijn werk met eenige andere Woordenboeken, waaronder het groote Lexicon etymologicum et reale, cui pro basi substratae sunt concordantiae Homericæ et Pindaricæ, door DAMM a°. 1765 uitgegeven, de voornaamste plaats bekleedt. Inzonderheid heeft hij de nieuwste uitgave, door Prof. ROST te *Gotha* bezorgd, naar verdienste gewaardeerd, en dikwijls gevolgd. Echter ontbreken zelfs in dat uitvoerig Woordenboek de woorden uit de Hymnen en de overige kleine Gedichten. Voorts maakt de Schrijver melding van het oude werk: w. SEBBERI, *Argus Homericus*, s. Index omnium vocabulorum in omnia Homeri poemata, dat alleen eene woordenlijst zonder verklaringen behelst, en dus hier slechts van geringe dienst wezen kon; van eenige Duitseh Woordenboeken, op dezelfde leest geschoeid, doch gedeeltelijk onvoltooid, gedeeltelijk zeer onvolledig, en eindelijk van het Woordenboek, door FASSOW uitgegeven, het welk, bij al deszelfs voortreffelijkheid, ten opzigte van Homerus niet overal voldoende bevonden wordt.

Ik heb het groote Woordenboek van DAMM telkens vergeleken, de aangehaalde plaatsen uit Homerus, een voor een, opgezocht, en meen daardoor in mijne poging geslaagd te zijn, om eene grootere volledigheid en naauwkeurigheid aan dit werk bij te zetten. Een vijftigtal woorden, welke vergeten waren, zijn er bijgevoegd; de verregaande achteloosheid in het aanhalen van plaatsen, waardoor het dikwijls geheel onmogelijk was, dezelve te vinden, is verbeterd; verscheidene Artikels, zoo als bijv. *Ἐκτωρ, Ἑλένη, Ὀδυσσεύς, Πηλεῖος, πρυλείς*, enz. zijn geheel omgewerkt en vermeerderd. Men vergelijke de aangehaalde Artikels met diezelfde in het oorspronkelijke, en men zal zich van de grootere volledigheid en naauwkeurigheid, welke de vertaling in dit opzigt bezit, genoegzaam kunnen overtuigen.

Wat de Grammaticche vereischten in een Woordenboek aangaat, zoo twijfel ik niet, of de wijze, waarop aan dezelve hier voldaan is, zal weinig te wenschen overlaten. Bij substantiva en adjectiva zijn de epische en poëtische casusvormen afzonderlijk bijgevoegd, en met opgave der gewone vormen, verklaard. Bij de verba zijn niet alleen de gebruikelijke hoofdtijden alle aangehaald, maar ook de poëtische en epische vormen opgegeven. Moeijelijke vormen, welke de leerling niet kan verklaren, zijn nog eens opgenomen in de alphabetische volgorde, waarbij hij tot de stamvormen verwezen wordt. De aanhaling der Duitsche Grammatica's van BUTTMAN, THIERSCH, ROST en KÜHNER, welke in *Duitschland* algemeen op de scholen gebruikt worden, kon, zoo als van zelf spreekt, niet in de vertaling, voor Nederlandsche scholen geschikt, behouden worden; eene Nederduitsche Grammatica, welke derzelve plaats zoude kunnen vervullen, bestaat er tot nog toe niet. Dit moest uit dien hoofde achterwege blijven. Behalve de etymologie der afgeleide woorden, zijn degene, welke alleen bij Dichters gevonden worden, door het bijgevoegde *poëtisch*, en die alleen bij Epici voorkomen, door *episch*, nader onderscheiden. De lengte en korthed der lettergrepen in de prosodie, is ook overal, behalve in de vier eerste vellen, naauwkeurig opgegeven. In het Duitsche vindt men deze bepaling slechts nu en dan.

Het ligt in den aard der zaak, dat de verklaring der woorden en de opgave der beteekenissen meestal overeenstemt met hetgeen in andere Woordenboeken, te dien opzichte gevonden wordt. Bij moeijelijke woorden zijn niet alleen de nieuwere Uitleggers vergeleken, maar ook de Schriften der oude Grammatici, de Commentariën van EUSTATHIUS en het Lexicon van APOLLONIUS geraadpleegd. De Artikels: *Ἄιδης, βασιλεύς, δῆμος, πῖσσός*, de namen van wapenen, kleederen enz. strekken ten bewijze, in hoe verre, bij deze en dergelijke woorden, de huiselijke, Godsdienschtige en staatkundige toestand der Grieken, in het heldentijdvak, in acht genomen is.

Het gebruik der verba in de syntaxis, ten opzichte der casus en praepositien, en de verklaring der particulae is zorgvuldig nagegaan en

opgegeven, immers voor zoo verre men dit in een Woordenboek kan verwachten. Woorden, die slechts éénmaal voorkomen, ἀπαξ εἰρημένα, worden door het teeken † aangeduid; woorden, die alleen in de Hymnen en kleinere Gedichten gevonden worden, zijn, ter onderscheiding van de taal der Ilias en Odyssea, met een * gemerkt. Staat zulk een teeken bij eenig Artikel, bijv. *Il. of *Od. dan geeft dit te kennen, dat dit woord alleen in de Ilias of in de Odyssea voorkomt.

Een tweede onderscheidend kenmerk van dit Woordenboek is de verklaring der moeilijke plaatsen, voor zoo veel de beknoptheid van een Lexicon zulks toelaat. Echter vindt men van iedere plaats ten minste ééne vertaling; en, bij verschil van uitlegging, gewoonlijk ook verschillende gevoelens opgegeven.

Bij de eigennamen van personen, plaatsen en volken, heb ik gemeend, de bijgevoegde beteekenissen, inzonderheid de gewrongene en smakeloze Latijnsche overzettingen van HERMANN, te moeten achterwege laten. Eensdeels toch zijn dezelve meestal uitvloeisels van het valsch vernuft der Grammatici, bijv. Ἀχιλλεύς van ἄχος en λαός, (*Molestinus*, HERMANN.) Ἐλένη, van ἔλανη, fakkel, als oorzaak des krijgs, enz. anderdeels bezitten deze afleidingen geene nuttigheid, daar zij niets ter verklaring van den persoon, of van de zaak behelzen. Mogt eenig onderwijzer desnietteenstaande van oordeel zijn, dat het mededeelen dezer afleidingen aan de leerlingen, eenig nut opleverde, dan is het vormen derzelve eene zaak, die weinig moeite of inspanning kost. Slechts daar, waar Homerus of de Hymnen-dichter zelf de afleiding maakt, is dezelve behouden, bijv. in Ὀδυσσεύς en Πάν; ook op sommige plaatsen, om het belagchelijke dier afleidingen aan te toonen, bijv. in λυκάβας en Πρωτισίλαος; insgelijks in de komische namen der muizen en kikvorschen, in de Batrachomyomachia, die me opzet aldus zamengesteld zijn.

Waar ik mij met de uitlegging des Schrijvers niet konde vereenigen, heb ik de vrijheid genomen, veranderingen te maken, bijv. in de art. Σχερὴν en Φαίηρες. Van de door hem aangehaalde Uitleggers, zijn slechts de oude altijd genoemd, de nieuwere alleen dan, wannecr zulks onvermijdelijk was.

In de eigennamen der Goden is de Grieksche benaming behouden, om het eigenaardige der Homerische Godheden meer uit te drukken.

De namen der menschen zijn op de gewone wijze geschreven.

Mogt dit Woordenboek, hoe verre ook nog van de volmaaktheid verwijderd, veel toebrengeu ter bevordering van de zoo gewigtige studie der Gedichten van Homerus, die de Grondlegger van de Grieksche taal niet alleen, maar ook de Vader der Grieksche beschaving genoemd mag worden. De vervulling van dezen wensch zal de schoonste beloning zijn voor de niet geringe moeite, door mij aan de bewerking van hetzelfde besteed.

AMSTERDAM, Maart, 1837.

Hm. P O L.

OPGAVE DER VOORNAAMSTE VERKORTINGEN.

aeol.	beteekent aeolisch.	Lex.	beteekent Lexicon.
Apd	— Apollodorus.	poët.	— poëtisch.
Apoll. of Ap.	— Apollonii Lexicon Homeritum.	z.	— zoon.
att.	— attisch.	d.	— dochter.
Batr	— Batrachomyomachia.	v.	— voor of van.
dor.	— dorisch.	in pl. v.	— in plaats van.
ep.	— episch.	overdr. of overdragt	— overdragtelijk.
Epigr. of Ep	— Epigrammata.	=	— zooveelals, gelijk.
fragm. of fr.	— fragmenta.	†	— ἀναξ σημεριν.
h.	— hymnus	*	— alleen in de Hymnen voorkomend.
imper.	— imperativus.	* Il.	— alleen in de Ilias.
impf.	— imperfectum.	* Od	— alleen in de Odyseea.
ion.	— ionisch.		

A, de eerste letter van het Gr. alphabet; als cijfer, *een*; van daar bij Homerus het teeken der eerste rhapsodie. De 24 letters van het Gr. alphabet dienen ook, om de 24 rhapsodiën der Ilias en de Odyssee aan te wijzen.

a, in de zamenstelling is 1) *a* *privativum* (voor eene klinker gewoonlijk *av*) het nederduitsche *on* en drukt eene *ontkenning* uit van het begrip, somtijds stelt het hetzelfde ook in eenen ongunstigen zin voor: *αδηλος*, *onduidelijk*, *ἄναος*, *kinderloos*, *ἄβουλος*, *onberaden*, *ἀναίτιος*, *onschuldig*. 2) *a* *collectivum* of *intensivum*, geeft in de eerste plaats eene *verbinding* te keunen van twee voorwerpen, vervolgens in het algemeen ook de begrippen *van gelijkheid*, *van bijeenverzameling*, *van versterking* en *vermeerdering* (*intensitas*): *ἄλοχος* (*λέχος*), *bedgenoot*, *gemalin*; *ἀτάλατος*, *gelijk van gewigt*, *ἀθρόος* (*θρόω*), *verzameld*, *ἄβρομος*, *zeer klinkend*, *volgedruisch*. 3) *a* *euphonicum* wordt, ter bevordering der welluidendheid, voor verscheidene woorden gevoegd die met twee medeklinkers beginnen: *ἄβληχρός* v. *βληχρός*, *ἀσπερχής* v. *σπερχής*.
ά, Interj., uitroep van onvergenoegdheid, medelijden en verbazing: *Ο, ach*.
α *deus*, *o, arme*, II. 11, 441.

ἄατος, *ov*, poët. (*ἄαω*), *onschendbaar* als bijv. n. van het water der Styx, II. 14, 271. en van den wedstrijd, Od. 21, 91. Het water der Styx wordt *onschendbaar* genoemd, dewijl de Goden bij hetzelfde eenen onverbreekbaren eed zwoeren, in de Od. daarentegen wordt de wedstrijd in een zedelijk opzigt *onschendbaar* genoemd d. i. *onberispelijk*, *eerwaardig*. De oude grammatici nemen of eene dubbele *a* *priv.* of eene *a* *intens.* aan en verklaren *ἄατος* door *πολυβλαβής*, *zeer schadelijk*.

ἄαγης, *ēs* (*ἄγγυμι*), *onverbreekbaar*, *sterk*, *ἕσπαιον*, Od. 11, 575. †
ἄαομαι, Dep. med. m. z. *ἄαω*.

ἄαπτος, *ov*, poët. (*ἄπτω*), *niet aan te raken*, *niet te naderen*, *onbedwingbaar*, bijv. n. van de sterke handen der Goden en helden, II. 1, 567.

ἄαχετος, *ov*, ep. verlengd voor *ἄαχέτος*.
ἄαω, poët. ($\frac{\text{—}}{\text{—}} \frac{\text{—}}{\text{—}}$), aor. 1. act. *ἄαω* *zamengetr.* *ἄαα*, aor. m. *ἄααθήην*, 3 sg. *ἄαατο*, aor. pass. *ἄαοθήην*. Van het praes. alleen 3 sg. m. *ἄαται*. 1) act. *schenden*, *schaden*, *beschadigen* met acc. *ἢ ἕα τῷ ἥδη βασιλῶν τῆδ' ἄτη ἄασας*, hebt gij wel ooit eenen der koningen door zoodanig onheil benadeeld, d. i. in zulk een onheil gestort, II. 8, 236.
b) voorn. het verstand krenken, *verbijsteren*, *verblinden*, *misleiden* met en zonder *φρένας*: — *οἶνω*, door wijn den geest verdooven, Od. 21, 297. *ἄασαν μὲ στρατος*, de medgezellen misleidden mij, Od. 10, 68. en *δαίμονος αἴσα*, Od. 11, 61, vd. pass. *misleid*, *verbijsterd worden*, *in het verderf loopen*, II. 16, 685. *Ἄτη, ἢ πρῶτον ἄαοθήην*, Ate, door welke ik het eerst verblind werd. II. 19, 136. II) Med. *zich laten bedriegen*, *verblinden*, *dwaalen*, *zich vergissen*, *dwaas handelen*, II. 9, 116. ook *ἄαατο μέγα θυμῷ*, hij was geheel verbijsterd in zijn gemoed, II. 11, 340. b) als dep. med. met acc. II. 19, 91.

Ἄβαντες, *oi*, de *Abanten*, de oudste inwoners van het eiland Euboea, welke onder Elephenor z. van Chalcedon naar Troje optrokken; misschien eene volkplanting uit Argos, welke onder den koning Abas naar Euboea verhuisde; volgens Strabo een stam, die uit Thracië derwaarts was gegaan. II. 2, 541.

Ἄβασφῶρήη, *ἡ*, eene bronnimf, moeder van Aesepus en Pedasus bij Buco- lion. II. 6, 22.

ἄβυκῶ (*βᾶω*), poët. aor. *ἄβυκῶσα*, eigenl. sprakeloos zijn; gew. *onkundig zijn*, *niets weten*, *niets vermoeden*, Od. 4, 249. †

Ἄβᾶς, *avtos*, *ō*, een Trojaan, z. v. Eurydamas, door Diomedes gedood, II. 5, 148.

Ἄβιοι, *oi*, de *Abiërs*, zwerfende Scythen in het noorden van Europa, volgens Strab. aan den Ister, II. 13, 6. † (eigenl. *arm*, *behoefstig*, van *a* en *βιος*. Voorheen werd het ook als adject. verklaard).

* **ἄβλύβῆως**, poët. v. *ἄβλαβῶς*, adv.

(ἀβλαβής), onschadelijk, onnadeelig, h. Merc. 83.

* ἀβλαβίη, ἡ, poët. v. ἀβλάβεια (βλάβη), onnadeelgheid, onschadelijkheid, onschuld, in pl. ἀβλαβία νόου, h. Merc. 393.

Ἀβληρος, ὁ een Trojaan; door Antiochus, s. van Nestor gedood, Il. 6, 33.

ἀβλής, ἦτος, ὁ, ἡ, poët. (βάλλω) niet geworpen, niet afgeschoten, bijv. n. van eenen nog nietgebruikten pijl, Il. 4, 117. †

ἀβλητος, ον, poët. (βάλλω), niet getroffen, ongewond, Il. 4, 540. †

ἀβληχρός, ἡ, ὄν, (α euph. en βληχρός), zwak, krachteloos, zacht — χεῖρ, de krachteloze hand van Aphrodite, Il. 5, 337. — τεῖχος, een zwakke muur, Il. 8, 178. — δάνατος, de zachte dood, Od. 11, 135.

ἄβρομος, ον, (α intens. en βρέμω), zeer bruisend, veel gedruisch makend, bijv. n. der Trojanen, Il. 13, 41. †

ἄβροτάζω, poët. (waarschijnl. van aor. 2. ἀβροτεῖν, ep. v. ἀμαρτεῖν), missen, minis, iemand: alleen in aor. 1. conj. μήπως ἀβροτάζομεν (ep. v. ἀβροτάζομεν) ἀλλήλοισιν, opdat wij elkander niet missen, Il. 10, 65. †

ἄβροτος, ον, eens ἀβρότη, poët. (βροτός) = ἀμβροτος, onsterfelijk, goddelijk, heilig, vult ἀβρότη, de heilige nacht, in zoo ver zij een geschenk der Goden is, Il. 14, 78. De beteekenis: ledig van menschen is twijfelachtig.

Ἀβύδος, ἡ, Abydos, st. in het gebied van Troje aan den Hellespont, tegenover Sestos, nu Avido, Il. 2, 836. Van daar adv. Ἀβυδόθεν van, en Ἀβυδόδα, in of te Abydos.

ἀγάσθαι, s. ἀγάομαι.

ἀγαγόν s. ἄγω.

ἀγάομαι, als praes. bij Hom. ongebruikelijk, doch het geeft de tijden voor ἄγαμαί.

ἀγαθός, ἡ, ὄν, goed, voortreffelijk, degelijk, uitstekend op elke wijze, vooral aan lichameelkracht en dapperheid; dikwijls met acc. ter nadere bepaling: βόην ἀγαθόν, voortreffelijk in het krijgsgeschied (z. βοῖ), bijv. n. der aanvoerders. δ) met infin. ἀγαθόν νυκτὶ κινεῖσθαι, het is goed den nacht te gehoorzamen, Il. 7, 282 cf. Od. 3, 196. c) εἰς ἀγαθόν εἰπεῖν, ten beste radem met woorden, Il. 9, 102. εἰς ἀγαθὰ φρονέων, op het goede bedacht, Il. 23, 305. Hierbij de onregelm. comp.

ἀμείνων, βέλτιων, κρείσσων, λωϊών, superl. ἀριτος, βέλτιωτος, κρείστωτος, λωϊώτος enz.

Ἀγαθῶν, ὠνος, ὁ, z. van Priamus en Hecuba. Il. 24, 249.

ἀγαδομαί, ep. nevenvorm van ἄγαμαί, alleen in pr. gebruik in de beteek. onvergevoegd zijn, vergramd zijn, Od. 20, 16. † ἀγακλής, ἔς, poët. (ἀγαν, κλέος), gen. ἔος, zeer beroemd, roemrijk, voortreffelijk, gemeenlijk van menschen; eens van Hephaestus, Il. 21, 379.

Ἀγακλήης, zamengev. ἦς, ἦος, ὁ, een Myrmidonier, vader van Eriχθεύς, Il. 16, 571.

ἀγακλειτός, ἡ, ὄν = ἀγακλής, poët. zeer beroemd, roemrijk, gewoonl. van menschen. δ) van zaken: alleen ἀγακλειτὴ ἑκατόμβη, eene voortreffelijke hecatombe, Od. 3, 59.

ἀγακλιτός, ὄν, poët. (κλιτός), eigenl. van wien men veel hoort, wijldvervaard, hoogergeroemd, uitstekend, gew. van menschen. δ) van zaken: alleen ἀγακλιτὰ δώματα, Od. 3, 388. 428.

* ἀγαλλίς, ἴδος, ἡ, een bolgewas, of bloem, misschien eene soort van leliên, h. Cer. 4, 426.

ἀγάλλομαι, med. alleen praes. zich verhoovardigen, ergens mede prijzen, trotsch op iets zijn, met den dat. meest met het partic. van menschen: — ἴπποισι καὶ ὄχεσφι, trotsch op paarden en wagens; Il. 12, 114. van Goden: van de Θεοὶ, h. Merc. 553. van Pan: — φρονέω μοδπαῖς, op het gezang in zijn gemoed trotsch zijn, h. 19, 24. van merries: — πώλοισιν, met veulens pronken, Il. 20, 222. van vogels: — πτερόγεσσι, zich op vleugels verhoovardigen, Il. 2, 462. oneigenl. van schepen: — ἄος ὄρεω, zich verheugen over den gunstigen wind van Zeus, d. i. door den wind begunstigd worden, Od. 5, 176. δ) met partic. van Hector: ἀγάλλεται ἔχων τεύχεα, hij prijkt met wapenen. Il. 17, 473.

ἀγαλμα, ἄτος, τό, (ἀγάλλω), eigenl. al hetgeen tot opschik dient, kunststuk, sieraad, kleinood, Il. 4, 144. Od. 4, 602. voornamelijk van de offergeschenken aan de Goden, gewijd geschenk, gewijd kunstwerk; van het Troj. paard: ἀγαλμα θεῶν θελητήριον, een kunststuk, toegewijd tot versoening der Goden, Od. 8, 509. van eenen voor eene offerande versierden stier, Od. 3, 438.

ἄγαμαί, dep. med., andere ep. vorm ἀγάομαι en ἀγαλομαι. Fut. ἀγάσομαι, Od. 1, 389. (Wolf νεμεισίσα), aor. 1. ep. ἡγάσαμην, ἡγάσαμην, ἀγάσαμην. (Van ἄγαμαί alleen in

sing. praes.; van ἀγάμαι 2 pl. praes. ἀγάσθε verlangd voor ἀγάθε. Infin. pr. ἀγάσθαι v. ἀγάσθαι. 2 pl. impf. ἠγάσθε voor ἠγάθε. 1) *hoog schatten, met verbazing aanschouwen, bewonderen, vereeren met acc. μῖθον, II. 7, 404. abs. verbaasd staan, zich verwonderen, Od. 23, 175. met partic. II. 3, 224. — 2) misgunnen, benijden met dat. van den persoon en acc. der zaak, vooral van Goden: τὰ μὲν που μέλλον ἀγασσάσθαι θεὸς αὐτός, de Godheid zelve zal dit wel benijden. Od. 4, 181. ook met den infinit. νῦν μοι ἀγάσθε, θεοί, βροτῶν ἄνδρα παρσεῖναι, nu benijdt gij mij, o Goden, dat een sterveling bij mij is, Od. 5, 129. — 3) hoog opnemen, ontevreden zijn, toornig worden, met acc. κατὰ ἔργα, Od. 2, 67. — πότῳ, uit toorn hoog opnemen, II. 14, 111.*

Ἀγαμέμνωνιδης, ου, ό, z. van Agamemnon = Orestes, Od. 1, 30.

Ἀγαμέμνων, ονος, ό, z. van Atrens, kleinz. van Pelops, koning van Mycenae, de magtigste onder de Gr. vorsten voor Troje. Hij is wel is waar opperveldheer, maar niet magtig genoeg, eene volstreckte heerschappij uit te oefenen. Hij munt uit door eene schoone ligchaamsgestalte (II. 2, 478), en persoonlijke dapperheid (II. 11), doch is niet altijd standvastig en vastberaden genoeg. Uit trotscheit en overmoed beleedigt hij den priester Chryses; en toen hij eindelijk deszelfs dochter terug moet geven, ontsneemt hij met geweld Briseis aan Achilles. Te vergeefs trachtte hij naderhand deszelfs toorn te bevredigen (II. 9), eerst na den dood van Patroclus kon hij, door in persoon om vergiffenis te verzoeken, de verzoening tot stand brengen. Hij werd door zijne gemalin Clytaemnestra en haren verleider omgebracht bij de terugkomst van Troje, Od. 1, 300. Zijne dochters worden genoemd II. 9, 287. Adject.: Ἀγαμέμνονεος, έη, έον, wat tot Agamemnon behoort.

Ἀγαμήδη, η, d. van Augeas, koning van Elis, echtgenoot van Muliis, welke de heilzame planten kende, zooveel als de uitgebreide aarde voortbrengt, II. 11, 740.

Ἀγαμήδης, ους, ό, z. van Erginus, koning van Orchomenus en broeder van Trophonius, bouwmeester destempels van Apollo te Delphi, h. Ap. 296.

ἀγάμος, ου, (γάμος), ongehuwd, II. 3, 40. † ἀγάννητος, ου, (νίτρω), poët. zeer besneeuwd, met sneeuw bedekt, bijv. n. van den Olympus, wiens top, volgens het ge-

tuisenis der reizigers, nooit van sneeuw bevrijd is, II. 1, 420. In de Od. niet.

ἀγανός, η, ου, (γανός en a int.) poët. 1) *zacht, liefelijk, liefderijk, έπαι, II. 2, 180. βασιλεύς, Od. 2, 230. ἀγανὰ βέλεα, de zachte pijlen van Apollo en Artemis, in zoo verre men den plotselingen, zachten dood (in tegenoverstelling van het langzaam sterven op een ziekbed) bij de mannen aan Apollo, bij de vrouwen aan Artemis toeschreef, Od. 3, 280. 15, 411. z. Apollo en Artemis. 2) act. zachtmakend, verzachtend, aangenaam, welkom, δῶρα, II. 9, 113. εύχολή, eene aangename gelofte, II. 9, 499.*

ἀγανοφροσύνη, η (φρήν), *zachtzinnigheid, zachtmoedigheid, II. 24, 772. Od. 11, 203.*

ἀγανόφρων, ου, gen. ονος, (φρήν), poët. *zacht van aard, zachtzinnig, II. 20, 467.*

ἀγάομαι, andere ep. vorm van ἀγαμαι, w. m. z.

ἀγάπῳ en ἀγαπῶμαι dep. med. = ἀγαπῶ, alleen in praes., II. 24, 464.

ἀγαπάω (ἀγαμία) aor. ἠγάπησα, poët. ἀγάπησα, *liefderijk ontvangen, vriendschappelijk bejegenen, met eenen acc. gewoonl. van menschen, Od. 16, 17, 23, 214. van eenen God: θεὸν ᾧδε βροτούς ἀγαπαζέμεν ἄντην, dat een God zichtbaar zoo liefderijk voor stervelingen zorgt, II. 24, 464, 2) goed vinden, tevreden zijn, οὐκ ἀγαπᾷς, ὃ κηλος δαίνοσα, zijt gij niet tevreden, dat gij in rust u vergast, Od. 21, 289. — 3) αγαπαζομαι, dep. med. staat in het particip. absol. met φιλέω en κυνέω: οὐκ ἀγαπαζόμενοι φιλέουσι, zij onthalen geenzins uit vriendschap, Od. 7, 33. 21, 224.*

ἀγαπήνωρ, ορος, ό, (ἀνήρ), *mannelijkheid, beminmend, manhaftig, moedig, dapper, bijv. n.w. der helden, II. 15, 392. Od. 7, 170.*

Ἀγαπήνωρ, ορος, ό z. van Ancaeus, kleinz. van Lycurgus, koning en aanvoerder der Arcadiërs. Volgens eene latere overlevering werd hij bij den terugtocht naar Cyprus gedood, II. 2, 610.

ἀγαπητός, η, ου, (ἀγαπῶ), *geliefd, dierbaar, bijv. n. van eenen eenigen zoon, Od. 2, 365. II. 6, 401. hiervan: ἀγαπητός, gaarne.*

ἀγυρρός, ου, (ῥέω) poët. *sterk stroomend, snel vlietend, bijv. n. van den Hellespont, II. 2, 845.*

Ἀγασθένης, εος, ό, z. van Augeas, koning van Elis, vader van Polyxenus, II. 2, 624.

ἀγύστονος, ου, (στένω), poët. eigenl. sterk zuchtend, dan luid bruisend, ονρυσ-

tig, bijv. n. van Amphitrite, Od. 12, 97. h. Ap. 94.

Ἀγαστροφος, ὁ, z. van Paeon, een Trojaan, door Diomedes gedood, Il. 11, 338.

* ἀγαστός, ὄν, poët. voor ἀγαστός, bewonderd, neutr. als adv. h. Ap. 515.

Ἀγαιή of Ἀγανή, ἡ, d. van Nereus en Doris, Il. 18, 42.

ἀγανός, ἡ, ὄν (ἀγαμαι), poët. bewonderenswaardig, verbazingwekkend, aanzienlijk, voortreffelijk, edel, gew. bijv. n. van helden en koningen: van geboorte, μνηστῆρες ἀγανοί, de aanzienlijke vrijers; van de Phacaciërs: πομπῆες ἀγανοί, edele geleiders, Od. 13, 71; van Persephone, Od. 11, 213. Superl. ἀγαύτατος, Od. 15, 229.

ἄγγελή, ἡ (ἄγγελος), de boodschap, het gezantschap, de tijding, het bericht, ἀγγέλλω τινός, boodschap van wegen iemand en aangaande iemand, Il. 15, 640. ἀγγέλλω πατρός φέρειν, tijding aangaande den vader brengen, Od. 1, 408. ἀγγέλλω ἔλθειν, op eene boodschap gaan d. i. als gezant, Il. 11, 140. In dese en eenige andere plaatsen nemen de oude grammatici ten onrechte een subst. ὁ ἀγγέλλης = ἄγγελος aan, schoon deselve uit het spraakgebruik van Hom. zeergoed verklaard kunnen worden, bijv.: ἦλυθε σὺ ἐνεκ' ἀγγέλλης constr. ἦλ. ἀγγέλλης σὺ ἐνεκα, hij kwam met eene boodschap, d. i. als gezant, om u, Il. 3, 206. — ἦτένυ ἀγγέλλης μετ' ἐμ' ἦλυθε, of kwaamt gij bij mij met de eene of andere boodschap, Il. 13, 252. — ἀγγέλλης οἴχθεσκε, hij plagt met boodschappen te komen, d. i. boodschappen te brengen, Il. 15, 640. — ἀγγέλλω ἐπι Τυδῆ στείλαν, zij zonden Tydeus op een gezantschap uit, Il. 4, 384.

* ἀγγελιώτης, ον, ὅ = ἄγγελος, bode, h. Merc. 296. cf. ἔριδος.

ἀγγέλλω (ἄγω), fut. ἀγγέλω, ep. v. ἀγγεῶ, aor. ἤγγεα, boodschappen, tijding brengen, verkondigen, dikwijls absol. Il. 8, 398, 409. met dat. des persoons, Od. 4, 24, 2) melden, verhalen, berichten, met acc. der zaak — ἔσθλα, Il. 10, 448. ἔπος, Il. 17, 701. θέμιστας h. Ap. 391. en met infin. κήρυκες ἀγγελλόντων παῖδας προωθήσας λέξασθαι, laten de herauten bekend maken, dat de volwassene jongelingen zich legeren, Il. 8, 517. cf. Od. 16, 350.

ἄγγελος, ὁ, ἡ, bode, boodschap bringer, gezant, ook van vrouwen. Λῶς ἄγγελοι, boden van Zeus worden de herauten genoemd, Il. 1, 334. ook de Ossa, Il. 2, 93; desgelijks de vogels, uit wier vliegen

men voorspellingen opmaakte, Il. 24, 292. 296.

ἄγγος, εος, τό, vat; elk huisgeraad, waarin men vochten, als wijn, olie, melk, bewaart, Il. 2, 471. Od. 2, 289.

ἄγε, ἄγετε, eigenl. imperat. van ἄγω, brengen; dan interject.: welaan dan, op dan; ook met de 1 en 2 pl. ἄγε δὴ τραπέωμεν, Il. 3, 441. ἄγε δὲ στέωμεν, Il. 11, 348. ἄγετε περιφρατώμεθα, Od. 1, 76. Over εἰ δ' ἄγε, welaan dan, zie εἰ.

ἀγέρω, (ἄγω) aor. ἤγερα, perf. p. ἀγγέρομαι, aor. 1 p. ἤγερθην, ep. vormen: 3 pl. plqpf. p. ἀγγέρατο. 3 pl. aor. ἤγερθεν voor ἤγερθησαν. aor. sync. 2 med. ἀγερόμην, part. ἀγερόμενος. 1) act. bijeen brengen, verzamelen, van menschen, met acc. — λαόν, Il. 2, 438. — ἀγορήν, eene vergadering beleggen, Od. 2, 28. δ) van zaken: in zamenlen, — δηρόθεν ἄλιφα καὶ οἶνον, Od. 19, 197. — πύρανα, broodkrumels bijeen bedelen, Od. 17, 362. II) med. met den samengetrokk. aor. 2 en aor. 1 pass. zich verzamelen, bijeen komen: περι αὐτῶν, Il. 4, 211. εἰς ἀγορὴν ἀγέροντο, zij kwamen tot eene volksvergadering bijeen, Il. 18, 245. δ) trop. in aor. pass. ὅτε δὴ ἀμπνύτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, als hij weder adem haalde, en de levenskracht in het hart verzameld werd, d. i. toen de bewustheid wederkeerde, Il. 22, 475, Od. 5, 458. ἀγορήον οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀγέρθη, toen keerde de moed hem in de borst terug, Il. 4, 152. (van gelijke beteekenis zij u dichterlijke nevenvormen: ἤγερέθοντα, ἤγερέθοντο en ἤγερέθεσθαι, naar Arist. voor ἤγερέσθαι.)

ἀγέλαϊος, αἰή, αἶον, (ἀγέλη; tot de kudde behoorend, op de weide in kudden grazend, bijv. n. der runderen, Il. Od. p.

Ἀγέλαϊος, ion. Ἀγέλεως, ε. 1) z. van Phradmon, een Trojaan, door Diomedes gedood, Il. 8, 257. 2) een Griek, door Hector geveld, Il. 11, 302. 3) z. van Damastor, een vrijer van Penelope, door Ulysses omgebracht, Od. 22, 293.

* ἀγέλαστος, ον, (γέλαω), zonder lagchen, treurig, h. Cer. 200. van daar ἡ Ἀγέλαστος πέτρη, de rots der droefheid bij Eleusis in Attica. Apd. — In vroegere uitgaven las men ook ἀγέλαστα voor γέλαστα, Od. 8, 307.

Ἀγέλη, ἡ, (ἄγω, λείω), poët. de buit-aanbrengster, buitmaakster, bijv. n. van Athene als schutsgodin der helden, Il. Od. p.

ἀγέλη, ἡ (ἄγω), hoop, verzameling, kudde, met en zonder βοῶν en ἵππων, Il. 19, 281.

ἀγέληδόν, (ἀγέλη), adv. op de wijze van kudden, bij hoopen, II. 16, 160. † ἀγέληφι, poët. dat. voor ἀγέλη, in de kudde, II. 2, 480.

ἄγεμεν, poet. voor ἄγειν.

ἄγειν, ep. v. ἄγισσαν, 3 pl. aor. 2 p. van ἄγνυμι, II. 4, 214.

ἀγέραστος, ον (γέρας), verstoken van eerbewijs, niet begiftigd, II. 1, 119. †

ἀγερέθομαι, andere ep. vorm van ἀγείρω, beter ἡγερέθομαι, w. m. z.

ἄγερθεν, z. ἀγείρω.

ἄγερωχος, ον, trotsch, prijkend, eerzuchtig, roembegierig, bijv. n. der Trojanen, Mysiërs en Rhodiërs, II. 2, 654. 10, 430. en van Periclymenus, Od. 11, 286.

Volgens de grammatici bij Hom. in een goeden zin: naderhand overmoedig, hoovaardig. (De afleiding is onzeker; misschien à intens. γέρας, ἔχω.)

ἄγη, ἡ (ἀγαμαί), verbazing, bewondering, eerbied, II. 21. 221. Od. 3, 227.

ἄγη, z. ἄγνυμι.

ἄγηγάραδ', z. ἀγείρω.

ἄγηρολή, ἡ (ἀγίρω), manhaftigheid, hooge moed, koenheid, gewoonl. van menschen; van dieren, koenheid, sterkte, II. 12, 46. 2) overmoed, trotschheid, verwatenheid: in pl. ἀγηρολήων ἐνένια τινά, iemand tot trotschheid verleiden, II. 9, 700.

ἄγηρωρ, ορος, ó, ἡ (ἀγαν, ἀνήρ), poët. zeer manhaftig, vol moed, stout, bijv. n. der helden: ook θυμός, κραδίη, II. 2, 276. 2) in ongunstigen zin: overmoedig, trotsch, verwaten, μηροπήρες, Od. 1, 144; van Achilles, II. 9, 699.

Ἀγίρωρ, ορος, ó, z. van Antenor en Theano, een der dapperste Trojaansche helden, die zelfs Achilles durfde wederstaan, II. 11, 59. 21, 580.

ἄγηρας, ον, zameng. ἀγήρας, ων (γῆρας), niet verouderend, altijd jong, dikwijls gevoegd bij ἀθάνατος, II. 8, 539. onvergankelijk, eeuwig, van de aegis van Zeus, II. 2, 447. Hom. heeft beide vormen: de samengetr. II. 12, 323. 17, 444. Od. 5, 218.

ἄγηρας, ων = ἄγηρας, ον.

ἀγηρός, ἡ, óν (ἀγαμαί), bewonderd, bewonderenswaardig, uitmuntend, voortreffelijk, met acc. — εἶδος ἀγηρός, uitstekend van gestalte, II. 5, 787. Od. 14, 177.

ἀγνέων en ἀγνώων, fut. ἀγνώσω, h. Ap. 57, (verlengde nevenvorm van ἄγω) voeren, drijven; aanbrengen, halen van dingen, even als ἄγω: — ὑίη, II. 24, 784. Od. 17, 294.

ἀγκάζομαι, dep. med. (ἀγκάς), op de armen nemen; met acc. — νεκρόν ἀπό χθονός, eenen dooden van den grond opnemen, II. 17, 722. †

Ἀγκάϊος, ó, 1) z. van Lycurgus en Eurynome, vader van Agapenor, koning van Arcadië, II. 2, 609. 2) een Aetoliër uit Pleuron, een geduchte worstelaar en vuistvechter, door Nestor, bij de spelen ter uitvaart van Amarynceus overwonnen, II. 23, 635.

ἀγκάλις, ἴδος, ἡ, een arm vol; pl. de armen, alleen in dat. ἐν ἀγκάλιδεσσι φέρειν, op de armen dragen, II. 18, 555. 22, 503. * II.

* ἀγκαλέω, ep. v. ἀνακαλέω, oproepen, h. Ap. 373.

* ἀγκάλος, ó = ἀγκάλις, h. Merc. 82. ἀγκάς, adv. (eig. acc. pl. van het ongebr. ἀγκή) met of op de armen, gevoegd bij ἔχειν, λάζεσθαι, μάπτειν, II. 5, 371.

ἀγκιστρον, τό (ἀγκος), weerhaak, angelhaak, Od. 4, 369. 12, 332. * Od.

ἀγκλίνας, z. ἀνακλίνω.

ἀγκοίνη, ἡ, (ἀγκών), poët. elleboog; pl. de armen, alleen in dat. ἐν ἀγκοίνησιν ἰαύειν, τινός, in iem. armen rusten, II. 14, 213. Od. 11, 261.

ἄγκος, εος, τό, eigenl. de elleboog, arm; λαβεῖν τινα κατ' ἀγκρα, iemand op de armen nemen, h. Merc. 159. 2) paauwe bergpas, rotsdal, II. 20, 490. Od. 4, 337.

ἀγκρεμάσασα, z. ἀνακρεμάννυμι.

ἀγκυλομήτης, εω, ó, ἡ (μήτις), poët. die slinksche aanslagen maakt, geslepen, listig, doortrapt, bijv. n. van Cronus, dewijl hij zijnen vader Uranus door list te onder bragt, II. 2, 205. h. Ven. 22.

ἀγκύλος, ἡ, ον (ἀγκη), gebogen, gekromd, krom, bijv. n. van den boog, II. 5, 209. ook van den rouden wagen op twee wielen, II. 6, 39.

ἀγκυλότοξος, ον, (τόξον), poët. voorzien of uitgerust met eenen gekromden boog, bijv. n. van de Paeoniërs, II. 2, 848. * II.

ἀγκυλοχείλης, ον, ó (χείλος), poët. gekromd van snavel, met eenen krommen snavel voorzien, bijv. n. der roofvogels, II. 16, 428. Od. 19, 538.

* ἀγκυλοχῆλης, ον, ó (χηλή), poët. met kromme scharen, bijv. n. van eenen kreeft, Batr. 296.

ἀγκών, ὄνος, ó, eigenl. de kromming, welke door het buigen van den elleboog ontstaat, armgewricht, elleboog, II. 5, 582. δ) ἀγκών τελέεις, de vooruitstaande kromming van den muur, de hoek van den muur, tegenwoordig rondeel genaamd, II. 16, 702.

* **ἀγλαέθειρος**, *ov*, (ἔθειρος), *poët. met schoone haren, schoonlokkig*, *bijv. n. van Pan*, h. 18. 5.

ἀγλαίζω (ἀγλαός), *poët. blinkend maken*; *bij Hom. alleen fut. infin. med. ἀγλαίσεισθαι, blinken, prijken, zich verheffen op iets, met dat. σέ φημι διαμπερὲς ἀγλαίσεισθαι*, ik beloof u, dat gij altijd daarmee zult prijken, *Il. 10, 331. †*

ἀγλαΐη, ἡ (ἀγλαός), *poët. 1) alles wat uitwendigen glans heeft, schoonheid, bloeiend voorkomen, opschik*, van Penelope: ἀγλαΐην ἔμοι θεοὶ ὤλεσαν, de Goden hebben mij mijne schoonheid ontnomen, *Od. 18, 180*: — Ἀμφοτέρων κῦδος τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ δεπνήσαντας ἔμεν, sc. ἐστί, beide, kracht en bloeiend voorkomen en verkwikking schenkt het, na het genot van spijs, te reizen, *Od. 15, 78*. — van een moedig paard: ἀγλαΐηρι πεποιθώς, op zijne schoonheid vertrouwend, *Il. 6, 510*. van daar — ὅ) in eenen ongunstigen zin: *pronk, hoovaardij, praal*: ook in pl. van den geitenhoeder Melanthius: ἀγλαΐας φορέειν, hoovaardigheid ten toon spreiden, *Od. 17, 245*. van eenen hond, dien men uit vertooning houdt, *Od. 17, 310*. 2) in pl. *feestvreugde, vrolijkheid*, h. Merc. 476.

Ἀγλαΐη, ἡ, echtgenoot van Charopus, moeder van Nireus, *Il. 2, 672*.

ἀγλαΐηρι, *poët. dat. van ἀγλαΐη*.

* **ἀγλαόδωρος**, *ov* (δῶρον), *poët. met schoone gaven, voortreffelijke geschenken gevend, bijv. n. van Demeter*, h. Cer. 54. 192.

ἀγλαόκαρπος, *ov* (καρπός), *poët. met heerlijke vruchten, δένδρα*, *Od. 7, 115*. *bijv. n. van Demeter*, h. Cer. 4. 2) *met schoone handen, εταίρα*, h. Cer. 23.

ἀγλαός, ἡ, ὄν (ἀγάλλω), *poët. glansrijk, heerlijk, schoon: in eigenlijken zin: — ὕδωρ, blinkend water*, *Il. 2, 307*. overdragt. — ἄποινα, *aanzienlijk losgeld*, *Il. 1, 23*. — εὖχος, *Il. 7, 203*. dikwijls van menschen: *uitstekend, voortreffelijk*, van Paris: κέρα ἀγλαέ, *gij die met uwen boog praaft*, *Il. 11, 385*. in eenen ongunstigen zin. z. κέρα.

ἀγνοίω, *poët. v. ἀγνόω (νοέω)*, *aor. ἀγνοήσα*, *iterat. vorm: ἀγνώσασκε*, *ion. v. ἀγνόησασκε*, *niet kennen, niet bemerken, gewoonlijk met ontk. οὐκ ἤγνοησε*, hij merkte het zeer wel, *Il. 1, 537*.

ἀγνοήσι, z. ἀγνοίω.

ἀγνός, ἡ, ὄν, *rein, kuisch, heilig, bijv. n. van Artemis en Persephone*, *Od. 5, 123*. *11, 386*. eens ἀγνή ἑορτή, een heilig feest,

Od. 21, 259. — ἄλαος, h. Merc. 187. *adv. ἀγνός*, h. Ap. 121.

* **ἄγνος**, ὁ en ἡ, een boom, soort van heester, h. Merc. 410.

ἄγνυμι, *fut. ἄξω*, *aor. 1. ἤξα, op. ἔαξα*, *aor. 2 p. ἐάγην*, *ep. ἄγην* (ἄ, eens ἄ), *breken, verbrijzelen*, met acc. πολλοὶ ἵπποι ἄξαντ' ἴππων ἄματ' ἀνάκτων, vele paarden lieten de wagens hunner heeren gebroken terug, *Il. 16, 371*. (ἄξαντε, dual. bij plur. in zoo verre de dichter zich de paarden als afzonderlijke paren voorstelde) — ἔλην, het hout doorbreken, van aanvallende wilde zwijnen, *Il. 12, 147*. 2) *pass. verbroken worden, breken, ἄην ἔγχος*, *Il. 16, 801*. — τοῦ δ' ἔξελομένου πάλιν, ἄγεν (*poët. v. ἐάγησαν*) ὄξέες ὄγχοι, als dezelve (de pijl) uitgetrokken werd, braken de scherpe weerhaken af, dewijl het uittrekken des pijls hen deed ombuigen en dus breken. Anderen verklaren het: de scherpe haken werden rugwaarts gebogen. Het woord ἄγεν wordt echter door de scholiën alleen door κατέαγχαν, ἐκλάσθησαν, verklaard, en kan geenszins den zin van buigen hebben, die alleen door πάλιν eenigzins schijnt uitgedrukt te worden, *Il. 4, 214*.

ἀγνώς, ὡτός, ὁ, ἡ (γνώμι), *onbekend*, *Od. 5, 79. †*

* **ἀγνώς**, *adv. van ἀγνός, rein*, h. Ap. 121. **ἀγνώσασκε**, *iterat. v. vorm van aor. 1 van ἀγνοέω*, *Od. 23, 95*. De spelling ἀγνώσασκε is onjuist.

ἄγνωστος, *ov* (γνωστός), *onherkend, onkenbaar, σέ ἀγνωστον τεύξω πάντεσσι*, ik zal u bij allen onkenbaar maken, **Od. 13, 397*.

ἄγνος, *ov* (γίνος), *ougeboren*, *Il. 3, 40. † ἀγοράσθε*, z. ἀγοράσμαι.

ἀγοράσμαι, *dep. med. (ἀγορή)*, *aor. ἤγορησάμην*, — 3 pl. imperf. ἤγορόωντο *ep. verv. lengd v. ἤγορόωτο*, *in de vergadering komen, zich verzamelen*, *Il. 4, 1. 2) in de vergadering het woord voeren*, in het alg. *spreken, τινί*, met iem. dikwijls verbonden met μετέειπεν.

ἀγορευώ (ἀγορή), *fut. εἰσω*, *aor. 1 ἤγορευσα*, *eigenl. eene vergadering houden, ἀγοράς ἀγορεύειν, vergadering houden, beraadslagen*, *Il. 2, 787*. vervolgens in de vergad. *het woord voeren, spreken. ἐν Τρώεσσι*, *Il. 8, 542. 14, 45. 2) in het alg. spreken, zeggen, melden τὶ τινί: — θεοπροπίας, den wil der Goden*, *Il. 1, 385. ἔπεα πρὸς ἀλλήλους*, woorden tot elkander spreken, *Il. 3, 155. 5, 274*. — μῦθον μετὰ Τρώεσσι, de Trojanen eenen raad geven, *Il. 8, 148. μήτι φόβονδ' ἀγόρευε*, raad niet aan tot vlugten, *Il.*

5, 252. — *πρήξιν*, van eene zaak spreken, Od. 3, 82.

ἀγορῆ, ἢ (*ἀγέτω*), 1) *vergadering*, voorn. *volksvergadering*, in tegenoverst. van *βουλῆ*, de vergadering der vorsten, Od. 3, 127. *ἀγορῆν καθέλειν, τίθεσθαι*, eene vergadering houden, Od. 2, 69. 9, 171. — *λύειν*, eene volksverg. scheiden, Il. 1, 305. Od. 2, 69. 2) hetgeen in de vergadering wordt verhandeld, *woordvoering, beraadslaging*, vooral plur. *ἔχειν τινα ἀγορῶν*, iem. van het woordvoeren terug houden, Il. 2, 275. *εἰδώς ἀγορεύω*, bedreven in de beraadslagingen, Il. 9, 441. 3) *verzamelplaats, markt*: eene bepaalde plaats in de steden, waar de aanzienlijken op steenen zitplaatsen zaten, Il. 18, 504. Od. 6, 266. in het Grieksche leger was dezelve dicht bij de tent van Agamemnon, Il. 7, 382. 11, 807. 4) *markt*, plaats van koop en verkoopen. Ep. 14, 5.

ἀγορήθεν, adv. uit de vergadering, Il. Od. p.

ἀγορήνδε, adv. naar de vergadering, *αἰεῖν*, Il. Od. p.

ἀγορητής, οὐ, ὁ (*ἀγορή*), de redenaar, spreker, in verbinding met *βουληφόρος*, Il. Od. p.

ἀγορητής, ὄος, ἡ (*ἀγορή*), *welsprekendheid*, Od. 8, 168. †

* *ἄγος*, ἰος, τὸ, ion. v. *ἄγος* (*ἄζω*), *eerbied, godsdienstig ontsag*, — *θεῶν*, h. Cer. 479.

ἄγος, οὐ, ὁ (*ἄγω*), ep. *aanvoerder, veldheer*, *Κρητῶν*, * Il. 4, 265.

ἄγοςτος, ὁ (*ἄγνυμι*), de vlakke hand. *ἔλεγαίων ἄγοςτῶ*, hij greep met zijne hand naar den grond, * Il. 11, 425.

ἄγραυλος, ον (*αἰλή*), op het land wonend, levend, slapend, *ποιμένες*, Il. 18, 162.

βοές, πρόβους, weidende kalveren, Od. 10, 410.

ἄγρει, pl. *ἄγρετε*, eigenl. imper. van *ἄγρειν*, aeol. v. *αἰρέω*, eigenl. *grijp aan*; verder als *ἄγε, welaan, op dan, met frischen moed*, Od. 20, 149. in pl.

ἄγρη, ἡ, *jagt, vangst*; het gejaagde, *gevangene*, van vissen, * Od. 12, 330.

ἄγριος, ον (*ἄγρος*), 1) op het veld in tegenoverst. van bebouwde plaatsen) zich ophoudend, woest, ongetemd, *αἰξ, οὐς*: en neutr. pl. *τὰ ἄγρια*, het wild, Il. 5, 53. 2) dikwijls van menschen: *wild, ruw, hevig, wreed*, — *Κίκλωψ*, Od. 2, 19. van hartstogten, — *χάλος*, hevig gramschap, Il. 4, 23.

Ἄγριος, ὁ, z. van Porthenus te Calydon, broeder van Oeneus en Melas, oudoom van Diomedes, Il. 14, 117. volgens Apd.

ἀγριόφωνος, ον (*φωνή*), ruw van spraak,

bijv. n. der Sluttiërs op Lemnos, Od. 8, 294. †

ἀγρόθεν, en *ἀγρόδε*, adv. van het land, uit het veld, * Od. 13, 268.

ἀγροπάτης, ου, ὁ, poët. een landman, landbewoner; — *ἀνέτης*, landbewonende mannen, Il. 11, 549. — *βουκόλοι*, landelijke herders, Od. 11, 293.

ἀγρόμενος, z. *ἀγέτω*.

ἀγρόνδε, adv. naar het land, naar het veld, * Od. p.

ἀγρονόμος, ον (*νέμω*), eigenl. op het land weidend, wonend: — *νύμφαι*, landnimmfen, Od. 6, 106. †

ἄγρος, οὔ, ὁ, akker, veld, land; plur. *land, landerijen*, in tegenstell. van stad en dorpen, Od. 4, 757. Il. 23, 832. ook *landgoed*, Od. 24, 205. — *πολιόδενδρος*, boomrijk landgoed, Od. 23, 139. *ἐπ' ἀγροῦ*, op het veld, Od. 5, 489. in tegenstell. der stad, buiten, op het land, Od. 1, 185.

ἀγρότερος, η, ον, poët. andere vorm van *ἄγριος*, op het land levend, *wild*, als *ἡμιλοῦς, ἔλαφος*, Il. 2, 852. 21, 486. 2) het land beminrend = *ἄγαλα*, bijv. n. van Artemis, *jagers*, Il. 21, 471. (dit vers is verdacht).

ἄγροτης, ου, ὁ (*ἄγρος*), landman, landbewoner, Od. 16, 218. †

ἀγρώσσω, (*ἄγρη*), andere vorm van *ἄγρειν*, *jagen, vangen*, *ἰχθύς*, Od. 5, 53. †

ἄγρωστις, ἰος, ἡ (*ἄγρος*), hetgeen op het land groeit, *gras, heide*, Od. 6, 90. †

ἄγνια, ἡ (*ἄγω*), eens in acc. *ἄγνια*, Il. 20, 254. de weg, de straat in de steden, Il. 6, 391. δ) de openbare weg, het pad, *σκόωντο πάσαι ἄγνια*, de wegen kwamen in de sohaduw, beeld des vallenden avonds, Od. 3, 487. Hom. heeft den nom. sg. niet.

ἄγρις, ἰος, ἡ aeol. v. *ἀγορά*, de vergadering, menigte, Od. 3, 31. — *νεκίων*, de menigte der dooden, Il. 16, 661. *ἐν νηῶν ἀγροῖ*, in de verzameling der schepen, Il. 24, 141.

ἀγροτάζω (*ἀγρίτης*), *inzamelen, bedelen*, *χρημάτα*, Od. 19, 284. †

ἀγχιμάχως, ον (*μάχομαι*), in de nabijheid strijden, van nabij vechtend, met kracht indringend, bijv. n. van dappere strijders, die met lans, of zwaard vechten, * Il. 13, 5. 16, 248.

ἄγχι, adv. 1) nabij, van plaats; dikwijls met gen. *ἄγχι θαλάσσης*, Il. 9, 44. ook met voorgeplaatsten gen. *Ἐκτορος ἄγχι*, Il. 8, 117. δ) met dat. die echter meest en met meer regt als van het verbum afhankelijk wordt genomen: *οἱ ἄγχι παρῆστατο*, zij plaat-

* ἀγλαέθειρος, ον, (ἔθειρα), poët. met schoone haren, schoonlokkig, bijv. n. van Pan, h. 18. 5.

ἀγλαίζω (ἀγλαός), poët. blinkend maken; bij Hom. alleen fut. infin. med. ἀγλαίεσθαι, blinken, prijken, zich verheffen op iets, met dat. σέ φημι διαμπερές ἀγλαίεσθαι, ik beloof u, dat gij altijd daarmede zult prijken, Il. 10, 331. †

ἀγλαΐη, ἡ (ἀγλαός), poët. 1) alles wat uitwendigen glans heeft, schoonheid, bloeiend voorkomen, opschik, van Penelope: ἀγλαΐην ἔμοι θεοὶ ὤλεσαν, de Goden hebben mij mijn schoonheid ontnomen, Od. 18, 180. — Ἀμφότερον κῦδος τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὀνηλαρ δεινότησιν ἔμεν, sc. ἐστὶ, beide, kracht en bloeiend voorkomen en verkwikking schenkt het, na het genot van spijs, te reizen, Od. 15, 78. — van een moedig paard: ἀγλαΐηφι πεποιθώς, op zijne schoonheid vertrouwend, Il. 6, 510. van daar — ὅ) in eenen ongunstigen zin: pronk, hoovaardij, praul: ook in pl. van den geitenhoeder Melanthius: ἀγλαΐας φορέειν, hoovaardigheid ten toon spreiden, Od. 17, 245. van eenen hond, dien men uit vertooming houdt, Od. 17, 310. 2) in pl. feestvreugde, vrolijkheid, h. Merc. 476.

Ἀγλαΐη, ἡ, echtgenoot van Charopus, moeder van Nireus, Il. 2, 672.

ἀγλαΐηφι, poët. dat. van ἀγλαΐη.

* ἀγλαόδωρος, ον (δῶρον), poët. met schoone gaven, voortreffelijke geschenken gevend, bijv. n. van Demeter, h. Cer. 54. 192.

ἀγλαόκαρπος, ον (καρπός), poët. met heerlijke vruchten, δένδρεα, Od. 7, 115. bijv. n. van Demeter, h. Cer. 4. 2) met schoone handen, ἑταίρα, h. Cer. 23.

ἀγλαός, ἡ, ὄν (ἀγάλλω), poët. glansrijk, heerlijk, schoon: in eigenlijken zin: — ὑδωρ, blinkend water, Il. 2, 307. overdragt. — ἄποινα, aanzienlijk losgeld, Il. 1, 23. — εὐχος, Il. 7, 203. dikwijls van menschen: nitstekend, voortreffelijk, van Paris: κέρη ἀγλαά, gij die met uwen boog praat, Il. 11, 385. in eenen ongunstigen zin. z. κέρως.

ἀγνοίω, poët. v. ἀγνώω (γνώω), aor. ἀγνοήσα, iterat. vorm: ἀγνώσασκε, ion. v. ἀγνώσασκε, niet kennen, niet bemerken, gewoonlijk met ontk. οἷα ἤγνοήσα, hij merkte het zeer wel, Il. 1, 537.

ἀγνοήσι, z. ἀγνοίω.

ἀγνός, ἡ, ὄν, rein, kuisch, heilig, bijv. n. van Artemis en Persephone, Od. 5, 123. 11, 386. eens ἀγνῆ ἑορτῆ, een heilig feest,

Od. 21, 259. — ἄλιος, h. Merc. 187. adv. ἀγνώσ, h. Ap. 121.

* ἄγνος, ὁ ἐν ἡ, een boom, soort van heester, h. Merc. 410.

ἀγνύμι, fut. ἄξω, aor. 1. ἤξα, ep. ἔαξα, aor. 2 p. ἐάγην, ep. ἄγην (ἄ, eens ἄ), breken, verbrijzelen, met acc. πολλοὶ ἵπποι ἄξαντ' ἵππον ἄρματ' ἀνάκτων, vele paarden lieten de wagens hunner heeren gebroken terug, Il. 16, 371. (ἄξαντε, dual. bij plur. in zoo verre de dichter zich de paarden als afzonderlijke paren voorstelde) — ὄλην, het hout doorbreken, van aanvallende wilde zwijnen, Il. 12, 147. 2) pass. verbroken worden, breken, ἀγνῆ ἔγχος, Il. 16, 801. — τοῦ δ' ἐξελκόμενοι πάλιν, ἀγεν (poët. v. ἐάγησαν) ὄξέες ὄγκοι, als dezelve (de pijl) uitgetrokken werd, braken de scherpe weerhaken af, dewijl het uittrekken des pijls hen deed ombuigen en dus breken. Anderen verklaren het: de scherpe haken werden rugwaarts gebogen. Het woord ἀγεν wordt echter door de scholiën alleen door κατ-εάγησαν, ἐκλάσθησαν, verklaard, en kan geenszins den zin van buigen hebben, die alleen door πάλιν eenigzins schijnt uitgedrukt te worden, Il. 4, 214.

ἀγνώσ, ὠτος, ὁ, ἡ (γνώμι), onbekend, Od. 5, 79. †

* ἀγνώσ, adv. van ἀγνός, rein, h. Ap. 121. ἀγνώσασκε, iterat. vorm. van aor. 1 van ἀγνώω, Od. 23, 95. De spelling ἀγνώσασκε is onjuist.

ἀγνώστος, ον (γνώστος), onherkend, onkenbaar, σέ ἀγνώστον τεύξω πάντεσσι, ik zal u bij allen onkenbaar maken, *Od. 13, 397. ἄγνος, ον (γόνος), ongeboerd, Il. 3, 40. † ἀγοράσθε, z. ἀγοράσμαι.

ἀγοράομαι, dep. med. (ἀγορή), aor. ἡγορήσαμην, — 3 pl. imperf. ἡγορόωντο ep. verlengd v. ἡγορόωντο, in de vergadering komen, zich verzamelen, Il. 4, 1. 2) in de vergadering het woord voeren, in het alg. spreken, τῶν, met iem. dikwijls verbonden met μετέπειν.

ἀγορεύω (ἀγορή), fut. εὔσω, aor. 1 ἤγορευσα, eigenl. eene vergadering houden, ἀγοράς ἀγορεύειν, vergadering houden, beraadslagen, Il. 2, 787. vervolgens in de vergad. het woord voeren, spreken. ἐν Τρώεσσι, Il. 8, 542. 14, 45. 2) in het alg. spreken, zeggen, melden τὶ τινι: — θεοπροπίας, den wil der Goden, Il. 1, 385. ἔπειτα πρὸς ἀλλήλους, woorden tot elkander spreken, Il. 3, 155. 5, 274. — μῦθον μετὰ Τρώεσσι, de Trojanen eenen raad geven, Il. 8, 148. μήτι φόβονδ' ἀγόρευε, raad niet aan tot vlugten, Il.

5, 252. — *πρήξιν*, van eene zaak spreken, Od. 3, 82.

ἀγορῆ, ἢ (*ἀγέτω*), 1) *vergadering*, voorn. *volksvergadering*, in tegenoverst. van *βουλῆ*, de vergadering der vorsten, Od. 3, 127. *ἀγορῆν καθέλειν*, *τίθροσθαι*, eene vergadering houden, Od. 2, 69. 9, 171. — *λίβειν*, eene volksverg. scheiden, Il. 1, 305. Od. 2, 69. 2) hetgeen in de vergadering wordt verhandeld, *woordvoering*, *beraadslaging*, vooral plur. *ἔχειν τινα ἀγορῶν*, iem. van het woordvoeren terug houden, Il. 2, 275. *εἰδώς ἀγορέων*, bedreven in de beraadslagingen, Il. 9, 441. 3) *verzamelplaats*, *markt*: eene bepaalde plaats in de steden, waar de aanzienlijken op steenen zitplaatsen zaten, Il. 18, 504. Od. 6, 266. in het Grieksche leger was dezelve digt bij de tent van Agamemnon, Il. 7, 382. 11, 807. 4) *markt*, plaats van koop en verkoopen. Ep. 14, 5.

ἀγορήθην, adv. uit de vergadering, Il. Od. p.

ἀγορήνδε, adv. naar de vergadering, *καλεῖν*, Il. Od. p.

ἀγορητής, οὐ, ὁ (*ἀγορη*), de redenaar, spreker, in verbinding met *βουλευφόρος*, Il. Od. p.

ἀγορητής, ὄος, ἡ (*ἀγορη*), *welsprekendheid*, Od. 8, 168. †

* *ἄγος*, εὖος, τὸ, ion. v. *ἄγος* (*ἄζω*), *aerbied*, *godsdienstig ontsag*, — *θεῶν*, h. Cer. 479.

ἄγος, οὐ, ὁ (*ἄγω*), ep. *aanvoerder*, *veldheer*, *Κρητῶν*, * Il. 4, 265.

ἄγιστος, ὁ (*ἄγνυμι*), *de vlakke hand*. *ἔλε γαῖαν ἄγιστῶν*, hij greep met zijne hand naar den grond, * Il. 11, 425.

ἄγραυλος, ον (*αἰλή*), *op het land wonend*, *levend*, *slappend*, *ποιμένες*, Il. 18, 162. *βόες*, *πρόβες*, *weidende kalveren*, Od. 10, 410.

ἄγρει, pl. *ἀγρεῖτε*, eigenl. imper. van *ἀγρέω*, aeol. v. *αἰρέω*, eigenl. *grijp aan*; verder als *ἄγε*, *welaan*, *op dan*, *met frischen moed*, Od. 20, 149. in pl.

ἄγορη, ἡ, *jagt*, *vangst*; *het gejaagde*, *gevangene*, van vissen, * Od. 12, 330.

ἄγρος, ον (*ἀγρός*), 1) *op het veld* (in tegenoverst. van bebouwde plaatsen) *zich ophoudend*, *woest*, *ongetemd*, *αἶς*, *ὄος*: en neutr. pl. *τὰ ἄγρια*, het wild, Il. 5, 53. 2) dikwijls van menschen: *wild*, *ruw*, *hevig*, *wreed*, — *Κύνων*, Od. 2, 19. van hartstogten, — *χόλος*, *hevige gramschap*, Il. 4, 23.

Ἄγριος, ὁ, z. van Porthens te Calydon, broeder van Oeneus en Melas, oudoom van Diomedes, Il. 14, 117. volgens Apd.

ἀγριόφωνος, ον (*φωνή*), *ruw van spraak*,

bijv. n. der Sintiers op Lemnos, Od. 8, 294. †

ἀγρόθεν, en *ἀγρόθεν*, adv. van het land, uit het veld, * Od. 13, 268.

ἀγροῦρης, ον, ὁ, poët. een *landman*, *landbewoner*; — *ἀνέρες*, *landbewonende mannen*, Il. 11, 549. — *βουκόλοι*, *landelijke herders*, Od. 11, 293.

ἀγρόμενος, z. *ἀγέτω*.

ἀγρόνδε, adv. naar het land, naar het veld, * Od. p.

ἀγρονόμος, ον (*νόμος*), eigenl. *op het land weidend*, *wonend*: — *νόμοι*, *landnimmfen*, Od. 6, 106. †

ἄγρος, οὐ, ὁ, *akker*, *veld*, *land*; plur. *land*, *landerijen*, in tegenstell. van stad en dorpen, Od. 4, 757. Il. 23, 832. ook *landgoed*, Od. 24, 205. — *πολύθενδρος*, *boomrijk landgoed*, Od. 23, 139. *ἐπ' ἀγροῦ*, *op het veld*, Od. 5, 489. in tegenstell. der stad, buiten, op het land, Od. 1, 185.

ἀγρότερος, η, ον, poët. andere vorm van *ἄγριος*, op het land levend, *wild*, als *ἡμίτοιοι*, *ἔλαφοι*, Il. 2, 852. 21, 486. 2) *het land beminnend* = *ἄγρια*, bijv. n. van Artemis, *jagers*, Il. 21, 471. (dit vers is verdacht).

ἀγροτής, ον, ὁ (*ἀγρός*), *landman*, *landbewoner*, Od. 16, 218. †

ἀγρώσσω, (*ἄγρη*), andere vorm van *ἀγρέω*, *jagen*, *vangen*, *ἰχθύς*, Od. 5, 53. †

ἀγρωστis, *gras*, ἡ (*ἀγρός*), hetgeen op het land groeit, *gras*, *heide*, Od. 6, 90. †

ἀγνυῖα, ἡ (*ἄγω*), eens in acc. *ἀγνῶν*, Il. 20, 254. *de weg*, *de straat* in de steden, Il. 6, 391. δ) *de openbare weg*, *het pad*, *οκίωοντο πᾶσαι ἀγνυῖαι*, de wegen kwamen in de schaduw, beeld des vallenden avonds, Od. 3, 487. Hom. heeft den nom. sg. niet.

ἄγυρις, ιος, ἡ aeol. v. *ἀγορά*, *de vergadering*, *menigte*, Od. 3, 31. — *νεκίωον*, *de menigte der dooden*, Il. 16, 661. *ἐν νηῶν ἀγύροι*, in de verzameling der schepen, Il. 24, 141.

ἀγυράζω (*ἀγύρις*), *inzamelen*, *bedelen*, *χρήματα*, Od. 19, 284. †

ἀγχεμάχος, ον (*μάχος*), *in de nabijheid strijden*, *van nabij vechtend*, *met kracht indringend*, bijv. n. van dappere strijders, die met lans, of zwaard vechten, * Il. 13, 5. 16, 248.

ἄγχι, adv., 1) *nabij*, van plaats; dikwijls met gen. *ἄγχι θαλάσσης*, Il. 9, 44. ook met voorgeplaatsten gen. *Ἐκτορος ἄγχι*, Il. 8, 117. δ) met dat. die echter meest en met meer regt als van het verbum af hangend wordt genomen: *οἱ ἄγχι παρῆστον*, zij plaat-

ste zich dicht nevens hem, II. 6, 405. — 2) van tijd: *weldra, spoedig*, ἄγχι μάλα, zeer spoedig, Od. 19, 301. Comp. ἄσσον, Superl. ἄγχιστα en ἄγχιτάτω.

ἄγχιῶλος, *ον* (ἄλκ), ook ἄγχιᾶλη, h. Ap. 32. *digt aan zee, aan het strand gelegen*, bijv. n. eener stad op de kust, II. 2, 640.

Ἀγχιῶλος, *ὁ*, 1) een Griek, door Hector geveeld, II. 5, 609. 2) vader van Mentès, vriend van Ulysses en vorst der Taphiërs, Od. 1, 181. 3) een aanzienlijk Phaeaciër, Od. 8, 112.

ἄγχιβάθης, *ἔς* (βάθος), gen. *έος*, nabij de diepte, *diep*, Od. 5, 413.

ἄγγιθός (σεός), *den Goden nabij, hun gelijk*. bijv. n. der Phaeaciërs, wegens hunne gelukkige levenswijze; of *na aan de Goden verwant*, * Od. 5, 35. cf. h. Ven. 201.

ἄγγιμαχητής, *οῦ*, *ὁ* = ἄγγέμαχος, *van nabij stryidend*, II. 2, 604. 8, 173.

ἄγγιμολός, *ον* (μολεῖν), *eigenl. nabijkomend, naderend*; alleen neutr. als adv. van ruimte: ἄγγιμολον οἱ ἦλθε, hij kwam hem nabij, II. 4, 529. *ἔξ ἄγγιμολοῦ* (sc. τόπου) ἴδεν, *van nabij zien, bemerkten*, II. 24, 352. 2) van tijd: *weldra*. ἄγγιμολον μετ' αὐτῶν, *na hem*, Od. 17, 336.

ἄγγινοός, *ον* (νόος), *eigenl. snel van bevassing, scherpsinnig, vol inzicht, schrander*. Od. 13, 332.

Ἀγχισης, *εῷ*, *ὁ*, 1) z. van Capys en van de nimf Themis, vader van Aeneas, kon. der Dardaniërs aan den voet van den Ida; Aphrodite werd op hem verliefd en baarde hem Aeneas, II. 2, 819. 20, 239. h. Ven. 45. Als zijne oudste dochter noemt Hom. ook Hippodamia, II. 13, 429. 2) vader van Echepolus, z. ald.

Ἀγχισηΐδης, *ον*, *ὁ*, z. van Anchises = Aeneas, II. 17, 754.

ἄγγιστα, z. ἄγγιστος.

ἄγγιστιός, *ινη*, *ἴνον* (verlengd van ἄγγιστος), *nabij, digt op elkander*, ἄγγιστιοὶ ἐπιπτον νεκροί, II. 17, 361. αἱ ἄγγιστιναὶ ἐπ' ἀλλήλους κέχυνται, *digt op elkander worden zij nedergeworpen*, II. 5, 141.

ἄγγιστος, *η*, *ον* (superl. van ἄγχι), *de naaste, die het digtste bij is*; bij Hom. alleen neutr. sing. ἄγγιστον; *zeer nabij, het digtste bij*; ὅδι εἴ ἄγγιστον πέλεν αὐτῷ, *waar het hem het digtste bij was*, Od. 5, 280. dikwijls neutr. pl. ἄγγιστα met gen. II. 20, 181. overdragt. van eene grootte gelijkheid: ἄγγιστα αὐτῷ ἔθηκε, hij was hem zeer gelijk, II. 2, 58. Od. 6, 152.

ἄγγιστι, adv. = ἄγχοῦ, *nabij, digt*

aan, met gen. ἄγχοδι, *deifis*, II. 14, 412. Od. 13, 103.

* ἄγγιστάτω, superl. van ἄγχοῦ, *zeer nabij*, met gen. h. Ap. 18.

ἄγχοῦ, adv. (eigenl. gen. van het ongebruikelijke ἄγχος) *nabij, digt bij*; ἄγχοῦ ἵστασθαι, *nabij staan, zich nevens plaatsen*, II. 2, 172. 2 met gen.: ἄγχοῦ ἔμβληντο πυλάων, *nabij de poorten ontmoetten zij elkander*, II. 24, 709. Od. 6, 5. Bij Hom. niet met dat.

ἄγγω, *toebinden. knellen, worgen*, met acc. ἄγγε μιν ἰμάς ὑπὸ δειφῆς, *de riem knelde hem onder den hals*, II. 3, 371. †

ἄγω, fut. ἄξω, aor. 2. act. ἤγαγον, aor. 2. med. ἤγαγόμην, ep. ἄγαγόμην (zelden aor. 1. ἦξα, part. ἄξας, Batr. 115. 119. ep. imper. aor. 2. act. ἄξτε, inf. ἄξέμεν, II. 3, 105. 24, 663. aor. 1. med. ἤξάμην, II. 8, 505. 545. ἄξασθε, ἄξαντο, — 1) eerste beteek.: *voeren, brengen*, meest van levende voorwerpen (φέρειν van levenlooze, Od. 4, 622), van daar 1) in overeenstemming met adv. en praep. *wegvoeren, wegbrengen*, met acc. van personen, τέκνα, *kinderen wegvoeren*, II. 9, 594. ἐν νησσι τινά. iem. op de schepen medevoeren, II. 4, 239. ἄγειν καὶ φέρειν, *menschen, vee, bezittingen wegvoeren, d. i. rooven, plunderen*, II. 5, 484. iemand op eenen wagen wegbrengen, II. 11, 611. van dieren: — *βοῖν* en ἐκατόμβην, *een rund, eene hecatombe (wyl dezelve uit runderen bestaat) brengen*, II. 1, 99. ook van onbezielde dingen: — *λαῶντα*, *enen storm aanbrengen*, II. 4, 278. οἶνον (te scheep), II. 7, 465. — ὄσπερ οἰκάδε, II. 7, 335. — *φόρον*, *winst aanbrengen*, Od. 14, 296. 2) *aanvoeren, geleiden*, van de veldheeren, II. 10, 79. — *λόχον*, *hinderlaag leggen*, Od. 14, 469. van Goden: ἄγε νεῖκος Ἀθήνη, *Athene bestuurde den strijd*, II. 11, 721. κῆρες ἄγον μέλανος θανάτου, *hem voerden de Godinnen des doods weg*, II. 11, 332. 13, 602. 3) dikwijls in andere zamenkoppelingen: πολλῶν μ' ἄτροι παρέκ νόον ἤγαγεν Ἐκτωρ, *Hector stormte mij onverstandiglijk in groote rampen (beter: νόον παρεξήγαγε, Hector heeft mij het verstand verblind tot groot onheil, cf. h. Ven. 36)*, II. 10, 391. κλειὸς ἄγειν τινός, *iem. roem verbreiden*, Od. 5, 311. — *πένθος τι*, *smart veroorzaken*, Batr. 49. — II) med.: *voor zich voeren, medevoeren, tegenvoeren*, met acc. λαὸν ὑπὸ τείχος, *het volk tegen den muur*, II. 4, 407. 2) γυναῖκα, *eene vrouw nemen, naar huis voeren*, II. 2, 659. van den vader, die zijnen zoon eene echtgenoot geeft, Od. 4,

10. van de geleiders der bruid, Od. 6, 28. 3) overdragt. *διὰ στόμα ἄγασθαι τι*, iets in den mond hebben, uiten, spreken, Il. 14, 91.

ἄγων, ὤνος, ὁ (ἄγω), 1) *vergadering, verzamelplaats, vereeniging, νεῶν ἄγων*, plaats, waar de schepen verzameld zijn, Il. 15, 428. *θεῖος ἄγων*, vergadering der Goden, Il. 18, 376. *αἶτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δίσσοιται ἄγωνα*, die voor mij biddend naar de goddelijke verzameling, d. i. naar den tempel, als woonplaats der Goden, zullen gaan, Il. 7, 298. 2) *kampplaats*, bij de wedspelen, Il. 23, 685. Od. 8, 200.

ἀδαμονίη, ἡ (δαίμων), *onkunde, onwetendheit* γ. Od. 24, 244. †

ἀδαίμων, ον, gen. *ονος*, poët. *onkundig, onervaren*, met gen. *μάχης*, Il. 5, 634. *πληγῶν*, met slagen onbekend, Od. 17, 283.

ἀδάκρυτος, ον (δακρῖον), *zonder tranen, niet weenend, tranenloos*, Il. 1, 415. Od. 24, 61. — *ὄσσε*, onbetrainde oogen, Od. 4, 186.

Ἀδάμας, αντος, ὁ, z. van den Trojaan Asius, door Meriones gedood, Il. 12, 140.

ἀδάμαστος, ον (δαμάω), *onbedwingbaar, onbuigzaam, onbewogen*, bijv. n. van den Hades, Il. 9, 158. †

ἀδδεής, ἔς, poët. voor *ἀδεής*, z. b. d. w.

ἀδδηκώς, poët. voor *ἀδηκώς*, z. *ἄδειω*.

ἀδδην, poët. *ἄδην*.

ἀδεής, ἔς, poët. *ἀδεής, ἀδδεής* (δέος), *zonder vrees, koen, trotsch, onbeschaamd*, *ἀδεής*, Il. 7, 117. *κλον ἀδδεής*, gij onbeschaamste, als scheldwoord, Il. 8, 423. Od. 19, 91.

ἀδελφεός, ἀδελφός, ὁ. ep. voor *ἀδελφός*, z. b. d. w.

ἀδεικής, ἔς, gen. *ἔος* (δεικός), *niet zoet, bitter, wrang*; overdragt. — *φήμις*, onaan-genaam, los gesnap, Od. 6, 273. — *ἀλεθρός*, bittere dood, Od. 4, 489. * Od.

ἀδέμητος, ον (δεμῖω), *ongelooïd, onbe-reïd*, * Od. 20, 2. 142.

ἈΔΕΩ, praes. ongebruik. alleen opt. aorist. *ἀδδήσει* en part. perf. *ἀδδῆκότες* (ἄδην, ep. *ἄδδ* — voor *ἄδ*), *oververzadigd zijn, walging gevoelen, afkeer hebben, μη ζῆι-νος δελτινῷ ἀδδῆσειεν*, opdat de vreemdeling geen afkeer van den maaltijd hebbe, Od. 1, 134. *καμάρῳ ἀδδῆκότες αἰνῶ*, afgemat door den geweldigen arbeid, Il. 10, 312. twee-maal *καμάρῳ ἀδδῆκότες ἦδε καὶ ὕπνῳ*, door vermoeijing, arbeid en slaap gekweld, Il. 10, 98. Od. 12, 281. De scholia leiden het van *ἄδος*, af.

ἄδην, poët. *ἄδην*, adv. *toereikend, ge-noeg, tot verzadiging toe*, bijv. *ἔδμενα*.

Il. 5, 203. 2) met gen. *οἱ μιν ἄδην ἐλώσει πολεμοῖο*, die hem genoeg in den oorlog heen en weder drijven, najagen, Il. 13, 315. verg. 19, 423. — *ἀλλ' ἔτι μιν φημι ἄδην ἐλάω κακότητος*, ik denk hem nog overvloedig genoeg in onheil heen en weder te ja-gen, Od. 5, 290.

ἀδῆριτος, ον (δηρίω), *ongestreden, niet gekampt*. *ἀλλ' οὐ μὴν ἐτι δηρὸν ἀπειρωτος πό-νος ἔσται, οὐδ' ἀδῆριτος, ἦτ' ἀλεῖς, ἦτε φόβου*, maar niet lang meer zal de arbeid onbe-proefd, of niet gestreden zijn, hetzij tot zege, hetzij tot vlugt, d. i. de strijd zal ge-streden worden, er moge overwinning, of nederlaag op volgen, Il. 17, 42. †

* *ἀδίκως*, adv. v. *ἄδικος*, *onregtvaardig-lijk, onregtmatig*, h. Merc. 316.

* *ἀδίκηω*, fut. — *ἦσω*, *onregt doen, be-leedigen*, h. Cer. 367.

ἀδινός, ἡ, ὅν (ἄδην), poët. *menigvuldig, van-daar 1) digt op een gepakt, zamenge-drongen, bij geheele scharen, hoopsge-wijze*, van schapen en geiten, Od. 1, 92. 4, 320. van bijen, Il. 2, 87. 2) *dig, digt omgeven*, — *ἦρη*, in den eigenl. zin door de ingewanden digt ingesloten, of door het digte vleesch, Il. 16, 481. Od. 19, 516.

3) *hevig, luid*, — *γῶος*, Il. 18, 316. — *ἄν*, h. Cer. 67. — *Σειρήνες*, de luidzingerende Sirenen, Od. 23, 326. — Neutr. sing. en pl. dikwijls als adv. *ἀδινὸν στοναχῆσαι*, luid klagen, Il. 18, 124. *ἀδινὰ κλατεν*, heftig weenen, Il. 24, 510. Comp. *ἀδινώτερον κλατεν*, Od. 16, 216.

ἀδινῶς, adv. *hevig, zwaar*, — *ἀνευκατο*, hij zuchtte zwaar, Il. 19, 314. †

ἀδμῆς, ἦτος, ὁ, ἡ (δαμάω), poët. 1) *onbe-dwongen, ongetemd*, van dieren, die nog niet in het juk zijn geslagen. — *ἡμιλονοι*, Od. 4, 637. 2) *vrij, ongehuwd*, — *παρθένος*, * Od. 6, 109.

* *Ἀδμήτη, ἡ, d.* van Oceanus en Te-thys, h. Cer. 421.

ἄδμητος, ἡ, ον = *ἄδμῆς*, 1) *ongetemd*. *βοῦς*, Il. 10, 293. Od. 3, 383. 2) — *παρθένος*, h. Ven. 82.

Ἀδμητος, ὁ, z. van Pheres, koning van Pherae in Thessalië, echtgenoot van Alcestis, vader van Eumelus, Il. 2, 713.

ἄδον, z. *ἀνδάνω*.

ἄδος, εος, τὸ (ἄδην), *verzadiging, af-keer*, *ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμῶν*, afkeer (verve-ling) drong in zijn gemoed, Il. 11, 88. †

* *ἄδοτος, ον* (ἄδομαι), *onbegiftigd, zonde-r geschenk*, h. Merc. 573.

Ἀδρήστεια, ἡ, Adrastea, stad in kl. Azië, aan de Propontis, naar haren stichter

Adrastus dus genoemd. Naderhand werd de landstreek om dezelve τὸ Ἀδραστίας πεδὸν genoemd, II. 2.

Ἀδράστη, ἡ, ion. voor Ἀδράστη, eene dienaar van Helena, Od. 4, 123.

Ἀδραστίνη, ἡ, d. van Adrastus = Aegialea, echtgenoot van Diomedes, II. 5, 412.

Ἀδραστός, ὁ, ion. Ἀδραστός, Adrastus, 1) z. van Talaos, koning van Argos, vader van Argos, Hippodamia, Deïpyle en Aegialeus. Uit Argos door Melampus verdreven, vlugtte hij naar Sicyon, waar hij zijnen grootvader Polybus in het bestuur opvolgde. Hij nam den voortvlugtigen Polylices op, gaf hem zijne dochter Argea ten huwelijk, en ondernam den togt tegen Thebe, II. 2, 572. 14, 121. 2) z. van den waarzegger Merops, broeder van Amphius, aanvoerder van de bondgenooten der Trojanen uit Adrastea, II. 2, 830. Menelaus overwon hem in een gevecht, en wilde hem op deszelfs bede het leven schenken, maar Agamemnon doodde hem, II. 6, 51. 3) een Trojaan, door Patroclus gedood, II. 16, 694.

ἀδρότης, ἦτος, ἡ, *de volle rijpheid, volkomenheid des ligchaams*, als het den vollen wasdom heeft verkregen, *ligchaamskracht, sterkte*, in verbind. met ἦθη, * II. 16, 857. 22, 363. en met μένος, II. 24, 6. (de lezing ἀνδρότης wordt teregt verworpen).

ἄδρον, τὸ (δύω), eigenl. eene plaats, die men niet mag betreden, *heiligtom, tempel*, II. 5, 448.

* ἄδρον, ὄν (δύω), sc. χῶρος = ἄδρον, h. Merc. 245.

ἄδω, att. v. ἀείδω, fut. ἄσομαι, h. 6, 2.

* ἀδωήτος, ὄν (δωρέομαι), *onbegiftigd*, h. Merc. 168.

ἀεθλεύω, ep. en ion. v. ἀθλεύω (ἀθλος), alleen praes. 1) *eenen wedstrijd houden, kampen*, II. 4, 389. ἐπὶ τινι, tot iemands eer, II. 23, 274. 2) *worstelen, lijden, uitstaan* — πρὸ ἀνακτος ἀμείλιχον, voor eenen onbarmhartigen heer veel uitstaande, of voor het aangezigt van eenen onb. heer, II. 24, 734. In den laatsten zin gebruikt Hom. gewoonlijk ἀθλέω, z. d.

ἄθλιον, τὸ, ep. v. ἄθλιον (ἀθλος) 1) *kamprijds, ἀθλία ποσὶ, φέρειν*, prijzen in den vedloop behalen, II. 9, 124. 2) = ἀεθλος, *wedstrijd*, Od. 24, 196. (alleen in ep. vorm).

ἄθλον, τὸ, ep. ion. v. ἀθλος, 1) *kamprijds, belooning voor den wedstrijd*, II. 22, 163. plur. II. 23, 259. ἐρχεσθαι μετὰ

ἀεθλα, om den prijs te behalen, naar den wedstrijd gezonden worden, II. 11, 700. 2) *wedstrijd, ἐπεντυνέσθαι ἀεθλα*, zich tot den wedstrijd toerusten, Od. 24, 89.

ἄεθλος, ὁ, ep. en ion. v. ἀθλος, 1) *kamp, wedstrijd*, II. 16, 590. Od. 8, 131. 2) *kamp in den oorlog*, alles, wat iemand lijdt, moeite, arbeid, nood, μογεῖν ἀέθλου, moeiten doorstaan, dulden, Od. 4, 170. (alleen ep. vorm: ἀθλος ééns, Od. 8, 160).

ἄεθλοφόρος, ὄν, ep. en ion. v. ἀθλοφόρος (φέρω), *den prijs in den wedstrijd brengend, aan de zege gewoon, zegebehalend*, — ἔπτοι, II. 9, 124. De ep. vorm alleen II. 22, 162.

ἄει, adv. ion. en poët. αἰεὶ, αἰὲν, *immer, steeds, altijd*; θεὸς αἰὲν ἔσθες, de eeuwige Goden, II. 1, 290. — Dikwijls staat het, om meer nadruk te geven, bij andere woorden van dezelve beteekenis, ἀσκελὲς αἰεὶ, ἐμμενὲς αἰεὶ, enz. De gewone vorm is zeldzaam bij Hom. II. 12, 211. anders altoos αἰεὶ, αἰὲν; daarom leze men ook, Od. 1, 341. αἰεὶ.

ἀείδω, ep. en ion. v. ᾄδω, fut. ἀέσομαι, att. ᾄσομαι, h. 6, 2. (ἀέλω, epig. 14, 1). *zingen*, absol. en met acc. παιῶνα, den paean zingen. II. 1, 473. τινί, voor iemand, Od. 1, 325. 2) *act. bezingen, μῆνιν*, II. 1, 1. κλέα ἀνδρῶν, II. 9, 189. — Med. als depon. *bezingen*. Ἠρωσσαν, h. 17, 1. 20, 1. De andere lezing ἀείδω wordt thans verworpen.

ἀεικέλη, poët. v. αἰκία (εἰκός), *mishandeling, belediging, onregt*, II. 24, 19. pl. ἀεικέλας φάσθαι, *onregt plegen*, Od. 20, 309.

ἀεικέλιος, ἡ, ὄν, ook ὄς, ὄν, poët. v. αἰκέλιος (εἰκός), 1) *ongepast, onbillijk, smadelijk* — ἀλαωτὴς, *smadelijke verblinding*, Od. 9, 503. — ἄλγος, *ontzettende smart*, Od. 14, 32. — στρατός, een smadelijk, d. i. gering leger, II. 14, 84. 2) met betrekking tot de gestalte: *onaanzienlijk, hatelijk, haveloos*, Od. 6, 242. — πῆρη, δειφρός, Od. 17, 357. 20, 259. = αἰκίης, w. m. z.

ἀεικέλιος, adv. poët. v. αἰκέλιος, *ongepast, smadelijk, vreeselijk*, *Od. 8, 231. 16, 109.

ἀεικίης, ἔς, gen. ἔος, poët. v. αἰκίης = ἀεικέλιος, 1) *onbetamelijk, onbillijk, smadelijk*. — νόος, *ververpelijk verstand*. Od. 20, 366. — λογός, πάτος, *smadelijk lijden*, einde, II. 1, 341. — ἔργον, *onbillijke daad*, dikwijls in pl. — μισθός, *gering loon*, II. 12, 435. Het neutr. met infin. οὐ οἱ ἀεικίης — τεθνάμεν, het is hem geene schande te sterven, II. 15, 496; absol. ἀεικία μεμνησθῆναι, *schandelijke dingen bedenken*, Od. 4, 533. 2) van het uitwendig voorkomen: *hate-*

lijk, haveloos, ellendig, πήρη, Od. 13, 437. het neutr. pl. als adv. αἰκίω ἐσσο, ellendig waart gij gekleed, Od. 16, 199.

αἰκίζω, poët. v. αικίζω (αἰκίς), fut. αἰκίω, ep. en att. αἰκῶ, aorist. 1, act. αἰκίω, poët. αἰκίωσα, onbetamelijk behandelen, mishandelen, beschimpen, met acc. — νεκρόν, eenen dooden, door hem niet te begraven, of op eene andere wijze te beschimpen, Il. 16, 545, 22, 404. — ξείνον, eenen vreemdeling smadelijk bejegenen, Od. 18, 222. 2) med. = act. Il. 16, 559.

αἰέω, poët v. αἰρω, aor. 1, ἦερα, ep. αἰερα, aor. med. αἰεράμην, ἠράμην; van aor. 2. med. ἀρόμην, conj. ἀρωμαι, optat. ἀρομην, infra. ἀρόσθαι, aor. 1. pass. ἀέρθην, ἦρθην: poët. 3. pl. ἀέρθεν. v. ἀέρθσαν, pass. ἀερθεῖς, ἀρθεῖς, 3 sing. plqpf. p. ἄωστο. ep. andere vorm ἀερέθω (ἠερέθουσαι), 1) act. 1) opheffen, verheffen, in de hoogte tillen, met acc. — λαῶν, eenen steen, Il. 7, 268. — ἔγχος ἄντα τινός, de lans tegen iem. Il. 8, 424. ook met ὑπόσε, hoog opheffen, Il. 10, 465; van daar aor. 1. p. opgeheven worden, κῆρες πρὸς οὐρανὸν ἀέρθεν, Il. 8, 74. ἀερθεῖς δένειον boven over geheven, hangend draaide ik, Od. 9, 383. van eenen adelaar: εἰς αἰθέρ' ἀέρθη, hij verhieft zich naar de bovenlucht, Od. 19, 540. in plusq. p. pass. μάχαυρα ἄωστο, het mes zweefde, hing, Il. 3, 272. 2) opheffen, d. i. aanvatten, grijpen, brengen, — δέπας, οἶνον τιθεῖ, Il. 6, 264. 3) opheffen, d. i. weg-nemen, wegvoeren, — νεκρόν ὑπὲρ Τρώων, Il. 17, 582. — ἐκ βελών, Il. 16, 678. van schepen: — ἄχος, eene lading wegvoeren, Od. 3, 312. II) Med. 1) zich opheffen, verheffen, van loopende paarden: ὑπόσ' ἀερέσθην, Il. 23, 501. van een schip: πρύμνη αἰέρετο: de achterstevē hief zich op, Od. 13, 84. 2) voor zich zelve opheffen, d. i. weghalen, nemen, verkrijgen, πέπλον, ἔλκος. — ἀέθλα πόσων, den prijs in het wedloopen winnen, Il. 9, 124. verder, κῦδος, κλέος, νίκη: en versterkt. — οἱ αὐτῷ κῦδος, zich roem verwerven, Il. 10, 307. De dat. drukt ook uit, voor eenen anderen, ten goede, of ten kwade, Il. 4, 95. Od. 1, 240. ook: ἢ γὰρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄρου, waarlijk, gij zoudt bij hen zeer grooten roem behalen, Il. 9, 303. even als ἐν Τρώεσσι, Il. 17, 16. πρὸς Λαυαῶν, Il. 16, 84. 3) op zich nemen, doorstaan — τι, Od. 4, 107.

αἰκαζόμενος, η, ον (αἰκῶν), met tegenzin, ongaarne, gedwongen, dikwijls door πολλὰ versterkt, Il. 6, 458. Od. 13, 277. (al-leen part.)

αἰκίλιος, ον, ep. = αἰκίλιος; αἰκίλια ἔργα, schandelijke daden, Il. 18, 77. †

αἰκίρι, adv. (αἰκῶν), met tegenzin, dikwijls met gen. Ἀργείων αἰκίρι, tegen den wil der Argiven, Il. 11, 667. θεῶν αἰκίρι, trots de Goden, Il. 12. 8. Od. 1, 79.

αἰκῶν, ουσα, ον (εἰκῶν), ep. v. αἰκῶν, onvrijwillig, met tegenzin, wederstrevend, αἰκῶτος ἐμεῖο, tegen mijnen zin, Il. 1, 301. Deze gen. staat zelfs, al vordert de constructie eenen anderen casus; αἰ βλή αἰκῶτος (v. αἰκῶτα) ἀπήμαρ ἠῆα, met geweld, tegen uwen zin, ontnam hij u het schip, Od. 4, 646. cf. Il. 1, 430. Den anderen vorm vindt men alleenlijk in: οὐκ αἰκῶτε πετιέσθη ἔπποι, niet ongewillig vlogen de paarden, Il. 5, 366. enz.

ἄελλα, ἡ (ἔλλω, εἰλω), stormwind, wer-velwind, orkaan, als verscheidene winden tegen elkander waaijen; dikwijls in plur. — χειμερία, winterstormen, Il. 2, 293. — παντοίων ἀνέμων, de orkanen der verschillende winden, Od. 5, 292. en tot vergelijking: hij streed ἴσος ἀέλλη, gelijk aan eenen orkaan, Il. 12, 40.

ἄελλης, ἐς (ἔελλα), door storm in beweging gebracht, opgejaagd, dwarlend, κονισαλος, Il. 3, 13. † Sommigen willen ook ἀελλῆς, d. i. ἀελλῆεις schrijven.

*ἄελλόπους, οδος, ο, ἡ, ep. ἀελλόπος (πόυς), snel ter been als een' stormwind, bijv. n. van Iris, alleen in ep. vorm. * Il. 8, 409. 24, 77. 159. van de paarden: ἀελλοπόδεσσαν, h. Ven. 218.*

ἄελλπέω (ἄελλπος), wanhopen, vertwijfelen, ἀελλπῶντες, Il. 7, 310. † met desyni-zis te lezen: Vroeger verkeerd ἀελλποντες.

ἄελλπῆς, ἐς, gen. εὖος (ἔλπομαι), onverhoopt, onverwacht, Od. 5, 408, †

** ἀελλπος, ον = ἀελλπῆς, h. Ap. 91.*

ἀέντων, ουσα, ον (ἀεί, νάω), altijd vloei-jend, stroomend, — ὕδατα, altijd stroomend water, Od. 13, 109. †

ἀέξω, poët. v. αἶξω, eigenl. ἀΨέω, met dig. aeol. alleen praes. en imperf. zonder augm. 1) act. 1) vermeerderen, doen groeijen, voeden, vergrooten — κρέτος, μόνος, θυμόν, kracht, moed verhoogen, Il. 12, 214. — πένθος ἐνὶ στήθεσσι, droefheid in het gemoed voeden, Il. 17, 139. — ὕον, den zoon laten opgroeijen, Od. 13, 360. van Goden — ἔργον, het werk zegenen, doen gedijen, Od. 14, 65. II) med. zich vermeerderen, wassen, toenemen. Τηλέμαχος ἀέξετο, wies op, Od. 22, 426. h. Mere. 408. κύμα ἀέξετο, de golf steeg op, Od. 10, 93. χόλος ἐν στήθεσσι ἀέξεται, de toorn noemt

in het gemoed toe, Il. 18, 110. overdragt. ἦμαρ ἄεραται, de dag neemt toe, van het toenemen des dags tot den middag, Il. 8, 66.

ἄεργλη, ἡ (ἀεργός), *werkeloosheid, traagheid*, Od. 24, 251. †

ἄεργός, ὄν, *zamengetr. ἀεργός (ἔργον), werkeloos, ledig, traag*. Tegenst. πολλὰ ἔργος, Il. 9, 320. Od. 19, 27.

ἄερέθουμαι, z. b. ἡερέθουμαι.

ἄερετις, } z. b. ἀερω.

ἄερεν, } z. b. ἀερω.

ἄερόπνοος, ὄ, ἡ, gen. οδος, *zamengetr. ἀρόπνοος*, h. Ven. 212. (πνοός), poët. *de voeten ophoeffend, dravend*, bijv. n. der paarden, * Il. 3, 327.

ἄεσα, of ἄσα (ἀέσαμεν, ἄσαμεν, ἄσαν), aor. 1. act. van een oud stamwoord ἄεσα (beter dan ἄσα) verwant met ἄρημι, eigenl. in den slaap diep ademen, *slapen*, * Od. 3, 490. met acc. νύκτας, Od. 19, 342. (ἄ, door het augment ἄ).

ἄεσιπροσῶννη, ἡ ep. (ἀεσιπροσῶν), *ligtzinnigheid, onbedachtzaamheid*, in plur. Od. 15, 470. †

ἄεσιπροσῶν, ὄν, gen. ονος (ἄσω, φῆν), *verdwaasd van zin, lichtzinnig, onbedachtzaam, eenvoudig*; het tegenovergest. ἐμπροσῶν, Il. 20, 183. — θυμός, Od. 21, 302. (eigenl. voor ἀεσιπροσῶν).

ἄεσα, z. ἄεσα.

ἄεσῶλεος, ἡ, ὄν (ἄεσω), poët. *gedroogd, droog, dor*, — ἔλη, droog hout, Od. 9, 234. — βοός, drooge runderhuid, d. i. een schild daaruit vervaardigd, Il. 7, 239. — ὄρος, dorre berg, Il. 491.

* ἄεσῶν, poët. v. ἀεσῶν, *uitdroogen*; med. *verdorren*, ἀεσῶνται δένδρα, h. Ven. 271.

* Ἀζάνης, ἰδος, ἡ, Azanisch, ἡ — κόρη, de maagd uit Azania = Coronis, moeder van Aesculapius bij Apollo, dewijl zij uit Azania, d. i. Arcadië afstamde, h. Ap. 209. Daar echter de ep. en ion. vorm Ἀζανίς is, veranderen sommigen de gewone lezing, Ἀζανίδα in Ἀκλανίδα, schoon de verklaring moeilijk blijft. Zie de uitleggers.

Ἀζείδης, ωο, ὄ, z. van Azeus = Actor. Il. 2, 513.

Ἀζεύς, ἔως, ὄ, z. van Clymenus, broeder van Erginus en Stratius, vader van Actor, Pausan, 9, 37. 2.

ἄζη, ἡ (ἄζω), eigenl. *droogheid, dorheid*; onreinheid, die door het verdroogen ontstaat, *schimmel, saksos πεπалаγμένον ἄζη*, een schild, met roest bekleet, Od. 22, 184. †

ἄζηχης, ἔς, gen. εος, *aanhoudend, onophoudelijk, voortdurend* — δδίνη, Il.

15, 25. — βρυμαγδός, Il. 17, 741. Het neutr. ἄζηχης als adv. *onophoudelijk*, — μεμακῶν, Il. 4, 435. — φαγεῖν, Od. 18, 3. De grammat. leiden het af van ἄ en δέχομαι, zoodat ἄζηχης in pl. van ἀδιεχῆς, door de verwisseling van δ in ζ, staat.

ἄζουμαι, med. (act. ἄζω, niet bij Hom.) *verdroogen, verdorren*, ἀγέρος ἀζομένη κείται, de populier ligt verdord, Il. 4, 487. †

ἄζουμαι, poët. dep. alleen praes. en imperf. 1) *ontzag hebben*, voor iem. in acc. vooral met betrekking tot Goden en eerbiedwaardige personen, iem. *ontzien, eeren, vereeren*. — Ἀπόλλωνα, Il. 1, 21. — μητέρα, Od. 17, 401. 2) *intrans. zich ontzien, vreezen*, met inf. ἄζετο Ἀδὲ λέβειν οἶνον, hij ontzag zich, wijn voor Zeus te plengen, Il. 6, 266. ook met μη: ἄζετο, μὴ Νυκτὶ ἀποθύμα ἔρδοι, hij ontzag zich, der Nacht eenig verdriet aan te doen, Il. 14, 261.

Ἀηδών, ὄνος, ἡ (eigenl. ep. voor ἀείδων, de zanger, nachtegaal), Aëdon, d. van Pandarus, echtgenoot van Zethus, koning van Thebe, moeder van Itys. Uit nijd over het geluk van hare zwagerin Niobe, wilde zij derzelve oudsten zoon vermoorden, en doodde, door eenen misslag, haren eigenen. Door Zeus in eenen nachtegaal veranderd, beklagde zij naderhand haren zoon, Od. 19, 518. z. Πανδάρεος. Volgens eene latere overlevering was zij de echtgenoot des kunstenaars Polytechnus te Colophon.

* ἀηθεια, ἡ (ἡθεις), *ongewoonheid, het ongewone*, Batr. 72.

ἀηθέσσω, poët. v. ἀηθέω (ἀηθής), *ongewoon zijn* met gen. van paarden: ἀηθεσοσόν ἐτι νεκρῶν, zij waren nog niet gewoon aan lijken, Il. 10, 493. †

ἄημι, ep. (ἄω), inf. ἀῆναι, poët. ἀῆμεναι, part. ἀεῖς, imperf. sg. ἀῆ, part. p. ἀῆμενος, imperf. med. ἀῆτο (behoudt overal de η), 1) *waaijen, blazen, suizen*, van wind: Θρηῆσθην ἀῆτον, Il. 9, 5. ἄη Ζέφυρος, Od. 14, 458. Het part. p. λέων ὄνομος καὶ ἀῆμενος, een doornat, doorgewaaide leeuw, d. i. door wind en regen heenlopend, Od. 6, 131. II) med. alleen trop. δόξα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμός ἀῆτο, tweevoudig sloeg hun het hart in den boezem, d. i. zij waren besluiteloos, Il. 21, 386. ook echter: περὶ τῷ ἀμφὶ τε πάλλος ἀῆτο, zij spreidde overal schoonheid ten toon, h. Cer. 277.

ἄηρ, ἡῆρος, ion. en ep. v. ἀερος, ἡ (ἄω), de zware benedenlucht, in tegenoverst. der heldere bovenlucht, αἰθῆρ, de dampkring, Il. 14, 288. 2) *damp, nevel, wolk*, waar-

door iets aan het gezigt wordt onttrokken; *ἐκάλυπεν ἡέρι πολλῆ*, Il. 3, 381. 8, 50. *περὶ δ' ἦφα πούλιον ἔχουεν*; zij goot vele wolken rondom uit, Il. 5, 776. 3) *duisternis, donkerheid*, Il. 5, 864. Od. 8, 562.

Ἀήσυλος, *ov*, poët. v. *αἰσυλος*, *ἀήσυλα ἔργα*, vermetele daden, Il. 5, 876. †

ἀήτης, *ov*, ó (*ἄημι*), *het waaijen, blazen, suizen*: van eenen hevigen wind, Il. 15, 626. plur. *ἄηται ἀργαλίων ἀνέμων*, de stormen der hevige winden, Il. 14, 254. Od. 9, 139.

ἄητος, *ov*, poët. (*ἄημι*), *onstuimig, stormend, bruisend*, *θάρατος ἄητον ἔχουσα*, vol bruisenden moed, van Athene gezegd, Il. 21, 395. † (De afleiding van *ἄημι* = *πνέω* volgens Eustath. schijnt de natuurlijkste, als men v. 386. *θυμός ἄητο* daarmede vergelijkt; de overige verklaringen der schol. *ἀπόροτος* van Ἄω verzadigen, of *μέγιστος* hebben minder grond, schoon het laatste door eenigen wordt goedgekeurd. Men leidt het dan van *αἰώ* af, zoodat het = *αἰώος* wordt.)

ἄθάνατος, *ov*, ook *θα, η, ov*, Il. 10, 404. 1) *onsterfelijk*, voorn. van de Goden, die alleen *οἱ ἀθάνατοι* heeten, Il. 4, 394. verder van hetgeen tot de Goden behoort: *εὐνωίω*, *onvergankelijk*, *αἰγίς*, Il. 2, 447. *δόμοι*, Od. 4, 79. 2) *oneindig, lang van duur*, met betrekking tot menschen: *πακόν*, Od. 12, 118.

ἄθαντος, *ov*, *onbegraven, niet ter aarde besteld*, Il. 22, 387. Od. 11, 54.

ἄθει, *adv.* (*θεός*), poët. *zonder God, zonder goddelijk bestuur*, Od. 18, 353.

ἄθεμίστως, *ov* (*θέμις*), *zonder wet, onregtvaardig, kwaadaardig*, Od. 18, 141. van den Cycloep Polyphemus: *ἄθεμιστῶ εἰδέναι*, op boosheid bedacht zijn, * Od. 9, 189.

ἄθεμιστος, *ov* (*θέμις*), *eigenl. hij, die regt noch pligt kent, zonder wet, onbeschaaft*, Il. 9, 63. van de Cyclopen, Od. 9, 106. cf. v. 122, in het algem.: *onbillijk, onregtvaardig*, Od. 17, 363.

ἄθειλῶ, *alleen praes. en impf. gering achten, verachten, versmaden*, met acc. Il. 1, 261. verb. met *ἀναλνομαι*, Od. 8, 212. (van *θέρω*, *θεραπεύω*; naar Ap. van *ἀθήρ*, *έρως*, kaf.)

ἄθεσφατος, *cv* (*θέσφατος*), *eigenl. hetgeen een God zelf niet uitspreekt, onuitsprekelijk, onmetelijk, verbazend groot*, — *θάλασσα*, Od. 7, 273. — *γαῖα*, h. 14, 4. — *ὄμβρος*, eindeloze regen. Il. 3, 4. — *νύξ*, oneindig lange nacht, Od. 11, 373.

Ἀθῆναι, *αἰ*, ep. ook *ἡ Ἀθήνη*, Od. 7, 80. Athenae, hoofdst. van Attica, oorspronkelijk slechts een burgt, door Cecrops gesticht en *Κεκροπία* genoemd; later door Theseus vergroot en naar den naam der beschermgodin Athene geheeten, Il. 2, 546. h. Ap. 30.

Ἀθηναίη, *ἡ* = *Ἀθήνη*.

Ἀθηναῖος, *ó*, de Athener, Il. 2, 546.

Ἀθήνη, *ἡ*, ep. ook *Ἀθηναίη*, *Minerva*, d. van Zeus, volg. Hom. zonder moeder: hij noemt haar *Τροτογένεια*, w. m. z.; naar eene latere fabel uit het hoofd van Zeus voortgekomen, h. Ap. 308. in Minerv. 5. Zij is het zinnebeeld van verstand en kracht, en alles, wat overleg en moed bij het uitvoeren vordert, staat onder haar opzigt en onder hare bescherming. Vooral is zij 1) *beschermgodin der steden in vrede*; alles, waardoor de steden bloeijen, is haar werk; van daar is zij de beschermster van iedere kunst, te gelijk met Hephaestus, Od. 23, 160. voornamelijk der vrouwelijke handwerken, Od. 3, 116. 6, 234. 2) zij beschut ook de steden in den oorlog tegen vijanden van buiten; daarom staan de burgten en muren onder hare hoede; zij heet dan *ἑρυστάτολις*, *Ἀλαλκομενής*. Zoo wordt zij ook Godin van den krijg, doch alleen van eenen krijg, die met beleid en voordeel gevoerd wordt, cf. *Ἄρη*: van daar heet zij *ληϊτίς*, *ἀγέλεια*, *λαόσσοος*, enz. Als zoodanig besluit zij de gevechten, beschermt de helden, die beleid en koeneheid in zich vereenigen, Il. 5, 332. 21, 406. Daarom wordt zij ook *Παλλὰς* genaamd, de speer zwaaijende. Hom. voegt dikwijls bijeen *Παλλὰς Ἀθηναίη* of *Ἀθήνη*, Il. 1, 200. 4, 78.

ἄθηρηλοιγός, *ó* (*ἄθηρ*, *λοιγός*), ep. v. *ἄθηρηλοιγός*, *die de spiertjes aan de korenaren verderft*, zoo noemt Tiresias, in het orakel over het toekomstig lot van Ulysses, den *dorschvlegel*, welke het koren van de spiertjes of van het kaf zuivert, * Od. 11, 128. 23, 275.

ἄθλέω (*ἄθλος*), *aor.* *ἄθλησα*, *eigenl. = ἄθλεύω*, *kampen om eenen prijs; gew. worstelen, uitstaan, lijden*, alleen in part. *aor.* *ἄθλησάντε πολλώσαμεν*, die wij met moeite en arbeid getrouwd hebben, Il. 7, 453. 15, 30.

ἄθλητήρ, *ῆρος*, *ó* (*ἄθλέω*), ep. v. *ἄθλητής*, *de kampvechter, worstelaar*, Od. 8, 164. †

ἄθλος, *ó* = *ἄθλιος*, Od. 8, 160. †

ἄθλοφόρος, *ov* = *ἄεθλοφόρος*, Il. 11, 698.

ἄθρέω, ep. *ion.* v. *ἄθρέω*, *aor.* *ἄθρησα*,

met onafgewenden blik ergens op zien, *beschouwen, staren*, Od. 12, 232. — εἰς τι, Il. 10, 11. met acc. τινά, aanzien, in oogenschouw nemen, Il. 12, 391.

ἄθροός, ὄη, ὄον (α coll. θροός), *verzameld, met scharen, bijeen, dicht op een gedrongen*, ἀθροία ἴουεν, Il. 2, 439, versterkt door πᾶς, ἀθροία ἦλθον ἄπαρτες, allen kwamen zij bijeen, Od. 3, 34. ἀθροία πάντ' ἀπέτωε, hij heeft alles op eens geboet, Od. 1, 43. cf. Il. 22, 271. Hom. heeft alleen den plur.

ἄθῦμος, ον (θυμός), *moedeloos, ter nedergelegan*, Od. 10, 463. †

ἄθῦσμα, ἄτος, τὸ (ἄθῦμα), *spel, speelgoed*, voor kinderen, Od. 18, 323. πολεῖν ἀθῦματα, spelen, van eenen knaap, die zandhoopen oprigt, Il. 15, 363. van de lyra, h. Merc. 32. in het alg.: *kleinigheid, opschik*, Od. 15, 416.

ἄθῦμα, alleen praes. *spelen, zich verlustigen*, van kinderen, Il. 15, 364. gelijk *ludere* van het gezang, h. 18, 15. met acc. λαίπος ἀθῦμα, met de deken speland, h. Merc. 152. 2) med. op de lier, h. Merc. 485.

Ἄθως, ὄω, ὄ, ep. v. Ἄθωός, een zeer hooge berg, of de uiterste punt van het schiereiland Acte aan de zuidwestelijke kust van de Strymonische golf, nu, Agios Oros of Monto Santo, Il. 14, 229. h. Ap. 33.

αἰ, conj. aeol. en ep. v. εἰ, steeds gevoegd bij *καί*, αἰ *καί*, αἰ *καί* v. het att. *καί*, als, *indien, of misschien, of toch*; het staat 1) bij voorwaardelijke stellingen met den conjunct., doch alleen dan, als in dezelve eene hoop, een wensch, eene bezorgdheid, enz. is opgesloten, *indien toch, zoo toch*: αἰ *καί* μοι — Ἄθῆνη κῦδος ὄρεξ' ἄμφοτέρω κτεῖναι, als toch Athene mij den roem zoude schenken, enz. Il. 5, 260. cf. Il. 4, 98. Od. 6, 244. ὅ) met den optat. zelden en meest in afhankelijkke zinnen: εἰπεῖν, αἰ *καί* περ ἔμμι φλον καὶ ἦδὲ γένοιο, of het u misschien aangenaam zijn mogt, Il. 7, 387. Op andere plaatsen leest men thans den conj. in plaats van den optat. bijv. Il. 24, 687. enz. αἰ *καί* in pl. van αἰ *καί*. — 2) in directe vragen na de werkwoorden van *zien, beproeven, onderzoeken*, enz. met conjunct. *of misschien, of toch*: ὄρεξ' ἴδῃ, αἰ *καί* ἔμμι ὑπάρχη γέρα Κρονίῳ, of misschien ook Zeus u de hand boven het hoofd zal houden, Il. 4, 249. Il. 1, 207. 3) in *wenschen* (waar, om den toon te versterken, altoos αἰ geschreven wordt); het staat nooit alleen, maar altoos gevoegd bij γὰρ, γὰρ δὲ: αἰ γὰρ, als *toch*, αἰ γὰρ δὲ, als *toch slechts*, altijd met den optat. die het onbeslist laat,

of de wensch mogelijk, of onmogelijk is: αἰ γὰρ τοῦτο γένοιο, als dat toch gebeurde, Od. 8, 339. αἰ γὰρ οὐτως εἴη, mogt dit toch maar zoo zijn, Il. 4, 189, van daar ook van eenen wensch, die niet vervuld kan worden; αἰ γὰρ ἔβημι, ὡς — als ik toch maar zoo jong ware, mogt ik toch zoo jong zijn, Il. 7, 132.

αἶα, ἡ (eigenl. zachtere uitspraak van γαῖα), alleen in nom. gen. en acc. sing. gebruikelijk, *de aarde, het land*: πάσαν ἐπ' αἶαν, op de gansche aarde; dikwijls πατρις αἶα, vaderland, Il. 2, 162. αἶα alleen, Od. 1, 41.

Ἄια, ἡ, nom. pr. Aea, fabelachtig land, hetwelk men als woonplaats van Aeetes in den Argonautentogt, in het oosten (in de oudste overlevering misschien de Taurische Chersonesus, later, Colchis, waar eene stad Aea lag) en als woonplaats van Circe in het westen plaatst; z. *Ἄιατῆ*. Hom. heeft het woord *Ἄια* als n. pr. niet.

Ἄιατῆ, ἡ (Ἄια), 1) *de Aeaeische*, bijv. n. van Circe, als wonende op het eiland Aea, Od. 9, 323. 2) — ἠϊός, Od. 11, 70. het eiland Aea, woonplaats van Circe, een fabelachtig land, hetwelk, naar de waarschijnlijkste verklaring, in het westen ligt, noordwaarts van de Laestrygones, boven Sicilië en den Hades, waarheen Ulysses van Aea met eenen noordenwind afzeilt. Volgens eene andere verklaring ligt het eiland van Circe ver in het noordoosten en is hetzelfde als de woonplaats van Aeetes, zoo als reeds Str. I. p. 45. De oudere scholiasten verstaan onder hetzelfde Circeji in Italië, en namen aan, dat dit voorheen een eiland geweest was, Od. 10, 135. Moeijelijk blijft altoos de aanmerking van Hom. Od. 12, 3. dat hier de woning van Eos en de opgang van Helios is. Het beste kan men dit aldus verklaren, dat Ulysses, na zijne terugkomst uit het donkere rijk der dooden, reeds hier in de streken gekomen is, welke door het daglicht beschenen worden.

Ἄιακίδης, ον, ὁ, z. van Aeacus = Peleus, Il. 16, 15. 2) kleinz. van Aeacus = Achilles, Il. 11, 805.

Ἄιακός, ὁ z. van Zeus en Aegina, de regtvaardige koning van het eil. Aegina, vader van Peleus en Telamon, bij Endeïs, en van Phocus bij de nimf Psamathe, Il. 21, 189.

Ἄϊας, αντος, ὁ, Ajax. 1) Ὀϊκίτης of ὁ Λοκρός, z. van Oileus; aanvoerder der Locriërs, kleiner van gestalte dan de volgen-

de, maar een goede lanszwaaijer, II. 2, 530. Zijne stontheid jegens Poseidon kostte hem het leven, volgens Od. 4, 499. Ook werd hij, naar een later verhaal, door Athene gehaat, omdat hij in haren tempel te Troje Casandra onteerd had. 2) ὁ Τελαμώνιος, z. v. Telamon, koning van Salamis, broeder van Teucer, na Achilles de dapperste der Grieken; hij waagde zelfs het tweegevecht met Hector, II. 7, 182. Hij twistte met Ulysses over de wapenen van Achilles en doodde zich zelve in woede, toen hij dezelve niet erlangde, Od. 11, 544.

* Αἰγυγέη, ἡ, volgens eene andere lezing Αἰαγέη, h. Ap. 40. afgeleid van αἶξ en γῆ, zoude het voorgebergte Αἰγῶν in Aeolis zijn.

Αἰγαί, αἶ, 1) αἱ Ἀχαιαί, kleine stad in Achaia aan den Crathis, met eenen tempel van Poseidon, niet verre van Helice, II. 8, 203. h. Ap. 32. 2) stad op Euboea aan zee, ook met eenen tempel van Poseidon, op eenen berg gelegen, II. 13, 21. Od. 5, 381. volgens sommigen een rotsachtig eiland tusschen Tenos en Chios; anderen echter houden dit Aegae ook voor het Achaëische.

Αἰγαίον, ὠνος, ὁ, een honderdarmige reus, door de menschen aldus genoemd, doch door de Goden Briareos. Hij was een z. van Uranus en Gaea. Thetis riep zijne hulp in voor Zeus, toen de Goden dezen wilden in boeien slaan, II. 1, 403.

αἰγανέη, ἡ (αἶξ), werpspies, jagtgeweer, eigenl. tot het jagen van wilde geiten, II. 16, 589. Od. 4, 626.

Αἰγιδίης, ον, ὁ, z. van Aegeus = Theseus, II. 1, 265.

αἰγίος, εἴη, εἶον, poët. ook αἶγιος (αἶξ), van geiten, tot geiten behoorend — τῦρος, geitenkaas, II. 11, 639. 2) van geitenvellen gemaakt — ἄσκος, een zak van geitenleder, II. 3, 247. — κωνέη, een helm van geitenvel, Od. 24, 231.

αἰγίριος, ἡ, populier, misschien popululus nigra, Linn., II. 4, 482. als boom der onderwereld, Od. 10, 510.

αἶγιος, ἐή, εἶον, poët. = αἶγιος, Od. 9, 196. †

Αἰγάλεια, ἡ, d. van Adrastus, gemalin van Diomedes, koning van Argos, II. 5, 412. volgens anderen d. van Aegialeus, kleind. van Adrastus. Naar latere verhalen had zij eenen ongeoorloofden omgang met Cometes, z. van Sthenelus, en liet ha-

ren gemaal bij zijne terugkomst met geweld verdrijven. z. Diomedes.

αἰγυῖλος, ὁ (αἶξ en ἄλος), kust, strand. rotsige oever, II. en Od. p.

Αἰγυῖλος, ὁ (het Kusland), 1) het gedeelte van Peloponnesus, van den Isthmus tot de grenzen van Elis, het latere Achaje, volgens de overlevering zoo genoemd naar Aegialeus, z. van Inachus, II. 2, 575. 2) kleine stad en gebied der Heneti in Paphlagonië, II. 2, 855. οἱ Αἰγυῖλοι, Str.

αἰγίβοτος, ον (βόσκω), door geiten beweïd, geiten telend, bijv. n. van Ithaca, Od. 4, 606.

αἰγίλιον, ἵπος, ὁ, ἡ (λεῖπω), eigenl. door geiten verlaten, hoog, klippig, steil, bijv. n. van πέτρη, * II. 9, 15.

Αἰγίλιον, ἵπος, ἡ, N. prop., plaats in Acarnanië op eene rots, volgens Strab. IX. p. 452. volgens anderen op Ithaca, of een klein eiland bij Epirus, II. 2, 633.

Αἰγίνα, ἡ, Aegina, eil. in de Saronische golf, vroeger, Oenone, Oenopia, zoo genoemd naar Aegina, d. van den Asopus, nu Engia, II. 2, 562. (Αἰγίνη, h. Ap. 31).

Αἰγίον, τό, Aegium, eene der aanzienlijkste steden van Achaje, naderhand de plaats, waar het Achaëisch verbond vergaderde, II. 2, 574.

αἰγίοχος, ὁ (ἔχω), de Aegis houdend, Aegiszwaaijer, bijv. n. van Zeus, II. Od. p.

* αἰγυπόδης, ον, ὁ (πούς), boksvoetig, bijv. n. van Pan, h. 18, 2.

αἰγίς, ἴδος, ἡ (van αἶξ, geit, geitenvel, in zoo ver als men in de vroegste tijden vellen voor verdedigingswapenen gebruikte, of meer Homerisch van αἶξ, stormwind, in zoo verre het zwaaijen der Aegis geruisch te weeg brengt), de Aegis, het schild van Zeus, het zinnebeeld van een krachtig verdedigingsmiddel. Hephaestus had dezelve van metaal vervaardigd, II. 15, 310. Zij was gelijk aan de andere schilden der helden, en op haar waren de schrikbeelden, Gorgo, omringd door Eris, Alouë en Ioë afgemaakt. Door haar te schudden veroorzaakt Zeus schrik en ontsteltenis: soms dragen Apollo en Athene haar ook, II. 15, 308. 2, 448. Men vindt hare beschrijving, II. 5, 738. 2, 448.

Αἰγισθος, ὁ Aegisthus, z. van Thyestes en deszelfs dochter Pelopia. Hij verleidde Clytaemnestra, gade van Agamemnon, en doodde dezen bij deszelfs terugkomst van Troje, Od. 11, 409. Twaalf jaren regeerde hij over Mycenae, tot dat Orestes hem ombragt, Od. 1, 35.

ἄγλη, ἡ (verwant met ἀγάλλω), *glans, schittering* van zon en maan, Od. 4, 45. van metaal, Il. 2, 458. in het alg. *het daglicht*, Od. 6, 45.

ἀγλήεις, ἔσσα, εἶν (ἀγλη), *glansrijk, schitterend*, bijv. n. van den Olympus, Il. Od. p. het neutr. als adv. h. 31, 11.

ἀγυπιός, ὁ (αἶξ, ἔγυψ), een groote roofvogel, misschien *lammergier*, Il. 17, 460. Od. 16, 217.

Ἀγυπτιός, ἡ, ἰων, *Aegyptisch* (bij Hom. altijd in drie syllabes uit te spreken, Il. 9, 382.) 2) subst. een Aegyptiër.

Ἀγυπτιός, ὁ, v. van Antiphus en Eurygnomus, een grijsaard op Ithaca, welke de volksvergadering, door Telemachus belegd, opende, Od. 2, 15.

Ἀγυπτος, ἡ, 1) als fem. *Aegypte*, land in Noord-Afrika, Od. 4, 351. 14, 257. 2) ὁ ποταμός, de Nijl, die bij Hom. denzelfden naam, als het land heeft, Od. ibid.

αἰδέο, imp. pr. v. αἰδέο v. αἰδέομαι.

αἰδέομαι, oud poët.: αἰδομαι, dep. fut. αἰδέομαι, poët. ἔσσομαι, aor. 1. med. ep. ἤδησάμην, αἰδεσάμην, en aor. 1. p. in dez. beteek. ἤδεδον, αἰδέσθην, *zich schamen, zich ontzien, vreezen*, alleen in eenen aedelijken zin, ten aanzien van Goden en eerwaardige personen. 1) absol. met infin. αἰδέσθην ἀνήσασθαι, zij ontzagen zich het te weigeren, Il. 7, 93. ook met μήπως, Il. 17, 95. 2) met acc. des persoons; *zich voor iemand ontzien, hem eeren, achten*, Il. 1, 23. ook van zaken, — μέλαθρον, het huis d. i. het regt des huizes, ontzien, Il. 9, 640. (αἰδομαι alleen in pr.).

αἰδήλος, ον (ἀ, ἰδεῖν), eigenl. onzichtbaar makend, *verteerd, verwoestend, verderfelijik*, bijv. n. van het vuur, van Ares en van Athene, Il. 5, 455. 880. p. der vrijers, Od. 16, 29.

αἰδήλως, adv. op eene verderfelijke wijze, Il. 21, 220. †

Αἰδῆς (v v -), σο, ὁ, ep. v. Αἰδης, ep. gen. Αἰδew drie syll. Od. 10, 512. (ἀ, ἰδεῖν). Bij Hom. altijd de naam eens persoons. Hades, Pluto, z. van Cronus en Rhea, derde broeder van Zeus, verkreeg bij de verdeling, de onderwereld. Il. 15, 187. Hij is de vorst van het rijk der schimmen, van daar Zeus καταχθόνιος; zijne gemalin is Persephone. Hij is een magtige; onverbiddelijke God; echter haalt Heracles zijnen hond uit de onderwereld en wondt hem zelve, Il. 5, 395. Zijne woning is de Hades (δῶμα Αἰδαο, Αἰδος δόμος). Naar de algemeene denkbeelden der latere

oudheid, is de Hades onder de aarde, of in het midden derzelve. Ook bij Hom. worden sporen van deze wijze van voorstelling gevonden, Il. 20, 63. Od. 20, 81. Op andere plaatsen stelt de dichter den Hades aan den overkant van den Oceanus, die hem van de verlichte zijde der aarde afscheidt, Od. 10, 509. 11, 156. zonder hem bepaald onder de aarde te plaatsen, zoo als hij Il. 8, 16. schijnt te doen, waar de Tartarus zoo diep onder den Hades is, als de hemel boven de aarde. Hij schildert den Hades af als eene uitgestrekte, donkere landstreek, met rotsen, bosschen, wateren, even als de aarde, Od. 10, 590. De ingang is met sterke poorten voorzien, door Cerberus bewaakt, Il. 8, 366. Od. 11, 622. Vier rivieren stroomden door het rijk der schimmen: Acheron, Periphlegeton, Cocytus, Styx, Od. 10, 513. alle menschen moeten na den dood afdalen naar den Hades, doch kunnen niet de rivier overgezet worden, vóór dat zij begraven zijn; is dit niet het geval, dan zweven zij als schimmen om. De schimmen hebben geene levenskracht, zij zijn als een damp, die de gedaanten des lichaams heeft behouden, Il. 23, 104. zie bij ψυχή. De ingang naar de onderwereld plaatst Hom. in het westen, bij de duistere stad der Cimmeriërs, zonder echter voor te stellen, dat de Oceanus in de Middellandsche Zee stroomt. De ingang van den Hades is hier bij hem in het noorden.

Andere vormen van Αἰδης zijn door eene metaplasmus de kortere vormen: gen. Αἰδος, dat. Αἰδι, en de verlengde vorm: Αἰδωνεύς, d. Αἰδιωνήϊ. Naar de onderwereld gaan, heet: πύλας Αἰδαο περῆσειν, Il. 23, 71. εἰς Αἰδαο δόμου; of δόμον (δῶμα, Od. 12, 21.) ἵεναι, καταδύναι, enz. en εἰς Αἰδαο alleen, Il. 8, 369. ook alleen Αἰδοσθε; in de onderwereld zijn: εἶναι ἐν Αἰδαο δόμοισι, Il. 22, 52. zonder δόμοις, Od. 11, 210.

* αἰδιός, ἡ, ἰων, v. αἰδιός (αἰε), *eeuwig, altijddurend*, h. 29, 3.

αἰδοῖα, τά, de *schaamte, schaamdeelen*, Il. 13, 568. † eigenl. plur. van αἰδοῖος, ἡ, ον (αἰδώς), 1) act. iemand die schaamte bezit, *schaamachtig; beschaamd, kuisch*. — ἄλοχος, Il. 6, 250. — ἀλήτης, een *beschaamde bedelaar*, Od. 17, 578. 2) pass. iemand, voor wien men ontzag, *schaamte heeft, achttingwaardig, achtbaar, eerwaardig*, soms bij δεινός gevoegd, alleen van personen, — βασιλεύς, Il. 4, 402. — ξείνος, Od. 19, 254. Comp. αἰδοῖότερος.

αἰδοίως, adv., eervol, — ἀποπέμπειν, Od. 19, 243. †

αἰδομαι, zie αἰδέομαι.

Ἄιδος, Ἄιδι, ep. gen. en dat. van Ἄιδης, door een metaplasmus, dikwijls verbonden met praep.: Ἄιδος εἶω, Il. 6, 284. nam. δόμων; ook εἰς Ἄιδος, Il. 13, 415. geheel, Il. 22, 52. εἰν Ἄιδος, nam. δόμων, Il. 24, 593. Daarvan het adv. Ἄιδόςδε, naar de onderwereld, Il. 7, 330. Voor εἰς Ἄιδόςδε, Od. 10, 502. wordt nu εἰς Ἄιδος δέ gelezen.

ἄιδρεῖη, ἡ (ἄιδρις), onkunde, onwetendheid., alleen in pl. * Od. 10, 231. 11, 272.

ἄιδρις, ιως, ι, ep. dat. ἄιδρεῖ (ἰδρις), onwetend, onkundig, onervaren, Il. 3, 219, met gen. χῶρον, Od. 10, 282.

Ἀιδωνεύς, ἦος, ὄ, poët. verlengde vorm van Ἀΐδης, nom. Il. 20, 61. dat. Il. 5, 190.

αἰδώς, ὄος, zamengetr. οὔς, ἦ, 1) het gevoel van schaamte bij het doen van iets onbetamelijks, *schaamte*. αἰδοί εἶκον, uit schaamte, Il. 10, 238. ἰσχεῖ αἰδώς και θεός, schaamte en vrees houdt terug, Il. 15, 657. αἰδῶ θεός ἐντ θυμῷ hebt schaamte in uw gemoed, Il. 15, 561. in dual. τὰ αἰδῶ, de schaamdeelen, Il. 2, 262. Dikwijls staat αἰδώς absolut, in betrekking tot personen, *het is eene schande*, *schimp*, Il. 5, 787. 8, 228. 2) in zedelijken zin, *ontzag*, *achting*, *bescheidenheid*, welke jongeren jegens ouderen, minderen jegens meer aanzienlijken hebben, Od. 3, 24. 8, 480. οὐ μὲν σε χεῖρ αἰδούς, hier moet gij niet ontzien, Od. 3, 14.

αἰεῖ, αἰέν, z. b. αἰεῖ.

αἰγιγενέτης, αο, ὄ (ἄγινομαι), *van eeuwigheid bestaande*, *eeuwig*, *onsterfelijk*, bij v. n. der Goden. Il. en Od. p.

αἰετός, ὄ (ἄημι), ep. v. αἰετός, *adelaar*, zoo genaamd naar zijne snelle vlugt, naar Linn. *falco aquila*. Hij is zwart of zwart bruin van kleur, en de sterkste en snelste der vogels, Il. 21, 253; van daar vooral de bode van Zeus, Il. 24, 310. Als profetische vogel is hij wegens zijne hooge vlugt en voorbeduidende verrigtingen van veel gewigt, Il. 12, 200. Od. 19, 535.

αἰζήσιος, ὄ, verl. ep. vorm van αἰζήσιος, Il. 17, 520. Od. 12, 83.

αἰζήλος, ον, volg. Hesych. en Etym. magn. = αἰδηλος, met verandering der δ in ζ overeenkomstig het Aeolisch gebruik: veellicht de ware lezing, Il. 2, 318. voor ἀεζήλος, τὸν μὲν αἰζήλον θῆκεν θεός, de Godheid maakte hem weder onzichtbaar; volg. Cic. de Div. 2, 30. *idem abdidit et duro firmavit tegmine saxo*. Onaanne-

melijk schijnt deze lezing wel niet naar den samenhang, doch zij is onzeker.

αἰζήσιος, ὄ, verl. αἰζήσιος (misschien α int. en ζῶω, ζῶω), eigenl. opbruissend, *vaardig*, *snel*, *vlug*, Il. 16, 716. h. Ap. 449. als subst. in plur. de *jongelingen*, *mannen*, met bijkomend begrip van kracht en vaardigheid: αἰζήσιος θαλεροί, Il. 3, 26.

Αἰήτης, αο, ὄ, z. van Helius en Perse, broeder van Circe, vader van Medea, de sluwe koning van Aea, naar welken Jason zich begaf, om het gulden vlies te bemagtigen, Od. 10, 137. 12, 70.

αἰήτος, ον (ἄημι), ep. v. ἄητος (als αἰετός): *πύλω αἰήτων*, het hijgende monster, (πνευστικός Hesych.), Il. 18, 410. † Dit bijv. n. schijnt wel te voegen aan Hephaestus wegens zijn met zoo veel gedruisch vergezeld handwerk, cf. ibid. 409. De overige verklaringen, (μέλας Eust.) *geweldig* (πυρώδης Hesych.), *met roet bedekt*, schijnen minder grond te hebben. αἰθῦλοίς, εσσα, εν (αἰθαλος), *vol roet*, *zwart van rook*, — μέλαθρον, Il. 2, 415. — μέγαρον, Od. 22, 239. — κόπρις, roetachtig stof, d. i. asch met stof vermengd, of in het algem., stof, Il. 18, 23.

αἰθε, dor. en ep. v. εἴθε, partikel van wenschen: *o dat toch*, *indien toch*, *zoo toch*, 1) met opt. zonder te bepalen of de wensch mogelijk of onmogelijk is: αἰθε σέο φέρτερος εἶην, o dat ik toch sterker ware dan gij, Il. 16, 722. αἰθε τελευτήσειεν ἄπαντα, o mogt hij toch alles volbragt hebben! Od. 7, 331. 2) verbonden met ὄφελον, es, ε, met eenen daarop volgenden infin. om eenen niet meer vervulbaren wensch uit te drukken: α) van het tegenw.: αἰθε ὄφελος παρά νηυσὶν ἵσθαι, o zoo gij toch bij de schepen mogt zitten, Il. 1, 455. β) van het voorledene: αἰθε πάντες ὄφελετε περᾶσθαι, mogt gij toch allen dood zijn, Il. 24, 253. De vorm εἴθε is zeldzaam bij Hom. Od. 2, 33.

Αἰθή, ἡ, *roodvos*, naam van een der paarden van Agamemnon, Il. 23, 295. (adj. αἰθός, ἡ, ὄν, *vuurrood*).

αἰθῆς, ἔρος, ὄ, bij Hom. ook ἡ, Il. 16, 365. 1) *de reine bovenlucht*, in tegenstelling der lagere, *ἀηρ*, Il. 14, 288. die aan ons oog dikwerf door de wolken wordt onttrokken; van daar: οὐρανόνθεν ὑπερέβη γῆ ἄσπετος αἰθῆρ, de eindeloze aether brak door aan den hemel, Il. 8, 558. 15, 20. In zoo ver de Olympus met zijnen top tot den aether reikt, wordt ook deze als de woonplaats der Goden voor-

gesteld: αἰθέρι ναιών, in den aether woneud, van Zeus, Il. 2, 412. Od. 15, 523. 2) *helder, opgeklaard weder, helder daglicht*, = αἰθήρη, in Il. 16, 365. ὦ; δ' ὄτ' ἐπ' Οὐλύμπου νέφος; ἔρχεται οὐρανὸν εἰσω αἰθέρος ἐκ δὴς, even als wanneer van den Olympus eene wolk langs den hemel trekt na eene heldere lucht: waar men ἐκ door na, bijw. van tijd, verklaart.

Αἰθίρες, οἱ, Aethicen, volk in Thessalië, hetwelk aan den Pindus woonde; later aan de grenzen van Epirus, Il. 2, 744.

Αἰθιοπέυς, ἦρος, ὅ, ep. andere vorm van Αἰθιοπ, alleen in acc. pl. Αἰθιοπῆας, Il. 1, 423.

Αἰθιοπῆς, οἱ, sing. Αἰθιοπ, σπος, ὅ, ep. Αἰθιοπέυς; (αἰθω, en ὤψ, de zwartgebrante), de Aethiopiërs. Volgens Hom. wonen zij aan den Oceanus, Il. 1, 423. 23, 206. en zijn de uiterste (ἐσχάτοι) menschen der aarde en in twee gedeelten gescheiden, in het oosten en westen, Od. 1, 23, 24. Zij zijn naburen der Egyptenaars en Erembiërs, Od. 4, 83. Het zoude onmogelijk zijn, alle deverschillende meeningen der uitleggers over hen hier bij te brengen. De oude geographi plaatsten de Aethiopiërs in het zuiden en zoeken de plaats der scheiding in den Nijl of Arabischen zeeboezem. De dichter zelf plaatste in zijne gedichten de Aethiopiërs in het zuiden, zonder zelf eene naauwkeuriger kennis te bezitten; zij wonen, volgens hem, *oostelijk en westelijk*, dewijl zij wegens de groote hitte in het zuiden zelve niet konden wonen. Hij stelde hen zich dus voor als deels in Libyë, deels in de afgelegene gedeelten van Azië, misschien tot Phoenicie toe, hun verblijf te hebben, cf. Od. 4, 84. De Aethiopiërs behooren in het verste zuiden tot beide halfronden. Zoo verre de historische aardrijkskunde reikt, wonen arbeidzame menschen, Od. 6, 8. Nader aan den rand der aarde wonen fabelachtige volken, Aethiopiërs, Phaeaciërs, Pygmaëën, enz. Wat het bijv. n. ἀριμύοις, de onberispelijken en de reizen der Goden naar hen toe, aangaat, het volgende zij daarover genoeg. De Aethiopiërs, het verste volk der aarde, naar hetwelk Hom. de Goden laat reizen, worden ἀριμύοις genoemd om dezelfde redenen, als op eene andere plaats de Abii onder de Scythen de regtvaardigsten der menschen geheeten worden. Misschien wel volgens het duistere begrip, dat men in alle tijden gehad heeft, aangaande de onschuld en gerechtigheid van half woeste en weinig

bekende volken, zoo men ten minste niet vooringenomen was, door het tegenoverstaand denkbeeld en aan niets dan woestheid en onmenselijke wreedheid wilde gelooven.

αἰθόμενος, ἦ, ov, eigenl. part. med. (αἰθω), *brandend, vlammend*, — πῦρ, Il. 6, 182. — δαλός, Il. 13, 32). — δαίς, Od. 1, 428.

αἰθουσα, ἦ, (eigenl. part. act. αἰθω, nam. σποά, dewijl de zon er in schein), *de galerij, de zuilengang*, die aan weerskanten der huisdeur langs het huis liep, Il. 6, 243. Od. 4, 297. Van boven werd de gaanderij door het uitstekende dak der woning overdekt, hetwelk door zuilen werd geschraagd. Naar den kant van het voorhof was zij open, zoodat er de zon konde in schijnen. Door deze gaanderij ging men uit het voorhof naar het voorportaal, πρόδομος. Ook aan de nevengebouwen waren zulke gaanderijen, Il. 9, 472. Od. 8, 57. Zij dienen voornamelijk, om er de warmte der zon te genieten; ook plaatste men daar de wagens, Od. 2, 20. men liet de vreemdelingen daar ook slapen, Od. 3, 399. 15, 5. (hier eigenlijk in de πρόδομος).

αἰθου, σπος, ὅ, ἦ (ὤψ), eigenl. vurig uitzierend, *fonkelend, glansrijk, blinkend, stralend*, — χαλκός, οἶνος, de fonkelende vurige wijn, Il. 4, 259. niet de roode z. Od. 12, 19. waar het met ἐρυθρός; is zamengevoegd: — καπνός, vurige rook, Od. 10, 152.

αἰθήρη, ἦ (αἰθήρη), *zuivere, heldere lucht*, helderheid van hemel, Il. 17, 646. Od. 6, 44.

Αἰθήρη, ἦ, ion. v. Αἰθερα, Aethra, d. van Pittheus, gemalin van Aegeus, aan wien zij Theseus baarde. Castor en Polydeuces maakten haar, bij het ontnemen van Helena aan Theseus, krijgsgevangen: zij volgde Helena naar Troje, Il. 3, 144.

αἰθρηγενέτης, ου, ὅ, Od. 5, 296. en αἰθρηγενής, ἐς (γλυνομαι), bijv. n. van Boreas, Il. 15, 171. 19, 358. *in den aether, d. i. in reine, koude lucht geboren*. pass. dewijl de composita in γενής altijd deze beteekenis hebben. De andere verklaring: *koude veroorzakend, sterk-waaijend*, is tegen het spraakgebruik.

* αἰθρίος, ov (αἰθήρη), *helder, frisch*, bijv. n. van Zephyrus, h. Ap. 433.

αἰθρος, ὅ (αἰθήρη), *morgenkoude, vorst, rijp*, Od. 14, 318. †

αἰθω, v. d. αἰθόμενος, z. b. d. v.

αἰθρία, ἦ, *waterhoen, fulica mergus*, Od. 5, 337.

αἶθων, ωνος, ὁ (αἶθω), eigenl. brandend, vurig; 1) van kleur: *glansrijk, fonkelend, schitterend*, van ijzer, II. 7, 473. van metaal en gereedschap, daarvan vervaardigd, II. 9, 123. 2) overdragt. van groote dieren: *vurig, driftig, moedig*, — *λέων*, II. 10, 24. — *ἵπποι*, II. 2, 839. — *ταύρος*, II. 16, 488. Od. 18, 372. — *αἰετός*, II. 15, 690. De oude grammatici verstonden het van moed; anderen vertalen: *vuurrood, rood van kleur*, doch aan eene kleur, die algemeen zoude zijn, kan men hier bezwaarlijk denken.

Αἶθων, ωνος, ὁ, 1) de naam, welken Ulysses zich gaf, vóór dat hij zich aan Penelope bekeud maakte, Od. 19, 183. 2) paard van Hector, de *roodvos, de vurige*, II. 8, 185.

αἶξ, v. *αἶξε*, z. *αἶ*.
αἶξή, ἡ (— — —, *αἶσσω*), ep, andere vorm van *αἶξ*, *hevige aandrang, aanval*: alleen pl. *τῶων αἶξαι*, II. 15, 709. †

αἶκτος, ον (*αἶκτομαι*), *ontoegankelijk, h.*, Merc. 346. Dit woord is slechts eene gissing, de gewone lezing is *ἰδ' ἔκτος*, dat zeker bedorven is). †

αἶκώς, ep. v. *αἶκῶς*, *smadelijk, schimpend*, II. 22, 336. †

αἷμα, ατος, τὸ, 1) *bloed*, bij Hom. levensbeginsel, Od. 3, 455. daarom moesten de schimmen bloed drinken eer zij weder bewustheid verkregen, Od. 11, 50. *γαστήρ ἔμπλεην κλύσης τέ καὶ αἵματος*, eene maag met vet en bloed gevuld, als spijs, Od. 18, 118. cf. 45. 2) *bloedvergieting, moord*, met *ἀνδροκασία* en *κυδομός*, II, 11, 164. *φόνος τε καὶ αἷμα*, II. 19, 214. 3) even als *sanguis, bloed, geslacht, afkomst*, II. 6, 211. *εἶναι αἵματος ἀγάθου*, van edel bloed zijn, Od. 4, 611.

αἰμύσια, ἡ, *doornbosch, doornstruik*, ter omheining van landerijen en tuinen, * Od. 18, 359. 24, 224.

αἰματοίς, εσσα, εν (*αἷμα*), *bloedig, met bloed bevekt*, — *αμῶδιξ*, bloedige striem, II. 2, 267, Od. 22, 405. 2) overdragt. *bloedig, bloedvergietend, ἤματα, πόλεμος*, II. 9, 326. 650.

Αἰμονίδης, ον, ὁ z. van Haemon = Maeon, II. 4, 394.

Αἰμονίδης, ον, ὁ, z. van Aemon = Laerces uit Thessalië, II. 17, 467.

αἰμυφορυκτος, ον (*φορύσσω*), met bloed bezoedeld, bespat, — *κρέα*, Od. 20, 348. †
αἰμύλιος, ον (*αἰμυλος*), ep. eigenl. in de ziel insluipende; *vleijend, innemend, bedriegelijk*, — *λόγοι*, Od. 1, 56. h. Merc.

317. (misschien van *αἶμος*, de spits, afgeleid).

* *αἰμυλομήτης, ον, ὁ* (*μητις*), *vleijend, listig*, h. Merc. 13,

αἷμων, ονος, ὁ, ep. = *δαίμων, δάμων, kundig, ervaren, bedreven*, met gen. — *θήρης*, II. 5, 49. † Sommigen leiden het af van *αἷμα, plenus sanguinis, cupidissimus, zeer begeerig*: anderen van *αἶω, αὐδιο, sentio* en schrijven *αἷμων*.

Αἷμων, ονος, ὁ, ἡ een held uit Pylos, II. 4, 296. 2) vader van Maeon, z. b. d. w. *αἶνᾶ*, neutr. plur. van *αἶνος*, z. d.

αἰνυγέτης, ον, ὁ (*αἰνῆ*), *dapper tot ongeluk, schrikwekkend dapper*, alleen in voc. *αἰναγέτη*, van Achilles, II. 16, 31. †

Αἰνεῖος, ων en *Αἰνεῖο*, II. 5, 534. Aeneas, z. van Anchises en Aphrodite, h. Ven. 198. Afstammeling van Tros, bloedverwant van Priamus, vorst der Dardaniers, II. 2, 820, 20, 215. Schoon niet van dapperheid ontbloot, speelt hij echter bij Hom. eene zeer onbeduidende rol, en heeft alleen aan de bijzondere tusschenkomst der Goden zijn behoud te danken. Aphrodite bevrijdt hem uit den strijd met Diomedes, II. 5, 311. en uit dien met Achilles, Poseidon, II. 20, 178. Hij werd behouden, om na den ondergang van Priamus over de Trojanen te regeren, II. 20, 307. Latere verhalen laten hem naar Italië trekken.

αἰνέω (*αἶνος*), fut. *αἰνήσω* ep. v. *αἰνέσω*, aor. 1. *ἤνῃσα* v. *ἤνεσα*, *prijzen, goedkeuren, goed vinden*, van pers. met acc. *μη με μάλα αἶνεε μήτε νεκσε*, prijs noch laak mij, zwijg daarvan v. II. 20, 249.

αἰνίζομαι, dep. ep. andere vorm van *αἰνέω*, II. 13, 374. Od. 8, 487.

Αἶνιος, ὁ, een Paconiër, door Achilles gedood, II. 21, 210.

αἰνόθεν, adv. poët. (*αἶνος*), *ex τῷ αἰνοῦ*; alleen *αἰνόθεν αἰνῶς*, *bovenmate ijsselijk, schrikkelijk*, omschrijv. van deus superlat. even als *οἰόθεν οἶος*, II. 7, 97. †

αἰνόμορος, ον (*μάρος*), poet. *van een ijsselijk lot, ellendig, ongelukkig*, II. 22, 481. Od. 9, 53.

αἰνοπύθης, ἐς, gen. *εὸς* (*πάσχω*), *iets ijsselijks lijdend, zeer rampzalig*, Od. 18, 201. †

αἶνος, ὁ, ep. 1) *rede, verhaal*, anders *μῦθος*, Od. 14, 508. 2) *eene toestemmende rede, lof, goedkeuring*, II. 23, 795. *τί με χρῆ μῆτερος αἶνου*, wat behoef ik mijne moeder te prijzen, Od. 21, 110. Het zoude van *μῦθος* in zoo verre verschillen,

dat het alleen eene zinrijke, welbedachte rede aanduidt.

Aivos, η, Aenus, stad in Thracië aan den mond van den Hebrus, vroeger Πολυνοβία, d. i. de stad van Poltys. adv. *Aivoσer*, uit Aenus, II. 4, 520.

αἰνός, η, όν, ep. ion. v. *δαινός*, schrikkelijk, vreeselijk, ijsselijk, geweldig, van alles, wat door zijne grootte aanmerkelijke, en vooral treurige werkingen, zoo als verbazing en vrees veroorzaakt. Van de Goden: *geducht*, d. i. gruwzaam, hard, Zeus, II. 425. Athene, II. 8, 423. van andere voorwerpen, van strijd: II. 3, 20. Od. 8, 519. van hartstogten: II. 4, 169. 7, 215. *αἰνότατος λόγος*, schrikkelijkste hinderlaag, Od. 4, 441. *ἐν αἰνῆσιν νεκάδεσαν*, onder de ijsselijke stapels lijken, II. 5, 886. neutr. pl. *αἰνά πάσχειν*, iets ijsselijks ondergaan. II. 22, 431. dikwijls als adv. — *ἀλοφύρεσθαι*, jammerlijk weklagen, Od. 22, 447. *αἰνά τεκοῦσα*, tot ongeluk gebaard hebbende, II. 1, 414. *ἐπὶ κακῷ*, superl. *αἰνότατος, η, ον*, II. 14, 330. De afleiding is onzeker; volgens sommigen van de interject. *αι*, volgens anderen van een stamwoord *αιω*.

αἰνώμηναι, dep. ep. (v. *αἰρνωμαι* van *αιρω*), alleen pr. en imperf. zonder augm. *nemen, wegnemen, bemagtigen*, met acc. *τεύχεα ἀπ' ἄμων*, II. 11, 580. met gen. *τυρῶν αἰνώμενος*, van de kaas nemend, Od. 9, 225. overdr. *πόδος αἰνωταί με*, verlangen bevangt mij, Od. 14, 144.

αἰνώς, adv. (*αἰνός*), *schrikkelijk, vreeselijk*, — *τέρπεσθαι*, II. 5, 352. in het algemeen. *geweldig, buitengewoon*, — *φλεῖν, ἰακύναι, τέρπεσθαι*. — ook tot onheil, *jammerlijk*, Od. 17, 24.

αἰξ, αἰγός, η (αἰώσω), dat. pl. *αἰγεων*, II. 10, 486. *geit*, — *ἄγρος, wilde geit*, II. 4, 105. Od. p.

αἰξασκον, ες, ε, iterat. vorm van aor. I. van *αἰώσω*.

Αἰολίδης, ον, ό, z. van van Aeolus = Sisyphus, II. 6, 154. 2) = Cretheus, Od. II, 237.

Αἰολίη, ηῆσος, η, het Aeolische eiland, woonplaats van Aeolus, den zoon van Hippotes, den beheerscher der winden, een fabelachtig eiland, door eenen kopereen, onverbreekbaren muur omringd, in het westen gelegen, naar de Hom. aardrijkskunde, Od. 10, 1, 55. Volgens de ouden is het een der Liparische eilanden en volgens Strabo, *Strongyle* (Stromboli), het grootste derzelve en weleer door

vulkanische uitbarstingen berucht. Daat ondertusschen Ulysses met eenen westewind van het eiland van Aeolus ongehinderd naar het oostelijk gelegene Ithaca zeilt en van daar met storm op gelijke wijze naar Aeolië terugkeert, zoo plaatsen de nieuweren het met meer waarschijnlijkheid aan de zuidelijke punt van Sicilië, tusschen dit eiland en Afrika, misschien een der eilanden Aegates. Anderen verklaren het anders.

* *Αἰολίς, ίδος, η*, Aeolisch, Ep. 4, 6.

Αἰολίων, ωνος, ό, z. van Aeolus = Ma-car, h. Ap. 37.

αἰόλλω, (αἰόλος) poët. *snel heen en weer bewegen, omdraaijen*, met acc. *γαστῆρα*, Od. 20, 27. †

αἰολοθώρηξ, κος, ό (θώραξ), met een beweegbaar harnas, of met een beschilderd, bont harnas, II. 4, 489. † z. *αἰόλος*.

αἰολομίτρος, ον, ό (μίτρα) met eenen beweegbaren, buigzamen gordel, of met eenen bonten gordel, II. 5, 707. † z. *αἰόλος*.

αἰολόπιλος, ον, ό (πῶλος), met snelle paarden, of bonte paarden, II. 3, 185. † h. Ven. 138. z. *αἰόλος*.

αἰόλος, η, ον (waarschijnlijk verwant met *ἄελλα, ἔλλω, εἰλω*), eigenl. zich snel wendend en draaijend, *beweegbaar, vol leven en werkzaamheid*, van dieren: *πόδος αἰόλος ἵππος*, het snelvoetige paard. II. 19, 404. *αἰόλος ὄφις*, de zich kronkelende slang, II. 12, 208. *σφήκες μέσον αἰόλοι*, de in het midden buigzame wespen, II. 12, 167. *αἰόλος οἰστρός*, de fladderende paardenvlieg, Od. 22, 300. *αἰόλαι εὐλάι*, de wemelende maden, II. 22, 509: van wapenen: *ligt beweegbaar*, — *τεύχεα*, wapenen, die ligt en gemakkelijk behandeld worden, II. 5, 295. — *σάκος*, II. 7, 222. Deze beteekenis is in de Homerische gedichten de juiste, zoo als de composita ook aanwijzen. 2) later is het ook: *veelkleurig, bont, schemerend*, in zoo ver de snelle beweging de voorwerpen aan het oog dus doet voortkomen: *αἰόλον ὄστρακον*, de bonte schaal van de schildpad, h. Merc. 33. Sommigen passen deze beteekenis ook op de wespen, wapenen, enz. toe; doch dan gebruikt Hom. *ποικίλος*.

Αἰόλος, ό, 1) z. van Hellen en de nimf Orseis, of van Zeus, een vorst in Thessalië, vader van Cretheus, Sisyphus, Athamas, etc. II. 6, 154. 2) z. van Hippotes en Melanippe. Volgens Hom. z. van Poscidon en Arne, achterkleind. van

Hippotes, beheerscher van het Aeolische eiland. Hij is een vriend der Goden en opzigtig over de winden, door de Godheden der winden uitgezonden, Od. 10, 21. Hij leeft met zes zonen en zes dochters in eenen gelukkigen overvloed, Od. 10, 1. 2. Vriendelijk onthaalt hij den zwervenden Ulysses en geeft hem zelfs de winden, in eenen zak opgesloten, mede; alleen den gunstigen Zephyr zendt hij hem na. Od. 10, 25.

Αἴπεια, ἡ, Aepa, St. in Messenië aan zee, het latere Thuria of Corone, Il. 9, 152.

αἰπεινός, ἡ, ὄν, poët. andere vorm van αἰπύς, hoog, hooggelegen, hooguitstekend, bijv. n. van steden, die op bergen liggen. — Γονόεσσα, Il. 2, 573. — Τίλος, Il. 13, 773. κάμυρα, Il. 2, 869.

αἰπητής, εσσα, εν, poët. andere vorm van αἰπύς, = αἰπεινός, Il. 21, 87. † αἰπόλιον, τό (αἰπόλος), kudde van geiten, gewoonl. αἰπόλια αἰγῶν, Il. 2, 474. alleen, Od. 17, 213.

αἰπόλος, ὁ (αἶξ, πόλιω), eigenl. geiten hoedend, — ἀνήρ, Il. 2, 474. als subst. de geitenhoeder, gew. met αἰγῶν, Od. 17, 247. αἰπός, ἡ, ὄν, poët. = αἰπύς, Il. 13, 625. Od. 3, 130. αἰτὰ ἕεσθρα, Il. 8, 369.

Αἴπυ, τό, Aepy, st. in Elis, aan de grenzen van Messenië, waarschijnlijk het latere Αἰπών; naar Strab. Margalia aan den Selleis, Il. 2, 592. h. Ap. 423.

αἰπύς, εἶα, ὄν, poët. vormen αἰπεινός, αἰπητής, αἰπός, 1) hoog hoog liggend, hoog uitstekend, van bergten en steden. — ὄρος, — ποτόλεθρον, Τίλον αἰπύ, τείχος, Il. p. 2) overdragt. diep, zwaar, — χόλος, Il. 15, 223. — ὄλεθρος, ijsselijk verderf, Od. 1, 11. zoo veel als het steile, ruwe, waarin men ligt nederstort. — φόνος, ijsselijke moord, Il. 17, 365. αἰπύ οἱ ἐσσεΐται, het zal hem zwaar worden, Il. 13, 317.

Αἰπύτος, ὁ, Aepyty, z. van Elatus, koning van Phaesana in Arcadië. Zijn graf was aan het hangen van den berg Cyllenius; van daar: Αἰπύτιος, ὄν, wat tot Aepytyus behoort, — τύμβος, Il. 2, 604.

αἰρέω, fut. αἰρήσω, aor. 2. act. εἶλον, ep. ελον, fut. med. αἰρήσομαι, aor. 2. med. εἶλόμην, ep. ελόμην, 1) nemen, vatten, grijpen, met acc. b. v. — ζῶον τινά, iemand levendig vangen, Il. 6, 38. waarbĳ, met gen. — τινά κομής, iem. bij het haar vatten, Il. 1, 297. — χειρός, bij de hand, Il. 4, 542. — waarmede met dat. — χαλκὸν ὀδοῖσιν, het koper

met de tanden grijpen. — χερσὶ δόρυ, γαῖαν ἀγοσθῶ, enz. Il. passim. maar καθάρῃ χροῖ εἶμαθ' ἔλουσα, nadat zij de reine kleederen voor haar ligchaam had genomen, d. i. aangetrokken had, Od. 17, 58. overdragt. van onstoffelijke voorwerpen: — ἔχον αἰρέμε, toorn bevangt mij, Il. 4, 23. evenl. zoo ἔμερος, δέος, λήθη, ἕπνος, 2) wegnemen, innemen, — τί ἀπ' ἀπήνης, van den wagen, Il. 24, 579. — ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν, den nevel van de oogten, Il. 5, 127. — met dubbel. acc: τὸν ἀτη φρένας εἶλε, misleiding ontnam hem het verstand, Il. 16, 805. innemen, veroveren, — πόλιν, νῆας, Il. 2, 12. van daar 3) in het alg. overweldigen, nedervellen, τινά, Il. 4, 457. enz. 11) med. 1) voor zich zelven iets nemen, vatten, met acc. ἔγχεος, δόρυ, Il. 3, 338. 10, 31. en over te zetten volgens de praeposities, waarmede het is verbonden: — τόξα ἀπὸ πασσάλου, den boog van den haak, Il. 5, 210. — ἀπ' ὤμων τένχεα, Il. 7, 122. — ἐκ δῆρροιο, uit den wagen, Il. 10, 501. — overdragt. ἔπνου δῶρον, het geschenk des slaaps, Il. 7, 482. — ἄλκμον ἦτορ, moed vatten, Il. 5, 529. 2) uitnemen, voor zich kiezen, — τέμενος, γυναικας, Il. 9, 578. Od. 9, 334.

Ἄϊρος, ὁ (ζ), van α en Ἴρος, een woordspel met den naam Irus: Niet Irus; ongeluks Irus, Od. 18, 73. †

αἰῶν, zameng. uit αἰῶν w. m. z. Hom. heeft van den gewonen vorm het pr. act. in εἶδοντο νέκυν αἰρώντας, Il. 17, 724. zie verder αἰῶν.

Ἄϊς, ongebruikelijke Nom. van Ἄϊδος, w. m. z.

αἴσα, ἡ, ep. (αἰω, verwant met δαῖω). 1) in het alg. het aandeel, dat iem. aan eene zaak verkrijgt. — λήϊδος, een deel des buits, Il. 18, 327. Od. 5, 40. ἐτι γὰρ καὶ ἐλπιδος αἴσα, nog is er eenige hoop, Od. 19, 84. Van daar: het billijke, betamelijke. κατ' αἴσαν, naar billijkheid, ὑπὲρ αἴσαν, tegen billijkheid, regt, dikwijls met εἰπεῖν. ἐν καρῷ αἴση, z. καρ. 2) het toegedeelde levenslot, noodlot, hetwelk de Goden den menschen toezenden, geluk, of ongeluk, Il. 1, 416. εἰ δέ μοι αἴσα τεδνάμενα, als het mijn noodlot is te sterven, Il. 24, 224. κακὴ αἴσα, het harde noodlot, Il. 5, 209. 3) het besluit der Goden, dat het lot bepaalt, — Ἄϊός, Il. 9, 608. ὑπὲρ Ἄϊός αἴσαν, tegen Zeus besluit, Il. 17, 321. δαίμονος αἴσα κακῆ, Od. 11, 61.

Ἄϊσα, ἡ, de Godin van het noodlot, even als Μοῖρα, die bij de geboorte van

van ieder mensch het lot toedeelt, II. 20, 127. De dichter heeft daardoor het *eenwige, onveranderlijk besturende noodlot*, de onschendbare wet der natuur persoonlijk voorgesteld, zonder haar echter de gestalte eener Godheid te geven.

* *Αισαγέης ὄρος*, τὸ, een onbekende berg in Klein-Azië bij Clarus. h. Ap. 40. z. b. *Αιγαγέης*.

Αἰσῆνος, ὁ, Aesepus, 1) rivier in klein Mysië, die bij Cyzius in de Propontis valt, II. 2, 825. 12, 21. 2) z. van Bucolion, een Trojaan, door Euryalus gedood, II. 6, 21.

αἰσθῶ (ἄρημι), ep. alleen praes. en imperf. *uitademem, uitblazen*, — *θυμὸν*, *II. 16, 468. 20, 403.

αἰσῆμος, *ον* (αἰσα), ep. ook, *ος, η, ον, 1) billijk, betamend, welvoegelijk, passend, juist, φρένας αἰσῆτηςθα*, gij waart juist bij uw verstand, Od. 23, 14. *αἰσῆμα ἔργα ἀνθρώπων*, billijke daden der menschen, Od. 14, 84. dik wijls het neutr. *αἰσῆμα* met *παρσιπεῖν*, betamelijken raad geven, II. 6, 62. *φρεσὶν αἰσῆμα εἰδέναι*, het betamelijke in goede weten, *goed, billijk, gezind zijn*, II. 15, 207. *αἰσῆμα πάντα τίναν*, alles, wat regt is, in de boete te betalen, Od. 8, 348. *αἰσῆμα πίνειν*, matig drinken, Od. 21, 294. 2) *door het noodlot besloten*, alleen *αἰσῆμον ἡμαρ*, de noodlottige dag, en in de spreekwijze, *αἰσῆμον ἦεν*, het was door het noodlot bepaald, II. 9, 245. Od. 15, 239.

αἰσῆτος, *ον* (αἰσα), *door het noodlot gezonden*, alleen in goede beteekenis: — *ὀδοιπόρος*, een medgezel tot geluk gezonden, II. 24, 376. †

αἰσῶ (ᾶ en τ), aor. 1. act. *ἤξα*, conj. *αἰξῶ*, part. *αἰξας*, aor. p. *ἤχθην*, inf. *αἰχθῆναι*, 1) intrans. *zich snel en hevig bewegen, ijlen, rennen, zich nedertaten*, van bezielden en onbezielden voorwerpen; van Goden: van Athene: *ἤξεν ἐπὶ χθονός*, zij liet zich neder op de aarde; II. 4, 78. dikwijls *ἤξ ἄξασα*, zij ging met verhaasten tred, II. 2, 167. van menschen, meest in eenen vijandigen zin: *op inrukken, stormen, zich op storten*, *ἔγχεϊ*, met de lans, *φασγάνῳ, ἵπποις*, van dieren: *οἱ ἵπποι μάλ᾽ ὠκα ἤξαν πεδίονδε*, de paarden renden ras naar het veld, Od. 15, 183. van wilde zwijnen, II. 12, 148. van vogels: *neder-schielen*, Od. 15, 164. 2) van onbezielden dingen: van werpgeveer: *δοῦρατα ἐκ χειρῶν ἤξαν*, de speren vlogen uit de handen, II. 5, 656. van rook: — *ἀπὸ χθονός*, van de aarde opstijgen, Od. 10, 99. overdragt.

van de ziel: *ὡς δ' ὕταν ἀΐξῃ νόος ἀνθρώπος*, even als wanneer de gedachte van een man wild rondwaalt, II. 15, 80. 2) pass. als *ἐκ χειρῶν ἦντα ἤχθησαν*, de teugels vlogen hem uit de handen, II. 16, 404.

αἰσῶτος, *ον* (ιδεῖν), ep. eigenl. van wien men niets weet, *niet gezien, onbekend, verdwenen, vernietigd*, II. 14, 258. *αἰσῶτον ποιεῖν τινά*, iem. onzichtbaar maken, van Ulysses gebruikt, dewijl men niet wist of hij wederkomen zoude, Od. 1, 235.

αἰσῶτώ (αἰσῶτος), poët. fut. — *ᾶσω*, aor. 1. opt. *αἰσῶσαιεν* en aor. 1. p. *αἰσῶθην*: *onzichtbaar maken, verdelgen*, Od. 20, 79. Pass. *verdelgd worden, verdwijnen*, Od. 10, 259. * Od.

αἰσῶτηρ, *ῆρος, ὁ*, poët. (verwant met *αἰσῶμνητης*), *vorstelijk, koninklijk*; — *κοῦρος*, II. 24, 347. †

Αἰσῶτης, *ον, ὁ*, een Trojaan, vader van Alcatous, II. 2, 793.

αἰσῶλος (waarschijnlijk van *αἰσα*), ep. *onbillijk, kwaadaardig*, — *ἔξεν*, boosaardigheid plegen, II. 5, 403. — *μυθήσασθαι*, kwaadaardig spreken, II. Od. — *εἰδέναι*, h. Merc. 164.

Αἰσῶμη, *ῆς, στ* in Thracië, II. 8, 304. *ἔξ Αἰσῶμθεν*, uit Aesyne.

αἰσῶμνητης, *ον, ὁ* (*αἰσῶμνώ*), poët. hij, die hetgeen iemand toekomt, uitdeelt, *kamregister, prijsuitdeeler*, Od. 8, 258. † *Αἰσῶμνος*, *ὁ*, een Griek, door Hector gedood, II. 11, 303.

αἰσχιστος, *η, ον*, superl. *αἰσχῶν, ον*, compar. van *αἰσχερός*.

αἰσχος, *εος, τὸ*, *schaamte, schande, smaad, schimp*; in pl. τὰ *αἰσχεα*, II. 6, 351. Od. 1, 229.

αἰσχερός, *ῆ, ὄν* (*αἰσχος*), comp. *αἰσχῶν, ον*, superl. *αἰσχωτος, η, ον*, 1) *hatelijk, misvormd, leelijk*, in phys. zin: *αἰσχωτος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν*, als de afzigtelijkste man kwam hij naar Ilium, II. 2, 216. h. Ap. 197. 2) *schandelijk, smadelijk*, in zedelijken zin: *αἰσχεὰ ἔπεα*, schandelijke, beschimpende woorden, II. p. het neutr. met infin. II. 2, 119.

αἰσχωός, adv. *smedelijk, opeene schimpende wijze*, II. 23, 473, Od. 18, 321.

αἰσχύνω (*αἰσχος*), aor. 1. *ἤσχυνα*, perf. p. *ἤσχυμαι*, 1) act. 1) *hatelijk leelijk maken, ontsieren, misvormen*, met acc. — *πρόσωπον*; *βέβυς ἤσχυμένος*, II. 18, 23. 180. 2) overdr. *beschimpem, onteeren, schenden*, — *γένος*, II. 6, 209. 11) med. *zich schamen, zich ontsien*, abs. Od. 18, 12. — *τι* voor iets, Od. 21, 323.

Αἴσων, ονος, ὁ, z. van Cretheus en Tyro, kleinz. van Aeolus, vader van Jason, koning van Iolcus in Thessalie. Volgens latere verhalen maakte hem Medea weder jong, Od. 11, 259.

αἰτέω, fut. αἰτήσω, aor. infin. αἰτήσαι, h. Ven. 225. *verzoeken, verlangen, vorderen*, met acc. van persoon en zaak: ook beide te gelijk, — *τινα δόρυ*, iem. om eene lans verzoeken, Il. 22, 295. *τινὶ* voor iem.: *κούρησ' αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο*, voor de meisjes de voltrekking van het bloeiend huwelijk te verzoeken, Od. 20, 74. met eenen volgenden infin. Il. 6, 176.

αἰτιώσθαι, ep. verlengd, v. αἰτιάσθαι, inf. pr.

αἰτιώμαι (αἰτία), dep. med. 3 sing. opt. αἰτιώτο, verl. v. αἰνῶτο, 3 pl. impf. ἤτιόντο: *beschuldigen, aanklagen*, Il. 11, 78. Od. 1, 32.

αἰτέω (αἰτέω), ep. *sterk verzoeken, bedelen*, met acc. * Od. 17, 222. absol. v. 228.

αἰτέος, ἦ, ἰων (αἰτία), ergens schuld aan hebben, *schuldig, strafbaar*, bij Hom. altijd in eenen kwaden zin: *οὔτι μοι αἰτέοισιν*, zij hebben bij mij geene schuld, Il. 1, 153. Od. 1, 348.

αἰτιώτο, z. bij αἰτιώμαι.

Αἰτωλίος, ἦ, ἰων, de Aetoliër, Aetolisch, Il. 4, 399.

Αἰτωλοί, οί, de Aetoliërs, bewoners der landstreek Aetolië in Hellas, tusschen Acarnanie, Thessalie en Phocis, zoo genoemd naar Aetolus, z. van Endymion, Il. 2, 638.

αἰχμῶζω (αἰχμή), fut. — άσω, ep. άσω, ep. *de lans zwaaijen*; met αἰχμή verbonden. Il. 4, 324. †

αἰχμηή, ἦ (ἀκηή), eigenl. *de punt der lans*, — χακίη, Il. 4, 461. in het algem. *lans, speer*.

αἰχμητιά, ὁ, ep. en aeol. van αἰχμητής, Il. 5, 197.

αἰχμητής, οῦ, ὁ (αἰχμηή), *de lanszwaaijer*, met ἀνήρ, Il. 3, 49.

αἶψα, adv. *snel, dadelijk, oogenblikkelijk*. αἶψα δ' ἔπειτα, dadelijk daarop; αἶψα δέ, bij het verhalen eener gebeurtenis, Il. 2, 664. Od. 2, 6. αἶψα τε, in algemeene zinnen, Il. 19, 221.

αἰψηρός, ἦ, ὄν (αἶψα), *spoedig, snel*, — πόρος γόωσσι, spoedig is de verzadiging van kommer, Od. 4, 103. λύσειν ἀγορῆν αἰψηρόν v. αἶψα, snel deed hij de vergadering uit eenaan, Il. 19, 276. Od. 2, 257. anderen verta- n: *de snelle, onrustige, verzameling*.

αἰῶ, poët. alleen pr. en impf. zonder augm. ἄϊον, *merken, vernemen*, als *sensitive*; gewoonl. *hooren*, met gen. zelden met acc. — φθογγῆς, de stem hooren, Il. 16, 508. — πληγῆς, den slag gevoelen, Il. 11, 532. of den knal der zweep hooren. αἰον φιλόν ἦτορ, Il. 15, 252. ik voelde mijn hart (namelijk het huygen, roegchelen van hetzelfde, dewijl ἦτορ gewoonlijk in physis. zin voorkomt). Anderen: ik wist het in mijn gemoed: schol. ἀπέντεον, daar ik mijnen adem uitblies. (Dit laatste schijnt het beste, als van ἄω, ἄημι).

αἰών, ὄρος, ὁ, meest ἦ, 1) *lange tijd, tijdruimte*. 2) *levenstijd, leven*, verb. met ψυχή: αἰῶνος ἀμείροσθαι, van het leven beroofd worden, Il. 22, 58. ἀπ' αἰῶνος νέος, Il. 24, 725. b) van dieren: αἰῶνος ἐκτορεῖν, het leven doorbooren, h. Merc. 42. (n. Ruhnkenius, het *ruggemerg*), ook pl. δ' αἰῶνας τορεῖν, van runderen, h. Merc. 119.

ἀκάκητα, ep. voor ἀκακίτης, ου, ὁ (κακός), *die zonder kwaad is, de heilaaudbrenger, veldder*, bijv. n. van Hermes, Il. 16, 185. Od. 24, 10.

ἀκαλαδρόειτης, αο, ὁ (ἀκαλός, ῥέω), *zachtstroomend*, bijv. n. des Oceanus, Il. 7, 422. Od. 19, 434.

ἀκάμιας, αντος, ὁ ἦ (κάμνω), *onvermoeid, niet af te matten*, bijv. n. van Helius, Sperchius, en van een wild zwijn, * Il. 18, 239. 16, 176. 823.

Ἀκάμιας, αντος, ὁ, 1) z. van Antenor en Theano, aanvoerder der Dardaniërs, door Meriones gedood, Il. 2, 823. 16, 342. 2) z. van Eussorus, hoofd der Thraciërs, door Ajax, z. van Telamon, gedood, Il. 2, 844. 6, 8. 3) z. van Asius, Il. 12, 140.

ἀκάμυτος, ου = ἀκάμιας, bijv. n. van het vuur, Il. 5, 4. Od. 20, 123.

ἄκανθα, ἦ (ἀκή), *doorn, distel*, Od. 5, 328. †

Ἀκάστη, ἦ, d. van Oceanus en Thetys, h. Cer. 421.

Ἀκαστος, ὁ, koning van Dulichium, Od. 14, 336.

ἀκαχίαιτο,

ἀκαχήμενος,

ἀκαχιστο,

ἀκαχίω, ep. Ion. (v. ἈΧΩ), aor. 2.

ἦκαχον; daar van fut. ἀκαχίσω (h. Merc. 286), aor. 1. ἦκαχισα, med. ἀκαχίσουαι, andere vorm ἄχομαι, ἄχνομαι, aor. 2. ἦκαχούην, perf. ἀκάχημαι en ἀχέχημαι, 3 pl. ἀκηχέσθαι (ἀκηχέσθαι), Il. 17, 637. 3 plqp. ἀκαχέλατο, v. ἀκάχηντο, infin. pf. ἀκάχησθαι, part. ἀκαχήμενος, fem. ἀκαχήμενη, nog een part. pr. ἀχέων, οὔσα;

1) act. *bedroeven, krenken*, met acc. 2) med. *zich bedroeven, treuren*: in perf. *bedroefd, treurig zijn*, dikwijls absol. met θυμὸν en ἦτορ: θεοὶ δ' ἀραχέλατο θυμὸν, de Goden waren in hun gemoed bedroefd, II. 12, 179. δ) met gen. en dat. van het voorwerp, — ἵππων, wegens de paarden, II. 11, 702. ὁ μοι πυκνῶς ἀραχεται, die over mij zoo zeer bekommerd is, Od. 23, 360.

ἀραχμῆνος, η, ον, ep. *scherp, puntig*, bijv. n. der lans, II. 10, 135. van eene bijl., Od. 5, 235, van het zwaard, Od. 22, 80. eigenl. part. perf. p. van den stam ἈΚΩ, acuō voor ἀραχμῆνος, met att. redupl.

ἀράχοιτο, Opt. aor. 2. med van ἀραχμῆ. ἀκίομαι, ep. v. ἀκίομαι, ἀκειαμένοι, andere lezing voor ἀκείομενοι, van ἀκίομαι.

ἀκίομαι, dep. med. ep. ἀκείομαι (ἀκῆν), aor. 1. ἤκεσάμην, imper. ἀκείσαι. 1) *genezen*, met acc. — ἔλκεα, wonden, II. 16, 29. ook τινά, iemand, II. 5, 448. 2) *overdragt. stillen, tot rust brengen*, — δῖψαν, den dorst, II. 22, 2. 3) *herstellen, verbeteren*, — γῆρας, Od. 14, 383.

ἀκροσκόμης, ον, ὁ (κεῖρω, κόμη), *ongeschoren van hoofd, met lange lokken*, bijv. n. van Apollo, II. 20, 39. †

Ἀκισσάμενος, ὁ, vader van Periboea, koning van Thracië, stichter der stad Acesamena, II. 21, 142.

ἀκιστός, η, ον (ἀκίομαι), *geneesselijk, tot bedruiven te brengen* — φρένες, II. 13, 115. † ἀκίων, εἶουσα, dual. ἀκίοντε, *zwijgend, stil, rustig*, ἀκίων wordt meest als adv. zonder onderscheid van getal of geslacht gebruikt, II. 8, 459. Od. 21, 89. echter komt ook fem. ἀκίουσα, II. 1, 565. en eens de dual. van ἀκίοντε, Od. 14, 195. voor (miss. van α en χῶ v. ἄκαος, ion. ἀκίων).

ἀκιδέστος, ον (κηδέω), *onverzorgd, verwaarloosd; van eenen dooden: onbegraeven*, II. 6, 60. †

ἀκιδέστως, adv. *onbarmhartiglijk, onmededoogend*, * II. 22, 465.

ἀκιδέω (κηδος), aor. 1. ἀκιδεσα, *verwaarloozen, verzuimen*, met gen. * II. 14, 427. 23, 70.

ἀκιδής, ες, gen. εὖος (κηδέω), *zonder zorg*, 1) act. *zorgeloos, vrij van zorgen*, van de Goden, II. 24, 526. *nalstig*, Od. 17, 319. 2) pass. *onverzorgd, verwaarloosd, niet in acht genomen*, Od. 6, 26. II. 21, 123. van een lijk: *onbegraaven*, II. 24, 554.

ἀκίλητος, ον (κηλέω), *niet te betooveren, onbedwingbaar, onvermurwbaar*, — νόος, Od. 10, 329. †

ἄκημα, ατος, τὸ (ἀκίομαι), *geneesmiddel, verzachting*, — ὀδονίων, II. 15, 394. † ἄκην, adv. (acc. van het ongebr. ἀκη), *rustig, stil, zijgend*, πάντες ἀκην ἐγένοντο σωπῆ, allen waren rustig en zwegen, II. 3, 95. ἀκην ἔσαν, Od. 2, 82.

ἀκηρᾶσιος, ον (κεράννυμι), *poët. onvermengd, onvervalscht, zuiver*, — οἶνος, Od. 9, 205. † *onaangeroerd, ongehinderd*, h. Merc. 72.

ἀκηρᾶσιος, ον (κεράννυμι), *onvermengd, rein, helder en zuiver* — ὕδωρ, II. 24, 303. 2) *metaph. onbeschadigd, onverminderd*, — κληρος, II. 15, 498. Od. 17, 532.

ἀκηριος, ον (κηρ), *zonder ongeluk, onbeschadigd, ongeschonden*, * Od. 12, 98. 23, 328. — ἑάβδος, h. Merc. 530.

ἀκηριος, ον (κηρ), *zonder hart*, 1) in phys. zin, *ontzield, dood*, II. 11, 392. 2) *overdragt. moedeloos, lachhartig*, II. 7, 100. — δέος, *moedbenemende vlugt*, * II. ἀκηρέδεται, } s. bij ἀραχμῆ.

ἀκημενή, }
ἀκιδνός, η, ον, *alleen in comp. ἀκιδνότερος, η, ον, zwak, nietig*, met εἶδος, van gestalte, * Od. 5, 217. 8, 169.

ἄκις, voc. ὁ, ἡ (κίς), *misschien van ἀ en κίω*, ep. *krachteloos, zwak, onmagtig*, * Od. 9, 515. 21, 131.

ἀκίχτος, ον (κίχτω), *poët. niet te verkrijgen, onbereikbaar, ἀκίχτα διακίειν*, naar het onbereikbare trachten, II. 17, 75. †

ἄκλανστος, ον, *latere vorm voor ἀκλαντος*, voorheen, Od. 11, 54.

ἄκλαντος, ον (κλαίω), 1) *onbeweend, onbeklaagd*, II. 22, 386. 2) act. *zonder tranen, tranenloos*, Od. 4, 494.

ἄκλεις, ες, gen. εὖος, ὁ, ἡ, *poët. ἀκλειής, en ἀκληής (κλῆος), zonder roem, roemloos, onberoemd*, acc. ἀκλῆα v. ἀκλῆα, Od. 4, 728. ἀκλῆς αὐτως, eigenl. neutr. moet als adv. opgevat worden, II. 7, 100.

ἄκλειής = ἀκλειής.
ἀκλειώς, adv. *roemloos*, II. 22, 304. Od. 1, 241.

ἄκλειεις, of ἀκλῆεις, *poët. voor ἀκλειεις*, II. 12, 318.

ἄκληρος, ον (κληρος), *zonder lot, zonder bezit, van daar 1) arm, behoeftig*, Od. 11, 490. † 2) *onverloot, onverdeeld, woest* — γαῖα, h. Ven. 123.

ἄκμη, ἡ (ἀκη), *scherpte, ἐπι εὐροῦ ἴσταται*: ἀκμῆς, het staat op de scherpte van een scheermes, d. i. het oogenblik eener snelle beslissing is daar: *spreekwoord* II. 10, 173. †

ἄκμηνος, ον, *nuchteren*, met *όλοιο* of *πόσις*, ongesterkt door spijs of drank, * II. 19, 163. 346. (ἄκμη zoude aeol. = νησιετα zijn).

ἄκμηνος, ὄν (ἄκμη), *geheel uitgegroeid*, in de *hoogte gewassen*, Od. 23, 191. † *ἀκμῆς, ἦτος, ὄ, ἡ (κάρνω)*, *onvermoeid, frisch*, * II. 11, 802.

* ἄκμητος, ον = ἀκμῆς, h. Ap. 520.

ἀκμόθετον, τὸ (τίδημι), de plaats, waar het *aanbeeld* gezet wordt, *blok van het aanbeeld*, II. 18, 410. Od. 8, 274.

ἄκμων, ονος, ὄ (κάρνω), *aanbeeld*, II. 15, 19. Od. 8, 274.

ἄκνηστις, ιος, ἡ (ἄκανος), *ruggegraat*, Od. 10, 161. †

ἀκοίτης, ον, ὄ (α coll. en κοιτη), *bedgenoot, echtgenoot*, II. Od. p.

ἀκοίτις, ιος, ἡ; *bedgenoot, gade*, II. p. ἀκοίτης, acc. pl. Od. 10, 7.

ἄκολος, ὄ (κόλον), *beet, brok*, Od. 17, 222. †

* ἀκόλυμβος, ον (κόλυμβος), *onbedreven in het zwemmen*, Batr. 158.

ἀκομιστή, ἡ (κομίζω), *gebrek aan verpleging, gebrek aan behoorlijke verzorging*, Od. 21, 284. †

ἀκοντιζώ (ἄκων), aor. 1. ἀκόντισα en ἀκόντισσα. *eigenl. den werpspies werpen, slingeren, doueri, ἐγχεῖ*; ook met acc. *αἰχμᾶς*, lanssen werpen; het voorwerp, naar hetwelk men werpt, staat in gen. *τινός*, naar iemand; ook *κατά, ἐπὶ* en *εἰς τινα*, II. 4, 490. Od. 22, 282. later ook — *τινᾶ*, iemand treffen, Batr. 209.

* ἀκοντιόν, τὸ (dim. van ἄκων), *werpspies*, h. Merc. 460.

ἀκοντιστής, ον, ὄ (ἀκοντιζώ), *poët. lanswerper, strijder*, II. 16, 328. Od. 18, 262.

ἀκοντιστής, υός, ἡ, ep. voor ἀκόντιος (ἀκοντιζώ), *het werpen der lanssen, wedstrijd in het schieten met de werpspies*. οὐδε τ' ἀκοντιστῶν ἐσθίσσεναι, gij zult u niet begeven in den wedstrijd met speren, II. 23, 622. †

ἀκρόρητος, ον (κροθέννυμι), *onverzadelijk*, met gen. — *πολέμου, ἀπειλάων*, II. 12, 335. 14, 479. h. Ven 71.

ἄκος, εος, τὸ (ἀκέομαι), *verzachtingsmiddel, geneesmiddel*; οὐδε τι μῆχος δεχθέντος κακοῦ ἐστ' ἄκος εὔρεῖν, het is vergeefs, een middel van herstel te vinden voor het gebeurde kwaad, II. 9, 250. Od. 22, 481.

ἄκοσμος, ον (κόσμος), *zonder orde, onbetamelijk, onvoegzaam*, — *ἔπεα*, II. 2, 213. †

ἀκοστῆτω, aor. 1. ἀκοστήσα, II. 6, 509. 15; 263. in de spreekwijze: ἔππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, *een paard overvloedig gevoerd bij de kribbe*. De beste afleiding is van ἀκοστή = κελθῆ, gerst; dus gerst verteren, met gerst gevoerd worden.

ἀκουάζω, h. Merc. 423. en ἀκουάζομαι, ep. andere vormen van ἀκούω, *hooren*, met gen. Od. 9, 7. πρώτω γὰρ δαιτός ἀκουάζεσον ἐμεῖο, want gij hoordet immers het eerst van mijn gastmaal, d. i. gij werdt het eerst verzocht, II. 4, 343.

ἀκουή, ἡ (ἀκούω), ep. v. ἀκοή, *eigenl. het hooren, het gehoorde, narigt, μετὰ πατρός ἀκουήν*, om narigt van mijnen vader, Od. 2, 308. van het kraken der gevallene boomen: ἔκαθεν δὲ τε γέγρετ' ἀκουή, in de verte wordt het gehoord, II. 16, 634. anderen verklaren het hier: *geluid, gedruisch*.

ἄκουρος, ον (κούρος), *zonder zoon, kinderloos*, Od. 7, 64. †

* ἀκουστός, ἡ, ὄν, *gehoord, hoorbaar*, h. Merc. 512.

ἀκούω, fut. ἀκούσομαι, aor. 1. ἤκουσα. 1) *hooren*, met gen. des persoons, dien men aanhoort — *ἄουδου*; de zaak gewoonlijk in acc. *μῦθον*, de woorden, en *τι τις*, iets van iemand, Od. 12, 389. ook in gen.: *μυκηθμοῦ ἤκουσα*, ik hoorde het loeijen, Od. 12, 265. De persoon, *omtrent wien* men iets hoort, staat meest in gen. Od. 1, 287. 289. zelden in acc. en met *περὶ τις*, Od. 19, 204. 2) *naar iemand hooren, verhooren* van Goden; gewoonl. met gen. zelden met dat. — *ἀνέρι κηδομένῳ*, naar eenen lijdenden man hooren: van ondergeschikten, *gehoorzamen*, Od. 7, 11. 3) in praes. in den zin: *gehoord hebben, weten*, Od. 3, 193. 4, 688. het med. als depon. *τινός*, hooren, II. 4, 331

ἀκράντος, ον (κραίανω), *poët. onvol-eindigd*, — *ἔργον*, II. 2, 138. van eene voorspelling: *onvervuld, zonder gevolg*, Od. 2, 202.

ἄκραής, ἐς, gen. ἑός (ἄκρος, ἄημι), *eigenl. hoog waaijend, sterk waaijend*, bij v. n. van eenen gunstigen wind, * Od. 2, 421. 14, 253.

ἄκρη, ἡ (eigenl. fem. v. ἀκρός), het uiterste; vooral, *hoogte, top, burgt, voorbergte*, II. 4, 425. 14, 36. *κατ' ἀκρης*, eigenl. van boven af, Od. 5, 313. van daar, *geheel en al, ten gronde toe*, II. 15, 557.

ἄκρητος, ον, ion. v. ἀκρατος (κράννυμι),

ongemengd, rein, — οἶνος, wijn, die niet met water is gemengd, Od. 2, 341. — γάλα, Od. 9. 297. 2) σπονδαὶ ἄκριτοι, pleng-offer van zuiveren wijn, dewijl bij verdragen aan de Goden ongemengde wijn werd geofferd, Il. 2, 341.

ἄκρις, ἴδος, ἡ, sprinkhaan, Il. 21, 12. † ἄκρις, ἰος, ἡ, iou. en ep. v. ἄκρι, spitzen, bergtoppen, steeds in plur. acc. δι' ἄκριας, door de hoogten der bergen, Od. 10, 281. nom. plur. h. Cer. 383.

Ἀκρίσιος, ὁ, z. van Abas en Ocelea, achter-kleinz. van Danaüs, vader van Danaë. Hij verjoeg zijnen broeder Proëtus; na deszelfs terugkeer verdeelden zij beide het gebied, zoodat Acrisius te Argos en Proëtus te Tiryns heerschte.

Ἀκρισιώνη, ἡ, d. v. Acrisius = Danaë, Il. 14, 319.

ἀκριτόμῦθος, ον (μῦθος, κρήνω), verward sprekend, — ὄνειρος, verwarde, moeijelijk te verklaren droomen, Od. 19, 560. in zedelijken zin: onverantwoordelijke, dwaze dingen snappend, Il. 2, 246.

ἀκριτός ον (κριτός), 1) niet afgescheiden, verward door elkander, — τύμβος, een gemeenschappelijk graf, waarin velen zonder onderscheid geworpen worden, Il. 7; 337. — μῦθοι, verwarde redeneringen, Il. 2, 796. 2) onuitgewezen, onbeslist, — νίκεια, onbesliste twisten, Il. 14, 304. 3) niet te beslissen, voortdurend, onzijdig. — ἄχος, adv. ἄκριτον, onophoudelijk, — πενθήμεναι, Od. 18, 174.

ἀκριτόφραλλος, ον (φύλλον, κρήνω), digt van bladeren, digt begroeid, — ὄρος, Il. 2, 868. †

ἀκροκελαινώω (κελαινώς), ep. alleen part. ἀκροκελαινώων, ep. verlengd voor ἀκροκελαιμών, zwart wordende op de oppervlakte, donker van stroom, bij v. n. eener rivier. Il. 21. 249 †

ἀκρόκριμος, ον (κρήμη), poët. met veel haar op den sched l'voorziën, met hoogstaande haren, bij v. n. der Thraciers, dewijl zij het haar op de kruin in eenen knoop te zamenbonden, of alleen op de kruin haar droegen, Il. 4, 533. †

ἄκρον, τὸ (neutr. v. ἀκρός), het uiterste, het hoogste, de top — Ἴδης, de top van den Ida, Il. 14, 292 — Ἀθηνίων, het voorgebergte van Athene, Od. 3, 278. — ποδός, Batr. 253.

* Ἀκρονέως, ὁ, een Phaeaciër, Od. 8, 111.

ἀκροπόλις, ἰος, ἡ (πόλις), de bovenstad,

de burgt, * Od. 8, 494. In de Ilias ἄκρι πόλις, Il. 6, 88.

ἀκροπόλιος, ον (πολίω), ep. hoog oprijzende, bij v. n. der bergen, Il. 5, 523, Od. 19, 205.

ἀκροπόρος, ον (πέλω), ep. met de punt doorborend, scherp gepunt, — ὄβελoi, Od. 3, 463. †

ἄκρος, ἡ, ον (ἀρη), superl. ἀκράτατος, ἀτη, ατον, uiterst, hoogst, bovenst, in eene punt eindigend, bij Hom. alleen in phys. zin: ἐπ' ἄκρη χελεῖ ἐφισταότες, staande aan den uitersten rand, Il. 12, 51.

ἄκρη χεῖρ, het uiterste der hand: ἐς πόδας ἄκρους, tot het uiterste der voeten, Il. 16, 640.

* ἀκρωτήριον, τὸ (ἄκρος), het uiterste van een ding: van daar ἀκρωτήρια πύργους, de hoogte van het achterdeel des schips, voorsteeven, h. 33, 10.

Ἀκταίη, ἡ naam eener Nereïde, Il. 18, 41.

ἄκτη, ἡ (fem. van ἀκτός, gebroken v. ἄγνωμι), 1) poët. het op den molen fijn gewreven of gemulden koren, meest met ἱεροῦ ἀλίφτου of Δημητρίου, Il. 13, 322 Od. 2, 355. 2) plaats, waar de golven breken, oever, strand, Il en Od. p.

ἄκτῆμων, ονος, ὁ, ἡ (κτῆμα), zonder bezitting, arm, met gen. — χρύσω, * Il. 9, 126.

* ἀκτῆρ, ἦρος, ὁ = ἀκτίν, zoo als men vroeger las, h. 32 6.

ἄκτις, ἦρος, ἡ. dat. ἀκτινέων en ἀκτίων, Od. 5, 479. straal, met Ἡέλιω.

* ἄκτιος, ον (κτιώ), poët. v. ἀκτιστός, ongehouwd, h. Ven. 123.

Ἀκτοσίδης, ον, ὁ, nakomeling van Actor = Patroclus, Il. 11, 785.

Ἀκτοσίων, ἄνος, ὁ, z. van Actor. τὸ Ἀκτοσίωνε, de zonen van Actor, Eurytus en Cleatus, die naar hunne moeder ook Molioniden genaamd worden, Il. 2, 621. 11, 750. z. Μολίων.

Ἀκτορίς, ἴδος, ἡ, slavijn van Penelope, Od. 23, 228.

Ἀκτωρ, ὄρος, ὁ, z. van Deion uit Phocis en Diomed, echtgenoot van Aegina, vader van Menoetius, grootvader van Patroclus, Il. 11, 785. 2) z. van Phorbas en Hyrmine, broeder van Augias, echtgenoot van Molione, vader van Eurytus en Cleatus, Il. 11, 750. 3) z. van Azeus, vader van Aslyoche, grootvader van Ascalaphus en Ialmenus, uit Orchomenus, Il. 2, 513.

ἄκυλος, ἡ, de eetbare eikel, vrucht van den steeneik, Od. 10, 242. †

ἀκωκή, ἡ (ἀκη), *punt, scherpte, spits*, — ἔγχεος, δουρός, II en Od. p.

ἄκων, οντος, ὁ, *werpspies, speer*, II en Od. p. ἔρκος ἀκόντων, z. b. ἔρκος.

ἄκων, ουσια, ὄν (ἄ ἐκων, zameng. ἀέκων, w. m. z.) alleen in τῶδ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην, II. 5, 366.

ἄλαδε, adv. *naar zee*, ook εἰς ἄλαδε, II. 12, 19. Od. 10, 351.

ἀλάλῃμαι, ep. perf. in pr. beteekenis van ἀλάομαι, z. b. d. w.

ἀλάλητος, ὁ (ἀλαλή), *sterk geschreeuw, krijgsgeschreeuw, zegenkreet*. II. 4, 436. Od. 24, 463. ook *angstgeschreeuw*, II. 21, 10.

ἀλάλε, 3 sg. aor. 2. ἀλαλῶν, ἀλαλεῖν, ep. aor. van ἀλέω, z. b. d. w.

Ἀλαλκομενής, ἴδος, ἡ, bijv. n. van Athene, misschien naar de stad Alalcomenae in Boeotië, waar zij eenen tempel had; volgens anderen van ἀλαλεῖν, de *verdedigster*, * II 4, 8. 5, 908.

ἀλαλέκτιμαι (eigenl. perf. p. van ἀλυτέω, in de beteekenis van praes.), *zich onrustig heen en weder wenden, bekommerd zijn*, II. 10, 94. †

* ἀλαμπετος, ὄν (λάμπω), *zonder glans, duister*, h. 32, 5.

ἀλάομαι, dep. med. impf. ἡλώμην, aor. 1. ἡλώσθην, perf. ἀλάλημαι, inf. ἀλάλησθαι, part. ἀλαλήμενος, *zonder doel omsieveren, rond dwalen*, bij het perf. is om de beduid. van het praes. het accent verplaatst, Od. 11. 167. 14, 122.

ἄλαός, ὄν (λάω), *niet ziend, blind*, * Od. 8, 195. 10, 493.

ἀλαοσκοπιή, ἡ (ἀλαοσκοπιή, II. 10, 515.) (σκοπιή), *blind toesien, vergeefsche wacht*, II. 13, 10.

ἀλαώω (ἀλαός), poët. aor. 1. ἀλώωσα, *blind maken, verblinden*, * Od. 1, 69. 9, 516.

ἀλαπαδνός, ἡ, ὄν (ἀλαπάζω), poët. comp. ἀλαπαδνότερος, II. 4. 305. *ligt te bedwingen*. σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν, *onbedwingbare kracht*, II. 5, 783. van runderen, Od. 18, 373. 2) *krachteloos, zwak, onkrijgshaftig*, II. 2, 675. — μύθος, h. Merc. 334.

ἀλαπαίζω (λαπάζω), poët. fut. ἀλαπάζω, aor. 1. ἀλαπάξα, *zonder augm. eigenl. ledigen, uitruiten*, — πόλις, *eene stad plunderen, verwoesten*, II. 2, 367. 2) *overveldigen, bedwingen, vernietigen*, — φάλαγγας, στήλας, ook absol. *vernietigen*, II. 12, 68. Od. 17, 424.

ἀλαστέω (ἀλαστος), poët. part. aor. 1. ἀλαστήσας, *eigenl. iets niet kunnen vergeten, verduwen, in het algem. onver-*

genoegd, in arren moede zijn, * II. 12, 163.

ἀλαστος, ὄν (λίθω), *niet te vergeten, onvergetelijk, onverdragelijk, onzettend*, — πένθος, II. 24, 105. ἀλαστον ὀδύρεσθαι, *onophoudelijk klagen*, Od. 14, 174. Achilles noemt Hector ἀλαστε, *onvergeetbare*, wiens daad, aan Patroclus gepleegd, ik nooit kan vergeten, II. 22, 261.

Ἀλαστοριδής, οὗ, ὁ, z. van Alastor = Tros.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ, 1) vader van Tros, II. 20, 463. 2) een volgeling van Sarpédon, uit Lycië, door Ulysses gedood, II. 5, 677. 3) een Griek, welke den gewonden Teucer uit het gevecht wegdroeg, II. 8, 333. 13, 422. 4) een Epeër, onderdaan van Nestor, II. 4, 295.

ἀλαωτός, ὄνος, ἡ (ἀλαώω), poët. *verblindend*, Od. 9, 503. †

ἀλγέω (ἄλγος), fut. ἀλγήσω. 1) *smart gevoelen, door smart gekweld worden*, meest van het ligchaam: — ὀδύνησι, II. 12, 206. met acc. — κεφαλῆν, Batr. 193. 2) van de ziel: *bekommerd zijn, zich kwellen*, Od. 12, 27.

ἀλγίων, ὄν, comp. ἀλγιστος, ἡ, ὄν, superl. van ἀλεγείνος, w. m. z. superl. II. 23, 655. †

ἀλγος, εος, το, *smart, lijden*, meest van het ligchaam, ook van de ziel, *kommer, kwelling*, meest in pl. ἀλγος πάσχειν, *lijden, kwellingen, rampen onder vinden*, van krijgsongemakken, II. 2, 667. op de zee, Od. 1, 4.

ἀλδαίνω (ἄλδω), poët. aor. 2. ἡλδᾶνον, *voeden, groot maken*, τί τινι μέλε' ἡλδανεποιμένι λαῶν, *zij maakte de leden grooter van den herder der volken*, * Od. 18, 70.

ἀλδησκω (ἄλδω), ep. *opricassen, groeijen*, van het graan, II. 23, 599. †

ἀλέεσθαι, infin. aor. 1. van ἀλόμαι.

ἀλεγείνος, ἡ, ὄν, poët. voor ἀλεγείνος (ἄλγος), irr. comp. ἀλγίων, ὄν. Superl. ἀλγιστος, ἡ, ὄν, *smartelijk, treurig, drukkend, lustig*. 2) *lustig, moeijelijk* met inf. ἵπποι ἀλεγείνοὶ δαμῆναι, *moeijelijk te teugelen*, II. 10, 402. van den muilezel: ἀλγίστη δαμάσασθαι, II. 23, 655. De comp. komt alleen voor in het neutr. ἀλγίων, meest in den zin van *des te treuriger, des te erger*. II. 18, 278.

Ἀλεγνηοριδής, αο, ὁ, z. van Alegenor = Promachus, II. 14, 503.

ἀλεγίζω (ἀλεγω), poët. *zich om iets bekommeren, op iets acht geven*, gen. II. 1, 160.

ἀλεγοῦνω (ἀλέγω), poët. = ἀλεγομαι, met acc. — δαῖτα, eenen maaltijd bezorgen, * Od. 2, 139. — ἀγλαΐας, h. Merc. 476. ook absol. h. Merc. 557.

ἀλέγω (α, λέγω), poët. andere vorm. ἀλεγομαι, ἀλεγύνω, eigenl. te zamengaren; van daar op iets acht geven, zorgen, absol. κίνες οὐκ ἀλέγουσαι, zorgeloze honden, Od. 19, 154. α) met gen. des persoons: zich om iemand bekommeren, achten, laten gelegen liggen, Il. 8, 483. Od. 9, 115. β) met acc. der zaak — ὄπιν θεῶν, de wraak der Goden ontzien, Il. 16, 388. — ἠγῶν ἑπία, het scheepstuig bezorgen, Od. 6, 268. γ) met part. van de Ἀπαι: αἱ μετόπισθ' Ἀτης ἀλέγουσι ποῦσαι, die zich beijveren achter Ate te gaan, Il. 9, 504.

ἀλείνω, ep. andere vorm van ἀλέομαι (ἀλέω), alleen pr. en impf. uitwijken, vermijden, vlugten met acc, absol. κερδοσύνη ἀλείνει, door list week hij uit, ont kwam, Od. 4, 251. δ) met infin. κτείνειν, ἀλεξόμεναι ἀλείνεν, Il. 6, 167. 13, 356.

ἀλέη, ἡ (ἄλη), poët. vermijding, ont koming, Il. 22, 301. †

ἀλέη, ἡ (ἄλω), warmte, zonnehitte, Od. 17, 23. †

ἄλειω, ατος, τὸ (ἀλέω), poët. eigenl. hetgeen men gemalen heeft, meel, in plur. Od. 20, 208. †

ἄλεις, εἶσα, ἐν, z. εἶλω.

Ἀλεισιον, τὸ, Alesium, plaats in Elis, ten tijde van Strabo niet meer aanwezig, schoon hij nog melding maakt van een oord bij Olympia τὸ Ἀλεσιών, Il. 2, 617.

Ἀλεισιον κολώνη, ἡ, of heuvel bij Alesium, of grafnaald van Alesius, die volgens Eustathius, ad. Il. 2, 617. z. van Scillus, een vrijer van Hippodamia was, Il. 11, 757.

ἄλεισον, τὸ (misschien van λείος, niet glad, maar verheven bewerkt), de beker, die altijd kostbaar en meest van goud was, Il. 24, 429. Od. 3, 53. enz.

ἀλείτης, ου, ὁ (ἀλατνω), poët. verleider, onbeschaamde beleediger, van Paris en de vrijers van Penelope, Il. 3, 28. Od. 20, 121.

ἄλειφαρ, ατος, τὸ (ἀλείφω), zalf, zalfolie, balsam, waarmede de dooden voor de verbranding werden bestreken, Il. 18, 351. Od. 3, 408.

ἀλείφω (λίπος), aor. 1. ἤλειφα, aor. 1. m. ἤλειψάμην, 1) act. bestrijken, zalven, meest met λιπὶ ἑλαίω, met oljefolie, Il. 18, 350. ook alleen λιπὶ, Od. 6, 227. z. λιπα: vooral van

het zalven na het baden. — κηρὸν ἐπ' ὤσιν, was in de ooren strijken, Od. 12, 200.

2) med. zich zalven met λιπὶ ἑλαίω, en met acc. χροῶ, zijn ligchaam zalven, Il. 14, 172.

Ἀλεκτροῦν, ὄνος, ὁ, vader van den Argonaut Leitus, Il. 17, 602. Bij Apd. Ἀλέκτωρ.

* ἀλέκτωρ, ορος, ὁ (α, λέγω), eigenl. de slapelooze, de haan, Batr. 193.

Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ, z. van Pelops en Hegesandra, wiens dochter Philoche huwde met Megapenthes, z. van Menelaus, Od. 4, 10.

ἀλέκω, aangenomene stamvorm van ἀλέξω.

ἄλεν, dor. en ep. voor ἰάλησαν, 3 pl. aor.

2. p. van εἶλω.

ἄλέν, neutr. part. aor, 2. p. van εἶλω.

Ἀλέξανδρος, ὁ (ἀλέξω, ἀνήρ), eernaam van Paris, z. van Priamus, welken hij zich verwierf door zich meer malen als herder tegen de roovers dapper te verdedigen, Il. 3, 16.

ἀλεξάνημος, ον (ἄνεμος), windafkeerend, bijv. n. van eenen mantel, Od. 14, 529. †

ἀλεξασθαι, } z. bij ἀλέξω.

ἀλεξέω, }
ἀλέξητηρ, ἦρος, ὁ (ἀλέξω), verdediger, helper, — μάχη, Il. 20, 396. †

ἀλέξω (stamw. ἈΛΕΚΩ), infin. ἀλεξόμεναι, fut. ἀλεξήσω, aor. 1. opt. ἀλεξήσεται, Od. 3, 346. ep. aor. 2. ἠλακον, inf. ἀλακεῖν, part. ἀλακῶν (ἈΛΑΚΩ), daarvan een ep. fut. ἀλακήσει, Od. 10, 288. waar Wolf ἀλάκησι leest. Med. aor. 1. conj. ἀλεξόμεσθα, inf. ἀλεξασθαι. 1) act. afwerpen, afwenden, ἐν τινι, iets van iemand. — κακὸν ἡμαρ Ἀναοσίον, Il. 9, 251. β) met dat. alleen; iemand verdedigen, helpen, Il. 5, 779. 2) med. van zich afwerpen, τινά, iemand, Od. 18, 62. absol. zich verdedigen, Il. 11, 348.

ἀλέομαι en ἀλέομαι (ἄλη), ep. en poët. andere vorm ἀλείνω, aor. 1. ἤλενάμην en ἀλενάμην, conj. ἀλέηται, opt. ἀλείατο, imp. ἀλέασθε, infin. ἀλεάσασθαι en ἀλεάσθαι, part. ἀλενάμενος, τινίδεν, vermijden, vlieden met acc. ἔγχευ, μῆνιν. β) met infin. ὄφρα καὶ ἄλλος ἀλεύεται (poët. v. ἀλεύηται), ἡπεροπεύειν, opdat ook een ander zich hoede te bedriegen, Od. 14, 400.

ἄλειται, ep. met verkorte voc. v. ἄλητας, conj. med. aor. 2. med. van ἄλλομαι, Il. 11, 192.

ἀλετροεύω (ἄλετος), malen, verbruijzen, met acc. καρπὸν, Od. 7, 104. †

ἄλετρις, ἴδος, ἡ (ἄλω), *malend*, — γυνή, eene malende vrouw, de slavine, die het koren maalt, Od. 20, 105. †

ἄλεόμαι = ἄλέομαι, z. d.

ἄλέω, aor. 1. ἤλεσα, ep. ἄλεσσα, *malen*, Od. 20, 109. †

ἄλεωρή, ἡ (ἄλεομαι), poët. 1) *vermijding, terugwijking, vlugt*, * Il. 24, 216. 2) *afweering, beschutsel*, van het harnas, Il. 15, 533.

ἄλη, ἡ, *het omzwerfen, dwalen*, Od. 10, 464.

ἄληθειά, ἡ (ἄληθής), *waarheid*, alleen in ἄληθειῶν μυθεῖσθαι, καταλέγειν, Il. 24, 407. Od. 11, 507.

ἄληθειός, part. aor. 1. p. v. ἄλομαι. * ἄληθειῶ (ἄληθής), fut. -σω, *de waarheid zeggen, opregt zijn*, Batr. 14.

ἄληθής, ἐς (λήθη) *onverholen, opregt, waar, braaf*. — γυνή, Il. 12, 433. 2) *waar, dikwijls neutr. pl. ἀληθέα εἰπεῖν*.

Ἀλήιον, πεδίον, τὸ, de Aleische vlakte in kl. Azië, waar Bellerophon, door de Goden gehaat, eensaam omzwierf, Il. 6, 201. Volgens eene latere overlevering wilde hij, trotsch op het doodden der Chimæra, zich hier op den Pegasus naar den hemel begeven; hij stortte echter naar beneden, en stierf van spijt. Volgens Strabo was deze vlakte bij de stad Mallos in Cilicië tusschen de stroomen Pyramus en Sinarus. Men kan de beteekenis afleiden van ἄλη, of van λήιον, onbebouwd.

ἄληϊός, ον (λήιον), *zonder bezitting, arm, ongegoed*, * Il. 9, 125,

ἄληκτος, ον, ep. ἄλληκτος (λήκω), *onophoudend, alijdend*. — θυμός Il. 9, 636. — νότος, Od. 12, 325. Neutr. singl. als adv. onophoudelijk, — πολεμῆσειν, Il. 11, 12. Hom. heeft alleen de ep. vorm. ἄλημεναί, ep. v. ἄληναι, inf. aor. 2. p. v. εἶλω.

ἄλημων, ονος, ὁ (ἄλομαι), *omzwervend, subst. de landlooper*, * Od. 17, 376. 19, 74.

ἄληναι, z. bij εἶλω.

ἄληται, 3. sg. aor. 2. conj. van ἄλομαι, Il. 21, 536.

ἄλητεύω (ἄλητης), *alleen pr. omzwerfen, ronddwalen; van bedelaars, bedelen*. * Od. 14, 126.

ἄλητής, ου, ὁ (ἄλομαι), *eene landlooper, bedelaar*, * Od. 14, 124.

Ἀλθαία, ἡ, d. van Thestius en Erythemis, zuster van Leda, gade van Oeneus, te Calydon, wien zij Meleager, Dejanira, enz. baarde. Zij doodde Meleager door

het stuk hout te verbranden, van hetwelk, naar de uitspraak der Μοῖραι, zijn leven afling, dewijl hij bij den twist om den prijs bij de jagt op het zwijn van Calydon hare broeders had omgebracht, Il. 9, 555.

ἄλθομαι, ep. med. *heelen, genezen*, ἄλθετο χεῖρ, Il. 5, 417. †

ἄλιωής, ἐς (ἄρημι), gen. ἑός, *over, of op, de zee waaierend*, bijv. n. des gunstigen winds, Od. 4, 361. †

Ἄλιωρος, ὁ, st. in Boeotië, aan den oever van het meer Copais, nu Μάξι, Il. 2, 503. ook ἡ, bij Diod.

ἄλιαστος, ον (λαῖομαι), *onbuijghaar, onophoudelijk, ontzettend, μάχη, πόλεμος*, het neutr. als adv. ἄλιαστον ἰδοῦρεσθαι, *zonder ophouden jammeren*, * Il. 24, 549.

* ἀλιγίτων, ον (γαιτων), poët. *digt aan zee*, ep. 4, 6.

ἄλιγκιος, ον (ζλιξ), *eigenl. gelijk van jaren; in het alg. gelijk*, Il. 6, 401. Od. 8, 174.

ἄλιεύς, ἦος, ὁ (ἄλις), *visscher*, Od. 12, 251. in het alg. 2) *zeeman, schipper*, Od. 24, 419. als adject. ἐρέται ἄλιης, *roeijers op zee*, Od. 16, 349. * Od.

Ἀλίη, ἡ, d. van Nereus en Doris, Il. 18, 40.

* ἀλιήτωρ, ορος, ὁ = ἄλιεύς, ep. 16.

Ἀλιζῶνες, οἱ, sing. Ἀλιζῶν, ὄνος, ὁ, de Halizonen, een volk aan den Pontus Euxinus in Bithynië, naburen der Paphlagoniërs, Il. 2, 856. Volgens Strabo misschien de latere *Chalybes*, die ten zijnen tijde Chaldaei genoemd werden. Eustath. en Strab. voeren ook den n. Ἀλιζωνος aan; zij moeten niet verward worden met de Ἀλαζῶνες, een Scythisch nomadenvolk.

Ἀλιθέρης, ον, ὁ, z. van Mestor, trouwe vriend van Ulysses en uitstekend wigchelaar op Ithaca, Od. 2, 157. 17, 68.

ἄλιμωρήεις, εσσα, εν (μύρω) poët. *naar zee vlietend*—ποταμός, Il. 21, 190. Od. 5, 460.

ἄλιος, ιη, ιον (ἄλις), 1) *tot de zee behoorend, op zee wonend*, — γέρον, de grijze der zee, Nereus. — ἀθάναται, de zeegodinnen, ook alleen ἄλιαί, Il. 18, 432. 2) *vruchteloos, ijdel, vergeefsch*, βέλος, μῦθος, ὄδος, ἄρκιον, Il. en Od. p. (Deze tweede beteekenis leidt men gewoonlijk van ἄλη af: echter onnoodig, dewijl de oudste spraak met de zee het denkbeeld van onvruchtbaarheid verbond).

Ἄλιος, ὁ, 1) een Lyciër, Il. 5, 678. 2) z. van Alcinoüs, Od. 8, 119.

ἄλιος τρεφής, ἐς (τρέφω), poët. in zee gevoed, gemest, bijv. n. der robben, Od. 4, 442 †

ἄλιόν (ἄλιος), aor. 1. ἄλιωσα, zonder angn. verwijdelen, vergeefs doen, — νόον ἄλιος, Od. 5, 104. — βέλιος, een pijl vergeefs afschieten, Il. 16, 737.

ἄλιπλος, ον (πλέω), in zee zwemmend, τετρεα ἄλιπλοα θείναι, de muren in zee doen verzinken, Il. 12, 26. †

ἄλιπόρφυρος, ον (πορφύρα), met het purper der zeestuk geleverd. purperverwig, ἡλάκατα, φάρος, *Od. 6, 53, 13, 108.

ἄλις, adv. (ἄλις), 1) opgehoopt, hoopsgewijze, in menigte, Il. 2, 90. Hom. verbindt nooit den gen. daarmee. 2) tweereikend, genoeg, ἢ οὐχ' ἄλις, is het niet genoeg, Il. 5, 349. en met een volgend ὅτι of ὡς, Il. 23, 670. ὅθι ἔκειτο ἄλις εὐώδε; ἔλαιον, waar genoeg welriekende olie was, Od. 2, 339.

ἄλισχυμαι (in act. niet gebruikelijk), fut. ἀλώσομαι, alleen Batr. 286. aor. 2. ἔαλων; ἤλων, alleen Od. 22, 230. conj. ἀλώω, ep. γ. ἀλώ, opt. ἀλόην, ep. ἀλόην, Il. 9, 592. inf. ἀλώναι, part. ἀλούς (ἀλόντε met α, Il. 5, 487), 1) gevangen, gegrepen, veroverd worden van menschen en steden. 2) overdr. θανάτω ἀλόμαι, door den dood weggerukt worden, Od. 5, 312. van daar ook alleen geëlood worden, Il. 17, 506 μήπως, ὡς ἀντίαι λίνου ἀλόντε πανάγρου, opdat gij niet, als in de mazen van een net gevangen, een buit mogt worden, Il. 5, 487. De dualis staat hier in pl. van den plur. niet zoo zeer als een verkorte vorm van denzelfden, maar dewijl van twee met elkander verbondene voorwerpen gesproken wordt; nam. Hector en het overige volk, of: gij en de vrouwen.

* ἄλιστέφανος, ον (στέφανος), door de zee gekroond, d. i. door de zee omringd, — πολλέθρον, h. Ap. 410.

ἄλιταίνω, poët. aor. 2. ἤλιτον. eens Il. 9, 375. aor. med. ἀλιτόμην, inf. ἀλιτόσθαι in dezelfde beteek. misdoen, zondigen, altijd met acc. τινά, zich aan iemand vergrijpen, Il. 19, 265. — ἀθανάτους, Od. 4, 378. — Λιός ἐφεταμάς, den last van Zeus, Il. 24, 570.

ἄλιτήμενος, η, ον, een ep. part. perf. met accenten van het pr. γ. ἤλιτημένος van ἀλιταίνω in act. zin: zondigend, misdoend, met dat. θεοῖς, tegen de Goden, Od. 4, 807. †

ἄλιτήμων, ονος, ὁ (ἀλιταίνω), zondigend, subst. de misdadiger, * Il. 24, 157.

ἄλιτροός, ὁ, zamenget. γ. ἀλιτηρός, de misdadiger, zondaar, — δαίμονα jeggens de Goden, Il. 23, 595. Ook in eenen minder ergen zin, schalk, gestrepen gast, plager, Il. 8, 361. Od. 5, 182.

Ἀλκιδόσος, ὁ, z. van Aescyus en Hipodamia (de zuster van Aeneas), en opvoeder van Aeneas, door Idomeneus verslagen, Il. 12, 93, 13, 465.

Ἀλκάνδορη, ἡ, echtgenoot van Polybus, te Thebe in Aegypte, bij welken Menelaus zijnen intrek nam, Od. 4, 126.

Ἀλκάνδρος, ὁ, een Lyciër, door Ulysses gedood, Il. 5, 678.

ἄλκω, τὸ (ἄλκη), gen. en dat. ongebr. beschutting, verdedigingsmiddel, met gen. — Ἀλκῶν voor de Achaëers, Il. 11, 823. met dat. Τρώεσσι, voor de Trojanen, Il. 5, 644. h. Ap. 193.

ἄλκη, ἡ, met ep. dat. ἄλκι μετ' ἄλκῃ. Od. 24, 509. 1) afwering, beschutting, hulpmiddel, ἐκ Λιός οὐκ ἔπειτ' ἄλκη, Il. 8, 140. Od. 22, 305. 2) de kracht tot afwering, zoowel van ligchaam als van geest: sterkte, moed, dapperheid, Il. 17, 212. Od. 9, 214. μίθευσα θεοῦδος ἄλκης, aan den bruisenden moed denken. 3) als Godin, in persoonsverbeelding, op de Aegis afgebeeld, Il. 5, 740.

* ἄλκηεις, εἶσα, εν (ἄλκη), poët. afwendend, moedig, dapper, h. 28, 3.

Ἀλκηστis, ιος, ἡ, Alcestis, d. van Pelias en Anaxibia, gemalin van Admetus, koning van Pherae in Thessalië. Volgens de bepaling der schikgodinnen zoude Admetus van den dood bevrijd worden, zoo iemand in zijne plaats stierf. Alcestis deed dit, maar Persephone zond haar weder terug, Il. 2, 715.

ἄλκι, ep. dat. van ἄλκη, van het oude stamw. ἄλξ; altijd ἄλκι πεποιθώς, op zijne kracht vertrouwend, Il. 5, 299.

Ἀλκιμέδων, οτος, ὁ, z. van Laërtes, aanvoerder der Myrmidoniërs onder Achilles; na den dood van Patroclus, de wagenmenner van Achilles, Il. 16, 197.

Ἀλκιμίδης, ον, ὁ, z. van Alcimus = Mentor, w. m. z.

ἄλκιμος, ον (ἄλκη), sterk, — ἔγχοι. 2) van strijders, moedig, dapper, ook van dieren, Il. 20, 169.

Ἀλκιμος, ὁ, 1) vader van Mentor. 2) een Myrmidoniër, vriend van Achilles, Il. 19, 392.

Ἀλκίνοος, ὁ, z. van Nausithous, kleinz. van Poseidon, koning der Phaeaciërs op Scheria, die Ulysses, na zijne schip-

breuk, vriendschappelijk opnam en verpleegde. Od. 6, 12.

Ἀλκίππη. ἡ. slavijn van Helena to Sparta. Od. 4, 124.

Ἀλκμαίων, υἱός, ὁ, z van Amphiarāus en Eriphyle, broeder van Amphiloehus en aanvoerder der Epigonen tegen Thebe. Toen Amphiarāus, door zijne vrouw verraden, naar Thebe moest optrekken, beval hij zijnen zoon, in geval hij sneuvelde, zijne moeder te dooden. Hij deed dit, werd door de wraakgodinnen even als Orestes vervolgd, en vond eindelijk rust op de Echinaden, aan den mond van den Achelous. Od. 15, 247.

Ἀλκμαίων, υἱός, ὁ, ep. v. Ἀλκμαίων. z. van Thestor, een Griek, door Sarpedon gedood. Il. 12, 394.

Ἀλκμήνη ἡ d. van Electryon, koning van Mycenae, gemalin van Amphitryon te Thebe, moeder van Hercules bij Zeus en van Eurystheus bij Amphitryon. Here haatte haar, vertraagde de geboorte van Hercules en bespoedigde die van Eurystheus, opdat deze de heerschappij over den anderen verkrijgen zoude. Il. 14, 323. 19, 100. Od. 11, 266.

ἄλκηρος, ἦρος, ὁ (ἄλκη), afwender, helper: — ἀρῆς, afwender des vloeks, Il. 14, 485. van eene speer: — κυνῶν καὶ ἀνδρῶν, eene beschutting tegen honden en menschen. Od. 14, 531.

Ἀλκυόνη. ἡ. bijn. van Cleopatra, gemalin van Meleager; zoo genoemd naar Alcyone, d. van Aeolus, welke zich na den dood van haren echtgenoot Ceyx in zee stortte en door Thetis in een vogel (het winterkoningje) veranderd werd. Il. 9, 562.

Ἀλκυών, ἡ = Ἀλκυόνη, Il. 9, 563. (att. ἀλκυών).

ἄλκω, ongebruikt stamw. van ἀλακτεῖν, ἀλέξω.

ἄλλὰ, conj. (eigenl. neutr. v. ἄλλος met veranderd accent), maar, echter, doch, evenwel, nogtans, des al niet te min, geeft in het algem. een verschil van denkbeelden in meerdere of mindere mate te kennen. Het wordt gebruikt: 1) tot verbinding van een geheel tegenoverstaand denkbeeld, waar het na eene ontkenning, maar overgezet wordt, Il. 1, 94. 2) tot verbinding van een verschillend, maar niet geheel tegenoverstaand denkbeeld, waardoor de vorige volzin slechts gedeeltelijk wordt opgeheven, zoowel in volzinnen, die voorwaardelijk

bevestigen, als in diegene, die voorwaardelijk ontkennen, maar, evenwel, nogtans, terwijl μὲν ἦτοι, γὰρ enz. de tegenstelling vooraf gaan. Il. 1 24, 16, 240. Dikwijls staat ook de tegenstelling in eenen voorafgaanden zin, Il. 1, 82. 8, 153. 3) tot verbinding van een verschillend denkbeeld in andere ontkennende volzinnen, als de ontkenning door een nitzondering wordt beperkt. Il. 2, 754. Na οὐτι; ἄλλος wordt ἀλλὰ dus dan overgezet, Il. 21, 275. Od. 3. 377. 4) eindelijk staat het ook in het begin van eenen volzin als een adverbium, om den overgang tot een verschillend denkbeeld aan te duiden: van daar bij uanmoediging, uitroeping, enz. ἀλλ' ἄγε, ἀλλ' ἄγε δὴ, welnuan, welnuan dan nu. 5) Dikwijls wordt het ook met andere partikels verbonden: ἀλλ' ἄρα, maar toch na eene ontkenning; ἀλλὰ γὰρ, maar evenwel, maar toch, ἀλλ' ἦτοι, doch echter, ἀλλὰ καὶ ὡς, maar echter ook dus, ἀλλ' οὐδ' ὡς, maar zelfs ook dus niet.

ἄλλεγεν, ἀλλέξει, ep. v. ἀνελεγεν, ἀναλέξαι van ἀνάλεγω.

ἄλλη, adv. (eigenl. dat. sg. van ἄλλος), 1) langs eenen anderen weg, anders, Il. 13, 49. 15, 51. op eene andere wijze, — φρονεῖν, h. Ap. 469. 2) ergens anders heen. ὁ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη, dat mijn eergeschenk weggaat, Il. 1, 119. — τρέπειν τι, Il. 5, 187.

ἄλληκτος, ον, ep. v. ἄληκτος, w. m. z. ἀλλήλων (uit ἄλλοι ἄλλων, eigenl. ἀλλ-ἄλλον), komt alleen in gen. dat. acc. in dual. en plur. voor; elkander, wederkeerig, wederzijds, ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, wij kennen wederzijds ons geslacht, Il. 20, 203. ἀλλήλοισιν ep. v. ἀλλήλων als gen. Il. 10, 65.

ἄλλογνωτος, ον (γίγνωσκω), aan anderen bekend, vreemd, — δῆμος, Od. 2, 366. †

ἄλλοδαπός, ἡ, ὄν (uit ἄλλος verlengd of zamengest. met ἴσαφος), uit een ander land, buitenlandsch, vreemd, Od. 14, 231. 2) subst. vreemdeeling, Il. 3, 48.

ἄλλοειδής, ἐς (εἶδος), anders van gedaante, van voorkomen, gestalte, Od. 13, 194. (ἄλλοειδέα, leze men als drie syll.)

ἄλλοθεν, adv. (ἄλλος), ergens anders van daan, uit eene andere plaats, Od. 3, 318. dikwijls ἄλλοθεν ἄλλος, dat even als in het latijn *alius aliunde*, een' dubbelen zin uitdrukt, zie ἄλλος: de eene van

hier, de andere van daar; ὑμεῖς δ' ἄλλος ἄλλοθεν ἐρχόμενοι, houdt gij daarentegen de een hier, de andere daar hen terug, II. 2, 75. 13, 551.

ἄλλοθι, adv. (ἄλλος), *ergens anders*, soms met gen. — γαίης, * Od. 2, 131. — πατρὸς, verre van het vaderland, Od. 17, 318.

ἄλλόθροος, on (θρόος), *anders klinkend, anders sprekend, vreemd in spraak*, * Od. 1, 183. 3, 302.

ἄλλοῖος, η, on (ἄλλος), *anders van gedaante, anders van aard*, II. 4, 258. altijd met het denkbeeld van vergelijking: ἄλλοῖος μοι ἐφάνης ἢ παροῖθ' ἐν, anders schijnt gij mij nu, dan voorheen, Od. 16, 181.

ἄλλομαι, aor. 1. ἤλαμην alleen Batr. 252 gewoonlijk aor. 2. ἤλῳμην, daarvan slechts conj. ἔλαται, ep. ἔλεται, met de 2 en 3. sing. verk. aor. 2. ep. ἄλοο, ἄλοτο, part. ἄλμενος, 1) *springen*, — ἐξ ὀρέων, van den wagen, II. p. 2) van elke sterke beweging, *toelooopen, aansnellen*, ἐπι τινι, opiem. II. 13, 611. *vliegen* van den pijl, II. 4, 125.

ἄλλοπρόσαλλος, (πρός, ἄλλος), *die zich van den eenen tot den anderen wendt, met beide partijen houdt, veranderlijk, onbestendig*, bijn. van Ares, * II. 5, 831. 889.

ἄλλος, η, on. 1) *een ander*, dikw. met gen. ἄλλος Ἀχαιῶν; pleon. schijnt het te staan bij πλῆθον ἕκαστος, II. 4, 81. 16, 697. ἄλλος μὲν ἄλλος δε, *de een, de andere*. 2) οἱ ἄλλοι en ἄλλοι, *de overigen*, II. 2, 1. 17, 280. τὰ ἄλλα, τὰλλα, τὰλλα, *het overige, voor het overige, caetera*, II. 1, 465. 3) *een ander*, d. i. verschillend met dezelfde, met den voorgaanden, II. 13, 64. met een volgend ἄλλα, II. 21, 275. of εἰ μὴ, h. Cer. 78. van daar 4) poët. = ἄλλότριος, *vreemd*, Od. 23, 274. 5) τὰ ἄλλα en τὸ ἄλλο, *overigens, buitendat*, II. 23, 454. 6) Hom. verbindt dikwijls ἄλλος met eenen anderen casus of met adv. van denzelfden oorsprong, zoodat het even als het latijnsche *alius*, een tweeledigen zin heeft: ἄλλος δ' ἄλλῳ ἐρεῖς θεῶν, de een offerde aan dezen, de ander aan genen der onsterfelijke Goden, II. 2, 400.

ἄλλοσε (ἄλλος), adv. *ergens anders heen, op eene andere plaats*, * Od. 23, 184, 204.

ἄλλοτε (ἔτε), adv. 1) *anders, op een ander maal, soms, voorheen*, 2) dikwijls ἄλλοτε of ὅτε μὲν, ἄλλοτε δε, *dan weder, soms weder, nu, dan*, 3) in verbind. met

ἄλλος: ἄλλοτε ἄλλῳ θεῷ ἀγαθὸν τε καὶ ὄν τε δοῖ, Zeus geeft dan weder dezen, dan weder genen goed of kwaad, Od. 4, 237.

ἄλλοτριος, η, on (ἄλλος), *vreemd*, dat een ander toebehoort, — βλοτος: οἱ δ' ἦδη γναθμοῖσι γελῶν ἄλλοτρίουσι, zij lachten nu met vreemde kinnebakken, d. i. of *onmatig*, op eene geheel andere wijze dan te voren, of met een *verdraaid* gelaat, Od. 20, 347. 2) *vreemd*, uit een ander land, — φῶς, een vreemd man, Od. 18, 218. *vijandig*, II. 5, 214.

ἄλλοτρος, on, ep. v. ὄλοφος, w. m. z. ἄλλοτρονέω (φρονέω), *eigenl. van eene andere meening zijn*, bij Hom. *gedachte-loos, zinneloos zijn*, alleen in part. II. 23, 698. Od. 10, 374.

ἄλλυδις (ἄλλος), ep. adv. *ergens anders heen*, met bijgevoegd ἄλλος; διὰ δ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος; zij verstrooiden zich de eene hier, de andere daar, II. 17, 729. ἄλλυδις ἄλλη, *de eene hier, de andere daar*, Od. 5, 71. τοῦ κακοῦ τρέπεται χροῖς ἄλλυδις ἄλλη, bij den lasaard verandert de kleur dan eens zoo, dan weder anders, II. 13, 279.

ἄλλύεσκεν, poet. v. ἀνέλυεσκεν, ep. freq. impf. v. ἀναλύω.

ἄλλως (ἄλλος), adv. 1) *anders, op eene andere wijze*, II. 5, 218. 2) *zoo maar heen, zorgeloos*, Od. 14, 124. 3) in een ander opzigt, *overigens, anders*, ὁ δ' ἀγῆνωε ἐστὶ καὶ ἄλλως, hij is overigens toch ook trotsch, II. 9, 699. Od. 17, 577.

ἄλμα, atos, τὸ (ἄλλομαι), *de sprong, het springen*, * Od. 8, 103. 128.

ἄλμη, ἡ (ἄλις), 1) *zoutwater, zoutzee, zoutbron*, inzonderheid van de zee, Od. 5, 53. 2) *de morsigheid*, van het zee-water, Od. 6, 137. * Od.

ἄλμυρός, ἡ, ὄν (ἄλμη), *zoutachtig, ziltig*, met ὕδωρ, het ziltige water, de ziltige golf, van de zee, * Od. 4, 511.

ἄλογέω (λόγος), *geen acht op slaan, zonder casus; verachten, niet rekenen*; II. 15, 162. †

ἄλόθεν (ἄλις), adv. *uit de zee*: ἐξ ἄλόθεν, II. 21, 335.

ἄλοιάω, poet. v. ἀλοῖω (ἄλωη), *dorschen, slaan*, met acc. — γαῖαν χειρῶν, II. 9, 568. †

ἄλοιφή, ἡ (ἀλεῖφω), *wat tot bestrijken dient, vet, zalf*, om iets lenig te maken, II. 17, 390. ook voor het mensche-lijk ligchaam, Od. 6, 220. 2) *vet*, vooral *varkensvet*, dat nog aan het vleesch zit, II. 9, 208. Od. 8, 476.

Ἀλόπη, ἡ, st. in Phthiotis (Thessalië)

bij Larissa, in het gebied van Achilles, anders onbekend, II. 2, 682.

Ἄλος, ἡ, st. in Achaia Phthiotis (Thesalië) aan den berg Othrys, niet verre van Pharsalus, in het gebied van Achilles, II. 2, 682. (Misschien beter Ἄλος van ἄλς, naar de zoutgroeven).

ἀλοσύδνη, ἡ, 1) de zeebewoonster, bij n. van Thetis, II. 20, 207. 2) nom. pr. bij n. van Amphitrite, Od. 4, 404. (van ἄλς en ὕδνης, door de zee gevoed; of poët. v. ἀλοσύνη van ἄλς en σύω = σεύομαι, met ingeschoven δ, zich in zee bewegend).

ἄλοφος, ον, ep. ἄλλοφος (λόφος), zonder helmkam, II. 10, 258. †

ἄλοχος, ἡ (λέχος), 1) bedgenoot, gemalin, 2) bijzit, II. 9, 336. Od. 4, 623.

ἄλώω, ep. v. ἀλάου, imp. pr. van ἀλάομαι. ἀλώνονται, v. ἀλώνται v. ἀλάομαι.

ἄλς, ἀλός, ό, 1) zout, sg. alleen ion. en poët. II. 9, 214. gew. pl. ἄλες; εἶδαρ ἄλεσσι μεμυγμένον, met zout gemengde spijs, Od. 11, 123. οὐδ' ἄλα δοίης; spreekw. gij zoudt hem zelfs geen korrel zout, d. i. niet het minste geven, Od. 17, 455. 2) ἡ ἄλς; poët. de zoutzee, zee, II. 1, 141. enz.

ἄλλο, z. b. ἄλλομαι.

ἄλλος, εος, τό (ἄλδω), een heilig woud, bosch, het land, hetwelk aan eene Godheid is toegewijd, II. 2, 506.

Ἄλτης, ω en εω, ό, koning der Legiërs in Pedasus, vader van Laothoë, II. 21, 85. 22, 51.

ἄλτο, z. b. ἄλλομαι.

Ἀλῆβας, αντος, ἡ, st. van eene onzeker ligging, naar Eustath. het latere Metapontum in Beneden-Italië, naar anderen = Ἀλῆβη, Od. 24, 304.

Ἀλῆβη, ἡ, st. aan den Pontus Euxinus, van waar het zilver komt, II. 2, 857. Naar Strab. woonden hier de latere Chalybes, van welke de Grieken het eerst de metalen ontvingen.

ἄλυσκάζω, 1) alleen pr. en impf. poët. verlangde andere vorm van ἀλύσσω, verpieden, vlieden, met acc. — ἔβην, Od. 17, 581. 2) absol. vlieden, νόσφιν πολέμοιο, uit den krijg, II. 6, 443.

ἄλυσκάνω, poët. = ἀλυσκάζω, in impf. Od. 22, 330. †

ἀλύσσω (ἀλεινομαι), fut. ἀλύξω, aor. 1. ἔλυσα, 1) verwijsden, ontvlugten, ontgaan, met acc. ὄλεθρον, het verderf ontkomen, II. 10, 371. ἔλυσα ἐταίρους, ik verwijderde mij van mijne medgezellen, Od. 12, 335. 2) absol. vlieden, ontvlieden, — πορτίεπυ, naar de stad, II. 10, 348.

* ἀλύσσω (ἀλύω), onzinnig, verbijsterd zijn, van honden, die bloed geproefd hebben, dol zijn, II. 22, 70. †

ἀλύτος, ον (λύω), niet lus te maken, — πείθει, πείραξ, II. 13, 37. 360.

ἄλυω, poët. (met ἀλη verwant), buiten zich zelven zijn: 1) van smart; zeer bedroefd zijn, II. 5, 352. Od. 9, 398. 2) van vreugde: ἡ ἀλύεις, ὅτι Ἴρου ἐνίκησας, zijt gij buiten u zelven, dat gij Irus hebt overwonnen, Od. 18, 333. (ῦ, eens ὦ, Od. 9, 398.)

ἀλφαῖνω, poët. ἡλφον, opt. ἄλφοι, eigenl. uitvinden; bij Hom. verwerpen, aanbrengeu, τῶι τι. — μυσίον ἄνον, zeer groot, gewin, Od. 15, 453. — ἐκατόμβιον, II. 21, 79.

ἀλφειόβοιος, η, ον (ἀλφείν, βοῦς), eigenl. ossen vindend, bij n. van meisjes, die vele vrijers vinden, welke ossen als bruidgeschenk brengen (ἔδνα), om haar daarvoor van de ouders te koopen; vandaar veelgevierd, II. 18, 593. †

ἀλφηστής, οῦ, ό (ἀλφείν), de uitvinder, adj. in de Od. ἄνδρες ἀλφησταί, uitvindende, vindingrijke menschen (in zoo verre zij zich door vindingrijkheid van de dieren onderscheiden), Od. 1, 349. h. Ap. 458.

Ἀλφειός, ό, 1) Alphëus, rivier in Elis, die in Arcadië ontspringt en bij Pitane in de Ionische zee valt, II. 2, 592. 2) de riviergod, II. 5, 545. Od. 3, 489.

* ἄλφι, τό, indeel. poët. kortere vorm van ἄλφικον, h. Cer. 208.

ἄλφικον, τό (ἀλφείν), eigenl. de vond, gave: vooral gedroogde, ruwe gerst, dewijl dit het oudste, meest algemeene voedsel was, hetwelk men met den handmolen tot gepelde gerst of meel maakte; vandaar: sg. ἄλφικου ἱερῶ ἀκτῆ, het gemaalde der heilige gerst, II. 11, 631. Od. 14, 429. — μυληφάτου, Od. 2, 355. Meer in pl. ἄλφικα, gepelde gerst, gerstenmeel, waarvan men of eenen brij vervaardigde of koeken en brood bakte, II. 11, 631. Od. 10, 234. Ook bij het offeren strooide men dezelve op het vleesch, Od. 2, 290.

ἄλφοι, z. ἀλφαῖνω.

Ἄλωεύς, ἥτος, ό, z. van Poseidon en Canace, echtgenoot van Iphimedeia, vader van Otus en Ephialtes, II. 5, 386.

ἄλωη, ἡ (ἀλοάω), poët. 1) de dorschvloer, eene effengemaakte vlakte op het veld, om het koren uit te dorschen, II. 5, 499. 2) een bebouwd en met boomen,

beplant of met graan bezaaid stuk land, boomgaard, wijnberg, graanveld, II. 9, 534. Od. 1, 193.

ἄλωη, z. b. ἄλοκομαι.

ἄλωμενος, z. b. ἀλόμαι.

ἄλωμεναι, } z. b. ἄλοκομαι.

ἄλώω,

ἄμ, uit ἀνά, afgekort voor β, π, φ: ἄμπεδον, ἄμ φόνον, II. 5, 87.

ἄμα, adv. 1) *tegelijk*, van tijd: als praep. met dat. ἄμα δ' ἤελλω καταδόντι, te gelijk met de ondergaande zon, II. 1, 592. 2) van personen: *tegelijk met, te zamen*: ἄμα λαῶν θωρηχθῆναι, met het volk tegelijk zich toerusten, II. 1, 226. 3) van eene gelijkheid of gelijkvormigheid, eigenl. *tegelijk met, vervolgens even als*: ἄμα προῆς ἀνέμοιο, snel, even als de adem des winds, II. 16, 149. Od. 1, 98.

Ἀμαζόνες, αἰ (ἄ pr. en μάος, de tepel), de Amazonen, strijdbare vrouwen in de fabelachtige vroegste geschiedenis, die geenen man onder zich duldden en aan de meisjes de regterborst afzetten, om haar voor het boogschieten geschikt te maken. Volgens de meeste dichters is hare woonplaats bij de rivier Thermodon in Cappadocië, of in Scythië bij de Maeotische zee. Volgens II. 6, 186. deden zij eenen inval in Lycië, doch werden door Bellerophon verslagen, en volgens II. 3, 189. ook in het rijk van Priamus. Onzekere overleveringen, aangaande gevapende Scythische vrouwen, hebben hoogstwaarschijnlijk tot deze fabel aanleiding gegeven.

Ἀμάθεια, ἡ, d. van Nereus en Doris, II. 18, 48.

ἄμῶδος, ἡ, poët. = ψάμαδος, zand, stof, II. 5, 587. † Plur. de duinen aan het strand, h. Ap. 439.

ἄμαθύνω (ἄμαθος), 1) tot stof maken, verdelgen, — πόνον, II. 9, 593. 2) verbergen, — κόνον, h. Merc. 140.

ἄμαμύκετος, ἡ, ov, zeer groot, monsterachtig, geweldig, bij v. n. der Chimaera en van den mast op een schip, II. 6, 179. Od. 14, 311. De afleiding is onzeker, misschien van ἄ pr. en μῆκος, of van ἄμαχος, μάμαχος, met redupl. onbedwingbaar, verg. δαδάλος.

ἄμαλδύνω (ἄμαλος), aor. 1. ἡμάλδυνα, eigenl. week, zacht maken, vandaar: verwoesten, vernietigen, — τειχος, eenen muur slechten, * II. 7, 163. 12, 18.

ἄμαλλοδέτης, ἦρος, ó (ἄμαλλα, δέω), de verzamelaar der schoven, * II. 18, 553.

ἄμῶλος, ἡ, ov, ep. v. ἀπαλὸς, teeder, zwak, II. 22, 310. Od. 20, 14.

ἄμαξα, ἡ, ep. en ion. v. ἄμαξα (ἄλω),

1) *wagen, vrachtwagen*, in tegenoverstelling van strijdwagens op twee wielen, ἄρμα, Od. 9, 241. 2) de *wagen*, aan den noordelijken hemel, naam van het sterrenbeeld, de groote Beer, z. Ἄρκτος, II. 18, 487. Od. 5, 273.

ἄμαξιτός, ἡ (ἄμαξα), versta ὁδός, *weg, straat*, II. 22, 146. h. Cer. 177.

ἄμῶρη, ἡ, *kanaal tot afleiding, gracht*, II. 21, 259. †

ἄμαρτάνω, fut. ἀμαρτήσομαι, aor. 2. ἄμαρτον, ep. ook ἡμφοτον (door verplaatsing en verandering van α in ο en invoeging der β en verwisseling van den Spir.)

1) *feilen, missen*, het doel niet treffen, τινός, iemand: voornamelijk van het werpgeveer, II. 10, 372. 2) *missen, geen deel hebben, beroofd worden*: — ὀσπίης, van het gezicht, Od. 9, 512. 3) *missen, dwalen, afwijken*, νοήματος ἐσθλοῦ, zonder goed verstand handelen, Od. 7, 292. ὀδῶ ἡμάρτανε πύθον, hij miste niet in zijne woorden, hij sprak juist, met de regte woorden, Od. 11, 511. dikwijls absol. *saten, zich vergissen*, 4) *het niet laten ontbreken*, — δώρων, aan geschenken, II. 24, 68.

ἄμαρτη, adv. (ἄμα, ἀτάω), *te zamen, tegelijk*, II. 5, 656. ἀμαρτή, Od. 22, 81. anderen schrijven ἀμαρτή of ὀμαρτή.

ἄμαρτοπέης, ἐς (ἔπος), ep. de regte woorden missend, *ijdel snarpend*, II. 13, 825. †

* ἄμαρρυγή, ἡ (μαίρω), poët. v. μαρμαρυγή, *het flikeren, schitteren, bliksemen*, der oogen, h. Merc. 45.

Ἀμαρυγκίδης, ov, ó, z. van Amarynceus = Dioces, II. 2, 622. door Pirus gedood, II. 4, 517.

Ἀμαρυγκεύς, ἦρος, ó, z. van Alector, een dapper krijgsman, die uit Thessalië naar Elis kwam en Augeas tegen Hercules bijstand bood. Tot loon nam Augeas hem als mederegent aan. Van zijne uitvaart wordt gesproken, II. 23, 631.

* ἄμαρούσσω, fut. ξω, *schitteren, glinsteren*, — ἀπὸ βλεφάρων, h. Merc. 278.

ἄματροχῶν (τρέχω), poët. alleen part. pr. ἀματροχῶν, ep. verlengd v. ἀματροχῶν, *medeloopend*, Od. 15; 451. †

ἄματροχίη, ἡ (τρέχω), ep. het *zamenloopen der wagens*, II. 23, 422. †

ἄμαυρός, ἡ, ov (μαίρω), poët. niet schitterend, *donker, onduidelijk, eïdolon*, * Od. 4, 824. 835.

ἀμαχητι (μάχη), adv. zonder strijd.
 Π. 21, 437. †

ἀμῶ (ἄμα), aor. 1. ἄμησα, ep. v. ἤμησα, aor. 1. m. ἀμησάμενος; eigenl. te zamen-nemen, vandaar: 1) act. *maaijen*, absol. Π. 18, 551. met acc. Π. 24, 451. 2) med. voor zich *inzamelen*; met acc. γάλα ἐν τάλάρουσι, de melk in korven, Od. 9, 247.

ἀμβαίνω, ἀμβάλλω en andere woorden met ἀμβ, zie men bij ἀναβαίνω, ἀναβάλλω, onz.

ἀμβροσίη, ἡ (eigenl. fem. v. ἀμβρόσιος, namerlijk volgens de Ouden, ἐδωδή), de ambrosia. 1) de *Godenspijs*; die van eenen keurigen smaak is en de onsterfelijheid verleent, Od. 5, 199. 9, 359. 2) de olie, balsem der Goden, waarmede zich de Onsterfelijken zalven, Π. 14, 170. 3) als voeder der paarden van Here, Π. 5, 777. Od. 4, 445. hier geeft Eidothea aan Menelaus ambrosia, om den stank te verdrijven. Het is, volgens sommigen, een subst. *onsterfelijheid*; want de Goden eten onsterfelijheid, zalven zich daarmede, en daarom is het ook voeder voor de paarden der Goden.

ἀμβρόσιος, ἡ, ὄν (βροτός), 1) *onsterfelijk*, van goddelijke natuur, νύμφη, h. Merc. 230. 2) van alles, wat den Goden eigen is, *ambrosisch, goddelijk*, χαίται, πέδιλα, ἔλαιον, Π. 14, 172. 3) van hetgeen van de Goden komt: *goddelijk, heilig*, νῦς, ἵππος, Π. 2, 57.

ἀμβροτος, ὄν (βροτός) = ἀμβρόσιος, in alle betekenissen. θεός, Π. 20, 358. νῦς Od. 11, 330.

ἀμέγατος, ὄν (μεγάλω), eigenl. niet te benijden, vandaar 1) van zaken: *tren-rig, ontzettend, heilloos, πόνος*, Π. 2, 420. αὐτῆ ἀνέμων, Od. 11, 400. 2) van personen, als beschimping: *heilloos, ellendig, onzalig*, een mensch, welken niemand benijdt, Od. 17, 219.

ἀμείβοντες, οἱ, eigenl. part. pr. van ἀμείβω, de zich ontmoetenden, de *dak-balken*, Π. 23, 712. †

ἀμείβω, fut. ἀμείψω, fut. m. ἀμειψομαι, aor. 1. med. ἤμειψάμην. 1) act. *wisselen, verruilen*, τί τινος, iets voor iets, — γόνυ γονός, de eene knie met de andere knie wisselen, d. i. langzaam voortgaan, Π. 11, 547. τούχρα χρύσεια χαλκείων πρὸς τινα, gouden wapenen tegen koperen met iemand verwisselen. Π. 6, 235. 2) med. voor zich *wisselen, inruilen*, met dat. δώρωσι, met geschenken inwisselen, d. i. tegen-geschenken geven, Od. 24, 285. dikwijls

ἐπέσει, μύθοισι τινα, woorden met iemand wisselen, antwoorden. Ἀμειβόμενοι κατ' οἴκους, van huis tot huis afwisselend, naar de rij af, Od. 1, 375. 3) van plaats: *verwisselen*, weggaan, met acc. φυγή ἀμείβεται ἔρκος ὀδόντων, de ziel gaat over den wal der tanden, d. i. over de lip-pen, Π. 9, 409. Od. 10, 328.

ἀμειλικτος, ὄν (μειλίσω), *onzacht, hard, onverbiddelijk*, ὄν, Π. 11, 137. h. Cer. 260.

ἀμειλικος, ὄν = ἀμειλικτος, Ἀΐδης; * Π. 9, 158. ἦτορ, v. 572.

ἀμείνων, ὄν, gen. ονος, onregelm. comp. van ἀγαθός: van personen: *beter, dapperder*, van zaken: *beter, nuttiger*, Π. 1, 116. misschien is daarmede verwant het latijnsche *amoenus*.

ἀμέλω, alleen praes. en impf. *mel-ken*, μήλα, Od. 9, 238. med. *δύες ἀμελύο-μεναι γάλα*, schapen, die zich laten mel-ken, Π. 4, 434.

ἀμείλω (μείλι), aor. 1. ἀμείλωσα, ep. *on-bekommerd zijn, verwaarloozen, verge-ten*, met gen. altoos met neg. — κασιγνή-τωο, zijnen broeder niet vergeten, * Π. 8, 330. 13, 419.

ἄμειναι, ep. v. ἀέμειναι, infin. pr. van ἄμειναι, *zich verzadigen*, Π. 21, 70.

ἀμεινήτος, ἡ, ὄν (μείνος), *zonder kracht, zwak, onmagtig*, bijv. n. der gewonden en dooden, Π. 5, 887. Od. 10, 521. h. Ven. 189.

ἀμεινήτω (ἀμεινήτος), aor. 1. ἀμεινήτωσα, *krachteloos maken*, met acc. — αἰχμήν, de lans van kracht berooven, Π. 13, 562. †

ἀμείρω (ἀμειρω, vergel. κέρδος, κείρω), aor. 1. act. ἤμειρωσα, ep. ἄμειρωσα, aor. 1. p. ἀμείρωθην, eigenl. van aandeel berooven, in het alg. 1) *berooven*, α) met acc. des persoons: τὸν ὁμοίον ἀμείρωσαι, zijns gelijke, die hetzelfde regt heeft, berooven, Π. 16, 53. β) met acc. des pers. en gen. der zaak: τινα δαίτος, ὀφθαλμῶν. iem. van den maaltijd, van de oogen berooven, Od. 8, 64. pass. αἰῶνος, Π. 22, 85. 2) *verblinden*, met acc. αἴγῃ ἀμείρωθην ὄσσε, de glans verblindde de oogen, Π. 13, 340. καπνός ἀμείρωει ἔντρα, de rook maakt de wapenen dof, Od. 19, 18.

ἀμείρητος, ὄν (μειρέω), *onmetelijk, ver-bazend groot*, — πόνος, * Od. 19, 512. 23, 249.

ἀμειροεπής, ἐς (ἐπος), *onmatig in woor-den, zonder ophouden snappend*, Π. 2, 212. †

ἀμητηρ, ἦρος, ὄ (ἀμῶ), *maaijer*, Π. 11, 67. †

ἄμπτος, ὄ (ἀμῶ), *het maaijen, de oogst*, Π. 19, 223. †

* ἀμυχῶνδης, ἐς, poet. = ἀμυχανός, h. Merc. 447.

ἀμυχαντή, ἡ (ἀμυχανός), *radeloosheid, moeilijke omstandigheid, verbijstering*, Od. 9. 295. †

ἀμυχάνος, ὄν (μυχανή), *zonder middel*. 1) *hulpeloos, radeloos, ongelukkig, τινός*, om iemand, Od. 19, 363. 2) *waar geen raad voor is; a) van zaken: moeilijk, onmogelijk, — ὄνειροι, onverklaarbare dromen*, Od. 19, 560. — ἔργα, onafwendbare, *verschrikkelijke daden*, Il. 8, 130. *b) van personen: onbedwingbaar, onbuigzaam, hardvochtig, absol.* Il. 16, 29. ἀμυχανός ἐσοι παραθήητοισι πιδέσθαι, *het valt u zwaar, naar raadgevingen te luisteren*, Il. 13, 726.

Ἀμυσοῦδος, ὁ, *koning van Carië, vader van Atymnius*, Il. 16, 328.

ἀμτροχιτώνες, οἱ, poet. *bijv. n. der Lyciërs*, Il. 16, 419. † *of zonder gordel geharnast (van α priv. μτρα, χιτών, die geenens gordel over het harnas hebben, vergel. μτρα), of met den gordel over het pantsier (α copul. μτρα, χιτών)*.

ἀμυχθάλους, ἐσσα, ἐν (μυγνυμι), *ontoegankelijk, onherbergzaam*, *bijv. n. van Lemnos*, Il. 24, 753. h. Ap. 36.

ἄμμε, aeol. en ep. v. ἡμᾶς; *zoo ook ἄμμε, ἄμμι.*

ἀμμίξας, z. ἀναμυγνυμι.

ἀμμορή, ἡ, ep. v. ἀμορία (μόρος), *ongeluk, ellende*, Od. 20, 76. †

ἀμμορος, ὄν, ep. v. ἀμορος (μόρος), 1) *geen deel nemend, niet deelachtig, met gen. — λωτρῶν Ὠκεανοῖο, van het baden, in den Oceanus verstoken, van het gesternie, de groote Beer, die altoos in Griekenland zichtbaar is*, Il. 18, 489. 2) *van μόρος, μοίρη, ongelukkig, ellendig*, Il. 6, 408.

ἀμνίον of ἄμνιον, τὸ (αἷμα), *schaal, om het bloed des slagtoffers op te vangen, offerschaal*, Od. 3, 444. †

Ἀμνισός, ὁ, *haven op Creta aan de rivier Amnisus, noordelijk van Cnossus, door Minos aangelegd*, Od. 19, 188.

ἀμμογητή (μογέω), *adv. zonder moeite, ligtelijk*, Il. 11, 637. †

* ἀμώγητος, ὄν (μογέω), *onvermoeid*, h. 7, 3.

ἀμώθεν (ἀμός, poet. = τίς), *adv. ep. ergens van daan, gedeeltelijk, τῶν ἀμώθεν εἰπὲ καὶ ἡμῖν, zeg daarvan ook het een en ander aan ons*, Od. 1, 10. †

ἀμοιβάς, ἄδος, ἡ, poet. *inzonderh. fem. v. ἀμοιβαῖος, tot wisseling dienend, χλαίνα,*

ἡ οἱ παρερέσκει ἀμοιβάς, *een mantel, die tot een wisselkleed voor hem daar lag*, Od. 14, 521. † *Anderen lezen παρερέσκει ἀμοιβάς, en verklaren het als acc. plur. van ἀμοιβή.*

ἀμοιβή, ἡ (ἀμείβω), 1) *wisseling, ruil, 2) vergelding, vergoeding, in goeden en kwaden zin: χαλίσσα ἐκατόμβης, goedgunstige vergelding der hecatombe*, Od. 3, 58. *τεῖν βοῶν ἀμοιβήν, vergoeding voor de ossen geven*, * Od. 12, 382.

ἀμοιβηδὶς (ἀμοιβή), *adv. ep. afwisselend, beurtelings*, Il. 18, 506.

ἀμοιβός, ὁ (ἀμείβω), *die met iemand afwisselt, plaatsbekleeder: οἱ ἦλθον ἀμοιβοί, die kwamen om af te lossen*, Il. 13, 793. †

ἀμολγός, ὁ (ἀμείλω), *het melken, tijd van melken, bij Hom. altijd νυκτός ἀμολγῶ. De tijd van melken des nachts is dubbel: eens des avonds, Il. 22, 317. vervolgens des morgens, Od. 4, 841. dus morgen- en avondschemering, in het algem. duisternis des nachts; ἀμολγός, wordt ook voor een oud Achaëisch woord gehouden, dat, naar men meent, ἀμυῆ beteekent, dus: in het holste of midden van den nacht.*

ἀμός, ἡ, ὄν, of ἀμός, ἡ, ὄν, aeol. en ep. = ἡμέτερος, ὄνσε.

Ἀμοσίων, ὄνος, ὁ, z. van Polyæmon, door Tenor gedood, Il. 8, 276.

ἄμοτον (ἀμεινᾶ Ἄω), *adv. onverzadelijk, onophoudelijk, rusteloos*, Il. 4, 440. Od. 6, 83.

ἄμπ, ep. *verkort van ἀναπ, bijv. ἀμπίρας v. ἀναπίρας.*

ἀμπελοῖς, ἐσσα, ἐν (ἀμπελος), *eens ἀμπελοῖς, als fem.* Il. 2, 561. *vol van wijnranken, rijk aan druiven, bijv. n. van landen en steden.*

ἀμπελος, ἡ, *wijnstok, druif*, Od. 9, 110. h. 6, 39.

ἀμπεπαλῶν, z. ἀναπάλλω.

ἀμπερῆς, *adv. alleen in eene tmesis διὰ δ' ἀμπερῆς*, Od. 21, 422. v. διαμπερῆς, w. m. z.

ἀμπέχω (ἀμφι, ἔχω), *impf. ἀμπεχον, omvatten, omgeven, alleen in ἄμην, ἡ οἱ ἀμπεχεν ἄμους, het zilte nat, dat zijne schouders bedekte*, Od. 6, 225. †

ἀμπνεῦσαι, }
ἀμπνε, } z. b. ἀναπνέω.
ἀμπνύνθῃ, }
ἀμπνύτο, }

ἀμπνύτο, νκος, ἡ (ἀμπέχω), *voorhoofdsband, vrouwelijk sieraad*, Il. 22, 469. †

ἄμυδης, *adv. aeol. v. ἄμα, 1) tegelijk, van tijd*, Od. 12, 415. 2) *te samen, hoops-*

gewijze, van plaats, Π. 10, 300. — καθέω, zich te zamen nederzetten, Od. 4, 659.

Ἀμυδών, ὄνος, ἡ, st. in Paëonië aan den Axius, Π. 2, 849.

Ἀμυθάων, ὄνος, ὁ, 1) z. van Cretheus en Tyro, broeder van Aeson, echtgenoot van Idomene, vader van Bias en Melampus; hij wordt voor den stichter van Pylus in Messenië gehouden, Od. 11, 259. 2) zoo lezen sommigen, Π. 17, 348. v. Ἀμυθίων.

Ἀμύνλαι, αἱ, st. in Laconië aan den Eurotas, zetel van Tyndareus, door de dienst van Apollo vermaard, Π. 2, 584.

Ἀμύντων, ὄν, gen. ὄνος (μῦμος, met verand. van ω in υ, naar het aeol. dial.), onberispelijk, een vereerdend bijv. n. a) van personen van rang, aanzienlijke geboorte of gestalte, zonder zedelijke waarde in aanmerking te nemen: edel, welgebooren, zoo heet zelfs de echtbreker Aegisthus, Od. 1, 29. β) ook van zaken: voortreffelijk, heerlijk, οἶκος, μῆτις, Od. 1, 232. 9, 414.

Ἀμύντωρ, ὄρος, ὁ (Ἀμύνω), verdedlgar, helper, beschermer, Π. 13, 384. Od. 2, 326.

Ἀμύντωρ, ὄρος, ὁ, z. van Ormenus, Π. 10, 266.

Ἀμύνω (μύνη), fut. Ἀμύνω, aor. 1. ἤμυνα, med. ἤμυνέμην, ep. infin. pr. Ἀμυνέμεναι, v. Ἀμύνειν, 1) act. afweren, afwenden, meest a) τι τινι, iets van iemand, — λογὸν Δαναοῖσι, het verderf van de Grieken afwenden, Π. 1, 341. — ἄσπεϊ νηλεὲς ἡμᾶρ, den dag des verderfs van de stad, Π. 11, 588. β) zeldzamer τι τινος; — Κίρας τινος, de Godinnen des doods van iemand afwenden, Π. 4, 11. — Τρώας νεῶν, de Trojanen van de schepen, Π. 13, 109. περί τινος, voor iemand afweren, d. i. hem wreken, Π. 17, 182. somtijds zonder den dat. des persoons: — φόνον, κακόν, Π. 9, 599. 13, 783. Od. 22, 208. c) dikwijls staat de dat. alleen: voor iemand afweren, d. i. hem helpen, bijstaan, Π. 5, 486. 2) med. a) van zich afweren, verwijderen, met acc. — νηλεὲς ἡμᾶρ, Π. 11, 484. β) voor zich afweren, d. i. zich verdedigen, kampen, dikwijls absol. en met gen. τινός, en met περί τινος, voor iemand kampen, hem verdedigen: — σφῶρ αὐτῶν, Π. 2, 155. of περί πατρῆς, voor het vaderland strijden, Π. 12, 243.

Ἀμύνσω, fut. Ἀμύνω, openrijten, scheuren, met acc. στήθεα χερσῶν, de borst met de handen openrijten, Π. 19, 284. overdr.:

θυμὸν ἀμύσεις, gij zult uw gemoed verscheuren; van eenen toornigen, * Π. 1, 243.

Ἀμφραπαῖζω (ἀφραπῆζω), poët. bijvorm: 1) met liefde behandelen, gastwrij openmen, met acc. Od. 14, 381. 2) med. als dep. Π. 16, 192. h. Cer. 291.

* Ἀμφραπαῖω = Ἀμφραπαῖζω, h. Cer. 439.

Ἀμφραγεῖσθαι, beter ἀμφηγεῖσθαι, w. m. z.

Ἀμφραγεῖρομαι (ἀγέρω), aor. 2. m. ἀμφραγέροντο, zich verzamelen, τινὰ, om iemand, Π. 18, 37.

Ἀμφραδᾶ, adv. z. ἀμφαδός, Od. 19, 391.

Ἀμφραδίην, adv. z. ἀμφαδῖος, Π. 7, 196.

Ἀμφαδῖος, ἡ, ὄν, ep. v. ἀναφαδῖος (ἀναφαίνω), openbaar, openlijk, — γάμος, werkelijk huwelijk, Od. 6, 288. gewoonl. acc. ἀμφαδίην, als adv. openlijk, onverholen, onbewimpeld, Π. 7, 196.

Ἀμφαδός, ὄν, ep. v. ἀναφαδός (ἀναφαίνω), openbaar, openlijk, algemeen bekend, gewoonl. neutr. sg. ἀμφαδόν. als adv. Π. 7, 243. Od. 1, 296. eens pl. ἀμφαδὰ ἔργα γένοιντο, de zaak werd openbaar, Od. 19, 391.

Ἀμφαῖσσομαι (ἄισσω), med. van alle kanten toesnellen, spoeden; van de manen der paarden, met dat. ἀμφι δὲ χεῖται ὤμοις ἀῖσσονται, rondom de schouders golfden hem de manen, * Π. 6, 510. alleen in tmesis.

Ἀμφαλείφω (ἀλείφω), infin. aor. ἀλείψαι, alleen in tmesis: rondom zalven, Π. 24, 582. †

Ἀμφαραβέω (ἀραβέω), aor. ἀράβησα, rondom kletteren, ratelen, van wapenen, Π. 21, 408. †

* Ἀμφανέειν, z. ἀναφαίνω.

Ἀμφαστή, ἡ, ep. v. ἀφαστή, sprake-loosheid, gewoonl. met ἐπέων: δὴν δὲ μιν ἀφαστή ἐπέων λάβε, sprakeloosheid beving hem lang; van stomme verbazing, Π. 17, 695. Od. 4, 704.

Ἀμφαυτέω (αὐτέω), rondom klinken, alleen in tmesis, Π. 12, 160. †

Ἀμφαφάω (ἀφάω), part. pr. ἀμφαφάων, ep. v. ἀμφαφῶν, infin. pr. med. ἀμφαφάσθαι, v. ἀμφαφᾶσθαι. 1) rondom heen betasten, bevoelen, met acc. — λόχον, van het Troj. paard, Od. 4, 277. — τόξον, den boog behandelen, Od. 19, 586. 2) med. als dep. ἢ μᾶλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάσθαι, voorwaar, veel gemakkelijker is Hector nu te behandelen, Π. 22, 373. τὴ χερσῶν: iets met de handen, Od. 15, 462.

ἀμφεποῦτο, z. ἀμφιποτάομαι.

ἀμφέπω = ἀμφιέπω.

ἀμφέρομαι (ἐρχομαι), dep. aor. 2. ἀμφήλυθον, rondgaan, met acc. τι om iets: overdragt. alleen in Hom.: με ἀμφήλυθε αὐτή, een kreet klonk om mij heen, Od. 6, 122. — κλισίης αὐτοῦ, reuk van vet omgaf mij, *Od. 12, 369.

ἀμφέγανει, z. ἀμφιχαίω.

ἀμφέγυτ', z. ἀμφιχέω.

ἀμφηκῆς, ἐς (ἀκῆ), gen. ἐος, aan beide zijden scherp, tweesnijdend, bijv. n. van het zwaard, Il. 10, 256.

ἀμφήλυθε, z. ἀμφερχομαι.

ἀφημια (ἦμαι), rondom heen zitten, alleen in tmes. ἀμφὶ δ' ἑταίροις εἶατο, Il. 15, 10. †

ἀμφηρεφῆς, ἐς (ἐρέφω), gen. ἐος, rondom bedekt, welbesloten, bijv. n. van den pijlkoker, Il. 1, 45. †

ἀμφήριστος, ον (ἐράω), 1) van weerskanten betwist, onbeslist. 2) gelijk in den kampstrijd, — τιθέναι τινά, iemand evenaren, in den wedloop, Il. 23, 382. †

ἀμφί, 1) praep. met drie casus: rondom heen, rondom, even als περί, behalve dat ἀμφί, meer ion. en poët. eene omgeving van twee zijden uitdrukt; 1) met gen. om, wegens, over, ter aanduiding van het voorwerp der handeling: ἀμφί πίδακος μάχεσθαι, over eene bron strijden, Il. 16, 825. ἀμφί φιλότιμος αἰδεῖν, over de liefde zingen, Od. 8, 267. 2) met dat.: a) van plaats: om, aan, nevens, met het bijkom. denkbeeld van rust: τελαμών ἀμφί στήθεσσι, Il. 2, 388. ἀμφὶ ὀβελόισι κρέα πείρειν, het vleesch aan het braadspit steken, zoodat het er rondom heen zit, Il. 2, 427. even zoo: στήσαι τρίποδα ἀμφί πυρὶ, Od. 8, 434. b) om de oorzaak op te geven, om, wegens; ἀμφί νέκυι μάχεσθαι, Il. 16, 565. ἀμφί γυναικὶ ἄλγεα πάσχειν, Il. 3, 157. 3) met acc. a) van plaats, met het denkbeeld van beweging, om, aan, bij, in, voorheen; ἀμφί ἕεθερα, bij den stroom, Il. 2, 461. ἀμφί ἄστν ἐπὶ ἔρδειν, de stad door offeren, Il. 11, 706. οὐδ' ἀμφί τινα, iemands begeleiders, Il. 5, 781. enz. b) om de oorzaak van iets op te geven, het bezig zijnd met iets: μνήσασθαι ἀμφί τινα, zich iemand herinneren, h. 6, 1. II) adv. rondom, rondom heen, Il. 4, 328. Od. 2, 153. dikwijls echter is het slechts door eene conj. van het werkwoord gescheiden en als eene tmesis te beschouwen: ἀμφί, περί, als adv. Il. 2, 305. 21, 10. Met werkwoorden zamengesteld

heeft het dezelfde beteekenis; ook somtijds die van: van weerskanten.

ἀμφιάλος, ον (ἄλς), rondom door de zee omgeven, bespoeld, bijv. n. van Ithaca, *Od. 1, 395.

Ἀμφιάλος, ὁ, z. van Polynus, een Phaeaciër, Od. 8, 114.

Ἀμφιάριος, ὁ, z. van Oecleus of van Apollo en Eriphyle, vader van Alcmaeon en Amphiloehus, een beroemd waarzegger en koning van Argos. Hij nam deel aan de jacht op het zwijn van Calydon, aan den togt der Argonauten, en aan den Thebaanschen krijg. Dewijl hij als waarzegger wist, dat hij voor Thebe zoude omkomen, verborg hij zich, doch hij werd door zijne gemalin om een halsnoer verraden. In den oorlog tegen Thebe werd hij bij Harma door de aarde verslonden. Later had hij eenen tempel bij Oropus, Od. 15, 244.

ἀμφιάχω (ἰάχω), part. perf. ἀμφιαχῖα, rondom schreeuwen, jammeren, Il. 2, 316. †

ἀμφιβάλω (βάλω), perf. ἀμφιβέθηκα. 1) rondgaan, omheen wandelen, met acc. ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβέθηκε, de zon wandelde reeds in het midden des hemels om, of, zij stond in het toppunt, Il. 8, 68. van Goden: Χρύσην, Chryse omwandelen als eene beschermgodheid, d. i. beschutten, Il. 1, 37. 2) in het alg. omringen, omsingelen, voorn. en perf. νεφέλη μιν ἀμφιβέθηκεν, met dat. Il. 16, 66. overdragt: πόνος φρένας ἀμφιβέθηκεν, kommer vervult het gemoed, Il. 6, 355.

ἀμφιβάλλω (βάλλω), aor. 2. ἀμφέβαλον, fut. med. ἀμφιβαλεῦμαι, ep. v. ἀμφιβαλοῦμαι, aor. 2. ἀμφεβαλόμην. 1) act. omwerpen, aantrekken, τι τινι, iemand iets: — ὄμοις αἰγίδα, de aegis om de schouders werpen, Il. 18, 204. χιτῶνα τινι, iemand een kleed aantrekken; overdr.: κρατερὸν μένος ἀμφιβάλλει, zich met geweldige kracht uitrusten, Il. 17, 742. b) omvatten, omhelzen, — χεῖρας γούνασι, de hand om de knie leggen, Od. 7, 142. ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι, zoo veel de handen van hem die ompant, bevatten, Od. 17, 344. vandaar in het alg. omgeven, omvatten. 2) med. zich omwerpen, zich aantrekken, τι τινι: — ἄμοισι ἕφρος, zich het zwaard over den schouder hangen, Il. 2, 45. — πήρην, Od. 17, 197.

ἀμφιβάσις, ιος, ἡ (βαίνω), omsingeling, Il. 5, 623.

* ἀμφίβτος, ον (βλος), zoowel in het wa-

ter als op het land levend, *tweslach-*
tig; — *νομή*, dubbele woonplaats, *Batr.* 59.

ἀμφιβροτος, η, ον (*βροτος*), den man
rondom omgevend, bedekkend, *bijv. n.*
van *ἀσπίς*, * *Il.* 2, 389.

ἀμφιβρύχω κ. *βρυχάομαι*.

Ἀμφιγένεια, ή, st. in Messenië, mis-
schien het latere *Ἀμφεια*, *Il.* 2, 593.

* *ἀμφιγηθέω* (*γηθέω*), part. perf. *ἀμφι-*
γηγηθώς, zich rondom, geheel en al, ver-
blijden, h. *Ap.* 273.

Ἀμφιγνήεις, ó (*γνός*), aan beide voe-
ten lam, hinkend, *bijv. n.* van *Hephaes-*
tus, *Il.* 1, 607.

ἀμφίγυος, ον (*γυίον*), ep. eigenl. aan beide
kanten leden hebbend, *bijv. n.* der lans,
of, *twesnijdend*, aan beide kanten met
ijzer beslagen, of, met beide handen te
behandelen, *Il.* 13, 147. *Od.* 16, 474.

ἀμφιδάω (*δαίω*), ep. perf. *ἀμφιδέηα*,
rondom aansteken, in perf. neutr. rond-
om branden, alleen overdr.: *πόλεμος ἄστυ*
ἀμφιδέηε, de oorlog brandt rondom de
stad, * *Il.* 6, 329. 12, 35.

Ἀμφιδάμας, αντος, ó, 1) een held,
uit Scandea op Cythera, gastriend van
Molos, *Il.* 10, 269. 2) v. van Clysonymus,
uit Opus, *Il.* 23, 87.

ἀμφιδάους, εια, υ (*δαούς*), rondom ruw,
ruw omzoomd, *bijv. n.* der *Aegis*, die met
fransjes bezet is, *Il.* 15, 309. †

ἀμφιδένεω (*δένεω*), perf. pass. *ἀμφιδε-*
δίνμαι, rondom draaijen of leggen, met
gen. *κολεόν νεοπίστου ἐλέφαντος ἀμφιδέδνηται*,
de scheede is rondom met gepolijst elpen-
been belegd en gedraaid, *Od.* 8, 404. ook
van metaal: *ἦ περί χεῦμα κασσίτερου ἀμφι-*
δέδνηται, om welke eene laag gegoten tin
is gelegd, *Il.* 23, 562.

ἀμφιδρυφής, ἐς (*δρύπτω*), gen. *έος*, poët.
rondom opengescheurd, — *ἄλοχος*, gema-
lin met opengekrabde wangen, uit smart
over den dood haars gemaals, *Il.* 2, 700. †
ἀμφιδρύφος, ον = *ἀμφιδρυφής*, *Il.* 11,
393. †

ἀμφιδύμος, ον (*δύω*), rondom toegan-
kelijk, of met eene dubbele invaart, *bijv.*
n. van eene haven, *Od.* 4, 847. †

ἀμφιελάνω (*ελάνω*), alleen in de tme-
sis, rondom heentrekken, — *τείχος πόλει*,
eene muur om de stad, *Od.* 6, 9.

ἀμφιέλσος (*έλσω*), poët. van beide
zijden voorwaarts gedreven, geroeid,
bijv. n. der schepen, *Il.* 2, 165.

ἀμφιέννυμι (*έννυμι*), fut. *ἀμφέσω*, aor.
1. ep. *ἀμφέσα* (σα), aor. 1. m. *ἀμφιέσαμην*
(σα), 1) act. aantrekken, aandoen, —

έννυα, een' anderen kleederen, *Od.* 5,
167. 2) med. zich zelven iets aantrek-
ken, met acc. — *χιτώνες*, *Od.* 23, 142.
cf. *Il.* 14, 178.

ἀμφίεπω en *ἀμφέπω* (*έπω*), alleen impf.
poët. 1) om iets heen zijn, omringen,
met acc. *τήν περίμνην πῦρ ἀμπεπεν*, de vlam
omringde den achterstevan, *Il.* 16, 124.
2) met iets bezig zijn, iets bezorgen,
doen, met acc. — *βοός κρέα*, het vleesch
van den os voorbereiden, *Il.* 11, 776. —
στύχας, de rijen schikken, *Il.* 2, 525. het
part. dikwijls absol. in den zin van een
adv.: *ijverig*, *bezig*, 19, 392.

ἀμφιζάνω (*ζάνω*), rondom heen zit-
ten, met dat. *χιτώνι*, om het kleed, *Il.* 18,
25. †

ἀμφιεύω (*εύω*), rondom afzengen, al-
leen in tmesis, *Od.* 9, 389. †

ἀμφιθάλης, ἐς (*θάλλω*), gen. *έος*, poët.
van beide zijden ombloeid, van een kind,
wiens beide ouders nog leven, *Il.* 22,
496. †

Ἀμφιθήη, ή, moeder van Anticlea,
gemalin van Autolycus en grootmoeder
van Ulysses, *Od.* 19, 416.

ἀμφιθέτος, ον (*τίθημι*), poët. dat op
beide kanten kan gezet worden, — *φάλη*,
eene schaal, die men onder en boven
kan zetten, of aan beide zijden met heng-
sels, dubbele schaal, * *Il.* 23, 270. 616.

ἀμφιθέω (*θέω*), rondom heen loopen,
met acc. — *μητέρα*, om de moeder heen,
Od. 10, 413. †

Ἀμφιθήη, ή, d. van Nereus en Doris,
Il. 18, 42.

ἀμφικάλπτω (*καλύπτω*), fut. *ἀμφικάλυφα*,
aor. 1. *ἀμφεκάλυφα*. 1) act. rondom be-
dekken, verbergen, met acc. vooral van
kleederen, *Il.* 2, 262. *δῆμος ἀμφεκάλυφε*
με, het huis verborg mij, nam mij op,
Od. 4, 618. 8, 511. ó) overdr.: *έρως φρένας*
ἀμφεκάλυφε, de liefde heeft mijn gemoed
ingenomen, overdekt, *Il.* 3, 442. *θά-*
νατος μὲν ἀμφεκάλυφε, de dood overdekte
hem, *Il.* 5, 68. 2) omhullen, als in een
hulsel wikkelen: *τί τινα*, iem. met iets
omhullen, bedekken, *σάκος τινα*, iem. een
schild voorhouden, ter bescherming, *Il.* 8,
331. *δρος πόλει*, eenen berg over de stad,
de stad met eenen berg bedekken, *Od.* 8,
569. *νύκτα μάχη*, nacht over het gevecht
spreiden, *Il.* 5, 507.

Ἀμφικέλος, ó, een Trojaan, door Me-
ges gedood, *Il.* 16, 313.

ἀμφικεῖω (*κεῖω*), aor. 1. *ἐκέισα* (σα),
rondom afhouden, splijten, *τὸ μέλαν δρύος*,

het binnenste van den eik splijten, Od. 14, 12. †

Ἀμφίκομος, *ov* (κόμη), *dig*t met haar begroeid, digt belommerd, bijv. n. van eenen boom, Il. 17, 677. †

Ἀμφικοναβέω, met de tmesis, *z.* κοναβέω. Ἀμφικύπελλος, *ov* (κύπελλον), altijd met τὸ δίπας, dubbele beker, die van weerskanten, van boven en van onderen, eenen beker uitmaakt, Il. 1, 584.

Ἀμφιλαχάινω (λαχάινω), *rondom* graven, spitten, graven, — φυτὸν, Od. 24, 242. †

Ἀμφίλοχος, *ó*, *z.* van Amphiarus en Eriphyle, een waarzegger uit Argos: hij nam deel aan den togt der Epigonen tegen Thebe, en vervolgens aan den Trojaanschen krijg. Na den terugkeer stichtte hij met Mopsus, de st. Mallus in Cilië en vond in een tweegevecht met Mopsus den dood, Od. 15, 248.

Ἀμφίλικη (ongebr. λίξ, λευκός), steeds met νόξ, *de* schemering, Il. 7, 433. †

Ἀμφιματομαι (ματομαι), *dep.* aor. 1. imper. ἀμφιάσασθε, *rondom* aanraken, afwisschen, — τραπέζας σπόγγος, Od. 20, 152. †

Ἀμφιμάχομαι (μάχομαι), *dep.* m. 1) *kampen* om eene plaats, *bestormen*, met acc. πόλιν, *de* stad aangrijpen. 2) met gen. voor iemand *strijden*, hem verdedigen, — νέκνος, Il. 18, 20. τεύχεος, Il. 15, 391. * Il.

Ἀμφιάσασθε, *z.* ἀμφιματομαι.

Ἀμφιμάχος, *ó*, 1) *z.* van Cleatus, kleinz. van Actor, aanvoerder der Epeërs uit Elis, Il. 2, 620. 2) *z.* van Nomion, aanvoerder der Cariërs, door Achilles gedood, Il. 2, 870.

Ἀμφιμέδων, *ov*τος, *ó*, *z.* van Melaneus, vrijer van Penelope, door Telemachus omgebracht, Od. 24, 103.

Ἀμφιμέλας, *αινα*, *αν* (μέλας), *rondom* zwart, altijd met φρένες, misschien volgens de natuurlijke gesteldheid van het middenrif, dat men zich als van eene zwarte kleur zijnde voorstelde, *het* zwart omkulde *middenrif*; anderen verklaren het: *toornig*, *donker*, Il. 1. 103. Od. 4, 661.

Ἀμφιμέμυκε, *z.* het volgende.

Ἀμφιμνκάομαι (μνκάομαι), *dep.* aor. 1. ἀμφέμυκον, *perf.* ἀμφιμέμυκα: *rondom* brullen, *klinken*, *weergalmen*, δάπεδον ἀμφιμεμύκει, Od. 10, 227, met tmesis, van de poort: *kraken*, Il. 12, 460.

Ἀμφιρέμομαι (ρέμω), *med.* eigenl. *rond-*

om weiden: *wonen*; *bewonen*, met acc. Il. 2, 521.

Ἀμφιρόμη, *ἡ*, *d.* van Nereus en Doris, Il. 18, 44.

Ἀμφίνομος, *ó*, *z.* van Nisus uit Dulichium, een der vrijers van Penelope, door Telemachus gedood, Od. 16, 394. 22, 90.

Ἀμφίος, *ó*, 1) *z.* van Selagus uit Pae-sus, bondgenoot der Trojanen, door Ajax Telam. gedood, Il. 5, 612. 2) *z.* van Merops, broeder van Adrastus, aanvoerder der Trojanen, Il. 2, 830.

Ἀμφιζέω (ζέω), *aor.* ἀμφέσσα, *rondom* afschaven, *polijsten*, Od. 23, 196. †

Ἀμφιπέλομαι, *dep.* *med.* poët. (πέλω), *om* iemand *zich* bewegen, *hem* omringen, met dat. αἰοδῆ ἀκούοντες οὖν ἀμφιπέληται, *het* gezang klinkt om de hoorders heen, Od. 1, 352. †

Ἀμφιπένομαι (πένομαι), *dep.* *med.* voor iemand *bezig* zijn, met acc. Od. 15, 467. vandaar gewoonl. in een' goeden zin: *verzorgen*, *verplegen*, *opwachten*, Il. 4, 220. in kwaden zin: *zich* op iemand storten, *overvallen*, Il. 23, 184.

Ἀμφιπεριστέρω (στέρω), *rondom* bekransen; alleen in *med.* met dat. overdr.: χάρις οὐκ ἀμφιπεριτέφεται ἐπέεσσιν, *bevalligheid* is met zijne woorden niet verbonden, Od. 1, 175. †

Ἀμφιπεριστροφάω (στροφάω, στρέφω), *poët.* geheel *in* de *rondte* wenden, met acc. ἵππους, *de* paarden omwenden, Il. 8, 348. †

* Ἀμφιπεριφθινύθω (φθινύθω), *geheel* vergaan, *verdorren*, h. Ven. 272.

Ἀμφιπίπτω (πίπτω), *aor.* 2. ἐμφέπεσον, *poët.* omheen vallen, *omhelzen*, τινά, Od. 8, 523. †

Ἀμφιπολέω (ἀμφιπολος), 1) met eenig voorwerp *bezig* zijn: *verzorgen*, *waarnemen*, met acc. ἵππους, ὄρχατον, Od. 24, 244. — βίον, *het* leven behoeden, Od. 18, 254. 2) *absol.* *dienaar* zijn, *dienen*, * Od. 20, 78. †

Ἀμφίπολος, *ἡ* (πέλω), *eigenl.* *adject.* met iets *bezig*; bij Hom. altijd *subst.* fem. *dienares*, *gezellin*, in tegenoverst. met *slavin*; ook ἀμφίπολος ταμῆ, Il. 24, 302.

Ἀμφιπονέομαι, *ep.* = ἀμφιπένομαι, *fut.* ἀμφιπονήσομαι, met acc. τι, Il. 23, 159.

Ἀμφιποτόομαι (ποτόομαι), *dep.* *med.* omheen vliegen, met acc. — τέκνα, om de jongen heen fladderen, Il. 2, 315. †

Ἀμφίρῥυτος, *ἡ*, *ov*, *ep.* ἀμφιρῥυτος (ρέω),

rondom omspoeld, bijv. n. der eilanden, *Od. 1, 50. alleen in den ep. vorm.

ἄμφις (ἀμφί), poët. 1) adv. 1) omheen, rondom, van beide zijden, Il. 8, 481. ἀμφίς εἶναι, rondom zijn, wonen, Il. 7, 342. ἀμφίς ἔχειν, rondom bevatten, van kluisters, Od. 8, 340. ἕγυόν ἀμφίς ἔχειν, het juk aan beide zijden hebben, omhebben, Od. 3, 486. ὀλίγη ἦτ ἀμφίς ἀρουρα, weinig land was er aan beide kanten, d. i. tusschenbeide, Il. 3, 115. 2) gescheiden, afgezonderd, uit één, γαίαν καὶ οὐρανὸν ἀμφίς ἔχειν, aarde en hemel uit elkander houden, Od. 1, 54. τῷ μὲν ἕγυεν ἀμφίς ἔεργει. het juk scheidt hen van elkander, Il. 13, 706. ἀμφίς ἀγῆναι, in twee stukken breken, Il. 11, 559. ἀμφίς φράζεσθαι, verschillend denken of gezind zijn, Il. 2, 14. II) praep. even als ἀμφί, meest achter den afhankelijkten casus. 1) met gen. a) rondom, ἄρματος ἀμφίς ἰδεῖν, den wagen in oogenschouw nemen, Il. 2, 384: δ) ver af, ἀμφίς φυλόπιδος, verre van den strijd, Od. 16, 267. met dat. ἄξον ἀμφίς, rondom de as, Il. 5, 723. 3) met acc. κρόνον ἀμφίς, om Cronus, Il. εἰρεσθαι ἀμφίς ἕκαστα, naar ieder ding vragen, Od. 19, 46.

*ἀμφιστεφανῶ (στέφανος), omkranzen, als een krans omwinden: pass. zich als een krans omwinden: overdr. ὄμιλος ἀμφιστεφάνωτο, de schaar had zich omheen verzameld, h. Ven. 120.

ἀμφιστεφής, ἔς, oude lezing voor ἀμψιστεφής, w. m. z.

ἀμφιστήμι (ἰσθμη), aor. 2. ἀμψέστην, 1) act. omheen plaatszen. 2) intransit. in med. en aor. 2. act. omheen staan, met acc. ἄστν, om de stad, Il. 18, 233. Od. 7, 5. (Hom. alleen intrans.)

ἀμφιστρατόμαι (στρατός), met een leger omgeven, belegeren, met acc. πόλιν, Il. 11, 713. †

ἀμφιστρέφης, ἔς, gen. ἑός (στέρεφω), poët. naar verscheidene kanten gedraaid, geheel omgekromd, Il. 11, 40. †

ἀμφιτίθημι (τίθημι), aor. 1. ἀμψέθηκα, aor. 2. m. ἀμψέθηκα, aor. 1. p. part. ἀμψιτεθείς. 1) act. omplaatszen, omzetten, — κεφαλῇ κενέην, den helm op het hoofd zetten; vandaar pass. κενέη ἀμψιτεθείσα, Il. 10, 271. 2) med. zich omleggen, met acc. ξίφος, zich het zwaard omhangen, Od. 21, 431.

ἀμφιτρέμω (τρέμω), geheel sidderen, Il. 21, 507. † in de tmesis.

Ἀμφιτρίτη, ἡ, d. van Nereus, gemalin van Poseidon, die met hem de Mid-

dellandsche zee beheerschte; zij baardte hem Triton, Od. 5, 422. 12, 60.

Ἀμφιτρώων, ὠρος, ὅ, z. van Alcaeus en Hipponoës, gemaal van Alcmena, vader van Iphicles en pleegvader van Hercules. Hij geerde eerst te Tyrins, vervolgens te Thebe, Il. 5, 392.

ἀμφιτρομέω, ep. = ἀμψιτρέμω, zeer beven, zeer beducht zijn, τινός, voor iemand, Od. 4, 820. †

*ἀμφιφαιίνω, ep. andere vorm van ἀμφιφαίνω, omschitteren, h. Ap. 202.

ἀμφιφάλος, ον (φάλος), rondom met knoppen voorzien, volgens de gewone verklaring, of, geheel door den beugel, gedekt, bijv. n. van den helm, *Il. 5, 743. 11, 41. m. z. φάλος.

ἀμφιφοβέω (φοβέω), aor. p. ἀμψεφοβήθην, 1) rondom verjagen, 2) pass. rondom gejaagd worden, vlugten, τινά, iem. Il. 16, 290.

ἀμφιφορέω, ἦος, ὅ, 1) (φέρω), een groot vat, dat aan beide kanten gedragen wordt, kruik met dubbele handvatsels, voor wijn, honig, Od. 2, 290. 2) de aschkruik, urne, Il. 23, 92.

- ἀμφιφράζεσθαι (φράζω), med. van alle kanten bedenken, wel overwegen, Il. 18, 254. †

ἀμφιχιώνω (χαίνω), aor. 2. ἀμψιχάνων, rondom aangapen, verslinden, met acc. τινά, Il. 23, 79. †

ἀμφιχέω (χέω), aor. 1. act. ep. ἀμψέχευα, ep. sync. aor. 2. med. ἀμψέχυμη (3 sg. ἀμψιχέω), aor. 1. p. ἀμψιχύθη. 1) act. eigenl. omgieten, overdr.: rondom verbreiden, ἦέρα τινί, duisternis over iemand, Il. 17, 270. 2) med. en aor. 1. pass. zich rondom uitgieten, omringen, met acc. overdr.: θελή μιν ἀμψιχέωτο ὄμφη, eene goddelijke stem klonk om hem heen, Il. 2, 41. τὴν ἄχος ἀμψιχύθη, treurigheid werd over haar uitgestort, Od. 4, 716. 3) van personen: iem. omarmen, met acc. Od. 16, 214. absol. Od. 22, 498.

ἀμφιγυθείς, z. b. ἀμψιχέω. ἀμφιγύτος, ον (χέω), rondom omgoten, — τεῖχος, een ringsom opgeworpen muur, aardenwal, Il. 20, 145. †

Ἀμφίων, ἰόνος, ὅ, 1) z. van Iasius en Persephone, vader van Chloris, koning van Orchomenus in Beotië, Od. 11, 283. 2) z. van Zeus en Antiope, broeder van Zethus, in gezang en snarenspeel uitmuntend. Toen hij Thebe met eenen muur omgaf, voegden de steenen zich naar den klank zijner lier te zamen. Zijne gema-

lin Niobe baarde hem verscheidene kinderen, Od. 11, 262. Hom. onderscheidt deze beide, die in latere verhalen wel eens verward worden. 3) een aanvoerder der Epeërs, Il. 13, 692.

ἀμφότερος, η, ον (ἄμφω), *beide*, van sg. bij Hom. alleen het neutr. als adv. *ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής*, *beide te gelijk*, een goed koning en een dapper krijgsman, Il. 3, 179. dikwijls in dual. en plur. Il. 5, 156. 17, 395.

Ἀμφότερος, ὁ, een Trojaan, door Patroclus gedood, Il. 16, 415.

ἀμφότερωθεν, adv. *van beide kanten*, Il. 5, 726.

ἀμφότερως, adv. *naar beide kanten heen*, — *γεγυμένω*, * Il. 8, 223.

ἀμφοδῆς, adv. (*ἀμφίς, οὐδας*), *van den grond*: — *καρῆ ἀελεῖν*, het hoofd van den grond opheffen, Od. 17, 237. †

ἀμφοράσσαιτο, z. b. *ἀναφράσσαι*.

ἀμφω, τῷ, τῶ, τῶ, gen. *ἀμφοῖν*, *beide*, van enkele personen en ook van twee partijen, Il. 2, 124. Hom. heeft alleen nom. en acc. ook indecl. h. Cer. 15.

ἀμφωτός, ον, *tweeoorig*, *met twee handvatsels*, — *ἄλωον*, Od. 22, 10. †

ἀμῶν, z. *ἀμῶν*.

ἀμώμητος, ον (*μωμῶμαι*), *onberispelijk*, Il. 12, 109. †

ἄν, adv. van modus, ep. en enclit. *xe*. voor eene vokaal *κέν* (*xe* verschilt eigenl. slechts in tongval van *ἄν*, en stemt over het algemeen in het gebruik met *ἄν* overeen, schoon het de *voorwaardelijke* betrekking niet zoo scherp aanwijst, en daarom een veelvuldiger gebruik toelaat). Deze partikels duiden de betrekking van het *voorwaardelijk* gestelde aan met datgene, waarvan dit gestelde afhangt, d. i. zij toonen dat het praedicaat van het gestelde niet onvoorwaardelijk plaats heeft, maar van zekere omstandigheden afhankelijk, of daardoor bepaald gedacht wordt. Onze taal heeft geen woord, dat met *ἄν* geheel overeenkomt, schoon het somtijds door *toch, wel, misschien*, kan uitgedrukt worden, doch zij moet derzelve beteekenis door de *modi* (ik zoude, wenschte, konde, enz.) wedergeven. Zij kunnen dus niet staan in zinsneden, die iets onvoorwaardelijks te kennen geven, maar alleen in de volgende gevallen. I) bij den indicat. 1) het ep. *xe* (*ἄν* zelden) staat dikwijls met indic. fut. wanneer datgene, wat door het fut. gesteld wordt, als iets *dat van de voorwaarde afhangt*, beschouwd wordt: *εἰ δ'*

Ὀδυσσεὺς ἔλθοι αἰνὰ καὶ βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν, Od. 17, 540. Gewoonlijk ontbreekt echter het gestelde, dat de voorwaarde bepaalt: *εἴρασι, ἄποδεν εἰμὲν ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω*, ik zal het u dan (als gij het hooren wilt) verhalen, Od. 3, 80. vergel. Il. 4, 176. 7. 273. 2) met indic. der histor. tijden (impf. perf. plusqpf. aor.), staat het: *a*) om te kennen te geven, dat het gestelde alleen onder zekere voorwaarde zoude gebeuren of gebeurd zijn, doch, daar die voorwaarde niet vervuld is, of vervuld worden kan, *niet* is gebeurd of zal gebeuren: *καὶ νῦν κ' ἐτι πλέονας Λυκίων κτάνε Ὀδυσσεύς, εἰ μὴ ἄρ' ἔξυ νόησε Ἐκτωρ*, en nu zoude Ulysses stellig meer Lyciërs gedood hebben, zoo Hector het niet dadelijk had gemerkt, Il. 5, 679. Dikwijls ontbreekt de voorwaarde en moet zij uit den zamenhang aangevuld worden. *ἦ τέ κεν ἦδη λαῖνον ἔσοο χιτῶνα*, voorwaar, reeds zoudt gij met een steenen gewaad bekleed zijn, Il. 3, 56. *b*) tot aanduiding eener herhaling in het vertelene, daar *ἄν* hier ook de daad als voorwaardelijk voorstelt, nam. als eene daad, die slechts in zekere gevallen herhaald wordt. In Hom. is dit gebruik echter zeer zeldzaam, *ἐνθα κεν ἡματι ὑφαινεσκεν μέγαν ἰσθὸν* (andere valsche lezing *καί*), Od. 2, 104. 19, 149. 24, 139. *μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω*, Il. 13, 734. *οἱ καὶ τάχιστα ἔκριναν*, Od. 18, 263. II) bij den conjunct. dient *ἄν*, om het denkbeeld daardoor uitgedrukt, nader te bepalen. Terwijl namelijk de conj. eene gestelde zaak, met opzigt tot de beslissing uitdrukt, zoo wijst *ἄν* de uitwendige omstandigheden en betrekkingen aan, waarvan die beslissing afhangt. 1) in de ep. taal staat de conj. met *ἄν* in plaats van indic. fut. doch met een zeker onderscheid, daar de ind. fut. het toekomstige reeds als werkelijk voorstelt, de conj. echter als iets, dat vroeg of laat verwezenlijkt kan worden: *τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ἄλεση*, eens zal hij nog zijn leven verliezen, Il. 1, 205. *οὐκ ἄν τοι χρῆσθην κτῆρας*, dan zal u misschien de citer niets baten, Il. 3, 54. 2) in afhankelijkke nevensinnen met conjunction. en pron. verbonden, om het gestelde als iets *voorwaardelijks*, van omstandigheden en betrekkingen afhankelijks voor te stellen: *ὄφρα ἴδῃτ', αἰ κ' ὑμῖν ὑπέροχῃ χεῖρα Κρονίων*: of u — beschermte, Il. 4, 249. zoo ook *εἰ καὶ, ἦ καὶ; ἐπεὶ καὶ, ἐπεὶ ἄν, ὅτι κεν, ὅτ' ἄν, ὅποτε κεν*, enz. *ὅ; ἄν* of *καὶ, ὅτος ἄν*. Ver-

gelijk de afzond. conj. en het relat. II) bij den optat. geeft het bijgevoegde *ἄν* te kennen, dat de *veronderstelling*, door dezen modus uitgedrukt, *voorwaardelijks*: *εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλωμι, αἰνὰ καὶ εὐχος ἐμοὶ δοῆς*, dan *zoudt* gij mij dadelijk kunnen geven, II. 16, 625. vandaar staat het: 1) om eene *onbesliste mogelijkheid* uit te drukken: *κεῖνοι δ' ἄν οὕτως μαχέοιτο*, niemand zoude misschien kunnen vechten, II. 1, 271. 2) dikwijls de optat. met *ἄν* als eene zachtere uitdruk. van een *bevel of verzoek*, II. 2, 250. en met *οὐ* in de vraag: *οὐκ ἄν ἐρῶσαι, κἀνδὲ* gij niet terughouden? v. houd hem terug, II. 5, 456. 3) in *vragende zinnen*, waar men den optat. gewoonlijk door *kunnen* kan vertalen. Over den optat. met *ἄν* in afhankelijke stellingen, zie bij de pron. relat. bij de relat. en conjuncties na. IV) *ἄν* met infin. en part. drukt desgelijks iets *voorwaardelijks* uit, zoo als men duidelijk ziet, als men deze vormen van het verb. infinit. oplost in eenen nevenzin, door het verb. fin. uitgedrukt, II. 9, 684. V) herhaling van *ἄν*, *καὶ*. Hom. zet *ἄν* nooit tweemaal, maar verbindt wel, 1) *ἄν* met *καὶ*, om de verhouding van het *voorwaardelijke* meer te doen uitkomen. Op andere plaatsen is de lezing twijfelachtig, Od. 6, 259. 2) herhaling van *καὶ*, is zeldzaam, Od. 4, 733. *ἄν*, 1) ep. afgekort voor *ἀνά*, voor *ν*, *τ*. het gaat voor lipletters in *ἄμ*, voor keelletters in *ἄγ* over. 2) poet. afgekort voor *ἀνα*, d. i. *ἀνέστη*, II. 3, 268. vergel. *ἄνα*. *ἀνά*, verkort *ἄν*, *ἄμ*, *ἄγ*, 1) praep. op, aan, het tegenovergestelde van *κατά*, gewoonl. met acc. ep. ook met dat. 1) met dat. op, *bovenaan*, *ἀνά σκηπτρῶ*, bovenaan den scepter, II. 1, 15. *ἀνά ὄμφῳ*, Od. 11, 128. *ἀνά χερσίν*, op de handen. h. Cer. 287. 2) met acc. a) van plaats: ter aanduiding van de rigting naar een hooger gelegen voorwerp: op, *bovenop*: *ταθέναι τι ἀνά μурκην*, II. 10, 466. *ἀναβαίνειν ἀνά ἑώρας*, de gangen van het huis opstijgen, Od. 22, 143. om de strekking van boven naar beneden uit te drukken: *door, door heen, langs*. *ἀνά νῶτα*, langs den rug op, II. 13, 547. *ἀνά δῶμα*, door het huis, *ἀνά σκατῶν, μάχην, ὄμιλον*, enz. *ἀνά στόμα ἔχειν*, in den mond hebben, II. 2, 250. *φρονεῖν ἀνά θυμῶν*, in den geest bedenken, II. 2, 36. b) van tijd: alleen *ἀνά νύκτα*, den nacht door, II. 14, 80. II) adv. *daarop, daaraan*, *ἀνά βότερες ἦσαν*,

daar waren drijven aan, II. 18, 562. pleonast. staat het bij een met *ἀνά* zamengesteld verbum, II. 23, 709. In de samenstelling beteekent het hetzelfde en ook nog *terug, weder*.

ἄνα, is 1) praep. met teruggetrokken accent en staat als interj. v. *ἀνάστηθι: op dan, welaan*, gewoonl. *ἄλλ' ἄνα*, II. 6, 331. 2) voc. van *ἄναξ*, alleen in *ὦ ἄνα, Ζεῦ ἄνα*.

ἀναβαίνω, ep. *ἀμβάινω* (*βαίνω*), aor. 1. *ἀνέβησα*, aor. 2. *ἀνέβην*, aor. 1. med. *ἀνεβράμην* (eens part. *ἀναβράμενοι*, transit. Od. 15, 475.) 1) trans. in aor. 1. act. opvoeren, laten bestijgen, *τινά, ἰεμ.* (op het schip) eens in med. II) intrans. in aor. 2. act. en med. opstijgen, opgaan, met acc. — *οὐρανόν*, ten hemel opstijgen, II. 1, 497. — *ὑπερώια*, op den zolder, Od. 23, 1. meermalen met *εἰς, ἐπὶ τι*; gewoonlijk; *op het schip stijgen, scheep gaan*, dikwijls met weglating van *νῆα* (tweemaal met gen. *νῆος*, Od. 2, 416. 9, 177.), — *aan land gaan*, Od. 14, 353. eens met dat. — *νεκροῖς*, over de lijken heen stappen, II. 10, 493. b) overdr.: *φάτις ἀνθρώπων ἀναβαίνει*, het gerucht verspreidt zich onder de menschen, Od. 6, 29.

ἀναβάλλω, ep. *ἀμβάλλω* (*βάλλω*), I) act. 1) eigenl. opwerpen. 2) terugwerpen; vandaar *uistellen, vertragen*, — *ἄεθλον*, Od. 19, 584. II) med. 1) zich verheffen, vandaar, *aanheffen, beginnen*, met infin. — *ἀείδειν*, beginnen te zingen, Od. 1, 155. (van het verheffen der stem). 2) *vertragen, verschuiven*, *μηδ' ἔτι ἔργον ἀμβάλλωμεθα*, laat ons ons werk niet meer uistellen, II. 2, 436.

ἀνάβατος, ον, ep. *ἀμβατος* (*ἀναβαίνω*), te bestijgen, *beklimbaar*, II. 6, 434.

ἀναβέβρωχε, 3 sg. perf. p. welks praes. niet voorkomt, II. 17, 54. † in verbinding met *ἕδωρ*: *het water borrelt op*. Men neemt in praes. aan *ἀναβρέχω*, of *ἀναβρέω*: sommigen brengen het tot *ἀναβρέχω* terug, volgens den vorm *ὑπέρβρωχα* en de lezing *ἀναβέβροχεν*. anderen tot *βρωχάομαι*, waarvan het perfect. *βέβρωχα* voorkomt, schoon met *ῶ*.

Ἀναβησινέως, ὁ, een aantienlijk Phaeaciër, Od. 8, 113.

ἀναβληδὴν, ep. *ἀμβληδὴν* (*ἀναβάλλωμι*), adv. *aanheffend*, met kracht, *hevig*, — *γαῖν*, II. 22, 476. † *ἀνάβλησις, ιος, ἡ* (*βάλλω*), *het uistellen, de vertragung*, — *παοῦ*, II. 2, 380. 24, 655. *ἀναβολᾶδην*, ep. *ἀμβολᾶδην* (*ἀναβάλλω*),

opwerpen, opbruisend, — λέβης ἔτι, de ketel kookt opborrelend, II. 21, 364. † ἀναβραῦχω (βράχω), alleen ep. aor. 2. ἀνέβραχον, kletteren, ratelen, van wapenen, II. 19, 13. van deuren, Od. 21, 48. ἀναβρόχω, alleen in optat. aor. 1. ἀναβρόξευ, en in part. aor. 2. p. ἀναβροχέν, opslokken, verslinden; van de Charybdis: ἔτε ἀναβρόξευ θαλάσσης ὕδωρ, zoo dikwijls zij het water weder opslurpt, Od. 12, 240. ὕδωρ ἀπολέσκει ἀναβροχέν, het ingeslurpte, terugstromende water verdween, Od. 11, 586. * Od.

ἀνάβροῦχω, z. ἀναβέβροχε.

ἀναγινώσκω (γινώσκω), alleen aor. 2. ἀνέγνω, naauwkeurig herkennen, duidelijk waarnemen, met acc. II. 13, 734. σήματα, Od. 23, 206.

ἀναγκάη, ἡ (fem. v. ἀναγκαῖος), ep. dwang, noodzakelijkheid, dat. ἀναγκάη, met dwang, II. 4, 300.

ἀναγκαῖος, αἴη, αἴων (ἀνάγκη), 1) dwingend, noodzakelijk, noodwendig, — μῦθος, dwingend woord, d. i. magtspreek, Od. 17, 399. — ἡμαρ, de dag des dwangs, der slavernij, II. 16, 836. = δούλιον ἡμαρ. 2) gedwongen, — πολεμιστῶν, Od. 24, 499.

ἀνάγκη, ἡ (ἀνάγω), dwang, geweld, noodzaak, dikwijls in dat. ἀνάγκη, uit noodzaak, gedwongen, αἰδεύειν, πολεμίζειν: ook act. met geweld, hevig, ἴσχειν, κελύειν, — ὑπ' ἀνάγκης, uit dwang, Od. 19, 156.

ἀναγνάπτω (γνάπτω), aor. 1. ἀνεγνάμψα, aor. 1. p. ἀνεγνάμψην, terugbuigen, δειμόν, de boeijen losmaken, Od. 14, 348. pass. αἰχμη ἀνεγνάμψθη, II. 3, 348.

ἀνάγω (ἄγω), fut. ἀνάξω, aor. 2: act. ἀνήγαγον, 1) act. naar boven opvoeren, in de hoogte voeren, van den oever der zee naar het land, τὰ, Od. 4, 534. of naar de volle zee; — λαόν, volk voeren, (naar Troje.) II. 9, 338. of naar huis voeren, brengen, toevoeren, van personen en zaken: — δῶρα, geschenken brengen, II. 8, 203. 2) in zee steken, afvaaren, τοῖ δ' ἀνάγοντο, zij zeilden terug, II. 1, 478. Od. 19, 202.

ἀναδέδρομα, z. b. ἀνατρέχω.

ἀναδέρομαι (δέρω), ep. aor. 2. ἀνέδραπον, opzien, naar boven zien: — ὀφθαλμοῖσι, de oogen weder opslaan, II. 14, 436. †

ἀναδέσμη, ἡ (δέω), band, haarband der vrouwen, II. 22, 469. †

ἀναδέχομαι (δέχομαι), dep. med. aor. 1. ἀνεδέξαμην, aor. sync. ἀνεδέμη, 1) opne-

men, σάκος, ἀνεδέξατο βίβλα, II. 5, 619. 2) op zich nemen, verdragen, dulden, Od. 17, 563.

* ἀναδίδωμι (δίδωμι), aor. 1. ἀνέδωκα, aanbieden, aanraken, geven, met acc. h. Merc. 111.

* ἀναδύνω (δύνω), = ἀναδύομαι, Batr. 90. ἀναδύνω (δύνω), alleen med. met aor. 2.

ἀνέδυν, infin. ἀναδύναι, aor. 1. med. ἀνδυσάμην, 1) intransit. naar boven duiken, boven komen, met gen. ἄλός, uit zee, II. 1, 359. maar met acc. κύμα, II. 1, 496. uit de golf. 2) zich terug trekken, zich terug begeeven, ἐς ὄμιλον, naar de menigte terugvlieden, II. 7, 217. met acc. πάλεμον, zich aan den krijg onttrekken, denzelfden ontwijken, II. 13, 225. (ἀνδύεται, poët. v. ἀναδύεται).

ἀνιένος,ον (ἔδνον), 1) onbegiftigd, zonder dat de bruidegom aan de ouders geschenken geeft, II. 6, 142. 2) zonder uitzet, zonder huwelijksgift voor de vrijers van de ouders, * II. 13, 366.

ἀναίρω (αἰρώ), aor. 1. ἀνείρα, ep. ἀνείρα, opheffen, verheffen, met acc. — χείρας ἀθανάτοισι, de handen tot de Goden opheffen, II. 7, 130.

ἀναθρήλω (θρήλω), fut. ἀναθρήλω, weder groen worden, uitspruiten, uittotten, II. 1, 236.

ἀνάθημα, ἄτος, τὸ (τίθημι), 1) het ten toon gestelde, offergeschenk, voor eene Godheid, hetwelk in de tempels ten toon wordt gesteld. 2) ieder geschenk van waarde: opschik, sieraad. Zoo noemt Hom. gezang en dans, ἀνάθηματα δαιτός, sieraden des maaltijds, Od. 1, 153. 21, 430.

ἀναθρόσκω (θρώσκω), opspringen, — ὕψι, hoog opspringen, van eenen rotssteen, die naar beneden rolt, II. 13, 140. †

ἀναυδείη, ἡ (ἀναυδής), onbeschaamdheid, driestheid, ἀναυδείην ἐπιπέμενος, met onbeschaamdheid omkleed, II. 1, 149. ἐπιβῆναι ἀναυδείην, zich tot onbeschaamdheid wenden, zich onbeschaamd gedragen, Od. 22, 424.

ἀναυδής, ἐς (αἰδέομαι), gen. εὐς, 1) onbeschaamd, driest, vermetel, als de vrijers van Penelope. 2) teugelloos, uerschrikkelijk, κυδομῶς, II. 5, 593. ἰάας, Od. 11, 598.

ἀναίμων, ον, gen. ονος (αἷμα), bloedeloos, zonder bloed, van de Goden, II. 5, 342. †

ἀναιμωτί, adv. zonder bloedvergieten, II. 17, 363.

ἀναίνομαι, aor. 1. ἠνράμην, ep. ἀνράμην,

1) zonder casus, *afslaan, weigeren*, ἠνάλητο λογὸν ἀμύναί, hij weigerde het verderf af te weren, II. 18, 540. 2) met acc. *weigeren, verwerpen*, δῶρα, geschenken afslaan, II. 9, 679. ἔργον ἀεικές, de schandelijke daad verwerpen, Od. 3, 265. — τινά, iemand afwijzen, versmaden, II. 9, 679. Od. 8, 212.

ἀναίρεω (αἰρέω), aor. 2. ἀνείλον, part. ἀνείλων, fut. med. ἀναίρησθαι, aor. 2. ἀνείλομην, ep. ἀνελ. 1) *opheffen, wegnemen, wegdragen*, — βούν ἀπὸ χθονός, van de aarde opheffen, Od. 3, 453. — ἀέθλια, de prijzen in den wedstrijd behalen, II. 23, 736. — πόλλα, veel verkrijgen, van bedelaars, Od. 18, 16. 2) med. *veelvuldiger: voor zich zelven opnemen, medeneemen, verkrijgen*. — ζούρην, een kind opnemen, II. 16, 8. — οὐλοχύτας, de heilige gerstekorrels opnemen, II. 2, 410. — ἐπιφροσύνας, bedachtzaamheid aannemen, Od. 19, 22. — ἀέθλια, de prijzen behalen, Od. 21, 117.

ἀναΐσσω (αἶσσω), aor. 1. ἀνήξα, opspringen, snel oprijzen, van de zitplaatsen, II. 13, 216. Od. 1, 410. πηγαὶ ἀναΐσσοισι, de bronnen borrelen op, II. 22, 148. eens met acc. — ἄρμα, op den wagen springen, II. 23, 440.

ἀναΐτιος, on (αἶτια), zonder schuld, schuldeloos, ἀναΐτιον αἰτιᾶσθαι, eenen onschuldigen aanklagen, II. 11, 653.

ἀνακάλω (καλω), aansteken, in brand steken, — πῦρ, Od. 7, 13.

* ἀνακλόμαι (κλόμαι), poët. aor. 2. μετ redupl. ἀνεκελόμην, part. ἀνακεκλόμενος, aanroepen, met acc. τινά, h. -18, 5.

ἀνακράννυμι (κράω), aor. 1. ἀνεκράσα, ep. σα, wederom mengen. — κρητήρα οἴνου, het mengvat op nieuw vol met wijn mengen, Od. 3, 390. †

ἀνακρίω (κρίω), uitvloeyen, uitgudsen, van zweet en bloed, * II. 7, 262. 13, 705.

ἀνακλίνω (κλίνω), aor. 1. ἀνέκλινα, part. ἀκλίνας, ep. τ. ἀνακλίνας, aor. 1. p. ἀνέκλιθην. 1) *terugbuigen, steunen*, τόξον ποτὶ γαστήρ, den boog tegen den buik steunende, II. 4, 113. πρὸς τι, 103. pass. aor. 1. — *zich achterover buigen*, van roeijers en slapenden, ἀνακλινθεὶς πέσεν ὑπτιος, achterover gebogen zonk hij, Od. 9, 371. 2) *terugbuigen, openen*, het tegenovergestelde τὸν ἐπιθεῖναι. — θύρην, de deur openen, Od. 22, 156. zoo ook λόγον, νέφος, II. 5, 751.

* ἀνακλύζω (κλύζω), opsproelen, golven, ep. 3, 4.

ἀνακοντίζω (ακοντίζω), in de hoogte slingeren, uitspatten, opborrelen, van bloed, II. 5, 113. †

ἀνακόπτω (κόπτω), terugslaan, opslaan, — ὄχλας, de grendels der deur, Od. 21, 47. †

ἀνακρούω (κρούω), aor. 2. ἀνεκράγον, opschreeuwen, luid spreken, lang snarpen, Od. 14, 467. †

ἀνακρεμάννυμι (κρεμάννυμι), aor. 1. ἀνεκρέμασα, part. ἀνεκρεμάσας, ophangen, τι πασσάλω, iets aan de pin ophangen, Od. 1, 440. h. Ap. 8. (met ἐκ en gen.)

* ἀνακτορίη, ἡ (ἀνάκτωρ), heerschappij: het gebieden, besturen der paarden, h. Ap. 234.

ἀνακτορός, ἡ, ἰον (ἀνάκτωρ), aan den heer behoorend, Od. 15, 397. †

ἀνακνυβαλιάζω (κνυβαλον), met geratel omslaan, δέφροι ἀνεκνυβαλιάζον, de wagens sloegen met geratel, gekletter, omver, II. 16, 379. †

ἀναλέγω en ἀλλέγω (λέγω), aor. 1. ἀνέλεξα, inf. ἀλλέξαι, ep. τ. ἀναλέξαι, oplezen, verzamelen, — ἔντευα, II. 11, 755. — ὀστέα, II. 21, 321.

ἀναλκίη, ἡ (ἀλκη), krachteloosheid, zwakheid, lafheid, altijd in plur. II. 6, 74.

ἀναλκίς, ἰδος, ὁ, ἡ, (ἀλκη), krachteloos, zwak, laf, gewoonlijk met ἀπίόλεμος, ver eenigd acc. ἀνάλκιστα, en eenmaal ἀναλκιν, Od. 3, 375.

ἀναλτος, on (ἀλτω), niet te verzadigen, onverzadelijk, — γαστήρ, Od. 17, 228. 18, 114.

ἀναλύω en ἀλλύω (λύω), ep. iterat. vorm. impf. ἀλλύσκεν, aor. 1. ἀνέλυσα, 1) *los maken*, — ἰστὸν, het geweefde losmaken, los tarnen, Od. 2, 110. — τινά ἐκ δεσμών, iem. uit banden, Od. 12, 200. 2) med. *voor zich losmaken*, τινά ἐς φάος, iem. aan het licht brengen, h. Merc. 258. (ῥ in praes. doch Od. 2, 110. lang om het accent).

ἀναμιαμύω (μιαμύω), doorwoeden, doorstormen, met acc. πῦρ ἀναμιαμύει ἄγκεια, het vuur woedt door de bergengten heen, II. 20, 490. †

ἀναμιάσω (μιάσω), fut. -ξω, 1) *eigenl. de handen aanslaan, aantasten*; vandaar: 2) *afwisschen, reinigen*: σὴ κεφαλῇ ἀναμιάσεις, gij zult het met uw eigen hoofd boeten, Od. 19, 92. †

ἀναμένω, poët. ἀναμίνω (μένω), aor. 1. ἀνέμεινα, verwachten, afwachten, met acc. — ἦώ διαν, Od. 19, 342. †

ἀναμετρέω (μετρέω), wederom meten, terugmeten, — Χάρυβδι, door de Charybdis heenzwemmen, Od. 12, 428. †

* ἀναμηλώω (μηλώω), part. aor. 1. ἀναμηλώσας, eigenl. met het sondeerlijzer onderzoeken, naar de conject. van Ruhnkenius voor ἀναπηλώσας, h. Merc. 41.

ἀναμίγνυμι, poët. ἀναμίγω (μίγνυμι), aor. 1. ἀνέμιξα, part. ἀμιξας, onder mengen, vermengen, — καὶ λευκόν, wille gerst er onder mengen, Od. 4, 41. τὶ τι, II. 24, 529. Od. 10, 235.

ἀναμνήσκω (μνήσκω), aor. 1. ἀνέμνησα, herinneren, τινὰ τι, iemand iets, Od. 3, 211. †

ἀναμίνω, poët. = ἀναμένω, τι, ook absol. afwachten, volharderen, * II. 16, 363.

ἀναμίσγω = ἀναμίγνυμι.

ἀναμορμύρω (μορμύρω), ep. iterat. vorm, impf. ἀναμορμύρεσκε, opbruisen, woelen, van de Charybdis, Od. 12, 238. †

ἀνανέομαι, ep. ἀνέομαι (νέομαι), dep. med. naar boven stijgen, opgaan, van de zon, Od. 10, 192. †

ἀνανεύω (νεύω), aor. 1. ἀνένευσα, eigenl. het hoofd in de hoogte steken en terugtrekken, het teeken van weigering bij de Grieken: tegenovergestelde κατανεύω; vandaar: door wenken afwijzen, weigeren, afslaan, met acc. II. 16, 250. in infin. — ὄφρως, door het optrekken der wenkbrauwen weigeren, door het wenken met de wenkbrauwen verhinderen, Od. 9, 468.

ἀναντα (ἀντα), adv. opwaarts, bergop; II. 23, 116. †

ἀναξ, ακτος, ὁ (van ἀνά, gelijk περίξ van περί), dat. pl. ep. ἀνάκτεσιν, Od. 15, 557. voc. ἀνα, alleen van Goden. 1) eigenl. ieder opperste, heer, gebieders, de huisheer, — οἰκοιο, Od. 1, 397, heer der slaven, II. 24, 734. Od. 4, 87. 2) voornamelijk: heerscher, koning. a) van alle Goden, met name van Apollo (Zeus), II. 1, 36. 75. b) van aardsche vorsten en koningen, eigenl. het opperhoofd des volks, (vergel. βασιλεύς). Zoo noemt Hom. alle helden, vooral Agamemnon, als oppersten bevelhebber, ἀναξ ἀνδρῶν, II. p. eens van Orsilochus, ἀναξ ἀνδρεσσιν, II. 5, 546. c) van andere edele en aanzienlijke mannen, als Tiresias, Od. 11, 144. van koningszonen, Od. 18, 299.

ἀνάξηραινω (ξηραινω), aor. 1. ἀνέξηρανα, daarv. conj. ἀνέξηρανη, opdroogen, uitdroogen, — ἄλωη, een graanveld, II. 21, 347. †

ἀνοίγεσκον, z. b. ἀνοίγω.

ἀναπύλλω (πάλλω), part. aor. 2. ἀμπεπαλῶν, ep. v. ἀναπεπαλῶν, met redupl. ep. aor. sync. 3 sg. ἀνέπαλτο, in de hoogte heffen; dikwijls ἔγχος ἀμπεπαλῶν προίει, eigenl. nadat hij de lans rugwaarts in de hoogte had geheven (om haar meer kracht te geven), zond hij haar af: hij zwaaide de lans in de hoogte en alingerde haar af, pass. of med. en aor. sync. med. zich omhoog heffen, opspringen, van een gewond paard: ἀλήσας ἀνέπαλτο, van pijn steigende het, II. 8, 85.

ἀναπαύω (παύω), aor. 1. ἀνέπαυσα, doen ophouden, laten rusten, τινὰ τινος, iem. met eene zaak: — ἔργω, met het werk, II. 17, 550. †

* ἀναπέθω (πέθω), aor. 1. ἀνέπεισα, overreden, met acc. Batr. 122.

ἀναπέρω, ep. ἀμπερω (πέρω), aor. 1. part. ἀμπερας, doorsieken, aan het spit steken, σπλάγγνα, de ingewanden, II. 2, 426. †

ἀναπεπταμένος, η, ον, z. b. ἀναπεπταίνυμι.

ἀναπεπταίνυμι (πετάω), aor. 1. ἀνεπέτασα, ep. σσ, perf. p. ἀναπέπταμαι, uitspreiden, uitspannen, ιστία, dē zeilen, II. 1, 480. pass. van de deurvleugels: ἀναπεπταμένως σανίδας ἔχον, zij hielden de deurvleugels geopend, II. 12, 122.

ἀναπηδιάω (πηδιάω), aor. 1. ἀνεπηδήσα, ep. ἀμπεπήδησα, opspringen, te voorschijn springen, ἐκ λόχου, uit de hinderlaag II. 11, 379. †

* ἀναπηλέω = ἀναπάλλω, aor. part. ἀναπηλήσας, in Merc. 41. waar nu, volgens de conj. van Ruhnkenius, ἀναμηλώσας gelezen wordt.

ἀναπλήσσω (πλήσσω), fut. ἀναπλήσω, tet boven toe aanvullen, vervullen, overdr.: μοῖραν βίοτοιο, de maat der levensdagen vervullen, II. 4, 170. — κακὰ πολλὰ, de maat der rampen vervullen, veel lijden doorstaan, zoo ook πότμον, οἶτον, II. 15, 132. κήδεα, Od. 5, 207.

ἀναπλέω (πλέω), infin. fut. ἀναπλεύσομαι, opzeken, — στενωπὸν, de zeeëngte opzeken, II. 12, 234. uit de haven naar volle zee, ἐς Τροίην, II. 11, 22.

ἀνάπνευσις, ιος, ἡ, verademing, verpoozing, herstelling. — πολέμοιο, het uitrusten van den strijd, * II. 11, 801.

ἀναπνέω (πνέω), aor. 1. ἀνέπνευσα, infin. ἀμπνεύσαι, ep. v. ἀναπνεύσαι, imper. aor. 2. ἀμπνευε, aor. 1. pass. ἀμπνίνθη en aor. 2. sync. med. ἀμπνίντο, ep. v. ἀνέπνυτο, zich verademen, verpoozen, herstellen, — κα-

κόπητος, van het lijden, II. 11, 382. In dezelfde beteekenis aor. 1. pass. en aor. 2. sync. med. ὁ δ' ἀμπνύνθη καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, hij ademde weder en sloeg de oogten op, II. 14, 436. ὅτε δὴ ἔ' ἀμπνυτο καὶ ἔς φθένα θυμὸς ἀγέρθη, toen hij weder ademde en het leven in het hart terugkeerde, Od. 5, 458.

ἀνάποινος, on = (ποτῆ), zonder losgeld, zonder schadevergoeding, II. 1, 99. † ἀναπρήθω (πρήθω), aor. 1. ἀνέπρησα, eigenl. doen branden: bij Hom. alleen, — δάκρυα, tranen doen stroomen, heele tranen vergieten, II. 9, 433. Od. 2, 81.

ἀνάπτω (ἄπτω), aor. 1. ἀνήψα, perf. pass. imper. ἀνήψθω, ophangen, aanhangen, aanbinden, — πείρατα ἔξ ἰατοῦ, de scheepstouwen aan den mast binden, Od. 12, 51. — ἀγάλματα, gewijde geschenken ophangen (in den tempel), Od. 3, 274. overdragt.: — μῶμον, eigenl. eene berisping of schandvlek aanhangen, schandvlekken, * Od. 2, 86.

ἀνάπυστος, on (ἀναπνύσθαι), uitgevoerscht, bekend, Od. 11, 274. †

ἀναρπάξω (ἀρπάξω), aor. 1. ἀνήρπασα, part. ἀναρπάζας, in de hoogte rukken, uitrukken, — ἔγχοι, II. 22, 276. vandaar, voortrukken, wegrukken, — τινὰ ἀπὸ μάχης, iem. uit den slag wegvoeren, II. 16, 437. vooral van den storm, Od. 4, 515.

ἀναρρήγνυμι (ῥήγνυμι), aor. 1. ἀνέρρηξα, 1) oprijten, verscheuren, met acc. — βοός, βοστῆρ', de huid van den stier; van eenen leeuw, die eenen stier rooft, II. 18, 582.

2) doorscheuren, verwoesten, τείχοι, * II. 7, 461.

ἀναρρήπτω = ἀναρρήπτω, alleen pr. en impf. Od. 13, 78. †

ἀναρρήπτω, andere vorm, ἀναρρήπτω (ῥήπτω), aor. 1. ἀνέρρηψα, in de hoogte werpen, opwerpen, ἀλα πηδῶ, de zee met den roeier omwerpen, om het sterke roeijen uit te drukken, Od. 7, 328. en zonder πηδῶ, Od. 10, 130.

ἀναρρῶιβδέω (ῥῶιβδέω), aor. 1. ἀνέρρῶιβδησα, terugslurpen, verslinden, Χάρυβδις ἀναρρῶιβδεῖ ὕδωρ, de Charybdis slurpt het water op, * Od. 12, 104. 236.

ἀνάριστος, on (ἄρω), niet passend, onverdragelijk, vandaar: vijandig, vijandig gezind, II. 24, 365. Od. 10, 459.

ἀναρῶχος, on (ἄρῶ), zonder aanvoerder, onaanvoerd, * II. 2, 703. 726.

* ἀναρῶτω, poët. ἀναρῶτω (ῶτω), opschudden, in de hoogte schudden, — δοῖρα, h. Ap. 403.

ἀνασείω (σείω), ep. sync. aor. 2. med. ἀνέσουτο, snel in de hoogte bewegen, pass. en med. in de hoogte springen, αἷμα ἀνέσουτο, het bloed spatte hoog uit, II. 11, 458. †

ἀνασπάω (σπάω), aor. 1. m. ἀνεσπασάμην, naar boven trekken, uittrekken, med. voor zich. — ἔγχοι ἐκ χοός, de lans uit het ligchaam trekken, II. 13, 574. †

ἀνασσα, ἡ (ἄναξ), koningin, gebiedster, van Demeter, II. 14, 326. van Athene, Od. 3, 380. van eene sterfelijke, Od. 6, 149.

ἀνάσσω (ἄναξ), fut. ἀνάξω, infin. aor. 1. m. ἀνάξασθαι, heerschen, regeren, gebieden, zoowel van stervelingen als van Goden, gewoonl. met dat. zelden met gen. — Τερέδοιο, Ἀργείων, II. 1, 38. 10, 33. met praep. — μετ' ἀθανάτοισι, onder de Onsterfelijken het oppergezag hebben. II. 4, 61. — ἐν Βουδέω, te Budcon regeren, II. 16, 572. met dat. en gen. te gelijk: — Τρώεσσι τμηῖς τῆς Πριάμου, over de Trojanen met de magt van Priamus, II. 20, 180. Od. 24, 30. pass. beheerscht worden, τινὲ, door iemand, Od. 4, 177. ook eens in med. τρεῖς ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν, door drie geslachten van menschen heen regeren, Od. 3, 245. De acc. hangt niet van ἀνάξασθαι af, maar is de acc. om de lengte van den tijd te bepalen.

ἀναστᾶδον (ἴστημι), adv. regtop staande, * II. 9, 671. 23, 469.

ἀναστενάχῳ = ἀναστενάχω, poët. diep zuchten, stenen, νεῖδεν ἐκ κρατῆρ, diep uit de borst zuchten, II. 10, 9. † anderen lezen ἀναστονάχῳ.

ἀναστενάχω (στενάχω), opzuchten, diep zuchten, klagen, τινὰ, om iemand, II. 23, 211. med. * II. 18, 315.

ἀναστοναχίζω = ἀναστεναχίζω, oude lezing.

ἀναστρέφω (στρέφω), aor. 1. ἀνέστρεψα, 1) omwenden, omkeeren, — δίφρον, den wagen omwerpen, II. 23, 436. 2) med. zich omwenden, omzwerfen, γαῖαν ἀναστρέφομαι, ik zwerf een land door, Od. 13, 326.

ἀναστρωφῶ = ἀναστρέφω, poët. — τόξον πάντη, den boog naar alle zijden wenden, Od. 21, 394. †

(ἀνασχέθω), ἀνασχέμεν, } zie bij ἀνέχω.
ἀνάσχοι, }

ἀνάσχοτος, on, ep. ἀνασχοτος (ἀνέχω), wat uit te houden is, verdragelijk, Od. 2, 63. † ἀνασχών, z. b. ἀνέχων.

ἀνατέλλω (τέλλω), aor. 1. ἀνέτειλα, *doen orgaan*, — ἀμβροσίην ἵπτοις, voor de paarden ambrosia laten ontspruiten, II. 5, 777. †

ἀνατίθημι (τίθημι), fut. ἀναθήσω, *opzetten, ophangen*: alleen overdragt.: — ἐλεγχείην τινί, iemand verwijtingen doen, II. 22, 100. †

ἀνάτλημι (ΤΑΛΩ), praes. niet gebruikelijk, vandaar: aor. 2. ἀνέτην, *op zich nemen, lijden, verdragen, φάρμακον*, den tooverdrank verdragen, deszelfs kracht wederstaan, Od. 10, 327. h. 14, 6.

ἀνατολή, ἡ (ἀνατέλλω), poët. ἀντολή, *organg der zon*, in plur. Od. 12, 4. †

ἀνατρέπω (τρέπω), *omkeeren*; alleen in med. aor. 2. ἀνετραπίστην, *omvallen, achterover storten*, II. 6, 64. 14, 447.

ἀνατρέχω (τρέχω), aor. 2. ἀνεδράμον, perf. ἀναδέδρομα. 1) *oploopen, omspringen*, — ἐγκέφαλος παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς, de hersenen spatdeden uit de wonde tegen de schaft der spiets op, II. 17, 297. πυκναὶ σμώδιγγες ἀνέδραμον, menigvuldige striemen liepen op van slagen, II. 23, 717. trop. λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ, glad rijst, verheft zich de rots omhoog, Od. 5, 412. en van Achilles; ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος, hij wies op gelijk eene jonge spruit, II. 18, 56. 2) *terugloopen*, met αὐδῆς, ὅπισσω, II. 5, 559.

ἀναυδός, ὄν (αὐδή), *zonder stem, spraakeloos*, * Od. 5, 456.

ἀναφαίνω (φαίνω), aor. 1. act. ἀνέφηγα, 1) *doen schijnen, licht maken*, ἀμοιβηδῆς δ' ἀνέφαινον δμῶαί, beurtelings hielden de maagden het licht bij en verhelderden het, Od. 18, 310. (nam. de fakkels en het brandende vuur) gewoonl. overdragt.: *aan het licht brengen, ontdekken, openbaren, verklaren*. — τινά, iemand bekend maken, Od. 4, 254. — ἔπεσθολας, gesnap voor den dag brengen, Od. 4, 159. — θεοπροπίας Δαναοῖσι, de Godspraken aan de Grieken verklaren, II. 1, 87. II) med. en pass. te voorschijn komen, *zich vertoonen*, ἀναφαίνεται ἀστὴρ ἐκ νεφέων, uit de wolken komt een gesterne te voorschijn, II. 11, 62. ook overdragt.: — ὄλεθρος, het verderf verschijnt, II. 11, 174.

ἀναφανδὰ = ἀμφανδὰ = ἀναφανδόν, * Od. 3, 221.

ἀναφανδόν (ἀναφαίνω), *zichtbaar, openbaar*, * II. 16, 178.

ἀναφέω (φέω), aor. 1. ἀνένεικα, aor. med. ἀνενεκάμην, 1) *naar boven brengen, ophalen*, — Κίρβερον ἐξ Ἄϊδαο, Od. 11, 625.

2) med. uit zich uithalen, *bijv. den adem ἀδυνῶς ἀνενεκάτο*, hij ademde diep op; *zuchtte diep*, II. 19, 314.

ἀναφλύω (φλύω), *opborrelen, opwellen, opbruisen*, als kokend water, II. 21, 361. †

ἀναφράζομαι (φράζομαι), aor. 1. ἀνεφρασάμην, opt. ἀμφράσασατο, ep. v. ἀνεφράσ- *weder opmerken, herkennen*, — οὐλήν, het likteeken, Od. 19, 391. †

ἀναχάζομαι (χάζομαι), aor. 1. ἀνεχασάμην, part. ep. ἀναχασάμενος, *terugwijken*, Od. 11, 97. uit den strijd; gewoonl. met ἄψ, ὅπισσω, Od. 11, 461.

ἀναχωρέω (χωρέω), fut. χωρήσω, *teruggaan*, dikwijls absol. ἀνεχωρήσαν μεγάροιο μυχόνδε, zij weken naar den hoek van het vertrek terug, Od. 22, 270.

ἀναψύχω (ψύχω), aor. 1. p. ἀνεψύχθην, *door koelen togt verkuikken, verfrischen*, — ἀνδρῶπους, van den Zephyr, Od. 4, 568. — φίλον ἦτορ, zich laven, II. 13, 84. -- ἔλκος, de wonde verkoelen, II. 5, 795. pass. *verkwikt, gelaafd worden*, II. 10, 575.

ἀνδάνα, ion. en poët. imp. ἦνδανον en ἐήνδανον, aor. 2. ἄδον, v. ἔαδον en εὐαδον, met digamma, perf. 2. ἔαδα, *behagen, welgevallen, aangenaam zijn*, met dat. des persoons: ἄδε Ἐκτορι μῦθος, het gezegde geviel Hector, met dubbelen dat. II. 12, 80. en met infin. οὐδ' Ἀναντι᾿ ἦνδανε θυμῷ ἐστάμεν, het beviel niet langer aan den zin van Ajax, te staan, II. 15, 674. ἔαδω: μῦθος, II. 9, 173.

ἀνδίχα (ἀνά, δίχα), adv. *in twee deelen, van een, uit elkander*, — καῖζειν, geheel van een splijten, II. 16, 412.

ἀνδράγρια, τὰ (ἀνῆρ, ζῆγα), de buit, aan den verslagenen vijand ontnomen, *buitgemaakte wapenen*, II. 14, 509. †

Ἄνδραϊμονίδης, ὄν, ὄ, z. van Andraemon = Thoas, II. 7, 168.

Ἄνδραϊμῶν, ὄνος, ὄ, echtgenoot van Gorgo, dochter van Oeneus, vader van Thoas, welke na Oeneus te Calydon in Aetolië regeerde, II. 2, 638.

ἀνδράκας (ἀνῆρ), adv. = κατ' ἄνδρας, *man voor man, hoofd voor hoofd*, Od. 13, 14. † ἀνδράποδον, τὸ, *slaaf, dienaar*, alleen in dat. ἀνδραπόδεσσι, als van ἀνδράπους, II. 7, 475. (misschien van ἀνῆρ en ἀποδόσθαι verkoopen).

ἀνδραχθῆς, ἐς (ἀνῆρ, ἄχθος), gen. ἐός, poët. *manbezwarend*, waaraan een man te torschen heeft, — χερμαῖα, ontzettinge steenen, Od. 10, 121. †

ἀνδρείφοντης, ον, ὁ (φορεύω), *mannen moordend*, bijv. n. v. Ares, * II. 2, 651. ἀνδρεσι, ep. v. ἀνδρασι.

ἀνδρόκριτος, ον (κρίνω), *door menschen bearbeid, opgerigt*, — τύμβος, II. 11, 371. †

ἀνδροκτασίη, ἡ (κτείνω), ep. *mannenmoord, mannenverdelging*, vooral in den slag; meest in plur. moord van eenen man in het bijzonder, II. 23, 86.

Ἀνδρομάχη, ἡ, d. van Eëtion, koning van Cilicisch Thebe, echtgenoot van Hector, II. 6, 395. Haar vader en zeven broeders werden door Achilles nedergeveld; zij bemide haren gemaal teeder. Volgens eene latere overlevering werd zij, na Hector's dood, gemalin van Neoptolemus, den zoon van Achilles.

ἀνδρόμοτος, ἔη, εὐν (ἀνήρ), wat tot den man behoort, *mannelijk, menschelijk*, — κρέας, αἷμα, χροῦς, *menschenvleesch, bloed, huid*. — ὄμιλος, *gedrang der mannen, gewoel van menschen*, II. 11, 538.

ἀνδρότης, ἡ, *verkeerde lezing voor ἀδρότης*.

ἀνδροφάγος, ον (φαγεῖν), *menschenetend*, bijv. n. van Polyphemus, Od. 10, 200. † ἀνδροφόνος, ον (φορεύω), *poët. mannenmoordend*, bijv. n. van Ares, Hector; — φάρμακον, *een menschendoodend sap*, Od. 1, 261.

ἀνδύεται, *poët. v. ἀναδύεται*.

ἀνεγείρω (ἐγείρω), aor. I. ἀνέγειρα, *opwekken*, — τινὰ ἐξ ὕπνου, *iem. uit den slaap*; trop. *vervrolijken, bemoedigen*, τινὰ μελιχλοῦς ἐπέεσσι, *iem. met vleijende woorden*, Od. 10, 172.

ἀνέγγων, z. ἀναγγιγώσκω.

ἀνεδέγμεθα, z. ἀναδέχομαι.

ἀνέδραμον, z. ἀνατρέχω.

ἀνείργω, ep. v. ἀνείργω (είργω), *impf. ἀνείργον, terugdringen, afhouden*, — φάλαγγας, μάχην, * II. 3, 77, met ἐξοπλοῦ, h. Merc. 211.

ἀνέζω, een door de grammatici aangenomen praes. der aoristische vormen, ἀνέσαντες en ἀνέσαιμι, z. ἀνέισα.

ἀνεμι (εἶμι), part. ἀνών, *impf. ἀνήιον, 1) opgaan, stijgen, ἀπὸ ἡέλιου ἀνιόντος*, met het opgaan der zon, II. 8, 358. — ἐς περιωπήν, Od. 10, 146. 2) *terugkeeren, ἐκ πολέμου*, II. 6, 480. ook te sloop naar huis terugkeeren, Od. 10, 332. 3) *in het algem.* — ἐς τινὰ, *naar iemand gaan, adire aliquem*, om te verzoeken, II. 22, 492.

ἀνείμων, ον (εἶμα), gen. ονος, *zonder kleed, van kleederen beroofd*, Od. 3, 348. †

ἀνείρομαι (είρομαι), *poët. v. ἀνέρομαι, alleen praes. en impf. vragen, met acc. des persoons; ook met dubbelen acc. ὃ μὴ ἀνείρεαι ἢ δὲ μεταλλάξ; waarnaar gij mij vraagt en onderzoekt*, II. 3, 177.

ἀνείσω (είσω), een defect aor. I. waarvan slechts I. sg. optat. ἀνέσαιμι en part. ἀνέσαντες voorkomt; *boven op plaatsen, zellen; ἐς δῆρον ἀνέσαντες ἄγον*, zij zetten hem op den wagen en bragten hem, II. 13, 657. εἰ κτείνω γ' — εἰς εὐνήν ἀνέσαιμι, als ik hen toch maar op het huwelijksbed konde brengen, II. 14, 209. De grammatici leiden deze vormen af van een ongebruikelijk praes. ἀνέσω. Zij worden beide door ἀναθεῖναι verklaard en moeten dus van den defect. aor. εἶσα afgeleid worden. De afleiding van den aor. ἀνέσαιμι van ἀνίημι, is onzeker, dewijl er nergens een aor. I. opt. van dezen vorm gevonden wordt.

ἀνεκτός, ἡ, ὄν (έχω), *te verdragen, verdragelijk*, bij Hom. altijd met eene ontkenning: ἀνεκτός, adv. II. 8, 355.

ἀνέκθων, z. ἀνέχομαι.

ἀνέκλω (έκλω), 1) *naar boventrekken, optrekken*, — τόξον πήχυν, *de kromming van den boog aantrekken, om af te schieten*, II. 11, 375. 2) *med. zich uittrekken*, — τρίχας, *de haren uitrukken*, II. 22, 77. — ἔγχος, *de lans uit het ligchaam van den gedooden vijand*, Od. 22, 97.

ἀνελών, z. ἀναίρειω.

ἀνεμιος, ὁ (ἄημι), *het waaijen, de togt, de wind*, Hom. spreekt alleen van vier winden: Eurus, Notus, Boreas en Zephyrus, Od. 5, 295.

ἀνεμοσκεπής, ἐς (σκέπας), gen. εός, *poët. tegen den wind beschuttend, wind afwerend*, bijv. n. van den mantel, II. 16, 224. †

ἀνεμοτρεφής, ἐς, gen. εός (τρέφω), *poët. door den wind gevoed, versterkt*, het komt tweemaal voor: — κύμα, *eene baar, welke door den wind is opgestuwd en omhoog gerezen*, II. 15, 625. — ἔγχος, *eene lans, wier schaft van eenen boom vervaardigd is, die aan den wind blootgesteld en daardoor harder geworden is*, II. 11, 256.

Ἀνεμώλεια, ἡ, z. Ἀνεμώρεια.

ἀνεμώλιος, ἰον (ἄνεμος), *winderig; alleen trop. nietig, ijdel, nutteloos, vergeefsch*, ἀνεμώλια βάβειν, *ijdele woorden snappen*, II. 4, 355.

Ἀνεμώρεια, ἡ, *naderhand Ἀνεμώλεια, stad in Phocis bij Delphi, welke haren*

naam ontleende van de geweldige winden, die haar van den Parnassus af omwaaiden, II. 2, 521.

ἀνερείκατο, *z. ἀναέρω.*

ἀνεπαλτο, *z. ἀνατάλλω.*

ἀνερείπομαι (ἐρείπω), dep. med. aor. I. ἀνερείπομαι, *in de hoogte voeren, wegrukken, rooven, met acc. in het bijzonder van de Harpyen en van den storm, eens van Goden, II. 20, 234.*

ἀνερώω (ἐρώω), optrekken, ophalen. — ἰοία, de zeilen, Od. 9, 77. in tmesis.

ἀνέρχομαι (ἐρχομαι), aor. 2. ἀνήλυθον, 1) opgaan, opstijgen, in de hoogte, — εἰς σκοπὴν, ter wacht; Od. 10, 97. trop. van eenen jongen boom, opwassen, uitspruiten, Od. 6, 163. 2) terugkomen, keeren, waarbij nog ἄν en αὐδῆ staat, II. 4, 392.

ἀνέρωτάω (ἐρωτάω), impf. ἀνῆρώτων, onder vragen, weder vragen, Od. 4, 251. †

ἀνέσαιμι, *z. ἀνείσα.*

ἀνέσαν, *z. ἀνήλυ.*

ἀνεσάντες, *z. ἀνείσα.*

ἀνέσει, *z. ἀνήλυ.*

ἀνέσσυτο, *z. ἀνασείω.*

ἀνέστιος, *ov (ἰοία), zonder eigene haardstede, zonder woning, II. 9, 63. †* ἄνευ, adv. 1) met gen. zonder van personen en zaken, — θεοῦ, zonder God, zonder wil of medewerking eener Godheid, Od. 2, 372. 2) verre af, verwijderd, ἀνεὶ ὄρων, verre van de vijanden, II. p.

ἀνευθε, voor eene vokaal ἀνευθεν (ἀνευ), 1) adv. ver af verwijderd, absol. dikwijls met part. ἀν, οὐσα, ὄν verre af: — κων, weggaande, II. 1, 35. 2) met gen. gelijk ἀνευ, zonder: ἀνευθε θεοῦ, zonder God, zonder goddelijke medewerking, II. 5, 185. δ) verwijderd, verre, — νεῶν, ver van de schepen, II. p.

ἀνεφέλος, *ov (νεφέλη), onbewolkt, helder, Od. 6, 45. †*

ἀνέχω (έχω), fut. ἀνέξω, aor. 2. ἀνεσχον. ποῖτ. ἀνέχεθον, fut. med. ἀνέξομαι en ἀνασχέσομαι, ep. inf. ἀνέχσομαι, aor. 2. med. ἀνεσχόμην, ep. imper. ἀσχεο en ἀνάσχεο. I).

1) act. in de hoogte houden, ophouden, opheffen, met acc. μεγάλην, dikw. χεῖρας θεοῖς, de handen tot de Goden opheffen, om te bidden: eens de handen opheffen tot het vuistgevecht, Od. 18, 89. (anders gewoonl. med.) van daar trop. overeind houden, — εὐδικίας, gerechtigheid handhaven, Od. 19, 111. 2) terughouden, ophouden, stremmen, ἔπρουσ, II. p. 3) intrans. wiststeken, αἰχμη ἀνέχευ, de

punt der lans stak uit, II. 17, 310. te voorschijn komen, uitduiken, uit het water, Od. 5, 320. II) med. 1) eigenl. zich in de hoogte, overeind, staande houden, niet vallen, van gewonden, II. 5, 285. van daar overdr. a) uithouden, verdragen, dulden, gewoonl. met acc. χήδεα, πακά, eens met gen. δουλοσύνης ἀνέχεσθαι, slaavernij verdragen, Od. 22, 423. ἐσθλούς; ἀνέχεσθαι, vreemdelingen onder zich dulden, Od. 7, 32. in afhankelijkke zinnen staat meest het participium, zoo als bij de verba van verdragen: οὐκ ἀνέχομαι σε ἄλγε' ἔχοντα γ. ἔχειν, ik zal niet dulden, dat gij smart lijdt, II. 5, 895. παρά σοῦ ἀνεχόμεν ἡμενος, bij u zoude ik uithouden te zitten, Od. 4, 595. δ) absol. zich inhouden, zich matigen, dikwijls τέτλαθι καὶ ἀνάσχεο, II. 1, 586. 2) in de hoogte houden, verheffen, van dingen, die ons toebehooren, met acc. σκήπτρον, den scepter, om te zweren, II. 10, 321. ἔγχος, de lans, om te zwaaijen: χεῖρας, de handen, om zich uit smart te slaan, II. 22, 34. Het part. ἀνασχόμενος, staat absol. waar men of uit het voorgaande iets moet bijvoegen, zoo als ἔλεος, II. 3, 362. of zich verheffen tot slaan of kampen, Od. 14, 425. 18, 95. (In de plaats, Od. 24, 8. ἀνά τ' ἀλλήλων ἔχονται, is ἀνά, praep. met dat. zij houden zich aan elkander).

ἀνεψιός, ó, broeders of zusters zoon, in het algem. bloedverwant, neef, met τ, II. 15, 554.

ἀνέω, ongebr. praes. van ἀνήλυ.

ἀνέω, wordt gewoonl. als een nom. plur. naar het Attische dialect van een ongebr. adj. ἀναυος, ἀνάως, ἀνεως (ἄω, αἴω) afgeleid, zonder geluid, stil, zwijgend; het staat altijd met de verba ἐγένεσθε, ἐγένοντο, ἦσαν, alleen Od. 23, 93. bij een fem. waar men het ἀνεω schrijft. Volgens sommigen is het een advorb. als οὕτω enz. en moest dus ἀνεω geschreven worden.

ἀνήγαγον, *z. ἀνάγω.*

ἀνήγη, ep. γ. ἀνή, *z. ἀνήλυ.*

ἀνήκετος, *ov (ἀκέομαι), niet te heelen, ongeneeslijk, onuitstaanbaar, als χόλος, ἄλγος, * II. 5, 394. 15, 217.*

ἀνήκουστέω (ἀκούω), aor. ἀνήκουστήσα, niet hooren, niet gehoorzamen, II, 15, 236.

ἀνήμελκτος, *ov poët. (ἀμέλω). ongemolken, Od. 9, 439. †*

ἀνήθοθε (ἈΝΕΘΘ), ep. 3. sg. perf. 2.

welke in de betoekenis van praes. en imperf. tegelijk voorkomt, *uitgudsen, opstijgen*, ἀμ' ἐτι θεαμέν ἀνήνοθεν ἐξ ἀρελῆς, het nog warme bloed gudsde uit de wonde, Il. 11, 266. *verloofing* ἀνήνοθεν, de offerdamp stijgt op, Od. 17, 270. Men brengt het gewoonl. tot ἀνέτω, of ἀνέτω, verlengd door de reduplicatie.

ἀνήνωρ, ορος, ὁ (ἀνήρ), geen man, *onmannelijk, lafhartig*, * Od. 10, 341.

ἀνήρ, ὁ, gen. ἀνέρος en ἀνδρός, dat. pl. ἀνδράσι en ἀνδρῶσα, 1) de man, in tegenoverst. der vrouw, Il. 17, 435. ook met het begrip van dapperheid. ἀνέρες ἴστε φίλοι, zijt mannen, Il. 5, 529. vergelijk ἀναξ ἀνδρῶν. 2) de mensch, in tegenstelling eens Gods, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. 3) de man, ἄν tegenst. eens jongelings. 4) de *gehuwde man, echtgenoot*, Il. 19, 291. Zeer gewoon is de verbinding met een ander subst. of adject. als ἀνὴρ βασιλεὺς, ἀνὴρ ἥρως, ἀνὴρ Ἀργεῖος, waardoor de uitdrukking eervoller wordt. (α is eigenl. kort, maar in de arsis en casus van drie syllaben altoos lang).

ἀνήροτος, ον (ἀρός), *ongeploegd, onbehouwd*, * Od. 9, 109.

ἀνήρωθω, x. ἀνάπτω.

Ἀνθια, ἡ, st. in Messenië, *misschien het latere Thuria*, Il. 9, 151.

Ἀνθημίδης, ου, ὁ, ep. v. Ἀνθημωνιάδης, x. van Anthemion = Simoïsios, Il. 4, 488.

Ἀνθελων, υνος, ὁ, de vader van Simoïsios te Troje, Il. 4, 473.

ἀνθε μούεις, εσσα, εν (ἀνθεμον), 1) *bloemrijk, bloeiend*, bijv. n. van beemden, Il. 2, 467. 2) *met bloemen versierd*, van ἄβηθ, κρητήρ, van metaal arbeid, misschien met figuren versierd, welke bloemen voorstellen. Anderen vertalen het, *bont*, Il. 23, 885. Od. 3, 440.

* ἀνθεμον, τὸ, poët. = ἀνθος, *bloem, bloesem*: trop. *opschik, sieraad*, h. 5, 9. ἀνθεμων ὄνος, ὁ (ἀνθῆω), *de kin*. χεῖρὶ ἢ ἀνθεμωνόωνος εἶεν, met de hand de kin aanraken, een teeken van smeecken, * Il. 1, 501.

ἀνθηραῖς, ικος, ὁ (ἀθήρ), *de stekels aan de korenaar, de korenaar*, Il. 20, 227. † ἀνθῆω, aor. 1. ἤρθησα, infra. ἀνθήσαι, *uitspruiten, ontkiemen*, in dese, waarschijnlijk oorspronkel. betoekenis, staat het Od. 11, 320. † h. Ap. 139.

Ἀνθηρων, υνος, ἡ, st. in Boeotië, *aan de kust met eene hazen*, Il. 2, 508.

ἀνθιρος, η, εν (ἀνθος), *van bloemen: zidae ἀνθιρων, bloemspijls*, die uit bloemen

bestaat, Od. 9, 84. † Zoo noemt Hom. de vrucht van den lotusboom, door de Lophagen gegeten; misschien slechts dichterlijke uitdrukking van een plantaardig, uit bloemen ontsproten voedsel. Anderen verklaren het metaph. *teeder, bont*.

ἀνθίστημι (ίστημι), aor. 2. ἀντίστην, 1) trans. *tegenstellen*. 2) intrans. aor. 2. en med. *zich tegenstellen, zich verzetten*, τῷ, tegen iemand, * Il. 20, 70. absol. Il. 16, 305.

ἀνθος, εος, τὸ, eigenl. de ontspruitende kiem: gewoonl. *bloesem, bloem*, Il. 2, 89. trop. ἡβης ἀνθος, de bloei der jeugd, Il. 13, 484. — κούρηιον, h. Cor. 108.

ἀνθρακη, ἡ (ἀνθραξ), *hoop gloeiende kolen*, Il. 9, 213. †

ἀνθρωπος, ὁ, *de mensch*, in alle betoekenissen van het Nederduitsche woord, in tegenstelling van Goden en dieren: ook de *afgestorvenen* worden ἀνθρωποι genoemd. Od. 4, 565.

Ἄνω, aangenomen stamwoord van ἀνήνοθε.

ἀνιάω (άντα), 1) act. *tegenzin verwekken, vervelen*, met acc. Il. 23, 721. *krenken, bedroeven*, Od. 19, 323. 2) intrans. *mismoedig worden, tegenzin in iets krijgen*, Od. 4, 460. 598. dan *bedroefd zijn, treuren*, met dat. — κτεάσεσθαι, om de schatten, Il. 18, 300!

ἀνιάω (άντα), ion. en ep. fut. ἀνήσω, part. aor. p. ἀνηθείς = ἀνιάω, *vervelen*, met acc. Od. 2, 115. pass. *lastig gevallen worden*, οὐ γὰρ τίς τοι ἀνιάται παρῶντι, niemand wordt door uwe tegenwoordigheid lastig gevallen, Od. 15, 335. dikwijls vooral ἀνηθείς, abscl. *mismoedig, mistroostig, bekommerd*.

ἀνιδρωτὶ (ιδρώω), adv. *zonder zweet, zonder moeite*, Il. 15, 228.

ἀνιηθείς, x. ἀνιάω.

ἀνήμι (ήμι), fut. ἀνήσω, eens ἀνίσαι, Od. 18, 265. aor. 1. ἀνήκα en ἀνέκα, aor. 2. alleen 3 pl. ἀνεσαν, conj. ἀνήν v. ἀνή, opt. ἀνελην, part. pl. ἀνέρες. I) 1) act. *naar boven zenden, oplaten, ἀφρας Ὀκεανὸς ἀνήσω*, Oceanus zendt den adem des Zephyrus naar boven, Od. 4, 568. — ἰδωε, het water opwerpen, *tegengestelde ἀνεῖδος βδέειν*, van de Charybdis, Od. 12, 105. ook brengt men hiertoe ἀνέσαι, ἀνέσαιρες; oplossen, zie ἀνείσα. 2) gewooł. *loslaten, laten varen, verlaten*, ἕνρος ἀνήκεν ἐμὲ, mijn schip verliet mij, — θεαμέν τῷ, iemand van boeien bevrijden, Od. 8, 359.

vrijlaten, tegengest. ἀλῶναι, Od. 18, 265. volgens anderen, *terugzenden*, δ) *loslaten*, *openen*, — πύλας, de poorten, Il. 21, 537. door den riem der deuren los te laten, die van binnen vastgemaakt was. c) vooral *loslaten* tegen iemand, *aanzetten*, *aandrifven*, τινά, in goeden zin: Μοῦσα ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀεῖδειν, de Muze zette den zanger aan tot zingen, Od. 8, 73. in kwaden zin, *aanhitsen*, *aanvuren*, Il. 5, 422. ἐπὶ τινί, v. 405. Il) med. voor zich *zelven loslaten*, *openen*, met acc. κόλπον, den boezem ontblooten, Il. 22, 80. — αἶγας, den geiten het vel afrekken, slagten, Od. 2, 300. (i kort en lang, naar het vers dit eischt).

ἀνίη, ἡ, ion. v. ἀνία, *verdriet*, *bedroefdheid*, *plaag*, ἀπρηκτος ἀνίη, onoverkomelijke plaag, wordt Scylla genoemd, Od. 12, 223.

ἀνιήρος, ἡ, ὄν (ἀνία), *lastig*, *bezwaarlijk*, *treurig*, πτωχός, lastige bedelaar, Od. 17, 220. comp. ἀνιηρότερος, Od. 2, 190.

ἀνιπτόπους, ποδός, ὁ, ἡ (νίπτω, ποῦς), *met ongewasschene voeten*, Il. 16, 235. † bijv. n. der Σελλοῦ, de priesters van Zeus te Dodona, om hunne harde, ruwe levenswijze uit te drukken; want waarschijnlijk leefden zij als eene soort van monniken, van alle gemakken des levens verstoken.

ἀνιπτός, ὄν (νίπτω), *ongewasschen*, Il. 6, 266. †

ἀνίστημι (ἵστημι), fut. ἀναστήσω, ep. ἀνίστησθαι, aor. 1. ἀνέστησα, aor. 2. ἀνίστην, I) transit. in praes. impf. fut. aor. 1. act. 1) *doen* of *laten opstaan*, met acc van de zitplaats, *wegjagen*, Il. 1, 191. — γέροντα χειρός, den grijsaard bij de hand opheffen, Il. 24, 515. uit den slaap *wekken*, κήρυκα, den heraut, Il. 24, 689. eenen dooden weder opwekken, Il. 24, 551. van de woonplaats, *doen verhuizen*, Od. 6, 7. 2) overdr. *opstoken*, *aanzetten*, tot den strijd, τινί, tegen iemand, Il. 7, 116. Il) intrans. in aor. 2. perf. act. en med. 1) *opstaan*, *zich verheffen*, van den zetel, τινί, tegen iemand, om te spreken. Il. 1, 58. van de legerstede, Il. 10, 55. 2) van de rust tot den strijd *opstaan*, Il. 2, 694. *weder opstaan*, van gewonden en dooden, Il. 15, 287. 21, 56.

ἀνίσχω (ἵσχω), andere vorm v. ἀνέχω, *opheffen*, χείρας θεοῖς, Il. 8, 347. med. *zich inhouden*, *verdragen*, Il. 7, 119. ἀνιχνεύω (ἵχνεύω), *opsporen*, Il. 22, ἀνέκται, z. ἀνατόμαι.

ἀνῆραίνω, poët. v. ἀναῆραίνω. ἀνοήμων, ὄν (νοήμων), *verstandeloos*, *zinneloos*, *dwaas*, * Od. 2, 270.

* ἀνόητος, ὄν (νόω), *ongedacht*, *niet vermoed*, h. Merc. 80.

ἀνοίγνυμι, poët. ἀνοίγω en ἀναοίγω (οἰγγνυμι), impf. ἀνέωγεν en ἀνώγειν en ep. iterat. ἀναοίγεσκον, Il. 24, 455. *openen*, *open-sluiten*, *openmaken*, θύρας, κλήϊδα, den boom of grendel *openen*, *terugschuiven*, Il. 24, 455. z. κλήϊς. — ἀπὸ χηλοῦ πῶμα, het deksel van de kist, Il. 16, 221.

ἀνόλεθρος, ὄν (ὄλεθρος), *onvernietigd*, *aan het verderf ontrukkt*, *niet gedood*, Il. 13, 761. †

ἄνομαι, z. ἄνω.

ἄνοος, ὄν (νόος), *onverstandig*, *zinne-loos*, Il. 21, 441. †

ἀνοπαῖα of ἀνόπαια, Od. 1, 320. ὄρνις ὡς ἀνοπαῖα διέπτωτο, een verouderd woord, over welks beteekenis de grammatici oneens zijn. Waarschijnlijk een adv. = ἀνωφερῆς, opwaarts vloog zij heen, of volgens anderen = ἀοράτος, ongezien, (α en ὀπτομαι). Sommigen schreven ἀνόπαια en verstonden er eene soort van adelaar onder, gelijk de zeearend; nog anderen lazen ἀν' ὀπαῖα van ὀπαῖον, schoorsteen.

ἀνορούω (ἄροῦω), aor. 1. ἀνόρουσα, zonder augm. *zich snel verheffen*, *opspringen*, *opvliegen*, — ἐκ θρόνου en ἐξ ὑπνου, van den zetel, uit den slaap. — ἐξ δίφρου, op den wagen springen, Il. 11, 273. van de zon: ἥλιος ἀνόρουσεν ἐξ οὐρανόων, Helios steeg ten hemel, Od. 3, 1.

ἀνόστιμος, ὄν (νόστιμος), *zonder terugkeer*, *niet wederkomend*, die niet terugkomen kan, Od. 4, 182. † ἀνόστιμον τιθέναι, den terugkeer ontzeggen.

ἄνοστος, ὄν (νόστος), *zonder terugkeer*, *niet wederkeerend*, Od. 24, 528. †

ἄνουσος, ὄν (νόσος), *zonder ziekte*, *gezond*, Od. 14, 255. †

ἀνούτατος, ὄν (οὔταω), *ongewond*, met ἄβλητος verbonden, noch door een pijl, noch door een zwaard getroffen, Il. 4, 540. †

ἀνουτητί, adv. *ongewond*, Il. 22, 371. †

ἀνστάς, ἀνστήσον, ἀνστήσων, enz. z.

ἀνίστημι.

ἀνστρέψειαν, z. ἀναστρέφω.

ἀνσχεθέειν, ἀνσχεο, ἀνσχέσεισθαι, z.

ἀνέχω.

ἀνσχετος, z. ἀνάσχετος.

ἄντα (ἀντι), I) adv. *tegen*, *tegenover*, van aangezicht tot aangezicht, vooral met μάχεσθαι; σὴν δ' ἄντα σχομένην, zij stond tegen hem over gekeerd, Od. 6, 141. overdr.

θεῶν ἅντα ἔωκει, hij geleeke den Goden van aangezigt tot aangezigt, d. i. geheel, duidelijk, II) praep. met gen. a) *tegenover*; ἅντα παρεῖων σχέδια κρηδεμένα, den sluizer voor de wangen houden, Od. 1, 334. ἅντα σέθεν, voor u, in uw bijzijn, Od. 4, 160. b) vooral in vijandelijken zin, *tegen*: ἅντα Λιός πολεμέειν, tegen Zeus kampen, II. 8, 428.

ἀντάξιος, ον (ἄξιος), eigenl. in evenwigt staan, *gelijk in waarde, evenveel waardig*, met gen. ἵπρος ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων, zoo veel waardig, als vele anderen, II. 11, 514. neutr. οὐκ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, het is mij niet zoo veel waardig, als het leven, * II. 9, 401.

* ἀνταποδίδωμι (δίδωμι), aor. 2. inf. ἀνταποδοῖναι, weder-, teruggeven, Batr. 187.

ἀντάω (ἄντα), impf. ἦντεον, fut. ἀντήσω, aor. ἦντησα; praes. komt bij Hom. niet voor. = ἀντιάω. 1) met gen. iemand, opzettelijk, *te gemoet gaan*, II. 16, 423. van zaken, *aantreffen, deel hebben, genieten, μάχης, δαίτης, ὀπωπῆς*, iemands blik ontmoeten, zien, Od. 3, 97. 2) met dat. *iemand toevallig ontmoeten, aantreffen*, II. 6. 399.

ἀντέχω (ἔχω), imper. aor. 2. med. ἀντοχεσθε, *tegenhouden, voorhouden*: med. voor zich zelve houden tot bescherming, τι τίνος, iets tegen iets of tegen iemand: τραπέζαν ἰῶν, de tafel voor zich houden tegen de pijlen, Od. 22, 74. †

Ἀντία, ἡ, d. van Jobates, koning van Lycië, gemalin van Proetus, bij de tragici Stheneboea, II. 6, 160.

ἄντην (ἀντι), adv. 1) *tegenover, tegen*; ἄντην ἱστασθαι, zich tegen iemand overstellen, stand houden. 2) *regt voor zich uit*, — ἐρχεσθαι, voorwaarts gaan: ἄντην βαλλόμενος, in de borst getroffen, II. 12, 152. 3) *in het aangezigt, zichtbaar, openlijk*, ἄντην εἰσδεῖν, vlak in het aangezigt zien. ἄντην ἀγαπᾶειν, zichtbaar beminnen, ὁμοιωθήμενα ἄντην, zich zichtbaar gelijk stellen, maken, Od. 3, 120. Hier willen sommigen het ook verklaren: *in vergelijking met anderen*.

Ἀντηοοίδης, αο, ὄ, z. van Antenor, II. 3, 123. II. 11, 59. waar vier zijner zonen genoemd worden.

Ἀντηνωρ, ορος, ὄ, z. van Aesyetes en Cleowestra, echtgenoot van Theano, vader van Agenor, Acamas, enz. een der verstandigste vorsten van Troje, die vergeefs aanried, om Helena en hare schatten uit te leveren. Volgens een later

verhaal trok hij, na de verwoesting van Troje, naar Iialië, en bouwde daar Padua, II. 3, 203. 7, 347.

ἀντι, praep. met gen. 1) van plaats: *tegenover, tegen, voor*, ἀντι ὀφθαλμοῖν, voor de oogen, Od. 4, 115. anderen lezen ook wel ἅντα, ἀντι v. ἅντα. 2) gewoonl. van eene vergelijking, tegenstelling, *in plaats van, voor, in stede*, ἀντι πολλῶν λαῶν ἔστιν ἀνὴρ. een man in plaats van velen, II. 9, 116. ἀντι πασιγνήτου ξείνος τέτυκται, een gast is gelijk eenen broeder, Od. 8, 546.

ἀντία, z. b. ἀντιος.

ἀντιάνειρα, ἡ (ἀνῆρ), fem. hetwelk alleen in nom. en acc. plur. voorkomt: *aan mannen gelijk*, bijv. n. der Amazonen, * II. 3, 189. (masc. ἀντιάνωρ, is niet in gebruik).

ἀντιῶω, ep. ἀντιῶω, verlengd v. ἀντιῶ (ἀντι), aor. 1. ἦντιῶω: poët. andere vorm ἀντιῶω, ἀντιῶμαι, *te gemoet gaan, ontmoeten*, I). 1) met gen. des persoons: a) *ontmoeten*, vooral met opzet, ten goede zoowel als ten kwade, Od. 24, 56. II. 7, 231. *in den strijd te gemoet gaan, aangrijpen*: b) van zaken: *πολέμιοι, μάχης*, den oorlog, den strijd te gemoet gaan, daaraan deel nemen: van Goden: *aannemen, ontvangen, genieten*, waar men zich de Goden als tegenwoordig en deelnemende voorstelde: ἐκατομβῆς, ἱρῶν, II. 1, 67. Od. 3, 436. 2) met dat.: *toevallig iemand tegenkomen, hem aantreffen*, Od. 18, 147. 3) zelden met acc. *heen gaan*, om iets te bezorgen, ἐμὸν λέχος ἀντιῶωσα, mijne legerstede bereidend, II. 1, 31. II) med. als depon. *deelnemen*, met gen. γάμου, aan de bruiloft, II. 24, 62.

ἀντιβίην (βη), adv. eigenl. acc. fem. van ἀντιβίος: *tegenkampend, met kracht tegen*, — ἐρέειν τὰν, tegen iemand hevig twisten, — ἐπέρχεσθαι τὰν, op iemand met hevigheid los gaan, * II. 5, 220.

ἀντιβίος, ἰη, ἰων (βίος), geweld tegen iemand gebruikend, *tegenstrevend, vijandig*: alleen dat.: ἀντιβίωσαν ἐπέεσον, het neutr. ἀντιβιον, als adv. *tegen*, — μάχεσθαι τῷ, hevig tegen iemand kampen, II. 3, 435.

ἀντιβολέω (ἀντιβολῆ), aor. 1. ἀντεβόλησα, II. 11, 809. *te gemoet gaan, a)* met gen. der zaak: *met opzet te gemoet gaan, deelnemen*, μάχης, τάφου, ten strijde, ter begrafenis komen, II. 4, 342. Od. 4, 547. b) met dat. *toevallig ontmoeten, aantreffen*, gewoonl. van personen, II. 7, 114.

Zelden van zaken: — φόνον, bij den moord tegenwoordig zijn, Od. 11, 416. 24, 87.

ἀντίθεος, η, ον (θεός), den Goden gelijk, bijv. n. der helden, zelden van vrouwen, Od. 11, 117. 13, 378.

ἀντίθυρος, ον (θύρα), tegenover de deur, κατ' ἀντίθυρον κλισίης, Od. 16, 159. † Ἀντίκλεια, ἡ, d. van Autolykus, gemalin van Laërtes, moeder van Ulysses en Climene. Zij stierf van droefheid over haren afwezigen zoon. Od. 11, 85. 15, 356.

Ἀντίκλος, ὁ, een Griek, die zich met Ulysses in het houten paard voor Troje bevond, Od. 4, 286.

ἀντίκρον (ἀντικρούω), adv. 1) regt tegenover, tegen = ἄντην, — μάχεσθαι, Il. 5, 130. — ἀποφῆμι, ronduit afzeggen, Il. 7, 362. met gen. Il. 8, 301. 2) regtdoer, regtuit, ἀντικρὺ δὲ ἄμου, regt door den schouder heen, Il. 4, 481. geheel en al door, — δαμάω, Il. 3, 359. (ἀντικρὺς is onhomerisch; v. ancers),

Ἀντίλοχος, ὁ, oudste z. van Nestor en Eurydice, Od. 3, 452. Hij trok mede naar Troje, muntte door dapperheid uit en werd door Achilles bemind, Il. 23, 556. In de spelen, bij de uitvaart van Patroclus verkreeg hij in het wagenmenen den tweeden prijs, in het wedloopen den laatsten, Il. 23, 623. seqq. Hij werd voor Troje door den koning der Aethiopiërs Memnon, gedood, Od. 4, 188.

Ἀντίμαχος, ὁ, een Trojaan, vader van Hippolochus, Pisander en Hippomachus, die er het meest op aandrong, om Helena niet terug te geven, Il. 11, 123.

Ἀντίνοος, ὁ, z. van Eupithes, de onbeschaamde der vrijers van Penelope. Hij werpt naar Ulysses met het voetbankje, hitst Irus tegen hem op, en wordt door Ulysses ter neder geveld, Od. 4, 660. 18, 34. 22, 15. seqq.

ἀντίον. z. ἀντίος.

Ἀντίπη, ἡ, d. van Asopus, moeder van Amphion en Zethus, Od. 11, 260.

ἀντίος, ἴη, ἰον (ἀντι) 1), tegen, tegenover, in goeden en kwaden zin: ἀντίος ἔστη, hij stond tegen hem over, voor hem. — ἦλθεν, hij kwam tegen, gewoonlijk met gen. ὅστις τοῦ ἄντιος ἔλθοι, wie dezen mogt tegenkomen, Il. 5, 301. zelden met dat. Il. 7, 20. 2) het neutr. sg. ἀντίον en plur. ἀντία, staat dikwijls als adv. tegen: met gen. ἀντίον ἵνατινός, iemand te gemoet gaan, om aan te vallen, Il. 5, 256. (in ἀντίον αὐδᾶν τινά, tegen iemand wederom

spreken, antwoorden, hangt de acc. van αὐδᾶν af; even zoo bij εἰπεῖν).

ἀντιῶ, ep. verlengd v. ἀντιῶ = ἀντιῶω.

ἀντιπερῆος, η, ον (ἀντιπέρης), tegenoverliggend, vooral, aan gindsche zijde der zee, τὰ ἀντιπερῆα, de tegenoverliggende kusten, Il. 2, 635. †

* ἀντίτομος, ον (τέμνω), tegen afgesneden; neutr. τὸ ἀντίτομον, het tegenmiddel, vooral uit wortelen, h. Cer. 229.

ἀντιτορέω (τορέω), aor. 1. ἀντετόρησα, 1) doorboren, van de lans: met gen. χροός, Il. 5, 337. 2) doorbreken, verbreken, met acc. δόμον, Il. 10, 267. h. Merc. 178. (ἀντιτορήσων, h. Merc. 86. willen sommigen lezen voor αὐτοτορήσας; αὐτοτορητής ὡς, nam. ἴδον, den weg volbrengen).

ἀντίτος, ον, poet. in pl. ἀνάτιτος (τίω), wedervergolden; ἀντία ἔργα, daden van vergelding of wraak, Od. 17, 51. τὸν ἀντία ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ, dat waren daden der wraak over mijnen zoon, Il. 24, 213.

Ἀντίφραξ, υω, ὁ, acc. Ἀντιφραξ, Od. 10, 114. 1) z. van Melampus, vader van Oicles, Od. 15, 242. 2) koning der woeste reusachtige Laestrygonen, die eenen der boodschappers van Ulysses verslond, een zoon van Poseidon, Od. 10, 114. seqq.

ἀντιπρῶτω (πρῶτω), zich tegenstellen, zich vergelijken. τινί, met iemand, * Il. 21, 357.

ἀντιπρῶτω (πρῶτω), alleen in med. 1) zich tegenstellen, zich verzetten, eigenl. τινί, naar een graec. ἀργαλέος Ὀλύμπιος; ἀντιπρῶσθαι, het is moeilijk zich tegen den Olympiër te verzetten, Il. 1, 589. Il. 5, 701. 2) tegenstellen, met acc. μένος τινί, zijne sterkte tegen iemand overstellen, zich met hem in sterkte meten, Il. 21, 482.

Ἀντίπριος, ὁ, een jonger zoon van Priamus, Il. 24, 250.

* Ἀντίρος, ὁ, 1) z. van Priamus en Hecuba, dien Achilles weggevoerd had met Isus en tegen losgeld had vrijgegeven, Il. 4, 489. Agamemnon doodde hem, Il. 11, 101. 2) z. van Pylaemenes en de bronnimf Gygaea, een Maconiër en bondgenoot der Trojanen, Il. 2, 864. 3) z. van Thessalus, een Heraclide, opperhoofd der Grieken uit Nisyros en de eilanden van Calydna, Il. 2, 676. 4) vriend van Telemachus uit Ithaca, Od. 17, 68.

ἀντίλος, ὁ, 1) het zeewater, dat in het benedenste gedeelte van het schip is gestroomd; ook het ruim zelf, Od. 12, 411. 15, 479. 2) in het algem. zeewater.

ἄντολή, ἡ, z. ἐντολή.

ἄντομαι, poët. andere vorm van ἀντάω, alleen in med. praes. impf. 1) *zich ontmoeten*; met dat. — ἀλλήλοισιν ἐν πολέμῳ, in den strijd elkander ontmoeten, Il. 15, 698. trop. διπλῶς ἤντετο θωρήξ, het dubbele harnas ontmoette zich, d. i. sloot zich te zamen: volgens anderen: stomd in den weg, verhinderde 2) in het alg. ontmoeten, aantreffen, Il. 2, 595. met dat. Il. 11, 237.

ἄντρον, τὸ, hol, grot, rots, afgrond, Od. 9, 216.

Ἄντρον, ὠνός (Ἄντρον, h. Cer. 491) st. in Thessalië aan den Oeta, Il. 2, 697.

ἄνωξ, γῶς, ἡ, eigenl. iedere *ronding*, iedere *kring*; van daar, 1) de *rand* om het schild, een hoepel van metaal; met leder overtrokken, Il. 6, 118. ook het schild zelf, Il. 14, 412. 2) de *rand*, die van boven de beide halfronden van den wagen omleiep en in eenen knop eindigde, waaraan men de teugels bond, Il. 5, 262. Hom. spreekt van twee ἄντρογες, Il. 20, 500. 5, 728. of omdat de wagen uit twee halve kringen bestond, of dewijl van boven en beneden een rand omleiep. 3) de *cirkel*, de baan der planeten, h. 7, 8.

ἄνωσις, ιός, ἡ (ἀνώ), *voleindinging*, *volbrenging*, *einde*, *vervulling*: ἄνωσις δ' οὐκ ἔσεται αὐτῶν, vervulling zal hun niet geworden, zij zullen het niet bereiken, Il. 2, 347. οὐκ ἄνωσόν τινα δηόμεν, wij vinden doel noch einde, wij rigten niets uit, Od. 4, 544.

ἀνώ (ἀνω), fut. ἀνώσω, aor. 1. ἤνωσα, fut. med. ἀνώσομαι, ep. σσ. 1) *voleindingen*, ten einde brengen, met acc. α) ἔργον, een *werk volbrengen*, Od. 5, 243. b) *eenen weg volbrengen*, ὅσον τε νηὺς ἤνωσαν, zoo veel een schip aflegt. sc. ὁδοῦ, Od. 4, 357. c) *vernietigen*, *verteren*, van vuur, Od. 24, 71. — 2) met part. *niets ritrigten*, οὐκ ἀνώ φθονίουσα, door tegenstand uit haat rigt ik niets uit, ik vorder niets, Il. 4, 56. οὐκ οἶω ἀνώσεισθεσσι τὰδε ἔργα, ik geloof niet dat deze zaak uitgevoerd zal worden, fut. med. v. ἀνωθήσονται, of men versta, ἡμῖς.

ἄνω (ἀνω, stamw. v. ἀνώ), impf. ἤνον = ἀνώ, *volbrengen*, — ὀδόν, Od. 3, 496. pass. *volbragt worden*, van tijd: νύξ ἀνεύρει, de nacht loopt ten einde, Il. 10, 251.

ἄνω (ἀνω), adv. *naar boven*, *opwaarts*, *boven*, Od. 11, 596. van de hemelstreek: *noordwaarts*, Il. 24, 544.

ἄνωγα, ep. oud perf. zonder augment, met de beteekenis van het praes.: *ik beveel*, *gebied*, *vermaan*, *raad aan*, dikwijls met ἐποτρύνω, κέκομαι, dikwijls ook θυμὸς ἄνωγα με, mijn gemoed drijft mij aan, ik heb lust, met acc. des persoons en infin. praes. of aor. Il. 6, 439. met dat. alleen, Od. 16, 339. 20, 139. Van dit perf. komen alleen voor ἄνωγας, ἄνωγε, ἄνωγμεν, conj. ἀνώγοις, imper. ἄνωγε, ge-woonl. ἄνωχθι, ἀνώγετω en ἀνώχθω: ἀνώγετε en ἀνωχθε, infin. ἀνώγεμεν v. ἀνώγεαι, plqpf. ἤνώγεα, ἤνώγει. Dit perf. gaat over in de vervoeging van het praes.: ἀνώγει, ἀνώγετον, ἄνωγε, impf. ἤνώγον en ἄνωγον, fut. ἀνώξω, aor. 1. ἤνωξα, Od. 10, 531. Mis-schien van eenen ouden vorm ἄγγω, waar-van ἀγγέλλω, of oud pf. van ἀνάσσω.

ἀνώγεν, z. ἀνώγεντι.

(ἀνώγεω), ongebruik. praes. waarvan men impf. ἤνώγεον, Il. 7, 394. afleidt, doch hetwelk ook ἤνωγον gelezen wordt.

ἀνώγω, z. ἄνωγα.

ἀνωθῆω (ᾠθῆω), aor. part. ἀνώσας, *naar boven*, *opstooten*, — ναῦν, het schip van land stooten, in volle zee duwen, Od. 15, 553. †

ἀνώϊστι (οἰομαι), adv. *onvermoed*, *onverwacht*, Od. 4, 92. †

ἀνώϊστος (οἰομαι), *onvermoed*, *onver-wacht*, Il. 21, 39. †

ἀνωῦμος, ον (ὄνομαι), *naamloos*, *on-gehoemd*, Od. 8, 552. †

ἀνώομαι = ἀνόομαι, onverstanebare lezing, h. Ap. 209 waarvoor men μνώ-μενος en ἀγαόμενος voorslaat.

ἀνωχθι, ἀνωχθε, z. ἄνωγα.

ἄξασθε, ἄξαντο, ἄξετε, z. ἄγω.

ἄξινη, ἡ (ἄγνη), *de strijdbijl*, *aks*, waarvan de helden bij Hom. zich alleen in nood bedienen, Il. 13, 612. 15, 711.

ἄξιος, ἡ, ἰων (ἄγω), eigenl. hetgeen gelijk gewigt heeft; van daar 1) *even zoo veel waard*, met gen. λέβης βοός ἄξιος, een ketel, zoo veel waard als een os, Il. 23, 885. οὐδ' ἐνός ἄξιός τιμην Ἑκτορος, wij zijn niet eens zoo veel waard, als de eene Hector, Il. 8, 234. οὐδ' ὄ' ἄξιον ἔστιν ἀμοιβῆς, nam. δῶρον, het zal u ver-gelding waardig zijn, het zal u een ge-lijk geschenk aanbrengen, Od. 1, 318. 2) *absol. waardig*, *aannemelijk*, ἄξια ἄποινα, aanzienlijk losgeld, Il. 6, 46.

Ἄξιός, ὁ, rivier in Macedonië, die in den zeeboezem van Thermae valt, *Fis-tuzza*, Il. 2, 849.

ἄξιλος, ον (ἔλιον), 1) *zonder hout*, 2)

niet afgehouden, houtrijk, ὕλη, II. 11, 155. †

Ἄξυλος, ὁ, z. van Teuthras uit Arisba in Thracië, door Diomedes gedood, II. 6, 12.

ἄξων, ονος, ἡ (ἄγω), de as aan den wagen van ijzer, metaal of essenhout: ook het *geheele rad*: ὑπὸ δ' ἄξου φῶτες ἐπιπτον, de mannen stortten onder de raderen, * II. 16, 378.

ᾠοιδῆ, ἡ, later ᾠδῆ, (ἄειδω), 1) *a) gezang*, vooral de gaver des gezangs, zangkunst, II. 2, 595. Od. 1, 328. *b) het zingen*, de handeling van zingen, gewoonl. door de citer begeleid, Od. 1, 421. 17, 605. 2) *lied, gedicht*, dat gezongen wordt, ἀονόεσσα ᾠοιδῆ, treurzang, II. 24, 721. 3) *onderwerp des gezangs: overlevering, verhaal*, Od. 8, 580. 24, 200.

ᾠοιδίῳ (ᾠοιδῆ), ep. = ἄειδω, * Od. 5, 61. 10, 227,

ᾠοιδίμος, ον (ᾠοιδῆ), bezongen, in goeden zin, h. Ap. 299. in kwaden zin, *berucht*, II. 6, 358. †

ᾠοιδός, ὁ (ἄειδω), *de zanger en dichter*, bard, eigenl. adject. van daar ᾠοιδός ἀνῆρ. De epische zanger werd in den heldentijd zeer geëerd: koningen en vorsten schepten in zijne kunst genoegen. Dikwijls was hij hun vriend, wshalve Agamemnon hem den last opdroeg, zijne gemalin te bewaken, Od. 3, 267. Hij is gelijk aan den μάντις, door de Godheid beziel, en daarom heilig en onschendbaar: hij is αὐτοδιδάκτος: niemand heeft hem zijne kunst geleerd (Od. 22, 347), maar de Godheid schonk hem die gave. Voornamelijk zijn het de Muzen, die hem in geestdrift doen ontgloeijen, en zijn geheugen ondersteunen, Od. 8, 73.

ᾠολλῆς, ἐς (ἔλλω, εἶλω), *te zamengebragt, alle te zamen, opeen gehoopt, gepakt* in digten drom, altijd in plur. οἱ δ' ἅμα αἰσιώθησαν ᾠολλῆες, zij verdwenen allen te gelijk, Od. 10, 259. vooral van krijgsgenaden: ᾠολλῆες ὑπέμειναν, zij hielden in digten drom stand, II. 5, 498.

ᾠολλίζω (ᾠολλῆς), aor. 1. p. ᾠολλίσθην, *te zamenbrengen, oepen hoopen, verzamelen*, met acc. II. 6, 287. pass. *zich verzamelen*, * II. 15, 588.

ᾠορ, ᾠορος, τὸ (ἄειρω), eigenl. elk huisgeraad, dat men draagt: het *zwaard*, aan den draagband vastgehecht, — ὄξυ, ἀμυρῆς, cf. ξίφος, II. Od. p.

ᾠορς, οἱ, alleen acc. plur. ᾠορς, Od.

17, 222. † van twijfelachtige beteekenis. Dit woord wordt onder meerdere andere gastgeschenken genoemd: sommigen verklaren het door *vrouwen*, door eene letterverzetting voor ἄρας, anderen door *drievoeten of ketels*, λέβητες met hengsels, om op te hangen. Misschien is het slechts een heterogene vorm voor ἄρα, *zwaarden*, zoo als ook sommigen lezen.

ἄορτηρ, ἧρος, ὁ (ἄειρω), 1) in het algem. *draagband*, vooral de draagband der wapenen = τελαμών, de riem, waaraan het zwaard wordt gedragen, II. 11, 31. 2) een *riem*, waaraan de bedelzak hing, Od. 17, 198.

ἄορσητήρ, ἧρος, ὁ (ἄοσείω), *de helper, redder, verdediger, beschermer*, II. 15, 254.

ἄουτος (οὐτάω), *ongewond, ongedeerd*, II. 18, 536. †

ἀπαγγέλλω (ἀγγέλλω), impf. iterat. ἀπαγγέλλεσκον, aor. 1. ἀπήγγελα, *doodschap brengen, verhalen, melden*, τῷ τι, met πάλιν, terugberigten, Od. 9, 95.

ἀπάγω (ἄγω), *verworpen*, met acc. Od. 19, 230. †

ἀπάγω (ἄγω), fut. ἀπάξω, aor. 2. ἀπήγαγον, *wegvoeren*, met acc. Od. 18, 278. dikwijls met οἶκαδε, Od. 16, 370. met αὐτίς, *terug voeren, naar huis voeren*, II. 15, 706.

ἀπαίρω (ἄειρω), ep. v. ἀπαίρω, 1) *wegnemen*, 2) *zich weg begeven, heengaan*, met gen. πόλιος, nit de stad, II. 21, 563. †

ἀπαί, poët. v. ἀπό.

ἀπαίννυμι (αἰνυμαι), dep. ep. impf. ἀποάννυτο, *wegnemen, nemen*, met acc. τεύχεα, κῦδος, = II. p. τί τινος; ἡμῶν τ' ἀρετῆς ἀποαίννυται Ζεὺς ἀνέρος, Zeus ontnemt de helft der kracht aan eenen man, Od. 17, 322.

Ἀπαισός, ἡ (Παισός, ἡ, II. 5, 612), st. in klein Mysië, II. 2, 828.

ἀπαΐσω (αἰσω), aor. part. ἀπαΐσας, *afspringen, afsijlen*, met gen. κρηνοῦ, van de rots, II. 21, 234. †

ἀπαιτίσω (αἰτίσω), andere poët. vorm. van αἰτέω, *terug vorderen, ζητῆματα*, Od. 2, 78. †

ἀπάλακτε, ἀπαλάκτοι, z. ἀπαλέξω.

ἀπάλαμος, ὁ (παλάμη), poët. v. ἀπάλαμος, eigenl. *zonder hand, onbehuilzaam, ongeschikt* — ἀνῆρ, een besluiteloos man, II. 5, 597. †

ἀπαλέξω (ἄλλεω), fut. ἀπαλεξήσω, aor. 1, opt. ἀπαλεξήσομαι, ep. aor. 2. ἀπάλακτον, *afweren, afhouden* — τινά τινος, iemand van eenen anderen afhouden, hem be-

schermen, II. 24, 371. met gen. der zaak: *κακῆτος*, iem. van het verderf terughouden, hem daarvan verschoonen, Od. 17, 364.

ἀπάληθωμαι (ἀλέω), ep. fut. *ἀπαλήθησομαι*, geheel genezen, — *ἐλκεα*, wonden, * II. 8, 405.

ἀπαλοῦώω (ἀλοῦώω), ep. aor. I. *ἀπηλοῦησα*, eigenl. dorschen, verslaan, verpletteren, met acc. *δοτεῖα*, II. 4, 522. †

ἀπάλος, ἡ, ὄν (ἀπρω), 1) week op het gevoel, zacht, teeder, meest van deelen des ligchaams, *δειρή, ἀχρήν*. 2) overdragt. weekhartig, zacht, liefelijk, neutr. als adv. *ἀπαλόν γελῶν*, liefelijk lagchen, Od. 14, 465.

ἀπαλοτροφῆς, ἐς (τρέφω), gen. *έος*, wel gevoed, wel gemest, — *αἰαλος*, II. 21, 363. †

* *ἀπαλόχρους*, ὁ, ἡ (χρῶς), acc. pl. *ἀπαλόχρους*, zacht van huid, h. Ven. 14.

ἀπαμῶω (ἀμῶω), aor. I. *ἀπημῶσα*, afmaaijen, afsnijden, met acc. Od. 21, 301. †

* *ἀπαμβλῆνω* (ἀμβλῆνω), perf. pass. *ἀπῆμβλημαι*, afstompen, pass. stomp worden, afsterven, ep. 12, 4.

ἀπαμβροτεῖν. z. *ἀραμαρατᾶνω*.

ἀπαμειβομαι (ἀμειβω), antwoorden, meest in part. *ἀπαμειβομενος προσέφη*, II. Od. p.

ἀπαμῆνω (ἀμῆνω), aor. I. *ἀπημῆνα*, 1) afweeren, afhouden, *τι τινι*, iets van iets. — *λοιγὸν ἡμῖν*, onheil van ons afwenden, II. 1, 67. 2) med. a) zich verdedigen, *πόλις ἢ ἀπαμυναίμεσθα*, in welke men zich zoude kunnen verdedigen, II. 15, 738. b) van zich afweeren, *τινά* II. 24, 369.

ἀπανάτομαι (ἀνάτομαι), dep. med. aor. I. *ἀπηνήραμην*, ronduit afslaan, weigeren, II. 7, 185, met acc.

ἀπάνευθε, voor eene vokaal, *ἀπάνευθεν* (ἀνευθε), 1) adv. veraf, verwijderd, ter zijde af, — *κῶν*, weggaande, II. 1, 35. 2) als praep. met gen. *ver*, veraf, verreweg, — *νεῶν*, verre van de schepen, overdr. *ἀπάνευθε θεῶν*, buiten de Goden, zonder hunnen wil, II. 1, 549. Od. 9, 36.

ἀπάντη (ἀπας), adv. overal heen, naar alle kanten uit, II. 7, 183. *κύκλω ἀπάντη*, rondom in eenen kring, Od. 8, 278.

ἀπανύω (ἀνύω), aor. I. *ἀπηρύσα*, geheel volbrengen, *οἰκάδε*, sc. *τὴν ὁδόν*, den weg naar huis afleggen, Od. 7, 326. †

ἀπαξ, adv. eens, eenmaal, * Od. 12, 22.

ἀπαράσσω (ἀράσσω), aor. I. *ἀπηράξα*, afscheuren, afhouden, afslaan, met lans of zwaard, met acc. II. 13, 577. *χαμῶε* — op den grond smakken, II. 14, 497.

ἀπαρέσσω (ἀρέσσω), mishagen, kwa-

lijk opnemen, οὐ νεμεσσητόν, βασιλῆα ἄνδρ' ἀπαρέσασσθαι, het is niet berispenswaardig, dat een koning het kwalijk opneemt, gemelijk is (als men hem het eerst heeft beleedigd), II. 19, 183. † Anderen verklaren in dezen zin, minder overeenkomstig met den samenhang, *ἀπαρέσσομαι*, als geheel verzoenen, zoodat *ἀπαρέσσομαι*, act. en ἀπό als geheel staat.

ἀπάρογομαι (ἄρω), dep. med. aor. I. *ἀπηρέξαμην*, beginnen, eenen aanvang maken, wordt alleen gezegd van de voorafgaande plegtigheid bij het offeren, welke daarin bestond, dat men eenige haren uit den kop des stiers in het vuur wierp; vand. *τρέχας ἀπαρέχεσθαι*, de haren afscheuren, II. 19, 254. en absol. *ἀπαρχόμενος*, het offer beginnend, Od. 3, 446.

ἄπᾶς, *ἄπᾶσα*, *ἄπᾶν* (πᾶς), geheel en al, plur. allen gezamenlijk, *οἶκος ἄπας*, het geheele huis, Od. 2, 48. met adject. Od. 4, 616.

ἄπαστος, ον (*πάομαι*), die niets genoten heeft, 1) *nuchteren*, II. 19, 346. 2) met gen. *ἐδῆτιος ἤδε ποτῆτος*, zonder spijs en drank te genieten, Od. 4, 788.

ἀπατάω (ἀπάτη), fut. *ἀπατήσω*, aor. I. *ἀπάτησα*, bedriegen, misleiden, verschalken, *τινά*, II. 9, 344. Od. 4, 348.

ἀπάτεθε, voor eene vokaal, *ἀπάτεθεν*, (ἀτεθ), 1) adv. afgezonderd, gescheiden. 2) praep. met gen. *verre, verre af*, * II. 5, 445.

ἀπάτη, ἡ (ἀπάω), bedrog, list, misleiding, meest in kwaden zin met *κακή*, II. 2, 114. ook zonder kwaden zin, *vergissing, dwaling*, plur. Od. 13, 294.

ἀπατήλιος, ον (*ἀπάτη*), bedriegelijk, valsch, * Od. 14, 127.

ἀπάτηλος, ον = *ἀπατήλιος*, II. 1, 526. † h. 7, 13.

ἀπατιμῶω (ἀτιμῶω), aor. I. *ἀπητιμῶσα*, onteeren, beschimpjen, smadelijk bejegenen, *τινά*, II. 13, 113. †

(*ἀπυράω*), ep. in praes. ongebruikt: daarvan het impf. sg. *ἀπηύρων*, ας, α, als aor. (*ἀπύρατο*, Od. 4, 646. verk. lezing) en part. aor. I. *ἀπύρας*, wegnemen, ontrukken, rooven, α) met dubbelen act. *τινά θυμὸν*, iem. het leven ontnemen: zoo ook *τεύχεα. δ)* met dat. des persoons, *τινὶ τι*, II. 17, 236. Od. 3, 192. Met gen. des persoons schijnt niet op goede gronden te zijn: II. 1, 430. *τὴν ἕα βίη ἀέκοντος ἀπύρων*, welke zij met geweld tegen zijnen wil namen. Hier is de gen. van *βίη* afhanke-lijk, Od. 18, 273. wordt dezelve door *ἄλφον* geregeerd.

(ἀπαφύω), ongebr. praes. v. ἀπαφύω. z. d. ἀπαφύω (ἈΦΩ), ep. aor. 2. ἤπαφον. infin. ἀπαφύειν, 3 sg. aor. opt. med. ἀπάφοστο, bedriegen, misleiden, τινά, iem. Od. 11, 217. med. in dezelfde beteekenis, als het act. μήτις με βροτῶν ἀπάφοι' ἐπέεσσιν, een der stervelingen mogt mij met woorden bedriegen, * Od. 23, 216.

ἀπειλέω (verwant met het dor. ἀπελλαί), fut. ἀπειλήσω, eigenl. *luid spreken, pralen*, II. 8, 150. vd. 1) meest in eenen kwaden zin: *dreigen, bedreigen*, τῷ τι, iemand met iets; in plaats van den acc. infin. II. 1, 161. — ἀπειλάς, bedreigingen uiten, II. 16, 201. 2) in goeden zin: a) *pralen, zich beroemen*, Od. 8, 383. b) *beloven, toezeggen*, II. 23, 863. impf. dual. ἀπειλήτην, Od. 11, 313.

ἀπειλή, ἡ, steeds in plur. 1) *het pralen*, even als het verbum. *de bedreiging*, II. 9, 244. 2) *snoeverij, pralerij*, poghende belofte, II. 20, 83.

ἀπειλητήρ, ἦρος, ὁ, *de bedreiger, praler*, II. 7, 96. †

ἀπιέμι (εἰμι), fut. ἀπέσομαι, poët. σσ. impf. ἀπῆν, ep. ἀπέην, plur. ἀπεσαν, *verwijderd zijn*, absol. met gen. τινός, van iem. II. 17, 278. Od. 19, 169.

ἀπιέμι (εἰμι), imper. ἀπιθι, part. ἀπιῶν, *voortgaan, wegggaan*, meest in part. praes. in beteekenis van het fut. Od. 17, 593.

ἀπέπειν (εἰπεῖν), een defect. aor. 2, welke het verbum ἀποσῆμι aanvult: 3 sg. ep. ἀπέειπε en ἀπόειπε, conj. ἀποείτω, opt. ἀποείποιμα, imper. ἀπέειπε en ἀπόειπε, inf. ἀποείπειν, 1) *alleen Hom. uitspreken, uiten* — κρατερός, II. 9, 432. met acc. μῦθον, ἀγγελίην. 2) *afslaan, weigeren, τι, iets*, II. 1, 515. van daar ook, 3) *aankondigen, τινί*, Od. 1, 91. *afzeggen, afleggen* met woorden, μῆνιν, II. 19, 35. ἀπόειπε καλεύθου (καλεύθους), II. 3, 406. wordt ook ἀπόειπε gelezen, w. m. z.

Ἀπειραΐνη, ἡ, de Apiraëische, van Apira, — γηγῆς, Od. 7, 8. Men leidt het als dor. van Ἠπειρος af, van het vaste land, of uit Epirus, doch tegen de quantiteit der eerste syllabe, z. Ἀπειρηθεν.

ἀπερείσιος, ον, en ἀπερείσιος, poët. *verlengd v. ἀπειρος, 1) grenzenloos, onbegrensd, γαῖα, p. 2) in het algem. oneindig, onmetelijk veel* — ἀποινα, II. 1, 13. διῶς, ἄνθρωποι.

Ἀπειρηθεν, adv. of, van het vaste land, of uit Epirus, Od. 7, 9. Homerus verstond misschien onder ἡ ἀπειρος, of Ἀπειρη, het onbegrensde land naar het noorden.

ἀπέροτος, η, ον, ion. en ep. v. ἀπειράτος (πειράω), 1) *onbeproofd, niet onderzocht,*

zonder gevolg, van zaken, — πάρος, II. 17, 41. *vergel. ἀδηρετος, 2) niet onderzocht, onbeproofd, van personen, welke nog geene bewijzen van hunne bekwaamheden hebben gegeven*. Od. 2, 170. v. d. *onervaren, onkundig*, met gen. φιλότητος, h. Ven. 133.

ἀπειρώτος, ον, poët. = ἀπειρώσος, — πάρος, Od. 10, 195. † h. Ven. 120.

ἀπειρών, ονος, ὁ, ἡ (πειράς), = ἀπειρώσος, — γαῖα, δῆμος, *oneindig veel volks*, — ὕπνος, *eindelooze lange slaap*, II. 24, 776. Od. 7, 286.

ἀπεκλανθάνω (λανθάνω), imper. aor. med. ἀπεκλεάθεσθε; 1) *geheel doen vergeten*. 2) *med. geheel vergeten*, met gen. — δάμβευς, *de verwondering vergeten, ophouden zich te verbazen*, Od. 24, 394. †

ἀπέλεθρος, ον (πέλεθρον), *niet met eene pelethron te meten: onmetelijk* — τς, II. 5, 245. het neutr. als adv. ἀπέλεθρον, *onmetelijk ver*, II. 11, 354.

ἀπεμέω (ἐμέω), aor. 1. ἀπέμεσα, ep. σα, *uitspuwen, uitbraken*, met acc. αίμα, II. 14, 437. †

ἀπεμνησάντο, z. ἀπομνησάω.

ἀπεναρῖζω (ἐναρῖζω), eigenl. *den gesneuvelden van de wapenen berooven*, in het algem. *berooven*, met dubb. acc. ἕντα τινά, * II. 12, 195. *alleen in tmesis*.

ἀπένεκα, z. ἀποφέρω.

ἀπέπλω, z. ἀποπλώω.

ἀπερείσιος = ἀπερώσιος.

ἀπερώκω (ἐρώκω), fut. ἀπερώξω, *afhouden, afweren*, met acc. II. 4, 542. Od. 18, 105.

ἀπερώομαι (ερχομαι), aor. 2, ἀπῆλθον, perf. ἀπέηλυθα; *wegggaan, vertrekken*, met praep. en den gen. *alleen: πάτερη, οἴκου*. II. 24, 766. Od. 2, 136.

ἀπερωεύς, ἕως, ὁ (ἐρωέω), *die terughoudt, verhindert, vrijdeld*, — ἐμῶν μενείων, II. 8, 361. †

ἀπερωέω (ἐρωέω), aor. ἀπερωήσα, eigenl. *terugstroomen*; in het algem. *zich van daar spoeden, terugwijken*, met gen. πολέμου, *uit den strijd wijken*, II. 16, 723. †

ἀπέσαν, z. ἀπεμα.

ἀπευθῆς, ἐς (αυθόμαι), 1) *pass. van welken men niets gehoord heeft, onbekend, onnavorschbaar*, Od. 3, 88. 2) *act. die niets gehoord heeft, niet onderrigt, onkundig*, * Od. 3, 184.

ἀπεχθαίρω (εχθαίρω), aor. 1. ἀπέχθηκα, 1) *hevig haten*, II. 3, 415. 2) *gehaat maken, vergallen*, ὕπνον καὶ ἐδάην τινί, Od. 4, 405.

ἀπεχθάνομαι (ἐχθάνομαι), med. aor. 2. ἀπεχθόμην, gehaat worden, τινί, II. 6, 140. Het praes. ἀπεχθάνει, Od. 2, 202. heeft insgelijks intransit. beteekenis: ἀπεχθόμην is aor. een praes. ἀπέχθομαι kent Hom. niet.

ἀπέχω (έχω), fut. ἀφέξω en ἀποσχίσω, Od. 19, 572. aor. 2. ἀπεσχον, fut. med. ἀφέξομαι, aor. 2. med. ἀπεσχόμην. 1) act. 1) *afhouden, verwijderen, afweren*, α) τι τινος, iets van eene zaak — χείρας λοιμοῦ, II. 1, 97. ἤρα ἠήσαν. Od. 15, 33. β) *afweren*, τι τινι πῶσαν ἀεικέλην χοῦ, 2) elke mishandeling van het ligchaam afweren, daarvoor beschutten, II. 24, 19. 11) med. α) *zich afhouden, nalaten, afstand doen*, van iets, met gen. πόλεμον, van den strijd, II. 8, 35, βοῶν, Od. 12, 321. iemand sparen, Od. 19, 489. β) met acc. en gen. χείρας κακῶν, zijne handen, Od. 22, 316.

ἀπηλεγέως (ἀλέγω), adv. *zonder in aanmerking te nemen, ronduit, onbewimpeld*, — μῦθον ἀποιεσθῆναι, II. 9, 309, Od. 1, 373.

ἀπήμαντος, ον (πημαίνω), *onbeschadigd, onbezeezd*, Od. 19, 282. †

ἀπήμων, ον, gen. ονος (πῆμα), *zonder schade*: 1) pass. *onbeschadigd, ongeleerd*, II. 13, 761. 2) act. *onshadelijk, niet gevaarlijk*, οὔρος, πομπῶι, ὕπνος, heilzame slaap, II. 14, 164.

ἀπήνη, ἡ, *de wagen*, en wel met vier raderen, onderscheiden van ἄμα, vooral om lasten te vervoeren, = ἄμαξα, II. 24, 324. Od. 6, 72.

ἀπηγήναντο, z. ἀπανατομαι.

ἀπηγής, ἐς, gen. ἐός (tegengestelde van ἐνής), *onzacht, onvriendelijk, onbuigzaam, hard, ureed*, θυμῶς, μῦθος, νόος, II. 15, 94. Od. 18, 381.

ἀπηραξέν, z. ἀπαράσσω.

ἀπηρών, ας, ας, z. ἀπαυράω.

ἀπήρωος, ον (αιαρέω), *afhangend, zich ver uitatrekken*, ἀπήρωι ἕσαν ὄσοι, de takken hingen wijd uitgebreid naar beneden, Od. 12, 435. †

ἀπιθέω (πέθω), fut. ἀπιθήσω, aor. 1. ἀπίθησα, *niet gehoorzamen*, τινί, altijd met negat. οὐδ' ἀπίθησε μῦθω. hij was niet ongehoorzaam aan, d. i. hij luisterde naar het woord, II. 1, 220. met gen. h. Cer. 448.

ἀπυρίσσω (πυρτός), α) *van zich zelven zijn, bewusteloos zijn*, II. 15, 10. β) *onverstandig, dwaas zijn*, Od. 6, 258.

ἀπιος, ἡ, ον, (ἀπὸ, gelijk ἀπιος van ἀντι), *verwijderd, ver af*, τηλόθεν ἐξ ἀπιός γαίης, ver uit een afgelegen land, II. 1, 270. Od. 7, 25. De oude grammatici hielden het ten

onregte voor een nom. propr. en leidden het van eenen ouden koning Apis af, die in Peloponnesus regeerde. Zij verstonden daaronder Peloponnesus. Doch deze naam is eerst na Hom. ontstaan, en beide woorden verschillen ook in quantiteit, ἀπιος heeft ᾶ en Ἄπιος, ᾶ.

Ἀπισίων, ὄνος, ὁ, 1) z. van Phausius, een Trojaan, II. 11, 578. 2) z. van Hippasus, een Paconiër, II. 17, 348.

ἀπιστέω (ἀπιστος), *niet gelooven, aaniets twijfelen*, met acc. Od. 13, 339. †

ἀπιστος, ον (πίστις), *zonder geloof*: 1) *onstandvastig, trouweloos*, * II. 3, 106. 2) *ongeloovig, argwanend*, κῆρ, Od. 14, 150.

ἀπίσχω, poët. = ἀπέχω, Od. 11, 95. †
* ἀπλήστος, ον (πλήρη), *onverzadelijk, oneindig, rijk*, h. Cer. 83. v. ἀπλήτος.

ἀπλοῖς, ἴδος, ἡ, *eenvoudig* — χλαῖνα, II. 24, 230. Od. 24, 276. Het tegendeel van διπλοῖς, en hetwelk slechts eens om het ligchaam geworpen werd.

ἀπνευστος, ον (πνέω), *zonder adem, ademloos, onmagtig*, Od. 5, 456. †

ἀπό, ep. ἀπῶι, 1) praep. met gen. van, 1) *van plaats*: α) *ter aanduiding van den afstand eener plaats of van eenig voorwerp bij verb. van beweging, dikwijls tevens met het denkbeeld van hoogte*: *van — afnaar beneden*, ἀπ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε, van den wagen af, II. p. ἀπ' ἵππων, ἀπὸ τῶν ἐπιβῆναι, van den wagen, van de schepen af aangrijpen, II. 15, 386. pleon. ἀπ' οὐρανὸθεν, overdragt. ἀπὸ σκοποῦ καὶ ἀπὸ δόξης, verre van het doel en van de verwachting, d. i. tegen het doel enz. Od. 11, 344. β) *tot aanduiding des afstands van eene plaats of zaak, bij de verba van beweging*: μένειν ἀπὸ ἧς ἀλόγω, verre van zijne gemalin, II. 2, 292. pleon. ἀπὸ Τροάδθεν, II. 24, 492. overdragt. ἀπὸ θυμοῦ εἶναι, ver van het hart, gehaat zijn, II. 1, 562. 2) *van tijd*: *na, sedert*, ἀπὸ δεύτων, na den maaltijd, II. 8, 54. 3) *in andere verhoudingen, bij welken een uitgaan van iets onderstelt*: α) *van oorsprong*: οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης ἐστὶ, hij stamt noch van den eik, noch van de rots af, spreekwoord, voor, hij is niet van onzekere afkomst, Od. 19, 163. β) *van het geheel in betrekking tot dezelfs deelen*, of wat tot hetzelfde behoort: κάλλος, ἀπὸ Χαρτων, Od. 6, 18. αἶσα ἀπὸ ληίδος, Od. 5, 40. ἄνδρες ἀπὸ νηὸς, k. 6, 6. c) *van de oorzaak*: ἀπὸ σπουδῆς, uit ernst, II. 12, 233.

α) *van middel en werktuig*, ἀπὸ χειρὸς ἔβλητο, II. 11, 675. ἀπὸ βιοῖο πέτρην, met den

boog, Π. 24, 605. 11) als adv. zonder casus, poët. *af, los, verre van*, waar men het gewoonlijk met het verbum moet verbinden, *πάνιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν βλημένον*, Π. 21, 594. 111) in verbinding met verba beduidt het, *af, los, weg, voort*, en toont eene scheiding of gebrek aan.

ἀπο (met teruggehaald accent) wordt geschreven, als het na het substantivum, dat het regeert, staat, Od. 6, 12, h. Ven. 77. *θεῶν ἀπο*, ook in de betekenis van *verre van*, wordt het door velen zoo geschreven, Od. 15, 517.

ἀποαινύμι, poët. v. ἀπαίνυμι.

ἀποαιρέομαι, poët. v. ἀφαίρεομαι.

ἀποβαίνω (βαίνω), fut. ἀποβήσομαι, aor.

2. ἀπέβην, ep. aor. 1. med. ἀπεβήσατο en ἀπεβήσατο = ἀπέβην, 1) *weggaan, vertrekken*, ἐκ πολέμου, Π. 17, 189. 2) *afstijgen*, ἐξ ἵππων, van den wagen, Π. 3, 265. en gen. alleen, Π. 5, 227.

ἀποβάλλω (βάλλω), alleen in tmesis, aor. 2. ἀπέβαλον, 1) *afwerpen*, met acc. — *χλαῖναν*, den mantel afwerpen. 2) *laten vallen*: — *δάκρυ παρειῶν*, tranen van de wangen, Od. 4, 198. *ἦρας ἐς πόντον*, de schepen in zee laten loopen, Od. 4, 358.

ἀποβήσομαι, 2. ἀποβαίνω.

ἀποβλήτος, ον (βάλλω), *verwerpelijk, verachtelijk*, ἔπεια, δῶρα, Π. 2, 361, 3, 65.

ἀποβλύζω (βλύζω), *orborelen, uitspruwen*, Π. 9, 491, †

ἀποβρῆξω (βρῆξω), part. aor. 1. ἀποβρῆξας, *uitslapen*, Od. 9, 151. 12, 7.

ἀπογυῖω (γυῖω), conj. aor. 1. ἀπογυῖωσάω: *geheel verlammen*, in het algem. *verzwakken, krachteloos maken, ontzenuwen*, Π. 6, 265. †

ἀπογυμνῶ (γυμνῶ), part. aor. 1. p. ἀπογυμνωθεῖς, *ontblooten*, vooral, van wapenen berooven, Od. 10, 301, †

ἀποδάξομαι, ongebruik. praes. hetwelk de tijden geeft voor ἀποδαίομαι.

ἀποδαίομαι, (δαίω), poët. fut. ἀποδάσομαι, ep. σσ, aor. 1. ἀπεδασάμην, *uitdeelen aan anderen*: *τινὶ τι*, iemand iets toedeelen, Π. 17, 231. 24, 595.

ἀποδειδίσομαι (δειδίσομαι), poët. *afschrieken, doen terugdeinzen*, Π. 12, 52. †

ἀποδειροτομέω (δειροτομέω), fut. — ἦσω, *den hals afsnijden, slagten*, *τινά*, Π. 18, 336.

ἀποδέχομαι (δέχομαι), dep. med. aor. 1. ἀπεδέξαμην, *aannemen, ontvangen*, met acc. *ἀποινα*, Π. 1, 95. †

ἀποδιδάσκω (διδάσκω), part. aor. 2.

ἀπόδρας, *ontloopen, ontvlieden*, Od. 16, 65. 17, 516.

ἀποδίδομι (δίδομι), fut. ἀποδώσω, aor. 1. ἀπέδωκα, aor. 2. opt. ἀποδοίην, infin. ἀποδοῦναι, 1) *terug* — *weder geven, uitleveren*, *τί τι*, vooral van dingen, die men schuldig is terug te geven, van daar: 2) *vergoeden, vergelden*, — *θρόετρα τοκεῦσιν*, aan de ouders de kosten der opvoeding vergoeden, de verzorging vergelden, Π. 4, 478. 17, 302. — *πάσαν λάβην*, de geheele versmading boeten, Π. 9, 387.

ἀποδίεμαι (δίεμι), poët. *terug jagen, verdrijven*, — *τινά ἐκ μάχης*, iem. uit den slag verjagen, Π. 5, 763. † *vergel. δέιμαι*.

ἀποδοχμούω (δοχμούω), aor. 1. ἀπεδόχμωσα, *zijdelings krommen, ter zijde buigen*, — *αὐχίνα*, den hals, Od. 9, 372. †

ἀπόδρας, v. ἀποδιδάσκω.

ἀποδρύπτω (δρύπτω), aor. 1. ἀπέδρυσαι, aor. 1. pass. ἀπεδρῦσθην, *afkrabben, afscheuren, opruijen*, met acc. Od. 17, 480. *ἐνθα ἂν ἀπὸ ξινοῦς δρύφθῃ*, hier zoude hem de huid afgescheurd zijn, Od. 5, 426.

ἀποδρῦω = ἀποδρῦπτω, in ἴνα μὴ μὴ ἀποδρῦφοῖ ἐλκυστάζων, opdat hij hem niet door het heen en weder slepen, de huid verscheure, Π. 23, 187. (praes. optat. of optat. aor. 2. van ἀποδρῦπτω).

ἀποδύνω, poët. voor ἀποδύομαι, alleen in impf. ἀφένδνε βοείην, *hij legde de runderhuid af*, Od. 22, 364. †

ἀποδύω (δύω), fut. ἀποδύσω, aor. 1. ἀπέδυσα, aor. 2. ἀπέδυν, aor. 1. med. ἀποδυάμην, 1) transit. praes. act. en fut. en aor. 1. *afstrekken, uittrekken*, met acc. *εἴματα*, iemand de kleederen, voorn. van het uittrekken der wapenrusting van de gesneuvelden, Π. 4, 532. 2) intransit. med. en aor. 2. *zich zelven iets uittrekken*, *εἴματα*, de kleederen afleggen, Od. 5, 343.

ἀποείκω, poët. v. ἀπέικω (εἴκω), *afwijken, ontwijken*, met gen. *θεῶν ἀπέικε κελεύδου*, verlaat der Goden weg, Π. 3, 406. voor de gewone lezing, ἀπέειπε.

ἀποείπον = ἀπέϊπον.

ἀποέρω, poët. v. ἀπέιργω, alleen impf. ἀποεργαθεν, *afhouden, verwijderen*, *τινά τι*, Π. 21, 599. — *δάκκα οὐλῆς*, hij nam de lompen van het likteeken, Od. 21, 221.

ἀποέρω, ep. v. ἀπέιργω, impf. ἀπέεργον, *afhouden, scheiden, van een scheiden*, *τί τι*, *οὐδὲ κληῖς ἀποεργε αὐχίνα τε στήθος τε*, waar het sleutelbeen hals en borst scheidt, Π. 8, 326. — *τινά τι*, iemand van iets wegdrijven, Π. 24, 238. *ἀποεργμένη*, h.

Ven. 47, is part. perf. pass. zonder reduplicatie.

ἀποέρσει, een defect. ep. aor. 1. indic. conj. ἀπόερση, opt. ἀποέρσειε, Il. 6, 348. 21, 283, 329. wegrukken, wegslepen, verzwelgen. (Men leidt het gewoonlijk af van ἀπέρῃω, ἀπέρῃω).

ἀποθαυμάζω (θαυμάζω), aor. 1. ἀπεθαυμάσα, zeer bewonderen, zeer verbaasd staan, met acc. Od. 6, 49. †

ἀπόθροτος, on (ἀποτίθῃμι, θέσασσασθαι, wenschen), verworpen, veracht, — κύων, Od. 17, 296. †

ἀποθνήσκω (θνήσκω), part. perf. ἀποτεθνήκως, sterven, in perf. dood zijn, Il. 22, 432.

ἀποθορών, z. ἀποθρόσκω.
ἀποθροσκω (θροσκω), aor. 2. ἀπέθορον, 1) afspringen, wegspringen, met gen. νῆος, van het schip afspringen, Il. 16, 748. 2) opstijgen, absol. van den rook, Od. 1. 58.

ἀποθύμιος, on (θύμος), eigenl. van het hart verwijderd, onaangenaam, ongevallig, ἀποθύμια ἔρδειν, ongenoegen veroorzaken, Il. 14, 261. †

ἀποικίζω (οικίζω), aor. 1. ἀπώκισα, laten verhuizen, in andere woonsteden verplaatsen, τινά ἐς νῆσον, Od. 12, 135. †

ἀποινα, τῷ (α, ποίνη), 1) losgeld, losprijs, waarvoor men de vrijheid van eenen krijgsgevangene kocht, Il. 1, 13. of de prijs, waarvoor een overwonnen in den slag zich leven en vrijheid koopt, Il. 2, 230. 2) in het algem. vergoeding, schadevergoeding, Il. 9, 120. (alleen in plur. gebruikelijk.)

ἀποίσω, z. ἀποφέρω.

ἀπολομαι (οἰλομαι), dep. med. 1) afwezig, verwijderd zijn, Od. 4, 109. πολέμοιο zich van den krijg verwijderd houden, Il. 11, 408. 2) zich verwijderen, weggaan, τινός, Il. 19, 342.

ἀποκαίνυμαι (καίνυμαι), dep. med. poët. overtreffen, overwinnen, τινά τιν, iem. in iets, * Od. 8, 127.

ἀποκαπύω (καπύω), aor. 1. ἀπεκάπυσα, ep. sa. uitademen, uitblazen — ψυχῆν, Il. 22, 467. †

ἀποκείρω (κείρω), ep. aor. 1. ἀπέκερσα, aor. 1. med. ἀπεκεράμην, 1) afscheren, afsnijden, doorsnijden, met acc. τένοντε, de pezen, Il. 14, 466. 2) med. zich zelven afsnijden, — χάλκην, het haar tot teeken van rouw, Il. 23, 141.

ἀποκηδέω (κηδέω), part. aor. ἀπεκηδήσας, onbezorgd, nalatig, loszinnig zijn, αἰ ε' ἀποκηδήσαντε φερόμεθα χεῖρον ἄεθλον, indien

wij nalatig zijnde, eenen geringeren prijs mochten krijgen, Il. 23, 413. †

ἀποκινέω (κινέω), aor. 1. ἀπεκίνησα, ep. iterat. van ἀποκινήσασκε, wegbewegen, wegdrijven, wegnemen, met acc. — δέπας τραπέζης, den beker van de tafel wegnemen, Il. 11, 636. — τινά θυράων, iemand van de deur wegdrijven, Od. 22, 107.

* ἀποκλέπτω (κλέπτω), fut. ἀποκλέψω, afstelen, h. Merc. 522.

ἀποκλίνω (κλίνω), afbuigen, doen afwijken, afwenden, met acc. — βοῦς εἰς αὐλήν, de runderen naar den stal terugdrijven, h. Ven. 169. trop. ἄλλῃ ἀποκλίνειν, ergens anders heen brengen, eene andere verklaring geven, Od. 19, 556. †

ἀποκόπτω (κόπτω), fut. ἀποκόψω, aor. 1. ἀπέκοψα, afhouwen, afsnijden, met acc. — αὐχένα, τένοντας, — παρῆρον, het nevens loopende paard afhouwen, door de riemen, waarmede het aangespannen is, af te snijden, Il. 16, 474.

ἀποκοσμέω (κοσμέω), door afnemen in orde brengen, van daar: opruimen, met acc. ἔντεα δαιτός, het gereedschap van den maaltijd, Od. 7, 232. †

ἀποκρεμάννυμι (κρεμάνω), aor. 1. ἀπεκρέμασα, naar beneden laten hangen, laten zakken, ἡ ὄρησιν αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, de vogel liet den hals zakken, Il. 23, 879. †

ἀποκρίνω (κρίνω), in part. aor. 1. pass. ἀποκρινθεῖς, afzonderen, uitschiften, τῷ οἶ, ἀποκρινθέντε, ἐναντίω δρυμνήστην, zij stortten, gescheiden (van de hunnen) op hem in, Il. 5, 12. †

ἀποκρύπτω (κρύπτω), aor. 1. ἀπέκρυψα, verbergen, geheim houden, verheelen, τινί τι, iem. iets verbergen. — τινά νόσφιν θανάτω, iem. voor den dood verbergen, d. i. hem aan den dood ontrukken, Il. 18, 465.

ἀποκτάμεν, ἀποκτάμεναι, z. ἀποκτείνω.

ἀποκτείνω (κτείνω), aor. 1. ἀπέκτεινα, aor. 2. ἀπέκτανον, ep. ἀπέκταν, as, a, infin. ἀποκτάμεν, v. ἀποκτάνα, aor. 2. med. in pass. beteekenis; ἀπεκτάμην, part. ἀποκτάμενος, dooden, ombrengen, ter nedervellen, vermoorden, τινά χάλκην, iem. met de koperen spies, ἀπέκτατο πιστός ἑταῖρος, de getrouwe medgezel werd omgebracht, Il. 15, 437.

ἀπολύμπω (λύμπω), 1) afstralen, terugkaatsen, — τινός, van iets: ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπε, zoo wederkaatste het van de lans, Il. 22, 319. 2) med. χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλῇ, bevalligheid straalde er af, Il. 14, 183. h. Ven. 175.

ἀπολείβω (λείβω), laten afdruppelen,

med. *afdruppelen, druipen*, τινός, van iets: ὄρνέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, van het digt gewevene lijnwaad druppelde de vloeibare olie af, d. i. het was zoo digt, dat de olie er niet door heen vloeide, of, zoo blinkend, dat er olie scheen af te vloeijen, Od. 7, 107. † — *πλοκάμων*, h. 23, 3.

ἀπολείπω (λείπω), 1) *achterlaten, overlaten*, οὐδ' ἀπέλεπεν ἔγκατα, niet eens de ingewanden liet hij over. Od. 9, 292. 2) *verlaten, van eene plaats, — δόμον*, II. 12, 169. 3) *intrans. van daar gaan, uitgaan, ontbreken*, Od. 7, 117.

ἀπολέσκετο, z. ἀπόλλυμι.

ἀπολήγω (λήγω), fut. ἀπολήξω, (poët. ἀπολήξω), aor. 1. ἀπέληξα, 1) *aflaten, ophouden*, — met gen. *μάχης*, met den strijd ophouden. — *ειρεσίης*, met roeijen uitscheiden, Od. 12, 224. b) met partic. οὐδ' ἀπολήγει χαλκῷ δηϊόων, hij liet niet af met het staal neder te vellen, II. 17, 565. Od. 19, 166. 2) *absol. ophouden, vergaan*, II. 6, 149.

ἀπολιχμάω (λιχμάω), *afstikken*, in Hom. alleen med. οἱ δ' ὠτελιγν αἶμ' ἀπολιχμήσονται, die van de wond het bloed zullen afstikken, II. 21, 123. †

ἀπολλήξῃς, etc. z. ἀπολήγω.

ἀπόλλυμι (ἄλλυμι), fut. ἀπολλέσω, ep. σσ, aor. 1. ἀπόλεσα, en ἀπέλεσσα, med. aor. 2. ἀπολόμην, perf. 2. ἀπόλωκα. 1) *act. transit. 1) verdueren, vernielen, doodden, vermoorden*, vooral in den veldslag. met acc. II. 1, 268. ook van zaken: *veruoesten*, — *Ἴλιον*, II. 5, 648. 2) *verliezen*, θυμόν, het leven verliezen, νόστιμον ἡμᾶς, den dag der terugkomst verliezen, Od. 1, 354. 11) *med. en perf. 2. heeft intransit. beteekenis: 1) omkomen, te gronde gaan, sterven, vallen*, in den strijd: dikwijls met dat. — ἄλεθρον, Od. 3, 87. zeldzamer met acc. αἶπιν ἄλεθρον, eenen ijsselijken dood sterven, Od. 9, 303. — *κακὸν μόρον*, door een kwaad noodlot omkomen, Od. 1, 166. ἐπὶ τινι, door iemand omkomen, Od. 3, 235. 2) *verloren gaan, verdwijnen*, in aor. *verloren zijn*, καρπὸς ἀπόλλυται, de vrucht gaat verloren, Od. 7, 117. ὕδωρ ἀπολόσκετο, het water verdween, Od. 11, 586. ἀπὸ τε σπρίον ἵππος ἄλαεν, de slaap is voor hen verloren, II. 10, 186. οὐ γὰρ σπῆν γε γένος ἀπέλωλε τοκήων, want het geslacht uwer ouders is niet verloren, d. i. gij zijt niet van onbekende afkomst, of, gij zijt niet ontaard, de adel der voorvaderen ging bij u niet te gronde, Od. 4, 62.

Ἀπόλλων, ὠνος, ὁ Apollo, z. van Zeus

en Leto, broeder van Artemis, volgens II. 4, 101. in Lycië geboren, (z. *Λυκίηνης*), of naar latere overlevering, op Delos, h. Ap. 27. met golvende lokken en met de eeuwige schoonheid der jeugd versierd. Bij Hom. is hij nog van Helios gescheiden, en komt voor 1) als *straffende God*: als zoodanig voert hij boog en pijlen, (van daar de bijn. ἀργυρότοξος, κλυτότοξος, ἑκατος, etc.) Met zijne pijlen doodt hij die mannen, welke niet eenen gewelddadigen, maar snellen, natuurlijken dood sterven, gelijk de snelle dood der vrouwen aan Artemis wordt toegeschreven, Od. 11, 318. 15, 410. Doch hij doodt ook uit toorn: hij zendt pest en ziekten onder de menschen, II. 1, 42. 2) als God der *voorspelling*: zij n orakel is in het rotsige Pytho, II. 9, 405, hij verleent de gave, om de toekomst te voorspellen, II. 1, 72. 3) als God van het *gezang* en *saarenspel*. Hij leert aan de zangers de kennis der vroegere tijden, Od. 8, 488. en vervrolijkt door saarenspel de gastmalen der Goden, II. 1, 602, 4) eindelijk spreekt Hom. ook van hem als *beschermer* der kudden: hij voedt de merrie van Eumelus, II. 2, 766. en weidt de kudden van Laomedon, II. 21, 448. In de Ilias is hij altijd aan de zijde der Trojanen, en wordt als beschermgod in Troje en op de Aziatische kust, (Chryse, Cilla) vereerd, II. 4, 509. z. de bijn. n. Σμυθεύς, Φοῖβος. (Ἀπόλλων, heeft eigenlijk ἄ, doch in de casus van vier lettergrepen ook ἄ.)

ἀπολούω (λούω), aor. 1. ἀπέλουσα, fut. M. ἀπολούσομαι, aor. 1. med. ἀπελουάμην. 1) *afwasschen, afspoelen*, met dubbel acc. Πάτροκλον βρότον αἱματόεντα, Patroclus het bloedige stof afwasschen, II. 18, 345. 2) *med. zich afwasschen, zich reinigen*, — ἄλμην ἄμοῖν, het zee water van de schouders afspoelen, Od. 6, 219, met dubb. acc. II. 23, 41.

ἀπολύμαινομαι (λυμαινομαι), med. 1) *zich reinigen*, vooral in godsdienstigen zin, zich voor het offer door een bad reinigen, als men zich door de eene of andere vorriging, bijv. door het aanraken van een lijk, verontreinigd had. * II. 1, 313. 2) *verdueren*: van daar,

ἀπολύμαντηρ, ἦρος, ὁ, *de verduerer, verwoester*, — *δακῶν*, de verduerer der gastmalen, *rustverstoorder*, zoo wordt de bedelaar genoemd, Od. 17, 220.

ἀπολύω (λύω), aor. 1. ἀπέλυσα, fut. med. ἀπολύσομαι, 1) *losmaken, afdoen*: ἱμάντα κορύνης, den riem van den ring losmaken, Od.

21, 46. 2) *loslaten, bevrijden*, iem. voor eenen losprijs ontslaan, II. 1, 95. 6, 427. *loskoopen, lossen*, τινὰ χρυσοῦ, iem. voor goud, II. 22, 50.

ἀπομηνίω (μηνίω), fut. ἀπομηνίσω, aor. 1. ἀπεμηνίσα. in zijnen toorn volhardend, τινί, II. 2, 772. Od. 16, 378.

ἀπομνήσκομαι (μνήσκω), med. aor. 1. ἀπεμνήσκαμ, *zich herinneren*, II. 24, 428. † hier is, τινί, dat comm.

ἀπομνήμι en ἀπομνήμι, (δύμνημι), impf. ἀπομνήμι, en 3 pl. ἀπομνήμι, aor. 1. ἀπομνήμι, 1) *zweren*, den eed in den volkomen vorm geheel afleggen, — ὄρκον, eenen eed afleggen, Od. 2, 377. 2) *met eede bevestigen*, dat men iets niet doen zal, ἀφωμεν, (tegengesteld. ἐπόμνημι), * Od. 10, 345, 18, 58.

ἀπομόγγυμι (μόγγυμι), aor. 1. med. ἀπομόγγυμι, 1) *afwisschen, afdroogen*, met acc. — αἷμα, het bloed, II. 5, 798. 2) med. *zich afwisschen*, πατείας, χειρά, de wangen met de handen afdroogen, Od. 18, 200. — δάκρυ, Od. 17, 304.

ἀπομυθέομαι (μυθέομαι), dep. med. *afraden*, τινί τι, II. 9, 109. †

ἀποκύω (κύω = κύω), poët. ongebr. praes. aor. 1. ἀπέκυσα ep. σα. aor. 1. med. ἀπεκυσάμην, eigenl. maken, dat iemand op eene andere plaats woont, 1) *hem ergens heen verplaatsen, brengen*, vd. zenden, met acc. — κοίτην ἄψ, het meisje weder terugzenden, II. 16, 86. 2) *van woonplaats veranderen, verhuizen*, — Δουλιχίον, naar Dulichium trekken, II. 2, 629.

ἀπονέομαι (νόμαι), dep. alleen pr. on impf. *weggaan, terug keeren, naar huis keeren*, ἐκ μάχης, II. 16, 252. προτί ἄστυ, naar de stad, II. 12, 74. ἐπὶ νῆας, naar de schepen, II. 15, 305. ἐς πατρός sc. δόμον, Od. 2, 195.

ἀπονῆθ' z. ἀπονῆμι.

ἀπονίζω (νίζω), in praes. en impf. gebruikt voor ἀπονίπτω, 1) *afwasschen*, met acc. Od. 23, 75. 2) med. *zich afwasschen*, met acc. — ἰδρῶ θάλασση, zich het zweet in de zee afwasschen, II. 10, 575.

ἀπονῆμι (ἄνῆμι), bij Hom. alleen med. ἀπονῆμαι, fut. ἀπονήσομαι, aor. 2. alt. ἀπονήμην, ep. ἀπονήμη, opt. 2. sg. ἀπόναω, part. ἀπονήμενος, *gebruiken, genieten, nut trekken* — τινός, van iets: οἷος τῆς ἀρετῆς ἀπονῆσται, hij wil alleen van zijne dapperheid genot hebben; *zich over deselve verheugen*, II. 11, 763. οὐδέ — ἧς ἡβης ἀπονῆθ', hij trekt geen partij van zijne jeugd, II. 17,

25. ook absol. οὐδ' ἀπόνῆτο, hij had er geen voordeel, nut van, Od. 17, 293.

ἀπονίπτω (νίπτω), latere vorm v. νίζω; praes. med. eens, Od. 18, 179. aor. 1. ἀπένηρα, aor. med. ἀπενήραμην, 1) *afwasschen, afsproelen*, met acc. — βρότον ἐξ ἀτελείων, het bloed van de wonden, Od. 24, 189. 2) med. *zich afwasschen*, met acc. χροῖτα, het ligchaam, Od. 18, 172.

ἀπονοστήω (νοστήω), fut. ἀπονοστήσω, *terug keeren, terugkomen, naar huis terug gaan*, ook met ἄψ, II. 1, 60.

ἀπόνοσφι, voor eene vokaal, ἀπόνοσφην (νόσφι), 1) adv. *gescheiden, verwijderd, ver af, afgezonderd*, II. 2, 233. τραπεῖσθαι, *zich afwenden*, Od. 5, 350. 2) praep. *verwijderd, ver af*, met gen. — ἐμεῦ, verre van mij, II. 1, 541.

* ἀπονοσφιζέω (νοσφιζέω), aor. 1. ἀπενοσφισα, ep. σα. *afzonderen, scheiden*, — τινὰ δόμον, h. Cer. 158. pass. *berooft worden*, — θεῶν ἰδωδῆν, h. Merc. 562.

ἀπόξέω (ξέω), aor. 1. ἀπέξεσα, *afschaven, afsnijden, afshonwen*, met acc. — χεῖρα, = ἀποκόπτω, II. 5, 81. †

ἀποξύνω (ξύνω), aor. 1. ἀπέξυνα, *scherpen, spits maken*, met acc. — ῥετμά, roei-riemen, Od. 6, 269, 9, 326. Volgens sommigen is het gelijk in beteekenis met ἀποξύνω, en moet men ἀποξύνουσι, voor ἀποξύνουσα, lezen.

ἀποξύω (ξύω), = ἀποξέω, aor. 1. ἀπέξυσα, *afschaven; gladmaken*, — γῆρας, den ouderdom afstrijken, zich verjongen, een beeld dat van de slangen, welke van huid verwisselen, ontleend is, II. 9, 446. †

ἀποπαπταίνω (παπταίνω), fut. ἀποπαπτανέω, ep. v. ἀποπαπτανῶ, om zich heen zien, om te vlugten, *vreesachtig rondzien*, II. 14, 101. †

ἀποπαύω (παύω), aor. 1. ἀπέπαυσα, fut. med. ἀποπαύσομαι, 1) act. *doen ophouden, terug houden, stremmen*, τινὰ iemand, II. 18, 267. — τινός, van iets: — πολέμου, van den krijg laten uitrusten, II. 11, 323. ook met infin. τινὰ ἀλητεύσειν, iemand verhinderen te bedelen, Od. 18, 114. 2) med. *ophouden, uitrusten*, — πολέμου, zich van den kamp onthouden, II. 1, 422. Od. 1, 340.

ἀποπέμπω (πέμπω), fut. ἀποπέμψω, ep. ἀπέμψαι, Od. 15, 83. aor. 1. ἀπέπεμπα, 1) *af terug zenden, laten gaan*, met acc. 2) *terugzonden*, Od. 17, 76.

ἀποπέσθησι, z. ἀποπίπτω.

ἀποπέτομαι (πέτομαι), aor. 2. ἀπεπτάμην, part. ἀποπτάμενος, *wegvliegen, terugvlie-*

gen, van den pijn, Il. 13, 587. van den God der droomen: ὄχετ' ἀποπτάμενος, hij verdween in de vlugt, Il. 2, 71. van de ziel, Od. 11, 222.

ἀποπίπτω (πίπτω), aor. 2. ἀπέπεσον, *afvallen, afstorten*, Il. 14, 351. van de vledermuizen: — ἐκ πέτρης, van de rots afvallen, Od. 24, 7.

ἀποπλάζω (πλάζω), alleen aor. p. ἀπεπλάγχθην, part. ἀποπλαγχθείς, act. *doen afdwalen, pass. afdwalen, afzwerfen*, Od. 8, 573. — νήσου, van het eiland afgedreven worden, Od. 12, 285 ἀπὸ θωρήκος πολὺν ἀποπλαγχθείς, ἐκὰς ἔπτατο διστός, verre van het harnas afgedwaald, vlood de pijn verre weg, Il. 13, 592. ἡ μὲν ἀποπλαγχθείσα (τρυφάλεια) χαμαὶ πέσε, verre wegspringend, viel de helm op den grond, Il. 13, 578.

ἀποπλείω, poët. v. ἀποπλίω (πλέω), *afzietlen, wegvaren*, — οἰκάδε, Il. 9, 418.

ἀποπλύνω (πλύνω), *afwasschen, afsproelen*, met acc. alleen de iterat. vorm van impf. λῆιγγας ἀποπλύνεσκε, de zee spoelde de steenen af, Od. 6, 95. †

ἀποπλώω, ion. = ἀποπλέω; ep. aor. 2. ἀπέπλω, Od. 14, 339. †

ἀποπνέω, ep. ἀποπνεύω (πνέω), 1) *uitademmen, uitblazen*, met acc. πυρός μένος, het geweld des vuurs uitblazen, van de Chimaera, Il. 6, 182. — πικρὸν ἄλός ὄδμην, vurigen reuk der zee uitademmen, Od. 4, 406. 2) *uitblazen* — θυμὸν, den adem uitblazen, sterven. Il. 4, 524. zonder θυμὸν, Batr. 99.

* ἀποπνίγω (πνίγω), aor. 1. ἀπέπνιξα, *geheel verstikken, verworgen*, τινὰ, Batr. 119.

ἀποπρὸ (πρὸ), 1) adv. *verre weg*, — φέρειν, Il. 16, 669. 2) praep. met gen. *verwijderd, verre van*, — νεῶν, Il. 7, 334. In zamenstellingen versterkt het ἀπὸ.

ἀποπροαιρέω (αἰρέω), part. aor. 2. part. ἀποπροελών, *wegnemen, afnemen*, — τινός, van iets: — στόν, Od. 17, 457. †

ἀποπροέηχε, z. ἀποπροήημι.

ἀποπροελών, z. ἀποπροαιρέω.

ἀπόπροθεν, *verre af, uit de verte, wijd af*, Il. 10, 209.

ἀπόπροδι, (ἀποπρο), *verre*, Od. 4, 757.

ἀποπροήημι (ήημι), aor. 1. ion. ἀποπροήηκα, 1) *verre wegzenden, afsturen* — τινὰ πόλινδε, iemand naar de stad, Od. 14, 26. — ἰόν. eenen pijl afschieten, Od. 22, 82. 2) *laten vallen*. — ξίφος χαμᾶς, Od. 22, 327. (v. v. v. v.).

ἀποπροτέμνω (τέμνω), part. aor. 2. ἀποπροταμών, *er van afsnijden*, met gen. νω-

του, iets van den rug eens zwijms, Od. 8, 475. †

ἀποπτάμενος, z. ἀποπέτομαι.

ἀποπταίνω, fut. ανῶ, 3 pl. ἀποπτανέουσι, *verkeerde lezing voor ἀποπαπτανέουσι, ἀποπαπταίνω.*

ἀποπτύω, (v in praes. anceps.) (πτύω), *uitspuwen, uitwerpen*, τί, iets, Il. 23, 781. van de golven: ἄλός ἄχνην, Il. 4, 426.

ἀπόρρητος, on (πορθεῖω), *niet verwoest*, — πόλις, Il. 12, 11. †

ἀπόρνυμι (δρνυμι), *van eene plaats ergens heen in beweging brengen*, alleen in med. *zich in beweging zetten, opbreken* van eene plaats — Λυκίηθεν, van Lycië komen, Il. 5, 105. †

ἀπορούω (δρούω), aor. 1. ἀπόρουσα, 1) *afspringen, zich met spoed af begeven*, van den wagen, Il. 5, 20. 2) *terugspringen, wegspringen*, Od. 22, 95.

ἀπορούω (ρούω), aor. 1. ἀπόρῶσα, 1) *eigenl. afbreken*, 2) *ontrukken*, τινὰ τι, iemand iets, Od. 1, 404. — ἔτορ, van het leven be-rooven, Od. 16, 428.

ἀπορῶννυμι (ῶννυμι), aor. 1. ἀπέρῶσα, *afbreken, afscheuren*, met acc. δεσμῶν, de halster afrukken, van het paard, Il. 6, 507. Od. 9, 481. — θαιρούς, de herren der deur uitrukken, Il. 12, 459.

ἀπορῶγέω (ῶγέω), perf. 2. ἀπέρῶγα; in praes. *betekent eigenl. ik ben zeer koud, trop. zeer bevroesd zijn*, met infin. Od. 2, 52. †

ἀπορῶπτω (ῶπτω), aor. 1. ἀπέρῶσα, *wegwerpen, van zich werpen*, met acc. — καλύπτειν, den sluier, Il. 22, 406. overdragt. μῆνην, den toorn laten varen, Il. 9, 517.

ἀπορῶψέω, ῶψος, ὁ, ἡ (ῶννυμι), *eigenl. adject. 1) afgescheurd, ruw, steil; ἀκταὶ ἀπορῶψες, het uitgescheurde, rotsige strand*, Od. 13, 98. 2) ἡ — als subst. *het afgescheurde stuk, een uitvloeisel*: van eene rivier: Στυγίος ὕδατος ἀπορῶψε, een arm van het Stygische water, Il. 2, 755. van den Coeytus, Od. 10, 514. verder van heerlijken wijn: — ἀμβροσίης καὶ νέκταρος, een uitvloeisel van ambrozijn en nectar, Od. 9, 359.

ἀποσένουμι (σένω), alleen in ep. sync. aor. 2. ἀπεσούην, *wegzijlen, zich wegsproeden*, met gen. — δόματος, uit het huis, Il. 6, 390. ἐς νυχθόν, Od. 9, 236.

ἀποσκιδάννυμι (σκιδάννυμι), aor. 1. ἀπεσκιδάσα, *uit een drýven, verstrooijen*, met acc. overdragt. — νηίδα θυμοῦ, de zorgen uit het gemoed verjagen, Od. 8, 149.

ἀποσκίδνυμι, poët. andere vorm van

ἀποσκυδαίνω; bij Hom. alleen med. ἀποσκυδαίνωμαι, zich verstrooijen. II. 23, 4.

ἀποσκυδαίνω (σκυδαίνω), zeer toornig zijn, τὼ, II. 24, 65. †

ἀποσπένδω (σπένδω), uitgieten, vooral den wijn bij plegtige offerhanden en eedzweren, ter eere der Goden uitgieten, πλεngen, * Od. 3, 394. 14, 331.

ἀποστᾶδᾶ, Adv. = ἀποσταδόν, Od. 6, 143. †

ἀποστᾶδόν (ἀφίστημι), adv. van verre, verwijderd, — μάρασθαι, II. 15, 556. †

ἀποστείλω (στείλω), aor. 2. ἀπέστειλον, van daar gaan, weggaan, II. 1, 522. — σκαδε, naar huis terugkeeren, Od. 11, 132.

ἀποστίλβω (στίλβω), glans van zich geven, glinsteren, λιθοί — ἀποστίλβοντες ἀλεφatos, steenen, geheel wit, alsof zij van olie glinsterden, versta hier: ὄς, (want Hom. gebruikt deze uitdrukking bij eenen grooten glans), Od. 3, 408. †

ἀποστρέφω (στρέφω), fut. ἀποστρέψω, aor. 1. ἀπέστρεψα, ep. iterat. vorm ἀποστρέφασκε, 1) act. afwenden, terug doen keeren, terugdrijven, II. 15, 62. ἀποστρέφοντας ἐταίρους, sc. αὐτόν, vrienden, die hem zouden terugroepen, II. 10, 355. — πόδας καὶ χεῖρας, handen en voeten terugdraaijen, namelijk op den rug, Od. 22, 173, — ἵχνα, h. Merc. 76. 2) intransit. zich omwenden, omkeeren, Od. 3, 162. terug rollen van steenen, Od. 11, 597,

ἀποστρέφασκε z. ἀποστρέφω.

ἀποστρυφέλλω (στρυφέλλω), aor. 1, ἀπεστρυφέλα, met geweld terugdrijven, terugstooten, τινά τινος, iemand van iets, II. 16, 703. τῆς νεκροῦ ἀπεστρυφέλας, driemaal stieten zij hem van het lijk weg, II. 18, 158.

* ἀποσυρῶ (συρῶ), uitfluiten, h. Merc. 280.

ἀποσπάλλω (σπάλλω), aor. 1. ἀπέσφαλα, van den regten weg afbrengen, doen dwalen, missen, τινά, iem. Od. 3, 320, overdragt.: — τινά πόνοιο, veroorzaken, dat iemand het doel van zijnen arbeid niet bereikt, den arbeid verijdelen, II. 5, 567.

ἀποσχίζω (σχίζω), aor. 1. ἀπέσχισα, van een scheiden, doen splitsjen, afscheuren, afslaan, met acc. πέτρην, Od. 4, 507. †

ἀποτάμνω (ιον. v. ἀποτέμνω), aor. 2. ἀπέταμον, 1) afsnijden, in stukken snijden — στομάχους, II. 3, 292. — ἵπποιο παρηορίας, II. 8, 87. 2) med, voor zich zelven iets afsnijden — κρέα, II. 22, 347. van daar, wegdriven, — βοῦς, h. Merc. 74.

ἀποτηλοῦ (τηλοῦ), adv. wijd inde verte, Od. 9, 117. †

ἀποτίθημι (τίθημι), aor. 1. ἀπέθηκα, aor. 2. med. ἀπέθηκα, conj. ἀποθελομαι, ep. v. ἀποθῶμαι, inf. ἀποθέσθαι, 1) afleggen, wegleggen, met acc. — δέπας ἐνὶ χηλῶ, II. 16, 254.

2) med. van zich leggen, wegleggen, τί, iets. — φύσας ὄπλα τε πάντα, II. 18, 409. — τεύχεα, de wapenen nederleggen, II. 3, 89. overdr.: — ἐπιπήν, de bedreiging nalaten, II. 5, 492.

* ἀποτιμάω (τιμάω), fut. ἀποτιμήσω, niet eeren, gering achten, met acc. h. Merc. 35.

ἀποτινύμμαι, poët. v. ἀποτινύμαι — πολέων ποιήν, hij verschafte zich wedervergelting voor velen, II. 16, 398. τινά τινος, iemand voor iets doen boeten, Od. 2, 73.

ἀποτίνω (τίνω), fut. ἀποτίσω, aor. 1. ἀπέτισα, fut. med. ἀποτίσομαι, aor. 1. med. ἀπέτισαμην, 1.) act. eigenl. wederbetalen, vergelden, vooral α) in een kwaden zin: straf betalen, voor iets boeten, τὼ τι, — τίμην τῶν, iem. boete betalen, voldoening geven, II. 3, 286. — πᾶσαν ὑπερβασίην τὼν, den overmoed boeten voor iemand, Od. 13, 193. — Πατρόκλοιο ἔλωρα, boeten voor den roof aan Patroclus gepleegd, II. 18, 93. — ἐκ τε δὴ τελεῖ σὺν τε μεγάλῃ ἀπέτισαν, σὺν σφῆσι κεφαλῆσι, en dan zullen zij het zwaar met hunne hoofden geboet hebben, (aor. v. fut.) II. 4, 161. b) in goeden zin: vergelden, vergoeden, κομδὴν τὼν, II. 8, 186. — εὐεργεσίας, Od. 22, 235. vergel. Od. 2, 132. 11) med. 1) zich iets weder betalen, vergoeden laten, met acc. der zaak: — ποιήν ἐτάρων, zich de boete laten betalen, wraak nemen voor de makkers, Od. 23, 312. in het algem. strafsen — βίας, Od. 16, 255. 3, 216. met acc. des persoons, τινά, iemand doen boeten of straffen, Od. 24, 480.

ἀποτίω = ἀποτίνω, komt in praes. niet voor.

ἀποτιμήγω, ep. andere vorm van ἀποτέμνω, aor. 1. ἀπότιμησα, afsnijden, afhouwen, met acc. χεῖρας ἔλπει, II. 11, 146. van rivieren: κλιτύς, de helling afwegrukken, II. 16, 390. overdragt.: τινά τινος, iemand van iets afsnijden, — λαοῦ, II. 10, 364.

ἀποτμος, on (πότμος), ongelukkig, ellendig, II. 24, 388. superl. ἀποτμότατος, Od. 1, 219.

ἀποτρέπω (τρέπω), fut. ἀποτρέψω, aor. 2. ἀπέτραπον, aor. 2. med. ἀπέτραπόμην, 1) afwenden, afkeeren, wegdriven, τινά τινος, iem. ergens van daan — λαόν, II. 11, 758. — πολέμοιο, iem. van den krijg afbrengen, II. 12, 249. 2) med. zich afwenden, omkeeren, met αὐτίς, II. 10, 200.

ἀποτίβω (τίβω), fut. ἀποτίβω, afswij-

ven, afschuren, πολλὰ δὲ ἀμφὶ κάρη σφέλα —
 πλευραὶ ἀποτριφουσι βαλλομένοις, vele naar zijn
 hoofd geworpenen voetbankjes zullen de
 ribben des geworpenen afschuren; d. i.
 de bankjes, naar hem geworpen, zullen
 ten minste de ribben treffen, Od. 17, 232.
 †. Eenigen lezen: πλευράς en nemen σφέλα
 als nomin. minder overeenkomend met
 de dichterlijke taal.

ἀπότροπος, ον (τρέπω), afgewend, afge-
 scheiden, verre van menschen, Od. 14,
 372. †

ἀποτροπῶν, poët. nevenvorm van ἀπο-
 τρέπω, 1) afwenden, τινός, 2) med. zich afwen-
 den, τινός, van iets: τόξου τανυστός, zich ont-
 trekken aan het spannen des boogs, Od.
 21, 112; met infin, talmen, dralen, δακτύων
 ἀπερωπιώντων λεόντων, II. 18, 585.

ἀπούρας, z. ἀπαυράω.

ἀπουρίζω, fut. ἀπουρίσω, alleen, II. 22,
 489. † ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπουρίσσοιεν ἀρούρας, vol-
 gens de gewone verklaring ion. v. ἀρορίζω,
 zij zullen hem zijne akkers afperken, d.
 i. verminderen; of verwt met ἀπαυράω,
 zij zullen hem zijne landerijen ontnemen,
 andere lesing ἀπουρήσσοιεν.

* ἀποφαινών (φαίνω), aor. 1. ἀπέφηνα, aan-
 toonen, aan den dag brengen, verkondig-
 gen, Batr. 144.

ἀποφέρειω (φέρω), fut. ἀποίσω, aor. 1. ἀπέ-
 νεικα, 1) wegdragen, wegbrengen, met acc.
 van paarden, ἀπό τινος, II. 5, 257, 2) van de
 eene plaats naar de andere dragen, heen-
 brengen, τινὰ Κύωνδε, van schepen, II. 14,
 255. μῦθον τινί, iemand de rede melden,
 II. 10, 337.

* ἀποφείνω (φείνω), ontvlieden, ontlo-
 men, met acc. Batr. 42.

ἀπόφρῃσι (φρῆμι), verklaren, met ἀντικρύ,
 1) ronduit verklaren, II. 7, 362. ep. 2) med.
 even zoo: ἀπόφρασε ἀγγέλλειν, II. 9, 422, z.
 ἀπέπειον.

ἀποφθίδω (φθίδω), impf. ἀπέφθιδον,
 poët. = ἀποφθίνω, omkomen, Od. 5, 110,
 133, 7, 251. anderen lezen hier ἀπέφθιδον,
 in plaats van ἀπέφθιδον.

ἀποφθινύθω (φθινύθω), poët. 1) intrans.
 omkomen, sterven, II. 5, 643. 2) transit.
 — θυμόν, het leven verliezen, II. 16, 540.

ἀποφθίνω (φθίνω), poët. alleen, aor.
 med. sync. ἀπεφθίμην, part. ἀποφθίμενος,
 aor. 1, pass. ἀπεφθίδην, 3 pl. ἀπέφθιδεν, te
 gronde gaan, omkomen, sterven, II. 3,
 322, ἤε πεύον — ἀποφθίμην — ἠάκτων τλαίην,
 of ik uit het schip nedergestort, in zee
 omkwam, Od. 10, 51. ἀποφθίμην, optat. v.
 ἀποφθίμην.

ἀποφώλιος, ον (φωλός, of, ἀπο en ἄφωλος),
 poët. = μάταιος, 1) ijdel, nietig, ledig, on-
 bruikbaar, van het verstand: οὐκ ἀποφώλια
 εἰδώς, geene ijdele, onbruikbare dingen
 wetende, Od. 5, 182. 2) vruchteloos, zon-
 der gevolg, — εὐνά ἀθανάτων, Od. 11, 249.

ἀποχάζομαι (χάζομαι), dep. med. wij-
 ken, weggaan, met gen. — βόθρου, Od.
 11, 95, †

ἀποχέω (χέω), ep. aor. ἀπέχενα, uitgiet-
 ten, storten, — εἶδατα ἔραξε, * Od. 22, 20, 85.

ἀποψύχω (ψύχω), part. aor. 1. pass. ἀπο-
 ψυχθεῖς, 1) den adem uitblazen, a) adem-
 loos zijn, in onmagt vallen, Od. 24, 347. b)
 verkoelen, pass. II. 21, 561. 2) med. zich
 doen afwaaitjen, afdroogen, met acc. τῶ
 δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων, zij droogden zich
 het zweet uit de kleedert, II. 11, 621.

* ἀπροπέως, poët. v. ἀπροπέως, (πρέπω),
 adv. onbetamelijk, onvoegzaam, h. Merc.
 272.

ἄπρακτος, ον (πράσσω), 1) ongedaan,
 niet geschied, ijdel, vruchteloos, zonder
 gevolg, — πόλεμον πολεμῆσεν, II. 2, 121. —
 ἔριδες, II. 2, 376. 2) niet te doen, zwaar,
 onherstelbaar, onafwendbaar, ἰδίνας, Od.
 2, 79. het neutr. als adv. ἀπρακτον νίεσθαι,
 onverrichter zake terugkeeren, II. 14, 221.

ἀπραίτην (πράιμαι), adv. niet verkocht,
 zonder geld, om niet, II. 1, 99. Od. 14,
 317.

ἀπροτιμαστος, ον, ep. v. ἀπροσμάστος,
 (μάσσω), onaangeroerd, onaangetaast, II.
 19, 263. †

ἄπτερος, ον (πτερόν), ongeveugeld, zon-
 der vleugels, slechts in de spreekwijze:
 τῆ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, het gezegde was
 ongeveugeld, ontging hare aandacht niet;
 zij merkte dezelve op, schoon de woorden
 ligt ontvlieden, (πτερόεντα), Od. 17, 57,
 19, 29.

ἄπτην, ἀπτηνός, ὁ, ἡ (πτηνός), ongeve-
 derd, nóg niet in staat om te vliegen, —
 νεοσσός, II. 9, 323. †

ἄπτοειής, ἐς (πτοέω, ἔπος), onverschrok-
 ken in het spreken, stout, II. 8, 209. †
 Volgens anderen ἀπτοειής van ἀπτεσθαι,
 met woorden aantasten, vergel. II. 1,
 582.

ἄπτόλεμος, ον (πόλεμος), onkrijgshaftig,
 lafhartig, * II. 2, 201.

ἄπτω, aor. 1. ἤμα. aor. 1. med. ἠφάμην
 en ἀνάμην, aor. pass. ep. ἔαφθη, w. m. z. 1)
 act. aan vast maken, aanbinden, met acc.
 — εὐστρεφές ἔντερον διός, Od. 21, 408. 11)
 med. 1) voor zich aanbinden, — βρόχον
 ἀφ' ὑψηλοῦ μελάθρου, den strop aan den

‘hoogen balk hangen, Od. 11, 278. 2) *zich ergens aan hechten, ergens aan vastmaken*, τόπρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, zoo lang troffen de schoten met de pijlen aan weerskanten, Il. 8, 67. in het algem. *aanraken, aanvatten, grijpen, pakken*, met gen. ἀρασθαι γούνων, νηῶν, χειρῶν: κύων σὺς ἀπτεται κατόπισθε, de hond pakt het wilde swijn van achteren, Il. 8, 339. overdragt. — βρώμης οὐδὲ ποτήρος, naar spijs noch drank tasten, Od. 10, 379.

ἀπτω, fut. med. ἀφομαι, *aansteken, in vlam zetten*, alleen med. *vuur vatten, in brand vliegen*, ὅτε δὴ τὰχ' ὁ μοχλὸς — ἐν πυρὶ μέλλεν ἀρασθαι, als de paal nu weldra in het vuur zoude branden, Od. 9, 379. † ἀπύρωτος, ον (πυρώω), *zonder torens, onbevestigd*, Θῆβη, Od. 11, 264. †

ἀπυρος, ον (πύρ), *zonder vuur, nog niet ten vure gebracht*, ongebruikt van ketels en drievoeten, die nog nieuw zijn, Il. 9, 122, 23, 267. of, volgens anderen, *die niet bij het vuur gebruikt worden*, bijv. om wijn te mengen.

ἀπυρωτος, ον = ἀπυρος φιάλη, *eene schaal door het vuur nog niet aangeraakt*, Il. 23, 270. †

ἀπυρτος, ον (πυρθάνομαι), 1) pass. van wien men niets hoort, *onbekend*, Od. 1, 242. 2) act. die niets gehoord heeft, *onkundig, onwetend*, Od. 5, 127. met gen. μύθων, Od. 4, 675.

ἀπωθεῶ, (ἀθῆω), fut. ἀπίσω, aor. 1. ἀπίσα, ep. ἀπέωσα, fut. med. ἀπίσομαι, aor. 1. med. ἀπώσαμην, 1) *wegstooten, wegdrijven, wegdringen*, met acc. ἑνὸν, de huid afstooten, Il. 5, 308. — οὐκίλην, den nevel verdrijven, Il. 17, 649. τινὰ τινος, en ἐκ τινος, iemand ergens van gaan drijven, — ἔνδρα γέροντος, Il. 8, 96. ἐκ Τροίης, Il. 13, 367. van de baren en van den wind: van den regten weg afdrijven, *doen afdwalen*. 2) med. van zich wegstooten, *verjagen, verwijderen*, met acc. — Τρώας, Il. 8, 206. — κακὰ νηῶν, het onheil van de schepen, Il. 15, 503.

ἄρα, part. ep. ook ἄρ voor eene consonant. en enclit. ἄ (stf. ΑΡΩ), drukt uit: 1) *de naauwste verbinding van twee begrippen of gedachten: juist, dezelfde a)* in afhankelijkke volzinnen van ruimte, tijd, manier en wijze: Ἀτρείδης δ' ἄρα χεῖρα, — τὴν βάλειν, ἣ δ' ἔχε τόξον, juist die hand, met welke, Il. 13, 594. τῆ ἄρα, juist daar, waar, Il. 14, 404. 11, 149. — ἦμος, τῆμος ἄρ, juist als, εὐτ' ἄρα, ὅτ' ἄρα, juist toen nu, τὸτ' ἄρα, juist nu, δ) als van een voorwerp,

hetwelk reeds te voren aangegeven is, iets *nieuws* zal gezegd worden: τὸν ἄρα, juist dien, Il. 13, 177. ταῦτ' ἄρα, juist dat, τῷ ἄρα, juist daarom, ἐνθ' ἄρα, juist daar, ὡς ἄρα, juist zoo. 2) geeft het ook eenen *onmiddellijken voortgang eener handeling*, en dient daarom dikwijls ter verbinding van denkbeelden, die in een naauw verband met elkander staan, terwijl het een uit het andere schijnt voort te komen: nu, *namelijk*, bij optellingen, Il. 2, 522, 546. 5, 592. verder in zinnen, die tot verklaring of opheldering dienen, ὅτι ἄρα, ἐπεὶ ἄρα, οὐνεὲ ἄρα, *dewijl namelijk*, Il. 1, 56. 13, 416. 3) bevat het ook het begrip van *snelheid* in zich, *zoodra als*, Il. 10, 273. van daar dikwijls in verbinding met: αἶψα, αὐτίκα, καραπύως; verder; ἐπεὶ ἄρα, ὅτε ἄρα, *zoodra als*, Il. 11, 641. en in den voorafgaanden en volgende zin te gelijk: ὅτε δὴ ἄρα — δὴ ἄρα τότε, dan *terstond*, Il. 16, 780. — Met eene negat. οὐδ' ἄρα beduidt a) en *niet zoo zeer terstond*, Od. 9, 92. b) en *terstond — niet* (niet meer), Od. 4, 716, 4) ook wordt het eindelijk daar gebruikt, waar men aangaande eene zaak onverwacht *narigt, gevolg of verklaring* verkrijgt: *juist, alzoo*: Patroclus zegt tegen Achilles: νηλεές' οὐκ ἄρα σολγα πατήρ ἦν ἱππῶτα Πηλεὺς etc. niet *alzoos* was uw vader, enz. Il. 16, 33. vergel. Od. 13, 209.

ἀράβειω (ἀραβος), aor. 1. ἀράβησα, *rattelen, rammelen*, van de wapenen der vallende krijgslieden, ἀράβησε τεύχε' ἐπ' αὐτῷ, Il. 4, 504. etc.

ἄραβος ὁ (ἀράσσω), *geratel, geklapper*, — ὀδόντων, tandgeklapper, Il. 10, 375. † Ἀραιῦροῦ, ἡ, st. en streek in Argolis, het latere Phlius, Il. 2, 571.

ἀραιός, ἡ, ὄν, 1) *dun, smal, eng*, — πνήμαι, Il. 18, 411. — γλώσσαι, Il. 16, 161. — εἰσοδος, de smalle ingang eener haven, Od. 10, 90. 2) *zwak, onkrijgshaftig*, van de hand van Aphrodite, Il. 5, 425.

ἀράομαι, (ἀρά), dep. med. fut. ἀρήσομαι, aor. 1. ἠρασάμην, 1) *bidden, smeeken*, tot de Goden, met dat. — Ἀπόλλωνι. Il. 1, 35. 2) *wenschen*, doch alleen, waanneer men den wensch luide te kennen geeft, met infin. Il. 3, 318, Od. 1, 164. met ἕως en opt. Od. 19, 367. *toewenschen*, met acc. ἐπεὶ — ἀρήσει' Ἐρινύς, zoodra zij de komst der Erinnyen zal toewenschen, Od. 2, 135. Eens ἀρήμεναί, voor ἀρῶν, infin. act. of aor. 2. p. πολλὰκι που μέλλεις ἀρήμεναί, dikwijls sult gij wel gebeden hebben, Od. 22, 322.

ἀραρίσκω (ΑΡΩ), poët. aor. 1. act. ἤρασα, infin. ἄρασαι, aor. 2. act. ἤραρον, ep. ἄραρον, part. ἀραρών, perf. ἄρασα, part. ἀρηώς, fem. ἀραρία, plusqpf. ἀρήρειν, aor. 1. pass. alleen 3 plur. ἄρθεν, II. 16, 211. ep. aor. 2. med. part. ἄρμενος, (het praes. ἀραρίσκω. Od. 14, 23. is uit aor. 2. act. gevormd.) I) transit. in aor. 2. en 2. act. (de laatste twee keeren intransit. II. 16, 214. Od. 4, 777), *voegen*, vd. 1) *invoegen, verbinden, vast maken, vervaardigen*, τὶ, iets τινί, waarmede, waaruit: κέρα, de hoornen aan een voegen, II. 4, 110. οἱ δ' ἐπει ἀλλήλους ἄραρον βόεσσι, toen zij zich met de schilden vast in een hadden gesloten, II. 12, 105. en pass. μᾶλλον δὲ σίγῃς ἄρθεν, (ep. v. ἄρθησαν), de benden sloten zich meer in elkander, II. 16, 211. τὶ τινί, iets in iets voegen: ἑκεία σταθίνας, Od. 5, 252. — ἄγγισον ἅπαντα, alles in vaten bewaren, Od. 2, 289. vd. in het algemeen: *zamenvoegen, vervaardigen, bouwen*, τὶ τινί, iets ergens mede: ταίχον λίθοισι, eenen muur met steenen bouwen, II. 16, 212. in welken zin ook het perf. ἄρθεν, Od. 5, 248. staat, (hetwelk echter eene verkeerde lezing voor ἄρασαν is), overdragt.: μνηστῆρας θάνατον, den vijers den dood bereiden, Od. 16, 169. 2) *uitrusten, welvoorzien*, τὶ τινί, iets ergens mede, πόμασιν ἀφορέας, Od. 2, 353, ἤα ἐμέχρον, Od. 1, 280. overdr. ἤραρε θυμὸν ἔδωδῆ, hij voorzag, versterkte zijn gemoed met spijs, Od. 5, 95. 3) iemand iets *aanpassen, aangenaam maken*, slechts. II. 1, 136. γέρας ἄραρτες κατὰ θυμὸν, nadat zij mij een erbewijs naar mijnen zin aangepast, d. i. uitgezocht hebben. II) intransit. in perf. en plusqpf. 1) *te zamen gevoegd, vast in een gesloten zijn*, in het algem. *passen, aanpassen, vastaanleggen*. Τρῶες ἀρηότες, de dicht aan een geslotene Trojanen, II. 13, 800. en zoo ook de, aor. 2, II. 16, 214. ζωστήρ ἀρηώς, een dicht aan het lijf gesloten, wel passende gordel, II. 4, 134. gewoonlijk met dativ: θώρηξ γυάλισσι ἀρηώς, een harnas, uit platen zamengevoegd. II. 15, 530. cf. Od. 6, 267. *passen*, τινί, voor iets: δοῦρα παλάμῃων ἀρηεί, II. 3, 338, κινῆν ἑκατὸν πολλὸν πρυλέσθ' ἀραρία, II. 5, 744. zelden met praep. ἐν ἀρμονίῃων ἀρήη, de balken bleven nog vast, pasten nog in de voegen, Od. 5, 361. cf. ἀρμονίη, πλῆθοι, ποτὶ τεύχος ἀρηότες, vaten tegen den muur leunend, Od. 2, 342. overdragt.: οὐ φεοῖν ἦσαν ἀρηώς, niet vast van verstand, Od. 10, 553. 2) *uitgerust, welvoorzien, begaafd zijn*, — σκολιπέσσι, met palissaden,

II. 12, 56. ζώνη ἑκατὸν θυσάνους ἀραρία, II. 14, 181. cf. Od. 6, 267. 3) *passend, aangenaam zijn, bevallen*, μῦθος, ὃ πᾶσιν ἤραρεν, die allen beviel, Od. 4, 777. aor. 2. hier intransit. III) Med. alleen part. aor. 2. sync. als adjunct. ἄρμενος, ἦ, ον, *aangevoegd, passend, geschikt*, met dat. ἐπὶ τρυχίον ἄρμενον τῷ ἰστώ, de zeilstok aan den mast gevoegd, Od. 5, 254. met ἐν: τροχός ἄρμενος ἐν παλάμῃων, eene schijf, voor de handen geschikt, II. 18, 600.

ἀραρον, z. ἀραρίσκω.

ἀράσσω, fut. ἔσω, slaan, kloppen, was tot nu toe in de uitgaven van Hom. slechts in de tmesis van ἀπαράσσω en συνάρασσω, w. m. z. Od. 5, 248, lezen nu sommigen voor ἄρηρεν, ἀρασαν, daar ἄρηρεν, altijd intrans. gebruikt wordt. Ἀρασαν staat v. συνάρασαν, behoort bij γόμφουσι, en als zeugma ook bij ἀρμονίῃων.

ἀράγγιον, τὸ (ἀράχνη), *spinneweef*, *Od. 8, 280. 16, 35.

ἀργάλεος, ἔη, ἔον zwaar, moeijelijk, lastig, drukkend, bezwaarlijk, hetgeen ter naauwernood te doen of te verdragen is, zeldzamer, wat slechts moeijelijk uit te voeren is. — ἔργον, ἄνεμος, μνηστῆς, Od. 2, 199. dikwijls met dat. des persoons, en met infin. — μοι πᾶσι μάχεσθαι, het is mij moeijelijk, met allen te kampen. II. 20, 358. zeldzamer: ἀργάλεος Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, het is zwaar, zich tegen Zeus aan te kanten, II. 1, 589. Od. 4, 397. (α inten. en ἔργον, of van ἄλγος, met verandering der λ in ρ.)

Ἀργεάδης, ου, ὄ, z. van Argeas = Poly-melus, II. 16, 417.

Ἀργεῖος, εἶη, εἶον, (Ἄργος), 1) van Argos, *Argivisch*, Ἡρῆ Ἀργεῖη, Here van Argos, II. 4, 8. — Ἐλένη, van Peloponnesus, II. 2, 161. cf. Ἄργος, 2) subst. de Argiver, a) inwoner der stad Argos, b) de ingezetenen des koninkrijks van Argos, en dewijl deze het voornaamste volk voor Troje waren, de naam van alle Grieken, II. 2, 352.

Ἀργεαρόντης, ου, ὄ (Ἄργος, φονεῖω), *dooder* van Argos, bijv. n. van Hermes, dewijl hij den bewaker van Ió, den veeleelligen Argus doodde, II. 2, 103.

ἀργεννός, ἦ, ὄν poët. = ἀργός, *wit, witblinkend*, δῖες, θρόνοι, zilverkleurige sluijers, II. 3, 141.

ἀργέστης, ου, ὄ, volgens anderen, ἀργεστῆς, ἄο, (Ἀργέστης, is nom. prop.) (ἀργός), bijv. n. van den zuidewind. Notus, misschien, *snel wegrukkend*, (albus notus. Hor.) II. 11, 306. 21, 334.

ἀργέτι, ἀργέτα, poët. s. ἀργής.
ἀργής, ἦτος, ὁ, ἡ, wit, helder, schitterend, glinsterend, meest van den bliksem, ἑαρός, ἀργής δημός, wit vet, Il. 11, 818. 21, 127. poët. verkorte dat. en act. ἀργέτι, ἀργέτα, ibid.

ἀργικέραυτος, ὁ (κεραυτός), met eenen witten, helder schitterenden bliksemstraal, helder bliksemend, bijv. n. van Zeus: bliksemslingeraar, Il. 20, 16.

ἀργινόεις, εσσα, εν (ἀργός), wit, schitterend, bijv. n. der st. Camirus en Lycastus naar de witte kalkbergen, Il. 2, 647, 656.

— οὔρεα, h. 18, 12.

ἀργυθούς, οντος, ὁ, ἡ (ὄθους), wit van tanden, bijv. n. der wilde zwijnen en honden, Il. 10, 264.

ἀργίπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς), snelvoetig, bijv. n. der honden, Il. 24, 211.

Ἄργισσα, ἡ, plaats in Thessalië Pelagiotis aan den Peneus, het latere Argura, Il. 2, 738.

ἄργμα, ατος, τό (ἄρχω), eerstelingen des offers, de afgesneden deelen van het offer, welke men ter eere der Goden verbrande, Od. 14, 446. †

Ἄργος, ὁ, eigennaam eens honds, Od. 17, 292.

Ἄργος, τος, τό, 1) Argos, (Argi), hoofdst. van Argolis aan den Inachus, nu Argo, ten tijde van den Trojaanschen krijg zetel van Diomedes, Il. 2, 559. Het heeft de bijnaamen Ἀγαυόν, Ἰασον, ἱππόβοτον, — 2) de Argolische vlakte, het gebied, waar Agamemnon heerschte, welke te Mycenae regeerde, Il. 1, 30. 2, 108. 3) het duidt ook aan den geheelen Peloponnesus, in zoo verre Argos eene der voorname streken der Achaeërs en het magtigste rijk in den Peloponnesus was; vd. in verbinding met Ἑλλάς voor geheel Griekenland, Od. 1, 344. 4, 726. 4) — τὸ Πελασγικόν, st. in Thessalië, onder het gebied van Achilles, ten tijde van Strabo niet meer aanwezig, misschien het latere Larissa, Il. 2, 681. (ἄργος, τὸ, beteekent, volgens Strabo, vlakte, dit is bijzonder een naam der Pelagische steden, even als Λαίψα).

ἀργός, ἡ, ὄν (verwant met ἄργυρος), 1) glinsterend, schitterend, wit, bijv. n. eener gans, Od. 15, 161, en van de offerdieren, die van vet blinken, (nitidus), Il. 23, 30. 2) ras, snel, dikw. bijv. n. der honden, † πόδας ἀργοί, Il. 18, 578. Od. 2, 11. en zonder πόδας, Il. 1, 50. Volgens sommigen beteekent het witte honden, doch de

zamenhang wederspreekt dit, daar van het geheele geslacht der honden gesproken wordt. De beteekenis snelvoetig, leidt men af van α intens. en ἔργον, ἀεργός, ἀργός, zonder moeite, snel, loopend. De ware afleiding der beteekenis is eerst van het licht gebruikt, flikkerend, glinsterend, dan van het loopen der honden, snel, dewijl de snelheid der voeten in het loopen, een geflikker veroorzaakt.

Ἄργουδε, naar Argos.

ἀργυρέος, ἔη, εον (ἄργυρος), zilveren, met zilver versierd, dikwijls van het huisraad der Goden en rijken, Il. 1, 49. 5, 727.

ἀργυροδίνης, ον (δίνη), zilverstroomend, zilvergolvend, bijv. n. der rivieren, Il. 2, 753.

ἀργυροήλος, ον (ήλος), met zilveren nagels, of knoppen voorzien, ἔλεος, θεός, Il. 3, 334. Od. 7, 162.

ἀργυροπέζα, ἡ (πέζα), zilvervoetig, blinkend, bijv. n. van Thetis, Il. 1, 538.

ἄργυρος, ὁ (verw. met ἀργός), zilver, Hom. maakt zeer dikwijls melding van hetzelfde, en noemt als deszelfs vaderland, de st. Alybe, in het land van de Halizonen, (cf. Ἀλύβη). Wij vinden gereedschap in 't gedegen zilver, bijv. een mengvat, Od. 9, 203. ketels, bekers, schalen enz. Od. 1, 137. 4, 53. Op andere plaatsen schijnt het werk slechts verzilverd, met zilver overtrokken te zijn, bijv. het gevest der zwaarden, Il. 11, 31. Od. 8, 404. de deurposten in het paleis van Alcinoüs, Od. 7, 89. of met zilver omgewerkt, een zetel, Od. 19, 55. het bed van Ulysses, Od. 23, 200.

ἀργυροτόξος, ον (τόξον), met eenen zilveren boog voorzien, bijv. n. van Apollo, ook als subst. Il. 1, 37.

Ἄργυπέη, ἡ, onbekende stad in Elis, h. Ap. 422. waarvoor men Ἀργυπέεια lezen wil.

ἀργυρέος, ἔη, εον (ἄργυρος), poët. zilverglanzig, zilverwit, — οπίος, Il. 18, 50. φάρος, Od. 5, 230.

ἀργυρος, ον = ἀργυρέος, bijv. n. der schapen, Od. 10, 85.

Ἄργω, οὔς, ἡ, Argo, het schip der Argonauten, zoo geheeten, naar den maker Argos, of naar ἀργός, snel, Od. 12, 70.

ἄρδμος, ὁ, (ἄρδω), plaats waar men het vee drenkt, drenkplaats, Il. 18, 521. Od. 13, 247.

* ἄρδω, fut. ἄρσω, drenken, h. 8, 3. med. zich drenken, drinken, h. Ap. 263.

ἀρετή, ἡ (ἄρα), verwensching, bedreiging, het schelden, Il. 17, 431. 20, 109.

Ἀρεΐθουσα, ἡ, bron op de westkust van het eiland Ithaca, Od. 13, 408.

Ἀρεΐος, ον (Ἀρης), gewoonl. Ἀρηΐος, bij Hom. aan Ares gewijd, τειχος Ἀρεΐων, de muur van Ares, d. i. Thebe, Il. 4, 407.

ἀρεΐων, ἀρεΐων, beter, voortreffelijker, sterker, dapperder, een compar. die volgens de beteekenis met ἀγαθός verbonden wordt, met ἀρι of Ἀρης verwant. acc. sg. ἀρεΐω, voor ἀρεΐονα, Od. 3, 250.

Ἀρεΐων, ονος, ó, paard van Adrastus, aan hetwelk hij zijne redding bij Thebe te danken had, Il. 23, 346.

αρεΐκος, ον, ep. v. ἀρήκετος (ἄρω), onge-
daan, onvolbragt, ἔργον, Il. 19, 150. †

ἀρεΐσαι, ἀρεΐσασθαι, z. ἀρεΐσω.

ἀρεΐσω (v. ἀρεΐω), fut. ἀρεΐσω, aor. 1. act. ἤρεσα, med. fut. ἀρεΐσομαι, ep. ss. aor. 1. ἤρεσάμην, ep. ss. 1) act. bij Hom. trans. weder goed maken, vergoeden, vereffenen. ἄψ ἰδὲλω ἀρεΐω, Il. 9, 120. 2) med. meermalen: voor zich iets goed maken, vereffenen, vergoeden, ταῦτα ἀρεΐοσάμεθα, dat zullen wij wederom vereffenen, Il. 4, 362.; van personen; iemand bevreemden, tevrede stellen, verzoenen, τινά, Od. 22, 55. τινί, door iets: — τινά δάροισαν, iemand door geschenken bevreemden, Il. 9, 112.

ἀρεΐώω (ἀρεΐη), deugen, voortkomen, gedijen, Od. 8, 329. λαοὶ ἀρεΐώωσι, de volken bloeijen, Od. 19, 114.

Ἀρεΐάων, ονος, ó, een Trojaan, door Teucer gedood, Il. 6, 31.

ἀρεΐη, ἡ (met Ἀρης, ἀρηε verwant), of met de verba ἀρω, ἀρεΐω), deugdelijkheid, voortreffelijkheid, alles, waardoor iemand zich onderscheidt: bij Hom. beteekent het vooral 1) bij mannen: sterkte, dapperheid, vaardigheid des ligchaams, ook uitwendige voordeelen, geluk, eer, enς. ἀμείνων παντοίας ἀρεΐάς, ἡμῖν πόδας ἤδη μάχεσθαι, voortreffelijker in elke bekwaamheid, in het wedloopen en kampstrijden, Il. 15, 642. geluk van Ulysses, Od. 13, 45. sterkte, Od. 18, 133.2) bij vrouwen: voortreffelijkheid, bekwaamheid, schoonheid, geluk, Od. 18, 251. Het zedelijk begrip van deugd kent Homerus niet.

ἀρηΐ, ἡ, ion. v. ἀρεΐ, 1) gebed, smeeking, verzoek: meest in kwaden zin: verwensching. ἄστατος ἀρηΐ, onbarmhartige vensch, Il. 15, 598. 2) het toegewenschte verderf, onheil, Il. 12, 334. Od. 2, 59. (α of ᾶ).

ἀρηΐω (verw. met ἀρεΐώω), fut. ἀρηΐξω, helpen, bijstaan, te hulp komen, τινί, iem. dikwijls ook in de Il., met dat. instrum.: ἔπειαν καὶ χαρτόν, met raad en daad, Il. 1, 77.

ἀρηΐών, ονος, ó, ἡ, helper, helpster: als fem. Il. 4, 7.

Ἀρηΐθκος, ον (Θοός), snel als Ares, snel in den strijd, Il. 8, 298.

Ἀρηΐθκος, ó, nom. prop. 1) echtgenoot van Philomele, grootvader van Menesthius, koning van Arne in Boeotië, bijgenaamd de knodsdrager, Il. 7, 9. Lycurgus overviel hem bij den terngtogt uit Arcadië, in eene hinderlaag en doodde hem, Il. 7, 141. Zijn graf toonde men in Arcadië. 2) vader van Menesthius, Il. 7, 8. want ὄν v. 9. slaat op Ἀρηΐθκοῦ ἀνακτος. 3) een Thraciër, wagenmenner van Rhigmus, door Achilles gedood, Il. 20, 487.

Ἀρηΐος, ον, ion. = ἄρεως, aan Ares gewijd, krijgszuchtig, dapper, meest van personen: zelden van zaken: τεύχεα, ἔντεα, krijgsrusting, Il. 6, 340.

Ἀρηΐκτώμενος, ἡ, ον (κτώμεν), door Ares gedood, in den strijd gevallen, Il. 22, 72. †

Ἀρηΐλνκος (λίκος), vader van Prothoënor, w. m. z. 2) een Trojaan door Panthoës gedood, Il. 16, 308.

Ἀρηΐράτος, ον (ΦΕΝΩ, πέφαμαι), door Ares gedood, in den krijg omgebragt, Il. 19, 31.

Ἀρηΐφιλος, ó, door Ares bemind, krijgszuchtig, dapper, bijv. n. der Achaeërs, Il. 6, 73.

ἀρηΐμενοι, z. ἀρεΐομαι.

ἀρηΐμενος, ἡ, ον, een ep. part. perf. pass. van onzekere afleiding, door de scholiën verklaard: βεβλαμμένος, bezwaard, gedrukt, gekweld, γηραΐ λυγρῷ ἀρηΐμενος, Il. 18, 435. meermalen in de Od. ὕπνω καὶ καμῶτιν ἀρηΐμενος, door slaap en afmatting gekweld, Od. 6, 2. (afleiding, ἀρεΐω, verwant met βαρύν, of met ἀραιός.)

ἄρην, ó, in nom. ongebruikelijk: daarvan de synoop. casus: ἀρεΐος, ἀρηΐ, ἄρηα, plur. ἄρηες, dat. ἀρηάσι, ep. ἀρηέσσι, eigenl. het mannetjes schaap, ram, Od. 4, 85. in het bijz. het jonge schaap, lam, (van ἔρην, met a euphon. vd. ἀρηΐν, ἀρῆρηΐν, ἀρηΐν).

ἀρηρομένος, ἡ, ον, z. ἀρεΐω.

Ἀρηΐνη, ἡ, st. in Elis aan de rivier Minyoeis, misschien het latere Samicum, dat vermoedelijk de burgt van Arene was, of, het latere Erana in Messenië, Il. 2, 591. Il. 723.

Ἀρης, ó, gen. Ἀρεος, ep. Ἀρηος, dat. Ἀρεΐ, acc. ep. Ἀρηΐ, acc. ep. Ἀρηΐ, Ἀρηΐ, Ἀρηα, Il. 5, 909. voc. Ἀρεος, Ares, Mars, 1) z. van Zeus en Here, God des oorlogs, en van het woeste krijgsgewoel, het zinnebeeld der onstuimige, woeste dapperheid,

in tegenstelling van Athene. Hij is de broeder van Eris; Dimos en Phobus zijn zijne zonen; II. 4, 440. Hij bemint slechts krijg en bloedvergieten (ἄτος πολέμιου, μακρόνος, βροτόλογος enz.), kent in zijne dapperheid plan noch maat (θωός, θοίρος, ὄβριμος). Hij woont voornamelijk bij woeste oorlogszuchtige volken, Thraciërs, Phlegyërs, Ephyren, II. 13, 301. en is in de II. dan eens op de zijde der Trojanen, dan op die der Grieken (ἄλλοπρόσᾶλλος). Ares is groot en schoon van gedaante, zijn lichaam bedekt 7 plethra; hij schreeuwt als 10,000 mannen, als Diomedes hem wondt, II. 5, 860. Van zijne vroegere lotgevallen wordt de gevangenis, waarin Otus en Ephialtes hem hielden, en waaruit Hermes hem redde, en zijn minnehandel met Aphrodite, vermeld, II. 5, 385. Od. 8, 267. 2) als appellat. staat hij voor oorlog, strijd, moord, verderf, krijgstoerusting, zonder dat echter de persoonsverbeelding geheel verloren gaat: συνάγειν Ἄρηα, den strijd beginnen, II. 2, 381. en ἔριδα Ἄρηος, II. 14, 149. ἐγείρειν δὲ ἐν Ἄρηα, II. 2, 440. krijgswapenen in plaats van ἔγχος, II. 13, 444. (ᾗ doch in de arsis ook ᾗ. II. 5, 31.)

ἄρητηρο, ἦρος, ὁ (ἀράομαι), eigenl. de bidder; dan priester, in zoo verre hij voor het volk tot de Goden bidt, II. 1, 11.

Ἀρήτη, (ᾗ) ἦ, d. van Rhexenor, gemalin van Alcinoüs in Phaeacia, Od. 7, 64—77.

Ἀρητιάδης, ου, ὁ (ᾗ), z. van Aretus = Nisus, de vader van Amphinomos, een der vrijers van Penelope, Od. 16, 395.

ἄρητός, ἦ, ὄν, ion. v. ἀρατός (ἀράομαι), 1) gewenscht. 2) bij Hom. in kwaden zin: verwenscht, onzalig, schrikkelijk, γόος, II. 17, 37.

Ἀρητος, ὁ, 1) z. van Nestor, Od. 3, 414. 2) z. van Priamus, door Automedon gedood, II. 17, 494.

ἄρδεν, z. ἀραρίσκω.
ἄρδμέω (ἄρδμός), aor. 1. part. ἄρδμήσας, 1) te zamenvoegen 2) intransit. zich versoenigen, διέταμαρ ἐν φιλότρητι ἄρδμήσαντε, zij scheidden van een, door vriendschap verbonden, II. 7, 302. †

ἄρδμος, ἦ, ἰον (ἄρδμός), verbonden, bevriend, τῶν, met iem. Od. 16, 427. †

* ἄρδμός, ὁ (ἄρω), verbond, verbindtenis, vriendschap, h. Merc. 524.

ἄρη- onscheidbare partikel, even als ἔρη, welke de beteekenis versterkt, mischien verwant met ἀρεῶν.

Ἀριάδνη, ἦ, d. van Minos en Pasiphaë, welke Theseus hielp, om uit den Labyrinth te geraken. Zij volgde hem, doch werd op het eiland Dia (Naxos) door Artemis gedood. Onder het getuigenis van Dionysus verstaan de uitleggers, dat Ariadne in een gewijd bosch ongeoorloofden omgang met Theseus gehad had, Od. 11, 321. II. 18, 592.

ἄριγνωτος, ἦ, ὄν (γνωτός), 1) zeer kenmerklijk, ligt te kennen, — θεός, II. 13, 72. 2) in iron. zin: welbekend, berucht, Od. 17, 375. (--- en ---, Od. ibid.)

ἄρδείκτος, ὄν (δελονυμ), zeer getoond, uitstekend, zeer beroemd. meest met gen. als superlat. — ἀνδρῶν, λαῶν, II. 11, 248. Od. 8, 384.

ἄρηλος, ὄν, ook ἀρελη, II. 18, 219. (ἄρη en ἔρηλος = δήλος, met het digamma, hetwelk vermoedelijk voor δ in σ overging) zeer duidlijk, zeer klaar, zeer schitterend, — αἰθή, II. 22, 27. φῶνη, II. 18, 219. van eene wonderbare verschijning: τὸν (sc. δράκοντα) ἀρεληρον θῆκε θεός, de Godheid maakte hem zigbaar of betekenisvol, d. i. tot een wonderteeken, II. 2, 318. zie ἀρηλος.

ἄρηζήλως, adv. duidlijk, uitvoerig, Od. 12, 453. †

ἄρηδμέω (ἄρηδμός), fut. ἦσω, infn. aor. 1. pass. ἀρδμηθήμενα, v. ἀρδμηθήναι, tellen, optellen, bijeen rekenen, met acc. Od. 4, 411. εἶπερ γὰρ κ' ἐθελόμεν — ἀρδμηθήμενα ἄμφω, wanneer wij beiden, Achaeërs en Trojanen, geteld zouden worden, II. 2, 124.

ἄρηδμός, ὁ (ἄρω), getal, aantal, menigte, * Od. 4, 451. 11, 449.

Ἄριμα, τὰ, sc. ὄρη, het gebergte der Arimi, of als volk: Ἄριμοι, οἱ, de Arimi, II. 2, 783. εἰν Ἄριμοις, nemen de meeste uitleggers aan voor een gebergte, z. Τυφωεύς. Men plaatste dit volk of gebergte in Mysië, Lydië, Cilicië of Syrië. Strabo geeft aan Mysië de voorkeur; hier was eene streek, waar overal sporen van vulkanisch vuur waren, welke dus ook ἦ κατακαυμένη genoemd werd.

ἄρηρεπής, ἐς, gen. ἐός (πρέπω), zeer uitstekend, zeer voortreffelijk, aanzienlijk, heerlijk, schitterend, van menschen, dieren en zaken; met dat. ἀρηρεπής Τρώεσσιν, onder de Trojanen uitstekend, II. 6, 477.

Ἀρισβος, αντος, ὁ vader van Leocritus, waarschijnlijk een Thebaan, II. 17, 345.

Ἀρισβη, ἦ st. in Troas, niet verre van Abydos, II. 2, 836. 6, 13, adv. Ἀρισβηθεν, van Arisba.

* ἄριστος, ον (σημα), zeer uitstekend, bekend, h. Merc. 12.

ἀριστερός, ἡ, ὄν, 1) linksch; — ἄμος, de linkerschouder; ἐπ' ἀριστερά, ter linkerzijde, μάχη, II. 5, 355. στρατοῦ, II. 13, 326. 2) overdragt.: van voortteekenen, ongeluk verkondigend, voorspellend, wijl voor den Griekschcn vogelwighelaar, met het gelaat naar het noorden gericht, de linkerkant ongeluk beduidde, II. 12, 240. Od. 20, 242.

ἀριστερόφιν (ἀριστερός), adv. ter linker zijde, links; met praep. ἐπ' ἀριστερόφιν, II. 13, 309.

ἀριστεύς, ἦος, ὁ (ἀριστος), de beste, de voortreffelijkste, sg. II. 17, 203. bij Hom. vooral plur. οἱ ἀριστεύς, de voornaamsten, de legervorsten, II. 2, 404.

ἀριστεύω (ἀριστεύς), de eerste, voornaamste zijn, zich onderscheiden, uitmunten, τινός, boven iem. II. 6, 460. τινί, in iets, βούλη, in den raad, II. 11, 627. ook ἐν μάχῃ en met infin.

ἀριστον, τό, ontbijt, prandium, dat bij Hom. spoedig na zonnenopgang genomen wordt, II. 24, 124. Od. 16, 2. (ᾶ).

ἄριστος, ἡ, ον (superl. bij ἀγαθός van ἀρετήν), de beste, voortreffelijkste, aanzienlijkste, alleen van uitwendige voorregten en in het bijz. van de kracht in den strijd, de dapperste: Ἄρετων οἱ ἄριστοι, de edelsten der Argiven; dikwijls met acc. verbonden: εἶδος ἀρίστη, de voortreffelijkste in gedaante, II. 2, 715. ἵπποι κάρτος ἄριστοι, II. 2, 763. met het art. zamengest. ᾧριστας, v. ὁ ἄριστος.

ἀρισφαλῆς, ἐς, gen. ἑός, (σφάλω), waar men ligt uitglijdt, zeer glibberig, — οὐδός, Od. 17, 196. †

ἀριφραδέως, adv. zeer duidelijk, Od. 23, 225. †

ἀριφραδῆς, ἐς, gen. ἑός (φράζομαι), zeer kennelijk, zeer duidelijk, zichtbaar, II. 23, 240. — σημα, Od. 23, 73.

Ἀρκάδιη, ἡ, (eigenl. fem. v. ἀρκάδιος), Arcadië, landstreek in het midden van Peloponnesus, II. 2, 603.

Ἀρκάς, ἄδος, ὁ, de Arcadiër, inwoner van Arcadië, II. 2, 611.

Ἀρκεισιδῆς, ον, ὁ z. van Arcesius = Laërtes, Od. 4, 755.

Ἀρκείσιος, ὁ, Arcesius, z. van Zeus en van Eurymodia, echtgenoot van Chalconedusa, vader van Laërtes, Od. 16, 118.

Ἀρκισλάος, ὁ, z. van Lycus, aanvoerder der Boeotiërs in den Trojaanschen krijg, toog met tien schepen naar Troje,

en werd door Hector ter neder geveld, II. 2, 495. 15, 329.

ἀρκέω, fut. ἀρκέσω, aor. 1. ἤρκεσα, 1) afweren, afhouden, verwijderen, τινί τι, van iem. iets: ἄλεθρον τινί, II. 6, 16. ἐν ἀπότηνος, II. 13, 440. 2) met dat. alleen: iem. verdedigen, beschermen, helpen, II. 15, 529. Od. 16, 261. en zonder causus: van nut zijn, baten, οὐδ' ἤρκεσε θάπηξ, niets baatte het harnas, II. 13, 371.

ἀρκίως, ἤ, ὄν (ἀρκέω), 1) helpend, bevorderlijk, toereikend, II. 10, 304. 2) waarop men zich verlaten kan, gewis, zeker, οὐ οἱ ἄρκιον ἰσοῖται, met infin. II. 2, 393. 15, 502.

Ἄρκτος, ὁ, ἡ, 1) de beer, beerin, Od. 11, 611. h. Ven. 71. 2) de groote beer of de wagen, een sterrebeeld in het noorden, hetwelk zeven sterren bevat, en naar hetwelk Ulysses reeds zijnen koers zette, Od. 5, 273. Hij is digt bij de poolster en gaat voor de bewoners des noordelijken halfonds nooit onder, II. 18, 487. Od. 5, 273. Volgens een later verhaal was het Callisto, die in eene beerin veranderd was.

ἄρμα, ἄτος, τό (ἄρω), 1) de wagen; in het bijzonder de strijdswagen; dikwijls staat de plur. v. den sing. 2) de ingespannen wagen. II. 4, 306. dikwijls ἵπποι καὶ ἄρματα, II. 5, 199. De strijdwegens der helden bij Hom. hebben slechts eene as (ἄξω) en twee raderen, (τροχοί), II. 5, 838. 6, 42. Uit het midden van den wagen en van de as komt de disselboom (ὁ ἔμμος) uit, die alleen enkel is. De rondten (ἡ ἵτρος) der raderen, (II. 4, 486.) zijn met ijzeren of koperen beslag (ἐπίσωτρα), omringd. De pijp der naaf en de naaf zelve (αἱ πλῆμναι), is met metaal belegd, en daarin zijn de spaken bevestigd, (αἱ κνήμναι). Op de as staat een wagensstoel (ὁ δέτρος), welke van voren en van achteren rond is, en eene opening heeft, om gemakkelijker te kunnen uit- en instijgen. Voor aan het einde des disselbooms is eene opening, waarin men eenen nagel (ὁ ἔστωρ) steekt, opdat het juk der paarden niet verschuive (cf. τὸ ζυγόν). Men spande gewoonlijk twee paarden voor eenen wagen; soms was er een derde, hetwelk met eenen riem aan een der paarden onder het juk was gebonden en παρήρος heet. Op enkele plaatsen komt een wagen met vier paarden voor, II. 8, 185. Op den wagen waren altijd twee krýgslieden, één hunner, strijdt met de lans, ὁ παραβᾶτης, en de andere als voer-

man (ὁ ἥλοχος). Men bediende zich meest van den strijd wagen tot den eersten, hevigen aanval, om den vijand tot de vlugt te noodzaken, II. 11, 721, enz. Dit konde natuurlijk alleen op effene, vlakke velden plaats hebben. In den strijd zelve sprongen de helden van den wagen en strenden te voet. Vergelijk elk woord in het bijzonder, en vooral ἔπιπτος, παραβιάτης, ἥλοχος.

Ἄρμα, ατος, τό, vlek in Boeotië, niet verre van Tauagra, waar Amphiaräus met zijnen wagen door de aarde werd verslonden, II. 2, 499.

ἀρματοπηγός, ον (πήννυμι), wagenmaker. — ἀνήρ, wagenmaker, II. 4, 485. † ἀρματοροχίη, ἡ (τροχός), de loop van het rad, het wagenspoor, II. 23, 505. †

ἄρμενος, z. ἀρμεσσω.

ἄρμιόζω (ἄρω), aor. 1. ἤρμισα, I.) 1) te zamenvoegen, passen, verbinden, τι τινί, van het schepenbouwen: ἤρμισεν ἀλλήλουςιν, sc. πάντα, hij voegde alles aan een, Od. 5, 247. 2) intransit, passen, goed zitten, van het harnas: ἤρμισεν αὐτῷ, het paste hem, II. 3, 333. 11) med. voor zich zamenvoegen, — σχεδόν χαλκῷ, Od. 5, 162.

Ἀρμονίδης, ου, ὁ, een Trojaansche kunstenaar, vader van Phaedrus, II. 5, 60.

ἄρμονιή, ἡ (ἄρμιόζω), eigenl. 1) zamenvoeging, houvast, voege, Od. 5, 248. 361. 2) trop. verbinding tusschen menschen, verbond, verdrag, II. 22, 255.

Ἀρμονίη, ἡ, d. van Ares en Aphrodite, gemalin van Cadmus, h. Ap. 195.

Ἀρναίος, ὁ, naam van den bedelaar Irus, welken hij van zijne moeder gekregen had, Od. 18, 5.

ἄρνεϊός, ὁ (eigenl. adj. van ἄρνος), ἀρνεϊός τις, mannelijk schaap: subst. ram, Od. 1, 25.

ἄρνεομαι, dep. med. aor. 1. ἤρνησαμην, 1) afslaan, ontkennen, weigeren, met acc. — ἔπος, een woord afslaan, II. 14, 212. 2) absol. neen zeggen, weigeren, II. 14, 191. ἀμφί τινι, h. Merc. 390.

ἄρνευτήρ, ἦρος, ὁ, 1) de luchtspringer, hoordanser, II. 16, 742. 2) de duiker, die zich hals over kop in het water stort, II. 12, 385. Od. 12, 413. (misschien van ἄρνη, eigenl. die bokkensprongen maakt.)

Ἀρνη, ἡ, st. in Boeotië, II. 2, 507. zetel van den knodsendrager Areithous, II. 7, 8. volgens den eenen, het latere Acraephion, volgens anderen, Chaeronea, of naderhand door het meer van Copae verzwolgen. Volgens anderen is het eerst 60 jaren na de verovering van Troje,

door de Boeotiërs gesticht, welke vroeger, door de Pelasgers verdreven, naar Arne in Thessalië vlugten, en naderhand de Pelasgers weder verjoegen: waarschijnlijk vernieuwden zij slechts de Boeotische stad.

ἄρνος, ἄρνη, z. ἄρνη.

ἄρνούμαι (αἶρω), dep. med. ep. alleen in praes. en impf. iets zoeken te verkrijgen, wat men niet heeft, 1) zich veruerven, verschaffen, verdienen, met acc. der zaak en dat. des persoons, τιμῆν τινι, iemand vergoeding verschaffen, II. 1, 159. — βοέην, eene runderhuid winnen, als kampprijs, II. 22, 160. 2) iets zoeken te behouden, wat men heeft, conservare, bewaren, behouden — πατρός κλέος, II. 6, 446. — ψυχὴν ἐταίρων, Od. 1, 5.

ἄρρους, ιως, ἡ (ἄρω), land voor akkerbouw geschikt, akkerland, II. 9, 580.

ἄροτῆρ, ἦρος, ὁ (ἄρω), ploeger, akkerman, II. 18, 542.

ἄροτός, ὁ (ἄρω), het ploegen, bebouwen, in plur. akkerbouw, Od. 9, 122. †

ἄροτρον, τό (ἄρω), de ploeg, II. 10, 353.

ἄρουρα, ἡ (ἄρω), 1) akkerland, zaailand, omgeploegd veld, II. 6, 195. 2) land, in het algem. II. 3, 115. πατρίς ἄρουρα, vaderland, Od. 1, 407. 3) de ganse aarde, ἐπὶ ζεῦδωρον ἄρουραν, Od. 3, 3. II. 6, 142.

Ἄρουρα, ἡ, als nom. prop. = Γαῖα, II. 2, 548.

ἄρούω, 3 pl. praes. ἄρούωσι, ep. v. ἄρούσα, fut. ἄρούσω, part. pf. pass. ἀρηρομένος, ploegen, bebouwen, Od. 9, 108. νεός ἀρηρομένη, omgeploegd braakland, II. 18, 548.

ἄρπάζω, fut. ἄρπάξω, aor. 1. ἤρπαξα en ἤρπασα, 1) wegrukken, weghalen, rooven, dikw. van roofdieren, II. 5, 556. — τινά, iem. ontvoeren, II. 3, 444. — πύληνα ἀπό τινός, iem. den helm afrukken, II. 13, 528. 2) snel grijpen, opnemen, — λῆαν, II. 12, 445. (missch. st. ἄρπω.)

ἄρπακτῆρ, ἦρος, ὁ (ἄρπάω), de roover, II. 24, 262. †

ἄρπαλέος, ἡ, ον, roovend, halend, naar zich toetrekking, verlokking, volgens anderen pass. begeerig, gezocht, κέρδεια ἄρπαλέα, Od. 8, 164.

ἄρπαλέως, adv. begeerig, haastig — ἦσσε, Od. 6, 250.

Ἀρπυλίων, υνος, ὁ, z. van Pylaemenus, den koning der Paphlagoniërs, welke door Meriones gedood werd, Od. 13, 644.

ἄρπη, (ἄρπω), een snelvliegende roofvogel met een helder geluid, misschien een zeeadelaar, falco ossifragus, L. II. 19, 350.

Ἄρπυια, ἡ (ἄρπω), plur. -αι Ἄρπυιαί, eigenl. de roovende, weghalende: Hom. noemt eerst, Il. 16, 150. eene Harpy Podarge, welke aan Zephyrus de paarden van Achilles baarde. In de Od. verschijnen zij als stormgodinnen (persoonlijk voorgestelde stormen), onbepaalde, mythische, roovende wezens. Was iemand van de aarde verdwenen, zoodat men niets meer van hem wist, dan zeide men, de Harpyën hebben hem wegge-roofd, Od. 1, 241. 20, 77. Volgens Hesiodus zijn zij de dochters van Thaumás, en Electra. Lateren geven haar de gedaante eens vogels met een meisjes gelaat. ἄρπυιος, ον (ἄρω). ongezegd, ongesproken, Od. 14, 466. †

ἄρπυην, εν, gen. ενος, ion. v. ἄρπυην, mannelijk, manhaftig, sterk, — θεός, Il. 8, 7.

Ἀρσίνωος, ó, vader van Hecamede, een aanzienlijk inwoner van Tenedos, Il. 11, 626.

ἄρσιππος, οδος, ó, z. ἀρσιππος.

ἄρσιμης, ἐς (ἄρσιος), ongedeerd, onbeschadigd, gezond, Il. 5, 515. Od. 13, 43.

Ἄρτεμις, ἰδος, ἡ, Artemis, Diana, d. van Zeus en Leto, zusler van Apollo, Godin der jagt. Zij is het zinnebeeld van den onbevleeten maagdom, steeds in jeugdige schoonheid en overtreft door hare slanke rijzige gestalte alle nimfen, Od. 6, 102. Hare liefde tot de jagt doet haar altijd op bergen en in wouden rond-zwerven. Door hare pijlen doodt zij de vrouwen, gelijk Apollo de mannen; daarom wordt de plotselinge, zachte dood eener vrouw aan haar toegeschreven, Il. 6, 205. Zij is overal aan de zijde der Trojanen. Bijnamen zijn: ἰοχέαιρα, κελαιδωνή, ἀγροτέρα, w. m. z.

Ἄρσιπβουλος, ó (ἄρσιος en ἐπιβουλεύω), broodbelager, naam eener muis, Batr. 264.

ἄρσι, adverb. juist, nu, wordt nu door sommigen gelezen in plaats van ἄρ τι, Il. 19, 56. 20, 288.

ἄρσι, bij Hom. in zamenstelling, verkort v. ἄρσιος.

ἄρσιεπιης, ἐς, gen. ἐός (ἄρσιος, ἐπος), juist sprekend, bedreven in het spreken, Il. 22, 281. †

ἄρσιος, η, ον (ἄρω), passend, juist, overeenkomstig, alleen neutr. pl. ἄρσια βάζειν, verstandig spreken, Il. 14, 92. of φρεσὶν ἄρσια ἤδη, hij dacht met hem eenstemmig, was van dezelfde gedachten, Il. 5, 326. Deze verklaring schijnt juist

dan: hij vond hem verstandig, cf. Od. 19, 248.

ἄρσιπος, ep. v. ἄρσιπους, ἄδος, ó, ἡ, (πούς), met rechte, onbeschadigde voeten, snel ter been, bijv. n. van Ares en Ate, Il. 9, 505

ἄρσιφρων, ονος, ó, ἡ (φρήν), volkomen in verstand, zeer verstandig, Od. 24, 261. †

ἄρσιος, ó (v. ἄρω, of ἄρω), brood, tarwebrood, Od. 17, 343. Batr. 35.

* Ἀροσφάγος, ó (φαγεῖν), broodeter, naam van eene muis, Batr. 214.

* ἄρσιμα, ἄτος, τὸ (ἄρσιμα), hetgeen tot toebereiding der spijzen dient, kruidenrij, Batr. 41.

ἄρσιμα en ἄρσιμα (ἄρω), fut. ἄρσιμα, aor. 1. ἤρσιμα, aor. 1. pass. ἄρσιμα, aor. 1. med. ἤρσιμα, I) 1) te zamenvoegen, bijeen brengen, in orde brengen. σφεάς αὐτοῦς, zich vast ineen sluiten, Il. 12, 86. — πυγρηδόν, in den vorm van eenen toren, d. i. in een langwerpige vierkant, scharen, Il. 12, 43. 2) in het algem. bereiden, toerusten, in orde schikken, — ἰσμήνην, Il. 15, 303. — λόχον, Od. 14, 469. ἄρσιμα μάχη, de slag begon, Il. 11, 216. vooral van alles waartoe list en sluwheid behoort, δόλον, ψεῖδα, 11) med. voor zich bereiden, gereed maken, ἔρσιμα τροπῆς ἐν δεματινοῦσιν, de roeiriemen in de lederen pinnen vast maken, Od. 4, 782. overdr. βουλὴν, eenen raad beleggen, spannen, Il. 2, 55.

ἄρσιμα = ἄρσιμα, alleen praes. en impf. Il. 18, 379. Od. 11, 439.

Ἄρσιβας, ἄντος, ó, een Phoeniciër uit Sidon, Il. 15, 426.

ἄρχεκάκος, ον (κακός), onheil beginnend, — νῆες, de onheilstichtende schepen van Paris, Il. 5, 63. †

ἄρχεώ (ἄρχω), poët. aanvoeren, gebieden, met dat. Il. 5, 200.

ἄρχη, ἡ, 1) aanvang, begin, oorzaak, aanleiding, εἶνεκ' ἐμῆς ἐμδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς, wegens mijnen twist en dien van Alexander, de oorzaak van denzelfden, Il. 3, 100. daarom wordt hij ἀρχὴ κακῶν genoemd, Il. 22, 116. 2) het punt van beginnen, ἐξ ἀρχῆς, van het begin af, van ouds, Od. 2, 254.

Ἀρχέλοχος, ó, z. van Antenor, een Trojaan, door Ajax gedood, Il. 2, 823, 14, 465.

Ἀρχεπτόλεμος, ó. z. van Iphitus, wa-genmenger van Hector, Il. 8, 128.

ἄρχος, ó, aanvoerder, opperhoofd, ook

ἄρχος ἀνήρ: — ἀρχοὶ μνηστῆρων, Od. 4, 653. een opperhoofd op een schip, h. 6, 25.

ἄρχω, fut. ἄρξω, aor. 1. ἤρξα, I) 1) act. *de eerste zijn*, eerst iets doen, opdat een ander volge: *vooruitgaan*, zelden met part. ἤρχε κών, II. 3, 447. van daar α) in het algem. *aanvangen, beginnen, aanheffen*, met gen. μάχης, μύθου, δαιτὸς, θεοῖς, een offermaaltijd voor de Goden beginnen, II. 15, 95. met infin. ἤρχε νέεσθαι, hij ging het eerst weg, II. 2, 84. en β) met part. ἤρχον χαλεπαίνων, ik werd het eerst toornig, beleedigde eerst, II. 2, 378. 2) *de eerste zijn*, als aanvoerder, *aanvoeren, bevelen, gebieden*, gew. met gen. zelden met dat. II. 2, 805. Od. 14. 230. of met ἐν, II. 13, 690. eens intransit. als κρατεῖν: *den voorrang hebben, zegepralen*, σέο ἔξεταί, ὅ, τι κεν ἄρχῃ, van u zal het afhangen, wat de overhand zal hebben (in den raad), II. 9, 102. II) med. *aanvangen, beginnen*, zonder betrekking op anderen, met gen. μύθων, Od. 7, 233. II. 9, 97. ook ἐκ τινος, Od. 23, 199. ook met infin. II. 7, 324.

ἌΡΩ, poët. ongebr. vorm, z. ἀραρίσκω. ἄρωγῆ, ἡ (ἀρηγῶ), *hulp, bijstand, bescherming*, II. 4, 408. ἐπ' ἄρωγῆ τινι, iemand te hulp, II. 23, 574.

ἄρωγός, ὄν, *helpend*, bij Hom. alleen als subst. *helper, bijstandbieder*, τῷ, II. 8, 205. ἐπὶ ψείδεσσι, bij het bedrog, II. 4, 235. — voor het gerechtshof, II. 18, 502.

ἄσαι, z. ἄσω, v. ἄω, *verzaadigen*, II. 11, 574.

ασαίμι, z. ἄω.
Ἀσαῖος, ὄ, een Griek, door Hector gedood, II. 11, 301.

ἄσαμεν, z. ἄσσα.
ἄσαμινθος, ἡ, ep. *badstoof*, II. 10, 576.

ἄσατο, z. ἄσω.
ἄσασθαι, z. ἄω.

ἄσβεστος, ὄν, ook ἄσβστη, II. 16, 123. (σβέννυμι), *onuitbluschbaar*, — φλόξ: gewoonl. overdragt. *onophoudelijk, onmetelijk, eindeloos, γέλως, βοή, κλέος*, Od. 4, 584.

Ἄσβετος, ὄ, eene Godheid der pottenbakkers. Ep. 14, 9.

ἄσθε, z. ἄσω.
ἄσημαντος, ὄν (σημαίνω), eigenl. *ongeteekend: dan zonder herder, onbewaakt*, — μήλα, II. 10, 485. †

ἄσθμα, ἄτος, τὸ (ἄω), *kurte ademhaling, beklemming, gekuch*, II. 15, 10. ἐγγάλειν ἔχει ἄσθματι, hij was door eene

schrikkelijke beklemming gekweld, hij ademde zwaar, II. 16, 109.

ἄσθμαινῶ (ἄσθμα), *zwaaren ademen, bekleed zijn, kugchen*, II. 5, 585. *rogchelen*, van stervenden, II. 10, 496.

Ἀσιᾶδης, ὄν, ὄ (ἄ), z. van Asius = Acamas, II. 12, 140.

Ἀσίης (ἄ), ion. v. Ἀσίας, gen. αο, εω, ω, z. van Cotys, kleinz. van Manes, koning van Lydië, II. 2, 461. Ἀσία ἐν Λεμῶνι, op de beemden van Asias, Ἀσία is gen. voor Ἀσίω v. Ἀσίας, die aan eene streek van Lydië den naam gaf. Het was eene vruchtbare landstreek aan den Cayster, welke voornamelijk λεμῶν en Ἀσία genoemd werd. Volgens anderen is het een adject. afgeleid van ἄσις, slijk, waarnaar het land aldus heette.

Ἀσίνη, ἡ, st. in Argolis, westwaarts van Hermione, onder het gebied van Diomedes, II. 2, 560.

ἄσινη (ἀσνομαι), *onbeschadigd, onbedadeeld*, Od. 11, 110. 12, 137.

Ἀσίος, ὄ, 1) z. van Dimas, broeder van Hecuba, een Phrygiër, door Ajax omgebragt, II. 16, 717. 2) z. van Hyrtacus, uit Arisba, bondgenoot der Trojanen, door Idomeneus gedood, II. 2, 835. 13, 384.

ἄσις, ιος, ἡ, *slijk, modder*, II. 21, 321. †

ἄσιτος, ὄν (σίτος), *zonder eten, vastend*, van Penelope, Od. 4, 788. †

Ἀσυλάφος, ὄ, z. van Ares en Astyoche, broeder van Ialmenus, koning der Minyers te Orchomenus, een Argonaut en held bij Troje; hij wordt door Deïphobus gedood, II. 2, 511. 15, 110.

Ἀσκάντη, ἡ, st. en landstreek aan het Ascanisch meer, aan de grenzen van Mysië en Phrygië, II. 2, 862. 13, 792. Volgens anderen, verkeerdelijk, eene stad in Troas.

Ἀσκάνιος, ὄ, 1) een Phrygische bondgenoot der Trojanen uit Ascanië, II. 2, 862. 2) z. van Mipotion, een Mysiër en bondgenoot van Troje, II. 13, 793.

ἄσκηδης, poët. voor ἀσκηδης, *valsche lezing*, Od. 14, 255.

ἄσκειώς, adv. v. ἀσκελής, *hard, bestendig, onophoudelijk*, — μεναίενω, II. 19, 68. †

ἄσκελής, ἐς (αἰ int. en σκέλλω, droogen (σκληρός) of α priv. en σκέλος, zonder schenkel, krachteloos), 1) *zeer uitgedroogd, dor, mager, krachteloos*, Od. 10, 463. 2) overdragt. *hard, hardnekkig, beaten-*

dig, volhardend. Neutr. ἀσκέως, als adv.

— *πεχόλωται*, Od. 1, 68.

ἀσκέω, impf. ἤσκουν, 3 sg. voor vokalen ἤσκειν v. ἤσκειν, aor. 1. ἤσκησα, perf. pass. ἤσκημαι. 1) bij Hom. in de oorspronkelijke beteek. *geschikt bearbeiten, verwerken*, met acc. — *εἶρα*, Il. 3, 388. vooral, *met kunst bearbeiten*, — *κέρρα*, Il. 4, 110. — *ἄρμα χερσῶν εὐ ἤσκηται*, de *wagen* is wel met goud versierd, Il. 10, 438. dikwijls vooral in partic. met andere verba: *θρόνον τεύξει ἀσκήσας*, hij zal eenen zetel met kunst vervaardigen, Il. 14, 240. 2) *teregt leggen, in orde schikken, reinigen*, — *χιτῶνα*, Od. 1, 439. *χόρον Λαδάλου ἤσκησεν Ἀριάδνη*. Daedalus dacht eenen reidans uit voor Ariadne, Il. 18, 592. Men verklaart het door *διδάσκειν χόρον*. Maar *ἀσκειν* wordt altijd van kunstwerk gebezigd; dus beter: *eenen dans uitwerken, geheel gereed maken*. Er wordt bedoeld op een kunststuk van Daedalus en nog naderhand toonde men te Cnossus een basrelief uit wit marmer, welke de reidans van Ariadne heette.

ἀσκηθῆς, ἐς (ἀσκέω), eigenl. *verpleegd*; van daar: *ongedeerd, onbeschadigd*, Il. 16, 247. dikwijls van eenen ongelukigen terugtogt, Od. 5, 26. Voor *ἀσκηθείς*, Od. 14, 255. leest men nu *ἀσκηθείς*, uitgesproken als *ἀσκηθείς*.

ἀσκητός, ον (ἀσκέω), *zorgvuldig bewerkt, bereid*, — *νήμα*, sijngesponnen garen, Od. 4, 134. kunstig bearheid, — *λίχος*, Od. 23, 189.

Ἀσκληπιῶδης, ον, ὁ, z. van Aesculapius = Machaon, Il. 4, 204.

Ἀσκληπιός, ὁ, Aesculapius, in de Il. nog geene Godheid, maar een voortreffelijk geneesheer, vader van Podalirius en Machaon, vorst van Tricca en Ithome in Thessalië, Il. 2, 732. Het is onzeker of hij in de Od. onder den naam Παιῶν bedoeld wordt, Od. 4, 232. in de Il. is hij van de Goden onderscheiden. Bij lateren z. van Apollo en Coronis of Arsinoe, God der geneeskunde, h. 15. (τ door eene een poët. vrijheid, Il. 2, 732).

ἀσκοπος, ον (ασκοπέω), eigenl. het doel niet treffend, van daar: *onvoorzigtig, onbedachtzaam*, Il. 24, 158.

ἀσκός, ὁ, lederen zak, om wijn te bewaren, Il. 3, 247. Od. 9, 196. — van Aëolus, Od. 10, 19.

ἄσμενος, ον (eigenl. v. ἡμέμενος v. ἡδομαι), *verheugd, vrolijk, blijde*: *φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτου*, blijde, den dood ontkomen

te zijn, Il. 20, 350. Od. 9, 63. *ἔμοι δέ κεν ἄσμενός εἴη*, het zoude mij gewenscht zijn, Il. 14, 108.

ἀσπάζομαι (σπάζω), dep. med. eigenl. iemand verwelkomen, door hem de hand toe te reiken en na zich te trekken, *vriendelijk ontvangen, begroeten*, — *τινά χερσίν*, met de handen, Od. 3, 35. — *ἐπίσπασα*, Il. 10, 542.

ἀσπαίρω (σπαίρω), *trekken, spartelen*, meest van stervende menschen en dieren, Il. 3, 293. 12, 203. — *πόδισσαι*, met de voeten, Od. 22, 473. eens van het hart, Il. 13, 443.

ἀσπαρτος, ον (σπείρω), *ongezaaid, niet bezaaid*, * Od. 9, 109, 123.

ἀσπασίος, ἦ, ἰων (ἀσπάζομαι), ook ος, ον, Od. 23, 233. 1) *welkom, gewenscht, lief, aangenuam*, τῷ δ' ἀσπασίος γένετ' ἔλθῶν, Il. 10, 35. Od. 5, 394. 2) (subjectief), *verheugd, blijde, tevreden*, Od. 23, 238. *ἀσπασίον τόγα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν*, de Godden reddden hem tot zijne groote vreugde van het verderf, Od. 5, 397.

ἀσπασίως, adv. *gaarne, met vreugde, met blijdschap*, — *γόνυ κάμψειν*, gaarne de knie buigen, d. i. vlugten, Il. 7, 118. Od. 4, 523.

ἀσπαστός, ὄν = ἀσπασίος, *welkom, gewenscht*, Od. 23, 239. Het neutr. ἀσπαστόν, als adv. ὡς Ὀδυσῆ (Ὀδυσσῆ) ἀσπαστόν ἔλειπτο γαῖα καὶ ἔλλα, zoo gewenscht scheen Ulysses het land en bosch toe, * Od. 5, 398. 8, 295.

ἀσπερμος, ον (σπέρμα), *zonder zaad, zonder nakomelingen, kinderloos*, Il. 20, 303. †

ἀσπεργῆς (ἀ, σπέρχω), *ijlings, dringend, hevig, driftig, rusteloos*, — *μενεαίνειν*, Il. 4, 32. Od. 1, 20. — *πεχολῶσθαι*, Il. 15, 61.

ἄσπετος, ον (ἄσπετι v. εἰπεῖν), eigenl. 1) *onuitsprekelijk, ἀσπετα πολλά*, onuitsprekelijk veel, Il. 11, 704. ὅσα τὰδ' ἄσπετα, πολλά, hoe menigvuldig is het oneindig vele hier, Od. 4, 75. van daar, 2) *meest: verbaasd, groot, oneindig, onmetelijk*, — ἔλλα, ἔδος, κλέος, ἀλλή, het neutr. ἄσπετον, adv. *τρέψετε ἄσπετον*, gij siddert zeer sterk. Il. 17, 332. *φωνή ἔχει ἄσπετος*, h. Ven. 238. dat men verklaart: *zwijgende, geen geluid gevende stem, is juist verbeterd in: φωνή τρεῖ ἄσπετον*.

ἀσπιδιώτης, ον, ὁ (ἀσπίς), *met een schild voorzien, schilddragend, gewaepend met een schild*, steeds met ἀνήρ, * Il. 2, 554.

ἀσπίς, ἴδος, ἡ (σπίω), het ronde schild, cf. *ἀσπίς* en *λαωσίον*. Het schild was gewoonlijk uit leder vervaardigd, en wel uit verscheidene lagen over elkander (*βοεῖη, ταυρεῖη*): Het schild van Ajax, z. van Telamon, had 7 lagen van leder en daarover eene achtere van metaal, II. 7, 222. 12, 294. andere schilden daarentegen hadden slechts lagen van metaal, zoo als dat van Achilles, II. 20, 270. Het is geheel rond (*εὐκυκλος*), en zoo groot, dat het bijna het gansche ligchaam bedekt (*ἄμφω, βρότη*). In het midden heeft het eene verhoogde, versierde buiging, II. 20, 275. op deszelfs midden is eene verhooging (*ὄμφαλος*), van daar *ὄμφαλόεσσα*, II. 6, 118. Inwendig bevonden zich handvatsels, beugels (*κάνονες*) en een lederen riem (*τελαμών*), waaraan het buiten den strijd op den rug gedragen werd.

*ἀσπιστής, οὐ, ὁ (ἀσπίς), met een schild voorzien, gewapend, alleen in gen. plur. ἀσπιστάων, * II. 5, 577.*

Ἀσπλήδων, ονος, ὁ, st. in Boeotië aan de rivier Melas in het grondgebied der Minyers, II. 2, 511. ook Σπλήδων.

ἀσπουδί (σπουδή), adv. zonder ijver, zonder moeite, zonder arbeid, II. 8, 512. zonder tegenweer, lafhartig, II. 22, 304.

ἄσσα, ion. v. ἄτινα, z. ὄστις; ἄσσα, lon. v. τινά, Od. 19, 218. † (ἄσα v. ἄσα, II. 10, 409. is onzeker).

Ἀσσύραϊκος, ὁ, z. van Tros en Callirhoë, kleinz. van Erichthonius, vader van Capys, grootvader van Anchises, II. 20, 232.

ἄσσον, adv. comp. voor ἄχχ, nader, dikw. met ἔναι, ἰκέσθαι, naderen, nader bij komen, somtijds met gen. II. 14, 247. Od. 11, 89.

*ἀσσοτέρω, adv. nieuwe comp. van ἄσσον, nader, met gen. en andere praep. — καθέλειν παρὰ πυρὶ, zich nader bij het vuur zetten, * Od. 17, 572.*

ἄσταχυς, υος, ὁ = στάχυς, met α euph. korenaar, II. 2, 148. †

ἀστυμφέως (ἀστυμφής), adv. onbewege- lijk, — ἔχειν, vast houden, Od. 4, 419. ἀστυμφής, ἐς (στέμβω), onbewege- lijk, vast, onwrikbaar, βουλή, II. 2, 344. neutr. ἀστυμφής, als adv. — ἔχειν τι, iets onbewege- lijk houden, II. 3, 219.

Ἀστέριον, τὸ, plaats bij Magnesia, niet verre van den berg Titanus in Thessalië, II. 2, 735.

Ἀστρίς, ἴδος, ὁ, klein eiland in de Ionische zee aan den zuidoostelijken in-

gang der straat tusschen Cephalenia en Ithaca, Od. 4, 846. Ἀστρίς, ἡ. Vergeefs hebben de nieuweren het gezocht, volgens sommigen is het het eiland Dascalio, volgens anderen het voorbergte Cheliae.

ἀστερόεις, εσσα, εν (ἀστήρ), ep. 1) vol- sterren, gesternd, οὐρανός. 2) gelijk aan sterren, vonkelend, glinsterend, II. 16, 134.

Ἀστεροπαῖος, ὁ (ἀστεροπή), z. van Pe- lagon, kleinz. van den riviergod Axios, aanvoerder der Paeoniërs, wordt door Achilles gedood, II. 12, 102. 21, 140.

*ἀστεροπή, poët. v. ἀστραπή, bliksem, bliksemstraal, * II. 10, 154.*

ἀστεροπητής, οὐ, ὁ (ἀστεροπή), bliksem- slingeraar, bijn. v. Zeus, II. 1, 609.

ἀστήρ, ἔρος, ὁ, dat. pl. ἀστράων of ἀστροί, ster, gesternte, II. 22, 317. ἀστήρ ὀπωρι- νός, herfstgesternte, II. 5, 5. in het algem. vurig lichtverschijnsel, luchtverheve- ling, vuurbal, II. 4, 75,

*ἀστός, ὁ (ἄστυ), stedeling, burger, II. * 11, 242.*

ἀστράγαλος, ὁ, 1) het wervelbeen aan den hals, de nek, II. 14, 466. ook in plur. het wervelgewricht, ἐκ δέ οἱ αὐχὴν ἀστράγων ἔειπεν, de nek brak hem uit het wervelgewricht, Od. 10, 560. 2) de enkel, vooruitstekend been aan den hiel, talus, waaruit men dobbelsteenen maakte, van daar: 3) eene soort van langwer- pige dobbelsteenen, in plur. het dobbel- spel, bikkelspel, II. 23, 88.

*ἀστράπτω (στράπτω), part. aor. 1. ἀστρά- ψας, bliksemen, den bliksemstraal slin- geren, — ἐπίδειξα, * II. 2, 353.*

ἄστρον, τὸ, gesternte, sterrebeeld, ster, alleen in plur. II. 8, 555.

ἄστυ, εος, τὸ, stad, in Hom. van groote en kleine steden, met den naam in gen. — Ζελέως, Ἰλίου, plur. woonplaatsen, in het alg. Od. 1, 3. adv. ἄστυδε, naar de stad, II. 18, 255.

Ἀστυύλος, ὁ, een Trojaan, door Poly- poetes geveld, II. 6, 29.

Ἀστυνάξ, ακτος, stadbeschermer, bijn. van Scamandrius, z. van Hector, hem door de Trojanen gegeven, II. 6, 403.

ἀστυβοώτης, ου, ὁ (βοῶω), door de stad roepend, bijn. eens herauts, II. 24, 701. †

Ἀστυνόμη, ἡ, d. van Chryses, Χρυσηΐς, uit Chrysa geboortig. Achilles maakt haar buit in Thebe Hypoplacië, waar- heen haar vader haar had gezonden, om haar voor den vijand te beschutten.

Agamemnon verkreeg haar als een aandeel in den buit, doch moest haar aan haren vader teruggeven, om Apollo te bevredigen, II. 1, 370.

Ἀστυνοός, ὁ, 1) eenaanvoerder der Trojanen, door Diomedes gedood, II. 5, 144. 2) z. van Protiāon, een Trojaan, II. 15, 455.

Ἀστυνόχεια, ep. v. Ἀστυνόχη, 1) d. van Actor, moeder van Ascalaphus en Ialmenus bij Ares, II. 2, 514. 2) d. van Phylas uit Ephyra, moeder van Tlepolemus bij Hercules, II. 2, 658. volgens anderen Ἀστυδάμεια.

Ἀστυπύλος, ὁ, een Paeoniër, door Achilles geveld, II. 21, 209.

ἄσφρηλος, on, niets waardig, schandelijk, ὡς μὴ ἀσφρηλον ἔρεξεν, dat hij mij zoo schandelijk behandelt, II. 9, 647. οὐπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσφρηλον, nooit hoorde ik van u een onaangenaam woord, * II. 24, 767. De afleiding is onzeker; waarschijnlijk van ἄσφορος verlengd, ἄσφρηλος, aeol. ἀσφρηλος, naar anderen van αἰσυλος.

ἄσφιλῆως (ἀσφαλῆς), adv. volhardend, onophoudelijk, II. 13, 141. overdragt. zeker, — ἀγορεύειν, met vertrouwen spreken, Od. 8, 171.

ἀσφαλῆς, ἐς (σφαλλω), niet wankelend, onbewegelijk, vast, Od. 6, 42. het neutr. ἀσφαλῆς, als adv. vast, onbezweken.

Ἀσφαλίϊον, ονος, ὁ, dienaar van Menelaus, Od. 4, 216.

ἀσφάριγος, ὁ (φάρυγι), keel, II. 22, 328. + ἀσφροδέλος, ὄν (ἀσφροδέλος, de plant zelve), poët. asphodille voortbrengend. ἀσφροδέλος λεμών, de asphodillen beemde in de onderwereld, waar de schimmen der helden zich ophouden, Od. 11, 539. h. Merc. 221. De asphodil is eene plant naar eene lelie gelijkend, wier bollen aan den wortel een voedsel voor arme lieden opleverden.

ἀσχαλάω, onwillig, ontevreden, mismoedig ζήμι, zich ergeren, τινός, over iets, Od. 19, 534. met part. II. 2, 293. οἱ ποὺ με μᾶλ' ἀσχαλώσει μένοντες, die ontevreden mij wachten, Od. 1, 304.

ἀσχάλλω = ἀσχαλάω, Od. 2, 193. + ἀσχετος, ὄν (σχεῖν), ep. verlengd ἀσχετος, 1) niet te houden, onwederstaanbaar, teugelloos, — μένος, II. 5, 892. daarentegen, μένος ἄσχετος, teugelloos in kracht of toorn, Od. 2, 85. 2) niet uit te houden, onverdragelijk, πένθος, II. 16, 549.

Ἀσωπός, ὁ, 1) rivier in Boeotië, welke in den Euripus valt, nu, Ἀσορο, II. 2, 572. 2) de stroomgod, z. van Oceanus en Tethys, vader van Aegina, Antiope, Od. 11, 260.

ἀτάλαντος, ὄν (τάλαντον), eigenl. gelijk aan gewigt, even zwaar, gelijk, τινί, II. 2, 627. — ἄτι μήτιν, gelijk in schran- derheid aan Zeus, II. 2, 169. — θεόφιον, Od. 3, 110.

ἀτάλαφρον, ονος, ὁ, ἡ (φρονέω), kinderlijk gezind, teeder, — παῖς, II. 6, 400. + anderen lezen onnoodig ἀτάλαφρον.

ἀτάλλω (ἀταλός), als een kind huppelen, 1) vrolijk huppelen; springen; van zeedieren: — ἐκ κενθμῶν, uit de diepten, II. 13, 27. 2) trans. ἀτάλλω, opvoeden, verplegen, τινί, ep. Hom. 4, 2. pass. opgroeijen, opwassen, h. Merc. 400.

ἀταλός, ἡ, ὄν (met ἀπαλός verwant), kinderlijk, teeder, jeugdig, — παρθενοκαί, Od. 11, 39. ἀταλά φρονεῖν, jeugdig, opgerimd gezind zijn, II. 18, 567. h. Cer. 24.

ἀτάρ, conj. meest poët. = αὐτάρ, maar, toch, intusschen, even als δε, staat altijd voor aan den zin: 1) toont het meest eene verrassende of bevreemdende tegenstelling aan, II. 3, 270. dikwijls bij den vocat. II. 6, 429. nadat μὲν voorafgegaan is, II. 6, 86. 2) drukt het eenen snellen overgang uit, vooral na ἐπειδή: αὐτάρ ἐπειδὴ Τρῶας ἐνόησαν, ἀτάρ ἐγένετο ἰαχὴ, toen zij echter de Trojanen bemerkten, toen ontstond een geschreeuw, II. 12, 143. 3) wordt het dikwijls met andere partikels verbonden: ἀτάρ τε, II. 4, 484. ἀτάρ δὲ, II. 23, 871. ἀτάρ μὲν νῦν γε, Od. 18, 123.

ἀταρβής, ἐς (ταρβός), onverschrokken, zonder vrees, bijv. n. van Phobus, II. 13, 299. +

ἀτάρβητος, ὄν (ταρβέω) = ἀταρβής: — νόος, II. 3, 63. +

ἀταρπτός, ἡ, ἰόν. v. ἀταρπτός, het pad, II. 18, 565. Od. 17, 234.

ἀταρπτός, ἡ, ἰόν. v. ἀταρπός (τρέπω), eigenl. ὁδός, de weg, waarvan men niet kan afwalen, pad, voetpad, II. 17, 743. Od. 14, 1.

ἀταρτηρός, ἡ, ὄν (ἀτηρός met reduplic.), schadelijk, verderfelijk, vijandig: ἔπει, II. 1, 223. Μίντω, Od. 2, 243.

ἀτασθαλία, ἡ (ἀτασθαλός), onbezonnenheid, overmoed, moedwil, misdaad: altijd in plur. II. 4, 409. Od. 1, 7.

vell II. **ἀτασθ' ἄλλω** (ἀτάσθαλος), onbezonnen, overmoedig, moedwillig zijn: alleen part. * Od. 18, 57. 19, 88.

αἰσιόπ **ἀτάσθαλος**, on (ἀτή), onbezonnen, overmoedig, moedwillig, teugelloos, trotsch, van menschen en handelingen, Od. 16, 86. dikwijls in neutr. pl. ἀτάσθαλα μηχανᾶσθαι, ἔχειν, moedwillig handelen, II. 11, 695. vooral van de vrijers in de Od. Od. 3, 207. 17, 588.

), kin II. **ἄτε** (eigenl. acc. plur. v. ὄσσε), even als, even als of, gelijk, II. 22, 127. † **ἄτειρής**, ἐς (τελεῶ), niet af te maten, 1) onverwoestbaar, vast, duurzzaam, van metaal: II. 5, 292. 2) overdr. onvermoedbaar, onbedwingbaar, niet te teugelen, II. 15, 697. van de stem, II. 17, 555. van het gemoed: κραδίη, πέλεκυς ὡς, ἴσθιν ἀτειρής, uw hart is onbuigbaar, als eene bijl, II. 3, 60.

), (ant), **ἀτέλειτος**, on (τελεῶ), 1) onvoleindigd, onuitgevoerd, Od. 8, 571. — τιθέναι πόρον (in verbinding met ἄλος), den arbeid onuitgevoerd maken, d. i. verijdelen, II. 4, 57. van daar: vergeefsch. vruchteloos, — ὀδός, Od. 2, 273. 2) zonder op te houden, eindeloos, — ἔδειν, Od. 16, 111.

), **ἀτελεύτητος**, on (τελευτάω), onvoleindigd, onvervuld, II. 1, 527. — ἔργον, II. 4, 175.

), **ἀτέλης**, ἐς (τέλος), 1) zonder einde, pass. onvolbragt, Od. 17, 546. † 2) oningewijd, met gen. — ἱερῶν, h. Cer. 481.

), **ἀτέμβω**, beschuldigen, beleedigen, met acc. ἔτιμος, Od. 20, 294. overdr. beroofd worden, — θυμῶν, Od. 2, 90. pass. beroofd worden, iets verliezen, τινός: — ἴστος, van een gelijk aandeel, II. 11, 705. ἀτέμβονται νεότητος, zij zijn van de kracht der jeugd beroofd, II. 23, 445.

), **ἄτερο**, poët. praep. met gen. 1) zonder, — καμάτω. 2) verwijderd, verre van, — ἄλλον, II. 1, 498.

), **ἀτέρευμος**, on (τελεῶ), onverzacht, hard, onverbiddelijk, — κήρ, Od. 23, 167. † **ἀτεροπής**, ἐς (τέρω), onaangenaam, trewnig, niet verheugd, — λιμός, II. 19, 354. — χῶρος, Od. 7, 279.

), **ἄτερος**, on = ἀτεροπής, II. 6, 285. † **ἄτιω** (ἀτή), verblinden, doldriftig handelen, alleen in part. II. 20, 332. † **ἄτη**, ἡ (ἄω), 1) in het alg. schade, verders, onheil, II. 2, 111. 8, 237. in het bijzonder, verbijstering, ontsteltenis, II. 16, 805. ook onbezonnenheid, II. 1, 412. verblindings, dwaasheid, in

welke men eenen misstap begaat, II. 19, 88. 15, 233. 2) de misdaad, de slechte daad zelfs, — Ἀλεξάνδρου, II. 6, 356. Od. 12, 372. ook het ongeluk, de straf, die men zich door misdrijf op den hals haalt, Od. 4, 261. met nevenbegrip van schuld, bloedschuld, II. 24, 480.

), **ἄτη**, ἡ, Ate, als Godin, dochter van Zeus, welke de menschen tot onbezonnene daden verleidt en daardoor in het ongeluk stort. Zij heeft zachte voeten, met welke zij den grond niet aanraakt (ἄπυλοι πόδες), evenwel treedt zij met spoed (ἄρτιος) over de hoofden der menschen heen, volbrengt de besluiten van Zeus en Moira en verleidt Zeus zelve tot eene dwaling, zoodat hij haar uit den hemel nederstort, II. 9, 505. 19, 91—130.

), **ἄτιζω** (τίω), gering achten, onbezorgd zijn, alleen part. II. 20, 166. †

), **ἄτιμάζω** = ἄτιμάω, alleen praes. en impf. ep. impf. iterativ. ἀτιμάζουσαν, II. 9, 450.

), **ἄτιμάω** (τιμάω), ep. fut. ἀτιμήσω, aor. 1. ἤτιμησα, niet eeren, gering achten, verachten, met acc. gew. van personen, ook ἔργον μάχης, II. 6, 522.

), **ἄτιμητος**, on (τιμή), niet geacht, gering geschat, veracht, II. 9, 648. †

), **ἄτιμητή**, ἡ (τιμή), onteering, verachting, beschimping, alleen in plur. ἀτιμητήν ἰλλεῖν τινα, iem. in verachting brengen, Od. 13, 142. †

), **ἄτιμος**, on (τιμή), comp. ἀτιμότερος, II. 1, 516. 1) ongeëerd, onteerd, eerloos, veracht. 2) niet geschat, niet gerekend, τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδει, gij teert zijn vermogen op, zonder vergoeding te geven, Od. 16, 431. (zoo veel als ἀτιμώρητος, ongewroken, of adv. ἀτιμῶς, i. q. δωρεάν).

), **ἄτιπᾶλλω** (ἀταλός), ep. aor. 1. ἀτίτηλα, opvoeden, verplegen, verzorgen, met acc. van kinderen, II. 14, 202. van dieren: voederen, II. 5, 271. Od. 14, 41.

), **ἄτιτος**, on (τίω), onbetaald, ongeboet, ongewroken, II. 3, 414. ἵνα μήτι κασιγνήτω ποινῇ δῆρὸν ἄτιτος ἔη, opdat de wraak voor mijnen broeder niet lang ongeboet blijve, II. 14, 484. ἄτιτος; hier, waarom sommigen de plaats veranderen willen.

), **Ἄτλας**, αντος, ὁ, een God, die de diepten der zee kent en de zuilen schraagt, welke rondom de aarde en den hemel steunen, Od. 1, 52. Zijn oorsprong wordt door Hom. niet vermeld; hij is de vader van Calypso. Misschien ligt hier reeds het denkbeeld van eenen berg tot grond-

slag, op welks toppen rondom de aardē de hemel rust. Of Hom. den berg in Libyē of eenen anderen in het westen bedoeld heeft, is onzeker. Volgens Hesiodus is Atlas een veroordeelde Titan, die tot straf het gewelf des hemels torscht.

ἄτλητος, *ov* (τλήμι), *niet te dragen, onverdragelijk*, ἄχος, πένθος, *Il. 9, 3.19, 367.

ἄτος, zamengetr. v. ἄτος (ἄω), poët. *onverzadelijk*, met gen. — πολέμοιο, in den strijd, — μάχης, δόλων ἢ δὲ πόνου, Il. 5, 388. 11, 430. Od. 13, 293.

ἄτραπιτός, ἡ (τρέπω), = ἄταρπός, *het pad*, Od. 13, 195. †

Ἄτρείδης, *ov, ó, z.* van Atreus, dikwijls in plur. *oi* Ἀτρείδαι, de Atriden, Agamemnon en Menelaus.

Ἄτρείδης, *ωνος, ó* = Ἀτρείδης.

ἄτρεκῆς (ἄτρεκής), *adv. naauwkeurig, juist, overeenkomstig de waarheid, ἀγορεύειν, καταλέγειν, eens met μαντεύσθαι*, Od. 17, 154.

ἄτρεκής, *ἐς, naauwkeurig, juist, waar; het neutr. ἄτρεκῆς, als adv. inderdaad, waarlijk*, Il. 5, 208. δέκας ἄτρεκῆς, juist tien, Od. 16, 245. (waarschijnlijk van τρέω).

ἄτρέμα, voor eene vokaal ἄτρέμας (τρέμα), *adv. zonder sidderen, onbewegelijk, stil, bedaard: ἄτρέμας ἦσο*, Il. 2, 200. ἔχειν ἄτρέμα τι, iets onbewegelijk stil houden, Il. 15, 318.

Ἄτρεις, ἦος, *ó, z.* van Pelops en Hippodamia, broeder van Thyestes, koning van Mycenae, volgens Hom. vader van Agamemnon en Menelaus bij Aërope, volgens anderen hun grootvader en opvoeder; hij geraakte in twist met zijnen broeder Thyestes, en zette hem deszelfs zoon te eten voor. Zijnen beroemden sचेpter erfde Thyestes, Il. 2, 106. Hom. spreekt van dien twist niet.

ἄτριπτος, *ov* (τρέπω), *eigenl. ongewreven, van de handen: niet gehard, ongeoesend*, Od. 21, 151. †

ἄτρομος, *ov* (τρέμω), *niet sidderend, onbevreesd, onverschrikt*, * Il. 5, 125.

ἄτρώγετος, *ov* (τρωγίω), *waar niets te oogsten is, onvruchtbaar, woest*, bijv. n. der zee, in tegenstelling van het land, hetwelk πολύφορος heet: eens van den aether, Il. 17, 425.

Ἀτρυτώνη, ἡ (τρέω), *de onvermoeibare, onbedwingbare*, bijv. n. van Athene, Il. 5, 115. enz. (verlengd. v. ἀτρυτή).

ἄττα, *vriendelijke aanspraak van eenen jongeren tot eenen ouderen: lieve vader,*

goede oude, Il. 9, 607. Od. 16, 31. (verwant met ἄττα, πάττα, τέττα).

ἀτύζομαι (verw. met ἀτέω), *aor. 1. pass. ἀτυχθεῖς, ontsteld, verward zijn, verschrikken, zich ontzetten*, 1) absol. ἀτυζομένη δὲ Ἰουκας, gij schijnt geheel verward, Il. 15, 90. ἀτυζομένη ἀπολέσθαι (sc. ὄσπερ), tot der dood toe ontzet, Il. 22, 274. 2) met acc. πατρός ὄνυν, bij het gezigt des vaders ontstellen, Il. 6, 468. 3) dikwijls: *verschrikt vlugten: nedlow*, door de vlakte, Il. 18, 7. van paarden: *schichtig vlugten, op hol gaan*, Il. 6, 38. act. ἀτύζω heeft Hom. nog niet.

Ἀτυμνυίδης, *ov, ó, z.* van Atymnius = Mydon, Il. 5, 581.

Ἀτύμνιος, *ó, 1)* vader van Mydon, een Trojaan, Il. 5, 581. 2) *z.* van Amisodarus uit Carië, welke door Antiochus gedood werd, Il. 16, 317.

ἄϛ, *adv. de oorspronkelijke beteekenis is plaatselijk: terug, rugwaarts, gelijk nog in het verbum ἀυερέειν; dan overdragt.: 1)* van tijd: *weder, wederom, andermaal, νῦν ἄϛ, δεύτερον ἄϛ; ook om eene herhaling aan te duiden*, Il. 1, 540. 2) *van den anderen kant, daarentegen, doch, om eene tegenstelling van het voorgaande aan te geven*, Il. 4, 417. Od. 3, 425. en δ' ἄϛ is geheel gelijk aan δὲ. 3) *even zoo, verder, nu, om den voortgang van het verhaal gemakkelijk te maken*, Od. 4, 211.

ἀνάλω (ἄω), *droogen, dor maken*, part. aor. 1. p. ἀνανθῆν, gedroogd, Od. 9, 321. † ἀνυλάζομαι (ἀνγή), *med. eigenl. ik word verhelderd, van daar: duidelijk zien, waarnemen, erkennen, τι, iets*, Il. 23, 458. † act. ἀνυλάω, verhelderen.

Ἀνγισαί, αἱ, 1) *st.* in Laconië bij Gythium, later Αἰγισαί, Il. 2, 583. 2) *st.* in Locris, Il. 2, 532.

Ἀνγέλας, *ov, ó, ep. v. Ἀνγέας, z.* van Phorbas en Hyrmine, of van Eleus of Helios, koning van Ephyra in Elis, een Argonaut, vader van Agasthenes, Phyleus en Agamede, Il. 11, 740. Hom. maakt van hem gewag in eenen strijd met Neleus; hij is voornamelijk bekend door zijne kudde van 3000 runderen, wier stal in 30 jaren niet gereinigd was. Hercules verrigtte dit reinigen in éenen dag.

ἀνγή, ἡ, *licht, straal, glans, schittering, vooral van de zon. ἵπ' ἀνγὰς Ἡελίου φωστῶν, ζῶειν*, onder de stralen der zon wandelen, leven, Od. 2, 181. 15, 349. ook van bliksem en vuur Il. 13, 341. 837.

Αὐγητιάδης, ου, ὄ, ep. v. Αὐγατιάδης, α. van Augéas = Agasthenes, Il. 2, 624.

αὐδάω, impf. ἤδων, aor. 1. ἤδησα, spreken, τινά, iem. aanspreken: ἀντιον αὐδᾶν ἔπος τινά. met dubbelen acc. tegen iemand spreken, Il. 5, 170. μεγάλα αὐδᾶν, overmoedige taal voeren, Od. 4, 505.

αὐδή, ἡ (ᾶω), spraak, stem, van menschen en wel eigenl. de klank en de sterkte der stem: eens van het getjilp der zwaluwen, Od. 21, 411.

αὐδήεις, ἔσσα, εν (αὐδή), met eene menschelijke stem begaafd, sprekend, eigenl. van menschen, Od. 5, 334. cf. Il. 19, 407. Zoo eene Godheid dezen bijnaam erlangt, beteekent dit, dat zij zich van eene menschelijke stem bediende, of, aan menschen gelijk was, eene Godheid van minderen rang, als Calypso, Od. 12, 449. Circe, Od. 10, 136.

αὐερώω (ἔρωω), aor. 1. αὐερώσα, 1) terugtrekken, met acc. νεύρην, Il. 8, 325. voornam. absol. den hals der slagtoffers achterover buigen, om hun de keel af te snijden, Il. 1, 459. 2) weder uithalen, — στήλας, Il. 12, 261.

αὐδί, adv. zamengetr. uit αὐτόδι, 1) op de plaats, daar, hier. 2) oogenblikkelijk, dadelijk, Od. 18, 339.

αὐτιώχος, ου, te zamen schreeuwend, hard op schreeuwend, bijv. der Trojanen, Il. 13, 41. † van α intens, en ιαχη, tusschen welke een digamma aeol. ingeschoven werd, om der welluidendheid wille, waarnit v ontstond. Volgens anderen, niet schreeuwend, tegen den zamenhang.

αὐλειος, η, ου (αὐλή), tot het voorhof behoorend, αὶ αὐλαια θύραι, de deuren des voorhofs, welke van de straat naar het voorhof, of van het portaal derwaarts geleidden: οὗδος αὐλειος, de drempel van de voorhofs-deur, * Od. 1, 104.

αὐλή, ἡ (ᾶω), 1) het voorhof, eene vrije, opene plaats, welke rondom het huis liep. Hetzelve was met eenen muur omgeven, bevloerd en met eene dubbele deur voorzien, Od. 9, 185. Bij het voorhof waren de stallen voor het vee en in het midden stond het altaar van Zeus Ἐρατειός. Uit hetzelfde kwam men in den πεδῆρος. In de αὐλή was de plaats der zamenkomst van het huisgezin, ook misschien de stal voor het vee, Il. 4, 433. Ook Achilles had om zijne tent een dergelijk voorhof, Il. 24, 452. 2) dik-

wijs voor de geheele woning, Od. 1, 425. 4, 74.

αὐλιζομαι (αὐλις), dep. eigenl. in het voorhof overnachten: ingesloten zijn, liggen, van runderen en zwijnen, * Od. 12, 265. 14, 412.

* αὐλιον, τὸ (αὐλή), uit teenen gevlochten hut, verblijf, woning, h. Merc. 103. αὐλις, ἴδος, ἡ, verblijfplaats, vooral om te overnachten, leger, woning, αὐλιν θέσθαι, het leger opslaan, Il. 9, 232. van vogels, αὐλιν ἐξέμεναι, zich in het leger, of ter ruste begeven, Od. 22, 470. h. Merc. 71.

Αὐλις, ἴδος, ἡ, vlek in Boeotië, met eene groote en eene kleine haven, waar de vloot der vereenigde Grieken zich bijeen verzamelde, om naar Troje te zeilen, Il. 2, 496.

αὐλός, ὁ (ᾶω), 1) een blaasinstrument, hetwelk men zich, om het daartoe noodige mondstuk, en om den sterkeren, dieperen toon, als meer aan onze hautbois en klarinet gelijk moet voorstellen, fluit, schalmel: zij was uit hout, riet, been of metaal, Il. 10, 13. 18, 495. h. Merc. 451. Er waren vele soorten. 2) elke buis, elk hol ligchaam, om iets in te steken: de buis van de speer, waarin de schacht was gestoken: ἐκπέφαλος παρὰ αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτεύλης, de hersenen sprongen langs de buis van de speer uit de wonde, Il. 17, 297. (volgens anderen onwaarschijnlijk strooms-gewijs). περὶν ἡ τέτυκτο αὐλοῖαν διδυμοῖαν, de gesp was vervaardigd met dubbele buizen, of gaten, waarin de haken grepen, Od. 19, 227. overdr.: αὐλὸς παχὺς, een dikke bloedstroom, als eene buis, ἡ ἀναφορὰ τοῦ αἵματος, Od. 22, 18.

* αὐλών, ὄνος, ὁ (αὐλός), bergengte, dal, h. Merc. 95.

αὐλωπίς, ἴδος, ἡ (ᾶψ), bijv. n. eens helms, τροφάλεα, met visiergaten voorzien, * Il. 5, 182. of met eene buis voorzien, waarin de helmboos gestoken werd. αὐός, η, ου, ait. αἶος, gedroogd, droog, dor, ξίλα, βοήη. Het neutr. sg. αἶ als adv. dof, van eenen toon, die door drooge voorwerpen voortgebracht wordt, Il. 12, 160.

ἄυπνος, ου (ὑπνος), zonder slaap, slapeloos, νύκτες, ἀνήη, Od. 10, 84.

αὐρη, ἡ, ion. v. αἶρα (ᾶω, αἶω), ademtogt, lucht, wind, ἑπαιρῆν, h. Merc. 147. vooral de koele morgenlucht, Od. 5, 469.

ἄρσιον (ἄρη, neut. v. ἄρσιος), adv. mor-
gen, ἐς ἄρσιον, op morgen, II. 8, 538.

ἄυσταλέος, η, ον (ἄυω, ἄυστός), eigenl.
opgedroogd, ingekrompen, morsig, ha-
veloos, Od. 19, 327. †

ἄυταίετος, ον (ἄρτάω), poët. v. ἄυταίε-
τος, zelf gekozen, aan de vrije keus over-
gelaten, Od. 16, 148. met infin. h. Merc. 474.

ἄυταρ (ἄτ' ἄρ), conj. maar, doch, in-
tusschen, voorts: het wordt even als
ἄρα, in het begin des volzins gebruikt,
om eene tegenstelling of eenen snellen
overgang aan te duiden, II. 3, 315. 20, 38.

ἄυτε (ἄτ' τε), adv. poët. = ἄυ, 1) weder,
wederom, II. 1, 578. 2) maar, daar-
entegen, ook om eene tegenstelling of
overgang aan te toonen, of in plaats van
δί na μέν, Od. 2, 335.

ἄυτῶ (ἄυω), 1) schreeuwen, roepen, II.
20, 50. van zaken: weergalmen, dreu-
nen, II. 12, 160. 2) met acc. τινά, iem.
roepen, * II. 11, 258.

ἄυτη, ἡ (ἄυω), het geschreeuw, luide
geroep, vooral het krijgsgeschreeuw,
met πτόλεμος, II. 6, 328. de slag zelf,
II. 11, 802.

ἄυτημαρ (ἡμαρ), adv. op denzelfden
dag, II. 1, 81.

ἄυτίκα (ἄυτός), adv. dadelijk, op het
oogenblik, terstond, dikwijls ἄυτίκα ἔνν
en μάλ' ἄυτίκα, met part. ἄυτεῖοντι, da-
delijk als gij zijt heengegaan, Od. 2,
367. 17, 327.

ἄυτις (ἄυ verlengd), adv. ion. v. ἄυτις,
1) weder, wederom, πάλιν ἄυτις φέρειν, wed-
der terugbrengen, II. 5, 257. dikwijls
met verba: ἄυτις λέναι, wederom gaan,
2) in het vervolg, naderhand, II. 1,
140. 3, 440.

ἄυτιμή, ἡ (ἄυω), 1) adem, togt, wind,
van den adem der menschen, II. 9, 609.
van den wind der blaasbalken, II. 18,
471. van den wind, Od. 11, 400. 2)
walm, damp, rook, II. 14, 174. Od. 12,
369. de heete vuurdamp, Od. 9, 389.

ἄυτιμήν, ἑνος, ὅ, poët. = ἄυτιμή, II. 23,
765. Od. 3, 289.

ἄυτοδίδακτος, ον (διδάσκω), zelf ge-
leerd, door zich zelven gevormd, Od.
22, 347. †

ἄυτόδιον, adv. op denzelfden weg,
terstond, oogenblikkelijk, Od. 8, 449. †
(uit ὅδός of uit αὐτός verlengd).

ἄυτόετες (ἔτος), adv. in hetzelfde jaar,
in een jaar, Od. 3, 322. †

ἄυτόθεν (αὐτός), adv. van dezelfde

plaats, van hier, van daar, gewoonl.
met praep.: αὐτόθεν ἐξ ἐδρών, juist daar
van de zetels op, Od. 13, 56.

αὐτόθι (αὐτός), adv. poët. ion. op de-
zelfde plaats, juist hier, daar, II. 3, 428.

Ἀυτοκάνης ὄρος, τό, een voorgebergte
in Aeolis bij Phocaea in Azië, h. Ap.
35. anderen willen Ἀυτοκάνης lezen en
denken aan het voorgebergte Κάνη. Vol-
gens anderen moet men de lezing niet
veranderen en misschien een gedeelte
van het voorgebergte er onder verstaan.
αὐτοκασίγνητη, ἡ, de volle zuster,
Od. 10, 137.

αὐτοκασίγνητος, ὁ, de volle broeder,
II. 3, 238.

Ἀυτόλυκος, ὁ, z. van Hermes en
Chione, of Philonis, vader van Anticlea,
grootvader van Ulysses; hij woonde aan
den voet van den Parnassus en was door
veinzerij en list vermaard, Od. 19, 394.
Hij roofde den beroemden helm van
Amyntor, uit Eleon, II. 10, 267. en gaf
aan zijnen kleinz. den naam Odysseus,
Od. 19, 409.

αὐτόματος, η, ον (μέμα), uit eigene
beweging, van zelfs, uit vrijen wil iets
doende, αὐτόματος ἦλθε, II. 2, 409. 5, 479.
vooral van de wonderbare drievoeten
van Hephaestus, die zich zelf bewegen,
* II. 18, 376.

Ἀυτομέδων, οντος, ὁ, z. van Diorea,
wagenmenner van Achilles uit Scyros,
II. 9, 209. 17, 429.

Ἀυτονόη, ἡ, slavine van Penelope, Od.
18, 182.

Ἀυτόνοος, ὁ, 1) een Trojaan, door Pa-
troclus gedood, II. 16, 694. 2) een Griek,
door Hector geveld, II. 11, 301.

αὐτονώχι (νώξι), adv. in denzelfden
nacht, II. 8, 197.

αὐτοπραπίης, ἑς (πράπω), twijfelachtige
lezing in h. Merc. 86. Dit woord levert
hier geenen zin op. De lezing der Cod.
Par. en Mosc. ὅδον αὐτοπραπίης, voldoet
evenmin. In den samenhang voegt het
best: ὅδον ἀντιπραπίου, die eenen weg af-
leggen wil.

αὐτός, ἡ, ὁ (αὐ-τος), eigenl. wederom
die zelf, dezelfde, hetzelfde. 1) zelf,
van alle drie personen, welke door het
verbum nader bepaald worden: dikwijls
echter staan ook de pronom. persoon. er
bij: bij den derden persoon staat het
alleen. In zoo verre αὐτός een voorwerp
meer bepaald te kennen geeft en het van
alle overige afzondert, komt het in ve-

lerlei opzigten voor. 1) bij Hom. geeft αὐτός dikwijls een tegenstelling van eenen persoon of eene zaak te kennen. Zoo heet het ligchaam αὐτός, in tegenoverst. der ziel: αὐτός, de lichamen, in tegenoverstelling der ziel, II. 1, 4. αὐτός, de vorst tegenover de onderdanen, II. 8, 4. αὐτοί, de menschen, in tegenoverst. der schepen, II. 7, 338. 2) zelf, om het no-mea nog meer kracht te geven, II. 6, 451. bij bepalingen van plaats. juist, vlak daar, II. 13, 614. vooral met σύν: αὐτῆσιν φόρηγγι, II. 9, 194. en zonder σύν: αὐτῆ γαλή αὐτῆ τε θάλασση, II. 8, 24. 3) zelf, uit eigene beweging, van zelf, oi δε και αυτοι παυσθων, Od. 2, 168, 4) zelf, zonder anderen, alleen, II. 13, 729. Od. 1, 53. 5) dikwijls in verbinding met pron. person. doch nog altijd gescheiden in de cas. obliq. ἐμὲθεν αὐτῆς, oi αὐτῶ, δε αὐτὸν, enz. zelden staat het pron. achter; als αὐτὸν μιν, zich zelve. Od. 2, 125. Ook staat αὐτός alleen in plaats van het pron. des eersten en tweeden persoons: περὶ αὐτοῦ; i. e. ἐμαντοῦ, Od. 21, 249. 6) dezelfde, juist dezelfde, voor ὁ αὐτός, II) hij, zij, het, vooral in de cas. obliq. hem, haar, hun, het, hen. αὐτὸν wordt door de grammatici als enclitisch opgegeven, waar het alleen hem beteekent. In de plaats, II. 12, 204. hebben de schol. het behouden, de nieuweren verwerpen het. Als gen. drukt het een bezit uit, en versterkt de pron. possessiva: τὰ δ' αὐτῆς ἔργα, II. 6, 490. III) met het art. ὁ αὐτός, ἡ αὐτή, τὸ αὐτό, dezelfde, bij Hom. zelden, II. 1, 338. IV) in de zaminstelling duidt het aan: 1) van zelf ontstaan, niet door menschen, 2) met niets vermengd, αὐτόζυλος, alleen uit hout 3) persoonlijk, met eigen kracht.

ἀντροσᾶδιη, ἡ (ἴσσημι), het nabijstrijden, als man tegen man vecht, het handgemeen zijn, II. 13, 325. †

ἀντροσχεδᾶ = ἀντροσχεδόν, adv. II. 16, 319. †

ἀντροσχεδίη, ἡ (fem. v. ἀντροσχεδιος, zeer nabij), I) bij Hom. versta μάχη, de kamp, waarin man tegen man vecht = ἀντροσᾶδιη, het handgemeen zijn: alleen in dat. en acc. ἀντροσχεδίη μὲναι χεῖρας τε μένος τε in den strijd van nabij vuisten en krachten vermengen, d. i. de kracht der vuisten beproeven, II. 15, 510. ἀντροσχεδίην πληῖσαι τινα, iemand van nabij wonden, II. 12, 192. 2) ‡ ἀντροσχεδῆς, voor de vuist, h. Merc. 55.

αὐτροσχεδόν, adv. eens αὐτροσχεδᾶ (σχεδόν), zeer in de nabijheid, dicht aan. — μάχεσθαι,

man tegen man strijden. οὐράσθαι τινα, iemand van nabij, d. i. met het zwaard treffen, II. 72, 73:

αὐτροσπησας, z. αὐτροσπησῆς.
αὐτοῦ (eigenl. gen. van αὐτός), adv. I) ter zelfder plaats, daar, hier: dikwijls met eene nadere plaatsbepaling; αὐτοῦ ἔρδα, juist daar, II. 8, 207. αὐτοῦ ἄγγων, Od. 4, 639. 2) op de plaats zelve, op staanden voet, dadelijk; II. 15, 349.

αὐτόρι, αὐτόριον, ep. gen. en dat. sg. en pl. van αὐτός; ook als adv. = αὐτοῦ, altijd met praep. ἀπ' αὐτόριον, ἐπ' αὐτόριον, παρ' αὐτόριον, II. 11, 44. 12, 302.

Ἀντρόφονος, ὁ, een Thebaan, vader van Polyphontes, II. 4, 395.

αὐροχάωνος, ov, ep. v. αὐρόχωνος, zaamgetrokken uit αὐροχάωνος (χαόνη), ruw gegoten, niet door polijsten en vijlen bearbeid, bijv. n. van eene werpschijf, II. 24, 826. † (Volgens anderen: geheel gegoten, niet hol).

αὐτως, of αὐτῶς. (De oude grammatici onderscheiden αὐτως, ijdel, vergeefs, en αὐτῶς voor οὐτως. Van de nieuweren nemen sommigen αὐτῶς, overal als eene nevenvorm van οὐτως aan: anderen erkennen slechts αὐτῶς voor den yaren vorm en voor het adv. van αὐτός met Aeolisch acc. dit schijnt wel het meest juiste te zijn.) Het beteekent eigenl. 1) even zoo, juist zoo, op dezelfde wijze; αὐτῶς ὥστε γυναῖκα, II. 22, 125. van daar: ep. ὡς δ' αὐτῶς (αὐτῶς), later, ὡσαύτως, juist op dezelfde wijze, II. 3, 339. Od. 3, 64. 2) nog even zoo, steeds op dezelfde wijze, met betrekking tot eenen vroegeren toestand: λεβῆς, λευκὸς ἐξ αὐτῶς, steeds even zoo wit, II. 23, 267. of: even zoo, met betrekking tot den tegenwoordigen toestand: ἀλλὰ καὶ αὐτῶς ἀντίον εἰμὶ αὐτῶν, maar ik wil hun, zelfs nog zoo als ik ben, te gemoet gaan, II. 5, 255. dikwijls καὶ αὐτῶς, ook zelfs aldus, d. i. zonder belooning, H. 9, 598. 3) zoo, zoo, zonder meer, ἀλλ' αὐτῶς ἄχθος ἀρουρῆς, een last der aarde, zonder meer, Od. 20, 379. dikwijls verbonden met adv. μὰν αὐτῶς, ἀκλεῆς αὐτῶς, enz. van daar: om niet, vergeefs, αὐτῶς ἔ' ἐπέσοδ' ἐκδαίνομεν, wij twisten maar zoo wat heen, d. i. vergeefs, met woorden, II. 2, 342.

αὐχέντιος, ἰη, ἰων (αὐχην), tot den nek behoorend. — τένοντες, de zenuwen van den nek, Od. 3, 450. †

* αὐχέω (αὐχῆ, εὐχῆ), zich beroemen, praten, ἐν τῶν, Batr. 57.

αὐχὴν ἔνος, ó de nek, hals van menschen en dieren, II. 5, 147.

αὐχμῆω (αὐχμῆ), eigenl. dor, droog zijn: er haveloos, ruw, ongedaan uitzien, *squalere*, αὐχμῆς κακῶς, Od. 24, 250. † αὐχμῆς, εσσα, εν (αὐχμῆ), dor, morsig, vol stof, *squalidus*, h. 18, 6.

αὐω, ep. v. αἰω, eigenl. dor maken: vd. aansteken, Od. 5, 490. †

αὐω, aor. 1. ἤυσα en αἶσα (ῥ), 1) α) *luid schreeuwen, roepen*, dikwijls met adv. μακρόν, μέγα, δεινόν. δ) van levenlooze dingen: *klinken, weergalmen*, II. 13, 409. 2) transit. *roepen, τινά, iem.* zelden, II. 11, 461. 13, 477. (αὐω, tweesyllabig in praes. en impf. maar overigens met ῥ).

ἀφαιρέω, en poët. ἀποαιρέω, II. 1, 275. (αἶρέω), fut. ἀφαιρήσω, aor. 2. ἀφείλον, fut. med. ἀφαιρήσομαι, aor. 2. med. ἀφείλαμην en ἀφελόμην. 1) *wegnemen, afnemen*, τινί τι, Od. 14, 455. 2) med. voor zich iets wegnemen, *wegdragen*, altijd met het begrip van eigen voordeel: τί, iets, νόστον, νίκην, II. 16, 82. De persoon, aan wien men iets ontnemt, staat in dat. acc. en gen. iemand iets ontnemen, van iets berooven, hem iets onttrekken: τινά κούρην, II. 1, 275. τινί γέρας, II. 1, 161. πολλῶν θυμῶν, velen het leven ontnemen, II. 5, 673. Od. 22, 219.

ἀφάλως, ov, zonder helmkam, zonder buis, waarin de helmbos werd gestoken, II. 10, 258. †

ἀφαιμαρτένω (ἀφαιμαρτένω). aor. 2. ἀφάμαρτον en ἀπήμβροτον, II. 16, 466. 1) *nissen, niet treffen*, niet bereiken, τινός, iemand, vooral van pijlen en lansen. 2) *verliezen*, hetgeen men bezit, van iets beroofd worden, met gen. II. * 6, 411.

ἀφαιμαρτοεπής, ἐς, (ἐπος), = ἀμαρτοεπής, die het doel in zijn spreken mist, *snapper*, II. 3, 215. †

ἀφανδάνω (ἀνδανω), niet bevallen, *misshagen*, Od. 16, 387. †

ἀφαντος, ov (φαίνω), onzichtbaar, *verdwenen, verdelgd, vernietigd, vergeten*, * II. 6, 60.

ἄφαρ, adv. poët. geeft oorspronkelijk eene onmiddellijke opeenvolging te kennen; van daar 1) *terstond daarop, dadelijk, spoedig, terstond*, καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τότε λάδις ἔστι, dit is *dadelijk* beter voor hen, het voordeel volgt terstond op de daad, Od. 2, 169. II. 17, 417. 2) dikwijls ook zonder het denkbeeld van snelle opeenvolging: *alsdan, daarop, als toen*, Od. 2, 95. 3) *onafgebroken*, alleen. II. 23, 375.

Ἀφῦρῆς, ἦος, ó, z. van Calator, door Aeneas gedood, II. 13, 541.

ἀφάρπάζω (ἀρπάζω), aor. 1. ἀφάρπαξα, *afscheuren, afrukken* — κόρυθα κρατῶς, den helm van het hoofd, II. 13, 189. †

ἀφῦρῆτος, η, ov (comp. van adv. ἄφαρ), *sneller, rasscher*, ἴπποι, II. 23, 311. †

ἀφαιρός, ἡ, óν, *zwak, krachteloos, onmagtig*, — παῖς, II. 7, 235. meermalen in comp. ἀφαιρότερος en superl. ἀφαιρότατος, (miss. παῦρος en α intens.).

ἀφῶ en ἀφῶ (ἀφή), *bevoelen, betasten, onderzoeken*, — ἀσπίδα, II. 6, 322. † alleen part. praes. ἀφῶντα, v. ἀφῶντα.

Ἀφειδας, αντος, ó z. van Polyphemon uit Alybas, vader van Eperitus, voor wien Ulysses zich uitgaf, Od. 24, 305.

ἀφῆλη, z. ἀφίημι.

ἄφηνος, τὸ, *grootte voorraad, groot vermogen, rijkdom*, II. 1, 171. (misschien van ἀπό en ἔνος, eigenl. ἡ ἀφ' ἐνός ἐνιαυτοῦ περιουσία, voorraad voor een jaar).

ἀφέξω, z. ἀπέγω.

ἄφῆλιξ, ικος (ἦλιξ), *over de jaren der jeugd, verouderend*, h. Cer. 140.

ἀφῆμαι (ἦμαι), *verwijderd, afgezonderd zitten*, alleen part. praes. II. 15, 106. †

ἀφῆτωρ, ορος, ó (ἀφίημι), *de slingeraar, boogschutter*, bijn. van Apollo, II. 9, 404. † (Volgens anderen van φῶς, en gelijk aan ὁμοφῆτωρ, de waarzegger).

ἄφθιτος, ov (φθίω), *niet vernietigd, onbedorven: onvergankelijk, eeuwigdurend*: gewoonl. van hetgeen den Goden behoort, II. 2, 46.

ἄφθογγος, ov (φθόγγος), *zonder geluid te geven, stom, sprakeloos*, h. Cer. 198.

ἄφθονος, ov, zonder nijd. 1) act. *niet benijdend, mild*, h. 30, 6. 2) pass. *niet kariglijk, rijkkelijk, in overvloed*, h. Ap. 536.

ἀφίημι (ἦμι), 3 pl. impf. ἀφίτω, als van ἀφίω, fut. ἀφήσω, aor. 1. ἀφέηκα en ἀφήκα, aor. 2. dual. en plur. conj. ἀφέη, ep. v. ἀφῆ, opt. ἀφίην. 1) *wegzenden, ontslaan, laten gaan*, τινά, iem. in goeden en kwaden zin, II. 1, 25. — ζῶν τινε, iem. levend ontslaan, II. 20, 564. voorn. van werpgeweer; *afwerpen, slingeren*, als δόρυ, ἔγχος, ook κεραιῶν, II. 8, 133. overdragt. δέψαν, den dorst verdrijven, II. 11, 642. — ἔνθος, de bloesem laten vallen van druiven, die zich tot vrucht hebben gezet, Od. 7, 126. — μένος, de kracht verliezen, II. 13, 444. 16, 613. in pass. τοῦ δὲ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρος ἔενται, uit denzelven springen vele vonken, II. 4, 77. 11) med.

zich wegzenden van iets, *zich ontslaan, van iets afslaten*, met gen. *δειψῆς οὐτω ἀπλετο πύχει*, zij liet hare armen niet los van zijnen hals, Od. 23, 240. (eigenl. kort, lang door augm. eens ook buiten deze reden, Od. 22, 231).

ἀφικάνω (ικάνω), poët. alleen praes. en impf. = *ἀφικνέομαι*, van eene plaats ergens komen, naar toe komen, meest met acc. eens met πρός, Il. 6, 386.

ἀφικνέομαι (ικνέομαι), dep. med. fut. ἀφικσομαι, aor. 2. ἀφικόμην, perf. ἀφικμαι, Od. 6, 297. *van eene plaats ergens heen komen, geraken, naar toekomen, naar iem. of naar eene plaats: meest met acc. νῆας, bij, naar de schepen; zelden met εἰς, ἐπὶ, κατά en ὑπὸ τι, overdragt.: bereiken, treffen; ἄλγος ἀφικετό με*, Il. 18, 395.

ἀπίστημι (ιστήμι), aor. 2. ἀπέστην, perf. ἀπέστηκα, afgekorte vorm. in dual. en plur. ἀπεστάσι, part. ἀπεσταῖς, 3 pl. plusq. ἀπέστασαν, aor. med. ἀπεστησάμην, a) trans. *wegplaatsen, bij Hom. ongebr. 2) intrans. in aor. 2. perf. en plusqpf. en med. a) van verre staan, verwijderd staan, zich verwijderen*, Il. 4, 340. *verwijderd zijn, τινός, van iets*, Il. 23, 517. δ) in med. *voor zich iets afwegen, om daarmede te betalen: eenmaal: δέιδω, μὴ τὸ χρεῖον ἀποστήσονται χρεῖος*, ik vrees, dat zij ons de schuld van gisteren weder betalen zullen, d. i. kwaad met kwaad zullen vergelden, Il. 13, 745.

ἄφλαστον, τὸ, *het gekromde achter-deel* van een schip met zijne sieraden, Il. 15, 716. † (σανίδιον κατὰ τὴν πρύμνην).

ἄφλοισμός, ὁ (verw. met ἀφρός), *schuim, van eenen woedenden*, Il. 15, 607. † Volgens anderen waarschijnlijk, *ψόφος ὀδόντων, tandengekniers*).

ἀφνειός, ὄν (ἄφενος), *rijk, vermogend, gegoed*, met gen. βύτωσω, aan levensonderhoud, Il. 5, 544. χερσοῖο, Od. 1, 165. comp. ἀφνειότερος en superl. ἀφνειότατος.

ἀφοπλίζω (ὀπλίζω), *ontwapenen, alleen med. zich ontwapenen, ἔντα, de wapens nederleggen*, Il. 23, 26. †

ἀφορμάω (ορμάω), *bij Hom. alleen dep. pass. ἀφορμάομαι, aor. 1. pass. ἀφορμήθην, zich wegspoeden, wegsnellen:—ναῦφιν*, Il. 2, 794. vd. absol. *heengaan, wegreizen*, Od. 2, 376.

ἀφρόντα, π. ἀφῶ.
ἀφράδῃω (ἀφραδῆς), *onverstandig, onbezonnen zijn: onbedachtzaam spreken of handelen*, Od. 7, 294. Il. 9, 32.

ἀφράδης, ἐς (φράζομαι), *zonder overleg,*

onverstandig, onbezonnen, μνηστῆρες, Od. 2, 282. *ῥέτροι ἀφραδέες*, de dooden zonder bewustheid, Od. 11, 476. adv. *ἀφραδέως*, onbedachtzaam, Il. 3, 436.

ἀφραδίη (ή(φράζομαι), 1) *onbezonnenheid, onverstandigheid, gebrek aan doorzicht, onachtzaamheid, dwaasheid, dikwijls in pl. Il. 5, 649. νόοιο*, Il. 10, 122. 16, 354. 2) *onkunde, onervarenheid — πολέμοιο*, Il. 2, 368.

* *ἀφράδμων*, ὄν = *ἀφραδῆς*, h. Cer. 257. *ἀφραῖνω* (φρήν), poët. *onverstandig, onbedachtzaam, dwaas zijn*, Il. 2, 257. Od. 20, 360.

ἄφραστος, ὄν (φράζομαι), *niet bemerkt, onbekend, ἔργα*, h. Merc. 80. *onbemerkbbaar, onzigtbaar, στίβος*, h. Merc. 353. comp. *ἄφραστότερος*, Epigr. 5, 2.

ἀφρέω (ἀφρός), *schuimen: ἔπιοι ἄφρον στήθεα*, aan de borst, Il. 11, 282. † (ἄφρον met synizesis).

ἀφρότηρ, ὄρος, ὁ (φρήτη), *zonder gild, zonder geslacht, zonder medgezel*, Il. 9, 63. †

Ἀφροδίτη, ἡ, 1) d. van Zeus en Dione, Il. 5, 348. of, volgens eene latere overlevering, uit schuim geboren (ἀφρός), h. in Ven. gade van Hephaestus en geliefde van Ares, Od. 8, 276. Godin der zinnelijke liefde en des huwelijks, van het liefdegenot en van schoonheid, Il. 5, 429. Od. 20, 74. zij is bij uitstek bevallig en schoon, Il. 3, 396. lachminnend (φιλομειδής) maar onkrijgshaftig en teeder; zij is fraai opgeschikt (χρυσέλη); de Charites hebben zelve haar kleed vervaardigd, Il. 5, 338. welke hare gezellinnen zijn; zij draagt altijd eenen wonderbaren toovergordel, waarmede zij Goden en menschen overwint, Il. 14, 214. Met dezen gordel doet Here Zeus in liefde jegens haar zelve ontbranden. Aphrodite is aan den kant der Trojanen, en heeft zelve den oorlog veroorzaakt, Il. 5, 349. Aeneas is haar zoon, Il. 5, 313. Op Cyprus en Cythere heeft zij heerlijke tempels, 2) overdragt.: even als Ἄφρῃς, is zij *liefde, liefdesgenot*, Od. 22, 444.

ἀφρονέω (ἀφρων), *onverstandig zijn of handelen, alleen part. praes. Il. 15, 104. † ἀφρός, ὁ, schuim, van water*, Il. 5, 599. van eenen woedenden leeuw, Il. 20, 168. *ἀφροσύνη*, ἡ (ἄφρων), *onverstandigheid, onbezonnenheid, dwaasheid, in plur. Od. 16, 278. 24, 457.*

ἄφρων, ὄν (φρήν), *onverstandig, onbezonnen, dwaas, (tegengestelde ἰνφρων)*,

Od. 23, 12. *δοί, razend, woedend, van Ares en Athene, Il. 5, 761, 875.*

ἄφυλλος, ον (φύλλον), bladerloos, ontbladerd, Il. 2, 425. †

ἄφυστος, ὁ (ἄφω), modder, onreinheid, welke eene rivier met zich voert, Il. 11, 495. †

ἄφύσσω, fut. ἀφύξω. aor. 1. ἤφυσσα, en poët. σα, aor. med. ἀφυσάμην, ep. σα, 1) scheppen, gielen, uit een grooter vat in een kleiner, οἶνον ἀπό ἐν κρητῆρος, Il. 1, 598. ἐν ἀμφοροεῦσαν, Od. 2, 349. met gen. alleen: pass. πολλὸς δὲ πύθων ἤφυσσέτο οἶνος, ook veel wijn werd uit de vaten geschept, Od. 23, 303. 2) overdragt.: — πλοῦτον, rijkdom ophoopen, als met volle teugen scheppen, Il. 1, 170. οὐδὲ δ' οἶω ἐνθάδ' ἄτιμος εἶναι, ἀφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξεν, wordt door de ouden juist verklaard; οὐκ οἶω εἶναι ἄτιμος, σε πλ. ἀφ. ik geloof niet, dat, terwijl ik zoo ongeërd ben, gij rijkdom en overvloed zult opstapelen, d. i. dewijl gij mij zoo onteert, blijf ik niet langer en dan zult gij niet meer rijken buit erlangen. Anderen willen σοι in δ' vinden, of ook wel σοι lezen in den zin: ik, door u zoo onteerd, denk niet, voor u nog rijkdommen te verwerven. De zin is rond, maar σοι in pl. van σε is tegen het taalgebruik van Hom. Anderen, die het op Agamemnon doen slaan, beroepen zich op vs. 175; doch het blijft altoos moeilijkelijk te vatten, hoe Agamemnon, door deze behandeling van Achilles ἄτιμος konde worden; want aan het zedelijke begrip van τιμή hebben wij bij Hom. geenszins te denken: ἄτιμος is niet anders dan ἀγέραςτος, van het eerge-schenk beroofd, en dit was Achilles, doch geenszins Agamemnon. 11) med. 1) voor zich scheppen of ingielen, met acc. οἶνον ἐκ κρητῆρος, Il. 3, 259. en ἀπό κρ. Il. 10, 579. 2) overdragt.: οφθοορῶν, ἀμφὶ δὲ φύλλα ἤφυσάμην, Od. 7, 285. Over διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσσε, z. m. διαφύσσω.

Ἀχαιαί, αἱ, de Achaïsche vrouwen, fem. van Ἀχαιός, Od. 2, 119.

Ἀχαιῖας, ἄδος, ἡ, ep. v. Ἀχαιάς, 1) Achaïsch. 2) Achaïsche vrouw, Il. 5, 422.

Ἀχαιϊκός, ἡ, ὄν, ep. v. Ἀχαιϊκός, Achaïsch, — λαός, het Achaïsche volk, — ἄγος, Il. 9, 141.

Ἀχαιῖς, ἴδος, ἡ 1) Achaïsch, met en zonder γαῖα, het Achaïsche land, vooral het gebied van Achilles in Thessalië, Il. 1, 254, z. Ἀχαιοί. 2) versta γυνή, de Achaïsche vrouw, Il. 2, 235. met verachting, Il. 9, 395.

Ἀχαιοί, οἱ, nom. sg. Ἀχαιός, ὁ, de Achaërs, de magtigste volkstam der Grieken, ten tijde van den Trojaanschen oorlog, welke zijne voornaamste woonplaats in Thessalië had, Il. 2, 648. doch ook in Peloponnesus tot aan Messene, vooral in Argos, Il. 2, 115. De Danaërs en Myrmidonen waren bijzondere stammen van hen. Misschien hadden zij zich ook tot naar Ithaca verspreid, Od. 1, 90. en naar Creta, Od. 19, 138. Volgens de overlevering hadden zij den naam naar Achaëus, zoon van Xuthus, kleinz. van Hellen. Bij Hom. worden dikwijls alle Grieken zoo genoemd naar den hoofdstam, Il. 1, 2. Od. 1, 90.

ἄχαιρος, ε (χάρις), onaangenaam, niet vervrolijkend, in comp. ἀχαίστερος, Od. 20, 392. †

ἄχαιριστός, ον (χαρῆσμαι), onaangenaam, ongevallig, verdrietig, Od. 8, 236. †

** ἀχαιοῖς, ἐς (χαιε), zonder handen, bijv. n. der kreeften, Batr. 300.*

Ἀχελώϊος, ὁ, ep. v. Ἀχελῷος, 1) rivier tusschen Aetolië en Acarnanië, die in de Jonische zee vloeit, nu Ἀσπροπόταμος, Il. 21, 194. 2) rivier in Phrygië, welke op den berg Sipylus ontspringt, Il. 24, 616.

ἄχερος, ἡ, zelden ὁ, een wilde doornachtige struik, geschikt voor omtuiningen, hagedoorn, Od. 14, 10. †

*ἄχερωῖς, ἴδος, ἡ de witte populier, zil-verpopulier, populus alba, * Il. 13, 389. 16, 482. misschien van Ἀχέρων, dewijl men geloofde, dat Hercules dezelve uit de onderwereld had gehaald.*

Ἀχέρων, οντος, ὁ (ἄχεα εἶναι, de treurvloed, πορθεῦμ' ἄχέων, Aeschyl.), Ἀχέρον, rivier der onderwereld, in welke de Pyriphlegethon en Cocytus zich ontlasten, Od. 10, 513.

ἄχέω (ἄχος), jammeren, treuren, bedroefd zijn, alleen part. met acc. θυμὸν, Il. 5, 869. — τινός, om iem. Od. 16, 139. en met εἵνεκα, Od. 21, 318.

ἄχέω = ἀχέω, ook alleen part. — τινός, om iem. Il. 18, 446. met εἵνεκα, Il. 20, 298.

ἄχθόμυαι (ἄχθος, 1) a) belast, bezwaard zijn, νηὸς ἤχθετο τοῖσιν, het schip was beladen, Od. 15, 457. b) overdr.: — δδύνησι, door smarten beswaard zijn, Il. 13, 354. met acc. ἄχθομαι ἔλκος, de wonde doet mij pijn, Il. 5, 361. 2) vooral van gemoeds-aandoeningen: neergedrukt zijn, smartelijk gevoelen, droevig, onvergenoegd zijn, met κρη, Il. 11, 274. ἤχθετο δαμναμένους Τρωσῶν, hij was bedroefd, dat zij

door de Trojanen overwonnen werden, II. 13, 352. (ἄχθετο, Od. 14, 366. 19, 337. behoort tot ἄχθουσι.)

ἄχος, εὖς, τὸ (ἄχω), last, zwaarte, lading, ἄχος ἀρούρης, last der aarde, spreekw. van een nutteloos mensch, II. 18, 104. Od. 20, 379.

Ἀχιλλεύς, ἦος, ὄ, ook Ἀχιλῆς, naar den eisch der versmaat, z. van Peleus en Thetis, koning der Myrmidoniërs en Hellenen in Thessalië, de dapperste der helden voor Troje. Als zijn opvoeder noemt Hom. Phoenix, z. van Amyntor, welke hem ook naar Troje vergezelde, II. 9, 448. in de muziek en heelkunde onder- rigtte hem Chiron, II. 11, 832. zijn vriend is Patroclus; zijn zoon Neoptolemus, die zich op Scyros onthoudt, II. 19, 326. en door Ulysses teruggebracht wordt, Od. 11, 509. Achilles is de held van Homerus; geweldige ligchaamskracht, groote gaven van geest, hevige hartstogten, maar daarbij een gevoelig hart kenschetsen hem. Door Agamemnon beleedigd, vergeet hij zich zelve in zijne woede: doch geeft eindelijk aan Athene en aan zijne moeder gehoor. Niet eerder neemt hij weder deel in den strijd, dan nadat Patroclus gevallen is, II. 19, 321. Hij sneuvelt in den slag, Od. 5, 310. 24, 30.

ἄχλῦς, ὕος, ἦ, donkerheid, duisternis, nevel, vooral die des doods, van de beawij- ming, II. 5, 696. van den dood, Od. 22, 88.

ἄχλύω (ἄχλῦς), aor. I. ἔχλυσα, donker worden, verduisternen, van de zee, Od. 12, 405. †

ἄχνη, ἦ, ion. v. ἄχνα (verwant met χνοῆ), eigenl. hetgeen men van de oppervlakte eens ligchaams afschaaft, of afwrijft; van daar: 1) het kaf, II. 5, 499. 2) het schuim der zee: II. 4, 426.

ἄχνημαι, ep. dep. alleen praes. en impf. (ἄχος), smart gevoelen, bedroefd, treu- rig, bekommerd zijn, dikwijls met acc. θυμὸν, κῆρ ἐνὶ θυμῷ, en met gen. caus. τινός, om iemand, Od. 14, 376. περί τινός, h. Cer. 77. ook θυμὸς ἄχνητο, II. 14, 38. eenmaal van eenen leeuw, II. 18, 320. verg. ἀκαχλω.

ἄχολος, ὄν (χολῆ), 1) zonder gal, zonder toorn. 2) wat den toorn stilt, verdrijft, — φάρμακον, Od. 4, 221. †

ἄχομαι (ἄχος), med. treuren, bedroefd zijn, Od. 18, 256.

ἄχος, εὖς, τὸ, smart, treurigheid, kom- mer, lijden, griev: steeds van het ge- moed: ἐμὸ δ' ἄχος, het smart mij, II. 5, 759. met gen. om iemand. ἐμὸι ἄχος αἶθεν ἴσσοιτα, om uwentwil zal ik smart gevoe-

len, II. 4, 169, ook in plur. ἄχσα jammer, smart, II. 6, 413. Od. 19, 167.

ἄχρειόν (eigenl. neutr. van adject. ἀ- χρεῖος), adv. nutteloos, doelloos, onbeta- melijk: alleen tweemaal ἄχρειόν ἰδὼν, II. 2, 269. als verwezen, verlegen voor zich ziende (als of hij het niet helpen kon), van Thersites, die onthutst voor zich ziet, als hij door Ulysses geslagen is. ἄχρειόν ἐγέλασεν, Od. 18, 163. zij lachte tegen ha- ren wil schijnbaar, van Penelope, welke niettegenstaande hare smart, toch opge- ruimd voor de vrijers wilde schijnen.

ἄχρημοσύνη, ἦ (ἀχρήμων), gebrek, schraalheid, armoede, Od. 17, 502. † ἄχρηστος, ὄν (χρηστός), nutteloos, neutr. als adv. vergeefs, Batr. 70.

ἄχρη, voor voc. ἄχρης (verw. met ἄρκος), 1) adv. van plaats: a) aan het uiterste, aan de oppervlakte, II. 17, 599. b) tot op het ut- terste, geheel en al, II. 4, 522. 2) van tijd: tot aan, met gen. ἄχρη μάλιστα κέρας, tot diep in den avond, Od. 18, 369.

ἄχρημι ἦ (ἄχρηον), eigenl. de plaats, waar het kaf nedervalt, de hoop kaf, II. 5, 502. †

ἌΧΩ, z. ἀκαχλω.

ἄψ, adv. 1) van plaats: rugwaarts, te- rug, dikw. met verb. ἄψ ὄραν, ἄθαι. 2) van tijd: weder, wederom, II. 5, 505.

Ἄψευδής, ἦ, d. van Nereus en Doris, een nimf, II. 18, 46.

ἄψις, ἶδος, ἦ, ion. v. ἄψις (ἄπτω), knoop, band, ἀψίδες λίνου, de masen van het trek- garen, II. 5, 487. †

ἄψοδόν, z. ἀψοδός.

ἄψοδός, ὄν (ἄψ, ἴω), terugstroomend, terugvloeiend, bijv. n. des Oceans, die als een stroom de aarde omringt en in zich zelve terugvloeit, II. 18, 399. Od. 20, 65

ἄψοδός, ὄν (verkort uit ἀψοδέος), al- leen in de betekenis, a) zich terug bewe- gend, ἀψοδέοι ἀπονέοντο, II. 3, 313. meer- dere malen het neutr. ἀψοδέον, als adv. terug met βαίνειν, ἀπονέουσαι. b) weder, II. 4, 152.

ἄψος, εὖς, τὸ (ἄπτω), ook ἄπος, verbin- ding, vooral der ledematen, gewricht. λῦθεν δὲ οἱ ἄψα πάντα, alle gewrichten wer- den losgemaakt, Od. 4, 794.

ἌΩ, stamwoord van ἄρη.

ἌΩ, stamvorm van ἄσα, ἄσα, w. m. z.

ἌΩ (ἄ), praes. impf. ἄμεναι, γ. ἄμεναι, inf. fut. ἄσειν, aor. I. ἄσαι, infin. ἄσαι, infin. fut. ἄσασθαι, aor. I. ἄσασθαι, 1) verzadigen, τινά, iem. met gen. mat. ἄσαι Ἄρηα ἄματος, Ares met bloed, II. 5, 289, ἴσσοιτε δέφου,

II. 18, 281. overdragt.: van de lans: *ἰμένη* *χρῶς ἄμεναι ἀνδρομέω*, begeerig zich met menschenvleesch te versadigen, II. 21, 70. 11) med. *zich verzadigen, ἦτορ σάσω*, met spijs het gemoed verkwikken, II. 19, 307. *ἔωμεν* of *ἔωμεν*, II. 19, 402, wordt tot dit verb. als conj. v. *ἔωμεν* gerekend, z. *ἔωμεν*.

ἄωρ, z. *ἄωρες*.
ἄωρος, on (*ἄρα*), *ontijdig, ongevormd*; vd. *hatelijk, misvormd, ἀπειρής*, — *πόδες*, van de Scylla, Od. 12, 89. †

ἄωρο, z. *ἀέρω*.
ἄωτέω (verlengd van *ἄω*), oorspronkelijk: *snorken: dan slapen*, vooral van eenen diepen slaap, bij Hom. steeds met *ἔπνον*, II. 10, 159. Od. 10, 548.

ἄωτον, τὸ en ὁ *ἄωτος* (bij Hom. kan men het geslacht niet bepalen: Pindarus heeft alleen *ἄωτος*, latere dichters hebben ook τὸ *ἄωτον* van *ἄημι*), eigenl. *de vlok*, zoo als *floccus* van *flo*, van daar: *ἔυστροφος οἶος ἄωτος*, de gedraaide vlok der schapenwol, van den slinger, II. 13, 599. zoo ook Od. 1, 443. van de wollige schapenvacht, Od. 9, 434. eens van het fijnste lijnwaad: *λίνοιο λεπτόν ἄωτον*, de fijne vlok des lijnwaads: overdragt.: *het schoonste, het voortreffelijkste*, gelijk de vlokke oppervlakten van wollen gewaden hare schoonheid en nieuwhoud behouden. Volgens de oude scholien beteekent het: *bloem*, en dan overdragt.: *gelijk ἄνθος, de bloesem, het schoonste, beste*. De beteekenis *bloem* wordt nergens bij dichters gevonden.

B.

B, tweede letter van het Gr. alphabet, van daar het teeken der tweederhapsodie.

βάδην (*βαίνω*), adv. *stap voor stap, voet voor voet*, tegengest. van *loopen*, II. 13, 516. †

* *βαδίζω* (*βάδος*), fut. — *λω*, *gaan, wandelen*, h. Merc. 210.

βάζω, fut. *βάζω*, perf. pass. *βέβαγμα*, *snappen, redekavelen, spreken*, met acc. *ἀνεμῶλια, μεταμῶνια*, nietige dingen *snappen*. *πεπνυμένα, ἄρτια*, verstandig, *gepast spreken*, Od. 8, 440 *διγα βάζειν*, verschildend spreken, Od. 3, 127. met dubb. acc. *βάζειν τινά τι*, iets tot iemand zeggen, II. 9, 59. pass. *ἔπος βέβακται*, Od. 8, 408.

βαδιστος, η, on, z. *βαδύς*.
βαδυνήεις, εσσα, εν (δίνη), met *diepe*

draaikolken stroomend, bijv. n. van Oceanus en van rivieren, slechts tweemaal, II. 21, 15, 603. anders het volgende.
βαδυνήεις, ου, ὁ (δίνη) = *βαδυνήεις*, II. 20, 73.

βαδυζώνος, ον (ζώνη), *diepgegordeld*, d. i. digt onder de borst gegordeld. zoodat het witte gewaad in volle plooijen tot op de voeten nederhing: dewijl dit nu alleen op feestdagen gebeurde, beteekent het in het algem.: *prachtig gekleed, schoon gegordeld*, bijv. n. der vrouwen, II. 9, 594. Od. 3, 154.

* *βαδυθρήξ, τριχος, ὁ, ἡ (θρήξ)*, met digt zwaar haar, *dik, digtwollige*, van schapen, h. Ap. 412.

* *βαδυκλήρος, ον (κλήρος)*, *rijk in land, zeer gegoed*, ep. 16. 4.

βαδυκόλπος, ον (κόλπος), *diep van boezem, of in den eigenlijken zin, of van het kleed, prachtig gekleed*, bijv. n. der Trojaansche vrouwen, II. 18, 122. en der nimfen, h. Ven. 258.

βαδυλίμος, ον (λιμών), met hoog begroeide landerijen, bijv. n. eener stad, II. 9, 151. †

βαδυλήϊος, ον (λήϊον), met hoog opgegroeide graanvelden, vruchtbaar, *τέμενος*, II. 18, 550. †

βαδύνω (*βαδύς*), *diep maken, uitdiepen*. met acc. *χώρον*, II. 23, 421. †

βαδυρῥέιτης, ω, ὁ (ῥέτω) = *βαδυρῥέος*, II. 21, 195. †

βαδυρῥόος, ον (ῥέω), *diepstreamend, diepvloeiend*, bijv. n. des Oceanus, II. 14, 311.

βαδύς, εἶα, ep. *ἐη, βαδύ*, superl. *βαδύστος*, 1) *diep of hoog*, naardat het standpunt des sprekenden is; *τάφος, ἄμαθος, Τάρταρος, ἦϊων*, het hooge strand, II. 2, 92. overdragt. van de ziel: *φρήν βαθεῖα*, het diepste, binnenste des gemoeds, II. 19, 125.

2) *diep*, tevens met den zin van *dig*, *donker, ἔλη*, II. 5, 555. ook overdragt.: — *ἀρη*, — *λαβλαψ*, de sterke stormvlaag, II. 11, 306. 3) *diep*, in de lengte of tot het binnenste zich uitstrekkend. — *ἄγκος*, II. 20, 490. — *αὐλή*, het diepe voorhof, II. 5, 142.

* *βαδυσοκος, ον (σπά)*, *diep beschaduwd*, h. Merc. 229.

* *βαδυστερον, ον (στέρον)*, met hooge borst, *diep gewelsd*, in het algem. *wijd*, — *χδών*, fragm. Hom. 23.

βαδυσχινος, ον (σχόινος), *diep met biezen bewaassen*, bijv. n. van den Asopus, II. 4, 383.

βαδυτριχα, z. βαδυθρήξ.

βαίω, fut. *βήσομαι*, aor. 1. trans. *ἔβησα*, aor. 2. *ἔβην*, ep. *βῆν*, 3 pl. *ἔβησαν* ep. *βῆσαν*, *ἔβαν*, βάν, conj. βῶ, ep. *βείω*, opt. *βαίην*, infin. *βῆμεναι*, en. *βῆναι*, part. βάς, βᾶσα, βάν, perf. *βέβηκα*, hierbij de syncop. vorm. *βεβάσαι*, infin. *βέβαμεν*, part. *βεβᾶως*, *βεβαυία*, plusq. perf. *ἔβεβήκειν*, sync. 3 pl. *βέβασαν*, ep. aor. m. *ἔβῆστο*, zelden *ἔβῆστο* = *ἔβη*. (grondvorm *Β.Α.Ω*, ep. bijv. *βιβᾶω*, *βίβημι*, *βιβᾶσθω*), 1) intrans. *gaan*. 1) *treden*, *wandelen*, *stijgen* van menschen en dieren, terwijl de nadere bepaling gedeeltelijk door de praep. *εἰς*, *ἐν*, *ἐπὶ*, *κατά*, *μετά*, *πρός* etc. gedeeltelijk alleen door den acc. wordt aangewezen: — *εἰς δῆρον*, II. 5, 837. ook *δῆρον*, *νῆας*, II. 3, 262. Od. 3, 162. — *ἐπὶ νηός*, scheep gaan, maar *ἐπὶ νηοῖν*, met de schepen wegzeilen, II. 2, 351. *ἐπὶ τινα*, naar iemand gaan, II. 2, 18. *ἀμφὶ τινι*, om iem. gaan (om hem te beschermen), II. 5, 299. — *μετ' ἔχνα τινός*, iemands voetstappen volgen, Od. 3, 30. in vijandelijken zin: *op iemand losgaan*, met *ἐπὶ*, *μετά* en acc. ook *ἐπὶ τινι*, II. 16, 751. 2) met part. van een ander verbum, waardoor de beweging nader aangeduid wordt, *ἔβη φεύγων*, hij ging vlugten: *ἔβη αἰζῶσα*, z. *αἰσσω*, het part. fut. drukt het oogmerk uit: *ἔβη ἐξαναρῶων*, hij ging om te doodden, II. 11, 101. — *ἀγγελῶων*, Od. 4, 24, 3) met volgenden infin. *optreden*, *zich opmaken*, *beginnen*: *βῆ δ' ἔβηναι*, hij maakte zich op met te gaan, hij ging snel, II. 4, 199. zoo ook *βῆ θέων*, *ἔλᾶν*, 4) overdr.: van levenlooze dingen: *ἐννέα ἐν-αντοὶ βεβάσαι*, negen jaren zijn vervlogen, II. 2, 134. *πῆ ὄρα κια βῆσεται ἡμῖν*, waarheen zullen ons de eeden gaan, d. i. wat zal er van onze eeden worden, II. 2, 339. *ἰκμάς ἔβη*, de vochtigheid verdween, II. 17, 392. 11) trans. in aor. 1. alleen poët. en ion. act. *ἔβησα*, 1) *doen gaan*, *voeren*, *laten op of afstijgen*, *φῶτας βῆσεν ἀφ' ἵππων*, II. 16, 810. maar *ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων βῆσε κακῶς ἀέκοντας*, hij wierp hen beiden uit den wagen, hoe ongaarne zij wilden, II. 5, 164. *βῆσαι ἵππους*, II. 11, 756.

* *Βακχίως*, *εἰη*, *εἰον*, *Bacchus* of *zĳne feesten betreffend*, *Bacchisch*: *beschonken*, *waanzinig*, *Βακχίως Διόνυσος*, h. 18, 46.

βάλανος, *ἡ*, *eikel*, vrucht des steeneiks, * Od. 10, 242. 13, 409.

Βῆλιος, *ὁ* (adj. *βαλιός*, *gevekt*), de *schimmel*, een paard van Achilles, II. 16, 149.

βάλλω, fut. *βαλέω*, aor. 2. *ἔβαλον*, perf.

βέβηκα, perf. pass. *βέβημαι*, ep. *βεβᾶμαι*, plusqpf. *βεβλήμην*, 3 pl. *βεβλήατο*, v. *βέβληντο*. Van eenen aor. syncop. med. komen voor: *ἔβλητο*, inf. *βλήσθαι*, part. *βλήμενος*, conj. *βλήεται*, v. *βλήηται*, opt. (*βλείμην*), *βλειο*, enz. 1) act. *werpen*, *slingeren*, *λύματα εἰς ἄλα*, II. 1, 314. *τινὰ ἐν κοίτῃ*, iem. in het stof op den grond *werpen*, II. 8, 186. van alle soorten van werpgeweer; vd. a) *schieten*, *treffen*, *wonden*, *τινὰ*, of *τι τινι*, bijv. *τινὰ δουρὶ*, iemand met de lans *treffen*, *λάεσαι*, II. 3, 80. ook *τινὰ τὶ*, *τινι*, II. 11, 583. meest ontbreekt de dat. *τινὰ στῆθος*, iem. op de borst *treffen*, — ook absol. *treffen*, tegengest. v. *ἀμαρτάνω*, II. 11, 530. *vellen*, II. 8, 156. overdragt. *ἀχέϊ*, *πένθει βεβολημένος*, door smart, droefheid getroffen, gewond, II. 9, 3. b) *werpen*, van eene sterke beweging, *δρῖναι*: *ἐτέρωσε κάρη*, het hoofd op de andere zijde *werpen*, II. 8, 306. *ἐτέρωσε ὄμματα*, de oogen *afwenden*, Od. 16, 179. van schepen: *νῆας ἐς πόντον*, de schepen in zee *drijven*, Od. 4, 359. *νῆας πρὸς πέτρας*, Od. 12, 79. 2) *treffen*, bij het aanraken eener oppervlakte, *besprengen*, *besproeijen*, *bestrooijen*. *θαλάμγγες ἔβαλλον ἄντυγα*, de druppelen *besprengden* den rand des wagens, II. 11, 536. *τόπον ἀκτίαι βάλλει ἥλιος*, de zon *bestraalt* de plaats, II. 5, 479. 3) *wegwerpen*, *laten vallen*, *verliezen*, *δάκρυ*, tranen *vergieten*, Od. 4, 114. 4) in zachterer zin: *leggen*, *omdoen*, *aanvoegen*, *omwerpen*, *τι ἐν χερσὶν τινος*, II. 5, 574. *κύκλα ἀμφ' ὀχέεσαι*, II. 5, 722. — *φιλότητα μετ' ἀμφοτέρωσι*, vriendschap tusschen beiden *stichten*, II. 4, 16. vooral dikwijls van kleederen en wapenen, *omwerpen*, *aantrekken*, 5) intrans. *vallen*, *storten*, *loopen*, van rivieren: *εἰς ἄλα*, II. 11, 722. *van paarden*: *περὶ τέμα*, om den eindpaal *loopen*, II. 23, 462. 11) med. 1) *zich* (dat.) *aanraken*, *treffen*, *χρᾶα λούτρως*, in het bad de leden *reinigen*, h. Cer. 50. 2) *zich iets omwerpen*, *omdoen*, *ξίφος ἀμφὶ ὤμοισι*, hangen, II. 3, 334. *αἰγίδα*, II. 5, 738. overdr. *ἐν θυμῷ χόλον τιλ*, gramschap tegen iemand in het gemoed *koesteren*, II. 14, 50. — *ἐν φρεσὶ*, *ἐν θυμῷ*, iets in het hart *leggen*, *ter harte nemen*, *overdenken*, *overleggen*: *νοστὸν*, II. 9, 435. Od. 11, 428. niet zoo veelvuldig; in het hart *bewaren*, II. 15, 566. absol. *ἐτέρως ἔβαλοντο*, zij bepaalden het anders, *bestuurden* het anders, Od. 1, 234. waar sommigen *ἐτέρωσ' ἔβαλοντο* lezen, terwijl *ἔβόλοντο* v. *ἔβοιλοντο*, slechts door weinigen *goedgekeurd* wordt.

βαμβαίνω (verw. met βάζω), *stamelen*, van vrees *sidderen*, met de tanden *klapperen*, Il. 10, 375. †

βάν, z. βαίνω.

βάπτω, *doopen*, *indoopen*, met acc. πέλεκυ εἰν ὑδατι, om het te harden, Od. 9, 392. †

βαρβαρόφωνος, ον (φώνη), *eene vreemde taal sprekend, onbeschaafd van spraak*, Il. 2, 867. † bijv. n. der Cariërs, die als Pelasgen, wel Grieksch spraken, maar met eene harde uitspraak.

βαρβιστος, η, ον, z. βαρδύς.

ΒΑΡΕΩ = βαρύνω, alleen gebruik. in het ep. part. *βεβαρηώς*, *bezwaard*, οἶνω *βεβαρηότας*, door wijn beschenken, * Od. 3, 139.

* **βάρως**, τὸ, *zwaarte, last*, Batr. 91.

βαρύνω (βαρύς), *bezwaard, belast zijn*: βαρύνει μοι ὤμος ὑπ' αὐτῷ, de schouder is mij zwaar door de wond, Il. 16, 519. †

βαρύνω (βάρυς), aor. 1. ἐβάρυνα, aor. 1. pass. ἐβαρύνθη, ep. perf. *βεβαρηώς*, (z. ΒΑΡΕΩ), *bezwaren, belasten*, Il. 5, 664. pass. *βαρύνεσθαι γυῖα, χεῖρα*, aan de leden, aan de hand verlamd zijn, Il. 19, 165.

βάρως, εἶα, ὄ, superl. *βαρδύστος*, ep. *βαρδύστος*, 1) *zwaar, groot, sterk, meest in kwaden zin: bezwaarlijk, lastig: ὀδύνας*, groote smarten, zoo ook *ἄτη, ἔρος* enz. in het bijzonder, neutr. sg. en pl. *βάρυ* en *βαρέα*, als adv. met *στενάχων*, *zwaar, luid, suchten*, 2) van geluid: *zwaar, sterk, φθόγγος*, Od. 9, 257.

βαρυστενᾶχων, ουσα, ον (*στενάχω*), *zwaar zuchtend*, Il. 4, 153.

* **βαρύνφθογγος**, ον (*φθογγή*), *zwaar klinkend, luid brullend; λέων*, h. Ven. 160.

βασίλεια, ἡ fem. v. *βασιλεύς*, *koningin, vorstin*, ook *koningsdochter*, * Od. 7, 241.

βασιλεύς, ἦος, ὄ, 1) *heerscher, koning, vorst*, in het algem. *bevelhebber, aanvoerder*, Il. 1, 9. In de heldeneeuw wordt het opperhoofd van iedere plaats, die aan zijnen moed, rijkdom of aan zijn verstand de oppermagt te danken heeft, *βασιλεύς* geheeten. Gelijk alle gaven van ziel en ligchaam een onmiddellijk geschenk der Godheid zijn, zoo is het ook de waardigheid der heerschappij; van daar wordt hij ook *δογενής, διογενής* genoemd. *Pligten en regten des konings (δίκη βασιλέων*, Od. 4, 694). 1) hij was aanvoerder in den oorlog. 2) hij moest over regt en onregt uitspraak doen, 3) hij moest de plegtige offers verrigten. Zijne magt was bepaald: hij kon over niets beslissen, zonder de aanzienlijkste mannen des volks (*βουλὴ γερόντων*), en bij gewigtige zaken de algemeene volksvergadering te beleggen (*ἄγορά*). *Vooregten* daarentegen waren: 1) het voorritterschap bij openbare handelingen, en bij de maaltijden een grooter aandeel, 2) een afgezonderd stuk grond, *τέμενος*. 3) hem toekomende vrijwillige geschenken (*γάμοτος*). Teekenen der koninklijke waardigheid waren de scepter (*σκήπτρον*), en de dienst der herauten (*κήρυκες*). 1) *πρίνς*, *koningszoon*; ook ieder uit den aanzienlijken stand, die grootere of kleinere bezittingen hadden, Od. 1, 394. 8, 41. 2) *huisheer, heer*, Il. 18, 556. Van daar ep. comp. *βασιλεύτερος*, een grooter koning, *koninklijker*, en superl. *βασιλεύτατος*, de grootste koning, Il. 9, 69. (misschien van *λαός* en *βαίνω*, die het volk ten krijg doet gaan.)

βασιλεύω (*βασιλεύς*), 1) *konink zijn, heerschen, regeren*, ὑπὸ Πλάκῳ, Il. 6, 425. 2) *heerschen, over iem. regeren*, met dat. Il. 2, 206. eens met gen. *Πύλον*, Od. 11, 285.

βασιλῆϊος, ἡ, ἦϊον, ion. v. *βασιλεύς*, *koninklijk, vorsteljk, γένος*, Od. 16, 401. † **βασιλῆϊς**, ἴδος, ἡ (adj. fem. bij *βασιλῆϊον*), — *τιμῆ*, de koninklijke waardigheid, Il. 6, 193. †

βάσκε, alleen in verbinding *βάσκι ἰθι*, ga, loop, Il. 2, 8, imper. van een nevenvorm van *βαίνω*, die in comp. *ἐπιβάσκω* nog voorkomt, w. m. z.

βαστάζω, fut. *σώ*, 1) *heffen, opheffen*, in de hoogte *heffen*, met acc. *λάαν, τόξον*, Od. 11, 593. 21, 405. 2) *dragen, τι, νείτωρα*, iets op den rug, Batr. 78.

βάτην, voor *ἐβήτην*, z. *βαίνω*. **Βατία**, ἡ (misschien van *βάτος*, de doornberg), een alleenstaande heuvel voor de Scaeische poort bij Troje, volgens de mythe, het graf van Myrinna, w. m. z. Il. 2, 813.

* **βατοδόρος**, ον (*δρόσω*), *doornen plukkend, of uitrukkend*, h. Merc. 190.

βῆτος, ἡ, *braambesienstruik, doornstruik*, Od. 24, 230. †

* **Βατραχομυομαχία**, ἡ, de krijg der kikvorschen en muizen, een bekend episch dichtstuk, ten onregte aan Homerus toegeschreven.

* **βάτραχος**, ὄ, de *kikvorsch*, Batr. pass. **βέβᾶσι**, **βέβαμεν**, **βέβασαν**, **βεβᾶως**, z.

βαίνω.

βεβαρηώς, *via, ος*, z. *βαρῶς*.

βεβαρηώς, *via, ος*, z. *βαρῶς*.

βεβλήται, βεβολήατο, z. βάλλω.
βεβρώθω, ep. v. v. βιβρώσκω (v. ΒΡΩΩ
met ingevoegde θ), *verteren, verslinden*, II. 4, 35.

βεβρωκώς, z. βιβρωσκω.

βέη, βείομαι, z. βίομαι.

βείω, ep. v. βῶ, II. 6, 113.

βέλεμον, τὸ, poët. = βέλος, alleen in plur. *werpgeweer, pijlen, werpspiessen*, II. 15, 484.

* βελόνη, ἡ (βέλος), *naald, spits*, Batr. 130.

βέλος, εὖς, τὸ (βάλλω), 1) *werpgeweer, telum, werpspies, pijl*, in het algem. alles, wat naar den vijand geworpen wordt, steen, Od. 9, 495. 2) *de worp, verwonding*, II. 8, 513. τινὰ ἐκ βέλων ἔλκω, iem. uit het bereik der pijlen trekken, II. 4, 465. 3) *overdr.: de zachte pijlen van Apollo en Artemis, om eenen snellen dood te kennen te geven: ook van de ziekte*, II. 1, 51. en den barensnood, II. 11, 269.

Βελλεροφόντης, οὐ, ὁ, de moordenaar van Belleros, bijn. van Hipponous, z. van Glaucus, die eenen vorst der Corinthiërs, Belleros, onvoorzien doodde, II. 6, 155. z. Ἰππώνους.

βέλτερος, ἐρη, ερον, poët. onregelm. comp. van ἀγαθός, *beter, voortreffelijker*.
βελτίων, ον, onregelm. compar. van ἀγαθός, Od. 17, 18. † oude lezing voor βέλτερον.

βένθος, εὖς, τὸ, ep. v. βάθος, τὸ, *diepte*, bijzonder der zee, II. 1, 358. θαλάσσης πάσης βένθηα εἶδέναι, de diepten der gansche zee kennen, d. i. groot verstand bezitten, in tegenstelling der lichaamskracht van Atlas, die de zuilen des hemels schraagt, Od. 1, 53. cf. 4, 386. βένθηα ἕλης, *diepte, digtheid des wonds*, Od. 17, 316.

βίομαι en βείομαι (ΒΕΙΩ), 2. sg. βέη, 1 pl. βιόμεθα, h. Apol. 528. βεόμεθα, een ep. praes. met beteekenis van fut.: *ik zal gaan, wandelen, ouden Διός βίομαι φρεσίν, ik zal niet naar den zin van Zeus handelen*, H. 15, 194. *ik zal leven*, II. 16, 852. (of een ep. fut. gelijk κείω, of een conj. in de beteekenis van een fut. van βίω, βίνω).

βέρεθρον, τὸ, ep. v. βάρεθρον, *afgrond*, van den Tartarus, II. 8, 14. van de Scylla, Od. 12, 94.

βῆ, z. βάνω.

βηλός, ὁ (ΒΛΩ), *drempel*, poët. woning, huis, * II. 1, 591. 15, 23:

* βῆμα, τὸ (βαίνω), *tred, schrede, voetstap*, h. Merc. 222.

βῆμεν, βῆμεναι, z. βαίνω.

Βῆσα, ἡ, st. der Locriërs, II. 2, 532. Volgens Strab. βῆσσα, en slechts een boschdal.

βῆσαιμεν, βῆσε, βῆσετε, z. βαίνω.

βῆσσα, ἡ (βαίνω), *boschachtig dal*, meest οὐρεὸς ἐν βῆσσης, in de boschachtige dalen der gebergten, alleen II. 18, 588. Od. 19, 435. h. Ap. 284.

βηταριῶν, ονος, ὁ (ἀρμός), *danser*, die de treden naar de maat maakt, * Od. 8, 250.

βιῶζω, ep. verouderde vorm: βιάω (βία), daarvan perf. act. βεβίκα, fut. med. βιήσομαι, aor. med. ἔβησαμην (βιάω bij Hom. alleen in praes. en impf.). 1) act. *dwingen, overweldigen, onderdrukken, in het naauw brengen*, τινὰ, Od. 12, 297. overdr.: ἄχος βεβίκεν Ἀχαιοὺς, droefheid overweldigt de Achaeërs. II. 10, 145. pass. βιάζεσθαι βεβίεσσαν, door werpgeweer in het naauw gebragt worden. 11) med. meer als dep. *overweldigen, bedwingen*, τινὰ; II. 22, 229. Od. 21, 348. τινὰ ψεύδου, iem. met bedrog verschalken, overweldigen, II. 23, 576. met dubbele acc. τινὰ μισθόν, iemand het loon afdwingen, met geweld onthouden, II. 21, 451.

Βίας, αντας, ὁ, 1) z. van Amythaon en Idomene uit Pylos, broeder van Melampus, vrijde naar de dochter van Neleus, Pero, en verkreeg haar ook, nadat Melampus aan Neleus de ossen van Iphiclus bezorgd had. Zijne zonen zijn: Talcos, Perialces, enz. II. 4, 296. 2) een Athener, II. 13, 691. 3) een Trojaan, II. 20, 460.

βίαιος, αἰη, αἰων (βίη), *gewelddadig, gewelddig*, ἔργα, Od. 2, 236. Κῆρες, h. 7, 17.

βιαιώς, adv. *gewelddadig, met geweld*, * Od. 2, 237.

βιάω, z. βιάζω.

βιβάζς, ἄσα, ἄν, part. van het ongebr. βιβῆμι, nevenvorm van βαίνω, meest μακρὰ βιβάζς, *wijd stappend*, II. 7, 213.

βιβάζων, ονσα, ον, part. van ongebr. βιβάζω = βαίνω, altijd met μακρὰ, II. 13, 809.

βιβάω, ep. vorm. van βαίνω, *stappen: πέλωρα βιβῶ*, hij stapt verbazend, h. Merc. 225. impf. ἔβιβασσεν, h. Ap. 133. ook part. βεβῶν, βεβῶσα, II. 3, 22. Od. 11, 539.

βιβρώσκω (fut. βεβίω), aor. 2. ἔβρον, ep. h. Ap. 127. perf. βέβρωκα, fut. pass.

βεβρωσμαι, eten, opeten, verteren, met acc. Il. 22, 94. met gen. Od. 22, 403. *χρήματα κακῶς βεβρωσεται*, de goederen zullen schandelijk verteerd worden (ep. nevenvorm *βεβρώσω*).

βῆη, ἡ, ep. v. *βία*, ep. dat. *βιῆφι*, 1) *sterkte, geweld*, vooral van ligchaamskracht, zelden van zielsvermogens, Il. 3, 45. ook van dieren en levenlooze voorwerpen: dikwijls gebruikt Hom. het omschrijvend van aanzienlijke mannen, even als *μένος*, *σθένος*, enz. *Πριάμοιο βιῆ*, de kracht van Priamus = de geweldige Priamus, Il. 3, 105. met adj. *Ἡρακλήειη*, de kracht van Hercules, Il. 2, 665. 2) *gewelddadigheid*, meest in plur. de gewelddadige handelingen, Il. 5, 521. Od. 15, 329.

Βιγῆωρ, ορος, ὁ, ep. v. *Βιάνωρ*, een Trojaan, door Agamemnon gedood, Il. 11, 92.

* *βιοθάμιος*, ον (*θάλλω*), *vol levenskracht, bloeiend in leeftijd*, h. Ven. 190. *βίος, ὁ*, *leven, leeftijd*. *ζωεῖν ἀγαθὸν βίον*, een goed leven leiden, * Od. 15, 491. Batr. 33.

βίος, ὁ, *hoog* = *τόξον*, Il. Od. passim. *βιοτή, ἡ* = *βίοςτος, leven*, Od. 4, 565. † * *βιώτης, ητος, ἡ* = *βίοςτος*, h. 7, 10.

βίοςτος, ὁ (*βιώω*), 1) *leven*, als *μοῖρα βίοςτου*, de maat des levens, Il. 4, 170. 2) *levensgoederen, bona vitae, levensmiddelen, vermogen*, — *ἀλλότριος*, Od. 1, 160.

βιώω (*βίος*), aor. 2. *ἔβιωσ*, infin. *βιώναι*, aor. 1. m. *ἔβιωσάμην*, 1) *leven*, van menschen en dieren. 2) *doen herleven*, οὐ γὰρ μ' ἔβιωσας, gij hebt mij het leven gered, alleen Od. 8, 468. over *βιώμεσθα*, h. Ap. 528. z. *βέομαι*.

βιώωτο, *βιώνονται*, etc. z. *βιάω*.

* *βλαβερός, ἡ*, ὄν (*βλάπτω*), *schadelijk, nadeelig*, h. Merc. 36.

βλάβη, stamw. van *βλάπτω*, alleen nog in *βλάβεται* gebruikl. z. *βλάπτω*.

* *βλαυσός, ἡ*, ὄν, *krom*, naar buiten gebogen, van de voeten, *krombeenig*, Batr. 299.

βλάπτω (*βλάβω*), aor. 1. *ἔβλαψα*, perf. pass. *βεβλαμμαι*, aor. 1. p. *ἔβλάφθην*, aor. 2. p. *ἔβλάβην*, Il. 23, 461. (van *βλάβω* alleen *βλάβεται*). 1) in den loop *stremmen, ophouden, verhinderen*, met acc. Od. 13, 22. — *τινά κελύθου*, iem. in den terugkeer verhinderen, Od. 1, 195. *γούνατα*, de knie verlammen, Il. 7, 271. pass. *βλάβεται γούνατα*, Il. 19, 166. *βλάβεν* (*ἔβλάβησαν*) ἄρματα καὶ ἔπιω, wagen en paarden werden opgehouden, bleven terug,

Il. 23, 545. *βλέμενα Λιδῶν βλαφθέντα*, door Zeus gestremde, werkeloos gemaakte pijlen, Il. 15, 489. *βλαφθῆρα ἐνὶ ὄρῳ*, aan eenen tak opgehouden worden, in denzelfden verward raken, Il. 6, 39. *ἐν ἄσπιδι*, Il. 15, 647. *κατὰ κλόρον*, in het gewoel van den slag gestort, Il. 16, 331. 2) overdr. *verwarren, verdooven, verblinden*, *φρένας*, Il. 15, 724. Od. 14, 178. ook zonder *φρένας*, Il. 9, 507. Od. 21, 294. van daar: *βλάβεται ἀγορητής*, de redenaar komt in verwarring, Il. 19, 82. 3) *beschadigen, benadeelen*, alleen *βεβλαμμένος ἦτος*, aan het hart gewond, eens Il. 16, 660. volgens anderen *βεβλημένος*.

βλεῖο, z. *βάλλω*.

βλεμαίνω, 1) *zijne kracht gevoelen, trotsch, stout zijn*, altijd met *σθένει*, op zijne kracht, Il. 8, 337. 2) *verlangen, trachten*, Batr. 275.

* *βλέπω*, *zien*, met acc. *ὄρους*, Batr. 67. *βλέφαρον*, τὸ (*βλέπω*), *ooglid*, alleen in plur. Il. 24, 637. Od. 5, 271.

βλήεται, z. *βάλλω*, Od. 17, 472.

βλημένος, η, ον, z. *βάλλω*.

βλήτρον, τὸ (*βάλλω*), *bout, nagel, ξυστόν κολλητὸν βλήτροισι*, de steng, of staak, die met bouten of nagels in elkander was gevoegd, Il. 15, 678. † (minder waarschijnlijk, *voegen*).

βληχῆ, ἡ, *het geblaas*, *διῶν*, Od. 12, 266. †

βλοσυρός, ἡ, ὄν, *eerwaardig, manhaftig: vreeselijk, woest, δεινός, σεμνός*, bij v. *ὄφρυες, πρόσωπα*, Il. 7, 212. 15, 608.

βλοσυρῶπις, ἡ (*ὄψις*), *vreeselijk uitzienende*, bij v. n. van Gorgo, Il. 11, 36. † *βλωθρός, ἡ*, ὄν (*βλόσσω*), *hoogopschietend, hoog opgewassen, rijzig*, van boomen, Il. 13, 390. Od. 24, 234.

βλώσσω (*μλόσσω* van *μλόω*), poët. aor. 2. *ἔμολον*, pf. *μέμβλωκα* (*μεμέλωκα*), *gaan, komen*, ook overdr. van den tijd, Il. 24, 781. Od. 17, 190.

βοάγιον, τὸ (*βοῦς - ἄγριος*), *schild*, uit de huid van eenen wilden stier (*βοάγρης*), Il. 12, 22. Od. 16, 296.

Βοάγιος, ὁ, een bergstroom in Locris bij Thronium, die naderhand *Μάνης*, *de woedende*, heette, Il. 2, 533.

βοάω (*βοῆ*), fut. *βοήσω*, aor. 1. *ἔβόησα*, part. *βοήσας*, ion. zamgetr. *βώσας*, Il. 12, 337. 1) *hard roepen, schreeuwen*, vooral van de helden: van dieren: ook van den haan, *kraaijen*, Batr. 193. van levenlooze dingen, *weergalmen, klinken, bruisen*, *κύμα βοᾶν ποτὶ χίρσον*, de golf

bruiſt tegen het vaſte land, II. 14, 394.
 ἤϊνες βοῶσαν, II. 17, 265.

βοήη, fem. van het volgende
 βόειος, εἶη, εἶον en βόειος, ἔη, εἶον (βοῦς),
 van het rund, van rundervel: van daar:
 ἡ βοήη en ἡ βοήη, sc. δορά, het rundervel,
 II. 11, 843. vervolgens, α) een ſchild
 met rundervel overtrokken, II. 5, 452.
 (gel. II. 10, 155. ζῆνόν βοός) β) een riem,
 h. Ap. 487.

βοεύς, ἦος, ὄ, een riem, uit runderleder,
 aan de zeilen, Od. 2, 426.

βοή, ἦ, 1) geſchreeuw, luid geroep, ook
 weegeklag, klaaggeſchrei, Od. 14, 265.
 vooral krijgsgeschreeuw, ſlaggewoel;
 βοήν ἀγαθός, gewoon bijv. n. van uitſte-
 kende helden, met betrekking tot de
 ſterke veldheersſtem, de ſterke roeper,
 2) overdr.: van den toon der instrumen-
 ten, II. 18, 495. van het bruizen der
 zee, Od. 24, 48.

Βοηθόιδης, ον, ὄ, z. van Boëthoös =
 Eteoneus, heraut van Menelaus, Od. 4, 31.

βοηθός, ον (θέω), naar het ſlagge-
 woel zich ſpoedend, ſnel in den ſtrijd,
 van helden, II. 13, 477. ἄμα, II. 17, 481.

βοηλάστη, ἦ (ἐλαύνω), het wegdrijven
 der runderen, oſſenroof, gewoonl. ſoort
 van rooverij in den tijd van Hom. in
 het algem. plundering, II. 11, 672. †

βοητός, ἦος, ἦ, ion. v. βόητος, ſchreeu-
 wen, roepen, Od. 1, 369. †

βοθρός, ὄ (verw. met βάθος), kuil, gat,
 groeve, gracht, II. 17, 58. Od. 11, 25.

Βοΐβη, ἦ, st. in Pelasgiotis in Theſ-
 ſalië, niet verre van Pherae, nu Bio,
 II. 2, 712. van daar Βοιβήτις, het meer
 van Boebe, ἦ Ἐμνη.

Βοιώτιος, ἦ, ἰων, Boeotiſch, οἱ Βοιώτιαι
 = Βοιωτοί, II. 14, 476.

Βοιωτός, ὄ, Boeotiër, inwoner van Boeo-
 tië, landſtreek van Hellas, aldus genoemd
 naar Boeotus, of naar de ſchoone wei-
 den vol oſſen, II. 2, 494.

(βόλλω), ongebr. ſtamw, z. βάλλω.

βολή, ἦ, worp, het werpen, overdragt.:
 als βέλος, αἱ βολαὶ ὀφθαλμῶν, de blikken
 der oogen, * Od. 4, 150.

βόλομαι, ep. v. βούλομαι, willen, al-
 leen βάλεται, II. 11, 319. en βάλεσθε, Od.
 16, 387.

βομβέω (βόμβος), fut. βομβήσω, rommel-
 en, doſf klinken, kletteren, van vallen-
 de ligchamen, II. 16, 118. Od. 8, 190.

* Βορβοροκότης, ὄ, ſlijkligger, naam
 van eenen kikvorch, v. βορβορός en κό-
 της, ſlijk, leger, Batr. 229.

Βορέης, αω, ὄ, gen. Βορέω, II. 23, 692.
 ep. v. Βορέας. 1) de noordewind, of na-
 der bepaald, onze noord-noord-ooste
 wind. 2) Boreas, als fabelachtig per-
 ſoon, z. van Astraeus en Eos, woont in
 Thracië, II. 9, 15. Hij is de vader der
 merriën van Erichthonius, II. 20, 225.
 (Βορέης, II. 9, 5).

βοσίς, ιως, ἦ (βόσχω), ſpijs, voeder,
 weide, II. 19, 268. †

βόσχω, fut. βοσκήσω, 1) laten weiden,
 naar de weiden drijven, eigenl. van
 herders, — βοῦς, II. 15, 548. 2) voed-
 ren, onderhouden, meest van dieren,
 doch ook van menschen: τινὰ, Od. 14,
 325. γαστέρα, de maag vullen, Od. 17, 228.
 II) med. 1) weiden, zich voeden, van die-
 ren, κατὰ τι, II. 5, 162. 2) afweiden,
 met acc. λεμῶνας, h. Merc. 232.

βοτάνη, ἦ (βόσχω), weide, voeder, gras,
 II. 13, 493. Od. 10, 411.

βοτήρ, ἦρος, ὄ (βόσχω), de herder, Od.
 15, 504. †

* βοτής, οὔ, ὄ = βοτήρ, Epigr. 11, 1.

βοτός, ἦ, ον (βόσχω), geweid, gevoed,
 τὰ βοτὰ, al wat geweid wordt, vee, II.
 18, 521. †

βοτρυδών (βότρως), adv. op de wijze van
 druiven, trosgevijs, bij trossen, digt op
 een, πέτοισαι, II. 2, 89. van bijen. †

βότρως, ἦος, ἦ, druif, II. 18, 562. †
 h. 6, 40.

βούβοτος, ον (βόσχω), door runderen
 beweid, Od. 13, 246. †

βούβρωσις, ιως, ἦ (βοῦς, βιβρωσκω), ei-
 genl. geeuw/honger, honger, nood, el-
 lende, II. 24, 532. †

βουβῶν, ἠνος, ὄ, klieren bij de ſchaam-
 deelen, de ſchaamte, lies, II. 4, 492. †
 βουγαίος, ὄ (γαῶω), die op zijne ſterkte
 trotsch is: praalhans, pogcher, als een
 ſcheldwoord, II. 13, 824. Od. 18, 79.

Βούδειον, τό (ἦ Βουδέτα), II. 16, 572.
 st. van onzekere ligging, waarschijnlijk
 in Magnesia of in Phthiotis.

βουκολέω (βουκόλος), 1) runderen weiden,
 met acc. βοῦς, II. 21, 448. 2) med. wei-
 den, grazen, II. 20, 222.

Βουκολίων, ἠνος, ὄ, oudste z. van
 Laomedon, gemaal van Abarbarea, II.
 6, 22.

βουκόλος, ὄ, oſſenherder (βοῦς en κολέω
 ongebr.), met ἀνὴρ, II. 13, 571.

βουλευτής, οὔ, ὄ (βουλεύω), raadgever,
 raadsman, als adject. — γέροντες, de grijs-
 aards van den raad, II. 6, 114. †

βουλεύω (βουλή), fut. σω, aor. 1. σα, aor.

zwaar gevoelen, slaperig zijn, werkeloos zijn, II. 4, 223. †

βριήπιος, ον (ἀπύω), sterk schreeuwend, brullend, bijv. n. van Ares, II. 13, 521. †

βριήπιον, ἡ (βριήπιος), zwaarte, last, gewigt, II. 5, 839. †

βριήπιος, εἶα, ὁ (βριήπιω), zwaarwigtig, bijv. n. der lans, ἔγχον, II. 5, 746. Od. 1, 100.

βριήπιω, fut. βριήπω, h. Cer. 456. aor. 1. βριήπισα, perf. 2. βέβριστα, met praes. beteek. en med. 1) *zwaar beladen zijn, opzwellen*, τὴν ἐν τινός, σταφυλῆσι μέγα βριήπιστα ἔλαιον, een akker, zwaar met druiven beladen, II. 18, 561. Od. 15, 334. τάρσοι μὲν τυρῶν βριήπιον, Od. 9, 219. ook med. μίμων καρπῶν βριήπιον, een mankop met vruchten beladen, II. 8, 307. met het denkbeeld van drukken last, ὑπὸ λαλασι πᾶσα βέβριστα χθών, de aarde is geheel met stormen en regenbuijen belast, II. 16, 381. 2) *het overwigt hebben, de bovenhand hebben*, in aor. 1. ἐδρους βριήπιας, Od. 6, 159. van eene aandringerende menigte: *dringen, overmagt hebben*, II. 12, 346. 17, 233.

* βριήπιον, ἡ, gramschap, toorn, woede, h. 28, 10.

* βριήπιον, ον (ἄρμα), wagenbeladend, bijv. n. van Ares, h. 7, 1. cf. II. 5, 839.

Βρισηΐς, ἴδος, ἡ, d. van Brises = Hippodamia, slavin van Achilles, die haren gemaal Mynes en hare broeders verslagen had, II. 19, 291. sq. Agamemnon ontroofde haar aan hem, II. 2, 689.

Βρισηΐς, εὖς, ep. ἦος, ὁ, z. van Ardy, koning der Lelegers te Pedasus, of priester te Lyrnessus, II. 2, 689. 1, 392.

βρισηΐω (βρισηΐος), gonzen, van vliegen, II. 16, 642. †

βρισηΐος, ὁ (βρισηΐω), het gegons, gebrom, het knappen, van vuur, II. 14, 396. †

βρισηΐω (βρισηΐη), aor. 1. ἐβρισηΐωσα, donderen, altijd van Zeus, II. 8, 183. Od. 12, 415.

βρισηΐη, ἡ, de donder, Διός, II. 13, 796.

βρισηΐος, ον, ep. v. βρισηΐος (βρισηΐος), sterfelijk, menscheijk, φωνή, Od. 19, 545. † h. Ven. 47.

βρισηΐός, εσσα, εν (βρισηΐος), met bloed bespat, bloedig, ἔναρα, bloedige buit, * II. 6, 484.

βρισηΐολογός, ὄν (λογός), menschenverdervend, moordend, slagkend, bijv. n. van Ares, * II. 5, 31.

βρισηΐός, ὁ, ἡ, sterfelijk, eigenl. adject. βρισηΐός ἀνήρ, II. 5, 604. dikwijls als subst. sterfeling, mensch, en ἡ βρισηΐη, de sterfelijke, Od. 5, 334. (verw. met μέγος).

βρισηΐός, ὁ, het uit eene wonde stroomende of reeds gestolde bloed, steeds met αιματώεις, II. 7, 425. μέλας, Od. 24, 189. (aeol. van ἔλω, ἔστος).

βρισηΐω, bloedig maken, βρισηΐωμετρα τεύχεα, bloedige wapenen, Od. 11, 41. † βρισηΐος, ὁ, strop, strik, tot ophangen, Od. 11, 278.

* βρισηΐω, ξω, bijten, verscheuren, verblinden, eigenl. op de tanden knarsen, Ep. 14, 13.

Βρισηΐαί, ep. v. Βρισηΐαί, oude stad in Laconie, zuidelijk van Sparta, II. 2, 583.

βρισηΐωμαι, dep. med. perf. βέβρισηΐωμαι, brullen, huilen, razen, Hom. heeft alleen perf. en plusqp. met praesens bet. van den geweldigen kreet eens sterfenden, die gewond nedervalt, II. 13, 393. 16, 486. (niet tandenknarsend) en van het geloei der golven, II. 17, 264. Od. 5, 412.

βρισηΐω, vol zijn, overvloeijen van bloei en kracht, ἔπος ἀνθεί βρισηΐω, de jonge spruit is vol van bloesem, II. 17, 56. †

βρισηΐωμη, ἡ, poët. v. βρισηΐωμαι, verbonden met ποτήρ, Od. 10, 177. h. Cer. 394.

βρισηΐωσις, ιος, ἡ (βρισηΐωσις), het eten, de spijs, tegengest. van πόσις, II. 19, 210. Od. 1, 191.

* βρισηΐωσις, ἡ, ὄν (βρισηΐωσις), adj. verb. gegeten, eetbaar, Batr. 30.

βρισηΐωσις, ὄσις, ἡ = βρισηΐωσις, II. 19, 205. Od. 18, 407.

βρισηΐωσις, ἡ, ον, van hyblus gemaakt, — ἄπλον νεός, Od. 21, 391. †

* βρισηΐωσις, ὁ diepte, afgrond, Batr. 119.

βρισηΐωσις, ον, ὁ (βρισηΐωσις), opblazend, zwelkend, loeiend, ἀνεμοί, Od. 10, 20. †

* βρισηΐωσις, ἡ, vel, afgetrokkenene huid, Batr. 127.

βρισηΐωσις (βρισηΐωσις), oorspronk. in de diepte bouwen: van daar overdr.: iets heimelijk van voornemens zijn, besluiten, κατὰ φρεσίν, heimelijk iets kwaads in het gemoed besluiten, Od. 8, 273. μύθους ἐν φρεσίν, Od. 4, 676.

βρισηΐωσις, ὁ = βρισηΐωσις, de diepte, II. 24, 80. †

βρισηΐωσις, fut. βρισηΐωσις, perf. pass. βέβρισηΐωμαι, vol stoppen, aanvullen, τινός, ergens mede: τάλαρος νηματος βέβρισηΐωσις, eene mand met garen gevuld, Od. 4, 134. †

βῶλος, ἡ (βῶλω), *aardkluit, klomp*,
Od. 18, 374. †

βωμός, ὁ (βαίνω), *verhooging, onderstel, om iets op te plaatsen, 1) stel, voet, van een standbeeld, Od. 7, 100. wagenstel, Il. 8, 441. 2) altaar, zeer dikwijls ἱεροὶ θεῶν βωμοί.*

Βῶρος, ὁ, 1) z. van Perieres, gemaal van Polydora, de dochter van Peleus, Il. 16, 177. 2) vader van Phaestus uit Tarne in Lydië, Il. 5, 44.

βῶσαντι, z. βοάω.

βωστρέω, *roepen, aanroepen, om hulp, τινά, Od. 12, 124. † (uit βοάω verlengd, gelijk ἱλαστρέω).*

βωτιάγεια, ἡ (βόσκω, ἀνήρ), *mannen woedend, bijv. n. van Phthia, Il. 1, 150. †*

βῶτωρ, ορος, ὁ (βόσκω), *ep. herder, met ἀνήρ, verbonden, Il. 12, 302. Od. 14, 102.*

Γ.

Γ, derde letter van het Gr. alfabet, en van daar het teeken der derde rhapsodie.

γαῖα, ἡ, even als αἶα, poët. v. γῆ, 1) *aarde, aardbodem, aardrijk, in tegenstell. v. den hemel of van de zee, Il. 8, 46. 2) land, landstreek, dikwijls met πατρίς, vaderland in pl. ook van eilanden, Od. 8, 284. 3) aarde, stof der aarde, als ἕμεις πάντες ὕδαρ καὶ γαῖα γένουσθε, gij allen zoudt tot water en stof worden, d. i. verrotten, Il. 7, 99.*

* Γαῖα, ἡ, *nom. pr. Gaea, Tellus, gemalin van Uranus, moeder der Hecatoncheiren, Cyclopen en Titanen, μήτηρ πάντων, h. 30, 17.*

Γαῖϊός, η, ον (Γαῖα), *van Gaea afstammend. Γαῖϊός υἱός, z. van Gaea = Tityos, Od. 7, 324.*

γαῖήχος, ον (ἔχω), *de aarde houdend, of omvattend, bijv. van Poseidon, in zoo verre men hem de aardbevingen toeschreef (z. ἐνοαλχθων), konde hij ook het land weder bijeen houden, later aardebeschermer, Il. 13, 43.*

γαῖω, *alleen part. praes. trotsch op iets zijn, zich verheffen, met χιδοί, op zijnen roem, van Zeus, Ares, Briareus, * Il. 1, 405. (oud stamwoord, nog zichtbaar in menige afleiding, als γάνυμαι, γηδέω enz.)*

γάλα, ακτος, τὸ, *melk, λευκόν, Il. 4, 434. Od. passim.*

Γαλάθεια, ἡ, *d. van Nereus en Doris, Il. 18, 45.*

γάλαθρός, ὄν (θῆσθαι), *melkzuigend, van daar teeder, jong, — νεβροί, * Od. 4, 336. 17, 127.*

* Γαλαξία, ἡ, *eene nimf, gezellin van Persephone, h. Cer. 424.*

* γάλη, ἡ, *wezel, marter, Batr. 5. γάληνη, ἡ, 1) stilte, rust, vooral der zee, γάληνη νημεῖα, windstille kalmte, Od. 5, 392. 2) de kalme zeevlakte: ἐλαίνω γάληνην, * Od. 7, 319.*

γάλωος, *gen. γάλω, ἡ, nom. plur. γάλωος, zwagerin, zuster des mans, * Il. 3, 122.*

γαμβρός, ὁ (γάμος), *ieder, die door het huwelijk bloedverwant is, 1) schoonzoon, gew. 2) zwager, zustersman, Il. 5, 474.*

γάμειω (γάμος), *fut. γαμέω en γαμέω, Il. 9, 391. aor. 1. ἔγημα, fut. med. γαμέσσομαι, poët. σσ, Il. 9, 394. aor. 1. ἔγημα-μην. 1) eigenl. bruiloft vieren, van den man, huwen, ter vrouwe nemen, τινά, ἔλοχον, Il. 9, 399. ook in den natuurlijken zin, Od. 1, 36. 2) med. van de vrouw:*

a) *zich in het huwelijk begeven, zich verloven, τινί, Od. 18, 269. b) van de ouders: uithuwelijken, γυναῖκα τινί; iem. eene vrouw geven, Il. 9, 394.*

γάμος, ὁ, *bruiloft, als feestdag, 1) huwelijksfeest, γάμον ἀρτίειν, huwelijksfeest bereiden, Od. 4, 770. vooral bruiloftsfeest, Il. 19, 299. Od. 1, 226. (in tegenstell. van εἰλαπνή) Od. 4, 3. 2) verbinding, huwelijk, Od. 18, 272. Il. 13, 382.*

γαμψηλαί, αἱ, *het kinnebakken (verw. met γνάμπτω), alleen in plur. Il. 13, 200. † γαμψώνυξ, ὄχος, ὁ, ἡ (ὄνυξ), met kromme klauwen, bijv. n. der roofvogels, αἰγυπτοί, Il. 16, 428. Od. 16, 217.*

γανῶω, (γάνος), *schitteren, glinsteren, stralen, alleen part. praes. γανῶντες, γανῶσα, verlengd voor γανῶντες, γανῶσα, vooral van gepolijst metaal, Il. 13, 265. van tuinperken: περσασαί γανῶσαι, schoon prijkende perken, Od. 7, 128.*

γάνυμαι (γαῖω), *dep. med. fut. γανύσομαι, ep. σσ. zich vervrolijken, zich verheugen, τινί, waarover. ἀνδρὶ οὐ γανύσεται, Il. 14, 504. ook γάνυται φρένα, hij verblijdt zich in zijn hart, Il. 13, 493. Od. 12, 43.*

Γανυμήδης, εος, ὁ, *acc. ea en ην, z. van koning Tros te Troje, achter-kleinz. van Dardanus, de schoonste jongeling zijns tijds; hij werd van Zeus, door zij-*

nen arend, geroofd en tot schenker in plaats van Hebe gesteld, Il. 5, 266. 20, 232.

γάρ (γέ ἄρα), conj. *want, namelijk, toch*, om de oorzaak aan te duiden. Deze conjunctie, die nooit vooraan in den zin staat, vereenigt in zich de beteekenis van γέ en ἄρα, en heeft vandaar eene *verklarende, grond aantoonende, of aanvullende en gevolgen aanduidende* beteekenis. Zij kan meestal door *want* overgezet worden, schoon zij niet zoo nauwkeurig (het Hom. γὰρ τε uitgezonderd) den volzin met den voorgaanden verbindt. 1) *de oorzaak aangevende en verklarende beteekenis: want, namelijk.* De verklarende beduiding is vooral zeer gewoon: a) als er een pron. demonstr. vooraf gaat, Il. 1, 9. 12, 54. b) dikwijls gaat de verklarende volzin met γὰρ voor den zin, welke verklaard moet worden, waar men het door *immers of toch* moet overzetten, Il. 1, 423. 7, 73. De volgende zin wordt door τῷ begonnen: πολλοὶ γὰρ τρυφῶσαν Λαῖοι — τῷ σε χρη — παύσαι, Il. 7, 328. Het meest na aanspraken, Od. 10, 174. c) dikwijls moet de grondaangevende volzin uit den samenhang aangevuld worden, waar γὰρ met ons *toch* overeenkomt, Il. 11, 408. Od. 10, 501. 2) *aanvullende en gevolgen aanduidende beteekenis*, hiertoe behoort γὰρ, a) *in uitroepende en wenschende zinnen: want, doch*, αὐ γὰρ, εἰ γὰρ, w. m. z. b) *in vragende zinnen: τίς γὰρ*, wie toch, πᾶς γὰρ, Il. 1, 122. 10, 424. 18, 182. 3) *in verbind. met andere partikels, ἀλλὰ γὰρ, γὰρ δὲ, want, toch*, Il. 2, 307. Od. 5, 23. γὰρ οὖν, *want toch*, γὰρ ἔα, *want nu*, γὰρ τε, γὰρ τοι, *want gewis*.

Γάργαρον, τὸ, de zuidelijke spits van den berg Ida in Troas, waarop een tempel van Zeus stond, Il. 8, 48. 14, 292. als appell. *menigte, volheid*.

γαστήρ, ἔρος, zamengebr. γαστέρος, ἡ, 1) *buik, onderkijf, moederkijf*, Il. 6, 58. 2) *voornamelijk, de maag, eetlust, vraatzucht, βοσκειν γαστέρα*, de maag vullen, Od. 17, 228. Batr. 57. maar: γαστέρι νέων πενθήσαι, *eenen dooden met de maag betreuren, d. i. door vasten*, Il. 19, 225. 3) *maag, maagworst*, eene maag, met gehakt vleesch opgevuld, Od. 18, 44.

γάστρη, ἡ, *de buik van een vat*, Il. 18, 348. Od. 8, 437.

γαυλός, ὁ (γαῖλος, schip), *melkammer, tobbe*, Od. 9, 223. †

* γαυρόω (met γαλω verwant), *trotsch maken, med. zich trotsch gedragen, eene hooge borst zetten*, Batr. 267.

(γᾶω) ongebr. stamvorm van welken men perf. γέγᾶα, γ. γέγονα afleidt, z. γλυνομαι.

γδουπέω, poët. = δουπέω, w. m. z.

γέ, eene enclit. partic. geeft eenen nadruk te kennen en doet het denkbeeld meer uitkomen. Dit tot *versterking* bijgevoegde γέ kan in onze taal gewoonlijk slechts door *verheffing van stem* uitgedrukt, zelden door *echter, toch, ten minste* overgezet worden. γέ, dient alzoo, 1) tot het meer *doen uitkomen* van eenig denkbeeld, dat daardoor als in eene tegenstelling met een ander komt. Zijn beide leden van den volzin overeenstemmend, dan kan het bij beide staan: εἰ οὐ γέ σὺ θυμῷ ἐθέλεις κέλομαι γὰρ ἔγωγε, Il. 23, 894. Il. 15, 48 gewoonlijk ligt de nadruk slechts op eenen zin en altijd, wanneer het eene lid tegenover het andere staat, χόλον γέ, Il. 1, 81. ὄρε' εὐ εἰδῶ, εἰ ἔτεον γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθα, Od. 24, 259. zeer dikwijls staat het bij pron. person. en demonstr. ἔγωγε, σύγε enz. In disjunct. volzinnen staat het in volgende gevallen: a) als het pron. tegenover zich zelve staat, verkrijgt het in het tweede lid γέ: εἰπέ μοι ἡ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἢ σέγε λαοὶ ἐχθαίρουσι, of gij u vrijwillig laat overwinnen, dan of gij diegene zijt, die — Od. 3, 214. cf. Il. 12, 239. b) γέ wordt bij de pron. gezet, om een voorafgaand denkbeeld weder in herinnering terug te roepen, μεμνησέει ἢ τινὰς ἐκ Πύλου ἄξει — ἢ σύγε καὶ Σπάρτηθεν, Od. 2, 327. Il. 1, 65. het laatste heeft ook plaats in andere volzinnen. 2) γέ neemt meer de eigenschap eener conjunct. aan en dient om den grond of de *aanvulling* van eenen volzin meer te doen uitkomen. Het wordt dan dikwijls met relativen of conjunct. verbonden en kan door *wel is waar, ten minste, toch, namelijk*, overgezet worden. a) bij relativen als ὅς γέ ὅστις γέ, ὁὶος γέ, Il. 5, 303. ἀνήρ ὅστις πυντος γέ μετέλθοι, ieder man, die *ten minste*, Od. 1, 229. b) met conj. εἰ γε, *als anders*, indien ten minste. εἰ μὴ γε, ὄρε-γε, πῖν γέ, οὐ πῖν γε, *namelijk niet eerder dan*, ook dubbel πῖν γε, Il. 5, 288. ἐπεὶ — γέ, *quandocquidem*, Il. 1, 299. 3) οὐδέ — γε, μὴδὲ — γε, *ten minste niet*, Il. 14, 221. γέ, met eene voorafgaande negatie, kan meestal door *niet*

eens overgezet worden, II. 1, 261. γέ μὲν heeft eene adversat. beteekenis, doch, evenwel, II. 2, 703. Od. 5, 206.

γέγυα, z. γίγνομαι.

γέγηθα, z. γηθέω.

γέγωνα, poët. perf. met praesens. beteek. wiens 3 sg. γέγωνε, te gelijk impf. met aorist. βῆτ. is part., γεγωνώς, infin. γεγωνέμεν, plusq. perf. ἐγεγώνε. Van een daarvan afgeleid praes. γεγωνέω, komen voor: infin. γεγωνεῖν, impf. ἐγεγώνεον, Od. 9, 47. hoorbaar roepen, schreeuwen, bekend maken. ὅσον τε γέγωνε βοῆσας, zoo verre hij schreeuwend, hoorbaar riep, d. i. zoo ver zijn geroep reikte, Od. 5, 400. II. 12, 337. τῶν, iem. toeroepen, toeschreeuwen, II. 8, 227. ook μετὰ θεοῖς, Od. 12, 370.

γεγωνέω, z. γέγωνα.

γίνομαι (ΓΕΝΩ), aor. 1. ἐγενάμην, 1) in praes. alleen ep. en pass. geboren worden, οἱ γινόμενοι, de geborenen, II. 10, 71. Od. 4, 208. 2) aor. 1. med. τέλεον, voortbrengen, II. 5, 800. ἐπὶν γένεαι αὐτός, nadat gij hen (de menschen) voortgebracht hebt, Od. 20, 202. (γίνεαι, v. γίνεαι).

γείτων, onos, ó, buurman, Od. 4. 16. als adject. Od. 9, 48. Batr. 67.

γέλαστός, ἡ, ὄν (γελᾶω), belagchelijk, belagchenswaardig, — ἔργα, Od. 18, 307. † verg. ἀγέλαστος.

γελᾶω, samengeotr. γελῶ, verlengd γελῶω, ep. nevenvorm γελοῖωω, aor. 1. ἐγέλασα, poët. ss. 1) lagchen, ἐπὶ τῶν, over iets, II. 2, 270. — μάλα ἡδύ, regt hartelijk, II. 11, 378. δακρυόεν, met tranen in de oogen, II. 6, 484. — γελάειν, met de lippen, d. i. in schijn. II. 15, 102, z. ἀχρεῖον, ἀλλοτριῶς γναθμοῖς, z. adject. 2) van levenlooze voorwerpen, ἐγέλασε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς, rondom lachte, d. i. blonk de aarde van den glans des kopers, II. 19, 362. h. Cer. 14.

γελοῖάω, ep. nevenvorm van γελᾶω, aor. 1. ἐγελόησα, h. Ven. 49. daarvan γελόων, 3 pl. impf. en part. γελόωντες, Od. 20, 390.

γελοῖός, η, ον, ep. v. γέλωος (γέλωος), belagchelijk, om te lagchen, II. 2, 215. † γέλωος, ó, aeol. v. γέλωος, certijds. Od. 20, 346. γέλον v. γέλων.

γελῶω, γελῶωντες, z. γελᾶω.

γελῶωντες, verlengd v. γελῶντες, Od. 18, 111.

γέλωος, ωτος, ó, dat. γέλω v. γέλωτα (γέλω), Od. 18, 100. γέλω v. γέλωτα en γέλων.

Od. 18, 350. 20, 346. het lagchen. gelach, geschater.

γενεή, ἡ, ion. v. γενεά, 1) geboorte, voortbrenging, tijd, γενεῇ ἀπλότατος, jonger in onderdom, II. 2, 707. ook νεώτατος; geboorteplaats, II. 20, 390. van levenlooze dingen: φύλλον γενεῆ, II. 6, 146. 2) geboorte, geslacht, afkomst, γενεῆς καὶ αἵματος van geslacht en bloed, II. 6, 211. γενεῆ τινος en ἐκ τινός, II. 21, 157. Od. 4, 27. van paarden: geslacht, stam II. 5, 265. 3) menschenleeftijd, volgens Herod. 33 jaren, zoodat 3 leeftijden 100 jaren uitmaken, II. 1, 250. Od. 14, 325.

γενέθλη, ἡ (γένος), geboorte, afkomst, geslacht, van menschen, Od. 4, 232. van paarden: ras, II. 5, 270. van dingen: ἀργύρου, oorsprong des silvers, II. 2, 857.

γενειάς, ἀδος, ἡ, baard, baardhaar, Od. 16, 176. †

γένειον, τὸ (γένος), de kin, — γένειον ἄπτεσθαι, II. 10, 454.

γενειάω (γένειον), aor. ἐγενάησα, eenen baard krijgen, manbaar worden, * Od. 18, 176.

γένεσις, ιος, ἡ (ΓΕΝΩ), voortbrenging ontstaan, wording, oorsprong, allee van Oceanus, θεῶν γένεσις, * II. 14, 21.

γενετή, ἡ, poët. v. γενεῆ, geboorte; γενετῆς, van de geboorte af aan, II. 2, 535. Od. 18, 6.

γενναῖός, η, ον (γέννα, ἡ, ep. v. γένος), overeenkomstig de afkomst, aangeboren, οὐ μοι γενναῖον, II. 5, 253. †

γένος, τὸ (ΓΕΝΩ), 1) geboorte, geslacht, afkomst, ἐκ τινος, II. 5, 544. γένος βασιλέων εἶναι, van koningen afstammen, Od. 4, 63. ook van dieren: βοῶν γένος, Od. 20, 212. 2) geboorte, ouderdom, γένετῆς ἴσταρος, jonger in ouderdom, II. 3, 215.

3) menschengeslacht, — ἡμιθέων ἀνθρώπων, geslacht van menschen als halve Goden, II. 12, 23. menschenleeftijd, Od. 3, 248.

γέντο, 3 sg. aor. van eenen anders niet gebruikelijken stam, volgens sommigen aeol. voor ἔλετο, ἔλετο, zoo als κέτα v. κέλετο, hij vatte, greep, met acc. II. 8, 43. 18, 476.

γένυς, ὄος, ἡ, acc. pl. γένυας, samengeotr. γένυς, Od. 11, 320. de kinnebak, zoowel van menschen als dieren, II. 11, 416.

ΓΕΝΩ, stamv. van γίγνομαι. γεραῖός, ἡ, ὄν (γηραῖός, niet bij Hom.) oud, bejaard: vooral door ouderdom eerwaardig, subst. ὁ γεραῖός, de oude, de eerwaardige grijsaard: γεραῖα, de eer-

* γηρύω (γῆρυς), 1) geluid van zich geven, 2) med. zingen, h. Merc. 426.

Γίγαντες, οἱ, sg. Γίγας, ἄνθρωπος, ὁ (ΓΑΣΩ), 1) een wilde, den Goden gehate volkstem in de omstreken van Hyperia, aldus nabij Thrinacia, of misschien in Epirus, welken Zeus om deszelfs snoothed verdelgde, Od. 7, 59. 206. 10, 120. Volgens Od. 7.59. zijn zij met de Phaeaciërs vermaagschapt en stammen van Poseidon af; zij stonden tot de Goden in dezelfde betrekking als de Cyclopen en Phaeaciërs, Od. 7, 206. 2) monsterachtige reuzen, zonen van Uranus en Gaea, welke den Olympus wilden bestormen, doch door den bliksem van Zeus geveld werden, Batr. 7.

γίγνομαι (γένω), fut. γενήσομαι, aor. 2. ἐγενόμην; perf. γέγονα, ep. (γέγασα) 3 pl. γεγάασι (anom. 2 pl. γεγάαστε, Batr. 143. waarvoor men γεγάασι leest), part. γεγάως; inf. γεγάμεν, geboren worden, worden, ontstaan, gebeuren, aor. 2. ik werd, bekleedt de plaats van den aor. van εἶμι, ik was, in perf. van geboorte zijn, in het algem. zijn. 1) van menschen: geboren worden, εἰς ἐμὲθεν γεγάαστα, uit mij gesproten, Il. 9, 456. Od. 6, 201. aor. 2. zijn. Het perf. dikwijls met praes. bet. ὀπλοῦντοί γεγάασι, die jonger zijn, Il. 4, 323. 2) van levenlooze voorwerpen, a) ontstaan, worden, geschieden: γίγνεται ἄνθεα, de bloesems ontstaan, Il. 2, 468. τὰδ' οὐκ ἐγένοντο, dit gebeurde niet, Il. 3, 176. b) van gemoedstoestand: ἄχος γένετο αὐτῷ, droefheid overviel hem, ποθὴ Δαναοῖσι γένετο, hevig verlangen greep de Danaërs aan, Il. 11, 471. 3) met volgend praedicat. a) subst. tot iets worden: χάραϊά τινα, iem. tot vreugde, Il. 6, 82. φῶος τιτὴ γίγνεσθαι, iem. tot heil worden, Il. 8, 283. spreekw. ἕδωρ καὶ γαῖα, tot water en aarde worden, d. i. uitgeroeid worden, Il. 7, 99. πάντα γίγνεσθαι, alles worden, Od. 4, 418. 458. b) met adject. τοῖσι πάλεμος γλυκίων γένετο, Il. 2, 453. 4) met praep. en adverb. ἐπὶ νηυσὶν, bij de schepen zijn, Il. 8, 180. ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο, Il. 3, 110.

γίγνώσκω, fut. γνώσομαι, aor. 2. ἐγνων, part. γνωός, conj. γνώω en γνώωω, opt. γνωήν, imp. γνώθι en γνώμεναι, 1) opmerken, waarnemen, leeren kennen, kennen, herkennen, τινά — ἀπίδει, aan het schild, Il. 5, 182. in kwaden zin: εὐ νύ τις αὐτὸν γνώσεται, menig een zal hem wel leeren kennen, Il. 18, 270. somtijds met gen.

Od. 21, 36. 23, 109. 2) kennen, weten, inzien, begrijpen, verstaan, βουλὴν, Il. 20, 20. ἔγνωθας γυνῶναι, kennis hebben van de vlugt der vögelen, Od. 2, 159. Op hetzelfde volgt ἔτι, ook 5, quod, Il. 8, 140. ὡς en εἰ, Il. 21, 266.

γλάγος, εὖς, τὸ, ep. γ. γάλα, melk, * Il. 2, 471.

γλακτοφάγος, ὄν (φαγεῖν), γ. γλακτοφάγος, melketend, bijn. der Hippomolgen, Il. 13, 6. naderhand, de naam van eenen Scythischen volkstem.

Γλαύκη, ἡ, d. van Nereus en Doris, Il. 18, 30.

γλανκιάω (γλανκός), met fonkelende oogen om zich heen zien, van leeuwen, alleen part. praes. γλανκιάων, Il. 20, 172. †

γλανκός, ἡ, ὄν (λάω, γλαύσω), eigenl. lichtend, volgens de afleiding: bijn. n. der schitterende oogen van leeuwen, katten, vandaar: blaauwachtig graauw, donker graauw, alleen van de zee, Il. 16, 34. †

Γλαῦκος, ὁ, 1) z. van Sisyphus en Merope, vader van Bellerophontes, met den bijn. Ποτινῆς, wyl hij te Potniae in Boeotië woonde. Aphrodite, vertoerd over de minachting, van hem ondervonden, maakte zijne paarden dol, zoodat zij hem verslonden, Il. 6, 154. 2) z. van Hippolochus en kleinz. van Bellerophon, aanvoerder der Lyciërs, gastvriend van Diomedes, Il. 2, 876. 6, 119.

γλανκῶπις, ἴδος, ἡ (ὦπι), acc. γλανκῶπιδα en γλανκῶπιον, Od. 1, 156. 1) bijn. van Athene, of: met fonkelende oogen, als die der katten en uilen, Il. 1, 200. of met lichtbruine oogen, hoewel meer, in zoo verre haar blik doordringend is, Il. 2, 209. 2) de blaauwoogige, Il. 5, 406.

Γλαφύραι, αἱ, st. in Thessalië, anders onbekend, Il. 2, 712.

γλαφῦρός, ἡ, ὄν (γλάφω), uitgehold, hol, gewelfd, bijn. n. der rotskloven, schepen en van de φόρμιγε, Od. 2, 88.

γλήνη, ἡ (λάω), 1) oogappel, Il. 14, 494. 2) de pop (meisje), verachtelijk naar γλήνη, laffe pop, Il. 8, 164.

γλήνος, εὖς, τὸ (λάω), pronkstuk, kostbaarheid, kleinoood, Il. 24, 192. †

* γληχών, ἄνωος, ἡ, ion. γ. βληχών, polei, h. Cer. 209.

Γλίσας, αντρος, ἡ (Γλισσας, Γλισσας, Paus.), oude st. in Boeotië bij Thebe, aan den berg Hypaton, ten tijde van Pausan. een puinhoop, Il. 2, 504.

γλουτός, ό, *het achterste, de bil*, * Il. 8, 340.

γλυκερός, ή, όν, *comp. γλυκυώτερος, = γλυκός.*

γλυκύνθῆμος, *ον (θυμός), zachtaardig, zachtsinnig, vriendelijk*, Il. 20, 667. † * γλυκνυμείλιχος, *ον (μείλιχος), zoet vleijend*, h. 5, 19.

γλυκός, εἶα, ύ, *comp. γλυκίων, zoet, aangenaam, van smaak, νέκταρ*, Il. 1, 598. *overdr. liefelijk, aangenaam, ύπνος, πόλεμος, ύμερος, αἰών*, Od. 5, 152.

* γλύφανον, τὸ (γλύφω), *graveerijzer, beitel*, h. Merc. 41.

γλύφεις, ἴδος, ή (γλύφω), *de kerf, de insneede in den pijl, waarmede hij op de boogpees gelegd werd*, Il. 4, 122. Od. 21, 419.

* γλύφω, *fut. φω, uithollen*, Batr.

γλώσσα, ή, 1) *de tong, van menschen en dieren, γλώσσας τάννεν, de tongen der offerdieren in stuk snijden*, Od. 3, 332. *de tongen werden bij het einde des offermaals ter eere van Hermes geofferd, d. i. zij werden in stukken gesneden, op het vuur gelegd en verbrand.* 2) *tongval, spraak*, Il. 2, 804. γλώσσ' ἐμέμκτο, *de spraak was vermengd*, Il. 4, 438. h. Ven. 113.

γλωχίς, *of γλωχίν, ἴνος, ή (γλώξ), eigenl. iedere uitstekende, tongvormige spits: het einde van den riem van het juk der paarden*, Il. 24, 274.

γναθμός, ό (γνάω, κνάω), *de kinnebak: spreekw.: πάντας ἔδοντας γναθμῶν, alle tanden uit de kinnebakken slaan*, Od. 18, 29. *ἄλλοτρίως γναθμοῖς γελᾶν, z. ἄλλοτρίως.*

* γνάθος, ή = γναθμός, *Ep. 14, 13. de gewone vorm in proza.*

γναμπτός, ή, όν (γνάμπτω), 1) *gebogen, gekromd, ἄγκιστρον*, Od. 4, 369. *γένυς*, Il. 11, 416. 2) *buigzaam, beweegbaar, van de leden der levenden, overdr.: γναμπτόν νόημα, buigzame aard*, Il. 24, 41.

γνάμπτω, *aor. 1. γνάμψα, buigen, krommen, εν γόνυ γνάμψε*, Il. 23, 731. †

γνήσιος, ἴη, ἴον (*sync. v. γενήσιος*), *tot het geslacht behoorend, van dezelfde geboorte, echt, regelmatig, υἱός tegen-gest. van νόδος*, Il. 11, 102. Od. 14, 202.

γνῆξ (γόνυ), *adv. met gebogene knie: γνῆξ ἐρπεῖν, op de knie vallen*, Il. 5, 68.

γνώ, γνώμεναι, γνώομεν, *z. γιγνώσκω. γνώομιος, ον (γιγνώσκω), bekend, bevriend*, Od. 16, 9. †

γνωτός, ή, όν (γνώναι), 1) *gekend, bekend,*

γνωτόν δε καὶ ὅς μάλα νήπιος ἐστίν, *het is zelfs bekend aan dengenen, die zeer eenvoudig is*, ion. v. ἐκείνω, ὅς, Il. 7, 401. 2) *aanverwant, bloedverwant, algemeene betrekking van bloedverwantschap in alle graden*, Il. 3, 174. *vandaar ook voor broeder en zuster*, Il. 15, 336.

γνώω, γνώωσι, *z. γιγνώσκω.*

γούω, *ep. verlengd. γούω, infin. praes. γοήμεναι, fut. γοήσομαι, aor. 2. γούον*, Il. 6, 500. *γοάσκειν, iterat. v. des impf. 1) jammeren, klagen, dikwijls in part 2) met acc. bejammeren, beklagen, πότμον τινός, van het med. komt alleen het fut. voor*, Il. 21, 124.

γούφος, ό, *pin van het hout, nagel, wig*, Od. 5, 247. † *zijn het de nagels, waarmede Ulysses het schip zamenvoegt.*

* γονεύς, εἶως, ό, *teler, vader, pl. de ouders*, h. Cer. 241.

γονή, ή (γένω), *het geteelde, het kind, de afstammeling*, Il. 24, 589.

γόνος, ό (γένω), 1) *geslacht, oorsprong = γένος*, Od. 1, 216. 4, 207. h. Ven. 104. 2) *het geteelde, kind, afstammeling*, Il. 5, 635.

Γονόεσσα, ή, *ep. v. Γονούσα, st. of voor-geberte tusschen Pellene en Aegira in Achaje*, Il. 2, 573.

γόνυ, τὸ, *gen. γονῆτος en γονός, nom. pl. γονῆατα en γονῆα, gen. γονῶν, dat. γονῆασι en γονέεσσι*, Il. 9, 488. (γονῆασι) 1) *de knie, γόνυ κέμπτεν, de knie buigen, d. i. uitrusten, zich nederzetten, ἐπὶ γονῆα ἕζεσθαι, zich op de knie zetten*, Il. 14, 437. *De ouden hielden de knie voor de hoofd-zitplaats van de lichaamskracht, vandaar: γονῆατα τινός λύειν, iem. de knie losmaken, d. i. hem verlammen, nederstorten, dooden. εἰσόκε μοι φέλα γονῆατ' ὀρώρη, zoolang de knieën zich bewegen, d. i. zoolang ik nog krachtig ben*, Il. 9, 610. Od. 18, 133. *ὡς τοι γονῆαθ' ἔπλοτο, mogten de knieën nog gehoorzamen*, Il. 4, 314. 2) *bij ootmoedig smeeken was men gewoon iemands knieën te omvatten, vandaar: ἄψασθαι γονῶν*, Il. 1, 512. *γονῆα λαβεῖν*, Od. 6, 147. *γονῆατα τινός ἰκάνεσθαι*, Od. 3, 92. *ook γονῆα κύειν*, Il. 8, 371. *vandaar ook: θεῶν εν γονῆασι κεῖται, het ligt in den schoot der Goden, d. i. het hangt van hen af, alsof het verzochte in den schoot der Goden lag*, Il. 17, 514. Od. 1, 267. *in de magt der Goden, daar in de oude taal dit door knie aangeduid wordt.*

γόνυ, *z. γούω.*

γόνυ, *z. γούω.*

γόνυ, *z. γούω.*

γόνυ, *z. γούω.*

γόνυ, *z. γούω.*

γόνυ, *z. γούω.*

γόος, ὁ (γοῶν), *gehuil, gejammer, geklag*, altoos met weenen verbonden, τινός, om iemand, Od. 4, 113. vooral *weegeklag over eenen dooden*, Il. 18, 316.

γοῶν, z. γοῶν.

Γοργεῖος, εἶη, εἶον (Γοργῶ), *aan Gorgo behoorend, Gorgonisch: Γοργεῖη κεφαλή*, het hoofd van Gorgo, Il. 5, 741. Od. 11, 634.

Γοργῦθῖον, ὠνος, ὁ, z. van Priamus en Castianira uit Aesyme, door Teucer geveld, Il. 8, 302.

Γοργῶ, ἡ, gen. Γοργῶς, Gorgo, een schrikbarend monster, wier hoofd vooral als ijzingwekkend wordt vermeld. Gewoonlijk verstaat men er Medusa onder, eene der drie Gorgonen, door Hesiodus vermeld, welker aanblik in steen deed veranderen, Il. 8, 349. Hom. plaatst haar in de onderwereld, Od. 11, 634. Hesiodus en de lateren noemen er drie: Stheno, Euryle en Medusa, d. van Phoreys en Ceto, welke in plaats van haar, slangen hadden. Volgens Hesiod. wonen zij in het verre westen aan den Oceanus; volgens lateren op de Gorgonische eilanden.

Γόρτυς, ὕνος, ἡ (Γόρτυνα, ἡ). hoofdst. van het eiland Creta, aan de rivier Lethaeus, bijna in het midden des lands, later vermaard door prachtige gebouwen en twee havens: de puinen bij het tegenw. *Messara*, Il. 2, 646. Od. 3, 394.

γοῦν (γὲ, οὖν), *ten minste, derhalve*, tweemaal in de Il. 5, 258. 16, 30.

γοννάζομαι (γόνν), dep. med. fut. γοννάσομαι, eigenl. *iemand's knieën omvatten*, te voet vallen, *smeeken*, Il. 1, 426. ὑπὲρ τινος en πρὸς τινος en τινός, om iemands wil, iemand bij iemand bezveren, Il. 15, 665. Od. 11, 68. γόννων γοννάζεσθαι, iem. knieën omvatten, Il. 22, 345. (ep. nevenvorm γοννόμαι).

γούνατα, γούνασι etc. z. γόνν.

Γουνεός, ὁ, aanvoerder der Arcadiërs voor Troje, Il. 2, 747.

γουνόομαι, ep. v. γοννάζομαι, Il. 9, 583. πολλὰ θεούς γουνόμενος, Od. 4, 433.

γουνός, ὁ (γόνος), *korenveld, vruchtbaar land, plaats*, zelden alleen, meest γουνός ἀλωῆς, vruchtbare akker, Od. 11, 193. Il. 18, 57. ook Ἀθρῶν, Od. 11, 323.

γραῖα, ἡ (γραῖος), *de oude vrouw*, Od. 1, 438. †

Γραῖα, ἡ, overoude plaats in Boeotië bij Oropus, volgens Paus. later Tanagra, Il. 2, 498.

γραπτύς, ὕος, ἡ (γραῖω), *het krabben, scheuren, beschadigen*, bijv. door doornen. γραπτύς v. γραπτύς, Od. 24, 229. † γραῖω, aor. 1. ἐγραῖνα, *krabben, ingraveren*, met acc. γραῖνας ἐν πίνακι θυμοφθόρα πόλλα, nadat hij vele doodelijke teekenen in het tafeltje had ingegraveerd, ingegroefd, Il. 6, 168. eene soort van beeld- of teekenschrift, want het letterschrift kenden de Homerische helden nog niet, cf. σηματα, van de spits der lans: *openrijten, ligt wonden, doortoren*, Il. 17, 599.

Γρήνικος, ὁ, ion. v. Γράνικος, eene rivier in Klein-Mysië, nu *Sousoughirli*, later beroemd door den slag van Alexander den Groote (van Γράς, den aanvoerder eener volkplanting en νίκη).

γρηῖς, ἡ, ep. ook γρηῖς, ion. v. γραῖς, behalve den nom. ook dat. γρηῖ, voc. γρηῖ en γραῖς, *de oude vrouwe*, Il. 3, 386. Od. 2, 377.

* γροννός, ὁ = γρονός, *fakkel*, fragm. 67.

γυῖλον, τὸ (misschien verwant met κοῦλος), 1) *holte, bolle ronding: γυῖλον θώρακος*, de bolle ronding van het harnas, Il. 5, 99. Het pantser bestond uit twee holle, ronde platen, van welke de eene de borst, de andere de rug bedekte; deze waren aan de kanten met haken of riemen vastgemaakt, van daar θώραξ γυῖλοισιν ἀρηρῶς, een harnas, uit uitgeholde platen zamengevoegd, Il. 15, 530. 2) *bergengte, dal*, h. 25, 5.

Γυγαίη, λίμνη, 1) het Gygaëische meer, in Lydië, aan den berg Timolus, niet verre van den Cayster, later Κολών, Il. 20, 391. 2) de nimf des meers, moeder van Mesthles en Antiphus, Il. 2, 868. (γύγης, een watervogel.)

* γυιάτιδος, ep. 15, 13. bedorven woord, waarvoor men ἀγυιάτη voorslaat.

γυῖον, τὸ, lid, voornamelijk hand, voet, knie: altijd in plur. τὰ γυῖα, *leden, podiën γυῖα*, de gewrichten der voeten, Il. 13, 512. van daar γυῖα λίων, de leden los maken. ἐλαφρὰ θείναι, de leden ligt, vlug maken, Il. 5, 122. ἐκ δέος εἴλετο γυῖων, Od. 6, 140

γυῖω (γυῖός), fut. γυῖσω, *verlammen, krachteloos maken, ἐππου*; Il. 8, 402. † γυμνός, ἡ, ὄν, *naakt, bloot*: gewoonl. zonder wapens, *ongewapend, weerloos*, Il. 16, 815. ook van zaken γυμνὸν τόξον, de bloote, uit het omkleedsel genomene boog, Od. 11, 607. γυμνός διστός, de ont-

bloote, uit den koker genomene pijl, Od. 21, 417.

γυμνάω (γυμνός), fut. *ώσω*, all. aor. I. pass. *ἐγυμνώθη*, 1) *ontblooten*: in pass. *zich ontblooten*, *zich berooven*, met gen. *δαίων*, *zich van lompfen berijden*, Od. 22, 1. 2) vooral van krijgalieden, die van wapenen beroofd zijn, Il. 12, 428. *τείχος ἐγυμνώθη*, de muur werd ontbloot, stond voor den aanval open, Il. 12, 399.

γυναικίος, *είη, εἶον* (γυνή), *vrouwelijk*, *den vrouwen eigen*, — *βουλαι*, Od. 11, 437.

γυναϊμῶνής, *ἔς*, gen. *ίος* (*μαλόμεαι*), *verzot op vrouwen*, bijn. van Paris, * Il. 3, 39. 13, 769.

γυναιος, *αἴη, αἶον* = *γυναικίος*, *γυναια δῶρα*, geschenken aan eene vrouw, *Od. 11, 521. 15, 247.

γυνή, *ἡ*, gen. *γυναϊκός*, 1) *de vrouw*, *het wijf*, in tegenstell. des mans, Il. 15, 683. zonder inachtneming van stand of jaren; *de maagden*, in Od. ook in eenen verachtelijken zin: *γυναϊκός ἄρ' ἀντι τέτυξο*, gij zijt tot eene vrouw geworden, Il. 8, 163. Dikw. in verbinding met subst. welke dan als adject. staan. *γυνή ταμῆ, ἀλετρις*, enz. 2) *de vrouw*, *echtgenoot*; *gemalin*, Il. 6, 160. 8, 57. 3) *de huisvrouw*, *meesteres*, Od. p. 4) *de sterfelijke vrouw*, in tegenst. eener Godin, Il. 3, 315. In *γυναικα θήσατο μάζον*, Il. 24, 58. staat *γυναικα* voor *γυναικίον*, of men kan de construct. uit het schema *καθ' ἕνα καὶ μέρος* verklaren.

Γυράω, *αἶ*, de Gyraeische rotsen, waar Ajax, de z. van Oileus, schipbreuk leed, in de nabijh. van Myconus, of beter bij het voorgebergte Caphareus van Euboea, Od. 4, 500. (v. *γυρός*, sc. *πέτρα*), vandaar adject. *Γυραῖος, αἴη, αἶον*, Gyraeisch: *Γυραῖη πέτρα*, Od. 4, 507.

γυρός, *ἡ, ὄν, rond*, *gebogen*, *krom*, *γυρός ἐν ὤμοισι*, uitgebogen, aan de schouders gebogcheld, Od. 19, 246. †

Γυρτιάδης, *ὄν, ὄ*, z. van Gyrtius = Hyrtius, aanvoerder der Mysiërs, door Ajax gewond, Il. 14, 512.

Γυρτώνη, *ἡ* (*Γυρτών, ἄνος*), st. in Pelasgiotis in Thessalië, aan het hangen van den Olympus, bij den Peneus, nu *Salambria*, Il. 2, 738.

γύψ, *γῦψός, ἡ*, dat. pl. *γῦψοα*, *de gier*, Il. en Od. p.

γυρῦτός, *ὄ*, *omkleedsel des boogs*, overtrek, Od. 21, 54. † verw. met *χωρέω*, *θήκη, ὡς χωρέουσα τὸ ξυτὸν*.

Δ.

Δ, vierde letter des Gr. alphabets: vandaar het teeken der vierde rhapsodie. *δα*, een onscheidbaar voorzetsel, dat de beteekenis des woords versterkt. Volgens sommigen uit *διὰ* ontstaan.

δαίω, z. ΔΔΩ.

(*δάζομαι*), ongebruik. stamw. bij *δαλω*.

δαημεναί, z. ΔΔΩ.

δαημων, *ὄν*, gen. *ονος* (*δαίμων*), *wetend*, *bedreven*, *kundig*, *ervaren*, met gen. *ἄθλων*, Od. 8, 160. *ἐν πάντεσσι ἔργωσι*, Il. 23, 671.

δαῖμων, z. ΔΔΩ.

δαηρ, *ἔρος, ὄ*, voc. *δαῖρ*, *zwager*, *mansbroeder*, * Il. 6, 344. gen. pl. *δαῖρων*, twee syllabig, Il. 24, 769.

δαῖραι, z. *δαλω*.

δαΐ, dat. z. *δαΐς*, Il. 13, 286.

δαυδάλος, *ἔη, εἶον* (*δαυδαλος*), *kunstig*, *kunstvol*: *schoon bewerkt*, *kunstig versierd*, van wapenen en gereedschap, die met metaal of hout kunstig ingelegd zijn. *ἔντεα, θράνος, ζωστήη*, ook van andere kunstvoorbrenghels, Od. 1, 131.

δαυδάλλω (*δαυδαλος*), *kunstig bewerken*, *versieren*, *inleggen*: met goud, zilver en elpenbeen, *λέγος χρυσῶ, ἀργύρεα*, Od. 23, 200. *σάκος* Il. 18, 479.

δαΐδαλος, ἡ, ὄν = *δαυδάλος*, het neutr. als subst. *kunstwerk*, sg. Od. 19, 227. anders plur. *τὰ δαυδαλα*, *kunstige arbeid*, *kunstwerken*, Il. 5, 60. van arbeid in metaal en gestikt werk, ingewerkte beelden, Il. 14, 179. (misschien v. *δαῶ, δάλλω, δαυδάλλω*).

Δαυδάλος, ὄ, eigenl. *de kunstenaar*, een algemeene naam voor een aantal Attische en Cretische kunstenaars, die in de beginselen der kunst door uitwerking der ledematen, leven en beweging aan de standbeelden gaven. Hom. noemt hem *ὁ Κνωσῆσιος*, uit Cnossus op Creta en als uitvinder van eenen koor-dans, dien hij voor Ariadne uitgedacht had, Il. 18, 592. vergel. *ἀσκέω* en *χορός*. Volgens de Attische overlevering was hij de zoon van Eupolemus te Athene, en vader van Icarus. Hij vlugtte, wegens den moord aan zijnen neef Talos gepleegd, naar Creta, bouwde hier den Labyrinth en vlugtte vandaar naar Sicilië.

δαΐζω (*δαίω*), poët. fut. *δαΐζω*, aor. I.

ἰδαίξα, perf. pass. δεδαίγμενος, 1) *deelen, verdeelen*, Od. 14, 434. met acc. dikwijls *vaneen scheuren, splijten, in stuk houwen*, κόμην, het haar uitrukken, Il. 18, 27. χιτώνα χαλκῷ, met het zwaard den wapenrok vaneen rijten, Il. 2, 416. — ἀνέρας, de mannen nederhouwen, Il. 11, 497. vandaar: pass. dikwijls χαλκῷ δεδαίγμενος, δεδαίγμενος ἦτορ, het hart doorboord, Il. 17, 535. 2) overdr. ἐδάξετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν, het hart werd hem in de borst vaneen gereten, door onrust en smart, Il. 9, 8. doch ὤρμαινε δαίχόμενος κατὰ θυμὸν διχάδα, met volgend ἦ, ἦ, hij overwoog het tweevoudig gedeeld in zijn hart, d. i. hij weifelde tusschen twee voorstellen, Il. 14, 21. ἔχων δεδαίγμενος ἦτορ, hij had in de borst een vaneen gereten hart, door kommer, Od. 13, 320.

δαίκτημενος, ἐνή, ἐνον (δαίς, κτείνω), in den slag gedood, * Il. 21, 146.

δαίμωνιος, ἡ, ἰων (δαίμων), 1) *eigenl. van eenen Daemon of Godheid afkomend, goddelijk*, νῆξ, h. Merc. 98. 2) van alles, wat naar de denkbeelden der ouden, eene hoogerē magt aanduidt, wat verbazing en ook schrik verwekt: *verbazend, wonderbaar*. Hom. gebr. het alleen in voc. als eene aanspraak van menschen, om verbazing of ontzetting over eene vreemde handelwijze of zonderling gezegde uit te drukken; *zonderling, wonderlijke, vreemde*, soms in goeden zin, Od. 1, 290. 6, 405. Od. 14, 443. soms bij berispingen: *rampzalige, ongelukkige*, Il. 1, 561. 4, 31.

δαίμων, ὄνος, ὄ, ἦ, 1) *ieder goddelijk wezen, dat men meende, dat bij gebeurtenissen invloed oefende, welke boven het gewone peil van menschelijke magt en bekwaamheid gingen, zonder daarbij eene bepaalde Godheid te kunnen noemen*, Il. 5, 438. Echter denke men bij Hom. niet aan de latere Daemones: de *Daemon, Godheid*. De Daemon bestuurt de lotgevallen der menschen, Od. 11, 61. 16, 64. hij zendt hun geluk en is hun beschermgeest, Od. 21, 201. doch deelt ook ongeluk uit, zendt ziekte, Od. 5, 396. κακὸς δαίμων, Od. 10, 64. Daarom dikwijls voor noodlot, *geluk of ongeluk*, τοὶ δαίμονα δάσω, ik zal u den daemon, d. i. den dood geven, Il. 8, 166. πρὸς δαίμονα, tegen het noodlot, Il. 17, 98. σὺν δαίμονι, met Gods hulp, Il. 11, 792. 2) *Godheid, God, Godin*, van be-

paald genoemde goddelijke personen, Il. 1, 222. Aphrodite, Il. 3, 420. h. 18, 22. en in plur. Goden, Il. 6, 115.

δαίον v. ἐδαίνωσο, z. δαίνωμι.

δαίνωμι (δαίω), ep. fut. δάσω, aor. 1. m. ἔδασάμην, 1) *act. verdeelen, iemand zijn deel geven, alleen van den gastheer*, — δαῖτα τινὶ, iem. eenen maaltijd geven, Il. 9, 70. τάφρον γάμον, een lijkkeest, bruiloft aanrigten, Od. 3, 309. 4, 3. 2) *med. eten, smullen, van gasten: dikwijls absol. maar ook met acc. δαῖτα, eenen maaltijd gebruiken, even zoo εἰλαπίνην, κρέα* en van Goden: ἐκατόμβας, Il. 9, 535.

δαῖς, ἴδος, ἦ (δαίω), 1) *fakkels van pijnboomen, harst*, all. plur. Od. 2, 105. 2) *krifg, oorlog*, alleen in dat. δαί. Il. 13, 286.

δαῖς, τὸς, ἦ (δαίω), 1) *een maaltijd, gastmaal, offermaal*, dikw. bij Hom. van menschen en Goden, δαῖς ἔστη, πειρα, Il. 19, 180. 2) van het *veten* der wilde dieren, ongewone spreekwijze, Il. 24, 43.

δαῖτη, ἦ, poët. v. δαῖς, H. 10, 217. Od. 3, 44.

δαῖτηθεν, adv. *van den maaltijd*, Od. 10, 216.

δαῖτην (δαῖτος), fut. σω, *eigenl. het vleesch uiteen spreiden, in gelijke portien verdeelen*, 1) *voorsnijden*, Od. 14, 433. 2) in het algem. *verdeelen, uitdeelen*, van den buit, Il. 11, 688.

δαῖτρον, τὸ (δαίω), *het toegedeelde, de portie*, — πίνειν, het bescheiden deel drinken, Il. 4, 262. †

δαῖτρος, ὁ (δαίω); *uitdeeler, voorsnijder*, van het vleesch op de maaltijden in kleinere stukken, dewijl men met de handen at, * Od. 4, 57. 17, 331.

δαῖτροσύνη, ἦ, *uitdeeling* van het vleesch aan tafel, Od. 16, 253. †

δαῖτυμὼν, ὄνος, ἦ (δαῖτος), in het algem. een *dischgenoot*, het zij genoodigd of een gewone gast, * Od. 4, 621.

δαῖτυς, ὄνος, ἦ, ep. v. δαῖς, *maaltijd*, Il. 22, 496. †

δαῖφρων, ὄνος, ὄ, ἦ (δαῖς, φέρν), 1) *aan den slag denkend, krijgskundig, kamplustig*, altijd in de Il. behalven Il. 24, 325. waar het de volgende beteekenis heeft. 2) (v. δαῖφρα), *schrandere, vol inzicht, verstandig*, steeds in de Od. 8, 373. 15, 356. Men kan het ook alleen van δαῖφρα afleiden, in den zin van: *onderzocht, beproefd hebben*, aldus van den Krijgsmān: *beproefd*; van den man in vrede: *ervaren, verstandig*.

δαίω, de grondbeteekenis is waar-
schijnlijk *verdeelen, in stukken snijden, verdelgen*, het komt voor: 1) *δαίω*, poët. in act. alleen praes. en impf. perf. 2) *δέδηα*, aor. 2. 3 sg. conj. *δαίται*, 1) transit. in act. = *καίω*, *aanstekten, in brand steken, in vlam zetten*, met acc. — *πῦρ*, *φλόγα*: *δαίε οἱ ἐκ κόρυθος* — *πῦρ*, zij deed een vuur uit zijnen helm ontvlammen, II. 5, 41. (Athene is subject.) 2) med. perf. 2) *δέδηα*, intransit.: *branden, in vlam staan, vlammen*, zoo als *δαύμενον σέλας*, II. 8, 75. overdr.: *ῥοσε δαίεται*, de oogen fonkelen hem, van den leeuw, Od. 6, 132. van Hector, II. 12, 466. *πόλεμος δέδηε*, de krijg is ontbrand, woedt, II. 20, 18. *ἔρις, στεφάνος πολέμου*. *ῥοσα δέδηε*, het gerucht was ontbrand, verbreidde zich spoedig, II. 2, 90. *οἰμωγῇ δέδηε*, Od. 20, 353. 2) *δαίωμα*, poët. (alleen med. bij Hom. in de beteek. *deelen, act. δαίω*), fut. *δάσομαι*, ep. *σσ*, aor. 1. *ἔδασαμην*, ep. *σσ*. pf. *δέδασαμι* (*δεδαίαται*, Od. 1, 23). nevenvorm *δατέομαι*. 1) reflex. *deelen, verdeelen, omdeelen, τι τιμ*: in praes. *κρά μνηστήρου*, Od. 17, 332. 15, 140. dikw. in fut. en aor. *πάντα ἄνδρα*, alles in twee deelen verdeelen, II. 18, 511. verder *κίηματα, μοίρας, πατρώια*: ook: *verscheuren*, II. 23, 21. Od. 18, 87. 2) pass. *gedeeld worden*, in perf. II. 1, 125. van de Aethiopiërs: *διχρὰ δεδαίαται*, Od. 1, 23. overdr.: *δαίεται ἦτορ*, het hart wordt verscheurd, Od. 1, 48.

δάκνω, aor. 2. *ἔδᾶκον*, infin. ep. *δακίειν*, *bijten, steken*, van honden en muggen, van muizen, *Batr.* 47. overdr.: *δάκε φρένας* "Ἐκτορι μῦθος, het gezegde trof Hectors gemoed, II. 5, 493. (in aor. 2. in II. — praes. in *Batr.*)

δάκρυ, τὸ, poët. v. *δάκρυον*, *traan*, in nom. en acc. sg. en dat. pl. *δάκρυα*.

δακρυόεις, *εῖσα, εν* (*δάκρυον*), *tranenvoel*, 1) act. *veel weenend, tranen vergieten*, II. 6, 455. Het neutr. als adv. *δακρυόεν γελᾶν*, met tranen in de oogen lagchen, II. 6, 484. 2) *tranen brengend, beweeneenswaardig, πόλεμος, μάχη*, passim.

δάκρυον, τὸ (poët. *δάκρυ*), *de traan* — *δακρυόων*, ep. gen. II. 17, 696. Od. 2, 705. dikwijls, *δάκρυα χέειν, λείβειν, βάλλειν*.

δακρυπλώω (*πλέω*), *in tranen zwemmen*, van beschonkenen, wie de oogen overloopen, Od. 19, 122. †

δακρυχέω (*χέω*), *tranen storten, weenen*, alleen part. praes. II. 1, 357. enz.

δακρῶω, aor. 1. *ἔδακρῶσα*, perf. p. *δεδάκρῶμαι*, intrans. *weenen, tranen vergieten*, in perf. pass. *betraand zijn*, II. 16, 7. *δεδάκρυνται ῥοσε*, de oogen waren vol tranen, Od. 20, 204.

* **δακτύλος**, ὁ, *de vinger, toon aan den voet*, *Batr.* 45.

δᾶλός, ὁ (*δαίω*), *brandend stuk hout, fakkel*, II. 15, 421. enz.

δαμάω = **δαμιάω**, als praes. bij Hom. niet gebruikelijk: aor. 1. pass. *εδαμάσθη*, II. 19, 9. 16, 816.

δάμω, *αἶπος, ἡ* (*δαμιάω*), poët. *gemalin, gade*; eigenl. *domita*, tegengestelde, *ἀδμῆς*, II. 3, 122.

Δαμαστορίδης, *ov. ὁ 1*) z. van *Damastor* = *Tlepolemus*, een Trojaan, II. 16, 416. 2) *Agelaus*, een der vrijers, Od. 22, 293.

Δαμάστωρ, *ορος, ὁ 1*) v. van *Agelaus*, 2) van *Tlepolemus*, *ibid.*

δάμῶω, fut. *δαμάσω*, poët. *σσ*, ep. *δαμῶω*, z. *δαμάω*, *δαμῶω*, aor. 1. *ἔδαμασα*, poët. *σσ*, aor. med. *ἔδασάμην*, poët. *σσ*, pf. pass. *δέδμημαι*, aor. 1. p. *ἔδμηθην* en *ἔδαμάσθη*, aor. 2. p. *ἔδάμην*, 3 pl. *δάμεν*, v. *ἔδάμυσαν*, conj. *δαμείω*, ep. v. *δαμῶ*, opt. *δαμείην*, inf. *δαμῆναι*, ep. *δαμῆμεναι*, fut. 3. p. *δεδηήσομαι*, h. Ap. 543. grondbeteekenis. 1) *beteuigen, vandaar*, 1) van dieren: *temmen*, in *het juk spannen*, tot rijden of ploegen, II. 10, 403. 2) van maagden: in het echtjuk brengen, *uithuwelijken, verbinden, subigeren, τινα ἀνδρ*, II. 18, 432. over Od. 3, 269. z. *πεδάω*, ook zonder betrekking van het huwelijk: *verkrachten*, II. 3, 302. 3) in het algem. *bedwingen, overwinnen*, van het noodlot, Od. 11, 398. II. 16, 434. II. 18, 119. a) vooral in den strijd, *στέλας*, dikwijls in pass. *τινι, ὑπὸ τινι* of *χερσὶν τινος*, II. 3, 429. 2, 860. van daar: b) *onderwerpen, τι τινα*, dikwijls pass.: *ἡ τοι πολλοὶ δεδημητο κούροι*, waarlijk, vele jongelingen zijn u onderworpen, II. 3, 183. Od. 3, 304. c) overdr.: van levenloze voorwerpen, *bedwingen, overwel-digen, krachteloos maken*, van den slaap, II. 10, 2. van den wijn, Od. 9, 454. van de baren der zee: *uitgeput, afgemat zijn*, Od. 8, 231. ook van hartstogten, II. 6, 74. 14, 316. 11) Med. als het act. slechts met de betrekking tot het subject. II. 5, 278. 10, 211. *δαμάσασθαι φρένας αἴνω*, de ziel met wijn verdooven, Od. 9, 454. (nevenvorm *δαμῶω*, *δαμῆναι*.)

δαμείω, *δάμεν, δαμῆμεναι*, z. *δαμῶω*. **δαμῶω** = **δαμῶω**, daarvan komt alleen voor: 3 sg. praes. *δαμῶ*, Od. 11, 221.

3 sg. impf. ἐδάμνα en δάμνα. II. 5, 391. iterat. δάμνασκε, h. Ven. 252. en 2 sg. praes. med. δαμνῆ, v. δάμνασαι.

δάμνημι, pass. δάμνῃμαι, ep. (naar ἴστημι), = δαμνάω, *bedwingen, overweldigen*. Behalve praes. act. gebruikt Hom. ook praes. en impf. pass. Het med. alleen. Od. I 4, 488.

δαμύωσιν, z. δαμάω.

Δανάη, ἡ, d. van Acrisius, moeder van Perseus bij Zeus, II. 14, 319. z. Περγαεύς.

Δαναοί, οἱ, de Danaërs, eigenl. de onderdanen van koning Danaus van Argos; in Hom. 1) de *inwoners* van het koningrijk Argos. = Ἀργεῖοι, de onderdanen van koning Agamemnon. 2) dikw. de *Hellenen* in het algem. in zoo verre Agamemnon de voornaamste aanvoerder was, II. 1, 42. enz. (Danaus, z. van Belus, vader van 50 dochters, streed met zijnen broeder Aegyptus, om het bestuur van Aegypte, vlood naar Griekenland en grondvestte het rijk van Argos, ongeveer 1500 voor J. C.)

δᾶνός, ἡ, ὄν, (δαῶ), *uitgedroogd, droog*, dor. ξυλά, Od. 15, 322. †

δαῶς, τὸ (δαῶ), = δαλός, stuk brandend pijnboomenhout, *fakkel*, II. 24, 647. Od. 4, 300. Men vindt ook δαῶς.

δαῖπεδον, τὸ (δαῖ, dor. v. γῆ, of v. διαῖ), 1) *bodem, aardbodem*, Od. 11, 75. 2) gewoonlijk *de vloer* der kamer, II. 4, 2. zeer dikw. in Od.

δαῖπτω, en met redupl. δαρδάπτω, fut. δάμνω, *verscheuren, verslinden*, van wilde dieren, II. 11, 481. overdr. van de speer; χροά, de huid verscheuren, en van vuur: *verteeren*, * II. 23, 183.

Δαρδανίδης, οὐ, ὅ, z. of nakomeling van Dardanus = Priamus, II. 3. 303. = Anchises, h. Ven. 178.

Δαρδανίη, ἡ, 1) oude st. in klein Azië aan den Hellespont, aan den voet van den Ida, door den ouden koning Dardanus gesticht en bewoond. II. 20, 216, verschilend van Ilium en van de Aeolische stad, ἡ Δάρδανος, welke 110 stadiën zuidelijker van den mond des Rhodius in den Hellespont lag, 2) scil. γῆ, klein landschap bij Troje, aan den Hellespont, door Aeneas geregeerd. Hom. noemt alleen de ingezetenen, de Dardaniërs; volgens Strabo de streek van Zelea naar Scepsis.

Δαρδάνιος, ἰη, ἰων, 1) Dardanisch, van Dardanus afkomstig, naar hem genoemd; αἱ Δαρδάνια πύλαι, de Dardanische poort, II. 5, 789. = αἱ Σκαιαί, w. m. z. 2) subst. de Dardaniër, i. q. Δάρδανοι, w. m. z.

Δαρδάνις, ἰδος, ἡ, Dardanisch, ook Trojaansch; subst. eene Dardanische vrouw: II. 18, 122.

Δαρδανίων, ὠνος, ὅ, eigenl. afstammeling van Dardanus, in plur. = Δάρδανοι, II. 7, 414.

Δάρδανοι, οἱ, de Dardaniërs, eigenl. de bewoners van Dardanië, de onderdanen van Aeneas; zij waren de oudere stam; daarom verbindt Hom. Τρῶες καὶ Δάρδανοι, II. 3, 456. 7, 348.

Δάρδανος, ὅ, 1) z. van Zeus en Electra, broeder van Jasius uit Arcadië, die naar Samothrace en vandaar naar Klein-Azië verhuisde, waar hij de st. Dardanië stichtte. Zijne gemalin Batea, dochter van Teucer, baarde hem twee zonen. Ilius en Erichthonius, II. 20, 215. 2) z. van Bias, een Trojaan, welchen Achilles doodde, II. 20, 460. 3) adj. = Δαρδάνιος Δάρδανος ἀνήρ, II. 16, 807.

δαρδάπτω, redupl. van δάπτω, *verscheuren*, II. 11, 489. overdr. — χεῖρηματα, *goederen* verbrassen, Od. 16, 315.

Δάρης, ἦτος, ὅ, een priester van Hephaestus in Troje, v. van Phegeus en Idaeus, II. 5, 9.

δαρθᾶνω, aor. 2. ἔδαρθον, ep. ἔδραθον, *slapen*, alleen aor. Od. 20, 143. †

δαυάσκετο, δάσασθαι, δάσομαι, z. δαῶ. δάσκιος, οὐ, (δα, ακιά), *zeer beschaduwde, schaduwrijk*, ἰλη, II. en Od. h. pass.

δασμός, ὅ, (δαῶ), *deeling, verdeeling*, II. 1, 166. † h. Cer. 86.

δασπλήτης, ἡ, de *zwaar naderende, schrikkelijke, ontzettende*, bijv. n. der Erinnyen, Od. 15, 234. † (δαῖ, en πείλω, niet van πλήσσω, verg. τετρασπλήτης.)

δαυμάλλος, οὐ, (μαλλός), *dik van wol, digtwollig*, Od. 9, 425. †

δαυός, εἶα, ὄ, *ruw, digtbewassen, hardig*, ῥᾶπες, δέσμα, * Od. 14, 49, 51.

δατέομαι (δαῶ), ep. nevenvorm. in praes. en impf. v. δαίωμα, 1) *deelen, uitdeelen* — λήθηα, II. 9, 138. overdr. μέρος ἄλλος δατέονται, zij deelen de woede van Ares onder elkander, d. i. zij streden van weerskanten even woedend, II. 18, 264. χθόνα ποσὶ δατέοντο, zij deelden den grond met de voeten af, d. i. zij gingen op de pas verder, II. 23, 121. 2) *verscheuren, vermorselen*, τινά, II. 20, 394.

Δαυλις, ἰδος, ἡ, st. in Phocis op eene hoogte, niet verre van Delphi, waar de oude mythe koning Tereus, Proene en Philomela plaatste, II. 2, 520.

δάφνη, ἡ, *laurierboom*, Od. 9, 183. † h. Ap. 393.

δᾶφρονες, ὄν = δαφρονός, II. 18, 538. † δᾶφρονός, ὄν (δα, φρονός), bloedrood, zeer rood, roodachtig geel, vuurkleurig, van leeuwen, slangen en jakhalzen, * II. pass. h. Ap. 304.

ΔΑΩ, ep. stamvorm van διδάσκω, in betekenis, onderwijzen en leeren; van dezen stam zijn nog de volgende vormen bij Hom. gebruikelijk: aor. 2. act. δέδασε, perf. part. δέδασως, aor. 2. pass. ἐδάην, conj. δαῶ, ep. δαεῖω, infin. δαῖναι, ep. δαῖμεναι, vd. fut. δαῖσομαι, perf. act. δέδαγκα, en perf. pass. δέδασημένος, h. Merc. 483. en een infin. praes. (als van δέδασα) δέδαασθαι. 1) de betekenis *onderwijzen*, heeft alleen, aor. 2. act. δέδασε, met dubb. acc. τινὰ τὶ, Od. 6, 233. 8, 448. en met infin. Od. 20, 72. 2) tot de betekenis, *leeren, ondervinden, kennen, weten*, behooren de overige vormen, zoo aor. 2. p met acc. II. 6, 150. eenmaal met gen. πολέμοιο δαῖμεναι, in den oorlog bedreven zijn, II. 21, 487. τινός, iem. kennen leeren, Od. 19, 325. part. perf. act. δέδασως, geleerd hebbende, onderrigt, ἐκ θεῶν, Od. 17, 519. δέδαγκα ἀέθλον, hij heeft eenen wedstrijd geleerd, Od. 8, 134. οὐ δέδακότες ἄλκην, onkundig in het verdedigen, Od. 2, 61. praes. med. *ondervinden, kennen leeren*. δέδαασθαι γυναῖκας, de vrouwen onderzoeken, leeren kennen, Od. 16, 316. Tot denzelfden stam behooren ook de ep. vormen δῆω en δέατο.

δὲ, conj. *maar, daarentegen, doch*. Deze conjunct, welke even als het latijnsche *autem*, elke manier van tegenstellen kan uitdrukken; heeft of eene *tegenstellende*, of, *verbindende* kracht. 1) *tegenstellende* (adversative) kracht heeft zij a) gewoonlijk in tegenstellingen, wier voorafgaande volsinnen door μὲν worden te kennen gegeven, z. μὲν; ook volgen μὲν, μὲν en δὲ, δὲ op elkander. δ) dikwijls staat ook δὲ, zonder voorafgaand μὲν, als de spreker op het tegengestelde niet wil voorbereiden, of het eerste lid slechts eene flauwe tegenstelling bevat. In den laatsten zin staat het ook bij de *herhaling* van hetzelfde of hetzelfde uitdrukkende woord: ὡς Ἀχιλλεύς θάμβησεν — θάμβησεν δὲ καὶ ἄλλοι, II. 24, 484. Uit dit laatste gebruik van δὲ zonder μὲν is ontstaan, 2) de *verbindende* kracht van δὲ, daar het volsinnen uitwendig aaneen voegt, en te gelijk tegen over elkander stelt. Hier kan het meestal door *en* overgezet worden. Dit heeft plaats: a) als men van een on-

derwerp tot een ander overgaat, of, II. 1, 43—49. δ) wanneer het volsinnen, die eigenl. meer in eene ondergeschikte verhouding staan, verbindt, en dan drukt δὲ dikwijls de *reden* uit en staat voor γὰρ. Men kan het dan door *want, daar, dewijl*, overzetten, ἀλλὰ πιδέσθ', ἄμφο δὲ νεώτερό ἐστών ἐμείο, II. 1, 259. II. 1, 6, 9, 496. 3) dikwijls staat het in het tweede lid des volzins en heeft zoowel eene *tegenstellende* als *verbindende* kracht. α) het tegenstellende δὲ, *daarentegen*, wederom staat α) achter onderstellende voorzinnen; εἰ, δὲ κε μὴ δώσωιν, ἐγὼ δὲ κεν αὐτός εἰλωμαι, zoo zal ik *daarentegen*. II. 1, 135. 12, 215. β) achter vergelijkende en betrekkelijke voorzinnen, II. 6, 146. Od. 7, 108. δ) het verbindende δὲ vereenigt den nazin met den voorzin, zoo, met adv. van tijd, ἐπεὶ, ἐπειδή, ἄφρα, ὅποτε, ἔως, II. 1, 57. 16, 199. 21, 53. 4) in verbinding met andere part. α) καὶ δὲ, *maar anderzins, anders toch*, II. 23, 80. Od. 16, 418. δ) δὲ δὲ, *maar toch, nu toch*, II. 7, 94. c) δὲ τε, en ook, II. 1, 404. *maar ook*, Od. 1, 53. δὲ, staat nooit in het begin des volzins, maar neemt de tweede, soms ook de derde plaats in.

δὲ, onscheidbare enklitische partikel, die gevoegd wordt, 1) bij nomina, om de rigting, *waarheen* aan te duiden, meest na den acc. κλισίῃδε, Θρήκηδε, οἰκόνδε, naar huis. In Ἰδίδε is het met gen. verbonden, daar de acc. ingevuld moet worden. Zelden vindt men het bij adject. ὄνδε δόμονδε, naar zijn huis, 2) bij pronomina, om de aantoonende kracht te versterken, als ὅδε, τοῖσδε, enz. hetwelk uit δὴ schijnt ontstaan te zijn.

δέατ', v. δέατο, ep. de eenige vorm van een' verouderd verbum δέαμαι, Od. 6, 242. πρόσθεν μοι ἀεκέλος δέατ' εἶναι, voorheen scheen mij toe hatelijk te zijn. (Volgens eenigen van aor. 2. δαῖναι, zien, vd. pass. δέαμαι, v. δάαμαι.) Vroeger was de lezing δόατ', en bragt het tot δοᾶζομαι, w. m. z.

δέγμενος, z. δέχομαι.

δέδασα, δέδαγκα, z. ΔΑΩ.

δέδαλαται, z. δαλω, 2.

δέδαιγμένος, z. δαίζω.

δέδασται, z. δαλω 2.

δέδηγε, δέδηγε, z. δαλω 1.

δέδεια, ep. δέδια, z. δλω en δείδω.

δεδίσκομαι en δειδίσκομαι. alleen praes. en impf. nevenvormen (van δεκνυμαι), *begroeten, verwelkomen*, τινὰ, δεξτερεῖ χειρὶ,

Od. 20, 197. *δέπαι*, met den beker begroeten, toedrinken, *Od. 18, 121. (v. *δέκομαι*, *δίσκομαι*, met red. *δεδίσκομαι*.)

* *δεδίδομαι*, neenvorm van *δεδίδομαι*, w. m. z. h. Merc. 163.

δεδίδομαι, poët. *δεδίδομαι*, w. m. z. *δεδιμάτο*, z. *δαμάω*.

δεδιμημένος, van *δαμάω*, Il. 10, 2. maar, Il. 6, 245. *δέμω*, bouwen.

δεδοκμημένος, van *δέκομαι*, ion. v. *δέχομαι*, opwachtiend, *afwachtiend*, Il. 15, 730. †

δέδορα, z. *δέρομαι*,

δεδουγμένος, z. *δράσσω*.

δέλος, η, ον, ep. v. *δηλος*, w. m. z. Il. 10, 66. †

δέω (*δέω*), men moet, men zal, bij. Hom. alleen. Il. 9, 337. † anders altijd *χοη*, z. *δέω*.

δειδέκτο, *δειδέκατο*, z. *δεικνυμι*.

δειδήμων, ον, gen. ονος (*δειδω*), vreesachtig, *lafhartig*, Il. 3, 56. †

δειδία, z. *δίω*.

δειδίσκομαι, z. *δεδίδομαι*.

δειδίσσομαι, ep. *δεδίδομαι*, alleen h. Merc. 163. dep. med. (*δειδω*), fut. *δειδέκομαι*, infin. aor. 1. *δειδέσασθαι*. 1) trans. *verschrikken*, *schrik aanjagen*, *verdrijven*, *τινά*, Il. 4, 184. *τινά ἀπό νεκροῦ*, iemand van het lijk verjagen, Il. 18, 164 2) intrans. *vreezen*, *verjagen*, Il. 2, 190.

δειδοικα, z. *δειδω*.

δειδω, alleen 1 sg. praes. (uit het ep. perf. *δείδια* ontstaan), fut. *δείσομαι*, aor. 1. *είδισα*, ep. *είδισα*, part. *δείσας*, perf. *είδοικα*, ep. *είδοικα* (ep. *είδια*, *είδισα*), met de betek. van het praes. 1) intrans. *vreezen*, *bezorgd*, *beangst zijn*, dikw. absol. Il. 10, 240. h. Cer. 246. met daarop volgend *μή*, dat — *δειδω*, *μή τι πάθῃσιν*, ik vrees, dat hem iets overkomen mogt. Zelden met infin. — *δείσαν ὑποδέχθαι*, zij vreesden het aan te nemen, Il. 7, 93. 2) transit. *vreezen*, *schuiven*, *τινά* of *τι*, zeer dikwijls: *θεούς*, Od. 14, 389.

δειελιάω (*δειελος*), alleen aor. 1. *δειελίσσασαι*, tot den avond wachten, 's avonds iets doen, *οὐ δ' ἔρχεο δειελίσσας*, komt gij eerst tegen den avond, Od. 17, 599. † (eigenl. misschien: het namiddagbrood eten.)

δειελος, ον (*δειλη*), wat den zinkenden dag, namiddag en avond betreft, *δειελον ἡμαρ*, de avonddag, de avond, Od. 17, 604. *ὁ δειελος*, *ὅπερ δύνων*, sc. *ἥλιος*, de laat ondergaande avondzon, Il. 21, 232.

δεικνάνομαι, dep. med. alleen praes. en impf. (*δεικνυμι*), met de regterhand verwelkomen: *begroeten*, *welkom heeten*, *ἰπέσαι*, *δέπασιν*, Od. 18, 111. Il. 15, 86.

δείκνυμι, st. *ΔΕΚΩ*, aor. 1. *δείξα*, aor. 1. med. *είδειξάμην*, h. Merc. 367. perf. med. *δειδεγμαι*, ep. v. *δέδεγμαι*, 3 pl. *δειδέχασθαι*, 3 sg. plusqf. *δειδέκτο* en 3 pl. *δειδέχασθαι*, eigenl. de hand aanbieden, *ἰστονεῖν*, *wijzen*, *te voorschijn brengen*, *τι τινι*, van de Godden: *σημα*, *τέρας*, een teeken laten zien, Od. 3, 174. Il. 13, 174. *εργα*, h. 31, 19. *ὀ*) *berigten*, *bekend maken*, Il. 19, 332. 2) med. eigenl. de hand aanbieden, *verwelkomen*, *begroeten*, Il. 9, 196. Od. 4, 59. perf. en plusq. perf. med. met praes. betekenis: *δέπασσι δειδέχατ' ἀλλήλους*, zij verwelkomden elkander met bekers, zij bragten elkander dronken toe, Il. 4, 4. *κπιέλλους*, Il. 9, 671. *μύθοισι*, Od. 7, 72.

δειλη, η (*δειλη*, scil. *ἄρα*), de zinkende dag, de late namiddag, het vallen des avonds, Il. 21, 111. † zoo als de verbinding met *ἥως* en *μέσον ἡμαρ* aantoon. (misschien van *εἰλη*, hitte, gelijk *δίωκω* tot *ἰώκω*, zich verhoudt.)

δειλομαι (*δειλη*), ten avond neigen van de zon, andere lezing voor *δίωκτο*, Od. 7, 289. †

δειλός, η, ον (*δειδω*), 1) vreesachtig, *lafhartig*, tegengest. *ἀκκμος*, Il. 13, 278. vandaar bij Hom. *zuwak*, *verachtelijk*, *ellendig*, *slecht*, Il. 1, 293. *δειλά δειλῶν ἔγγισαι*, Od. 8, 351. cf. *ἔγγισαι*. 2) *ellendig*, *ongelukkig*, *arm*, bij het aanspreken: *ἄ δειλῆ, ἄ δειλοὶ*, Il. 11, 816. enz.

δείμα, ἄτος, τὸ (*δειδω*), vrees, schrik, ontzetting, Il. 5, 682. †

* *δειμαίνω*, fut. *ἄνω*, vreezen, zich ontzetten, h. Ap. 404.

* *δειμᾶλέος*, η, ον, vreeselijk, *ἴπλον*, Batr. 289.

δειματο, z. *δέμω*.

δειμομεν, z. *δέμω*.

Δείμος, ὁ (appell. *δειμός*), de schrik, in de Il. als een persoon voorgesteld, die naar en wagenmenner van Ares, even als Phobus, Il. 4, 440. naar Hesiod. zoon van Ares.

δεινός, η, ον (*δειδω*) 1) vreeselijk, *ontzettend*, *ijselijk*, *αἰγίς*, *πέλωρον*, vooral neutr. als adv. *δεινὸν αὐτεῖν*, vreeselijk schreeuwen, *δέκασθαι*, Il. 3, 342. 2) in zachteren zin: wat door grootte en magt, eerbied en verwondering veroorzaakt; *verbazend*, *geweldig*, *uitstekend*, *σάκος*, Il. 7, 266. *θεός*, Il. 6, 385. — *eerwaardig*, *verheven*, met *αἰδοῖος*, Il. 3, 172. Od. 8, 22.

δειός, ον, τὸ, poët. v. *δειός*, Il. 15, 4. alleen in gen.

δειπνέω (*δειπνον*), aor. 1. *είδεινησα*. ont-

bijten, den vroegen maaltijd houden, ka-
derhand: den hoofdmaaltijd houden, II.
19, 346. Od. pass.

δελνηστος, ὁ (δελνώω), *de tijd des ont-
bijts, etenstijd*, Od. 17, 170. † Volgens
de grammatica is er verschil tusschen:
δελνηστος, *etenstijd*, en δελνηστος, *de maal-
tijd zelf*.

δελνηστω (δελνώω), aor. 1. ἔδελνωσα, al-
leen part. δελνησσας, *onthalen, iemand eenen
maaltijd geven*, met acc. *Od. 4, 535.

δελνων, τό, bij Hom. *het ontbijt*, of
juister, *de hoofdmaaltijd*, welke door
hen, die niets te doen hadden, tegen
den middag eerst genomen werd, in te-
genstelling van δόρπος, II. 8, 53. Od. 10,
578. Het leger, dat ten strijde trekt,
houdt denzelfden met het aanbreken van
den dag, II. 2, 381. in het algem. *maal-
tijd, eten*, Od. 17, 176. van paarden:
voeder, II. 2, 383. (later de hoofdmaaltijd
tegen den avond).

* δειρὰς ἄδος, ἡ (δειρή), *berggrug, berg-
keten*, h. Ap. 281.

δειρή, ἡ, *hals, nek* van menschen en
dieren, II. en Od. passim.

δειροτομέω (τέμνω), fut. ἤσω, *den hals
afsnijden, onthalzen*, II. 21, 89. Od. 22,
349.

δέλω, z. δέω.

Δεισηνωρ, ὀρος, ὁ, een Lyciër, II. 17, 217.
(Δέλω), *aangenomen stamv. van δελω.*
δέκα, οἱ, αἱ, τὰ, indecl. *tien* (van δέκω,
δελάνω,?) dikwijls ook voor eene onbe-
paalde hoeveelheid.

δεκάκις, adv. *tienmaal*, II. 6, 379. †
δεκάς, ἄδος, ἡ, *een tiental*, II. 2, 127.
Od. 16, 245.

δέκατος, ἡ, ον, *de tiende*: ook als een
rond getal, II. 1, 54.

δεκάχιλοι, αἱ, α, *tienduizend*, alleen
bij Hom. II. 5, 860. †

δέκτης, ον, ὁ (δέχομαι), *eigenl. ontvan-
ger*: van daar: *bedelaar*, Od. 4, 248. †

δέκτρο, z. δέχομαι.

* δέλτος, ἡ, *schrijftafel, tafel*, Batr.
2. plur.

Δελφειος, εἰη, ειον (Δελφοί), *Delphisch*,
βαρὸς, h. Ap. 496. twijfelachtig, men ver-
moedt: αὐτὰ ἄρ' ἀρνεῖος, v. αὐτὸς Δελφειος.

δέλφιν, z. δελφίς.

Δελφίνιος, ὁ, de Delphische, bijv. n.
van Apollo, het zij, wijl hij de slang Del-
phines doodde, of, omdat hij in de ge-
daante eens dolfijns, de Cretensische
volkplanting geleidde, welke naar Delphi
verhuisde, h. Ap. 495.

δέλφίς, ἴνος, ὁ, beter als δελφιν, *dolfijn*,
II. 21, 22. Od. 12, 96.

* Δελφοί, ὦν, οἱ, Delphi, beroemd ora-
kel in Phocis, eerst h. 27, 14. anders bij
Hom. altijd Πυθῶ, γν. m. z.

δέμας, τὸ (δέμω), *defect. 1) lichaams-
bouw, uitwendige gestalte*, gewoonl. van
menschen, met φῶη, II. 1, 115. met εἶδος,
tweemaal van dieren, Od. 10, 240. 17,
307. — νεκρὸν, Batr. 106. 2) als adv. ge-
lijk *instar, op de wijze van, even als*.
δέμας πυρός, *even als het vuur*, II. 11, 596.
bij Hom. alleen in acc. bijv. μικρός, ἀρι-
στος δέμας.)

δέμνιον, τὸ (δέμω), *steeds in plur. leger-
stede*, Od. 4, 297. enz. in II. slechts, 24,
644. in het algem. *bed, leger*.

δέμω, aor. 1. ἔδειμα, perf. pass. δέδημαι,
aor. 1. ἐδειμάμην 1) *bouwen, optrekken*,
met acc. πύργον, τείχος, ἔρκος ἄλωης, h. Merc.
87. θάλαμοι πληροὶ ἀλλήλων δεδμημένοι, II. 6,
245. 2) *med. voor zich bouwen; oikous*,
Od. 6, 9. impf. alleen, Od. 23, 192.

δενδῖλλω, alleen part. met de oog-
wenken: volgens de schol. door eenen zij-
delingschen blik te verstaan geven, in
het algem. *iemand toewenken, eis, tiva*,
II. 9, 180. †

δένδροιον, τὸ, ion. v. δένδρον, *boom*, bij
Hom. altijd de ion. vorm. (δενδρόιον, δερ-
δρέων, II. 3, 152. Od. 19, 520. zijn twee-
syllabisch.)

δενδροῖεις, εσσα, εν (δένδρον), *boomrijk*,
* Od. 1, 51. h. Ap. 221.

Δεξιμένη, ἡ, d. van Nereus en Doris,
II. 18, 44.

Δεξιῶθης, ον, ὁ, z. van Dexius = Iphi-
nous, II. 7, 15.

* δεξιόμοι (δεξιῶ), dep. med. *met de
regterhand verwelkomen*, h. 5, 16.

δεξιῶ, ἡ (sc. χεῖρ, oorspronk. fem. van
δεξιός, I) *de regterhand*, als teeken van
groete en van belofte, II. 10, 542. 2) *hand-
slag, verdrag, belofte*, II. 2, 341.

δεξιός, ἡ, ον, 1) *regtsch, ter regter-
hand, ματός*, de regterborst, II. 4, 481.
ἐπὶ δεξιῶ, *ter regterhand, ter regterzijde*,
tegengestelde ἐπ' ἀριστερῶ, II. 7, 238. 2)
geluk spellend, gunstig, van de vlugt
der vogelen en andere teekenen der Go-
den. Voor den Griekschen wigghelaar,
die naar het noorden zag, kwam het
teeken des geluks van den regterkant,
van het oosten, het teeken des onheils ter
linkerzijde, van het westen, II. 12, 239.
vand. ἄρις δεξιός, = αἰσιος, II. 13, 821. Od.
15, 161. z. ἐνδεξιός, ἐπιδεξιός. Bij Hom. be-

teekent het nooit: *bedreven, listig.* (δεξιός, van δέω, met δέχομαι en δέκνυμι verwant).

δεξιόφιν (δεξιός), adv. ἐπὶ δεξιόφιν, *regts, ter rechterzijde*, II. 13, 308. †

δέξιπτος, ἡ, ον (verlengd uit δεξιός), poët. ep. dat. δέξιπτηφι, *regtsch, dextere hand*, II. 7, 108. Od. 1, 121. δέξιπτη, ook alleen, de rechterhand, II. 1, 501.

δέος, οὐς, τὸ, ep. δειός, gen. δελους (δέω), 1) *vrees, angst, dikwijls met χλῶρον, ἀνηρον.* — 2) *reden tot vrees, οὐ τοι ἐπι δέος, gij hebt hier geene redenen tot vrees, gij hebt niets te vreezen*, II. 1, 515. en met infin. σοὶ οὐ δέος ἐστ' ἀπολέσθαι, II. 12, 245.

δέπας, αος, τὸ, plur. neutr. δέπα, dat. plur. δεπάεσσι, δεπάεσσιν, *de beker, bokaal, altoos van goud, of van zilver, met eenen vergulden rand*, Od. 15, 116. Ook met ἀμφικύπελλον verbonden, w. m. z. gewoonlijk is het een drinkbeker, maar ook een *mengvat*, II. 11, 632.

δέρομαι, dep. iterat. impf. δερύσκοτο, perf. δέδορα, aor. 2. ἔδραον, 1) *blikken, zien, staren, ἐμεῦ δερύσκοντος ἐπὶ χθονί, zoo lang ik het licht op aarde nog zie, d. i. leef*, II. 1, 88. — δεινόν, *vreeselijke blik werpen. Het perf. met praesens beteek. πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς, vuur uit de oogen stralend*, Od. 19, 446. 2) *zien, aanschouwen*, met acc. II. 14, 141.

δέσμα, ἄτος, τὸ (δέω), 1) *afgetrokkenene huid, vel, meest van dieren: eens van memschen*, II. 16, 341. 2) *het bereide vel, leder, zak*, Od. 2, 291.

δεσμαῖνος, ἡ, ον, *van leder, lederen, τροπὸν*, * Od. 4, 782.

δέστρον, τὸ (δέω), *het darmvlies, net, hetwelk de ingewanden omringt, δέστρον ἔσω δύνειν, d. i. eis δέστρον, tot op het vlies doordringen, van de gieren van Tityus*, Od. 11, 579. †

δέω, aor. 1. ἔδειξα, *de huid aftrekken, villen*, met acc. βοῦν, II. 2, 422. μῆλα, Od. 10, 533.

δέσμα, ἄτος, τὸ, poët. v. δεσμός (δέω), alleen in plur. δέσματα, 1) *banden, boeijen*, Od. 1, 204. 2) *de band, waarmee aanzienlijke vrouwen het haar opbinden, hoofdopschik*, II. 22, 468.

* δεσμεύω (δέσμη), *binden, boeijen*, h. 6, 17.

δεσμός, ὁ (δέω), in pl. ook δέσμα, τὰ, h. Ap. 129. *boei, band*, II. 5, 391. van het paard: *de halster*. II. 6, 507. *het anker-touw*, Od. 13, 100. *de riem aan de deur*, Od. 21, 241.

* δεσπόζω (verw. met δεσμός), fut. σω, *heerschen, gebieden*, τινός, h. Cer. 366.

δέσποινι, ἡ, *meesteres, huisvrouw*, ook ἄλοχος, γυνή, δέσποινα, * Od. 3, 403. 7, 347.

* δεσπόωνος, ον, *den huisheer behoorend, λέχος*, h. Cer. 144.

δετή, ἡ (eigenl. fem. van δέτος en λαμπάς), *de uit pijnboomhout bijeen gebundene bundel, fakkel*, II. 11, 554.

δευήσεσθαι, z. δέω.

Δευκαλίδης, ον, ὁ, ep. v. Δευκαλιωνίδης, z. van Deucalion = Idomeneus, II. 12, 117.

Δευκαλίων, ωνος, ὁ, 1) z. van Minos en Pasiphaë, vader van Idomeneus, een deelgenoot van den Argonautentogt en de Calydonische jagt, II. 13, 452. Ulysses gaf hem ook als zijnen vader op bij Penelope, Od. 19, 180. 2) een Trojaan, door Achilles gedood, II. 20, 477.

δεῦρο, adv. 1) *hierheen, van plaats, gewoonlijk bij verba, die eene beweging te kennen geven*, II. 1, 153. Od. 4, 384. 2) *als uitroep van bemoediging en opwekking: op, uelaan, δεῦρ' ἄγε, frisch er op los, δεῦρ' ἴθι, kom hierheen*, II. 3, 130. Met plur. staat δεῦτε.

δεύτατος, ἀτή, ατον, *de laatste*, superl. van δεύτερος, II. 19: 51. Od. 1, 286.

δεῦτε, adv. *hierheen, kom aan, op, als δεῦρο: steeds met plur. δεῦτε φλοι, δεῦρ' ἄγετε*, II. 7, 350. ἴομεν, II. 14, 128. (uit δεῦρ' ἴτε, *zamengetrokken*).

δεύτερος, ἔση, ερον, superl. δεύτερος, ἡ, ον, *de tweede, 1) in tijd: δεύτερος ἦλθε, hij kwam als de tweede, d. i. later, later dan ik, na mij, mij overlevend*, II. 23, 248. het neutr. dikwijls als adv. δεύτερον, *ten tweede male, wederom verbonden met αὐ en αὐτε, plur. δεύτερα*, II. 23, 538. 2) *in rang van hem, die in den wedstrijd beneden eenen anderen staat*, II. 23, 265.

δεῦω (alleen praes. en impf. act. en pass.) 1) *nat maken, bevochtigen*, met acc. γαῖαν, παρειάς, II. 13, 655. Od. 8, 522. dat. δάκρυα, *met tranen*, Od. 7, 260. pass. II. 9, 570. 2) *aanvullen, ἄγγεα, de vaten*, II. 2, 471.

δεῦω, eigenl. δεῖω, met digamma, ep. v. δέω (verg. δεῖ), van act. slechts aor. 1. ἐδέωσε en διῆσε v. ἐδέησε, 1) *missen, in gebreke blijven, ἐδέωσεν δ' οἴλιον ἄκρον ἰκέσθαι, hij miste het eind des roers te treffen*, Od. 9, 540. διῆεν, ἐμεῖο (zonder digamma) hij miste mij, II. 18, 100. Meer algemeen 2) *het med. δέωμαι, fut. δεύσομαι, ontbereren, gebrek hebben, noodig hebben, τινός, — θυμοῦ, van leven beroofd zijn*, II. 3, 294.

ουω, 13, 7. behoo n iap, ebon- ιωνδης, Π. 12. nos en n deet en de- ΟΥΙΥΣΣΕ bij Pe n, door iats, ge- ging u 384. 2) opwek- th er q 3, 130. i, superl. 3. op, als ειν ειν (uit διε- υραται. 7. 2. 3. later dan 23, 248. repon, tel- den met 38. 2) in jid bene- 265. act. es ent, met Od. 8, 7, 260. γατα, de na, ep. aor. 1. in ge- ιξιδωμ, n, Od. 1, 1) ma) bij neen 2) iheren 2, 3, 294.

οὐ δεύσθαι πολέμου, aan den strijd geen gebrek hebben, d. i. genoeg te strijden hebben, II. 13, 310. Anderen verklaren het onnoodig: *in gebreke blijven*. 3) in eenezak, *in gebreke blijven, overtroffen worden*, μάχης πολλόν εδύεο, in den strijd staat gij verre achter, II. 17, 142. met gen. des persoons, *ἀλλά πάντα δεύει Λαγέων*, in al het andere staat gij bij de Grieken achter, II. 23, 484.

δέχεται, } z. δέχομαι.
δέχθαι, }
δέχομαι, dep. med. fut. δέξομαι, aor. 1. ἔδεξάμην, perf. δέδεγμαi, plusqpf. ἔδεδεγμην, imp. δέδεξο, fut. 3. δεδέξομαι = δέξομαι, ep. sync. aor. 2. ἐδέγμην; daarvan: ἔδεκτο, δέξο, δέχθαι, δέγμενος en δέχεται, II. 12, 147. sync. praes. (als bijzondere perfectvorm behoort hiertoe δεδουκμένος; van δέχομαι, behagend, op de loer liggend, II. 15, 730.) 1) aannemen, opnemen, ontvangen, wat aangeboden wordt, met acc. ἄποινα, δέπας, in verschillende opzigten: α) van de Godden: ἴρα, de offers aannemen, II. 2, 240. β) van menschen: *geduldig opnemen, verdragen, lijden, Κηρα*, het noodlot dulden, II. 18, 115. γ) *gastvrij opnemen, onthalen*: τινά, Od. 19, 316. gewoonl. παρά τινος, van iemand ontvangen, II. 24, 429. dikwijls τινός alleen, II. 7, 400. en met dat. δέχσθαι τι τινί, iemand iets afnemen, II. 2, 186. Od. 15, 282. doch χερσὸν ἀνδρός ἔδεξάτο, zij nam geld voor haren man, Od. 11, 327, 2) *ontvangen, τινά, α)* in vijandigen zin, *afwachten, stand houden, staan*. Hom. heeft in dezen zin slechts het perf. δέδεγμαi en plusqpf. met praes. beteek. met de syncop. vormen van den aor. ergens mede, τινί, bijv. ἔγχει, δουρί, τόξοισι: τόνδε — δεδέξομαι δουρί, II. 5, 238. van den jager, II. 4, 507. ook van een wild zwijn: ἀνδρῶν καὶ κυνῶν κολοσυρτόν δέχεται, zij wachten het gedruisch der mannen en honden af, II. 12, 147. δ) in het algem. *afwachten*. met ὅποτε, εἰσάσει, II. 2, 794. 10, 62. met acc. en infin. alleen, Od. 9, 513. 3) intrans. of pass. *volgen*, als *excipere*, ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ, zoo volgt mij steeds het eene ongeluk uit het andere, II. 19, 290.

δευπέω (δέρω), fut. ἴσω, part. aor. 1. δευήσας, eigenl. looijen: *week maken, κηρόν*, Od. 12, 48. †
δέω, fut. δήσω, aor. 1. ἔδησα en δήσα, aor. 1. med. ἔδησαμην, perf. pass. δέδεμαι: ep. nevenvorm δίδημι, vandaar δίδη, II. 11, 105. 1) *binden, vastbinden, boeijen, τινά*

δεσμῷ, of ἐν δεσμῷ, iem. met boeijen binden, II. 10, 443. χαλκῆν ἐν κεράμῳ δέδωτο, hij lag in eenen koperen kerker geboeid, II. 5, 387. met ἐκ τινος, παρά τινι εν τι, aan iets vastbinden; overdragt. πῶς ἀν' ἐγώ σε δέομι, hoe zou ik u binden, d. i. bij uw woord houden, Od. 8, 352. 2) *vasthouden, afhouden, verhinderen*, μένος καὶ χεῖρας δῆσαι, II. 14, 73. τινά κελεύδου, iem. van den weg afhouden, Od. 4, 380. 11) med. *zich iets aanbinden, ὑπό ποσὸν πέδιλα*, II. 2, 44. περί en παρά τι, II. 8, 26. 17, 290. ὅπλα ἀνὰ νῆα, Od. 2, 430.

δήω, z. δέω.
δῆ, adv. (eigenl. verkort uit ἤδη) *toch, reeds, zoo juist, nu, gewis, wel is waar*. Het staat nooit vooraan in den volzin, als in de ep. verbindingen, δῆ τότε, δῆ γάρ, en wordt altijd bij dat woord gevraagd, welks beteekenis het nader bepaalt. De oorspronkelijke beteekenis is 1) die van *tijd* 1) *bereids, reeds, nu*, van de onmiddellijke tegenwoordigheid, in tegenstelling met het verledene of toekomstende, καὶ δῆ, en nu, II. 1, 161. Od. 2, 26. νῦν δῆ, *juist nu, nu, δῆ*, dat niet reeds, *ne jam*, na de verba van vreezen, II. 14, 44. 2) *reeds, of eerst, eindelijk, nog*, bij opgave van een getal, II. 2, 131. 24, 137. καὶ δῆ, en reeds, II. 1, 15. ὡς δῆ, toen nu, II. 17, 328. 3) vooral komt δῆ bij adv. van tijd, om uit te drukken, dat iets nu werkelijk is, bijv. νῦν δῆ, juist nu, ep. δῆ νῦν, vooral in den volgenden zin: τότε δῆ, toen nu, of δῆ τότε, ὅπως δῆ; in het eerste gedeelte des volzins: ὅτε δῆ, ὅποτε δῆ, als nu, enz. Uit dit laatste gebruik is ontstaan 11) de *bepalende* beteekenis, waardoor δῆ den graad of de magt van een denkbeeld ten naauwkeurigste uitdrukt; *juist, slechts, even zoo*. 1) bij verba, vooral bij den imperat. ἄγε δῆ, welaan dan, II. 3, 441. φράζεσθον δῆ, overlegt slechts, II. 20, 115. Dikwijls met μή: μή δῆ — ἔλπεο, hoop slechts niet, II. 20, 200. 2) bij adject. ἀκύμορος δῆ μοι ἔσσειαι, II. 18, 95. vooral bij superlat. κράτιστοι δῆ, II. 1, 266. 3) bij pronomina drukt het, of eene versterking uit: ἐκεῖνος δῆ, juist die, of het brengt de vroeger genoemde zaak weder in het geheugen: τοῦπερ δῆ θυγάτηρ, van dezen nu de dochter, II. 6, 397. 4) bij onbepaalde pronom. vergroot het de onbepaaldheid: ἄλλοι δῆ, anderen nu, wie zij ook zijn mogen, II. 1, 295. 5) met partikels: α) *juist, toch*, α) bij ὡς ἴνα, enz. ὡς δῆ, ἴνα δῆ, *opdat, toch, juist*, β) bij ver-

klarende partikels: γὰρ δὴ, ep. δὴ γὰρ, meest in eene beteek. van tijd: ὡς δὴ, meest ironisch, II. 1, 110. γ) ἀλλὰ δὴ, maar juist, toch, δ) met vraagwoorden: πῆ δὴ, waarheen toch, II. 2, 335. ποῦ δὴ, δ) gewis, waarlijk, zekerlijk, ἢ δὴ, ἢ μάλα δὴ, καὶ δὴ, δὴ που, zekerlijk wel, δὴ αὐτε, nu weder wordt door de crasis in δηῦτε versmolten: niet juist is dus δ' αὐτε, II. 1, 340. 7, 448.

δηθὰ = δὴν, afgekort δηθ', II. 2, 435. adv. lang, langen tijd.

δηθῶνω (δηθὰ), talmen, verwijlen, ver-
toeven, II. 1, 27. Od. 12, 121.

Δηϊκόων, ωντος, ó z. van Pergasus, een
Trojaan, door Agamemnon gedood, II.
5, 534.

δῆϊος, η, ον, ion. v. δαΐος (δαΐε), 1) vijan-
delijk, verwoestend, ἀνήρ, πόλεμος — πῦρ,
verslindend vuur, II. 6, 331. 2) subst. de
vijand, * II. 2, 544. (kort; soms tweesyl-
labig, II. 2, 415).

Δηϊοπῆτης, ον, ó, z. van Priamus, door
Odysseus gedood, II. 11, 420.

δηϊότης, ῆτος, ἡ (δῆϊος), krijgsgewoel,
slag, strijd, II. passim. moord, slagting,
Od. 12, 257.

Δηϊόχος, ó, een Griek, II. 15, 341.

δηϊώω, zamengetr. δηῶω (δῆϊος), fut.
δηῶω, aor. 1. ἐδήῶσα, aor. pass. ἐδηῶσθην,
eigenl. vijandelijk handelen: in het algem.
verwoesten, vernielen, nedervellen,
verslaan, met acc. en dat. instrum. ἔρχεσθαι,
χαλκῶ. — ἀλλήλων ἀμφοῖσιν στήθεσσι ἀσπίδας, el-
kander de schilden om de borst verbrij-
zelen, II. 5, 452. van wolven, ἔλαφον, het
hert verscheuren, II. 16, 158. — περιτινος,
om iemand strijden, II. 18, 195. (δηϊώω,
wordt dikwijls opgelost naar de analogie
der verba op ᾠω: δηϊῶων, δηϊῶων enz. de
zamengetrokk. vorm vindt men, als het
vers zulks vereischt: δῆϊον, δηῶσσαν).

Δηϊπύλος, ó, een medgezel van Sthe-
nelus, II. 5, 325.

Δηϊπύρος, ó, een Griek, door Helenus
gedood; II. 13, 578.

Δηϊφοβος, ó, z. van Priamus en Hecuba,
een der voornaamste helden onder de
Trojanen, II. 12, 94. 13, 410. In Od. 4,
276. begeleidt hij Helena naar het hou-
ten paard, en volgens een later verhaal
werd hij haar echtgenoot, na den dood
van Paris.

δηλέομαι (δαλω), dep. med. fut. δηλήσο-
μαι, aor. 1. ἐδήλωσάμην, 1) verderven, te-
gengest. ἀνάναι, h. Merc. 541. beschadigen,
kwetsen, met acc. ζῶν, Od. 22, 278.

Δχαιοὺς ὑπὲρ ὄρακτα, de Grieken tegen het
verdrag beleedigen, II. 4, 67. dooden,
Od. 11, 401. δ) van levenlooze dingen:
verwoesten, vernielen, καρπὸν, II. 1, 156.
ὄρακτα ὑπερβαλῆ, de verdragen door moed-
wil verbreken, II. 3, 105. 2) intransit.
schaden, nadeel doen, σὴ βουλῆ δηλήσεται,
II. 14, 102. ὑπὲρ ὄρακτα, tegen de overeen-
komst mishandelen, II. 4, 236. (Δχαιοὺς,
te herhalen, is niet noodig.)

δῆλημα, ἄτος, τὸ (δηλέομαι), schade,
verderf, δηλήματα νηῶν, van de winden,
Od. 12, 286. †

δηλήμων, ον, gen. ονος (δηλέομαι), scha-
de aanrigtend, verderfelijk, II. 24, 33.
subst. verderver, βροτῶν δηλήμων, de moor-
denaar der stervelingen, Od. 18, 85.

* δηλητήρ, ῆρος, ó (δηλέομαι), verderver,
ep. 14, 8.

* Δηλιάς, ἄδος, ἡ, Delisch, tot het ei-
land Delos behoorend, h. Ap. 157.

Δῆλος, ἡ, Delos, klein eiland in de
Aegaeische zee, hetwelk tot de Cycladen
behoorde, met eene stad van denzelfden
naam, geboorteplaats van Apollo en Ar-
temis, vroeger Ὀρτυλία, nu Σῆλι, Od. 6,
162. h. Ap. 16.

δηλός, η, ον (ep. δέλος, II. 10, 466. †)
zichtbaar, openbaar, duidelijk, Od. 20,
333. †

Δημήτηρ, gen. τερος en τρος, acc. τέρα en
τρα, (misschien = γῆ μήτηρ, moederaarde),
Demeter, Ceres, d. van Cronos en Gaec,
zuster van Zeus, moeder van Persephone
bij Zeus, zinnebeeld der voortbrengende
vruchtbaarheid; vandaar: beschermgodin
des akkerbouws, en daardoor ook der
burgerlijke inrigtingen en wetten, II. 5,
500. Zij had eenen tempel te Pyrasus in
Thessalië, II. 2, 696. Zij beminde Jasion
en baarde hem Plutus, Od. 5, 125. vooral
h. in Demetr.

δημιουργός, ον, ep. v. δημιουργός (ἔργον),
eigenl. openbare aangelegenheden be-
drijvend: volkszaken bezorgen, nuttig
voor het algemeene welzijn, zoo noemt
Hom. Od. 17, 383. de waarzeggers, art-
sen, bouwmeesters, zangers, en Od. 19,
135. de herauten: overdragt. — δεδρος,
de arbeid bevorderende morgen, h.
Merc. 98.

δήμιος, ιον (δημος), het volk aangaande,
het algemeen welzijn betreffend, openlijk,
— οίκος, Od. 20, 264. — παῖς, eene volks-
aangelegenheid, Od. 3, 82. tegengest.
ἰδιε: αἰδουμένηται, Od. 8, 259. δήμιον τι ἀγο-
ρεῖεν, iets tot welzijn des volks spreken,

Od. 2, 32. met neutr. plur. *δήματα πνευ*, adv. op openbare kosten drinken, Il. 17, 250. namelijk, den wijn, die als algemeene voorraad in de tent des opperveldheers stond, cf. Il. 9, 71.

δημιουργός, z. *δημοεργός*.

δημοβόρος, *ον* (βορῶ), *volkverblindend*, d. i. die de goederen des volks verteert, — *βασιλεύς*, Il. 1, 231. †
δημογέγων, *οντος*, *ό* (*γέγων*), de *volksoudste*, die door ouderdom en aanzien bij het volk geëerd wordt, *Il. 3, 149. de koning zelf, Il. 11, 372.

δημόθεν, adv. *van volkswege*, op kosten des volks, Od. 19, 197. †

δημόδοκος, *ό*, de blinde zanger in het huis van den koning der Phaeaciërs Alcinous op Scheria: de Muze ontnam hem het gezigt, en schonk hem het liefelijk gezang, Od. 8, 44. seq.

δημοκόων, *ωντος*, *ό* z. van Priamus en van eene slavin uit Abydos, door Ulysses geveld, Il. 4, 500.

δημολέων, *οντος*, *ό*, z. van Antenor en Theano, door Achilles gedood, Il. 20, 395.

δημοπτόλεμος, *ό*, een vrijer van Penelope, Od. 22, 242.

δήμος, *ό*, 1) *het volk*, de gemeente, in zoo verre het door eenen koning of door meer opperhoofden bestuurd wordt. In het heldentijdvak leefde elke gemeente, of de bevolking van eene plaats op zich zelve en onafhankelijk van elkander; eigenlijke grootere staten vindt men zeer weinig: kleinere plaatsen sluiten zich wel eens bij groteren aan. Zoo waren bij de Phaeaciërs 12 vorsten, de dertiende was Alcinous, Od. 8, 390. Als volksafdeelingen noemt Hom. stammen en familiën (*φύλα* en *φρήτραι*.) Buiten dat onderscheidt hij: 1) *de koningen*, (*ἀνακτες*, *βασιλῆες*), 2) *de aanzienlijken* (*γέροντες*) en 3) *de vrije burgers* (*δήμος*), die geenszins eigenlijke onderdanen des konings zijn, maar hem alleen dan gehoorzamen, als de algemeene belangen dit eischen. *δήμου ἀνήρ*, een man uit het volk, Il. 2, 198. en als adj. *δήμος ἐών*, misschien voor *δήμιος*, een man uit het volk, Il. 12, 213. 2) *het land*, gebied, waar een volk woont, dikwijls met gen. *ἐν δήμῳ Ἰθάκης*, *Δυλῆς*, *Φαιήκων*, *Ὀνελῶν*, het land der droomen, Od. 24, 12. *κατὰ δήμον*, in het land, Od. 4, 167. (van *δέμω*, of *δαμῶ*.)

δημός, *ό*, *vet*, *talk*, van menschen, Il. 8, 380. eigenl. *omentum*, *vetvlies*, en ook van dieren, pass,

Δημοῦχος, *ό*, z. van Philetor, een Trojaan, door Achilles gedood, Il. 20, 457.

* *Δημοφῶων*, *ωντος*, *ό*, ep. v. *Δημοφῶων*, z. van Celeüs en Metanira, welken Demeter te Eleusis opvoedde, h. Cer. 234.

* *Δημῶ*, *οῦς*, *ή*, d. van Celeüs en Metanira te Eleusis, h. Cer. 109.

δῆν (verwant met *δή*), *lang*, *langen tijd*. *οὐδέ δῆν ἦν*, hij leefde niet lang, Il. 6, 131. (voor *δ* wordt de vokaal altijd lang.)

δηναῖός, *ή*, *όν* (*δῆν*), *langdurend*, *langlevend*, Il. 5, 407. †

δῆνεα, *τά* (verwant met *δηω*), *besluiten*, *beraadslagingen*, *gedachten*, — *ήνια*, zachtmoedige gezindheden, Il. 4, 361. in kwaden zin: *aanslagen*, *listen*, *kunstgrepen* — *διωφῶια*, Od. 10, 289. Als sing. neemt Hesych. *τὸ δῆνος* aan.

δήποτε, *δήπου*, bij Hom. altijd geschieden, z. *δή*.

δηρῶμαι (*δῆρις*), dep. med. poët. praes. infin. *δηρῶσθαι*, ep. verlengd v. *δηρῶσθαι*, impf. 3 pl. *δηρῶντο*, ep. v. *ἐδηρῶντο*: *strijden*, *kampen* met wapenen: *περὶ νεκροῦ*, om den dooden, Il. 17, 734. met woorden: *ἀμφὶ τινι*, Il. 12, 421. Od. 8, 78.

δηρῶμαι, dep. med. aor. 1. *δηρῶσάμην*, en aor. pass. *ἐδηρῶθην*; alleen in aor. bij Hom. *strijden*, *kampen*, *δηρῶσαντο ἐπέεσσι*, Od. 8, 76. *τὸ περὶ Κεβριόναο δηρῶθητην*, zij kampten om Cebriones, Il. 16, 756.

δῆρις, *ις*, *ή*, *strijd*, *kamp*, *wedstrijd*, Il. 17, 158. Od. 24, 515.

δηρός, *ή*, *όν* (*δῆν*) = *δηναῖός*, *lang*, *langlevend*, *δῆρον χρόνον*, *langen tijd*, Il. 14, 206 h. Cer. 283. het neutr. *δῆρον*, als adv. *lang*. — *ἐπὶ δῆρον*, voor *langen tijd*, Il. 9, 415.

δῆσε, ep. v. *ἐδῆσε* van *δέω*, maar ook voor *ἐδέησε*, z. *δέω*.

δῆω, ep. fut. zonder het tempus karakter van *ΔΑΣ*, waarvan *δῆεις*, *δῆομεν*, *δῆετε*, voorkomt, *ik zal vinden*, *aantreffen*, met acc. *οὐκέτι δῆετε τέκμυρ' Ἰλλου*, gij zult Iliums ondergang niet bereiken, Il. 9, 685. *ἄλοος*, Od. 6, 291. Volgens anderen, praes. met de beteek. van het fut.

* *Δηῶ*, *οῦς*, *ή*, een naam van Demeter, h. Cer. 492. Onzekere afleiding, misschien van *δηω*.

Δία, z. *Ζεύς*.

Διῶ, *ή*, het eiland Naxos, het grootste en schoonste der Cycladen, aan Dionysus gewijd, Od. 11, 325. z. *Ἀριάδνη*.

διῶ, 1) praep. met gen. en dat. grondbeteekenis, door 1) met gen. α) van

ruimte *α*) om eene beweging te kennen te geven, die door een voorwerp heen en er weder uitgaat, *διὰ ὧμων ἤλαθεν ἔγχοις*, door den schouder geheel door: *ἴδουσεν διὰ προμάχων*, II. 17, 281. Tot naderre bepaling verbindt Hom. *διὰ* met *ἐκ* en *πρὸς*, Od. 18, 386. *β*) om eene uitgestrektheid van ruimte aan te duiden, door heen, *διὰ νήσου ἰών*, Od. 12, 335. *γ*) als om eene reden te kennen te geven, eigenl. eerst na Hom. alleen *ἐπρεπε καὶ διὰ πάντων*, boven allen uit, II. 12, 104. 2) met acc. *α*) van ruimte, om de uitbreiding door eenig voorwerp aan te duiden: alleen poët. *διὰ δόματα, διὰ βήσσας*, II. passim. *δ*) van tijd, om eene uitbreiding door een tijdsruimte aan te wijzen: *διὰ νύκτα*, door den nacht heen, den nacht door, II. 2, 57. *ε*) om eene reden uit te drukken. *α*) tot opgave van de oorzaak: door, wegens, *διὲ ἀτασθαλίας*, Od. 23, 67. *β*) om het middel op te geven, door, *διὰ μαντοσύνην*, II. 1, 72. *διὲ Ἀθήνην, διὰ βουλὰς*. 11) adv. zonder casus: door, doorheen, vooral in de verbinding *διαπρὸς, διέκ*, w. m. z. 111) in de samenstelling drukt het uit: 1) eene beweging door iets heen. 2) versterking en aanvalling, zeer, geheel. 3) scheiding: van een, uit elkander. 4) wederzijdsche werking en wedijver: met elkander, onder elkander. 5) vermenging bij kleuren en stoffen: *διάλεκτος*, met wit er door, witachtig.

διαβαίνω (βαίνω), aor. 2. *διέβην*, part. *διαβάς*, 1) doorgaan, oversteken, overstijgen, met acc. — *τάφρον*, over de graacht stijgen, II. 10, 198. en absol.: *εἰς Ἥλιδα*, naar Elis oversteken, Od. 4, 635. 2) de voeten van elkander zetten, schrijden, *εὖ διαβάς*, II. 12, 458.

διαγυγνώσκω (γυγνώσκω), aor. 2. infin. *διαγνώσαι*, nauwkeurig onderscheiden, kennen, *τινά*, II. 7, 424. *δοτέα*, *II. 23, 240.

διαγλάφω (γλάφω), aor. 1. part. *διαγλάφας*, uitgraven, uithollen, *εὐνάς*. Od. 4, 438. †

διάγω (ἄγω), aor. 2. *διηγάγον*, 1) overvoeren, overzetten, *τινά* (te sloop), Od. 20, 187. † 2) doorbrengen, leiden, — *αἰῶνα*, h. 19, 7.

διαδαίνομαι (δαίω), ion. deelen, verdeelen, *διὰ παύρα δασάσκετο*, II. 9, 333. †

διαδάπτω (δάπτω), aor. 1. *ἰδάφα*, verscheuren, *χρόα*, *II. 5, 858. 21, 398.

διαδατέομαι (δατέομαι), ep. *verdeelen*, *διὰ κτήσιν δατέοτο*, II. 5, 159. †

διαδέχομαι (δέχομαι), dep. aor. 2. *διέδρακον*, door heen zien, met acc. II. 14, 344.

διαδηλόμαι (δηλόμαι), dep. med. zeer beschadigen, verscheuren, *ἄλγος σε μήνας διεδηλόσαντο*, bijna hadden de honden u verscheurd, Od. 14, 37. †

διαίει, z. *διήμι*.

διαίδομαι (ἰδω), dep. med. ep. fut. *διαίσομαι*, 1) laten doorzien, duidelijk aantoonen, *ἀρετήν*, II. 8, 535. 2) zich duidelijk doen zien, blijken, *ἀρετή διαίθερα*, II. 13, 277.

διαίπειν, z. *διαίπειν*.

διάημι (ἄημι), ep. van den nevenvorm. *διαίω*, 3 sg. impf. *διάναι*, doorwaaijen, met acc. *Od. 5, 478.

διαϊτιόω (θεόω), doorzwavelen, met *ζωάavel* zuiveren, — *δάμα*, Od. 22, 494. †

διαϊθρύπτω (θρύπτω), aor. 2. pass. *διτρύφην*, doorbreken, in stukken breken, verbrijzelen, *ξίφος διατρύφην*, II. 3, 368. †

διαίτω, aor. 1. *ἰδίτηα*, bevochtigen, bespatten, met acc. *II. 21, 202. pass. *διαίτο αἶζον*, II. 13, 30.

διαίρω (αἰρέω), aor. 2. *διείλον*, poët. *διείλον*, uit elkander nemen, scheiden, met acc. alleen in tmesis. II. 20, 280. †

διακείω (κεῖω), aor. *ἔκλασα*, poët. *σσ*, doorsplijten, vaneen splijten, — *ξύλα*, Od. 15, 322. †

διακείρω (κείρω), aor. 1. inf. *διακείσασθαι*, eigenl. in stuk snijden; overdr. vernietigen, verijdelen — *ἔπος*, II. 8, 8. †

διακλάω (κλάω), aor. 1. *δέκλασα*, poët. *σσ*, in stuk breken, met acc. *τόξον*, II. 5, 215. †

διακοσμέω (κοσμέω), fut. *ἦσω*, 1) uit elkander schikken, verdeelen, plaatsen, *τινά*; *διακοσμηθήσεται εἰς δεκάδας*, in tientallen verdeeld worden, II. 2, 126. *διὰ τετρα κοσμηθήσεται*, drievoudig verdeeld, II. 2, 655. 2) med. in orde brengen, versieren, met acc. *μήγαρον*, Od. 22, 457.

διακριθῶν (διακρίνω), adv. afgezonderd, gescheiden; duidelijk, bepaald, bestist, stellig, *ἀετος*, II. 12, 103. 15, 108.

διακρίνω (κρίνω), fut. ep. *διακρίνωσθαι*, v. *διακρίνω*, aor. *διέκρινα*, aor. 1. *διακρίθην* en *διέκρινθην*, opt. 2 pl. *διακρινθήσθε*, inf. ep. *διακρινθήμεθα*, part. *διακρινθείς*, 1) van elkander scheiden, afzonderen, met acc. *αἰπάλια*, II. 2, 475. van elkander scheiden, van strijdenden, *μένος ἀνδρῶν*, II. 2, 387. of, II. 7, 292. overdragt. onderscheiden, *σημα*, Od. 8, 195. van daar 2) pass. met fut. infin. med. Od. 18, 149. *gescheiden* worden, *zich deelen*, II. 2, 815. van strijdenden: *zich vaneen scheiden*, van elkander geraken, d. i. den strijd eindi-

gen, zich verkoeden, II. 3, 98. οὐ γὰρ ἀναμωσι γε διακνέσονται διὸ μνηστῆρας καὶ αἰῶνον, ik geloof niet, dat de vrfjers en hij zonder bloed van elkanderen zullen afkomen, Od. 18, 149.

διάκτορος, ὁ, de bestellende, de bode, pijn. van Hermes, als boodschapper der Goden (in de Ilias heeft gewoonlijk Iris dezen post, II. 2, 786.) verbonden met Ἀργεῖφόντης, II. 2, 103. met Ἑρμῆς, Od. 12, 390. en dikwijls op zich zelven in de hymnen. (afleiding van διάγω: ἐς διάγει τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, of van eenen ouden stam: διάκω, διαίωω, ik loop = διάκονος).

διαλέγομαι (λέγω), ep. aor. 1. διελέξαμην, uit een leggen (in gedachten), overdenken, overleggen, τί μοι ταῦτα διελέξατο θυμός, waarom dacht mijn hart daaraan, * II. 11, 407.

διαμύω (ἀμύω), fut. ἤσω, doormengen, doorslaan, met acc. χιτώνα, * II. 3, 359.

διαμελείσσι (μελείσσι), adv. stuksgewijze, lid voor lid: — τάρμειν, lid voor lid in stukken snijden, * Od. 9, 291.

διαμετρέω (μετρέω), doormeten, afmeten, — χώρον, II. 3, 315. †

διαμετρητός, ἡ, ὄν (μετρέω), afgemeten, afgeperkt, — χώρος, II. 3, 344. †

* διαμῆδομαι = μῆδομαι, ep. 4, 12. w. m. z.

διαμοιρῶμαι (μοιρῶω), dep. med. in stukken deelen, verdeelen: ἔπαχα πάντα διαμοιρᾶσθαι, alles in zeven stukken verdeelen, Od. 14, 434. † bij het volgende τῆν ἰαν — θῆκεν, vulle men μοιραν aan.

διαμπερές, adv. 1) door en door, geheel door, II. 5, 284. Od. 5, 480. met gen. II. 12, 429. κληρὸν νῦν πεπλάσθε διαμπερές, werpt nu het lot achtereenvolgens, II. 7, 171. 2) van tijd: bestendig, onophoudelijk, αἰεὶ διαμπερές, ἤματα πάντα διαμπερές, II. 15, 70. 16, 499. (van δια en πέρας, met tusschengev. μ.)

διάνδιχα (ἀνά, δίχα), adv. tweevoudig, μερμηρῆσειν, van tweevoudige meening zijn, dan eens dus, dan weder zoo overleggen, II. 13, 455. met volgend. ἦ, ἦ. σοὶ διάνδιχα δῶκεν, hij gaf u gedeeld, d. i. van twee een, II. 9, 37. διρημένως.

διανύω (ἀνύω), fut. διανύσω, aor. διήνυσα, geheel vóórbrengen, eindigen, ὄδον, ὄδον, eenen weg afdagen, h. Cer. 381. κακότητα διήνυσεν ἀγχιέων, hij eindigde zijn lijden verhalend, d. i. hij verhaalde zijn lijden tot het einde toe, Od. 17, 517. †

διαπίλω (πίλω), doorboren, II. 16, 405. † in thesis.

διαπέρθω (πέρθω), fut. διαπέρσω, aor. 1. διέπερσα, aor. 2. διέπερσον, infin. διαπεράθειν, ep. v. διαπεράθειν, aor. 2. med. διαπεράθημην, 1) geheel verwoesten, met acc. πόλιν, ἄστυ. 2) med. alleen aor. 2. te gronde gaan, Od. 15, 384.

διαπέταμαι (πέταμαι), dep. med. aor. 2. διέπεταμην, 1) doorvliegen, van verpgeewe, II. 5, 99. 2) wegvliegen, II. 15, 83. Od. 1, 320.

* διαπλέκω (πλέκω), fut. πλέξω, doorreen vlechten, te zamen vlechten, h. Merc. 80.

διαπλήρσσω (πλήρσσω), in stuk slaan, splijten, met acc. δρῦς, II. 23, 120. Zoo Wolf: anderen lezen διαρήθουοντες, of διαπλήρσσαντες.

διαπορθέω, poët. = διαπέρθω, part. aor. 1. διαπορθήσας, II. 2, 691. †

διαπορθέειν, z. διαπέρθω.

* διαπρέπω (πρέπω), uitsteken, zigtbaar zijn, h. Merc. 351.

διαπρησσω (πρησσω, ion. v. πράσσω), ten einde brengen, volbrengen, voleindigen, met acc. κέλευθον, ook zonder κέλευθον: διέπρησον πεδίου, zij trokken door het veld, II. 2, 785. met part. ἤματα διέπρησον πολεμῶν, dagen bragt ik met strijden door, II. 9, 326. ἅπαντα οὐτι διαπρηξάμαι λέγων ἐμὰ κήδεα, ik zoude in een jaar niet met het verhalen mijner rampen eindigen, Od. 14, 197.

διαπρὸ (πρὸ), door en door, geheel door, men schrijft ook διὰ πρὸ. II. 5, 66. Od. 22, 295.

διαπρῦσιον, adv. 1) doorgaand: van plaats: πρὸν πεδίου διαπρῦσιον τετυχηώς, een heuvel, die zich verre in de vlakto uitstrekt, II. 17, 748. 2) doordringend, luid, van geluid: — ἦσε, II. 8, 227. h. Ven. 80. eigenl. neut. van

* διαπρῦσιος, on, doorgaande, zich ver uitstrekkend, doordringend, h. Ven. 19. περιούσιος, h. Merc. 336. (misschien aool. van πέραω gevormd.)

διῆπτοιέω (πτοιέω), uit elkander jagen, door schrik verdrijven, met acc. γυναικας, Od. 18, 340. †

διασπάζω (σπάζω), verscheuren, van wolven: — μήλα, II. 16, 355. †

διαφράσω (φράσω), fut. φράσω, aor. 1. infn. διαφράσαι, 1) geheel in stuk slaan, geheel vernield verwoesten, met acc. van levenden: ἄνθρωπον, met acc. πόλιν, ἄστυ. 2) med. van menschen, II. 9, 78.

2) med. φράσσομαι, met pass. beteek. τάχα δ' ἔμμελλε φράσασθαι διὸ, weldra geloof ik, zoudt wij ook beide vernield

worden, II. 24, 355. (διαφθαρήσθαι, Schol.)

διαζήγγνυμι (ζήγγνυμι), doorbreken, in stuk breken, met acc. alleen med. διαζήγγασθαι ἐπιλάξει, de borstweringen doorbreken, II. 12, 308. †

*διαζήγγνην (διαζήγγηται), adv. met duidelijke woorden, bepaald, h. Merc. 313.

διαζήριπτω (ζήριπτω), door heen werpen, door heen drijven, alleen ep. iterat. impf. sg. διαζήριπτασκεν διστόν, Od. 19, 575. †

διασεύω (σεύω), alleen 3 sg. ep. aor. 2. med. δίσουτο. 1) act. door heen stooten: 2) med. en pass. door heen spoeden, snellen, met acc. — λαόν, door het volk snellen, II. 2, 450. veelvuldiger met gen. τάφρω, door de gracht heen, II. 10, 194. van werpgeweer, met gen. στέρωιο, II. 15, 542. ἐκ μεγάρωιο, Od. 4, 37.

διασκεδάννυμι (σκεδάννυμι), fut. σκεδάσω, aor. διεσκεδάσα, verstrooijen, verdrijven, verjagen, verslaan, met acc. overdr.: ἀγλαίας τινί, iemand den hoogmoed verdrijven, doen ophouden, Od. 17, 244.

διασκιδνῆμι (σκιδνῆμι), poët. nevenv. van διασκεδάννυμι, verstrooijen — νέφεα, II. 5, 526. †

διασκοπιόμαι (σκοπιάζω), dep. med. van eene hoogte af naar alle kanten uitzien, navorschen, gadeslaan, met acc. — ἑκαστα, * II. 10, 388.

διασχίζω (σχίζω), aor. 1. διάσχισα, aor. 1. pass. διεσχίσθη, vaneen splijten, scheuren, met acc. ἰστία, Od. 9, 71. pass. verscheuren, intransit. II. 16, 316.

διατάμνω, ep. v. διατέμνω, en aor. 2. διέταμόν, doorsnijden, II. 17, 522. in tmesis, ep. nevenvorm διατήγω.

διατελευτάω (τελευτάω), geheel voleindigen, met acc. II. 19, 90. †

*διατίθημι (τίθημι), aor. 1. διέθηκα, uit elkander plaatsen: zetten, leggen, θεμελία, h. Ap. 254.

διατινάσσω (τινάσσω), aor. 1. διετίνασα, uit elkander schudden, verbrijzelen, met acc. σχεδόν, Od. 5, 363. †

διατμήγω (τμήγω), ep. v. διατέμνω, aor. 1. διέτμηξα, aor. 2. διέτμηγον, aor. 2. pass. διετμήγην, 1) doorsnijden, in stuk slaan, κρηόιο τροχόν, Od. 12, 174. νηχόμενος λαίμα διετμήγον, zwemmend doorsneed de den vloed, Od. 7, 276. 2) in het scheidende, verstrooijen, νῆας, II. 10, 194. In pass. 1) in stukken gescheiden worden, splijten, σανίδες διέτμηγον, II. 12, 461. 2) zich scheiden, verstrooijen,

II. 16, 354. uit een scheiden, II. 1, 531. 7. 302. cf. ἀφρῆμο.

διατρέχω (τρέχω), aor. 2. διέτρεμον, doorloopen, met acc. κελυθα (van schepen), * Od. 3, 177.

διατρέω (τρέω), aor. 2. διέτρεσα, uit vrees uit elkander loopen, zich verstrooijen, * II. 11, 481.

διατρέβω (τρέβω), aor. 1. διέτρεβα, 1) in stuk wrrijven, met acc. ἔλκεν, II. 11, 847. 2) van den tijd: eigenl. χρόνον, den tijd doorbrengen, en als intransit. talmen, τινός, waarmede: ὅδοιο, met de afvaart, Od. 2, 404. van daar: 3) vertragen, ophouden, verhinderen, met acc. χρόνον, μητρός γάμον, Od. 20, 341. met dubbelen acc. διατρέβει Ἀχαιούς γάμον, zij houdt de Achiven met het huwelijk op, Od. 2, 204.

διάτριχα, adv. drievoudig: Wolfschrijft altijd διὰ τριχα: alleen h. Cer. 86. staat διάτριχα.

διατρύγιος, on (τρύγη), ὄρεος, Od. 24, 342. † een wijnstok, wiens vruchten op verschillenden tijd (διὰ) rijp worden: of; waar tusschen iederen wijnstok koren gezaaid wordt. Het eerste is juist.

διατρύφην, z. διαδρύπτω.
διαρβύνομαι (φαίνω), alleen med. doorschijnen, zichtbaar worden, met gen. waar door, νεκίων, tusschen de dooden, II. 8, 491. van een gloeiend ligchaam: fonkelen, Od. 9, 379.

*διαφέρω (φέρω), alleen fut. med. διοίσσομαι, uit elkander dragen, med. oneens worden, twisten, h. Merc. 255. †

διαφθείρω (φθείρω), fut. διαφθέρω, perf. 2. διέφθορα, 1) geheel verwoesten, vernielen, met acc. πόλιν, II. 13, 625. 2) perf. 2. intransit. verwoest zijn, verloren, des doods zijn, als periti: μανόμενε — διέφθορας, gij loopt in uw verderf, II. 15, 128.

διαφορέω (φορέω), nevenv. van φέρω, uit een dragen, verspreiden — κλέος, Od. 19, 333. †

διαφράζω (φράζω), alleen ep. aor. 2. διενέφραδον, duidelijk zeggen, klaar toonen, τινί τι, II. 18, 9. Od. 6, 47.

διαφύσσω (φύσσω), aor. 1. διήφυσσα, 1) eigenl. doorscheppen, iets uit een vat tot op den bodem uitscheppen, met acc. οἶνον, Od. 16, 110. 2) overdr. doordringen, doorsnijden, verscheuren, πολλὸν διήφυσσε σαρκός ὄδοντι, veel vleesch verscheurde hij met zijnen tand (het wilde zwijn), Od. 19, 450. ook in tmesis. διὰ τ' ἔντερα χαλκός ἴφυσσε, het staal doorsneed de ingewanden, II. passim.

διαχέω, ep. διαχέω (χέω), alleen aor. I. διέχενα, 1) uit een gieten, 2) bij Hom. alleen: verdeelen, uitgieten, van gealagte offerdieren, met acc. II. 7, 316. Od. 3, 456.

διάω, z. διάμη.

* διδάσκυλος, ó, leeraar, — ή, onderwijzeres, h. Merc. 556.

διδάσκω (δάω), aor. I. act. ἐδίδαξα, ep. ἐδιδάκησα, h. Cer. 144. perf. pass. δεδίδαγμαί, leeren, onderrigten, a) met acc. der zaak: πάντα, II. 9, 442. b) met acc. des pers. τινά, II. 11, 832. c) met dubbelen acc. τινά τι, iemand iets leeren, Od. 8, 481. in plaats van den acc. den infin. δμῶας ἔργα ἐργάζεσθαι, de alavinnen leeren arbeid verrigten, Od. 22, 422. vd. pass. onderrigt worden, leeren. τι πρὸς τινος, iets van iem. leeren, II. 11, 831. en part. met gen. δδασκόμενος πολέμω, II. 16, 811.

διδήμι, ep. bijv. van δέω, binden: daarv. δίδη, 3 impf. II. 11, 105. †

διδού, etc. z. δίδωμι.

διδυμάων, ονος, ó (διδυμος), tweelingsbroeder, alleen in dual. en plur. met παῖς, en ook op zich zelve, II. passim.

διδύμος, ύμη, υμων, 1) dubbel, tweevoudig, αἰλοῖ, Od. 19, 227. 2) de tweelingen, in plur. II. 23, 641. (waarschijnlijk van δις).

δίδωμι, fut. δώσω, aor. I. ἔδωκα en δῶκα, alleen in ind. sg. aor. 2. act. (ἔδωκ), alleen in plur. ind. ἔδομεν enz. in conj. optat. imper. perf. pass. δέδομαι. Hom. heeft ook 1) vormen van δίδω, praes. διδοῖς en διδοῖσθα, II. 19, 270. διδοῖ, impf. δίδου, v. ἐδίδου, en fut. δίδωσομεν, Od. 13, 358. inf. δίδωσεν, Od. 24, 314. 2) vormen met verlengden stam. vokaal: praes. imper. δίδωδι, Od. 3, 380. inf. δίδουσαι, v. δίδουσαι (met aor. 2.) 3) de iterat. v. in aor. 2. δόσασον, δόσασκε. 1) geven, schenken, verleenen, τινί τι, II. 1, 123. ten opzichte der Goden: a) toegewijden, heiligen: θεοῖσιν ἐκατόμβας, II. 7, 450. van de Goden: verleenen, toestaan, εὐχος, νέστη, κῆδος, dikwijls van treurige lotgevallen: toezenden, ἀγγελία, κήδεα, II. 1, 96. Od. 7, 242. b) met acc. des persoons: τινά τινι, overgeven, weggeven, overleveren, νέκυν κοῖνιν, πυρί, II. 17, 127. τινά ὀδύνησιν, ἀχέεσσι, vooral van ouders, die hunne dochters aan eenen man uithuwelijken, θυγατέρα ἀνδρὶ, II. 6, 192. c) dikwijls staat er een infin. bij, om den zin nader te bepalen, δῶκε τεύχεα Ἐρευνταλίωσιν φορεῖναι, hij gaf de wapenen aan Ereuthalion om te dragen, II. 7, 149. en

met inf. pass. πόλεμόνδε φέρεσθαι, II. 11, 798. 2) met acc. en infin. geven, toestaan, laten, veroorlooven, vergunnen, αὐτὸν πρηγέα δὸς ποσέων, laat hem op het aangezigt nedervallen, II. 6, 307. 3) pass. slechts eens: οὐ τοι δέδοται πολέμηια ἔργα, de oorlogsverrigtingen zijn u niet verleend, II. 5, 428.

διέ, z. δέω.

διέργω, ep. v. διεργω (ἔεργω), scheiden, uit elkander houden, met acc. τοὺς διεργων ἐπάλητες, II. 12, 424. †

διεδράμων, z. διατρέχω.

διέπω (είπω), defect. aor. 2. waarvau alleen voorkomt: imperat. διεπτε, infin. διαεπτεμεν, ep. v. διεπεῖν, eigenl. doorspreken, uitspreken, dan, naauwkeurig, duidelijk zeggen, met dat. des persoons, II. 10, 425. διαεπέμεν ἀλλήλοισιν, om het met elkander naauwkeurig af te spreken, Od. 4, 215.

διέρομαι (ἔρομαι), poët. en ion. alleen praes. doorvragen, uitvragen, τι, II. 1, 550. en τινά τι, iem. om iets, II. 15, 93.

διέκ (διά, ἐκ), door en uit, geheel door, ook δι' ἐκ, II. 15, 124. Od. 17, 61.

διελαύνω (ἐλαύνω), aor. I. διήλασα, 1) trans. doordrijven, doorjagen, τι τινος, iets ergens door. ἵππους τάφρω, II. 10, 564. overdr.: doorstooten, ἔγχος λαπαρης, de lans door de zijde, II. 16, 318. 2) intransit. doortrekken, doorsnellen, met acc. ὄρη, h. Merc. 96.

διελθόμεν, z. διέρχομαι.

διέμι (ΔΙΗΜΙ), med. even als τίθεμαι. Bij Hom. komt voor van het praes. 3 pl. διένται, conj. διήται, διώνται, opt. διοιτο, infin. διέσθαι. 1) intrans. zich laten verjagen, vlugten van paarden: διένται πεδίω, zij vlugten door het veld, II. 23, 475. van leeuwen: σταθμοῖο διέσθαι, zich uit den stal laten verjagen, II. 12, 304. 2) zeer dikwijls, transit. verjagen, doen vlieden, verdriven, met acc. II. 7, 197. δήτους, II. 12, 276. ζέινον ἀπὸ μεγάροσιν, Od. 20, 343. ἵππους πρὸς ἄστυ, de paarden naar de stad jagen, II. 15, 681. van eenen hond: κνώδαλον, ὅ, τὶ διοιτο, Od. 17, 317. (διέμαι met de opgegevene vormen behoort tot het act. ΔΙΗΜΙ, hetwelk de act. beteekenis, jagen, drijven heeft, en van hetwelk nog 3 pl. inf. ἐνδιέσθαι voorkomt. Het med. beteekent laten jagen, of de beteekenis van het act. met eene geringe reflex. van den pers. δῖω daarentegen is altoos intransit. en heet, vreezen.

διέξιμι, door iets uitgaan. τῷ

ἐμελλε διεξιμενα πεδλονδε, daardoor wilde hij naar het veld gaan, II. 6, 393. †

διεξερόμαι (ἐξερομαι, ep. neven. v. εἰρομαι), naauwkeurig uitvragen, navorschen, τινά τι. II. 10, 432. †

διεπέφραδε, z. διαφράζω.

διεπράθον, z. διαπέρθω.

διέπτατο, z. διαπέταμαι.

διέπω (ἔπω), impf. διείπον en διέπον, 1) iets bezorgen, verrigten, besturen, τι, bij v. πόλεμον, den oorlog bezorgen, II. 1, 166. Od. 12, 16. 2) in orde brengen, houden, beheerschen, στρατόν, II. 2, 207. ἀνδρας σκηπηλώ, de mannen met den stok verjagen, II. 24, 247.

διερέσσω (ἑρέσσω), aor. 1. διήρεσα, poët. σσ, doorroetijen, χερσὶ met de hand, * Od. 12, 444.

διερός, ἦ, ὄν, een woord van onzekere beteekenis, dat slechts tweemaal in de Od. voorkomt. De ouden verklaren het: ζῶς, σπονδαίος, en leiden het af van διαίνω, zoo dat het beteekenen zoude: nat, vochtig; overdr. frisch, opgeruimd, levend. Zoo διερός βροτός, een frissche, levende sterveling, Od. 6, 201. (Anderen lezen hier διερός van δνῆ, ongelukkig), — διερώ ποδὶ φευγόμεν, met snellen voet vlieden, Od. 9, 43. Nitzsch, ad. Od. 6, 201. neemt als eigenlijke beteekenis aan: vloeiend, vlietend, overdr. buigzaam, beweegbaar. Hij construeert den zin aldus: οὔτος ἀνὴρ, ὃς κεν ἔγκται φέρων διηοτήτα, οὐκ ἔστι διερός βροτός οὐδὲ γένηται, en omschrijft: nu noch immer zal diegene zich frisch en gezond bewegen, die met vijandelijk geweld in het land der Phaeaciërs valt. Een ander wil het van διέμαι afleiden, en verklaren als fugax, Od. 9, 43. en Od. 6, 201. als fugator.

διέρχομαι (ἐρχομαι), fut. διελύσομαι, aor. 2. διήλθον, infin. ep. διαλθέμεν, 1) doorgaan, doorloopen, met acc. πῶν, II. 3, 198. ἄστυ, II. 6, 392. 2) doorvaren, doordringen, van wergeweer, met gen. χροός, door de huid dringen, II. 20, 100. Od. 6, 304. 3) overdr.: doorloopen, overdenken, μετὰ φρεσὶ τι, h. Ven. 277.

διέσσυτο, z. διασέω.

διέτμαγεν, z. διατμήγω.

διέχω (ἔχω), aor. 2. διέσχον, alleen intransit. doorgaan, doordringen, door een ligchaam gaan en aan de weder uitsteken, van een ἄστυ δ' ἔπιπτατο διότος, ἀντικρῶ δὲ διέσχω, hij vloog er door en stak aan de andere zijde weder uit, II. 5, 100.

δίζημαι, ep. dep. med. fut. διήσομαι, Od. 16, 239. (δίλω), 1) opzoekken, zoeken, τινά, II. 4, 88. of met εἰ που. 2) zich iets zoeken te verschaffen, zich om iets moeite geven, absol.: ἕκαστος μνάσθω ἐδνοῖσιν διζήμενος, ieder vrije, met bruidgeschenken moeite doende, Od. 16, 391. — νόστον τινί, iemand den terugkeer zoeken te verschaffen, Od. 23, 253. en met acc. alleen, Od. 11, 100. (een ion. woord met behoud der η.)

δίλυσ', ὄγος, ὄ, ἦ (ζυγόν), tweespannig, ἔπποι, * II. 5, 195.

δίλω, alleen impf. διέε, twijfelen, onzeker zijn, II. 16, 713. † (van δις).

διηρόσιοι, σίαι, σίαι, ep. v. διάνοισαι, tweehonderd, II. passim.

διηρέκης, ἐς (διάρκω = διαφέρω), in eenen doorlopend, aan een hangend, continuus, het adj. alleen van plaats: ver zich uitstrekkend, lang, groot, νότος, II. 7, 321. ἔλκται διηρέκες, II. 12, 134. ἐτραπινός, zich ver uitstrekkende wegen, Od. 13, 195. — αἰε, regt uitlopende vore, Od. 18, 375. Het adv. διηρέκως met ἀγορεύειν, uitvoerig, naar de rij af verhalen, Od. 7, 241.

διήρεσα, z. διερέσσω.

διήται, z. διέμαι.

διήμι (ἔμι), doorzenden, doorwerpen, met gen. in tmesis. διὰ ἤρεσ ἀδήρον, * Od. 21, 328.

διήνθεομαι (ιχθέομαι), dep. med. fut. διήσομαι, aor. διήκην, doorgaan: overdragt. geheel verhalen, doorloopen, πάντα, * II. 9, 61.

Διπέτης, ἐς (Δός, πέπω), van Zeus, d. i. uit de lucht gevallen, van den hemel stroomend, uit den hemel gesproten, bijv. n. uer rivieren, in zoo verre zij door den regen opzwellen, II. 17, 263. van Αἴγυπτος (Nijl), Od. 4, 477. Later ook οἰωνοί, h. Ven. 4.

διίστημι (ιστημι), alleen intrans. aor. 2. διέστην, dual. διαστήτην, praes. med. διίσταμαι, 1) uit elkander treden, zich scheiden, II. 12, 86 θάλασσα διίστατο, de zee scheidde zich, II. 13, 29. 2) overdr.: oneens worden, twisten, ἐξ οὗ διαστήτην ἐρίσαντε, sedert zij twistende oneens werden, II. 1, 6.

δικάζω (δάκη), fut. δικάσω, aor. 1. ἐδικάσα, ep. σσ. 1) act. van den regter: regt uitspreken, rigten tusschen twee partijen, met dat. τινί, Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικάζεω, hij beslisse den strijd der Trojanen en Danaërs, II. 8, 431. τοῖσιν (σκήπτροισι) ἔπειτ'

ἦσαν, ἀμοιβῆς δὲ δίκαιον, daarop stonden zij (γέροντες) op en spraken beurt om beurt het oordeel uit, Il. 18, 506. ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, spreekt naar billijkheid regt tussen beiden uit. Il. 23, 574. εἰ δ' ἄγε, ἐγὼν αἰὸς δικάσω, welaa, ik zal zelf een oordeel vellen, Il. 23, 579. — van Goden: — κριτάδια, heimelijke dingen besluiten, Il. 1, 542. 2) med. van de partijen: voor het geregt staan, een geregtshandel hebben, zijne zaak voeren, Od. 11, 545. 12, 440.

δικαίως, αὐτὸν (δίκη), regtvaardig, geregtigheid onsenend, hij, die verult, wat het regt omtrent Goden en menschen vordert, zoo als Chiron, Il. 11, 832. de Abiers, Il. 13, 6. daarentegen zijn de vrijers: οὐδὲ δίκαιοι, Od. 2, 282. ook de Cyclopen, Od. 8, 575. dewijl zij het regt der gastvrijheid schenden, hetgeen bij alle menschen heilig is. Comp. δικάωτερος, superl. δικάωτατος.

δικαίως, adv. regtmatic, overeenkomstig met het gebruik en met het regt, μᾶσθαι, Od. 14, 90. †

δικασπῶλος, ὁ (πολιῶ), beoefenaar van het regt, regter, Il. 1, 238. met ἀνῆρ, Od. 11, 186.

* δικάρηος, ον (κάρηον), tweehoofdig, Batr. 300.

* δικάριος, ωτος, ὁ (κίρας), tweehoornig, bijv. n. van Pan. h. 18, 2.

δίκη, ἡ, 1) oorspronkelijk, gewoonte, gebruik, regt, hetgeen door langdurig gebruik ingevoerd is, ἦρ' ἐστὶ δίκη βασιλῆων, Od. 4, 691. αὐτῆ δίκη ἐστὶ βρωτών, dat is het lot der stervelingen, Od. 11, 218. cf. 19, 168. 2) het regt, de geregtigheid, rechtszaak, δίκης ἐπιδένει ἔχειν, zijn regt ontberen, Il. 19, 180. δίκην ἐξολαίνειν, het regt verdragen, Il. 16, 388. τίωσ, Od. 14, 84. εἰπεῖν δίκην, zijn regt, rechtszaak voordragen, Il. 18, 508. — δίδωαι κείνοισι, regt geven en nemen, d. i. voor den regtshandel voeren en laten bijz. h. Merc. 312. 3) in plur. δίκαι, regtsuitoefening, regtspleging, Il. 16, 542. Od. 11, 570.

δικλῆς, ἴδος, ἡ (κλίω), met twee vleugels, πύλαι, θυραί, Il. 12, 454. Od. 2, 345.

δικτύον, τό, vischnet, Od. 22, 386. †

δινεύω en δίνω (δίνη), δινεύω, alleen praes. en impf. van δινέω, ook aor. 1. ἐδίνησα, aor. 1. pass. δινηθεῖς. 1) act. in eenen cirkel of kring draaijen, in de ronde draaijen, slingeren, σάλον, Il. 23, 840. μοχλῶν, Od. 9, 382. 2) intrans. zich in eenen kring in de ronde draaijen.

van dansenden, Il. 18. 494. in het algem. omzwervende, omwandelen, κατὰ μέσσην, Il. 4, 541. Od. 19, 67. Zoo ook in pass. δινεῖσθαι, zich rondom draaijen, ὅσα δινεσθῆν, de oogen rolden in het rond, Il. 17, 680. omzwerven, Od. 9, 153. ἐπὶ ἄστρον δινηθῆναι, Od. 16, 63.

δίνη, ἡ, draaikolk der rivier, * Il. 21, 11. δινῆεις, εσσα, εν (δίνη), vol draaikolken, bijv. n. eener rivier, Il. 2, 877. Od. 11, 242.

δινωρός, ἡ, ὄν (δινώω), eigenl. in eenen kring gedraaid, bij Hom. rond gedraaid of opgewerkt, λέγεται, Il. 3, 391. ἄσπις ξηνοῖσι βοῶν καὶ νέεσσι χαλκῷ δινωτῇ, een rond gebogen schild uit ossenhuiden en blinkend metaal, Il. 13, 406.

Διογενῆς, εὖος, ὁ, ἡ (γένος), van Zeus geboren, van Zeus afstammend, een gewoonlijk bijv. n. der helden en koningen, wijl zij hunne waardigheid van Zeus, den koning der koningen, hebben ontvangen, Il. 1, 279.

Διόθεν (Διός), adv. van Zeus, volgens den wil van Zeus, Il. 15, 489.

διοίστέω (οιστέω), fut. σω, 1) eenen pijl doorschietsen, τινός, door iets, Od. 19, 578. 21, 98. 2) absol. met eenen pijl naar een punt schieten, Od. 12, 102.

διοίσουμι, z. διαφέρω.

δίοιτο, z. δίεμαι.

* διοιγνέω (οιγνέω), doorgaan, doorzwerven, h. 18, 10.

διώλλυμι (ἄλλυμι) perf. 2. διόλωλα, transit. 1) geheel te gronde helpen, 2) med. en perf. 2. intrans. geheel te gronde gaan, οὐδ' ἐτι καλῶς οἶκος ἐμὸς διόλωλε, mijn huis gaat niet meer op eene betamelijke wijze verloren, d. i. vroeger deedt gij het met maat, maar nu overdrijft gij het, Od. 2, 64.

Διοκλῆς, ἦος, ἡ, 1) z. van Orsilochus, kleinz. van Alpheus, vader van Crethon en Orsilochus, koning van Pherae in Messaeië, Il. 5, 542. Bij hem overnacht Telomachus, Od. 3, 488. misschien was hij een vasal van Agamemnon, Il. 9, 151. 2) een der vorsten te Eleusis, wien Demeter de waarneming der heilige plegtigheden leerde, h. Cer. 477. (vers 153. Δόκλου).

Διομηδῆ, ἡ, d. van Phorbias, slavijn van Aegialea, Il. 9, 665.

Διομήδης, ὁ, acc. η en εα, z. van Tydeus, de gemaal van Aegialea, koning van Thebe, Il. 5, 412. Hij nam deel aan de strijd tegen Thebe, Il. 4. 406. eene vloot met 89 schepen naar

Troje, Il. 2, 527. Hij behoort tot de edelste en dapperste helden in de Ilias; bij zijnen moed paarde hij rondborstigheid en bescheidenheid en was beter tot verrigten van heldenfeiten geschikt, dan tot beramen van plannen. Hij is even als Ulysses de gunsteling van Athene; zeer dikwijls ondernemen zij ook te zamen eenen togt, Il. 10. De daden van Diomedes worden vooral bezongen in het 5 boek, dat daarom ook Διομήδεος ἀριστέα genoemd wordt. Hij belooft zich als een edel held, Il. 6, 230. waar hij zijne wapenrusting verruilt met Glaucus, den Lyciër, zijnen gastvriend. Hij komt gelukkig in Argos terug, Od. 3, 180. Volgens eene latere overlevering trok hij na zijne terugkomst naar Beneden-Italië, en stichtte aldaar de stad Arpi.

Διον, τὸ, st. in Euboea, bij het voorgebergte Cenaeum, Il. 2, 538.

Διώνυσος, ep. Δώνυτος, Il. 6, 132. z. van Zeus en Semele, God der wijnteelt en der vreugde, Il. 14, 325. h. 6, 56. Hom. kent zijne vereëring in Thracië: de Thracische vorst Lycurgus wil hem als eenen beschonkenen God niet toelaten en noodzaakt hem naar Thetis te vlieden, Il. 6, 136. Od. 11, 325. kent Hom. ook deszelfs liefde voor Ariadne.

διοπτέω (οπτεύω), naauwkeurig optellen, rondzien, Il. 10, 451. †

διοπτήρ, ἦρος, ó, de onderzoeker, navorscher, spion, Il. 10, 562. †

διούρσσω (διούσσω), part. aor. 1. διορύξας, doorgraven, τάφρον, eene gracht doorgraven, Od. 21, 120. †

δίος, δία, δίων (van Διός v. δῖος). eigenl. uit Zeus gesproken, zoo als waarschijnlijk, Il. 9, 538. in het algem. goddelijk, ontzagwekkend, verheven, groot, voortreffelijk, 1) als bijv. n. der Goden alleen in fem. δια θεά, ontzagelijke Godin, Il. 10, 290. dikwijls δια θεάων, verhevenste der Godinnen, δια Χάρυβδης, ontzagelijke Charybdis, Od. 12, 104. 2) van aanzienlijke menschen, niet alleen van helden, maar ook van vrouwen, δια γυναικων, zeer dikwijls: ook van anderen: edel, voortreffelijk, διος ὑπορβός, Od. pass. 3) van voortreffelijke dieren, ἵππος, Il. 8, 185. 4) van levenlooze voorwerpen, als: aarde, zee, steden (cf. τοός), in zoo verre zij onder goddelijken invloed staan, of van Goden hunden oorsprong afleiden, Od. 5, 261. Il. 55.

Δίος, ó, z. van Priamus, Il. 24, 251.

* Διόσκουροι, οἱ, z. van Zeus, vooral Castor en Polydeuces, gescheiden Διός κούροι, h. 16. en h. 33.

Διοτρεφής, ἐς (τρέφω), door Zeus opgevoed, bijv. n. der koningen, z. Διογενής en van den Scamander, Il. 21, 223. ἀνθρώποι, Od. 5, 378.

δίπλαξ, ἄκος, ἦ, 1) dubbel gelegd, δημός, Il. 23, 243. 2) als subst. ἦ, het dubbelgewaad, dat men dubbel omslaan kan, als men Od. 13, 224. en Il. 10, 133. vergelijkt; volgens anderen een kleed met dubbelen inslag, zoodat de grond wit en de figuren van purper waren: in het algem. met dubbelen inslag (men denke aan dubbel katoen), Il. 3, 126. 22, 441. geheel ἡ δίπλαξ χιτῶν, Od. 19, 242.

δίπλος, όη, οον, zamenget. alleen in fem. διπλή, dubbel, tweevoudig, — χλαῖνα, Il. 10, 133. Od. 19, 226.

δίπτυχος, ον (πτύχω), dubbel gevouwen, dubbel gelegd, — λώπη, een dubbel kleed, Od. 13, 224. neutr. plur. δίπτυχα ποτεῖν, dubbel leggen, d. i. het offervleesch of de dijstukken op eene laag vet leggen en daarvoor nog eene andere plaatsen, Il. 1, 461.

Δίς, ó, ongebruikelijke nom. van den cas. obliq. Διός, Διί, Δία,

δίς, adv. tweemaal, dubbel, Od. 9, 491. †

δισδύνης, ἐς (θανεῖν), tweemaal gestorven, Od. 12, 22. †

δισκέω (δίσκος), met de werpschijf werpen, ἐδίσκων ἀλλήλοισι, onder elkander Od. 8, 188. †

δίσκος, ó (δίσκειν), werpschijf, eene ronde, platte schijf van steen, met een gat een enen riem in het midden, om dezelve daarmede voort te slingeren. Het was reeds een gewoon spel ten tijde van Hom. deze schijf naar een doel te werpen, Od. 4, 626. 8, 129. Il. 2, 774. δίσκου οὐρα, Il. 23, 431. verschillend van δίσκος is σάλος, w. m. z.

δίσκουρα, τὰ (οὐρον), de afstand, op welken de discus geslingerd wordt, discusworp, even als steenworp, ἐς δίσκουρα λελειπτο, hij bleef een discusworp achter, Il. 23, 523. † z. οὐρον.

* Διττός, ἦ, ον (ep. δισοός), tweevoudig, dubbel, Batr. 61.

διρῶω, opzoeken, opsproten, van eenen duiker, τήθεα, oesters, Il. 16, 747. †

δίφρος, ó (v. διφόρος), 1) eigenl. de zitplaats in den wagen voor twee per-

sonen, zitbank op den krijgswagen voor den menner en voor den strijder, II. 5, 160. Hij was rond, eenigzins open tot het opstijgen en hing in riemen, II. 5, 727. somtijds de *strijdwagen* zelf in de II. een *reiswagen* met twee zitplaatsen, Od. 3, 324. 2) in het algem. *zetel*, *stoel*, *bank*, en naar het schijnt, een *lage*, II. 3, 424. Od. 4, 717.

δίχα, adv. 1) in twee deelen verdeeld, tweevoudig: *δίχα πάντα ἡλθμεον*, in twee hoopen, Od. 10, 203. 2) overdragt.: *tweederlei*, *verschillend*, — *δυῶν ἔχειν*, van tweederlei meening zijn, II. 20, 32. — *βᾶειν*, Od. 3, 127.

δίχθα, adv. poët. v. *δίχα*, tweevoudig. *τοὶ δίχθα δαδαραται*, Od. 1, 23. *δίχθα κραδίη μένοινε*, mijn hart streeft tweevoudig, II. 16, 435.

δίχθαῖος, *λή, ιον*, tweevoudig, *dubbel*, *ἄηρος*, II. 9, 411. neutr. als adv. II. 14, 21.

* *διχόμενος, ον (μῆν)*, in de helft der maand, ten tijde der volle maan, h. 32, 11.

δίψα, *η, ε*, de dorst, * II. passim.

* *διψάλεος, η, ον (δίψα)*, poët. dorstig, Batr. 9.

διψάω (*δίψα*), *dorsten*, *dorstig zijn*, Od. 11, 584. †

δίω, ep. grondvorm van *δέδω*. Van dit komt voor impf. *ἔδιον*, ep. *δίον*, 3 sg. *διε*, perf. *δέδια* en *δέδια*, met beteek. van praes. plur. *δέδιμεν*, *δέδιτε*, *δέδισα*. imp. *δέδιθι*, infin. *δέδιμεν*, part. *δέδιως*, 3 pl. plusqpf. *ἐδέδισαν* en daarvan een impf. *δέδιε*, II. 18, 34. 1) intrans. *vreezen*, *vrees hebben*. *περὶ γὰρ διε νηῶν Ἀχαιῶν*, hij vreesde zeer voor de schepen der Achiven, II. 11, 557. even zoo in perf. *δέδια* = *δέδωκα*, z. *δέδω*. 2) *vlieden*, *vlugten*, *loopen*, *περὶ ἄστυ*, eens, II. 22, 251. de vormen *διενται*, etc. behooren tot *δίεμαι*, w. m. z.

διώθew (*ώθew*), *uit elkander stooten*, *scheuren*, *κηρυκόν*, II. 21, 244. †

διώκω (*δίω*), slechts praes. en impf. I) act. *doen loopen*: van daar, 1) *wegdrijven*, *voortdrijven*, *διώκω δ' οὐκ ἔγωγε*, ik drijf niemand weg, Od. 18, 409. *ἄρμα καὶ ἵππους*, II. 8, 439. somtijds zonder *ἵππους*, II. 23, 344. van een schip, door winden of roerriemen voortgestuwd, Od. 5, 332. pass. *ἡ δὲ νηὺς ἤλυθε, ἔμμεν διακομένη*, het schip kwam snel voortgestuwd, Od. 13, 162. 2) *vervolgen*, *najagen*, in tegenstelling van *φείγω*. *τινὰ*, II. 5, 672.

absol. II. 5, 223. in het algem. *naar iets streven*, *najagen*, *zoeken te verkrijgen*, *ἀνίχτω*, II. 17, 75. 3) intrans. *snel loopen*, *ijlen*, h. Merc. 350. II. 5, 223. II) med. *voor zich heen drijven*, *jagen*, — *τινὰ πεδλω*, door het veld, II. 21, 602. Od. 18, 8.

Διώνη, *η, ε*, Dione, moeder v. Aphrodite bij Zeus, II. 5, 370. h. Ap. 93. volgens Hesiod. d. van Oceanus en Thetis, volgens Apd. van Uranus.

Διώνυσος, *ος, ο, ε*, z. *Διόνυσος*.

Διώρης, *ος, ο, ε*, 1) z. van Amarynceus, aanvoerder der Epeërs, door Pirous geveld, II. 2, 622. 4, 517. 2) vader van Automedon, strijdmakker van Achilles, II. 17, 429.

δημηθεις, *δημηθήτω*, z. *δαμάω*.

δημῆσις, *ιος, η, ε* (*δαμάω*), het *beteugelen*, *temmen*, *ἐπιπαιν ἐχέμεν δημησί τε μένος τε*, het teugelen en de kracht der paarden meester zijn, II. 17, 475. †

δημητεια, *η, ε*, de *temster*, *overwinnares*, bij v. n. van den nacht, II. 14, 259. † eigenl. fem. van

* *δημητηρ, ἦρος, ο, ε*, *bedwinger*, *overwinnaar*, h. 21, 5.

Διμήτωρ, *ορος, ο, ε*, een door Ulysses verdicht persoon, z. van Iasus, koning op Cyprus, Od. 17, 443.

δμωή, *η, ε* (*δαμάω*), eigenl. 1) de *bedwongene*, van daar: de *slavin* en wel de vrijgeborene, die door oorlog in slavernij geraakt is, onderscheiden van *δούλη*, II. 9, 658. 18, 28. 2) in het algem. *slavin*, *lijfseigene*: alleen in plur. ook *δμωαὶ γυναῖκες*, II. 6, 323. Zij moeten al het huiswerk verrigten: het huis vegen, koren malen, bakken, wenen, enz.

δμῶς, *ως, ο, ε* (*δαμάω*), eigenl. a) de *bedwongene*, de *slaaf*, die in de krijg dit geworden is (z. *δούλος*), Od. 1, 398. b) in het algem. de *lijfseigene*, *knecht*, *dikwijls* in plur. ook *δμῶς ἄνδρες*. De slaven moeten het ruwe huiswerk doen, hout kloven, het vee verzorgen, de kudden hoeden, de akkers bebouwen, etc. In de II. alleen, 19, 333. † in Od. dikwijls.

δνοπαλίξω (*δονέω*), fut. *ξω*, *heen en weer schudden*, *werpen*, met acc. *ἄνηρ ἄνδρ' ἐδνοπαλίξεν*, II. 4, 472. — *θάλασσαν*, de lomp omwerpen, Od. 14, 512.

δνοπερός, *η, ον* (*δνοπος* — *νέπος*), *duister*, *donker*, *zwart*, *νῆξ*, Od. 13, 269. ἴδωρ, II. 16, 4.

δοῦσαται, defect. aor. 1. med. waarvan nog 3 sgr. conj. *δοῦσαται* voorkomt.

schijnen, denken: ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δοῦσαντο κέρδιον εἶναι, zoo schein het hem bij nadenken beter te zijn, II. 13, 458. ὡς ἂν τοι πλήμνη γε δοῦσεται ἄκρον ἰκέσθαι κώλου (γ. δοῦσεται, met verkorte modus vok.), tot de naaf van het rad den aitersten rand van het doelwit schijnt te bereiken, II. 23, 339. (eene verkorte vorm van δοῦζω; misschien ook af te leiden van δέεται, het schijnt, w. m. s.)

δοῖν, ἡ, twijfel, onzekerheid, in δοῖν εἶναι, in twijfel zijn, II. 9, 230. †

δοῖός, ἡ, ὄν, dubbel, alleen dual. δοῖω en plur. δοῖω, αἰ, ἄ = δύο, twee, beide, II. 5, 728. het neutr. plur. δοῖά, als adv. van tweederlei wijze. dual. δοῖω is indecl. II. 24, 648. Od. 2, 46.

δοκῶν (δέκομαι), zoeken te vangen, oppassen, beloeren, belagen, met acc. II. 16, 313. van eenen hond, die een stuk wild vervolgt: ἰσχύα γλυτοῦς τῆ, de heup en lendenen belagen, II. 8, 340. in het algem. waarnemen, Ὀδύσῃ, van het beerengesternte, II. 18, 488. Od. 5, 274. δεδοκμημένος, z. δέχομαι.

δοκῶ, aor. I. ἰδοῦσα, ep. ἰδοῖα, h. Merc. 208. 1) transit. meenen, wanen, gelooven, δοκῶ νικῆσεν Ἐκτορα, ik geloof Hector te zullen overwinnen, II. 7, 192. 2) intrans. schijnen, met dat. pers. πῆλος οἱ δοκῶ χαρμόστατος εἶναι, II. 6, 90. ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα, zoo schijnt het mij het beste te zijn, II. 9, 103. zelden met infin. fut. II. 6, 338. Δοκῶσα ὀφθα θυμὸς ὡς ἔμεναι, zij schenen zoo te moede te zijn, Od. 10, 415.

δοκός, ἡ, de balk, inzonderheid die van het dak, II. Od. passim.

δόλιος, ἴη, ἰων (δῆλος), listig, bedriegelijk, sluw, van zaken, ἔπεια, τέχνη — κῆλος, de bedriegelijke kring, welke de jagers om een stuk wild trekken, * Od. 4, 792. adv. δόλιως, listiglijk, Batr. 93.

Δολίος, ὁ, een slaaf van Laërtes op Ithaca, vader van Melanthius en Melantho, Od. 4, 735.

δολιχάυλος, ὄν (αὐλός), lang van schacht, αἰγανέη, eene jagspriet met een lang riet of schacht, waarin de ijzeren punt van despies was gestoken, Od. 9, 156. †

δολιχεγής, ἔς (ἔχχος), met lange speeren gewarend, II. 21, 155. †

δολιχηρετός, ὄν (ἑρετός), met lange roeiriemen voorzien, νῆες, Od. 4, 499. van volken, beroemd in het roeijen, Φαίakes, * Od. 8, 191.

δολιχόδειρος, ὄν, z. δουλιχόδειρος.

δολιχός, ἡ, ὄν, 1) lang, van uitgestrektheid, ἔχχος, ὄφιν. 2) van tijd: langwijzig, νόσος, νῆξ, van uitgestrektheid en tijd te gelijk: πλόος, Od. 3, 169. neutr. als adv. δολιχόν, II. 10, 52.

* Δολιχός, ὁ of Δόλιχος, een der vorsten te Eleusis, h. Cer. 155.

δολιχόσκιος, ὄν (σκῆ), lang van schaduw, ver schaduwwend, bijv. n. der lans, II. Od. passim.

δολοίτις, εσσα, εν (δῆλος), 1) listig, sluw, Κίρκη, Od. passim. 2) listig vervaardigd, δέματα, Od. 8, 281.

δολομήτης, ὄν, ὁ = δολομητής, alleen in voc. δολομήτα, II. 1, 540. †

δολόμητις, (μήτις), vol listige aanslagen, doortrap, sluw, bijv. n. van Aegisthus en Clytaemnestra, Od. 11, 422.

Δόλοπιες, οἱ, z. Δόλοπυ.

Δολοπίων, ἰωνος, ὁ, vader van Hypenor, een Trojaan, priester van den Scamander, II. 5, 77.

δῆλος, ὁ (δέλας), 1) eigenl. aas, lok-aas, om visschen te vangen, Od. 12, 252. van daar elke valstrik, om iemand te vangen of te bedriegen, van het Trojaansche paard, van de banden, in welke Hephaestus Ares sloeg, Od. 8, 276. δῆλος ἔβλινος, van den muizenval, Batr. 116. 2) in het algem. list, bedrog, aanslag; dikwijls plur. δῆλα, listige streken, II. 6, 187. doortraptheid, listigheid, sluweheid, Od. passim.

* Δολοφροδής, ἔς (φράω), op list bedacht, listig, h. Merc. 282.

Δολοφροδών, ουσια, ὄν (φρονέω), list uitdenkend, bedriegelijk, alleen part. Od. II. pass.

Δολοφροσύνη, ἡ, het zinnen op bedrog, list, plur. listige streken, II. 19, 97. h. Merc. 361.

Δόλοπυ, ὄπος, ὁ, 1) de Dolopiër. De Dolopiërs waren een talrijke volkstem in Thessalië, bij de rivier Enipeus, II. 9, 484. later aan den Pindus. 2) mannelijke eigennaam: 1) z. van Lampus, kleinz. van Laomedon, een Trojaan, door Menelaus gedood, II. 15, 525. 2) z. van Clytius, een Griek, II. 11, 302.

Δόλων, ὄνος, ὁ, z. van Eumedes, een Trojaan, die als spion in het leger der Grieken wilde sluipen, doch door Diomedes en Ulysses betrapt en gedood werd, II. 10, 314.

δῶμονδε, adv. naar huis, ook ὄνδε δῶμονδε, naar zijn huis, II. 16, 445. Od. passim.

δῶμος, ὁ (δέμω), eigenl. het opgebouw-

de, *gebouw*, van daar: 1) *huis, woning*, van de tempels der Goden, II. 6, 89. van woning der menschen: ook van het geheele gebouw, II. 6, 242. gew. plur. in dezen zin, — ook van dieren, als de koöijen der schapen en van den bijenstok, II. 12, 301. 2) *kamer, vertrek, mannen-verblijf*, Od. 1, 255.

δονακεύς, ἦος, ὁ (δὸναξ), *rietbosch*, II. 18, 576. †

δὸναξ, ἄκος, ὁ (δονέω), 1) *het riet*, δονακες, riethalmen, Od. 14, 474. h. Merc. 47. 2) *wat uit riet gemaakt is, rijnl*, II. 11, 584.

δονέω, aor. 1. ἐδόνησα, fut. med. δονήσεται, *in beweging zetten, schudden, heen en weer drijven*, met acc. van den wind, die de boomen doet schudden, II. 17, 55. en de wolken drijft, II. 12, 157. van de paardenvlieg, οἰστρος βόας ἐδόνησεν, jaagt de koeijen heen en weder, Od. 22, 300. med. fut. met pass. beteekenis, h. Ap. 270.

δόξα, ἡ (δοέω), *meening, waan, verwachting*, ἀπὸ δόξης, tegen verwachting, II. 10, 325. Od. 11, 344.

δόρος, ὁ (δέρω), *de lederen zak*, *Od. 2, 354.

δορπέω (δόρπον), fut. δορήσω, *het avondeten gebruiken*, Od. 15, 303.

δόρπον, τὸ, *avondmaaltijd*, II. 19, 207. ἅμα ἡλέω καταδύντι; in het algem. *maaltijd*, plur. δόρπα, II. 8, 502.

δόρυ, τὸ, gen. ep. δούρατος en δουρός, dat. δούρατι en δουρί, acc. δόρυ, dual. δούρα, plur. δούρατα, δούρα, gen. δούριον, dat. δούρασι en δούρασαι (Hom. gebruikt den gewonen vorm δούρατος nooit), 1) *hout, stam, boomstam*, Od. 6, 167. 2) *gewoonl. balk, timmerhout*, δόρυ ἦλιον en δούρα νεών, *scheepsbalken*, II. 2, 135. 2) alles, wat uit hout gemaakt is, *de schacht der lans*, δόρυ, μέλιον, *de esschenhouten lansschacht*, of ἔγχος, *dikwijls speer, lans, spies*, Od. 1, 255. van daar, *poët. oorlog, strijd*, δουρὶ πόλιν πέφασι, *eene stad in den oorlog verwoesten*, II. 16, 708.

* δουραθενής, ἐς (σθένος), *krachtig met de lans*, h. 7, 3.

Δούρολος, ὁ, z. van Priamus, door Ajax Telamon gedood, II. 11, 489.

δόσις, ιως, ἡ (διδωμι); *geschenk, gift*, II. Od. pass.

* δότιρα, ἡ, *de schenkster, geefster*, ep. 7, 1. fem. van

δοτήρ, ἦρος, ὁ (διδωμι), *poët. de schenker, gever*, αἰτία, II. 19, 44. † h. 7, 9.

δούλιος, η, ον (δούλος), *slaafsch*, dat knechten voegt, Od. 24, 252. †

δουλῆ, ἡ, *de slavijn, dienstmaagd*, efgentl. de in slavernij geborenene, fem. van δούλος, II. 3, 409.

δούλιος, ἡ, ον (δούλος), *slaafsch*, alleen δούλιον ἡμαρ, *dag der slavernij*, II. 6, 463.

Δουλίχιον, τὸ, *eiland in de Ionische zee, zuid-oostelijk van Ithaca, hetwelk volgens Hom. tot de Echinaden behoorde, en door de Epeërs bewoond werd; uit hetzelfde voerde Meges strijders naar Troje*. Volgens Strabo het eiland Doliche; naar de overlevering der nieuwe Grieken het ondergegene eiland Kakaba, II. 2, 625. Δουλιχίονδε, adv. naar Dulichium.

Δουλιχίως, ἦος, ὁ, *de Dulichier*, Od. pass. Δουλιχόδειρος, ον, ep. v. Δουλιχόδειρος (δειρη), *langhalsig*, bijv. u. van de zwaan, * II. 2, 460.

δουλοσύνη, ἡ, *slavernij, dienstbaarheid*, Od. 22, 422. †

δουπέω (δοῖπος), aor. 1. ἐδούπησα en ἐγδοῖπησα, perf. 2. δέδουπα, 1) *geraas maken, dof neersmakken*, van het vallen in den strijd, *δούπησε πέσων*, hij viel neder met een doffen smak. 2) *absol. nederstorten, vallen, met eenen smak, sneuvelen*, II. 13, 426.

δοῦπος, ὁ, *geāruisch, smak, dof geraas*: δούπος ἀκόντων, *het ratelen der speren*, — πόδων, *het ruischen der voeten*, Od. 16, 10. van het ruischen der zee, Od. 5, 401. van het bruisen eens bergstrooms, II. 4, 455.

δουράτεος, ἔη, ον (δόρυ), *hout, uit hout vervaardigd*, ἵππος, Od. 2, 493.

δουρηκεῆς, ἐς (ἐνεργεῖν), *alleen neutr. als adv. zoo ver een speerworp reikt, een speerworp ver*, II. 10, 357. †

δουρικλειτός, ὄν (κλειτός), *in het speerwerpen beroemd, krijgshaftig*, bijv. n. der helden, II. 5, 578. Od. 15, 52.

δουρικλύτός, ον (κλυτός) = δουρικλειτός, II. 2, 645.

δουρικτητός, ἡ, ὄν (πίστωμα), *met de speer buit gemaakt, in den oorlog verworpen*, II. 9, 343. †

δουρός, δουρὶ, z. δόρυ.

δουροδόκη, ἡ (δέχομαι), *speerdehouder, omkleedsel, scheede, voor eene speer*, Od. 1, 128. †

δοχμῖος, ἡ, ον (δοχμή), *in de schuitte gaande, scheef*, neutr. plur. als adv. παράτὰ τε δοχμῖα τ' ἡλθον, *zijdelings en schuins door*, II. 23, 116. †

δοχμῖος, ἡ, ὄν, *schuins, zijdelings*, δοχμῖα αἴσωντε, II. 12, 148. †

* *δοχμῶ*, *buigen*, *zijdelings wenden*, pass. h. Merc. 146.

δράγμα, ἄτος, τὸ (δράσσω), wat men met de hand kan vatten, *handvol*, *bundel aren*, zoo veel de maaier in eens bij het afsnijden vatten kan: *δράγματα τάρφρα πύπτει*, handvol valt bij handvol; of zoo veel als de maaier bijeen bindt, *schoof, garf*, II. 18, 552.

δραγμαῖώ (δράγμα), *aren tot schoven bijeen binden*, II. 18, 555. †

δραῖνω (δράω), *iets doen willen*, II. 10, 96. †

* *Δράκαρον*, τὸ, st. en voorgebergte op het eiland Icaria, h. 26, 1.

δράκαινα, ἡ, fem. van *δράκων*, *vrouwelijke draak*, h. Ap. 300.

* *Δράκιος*, ὁ, aanvoerder der Epeërs, II. 13, 692.

δράκων, ὄντος, ὁ, *draak, groote slang*, II. 2, 308. fabelachtig dier, gelijk bij ons, cf. II. 11, 40.

δραῖξ, ἀκός, ὁ (δράσσω), *eene handvol*, Batr. 240.

δράσσω, gewoonl. dep. med. *δράσσομαι*, perf. *δεδραγμαί*, *grijpen, vatten*, met gen. alleen part. *δεδραγμένος κόπιος*, met de hand het stof grijpend, * II. 13, 393.

δραῖτός, ἡ, ὄν, omgezet v. *δρατὸς* (δέρω), *geuild, van huid beroofd, σώματα*, II. 23, 169. †

δραῖω, praes. conj. *δραῖωσι*, opt. *δραῖωμι*, *werkzaam zijn: dienen, opwachten*, * Od. 15, 317.

ΔΡΑΩ, ongebruikelijk thema van *διδράσκω*.

ΔΡΕΜΩ, ongebruik. thema, z. *τρέχω*.

δρεπάνη, ἡ (δρέπω), *sikkel, zeis*, II. 18, 551. †

δρέπάνων, τὸ = *δρεπάνη*, Od. 18, 368. †

δρέπω, *afbreken, afplukken*, met acc. ἄνθεα, h. Cer. 425. meestal med. als dep. Od. 12, 357.

* *δρησοσύνη*, ἡ, *dienst* — *ιεράων*, h. Cer. 476.

Δρησος, ὁ, een Trojaan, door Euryalus gedood, II. 6, 20.

δρηστήρ, ἦρος, ὁ, ion. v. *δραστήρ* (δράω), *dienaar*, fem. *δρηστῆρα*, ἡ, *dienares, slaavin*, * Od. 10, 349.

δρησοσύνη, ἡ, *dienstbaarheid, werkzaamheid*, Od. 15, 321. †

δριμύς, εἶα, ὃ, *scherp, bijtend, door-dringend*, eigenl. van smaak; *overdragt.: hevig, snerpend, βέλος*, de snerpende pijl (van barensweeën), II. 11, 270. *χόλος*,

II. 18, 322. *δριμύτα μάχη*, het heete gevecht, II. 15, 690.

δρός, in plur. τὰ δρέα, *bosch, kreupelhout, woud*, *δρός ἕλης*, Od. 14, 358. † (het geslacht is onzeker, wijl er behalve nom. sg. bij Hom. geen andere casus voorkomt).

δρόμος, ὁ (*ΔΡΕΜΩ*, *δέδρομα*), 1) het *loopen, rennen*; de *wedloop*, II. 23, 758. 2) *loopbaan, loopplaats*, Od. 4, 605.

Δρύαξ, ἄδος, ἡ (δρύς), de *Dryade*, boomnimf, die met den boom, waarop zij was, leefde en stierf.

Δρυῖας, ἄντος, ὁ, 1) een Lapithe, vriend van Pirithous. II. 1, 263. 2) vader van Lyncurgus, koning van Thracië, II. 6, 130.

δρύινος, ἡ, ὄν (δρύς), *van eikenhout*, wat tot eenen eik behoort, Od. 21, 43.

δρῦμός, ὁ, plur. τὰ δρῦμά, *eikenwoud*, in het algem. *woud, bosch*, alleen in plur. II. 11, 118. Od. 10, 197.

δρῦόχοος, ὁ (ἔχω), plur. *δρῦοχοι*, de *eikenhouten ribben*, aan de kiel van het schip, waaraan het overige houtwerk vastgemaakt is, Od. 19, 574. Hom. vergelijkt de op eene rij geplaatste bijlen er mede.

Δρύωψ, ὄπος, ὁ, 1) z. van Priamus, door Achilles geveld, II. 20, 457. 2) z. van Apollo, vader der nimf Dryope, h. 19, 34.

δρύπτω, aor. 1. *ἔδρυρα*, aor. med. *ἔδρυράμην*, 1) *krabben, openrijten, afscheuren*; *βραχίονα ἀπὸ μύλων*, den arm uit de pezen, II. 16, 324. 2) med. *zich bekraabben, parsiās*, Od. 2, 153.

δρύς, *δρῦός*, ἡ, de eik: hij was aan Zeus geheiligd, Od. 14, 328. spreekw. *αὐ πῶς νῦν ἐστὶν ἀπὸ δρῦός οὐδ' ἀπὸ πέτρης ἀρθεῖν*, het betaamt nu niet van den eik of van de rots af te babbelen, d. i. over onverschillige dingen vertrouwelijk te snappen, II. 22, 126. *οὐκ ἀπὸ δρῦός οὐδ' ἀπὸ πέτρης ἔσα*, gij stamt noch van den eik noch van de rots af, d. i. gij zijt niet van onzekere afkomst, Od. 19, 163.

δρυτόμος, ὄν, poët. v. *δρυτόμος* (τέμνω), *eikenvellend, hout kappend*, * II. 11, 86.

δρῶοιμι, *δρῶωσι*, z. *δράω*.

δῦ, z. *δύω*.

δυνάω (δύν), *ongelukkig maken, in ellende storten*, ἄνθρωπῶν, Od. 20, 195. †

δύη, ἡ, *ongeluk, ellende, nood*, *δύης ἐπὶ πῆμα γενέσθαι*, in de diepte der ellende verzuinken, * Od. 14, 338. (*δύω*).

δυνήπυθος, ὄν, *ongeluk lijden, ellendig*, h. Merc. 486

Δύμας, αντος, ó, 1) vader van Asius en Hecabe in Phrygië, II. 16, 716. 2) een Phaeaciër, Od. 6, 22.

δύμεναι, z. δύω.

Δύμη, ή, Dyma, st. in Achaje aan zee, vroeger Στρατός, nu Kaminitza, h. Ap. 425.

(δύμι), ongebr. nevenvorm van δύω.

δύναμαι, dep. med. fut. δύνησομαι, aor.

1. ιδυνήσομαι en ιδυνάσθην, 1) kunnen. vermogen, in staat zijn, absol. en dikwijls en infin. 2) met acc. Ζεύς δύναται πάντα, Zeus vermag alles, Od. 4, 237. μέγα δύνασθαι, veel vermogen, zeer magtig zijn, Od. 1, 276. ὦ door de arsis.

Δυναμένη, ή, eene Nereïde II. 18, 43.

δύναμις, ιως, ή, kracht, vermogen, magt, vooral ligchaamskracht, ὅση δύναμις πάρεστι, zoo verre mijne kracht reikt, II. 8, 294. — πάρ δύναμιν, boven het vermogen, II. 13, 787.

δύνω, nevenv. van δύω, zie δύω.

δύο en δύω, twee, bij Hom. indeclin. II. 10, 253. οὐν δύο, twee aan twee, II. 10, 224.

δωκαίδεκα en δωδέκα, poët. v. δώδεκα, indeclin. twaalf, II. Od. passim.

δυσ, onderscheidbare partikel, om het onaangename, bezwaarlijke, lastige uit te drukken, zoo als ons, mis en on, bij woorden van goede beteekenis derhalve het tegendeel: bij woorden van kwade beduiding versterkt het nog.

δυσαιής, ἐς (ἄημι), poët. tegenwaaijend, hevig waaijend, loeiend, bijv. n. van den wind, vooral van den Zephyr, II. passim. gen. δυσαιήων v. δυσαιέων, Od. 13, 99.

δυσάμμορος, ον (ἄμμορος), zeer ongelukkig, * II. 22, 428.

δυσκαριστοκεία (ἄριστος, τίκτω), die tot haar ongeluk den dappersten zoon heeft gebaard, ongelukkige moeder van eenen held, zoo noemt Thetis zich zelve, II. 18, 54. †

* δυσβωλος, ον (βωλος), slecht van aard-kluiten, onvruchtbaar, Ep. 7.

δύσειο, δύσετο, z. δύω.

δύσζηλος, ον (ζήλος), 1) opvolgend, dol-driftig, Od. 7, 307. 2) gevaarlijk mededingend, τωλ, ep. 8, 2.

δυσηλεγής, ἐς (λέγω), moeijelijk nederlegend, hard, bijv. n. van den krijg en van den dood, II. 20, 154. Od. 22, 325. (volgens anderen van ἀλέγω, geen persoon aanziende).

δυσηχής, ἐς (ήχέω), 1) onaangenaam klínkend, gedruischvol, bijv. n. des oor-

logs, in den eigenlijken zin van het wapengedruisch, II. passim. 2) kwaad klínkend, onwelkuidend, in wiens naam reeds eene kwade beteekenis ligt: gevreesd, gruwelijk, τωλ, h. Ap. 64. bijv. n. des doods, * II. 16, 442.

δυσθαλπής, ἐς (θάλπω), moeijelijk te verwarmen, koud, χειμών, II. 17, 549.

* δυσθυμáινω (θυμός), mismoedig, toornig zijn, h. Cer. 363.

δυσκέλαδος, ον (κέλαδος), onaangenaam klínkend, schreeuwend, tierend, φόβος, II. 16, 357. †

δυσκηδής, ἐς (πῆδος), bezwaard met zorgen, onvriendelijk, treurig, ρύς, Od. 5, 466. †

δυσκληής, ἐς (κλέος), onberoemd, zonder roem, poët. acc. δυσκλέα v. δυσκλέα, II. 2, 115.

δύσκον, z. δύω.

δυσμενέων, ουσα, ον (μένος), slecht gezind, in part. masc. sg. plur. * Od. pass. δυσμενής, ἐς (μένος), ongunstig gezind, vijandig, II. 3, 52. subst. de vijand, II. 10, 193.

δυσμητήρ, ἑρος, ή (μήτηρ), slechte moeder, kwalijk gezinde moeder, Od. 23, 97. †

δυσμορος, ον (μόρος), een ongelukkig lot hebbend, ongelukkig, II. Od. passim.

Δύσπαρις, ιως, ó, ongeluks Paris, gehaatte Paris, * II. 3, 39.

δυσπέμφελος, ον (πέμπω), gevaarlijk om te bevaren, onstuimig, — πότος, II. 16, 748. †

δυσπότης, ἐς (πότος), moeiteloos, Od. 5, 493. †

δύστηρος, ον (στένω), zeer zuchtend, ongelukkig, ellendig, subst. δυστήρων παίδες, zonen van ongelukkige ouders, II. 6, 126.

* δυστλήμων, ον (τλήμων), zwaar lijdend, ellendig, h. Ap. 532.

δυσχειμέρος, ον (χείμα), eenen harden winter hebbend, winterachtig, koud, bijv. n. van Dodone, II. 2, 750. 16, 234.

δυσώνυμος, ον (ὄνομα, aeol. v. ὄνομα), met eenen kwaaden naam, gehaat, gruwelijk, μοῖρα, II. 12, 116. ἤως, Od. 19, 571.

δυσωρέομαι (ἄρος v. ὄρος), dep. med. fut. ήσομαι, eene moeijelijke nachtwacht hebben, ongerust bewaken, van honden, die op de schapen passen, περὶ μήλα, II. 10, 183. †

δύω, aor. 2. ἔδυν, 3 sg. ἔδν v. ἔδν, ep. iteratv. ἔδσκον, conj. δύω, infin. δύωναι, ep. δύμεναι, part. δύς, perf. διέδυνκα, med.

praes. *δύομαι*, fut. *δύομαι*, aor. 1. *ἔδυσάμην*, met ep. nevenvorm *ἔδύσο*, *ἔδύσσο*, impf. *δύσο* (karakter van aor. 1. en uitgang van aor. 2.) Het part. *δυσόμενος*, Od. 1, 24. is fut. dewijl bij de ep. het fut. ook gebruikt wordt voor datgene, wat gewoonlijk geschiedt. Van het praes. komt alleen voor het part. *δύων*, Il. 21, 232. De bijvorm *δύνω* is = *δύομαι*; al deze vormen hebben de intransitive beteekenis: *ingaan in iets*, vandaar: 1) van klederen en wapenen, a) met acc. schijnbaar transit.: *aantrekken, aandoen, dύνειν, δύεσθαι, δύναι, δύσασθαι τεύχεα, ἔντα, κννεήν*, den helm opzetten, Il. 5, 845. *χιτῶνα*, het onderkleed aandoen, Il. 18, 416. b) ook met bijge. dativ.: *τεύχεα ἄμοιῶν*, de wapenrusting om de schouders aantrekken, Il. 16, 64. *ἔντα χροῖ*, Il. 9, 596. en met praepos.: *περὶ χροῖ, περὶ στήθεσσι, ἀμφ' ἄμοισιν*, enz. c) in plaats van acc. ook praep. *ἐν*: *ὑπλοισιν ἐν ἔδυνῃ*, Il. 10, 274. ook *εἰς τεύχεα*, Od. 22, 201. overdragt. *δύεσθαι ἀλεήν*, zich met sterkte omgorden, Il. 9, 231. 2) van andere plaatselijke betrekkingen: a) van plaatsen en streken: *ingaan, zich naar binnen begeven, induiken, indringen*, met acc. *πόλιν*, naar de stad gaan: — *τείχος*, Il. 15, 345. *δύναι σπέος*, Od. 13, 366. *γαίαν*, onder den grond gaan, Il. 6, 19. *δόμον Ἰδός εἰσο*, Il. 3, 322. *νέφεα δύναι* (van sterren), Il. 11, 63. dikwijls *πόλεμον, μάχην, ἔμολον*, ten krijg, naar het gevecht, in het gedrang gaan: *δύεσθαι θεῖον ἄγῶνα*, zich naar de vergadering der Goden begeven, Il. 18, 376. met praepos. *βέλος εἰς ἑγέφαλον δῦ*, de pijl drong in de harsenen, Il. 8, 85. ongewoonlijk: *δύσκειν εἰς Λιαντα*, hij drong zich naar Ajax (om onder deszelfs schild veilig te zijn), Il. 8, 272. 3) overdr. van toestanden der menschen: *πέματος γῆνα δέδυνεν*, vermoedjenis is in de ledematen gedrongen, Il. 5, 811. *οδύνα δύναν μένος Ἀτρεΐδαο*, Il. 11, 267. *δῦ μιν Ἄρης*, Ares, d. i. krijgswoede voer in hem, Il. 17, 210. 4) absol. *indringen, intrekken, δύναι ἀλοισή*, Il. 17, 392. *πᾶν δ' εἰσο ἕλκος*, Il. 16, 340. vooral van de zón en de sterren: *ondergaan, ἥλιος δ' ἄε ἔδω, δύσσο δ' ἥλιος, Βωστής δὲ δύνω* en *δυσόμενον Ὑπερίωνος*, als Hyperion begint onder te gaan, Od. 1, 24. (*δύω* is in praes. en impf. act. en med. kort, in de overige tijden lang, zoo als in *δύνω*; *δύω* is alleen lang, als het conj. aor. 2. is).

δύω, z. *δύο*.
δωδέκα, z. *δώδεκα*.
δωδεκαβουίος, *ον* (*βοῦς*), poët. *twaaalf ossen waardig*, Il. 23, 703. †
δωδέκατος, *η, ον*, ep. v. *δωδέκατος*, de *twaaalfde*, Il. Od. passim.
δωκαικεικοσίμετρος, *ον* (*μέτρον*), *twee en twintig maten inhoudend*, *τρῆτους*, Il. 23, 264. †
δωκαικεικοσίπληγος, *υ* (*πῆγος*), *twee en twintig ellen lang*, *ἑσπῶν*, Il. 15, 678. †
δῶ, *τό*, verkorte ep. vorm v. *δῶμα*, *huis*, alzo in nom. en acc. gebruikelijk, Il. 1, 426. Od. 1, 176.
δώδεκα, indecl. *twaaalf*, poët. ook *δωδέκα* en *δωδέκα*, Il. 24, 781.
δῶή en *δωήσι*, z. *δίδωμι*.
δῶμα, *ατος*, *τό* (*δέμα*), 1) *huis, woning*, dikwijls in plur. *δῶματα*, van menschen en Goden. 2) een bijzonder gedeelte van het huis, *vertrek*, vooral het *vertrek der mannen* = *μέγαρον*, Il. Od. pass.
Δωδωναῖος, *ατή, αῖων*. *Dodonisch*, een bijv. n. van Zeus, naar het beroemde orakel van Dodona; Achilles roept hem aan als God der Pelasgers, tot welke de Myrmidoniërs ook behoorden, Il. 16, 233.
Δωδώνη, *ή*, st. in Molossis in Epirus, aan den voet van den berg Tomarus. Vroeger behoorde zij tot Thesprotie en naar Hom. Il. 2, 750. kwamen de Per-rhaebi uit hare nabijheid; Herodotus plaatst hen ook nog daar. Het is het oudste en vermaardste orakel van Griekenland. Volgens de overlevering bouwde Deucalion hier het eerst eenen tempel voor Zeus, naar welken naderhand eene duif, die weggevlogen was van het orakel te Thebe in Egypte, kwam en in menschelijke taal eene god-spraak van Zeus daar op te rigten gelastte. Deze Aegyptische oorsprong wordt door Strabo ontkend, die het eene stichting der Pelasgen noemt, cf. *πελαγονική*, Il. 16, 233. De tempel was op den berg Tomarus. De priesters (*Σελλοί*) gaven de godspraken of naar het ruischen des heiligen eiks (Od. 14, 327.) of naar den klank van een koperen bekken, dat door den wind bewogen werd. Een tweede Dodona in Perrhaebië aan te nemen, steunt op geene gronden. — Volgens Pouqueville bij de tegenwoordige plaats *Proskynisia*.
δωρέομαι (*δῶρον*), dep. med. aor. *ἔδω-*

ἑσάμην, *schenken*, met acc. ἰππους, Il. 10, 557. †

δωρητός, ἡ, ὄν (δωρομαί), *begiftigd*, door *geschenken* verzoenbaar, Il. 9, 526. †

Δωριεύς, ἕως, ὁ, plur. οἱ Δωριεῖς, de Doriërs een hoofdstam der Hellenen, dus genoemd naar Dorus, z. van Helleu. Zij woonden eerst aan den Olympus, trokken later naar het landschap Doris aan den Oeta en na den Trojaanschen krijg naar Peloponnesus in Klein-Azië. Hom. spreekt, Od. 19, 177. reeds van Doriërs op Creta en noemt hen τριχάκεις, de drievoudig verdeelden, volgens den Schol. dewijl zij op Euboea, Creta en in Peloponnesus woonden, of liever, dewijl zij drie steden bezaten.

Δωρίον, τὸ, Dorium, plaats in het westelijk Messenië of in Elis, waar de zanger Thamyris in den wedstrijd met de Muzen blind werd, Il. 2, 594. Volgens sommigen geheel onbekend: anderen willen het hier of elders plaatsen, en houden het voor eene streek of voor eenen berg of voor Olyris in Messenië; sommigen zoeken het aan de Neda bij Andania; waar nu *Sidero Castro* is.

Δωρίς, ἰδος, ἡ, d. van Nereus, eene zeeninf, Il. 18, 45.

δῶρον, τὸ, *gave, gift, geschenk*, δῶρα θεῶν. a) ten opzichte der Goden, de geschenken, die men hun geeft: *offergaven*, Il. 8, 203. of die men van hen verkrijgt, Il. 20, 263. δῶρα Ἀφροδίτης, gaven van Aphrodite, d. i. schoonheid, liefdegenuot, enz. Il. 3, 54. Ἐπρου δῶρον, gift des slaaps, Il. 7, 482. b) ten opzichte van menschen, Od. 1, 311. vooral *geschenk* aan eenen gast, zoo als gastvrienden elkander wederkeerig schonken, Od. 4, 589.

* Δῶς, ἡ, de *geefster*, naam van Demeter, h. Cer. 122. Volgens anderen Δῆω.

δωηρός, ἦρος, ὁ, de *schenker, gever*, δωηρῆς ἕων, Od. 8, 325. †

δωτήν, ἡ, *gave, geschenk* = δῶρον, Il. Od. pass.

δῶτωρ, ὀρος, ὁ, *schenker, begiftiger*, δῶτορ ἕων, wordt Hermes genoemd, Od. 8, 335. h. 16, 12.

* Δῶτιον πεδίον, τὸ, de Dotische vlakte, een dal door bergen ingesloten, tusschen Magnesia, Phthiotis en het Pelagische veld aan den Ossa, h. 15, 3.

Δωτοί, οὐς, ἡ, eene Nereïde, Il. 18, 43.

δῶωσι, z. δίδωμι.

E.

E, de vijfde letter van het Gr. alphabet en van daar het teeken van de vijfde rhapsodie.

ἔα, z. εἶμι.

ἔα, z. ἔαω.

ἔαγην, z. ἄγνυμι.

ἔαδα, z. ἀνδάνω.

ἔαλη, z. εἶλεσ.

ἔανός, ἡ, ὄν (waarschijnlijk van ἔω, ἔννυμι, gelijk στέφανος van στέφω), 1) als adject. met ἄ, eigenl. geschikt om aangetrokken te worden, *buigzaam, zacht*, — πέπλος, een ligt, zacht gewaad, Il. 5, 734, ἔανῶ λαί, Il. 18, 352. — νασότροπος, dungenlagen, buigzaam tin, Il. 18, 613. 2) als subst. ἔανός (altijd met ἄ), eens εἰανός, Il. 16, 9. *gewaad, kleed*, van Godinnen en aanzienlijke vrouwen: ἀμφοσσοῖς ἔανός, Il. 3, 385. Dit woord komt alleen in de Il. voor en onderscheidt zich door de quantiteit als adj. en subst. als adject. ἄ, misschien af te leiden van ἔαω, zoodat het oorspronkelijk *loshangend* beteekende, als subst. altoos ἄ en mascul. cf. Il. 21, 507. later eerst ἔανόν. De beteekenissen: *sijn, dun, prachtig, glanzig*, berusten slechts op gissing naar de plaatsen bij Hom.

ἔαξα, z. ἄγνυμι.

ἔαρ, ἔαρος, τὸ, poët. gen. εἰαρος, h. Cer. 174. en ἦρος, h. Cer. 456. *lente*, Il. passim. ἔαρ νέον ἰσάμενον, de op nieuw begonnene lente, Od. 19, 519.

ἔαρνός, ἡ, ὄν, poët. εἰαρνός, ἦ. m. z. ἔασιν, z. εἶμι.

ἔαται, z. ἦμαι.

ἔαφθη (anderen ἔαφθη), ep. 3 sg. aor. 1. pass. slechts tweemaal, ἐν δ' ἄσπις ἔαφθη καὶ κόρυς, Il. 13, 543. en ἐπ' αὐτῷ δ' ἄσπις ἔαφθη, z. x., Il. 14, 419. waarschijnlijk van ἄπτω v. ἦφθη, met het augm. syllab.: *daarop zonk het schild en de helm*, cf. ἐφῆται van ἐφάπτω. De andere verklaring: *het schild was vast aangebonden, hing vast*, strijdt tegen de tweede plaats, want ἐπ' αὐτῷ, alaat op ἔγχοσ. De oude grammatici leiden het onwaarschijnlijk af als een aor. 1. pass. van ἔπομαι.

ἔαω, ep. εἰάω, fut. ἔασω, aor. 1. εἶσα.

1) *laten, toelaten, toestaan*, absol. Il. 17, 449. met infin. en acc. τοῖσδε δ' ἔα φθινύσειν, laat dezen maar omkomen, Il. 2, 345. τὰ προτερύχθαι ἔδομεν, wij zullen dit

laten gebeurd zijn, II. 18, 112. 2) *laten*, d. i. *laten gaan*, *laten varen*, met acc. *χόλον*, II. 9, 260. *ἔππους*, de paarden laten staan, II. 4, 226. *τινά*, iem. onge-deerd laten, II. 5, 148. 3) *nalaten*, *ophouden*, met infin. *κλέναι*, II. 24, 71. ook met acc. Od. 14, 444. (*α* is in praes. en impf. kort, voor *σ* lang: Hom. gebruikt in praes. en impf. deels zamengetrok-kene vormen: *ἔω*, *ἔα*, *ἔῶμι*, deels ep. ver-lengde: *ἔάα*; *ἔα* en *ἔα*, eensyllabig, II. 5, 256).

ἔάων, gen. plur. *ἔῶν*, w. m. z.

ἔβδοματος, η, ον, poët. v. *ἔβδομος*, II. 7, 248.

ἔβδομος, η, ον (*ἑπτὰ*), de, het seven-de, II. Od. passim.

ἔβλητο, z. *βάλλω*.

ἔγγεγάσι, z. *ἔγγιγμαι*.

ἔγγινομαι (*γενομαι*), in praes. ongebr. alleen aor. I. med. *ἔνεγενάμην*, *daarin voortbrengen*, met acc. *εἰλās ἔγγινοῦντα*, II. 19, 26. †

ἔγγιγμαι (*γίνομαι*), ep. alleen 3 pl. perf. 2. *ἔγγεγάσων*, *daarin worden geboren zijn*, perf. *daarin zijn*, *leven*, *wonen*, met dat. *τοῖ ἔγγεγάσων Ἰλλω*, die in Ilium wonen, II. 6, 493.

ἔγγυαλίξω (*γυαλον*), fut. *ἔγγυαλίξω*, aor. I. *ἔγγυαλίξα*, eigenl. in de hand geven, van daar: *overgeven*, *toedeelen*, *verleenen*, *τι τινί*, *σκήπτρον νινί*, II. 9, 99. *τιμῆν κῦδος*, *κέρδος*; *τινά τινι*, iemand aan iemand overgeven, Od. 16, 66.

ἔγγυάω (*ἔγγυη*), fut. *ἦσω*, iets als pand overgeven: *borgen*, med. *borgtogt verleenen*, Od. 8, 351. † De plaats wordt verschillend verklaard: *δειλὰ τοῖ δειλῶν γε καὶ ἔγγυα ἔγγυάσασθαι*, de borgtogten, die men van slechten neemt, zijn ook slecht; even als de personen, aan welke men dezelve verleent. Anderen voegen *δειλῶν* bij Hephaestus en verklaren: *δειλῶν ἔγγυη ἔγγυάτω δὲ πρὸς δειλῶν ἔγγυώμενος*, krachteloos is de borgtogt, als dezelve aan eenen krachteloozen (*δειλος*) gegeven wordt.

ἔγγυῆ, ἡ (*γυῶν*), *borgtogt* door het geven van een pand; in het algem. *borg*, *zekerheid*, *τινός*, voor iem. Od. 8, 351. †

ἔγγύθεν (*ἔγγυς*), adv. 1) van plaats: *van nabij*, *uit de nabijheid*, *ἔρχεσθαι*, met dat. *ὁ γὰρ οἱ ἔγγύθεν ἦεν*, hij was hem nabij, II. 17, 554. 2) van tijd: *nabij*, II. 18, 133.

ἔγγύθι (*ἔγγυς*), adv. 1) van plaats: *nabij*, *in de nabijheid*, soms met gen. *Πριάμοιο*, II. 7, 341. 2) van tijd: *nabij*, *welhaast*, II. 10, 251. met dat. II. 22, 300.

ἔγγυς, adv. 1) van plaats: *nabij*, *digst bij*, *in de nabijheid*, met gen. ook met eenen volgenden infin. II. 11, 340. 2) van tijd: *nabij*, *weltra*, II. 22, 453.

ἔγδούπησαν, ep. v. *ἔδούπησαν*, z. *δουπέω*.

ἐγείρω, aor. I. *ἔγειρα*, aor. med. sync. *ἠγρόμην*, ep. *ἔγρόμην*, infin. *ἔγρεσθαι* en met het acc. van het praes. *ἔγρεσθαι*, Od. 13, 124. perf. 2. *ἔγρηγορα*, met de vormen: *ἔγρηγορε*, *ἔγρηγόραται*, *ἔγρηγόρασαι*. 1) act. 1) *wekken*, *opwekken*, *τινά ἐξ ὕπνου*, II. 5, 413. en alleen, II. 10, 146. 2) *aanzetten*, *aandrijven*, *bemoedigen*, *aanvuren*, — *τινά*, II. 11, 512. — *ἀπὸ πολλῶν*, uit de steden verzamelen, II. 17, 222. dikwijls — *Ἄρηα*, Ares, d. i. den strijd aanvuren, ook *πόλεμον*, *φύλοπον*, *πόνον*, *μάχην*, *θυμὸν*, *μένος*, den moed opwakkeren, II. passim. II) med. en sync. aor. 2. en perf. 2. *ontwaken*, *waken*, II. 2, 41. *ἀμφὶ πυρῆν*, II. 7, 434. perf. 2. *ik ben wakker* (imperat. *ἔγρηγορε* v. *ἔγρηγόρατε*, infin. *ἔγρηγόραται*, II. 10, 67. (als van *ἔγρηγόμαι*) en 3 pl. perf. *ἔγρηγόρασαι*, II. 10, 419. welke zonderlinge vorm of door *ἔγρηγόραται* veroorzaakt is, of uit een thema *ἔγρεθῶ* (even als *ἀγρεθῶ* van *ἀγείρω*) ontstaan is, namelijk *ἔγρεθῶ*, verkort *ἐγέρω*, en daarvan *ἔγρηγορα*.

ἐγκῆα, τὰ, het inwendige, *de ingewanden*, alleen plur. dat. plur. *ἔγκασα*, II. 11, 438.

ἐγκαταπήγγυμι (*πήγγυμι*), aor. I. *ἐγκατέπηξα*, *vasi insteken*, *ἔξρος κουλῆς*, het zwaard in de scheede stooten, Od. 11, 98.

ἐγκατατίθημι (*τίθημι*), alleen med. aor. 2. 3. sg. *ἐγκάτθετο* en imper. *ἐγκάτθεο*, voor *zich er in nederleggen*, *inleggen*, *verbergen*, — *ἰμάντα κόλπῳ*, den gordel in den boezem verbergen, als eene amulet (niet omslaan), II. 14, 219. overdragt: *τὴν ἄτην θυμῷ*, den misslag in zijn gemoed overwegen, Od. 23, 223. Opmerkelijk is: *τελαμῶνα ἔῃ ἐγκάτθετο τέχνη*, Od. 11, 614. eigenl. hij legde den draagband door zijne kunst neder, d. i. hij voltooide denzelfden door zijne kunst. Volgens Eustath. omschrijving *ἔτεχνήσατο*, omdat dezelve niet gemakkelijk en spoedig, maar met moeite vervaardigd was. Anderen verklaren: *ἔπενόησεν*, hij bedacht het. Gemakkelijker is de lezing van den schol. Harl. *ὅς κενὸν τελαμῶν, ἔῃν ἐγκάτθετο τέχνην*, die zijne kunst in den draagband nederlegde.

ἐγκριμαί (*κρίμαί*), fut. *ἐγκρίσομαι*, *er in liggen*, met dat. *ἱματίου*, in de kleedo-

ren liggen, van eenen dooden, II. 22, 513. †

* Ἐγκέλαδος, ὁ, een der honderdarmige reuzen, die den hemel bestormden, Batr. 285.

ἐγκράννυμι (κεράννυμι), aor. 1. ἐνεκράσσα, er in mengen, vermengen, — οἶνον, II. 8, 189

ἐγκέφαλος, ὁ (κεφαλή), eigenl. adject. wat in het hoofd is: subst. de hersenen, versta μνῆς, merg, II. Od. pass. βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ, II. 8, 85.

* ἐγκαθάριζω (καθαρίζω), voor iemand op de citer spelen, h. Ap. 201.

* ἐγκλιδόν (κλίνω), aor. zich neigend, aangeleund, h. 22, 3. †

ἐγκλίνω (κλίνω), perf. pass. ἐγκέκλιμαι, 1) ergens heen neigen, 2) leunen, steunen, overdragt: πόνος ὑμῖν ἐγκέκλιται, op u rust de arbeid, II. 6, 77. †

ἐγκονέω (κονέω), ijverig bezig zijn, vooral bij het bedienen, alleen part. στέρεσαι λῆχος ἐγκονέουσαι, zij maakten ijverig de legerstede gereed, II. 24, 648. Od. 7, 340.

ἐγκοσμέω (κοσμέω), in orde brengen, τι τῶν; τεύχεα νηϊ, het gereedschap in het schip brengen, Od. 15, 218. †

ἐγκρύπτω (κρύπτω), aor. 1. ἐνέκρυπα, er in verbergen: δαλὼν σποδῆν, Od. 5, 488. † h. Merc. 416.

ἐγκυάω, z. κυάω.

ἐγκυρέω (κυρέω), ion. en poët. aor. 1. ἐνέκυρα, er in geraken, op iets stooten, aantreffen, met dat. φάλαγγι, op de rijen der strijders, II. 13, 145. †

* ἐγρέμαχος, ὄν (μάχη), het gevecht aanzettende, fem. ἑγρέμαχη, bijv. n. van Pallas, h. Cer. 425.

ἐγρεο, z. ἐγείρω.

ἐγρηγόρδαι, etc. z. ἐγείρω.

ἐγρηγόρων, ep. verlengd v. ἐγρηγορῶν van ἐγρηγοράω, wakend, een nieuwe praesensvorm uit het perf. ἐγρηγόρα afgeleid, Od. 20, 6. †

ἐγρηγοράϊ (ἐγρηγόρα), adv. wakker, opgeruimd, II. 10, 182. †

ἐγρησσω (uit ἐγείρω, ἐγείρω), waken, wakker zijn, alleen praes. II. 11, 551. Od. 20, 33.

ἐγρομαι, een zonder grond aangeneomen praesensvorm wegens ἐγείσθαι, Od. 13, 124. of ἐγρεσθαι.

ἐγχεῖν, ἤ, ep. v. ἔγχος, 1) speer, lans, Od. 11, 401. 2) bedrevenheid in het werpen der lans, II. 2, 530.

ἐγχεῖν, z. ἐγχεώ.

ἔγγελος, ὄος, ἤ, de aal, pl. ἐγγέλωες, ep. v. ἐγγελεῖς, * II. 21, 203.

ἐγγεσιμωρος, ὄν, bedreven met de lans, gewoon aan de speer, krijgshaftig, bijv. n. van dappere strijders, II. 2, 692. Od. 3, 188. De ouden wisten zelve de afleiding niet meer; zij verklaren het: οἱ περὶ τὰ δόρατα μεμωρημένοι, en leiden het af van μόρος, μόρα, die het lot hebben, lansen te dragen. Anderen van μάλος, strijd met verandering van 1 in g; nog anderen van μωρός, woedende met de lans. Vergelijkt men ἰώμωροι en ὑλακόμωροι, dan kan men opmaken, dat het woord eene vaardigheid te kennen geeft.

ἐγγεσπῆλος, ὄν (πάλλω), lans zwaaijend, speer drillend, II. 2, 132.

ἐγγέω (χέω), 3 sg. conj. ἐγγέην, ep. v. ἐγγέην, aor. 1. act. ἐνέχεα, 3 pl. ἐνέχεαν, med. ἐνεχεύαμην. 1) ingieten, inschenken, a) met acc. ὕδωρ, οἶνον, II. 18, 347. οἶνον δεπάεσαι, wijn in de bekens gieten, Od. 9, 10. b) instorten, van drooge diingen: ἄλφατα δοροῖσιν, Od. 2, 355. 2) med. voor zich ingieten, — ὕδωρ, Od. 19, 387. dikwijls in tmesis.

ἔγχος, εὖς, τὸ, lans, speer, spies. De lans bestond uit eene lange houten schacht (δόρυ), wier punt (αἰχμή) met metaal was beslagen, II. 6, 319. Gewoonlijk was zij zes en meer voeten lang; die van Hector elf ellen (ἐνδεκάπηχυν). De schacht was meestal van essenhout, z. μελίη. Ook het onderste eind der schacht (σφυρατήρ) was spits en met metaal beslagen, om de lans gemakkelijk in den grond te kunnen stooten, als men wilde rusten, II. 10, 152. 22, 224. Men bediende zich van de lans of tot stooten, of tot werpen; daarom gaan de helden ook met twee lansen ten strijde, om zich van de tweede te kunnen bedienen, als de eerste vergeefs geworpen of gebroken is, II. 3, 18. 12, 298.

ἐγχρίπτω (κρίπτω), aor. 1. act. ἐγχεμμεν, aor. 1. pass. part. ἐγχεμμεθεῖς. 1) met kracht vooruit drijven, aanstooten, in beweging brengen, eens: ἀανδρίngen. τῷ οὐ μάλ' ἐγχεμμενας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους, wanneer gij daar langs (het doelwit) digt voorbij rent, zét dan de paarden aan, II. 23, 334. gewoonlijk passiv. 1) αἰχμήν ὁστέφ' ἐγχεμμεθεῖσα, de punt der lans, tot op het been gedreven, II. 5. 662. ἀσπίδ' ἐγχεμμεθεῖς, op het schild nedergestooten, II. 7, 272. 2) absol. op indringen, van nabij op indrukken:

νολομὸς ἐγχεσματοντο, II. 17, 413. met dat πύλασι, op de poort, II. 17, 405.

ἐγώ en ep. v. eene vokaal, ἐγών, gen. ep. ἐμὸ, ἐμείο, ἐμῦ, μεῦ, ἐμέθεν, ik, versterkt. ἐγῶσι: — μ' voor μοι en μ' οἶφ, Od. 4, 367. over den plur. z. ἡμεῖς.

ἐδάην, z. ΔΑΣΩ.

ἐδάως, ἡ, ὄν, liefelijk, aangenaam, kostelijk, als bijv. n. van de olie, II. 14, 172. † h. Ven. 63. De oude uitleggers leiden het af van ἡδὺ, ἡδομαι; anderen van εὖς of εἶος, met den uitgang δατος, vergel. οὐτανός.

ἐδάφος, τό (ἔδος), zetel, grond, fundament, voet, waarop iets rust. νηος, Od. 5, 249. †

ἐδέεσα, z. δελω.

ἐδέδμητο, z. δέμω.

ἐδείδμεν, ἐδείδισαν, z. δελω, δλω.

ἔδεκτο, z. δέγομαι.

* ἔδεσμα, ἄτος, τό (ἔδω), het eten, spijs, geregt, Batr. 31.

ἔδηδοται, ἔδηδώς, z. ἔδω.

ἔδηγός, ῥος, ἡ (ἔδω), spijs, eten, dikwijls met πόσις, II. 1, 469. Od. 3, 70.

ἔδμενα, z. ἔδω.

ἔδνον, τό, alleen in plur. τὰ ἔδνα, ion. ἔδνα, 1) bruidsgeschenken, in verschillende opzigten, a) geschenken, welke de vrijer aan de bruid geeft: het gewone gebruik. 2) geschenken, welke de vrijer aan den vader der bruid geeft, en waarvoor hij haar als het ware koopt, II. 16, 178. Od. 8, 313. b) het nitzet hetgeen de vader der bruid mede geeft, misschien een deel der bruidsgeschenken, Od. 1, 277. (In II. altijd ἔδνα, in Od. ook ἔδνα).

ἔδνοσάλιζεν, z. δυοπαλλῶ.

ἔδνώω, ep. ἔδνώω (ἔδνα), voor geschenken verloven, alleen in de aor. I. ἔδνωσάμην, der dochter een nitzet geven, θύγατρα, van eenen vader, die zijne dochter uithuwelijkt, Od. 2, 53.

ἔδνωτης, ep. ἔδνωτης, οὔ, ὅ (ἔδνα), de verlover, schoonvader, II. 13, 382. † ep. vorm.

ἔδομαι, z. ἔδω.

ἔδος, εὐς, τό (ἔζομαι), 1) zetel, zitplaats, II. 1, 534. 2) woonplaats, zetel, van den Olympus: ἀθανάτων ἔδος, zetel der onsterfelijken, II. 8, 456. overdragt.: de plaats, waarop iets rust, grond, voet, fundament, ἔδος Θήβης, alleen omschrijvend: ἔδος Οὐλύμποιο, II. 24, 144. 3) het zitten, talmen, οὐχ' ἔδος ἐστί, het is geen tijd tot zitten, II. 11, 648.

ἔδραϊον, z. δαρδάνω.

ἔδραμον, z. τρέχω.

ἔδρη, ἡ, ion. en ep. v. ἔδρα (ἔδος), zetel, zitplaats, II. 19, 77. 2) de plaats waar men zit, eereplaats, τειν τινα ἔδρη, iemand door eene eereplaats vereeren, II. 8, 162.

ἔδρωίωμα (ἔδρα), dep. med. infin. ἔδρωσθαι, ep. verlengd voor ἔδρωσθαι, imp. ἔδρωοντο v. ἔδρωοντο, zich plaatszen, zich nedersetten, II. 10, 198. Od. 3, 35.

ἔδυν, z. δύνω.

ἔδω (ep. v. ἔσδω), ep. infin. ἔδμενα, fut. ἔδομαι, II. 4, 237. perf. act. ἔδηδω part. ἔδηδώς, perf. pass. ἔδηδομαι, als aor. 2. ἔφαγον. 1) eten, met acc. Ἀμύγδαλος ἀκτῆ II. 13, 322. met gen. Od. 9, 102. ook van dieren: vreten, verslinden. 2) verteren, οἶκον, κτήματα, Od. passim. overdragt.: — καμάτω καὶ ἀλγεσι θυμὸν, van arbeid en kommer zijn gemoed verteren, verdorffheid vergaan, Od. 9, 75. II. 24, 124 (voor ἔδω komt ook ἔσδω en ἔσδω praesens voor).

ἔδωδῆ, ἡ (ἔδω), spijs, voeding, voeder voor dieren, II. 8, 504.

ἔε, z. οὔ.

ἔεδνα, τὰ, ἔεδνώω, ἔεδνωτής, z. ἔδνα ἔδνώω, enz.

ἔεικοσάβοιος, ον, ep. v. εἰκοσι (βοῦς) twintig stieren waardig, τμήν εἰκοσάβοιον ἄγειν, eene vergoeding van twintig runderen brengen, Od. 22, 57. neut. plur. * Od. 1, 431.

ἔεικοσι, ep. εἰκοσι.

ἔεικόσορος, ον, ep. v. εἰκόσορος, met twintig rijen roerriemen, met twintig roeibanen, Od. 9, 322. † zeldzame vorm εἰκοσήρης gelijk τριήρης.

ἔεικοστός, ἡ, ὄν, ep. v. εἰκοστός, dertwintigste.

ἔείλεον, z. εἰλέω.

ἔεισάμενος, ἡ, ον, z. εἶδον.

ἔεισάσθη, ἔεισατο, z. εἶμι.

ἔέλδομαι, ἔέλδω, z. ἔλδομαι, ἔλδωφ.

ἔέλμεθα, ἔελμένος, z. εἰλω.

ἔέλπομαι, z. z. ἔλπομαι.

ἔέλσαι, z. εἰλω.

ἔεργάθω, ἔεργνμι, ἔεργω, z. ἔεργάθω,

ἔεργνμι, ἔεργω.

ἔεργμένος, z. εἶρω.

ἔερω, ἔερωθεις, z. ἔρω, ἔερωθεις.

ἔερωτο, z. εἶρω.

ἔερωατο, z. ἔεργω.

ἔερωατο, z. ἔνννμι.

ἔέσσατο, z. εἶσα.

ἔέστο, z. ἔνννμι.

ἔζομαι, (ἘΑΣ, ἘΩ), dep. med. alleen

waarbij men σκοπεῖν of περιᾶσθαι moet inlasschen. Daarop kan de conjunct, of optat. volgen, II. 11, 796. 10. 55. IV) εἰ staat gewoonlijk in den aanvang des volzins, zoodat andere part. volgen, als εἰ γὰρ, εἰ δὲ, εἰ καὶ, εἰ μὴ enz. welke men bij de afzonderlijke artikelen vinden kan. Achteraan staat εἰ in καὶ εἰ, ook, indien, οὐδ' εἰ, ook niet indien, ὡς εἰ, even als of, wanneer, z. ὡς εἰ.

εἰᾶμεν, ἡ (εἰᾶμενος v. ἡμενος), lage, vochtige plaats aan rivieren en moerasen, weiland, broekland, ° II. 4, 484.

εἰ-ἄν, staat ook bij Hom. voor het ep. εἰ κε, αὐ κε, als het door partikels gescheiden is, als εἰ δ' ἄν, εἴτερον ἄν, II. 3, 288. Van het zamengetrokkene εἰ-ἄν en ἴν, staat alleen het laatste bij Hom. vergelijk εἰ, 1, 2.

εἰᾶνος, z. εἰᾶνος.

εἴαρ, ρος, τὸ, z. εἴαρ.

εἰᾶρινος, ἡ, ὄν, ep. v. εἰᾶρινος (εἴαρ), de lente betreffend, ὡση εἰᾶρινῆ, de lentetijd, ἄνθεα εἰᾶρινά, de bloemen der lente, II. 2, 89.

εἴασα, εἴασκον, z. εἴασα.

εἴαται, εἴατο, z. ἡμαί.

εἴατο, z. εἴατο.

εἴβω, ep. v. λελβω, druppelen, δάκρυον εἴβειν, tranen vergieten, Od. passim.

εἰ γὰρ, 1) indien toch, o dat toch, partikel van wenschen, met optat. II. 8, 539. Od. 1, 65. meermalen αὐ γὰρ, w. m. z. 2) want, indien, in onderstellende volzinnen.

εἴξε, conjunct. 1) ten minste indien, bijaldien, van dingen, welke men met grond kan aannemen, II. 1, 393. 2) εἰ γε μὴν, indien echter, zoo toch slechts, Od. 5, 206.

εἰ γούν, want indien, indien dan ook, II. 5, 258. † Anderen lezen εἰ γ' οὖν.

εἰ δ' ἄγε, welaan dan, op dan! uitroep van aanmoediging, met γούν, δὴ, μὴν, met imperat. en met δέουρο, II. 17, 885. ook met conj. of fut. Od. 9, 37. Het is eene gedeeltelijke ellipsis van de prothesis: εἰ δὲ βούλει, ἄγε.

εἰδῶμιμος, ἡ, ὄν (εἶδος), schoon van gestalte, Od. 24, 279. †

εἶδαρ, ἄτος, τὸ, ep. v. εἶδαρ (εἶδα), eten, prijs, voeder voor paarden, II. 5, 368. lokaus voor vischen, Od. 12, 351.

εἰ δὲ, 1) als echter, en indien, z. εἰ. 2) εἰ δὲ wordt somwijlen elliptisch als eene tegenstelling gebruikt, waar men het verbum uit den samenhang moet

invullen: εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ (sc. φεῖσονται), φεγγόντων, als zij echter ook (vlugten willen) mogen zij vlugten. II. 9, 46.

εἶδῶ, 1) voor εἶδῶ, z. οἶδα. 2) aangenomen thema voor eenige vormen van εἶδῶ en οἶδα, z. ΕΙΔΩ.

εἰδήσειεν, z. ΕΙΔΩ.

εἰ δὴ, altijd met indic. 1) als dan, indien dan toch, II. 1, 62. 12, 79. 2) indien nu toch eens, indien werkelijk, als dan toch, van eene uitgemaakte zaak, II. 24, 57. 3) of inderdaad, bij vragen. Od. passim.

Εἰδοθέη, ἡ, ep. v. Εἰδοθεῖα, d. van Proteus, welke op het eiland Pharos Menelaus onderrigte, hoe hij haren vader vangen en tot voorspellingen dwingen konde, Od. 4, 365. seqq.

εἶδομαι, εἶδον, z. ΕΙΔΩ.

εἶδος, εος, τὸ (ΕΙΔΩ), het voorkomen, de gestalte, vorm; dikwijls van de menschelijke gedaante, verbonden met φωνή, δέμας, II. 2, 58. van eenen hond, Od. 17, 308

ΕΙΔΩ, ΙΔΩ, zien, kennen, in praes. act. niet gebruikelijk. De gebruikelijke tempora zijn:

A) aor. 2. act. εἶδον, ep: ἴδον, infin. ἴδειν, ep. ἴδειν, part. ἴδων, conj. ἴδω, ep. ἴδωμι, optat. ἴδομι, en aor. med. εἶδομην, ep. ἴδομην, imper. ἴδοῦ, infin. ἴδοθαί, conjunct. ἴδομαι, beduiden gezamenlijk: zien, aanschouwen, waarnemen, bemerken, en behooren als aor. tot ὁράω en ὁρᾶσθαι, w. m. z. Opmerkelijk is: οὐκ ἴδε χάριν αὐτῆς (scil. ἄλοχου), hij zag hare bevalligheid niet, hij genoot hare liefstaligheid niet, van eenen krijgsman, die kort na zijn huwelijk gedood werd, II. 11, 243.

B) perf. οἶδα, 2. οἶσθαι en οἶδας, Od. 1, 337. † plur. ἴδμεν, ἴστε, ἴσασι, conj. εἶδῶ, ep. ἴδῶ, II. 14, 235. plur. εἶδομεν v. εἶδῶμεν, εἶδετε v. εἶδῆτε, εἶδῶσι, opt. εἶδειν, imp. ἴσθε, infin. ἴδμεναι en ἴδμεν, ep. v. εἶδέναι, part. εἶδώς, ἴσα, ος; fem. altijd ἴδουσαν προπιδέσσαν, plusqp. 1. ἴδῶσα ep. v. ἴδεν, 2. ep. ἴδῆς, ἴδεις, ἴδῆσθαι v. ἴδεις, 3. ἴδῆν, ἴδεις, Od. 9, 206. ἴδεν, ἴδεν, ἴδῆν, ep. v. ἴδεν, 3 pl. ἴσαν voor ἴσαν, II. 18, 403. fut. εἶσομαι, zelden poet. εἰδήσω, infin. εἰδησόμεν, Od. 6, 257. 1) weten (waargenomen hebben), verstaan, kennen, leeren kennen, vatten, dikwijls met εὖ, σάφα verbonden, verder φρεσὶ, ἐν φρεσὶ, κατὰ φρενά, κατὰ θυμόν, in den geest: meest met acc. of met infin. οἶδε

νοῦσαι, χάριν τινὶ εἰδέναι, iemand dank weten, II. 14, 235. De afhankelijke volzin volgt in part. of met ὅς, ὅτι, ὅπως, zelden het relat.: ὁ voor ὅτι, II. 18, 197. in twijfelachtige gevallen, met εἰ, of, of met ἦ, ἧ, II. 10, 342. ook met eene enkele ἦ, ἧ, Od. 4, 109. 2) iets verstaan, kundig zijn, bedreven zijn, met acc. πολεμῆια ἔργα, II. 11, 719. ook μῦθεα, even zoo ἦμα δῆνεα, zachte gezindheden koesteren, II. 4, 362. in het algem. *gezind zijn*, als — ἀρετα, αἰσῆμα enz. 3) het partic. dikwijls als adject. γυναικες ἀμύμονα ἔργα εἰδῶια, vrouwen, die voortreffelijke kunstwerken verstaan, II. 9, 270. als adject. gewoonlijk het part. met gen. εὐ εἰδώς τᾶρων, wel bedreven met den boog, II. 2, 718. even zoo μάχης, πόλεμον enz. de genit. staat ook bij het verb. fin. II. 12, 229. het fut. εἰδησόμεν, beteekent ook: *leeren kennen*, Od. 6, 257.

C) med. ep. εἰδομαι, aor. I. εἰσάμην en ἔισαμην, part. εἰσόμενος en ἔισόμενος, 1) *schijnen, zichtbaar zijn*, II. 8, 558. — τὸ τοι κηρ εἰδεται εἶναι, dat schijnt u toe de dood te zijn, II. 1, 228. 2) *gelijken*, met dat. ἔελοσσο φδογγῆν Πολύτην, hij geleeke in stem naar Polites, II. 2, 791.

εἰδωλον, τὸ (εἶδος), 1) *gestalte, beeld*, 2) *schaduw, bedriegelijk afbeeldsel*, dat geheel de gedaante heeft van datgene, naar hetwelk het gelijken moet, *de schim der dooden*, II. 23, 72. Od. passim.

εἶεν, z. εἶμι.

εἶθα, adv. poët. (εἶθός), *op staande voet, dadelijk*, II. passim.

εἶθε, adv. *indien toch, o dat toch*, met optat. Od. 2, 33. z. αἶθε.

εἰ καὶ, *indien ook, ofschoon*, met indic. en optat. II. 16, 748. deze partikel heeft betrekking op den geheelen zin: καὶ εἰ, ook indien, alleen op de voorwaarden.

εἰ κε, εἰ κεν, als, ep. = ἐάν, z. εἰ, m. αἰ κε. εἰκελος, ἔλη, ελον (εἰκω), *gelijkend, vergelijkbaar*, τινι, Hom. dikwijls ἰκελος.

εἰκοσάκις, adv. *twintig maal*, II. 9, 379. † εἰκοσι, indecl. ep. ἔεκοσι, voor eene vo-
kaal εἰκοσιν, *twintig*. Bij Hom. heeft

εἰκοσι, behalve in de samenstelling nooit v. doch. wordt voor de vocaal afgekapt, εἰκοδ, Od. 2, 212.

εἰκοσινῆριτος, ον (νήριτος), *zonder te-
spraak twintig maal, ἀποινα*, twintig-
vondig losgeld, II. 22, 349. †

εἰκοστός, ἦ, ον, ep. ἔεκοστός, *de twin-
tigste*.

εἶκτο, εἶκτον, εἶκτην, z. εἶκα.

εἰκῦα, z. εἶκα.

ΕΙΚΩ, als praes. ongebruikelijk: al-
leen 3 sg. imperf. komt voor: οφθάν εἶκα,
het dunkte hun goed, II. 18, 520. † z.
εἶκα.

εἶκω, fut. εἶξω, aor. I. εἶξα, ep. iteratv.
3 sg. εἶξασκε, 1) *wijken, teruggaan*, ook
met ὀπισσω, terugwijken; τινι, vooriemand:
met genit. van plaats: εἶκειν πολέμου, uit
het gevecht wijken, II. 5, 348. en met
beide: — χάρις Ἀργείοις, voor de Argiven
uit den strijd wijken, II. 4, 510. ook α) *over-
dragt: achter staan, minder zijn*, τινι τι,
in iets bij iemand, II. 22, 459. ook met
dat. εἶκειν πόδεσσι, in het snelle loopen
achterstaan, Od. 14, 221. 2) *toegeven,
volgen, zich overgeven*, met dat. ὕβρει,
aan den overmoed, αἰδοῖ, ὄκνω: ὃ θυμῷ
εἶξας, zijne neiging ingevolgd, II. 9, 598.
3) *schijnbaar transit. εἶξαι ἦντα ἔπιτο*, ei-
genlijk het paard toegeven met de teug-
gels, de teugels vieren, II. 23, 337.

εἰλαπνίζω (εἰλαπνῆ), *smullen, aan een
gastmaal zijn, alleen praes. en impf.
daarvan*

εἰλαπναστής, οὔ, ὁ *smuller, tafel-
vriend*, II. 17, 577. †

εἰλαπνῆ, ἦ, *een prachtig gastmaal,
feestmaal, offerfeest*, Od. 11, 415. (mis-
schien van πνεῖν κατ' εἶλας.)

εἶλα, ἄρος, τὸ (εἶλω), *eigenl. bedekking;
beschutting, schutsweer, van eenen muur:*
— νηῶν τε καὶ αὐτῶν, een schutsweer voor
de schepen en voor ons zelve, II. 7, 338.
van het roer: νηματος εἶλας, beschutting
tegen de golven, Od. 5, 257.

εἰλαπνῆς, η, ον, ep. v. ἐλάπνος, van den-
nen hout gemaakt, *denen*, II. 14, 289.
Od. 19, 38.

εἶλε, z. αἶρω.

Εἰλέθηναι, αἶ, *de geboortegodinnen*,
II. 11, 270. d. van Here, de Godin des
huwelijks, die wel bittere smarten zen-
den, maar ook de barenden helpen en de
verlossing bevorderen: plur. ook II. 19,
119. doch sg. II. 19, 103. 16, 187. Dui-
delijk wordt er slechts van eene gespro-
ken, Od. 19, 188. die te Amnissus op
Creta eenen tempel had. Volgens Hesiod.
is er slechts eene, d. van Zeus en Here,
bij lateren is zij gelijk aan Artemis.

Εἰλέσιον, τὸ, plaats in Boeotië bij Ta-
nagra, II. 2, 499. Volgens Strab. Εἰλέσιον.
εἰλέω, z. εἶλω.

εἰλήλουθα, εἰλήλουθμεν, z. ἔρχομαι.

εἰλίπους, οδος, ὁ, ἦ (εἶλω), *de voeten*

naslepend, zwaar van gang, bij v. n. van ossen, die bij hunnen onzekeren gang vooral met de achtervoeten heen en weer waggelen, alleen dat. en acc. plur. II. Od. passim. Volgens anderen *stampvoetend*.

είλισσω, z. έλισσω.

είλον εν είλόμην, z. αίρω.

είλύσται, z. είλώ.

είλυμα. τὸ (είλω), *hulsel, bedekking, kleeding*, Od. 6, 179. †

είλυφάζω, *draaijen, in het rond drijven*, met acc. φλόγα, II. 20, 492. †

είλυφάω = είλυφάζω, part. praes. είλυφών, z. είλυφών, *draaijende*, II. 11, 156. †

είλώ, ep. v. είλώ, perf. pass. είλυμαι, 3 pl. είλύσται v. είλυται, part. perf. είλυμένος, *omwinden, inwikkelen, omhullen, bedekken*, met acc. τινά ψαμάδοισι, iemand met zand, II. 21, 318. Van het pass. alleen het perf.: αίματι καὶ κονίησιν είλυτο, hij was met bloed en stof bedekt, II. 16, 640. II. 12, 285. vooral het part. είλυμένος ὤμοις νεφέλη, de schouders in nevels gehuld, II. 5, 186. χάλκω, II. 18, 522. σάκει, Od. 14, 379. (ῶ, altijd lang; behalve in είλύσται).

είλω, in pass. είλέω in act. ep. v. είλέω (stamw. FEAS), aor. 1. έλεον, infin. έλοαι, en έλεσαι, part. έλοας, perf. pass. είλυμαι, part. έελυμένος, aor. 2. pass. έελην (als έσταλην van στέλλω), 3 plur. έλεν, infin. έληναι en έλημεναι, part. έλεεις, είσα, έν. Alles alleen ep. vormen. Grondbetekenis: 1) *dringen, stooten, in de engte drijven*, zoo als in den oorlog, den vijand, met acc. en de praep. κατά, επί, of alleen, dat. *Αχαιοὺς Τρωῆς ἐπὶ πρύμνησιν έελεον*, de Trojanen dreven de Achiven naar de schepen, II. 18, 447. ook κατά πρύμνας έλοαι, II. 1, 409. Τρωῆς κατά ἄστυ, II. 21, 225. en alleen met dat. θαλάσση έλοαι *Αχαιοὺς*, de Achiven naar zee drijven, II. 18, 294. ook: *Θηρας ὄμοῦ είλοντα κατά λειμῶνα*, het wild naar de weide drijvend, Od. 11, 573. van daar overdragt.: van eenen storm: τινά, iemand heen en weer drijven, II. 2, 294. Od. 19, 200. *ἐπεὶ οἱ νῆα κεραννῶ Ζεὺς έλεασε*, toen Zeus het schip met den bliksem inslaande, verbrijzelde, Od. 5, 131. *έλοας*, nadat hij het heen en weer geslingerd had. 2) *bijeen drijven, oopen pakken, insluiten*, ενὶ σπηί, in het hol, Od. 12, 210. *έν στέλει*, Od. 22, 460. 3) *pass. in het naauw gebragt worden, gedreven worden*: νῆσιν επί, II. 12, 38. *ές ποταμόν*, II. 21, 8. overdragt.: van Arcs: *Διὸς βουλήσιν*

έελεμένω, door de raadsbesluiten van Zeus in het naauw gebragt, II. 13, 524. 4) *op een gepakt, ingesloten worden*, ἀμφὶ Διομήδεα, II. 5, 782. vooral van belegerden: *ἀνδρῶν είλομένων*, als de mannen ingesloten zijn, II. 5, 203. — aor. pass. meest intrans. a) *zich ergens op een hoopen, verzamelen*: οὐ δὴ εἰς ἄστυ ἄλεν, zij drongen zich naar de stad bijeen, II. 22, 12. *Αγγελὸς έπέλευσα ἀλημεναι ἐνθάδε*, zich te verzamelen, II. 5, 823. *ές ἄστυ*, II. 16, 714. *ἐπὶ πρύμνησιν*, II. 18, 76. *ἄλεν ἕδωρ*, te samengeloopen water, II. 23, 420. b) *zich (met het ligchaam) zamentrekken, krommen*, τῆ ὑπο πῆς ἐάλη, daaronder (het schild), kromde hij zich geheel in een, d. i. hij verborg zich, II. 13, 408. *ἕστο ἀλεῖς*, hij zat gekromd, II. 16, 403. van eenen leeuw, die zich kromt tot den sprong op zijnen buit, II. 20, 168. zoo ook van krijgslieden, *Αχίλλῃ ἀλεῖς μένεν*, hij wachtte Achilles in gebogene houding af, voorbereid, II. 21, 571. Od. 24, 538.

είμα, ἄτος, τὸ (έννυμι), *kleed, gewaad*, van elke soort van kleedingstuk: dikwijls plur. *είματα*, de geheele kleeding, Od. 2, 3.

είμαι, z. έννυμι.

είμασται, *είμαστο*, z. μελομαι.

εί μὲν, met daarop volgend εἰ δε dient dikwijls om twee voorwaarden tegen over elkander te stellen. Dikwijls ontbreekt bij eenen volzin de nazin (apodosis); bijv.: *εἰ μὲν δάσωσαι γέρας* (scil. *καλῶς εἴσει*, goed!) *εἰ δε κε μὴ δάσωσαι*, II. 1, 135.

είμην, z. είμι.

είμένος, z. έννυμι.

εί μὴ, 1) *indien niet, niet*, in voorwaardelijke zinnen, waar de geheele volzin ontkend wordt, z. μὴ, II. 2, 156. met indic. en optat. 2) *behalve*, zonder verbum, dikwijls na ἄλλος, Od. 17, 383.

είμι (EΩ), Hom. vormen: praes. 2 sg. *έσσι* en *εις*, 1 plur. *είμην*, 3 pl. *έσαι*, conj. *έω* en *είω* (*είης*, *είη*, niet meer in de uitgave van Wolf), optat. *είην*, met *έois*, *έoi*, infin. *έμεναι*, *έμμεναι*, *έμεν*, *έμμεν*, part. *έών* (*όντας*, *όντες*, Od.), impf. 1 sg. *έα*, *ήα*, *έην*, *έον*, *έσπον*, 2. *έηθα*, *ήθα*, 3. *έην*, *ήην*, *ήεν*, *έσκε*, 3 plur. *έσαν* fut. *έσομαι*, ep. *έσομαι*, 3 sg. *έσσειται*, enz. 1) als een woord, dat een begrip te kennen geeft: 1) *werkelijk zijn, bestaan, wezen*, τὰ τ' ένται τὰ τ' έσομενα, het tegenwoordige en toekomstige, II. 1, 70. vooral in de betekenis: *leven*, οὐ δὴν ἦν, hij leefde niet lang, II. 6, 131. *έτι είοι*, zij zijn nog in leven, Od. 17, 433. De Goden heeten daarom dikwijls: *αἰέν*

έόντες, de eeuwigen, en οἱ ἰσοόμοιοι, de nakomelingen: met adv. *Κουρήσασσι κακῶς ἦν*, het ging slecht met de Cureten, Il. 9, 551. *διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν*, het was moeilijk te onderscheiden, Il. 7, 424. 2) *ἴσθι*, met daarop volgende infin. *het is mogelijk, het is geoorloofd, men kan*, dikwijls met negat. *πάρ δύναμιν οὐκ ἔστι πολεμεῖν*, boven krachten kan men niet strijden, Il. 13, 787. *οὐπὼς ἔστιν καταβῆμεναι*, het is niet mogelijk af te stijgen, Il. 12, 65. De persoon staat daarbij in dat.; doch ook met acc. cum. infin. Il. 14, 63. 3) *ἔστι* met dat. des persoons; *μῆϊ ἴσθι*, d. i. ik heb, bezit, *εἶδν μοι παῖδες*, ik heb zonen, Il. 10, 170. 11) als copula: 1) *zijn*, gewoonlijk met subst. en adject. verbonden, doch ook met de adj. *ἀκίον, ἀκήν, ἔγγυς*, enz. 2) met gen. beteekent het: *eigendom, bezit, afkomst*, *αἱματος ἔξ ἀγαθοῦ*, gij zijt van goede afkomst, Od. 4, 618. — *στοφ, οἶμοι ἔσαν μέλανος κνανοῖο*, de strepen waren van zwartachtig staal, Il. 11, 25. 3) met dat. — *σοὶ κατηρείη καὶ ἀνεῶδες ἕσεται*, Il. 17, 557. ook reeds de woordvoeging: *ἔμοι δὲ κεν ἀμείνερ εἶη*, het zal mij toe genoegen zijn, Il. 14, 108. 5) dikwijls met praep. — *ἐκ πατρὸς ἀγαθοῦ*, van eenen edelen vader afstammen, Il. 14, 113. 6) *εἶναι* wordt dikwijls uitgelaten, Il. 3, 391. 10, 437. Il. 15, 80. *ὡς δ' ὄτ' ἂν ἀξέη νόος ἀνίρος, ὅς — νόσην ἔνθ' εἶπν, ἧ ἔνθα*: zoo snel de gedachte eens mans zich verheft: dat ik hier mogt zijn en daar. Anderen lezen *ἦν*, *kier was ik en daar*, hetgeen voorzeiker beter past.

εἶμι (stw. *ἴω*), praes. conj. *ἴω, ἴησθα* en *ἴης*, 3. *ἴησι, ἴη*, 1 plur. *ἴομεν*, ep. v. *ἴωμεν*, 3. *ἴωσι*, optat. *ἴοι, εἶη* en *ἴελη*, Il. 19, 209. infin. *ἴμεναι, ἴμμεναι, ἴμεν, ἴενα*, part. *ἴων*, impf. ep. *ἦια, ἦιον*, 2. *ἦιες* en *ἴες*, 3. *ἦιεν, ἦιες, ἦεν, ἦε, ἴεν, ἴε*, 3. *ἴην*, 1 plur. *ἦομεν, ἦιον* en *ἦσαν, ἴσαν*. Ook nog een ep. fut. med. *εἴσομαι* en aor. 1. *εἴσομην*, waartoe men het praes. *ἴεμαι* rekenen kan. Het praes. wordt ook reeds door Hom. als fut. gebruikt, Il. 10, 450. zoo wel als praes. 1) *gaan, komen, wandelen, reizen*, naar het vereischte van den samenhang: a) *voortgaan, terugkeeren*, door adv. en praep. nader bepaald, *ἄσπον, αὐτίς, ἐπὶ, ἐς, ἀνά, μετά, ἴεαι ἀντία* en *ἀντίον τιως*, iemand tegengaan, Il. 5, 256. *ἐπὶ τινα*, op iemand loogaan, Il. 10, 55. b) verder met acc. *ὄδον ἴενα*, eenen weg gaan, Od. 10, 103. met gen. der plaats, *ἴων πεδίου*, door het veld henen gaando, Il. 5, 597. c) met

part. fut. drukt het eene handelling uit, die men wil ondernemen, *εἴω μαχησόμενος*, hij gaat om te strijden, Il. 17, 147. ook met infin. Il. 15, 544. 2) overdragt.: a) *vliegen* van vogelen en insecten, Il. 17, 756. 2, 87. b) van levenlooze dingen: *varen, ἐπὶ νηὸς ἴενα*, op een schip; van eene bijl en van eene lans: *πέλεκυς εἴω διὰ δουρὸς*, de bijl gaat door het hout, Il. 3, 61. Van de spijs, Il. 19, 209. van wolken, rook, storm en van den tijd, *ἔτος εἴω*, het jaar zal ten einde loopen, Od. 2, 89. 11) med. in dezelfde beteekenis: *ἔπερωτήν*, ik zal gaan, om eens rondom uit te zien Il. 14, 8. *διεπρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς*, ook door deze (*μτρην*) ging zij geheel door, Il. 4, 813. (i is kort, in *ἴομεν* soms lang om het vers), *ε. ἴεμαι*.

εἶν, z. ἔν.

εἰνῆτες (*ἐννέα, ἦτος*), adv. *negen jaren lang*, van het adject. *εἰναετής*, negenjarig, Il. Od. passim.

εἰνῆκις, adv. poët. v. *ἐννῆκις*, *negenmaal*, Od. 14, 230. †

εἰνῆλιος, *ἴη, ἴων* ep. v. *ἐνῆλιος* (*ἔλις*), *in zee, van de zee, κῆτος*, een zeemonster, * Od. 4, 443.

εἰνῆνυχτες (*ἐννέα, νύξ*), adv. *negen nachten lang*, Il. 9, 470. †

εἰνῆτρες, αἶ, δὲ vrouwen der broeders, behuwdzusters, * Il. 6, 378. (sg. ongebr.) *εἰνατος, αἴτη, αἴων, z. ἔννατος*.

εἶνεκα, z. ἐνεκα.

εἶνι, z. ἔν.

εἰνῆδιος, ἴη, ἴων, ep. v. *ἐρῆδιος* (*ῥῆος*), *aan, op den weg*, Il. 16, 260. †

εἰνοσίφυλλος, ον (*ἔνοσις, φύλλον*), *loofschuddend, ruischend, suizend*, bij v. n. van bergen, Il. Od. passim.

εἶξαρχε, z. εἶχω.

εἶο, z. οὐ.

εἰοικῶμαι, z. ἴομαι.

εἶπα

εἰπεμέναι, εἰπέμεν } *z. εἶπον*.

εἶπερ, 1) *indien anders, indien inderdaad*, in onderstellende volzinnen, als beide leden overeenstemmen, Il. 4, 260.

2) *indien ook, ofschoon dan*, als de leden tegen over elkander staan, Il. 1, 81. Indic. conjunct. en optat. kan daarop volgen, *z. εἶ*, Il. 1, 580. *εἶπερ γὰρ κ' ἐθελήσων* Ὀλύμπιος — *ἔξ ἑδείων στυφαλῆσαι* — *ontbreekt de apodosis: zoo kan hij het*.

εἶπον, ep. *ἔεπον*, iterat. *εἶπεσκον*, conj. *εἶπῶ*, 2 sg. *εἶπῃσθα*, optat. *εἶποιμι*, infin. *εἶπεῖν*, part. *εἶπόν*. imperat. *εἶπέ*, waarbij *εἶπατε*, Od 3, 427. poët. nevenvorm *ἔεπατε*,

zeggen, spreken, τὶ τι, iets aan iemand: ook εἰπεῖν τινα, iem. aanspreken, II. 12, 210. εὖ εἰπεῖν τινα, iem. goed aanspreken, d. i. goed van iemand spreken, Od. 1, 302. (van ἔπω, eigenl. aan een rijgen, verhalen; volgens gebruik is het aor. 2. bij φημί.)

εἶ ποτε of εἰ ποτε, 1) als toch ooit, als ooit, met indic. II. 1, 39. met conj. II. 1, 340. 2) of eens, in indirect. vraag met optat. II. 2, 97. 3) de Homer. spreekwijze εἰποῖ ἔργα, wordt verschillend verklaard. De meesten beschouwen het als eene uitdrukking van weemoedige herinnering aan datgene, wat vroeger was, δαήρ αὐτοῦ ἔμος ἔσκε, εἰ ποῖ ἔργα γε, II. 3, 180. ook was hij eens mijn zwager, indien hij het dan eens was. Anderen nemen het optat.: och ware hij het toch nog!

εἶ που, zoo misschien ergens, of misschien, Od. 4, 193.

εἶ πως, zoo misschien, of ook misschien, II. 13, 807.

Εἰρασιώτης, ου, ὅ, γ. Εἰρασιῶτα, bijv. n. van Bacchus, Hom. h. 26. 2. Onzekere afleiding: misschien van εἶρ, en ἔραπω, de ingenaaide in de heup.

εἶργω = ἔεργω, z. ἔργω.

εἶρετος, ὅ (εἶρω, binden), gevangenschap, dienstbaarheid, of slavin, Od. 8, 529. †

Εἶρεταί, αι, st. in Hestiaeotis (Thesalië), h. Ap. 32. Anderen lezen: Πειρεσσία. Het eiland *Irrhesia* van Plin. houden sommigen voor Εἶρεταί.

εἶρεσι, ἡ (εἶρεσα), het roeijen, * Od. 10, 78.

Εἶρετρα, ἡ, ion. γ. Ἐρετρα, aanzienlijke st. op het eiland Euboea, nu *Palaeo Castro*, II. 2, 537.

εἶρεσιώνη, ἡ (εἶρος), 1) een olijftak, die met wol omwonden en met vruchten omhangen is, eene soort van krans in den oogsttijd, die op de feestten Πυρρήνια en Θαρρήλια, door knapen met gezang rondgedragen, en dan aan de huisdeur opgehangen werd, 2) het gezang hierbij gezongen: in het algem. gezang, om de milddadigheid op te wekken, Ep. 15.

εἶση, ἡ, vergadering, plaats ter vergadering, plur. II. 18, 531. † Volgens Schol. = ἀγορά, van εἶσιν, of van εἶρω, zero.)

εἶρημαι, z. εἶρω.

εἶρηνη, ἡ, vrede, ἐπ' εἶρηνης, in vrede, II. 2, 797. Od. 24, 486.

εἶριον, τό, z. ἔριον.

εἰροκόμος, ου (κομῶ), wol bearbeidend, wol kammend, II. 3, 387. †

εἶρομαι, ion. en ep. dep. med. infin. εἶρεσθαι, impf. εἶρούμη, fut. εἶρήσομαι, 1) vragen, τινα, iemand of naar iemand, II. 1, 553. τι, naar iets, II. 10, 416. en τινα τι, iem. om iets, Od. 7, 237. ook ἀμφὶ τι, Od. 11, 570. 2) zeggen, vergel. εἶρω, z. ep. nevenv. ἔρεω, ἔρέομαι, ἔρομαι. εἶροπόκος, ου (πόκος), wollig, bijv. n. der schapen, II. Od. passim.

εἶρος, τό, ep. = ἔρος, wolle, Od. 4, 135.

εἶροῦται, z. ἔρομαι.

εἶρούμαι en εἶρούω, z. ἔρώω, ἔρούομαι.

εἶρω, poët. alleen part. perf. pass. ἐερέμενος, plusqpf. ἔερωτο, rijgen, in een kroopen, vereenigen, ὄρος ἡλέκτροισιν ἐερέμενος, een met barnsteen bezette halsketting, Od. 18, 295. h. Ap. 104. en ἔερωτο, Od. 15, 460.

εἶρω, fut. ἔρέω, ep. γ. ἔρω, perf. pass. εἶρημαι, 3 plusqpf. p. εἶρητο, fut. 3. εἶρήσομαι. (aor. 1. pass. ἔρηεις, van stw. ἔρω.) Het praes. is ep. en komt in 1 sg. alleen voor, Od. 2, 162. de gewone vorm des fut. h. Cer. 406. 1) spreken, zeggen, τι, II. 4, 363. οὐ μὲν τοι μέλει εἶρήσεται ἄλλος, niet te vergeefs zal de lofspraak door u gezegd zijn, II. 23, 795. τινὲ τι, iets aan iem. 2) aanzeggen, aankondigen, melden: ἔπος, II. 1, 419. φῶος ἐρέουσα, om het licht aan te kondigen, II. 2, 49. 11) med. zeggen, even als act. II. 1, 513. Od. 11, 541. gewoonlijk vragen, eigenl. laat mij zeggen, vergel. εἶρομαι (Deze vormen van εἶρω hooren volgens het gebruik bij φημί, w. m. z. men moet het ep. fut. ἔρέω, ik zal zeggen, niet verwarren met ep. praes. ἔρέω, ik vraag.)

εἶρωτάω, ion. en ep. γ. ἔρωτάω, slechts in praes. vragen, navragen, τινα τι, iemand om iets, * Od. 4, 347.

εἰς, ion. en ep. εἰ, 1) praep. met acc. grondbeteekenis, naar, op de vraag: waarheen? (z. εἶν) 1) van plaats: a) om een plaatselijk doel te kennen te geven, naar, tot, naar toe, heen, ἀχρεῖσθαι εἰς Θήβην, II. 1, 366. εἰς ἄλλα. vooral van personen, met nevenbegrip van woning: εἰς Ἀγαμέμνονα, II. 7, 312. εἰς Μενέλαον, Od. 3, 317. bij de verba van zien: εἰς ὅσα ἰδέσθαι, vlak in het aangezicht zien. b) om een bepaald getal aan te duiden: εἰς δεκάδας ἀριθμῆσθαι, tot tientallen geteld worden, II. 2, 126. 2) van tijd: a) om een eindpunt aan te geven: tot aan, εἰς ἧλιον καταδύντα, even zoo, εἰς τὶ ἔτι, tot hoe lang

nog, II. 5; 465. *δ*) om den duur des tijds te bepalen: voor, *εἰς ἐνιαυτόν*, voor een jaar, een jaar lang, Od. 4, 86. *εἰς θέρος*, des zomers, Od. 14, 384. 3) om eene oorzaak of reden aan te duiden: *α*) om het doel uit te drukken, *εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν*, ten goede, II. 9, 102. *β*) om de mahier en wijze aan te geven, *εἰς μίαν βουλευεῖν*, eenstemmig, II. 2, 359. Aanmerkingen 1) *εἰς* staat dikwerf bij verba van rust in plaats van de praep. *ἐν*; dit is eene construct. praegnans, waarbij het verbum tevens het begrip van beweging in zich bevat, *ἐφάνη τις εἰς ὄδον. εἰς θρόνους ἔξορτο*, Od. 4, 51. 2) *εἰς* staat schijnbaar met gen. door eene ellipsis: *εἰς Αἶθρα*, versta *δομον*: *εἰς Διγύπτιον (ἴδωρ)*, Od. 4, 581. 11) adv. in deze beteekenis komt het zeer zelden voor: *τὸ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην*, II. 8, 115. 111) in de samenstelling is de hoofdbeteekenis: naar, naar toe, heen.

εἷς, *μία*, *ἓν*, gen. *ἑνός*, *μῆς*, *ἑνός*, een, eene, een, met superl. II. 12, 243. ook met het artik. *ἡ μία*, II. 20, 272. Eene ep. nevenvorm van *εἷς* is *ἴος*, w. m. s.

εἶσα (stamw. *Ἔσω*), een ep. defect. aor. 1. act. imperat. *εἶσον*, part. *εἶσας*, *εἶσασα*, aor. 1. med. *εἶσάμην* en *εἶσατο*, 1) *zetten*, *doen plaats nemen*, *ἐν κλισμοῖς, εἰς θρόνον, ἐπὶ θρόνον. 2) plaatsen*, *leggen*, *op eene plaats brengen*, *δῆμον ἐν Σχεφῆν*, Od. 6, 8. *σκοπὸν*, eenen bespieder plaatsen, II. 23, 359. *λόγον*, eene hinderlaag, II. 4, 392. *τινὰ ἐπὶ νῆος*, h. 6, 10. en het med. *εἶσατο*, Od. 14, 295. het ontbrekende wordt door *ιδρῶν* aangevuld.

εἰσαγείρω, poët. *εἰσάγ(εἰρω)*, 1) *er in verzamelen*, *bijeen brengen*, met acc. *ἐρέτας εἰς νῆα*, II. 1, 142. 2) med. *α*) *zich daarin verzamelen*, Od. 14, 248. *β*) overdr.: met acc. *θυμῶν*, weder moed verzamelen, II. 15, 240.

εἰσάγω, poët. *εἰς* (*ἄγω*), aor. 2. *εἰσῆγαγον*, naar binnen geleiden, toevoeren, met acc. *Λαοδικὴν εἰσάγουσα*, Laodice binnengeleidende, II. 6, 252. met dubbel. acc. *εἰταίρους Κρήτην*, de medgezellen naar Creta voeren, Od. 3, 191. overdragt.: *ποταμῶν μένος*, II. 12, 18.

εἰσαθρέω, poët. *εἰς* (*ἄθρέω*), naar binnen zien, tusschen in aanschouwen, *τινὰ*, II. 3, 450. †

εἰσακούω, poët. *εἰς* (*ἀκούω*), aor. *εἰσάκουσα*, zonder augm. aunhooren, vernemen, absol. II. 8, 97. † — *φωνῆν*, h. Cer. 285. *εἰσάλλομαι* (*ἄλλομαι*), dep. med. aor. 1.

εἰσῆλατο, en aor. 2. *εἰσῆλτο*, *er in springen*, *opspringen*, met acc. *τείχος, πύλας*, muren, poorten bestormen, * II. 12, 438.

εἰσάμην, 1) z. *εἶδω*. 2) z. *εἶμι*.

εἰσαναβαῖνω (*βαῖνω*), aor. 2. *εἰσανέβην*, infin. *εἰσαναβῆναι*, opstijgen, bestijgen, beklimmen, met acc. *ἴλιον, λέχος* en *εἰς ὑπερῶα*, Od. 19, 602.

εἰσανάγω (*ἄγω*), invoeren, inleiden, *τινὰ εἰσερον*, iem. in de slavernij, Od. 8, 529. † z. *εἰσερος*.

εἰσανεῖδον, def. aor. 2. (*ΕΙΩΩ*), naar iets opzien, met acc. *οὐρανόν*, * II. 16, 232.

εἰσανέμι (*εἶμι*), naar boven opgaan, met acc. van de zon, *οὐρανόν*, aan den hemel opstijgen, II. 7, 423. †

εἰσαντα, ep. *εἶσαντα* (*ἄντα*), tegenover, *εἶσαντα ἰδεῖν*, vlak in het gezigt zien, Od. 11, 143. *εἶσαντα*, alleen Od. 5, 217.

εἰσαφικάνω, poët. nevenvorm van *εἰσαφικνέομαι* II. 14, 230. Od. 22, 99.

εἰσαφικνέομαι (*ικνέομαι*), dep. med. alleen aor. 2. *εἰσαφικόμην*, op eene plaats komen, bereiken, met acc. *ἴλιον*, ook *τινὰ*, Od. 13, 404.

εἰσβαῖνω, poët. *εἰς*. (*βαῖνω*), aor. 1. *εἰσέβησα*, aor. 2. *εἰσέβην*, 1) transit. *binnen voeren*, *binnen brengen*, *εκατόμην*, eene hecatombe aanbrengen, II. 1, 310. † 2) intransit. *ingaan*, naar binnen stijgen, van een schip, Od. 9, 103.

εἰσεδέρκομαι (*δέρκομαι*), dep. aor. 2. *εἰσεδράκον*, aanzien, waarnemen, aanschouwen, met acc. II. Od. passim.

εἰσδύω (*δύω*), alleen med. *εἰσδύομαι*, *ingaan*, met acc. *ἀκοντιστῶν ἐσδύσαι*, gij zult in den wedstrijd met lanssen u begeven, II. 23, 622. †

εἰσεῖδον (*ΕΙΩΩ*), ep. *εἰσέδον*, defect. aor. 2. bij *εἰσοράω*, aanzien, aanschouwen.

εἰσεῖμι (*εἶμι*), naar binnen gaan, komen, μετ' ἀνέρας, Od. 18, 184. met acc. οὐκ Ἀχιλλῆος ὄφθαλμοῦς εἰσεῖμι, ik zal Achilles niet onder de oogen komen, II. 24, 462.

εἰσελάω, ep. *εἰσελάω* (*εἰκλάω*), aor. 1. *εἰσελάσα*, 1) naar binnen drijven, *ἵππους*, II. 15, 385. *εἰσελάω*, de indrijvende herder, die de schapen naar den stal terugdrijft. Od. 10, 83. 2) intransit. *inroeijen*, van *γαῖν*, Od. 13, f13.

εἰσεῖνῶ (*εἶνῶ*), naar binnen trekken, met acc. *νῆα σπέος*, het schip in een hol trekken, Od. 12, 317. †

εἰσερχομαι, poët. *εἰς* (*εἰρχομαι*), fut. *εἰσελίσσομαι*, aor. 2. *εἰσῆλθον*, poët. *εἰσῆλθον*, *ingaan*, *intreden*, *komen*, met acc. *Μυκῆνας, πόλιν*; ook *οἰκόνδε*, II. 6, 365. overdragt.:

μένος, ἄνδρας ἐξέρεται, moed dringt in de mannen, II. 17, 157. Od. 15, 407.

εἷς θ α, z. εἷμι.

εἷς θ ρώσκω (θράσκω), aor. 2. ἔς θ ορον, ep. v. εἷς θ ορον, inspringen, absol. * II. 12, 462.

εἷς μέμηναι, z. εἷστημι.

εἷς ἵσται, poet. ἔς. (ἴσται), zich in nederzetten, — λόχον, zich in de hinderlaag leggen, II. 13, 285. †

εἷς ἵημι (ἵημι), naar binnen zenden: med. zich naar binnen begeven, πῦλον ἐπέμηναι, part. praes. zich in het leger begevend, Od. 22, 470. †

εἷς ἰθμη, ἡ (εἷσεμι), ingang, invaart, Od. 6, 264. †

εἷς καταβαίνω, ep. ἔςκ. (βαίνω), nederstijgen in iets, met acc. ὄρχατον, Od. 24, 222. †

εἷσκω, ep. verlengd uit ἴσκω (ἴσος), 1) gelijk, gelijkend maken, αὐτὸν ἴσκειν δέκτη, hij maakte zich gelijk aan eenen bedelaar, Od. 4, 247. 2) gelijk achten, vergelijken, houden voor iets, τινὰ τον, II. 3, 197. Τυδείδῃ αὐτὸν πάντα εἷσκω, ik vergelijk hem in alles met Tydides, d. i. houd er hem voor, II. 5, 181. 3) volgens de gelijkheid, vermoeden, oordeelen, meenen, absol. Od. 4, 148. met acc. van infin. Od. 11, 363 ἡ ἄρα δὴ τι εἷσκομεν ἄξιον εἶναι, τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ περῆσθαι, houden wij het nu voor genoeg, dat drie in plaats van één gedood zijn, II. 13, 446.

εἷσμαίομαι (μαίομαι), aor. 1. ἔσεμασάμην, ep. σσ, aanvoeren, beroeren, alleen in overdragt.: zin, μακά με ἔσεμασαστο θυμόν, het heeft mij in het gemoed getroffen, II. 17, 564.

εἷς νοέω (νοέω), aor. 1. εἷς ἐνόησα, beschouwen, waarnemen, herkennen, II. Od. passim. ἴχνια, h. Mero. 218.

εἷς ὁδος, ἡ (ὁδός), ingang, toegang, Od. 10, 90. †

εἷς ὀχρῆω (ὀχρῆω), naar binnen gaan, binnentreden, met acc. νῆσον, * Od. 6, 157.

εἷς ὅκε, voor vokalen εἷς ὅκεν (εἷς ὅ κε), 1) zoo lang tot, tot dat, gewoonlijk met conjunct. om een verwacht doel uit te drukken, II. 2, 332. met indic. fut. II. 3, 409. Od. 3, 318. met optat. II. 15, 70. 2) zoo lang als, met conjunct. II. 9, 609.

εἷσομαι, z. οἶδα, EIAΩ. z. εἷμι.

εἷς ὀπίσω (ὀπίσω), adv. voor 'de toekomst, in het vervolg, h. Ven. 104.

εἷς ὀράω (ὀράω), part. εἷς ὀρόων, ep. v.

εἷς ὀρῶν, fut. εἷς ὀρομαι, aor. 2. εἷς εἶδον, med. infin. praes. εἷς ὀράσθαι, ep. v. εἷς ὀράσθαι, aanzien, aanschouwen, aanmerken, met acc. met medebegrip van achtung, εἷς ὀρῶν τινὰ ὡς θεόν, iem. als eenen God beschouwen, d. i. hoogachten, II. 12, 312. of ἴσα θεῶ, Od. 15, 520. med. gelijk aet.

εἷσος, εἷση, εἷσον (ἷ), ep. verl. uit ἴσος, doch alleen in femin. 1) gelijk, δαῖς ἕση, een gelijk verdeelde maaltijd, gemeenzaam feestmaal, bijz. van offermaaltijden, waar ieder een gelijk aandeel bekomt, II. 1, 468. enz. 2) νῆες ἕσαι, schepen aan beide zijden even sterk gebouwd, zoo dat het evenwigt bewaard blijft, II. 1, 306. 3) ἀπὸς πάντοδ' εἷση, het overal gelijke schild, dat zich van het middelpunt naar alle zijden gelijkelijkt uitstrekt, II. 12, 294. 4) φρένες ἔρδον ἕσαι, eene zich gelijk blijvende, gelijkmatige gemoedsgesteldheid, Od. 11, 337.

εἷς ὀφρομαι, z. εἷς ὀράω.

εἷς πέτομαι (πέτομαι), aor. εἷς πέταμην, naar binnen vliegen, met acc. πέτρην.

εἷς φέρω (φέρω), 1) indragen, met acc. ἔς θ ἦτα, Od. 7, 6, 2) med. met zich wegdragen, voortslepen, van eene rivier, πεύκας, II. 11, 495.

εἷς φροσῶ = εἷς φέρω, * Od. 6, 91.

εἷς χέω (χέω), 1) ingieten, 2) med. zich ingieten, instroomen naar binnen, slechts aor. syncop. med. ἐξέχυντο κατὰ πύλας, zij stroomden door de poort binnen, * II. 12, 470.

εἷώω, ep. ἔσω, II. 24, 155. Od. 7, 50.

adv. (εἷς), 1) naar binnen, εἰπεῖν. εἷω ἀπὸδ' ἔαζε, hij brak het schild inwendig, II. 7, 270. dikwijls met acc. die gemeenlijk vooraan staat en van het verbum afhangt: Πῖλον εἷσω, Οὐρανὸν εἷω, enz. alleen, II. 21, 125. staat εἷω vooraan: 2) binnen, in, inwendig, Od. 7, 13.

εἷς ὠπός, ὄν (ὠψ), voor oogen, in het gezigt hebbend, met gen. εἷς ὠπὸ ἐγένοντο νεῶν, zij kregen de schepen in het gezigt, II. 15: 653. †

εἷται, z. ἐννυμι. of

εἷτε — εἷτε, conj. of: het zij dat, of dat, wordt in indirect. dubbel. vragen gebruikt: α) met indicat. II. 1, 65. Od. 3, 90. β) met conjunct. II. 12, 239. ook volgt εἷτε, ἡ καί, II. 2, 349.

εἷτε, z. εἷμι.

εἷώ, ep. v. ἔάω, II. 4, 55. εἷω; z. εἷμι.

εἷωθα, z. ἔθω.

εἷων, z. ἔάω.

εἷως, z. ἔως.

ἔκ, voor vok. ἔξ. praepos. met gen. grondbeteek. uit in tegenstelling van ἐν.

1) van plaats: a) om eene verwijdering uit het binnenste of uit de nabijheid eener plaats te kennen te geven; uit, naar, buiten uit, uit iets weg, of heen, voo-
nam. bij de verba van beweging; ἐκ κολοσίου ἔστρος, Il. 1, 194. b) om den afstand op te geven, bij verba van rust: buiten. ep. ἐκ βελών, buiten het bereik der pijlen, Il. 11, 163. Bij de verba van staan, zitten, hangen, enz. staat ἐκ, om de be-
weging of den afstand van eenig voor-
werp, door het verbum opgegeven, uit te drukken: ἐκ δόρου γυνάσσεισθαι, van den wagen af, Il. 11, 130. αὐτόθεν ἐκ δόρου καθήμενος, Od. 21, 420. ἐκ πασσαλόφου κρέμασεν φρούργγα, hij hing aan de pin, Od. 8, 67.
2) van tijd: a) van het onmiddellbaar uitgaan van een tijdpunt: van, vooral ἔξ οὐ, sedert dat, ἐκ τοῦ of ἐκ τούδε, van toen af; ἔξ ἀρχῆς, van het begin af, ten eer-
sten. b) van het onmiddellbaar gevolg: na, ἔξ αἰθέρος δίος, na eene heldere lucht, Il. 16, 365. 3) om de oorzaak op te geven: a) van oorsprong, en wel van den on-
middellijken: εἶναι, γίνεσθαι ἐκ τινός, van iemand afstammen, Il. 15, 87. b) van het geheel in betrekking tot deszelfs deel-
len: ἐκ πολέων πύρρες, Il. 15, 680. c) van den bewerker bij pass. en intransit. verba, ep. en ion. gelijk ὑπό, van, door, ἐφώληθεν ἐκ Λός, Il. 2, 669. ἀπολόσθαι ἐκ τυρός, Il. 18, 107. d) van oorzaak: ἐκ θεῶν πολεμῆειν, op aanstoken der Goden strijden, Il. 17, 101. ἐκ θυμοῦ φιλεῖν, van harte beminnen, Il. 9, 486. e) van volgorde: achtereen volgend, naar: ὀνομάζειν ἐκ γενέτης, naar het geslacht af, Il. 10, 68. 4) ἐκ wordt dikwijls door woorden van zijnen gen. gescheiden, Il. 11, 109. ook wordt het ep. wel eens na den genit. gezet; Il. 1, 125. ἐκ na het substant. krijgt den accent: ook wanneer er een nadruk op ligt, Il. 5, 865. ἐκ wordt nader bepaald door: δι' ἐκ, παρέκ, ὑπ' ἐκ, w. m. z. 11) adv. want ἐκ wordt ook gebruikt in zijne oorspronke-
lijke beteekenis, als adv. van plaats — ἐν δ' ἀργύρεον τελαμῶνα, en daaraan, Il. 18, 480. en dikwijls in tmesis. Il. 1, 436.
111) in zamenstellingen beteekent ἐκ: uit, weg, ont, en drukt verwijdering, oorsprong, voltooiing, uit.

Ἐκέβη, ἡ, Hecuba, d. van Dymas, koning van Phrygië, zuster van Asius en gemalin van Priamus, Il. 16, 718. volgens lateren d. van Cisseus.

Ἐκίερος, ὁ, (ἐργον), verwerkend, ver-
treffend, of, uit de verte werpend, bijv. van Apollo, in zoo verre hij met zijne pijlen doodt = ἐκήβολος, als adject. Il. 5, 439. als subst. Il. 1, 147.

ἐκίην, z. κάω.

ἐκιδέν (ἐκάς), adv. van verre, wijd, uit de verte, ook = ἐκάς, Od. 17, 25.

ἐκιδίζον, z. καθίζω.

Ἐκαμῆδη, ἡ, d. van Arsinous uit Te-
nedos, welke Nestor als slavijn verkreeg, Il. 11, 624.

ἐκάς (ἐκ), adv. ver van, verwijderd; dikwijls als praep. met gen. Il. 9, 246. en met ἀπό, Il. 18, 256. comp. ἐκαστέρω, superl. ἐκαστάτω, het verste, Il. 10, 113. † ἐκαστέρω, adv. compar. van ἐκάς, Od. 7, 321. †

ἐκαστόθι, adv. van elk in het bijzonder, van elken kant, Od. 318.

ἐκαστος, ἡ, ον, ieder, een iegelijk, elk in het bijzonder. Als collect. dikwijls met plur. Il. 2, 755. en sg. zeldzamer, Od. 9, 164. Verder staat het in sg. na een nomen of pronom. plur. als appositie tot nadere bepaling, waar het laatste eigenlijk in gen. moest staan, οἱ δὲ κληρον ἐσημῆσαντο ἐκαστος, elk van hen, Il. 7, 175. πᾶσαν ἐπίστοιον ἔστιν ἐκάστῳ, Od. 6, 265.

ἐκάτερθι, voor voc. ἐκάτεροθεν (ἐκάτερος), van weerskanten; ook met gen. ὀμίλου, Il. 3, 340.

Ἐκάτη, ἡ, Hecate, d. van Perses of Per-
saeus en Asteria, kleindochter van Coeus en Phoebe, aan welke Zeus de magt verleende, om overal te werken. Zij had het opzigt over de reinigingen, over den rijkdom, over de eer en over allen voor-
spoed, h. Cer: 25, 52. Hesiod. theog. 409. Een hol, aan haar gewijd, bevond zich bij Zerinthus op Samothrace. Later werd zij met Artemis vereenigd, en als de beschermgodin der tooverkunsten vereerd.

ἐκατηβελέτης, αο, ὁ = ἐκατηβόλος, Il. 1, 75. †

ἐκατηβόλος, ον (βάλλω), ver werpend, ver treffend, uit de verte treffend, bijv. van Apollo, Il. 5, 444. van Artemis, h. 8, 6. als subst. Il. 15, 231.

ἐκατόγχιμος, ον (χίρι), honderdhan-
dig, bijv. n. van Briareus, Il. 1, 402. † ἐκατόζυγος, ον, ep. τ. ἐκατόζυγος (ζυγόν), met honderd roeibanen, Il. 20, 247. †

ἐκατόμβη, ἡ (βοῦς), de hecatombe eigenl. een offer van honderd stieren; in het algem. eene plegtige offerande, feest-

offer, II. 1, 100. Od. 3, 59. ook van andere dieren, Od. 1, 25.

ἑκατόμβοιός, *ον* (βοῦς), *honderd stieren waardig*, τεύχεα, II. 6, 236.

ἑκατόμπεδος, *ον* (πόις), *honderd voet lang*, II. 23, 164. † (Anderen ἑκατόμπος).

ἑκατόμπολις, *ι* (πόλις), *met honderd steden*, bijv. n. van Creta, II. 2, 649. †

ἑκατόμπυλος, *ον* (πύλη), *met honderd poorten*, bijv. n. van Aegyptisch Thebe, II. 9, 405. †

ἑκατόν, *indecl. honderd*, II. Od. passim.

ἑκάτος, *ὁ* (ἕκας), *van verre treffend*, bijv. n. Apollo, II. 7, 83. als subst. II. 1, 385. *κ.* ἑκατηβόλος.

ἑκβαίνω (βαίνω), aor. 1. ἔξεβησα, aor. 2. ἔξεβην, 1) *intransit. uitgaan, uitstijgen*, uit het schip, II. 3, 113. πέτρης, van de rots afstijgen, II. 4, 107. 2) *transit. in aor. 1. en fut. act. doen uitstappen, uitzetten*, met acc. Od. 24, 301. II. 1, 438.

ἑκβάλλω (βάλλω), aor. 2. ἔξεβαλον, ep. ἑκβαλον, 1) *uitwerpen*, uit het schip, Od. 15, 481. τινὰ δίφρου, iem. van den wagen stooten, II. 5, 39. 2) *uitslaan, maken dat er iets uitvalt, τὶ τι, en met gen. βίον χειρός, den boog uit de hand slaan*, II. 15, 468. ook ἔκτοσε χεῖρος, Od. 14, 277. δοῦρα, boomen vellen, Od. 5, 243. 3) *laten vallen, δακρυα*, Od. 19, 362. *overdragt.: ἔπος*, II. 18, 324

ἑκβύσις, *ιός, ῆ* (βαίνω), *het uitstijgen; plaats van uitstijgen*:— ἄλος, *uitgang uit de zee*, Od. 5, 410.

ἑκβύσσω (βύσσω), poët. aor. 2. ἔξεμολον, poët. ἔκμολον, *uitgaan*, II. 11, 604. †

ἑκγεγάμεν
ἑκγεγυόμην } *κ.* ἑκγύνομαι.
ἑκγεγαῶς, *νῖα*

ἑκγελάω (γελάω), aor. ἔξεγέλασα, poët. *σσ.* *uitlagchen, in lagchen uitbarsten*, II. 6, 471. Od. 16, 354.

ἑκγύνομαι (γύνομαι), dep. med. aor. 2. ἔξεγεγόμην, ep. perf. ἑκγέγαα, daarvan infin. ep. ἑκγεγάμεν, part. ἑκγεγαῶς, *νῖα*, daarvan een ep. fut. ἑκγεγάονται, *zonder σ. h.* Ven. 198. 1) *uit geboren worden, τινός, uit iemand*, II. 5, 637. met dat Πορθεῖ, II. 14, 115. 2) *in perf. afstammen, gesproken zijn, τινός*, II. 5, 248. Od. 4, 144.

ἑκγονός, *ον* (ἐκγύνομαι), door iem. *gesteeld*: als subst. *spruit, nakomeling, afstammeling*, II. Od. passim.

ἐκδέχομαι (δέχομαι), dep. med. *uitnemen, afnemen, τὶ τι, iemand iets*, II. 13, 710. †

ἐκδέω (δέω), aor. ἔξεδησα, *aanbinden*

met acc. — *σανίδας*, de deur aanbinden (met den riem) d. i. sluiten, Od. 22, 174. met gen. δούς ἡμιόνων, de eiken aan de muilezels, d. i. de muilezels aan de eiken spannen, II. 23, 121.

ἐκδηλος, *ον* (δηλος), *zeer duidelijk, zeer zichtbaar, uitstekend, μετὰ πάσων, onder allen*, II. 5, 2. †

ἐκδιαβαίνω (βαίνω), part. aor. 2. ἐκδιabάντες, *door iets geheel doorgaan*, met acc. τάφρον, door de graacht, II. 10, 198. † ἐκδίδωμι, aor. 2. imper. ἔκδοτε, *uitgeven, weder uitleveren*, met acc. κτήματα, II. 3, 459. †

* ἐκδικός, *ον* (δίκη), *gerechtigheid oefe-nend: wrckend, straffend*, hiatr. 96.

ἐκδύνω = ἐκδύομαι, Od. 1, 437.

ἐκδύω (δύω), aor. 1. ἔξεδύσα, aor. 2. ἔξεδον, part. ἐκδύς, 1) *transit. in fut. en aor. 1. uittrekken, τινὰ χιτῶνα, iem. het onderkleed*, Od. 14, 341. 2) *med. met aor. 2. act. intransit. zich uittrekken, afleggen* — τεύχεα, II. 3, 114. *uitgaan*, met gen. μεγάροο, uit de zaal, Od. 22, 334. *overdragt.: ontkomen, ontgaan*, met acc. ὄλεθρον, II. 16, 99. voor ἐκδύμεν *leze men ἐκδύμεν, v. ἐκδύμεν*, optat. aor. 2.

ἐκεῖθι, *adv. daar*, Od. 17, 10. †

ἐκεῖνος, *η, ο, ep. κείνος* (ἐκεῖ), *die daar, gene*, met pron. κείνος ὄγε, *gene daar*, II. 3, 391. *bij subst. zonder art. κείνος, ἀνήρ, dedat.: κείνη, als adv. Od. 13, 111.*

ἐκείαστρο, *κ.* κείνομαι.

ἐκέκλετο, *κ.* κέλομαι.

ἐκέκλιτο, *κ.* κλίνω.

ἔκησα, *καίω*.

ἐκηβολή, *ῆ*, (βάλλω), *geschiktheid om ver te werpen of te treffen*, plur. II. 5, 54. †

ἐκηβόλος, *ον* (βάλλω), *ver werpend, ver treffend*, = ἐκατηβόλος, bijv. n. van Apollo, II. 1, 14. subst. II. 1, 96.

ἐκηλος, *ον* en ἐκῆλος, *eigenl. Εἴκηλος*, II. 1, 554. Od. 3, 263. *rustig*, Od. 21, 259. *zorgeloos, tevreden*, II. 5, 759. h. Marc. 480. ook *ongestoord, ongehinderd*, ἐκηλος ἔβητο, *ongehinderd loope hij heen*, II. 9, 377. 17, 371. *misschien met ἐκῶν, εἶκω* verwant, met de *adject. uitgang ῆλος*. volgens anderen van κηλίω, met voorgapl. ε.

ἔκητι, *praep. met gen. om den wil van, door middel van, door den invloed van, vooral van Goden: door de gunst of genade*, Ἐρμεῖο, * Od. 15, 319.

ἐκθνήσκω (θνήσκω), *alleen aor. 2. afsterven; γέλω ἐκθανον, zij stierven van*

lagchen, lachten zich half dood, Od. 18, 100.

Ἐκθροον, *z.* ἐκθρώσκω.

Ἐκθρώσκω (θρώσκω), aor. 2. ἔξθροον, ep. ἐκθροον, ten voorschijn springen, met gen. προμάχων, Il. 15, 573. Od. 10, 207. overdr.: κραδίη μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, het hart springt mij uit de borst, d. i. klopt hevig, Il. 10, 95.

ἐκκαθαίρω (καθαίρω), uitreinigen, opruimen, οὐρανος, Il. 2, 153. †
ἐκκαυδάωρος, ον (δῶρον), zestien duim lang.

ἐκκαλέω (καλέω), aor. 1. act. part. ἐκκαλέσας, aor. 1. med. ἐκκαλεσάμενος, oproepen, τινά, Il. 24, 582. med. tot zich oproepen, Od. 24, 1.

ἐκκατιδῶν, oude lezing voor ἐκ κατιδῶν, Il. 4, 508.

ἐκκίω (κίω), uitgaan, Od. 24, 492. † in tmesis.

ἐκκλέπτω (κλέπτω), heimelijk wegstellen, ontvoeren, met acc. Ἄρηα, Il. 5, 390. †

ἐκκυλίω (κυλίω), alleen aor. pass. ἔξεκυλίσθην, uitwinden, wentelen, pass. uittuimelen, nederstorten — ἐκ δίφρου, Il. 6, 43.

ἐκκέλαθον, *z.* ἐκλανθάνω.

ἐκλανθάνω, ἐκλήθω (λήθω), ep. aor. 2. act. ἐκέλαθον, aor. 2. med. ἔξελαθόμεν, ep. ἐκελαθόμεν, met redupl. 1) act. doen vergeten, laten vergeten, τινά τι. Μοῦσαι αὐτὸν ἐκέλαθον κθαροσίν, lieten hem zijn citer-spel vergeten, ontnamen hem de kunst om te spelen, Il. 2, 600. 2) med. vergeten, met gen. ἀλής, Il. 16, 602. on met infin. Od. 10, 557.

ἐκληθᾶνω = ἐκλανθάνω, poët. Od. 7, 221. †

ἐκλήσις, ιος, ἡ (λήθω), het vergeten, vergeetelheid, Od. 24, 485. †

ἐκλύω (λύω), fut. med. ἐκλύσομαι, losmaken, verlossen. med. = act. τινά κακῶν, iemand van het lijden verlossen, Od. 10, 286. †

ἐκμύσασατο, zie

* ἐκμύομαι (μύομαι), dep. med. aor. 1. ἐκμύασατο, orpzoeken, uitvinden, met acc. τίγηρ, h. Merc. 511.

ἐκμύομαι (μύομαι), perf. ἔξμμορα, in bijzondere mate deelachtig worden, met gen. θεῶν τιμῆς, Od. 5, 335. †

ἐκμυλῆιν, *z.* ἐκβλώσκω.

ἐκμυζῶ (μυζῶω), part. aor. 1. ἐκμυζήσας, uitzuigen, met acc. αἶμα, Il. 4, 218. †
ἐκπαγλος, ον (ἐκπλήσσω), verbazend

of schrikverwekkend; ontzettend, verschrikkelijk, vreeselijk, van menschen, Il. 18, 170. van zaken: χεῖμων, Od. 14, 522. ἔπεια, Il. 15, 198. acc. neutr. ἐκπαγλον en ἐκπαγλα, als adv. ontzettend, vreeselijk, κοτιῶθα; geweldig, in zeer groote mate, ποτεῖν.

ἐκπαγλως, adv. = ἐκπαγλον, Il. Od. pass.

ἐκπαιράσσω (παιράσσω), poët, woedend ten voorschijn springen, Il. 5, 803. †

ἐκπαλῶ, *z.* ἐκπάλλω.

ἐκπάλλω (πάλλω), alleen sync. aor. 2. med. ἐκπαλτο, uitschudden: med. uitspringen, μυελός σπονδυλίων ἐκπαλτο, het merg sprong uit de wervelbeenen des ruggegraats, Il. 20, 483. †

ἐκπατάσσω (πατάσσω), part. perf. p. ἐκπαταγμένος, uitstooten, overdr.: verschrikken, doen ontstellen, Od. 18, 327. †

ἐκπέμπω (πέμπω), 1) uitzenden, Il. 24, 631. uitbrengen, van dingen: — θεμελια φερῶν καὶ λίθων, de grondslagen der blokken houts en steenen uitwerpen, Il. 12, 28. 2) med. van zich wegzienden, τινὲ δόμον, uit het huis, Od. 20, 361.

ἐκπέποιται, *z.* πίνω.

ἐκπεράω (περάω), aor. 1. ἔξεπερῆσα, doorgaan, doordringen, absol. van de speer, Il. 16, 346. met acc. λαῖμα μέγα, de groote golven doorklieven, Od. 7, 35.

ἐκπέρωθω (πέρωθω), fut. ἐκπέρω, aor. 1. ἔξεπερσα, ep. ἐκπερσα, verwoesten, vernielen, met acc. πόλιν, Τίον, *Il. 1, 164.

ἐκπεσέειν, *z.* ἐκπίπτω.

* ἐκπέταμαι (πέταμαι), dep. med. aor. 2. ἔξεπηρην, uitvliegen, Batr. 211.

ἐκπέθομαι, *z.* ἐκπυνθάνομαι.

ἐκπεφυγῆται, *z.* ἐκφυῶ.

ἐκπίνω (πίνω), aor. 2. ἐκπιον, ep. v. ἔξπιον, perf. pass. ἐκπέτομαι, uitdrinken, ledigen, *Od. 9, 353.

ἐκπίπτω (πίπτω), aor. 2. ἔξεπεσον, ep. ἐκπεσον, infin. ep. ἐκπεσέειν, uitvallen, afvallen, met gen. δίφρου, uit den wagen, ἵππων, en met dat. τόξον οἱ ἐκπεσε χεῖρας, uit de hand, Il. 8. 329. δέκρου οἱ ἐκπεσε, Il. 2, 266.

ἐκπλήσσω (πλήσσω), aor. 1. pass. ἔξπλήγην en ἐκπλήγην, ep. v. ἔξπλάγην, 1) act. uitslaan; verbijstereu, verschrikken, τινά, Od. 18, 231. 2) pass. intrans. verschrikt, verbijsterd worden, Il. 18, 225. met acc. ἐκ γὰρ πλήην φρένας, hij werd verbijsterd in het gemoed, Il. 16, 403.

ἐκποτόμαι, ep. v. ἐκπέτομαι (πέτομαι), uitvliegen, naar beneden vliegen, van de

sneeuw, met gen. Διός, van Zeus af, II. 19, 357. †

ἐκπρεπής, ἐς (πρέπω), uitstekend, voortreffelijk, ἐν πολλοῖσι, II. 2, 483. †

ἐκπροκαλέω (καλέω), aor. ἐκπροκαλεσάμην, ep. σσ. uit, naar buiten roepen, med. tot zich roepen, τινὰ μεγάρων, uit het huis, Od. 2. 400. † h. Ap. 111.

ἐκπρολείπω (λείπω), part. aor. 2. ἐκπρολιπών, naar buiten verlaten, met acc. λόχον, Od. 8, 515. †

ἐκπτύω (πτύω), aor. 1. ἐξέπτυσσα, uitspuwen, στόματος ἄλμυρ, Od. 5, 322. †

ἐκπυθάνομαι (πυθάνομαι), aor. 2. ἐξεπυθόμην, alleen infin. uitvorschen, navragen, met volgend ἦ, ἦ, * II. 10, 310.

ἐκρέμω, z. κρέμαμαι.

ἐκρέω (ρέω), uitvloeijsen, in tmesis, II. 13, 655. Od. 9, 290.

ἐκρηγνύμι (ρηγνύμι), aor. 1. ἐξέρηξα, uitbreken, uitscheuren, afscheuren, met acc. νεύρην, II. 15, 469. met gen. ὕδωρ ἕλεν ἐξέρηξεν ὄδοιο; het verzamelde water had uit den weg uitgescheurd, * II. 23, 421.

ἐκροάω (σάω, ep. v. σάω), aor. 1. ἐξεοάωσα, uitredden, redden, τινὰ, II. 4, 12. τινὰ θαλάσσης, uit de zee, Od. 4, 501.

ἐκρούω (ρούω), uildrijven, alleen med. ἐκρούομαι, aor. sync. 3 sg. ἐξέσσυτο, uitsnellen, zich met spoed uitbegeven, met gen. πύλων, uit de poort, II. 7, 1, φάρυγος ἐξέσσυτο οἶνος, de wijn stortte uit de keel, Od. 9, 373. overdragt.: βλεφάρων ἐξέσσυτο ὕπνος, de slaap verdween van de oogleden. Od. 12, 366. 2) van de punt der lans: doorheen er uitvliegen, in aor. pass. II. 5, 293.

ἐκρούω (σπάω), aor. 1. ἐξέσπασα, aor. med. ἐξεσπασάμην, ep. σσ. 1) uittrekken, met acc. II. 5, 859: 2) med. uithalen, trekken, ἔγχος στέρνοιο, zijne lans uit de borst trekken, * II. 4, 580.

ἐκροτέφω (στέφω), aor. ἐξέστρεψα, uitswenden, uitscheuren, met acc. ἔρκος βόθρου, den stam uit den kuil, II. 17, 58.

ἔκτα, z. κτείνω.

ἐκτάδιος, ἴη, ἰον (εκτείνω). uitgebreid, wijf, χλαῖνα, II. 10, 134.

ἐκτάειν, z. κτείνω.

ἐκτάμε, z. ἐκτάμνω.

ἐκτάμνω, ep. v. ἐκτέμνω (τάμνω), aor. 2. ἐξέταμον, ep. ἐκταμον, 1) uitsnijden, met acc. μήρους, de heupbeenderen (der offerdieren), II. 2, 423. διὸτὸν μηρῶν, eenen pijl uit de heup snijden (van den arts), II. 11. 829. 2) afhouwen, afskappen,

van boomeh, balken, αἰγυρον, II. 4, 486. Od. 9, 320. van een wild zwijn: — ὕλην, II. 12, 149.

ἔκταν, z. κτείνω.

ἐκτανύω (τανύω), ep. = τείνω, aor. 1. ἐξετανύσα, ep. σσ, aor. 1. pass. ἐξετανύσθην, 1) uitsrekken, nedervellen, τινὰ, II. 11, 844. van den wind: ἐπὶ γαίῃ, op den grond verpen, II. 17, 58: pass. uitzestrekt worden, nederstorten, II. 7, 271.

ἐκτελείω, z. εκτελέω.

ἐκτελέω, ep. εκτελέω (τελέω), fut. εκτελώ, ep. εκτελώ, aor. 1. ἐξετέλεσα, ep. σσ. perf. pass. εκτετέλεσθαι, aor. pass. ἐξετετέλεσθην, 1) voleindigen, ten einde brengen, voltooijsen, met acc. φᾶρος, Od. 2, 98. 2) volbrengen, voltrekken, vervullen, van Goden: γάμον, Od. 4, 7. τινὶ γόνον, iemand eene spruit geven, ὑπόσχεω, ἀπειλας, II. passim.

ἐκτίθημι (τίθημι), aor. 2. pass. ἐκτιθείς, uitzetten, buiten plaatszen, — λέχος, Od. 23, 179. †

ἐκτινάσσω (τινάσσω), uitsstooten, alleen aor. 1. pass. ἐκ τ' ἐτιναχθεν ὀδόντες, II. 16, 348. †

ἐκτοθεν, adv. ep. v. ἐκτοσθεν, van buiten af: buiten, met gen. * Od. 1, 133.

ἐκτοθι (εκτος), adv. buiten, met gen. * II. 15, 391.

* ἐκτορέω (τορέω), uitsstooten, met acc. αἰῶνα, het leven ontnemen, h. Merc. 42.

Ἐκτορίδης, ου, ό, z. van Hector = Astyanax, II. 6, 401.

ἐκτός (εκ), adv. uit, buiten, 10, 151. meest met gen. buiten, verre van, τελέως, II. Od. passim.

ἔκτος, η, ον (ἐξ), de zesde, II. Od. passim.

ἐκτοσε, adv. uit, buiten, met gen. Od. 14, 277. †

ἐκτοσθε, voor vocal. εκτοσθεν, ep. εκτοθεν (εκτος), van buiten, ook als praep. buiten, met gen. II. 9, 552. z. εκτοθεν.

* ἐκτρέφω (τρέφω), aor. 1. med. ἐξεθρεψάμην, opvoeden, med. voor zich opvoeden, τινὰ, Batr. 30.

ἐκτυπε, z. κτυπέω.

ἐκτυπλώω (τυπλώω), geheel blind maken, Batr. 223.

Ἐκτωρ, ορος, ό, Hector, z. van Priamus en Hecuba, gemaal van Andromache en vader van Astyanax, de dapperste onder de Trojaansche helden en aanvoerder der Trojanen, II. 2, 885. Hij is een der schoonste Homerische karakters: vaderlandsliefde, dapperheid, edel

gedrag jegens Goden en menschen, maakten hem de bewondering en hoogachting van allen waardig. Zijn tweegevecht met Ajax, II. 7, 226. seqq. Hij verovert bijna de Grieksche schepen, II. 12. doch door Ajax gewond, wordt hij ter naauwernood door zijne makers gered, II. 14, 402. Hector als zoon, broeder en echtgenoot, II. 6. Oploopendeheid en drijft zijn hem ook in hooge mate eigen, II. 12, 230. Woestheid, bij den dood van Patroclus, II. 16, 830. Zijn eigen ongelukkige dood, II. 22, 361. Hij is naast Achilles de grootste held in de Ilias, en door zijne betrekkingen, waarin hij voorkomt en door zijn ongeluk, voor ons belangwekkender dan Achilles, schoon deze groot-scher is, adject. Ἐκτόρεος, ἐῖ, ἶόν, χιτών.

ἔκϋρῆ, ἡ, schoonmoeder, II. 22, 451.

ἔκϋρος, ὁ, schoonvader, * II. 3, 172.

ἔκραίνω (φαίνω), fut. ἐκρανῶ, aor. 1. pass. ἔεφρανθην, ep. γ. ἔεφρανθην, aor. 2. pass. ἔεφρανθη, 1) uit doen komen, aantoonen, zichtbaar maken, φώσθε, aan het licht brengen (van de geboorte-godin), II. 19, 104. 2) med. aor. 1. aor. 2. pass. uitblinken, zich toonen, zichtbaar worden, II. 4, 469. ὄσα δεινῶν ἔεφρανθην, schrikkelijk schitterden de oogen uit, II. 19, 17. met gen. Χαρήβιδος, Od. 12, 144.

ἐκφέρω (φέρω), fut. ἔξωσω, 1) uitdragen, wegdragen, τινά en τί τινος, II. 23, 376. van dooden: begraven, II. 24, 785. τινά πολέμου, iem. uit den strijd (van paarden), II. 5, 234. 2) voortbrengen, aanbrengeu, μισθοιο τέλος, de tijd des loons, II. 21, 450. 3) intrans. sc. ἐαντόν, voortrennen, uitloopen, van den wedloop van menschen en paarden. II. 23, 659.

ἐκφέρω (φέρω), aor. 2. ἔξεφυγον, ep. ἔκφυγον, uitvlieden, uitvlugten, 1) met gen. der plaats, ἄλος, uit zee, Od. 23, 236. van werpgeweer: wegvliegen, χειρός, uit de hand, II. 11, 380. 2) met acc. als het ontkomen uit een gevaar aanduidt: ontgaan, ontkomen, ὄρην, II. 9, 355. θάνατον, κῆρα, II. Od. passim.

ἐκφημι (φημι), fut. ἔξερέω, aor. 2. ἔξεϊπον, uitspreken, aanzeggen, verkondigen, τῶι π. Van ἐκφημί heeft Hom. alleen infn. praes. med. ἐκφασθαι ἔπος, * Od. 13, 308.

ἐκφθίνω (φθίνω), geheel verteren, verdelgen; alleen 3 plusqpf. pass. ἠγῶν ἔξεφθίτο οἶνος, de wijn op de schepen was opgebruikt, * Od. 9, 163.

ἐκφορέω (νεvenv. van ἐκφέρω), uitdragen, Od. 22, 451. med. poët. uitdringen, naar buiten, νηῶν, uit de schepen, II. 19, 360.

ἐκφυγε, z. ἐκφεύγω.

ἐκφύω (φύω), perf. ἐκπέφυκα, part. ἐκπεφυκίαι, 1) voortbrengen, laten uitwassen, 2) intrans. med. aor. 2. perf. act. uitgewassen, gesproten zijn, met gen. ἐνός αὐχένος, uit eenen hals, II. 11, 40. †

ἐκχέω, ep. ἐκχεύω (χέω), aor. 1. med. ἐκχευάμην, plusq. perf. pass. ἔξεκεχύμην, ep. aor. 2. sync. ἔξέχυτο en ἐκχυτο, part. ἐκχύμενος. 1) uitgielen, οἶνον staat het offer, II. 3, 295. II) med. 1) aor. 1. voor zich uitgielen, uitstorten, διστοῦς, Od. 22, 3. 2) met ep. aor. sync. 2. zich uitgielen, stroomen, II. 21, 300. overdragt.: van dragen, II. 4, 526. van talrijk uitstroomende menschen en dieren, II. 16, 259. ἱππόθεν, uit het paard, Od. 8, 515.

ἐκχύμενος, ἐκχύτο, z. ἐκχέω.

ἐκῶν, ἐκούσα, ἐκόν, 1) vrijwillig, zonder dwang, 2) opzettelijk, met overleg, niet voorbedachten rade, Od. 4, 372.

ἐλαίνω, z. ἐλαίνω.

ἐλαίη, ἡ, olijfbroom; hij was aan Athene geheiligd, daarvan ἱερῆ, Od. 13, 372.

ἐλαίνεος, ἡ, on = ἐλαίνος, * Od. 9, 320.

ἐλαίνος, ἡ, ὄν, van olijzenhout gemaakt, II. 13, 612. Od. 5, 236.

ἐλαιον, τὸ (ἐλατή), olie, boomolie; meest zalfolie, hetgeen na het bad gebruikt werd en dikwijls welriekend was, Od. 2, 339. II. 23, 186. dikwijls λάπ' ἐλαίω, z. λάπα.

ἐλασσω, ἐλάσσωσκε, ἐλάσθησα, z. ἐλαίνω.

Ἐλάσσω, ὁ, een Trojaan, door Patroclus geveld, II. 16, 696.

ἐλάσσω, z. ἐλαίνω.

ἐλάσσων, on, gen. ονος (comp. van het poët. ἐλαχός en als comp. bij μακρός gebruikt), kleiner, minder, slechter, II. 10, 357.

ἐλαστρέω, ion. γ. ἐλαίνω, drijven, met acc. ζεύγεα, het span, II. 18, 543. †

ἐλάτη, ἡ, 1) de pijnboom, roode den, II. 5, 560. 2) wat uit dennenhout gemaakt is: de roeiriem, II. 7, 5. Od. 12, 172.

* Ἐλατίονιδης, ao, ὁ, poët. γ. Ἐλατίδης, z. van Elatius = Ischys, h. Ap. 210.

ἐλάτηρ, ἡρος, ὁ (ἐλαίνω), 1) de drijver, de paarφondrijver, wagenmenger, II. 4, 145. 2) de wegdrijver, βοῶν, h. Merc. 14.

Ἐλάτος, ὁ, 1) vorst der Lapithen te

Larissa in Thessalië, vader van Caeneus en Polyphemos, ook van Ischys. 2) een bondgenoot der Trojanen, door Agamemnon gedood, II 6, 33. 3) een vrijer van Penelope, Od. 22, 267.

Ἐλατρεὺς, ἕως, ὁ, een Phaeaciër, Od. 8, 111.

ἐλαύνω, poët. ἐλάω (ep. verlengd ἐλόω), impf. ἔλων v. ἔλαον. II. 24, 696. fut. ἐλάσω, att. ἔλω (van daar ep. ἐλώσει v. ἔλωσι, Od. 7, 319. infin. ἐλάαν v. ἐλᾶν), aor. 1. ἤλασα, σα. ep. iteratv. ἐλάσασκε, conj. ep. 2. sg. ἐλάσασθα, aor. 1. med. ἤλασάμην, ep. σα. perf. pass. ἐηλάμαι, plusqpf. ἤηλάμην, 3 sg. ἐηλάσατο, of ἐηλέατο, in plaats van ἐρηθέατο bij Wolf, Od. 7, 86. 1) *drijven, in beweging brengen*, van menschen, dieren en levenlooze dingen, met acc. τινὰ ἐς μέσον, II. 4, 299. van kudden: μῆλα ὑπὸ σπέος, II. 4, 279. Od. 9, 337. voornam. a) van paarden, wagens, schepen, ἵππους, ἄρματα, νῆα, II. 5. 236. Od. 7, 109. vandaar: ναὺς ἰλαυομένη, het zeilende schip, Od. 13, 155. b) *wegdrijven, wegvooien*, van geroofde kudden. βούς, II. 154. c) *in de engte drijven, jagen, in het naauw brengen*, οἱ δὲ μὴν ἄδην ἐλώσει πολέμοιο, zij zullen hem genoeg in den krijg in het naauw brengen, II. 13, 315. ἐτι μὴν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος, ik denk, hem nog genoeg in ellende heen en weer te jagen, Od. 5, 290. overdragt.: χεῖρ ὄξεως ὀδύνηων ἐηλάται, II. 16, 518. 2) *slaan, stooten*, van werpgeweer: διὰ στήθεσσι δόρυ, II. 8, 259. pass. οἰστός διὰ ζωστήρος ἐηλάτο, de pijl was door den gordel gedrongen, II. 4, 135. ὤμω ἐτι, II. 5, 400. a) *slaan, treffen, houwen*, van andere wapenen: ἐλαύνειν τινὰ ξίφει, II. 11, 109. met dubbelen acc. τινὰ ξίφει κόρησιν, iemand met het zwaard op de hoofdsapen slaan, II. 13, 576. ook οἰλήν, Od. 21, 219. b) *in het algem. slaan*: τινὰ σήπτερω, II. 2, 194. πέτρην, Od. 4, 507. χθόνα μετώπῳ, den grond met het voorhoofd, Od. 22, 94. c) — *πόντον ἐλάτησιν*, de zee met de roeiriemen, II. 5, 7. vandaar ἐλαύνοντες, de roeijers, Od. 13, 2. 3) *drijven*, overdragt.: a) van het metaalbearbeiden, dat door hamers uiteen gedreven wordt: *drijven, smeden*, ἀσπίδα, II. 12, 296. πτύχας, II. 20, 270. b) iets in eene rigting heen *trekken*, τάφρον, II. 9, 349. vandaar: ἄλλοι τοῖχοι ἐηλάσατ', koperen muren waren getrokken, Od. 7, 136. (waar Wolf ἐρηθέατο leest), — ὄγμον, eene rij afmaaïjen, II.

11, 67. c) *κολών ἐλαύνειν*, onrust veroorzaken, II. 1, 575. d) *ἐλαύνειν δίχην*, het regt verjagen, buigen, II. 16, 388. 4) *intransit. varen, gaan, aanrukken, heensproeden*, in eenen wagen: μάλιστα ἐλάαν, βῆ δ' ἐλάαν, II. pass. van schepen, Od. 12, 124. II) med. met betrekking tot het subj. vooral in de beteekenis n. i. *voor zich wegdrijven*, met acc. Od. 4, 637. ἔπιπυς ἐκ Τρώων, II. 10, 537. φύσια, II. 11, 674.

ἐλαφρηβόλος, ον (βάλλω), *herten trefsend*, — ἀνήρ, *hertenjager*, II. 18, 319. † ἐλάφος, ὁ, ἡ, *het hert, de rhee*, — ἐλάσσοο κροδίην ἔχων, het hart van een hert hebbend, lasthartig, II. 1, 225.

ἐλάφροος, η, ον, comp. ἐλαφρότερος, superl. ἐλαφρότατος (ἐλαφος), 1) van *beweging, gezwind, snel*, γυῖα, II. 5, 122. van menschen, met acc. πόδας; Od. 1, 164. met infin. van paarden: — *σελεῖν*, snel in het loopen, Od. 3, 370. 2) *ligt*, van gewigt, λάας, II. 12, 450. overdr.: *ligt*, niet moeilijk, πόλεμος, II. 22, 287.

ἐλαφροῦς, adv. *ligtelijk*, πλώειν, Od. 5, 240. †

ἐλάχιστος, η, ον, superl. van ἐλαχῦς, de kleinste, de geringste, h. Merc. 573.

ἐλάχον, z. λαχάνω.

ἐλαχῦς, εἰα, ὁ, klein, kort, gering, posit. is slechts ep. fom. ἐλάχεια, als proparox. Od. 9, 116. 10, 519. (waar anderen λάχεια lezen, z. λάχεια), h. Ap. 197.

ἐλάω, oude vorm voor ἐλαύνω.

ἐλδομαι en ἐέλδομαι (dit veelvuldig), eig. *ἐβέλλομαι*, poët. dep. in praes. en impf. *wenschen, verlangen*, naar iets *hevig verlangen koesteren*, met gen. τινός, II. 14, 269. Od. 5, 210. met acc. II. 5, 481. met infin. τῶν τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐς ἔρον εἶναι (ἴημι), menig een wenscht nog meer de begeerte naar dezen te stillen, II. 13, 638. Od. 5, 210. eens in pass. beteekenis: νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, nu zij door u de rampzalige krijg gewenscht, II. 16, 494.

ἐέλδωρ en ἔλδωρ, τὸ, indecl. poët. *wensch, verlangen, hevige begeerte*, alleen in de ep. vorm, II. 1, 45.

ἔλεω, z. αἰρέω.

ἐλεαίρω, verlengde ep. nevenvorm van ἐλεέω, ep. iterat. vorm impf. ἐλεαίρεσκον, *medelijden hebben, zich erbarmen*, met acc. παιδα, II. 6, 400. met κήδομαι, II. 2, 27.

ἐλεγχείη, ἡ (ἐλέγχο), ep. *verwijt, berisping, schimp, schandc*, II. Od. passim.

ἐλεγχῆς, ἐς, gen. ἐός (ἐλέγω), poët. superl. ἐλέγχιος, met verwijtingen overladen, beschimpt, schandelijk, verworpen, II. 4, 242. superl. II. 2, 285.

ἐλέγχος, τὸ, verwijt, berisping, schimp, schandvlek, ἐλέγχος ἔσται, II. 11, 315. ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο, dat zal ons slechts tot schande strekken, Od. 21, 329. vooral van eene schandelijke lafhartigheid bij het aanspreken van iemand, abstr. voor concr. κατ' ἐλέγχεα, laffe nietswaardigen, II. 2, 235.

ἐλέγω, aor. 1. ἤλεγξα, schande aandoen, beschimpen, met acc. τινά, Od. 21, 424. vandaar: versmaden, verachten. μή σῶγε μῦθον ἐλέγξης μήδε πόδας, smaad hunne woorden noch hun gedrag, maak niet, dat hun last hun tot schande verstreke, II. 9, 523.

ἐλέειν, z. αἰρέω.

ἐλεεινός, ἡ, ὄν (ἐλεος), medelijdenswaardig, II. 24, 309. beklagelijk, jammerlijk, het neutr. sg. en pl. als adv. ἐλεεινά, jammerlijk, II. 2, 314. comp. ἐλεεινότερος, II. 24, 504. superl. ἐλεεινότατος, Od. 8, 530.

ἐλέεω (ἐλεος), fut. ἐλήσω, aor. ἤλεσα, poët. ἐλέησα, 1) medelijden hebben met iem., zich over iem. erbarmen, τινά, II. pass. abs. medelijden ondervinden, II. 6, 484. 2) bejammeren, beklagen, II. 17, 346.

ἐλεήμων, ὄν, gen. ὄνος (ἐλεός), medelijdend, barmhartig, Od. 5, 191. † *ἐλεινός, ἡ, ὄν, att. v ἐλέεινος, h. Cer. 285. ἐλεητός, ὄνος, ἡ = ἐλεός, het medelijden, * Od. 14, 82.

ἐλεκτο, z. λέγω.

ἐλελιζώ (versterkte vorm van ἐλίσσω), aor. 1. act. ἐλέλεξα, aor. 1. med. ἐλελεξάμην, aor. 1. pass. ἐλελεχθην, ep. sync. aor. 2. med. 3 sg. ἐλέλικτο, II. 13, 558. in eene sidderende beweging brengen, 1) omdraaijen, σχεδίστην, Od. 5, 314, pass. 12, 416. in het algem.: doen sidderen, Ὀλυμπον, II. 1, 530. pass. sidderen, beven, 2) snel omwenden, zonder eene frequentat. betoek. op de vlugt slaan, II. 17, 278. pass. II. 6, 106. Med. 1) in kronkelingen voortslingeren, slangsgewijze voortgaan, van den draak, II. 2, 316. 2) even als pass. beven, sidderen, ἔγχοσ ἐλέλικτο, II. 13, 558.

Ἐλένη, ἡ, Helena, d. v. Zeus en Leda, zuster van Castor, Polydeuces en Clytaemnestra, gemalin van Menelaus, moeder van Hermione, beroemd door hare schoonheid, werd door den zoon van Priamus,

Paris, naar Troje gevoerd, en zoo oorzaak van den Trojaanschen krijg, II. 2, 161. 3, 164. Na de verwoesting van Troje, keerde zij met Menelaus naar Sparta terug, Od. 4, 148. sq. Bij Hom. is haar karakter geenszins ongunstig, vergelijk II. 3, 164. waar de oude Priamus haar zoo zeer toont te beminnen, schoon zij toeh de oorzaak der rampen was, II. 6, 345. 23, 762. Od. 4, 121. sqq.

*Ἐλενος, ὁ, Helenus, 1) z. van Priamus en Hecuba, een beroemd waarzegger, II. 6, 76. Volgens eene latere overlevering bleef hij alleen van Priamus zonen over, ging naar Epirus en huwde, na den dood van Neoptolemus, Andromache. 2) z. van Oenopion, II. 5, 707. ἐλεόθρεπτος, ὄν (τρέφω), in moerassen gevoed, in moerassen groeiend, ὄλιωv, II. 2, 776. †

ἔλεος, ὁ, medelijden, ontferming, II. 24, 44. †

ἐλεός, ὁ, de tafel, waarop de kok het vleesch legt: aanregttafel, II. 9, 215. Od. 14, 432.

ἔλεσκον, z. αἰρέω.

ἔλετος, ἡ, ὄν, wat men grijpen kan, neembaar, ἀνδρὸς ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν — οὐ ἐλετή, de ziel eens mans kan men niet grijpen, zoodat zij weder terugkeere, II. 9, 409. †

ἐλεύθερος, ἔση, ερον (ἐλεύθω), vrij; alleen ἐλεύθερον ἡμαρ, de dag der vrijheid, d. i. de vrijheid zelve, tegenstell. δοῦλον ἡμαρ, II. 6, 455. ἐλεύθερος κρήνη, het mengvat der vrijheid, d. i. dat tot vreugde over de herkregene vrijheid gemengd wordt, II. 6, 528.

*Ἐλευσινίδης, αὐ, ὁ, z. van Eleusis = Celeos, h. Cer. 105.

*Ἐλευστός, ἴνος, ἡ, st. in Attica, met eenen tempel van Demeter; beroemd door de Eleusinische mysteriën, die door jaarlijksche bedevaarten van Athene gevierd werden, nu *Lefsina*, h. Cer. 97. Ἐλευσίνιος δῆμος, vs. 490.

*Ἐλευστός, ἴνος, ὁ, vader van Celeos en Triptolemus, stichter van Eleusis, h. Cer. 490.

ἐλεφαρομαι (verw. met ἐλπω), dep. med. aor. 1. part. ἐλεφράμενος, door ijdele hoop bedriegen; in het algem. te leu stellen, bedriegen, van droomen, Od. 19, 565. (met betrekk. op ἐλέφας, als eene woordspeling), met acc. II. 23, 388.

ἐλέφας, αὐτος, ὁ, tand des olifants, elpenbeen, ivoor, bij Hom. alleen in deze be-

teekenis: van olifanten zelve spreekt hij niet; elpenbeen verkreeg men door den handel. Het wordt als opschik geprezen, II. 5, 583. benevens goud en zilver, Od. 4, 73. De bedriegelijke droomen komen door eene poort van elpenbeen; want elpenbeen konde, maar men dacht, door zijnen glans wel *licht* verspreiden, maar tevens door zijne ondoordringbare *donkerheid* bedriegen, cf. Schol. Od. 19, 560. *z. ὄνερος* en *ἐλεφαίρωμαι*.

Ἐλεφῆνωρ, ορος, ὁ, *z. van Chalcedon, vorst der Abanten voor Troje, II. 2, 540. 4, 462.*

Ἐλειῶν, ὄνος, ὁ, plaats in Boeotië, noord-westelijk van Tanagra, II. 2, 500. 10, 266. Als woonplaats van Amyntor zoeken de Grammatici het op den Parnassus, anderen nemen het voor Ἑλιώνη.

ἑλληλάδοτο,
ἑλήλαται, ἑλήλατο, } *z. εἰλιώνω.*
ἑλληλουθῶς,
ἑλθέμεν, ἑλθέμεναι, } *z. ἔρχομαι.*

Ἐλικῶν, ονος, ὁ, *z. van Antenor en ge- maal van Laodice, d. van Priamus, II. 3, 123.*

Ἐλικη, ἡ, aanzienlijke st. in Achaje, door Ion gesticht, met eenen heerlijken tempel van Poseidon. Zij werd Olymp. 101, 4. door eene aardbeving verwoest, II. 2, 575. 8, 203.

* ἑλικοβλέφαρος, ον (βλέφαρον), met bewegelijke wenkbraauwen, *levendig van blik. II. Od. passim.*

* ἑλικτός, ἡ, ὄν (ἔλισω), *gewonden, gebogen, krom, h. Merc. 192.*

* Ἐλικῶν, ὄνος, ὁ, Helicon, een beroemd gebergte in Boeotië, aan Apollo en de Muzen toegewijd, nu *Libona*. Volgens Hom. h. 21. was de berg ook aan Poseidon toegeheiligd.

Ἐλικῶνιος, ἡ, ον, 1) *Heliconisch, van den Helicon.* 2) subst. ὁ Ἐλικῶνιος, bijv. n. van Poseidon, II. 20, 404. Volgens de uitleggers naar de st. Helice in Achaje, waar Poseidon het meest vereerd werd, doch volgens den vorm beter naar den berg Helicon in Boeotië, *z. h. 21, 3.*

ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, *z. ἔλικωπι.*

ἑλικῶπι, ωπος, ὁ (ἔλισω), *met rollende oogen, met vurigen blik, als teeken van moed en jeugdig vuur, bijv. n. der Achiven, * II. 3, 190. en als bijz. fem. ἑλικῶπις, II. 1, 98. † als bijv. n. der Muzen, h. 33, 1.*

ἑλιξ, ἴκος, ὁ, ἡ, *adject. gebogen, gewonden, als bijv. n. der ossen, krom gehoornd. Ten onregte brengt men het tot de beenen terug, want het is ge-*

woonlijk met *εἰλποδες* verbonden, II. 21, 448. Od. 1, 92.

ἑλιξ, ἴκος, ἡ, subst. eigenl. alles wat gewonden is; bijz. de *armband*, II. 18, 401. † h. Ven. 87.

ἔλισσεται, impf. van *λίσσομαι*.

ἔλισω (ἐλιξ), poët. impf. *εἰλισσόμεν, II. 12, 49. part. aor. 1. act. ἐλξας, aor. 1. med. ἐλιξάμεν, aor. pass. part. ἐλιχθεῖς.* 1) *wenden, draaijen, wentelen, omwenden, om den eindpaal, περί τέρματα, II. 23, 306. in part. aor. de weder omgewende, namelijk van de vlugt, II. 12, 74. II) med. 1) zich wentelen, draaijen, ἀμφι, h. 6, 40. met acc. h. 32, 3. zich kronkelen van den draak: περί χειρῆ, II. 22, 95. van den veldamp, dwarrelen, II. 1, 317. vandaar ook: zich heen en weder draaijen, heen en weder loopen, van Hephaestus: — περί φύσας, om de blaasbalgen loopen, II. 18, 372. van het wilde zwijn: διὰ βήσας, II. 11, 283. 2) even als het act. draaijen, wentelen, met acc. κρηλήν σφαιρηδόν, II. 13, 204.*

ἑλκεσίπενλος, ον (πέπλος), *met een lang sloopend gewaad, bijv. n. der Trojaansche vrouwen, II. 6, 442.*

ἑλκεχίτων, ον (χίτων), *met een lang onderkleed, sloopend van dragt, II. 13, 685. † ἑλκέω, poët. bijvorm van ἔλκω, van hetwelk behalve imperf. ook fut. ἐλκήσω, aor. 1. act. ἤλκησα, aor. 1. part. ἐλκηθεῖς voorkomt en wel in versterkte beteekenis: heen en weder slepen, scheuren, met acc. νέκω, II. 17, 395. ἐλκηθεῖσαι θυγατρεις, de weggesleepte dochters, II. 22, 62. vandaar: mishandelen, onteeren, γυναικα, Od. 11, 580.*

ἑλκηθμός, ὁ (ἑλκέω), *het scheuren, wegslepen, mishandelen, II. 6, 465. †*

ἑλκητρον, *z. ἔλκω.*

ἑλκος, εος, τό, *wonde, ἑλκος ὕδρου, de door de slang veroorzaakte wonde, II. 2, 723.*

ἑλκυστάζω, poët. *nevenvorm van ἔλκω, trekken, slepen, alleen part. praes. * II. 24, 21.*

* ἑλκύω, poët. *nevenvorm van ἔλκω, aor. ep. ἑλκῦσα, Batr. 235.*

ἔλκω, *nevenv. ἐλκέω, ἐλκίω, dual. praes. conj. ἑλκητρον (door εἶν op te lossen), Od. 13, 32. infin. praes. ἐλκόμεναι en ἐλκόμεν, poët. v. ἔλκειν, alleen praes. en impf. nooit met augm. als alleen εἰλκων, h. Cer. 309.*

1) *trekken, slepen, voortsleepen, voorttrekken, van levende en levenloze dingen, met acc. — τινά ποδός, iem. bij den voet, II. 13, 383. Od. 16, 276. — ἐκ δέφροιο,*

en, II. II. passim. — ἀροτρον νεῖσο, den ploeg door het bouwland trekken, II. 10, 352.
 alles, van muilezels, II. 17, 744. — διστόν ἐκ
 ad, II. ζωστήρος, II. 4, 213. zoo βέλος, ἔγχος, νευρήν
 γλυφιδας τε, de pees en de kerven aan-
 trekken, om af te schieten (niet van het
 spannen des boogs), Od. 21, 419. II. 4,
 122. z. ἀνέλω. — ἔλκειν τάλαντα, de weeg-
 schaaf ophangen, II. 8, 72. om te we-
 gen. νῆας ἀλαδε, de schepen naar zee trek-
 ken (van het land af), II. 2, 152. pass.
 14, 100. II) med. trekken, met betrek-
 king tot het subj. — ἔλφος, zijn zwaard,
 αἰγιών, II. 1, 194. χαίτας ἐκ κεφαλῆς προθελύνουσ,
 zich de haren met wortel en al uittrek-
 ken, II. 10, 15. — τόξον ἐπὶ τινὶ, den boog
 tegen iemand trekken, namelijk τόξου
 πῆχυν, II. 11, 584. — ἐπωκίνιον, van den
 oopen, u leeuw, II. 17, 136.
 n de bla ἔλλαβε, z. λαμβάνω.
 n het wil Ἑλλάς, ἄδος, ἡ, 1) oorspronk. eene
 13. 2) en st. in Phthiotia, volgens de overlevering,
 n, met aa door Hellen gesticht; hare ligging is on-
 bekend. Met Phthia behoorde zij tot het
 een lang gebied van Achilles en was de zetel van
 Trojaan de heerschappij der Aeaciden, II. 2, 683.
 2) het gebied der st. Hellas, tusschen
 n lang or den Asopeus en Enipeus en niet Phthia,
 II. 13, 685. de heerschappij van Pelous, II. 9, 395.
 eo, van het Od. 11, 495. 3) in verbinding met Ar-
 fut. ἔλπη part. ἔλπη kte betee-
 t, schraan ἔλλεδανός, ὁ (ἔλλας), de band, het touw
 van stroo, om de schoven te binden,
 hters, II. II. 18, 553. + h. Cer. 457.
 , ontens * ἔλλειπω (ἐν, λείπω), impf. ἐνέλειπον, 1)
 daarin teruglaten, 2) intransit. achter-
 blijven, onderdoen, h. Ap. 213.
 465. + ἔλλην, ἡνος, ὁ, plur. οἱ Ἕλληνες, de
 Hellenen, hoofdstam der oorspronkelijke
 bewoners van Griekenland, welke, vol-
 gens het verhaal, hunnen naam hadden
 van Hellen, z. van Deucalion, eerst aan
 den Parnassus in Phocis woonden, en
 toen naar Thessalië verhuisden. Bij Hom.
 eigenl. de bewoners der st. en van het
 gebied Hellas in Thessalië, die door de
 verdrijving der Pelasgen magtig gewor-
 den waren, II. 2, 684. In zoo verre de
 Hellenen met de Argiven de magtigste
 stammen der Grieken bij Troje waren,
 omvat Hom. alle de Grieken onder den
 naam Πανελλήνες, II. 2, 530.
 venlooze Ἑλλησποντος, ὁ, de zee van Helle,
 iem. bij naar de aldaar verdronkene Helle, d. van
 S. — ἐν ἑλί

Dardanellen of van Gallipoli, II. 2, 845.
 ἔλλισάμην, } z. λίσσομαι.
 ἔλλισσεται, }
 ἔλλιτανεύε, z. λιτανεύω.
 ἔλλως, ὁ, jong hert, — ποικίλος, Od.
 19, 228. +
 ἔλοιμι, z. αἰρέω.
 ἔλον, ἔλομην,
 ἔλος, εος, τό, moeras, laag weiland,
 vochtige bodem, broeckland: εἰαμένη ἔλος,
 laagte van een moeras, II. 4, 483. Od.
 14, 474.
 ἔλος, ους, τό, 1) st. aan zee in La-
 conie boven Gythium, volgens de over-
 levering door Heleus, z. van Persesus,
 gesticht, of, beter, naar de moerassen
 alzoo genoemd. Zij werd naderhand door
 de Spartanen verwoest en de ingezetenen
 werden tot lijfeigenen gemaakt, van daar
 de naam Heloten, II. 2, 584. 2) een vlek of
 eene streek in Elis aan de rivier Alpheus,
 in Strabo's tijden onbekend, II. 2, 594.
 ἔλωσι, z. ελαίνω.
 ἔλις, ἴδος, ἡ, hoop, ἐν ἐλπίδος αἴσα, er
 is nog een gedeelte van hoop, er is nog
 eenige hoop, Od. 16, 101. h. Cer. 37.
 Ἑλπήνωσ, ορος, ὁ, voc. Ἑλπήνωσ, med-
 gezelschap van Ulysses, die door Circe ver-
 anderd werd in een zwijn, doch door
 Ulysses bevrijd. Door den wijn bevan-
 gen, was hij op het dak ingeslapen,
 stortte naar beneden en brak den nek,
 Od. 10, 350. Ulysses ziet hem in de on-
 derwereld, Od. 11, 51.
 ἔλπω, poët. 1) act. hoop doen opvat-
 ten, doen hopen, τῶν, Od. 2, 91. veel-
 vuldiger, 1) med. ἔλπομαι, ep. ἔλλομαι,
 perf. ἔολπα, plusqpf. ἐώλπειν met betoek.
 van het praes. en imperf. hopen, ver-
 wachten, meenen, vermoeden, II. 7, 199.
 en in kwaden zin: duchten, vreezen,
 II. 13, 8. ook absol. ἔλπομαι, II. 18, 194.
 het heeft. a) den acc. νίαν, II. 13, 609.
 b) gewoonlijker den infin. van alle temp.
 II. 3, 112. of met acc. en infin. οὐδ'
 ἐμὲ νῆδα γ' οὕτως ἔλπομαι γενέσθαι, ik ge-
 loof niet, dat ik zoo onvatbaar ben ge-
 boren, II. 7, 198. Naar het verschil des
 zins staat infin. praes. perf. fut. aor.
 II. 9, 40. Od. 6, 297. II. 15, 288. Dik-
 wijls vindt men θυμῶ, κατὰ θυμὸν, ἐν στή-
 θεσσιν er bij; ook θυμὸς ἔλπεται (imperf.
 zonder augment, uitgezonderd Od. 9,
 419).
 ἔλωρη, ἡ, poët. = ἐλις, hoop, met
 infin., * Od. 2, 280.

ἔλσαι, z. εἶλω.

ἔλσω, att. ἐλώω, alleen aor. 1. pass. ἐλώσθη, wenden, kronnemen, pass. zich wenden, krommen, buigen, προπάροιθε, ποδῶν, II. 24, 510. ἐπὶ γαστέρῳ ἐλώσθεις, onder den buik gekromd, Od. 9, 433. ξυμός ἐπὶ γαίαν ἐλώσθη, de disselboom sloeg tegen den grond.

ἔλαχ, z. ἔλαω.

ἘΛΩ, ἔλλω, ongebruik. thema van εἶλω.

ἘΛΩ, z. αἰρέω.

ἔλων, z. ἐλαίνω.

ἔλωρ, ωρος, τὸ (ἐλεῖν), 1) vangst, roof, buit, inzonderh. van onbegravene lijken, die de roof (ἔλωρ καὶ κύρμα) der vijanden worden, II. 5, 488. of van vogels en honden, Od. 3, 271. 2) ἔλωρα, τὸ Πατρόκλοιο, de roof van Patroclus, d. i. de straf voor het verslaan van Patroclus, II. 18, 93.

ἔλώριον, τὸ = ἔλωρ, buit, plur. II. 1, 4. †

ἐμβαδὸν (ἐμβαίνω), adv. te voet, te land, II. 15, 505. †

ἐμβαίνειν (βαίνω), aor. 2. ἐνέβην of ἐμβην, conj. ἐμβήη, ἐμβήη τ. ἐμβή, perf. ἐμβέβηκα, 3 plur. ἐμβέβασαν, part. ἐμβεβώς, 1) intransit. ingaan, instijgen, bestijgen, νηὶ ἐν νηὶ, in het schip, II. passim. absol. II. 2, 169. ἵπποις καὶ ἄρμασι, in den wagen, II. 5, 199. overdragt.: μολυβδαίνη, κατὰ βοός κέρας ἐμβεβαυῖα, loodkogel aan den hoorn van den stier vastgemaakt, II. 24, 81. 2) optreden, opgaan, τινὲς, Od. 10, 164. absol. ἐμβητον. gaat er op los, zegt Antilochus tegen de paarden, II. 23, 403. (in de renbaan) 3) er tusschen komen, II. 16, 94. 4) transit. aor. 1. ἐνέβησα, er doen ingaan, inbrengen, Od. 11, 4. tm.

ἐμβάλλω (βάλλω), aor. 2. ἐνέβαλον, ep. ἐμβαλον, infin. ἐμβαλεῖν, 1) inwerpen, naar den verschillenden zamenhang: inslingeren, leggen, brengen, geven, woonl. τὶ τι, zelden ἐν τι, πῦρ νηὶ, vuur in het schip werpen, II. 15, 598. τινὰ πότιφ, II. 14, 258. — τὶ χερσίν, iets in de handen geven, II. 14, 218. in ongunstigen zin, II. 21, 47. — τινὰ εὐνῇ, iem. naar de legerstede brengen, II. 18, 85. κώπη, de hand aan de roeiriemen slaan, versta χεῖρας, Od. 9, 489. 2) overdragt. van het gemoed: — ἱμερον θυμῷ, hevig verlangen in het gemoed leggen, brengen, II. 13, 139. — μένος τι, II. 10, 366. ook met dubbel. dat. — σθένος

τῶν καρδίη θυμῷ, iem. kracht in het gemoed leggen, II. 14, 251. II) med. voor zich inwerpen, κληρούς, II. 23, 352. overdragt.: τὶ θυμῷ, zich iets in het hart leggen, II. 10, 447.

ἐμβασιλεύω (βασιλεύω), koning zijn, heerschen, τινί, over iem. II. 2, 572. Od. 15, 413.

* Ἐμβασιχῦτρος, ὁ (χῦτρα), pottenbeklimmer, komische naam eener muis, Batr. 137.

ἐμβεβάσαν,

ἐμβεβώς,

ἐμβήη, ἐμβήη,

ἐμβή,

ἐμβλαπτω,

vroegere lezing, II. 6, 39. nu gescheiden.

ἐμβροέμομαι (βρέω), dep. med. in ruischen, snitzen, razen, ἰστίφ, II. 15, 627. †

ἐμβρῶν, τὸ (βρῶν), eigenl. de ongeborene vrucht in de baarmoeder, het ras geboren lam, * Od. 9, 245.

ἐμεθεν,

ἐμεῖο, } z. ἐγώ.

ἐμέμνηρον, z. μηπάομαι.

ἐμεν, ἐμεναι, z. εἶμι.

ἐμεν, ἐμεναι, z. ἴημι.

ἐμέο, ἐμεῦ, z. ἐγώ.

ἐμέω, uitspruwen, αἵμα, II. 15, 11. †

ἐμικτο, z. μίννυμι.

ἐμμαθε, z. μαθάνω.

ἐμμάπτω, poet. adv. dadelijk, snel, sproedig, met ἀπόρουσε, II. 5, 836. ἰπάκουσε, Od. 14, 483. (waarschijnl. van μαπέειν = μάπτειν, grijpen, of onwaarschijnlijker van ἄμα τῷ ἐπει, met het woord).

ἐμμεμαῶς, νῆα, ὄς (μεμαῶς), ep. aandringend, stormend, hevig, * II. 5, 838.

z. μέμαα.

ἐμμεν ἐς ἐμμεναι, z. εἶμι.

ἐμμενές (neutr. van ἐμμενής), adv. volhardend, bestendig, altijd ἐμμενές αἰεὶ, II. 10, 361. Od. 9, 386.

ἐμμορα, z. μελομαα.

ἐμμορός, ὄν (μόρος), deelachtig, met gen. τμηῆς, Od. 8, 480.

ἐμός, ἧ, ὄν (ἐμοῦ), adject. pron. possess. mijn, mijne, mijne, zelden met artik. zamengetrokken, τοῦμός, II. 8, 360. door den gen. van αὐτός versterkt: ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, mijn eigene nood, Od. 2, 45. h. Ap. 328.

ἐμπάζομαι, ep. dep. med. alleen in praes. en imperf. zich aan iets bekreunen, zich gelegen laten liggen, acht geven, met gen. θεοπροπίης, II. 16, 50.

dikwijls in de Od. eens met acc. *ἰκέτας*, Od. 16, 422.

ἔμπαῖος, *ον*, ep. adject. = *ἐμπερος*, *κυνδῖγ*, *ervaren*, met gen. *ἐργῶν*, * Od. 20, 379.

* *ἐμπᾶλιν* (*πάλιν*), adv. *rugwaarts*, *terrug*, h. Merc. 78.

ἐμπάσσω (*πάσσω*), aor. 1. *ἐπέπασα*, ep. *σα*, *instrouwen*: bij Hom. *inwerken*, *inweeven*, met acc. II. 3, 126. † *tnesis*, II. 22, 441.

ἐμπεδος, *ον* (*πέδον*), eigenl. in den grond staande: 1) *vaststaand*, *onverwrikbaar*, *onverzwakt*, *τείχος*, *βῆι*, *ἕ*, *μένος*, *τοῖον* *ἐμπεδα* *κεῖται*, scil. *γέρα*, zij liggen daar voor hen nog onaangeroerd, II. 9, 335. 2) van tijd: *bestendig*, *durend*, *φυλακή*, II. 8, 521. *κομδῆ*, Od. 8, 453. 3) overdragt.: *vast*, *standvastig*, *volhardend*, *φρένες*, II. 6, 352. Od. 18, 215. II. 20, 183. het neutr. sg. en plur. *ἐμπεδον* en *ἐμπεδα*, in dezelfde beteekenis, 1) *vast*, *standvastig*, *μένειν*, 2) *bestendig*, *onophoudelijk*, *altijd door*, *τίτιων*, Od. 19, 113.

* *ἐμπελάζω* (*πελάζω*), fut. *σω*, intransit. *naderen*, *δῶμ*, h. Merc. 523.

ἐμπεσῖν, *z.* *ἐμπίπτω*.

ἐμπης, ep. en ion. *τ.* *ἐμπας* (eigenl. *ἐν πᾶσι*), 1) *in alle gevallen*, *over het geheel*, *geheel en al*, Od. 2, 191. 18, 354. II. 7, 196. 12, 326. waar het ook bij n. 2. kan gebracht worden. 2) *met al dat*, *niet tegenstaande*, *des al niet temin*, dikw. *ἀλλ' ἐμπης*, maar des niet tegenstaande, II. 1, 562. Od. 4, 100. of *δε*, Od. 3, 209. 3) met *περ* versterkt het dit: *πλέοντα* *πέρ* *ἐμπης*, hoeezeer hij ook dronk, II. 14, 1. Od. 15, 361. 4) volgens de Grammat. zoude het II. 14, 174. *ὁμοίως* beteekenen, doch ten onregte.

ἐμπλήμλημι en *ἐμπίπλημι* (*πλήμλημι*), aor. 1. *ἐπέπλησα*, aor. 1. med. *ἐνεπλησάμην*, aor. 1. pass. *ἐνεπλήσθην*, infin. *ἐνεπλησθήναι*, ep. syncop. aor. 2. med. *ἐμπλήρητο*, Od. 8, 16. 1) *aanvullen*, *vol maken*: *τι* *τινος*, iets e.gens mede: *ἕδερα* *ὑδατος*, II. 21, 311. *θυμὸν* *ὀδύνας*, Od. 19, 117. absol. *τινά*, iem. *verzadigen*, Od. 17, 503. vand. pass. aor. 1. *ἴος* *ἐνεπλησθήναι* *ὀφθαλμοῖς*, zich met de oogen aan den zoon verzadigen, Od. 11, 452. II) med. 1) *zich vul-len*, *τινός*, ergens mede, II. 21, 607. Od. 7, 221. bijzonder aor. 2. med. Od. 8, 16. 2) *voor zich opvullen*, *τι*: van de Cyclopen, — *μεγάλην* *νηδὴν*, Od. 9, 296. en met gen. *μένεος* *θυμὸν*, II. 22, 312.

ἐμπίπτω (*πίπτω*), aor. *ἐπέπεσον* en *ἐμπεσον*, 1) *invallen*, *op vallen*, *nederstorten*, met dat. *πῦρ* *ἐμπεσε* *νηόν*, het vuur viel op de schepen, II. 16, 113. *ἐν* *ἕλῃ*, II. 11, 155. *ἐπέπεσε* *ζωστήρι* *διστός*, de pijl drong in den gordel, II. 4, 134. 2) overdragt. van menschen: a) *instorten*, *in-dringen*, met dat. *ὑμῖν*, in het gerecht, II. 11, 297. *προμάχοις*, Od. 24, 526. δ) van het gemoed: *χόλος* *ἐμπεσε* *θυμῷ*, toorn beving zij gemoed, II. 9, 436. met dub-belen dat. II. 16, 206.

ἐμπλειος en *ἐνίπλειος*, *η*, *ον*, ep. *τ* *ἐμπλειος* (*πλέος*), *aangevuld*, *vol*, met gen. * Od. 14, 113. † alleen in den ep. vorm. *ἐμπληγθῆν* (*ἐμπλήσω*), adv. *onbezonen*, *onbedachtelyk*, Od. 20, 132. † *ἐμπλην* (*πλάω*, *πελάζω*), adv. *digt er bij*, *nabij*, *naast*, met gen. II. 2, 526. †

ἐμπλήσατο, } *z.* *ἐμπιπλήμη*.

ἐμπλήστο, }

ἐμπλήσω, *z.* *ἐνπλήσω*.

ἐμπνέω, ep. *ἐμπνεύω*, aor. 1. *ἐπέπνευσα* en *ἐμπνευσα*, 1) *inblazen*, *opblazen*, met dat. van paarden: *μᾶλ'* *ἐμπνεύοντε* *μεταφρόνω*, digt op den rug snuivende, zeer nabij, II. 17, 502. met acc. *ἰστίον*, in het zeil, van den wind, h. 6, 133. 2) overdragt.: *inblazen*, *ingeven*, *τι* *τινι*, iemand iets, van Goden: *μένος*, *θάρος* *τινι*, II. 10, 482. Od. 9, 381. met infin. Od. 19, 138.

ἐμπουέω (*πούέω*), fut. *ήσω*, 1) *inmaken*, *invoegen*, met acc. II. 18, 490. *ἐν* *πύργοις* *πύλας*, deuren in de poorten, II. 7, 438. 2) med. even als activ. h. Merc. 527.

ἐμπολύω (*ἐμπολή*), ep. impf. med. *ἐμπολώντο*, *inkoopren*; med. *voor zich inkoopren*, met acc. *βλοταν*, Od. 15, 456. † *ἐμπορος* (*πόρος*), ieder die op vreemde schepen ter zee reist, een *zeevarende*, *reiziger*, *passagier*, naderh. *εμβάτης*, * Od. 2, 319.

ἐμπρηθῶ = *ἐνπρηθῶ*, w. m. *z.* *ἐμπρηθῆτης*, *ὁ* (*πῦρ*, *βαίνω*), *in het vuur gaande*, *τεβίους*, II. 23, 702. †

ἐμφορέω, *nevenvorm* van *ἐμφέρω* (*φορέω*), *indragen*, *alleen pass.* *κύμασιν* *ἐμφορόεντο*, zij werden in de golven ingedragen, dobberden op de baren, * Od. 12, 419. *ἐμφύλος*, *ον* (*φύλον*), *tot hetzelfde volk of tot denzelfden stam behoorend*, *inheemsch*, *ἀνῆρ*, Od. 15, 275. †

ἐμφύω (*φύω*), aor. 1. *ἐτέφυσα*, aor. 2. *ἐτέφυν*, perf. (*ἐμτέφυνκα*), alleen 3 pl. *θετεφύσασ*, part. fem. *ἐμπεφυσῖα*. 1) trans. praes. act. fut. en aor. 1. *ἐνπλάντην*, *verschaffen*, *ingeven*: *τι* *τινι*, *θεός* *μοι* *ἐν* *φρεσίν*

οἷμας παντοίας ἐπέφουεν, een God heeft mij verschillende zangwijzen in het hart gegeven, Od. 22, 348. 2) intransit. med. aor. 2. en perf. act. *aangeboren worden, uitwassen, uitspruiten*, met dat. τριχες κρανίω ἐμπεφύασι, de haren zijn den schedel der paarden ontwassen, zijn uitgesproten, op enz. Il. 8, 84. vandaar overdragt.: *zich vast aan iets houden, omklemmen*, ὡς ἔχει ἔμπεφυσία, zoo klemde zij zich aan hem vast, Il. 1, 513. met dubb. dat. ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ voor ἐπέφου, zij hield zijne hand vast, Il. 6, 253.

ἐν, poët. ἐνί, ep. εἰν, εἰνί. 1) praep. met dat. grondbet.: *in, aan, op*. 2) van plaats gebruikt, beteekent ἐν. a) *het zijn in, op*, eene plaats: ἐν γαλήνῃ, ἐν δόμοισι, zoo ook bij geograph. bepalingen: ἐν Ἀργεῖ, ἐν Τροίῃ. b) *het omgeven zijn*, door iets: οὐρανός ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν, Il. 15, 192. dikwijls van personen: *tusschen, onder*, van het zijn in eene menigte: ἐν ἀθανάτοισι, vandaar: *voor, in tegenwoordigheid van* (omgeven door den kring van toehoorders), ἐν πᾶσιν, Od. 2, 194. overdragt.: *van de uit- en inwendigz omstandigheden*, waarin men zich bevindt: ἐν πολέμῳ, ἐν φιλότιμῳ, Il. 7, 302. 9, 230. zoo ook van personen, in wier magt iets staat: δυνάμει γὰρ ἐν ἡμῖν, de magt is bij u, Od. 10, 69. Il. 7, 102. c) *het op elkander zijn*: ἕστη ἐν οὐρανοῖσιν, op de bergen: ἐν ἵπποισι. d) *het aan elkander en daarbij zijn: daarbij*. ἐν ὀφθαλμῷ, aan den hemel, Il. 8, 555. 2) om eene oorzaak aan te wijzen: a) *van middel en werktuig*: ὄραν, ἰδεῖν ἐν ὀφθαλμοῖσιν, voor, met de oogen zien, Il. 1, 587. — verder: ἐν χειρὶ λαβεῖν, met de handen grijpen, vatten, Il. 15, 229. Od. 9, 164. b) *om een gevolg aan te duiden: naar, volgens*: ἐν μόλῃ, i. e. κατὰ μόθῳ, Od. 22, 54. 4) *dikwijls staat schijnbaar ἐν voor εἰς bij de verba van beweging*, terwijl deze tevens het denkbeeld van *daarop volgende rust* bevatten, zoo ἐν γούνασι πίπτειν, op de knie vallen en daarop liggen, Od. 1, 200. *Dikwijls βάλλειν ἐν κοίτησιν, ἐν τεύχεσσιν ἔδουον*, Il. 23, 131. 5) *soms staat bij ἐν de genit. waarbij een substant. ingevoegd moet worden*: ἐν Ἀλκινόοιο, namelijk οἰκῷ, Od. 10, 282. vooral εἰν Αἰθίοιο, Il. 22, 389. 6) *ook staat ἐν dikwijls achter het substant. Il. 18, 218. vooral ἐνί, waarin de accent dan op de eerste syllabe teruggaat, Il. 7,*

221. II) adv. ἐν dikwijls zonder casus als adverb. van plaats: *daarin, daarbij, daarop, daaraan*, Il. 1, 588. Od. 1, 51. 2, 340. waar men het soms als eene tmesis verklaart. III) *in samenstellingen behoudt het de adverbiale beteekenis en duidt een vertoef of bevinden van iets aan.*

ἐν, z. εἰς.
ἐνώϊον, infin. praes. ἐνωϊόμεν, aor. I. med. ἐνηράμην, 1) *vernieten, doodden, tινά in de II. altijd in den slag, met bijvoeging van: τοῦτ', χαλκῷ; πολλοὶ σοὶ Ἀχαιοὶ ἐνωϊόμεν*, vele Achiven hebt gij te doodden, Il. 6, 229. 2) *Med. in de beteekenis van het act. met betrekk. tot het subject. met acc. Il. 6, 33. Od. 4, 424. en overdragt.: μηκέτι χρεῖα καλὸν ἐνωϊεο*, bederf uwe schoone huid niet, Od. 19, 263.

ἐνωϊόμοιο, ον (αἰσμοιο), eigenl. *wat in het noodlot is. 1) noddlot aanduidend, voorspellend, gunstig, fatalis*, Il. 2, 353. ἐνωϊόμοιο μηθήσασθαι, voorspellende woorden spreken, van den wigchelaar, Od. 2, 159. 2) *betamelijk, billijk, regtvaardig, ἀνιη, φρένες*, neutr. sg. als adverb. ἐνωϊόμοιο ἔλθειν, ter regter tijd komen, Il. 6, 519.

ἐνωϊόμοιο, ον (ἀλγμοιο), *gelijk, gelijkvormig*, τῶν, Il. 5, 5. ook τὶ, in iets, θεοῖσι αἰδῆν, Od. 1, 371.

ἐνώϊοιο, z. εἰνώϊοιο.
* ἐνώϊοιο, ον (ἄλι) = εἰνώϊοιο, *in zee*, h. Ap. 180.

ἐνωϊόμοιο (ἀμέλω), *er in melken*, met dat. Od. 9, 223. †

ἐναντία (ἔντα), adv. *tegen, tegenover*, met gen. Il. 20, 67. †

ἐναντίβιον, adv. van ἐναντίβιος (βία), *met geweld tegenstrevend; in het algem. tegen, openlijk, μαχέσασθαι, μῆναι*, Il. Od. passim.

ἐναντίως, ἢ, ἰων (ἀντιός), 1) *tegenover, in het aangezigt*, met dat. Il. 6, 251. *zichtbaar*, Od. 6, 329. 2) *tegenoverstaande, tegen*, in vijandelijken zin, meest met gen. Ἀχαιῶν, Il. 5, 497. *Dikwijls acc. neutr. ἐναντίον*, als adverb. met μαχέσθαι, μῆναι, ἔλθειν.

ἐνώϊοιο, z. νᾶσσοιο.

ἐνώϊοιο, τὰ (ἐνώϊοιο), *de aan den gedooden vijand ontnomene wapenuitrusting, spolia; in het algem. oorlogsbuit, buit, ἐνώϊοιο βροτόντα*, bloedige wapenbuit, * Il. 6, 480. sg. is ongebruikelijk.

ἐνωϊόμοιο, εἰς, *zichtbaar, duidelijk, kenmerkend, openlijk; meest van de verschij-*

ningen der Goden, als zij zich in huone ware gedaante aan de menschen toonen: χαλεποὶ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, de Goden zijn gevaarlijk (niet gemakkelijk), als zij ligchamelijk verschijnen, II. 20, 131. Od. 7, 201. ἐναργεῖς ἄνευρον, een duidelijke droom, Od. 4, 841. (Volgens sommigen van ἀργός, ἀργής, wit, helder; volgens anderen van ἐν ἔργῳ).

Ἐνῶρηρός, νῆα, ὄς (part. perf. van ἐνάρω), slechts als adject. ingevoegd, vastgemaakt, Od. 5, 236. †

ἐναρῶω (ἐναρα), fut. ἐναρῶω, aor. 1. ἐνάραξα, eigenl. 1) eenen gedooden vijand nitschudden, bij Hom. met dubbel. acc. τινὰ ἔρπτα, iem. de wapenrusting uittrekken, II. 17, 187. 2) in den slag dooden, II. 5, 155. in het algem. moorden, II. 11, 101.

ἐναρῖθμος, ὄν (ἀριθμός), 1) medeggeteld, medegerekend, Od. 12, 65. 2) gerekend, gezien, ἐν βούλῃ, II. 2, 201.

ἐνάτος, ἀτή, ατον en εἵνατος, de negende, II. 2, 213.

* ἐναύσαν, z. ναύς.

ἐναυός, ὄ (αὐλός), poët. 1) holte, groeve, door de bergstroomen veroorzaakt, II. 16, 71. de bergstroom zelf, II. 21, 283. 2) het dal, h. Ven. 74.

ἐνδείκνυμι (δείκνυμι), aantoonen, alleen med. zich aan iemand toonen, Πηλεΐδῃ ἑνδείξομαι, ik zal mij tegen Achilles verklaren, of (naar de scholia) ik zal mij tegen hem verdedigen; ἀπολογησομαι, II. 19, 83. †

ἐνδεκα (δέκα), indecl. elf, II. Od. passim. ἐνδεκάπηγος, v (πήγος), elf ellen lang, γγος, * II. 8, 494.

ἐνδέκατος, η, ὄν, de elfde, ἡ ἐνδεκάτη, absol. versta ἡμέρα, Od. 2, 374.

ἐνδέξιος, ἰη, ἰων (δέξιος), ter regter kant: van de regterhand af, ἐνδέξια σήματα, teekenen aan den regterkant, II. 9, 236. z. δέξιος. Dikwijls als adverb. ἐνδέξια, van den regterkant af, regtsch; deze rigting werd in alle gewigtige gevallen in acht genomen, als iets goeds beduidend, II. 1, 597. bij het loten, II. 7, 184. zoo ook de bedelende Ulysses, Od. 17, 365. 2) later: bedreven, geschikt, doortrapt, h. Merc. 454.

ἐνδέω (δέω), aor. 1. ἐνέδησα, in-, aanbinden, boeijen, met acc. νευρήν, II. 15, 469. τί ἐν τωι, Od. 5, 260. overdragt.: Ζεὺς ἐνέδησε μὲ ἀτη, Zeus verstrikte mij in ongeluk, II. 2, 111. 9, 18. (vergeelijk ἐφάπτω).

* ἐνδίδομαι (ἐνδός), dep. onder den vrijen hemel zijn, h. 32. 6.

ἐνδίημι (δίημι), 3 plur. impf. ἐνδίησαν v. ἐνεδίεσαν, verjagen, verdrijven, II. 18, 584. † z. δέμα.

ἐνδίνα, τῷ, de ingewanden, het inwendige, II. 23, 806. † (van ἐνδον, misschien ook de onder het barnas verborgene deelen, eene twijfelachtige plaats).

ἐνδίος, ὄν, op den middag, ἐνδίος ἦλθε, Od. 4, 450. II. 11, 726. van Διός, ongebruikelijk stamw. bij Διός, de heldere lucht, vandaar, op den middag, op het helderste van den dag, terwijl het des morgens en des avonds nevelig is, z. εὐδός, ἤερι, ἤερίος.

ἐνδοθεν (ἐνδον), adv. 1) van binnen, van binnen uit, — ὑπακούειν, Od. 4, 283. 2) binnen in, met gen. αὐλῆς, II. 6, 247.

ἐνδοθι (ἐνδον), adverb. binnen, II. 6, 498. innerlijk, met θυμός, II. 1, 243. Od. 2, 312. binnen in, met gen. πύργων.

ἐνδον (ἐν), adv. 1) in, binnen, te huis, ἐνδον εἶναι, van de woning, II. 10, 378. 2) met gen. Διός ἐνδον, in het huis van Zeus, II. 20, 13. 23, 200.

ἐνδουπέτω (δουπέω), aor. 1. ἐνδούπησα, inkletteren, met gedruiisch invallen, met dat. μέσσω ἐνδούπησα, ik stortte mij er midden in, Od. 12, 443.

ἐνδύκως, adv. zorgvuldig, ijverig, trouw, innig, in de II. zelden: — τρέφειν, II. 23, 90. in de Od. dikwijls met πέμπειν, ἀπολούειν (misschien van ἐν en δύω, indringend, vergel. ἀτρεκής van τρέω).

ἐνδύνω = ἐνδύομαι, alleen impf. ἐνέδυνε, II. 2, 42.

ἐνδίω (δύω), aor. 1. ἐνέδυσσα, aor. 2. ἐνέδυν, part. ἐνδύς, aor. 1. med. ἐνεδυσάμεν, 1) aantrekken, bekleeden, τινὰ, Batr. 160. 2) anders intrans. ingaan, zich aantrekken, aandoen, met acc. χιτῶνα, II. 5, 735. χαλκόν, II. 11, 16.

ἐνέηκα, z. ἐνέημι.

ἐνέικαι, z. φέρω.

ἐνεέμι (εἶμι), imperf. ἐνεην, 3 plur. ἐνεσαν, er in, er bij zijn, zich bevinden, II. 1, 593. met dat. ἐνελθ μοι ἦτορ, mogt in mij een hart zijn, II. 2, 490.

ἐνεκα, ep. εἵνεκα, Od. 17, 288. praep. wegens, om den wil van, met gen. διο nu eens voor, dan achter gezet wordt, ἀρητήρος ἐνεκα, II. 1, 94.

ENEKΩ, ongebr. stamw. van eenige tijden van φέρω.

ἐνεήκοντα, ep. ἐνήκοντα, indecl. negentig, II. 2, 502.

ἔνένιπον, }
 ἐνένιπτεν, } z. ἐνένιτω.
 ἐνένισπον, z. ἐνένισπω.
 ἐνέπω en ἐνένέπω, imperat. ἐννεπε, opt. ἐνέπομι, part. ἐνενών, impf. ἐνέπον en ἐννεπον, aor. ἐνέσπον, infin. ἐνισπεῖν, conj. ἐνέσπω, optat. ἐνέσπομι, fut. ἐνέσω, II. 7, 447. Od. 2, 137. en ἐνέσπησω, Od. 5, 98. 1) aankondigen, verhalen, melden, berigten, verkondigen, τὶ τινα, iemand iets, μῦθον, ὄνειρον, ὄλεθρον, II. 8, 412. ἀνδρα μοι ἔννεπε, meld mij den man, Od. 1, 1. 2) spreken, zeggen, het woord voeren, absol. II. 2, 671. Od. 3, 93. πρὸς ἀλλήλους, II. 11, 643. (van ἐν en ἐπω, volgens de Grammat. volgens anderen slechts een versterkte vorm van εἶπεῖν).

ἐνεργείω (ἐργείω), aor. 1. ἐνέρεσα, indringen, instooten, — μοχλὸν ὀφθαλμῶ, den staak in het oog stooten, Od. 9, 383. †

ἐνεργε, voor eene vokaal ἐνεργεν, ook νέργε, νέργεν, adv. van onder, II. 13, 75. beneden, οἱ ἐνεργε θεοί, de onderaardsche Goden, II. 14, 274. 2) met gen. onder, beneden, ἐνεργε δίδω, II. 8, 16. ook θωρηκος ἐνεργεν, II. 11, 234.

ἐνεροι, οἱ (eigenl. ἐνφεροι, inferi.), de onderaardschen, zoowel Goden als schimmen, II. 15, 188. h. Cer. 358.

ἐνέστερος, ἐστη, ερον, comp. bij ἐνεροι, meer beneden, dieper, ἐνέστερος Οὐρανιώνων, dieper beneden dan de kinderen van Uranus, II. 5, 898.

ἐνεσαν, z. ἐνεμι.

ἐνεστή, ep. ἐνεστή (ἐντήμι), ingeving, raad; bevel, plur. II. 5, 894. †

ἐνεστηρικτο, z. ἐνεστηκω.

ἐνετή, ἡ (ἐντήμι), gesp. ± περὶ ἡ, II. 14, 180. †

Ἐνετοί, οἱ (Strabo Ἐνετοί), Heneti, een volk in Paphlagonië, van hetwelk echter naderhand niet weder wordt gesproken, II. 2, 852. De latere verhalen brengen hen met de Veneters in Italië in verband en geven de laatsten voor afstammelingen der Heneti in Paphlagonië uit.

ἐνεύδω (εὐδω), inslapen, met dat. οἰκῶ, in huis. * Od. 3, 350.

ἐνεύναος, on (ἐνή), wat zich in het bed bevindt, οὐ ἐνεύναον, bedkussen, Od. 14, 51. plur. de bedden, * Od. 16, 35.

ἐνήγη, ἡ (ἐνήγη), zachtmoedigheid, welwillendheid, zachtzinnigheid, II. 17, 670. †

ἐνήγη, ἐς, zachtzinnig, welwillend,

zacht, II. 17, 204. Od. 8. 200. (verw. met εἶς).

ἐνήμαι (ἡμαι), inzitten, Od. 4, 273. † ἐνηρατο, ἐναρω.

ἐνθα (ἐν), adv. 1) van plaats: daar, hier, ginds, ook in plaats van relat. ὅθι, waar, II. 1, 610. zelden drukt het eene beweging uit: daarheen, gindsheen, II. 13, 23. Od. 4, 407. met gen. h. 18, 22. Dikwijls ἐνθα καὶ ἐνθα, hier en ginds, hier en daar, heen en weer, II. 2, 462. Od. 2, 213. in de lengte en in de breedte, II. 10, 264. Od. 7, 86. 2) van tijd: toen, voortaan, dan, Od. 1, 11. II. 5, 705. ook ἐνθα δ' ἔπειτα, Od. 7, 196.

ἐνθάδε (ἐνθα), daarheen, hierheen, gindsheen; ook in plaats van ἐνθα: daar, hier, Od. 2, 51.

ἐνθεν (ἐν), adv. 1) van plaats: van daar, van hier: ἐνθεν μὲν, ἐνθεν δὲ, van dezen kant, van genen kant, Od. 12, 235. of ἐνθεν ἐνθεν, met gen. h. Merc. 226. overdragt.: van de afkomst: ἐνθεν ἐμοὶ γένος, ὅθεν σοι, mijne afkomst is vandaar, vanwaar de uwe is, II. 4, 58. ook in plaats van het relat. ὅθεν: οἶνος, ἐνθεν ἐπινον, waarvan zij dronken, Od. 4, 220. met voorafgaand ἐνθα, Od. 5, 195. 2) van tijd: van toen af, daarna, daarop, II. 13, 741.

ἐνθένδε (ἐνθεν), adv. van hier uit, van daar af, * II. 8, 526.

ἐνθροε, z. ἐνθροσκω.

ἐνθρώσκω (θρώσκω), aor. 2. ἐνθροον, ep. v. ἐνθροον, inspringen, zich instorten, met dat. ὄμω, II. 15, 623. λάξ ἐνθροον ἰσχύ, hij stiet hem met de hiel tegen de heup, Od. 17, 233.

ἐνθύμιος, on (θυμός), aan het hart liggend, μηζ τοι λην ἐνθύμιος ἔτω, wees niet al te bezorgd voor hem, Od. 13, 421. † ἐνι, z. ἐν.

ἐνιαύσιος, on (ἐνιαυτός), éénjarig, een jaar oud, οὗς, Od. 16, 454. †

ἐνιαυτός, ὁ, het jaar, Ἰδὸς ἐνιαυτοῖ, de jaren van Zeus, in zoo verre hij den loop der tijden regelt, II. 2, 134. Od. 14, 93. oorspronkelijk elk afgebakend tijdperk, waarin zich verschillende verschijnselen opdoen, jaarkring, tijdkring, vandaar: ἔτος ἡλθε, περικλυμένων ἐνιαυτῶν, het jaar kwam in den loop der tijden, Od. 1, 16. τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτῶν, tot den vervulden jaarkring, Od. 4, 87.

ἐνιαύω (λαύω), in slapen, in wonen, * Od. 9, 187.

ἐπιβάλλω, z. ἐμβάλλω.

ἐπιβλάπτω, z. βλάπτω.

ἐπιβλήμι (βλήμι), fut. ἐβλήσω, aor. 1. ἐβλήκα, ep. ἐβέκα, part. aor. 2. ἐβείς, 1) *inzenden, inlaten, indrijven*, van personen, τινά, iem. in den oorlog, II. 14, 131. Od. 12, 65. overdragt.: met acc. des persoons en dat. der zaak: τινά μᾶλλον ἀγγοροέησω, iem. dieper in zijnen hoogmoed voeren, hem daarin versterken, II. 9, 700. πόροισι, in lijden storten, II. 10, 89. ὁμοφροσύνῃσιν, Od. 15, 198. 2) *in doen*, naar het verschillend verband: *inwerpen, inleggen, τι τινι*, zelden ἐν τινι πῦρ νηυσίν, II. 12; 441. dikwijls ἐνέειν νῆα πόντω, het schip in zee zonden, Od. 12, 65. ook zonder νῆα: *in zee steken*, Od. 12, 401. overdragt. van het gemoed: τινὶ ἀνάκλιδα θυμόν, iem. kleinmoedigheid inblazen, II. 16, 656. τινὶ θάρσος ἐνὶ στήθεσιν, II. 17, 570. τινὶ κόρον, bij iemand wrok veroorzaken. II. 16, 449.

Ἐπιῆνες, οἱ, ion. voor Ἀνιᾶνες, sg. Ἐπιῆν, de Aenianen, een oude volkstam, die vroeger aan den Ossa, vervolgens op de grenzen van Epirus tusschen den Othrys en Oeta woonde, II. 2, 749.

ἐπικλάω (κλάω), poët. v. ἐγκλάω, *inbreken, vernietigen, verijdelen*, met acc. * II. 8, 408.

Ἐνιπεύς, ἦος, ὄ, eene rivier in Elis, die zich in den Alpheus stort, nu *Enipeo*, Od. 11, 238. Strabo verstaat dezen, doch waarschijnlijk moet men zich hier den Thessalischen Enipeus voorstellen, die zich in den Apidanus uitstort; of wel den riviergod, wiens gestalte Poseidon aannam.

ἐνιπτῆ, ἡ (ἐνίπτω), *aanspraak*, altijd in eenen kwaden zin: *verwijft, berisping*, II. 4, 402. *dreiging, smaad*, Od. 20, 266. meest door een adject. nog versterkt, II. 5, 492. Od. 10, 448.

ἐνίπλειος, ον, z. ἐμπλειος.

ἐνιπλήσασθαι, z. ἐμπλήσθαι.

ἐνιπλήσσω (πλήσσω), ep. v. ἐμπλήσσω, aor. 1. ἐνέπληξα, part. ἐνιπλήξας, intransit. *invalLEN, instorten*, met dat. τάφρω, II. 12, 72. ἔρκει, in den strik geraken, z. ἔρκος, Od. 22, 469.

ἐνιπρήθω (πρήθω), ep. v. ἐμπρήθω, fut. ἐμπρήσω, II. 9, 242. en ἐνιπρήσω, aor. 1. ἐνέπρησα, *aanstecken, verbranden*, met acc. νῆας, νεκρούς, dikwijls door πῦρ versterkt, en πῦρος αἰδομένου, II. 16, 82. 2) van den wind: *suizend inblazen*. ἐν δ' ἄνεμος πρήσεν ἰστίον, de wind suide in het midden van het zeil, II. 1, 481.

ἐνίπτω, poët. aor. 2. ἐνένιπον (ten onregte ἐνένιπτον) en ἠνέπῃπον (met redupl. gelijk ἐρυκάκον), eigenl. *hard aanspreken, berispen, doorhalen*, met acc. doch niet altijd met begrip van smaad, Od. 20, 17. dikwijls door eenen dat. nader bepaald, als χαλεπῶ μύθῳ, χαλεποῖσιν δυνέδουσιν, II. 2, 245. ook alleen μύθῳ τινά, met woorden iemand doorhalen, II. 3, 427. zonder μύθῳ, II. 24, 768. (Hom. heeft 2 aorist. De lezing ἐνένιπτεν, II. 15, 546. wordt verworpen, als met hetspraakgebruik strijdig; een nevenvorm met dezelfde beteekenis is ἐνίσσω. Het stamwoord is, volgens Ruhnkenius, ἴπος, de pers; vandaar: ἴπτω, ἐνίπτω, drukken, lastig vallen).

ἐνισκίμπτω, ep. v. ἐνοσκίμπτω (οκίμπτω), aor. 1. act. part. ἐνισκίμπτας, aor. 1. pass. ἐνισκίμπθη. 1) *vast maken, aanhechten*, τι τινι; — οὔδει καρήατα, de koppen op den grond laten zinken, II. 17, 437. pass. *in gehecht worden, blijven steken*, ὄρου οὔδει ἐνισκίμπθη, II. 17, 528.

ἐνισπε, ἐνισπεῖν, z. ἐνέπω.

ἐνίσπω, nevenvorm van ἐνέπω, tot welks aanvulling het dient, z. ἐνέπω. aor. 2. ἐνέτισπε, II. 23, 473. moet in ἐνένιπε veranderd worden.

Ἐνίσπη, ἡ, plaats in Arcadië, reeds in Strabo's tijd onbekend, II. 2, 606.

ἐνίσσω, poët. nevenvorm van ἐνίπτω (gelijk πέσσω, tot πέπτω), *doorhalen, berispen*, met acc. ook absol. II. 15, 198. part. pass. ἐνισσόμενος, Od. 24, 163.

ἐνιτρέφω, oude lezing, II. 19, 326.

ἐνιτρομπτω, poët. v. ἐγχομπτω.

ἐννέα, indecl. *negen*. Het getal negen wordt bij dichters dikwijls als een rond getal gezet en schijnt als drievoudige trias in heilig aanzien te staan, II. 6, 174. 16, 785.

ἐννεάβουος, ον (βοῦς), *negen stieren waardig*, τεύχεα, II. 6, 236. †

ἐννεακαίδεκα, indeclin. *negentien*, II. 24, 496. †

ἐννεάπηγχος, v (πήγχος), *negen ellen lang*, ἔγχος, Od. 11, 311.

ἐννεάχιλοι, αι, α, poët. v. ἐννεάκις χίλιοι, *negen duizend*, II. 5, 860.

ἐννεον, z. νέω.

ἐννεόργυιος, ον (δερνά), *negen vademmen lang*, Od. 11. 312. bij Hom. als vier syllaben te lezen.

ἐννίπτω, z. ἐνέπω.

ἐννεσιῶν, z. ἐνεσιῶν.

ἔννέωρος, ον (ἄρα), negenjarig, ἄλειφος, II. 18, 351. ἔννέωρος (als drie syllaben te lezen) βασίλευε, hij heerschte negen jaren lang, Od. 19, 179.

ἔννήκοντα, ep. v. ἐννήκοντα, Od. 19, 174. †

ἔννημαρ (ἐννία en ἡμαρ), adv. negen dagen lang, II. Od. passim.

ἔννομος, ὁ, 1) een bondgenoot der Trojanen uit Mysië, als vogelwichelaar genoemd en door Achilles geveld, II. 2, 858. 17, 218. 2) een Trojaan, door Ulysses gedood, II. 11, 422.

ἔννοσίγαιος, ὁ, poët. voor ἐνοσίγαιος (ἔνοσις), de aardshudder, bijn. van Poseidon, als veroorzaker der aardbevingen, als substant. II. 7, 455. z. Ποσειδῶν.

ἔννυμι (ἔνω), poët. fut. ἔσω, poët. σα, aor. 1. act. ἔσσα, aor. 1. med. ἔσάμην, infin. ἔσασθαι, II. 24, 646. perf. pass. εἶμαι, part. εἰμένος, 3 pl. plusqpf. εἶατο, II. 18, 596. daarenboven als van ἔσμαι, 2 sg. perf. ἔσσαι, plusqpf. 2 sg. ἔσσο, 3 sg. ἔστο en ἔεστο, II. 12, 464. 2 dual. ἔσθην. Grondbetekenis, 1) *kleeden, aantrekken*, met dubbel. acc. τινά εἶματα, χλαῖναν, II. 5, 905. Od. 15, 338. 2) med. *zich aantrekken, aandoen, van kleederen*, met acc. φάρος, Od. 10, 543. χύσσεια εἶματα ἔσθην, zij hadden gouden kleederen aangetrokken, II. 18, 517. χλαῖνας εὖ εἰμέναι, fraai gekleed in mantels, Od. 15, 331. 2) overdragt. van wapenen: *zich bekleeden, omdoen, περί χρυσοῦ χαλκόν*, II. 14, 383. τεύχεα, II. 4, 432. ook ἀσπίδας ἔσάμενοι, zich met de schilden bedekkend: εἰμένος ἄμοῦν νεφέλην, met de schouders in wolken gehuld, II. 15, 308. ἢ τε κεν ἦδη λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, voorzeker zoudt gij reeds met eenen steenen mantel bekleed zijn, d. i. reeds lang waart gij gesteënid, II. 3, 57.

ἔννυχιος, η, ον (νύξ), *nachtelijk, in den nacht*, II. 11, 683. Od. 3, 178.

ἔννυχος, η, ον = ἐννύχιος, II. 11, 716. † ἐνοινωχοῦω (χέω), *wijn inschenken, oïron*, in part. Od. 3, 472. †

ἔνοπη, ἡ (ἐνέπω), 1) *toon, stem*, Od. 10, 147. *blank, galm van levenlooze dingen, αἰλῶν, συρτήγων*, II. 10, 13. 2) *geschreeuw, krijgsgescrei*, in verband met ἀλαγγή, II. 3, 2. μάχη, II. 12, 35.

ἔνοπη, ἡ, st. in Messenië, eene der steden, welke Agamemnon als bruidschat beloofde, II. 9, 150 volgens Paus. = Gerenia.

ἐνώρονυμι (ἐρνονυμι), aor. 1. ἐνώροσα, aor.

sync. 2. med. alleen 3 sg. ἐνώροτο. 1) act. *in opwekken, aanwakkeren*, met acc. der zaak en dat. des persoons: — οσένος τινά, kracht in iemand opwekken, II. 2, 451. γόνον τινά, II. 6, 499. αὐτοῖς φύξαν, II. 15, 62. 2) med. *in opgewekt worden, ontstaan*, ἐνώροτο γέλας θεῶσαν, II. 1, 599.

ἐνοροῦω (ἐροῦω), aor. 1. ἐνόρουσα, *naar binnen, op springen*; met dat. *op instorten, aanvallen*, Τρωῶν, II. 16, 783. van den leeuw: — αἰγέαν, * II. 10, 486.

ἐνορχος, ον (ὄρχος), met zaadballen voorzien, *ongesneden*, II. 23, 147. †

ἔνοσχύθω, ονος, ὁ (ἔνοσις, χθών), *aardshudder*, bijn. n. van Poseidon, als adject. II. 7, 445. als substaut. II. 8, 208.

ἐνοσκήπτω, z. ἐνοσκήπτω.

ἐνοστάζω (στάζω), perf. pass. ἐνόστακται, *indruppelen*; overdragt.: αὐτῷ πατρός ἐνόστακται μένος, hem is de moed zijns vaders ingeplant, Od. 2, 271. †

ἐνοστηρίζω (στηρίζω), *in bevestigen*, alleen pass. ἐγχεῖν γαλή ἐνοστήηκτο, de lans bleef in den grond steken, II. 21, 168. †

ἐνοστρέφω (στρέφω), *indraaijen*, med. *zich indraaijen*; μηρός ἰσχύω ἐνοστρέφεται, de heup draait zich in het gewricht, II. 5, 306. †

ἐντανύω (τανύω) = ἐντέλω, fut. ἐντανύσω, aor. ἐντανύσω, aor. 1. med. ἐντανύσομαι, *aanspannen, spannen*, βίον, τόξον, νευστή, Od. 19, 577. med. met betrekking op het subject. τόξον, zijnen boog spannen, * Od. 21, 403

ἐνταῦθα (ἐν), adv. *hierheen*, II. 21, 122. Od. 18, 105. later: *hier*, h. Ap. 363.

ἐντεα, τὰ, 1) *wapenen, wapenrusting*, II. 5, 220. ἐντεα Λαφία, II. 10, 407. vooral het harnas, II. 10, 34. 2) in het algemeen, *gereedschap, huisraad*, — δαιτός, dischgereedschap, Od. 7, 232. νηός, h. Ap. 489. (van ἐντος; volgens anderen van ἐννυμι, eigenl. wat men aanlegt: sg. ongebr.)

ἐντέλω (τέλω), perf. pass. ἐντέταμαι. 1) *inspannen*, in perf. *ingespannen zijn*, hangen, met dat. διαρροσ ἰμάσων ἐντέταται, de wagenzitplaats hangt in riemen, II. 5, 728. 2) *aanspannen, overspannen*, ἰμάσων, met riemen, II. 10, 263.

ἐντερον, τὸ (ἐντός), 1) *darm*, — διός, *schapendarm*, Od. 21, 408. 2) plur. *de ingewanden*, II. passim.

ἐντεσιεργός, ον (ἐντεα, z. ἐργον), *in het*

gereedschap arbeidend, d. i. trekkend, — ἡμίονοι, II. 24, 277. †
ἔντεῦθεν, adv. vandaar, van hier uit, Od. 19, 568.

ἐντίθημι (τιθῆμι), impf. 3 sg. ἐντίθει (τιθεῖω), aor. 1. ἐνέθηκα, aor. 2. infin. ἐνδέμεναι, ep. v. ἐνθεῖναι, aor. 2. med. ἐνδέμην, 3 sg. ἐνθετο, imper. ἐνθεο. 1) inzetten, inleggen, met acc. meest van levenlooze dingen: κῆρα, II. 8, 70. ῥῶτον δῖος, II. 9, 207. 2) med. a) inleggen, inplaatsen, met betrekk. tot het subject. τὸ τινα: ἰστία νῆϊ, zeilen in het schip leggen, Od. 11, 3. van personen: τινὰ λεχέεσσι, iem. op het bed leggen, II. 21, 124. b) overdragt.: μὴ μοι πατέρας ὁμοίη ἐνθεο τιμῆ, plaats mij de vaders niet in dezelfde eer, d. i. bewijs hun niet dezelfde eer, II. 4, 410. c) in zich (dat.) inleggen, τι, meest overdr.: ἴλαον ἐνθεο θυμὸν, neem eene zachtmoedige gezindheid aan, II. 9, 639. χόλον θυμῷ, wrok in zijn gemoed opnemen, II. 6, 326. μῦθον θυμῷ, het woord ter harte nemen, Od. 1, 361.

ἔντο, z. ἐξέτημι.

ἐντός (ἐν), adv. 1) binnen, in, II. 10, 10. 2) praeapos. met gen. binnen, λυμένους ἐντός, II. 1, 432.

ἐντοσθε, voor eene vokaal ἐντοσθεν, adv. = ἐντός, 1) in, binnen in, absol. II. 10, 262. 2) met gen. II. 6, 364. Od. 1, 126.

ἐντρέπω (τρέπω), omwenden, omkeeren, alleen praes. pass. οὐδὲ νῦ σοί περ ἐντρέπεται ἦτορ, ook nu wordt u het hart niet omgewend, d. i. ook nu wordt gij nog niet tot een ander besluit gebragt, II. 15, 554. Od. 1, 60.

ἐντρέχω (τρέχω), in loopen, overdr.: zich er in bewegen, εἰ γυῖα ἐντρέχοι, of er de leden zich ligt in bewogen, II. 19, 385. †

ἐντροπαλιζομαι (frequent. van ἐντρέπω), dep. med. ep. zich dikwijls omkeeren, van diegenen, die bij het langzaam terugwijken voor den vijand dikwijls omziet, altijd in part. praes. ἐντροπαλιζόμενος, * II. 17, 109.

* ἐντροπή (ἐντρέπω), poët. omwending, overdr.: δόλαι ἐντροπαί, listige streken, lagen, h. Merc. 1, 245.

ἐντύω en ἐντύω (έντεα), aor. 1. med. ἐντύωμενος, toerusten, toebereiden, aanrigten, gereed maken, met acc. ἵππους, de paarden gereed maken, II. 5, 720. εὐνήν, het leger bereiden, Od. 23, 289. αὐδήν, het gezang aanheffen, Od. 12, 183. εὐ ἐντύωσα ἔ αὐτήν, nadat zij zich fraai opgesierd had, II. 14, 162. mod. zich

uitrusten, opschikken, Od. 12, 18. 2) voor zich toebereiden, gereed maken, met acc. δαῖτα, zich eenen maaltijd bereiden, Od. 3, 33. ἄριστον, II. 24, 124. 3) absol. gereed maken, bezorgen, Od. 6, 33. (ἐντύω komt alleen in imperf. act. voor).

ἐντύπυς (τύπτω), adv. op den grond gestrekt, ἐντύπυς ἐν χλαίῃ κεκαλυμμένος, uitgestrekt op den grond in den mantel gewikkeld, van den treurende Priamus, II. 24, 163. † (Volgens anderen: stijf in den mantel gehuld, zoodat de vorm des ligchaams geheel uitkwam).

ἐντύω, z. ἐντύω.

* Ἐνυάλιος, ó (Ἐνυώ), de krijgshaftige, de oorlogsgod, of als naam van Ares, in de II. als subst. * II. 2, 651. 7, 166. of als adject. II. 17, 211. Afgeleid volgens Eustath. van ἐνύω = φονεύω, Hesyeh. en anderen van ἐνύω = ἐνώω, ik doe schudden).

Ἐνυεύς, ἦρος, ó, koning op Scyros, door Achilles gedood, II. 9, 668.

ἐνύπνιος, ον (ὑπνος), wat in den slaap voorkomt, neutr. ἐνύπνιον, in den slaap, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, mij verscheen een goddelijke droom in den slaap, II. 2, 56. Od. 14, 495. (ἐνύπνιον, als subst. droom, schijnt niet goed te zijn).

Ἐνύω, οος, ἡ, Enyo, de wreede oorlogsgodin, medgezellin van Ares, II. 5, 333. Bellona der Romeinen (van ἐνύω = φονεύω, z. Ἐνυάλιος).

ἐνωπαδίως (ἐνωπή), adv. in het aangezigt, Od. 23, 94. † Anderen lezen ἐνωπιδίως.

ἐνωπή, ἡ (ὄψ), de aanblik, alleen in dat. ἐνωπῆ, als adv. in het aangezigt, openlijk, * II. 5, 374.

ἐνώπια, τὰ, de wanden, van het huis, voornamelijk de voorste wanden aan beide kanten des ingangs, welke den binnentredenden het eerst in het oog vallen. Zij waren gedeeltelijk door het voorhof bedekt en aan dezelve stonden gewoonlijk de wagens, II. 8, 435. Od. 4, 42. ook buit gemaakte wapenen, II. 13, 261. Zij heeten παμφανόωντα, wijl zij aan de zonnige zijde lagen, of omdat zij met metaalwerk versierd waren, Od. 4, 45. (eigenl. neutr. pl. van ἐνώπιος, wat voor oogen is).

ἐνωπιδίως, z. ἐνωπαδίως.

ἔξ, z. ἐκ.

ἔξ, indeclin. zes. In de zamenstellingen gaat de ξ voor κ en π in κ over. ἔξαγγέλλω (ἀγγέλλω), aor. 1. ἐξήγγελα,

uitverkondigen: ontdekken, verklappen, τὶ τινα, II. 5, 390. †

Ἐξάγνυμι (ἀγνυμι), uitbreken, verbreken, met acc. ἔξ αὐχένα ἕατε βοός, * II. 5, 161. alleen in tmesis.

Ἐξαγορεύω (ἀγορεύω), uitspreken, verkondigen, met acc. Od. II, 234. †

Ἐξάγω (ἀγω), aor. 2. ἔξηγαγον, poët. ἔξάγαγον, 1) uitvoeren, wegvooeren, wegbrengen, τινά, meest met gen. der plaats: — τινά μάχης, ὁπλοῦ, πολέμου, II. 5, 35. overdragt.: van de Godin des barens: τινά πρό φώσδε, iem. voor den dag brengen, in het levenslicht brengen, II. 16, 188. 2) neut. uitrukken, uittrekken; τύμβον χεῖροεν ἔξαγάγοντες, II. 7, 435. Zoo Eusthat. buiten verzameld; anderen; ἔξαγειν ἐκ πεδίου, uit het veld aanvoeren.

Ἐξάδιος, ὁ, een der Lapithen op de bruiloft van Pirithous, II. 1, 264.

Ἐξάετες (nevenv. van ἔετης), adverb. zes jaar lang, Od. 3, 115. †

Ἐξάλνυμαι (αἰνύμαι), dep. daaruit wegnemen, met acc. θυμὸν, het leven benemen, II. 4, 531. δώρα, Od. 15, 206. (alleen praes. en imperf.)

Ἐξαίρετος, ον (ἔξαιρέω), uitgenomen, uitgezocht, uitgekozen, uitstekend, II. 2, 227. Od. 4, 643.

Ἐξαιρέω (αἰρέω), aor. 2. ἔξεilon; poët. ἔξεilon, infin. ἔξελεῖν, aor. med. ἔξεῖλον, poët. ἔξεῖλον. 1) uittnemen, uitlezen, uittkiezen, κόρην τινί, een meisje voor iem. II. 11, 627. II) Med. dikwijls. a) voor zich uittnemen, τὶ τινος, διὸσιν φαέτης, uit den koker, II. 8, 323. met geweld wegnemen, buit maken, II. 2, 690. en met ἐκ, II. 9, 330. zeer dikwijls: — θυμὸν, φρένας, II. 19, 137. μελέων θυμὸν, Od. 11, 201. eens: τὶ τινα, II. 6, 234. δ) uit verschillende uittnemen, voor zich uittkiezen, II. 9, 272. Od. 14, 232.

Ἐξαίρω (αἶρω), alleen med. aor. 1. 3 sg. ἔξηρατο, voor zich afhalen, verwerven, μισθοῦς, Od. 10, 84. met gen. — Τροίης, uit Troje buit maken, * Od. 5, 39.

Ἐξαισιός, ον (αἰσιός), wat tegen regt en billijkheid is, onregtvaardig, onbillijk, ἀρη. II. 15, 598. Od. 4, 690.

Ἐξαίσσω (αἰσσω), aor. 1. ἔξηξα, aor. 1. p. ἔξηχθην, intransit. uitspringen, te voorschijn springen, II. 12, 145. even zoo het pass. ἐκ δὲ μοι ἕχθος ἦχθη παλάμηφιν, de lans vloog mij weg uit de handen, II. 3, 368.

Ἐξαιτός, ον (αἰτός = αἰνυμαι), uitgenomen, uitgelezen, οἶνος, II. 12, 320. ἕρεται, Od. 2, 307.

Ἐξαίρνης (αἰρνης), adv. plotselijk, onvoorziens, * II. 17, 738.

Ἐξαίρομαι (ἀίρομαι), dep. med. aor. 1. optat. ἔξακασαμην, geheel genezen, weder goed maken, II. 9, 507. overdragt.: verzoenen, versachten, — χόλον, II. 4, 36. Od. 3, 145.

Ἐξάλαώω (ἀλαώω), fut. ἀωω, geheel blind maken, τινά, Od. 11, 103. — ὀφθαλμὸν, * Od. 9, 453.

Ἐξαλαπάζω (ἀλαπάζω), fut. ξω, aor. 1. ἔξαλαπαξα, ontledigen, doen ontruimen, van bewoners ledig maken, πόλιν, Od. 4, 176. in den oorlog: uitplunderen, verwoesten, vernielen, πόλιν, τείχος, II. 20, 30.

Ἐξάλομαι (ἀλόμαι), dep. med. uitwijken, ontloopen, II. 18, 586. in tmesis. †

Ἐξάλλομαι (ἄλλομαι), dep. med. alleen aor. 2. sync. ἔξάλμενος, uit, te voorschijn springen, met gen. προμάχων, uit de voorvechters, * II. 17, 342.

* Ἐξάλνω, poët. v. ἔξανάλωσκω, vermijden, ontgaan, met acc. μῦρον, h. 6.

Ἐξανადύω (ἀδύω), aor. 2. ἔξανεδύν; part. ἔξαναδύς, opkomen, te voorschijn komen, — ἀλός, uit de zee opstijgen, Od. 4, 405. — ἀπ' ὕδατος, Batr. 133.

* Ἐξαναιρέω (αἰρέω), aor. 2. ἔξανειλον, uittnemen, h. Cer. 255.

Ἐξανάλωω (ἀλώω), infin. aor. 1. ἔξανάλωσαι, geheel losmaken, bevrijden, reddē, ἀνδρα θανάτου, van den dood, II. 16, 442. †

Ἐξαναρανδόν (ἀναρανδόν), adv. geheel openlijk, regt uit, Od. 20, 48. †

* Ἐξάνειμι (εἶμι), 1) uit, en omhoog gaan, 2) terugkeeren, met gen. ἄρης, h. 18, 15.

Ἐξάντημι (ἦμι), uit en omhoog zenden, van de blaasbalgen: uitzenden, ἀντήν, II. 18, 471.

Ἐξανύω (ἀνύω), aor. 1. ἔξηρύσα, 1) voleindigen, volbrengen, βουλὰς, II. 8, 370. 2) dooden (conficere), τινά, * II. 11, 365.

Ἐξαπατάω (ἀπατάω), fut. ἦωω, aor. 1. ἔξαπάτησα, zonder augm. bedriegen, misleiden, met acc. II. 9, 371. Od. 9, 414.

Ἐξαπαφίσκω (ἀπαφίσκω), ep. aor. 2. ἔξηπάφον; Od. 14, 379. aor. 1. ἔξαπάφρα, h. Ap. 376. aor. 2. med. alleen optat. ἔξαπάφουτο, II. 14, 160. 1) act. bedriegen, misleiden, τινά μίθω, Od. 1. c. 2) med. = act. — ἄδω νόον, de gedachte van Zeus te leur stellen, II. 1. c. ἐπέεσσιν, II. 9, 377. Het part. ἔξαπαφουσα, staat als praes. h. Ap. 376. doch moet waarschijnlijk ἔξαπαφουσα, als aor. 2. geschreven worden, h. Ven. 38.

Ἐξαπίνης, adv. = ἔξαίρνης, plotselijk, onverhoeds, II. 9, 6.

* Ἐξαπλώω (ἀπλόω), *ontvrouwen, uittrekken*, — δέμας, *Batr.* 106.

Ἐξαποβαίνω (βαίνω), aor. 2. ἔξαπείθην, *uit af stijgen*, — νηός, *Od.* 12, 306. †

Ἐξαποδύνω (δύνω), *uittrekken, εἶματα*, *Od.* 5, 372. †

Ἐξαπόλλυμι (ἄλλυμι), *geheel vernietigen, alleen intransit. aor. 2. med. ἔξαπωλίμην en perf. 2. ἔξαπόλωλα, ondergaan, verdwijnen, met gen. — Ἴλιου, uit Ilium, Il.* 6, 60. ἔξαπόλωλε δόμων κειμήλια, *de goederen zijn uit het huis verdwenen, Il.* 18, 290. ἥλιος οὐρανοῦ, *Od.* 20, 357.

Ἐξαπονέομαι, *oude lezing voor ἐξ ἀπονόομαι.*

Ἐξαπονίζω (νίζω), *afwasschen, πόδας τινί, Od.* 19, 387. †

Ἐξαποτίνω (τίνω), *geheel uithetalen, geheel boeten, met acc. ἐρινύσας, Il.* 21, 412. †

Ἐξάπτω (ἄπτω), aor. 1. ἔξηπα, *aanknopen, aanhangen, met acc. en gen. πείσμα πύσος, het sloopstouw aan den pilaar binden, Od.* 22, 466. Ἐκτορα ἔπτω, *Il.* 24, 51. med. *zich aanhangen, Il.* 8, 20.

Ἐξαπιάζω (ἀπιάζω), aor. 1. ἔξηπασα, *uitrukken, wegrukken, met acc. en gen. der plaats: τινά νεός, uit het schip, Od.* 12, 100. absol. *ontrukken, Il.* 3, 380.

Ἐξαρχος, *ον (ἀρχος), het begin makend, subst. de beginner, aanvanger, θρήνων, Il.* 24, 721. †

Ἐξάρχω (ἀρχω), 1) act. *aanvangen, aanheffen, beginnen, met gen. μολπῆς, Il.* 18, 606. *Od.* 4, 19. γόοιο, *Il.* 18, 61. met acc. βουλῆς ἀγαθῆς *het eerst heilzame raadgevingen uitend, Il.* 2, 273. γόρους, *h.* 27, 18.

Ἐξαυδάω (αὐδάω), *uiten, ronduit zeggen, spreken, met μή κεύθε in verband, * Il.* 1, 363.

Ἐξαῦτις (αὔτις), adv. 1) *wederom, nog eens, op nieuw, Il.* 1, 223. 2) *van plaats: terug, Il.* 5, 134.

Ἐξαφαιρέω (ἀφαιρέω), *uit wegnemen, alleen med. aor. 2. ἔξαφαιλόμην, voor zich wegnemen, ψυχὴν τινος, iem. het leven benemen, Od.* 22, 444. †

Ἐξαπύω (ἀπύω), *uitscheppen, — οἶνον, Od.* 14, 95. †

Ἐξίδον (ΕΙΔΩ), ep. ἔξιδον, defect. aor. bij ἔροάω, *uitzien. μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν, hij zag groot uit de oogen, d. i. hij zag helder met de oogen, Il.* 20, 342.

Ἐξίης (poët. v. ἐξῆς), *naar de rij af, achtereenvolgens, Il.* *Od.* passim.

Ἐξέμι (εἶμι), 2 sg. praes. ep. ἔξισθα, infin. ἐξίμα ai, impf. ἔξην, *uitgaan, θύραζε,*

Il. 18, 448. met gen. *μεγάρων, Od.* 1, 374. h. *Ap.* 28.

Ἐξέειπον (εἶπον), defect. aor. 2. *van ἔκφημι, uiten, aankondigen, τινί τι, Il.* 24, 654.

Ἐξείρομαι, ion. v. ἐξέρομαι (εἶρομαι), *uitvragen, navorschen, met acc. τινά, Il.* 5, 756. βουλήν, *het besluit navorschen; slechts imperf. ἔξείροτο, Il.* 20, 15. *Od.* 13, 127.

Ἐξεκυλίσθη, z. ἐκκυλλώ.

Ἐξείσθα, z. ἔξισθα.

Ἐξελάνω (ἐλάνω), fut. ἐξελᾶσω, infin. ep. ἐξελάν, *Il.* 8, 527. aor. 1. act. ἐξήλασα, ep. σσ, ook ἐξέλασα, 1) *uithrijven, verdrifven, van menschen en dieren, met acc. — τινά γαίης, uit het land jagen, Od.* 16, 381. ἔππουσ Τρώων, *Il.* 5, 264. τάρφου, *Il.* 8, 255. πάντας ὀδόντας γραθμῶν, *alle tanden uit de kinnebakken slaan, Od.* 18, 29. overdragt.: *δερκν ἐξελαινεῖν, het regt verstooten, d. i. schenden, Il.* 16, 388. 2) med. intransit. *uithrijven, Il.* 11, 360.

Ἐξελείν, z. ἔξισθα.

Ἐξέλκω (ἐλκω), *uittrekken, met gen. θαλάμης, Od.* 5, 432. *Il.* 4, 214. z. ἄγγυμι.

Ἐξέμεν, z. ἐξέμι.

Ἐξέμειν, z. ἔχω.

Ἐξέμείω (έμέω), aor. 1. ἐξήμωσα, *uitbraken, uitspuwen, uitwerpen van de Charybdis, * Od.* 12, 237.

Ἐξέμμορε, z. ἐκμειρομαι.

Ἐξεναρῶω (ἐναρῶω), fut. ἐξω, en aor. 1. ἐξενάρησα, 1) *den gedooden de wapenrusting uittrekken, met acc. — τινά τεύχεα, Il.* 7, 146. 2) *dooden, ter neder vellen, Il.* 4, 488.

Ἐξερείνω (ἐρεείνω), ep. *uitvragen, navorschen, onderzoeken, Il.* 9, 672. πόρους ἄλός, *Od.* 12, 259. overdr.: *beproeven, op de proef stellen, κισάραν, h. Merc.* 433, med. als act. *τινά μύθη.*

Ἐξερείπω (ἐρείπω), aor. 2. conj. ἔξερατη, part. ἔξερατῶν, *eigenl. nederwerpen, in aor. 2. intransit. nederstorten, vallen, van eenen eik, Il.* 14, 414. *κατὴν ζεύγλης, de manen vielen uit den ring van het juk af, * Il.* 17, 440.

Ἐξερέομαι, dep. med. ep. nevensvorm van ἔξείρομαι, *uitvragen, alleen praes. en impf. z. ἔξερέω.*

Ἐξερέω, ep. v. ἔξερῶ, fut. *van ἔκφημι, aanzeggen, verklaren, aankondigen: ἔκ τοι ἐρέω, Il.* 204. ὦδε ἔξερέω, *Il.* 1, 212. (men verwarre het niet met het volgende woord).

Ἐξερέω, ep. woord voor ἐρεείνω (ἐρέω), alleen praes. 3 pl. ἔξερέουσι, conj. 3 sg. ἔξερέησι, ont. ἔξερέοις, part. ἔξερέων, 1) *uit-*

vragen, navorschen, met acc. ἕκαστα, Od. 14, 375. absol. Od. 3, 116. γόνον, naar het geslacht vragen, Od. 19, 166. onderzoeken, scherp nazien, κνημούς, Od. 4, 337. even als ἔξερεσθω, Od. 12, 259. 2) med. als dep. ἔξερόμαι, uitvragen, ἐκ τ' ἐρεοτο, II. 9, 671. infin. ἔξερέσθαι, conj. ἔξερέηται, Od. 1, 416. optat. ἔξερέοτο, Od. 4, 119.

ἔξέρω (έρω), aor. 1. ἔξερώσα, poët. σα, en ἔξερώσα, ep. iteratv. aor. ἔξερώσασκε. uittrekken, uittrekken, met acc. en gen. βέλες ὤμου, den pijl uit de wond trekken, II. 5, 112. even zoo δόρυ μηροῦ, ψυχῆν, II. 16, 505. ook — τινά ποδός, iem. bij den voet uittrekken, II. 10, 490. δίσκρον ἔρυμόν, bij den disselboom, II. 10, 505. uitscheuren — μηδα, Od. 18, 87.

ἔξερχομαι (ἐρχομαι), dep. med. alleen aor. 2. ἐξήλυθον en ἐξήλθον, uitgaan, uittrekken, II. 9, 476. met gen. κλισίης, uit de tent, II. 10, 140. μέγαρον, Od. 21, 229.

ἔξερωέω (ἐρωέω), aor. 1. ἐξηρώσα, van den weg afspringen, uitspringen, aan de haal gaan, van paarden, II. 23, 468. †

ἔξεστῆ, ἤ (ἐστῆμι), uitzending, gezantschap, alleen ἔξεσθην ἐλθεῖν, op eene boodschap gaan, als gezant ergens komen, II. 24, 235. Od. 21, 20. z. ἀγγελλῆν ἐλθεῖν.

ἔξέτης, ες, andere vorm ἐξάτης (ἔτος), zesjarig, ἔπος, * II. 23, 266.

ἔξέτι (ἐτι), praep. met gen. sedert, sedert dat, ἔξέτι τοῦ ὄτε, van dien tijd af, toen, II. 9, 106. ἔξέτι τῶν πατρῶν, van der vaderen tijden her, Od. 8, 245.

ἔξευρίσκω (εύρίσκω), aor. 2. optat. ἔξεύρομι, uittvinden, opsporen, ontdekken, II. 18, 322. †

ἔξηγέομαι (ηγέομαι), dep. med. uittoeven, van eenen veldheer, die troepen doet uittrekken, τινός, II. 2, 806. †

ἔξηκοντα (ξξ), indeclin. zestig, II. Od. passim.

ἔξηλάω, z. ἔξελαινώ.

ἔξηλάτος, ον (ἔξελάν), gedreven, met den hamer bewerkt, ἀσπίς, II. 12, 295. †

ἔξημαρ (ἡμαρ), adv. zes dagen lang, * Od. 10, 80.

ἔξημοιβός, ον (ἔξαμβω), uitgewisseld, εἴματα, wisselkleederen, Od. 8, 249. †

ἔξηπάφον, z. ἔξεπαφίσκω.

ἔξηράνθη, z. ἔξηραίνω.

ἔξηρατο, z. ἔξαιρω.

ἔξηρώησα, z. ἔξερωέω.

ἔξης, poët. ἐξείης (ἔχω, ἔξω), de rij af, de een na den anderen, Od. 4, 449.

ἔξῆμι (ἔημι), alleen infin. aor. 2. ἔξέμεν, ep. v. ἔξείναι en aor. 2. med. 3 pl. ἔξεντο in

tmesis 1) act. uitzendend, met acc. ἐ' Ἀγαίου, II. 11, 141. 2) med. uitzendend, uittrekken, met acc. alleen in de dikwijls voorkomende spreekwijze: ἐπεὶ πόσος καὶ ἔδηνος ἐξ ἔρον ἔντο, nadat zij hunne begeerte naar spijs en drank gestild hadden, II. 1, 469.

ἔξιδύνω (ιδύνω), regt maken, afpassen, — δόρυ νήιον, II. 15, 410. †

ἔξικνέομαι (ἐκνέομαι), dep. med. alleen aor. 2. ἐξικόνην, van eene plaats ergens heen geraken, bereiken, met acc. θώπους, II. 8, 439. eindelijk ergens komen, met acc. Od. 13, 206. II. 9, 479.

ἔξίμεναι, z. ἔξειμι.

ἔξίσχω (ίσχω = ἔχω), uithouden, uitsteken, met acc. en gen. der plaats: ἐξίσχει κεφαλὰς βερέθρον, zij steekt de koppen uit den afgrond uit, van de Scylla, Od. 12, 94. †

ἔξίσω, z. ἐκπέρω.

ἔξοιγνέω, poët. andere vorm van οἰχομαι, uittgaan, 3 pl. pr. ἔξοιγνέω, II. 9, 384. †

ἔξοίχομαι (οἰχομαι), uittgaan, weggaan, praes. eigenl. met de beteek. van perf. ἐξ' Ἀθηναίης, scil. δόμον, II. 6, 379. Od. 4, 665.

ἔξόλλυμι (ἄλλυμι), aor. 1. ἐξόλεσα, geheel vernietigen, verdelgen, Od. 17, 597.

* ἔξολολύω (ἄλολύω), huilen, weeklagen, Batr. 101.

ἔξονομάζω (ονομάζω), eigenl. bij den naam noemen: noemen, uitspreken, h. Merc. 59. dikwijls; ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνομάζεν, waar men het met ἔπος verbinden moet, het woord uitspreken, eloqui verbum, II. 1, 361.

ἔξονομαίνω (ονομαίνω), aor. 1. conj. ἔξονομήνης, infin. ἔξονομήναι, bij name noemen, met acc. ἄνδρα, II. 3, 166. γάμον, Od. 6, 66. h. Ven. 253.

ἔξονομακλήδην (ονομα, καλέω), adv. met name genoemd, bij name met ὀνομάζειν, II. 22, 415. en καλεῖν, Od. 4, 278.

ἔξοπιδεν, ook ἐξόπιθε, adv. poët. v. ἐξόπιδεν (ὀπωπιδεν), 1) van achteren, achterwaarts, in den rug, II. 4, 298. 2) als praep. met gen. achter, — κεράων, * II. 17, 521.

ἔξοπῖσω (οπῖσω), adv. 1) van plaats: rugwaarts, achterwaarts, II. 11, 461. als praep. met gen. achter, II. 17, 357. 2) van tijd: hierna, in het vervolg, * Od. 4, 35.

* ἔξοργίζω (οργίζω), toornig maken, verbitteren, pass. zeer toornig worden, Batr. 185.

Ἐξορμάω (δράμα), part. aor. 1. ἔξορμήσας, *zich uit begeven, zich spoeden, snellen, μη σε λάθῃων κείσ' ἔξορμήσασα*, sc. νῆς, dat het u niet onverhoeds van daar weg spoede, Od. 12, 221. †

ἔξορονώ (δρονώ), *uitspringen*, in tmesis: van het lot, II. 3, 325. van winden, Od. 10, 47.

ἔξοφέλλω (δφέλλω), *zeer vermeerderen*, met acc. ἔθνα, Od. 15, 18. †

ἔξοχ', z. ἔξοχος.

ἔξοχος (ἔξέχω), *uitstekend: overdragt.: voortreffelijk, uitmuntend* van menschen, II. 2, 188. van dieren, II. 2, 480. van een stuk land, τέμενος, II. 6, 194. dikwijls met gen. ἔξοχος Ἀγγέλων, *uitstekend onder de Grieken*, II. 3, 227. ook met dat. ἔξοχον ἠρώεσσαν, voor ἐν ἡρ. II. 2, 483. De neutr. ἔξοχων en ἔξοχα, als adv. *het meest, boven al*, II. 5, 61. dikwijls met gen. ἔξοχον ἄλλων, II. 9, 641. bij superl. ἔξοχ' ἄριστοι, *verre weg de besten*, II. 9, 637. Od. 4, 629. ook μέγ' ἔξοχα, Od. 15, 227.

ἔξοπανίστημι (ἐξ, ὑπό, ἀνά, ἵστημι), *alleen in aor. 2. ergens uit te voorschijn komen, σμῶδιε μεταφρένου ἔξοπανίστη*, eene buil ontstond op den rug, II. 2, 269. †

*ἔξοφαίνω (ὑφαίνω), *afweeven, een weefsel voltooijen*, Batr. 182.

ἔξω (ἐξ), adv. *buiten, uit*, Od. 10, 95. naar buiten, II. 17, 265. Od. 12, 94. met gen. die echter ook te gelijk van het verb. afhangt: στήθεων, II. 10, 94. ἔξω βήτην μεγάροιο, Od. 22, 378.

ἔξω, z. ἔχω.

ἔο } z. οὐ.

ἔοι }

ἔοι, z. εἶμι.

ἔοικα, ας, ε, perf. met praes. beteek. (ΕΙΚΩ, w. m. z.) 3 dual. ep. ἔικον, part. εἰκώς, eens εἰκώς, II. 21, 254. fem. εἰκυῖα, eens plur. εἰοικυῖαι, II. 18, 418. plusq. perf. ἔειπεν, εις, ει, dual. ep. ἔειπεν, 3 pl. εἰκέσαν, II. 13, 102. Ook nog de ep. pass. vorm: ἔειτο, *hij was gelijk*, II. 23, 107. en ἔεικτο, Od. 4, 796. 1) *gelijkvormig zijn, gelijken, τῶι, aan iem. τῖ, in iets.* — Μαχάσιν πάντα, in alles aan Machaon, II. 11, 613. δέμας γύναϊκι, Od. 4, 796. versterkt door ἄγχεστα, εις ὅπα, II. 14, 474. Od. 1, 411. vooral in part. νυκτὶ εἰκώς, *aan den nacht gelijk*, II. 1, 47. 2) *betamen, voegen, passen, behooren*, alleen 3 sg. en dikwijls absol. II. 1, 119. waarbij de persoon in dat. II. 9, 70. alleen Od. 22, 196. ὡς σε εἰκεν schijnt eene uitzondering te zijn: men herhale echter uit het voorafgaande:

καταλέσασθαι; of met acc. cum infin. οὐ σε εἰκοι, κακὸν ὡς, δεδύσεσθαι, *het voegt u niet, als een lafaard te vreezen*, II. 2, 190. of alleen met infin. οὐ εἰκοι δρῦνμεν, II. 4, 286. Het part. dikwijls als adject. *voegzaam, betamelijk, verdiend*, μῦθα εἰκοίτες, *betamelijke woorden*, Od. 3, 124. εἰκοῖτα καταλέσαι, Od. 4, 239. εἰκοῖτι κείταν ἀλέθω, *hij ligt in het verdiende verderf*, d. i. heeft zijne verdiende straf, Od. 1, 46. maar εἰκυῖα ἄκοιτι, *eene mij voegende*. d. i. dierbaar gemalin, II. 9, 399. 3) *schijnen, het voorkomen hebben*, alleen εἰκοι δὲ τοι παραῖδειν, ὥστε θεῶ, *ik schijn u als eenen God te zingen*, Od. 22, 348. Anderen, *het betaamt mij, voor u, als voor eenen God te zingen*, door εἰκοι persoonlijk in de beteek. 2 verklaard, doch vs. 346. is daartegen.

ἔοιο, z. εὐς.

ἔοις, z. εἶμι.

ἔολπα, z. ἔλπω.

ἔον, z. εἶμι.

ἔοργα, z. ἔρδω.

ἔός, ἐῖ, ἔδν, ep. v. ες, ἦ, ἔν (οὐ), pron.

possess. *zijn, hun, meest zonder artikel; soms staat dit er bij tot versterking: τὸν ἔδν τε Πόδαργον*, *dezen zijnen Podargus*, II. 23, 295. τὰ δ' δάματα, II. 15, 58. ook versterkt door αὐτός: ἔδν αὐτοῦ χρεῖος, *zijne eigene behoefte*, Od. 1, 409. (gewoonlijk is er hiatus bij, Od. 2, 247.)

ἐπαγύλλομαι (ἀγἄλλω), *med. ergens trotsch op zijn, zich verhoovaardigen, pralen*, met dat. πολέμῳ, II. 16, 91. †

ἐπαγείρω (ἀγείρω), *verzamelen, bijeenbrengen*, met acc. II. 1, 126. †

ἐπαγγέλλω (ἀγγέλλω), aor. 1. ἐπήγγελα, *ver kondigen, melden, aanzeggen*, Od. 4, 775. †

ἐπάγγην, z. πήγγνυμι.

ἐπαγλαῖζομαι (ἀγλαῖζω), *zich ergens op verhoovaardigen, pralen. οὐδέ ἔφημι θηρόν ἐπαγλαῖσθαι*, *ik meen, hij zal niet lang daarmede pralen*, II. 18, 133. †

ἐπάγω (ἄγω), aor. 2. ἐπήγαγον, *aan-, bijbrengen, toevoeren*, met acc. λῖν, II. 11, 480. ὡς ἐπάγοντες ἐπήσαν, *versta κίνας*, als zij deze aanvoerend, er op los gingen, nam. op de jagt, Od. 19, 445. overdragt.: *ergens toebrengen, bewegen*, in verband met παῖθω, Od. 14, 392

ἐπαίρω, ep. v. ἐπαίρω (ἀείρω), aor. 1. ἐπίηρα, *opheffen*, met acc. κεφαλήν, II. 10, 80, *opleggen, opbeuren*, met acc. en gen. der plaats: — ἀμασῶν, II. 7, 426. — κρατευτάων, II. 9, 214.

Ἐπαθον, *z. πάσχω.*

ἐπαυγίζω (αἰγίς), *op instooten, instormen, ruischen, van den wind, Il. 2, 148. Od. 15, 293.*

ἐπαινώω (αἰνέω), *fut. ep. ἐπαινῶσω, en 1 pl. ἐπαινέομαι, Il. 16, 443. aor. ἐπῆνρα, bijval geven, goedvinden, billijken, meest absol. maar ook met acc. μῦθον, Il. 2, 335. en met dat. des persoons. Ἐκτορι, Hector bijvallen, Il. 18, 312. μῦθον τινί, h. Merc. 457.*

ἐπαινός, ἡ, ὄν (αἰνός), *zeer vreeselijk, zeer geducht, alleen fem. ἐπαινῆ, als bijv. nw. van Persephone, Il. 9, 457. Od. 10, 491. Naar de schol. δεινῆ, of in plaats van ἐπαινετῆ, geprezen, eerwaardig; anderen willen ἐπὶ αἰνῆ lezen, te onregte.*

ἐπαύσω (αἴσω), *aor. 1. ἐπῆξα, iterat. van aor. ἐπαύσασκε, aor. 1. med. ἐπῆξάμην, op instormen, losstormen, dikwijls absol. van den wind, Il. 2, 146. doch meest van den strijd. a) met gen. τινός, tegen iemand, Il. 5, 263. nooit in Od. b) met dat. τινί: Κλεῖην ἐπαύσσειν, op Circe losgaan, Od. 10, 295. ook met dat. instrum. ἔγχεϊ, δουρὶ, Il. 5, 584. Od. 14, 281. 3) transit. met acc. aangrijpen, aanvallen, μόθον ἔπαιτων, Il. 7, 240. τείχος, Il. 12, 308. 11) med. zich snel bewegen, hevig opheffen, met gen. ὤμων, aan de schouders, Il. 23, 628. met acc. ἐπαύσασθαι ἄεθλον, op den kamp-prijs losgaan, Il. 23, 773.*

ἐπαίτεω (αἰτέω), *optat. aor. ἐπαίτησας, verzoeken, verlangen, vorderen, met acc. Il. 23, 593. †*

ἐπαίτιος, ὄν (αἰτίος), *schuldig, die te beschuldigen is, οὐτι μοι ἔμμεσ ἐπαίτιος, gij hebt bij mij geene schuld daaraan, Il. 1, 335.*

ἐπακούω (ἀκούω), *fut. ἐπακούσω en ἐπακούομαι, h. Merc. 566. aor. ἐπήκουσα, ep. zonder augm. aanhooren, toehooren, met acc. ἔπος, Il. 9, 100. van Helius: —πάντα, Il. 3, 277. Od. 11, 109. ook met gen. βουλῆς, het besluit hooren, Il. 2, 143. h. Merc. 466.*

ἐπακτῆρ, ἦρος, ὄ (ἐπάγω), *die op vangst uitgaat, jager, Od. 19, 435. ἄνδρες ἐπακτῆρες, Il. 17, 135.*

ἐπαλάομαι (ἀλάομαι), *dep. pass. aor. part. ἐπαληθεῖς, heendwalen, rondzwer-ven, op afzwerfingen geraten, met acc. Κύπρον, naar Cyprus afdwalen, Od. 4, 83. πόλλ' ἐπαληθεῖς, na lange omzwerfing, * Od. 4, 81.*

ἐπαλαστέω (ἀλαστέω), *aor. 1. part. ἐπαλαστήσας, ontevreden, onvergenoegd, gramstorig zijn, Od. 1, 252. †*

ἐπαλείφω (ἀλείφω), *aor. ἐπῆλειφα, opstrijken, toesmeren, οὐατα πάσω, * Od. 12, 47.*

ἐπαλέξω (ἀλέξω), *fut. ἐπαλέξῶσω, 1) afhouden, afweren, verwijderen, τι τινί, iets van iem. Τρώεσσι κακὸν ἤμαρ, Il. 20, 314. 2) helpen, bijstaan, τινί, iem. * Il. 8, 365.*

ἐπαληθῆς, *z. ἐπαλάομαι.*

ἐπαλλάσσω (ἀλλάσσω), *aor. 1. ἐπαλλάξας, uitwisselen, afwisselen, Il. 13, 359. † ξεῖδος κρατερῆς καὶ ὁμοῦν πολέμοιο πείρα ἐπαλλάξαντες ἐπὶ ἀμφοτέροισι τάνυσσας, den strik van den schrikkelijken strijd en gemeenschappelijken oorlog trokken zij afwisselend naar beide zijden, d. i. zij gaven dan den Achiven, dan weder den Trojanen de zege. Zij trokken den valstrik des strijds beide, welke over beide volken was uitgespreid. Er wordt gesproken van Zeus en Poseidon, van welke de eerste den Trojanen, de andere den Grieken bijstand biedt. Volgens de Schol. is het beeld van een touw genomen, dat dan op deze, dan weder op gindsche zijde wordt getrokken. Anderen verklaren πείρατα πολέμοιο, den uitslag des oorlogs. *z. πείρα* en verhalen: zij spanden den uitslag van den gemeenschappelijken oorlog afwisselend over beiden, Il. 11, 336. 14, 369.*

ἐπάλλμενος, *z. ἐπάλλομαι.*

ἐπάλλεις, ιος, ἡ (ἀλέξω), *borstwering, beschutsel, vooral detinnen vanden stadsmuur, achter welke de belegerden strijden, * Il. 12, 258.*

Ἐπάλλτης, αο, ὄ, *een Lyciër, door Patroclus gedood, Il. 16, 415.*

ἐπάλλω, *z. ἐπάλλομαι.*

ἐπαμύομαι (ἀμύω), *dep. med. aor. ἐπημύομαι, orphooren, te zamen schud- den — εὐνήν (van loof), Od. 5, 482. †*

ἐπαμείβω (ἀμείβω), *fut. ἐπαμείψω, 1) verwisselen, verruilen, τούχα τινί, de wapenen met iem. Il. 6, 220. 2) med. afwisselend heen en weder gaan, met acc. νίκη ἐπαμείβεται ἄνδρας, de zege wisselt af onder de mannen, Il. 6, 339.*

ἐπαμοιβῶδεις (ἐπαμείβω), *adv. afwisselend, wederkeerig: ἀλλήλοισιν ἔφον ἐπαμοιβῶδεις, zij waren wederkeerig in elkander gewassen, van boomen, Od. 5, 481. †*

* ἐπαμοιβῶς, ὄν = ep. ἐπημοιβῶς, ἐπαμοιβῶς ἔργα, dingen der verruiling, ruilhandel, h. Merc. 516.

ἐπαμύντωρ, ορος, ὄ, *helper, beschermer, Od. 16, 265. †*

Ἐπαμύνω (ἀμύνω), aor. 1. ἐπήμυνα, infin. ἐπαμύναι, *te hulp komen, helpen, bijstaan*, met dat. en absol. * Il. 6, 362.

ἐπανατίθηναι (τίθηναι), *opleggen, zetten, plaatsen*, infin. aor. 2. ep. ἐπανθένεμαι (imper.) *aanīdas*, sluit de deur toe, Il. 21, 535. † de vroegere lezing had ἐπ' ἄψ θένεμαι.

ἐπανίστημι (ίστημι), aor. 2. ἐπανάστην, *doen opstaan*; intransit. aor. 2. en perf. *daarop opstaan*, Il. 2, 85. †

* ἐπανιύω (ἀνιύω), *ontmoeten, aantreffen*, h. Ap. 152.

ἐπαυιδῆ, ἦ, ep. ion. v. ἐπωδῆ, *eigenl. toovergezang, vervolgens: tooverformulier*, om het bloeden te stillen, Od. 19, 457. †

ἐπαπειλέω (ἀπειλέω), aor. 1. ἐπηπειλήσα, *daarop dreigen*, absol. Il. 14, 46. τινὶ τι, iem. met iets bedreigen, Il. 1, 319. ἀπειλᾶς, Od. 13, 127.

ἐπαραισιώω (ΑΡΩ), poët. aor. 1. ἐπήρασα, perf. ἐπάρησα, ion. v. ἐπάραρα, 1) transit. aor. 1. *aanvoegen, vastmaken, θύρας σταθμοῖσιν*, de deuf aan de posten, Il. 14, 167. 2) perf. en plusqpf. *aan vast gemaakt zijn, aanzitten, κληῖς ἐπαρήρει*, Il. 12, 455.

ἐπάρη, ἦ, ion. v. ἐπᾶρα (ἀρᾶ), *verwensching, vloek*, Il. 9, 456. †

ἐπαρῆγω (ἀρῆγω), infin. aor. 1. ἐπαρῆξαι, *helpen, bijstaan*, τινὶ, Il. 24, 39. Od. 13, 391.

ἐπαρῆρει, ἐπαρῆρως, z. ἐπαρῆρασω.
ἐπαρῆξω (ἀρῆξω), aor. 1. ἐπήρῆσσα, *afwerven, afhouden, verwijderen*, τὶ τινι, iets van iem. ἀλεθρον τινὶ, Il. 2, 873. met acc. iets verhinderen, Od. 17, 568.

ἐπαρούρος, ον (ἄρουρα), *op het land levend*, Od. 11, 489. †

ἐπαρῆς, ἐς (ἀρῆς), *uitgerust, bereidvaardig*, * Od. 8, 151.

* ἐπαρῆνω = ἐπαρῆνω, h. Cer. 128. in med.

ἐπαρῆνω (ἀρῆνω), *opvoegen, vastmaken*, met acc. πῶμα, Od. 8, 447. *overdragt: πῆμα κακοῖο*, straf voor de misdaad bereiden, Od. 3, 152. 2) med. *voor zich gereed maken, δειπνον*, h. Cer. 128.

ἐπαρῆχομαι (ἀρῆχω), med. aor. 1. ἐπηρῆχον, *eigenl. 1) daarop aanvangen, in godsdienstigen zin: het eerste van eene zaak aan de Godheid wijden: ἐπάρχασθαι δεπάσσειν*, van de plengoffers. Men verklaart het: *met de bekens scheppen om te plengen*, zoodat in ἐπὶ het toetreden tot iederen gast in het bijzonder zoude liggen. Anderen: op

nieuw met de bekens aanvangen. Beter legt men δεπάσαι uit, *in de bekens*; dus: *het eerste in de bekens gielen*, ten plengoffer, want de gasten hadden de bekens reeds, Il. 1, 471. Od. 7, 183. 2) in het algem.: *aanreiken, toereiken, νέκταρ*, h. Ap. 125.

ἐπαρωγός, ὁ (ἀρωγός), *helper*, Od. 11, 498. †

ἐπαρῆξω (ἀρῆξω), perf. pass. ἐπήρῆχμαι, *zorgvuldig bearbeiten, voorzien*, met dat. αὐτῆ ἐπίσκηται τοῦχι καὶ θρυγκοῖα, het voorhof is wel voorzien met eenen muur en met tuinen, Od. 17, 266. †

ἐπαρῆστερος, ἐρη, ερον (ἀσσον), *digst op elkander, hoopsgewijs*. sing. κύμα ἐπαρῆστερον ἄρνεται, *golf op golf verheft zich*, Il. 4, 423. anders plur. Il. 8, 277. Od. 16, 366.

ἐπαυλος, ὁ (αὐλή), *stal, hut om te overnachten*, Od. 23, 578. †

ἐπαρῆσω (ΑΥΡΩ), Hom. heeft alleen: praes. med. Il. 13, 733. van het act. slechts, aor. 2. conj. ἐπαρῆση, infin. ἐπαρῆσειν, ep. ἐπαρῆμεν, fut. med. ἐπαρῆσομαι, aor. ἐπηρῆσθη, daarvan 2 sg. conj. ἐπαρῆσαι en ἐπαρῆση, 3 pl. ἐπαρῆσονται, 1) act. a) *tot zich nemen, bekomen, erlangen, genieten*, met gen. κτεάτων, Il. 18, 302. Od. 17, 81. δ) *dikwijls van werpgeveer: aanraken, scheuren, wonden, even aanraken*, met acc. χροῖα, Il. 11, 573. enz. absol. Il. 11, 391. met gen. λίθου, *aan den steen raken*, Il. 23, 340. 11) Med. a) *genieten, ergens deel aan hebben*, in goeden en kwaden zin: met gen. νόου, *het verstand genieten*, d. i. er voordeel van hebben, Il. 13, 733. βασιλῆος, *deel hebben aan den koning*, d. i. hem leeren kennen, Il. 1, 410. absol. δῖω μιν ἐπαρῆσασθαι, *ik denk, hij zal het dra ondervinden*, en er de vruchten van plukken, Il. 6, 353. δ) met acc. *verkrĳgen, zich veroorzaken*, κακὸν καὶ μείζον, Od. 18, 107.

ἐπαρῆσω (ἀρῆσω), aor. ἐπήρῆσα, *op-scheppen, bijgielen*; met acc. Od. 19, 388. †

ἐπαρῆξω (ἐγῆξω), aor. sync. med. ἐπέγρετο, part. ἐπεγρόμενος, 1) act. *opwekken, wakker maken*, met acc. Od. 22, 431. 2) med. *daarop ontwakken*, Il. 10, 124: alleen aor.

ἐπέγρετο, z. ἐπεγῆξω.

ἐπέδραμον, z. ἐπαρῆξω.

ἐπέην, z. ἐπειμι.

ἐπεὶ, ep. ook ἐπει (ἐπὶ), conjunct. om *tijd en oorzaak* op te geven. 1) van

tijd: als, nadat, van het verledene, a) met indic. als het gestelde een factum is, II. 1, 37. b) met conjunct. als het gestelde *voorwaardelijk* is, gewoonlijk met ἄν; ἐπεὶ ἄν, zamengetr. ἐπὶν, of ἐπεὶ καὶ: ἐπεὶ ἄν οὐ γὰρ νότυμον ἐπίσσης, zoodra gij uw lot zult ondergaan hebben. Zonder ἄν met conjunct. alleen, II. 15, 363. h. Ap. 158. c) met optat. als het gestelde een te dikwijls herhaald geval te kennen geeft, II. 24, 14. Ook komt ep. ἄν of καὶ bij, als het geval voorwaardelijk is of in eenen indirecten volzin staat, II. 9, 304. 2) van *oorzaak: daar, dewijl, terwijl, omdat*, a) met indic. Ook wordt ἄν bijgevoegd als het gestelde onvoorwaardelijk is. ἐπεὶ οὐ καὶ ἀνδρωτὶ γ' ἐτελέσθη, daar het niet volbragt zoude zijn zonder zweet, II. 15, 228. b) onder dezelfde construct. als boven. Dikwijls kan men het ook *want* overzetten, II. 3, 214. Soms staat ἐπεὶ, vooral in de aanspraak, zonder eenen hoofdzin, waarop het betrekking heeft: men vulle aan: *ik zal u zeggen*, Od. 1, 231. *laat ons strijden*, II. 13, 68. 3) met andere partikels: ἐπεὶ ἕα, zoodra *als, dewijl toch, ἐπεὶ γὰρ, dewijl dan, dewijl nu, ἐπεὶ οὖν, naardien, aldus, dewijl alzo, ἐπεὶ περ, dewijl toch*.

Ἐπειεὺς, ἦος, ὅ, κ. van Agacles, een Myrmidoniër, die wegens den moord zijns neefs uit Budeion naar Peleus moest vlugten, en met Achilles naar Ilium trok. Hij werd door Hector gedood, II. 16, 571.

ἐπέλω, alleen praes. en impf. 1) act. a) *dringen, drukken, benaauwen*, met acc. ἄλγον μὴ ἄχος ἐπέλει, een geringe last drukt hem; II. 12, 453. καράδα, eene ree in het naauw brengen, vervolgen, II. 10, 361. pass. ἐνελεσθαι βελέσασιν, door pijlen benard worden, II. 13, 511. b) *drijven, aandrijven, voortdrijven*, vooral van den wind, II. 15, 382. νῆα, h. Ap. 408. pass. Od. 13, 115. ἔρετμα, de roerriemen bewegen, Od. 12, 205. vandaar: *aanzetten, bespoedigen, ὦνον*, Od. 15, 445. c) intransit. *dringen, nijpen, ἀναγκὴ ἐνελεγει*, II. 6, 86. γῆρας, II. 23, 623. h. Ven. 234. 11) med. a) *voor zich bespoedigen, aandringen, γάμον*, Od. 19, 142. b) *zich haasten, van den wind; vandaar: spoeden, zich beijveren*, II. 6, 363. Dikwijls staat het part. ἐπειγόμενος als adject. *haastig, snel, spoedig*, II. 5, 902. met gen. *naar iets spoedend, hevig verlangend*, ὀδοιο, Od. 1, 309. Ἄρηος, II. 19, 142. ook met acc. en infin. ἥλιον δύναι ἐπειγόμενος, wenschend,

dat de zoon mogt ondergaan, Od. 13, 30. (het schijnt geen composit. te wezen).

ἐπειδὴν, conj. is onhomerisch, II. 13, 285. † *nadat dan*. Men wil er lezen ἐπὶν δὴ.

ἐπειδὴ (ἐπεὶ δὴ), conj. *toen, als, nadat, sedert dat*, altijd met indic. gewoonlijk met praeterit. Zelden met praes. of fut. II. 11, 478. De nazin die daaraan beantwoordt. ontbreekt, Od. 3, 211. κ ἐπεὶ, 2. ἐπειδὴ πάντα, *nadat eens*. (ἐπεὶ, met lange ε, II. 22, 379.)

ἐπειδὸν, κ. ἐφοράω.

ἐπειρή, ep. = ἐπελ. Sommigen willen ἐπεὶ ἢ lezen.

ἐπέλη, κ. ἐπειμι.

ἐπέλιε, κ. ἐπέλ.

(ἐπέλιω), κ. ἐπέωκε.

ἐπειμι (εἶμι), impf. ep. ἐπῆεν en ἐπέην, plur. ἐπεσαν, fut. ep. ἐπέσομαι, 1) *aan, in, over zijn*, absol. II. 5, 127. Od. 2, 344. met dat. loci. κἀν ὤμοισιν ἐπέλη, het hoofd moge op de schouders zijn, II. 2, 259, met dat. pers. οἶον ἐπεισι κράτος, h. Cer. 150. 2) van den *tijd: daarna, overig zijn*, Od. 4, 756.

ἐπειμι (εἶμι), 3 sg. impf. ep. ἐπῆεν, 3 plur. ἐπῆσαν, Od. 11, 233, ἐπῆσαν, Od. 19, 445. fut. ἐπεσομαι, aor. l. med. ἐπεισομένη, II. 21, 424. 1) *op toegaan, losgaan, naderen* met acc. ἀγῶν, naar het veld gaan, Od. 23, 369. overdragt.: πρὶν μὴ καὶ γῆρας ἐπεισι, eer haar de ouderdom nadert, II. 1, 23. 2) vooral in *vijandelijken zin: op iem. losgaan, aangrijpen, aanvallen*, met acc. II. 11, 367. met dat. II. 17, 741. dikwijls zonder casus: ὁ ἐπιών, de aanvallende, II. 5, 238. veelvuldiger nog: ἐπ' ἀλλήλοισιν ἴοντες.

Ἐπειοί, οἱ de Epeëra, oudste bewoners van Elis, welke hunnen naam afleidden van Epeus, κ. van Endymion, II. 2, 619.

Ἐπειός, ὅ, Epēus, κ. van Panopeus, de kunstenaar in de fabel, welke het Trojaansche paard onder bijstand van Athene vervaardigde, Od. 8, 493. Hij overwint bij de spelen ter uitvaart van Patroclus Euryalus in het vuistgevecht, maar in het werpen van den ijzeren discus wordt hij door Polypoetes overtroffen, II. 23, 664. 840.

ἐπέπτεο, κ. ἐπέι.

ἐπειτω (ἐπὶ, εἶτα), adv. *daarna, daarop, hierop, vervolgens, dan*, geeft aan 1) voornamelijk den voortgang van eene handeling tot eene volgende in het ver-

halen: bij toekomstige handelingen be-
duidt het: *dan, voorts, vervolgens*, Od.
2, 60. καὶ τὸτ' ἔπειτα, en dan daarop, Il. 1,
426. Het volgt dikwerf op πρώτον, wordt
met αὐτίκα, αἶψα verbonden; ook ἐνθα
ἔπειτα. Soms staat het na een particip.
bij een verb. finit. pleonast. Il. 14, 224.
2) dikwijls maakt het in de ep. spraak
den nazin uit, om denzelfden meer kracht
te geven: a) na eene partikel van tijd,
ἐπειδὴ σφαλερὴ πειρήσαντο, ἀρχελαθῆν δὴ ἔπειτα,
toen dansten zij daarop, Od. 8, 378. b)
na eene voorwaardelijke partikel: εἰ μὲν
δὴ νῦν τοῦτο φλον, — Ἐρχεταν μὲν ἔπειτα —
στύρομεν, dan willen wij daarop Hermes
zenden, Od. 1, 84. zoo ook in hypothet.
zinnen met δε κε, Il. 1, 547. 3) alzoo, naar
hetgeen, wat gij zegt, *dan*, in eene vraag,
Il. 10, 425. Od. 1, 65: in andere volzin-
nen, Il. 15, 49.

ἐπεκέκλετο, z. ἐπικέλομαι.

ἐπέκρυσε, z. ἐπικρίω.

ἐπελάυνω (ἐλαίνω), aor. 1. ἐπῆλῶσα, perf.
pass. ἐπελήλαμαι, opdrifven, overdrifven,
alleen van het bearbeiten van metaal,
χαλκόν, Il. 7, 223. van het schild: πολὺς
ἐπελήλατο χαλκός, veel koper was er over
gesmeed, Il. 13, 804.

ἐπελήλατο, z. ἐπελαύνω.

ἐπέλησε, z. ἐπιλανθάνω.

ἐπεμβάινω (βαίνω), part. perf. ep. ἐπεμ-
βαίως, optreden, perf. er op staan, met
gen. οὐδοῦ, op den drempel, Il. 9, 582 †

ἐπενέικα, z. ἐπιφέρω.

ἐπενέιμε, z. ἐπινέμιω.

ἐπενήνεον, z. ἐπινηγνέω.

ἐπενήνοθε (ἐνήνοθε), 3 sg. van een oud
perf. met praes. beteek. dat ook als impf.
gebruikt wordt: *er op zitten, liggen*,
slechts viermaal: van het hoofd van
Thersites, als impf. φεδνὴ ἐπενήνοθε λάχνη,
dun, wollig haar was er op, Il. 2, 219.
van eenen mantel: ἐπενήνοθε λάχνη, Il. 10,
134. als praes. met acc. οἷα θεοῦς ἐπενήνοθεν
αἰὲν ἕοντας, zoo als het den eeuwiglen God-
den toekomst, Od. 8, 365. h. Ven. 61. (De
oorsprong is zeer onzeker: ἐνθω, ἐνέθω,
ἐνδω, met reduplic. ἐνήνοθα).

ἐπεντανύω, ep. andere vorm van ἐπεν-
ταίνω, aanspannen, Od. 22, 467. †

ἐπεντυῖω en ἐπεντυῖω (ἐντυῖω), 1) *in orde*
brengen, uitrusten, ἵππους, de paarden
gereed maken, Il. 8, 374. 2) med. *zich*
toerusten, gereed maken, met acc. ἄσθλα,
tot de wedspelen, Od. 24, 89.

ἐπέοικε (ῥοικε), 1) *het past, het betaamt*,
behoort, voegt, met dat. person. en infin.

Il. 4, 341. of acc. met infin. Il. 1, 125.
ellipt. met acc. ὦν ἐπέοιχ' ἰκέτην ἀντιάσαντα
(versta uit het voorgaande οὐ δεύεσθαι),
aan welke het eenen komenden vreem-
deling niet mag ontbreken, Od. 6, 193.
2) *het behaagt, voegt*, Il. 9, 392.

ἐπέπιθμιεν, z. πεθω.

ἐπέπλω, z. ἐπιπλώω.

ἐπεποίδει, z. πεθω.

ἐπεπόνθει, z. πάσχω.

ἐπέπτωρε, z. ἐπιπταίρω.

ἐπέπτωτο, z. ἐπιπέταμαι.

ἐπέπυστο, z. πυνθάνομαι.

ἐπερείδω (ἐρείδω), aor. 1. ἐπέρεισα, op
iets leunen, stulten, tegen stooten, met
acc. — ἔγχοις ἐς κενεῶνα, Il. 5, 856. absol.
Il. 11, 235. overdragt.: ἐν' ἀπέλεθρον, on-
metelijke kracht aanwenden, Il. 7, 269.
Od. 9, 538.

ἐπερέφω (ἐρέφω), met een dak voorzien,
in het algem. *bouwen*, in tmesis. ἐπὶ νηὸν
ἔρεψα, Il. 1, 39. †

ἐπέρῳσαντο, z. ἐπιρῳώομαι.

ἐπερούω (ἐρούω), aor. ἐπέρουσα, ep. os. *aan-*
trekken, bijtrekken, dūrην κορώνη, (met
den ring), Od. 1, 441. z. κορώνη.

ἐπέροχομαι (ἐρχομαι), fut. ἐπελεύσομαι,
aor. 2. ἐπῆλθον, perf. ἐπῆλθον, perf. ἐπε-
λήλυθα, 1) *aankomen, nabijkomen, na-*
deren, met dat. Il. 15, 84. en absol. dik-
wijls met het begrip van iets onverwachts,
Od. 9, 214. overdragt.: ἐπὶ νύκτας ἦλθε,
de donkerheid kwam aan, Il. 11, 194.

Ἀχαιοὺς ἐπῆλυθε νύξ, Il. 8, 488. τοῖσιν ἐπῆ-
λυθε ὕπνος, Od. 5, 472. met acc. vooral
als het begrip van verrassing of over-
valling er in ligt; ἐπῆλυθέ μιν ὕπνος, Od.
10, 31. van de lans: τμηθῆν δ' αὐχέν' ἐπῆλθε,
snijdend drong zij tot den nek door, Il.
7, 262. 2) in vijandelijken zin: *op iem.*
losgaan, aangrijpen, aanvallen; zonder
cas. en met dat. Il. 5, 220. van den
leeuw: βουόν, Il. 10, 485. 3) van plaat-
sen: *doortrekken, doorgaan*, met acc. —
ἄγχεα, door-de dalen gaan, Il. 18, 321.
Od. 16, 27.

ἐπεσβολή, ἡ (ἐπος, βάλλω), woorden,
die iemand onbedacht ontvallen, *zotte*
klap, onverstandig spreken: ἐπεσβολὰς
ἀναφαίνειν, ijdel gesnap beginnen, Od. 4,
159.

ἐπέσβολος, ον (βάλλω), *onbedachtte*,
dwaze woorden uitend, — λωβητήρ, Il.
2, 275. †

ἐπέσον, z. πέττω.

ἐπέσπον, z. ἐρέπω.

ἐπέσεται, z. ἐπειμί.

ἐπέσονται, z. ἔπιθεν.

ἐπέστη, z. ἐφίστημι.

ἐπέσχον, z. ἐπέχω.

ἐπετήσιος, ον (ἔτος), jaarlijksch, een jaar durend, καρπός, Od. 7, 118. †

ἔπευ, z. ἔπομαι.

ἐπευφημέω (εὐφημέω), λογ. ἐπευφήμησα, zijne toestemming geven, goedkeuren, II. 1, 22. †

ἐπέυχομαι (εὐχομαι), dep. med. fut. ἐπέυσομαι, aor. I. ἐπέυξάμην, 1) *bidden, smeeken*, tot eene Godheid, θεοῖς, Αἰ, II. 3, 350. Od. 14, 423. 2) *zich beroemen, pralen*, absol. en τῷ, over iem. II. 11, 431.

ἐπεφρον, z. ΦΕΝΩ.

ἐπέφραδον, z. φράζω.

ἐπέχω (ἔχω), aor. 2. act. ἔπεσχον, part. ἐπισχών, aor. med. ἐπεσχόμεν, ep. 3 pl. pluqqf. ἐπέωχτο, w. m. z. 1) *aan, op, bij heffen, houden*, met dat. πόδας θρηνηί, op het voetbankje, II. 14, 241. Od. 17, 410. vandaar: *toeloude, aanbieden, oïνον*, II. 9, 489. μαζόν παιδι, II. 22, 84. 2) *intransit. op los houden, sturen*, τῷ, op iem. losgaan, Od. 19, 71. 22, 75. 3) *aanhouden, terughouden, strekken*, met acc. ἔειθερα, II. 21, 244. θυμὸν ἐνπίης. het gemoed van de beschimping terughouden, Od. 22, 266. vandaar: absol. *aan zich houden, talmen*, Ἀντίνοος δ' ἔε' ἐπέιχε, Od. 21, 186. 4) *innemen, besloun*. — ἔπατα πέλεθερα, II. 21, 407. ἐπέσσαν ἐπεσχε πύρ, zoo verre het vuur reikte, II. 23, 138. 11) med. 1) *zich ergens heen houden, op aan houden*, van het schieten met den boog, ἐπισχόμενος, op aan houdend, mikkend, Od. 22, 15. 2) even als act. 3. *terughouden, ophouden*, met a cc. ἐανῶν πύργας, h. Cer. 176.

ἐπήβολος, ον (βάλλω), die iets verkregen heeft, *deelachtig, bezittend*, met gen. νῆος, ἔρετάν, Od. 2, 319. †

ἐπήγαγον, z. ἐπάγω.

ἐπηγεκνίδες, αἰ, *de lange planken* aan de zijde van het schip, welke dienden om het geraamte van de zijden (σταμίνες) te bekleeden, en zich van den voor- tot den achtersteven uitstrekten. Om het indringen van het water voor te komen, overtrekt Ulysses deze planken nog met gevlochten werk van wilgenteenen (δέπεσον οἰοῦνθαι), Od. 5, 256. (misschien van ἐνεγκεῖν = φέρειν, zich uitstrekken, z. σταμίν.)

ἐπήγην, z. ἔπειμι.

ἐπηγετανός, ον (ἔτος), 1) *het gansche jaar door durend*, παρέχειν γάλα ἐπηγετανόν,

het geheele jaar melk geven, Od. 4, 89. πλῖνοι, Od. 6, 86. 2) *voor een geheel jaar toereikend; rijkelijk, overvloedig*, Od. 8, 233. Het neutr. ἐπηγετανόν, als adv. *het jaar door*, Od. 7, 128. *rijkelijk, volop*, * Od. 7, 99.

ἐπήγην, z. ἔπειμι.

ἐπήλυθον, ἐπήλυθον, z. ἐπέρομαι.

* ἐπηλύσιη, ἧ, *betovering*, h. Cer. 218.

ἐπημοιβός, ον (ἀμείβω), *wederzijdsch, afwisselend, ὄχῃες*, twee grendels tegen over elkander, die van beide zijden de deur in elkander geschoven en door een slot vastgehouden worden, z. κλήϊς, II. 12, 456. χιτῶνες, *wisselkleederen*, Od. 14, 513.

ἐπημύω, z. ἡμύω.

ἐπήν, z. ἐπέι.

ἐπήνεον, z. ἐπαινέω.

ἐπήξα, z. πήγνυμι.

ἐπηπύω (ἡπύω), *toeroepen, toejuichen, bijval geven*, met dat. II. 18, 502. †

ἐπηράτος, ον (ἔραω), *geliefd, beminneuswaardig, lieflijk, bevallig*, alleen van levenlooze voorwerpen: δαίς, II. 9, 228. εἴματα, Od. 8, 366. het meest van landstreken, van Ithaca, Od. 4, 606.

ἐπηρεμτός (ἔρεμτός), 1) *aanden roeiriem, roeiend*, — εἰταίροι, Od. 2, 403. 2) met roeiriemen voorzich — νῆες, * Od. 4, 459.

ἐπηρεφής (ἔρέφω), *van boven bedekkend, overhangend, πέτραι*, Od. 12, 59. κρημνοί, II. 12, 54.

Ἐπήριτος, ὁ, z. van Aphidas uit Alybas, voor welken Ulysses zich uitgaf, Od. 24, 306.

ἐπήρως, z. ἐπαρσάσκω.

ἐπήσαν, z. ἔπειμι.

ἐπητής, οὔ, ὁ (ἔπος), die met zich spreken laat, *vriendelijk, welwillend, voorkomend*, * Od. 18, 128.

ἐπήτριμος, ον (ἤτριον), 1) *eigenl. digt geven*: vandaar: *digst over, naast elkander, veelvuldig*, πυροὶ, II. 18, 211. δράγματα ἐπήτριμα πύπρον, de schoven vielen digt naast elkander, II. 18, 552. 2) van tijd: *snel op elkander*, ἡμέραι, II. 19, 226.

ἐπητὺς, ὅς (ἐπητής), *vriendelijke toespraak; voorkomendheid, welwillendheid*, Od. 21, 206. †

ἐπὶ, 1) *praep. met gen. dat. en acc. grondbeteekenis: bij, op*, in verschillenden zamenhang. A) met gen. 1) van plaats: a) om het *verblijven* op eene plaats aan te duiden: *aan, op, bij, naast*,

vooral bij verba, die een zijn, blijven enz. uitdrukken: ἐπὶ μελλίης ἐρεωθεῖς, Il. 22, 225. zonder verbum: ἐπ' ἄμων, ἐπ' ἀγροῦ, ἐπὶ κρατὸς λιμένος, bij het punt der haven, Od. 13, 102. overdragt.: ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, Il. 10, 173. z. ἀκμῆ, b) om de *rigting*, naar eenig voorwerp heen aan te wijzen, bij verba van beweging: ἐρύειν νῆα ἐπ' ἡπείρω, naar het land, Il. 1, 486. βαλεῖν ἐπὶ νηός, 2) van den *tijd*, in of *gedurende* welken iets gebeurt: ἐπ' εἰρήνης, in vrede, Il. 2, 797. ἐπὶ προτέρων ἀνδρώπων, Il. 5, 637. 3) om eene *oorzaak* op te geven, alleen: ἀνῆ ἔφ' ἡμεῶν, in stilte bij u, d. i. voor u zelven, Il. 7, 194. B) met dat. 1) van *plaats*: a) om het *verblijven* op of *bij* of *aan* eenig voorwerp aan te duiden: ἐπὶ χθονί, op de aarde, Il. 1, 87. ἐπὶ τῷ καθήσθαι, bij iemand zitten, Od. 2, 369. ἐπ' ἔργῳ, aan den arbeid, Od. 16, 111. ook van het *neven* of *bij elkander* zijn der dingen: ἐφ' ἔλκει ἔλκος ἀράσθαι, wond bij wond bekomen, Il. 14, 130. ἐπὶ τῆσσι, boven dit, daarbij, Il. 9, 139. ἐπὶ ταῖς, daarenboven, Od. 3, 113. — ταχὺς ἕκε θεῖν ἐπὶ εἰδέει, nevens, d. i. buiten zijne schoonheid, Od. 17, 308. van daar ook van eene *opelkundervolging* in plaats en tijd: ἐπὶ τῷδε ἀνέστη, *bij*, d. i. na hem, Il. 7, 163. b) om de *rigting* ergens heen op te geven, bij verba van beweging en wel in eenen vijandelijken zin: *op* — *in*, *tegen*, Il. 1, 382. 2) van *tijd*, ἐπὶ νυκτί, bij nacht, Il. 8, 529. ἐπ' ἡματι τῷδε, op dezen dag, Il. 13, 234. ἐπ' ἡματι, bij dag, Od. 2, 284. 3) om *oorzaak* of *reden* aan te toonen: a) ter aanduiding van *doel*, *bestemming*: ἐπὶ δόρπῳ, ten maaltijd bestemd, Od. 18, 44. ἐπὶ Πατρόκλῳ, voor Patroclus, Il. 23, 776. νῖον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι, eenen zoon voor de bezittingen achterlaten, Il. 5, 154. b) om den *grond*, de reden op te geven: *over*, *op*, *wegens*, γελᾶν ἐπὶ τῷ, Il. 2, 270. μόγειν, πάσχειν ἐπὶ τῷ, Il. 1, 162. c) den *prijs*, of in het algem. de *voorwaarde* te kennen te geven: *om*, *voor*, ἐπὶ τῷ ἀδλεῦν, Il. 23, 274. ἐπὶ δώροις, voor geschenken, Il. 9, 162. C) met acc. I) van *plaats*: a) om de *rigting* of *beweging* naar een voorwerp aan te duiden: *op*, *naar*: ἐπὶ νῆας ἔρχεσθαι, ἔξεσθαι ἐπ' ἔρετρα, Od. 12, 171. b) ter aanduiding der *uitbreiding* naar eenig voorwerp heen, *over* — *heen*: πλεῖν ἐπὶ οἶνοσσι πόντων, over de zee heen, Od. 183. ἐπ' ἐννέα κείτω πέλεθρα, Od. 11, 577. ἐπὶ γαίαν, Od. 4, 417. ἐπὶ δεξιά, ἐπ' ἀρι-

στερά, rechts, links, 2) van *tijd*: a) om het *einde* aan te wijzen: ἐπ' ἧῶ, tot den morgen, Od. 7, 288. b) om den *duur* te bepalen: *voor*, *gedurende*, ἐπὶ χρόνον, Il. 2, 299. ἐπὶ δηρόν, voor langen tijd, Il. 9, 415. Ook zoo bij het opgeven der *maat*: ἐφ' ὄσον, voor zoo verre, Il. 3, 12. ἐφ' ἡμῶν πάσης, tot op de helft van het geheele schip, Od. 13, 114. 3) om *oorzaken* nader te bepalen: a) ter opgave van het *doel*, *oogmerk*: ἐπὶ βοῖν ἔτω, naar eenen stier, d. i. om hem te halen, Od. 3, 421. στέλλειν ἐπ' ἀγγελίην, om eene boodschap, Il. 4, 384. zelden van personen: ἐπ' Ὀδυσσεῖα ἔναι, Od. 5, 149. b) om de *maat* op te geven: ἐπὶ στάδην, naar het rigtsnoer, Od. 5, 245. ἐπ' ἰσα, Il. 12, 436. c) ter aanduiding van eenig *opzicht*: ἀριστοι πάσον ἐπ' ἰθύν, tot elken aanval, Il. 6, 79. II) als adv. dikwijls bij Hom. in de beteekenis; *daarbij*, *daaraan*, *daarop*, *daar toe*, enz. Il. 1, 458. Od. 3, 285. In onze taal moet het dikwijls met het verbum verbonden worden: III) In samenstellingen met een verbum heeft het deels de plaatselijke beteekenis van het adv. deels beduidt het eene opvolging in tijd, eene toeneming enz.

ἐπι, met eene anastrophe, 1) in pl. v. ἐπὶ, als het achter het geregeerde woord staat. 2) in pl. v. ἐπισσι, *het is bij*, *het is bij de hand*, *het vindt plaats*, meest met dat. Il. 1, 515. Od. 11, 367. ook met eenen volgenden infin. οὐ ἐπ' ἀνήρ, ἀρῆν ἀπὸ σίκου ἀμύναι, er is geen man aanwezig, om het verderf van het huis af te weren, Od. 2, 59.

ἐπιύλλω (ὑλλω), aor. ἴ. ἐπιήλα, *toezenden*, *toewerpen*, *aanbrengen*, τὶ τῷ: Κηρας τῷ, * Od. 2, 316. ἐπιήλεν τὰδε ἔργα, hij heeft deze dingen veroorzaakt, Od. 22, 49.

ἐπιύλλμενος, z. ἐφάλλομαι.

ἐπιανδάνω, z. ἐφανδάνω.

ἐπιάνω, andere lezing voor ἐνίανω, Od. 15, 557.

ἐπιᾶχω (ἰάχω), poët. 1) *toeroepen*, *toejuichen*, *vreugdekreet aanheffen*, Il. 7, 403. 2) in het algem. *luid schreeuwen*, * Il. 5, 860. alleen in praes. en impf.

ἐπιβαθρον, τὸ (βαίνω), de *vracht* van eenen passagier (ἐπιβάτης) op een schip, Od. 15, 449. †

ἐπιβαίνω (βαίνω), fut. ἐπιβήσω, aor. 1. ἐπέβησα, aor. 2. ἐπέβην, infin. ep. ἐπιβήμεναι, fut. med. ἐπιβήσομαι, aor. 1. med. ἐπεβησάμην (ep. vorm ἐπεβήσαστο, ἐπεβήσασο). 1) intransit. *opstijgen*, *bestijgen*, a) met

gen. ἵππων, δίφρου, II. 5, 46. πύργων, νεῶν enz. verder: κροσσῶων, de tinnen bestijgen, II. 12, 444. γαλις, aan land stijgen, Od. 12, 282. overdragt.: van eenen dooden: πυρῆς, op den brandstapel gelegd worden, II. 4, 99. b) naar toe gaan, ergens heen komen, met gen. πόλιος, naar de stad, II. 16, 396. met acc. zelden: Πιερίην ἐπιβάσα, naar Piërië gaande, II. 14, 226. Od. 5, 50. dikwijls overdragt.: ἀναδείξας, zich tot onbeschaamdheid wenden, Od. 22, 427. εὐφροσύνης, Od. 23, 52. τέχνης, de kunst beproeven, h. Merc. 166. 2) transit. alleen fut. en aor. 1. act. doen opstijgen, bestijgen, τινα ἵππων, op den wagen doen stijgen, II. 8, 128. vand. opvoeren, opbrengen, plaatsen, πολλούς πυρῆς, II. 9, 546. τινα πάτρης, iem. naar het vaderland zenden, Od. 7, 223. overdragt.: εὐκλείης, σοοφροσύνης, iem. roem geven, iem. tot verstand brengen, II. 8, 285. Od. 23, 13.

ἐπιβάλλω (βάλλω), aor. 2. act. ἐπέβαλον, aor. 2. med. ἐπεβαλόμην, 1) act. a) op aan werpen, leggen, met acc. II. 11, 846. ἐπιβάλλειν ἰμάσθην, versta ἵππους, de zweep op de paarden leggen, Od. 6, 320. b) intransit. zich ergens heen bewegen, begeven: ἡ δὲ Φεάς ἐπέβαλλε, het schip zeilde naar Phea toe, Od. 15, 297. h. Ap. 427. 2) med. a) voor zich heen werpen, κλήρους, b) zich op iets werpen, over heen vallen, met gen. ἐνάρων, naar den buit trachten, II. 6, 68.

ἐπιβάσσω (βάσσω), poët. nevenvorm van ἐπιβάσω, met transit. beteek.: κακῶν ἐπιβασκόμεν ὕλας Ἀχαιῶν, de Achiven in het ongeluk storten, II. 2, 234.

ἐπιβήμεναι, z. ἐπιβαίνω.

ἐπιβήτωρ, oros, ó, 1) bestijger, ἵππων, Od. 18, 263. 2) bespringer (van een wild zwijn), Od. 11, 131.

ἐπιβλητής, ἦτος, ó (ἐπιβάλλω), eigenl. het voorgeschovene, de grendel, boom, die schuins voor de deur gelegd werd, II. 24, 453. †

ἐπιβοάω (βοάω), alleen fut. med. ἐπιβόωμαι, ion. v. ἐπιβοήσομαι, toeschreeuwen, med. aanroepen, te hulp roepen, met acc. θεούς, II. 10, 463. Od. 1, 378.

* ἐπιβόσκομαι (βόσκω), er van weiden, zich voeden, τινί, Batr. 54.

ἐπιβουκόλος, ó (βουκόλος), ossenherder: steeds met βοῶν, * Od. 3, 422.

ἐπιβρέμω (βρέμω), toeruitschen, ruischende doen ontbranden, πῦρ, II. 17, 39. †

ἐπιβρίθω (βρίθω), aor. 1. ἐπέβριθα, 1) zwaar opdrukken, met de geheele zwaarte opvallen, δὲ ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος, als de regen van Zeus met kracht nederstort, II. 5, 91. in eenen goeden zin: ὀπότε Διὸς ὄρα ἐπιβρίσασαν ὑπερθεῖν, als de jaargetijden van Zeus van boven met zware vruchten zegenen, Od. 24, 344. 2) overdragt.: met kracht op iets vallen, indringen, stormen, II. 12, 414.

ἐπιβουόμεθα, z. ἐπιβοάομαι.

ἐπιβούτωρ, oros, ó (βούτωρ), herder, — μῆλων, Od. 13, 222. †

ἐπιγδουπέω, ep. v. ἐπιδουπέω, daarop kraken; men rekent hiertoe; ἐνὶ δ' ἐγδοῦπρσαν, II. 11, 45.

ἐπιγίγνομαι (γίγνομαι), daarop, daarbij ontstaan, komen, van den tijd, II. 6, 148. †

ἐπιγινώσκω (γινώσκω), aor. 2. ἐπέγνων, conj. 3 plur. ep. ἐπιγνώσσι, v. ἐπιγνώσι, opt. ἐπιγνώη, 1) erkennen, herkennen, met acc. Od. 24, 217. 2) leeren kennen, onderwinden, zien, * Od. 18, 30.

* ἐπιγναμπτός, ἡ, ὄν, ingebogen, h. Ven. 87.

ἐπιγνάμπτω (γνάμπτω), aor. ἐπέγραμψα, inbuigen, ombuigen, met acc. δόρυ, II. 21, 178. overdragt.: omwendend, veranderend, besturen, κῆρ, II. 1, 569. νοὸν ἐσθλῶν, het gemoed der goeden besturen, II. 9, 514.

ἐπιγνώη } z. ἐπιγινώσκω.
ἐπιγνώσσι }

ἐπιγοννίς, ἴδος, ἡ (γόνυ), het deel boven de knie, dij, lendenen, μεγάλην ἐπιγοννίδα θεῖτο, dan konde hij zich sterke lendenen maken, * Od. 17, 225. 18, 74.

ἐπιγραβδῆν (ἐπιγράφω), er langs strijkend, strijkelings, II. 21, 166. †

ἐπιγράψω (γράφω), aor. 1. ἐπέγραψα, 1) aan de oppervlakte raken, strijken, met acc. χροά, II. 4, 139. met dubbél. acc. τινα ταρσύν, iem. langs den hiel strijken, II. 11, 388. vandaar 2) ἐπιγράψειν κλήρον, een lot merken door eenen schrap, II. 7, 187. Het is = σημαίνεσθαι, vs. 175. aan schrijven is niet te denken.

* ἐπιδαίομαι (δαίω), dep. med. toedee-len, ὄρκον, eenen eed op afleggen, h. Merc. 383.

Ἐπίδαυρος, ó, st. in Argolis aan de Saronische golf met eenen tempel van Asklepius, nu Pidavro, II. 2, 561.

ἐπιδέδρομε, z. ἐπαρέχω.

ἐπιδέξιος, ὄν (δεξιός), eigenl. ter rechterhand, regtsch, alleen neutr. pl. ἐπι-

δέξια, als adv. van den regterkant, *δεννοδ' ἔξελος ἐπιδέξια*, staat naar de rij af op van den regterkant, d. i. van dengenen af gerekend, die op de eervolle plaats bij het mengvat zat, steeds naar den regterkant heen, Od. 21, 141. Deze rigting werd beschouwd als geluk voorspellend, z. *δέξιος*; vandaar *ἀσράπτων ἐπιδέξια*, *regts bliksemend*, als een gelukkig voortteeken, door Zeus geschonken, II. 2, 353.

ἐπιδευής, *ἔς*, poët. v. *ἐπιδης*, 1) *behoefstig, gebrek hebbend*, met gen. *δαίτος ἔτος οὐκ ἐπιδευείς*, scil. *ἐσμέν*, ons ontbrek geen gemeenschappelijk maal, II. 9, 225. *ἄλλης λώβης οὐκ ἐπιδευείς*, sc. *ἐστέ*, gij behoeft geen anderen smaad, II. 13, 622. absol. *ὅς κ' ἐπιδευής*, sc. *ἐστί*, die behoefstig, arm is, II. 5, 481. 2) *geringer, achterstaand*, met gen. *βλῆς*, in kracht, Od. 21, 185. met dubb. gen. *βλῆς ἐπιδευέες εἰμὲν Ὀδυσσοῦς*, wij zijn minder in kracht dan Ulysses, Od. 21, 253. het neutr. als adv. *ἐπιδευέες ἔχων δίας*, van regt verstoken zijn, II. 19, 180.

ἐπιδενόμευι (*δεύομαι*), dep med. 1) *gebrek hebben, ontheren*, met gen. *χρυσού*, II. 2, 229. Od. 13, 371. 2) *achterstaan, zwakker zijn*, met gen. *μάχης*, II. 23, 670. ook met gen. des persoons: *πολλὸν κεινῶν ἐπιδενέαι*, verre staat gij beneden hen, II. 5, 636. met dubb. gen. *μάχης Ἀχαιῶν*, in den strijd beneden de Achiven, II. 24, 385.

ἐπιδημέω (*δημέω*), poët. v. *ἐπιδημέω*, in het land zich ophouden, te huis zijn, Od. 16, 28. †

ἐπιδημιος, on (*δημος*) a, in het volk, inlandsch, πόλεμος, II. 9, 64. b) te huis, aanwezig, Od. 1, 194.

ἐπιδίδωμι (*δίδωμι*), fut. *ἐπιδώσω*, aor. 1. *ἐπέδωκα*, infin. aor. 2. *ἐπιδοῦναι*, 1) *bijgeven, bijvoegen*, τί τι, II. 23, 559. *θυνατρί μελλια*, II. 9, 148. 2) med. voor zich bijnemen, alleen *ἐπιδώμεθα θεούς*, laat ons de Goden er bij nemen, namelijk, als getuigen, (men herhale uit vs. 255. *μαρτύρους*, schol. *μαρτύρους ποιησώμεθα*), II. 22, 254. De afleiding van *ιδέσθαι* is niet aannemelijk, want de Atheners zeggen: *ιδέω τῆς κεφαλῆς περιδοσθαι*, ik wil er mijn hoofd onder verzetten.

ἐπιδιδένω (*διδένω*), aor. 1. part. *ἐπιδιδήσας*, aor. 1. pass. part. *ἐπιδιδηθείς*, 1) *bij in de rondte slingeren*, om te werpen, met acc. II. 3, 378. pass. in kringen rondvliegen, van den adelaar, Od. 2, 151. 2) med. *bij zich iets omwentelen, overdragt.*: *ἰμοὶ τὸδε θυμὸς πόλλ' ἐπιδιδενέται*, dit wentelt

mijn gemoed dikwijls heen en weer, d. i. overlegt het van alle zijden, Od. 20, 218.

ἐπιδοτριάς, *ἄδος*, ἡ (*διδωτός*), de *lovenste rand* van de zitbank in den wagen = *ἄνυς*, II. 10, 475. †

ἐπιδοτρός, on (*διδωτός*), op de bank in den wagen staande; zich bevindend; *δῶρα ἐπιδοτρία τίθεναι*, de geschenken op den wagen plaatsen, *Od. 15, 51.

ἐπιδοραμεῖν, *ἐπιδοραμέτην*, z. *ἐπιτρέχω*.

ἐπιδορομος, on (*ἐπιδοραμεῖν*), eigenl. waar op men loopen kan, *teogankelijk*, voor den aanval bloot — *τοίχος*, een bestormbare muur, II. 6, 434. †

ἐπιδύνω (*δύνω*), aor. 2. *ἐπιδύναι*, over-, ondergaan, in tmesis: *μη πρὶν ἐπ' ἡέλιον δύναι*, II. 2, 413. †

ἐπιδώμεθα, z. *ἐπιδίδωμι*.

ἐπιεικέως, on (*εικέλος*), *gelijkend, gelijkvormig*, τὸν, steeds met *ἀνανάτοιων* en *θεοῖς*, II. 4, 394. enz.

ἐπιεικής, *ἔς* (*εἰκοκα*), *passend, behoortlijk, betamelijk*, *τύμβος ἐπιεικής τοῖος*, een grafheuvel, juist zoo als hij behoort, II. 23, 246. Dikwijls het neutr. of absol. *ὡς ἐπιεικής*, zoo als het betaamt, II. 8, 431. of met infin. *ὄν κ' ἐπιεικέες ἀκούειν*, welken (*μῦθον*) te hooren betamelijk is, II. 1, 547.

ἐπιεικτός, ἡ ὄν (*εἰκω*), 1) *toegevend, wijkend*: altijd met negat. *μένος οὐκ ἐπιεικτόν*, nimmer toegevende trotschheid, II. 5, 892. — *ἀθένος*, onbedwingbare kracht, II. 8, 32. *πένθος*, onopl. ondelijke droefheid, II. 16, 549. 2) *onve dragelijk, ergerlijk*, even als *σχέτλος* — *ἔργα οὐκ ἐπιεικτά*, Od. 8, 307. De verklaring: niet nalatend, niet bestand, strijdt met het Hom. spraakgebruik.

ἐπιειμένος, η, on, z. *ἐπιέννυμι*.

ἐπιείσομαι, z. *ἐπειμι* (*εἶμι*).

ἐπιέλπομαι (*ἔλπω*), dep. med. *daarop hopen*; alleen in praes. met infin. II. 1, 545. met acc. Od. 21, 126.

ἐπιέννυμι, poët. v. *ἐφέννυμι* (*έννυμι*), aor. 1. ep. *ἐπίεσσα*, part. pass. *ἐπιειμένος*, 1) *bij aantrekken, overtrekken*, met acc. *χλαῖναν*, overleggen, Od. 20, 143. overdragt: in part. perf. pass. *ἐπιειμένος*, *aangedaan, bekleed*, met acc. — *ἀναδελγν*, in onbeschaamdheid gehuld, II. 1, 149 — *ἀκηνν*, met kracht uitgerust, II. 7, 164. 2) med. *zich er over aantrekken*, — *νεφελν*, II. 15, 350. alleen in tmesis.

ἐπιζᾶφελος, on, *hevig, heftig*, *χόλος*, II. 9, 525. adv. *ἐπιζαφελῶς*, *zeer, hevig*, II. 9, 516. Od. 6, 330. De afleiding is onzeker volgens Apoll. van ζα en ὀφάλλειν.

ἐπίηλε, *z.* ἐπιἄλλω.

ἐπίηρα, slechts tweemaal in de spreekwijze: ἐπίηρα φέρειν τινί, iem. te wille zijn, zich inschikkelijk betoonen, liefde bewijzen, * II. 1, 572. 578. Beter neemt men misschien eene tmesis aan en schrijft gescheiden ἐπὶ ἡρα, *z.* ἡρα.

ἐπίηρανος, *ον* (ἄρω), aangenaam, welkom, gewenscht, met dat. Od. 19, 343. † * ἐπίηρος, *ον*, aangenaam, gewenscht, fragm. h. 19. †

ἐπιθαροῦνω (θαροῦνω), bemoedigen, met acc. τινά, II. 4, 183. †

ἐπίθειτε, *z.* ἐπιτίθημι.

ἐπίθημα, τό, *ep.* in pl. *v.* ἐπίθημα, het opgelegde, deksel, II. 24, 228. †

ἐπιθροῦσας, *z.* ἐπιτρέχω.

ἐπιθροῦσικω (θροῦσικω), opspringen, met gen. νηός, op het schip, II. 8, 515. met dat. τυμβῷ, op het graf springen, om te smaden, II. 4, 177. zonder casus, τόσσον ἐπιθροῦσικουσι, zoo verre springen zij, van paarden, * II. 5, 772.

ἐπιθύω (θύω), *aor.* part. ἐπιθύσας, 1) op in, los, stormen, aandringen, II. 18, 175. Od. 16, 297. 2) hevig begeeren, verlangen, h. Mero. 475. (Sommigen willen het van ἰθύω afleiden, doch dit heeft altijd eene korte *v.*; in deze plaatsen is *v.* lang).

ἐπίστωρ, ορος, ὁ, ἡ (ἰστωρ), medewetend, kundig, ervaren, met gen. μεγάλων ἔργων, Od. 21, 26. †

* ἐπικαίω (καίω), in brand steken, doen ontbranden, πῦρ, h. Ap. 491. in tmesis, II. 22, 170.

* ἐπικαμπύλος, *ον* (καμπύλος), gekromd, gebukt, h. Merc. 90.

ἐπίκαρ, *adv.* op het hoofd, hals over kop, andere lezing voor ἐπὶ κάρ, II. 16, 392. *z.* κάρ.

ἐπικάρσιος, *λη, ιων* (ἐπίκαρ), eigenl. met het hoofd voorover, voorover gebogen, αἱ νῆες ἐφέροντ' ἐπικάρσιος, de schepen vloegen heen voorovergebogen, Od. 9, 70. (Volgens de Schol. schuinisch, scheef).

Ἐπικάστη, ἡ, bij de Trag. Ἰοκάστη, d. van Menoeceus, gemalin des konings Laius van Thebe, welken zij Oedipus baarde. Nadat deze, buiten zijn weten, zijnen vader gedood en het raadsel der Sphinx opgelost had, verkreeg hij zijne moeder als eene belooning tot gemalin. Doch toen de misslag ontdekt werd, beroofde Iocaste zich door den strop van het leven, Od. 11, 271.

ἐπίκειμαι (κείμαι), *dep.* med. fut. ἐπι-

κείσθαι, op liggen; van deuren: aangevoegd zijn, Od. 6, 19. overdragt.: ἐπι-κείσεται ἀνάγκη, dwang zal heerschen, II. 6, 458.

ἐπικείρω (κείρω), *aor.* 1. *ep.* ἐπέκειρα, 1) afscheren, afsnijden, besnoeijen, φάλαγγας, op de geleiden met het zwaard inhouden, om door te breken, II. 16. 394. 2) overdragt.: verhinderen, verijdelen: μήδεα, II. 15, 467.

ἐπικελαδέω (κελαδέω), *poët.* toeschreeuwen, bijval geven; alleen in tmesis. ἐπὶ δὲ Τρώες κελάδησαν, * II. 8, 542.

ἐπικέλλω (κέλλω), *poët.* *aor.* ἐπέκελα, 1) op aandrijven, aanstooten, slechts van schepen: νῆας, de schepen aan land drijven, d. i. landen, Od. 9, 114. 2) zonder acc. intransit. landen, op het strand zetten, Od. 9, 138. en van een schip: ἡ ἡπιέρω ἐπέκαλον, het schip stootte aan land, * Od. 13, 114.

ἐπικέλομαι (κέλομαι), *dep.* med. *poët.* *aor.* 2. *ep.* ἐπεκελόμην, oproepen, bij aanroepen, met acc. Ἑρμῆος, II. 9, 454.

ἐπικεράννυμι (κεράννυμι), *aor.* 1. *infin.* ἐπικρήσαι, *ep.* *v.* ἐπικεράσαι, 1) bijmengen, 2) namengen, — οἶνον, nog eens wijn mengen, Od. 7, 164. †

ἐπικερομέω (κερομέω), 1) witschelden, beschimpen, bespotten, alleen in part. met προσέφης, II. 16, 744. Od. 21, 194. 2) in zachteren zin: schertsen, boerten, II. 24, 649.

ἐπικεύθω (κεύθω), fut. κείσω, verbergen, verhelen, dikwijls met negat. in tegenstell. II. 5, 816. Od. 4, 744.

ἐπικιδνῆμι (κιδνῆμι), *poët.* bijv. van σκεδάννυμι, *ep.* praes. *impf.* med. 1) overstrooijen. 2) med. zich verspreiden, met dat. ὕδωρ ἐπικιδνᾶται αἴη, het water verspreidt zich over het land, II. 2, 850. van het morgenrood, * II. 7, 451.

ἐπικλείω (κλείω), *poët.* roemen, prijzen, bijval geven, met acc. αἰδῆν, Od. 1, 351. †

Ἐπικλῆς, ἦος, ὁ, een bondgenoot der Trojanen uit Lycië, door Ajax geveld, II. 12, 378.

ἐπικλήσις, ιος, ἡ (ἐπικαλέω), toenaam, bijnaam, alleen acc. als *adv.* met den bijnaam: Ἀστυνάξ, ὃν Τρώες ἐπικλήσιον καλέουσι, II. 22, 506. Od. 5, 273. h. Ap. 386.

ἐπικλίνω (κλίνω), *perf.* pass. ἐπέκελμαι, aan, op liggen, pass. opgelegd worden. οὐδ' εἶρ' ἐπικεκαμέντας σάνιδας, hij vond de deurvleugels niet opgelegd, d. i. niet gesloten, II. 12, 121. †

ἐπίκλοπος, ον (κλέπτω), *diefachtig, listig, bedriegelijk, niet openhartig*, Od. 11, 364. ook met gen. — μύθων, niet openhartig in woorden, II. 22, 281. τῶνων, bedreven met den boog, Od. 21, 397.

* ἐπικλύζω (κλύζω), *bespoelen, besproeien*, pass. κύμασι, Batr. 69.

ἐπικλύω (κλύω), *aanhooeren, vernemen*, met acc. II. 23, 652. met gen. Od. 5, 160.

ἐπικλώθω (κλώθω), fut. ἐπικλώσω, aor. 1. act. ἐπέκλωσα, aor. 1. med. ἐπεκλώσασθην. 1) *toespinnen*, alleen overdragt. en wel van de Parcen, welke een' ieder zijn lot toespinnen, doch ook in het algem. van de Goden: *toedeelen, verleenen*: τί τι, τι ὄλβον, Od. 3, 208. ὄτε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσει (ἐπικλώση) γαμέοντι τε γεινομένοι τε, welken de zoon van Cronus bij zijn huwelijk en bij zijne geboorte geluk wil verleenen, Od. 4, 208. 2) med. als dep. van de Goden: *beschikken, besliden*, δι' ἑν' ἀνθρώποισιν, verderf, onheil over de menschen, Od. 20, 196. en met infin. in pl. van acc. *verleenen, toestaan*, οἰκόνδε νέεσθαι, Od. 1, 18. ζῶειν, II. 24, 525. in de II. slechts eens.

ἐπικόπτω (κόπτω), fut. ἐπικόψω, *van boven op slaan*, — βούν, op den nek van den os slaan, om hem te dooden, *den os vellen*, Od. 3, 443. †

ἐπικουρέω (ἐπικουρος), fut. ἐπικουρήσω, *helpen, bijstaan*, absol. II. 5, 614. † ἐπικουρος, ον (κοῦρος), *helpend, bijstaand*; alleen als subst. de *helper, helperster*, van Ares: βροτῶν, h. 8, 9. als fem. II. 21, 431. de plur. dikwijls van de bondgenooten der Trojanen, II. 2, 130. enz. met het adject. τηλεκλητοί. * II. 9, 233.

ἐπικραίνω, ep. verlengd. ἐπικραίνω (κραίνω), aor. 1. ἐπέκρηνα, ep. ἐπεκρήνηα, opt. ἐπικρήνεις, imper. ἐπικρήνον, 1) *voleindigen, volbrengen, vervullen, toestaan, verhooren*, τινὶ τι: ἐπικρήνον, II. 1, 455. — ἀρὴν τυός, II. 15, 599. en absol. οὐ σφιν ἐπικραίνω, hij stond het hun niet toe, II. 3, 302. 2) *beheerschen, bestuuren*, θεούς (waar Herrmann οἶμος leest), h. Merc. 531. van ἐπικραίνω, alleen ἐπικρήνεις, II. 15, 599. en praes. h. Merc. 44.

ἐπικρατέω (κρατέω), 1) *de heerschappij oefenen, heerschen, gebieden*, met dat. νηέσων, II. 10, 214. en absol. Od. 17, 320. 2) *de overhand behouden, zegenvieren*, II. 14, 98.

ἐπικρατέως (ἐπικρατής), adv. *met overmagt, met magt*, * II. 16, 81.

* ἐπικρέμαμαι (κρέμαμαι), dep. med. αὐπ, *overhangen*, πέτρα ἐπικρέματα, h. Ap. 284.

ἐπικρηῖνον, } z. ἐπικραίνω.
ἐπικρηῖνεις }

ἐπικρηῖσαι, z. ἐπικραίνω.

ἐπικροῖον, τὸ (κροῖον), *ra*, om het zeil van een schip vast te maken, * Od. 5, 254.

ἐπικυρέω (κυρέω), aor. 1. ἐπέκυρσα, *iets aantreffen, iets ontmoeten, men rekent hiertoe*: ἐπὶ σώματι κύρσας, II. 3, 23. z. κυρέω.

ἐπιλάμπω (λάμπω), aor. 1. ἐπέλαμπα, *op schijnen, blinken*, ἥλιος ἐπέλαμπα, de zon scheen er op, II. 17, 650. † h. Merc. 141.

ἐπιλανθάνω, ἐπιλήθω (λήθω), aor. 1. ἐπέλησα, fut. med. ἐπιλήσομαι, aor. 2. med. ἐπελαθόμεν, 1) act. *doen, laten vergeten*, met gen. aor. 1. ὁ ὕπνος ἐπέλησεν ἀπάντων, de slaap liet alles vergeten, Od. 20, 85. 2) med. *iets er bij vergeten*, met gen. Ἰθάκης, Od. 1, 57. in het algem. vergeten, II. 7, 452. τέχνης, Od. 4, 455. het praes. ἐπιλανθάνω, staat niet in Hom. van ἐπιλήθω, is alleen ἐπελήθητο, Od. 5, 324.

ἐπιλέγω (λέγω), *bijlezen, verzamelen*; alleen med. in tmes. ἐπὶ δε πόλλα ξύλα λέγεσθε, II. 8, 507. en λέγορτο, vs. 547, z. λέγω.

ἐπιλείβω (λείβω), *opgieten*; vooral bij het offeren wijn in de vlam gielen, Od. 3, 341. en in tmes. II. 1, 463.

* ἐπιλέπω (λέπω), aor. 1. ἐπέλεπα, *afschillen, van den bast outdoen*, h. Merc. 109.

ἐπιλεύσσω (λεύσσω), *opzien, heenzien, uitzien*, τόσσον, II. 3, 12. †

ἐπιλήθωμαι, z. ἐπιλανθάνω.

ἐπιλήθος, ον (ἐπιλήθω), *dat vergeten doet*, met gen. φάρμακον κακῶν ἐπιλήθον ἀπάντων, hetwelk al het leed deed vergeten, Od. 4 221. †

ἐπιληκῶ (ληκῶ), *bij roepen, schreeuwen, gedruisch maken*, Od. 8, 379. †

ἐπιλήδην (λήδην), *even aanrakend, opscheurend, strijkelings*, II. 17, 599. †

ἐπιλλίζω (ιλλίζω), *met de oogden toewenken, pinkoogen*, met dat. Od. 18, 11. † h. Merc. 387.

ἐπιλωβέω (λωβέω), *bespotten, smaden*, Od. 2, 323. †

ἐπιμαίνομαι (μαίνομαι), dep. med. aor. 1. ἐπεμνήμαην, *op iets verzot zijn, hevig verlangen*, met dat. τῷ γυνὴ Προίτου ἐπιμήνατο, κρυπταδὴ φιλότρηι μύθημαι, de vrouw van Proetus was op hem verzot, hevig

verliefd, ὥστε μιγήμεναι. Anderen verbinden ἐπεμήνατο τῷ μιγήμεναι; gedwongen, II. 6, 160. †

ἐπιμαίωμαι (μαίωμαι), dep. med. fut. ἐπιμαίσομαι, ep. σσ, aor. 1. ἐπεμασάμην, ep. σσ. 1) *belasten, danraken, bevoelen*, met acc. μάστιγι ἔππος, II. 17, 430. τινὰ δάβδω, Od. 13, 429. δῖῶν ἐπεμαλετο ῥῶτα, Od. 9, 441. van den wondheeler, — ἔλκος, de wond onderzoeken, II. 4, 190. — πύρος τέχνη, de kunst van het vuur onderzoeken, h. Merc. 108. en met infin. βεργροευν, οὐτάμεναι πρὸς σήθος — χειρ' ἐπιμασάμενος, Od. 9, 301. 2) met gen. *trachten te bereiken, begeeren, verlangen, naar iets streven, σκοπέλον*, de klip trachten te bereiken, Od. 12, 220. en overdragt.: νόστου, Od. 5, 344. δῶρων, II. 10, 401. μαίωμα is alleen in praes. en impf. gebruikelijk: de overige tempora zijn van het ongebruikelijk μάωμα.

ἐπιμάστυρος, ὁ (μάστυρος), de getuige bij eene zaak: alleen van de Goden gebruikelijk, II. 7, 76. Od. 1, 274.

ἐπιμάσσομαι, z. ἐπιμαίωμαι.

ἐπιμαστός, ὁ (ἐπιμαίωμαι), eigenl. *opgezocht, opgegaard*, — ἀλήτης, een opgeraapte bedelaar, Od. 20, 377. † Anderen verklaren het act. die zijn onderhoud bij elkander zoekt.

ἐπιμεδιάω (μεδιάω), aor. 1. part. ἐπιμεδήσας, *bij glimlagchen*, met προσέφη, II. 4, 356.

* ἐπιμεδιάω = μεδιάω, h. 9, 3.

ἐπιμεφόμαι (μέφομαι), dep. med. ion. 1) *over berispen, verwijten, doorhalen*, τινὲ τι, Od. 16, 97. 2) *zich ergens over bezwaren, ontevreden, gramstorig zijn*, met gen. εὐχολῆς, wegens eene gelofte, II. 1, 65. met ἔνεκα, II. 1, 94.

ἐπιμένω (μένω), aor. ἐπέμεινα. 1) *bij blijven, blijven, wachten*, ἐν μεγάροις, Od. 4, 587. — ἐς αὖριον, Od. 11, 351. ἐπόμενον, τεύχεα δύο, wacht, dat ik de wapenrusting aantrek, II. 6, 340. en met ἴνα, h. Cer. 160.

ἐπιμήδομαι (μήδομαι), dep. med. uitdenken, *verzinzen, δάλον τινὲ*, list tegen iem. Od. 4, 437.

ἐπιμνήω (μνήω), *gramstorig, verstoord zijn*, τινὲ, list tegen iem. II. 13, 460. †

ἐπιμνήσχω (μνήσχω), aor. 1. med. ἐπεμνήσαμην en aor. 1. pass. ἐπεμνήσθη, 1) *aan herinneren*, 2) med. *zich iets herinneren, denken aan iets*, met gen. παιδων, II. 15, 662. χάρις, II. 17,

103. του ἐπιμνήσθεις, *zich dat herinnerend*, Od. 4, 189. alleen med. en aor. 1. pass. partic.

ἐπιμύνω (μύνω), poët. nevenvorm van ἐπιμένω, *blijven, wachten*, * Od. 14, 66.

ἐπιμύξω, adv. *onder elkanderen vermengd, verward*, van paarden en strijders, die door elkander gemengd zijn, II. 21, 16. κτείνονται ἐπιμύξω, zij worden zonder onderscheid vermoord, * II. 14, 60.

ἐπιμύγω (μύγω), ep. bijv. van ἐπιμύγνυμι. 1) act. *ondermengen*, 2) med. door Hom. alleen gebruikt, *zich bij iem. voegen, omgang, gemeenschap met iem. hebben*, met dat. Φαιήκεσσι, bij de Phaeaciërs komen, Od. 6, 241. In de II. altijd van strijd: *handgemeen worden*, Τρώεσσι, met de Trojanen, II. 10, 548.

ἐπιμύθησαίμεθα, z. ἐπιμύθησκα.

ἐπιμύζω (μύζω), aor. 1. ἐπέμυξα, *worren, zuchten van ergernis*, * II. 4, 20. eigenl. μῦ op iets zeggen.

ἐπιπέμω (πέμω), aor. 1. ἐπέπεμα, *toedeelen*, met dat. σίτον τραπέζῃ, het brood aan de tafel, d. i. het brood op de tafel verdeelen, II. 9, 216. bij personen: *onder verscheidenen verdeelen*, Od. 20, 254.

ἐπιπέω (πέω), aor. 1. ἐπέπευσα, *toeknikken, toewenken*, als een teeken van bevel of van het toestaan van een verzoek, τινὲ, II. 9, 620, ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπέπευσα καρήτι, zoo als ik het eerst beloofde en met mijn hoofd toeknikte, II. 15, 75. h. Cer. 169. in tmes. II. 1, 528. in het algem. *knikken*, II. 22, 314.

ἐπιπεφοιδίος, ον (πέφος), *hetgeen zich aan de nier bevindt*, daartoe behoort, II. 21, 204. †

ἐπιπέω of ἐπιπήθω (πέω), aor. 1. ἐπέπησα, *toespinnen*, even als ἐπικλώω, van de Godinnen des noodlots gebruikt: τινὲ τι, iem. *iets beschikken*, ἅσα οἱ Λίσσα γενομένη, wat hem bij de geboorte de schikgodin in den draad heeft gesponnen, d. i. wat zij over hem heeft beschikt, II. 20, 128. van de Moira, II. 24, 210. praes. heeft Hom. niet.

ἐπιπνέω (πνέω, πνῆω), *ophoopen, opleggen*, — νέκρους πυκνάεις, op den brandstapel, * II. 7, 427.

* ἐπιπνέομαι (πνέομαι), dep. med. ep. bijvorm, *op zwemmen*, Batr. 107.

ἐπιπνύσσειν, z. πινύσσειν.

* ἐπιπνώτιος, ον (πῶτον), *op den rug zittend*, Batr. 80.

ἐπιξῦνος, *om. poët. v. ἐπιξυνοῖς (ξυνός), gemeenzaam, gemeenschappelijk, εἶρουρα, II. 12, 422. †*

* ἐπιουνοχουεῖω (οἶνοχοεῖω), *wijn inschenken, θεοῖς, h. Ven. 205.*

* ἐπιόπτῃς, *ou, ó, poët. = ἐπόπτῃς, opziener, beschouwer, Ep. 11.*

ἐπιουρκέω (ἐπιουρκός), *fut. ἐπιουρκήσω, valsch zweren, προς δαίμονος, bij eenen God, II. 19, 188. †*

ἐπιουρκός, *om (ὄρκος), valsch zwerend, meinedig. Hom. heeft alleen het neutr. als subst. in de beteek. valsch gezwoeren; εἰ δὲ τι τῶνδ' ἐπιουρκοῖν, scil. ἐστὶ, II. 19, 264. en ἐπιουρκοῖν ἀμύναι, eenen meined zweren, * II. 10, 332.*

ἐπιόσομαι (ὄσομαι), *dep. med. met de oogen aanzien; overdragt.: overdenken, overleggen, — θάνατον ἐταίρων, II. 17, 381. †*

ἐπίουρα, τὰ (οὔρον), *afstand, einde der verwijdering, streek (Schol. διάστημα), ὅτε διήξῃ ἀπὲρ ὄσον τ' ἐπίουρα πέλωται ἡμίονων, toen hij nu zoo verre af was, als de verwijdering des muilezels bedraagt, II. 10, 351. † Ulysses en Diomedes treffen den verspieder Dolon aan, verbergen zich en laten hem voorbij gaan, zoo verre als een span muilezels beploegen kan, namelijk in den tijd, dat zij hem laten voorbij gaan. Als verklaring voegt de dichter er bij, dat muilezels sneller den ploeg trekken, dan ossen. Zoo leggen het de meeste verklaarders uit, z. οὔρον.*

ἐπίουρος, ὁ (οὔρος), *opzigter, wachter, hoeder, gelijk ἔφορος, met gen. ὧν ἐπίουρος, Od. 13, 405. met dat. — Κρήτη, heerscher over Creta, II. 13, 450.*

ἐπιόψομαι, z. ἐφοράω.

ἐπιπάσσω (πάσσω), *opstrooijen, met acc. φάρμακα, alleen in tmesis, II. 4, 219.*

ἐπιπειθοῖμαι (πέθομαι), *med. fut. ἐπιπέσομαι, zich laten overreden, bewegen, Od. 10, 406. in het algem. gehoorzamen, volgen, μύθῳ, II. 4, 412. met dubbel. dat. εἰ δὲ μοι οὐκ ἐπέσο ἐπιπέσεται, als hij niet aan mijne woorden gehoorzamen wil, II. 15, 162.*

ἐπιπέλομαι (πέλομαι), *dep. med. poët. aasn, bij komen, alleen part. syncop. ἐπιπέλομενον ἔτος, * Od. 7, 261.*

ἐπιπέταμαι of ἐπιπέτομαι (πέτομαι), *dep. med. aor. 2. ἐπεπτάμην en van ἐπέπτομαι, infin. ἐπιπέσθαι, aasn, bij, toevliegen, met dat. εἰπόντι ἐπέπτατο δέξιος ὄρνις, terwijl hij sprak, vloog een gelukspellende*

vogel naar hem toe, II. 13, 821. Od. 15, 160. en van den pijl: — κατ' ὄμιλον, II. 4, 126.

ἐπιπλάμαι (πλάμαι), *dep. med. poët. nevenv. van ἐπιτελάω, aannaderen, naderbij komen, χῶν ἐπιπλάταται, Od. 6, 44.*

ἐπιπλάζομαι (πλάζω), *part. aor. 1. πασ. ἐπιπλάζεις, overdwalen, zwerven, dwalend overgaan, met acc. πόντον, over de zee zwerven, Od. 8, 14. †*

ἐπιπλέω (πλέω), *bevaren, bezeilen, met acc. ὑγρά κέλευθα, II. 1, 312. ἀλμυρὸν ὕδωρ, Od. 9, 227. alleen praes. en impf. z. ἐπιπλώω.*

ἐπιπλήσσω (πλήσσω), *fut. ἐπιπλήξω, opslaan, met acc. ἵππους τόξῳ, II. 10, 500. overdragt.: er op los trekken, berispen, verwijten, * II. 23, 580.*

ἐπιπλώω, *ion. en ep. v. ἐπιπλέω, part. praes. ἐπιπλώων, Od. 5, 284. 2. sg. aor. 2. ἐπέπλωσ, Od. 3, 15. part. ἐπιπλῶς, II. 6, 291. aor. 1, ἐπιπλώσας, II. 3, 47.*

ἐπιπνέω, *ep. ἐπιπνεῶ (πνέω), aor. 1. ἐπέπνευσα, aanwaaijen, toewaaijen, absol. II. 5, 698. vooral van eenen gunstigen wind, met dat. νηῖ, naar het schip waaijen, Od. 4, 357. alleen de ep. vorm.*

ἐπιπομήν, ἔνος, ὁ, ἡ (πομήν), *herder, herderin, als fem. Od. 12, 131. †*

ἐπιπρέπω (πρέπω), *uitsteken, vooruitkomen, zigtbaar zijn, οὐδὲ τι τοι δουλείων ἐπιπρέπει, niets slaafachtigs is aan u zichtbaar, Od. 24, 252. †*

ἐπιπροέμην, z. ἐπιπροήμην.

ἐπιπροιάλλω (ιάλλω), *aor. 1. ἐπιπροήλα. heenzzenden, met acc. θεοῖς, h. Cer. 327. van zaken: voorplaatsen, nederzetten, τράπεζάν τινι, eene tafel voor iem. plaatsen, II. 11, 628.*

ἐπιπροΐημι (προΐημι), *aor. 1. 3 sg. ἐπιπροήηκε, infin. aor. 2. ἐπιπροέμεν, ep. v. ἐπιπροείναι, 1) heenzzenden, a) van menschen, met acc. τινά, II. 9, 521. en dat. der plaats: τινά νησῶν, iem. naar de schepen, II. 17, 708. τινά νησῶν Ἴλιον εἶσω, op de schepen naar Ilium zenden, II. 18, 439. b) van werpgeweer: naar iets werpen, afzenden, ἰὼν τινι, eenen pijl op iem. II. 4, 94. 2) intransit. naar toesturen, zeilen, versta van: νησοῖσιν, naar de eilanden heen, Od. 15, 299.*

* ἐπιπροχέω (χέω), *over uitgieten, overdragt.: θρήνον, klaaglied uiten, h. 18, 18.*

ἐπιπταίρω (πταίρω), *aor. 2. ἐπέπταρον, op, bij, niezen, τινὲ ἐπέπτασεν, op iemands woorden, Od. 17, 545. † hetwelk even*

als bij ons voor een teeken van geluk gehouden werd, h. Merc. 297.

ἐπιπτεύσθαι, z. ἐπιπτόμαι.

ἐπιπωλέομαι (πωλέομαι), dep. med. rondgaan, doorloopen, meest van aanvoerders, die hun volk monsternen, met acc. στίχας ἀνδρῶν, II. 3, 196. van strijders, om aan te vallen, στίχας ἔγχει, met de laus aangrijpen, II. 11, 264.

ἐπιρρέω (ῥέω), poët. iterat. v. impf. ἐπιρρέεσσκον, toe, bij, offeren, Od. 17, 211. † ἐπιρρέπω (ῥέπω), zich ergens heen-neigen, overdragt.: ἤμιν ἄλεθρος ἐπιρρέπει, op ons zinkt het verderf, II. 14, 99. † ἐπιρρέω (ῥέω), oprulieten, vloeijen, stroommen, van rivieren: μιν καθ' ἕρθεν ἐπιρρέει, hij stroomt boven over hem heen, II. 2, 754. overdragt. van menschen: toestroommen, * II. 11, 724.

ἐπιρρήσω (ῥήσω), toetrekken, toeslaan, scheuren, ἐπιβλής, τὸν τρεῖς ἐπιρρήσσεσκον, iterat. impf. een grendel, boom, welken drie personen gewoonlijk toetrokken (om de deur te sluiten), * II. 24, 455.

ἐπιρρίπτω (ῥίπτω), aor. 1. ἐπέριψα, toe, opwerpen, δοῦρά τινι, de speren op iem. Od. 5, 310. †

ἐπιρρόδος, ov, ep. ἐπιτάρροδος, ter hulp toesnellend, helpend, substant. helper, helpster, met dat. II. 4, 390. z. ἐπιτάρροδος (van ἐπιρρόθω, toeruïschen).

ἐπιρρώομαι (ῥώομαι), dep. med. ep. aor. 1. ἐπέρρωσάμην, 1) zich hevig bewegen bij iets, met dat. μυλαῖς δάδακα ἐπερρώοντο γυναῖκες, aan den molen bewogen zich snel, arbeidden, twaalf vrouwen, Od. 20, 107. 2) van het haar: afgolven, χαῖται ἐπερρώσαντο κρατὸς ἀπ' ἀθανάτω, de lokken golven af van het onsterfelijk hoofd, II. 1, 529. z. ῥώομαι.

ἐπισείω, ep. ἐπισσεῖω (σεῖω), tegen schudden, zwaaijen, τι τινι, van Zeus: αἰγίδα πᾶσιν, tegen allen de aegis zwaaijen, om schrik te verwekken, * II. 4, 167. alleen de ep. vorm.

ἐπισεύω, ep. ἐπισσεύω (σεύω), meest poët. aor. 1. ἐπέσσευα, perf. pass. ἐπέσσυμαι, met praes. beteek. plusqpf. ἐπεσσύμην, hetwelk tegelijk ep. aor. 2. is. vandaar part. ἐπεσσύμενος, met teruggetr. accent. 1) heendrijven, in beweging brengen, met acc. δμῶας, de slaven ophitsen, Od. 14, 399. κητος τινι, op iemand een zeedrogt jagen, Od. 5, 421. 2) overdragt.: κακὰ τινι, rampen aan iem. zenden, Od. 18, 256. ἐνέλατα, Od. 20, 87. II) Med. en pass.

vooral perf. pass. als praes. en plusqpf. als aor. eigenl. aangedreven worden, 1) toesnellen, toeschieten, II. 2, 86. ἀγορήνδε, naar de vergadering, II. 2, 207. met dat. τῶν, naar iem. snellen, Od. 4, 881. met acc. νῆα, naar het schip, Od. 13, 19. δέμια, Od. 6, 20. absol. Od. 4, 881. met infin. ὁδ' ἐπέσσυτο δάεικεν, hij haastte zich om hem te vervolgen, II. 121, 601. overdragt.: ἐπέσσυται τοι θυμὸς, het gemoed gevoelt zich tot u gedreven, II. 1, 172. 2) in vijandelijk zin: op instooten, stormen, indruïschen, dikwijls absol. en met dat. II. 5, 459. op iem. 884. met acc. τεῖχος ἐπεσσύμενος, II. 15, 395. εἰς τινα, II. 13, 757. (de gen. τελέχος, II. 12, 388. hangt af van βάλε en II. 14, 147. is het de plaatselijke gen. πείδιω, door het veld, overdragt. van vuur en water, Od. 5, 314. Hom. heeft alleen de ep. vorm).

ἐπίσκοπος, ὁ (σκοπέω), 1) toezienner, verspieder, berigtgever, met dat. νῆσσαν, van de schepen, II. 10, 342. 2) opzigtter, beschermer, verdediger, van Hector, II. 24, 729. ἐπίσκοποι ἀρμονιάων, de toezieners der verbonden (van Goden), II. 22, 255. — ὀδάλων, de opzigtter der waren, Od. 8, 163.

ἐπισκῶζομαι (σκῶζομαι), dep. med. aor. 1. ἐπεσκῶσάμην, ergens verstoord over zijn, gramstorig zijn, II. 9, 370. τῶν, op iem. Od. 17, 306.

ἐπισκύνιον, τὸ (σύνιον), de voorhoofds-huid, boven de wenkbrauwen, welke zich bij de hartstogten beweegt; vd. overdragt. gelijk: ὄφρυς, als een teeken van gramschap, trotschheid, enz. van eenen leeuw: πᾶν δ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, hij beweegt de geheele voorhoofdshuid naar beneden, II. 17, 136.

ἐπισμυγερῶς (ἐπισμυγερῶς), adv. eigenl. verbrand: in smadelijken, jammerlijken toestand, jammerlijk, ἀπέτισον, Od. 3, 195. — ναυτίλλεται, ellendig vaart hij met het schip, * Od. 4, 672.

ἐπίσπαστος, η, ον (ἐπισπᾶω), aam zich getrokken, ἐπίσπαστον ἔχειν κακόν, zich een ongeluk op den hals gehaald hebben, * Od. 18, 78.

ἐπισπεῖν, z. ἐπέπω.

ἐπισπέρχω (σπέρχω), 1) bespoedigen, aandrijven, Od. 22, 451. aansporen, met acc. ἔππους κέτρω, II. 23, 430. 2) intransit. zich haasten, hevig aandringen, ἄελλα, ἐπισπέρχουσι, Od. 5, 304.

ἐπισπέσθαι, ἐπισπόμενος, } z. ἐπέπω.

ἐπίσπω,

ἐπισσιώ, z. ἐπισσιώ.

ἐπισσιεύω, z. ἐπισσιεύω.

ἐπισσιώτρον, z. ἐπισσιώτρον.

ἐπισσιῶδόν (ἐφίστημι), adv. *toetredend, naar toe gaande, naast plaatsend*, *Od. 12, 392. οἱ δ' ἄρα δόρον ἐπισσιῶδόν ὤπλιζοντο, Od. 16, 453. men verklaart hier onnoodig: *achtereenvolgens, met spoed, driftig*.

ἐπιστάμαι, dep. med. impf. ἐπιστάμην, zonder augm. fut. ἐπιστήσομαι. 1) *verstaan, weten, kennen*, met acc. ἔργα, Il. 23, 705. ἔργα περικαλλέα, van vrouwen, die kunstwerken verstaan, Od. 2, 117. 2) *verstaan, kunnen, vermogen*, zoowel van verstand, als φρεσίν, Il. 14, 92. θυμῷ, Od. 4, 730. als van ligchaam, als: χερσίν, Il. 5, 60. met infin. Il. 4, 404. ἐπιστάτο μέλιχος εἶναι, hij wist tegen allen zachtzinnig te zijn, Il. 17, 671. (misschien ion. van ἐφίστημι, op iets zijne gedachten stellen). Het part. praes. ἐπιστάμενος, ἐνή, ἐνον, eigenl. verstaande is meest adject. *kundig, ervaren, geoefend; dikwijls absol. van menschen en dieren*, ook ἐπιστάμενος πόδες, Il. 18, 599. a) *geschikt, bedreven*, meest met infin. σάφα εἰπεῖν, Il. 4, 404. b) met gen. ἐπιστάμενος αὐδῆς, Od. 21, 406. c) met dat. ἐπιστάμενος ἄκορτι, versta πολεμίζειν, bedreven in het strijden met de laus, Il. 15, 282.

ἐπιστάμενος, adv. *verstandiglijk, geschiktelijk, kunstig*, Il. 10, 265.

ἐπιστάτης, ου, ὁ (ἐφίστημι), oorspronk. *de naartoetredende; alleen* σὸς ἐπιστάτης, die naar u toegaat, bij u bedelt, Od. 17, 455. † (Hesych. ἀπὸ τοῦ ἐφίστασθαι τῆ τροπέῃ).

* ἐπιστενᾶχιζω = ἐπιστενᾶχομαι. Batr. 73. andere lezing: ἐπιστοναχιζω.

ἐπιστενᾶχομαι (στενᾶχω), dep. med. op, bij, *zuchten*, Il. 4, 154. †

ἐπιστεφῆς, ἐς (ἐπιστέφω), alleen κρητήρας ἐπιστεφῆας οἴνω, *mengvaten tot den rand toe gevuld*, Il. 8, 232. Od. 2, 431.

z. ἐπιστέφω

ἐπιστέφω (στέφω), alleen in med. ἐπιστέφομαι, altijd κρητήρας ἐπιστέφαντο οἴνω, zij vulden de bekers tot den rand toe vol, Il. 1, 470. Od. 1, 148. enz. De oude Grammatici verklaren het aldus eenstemmig; ook de meeste nieuweren: *zoo vol maken, dat het vocht zich genoegzaam boven den rand verheft, en als het ware eenen krans vormt*. Het was een godsdienstig gebruik, de bekers zoo vol te schenken; aan eigenlijk be-

kransen moet niet gedacht worden, zoo als Virg. Aen. 1, 723. de gen. is gewoonlijk bij de verba van vullen.

ἐπιστήμων, ου (ἐπιστάμαι), *kundig, ervaren*, Od. 16, 374.

ἐπίστιον, τό (eigenl. neutr. van ἐπίστιος, tot de haardstede behoorend), subst. *schutdak, afsdak*, onder hetwelk de aan land getrokken schepen op palen stonden, anders νεώριον; alleen πᾶσιν ἐπίστιον ἔστιν ἑκάστῳ, van alle (Phaeaciërs) had hier ieder een schutdak, Od. 6, 265. Het masc. ἑκάστῳ kan niet op νῆες slaan.

ἐπιστοναχέω (στοναχέω) = ἐπιστενᾶχομαι, aor. 1. ἐπιστοναχῆσα, *ruischen, bruisen, van de see*, Il. 24, 79. †

* ἐπιστοναχιζω = ἐπιστεναχιζω.

ἐπιστρέφω (στρέφω), 1) *heenwenden, heenkeeren*, met acc. alleen aor. 1. ἐπιστρέφας, Il. 3, 370. † 2) med. *zich ergens heenwenden, doortrekken*, h. 27, 10.

ἐπιστροφᾶδην (ἐπιστρέφω), *hier en ginds gewend, overal heendraaijend*. — κτείνω, naar alle kanten heen dooden, Il. 10, 483. τύπτειν, Od. 22, 308. (anderen: *wild, met kracht, ενεργῶς*).

ἐπιστροφος, ου (ἐπιστρέφω), eigenl. *zich heenwendend; verkeerende, omgaande*, met gen. ἀνθρώπων, met menschen, Od. 1, 177. †

Ἐπιστροφος, ὁ, 1) z. van Iphitus, kleinz. van Naubolus, aanvoerder der Phocensers voor Ilium, Il. 2, 517. 2) aanvoerder der Halizonen, een bondgenoot der Trojanen, Il. 2, 856. 3) z. van Euenus, broeder van Mynes, door Achilles op don togt naar Lyrnessus gedood, Il. 2, 692.

ἐπιστροφᾶω (στροφᾶω), poët. nevenv. van ἐπιστρέφω, intransit. gelijk ἐπιστρέφομαι, *zich ergens heenwenden, doortrekken*, met acc. πόδας, de steden, Od. 17, 486. † overdragt. van zorgen, h. Merc. 44.

Ἐπίστω, ορος, ο, een Trojaan, door Patroclus geveld, Il. 16, 695.

ἐπισφύριον, τό (σφυρὸν, eigenl. neutr. van ἐπισφύριος), de *enkelgesp*, eene soort van haak of gesp, waarmede het nit twee scheenplaten bestaande beenharnas aan een been gehecht werd: κνημίδες ἐπισφυροῖς ἀραρυῖαι. Volgens anderen, de bedekking der enkels, welke de scheenbeenplaten verbond, Il. 3, 331. enz.

* ἐπισχεδὸν (σχεδόν), adv. *digt naar toe, nabij*, h. Ap. 3.

ἐπισχερω̅ (σχερός), adv. eigenl. *te samenhangend, in eene rij, achtereenvol-*

gens, oven als ἐφεξῆς met κτείνεσθαι, ἀναβαλεῖν, * Il. 11, 668. 18, 68.

ἐπισχεσίη, ἢ (ἐπέχω), voorhouding, vd. voorgeving, voorwendsel, met gen. οὐδὲ τινά μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε ἀλλ' ἐμὲ ἰέμενοι γῆμαι, gij kondet geen ander voorwendsel voor uwen aanslag, oogmerk, maken, dan dat gij mij verlangt te huwen, Od. 21, 71. † De ouden verklaren hier μύθου door στάσις, oproer, geweld, daar men het als aeol. in pl. v. μῦθος aanmerkte, z. μῦθος.

ἐπίσχεσις, ιος, ἢ (ἐπέχω), 1) tegenhouding, verhouding: 2) nalating, onthouding, matiging, met volg. infin. Od. 17, 451. †

ἐπίσχω (ίσχω), nevenv. v. ἐπέχω, ergens heen sturen, ἵππους, Il. 17, 465. nalaten, ophouden, met gen. ἰνέτης, Od. 20, 266.

ἐπίσωτρον, τό, ep. ἐπίσωτρον (σῶτρον), de ijzeren band over het houten wiel gelegd: beslag, van het wiel alleen in ep. vorm, * Il. 5, 725.

ἐπιτάροθος, ό, ἢ, poët. = ἐπιτάροδος, helper, bijstandbieder, van Goden, — μάχης, in den strijd, Il. 12, 180. ook fem. Il. 5, 808. (van ἐπιτάροδος, gelijk ἀταρτηρός van ἀτηρός).

ἐπιτένω (τένω), uitspannen, alleen in tmes. Il. 17, 736. Od. 11, 19.

ἐπιτέλλω (τέλλω), aor. 1. act. ἐπέτελλα, aor. 1. med. ἐπετελάμην, perf. pass. ἐπιτέταλμαι, 1) opdragen, opleggen, bevelen, gebieden, τι τινι, doch zelden met beide casus, μῦθον τινι, iem. een mondelijk bevel geven, Il. 11, 840. κρατερόν δ' ἐπὶ μύθον ἐτέλλε, voegde het dreigend woord toe, Il. 1, 25. συνθεσίας, iem. bevelen geven, Il. 5, 320. dikw. absol. met infin. in pl. van acc. Il. 4, 229. vd. pass. ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο, mij was alles toevertrouwd, Od. 11, 524. 2) med. gelijk act. opdragen, bevelen, iem. met infin. Il. 2, 202. met acc. νόστος, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετέλλατο Ἀθήνη, de terugkeer, welke Athene van Troje had geboden, Od. 1, 327.

* ἐπιτερπής, ἐς (ἐπιτέρπω), genoegelijk, aangenaam, h. Ap. 213.

ἐπιτέρπω (τέρπω), 1) bij, mede verheugd maken, genoegen doen, alleen 2) med. zich vermaken, verheugen, ergens mede, met dat. ἔργοις, Od. 14, 228. † met acc. ἦτορ, θυμόν, h. Ap. 204.

ἐπιτέρπεται, } z. ἐπιτέρπω.
ἐπιτέρπεται,

ἐπιτηδῆς, adv. toereikend: voldoende, in genoegzame hoeveelheid, op 2 plaatsen: ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδῆς ἀγέρομεν, laat ons in een genoegzaam getal roeijers bijeen brengen, Il. 1, 142. μνηστῆρων δ' ἐπιτηδῆς ἀρωτῆτες λοχῶσων, de voornaamste der vrijers belagen u in genoegzaam aantal, Od. 15, 28. later met veranderd acc. ἐπιτηδῆς. De afleiding is zeer onzeker.

* ἐπιτηρέω (τηρέω), aor. 1. part. ἐπιτηρήσας, opprassen, afzien, waarnemen, — νύκτα, h. Cer. 245.

ἐπιτίθημι (τίθημι), fut. ἐπιθήσω, aor. 1. ἐπέθηκα, aor. 2. opt. ἐπιθεῖτε, ep. v. ἐπιθείητε, infin. ἐπιθεῖναι, aor. 1. med. ἐπεθήκατο, aor. 2. med. 3 sg. ἐπέθετο, part. ἐπιθέμενος, 1) op, aan plaatsen, a) opzetten, opleggen, gewoonl. τινὲ τι; κρατὶ κυνέην, Il. passim. τινά λεγέων, iem. op het bed leggen, Il. 24, 589. — φάρμακα, Il. 4, 190. εἶδατα, spijzen opzetten (op tafel), Od. 1, 140. van offeren: Ποσειδάωνι ταύρων μῆρα, aan Poseidon vele schenkels der ossen offeren, Od. 3, 179. b) overdragt.: opleggen, ἀλγέα Τρωσὶ, Il. 2, 39. πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε ἐπ' ἀλλήλοις τιθέντες, veel leden wij van de menschen, terwijl wij elkander hevige smarten veroorzaken, zegt Dione tot Aphrodite, Il. 5, 384. De zin is: wij leden reeds veel, dewijl wij aan de lotgevallen der menschen deel namen, 2) bij, aan, nevens leggen, plaatsen, ἄλλα, Il. 7, 364. τινὲ τι κορώνην, eene kromming bijvoegen (aan den boog), Il. 4, 111. περόνην, Od. 19, 256. a) voorplaatsen, om iets te sluiten, ἄλθον θύρῃσιν, Od. 13, 370. θύρας, de deuren sluiten, Il. 14, 169. Od. 22, 157. vand. van de Horen: ἡμῖν ἀνακλίνει νεφός ἢδ' ἐπαθεῖναι, de wolk erfneemen en voorplaatsen, d. i. openen en sluiten, Il. 5, 751. van het Trojaansche paard: λόχον, Od. 11, 525. b) overdragt.: μύθῳ τέλος ἐπιθεῖναι, een einde aan het verhaal maken, Il. 19, 107. φρένα ἱεροῖσιν, zijn hart naar de offers neigen, Il. 10, 46. II) med. zich opzetten, τι τινι: στεφάνην κροφαλῆσιν, Il. 10, 31. χεῖρας στήθεσσι τινός, Il. 18, 317.

ἐπιτιμῆτωρ, ορος, ό (τιμάω), bestraffer, handhaver, wreker, bijn. van Zeus, ἐπιτιμῆτωρ ἱκετῶν τε ξείνων τε, Od. 9, 270. † ἐπιτιλῆναι (ΤΛΑΩ), alleen imper. aor. 2. ἐπιτιλήτω, absol. geduldig bij uithouden, met dat. μύθοισιν ἐμοῖσιν, bij mijne woorden, * Il. 19, 220.

ἐπιτολμάω (τολμάω), moed toe hebben,

zich vermannen, absol. *geduldig wihouden*, * Od. 17, 238.

ἐπίτονος, *ov* (τείνω), *aangespannen*, vd. subst. ὁ ἐπίτονος (versta *έρας*), een touw, waarmede de ra aan den mast wordt vastgemaakt, *het touw der ra*, Od. 12, 423. †

ἐπιτοξάζομαι (τοξάζω), dep. med. eigenl. op iem. den boog spannen, *naar iem. schieten*, op iem. *mikken*, met dat. II. 8, 79. †

ἐπιτραπέω = ἐπιτρέπω, ἐπιτραπέουσι, II. 10, 421. †

ἐπιτρέπω (τρέπω), aor. 1. act. ἐπέτρεψα, aor. 2. act. ἐπέτραπον, aor. 2. med. ἐπέτρεπόμην, perf. p. ἐπέτρεμμαί, 3 pl. ion. ep. ἐπιτετέφαται. 1) act. 1) *toekeeren*, *overlaten*, *overgeven*, *toevertrouwen*, τι τινι: οἶκον τινι, Od. 2, 226. absol. aor. 2. τοῖσιν ἐπετρέπαμεν μάλιστα, op dezen vrouwen wij het meest, II. 10, 59. in pl. van acc. ook infin. *πονέεσθαι*, II. 10, 116. θεοῖς ἐπιτρέπειν τι, aan de Goden overgeven, Od. 19, 502. pass. ᾧ λαοὶ ἐπιτετέφαται, aan wien de volkeren zijn toevertrouwd, II. 2, 25. van de Horen: τῆς ἐπιτέτραπται οὐρανοῦ, II. 5, 750. 2) *toekeeren*, *overlaten*, *inruimen*, *νικῆν*, τινι, II. 21, 473. *παῦδι κτήματα*, aan de kinderen goederen nalaten, Od. 7, 149. zonder acc. οὐκ ἐπέτρεπε γῆραῖ, hij gaf den ouderdom niet toe, II. 10, 79. 1) med. *zich ergens naar toekeeren*, σοὶ θυμὸς ἐπετρέπετο εἶρεσθαι, uw gemoed was tot vragen geneigd, Od. 9, 12.

ἐπιτρέχω (τρέχω), aor. 2. ἐπέδραμον, part. aor. 1. ἐπιδρέξας, II. 13, 409. perf. ἐπέδραμα, 1) *bij, toe loopen*, zoewel om te helpen als om aan te vullen, van levenlooze dingen: ἄρματα ἵπποις ἐπετρέχον, de wagen rolde de paarden na, II. 23, 504. 2) *over heen loopen*, *strijken*, van de lans, II. 13, 209. *λευκῆ δ' ἐπιδέδρομεν αἶγλη*, een heldere glans ligt er over heen, Od. 6, 45.

ἐπιτροχᾶδην (ἐπιτρέχω), *over heen loopend*, *opperulakkig*, *ter loops*, met ἀγορεύειν, II. 3, 213. Od. 18, 26.

ἐπιφέρω (φέρω), fut. ἐπόλω, op, tegen dragen, in vijandelijken zijn: σοὶ βαρελάς χεῖρας ἐπόσει, hij zal zware handen aan u slaan, zal u aanvallen, II. 1, 90. zonder βαρελάς, Od. 16, 434.

* ἐπιφθάνω (φθάνω), part. aor. 2. ἐπιφθάς, voor komen, Batr. 217.

ἐπιφθονέω (φθονέω), *misgunnen*, *uit nijd weigeren*, *zich verzetten*, met dat. Od. 11, 194. †

ἐπιπλέγω (πλέγω), *aansteken*, *opbranden*, *verbranden*, met acc. ὕλην, νεκρὸν, * II. 2, 455.

ἐπιφραῖζομαι (φραῖζομαι), aor. 1. ep. ἐπεφρασάμην, ep. σσ. in dezelfde beteek. aor. 1. pass. ἐπεφράσθην, Od. 5, 183. 1) *bedenken*, *beschouwen*, *overleggen*, met acc. βουλήν, II. 2, 282. absol. II, 21, 410. in het algem. *opmerken*, *waarnemen*, *inzien*, τι, II. 5, 665. verbonden met νοεῖν, Od. 8, 94. 2) *uitdenken*, *bedenken*, *verzinnen*, *δέλεθρον τινι*, Od. 15, 444. absol. οἶον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύουσαι, welk een woord liet gij u daar invallen te zeggen, Od. 5, 183.

ἐπιφρονέω (ἐπιφρων), *oplettend*, *verstandig*, *bedachtzaam zijn*, alleen part. praes. Od. 19, 385. †

ἐπιφροσύνη, ἡ (ἐπιφρων), *oplettendheid*, *bedachtzaamheid*, *schranderheid*, *verstand*, Od. 5, 437. in pl. ἀνέλεσθαι ἐπιφροσύνας, *bedachtzaamheid aannemen*, * Od. 19, 22.

ἐπιφρονῶ, *ov* (φρονῶ), *nadenkend*, *oplettend*, *bedachtzaam*, *verstandig*, van personen. Od. 23, 12, ἐπιφρων βουλήν, in den raad, Od. 16, 242. van zaken: — βουλῆ, een verstandige raad, * Od. 3, 128.

* ἐπιφωνέω (φωνέω), *toeroepen*, *bijroepen*, fragm. 42.

ἐπιχερῶω (χερῶ), fut. ἦσω, *de hand aanslaan*, *toegrijpen*, met dat. δέσπνῳ, * Od. 24, 386.

ἐπιχεῦμαι, π. ἐπιχέω.

ἐπιχεύω (χεύω), aor. 1. ep. ἐπέχευα, infin. ἐπιχεῦσαι, aor. 1. med. ἐπεχευάμην, ep. aor. 2. sync. med. ἐπέχυντο, 1) *op, bij, overgieten*, *χερσὶν ὕδαρ*, water op de handen, II. 24, 303. *χερσὶ βα προχόρ*, water uit de kruik, Od. 1, 136. overdragt. van den slaap: — *μνηστήρεσσιν ἵπνον*, Od. 2, 396. *ἀνέμων αὐτμένα*, het geblaas der winden veroorzaken, Od. 3, 289. 2) med. *voor zich opgieten*; van drooge dingen, *opgieten*, *storten*, ὕλην (als ballast), Od. 5, 257. *χρῖσιν φύλλον*, hoop bladeren, Od. 5, 487. 3) met ep. sync. aor. 2. overdragt. van eene menigte menschen: *toe stroomen*, τοὶ δ' ἐπέχυντο, II. 15, 654.

ἐπιχθόνιος, *ov* (χθών), *op de aarde levend*, *aardsch*, 1) als bijv. n. v. ἀνήρ, ἄνθρωπος, II. 2, 553. 2) als subst. *aardbewoner*, h. 15, 2.

ἐπιχράω (χράω), *aanvallen*, *aangrijpen*, op in storten, met dat. van menschen en dieren: Τρώεσσιν, ἄγρεσσιν, II. 16, 352. 358. μητερι μοι μνηστήρες ἐπέχραον,

de vrijers stormden mij op mijne moeder los, Od. 2, 50. (μοί is de dat. van het vertrouwelĳk gesprek).

ἐπιχρίω (χρίω), aor. 1. ἐπέχρισα. 1) aan, op, strijken, bestrijken, zalven, met acc. τόν ἀλοῦψῃ, Od. 21, 179. παρῶς, Od. 18, 172. 2) med. zich zalven, ἀλοῦψῃ, Od. 18, 179.

ἐπιψάνω (ψάνω), op de oppervlakte aanraken, strijken, overdragt.: gevoelen, ὅσ', ὄλγον περ ἐπιψάνῃ πραπίδεσσι, wie slechts een weinig in zijn hart kan gevoelen, Od. 8, 547. †

ἐπιωγαί, αἱ (ιωγή), plaatsen aan het strand, waar de schepen veilig voor anker liggen kunnen, reede, Od. 5, 404. †

ἐπίων, z. ἐπειμι.

ἐπλε, z. πέλω.

ἐπλεο, ἔπλευ, z. πέλομαι.

ἐπληρω, z. πελάζω.

ἐποισω z. ἐπιφέρω.

ἐποίχομαι (οἰχομαι), heen gaan, naar toe gaan, geraken, 1) absol. Od. 1, 143. nader bepaald — πάντοος, II. 5, 508. ἀνά στρατόν, II. 1, 383. 2) met acc. α) τινά, van personen, naar iemand toegaan, μνηστήρας, Od. 1, 324. naar het verschil in den Zusammenhang, rondgaan, doorgaan, om te monsteren, van aanvoerders, II. 6, 81. — στήρας ἀνδρῶν, II. 15, 279. πάσας ἐπώχετο, hij ging dezelve allen rond, Od. 4, 451. 3) iem. aanvallen, aangrijpen, met acc. οὐρέας, van Apollo, II. 1, 50. — Κύπριν χαλκῶ, II. 5, 330. inzonderheid van Apollo en Artemis: ἀγανοῖς βελεέσασιν, Od. 15, 410. z. Ἀπόλλων. 2) van zaken: aan iets gaan, rond gaan, τί: νηῶν ἱκρία, II. 15, 676. overdragt.: ἐποίχεσθαι ἔργον, aan het werk gaan, II. 6, 492. δόρπον, Od. 13, 34. van vrouwen: ἴστον ἐποίχεσθαι, aan het weefgetouw gaan, z. ἰστός, II. 1, 31.

ἐπομαι, z. ἐπω.

ἐπόμνυμι en ἐπομνύω (δρνυμι), imperf. ἐπώμνον, fut. ἐπομούμαι, aor. ἐπώμοσα, bij daaronder zweren, met acc. ὄρκον met μήποτε en infin. II. 9, 132. — ἐπλορον, eenen meined zweren, II. 10, 332.

ἐπομφάλιος, ον (ὄμφαλος), aan, op den navel, van het schild, βάλεν σάκος μέσσον ἐπομφάλιον, midden op den navel, II. 7, 276. †

ἐποπιζομαι (ὀπιζομαι), dep. med. verzeeren, ontzien, met acc. Διὸς μῆνιν, Od. 5, 146. † h. Ven. 291.

ἐποπτῶ (ὀπτῶ), op braden, roosten, ἔγκατα, Od. 12, 363. †

ἐποπτῶ (ὀπτῶ), op zien, in oogenschouw nemen, met acc. ἔργα ἐποπτέουσα, Od. 16, 140. †

(ἐπόπτομαι), ongebr. z. ἐφοράω.

ἐπορέγομαι (ὀρέγω), med. aor. 1. med. part. ἐπορεξάμενος, zich ergens naar uitstrekken, om aan te grijpen: de lans aanleggen om den stoot te geven, II. 5, 385. † z. ὀρέγω.

ἐπόρῳμι en ἐπορνύω (δρνυμι), imperf. ἐπῳρνευε, aor. 1. ἐπῳρσα, imper. ἐπόρσον, ep. aor. sync. med. ἐπῳρτο. 1) aanzetten, opwekken, τί τινι: μένος τινί, II. 20, 93. a) aandrijven, toezenden, van Godden: ὑπνον τινι, iem. slaap toezenden, Od. 22, 429. διξίν, Od. 7, 271. μόραμον ἡμαρ, II. 15, 613. b) dikwijls in eenen vijandigen zin: τινά τινι, iem. tegen eenen anderen ophitsen, afzenden, ook met infin. II. 7, 42. II) med. en ep. aor. 2. en plusqpf. losgaan, op instormen, op indringen, met dat. Ἀχίλλῃ, op Achilles, II. 21, 324

ἐπορούω (δρούω), aor. 1. ἐπόρουσα, tegen opspringen, aandringen, los stormen, a) op iem. als vijand, met dat. II. 3, 379. ἐν πόντῳ, h. Ap. 400. met dubbel. dat. τινί δουρί, met de speer, II. 16, 320. overdragt. van den slaap: αὐτῷ ὕπνος ἐπόρουσε, de slaap overviel hem (met het begrip van snelheid), Od. 23, 343. b) met acc. van rigting: ἄρμα, op den wagen springen, II. 17, 481.

ἐπόρσον, z. ἐπόρνυμι.

ἔπος, εος, τό, het woord, in het algem. alles, wat door de spraak uitgedrukt wordt, redevoering, verhaal, overlevering, ook de inhoud der redevoering, II. 11, 652. ἔπος καὶ μῦθος, redenering en verhaal, Od. 11, 561. in pl. Od. 8, 91. Naar het verband beteekent het a) het gegevene woord, toezegging: διακίρσαι ἔπος, II. 8, 8. b) raad, bevel, II. 9, 100. c) uitspraak, van eenen wigchelaar, Od. 12, 266 d) woord, in tegenstelling der daad, II. 15, 234. van daar: ἔπειν καὶ χερσὶν ἀρήγειν, met woord en daad iem. helpen, II. 1, 77.

ἐποτρύνω (δρνύνω), aor. 1. ἐπώτρυνα, aansporen, aanzetten, 1) van personen, met acc. bemoedigen, vermanen, opeischen, bevelen, dikwijls θυμός ἐποτρύνει, met ἀνώγει verbunden, gewoonlijk met acc. en volgenden infin. ἐταίρους τάφρον διαβανέμεν, aansporen, om over de gracht te gaan, II. 12, 50. met dat. des persoons en infin. alleen, II. 15, 258. Od.

10, 531. 2) van zaken: *veroorzaken, bewerkstelligen*, met acc. *πόλεμον τι*, tegen iem. oorlog verwekken, Od. 22, 152. *πόμπην*, de terugzending naar huis bewerkstelligen, aandringen, Od. 8, 30. maar — *ἀγγελίας πολέσων*, boodschappen naar de steden zenden, Od. 24, 355. II) med. *voor zich op aandringen, bewerkstelligen*, — *πόμπην*, Od. 8, 31. †

ἔπουράνιος, *ἴη*, *ἰων* (οὐρανός), *aan of in den hemel, hemelsch*, bijv. n. der Goden, II. 6, 129. Od. 17, 484.

ἐποχέομαι (ἐχέω), med. fut. *ἦσομαι*, *op rijden*, ἵππους, II. 10, 330. ἄρμασι, *op wagens binnentrekken*. * II. 17, 449. †

* *ἐπόμιος*, *ον* (ὄμις), *ter bezigtiging, bezienwaardig, beroemd*, h. Ap. 496. (oude lezing voor *ὑπόμιος*, II. 3, 42.)

ἐπόνομαι, z. ἐφοράω.

ἐπράδον, z. πέρθω.

ἑπτὰ, indecl. *zeven*, II. Od. passim.

ἑπταβόειος, *ον* (βόειος), *uit zeven over elkander liggende ossenhuiden gemaakt, zevenhuidig*, σάκος, * II. 7, 220.

ἑπταετής, *ἔς* (ἔτος), *zevenjarig*, alleen in neutr. *ἑπτάετες*, als adv. *zeven jaren lang*, * Od. 3, 305.

ἑπτάποδης, *ου*, ὀ (πός), *zeven voeten lang*, — *δρηγυς*, II. 15, 729. †

* *ἑπτάπορος*, *ον* (πόρος), *zeven gangen hebbend, met zeven banen*, bijn. der Pleiaden, h. 8, 7.

Ἐπτάπορος, ὀ, eene rivier in Mysië, II. 2, 20. Volgens Strabo heet dezelve ook *Πολύπορος*, zij ontspringt op het gebergte Tannus en valt, na eene zevenvoudige kronkeling, bij het vlek Celasnae in den zeeboezem van Adramyttus.

ἑπτάπυλος, *ον*, *zevenpoortig*, bijn. der st. Thebe in Boeotië, II. 4, 406. Od. 11, 263.

ἑπτύρον, z. πταίρω.

ἑπτύτο, z. πέτομαι.

ἑπτῦχα (ἑπτὰ), *zevenvoudig*, — *δαΐξεν*, in zeven deelen verdeelen, Od. 14, 434. †

ἘΠΩ, verouderd thema, van het welk *ἔπος*, *ἔπρον*, *ἐπέτω* en *ἐνπέτω* afstammen; eigenl. *aan een rijgen*; vd. zeggen.

ἔπω, impf. *ἔπον*. 1) neutr. alleen ep. 1) *om iets heen zijn, met iets bezig zijn*, gewoonl. met praep. *ἀμφὶ*, *μετά*, *περὶ*; *ἀμφὶ Ὀδυσῆα Τρωῆς ἔπον*, de Trojanen waren om Ulysses heen bezig, d. i. zij omringden hem, II. 11, 483. *μετά Τυδέος υἱόν*, naar den zoon van Tydeus heen snellen, II. 10, 515. *περὶ τεύχεα*, om de wa-

penen zich aftobben, II. 15, 555. waar men ook eene tmesis zoude kunnen aannemen.

2) transit. met acc. *behandelen, schoonmaken*, *τεύχεα*, II. 6, 321. II) med. *ἔπομαι*, impf. *εἰπόμην*, ep. *εἰπόμην* fut. *ἔφομαι*, aor. 2. *ἔεπόμην*, imper. ep. *ἔσειο*, *ἔσεισθω*, conj. *ἔσπομαι*, opt. *ἔσπομην*, infin. *ἔσεισθαι*, Od. 22, 317. *ἔσεισθαι*, II. 5, 423. part. *ἔσπομενος*, II. 12, 395. Somnigen verwerpen het augm. in conj. opt. infin. en part. Anderen houden het voor juist en oud Episch: doch verwerpen het praes. *ἔσεται*, Od. 4, 826. waarvoor men *ἔρχεται* wil lezen. De beteekenis is: *volgen*, in alle betrekkingen van dit woord in onze taal, 1) van levende wezens: *volgen, begeleiden*, van krijgslieden, die hunnen aanvoerder volgen, II. 2, 525. versterkt door *ἄμα*, II. 5, 548. Od. 11, 372. verder *μετά τι*, II. 18, 234. ook *μετά κτλιν* *ἔσπετο*, de kudde volgde achter den bok, II. 13, 492. verder *σὺν τι*, Od. 7, 304. 2) van levenlooze dingen; dikwijls van schepen, in de II. van huwelijksgiften; *ὅσα σοικε φιλῆς ἐπὶ παιδὸς ἔπεισθαι*, zooveel het betaamt, dat eener lieve dochter medegegeven wordt, Od. 1, 278. (zelden *ἐπὶ*, met opzigt tot het huis), *τρυφάλεια ἔσπετο ἄμα χειρὶ*, de helm volgde de hand, d. i. hij hield den helm in de hand, II. 3, 376.

ἑπάλξις ἔσπετο, de borstwering volgde, d. i. stortte naar beneden, II. 12, 398. overdragt.: *ergens aan hechten, mede verbonden zijn*, even als ons volgen, zoo als: *κυδὸς, τιμῆ*, II. 4, 415. *ἔκ τινος*, door iem. II. 8, 140. 3) *volgen kunnen, mede voortkomen*, *τινὶ*, II. 16, 154. overdragt. van leden en ligchaamskrachten: *γούνατ' αὐτῷ ἔσεται*, II. 4, 314. *χεῖρες*, Od. 20, 237. 4) in vijandigen zin: *vervolgen, nazetten*, *τινὶ*, II. 11, 165. *ἀμφὶ αὐτόν*, * II. 15, 257. 5) in imperat. zoo veel als *komen*. *ἔπεο προτέρω*, kom nader, II. 18, 387. Od. 5, 91.

* *ἔπωλένιος*, *ον* (ἄλῆνη), *op de ellebogen, armen*, h. Merc. 433.

ἑπώνυμος, *ον* (ὄνομα, ὄνυμα), *bijgenaamd, met den toenaam*, naar eene zekere aanleiding; *Ἀλκυονῆν καλέσκειν ἐπώνυμον*, zij noemde haar met den toenaam Alcyone (naar de herinnering van het treurige lot der moeder), II. 9, 562. ook de werkelijke naam eens persoons, welke in eene betrekking tot haar karakter of lotgevallen staat, Od. 7, 54.

ἑπῶροτο, z. ἐπόρνημι.

ἑπῶχυτο, het waarschijnlijkst 3 pl.

plusqpf. pass. van ἐπέχω, Il. 12, 340. † πᾶσαι (πύλαι) ἐπώχαστο, alle poorten waren gesloten. ἐπιπελεισμένοι ἦσαν, Apoll. Hesych. van ἐπέχω, perf. met verander. voc. ὄχα (vergelijk συνόχασα, ὄχαιος), perf. pass. ἐπωχμαί: ἐπέχων τὰς πύλας, de poorten toehouden, is geheel analogisch, gelijk ἐπέχων τὰ ὄχα. Andere verklaringen zijn: α) 3 plusqpf. van ἐποίησιν; men schreef ἐπώχαστο, hetgeen echter in het geheel niet sluiten beteekenen kan. β) 3 pl. imp. van ἐποίησιν; men schreef πᾶσας ἐπώχαστο, de Trojanen liepen naar allen heen, hetwelk met den samenhang strijdt.

ἔραζε (ἔρα), adv. op den grond, ter aarde, met πᾶτω en χέτω, Il. Od. passim. ἐράμαι, ep. in pl. v. ἐράω, dep. med. aor. I. ἡρασάμην, ep. so. beminnen, teeder lief hebben, met gen. dikwijls van personen, Il. 3, 446. van zaken: πολέμου, Il. 9, 64. δόρυ, h. Cer. 129.

ἐρανός, ἡ, ὄν (ἐράω), lief, bevallig, bijn. van schoone steden, Il. 9, 531. Od. 7, 18.

ἐράως, ὁ, een maaltijd, tot welken ieder gast zijne bijdrage levert, Od. 1, 226. Volgens Nitzsch staat ἐρανος als een zoodanige maaltijd, waartoe ieder zijn deel medebragt, bij Hom. nog niet, maar beteekent alleen den maaltijd der vorsten bij den oppervorst, misschien vriendschappelijk maal.

ἐραυτός, ἡ, ὄν (ἐράω), lief, bevallig, bekoorlijk, dikwijls van landen, steden, rivieren, maar ook ἡρωτόν, ὀμηλική, Il. 6, 156. van personen, Od. 4, 13.

ἐραυτίω, ep. nevenvorm van ἐράω, hevig verlangen, met gen. κρείων ἐραυτίων. * Il. 11, 551.

ἐραυτός, ἡ, ὄν (ἐράω), geliefd, liefelijk, bekoorlijk, δῶδ' Ἀφροδίτης, Il. 3, 64. † dikwijls in de Hymn.

ἐργάζομαι (ἔργον), dep. med. augm. eig. 1) arbeiden, werkzaam zijn, absol. Od. 14, 272. h. Cer. 39. van blaasbalgen, l. 18, 469. 2) transit. vervaardigen, bewerkstelligen, doen, met acc. ἔργα, Od. 20, 72. ἔργα ἀεικέα, schandelijke daden doen, Il. 24, 733. Od. 17, 321. ook χρυσόν, goud bewerken, Od. 3, 435.

ἐργάθω, ἐργάθω, poët. nevenv. van ἔργω, scheiden, χροά ἐργάθεν, Il. 11, 437. † * ἐργασίη, ἡ (ἐργάζομαι), arbeid, werkzaamheid, h. Merc. 486.

* Ἐργίλος, ὁ, z. van Clymenus, koning te Orchomenus, h. Ap. 297.

* ἔργμα, τὸ (ΕΡΓΩ) ≡ ἔργον, werk, daad, h. 27, 20.

ἔργον, τὸ (ΕΡΓΩ), 1) werk, daad, handeling, dikwijls pl. θέσμελα, ἀήουλα ἔργα; ook in tegenstell. van μῦθος, βουλή, Il. 9, 443. 2) werk, arbeid, bezigheid, hantering, door een adject. of subst. nader bepaald. ἔργα γάμοιο, huwelijkszaken. ἔργα πολεμῆα, krijgzaken, Il. 5, 428. 429. voornamelijk in de volgende bijzondere opzigten: α) ἔργα ἀνδρῶν, arbeid der mannen, d. i. landbouw, als bijzondere bezigheid der mannen; van daar: ἔργον, veldarbeid, Od. 14, 223. en ἔργα in pl. de bearbeide velden, landerijen, Il. 2, 751. Od. 14, 344. πύονα ἔργα, Od. 14, 318. ἔργα παροδία, Od. 2, 22. ook ἔργα βοῶν, Od. 10, 98. β) arbeid der vrouwen, d. i. zorg voor het huiswezen, alsmede weven, spinnen en andere vrouwelijke handwerken, Od. 2, 117. c) in de Il. inzonderh. arbeid in den oorlog: kamp, strijd, gevecht, Il. 4, 470. ook ἔργον μάχης, Il. 6, 522. 3) hetgeen door arbeid voortgebragt wordt, werkstuk, werk, ἔργα γυναικῶν, de kunstige weverijen, Il. 6, 89. ἔργον Ἡραλοτοιοῦ, kunstig metaalwerk, Od. 4, 617. 4) in het algem. werk, zaak, ding, ἔργα δαστός, Il. 9, 228. ὅπως ἔσται τὰς ἔργα, hoe deze dingen zullen afloopen, Il. 4, 14. van eenen grooten steen, μέγα ἔργον, een geweldig stuk, Il. 20, 286.

ἔργω, gewoonl. ἔεργω, ion. en ep. v. eigw, aor. I. act. ἔρσα, perf. pass. ἔεργμαι, 3 pl. ep. ἔρχαται (sonder augm.), plusqpf. 3 pl. ἔεργατο en ἔρχατο, part. aor. pass. ἔρχθεις. De Attici onderscheiden: εἰργω, uitsluiten en εἰργω, insluiten; Hom. heeft alleen den spir. lea. (εἰργω staat alleen, Il. 23, 72.) εἰργω, eigenl. ἐβέργω is het gewoonlijkst, met de nevenv. ἐεργνυμι, ἐεργέθω. Grondbeteek. afzonderen, naar mate van het verband, 1) insluiten, op een pakken, te samen vatten, met acc. ἔντος ἐεργει, insluiten, vatten, Il. 9, 404. δόρυ, het huis sluiten, Od. 7, 38. pass. met ἐν: ἐρχθέντ' ἐν ποταμῷ, ingesloten, Il. 21, 282. Od. 10, 283. ἐνθα τε φάσγες ἔρχαται, waar het middenrif ingesloten is, Il. 16, 481. σάμειον ἔρχατο, Il. 17, 354. γέφυραι ἐεργέσθαι, geslotene, d. i. yvel aan een gehechte dammen, Il. 5, 49, z. γέφυρα. 2) buitensluiten, scheiden, afhouden, Il. 23, 72. met ἀπό: βέλος ἀπό χροός, Il. 4, 130. ὅσον ἐκ νηῶν ἀπό πύργου τάφος ἔεργεν, zoo veel plaats, als, van de scheppen af, de graat van den toren af-

scheidde, II. 8. 213. met gen. alleen: παιδός, II. 4. 131. ἐεργόμενοι πολέμου, van den strijd afgehouden, II. 13, 525. 3) in het algem. in *het naauw brengen, dringen*, ἐπὶ νῆας, naar de schepen dringen, II. 16, 395.

* ἜΡΓΩ, ongebr. praes. z. ἐρῶ, of ἐρέω. ἔρῶ (ἘΡΓΩ), poët. fut. ἐρέω, aor. ἐρέα, perf. ἔεργα, plusqpf. ἐώργειν. 1) *doen, maken, volbrengen*, dikwijls absol. II. 4, 29. met acc. ἔργα, II. 10, 51. Od. 2, 236. met dat. des persoons. τὴ τινι, II. 14, 261. Od. 14, 289. veelvuldiger met dubbel. acc. κακῶν or κακὰ τινα, II. 9, 540. ook εὖ ἔξει τινά, iem. goed doen, II. 5, 650. 2) in het bijzonder: *aanbieden, offeren*, — ἐκτόμβας, ἱερά θεοῖς, II. 2, 306. ἔεργα en ἐώργειν worden in de beteek. *doen* gebruikt, z. ἐρέω.

ἐρεβεννός, ἡ, ὄν (Ἐρεβος), *duister, donker*, bijv. n. van den nacht en van ἄηρ, * II. 5, 864.

Ἐρέβουφι, z. Ἐρεβος. ἐρέβουθος, ὄ, *erwt, gewone erwt*, misschien cicer arietinum, Linn. II. 13, 589. †

Ἐρεβος, τος, τὸ, ep. gen. Ἐρέβους, Ἐρέβουφι, II. 9, 572. De Erebus, eene donkerre plaats onder de aarde, tusschen de bovenwereld en den Hades, door welke de zielen van de bovenwereld naar den Hades gaan: *de nachtelijke donkerheid der onderwereld* (ook wel eens voor den Hades zelve), II. 8, 386. Od. 10, 582.

* Ἐρεβόςδε, adv. *naar den Erebus*, Od. 20, 356. †

ἔρεῖνω (ἔρομαι), 1) poët. *vragen, navor-schen*, met acc. des pers. τινά, II. 6, 176. der zaak. II. 6, 145. dubbel. acc. τινά τι, Od. 1, 220. ook ἀμφὶ τινι, naar iemand, Od. 24, 263. 2) *beproeven*, van de lier, h. Merc. 487. 3) *spreken, woorden wis-selen*, h. Merc. 313. (dikwijls ἐρεῖνον in pl. v. ἔρενον, II) Med. als dep. Od. 17, 303. ἐρεῖνίζω (ἐρέθω), *opwekken*, met acc. in goeden zin alleen: — δμῶς, μήτερα, tot nieuwsgierigheid opwekken, nieuwa-gierig maken, Od. 19, 45. anders in eenen ongunstigen zin: *tot toorn ver-wekken, driftig maken, kwellen*: κρη-τομούς ἐπέεσσι, II. 5, 419. van eenen leeuw: πύνας τ' ἀνδρας τε, II. 17, 658.

ἐρέθω (verw. met ἔρε), poët. bijvorm van ἐρεθίζω, *tot toorn verwekken*, II. 1, 519. met infin. h. 7, 14. in de Od. van zorgen: *verontrusten, beangstigen*, Od.

4, 813. πυκναὶ δὲ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ δῆξαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν, op een ge-hoopte nijpende zorgen in mijn krim-pend hart beangstigen mij, Od. 19, 516.

ἐρείδω, aor. 1. ἔρεισα, aor. 1. med. ἤρεισάμην, perf. pass. ἐρήρισμαι, 3 pl. ion. ἐρηρέδαται, 3 sg. plusqpf. ἤρηριστο, aor. 1. pass. ἤρεισθη (augm. alleen aor. med.), *steunen, stutten, schragen, vast op leu-nen*, met acc. en praep. πρὸς, περὶ τι, ἐπὶ τινι en dat alleen. — ὄρου πρὸς τεῖχος, II. 22, 112. Od. 8, 66. — ἀπίδ' ἐπὶ πύργῳ, II. 22, 97. — νέκυνς ἀλλήλων, Od. 22, 450. pass. ἐπὶ μελήσιν ἐρησθεῖς, op de lans steunend, II. 22, 225. ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατο, zetels waren er rond-om den muur geplaatst, Od. 7, 97. λᾶε ἐρηρέδαται δῖο, II. 23, 329. χάλκιοι τοῖχοι ἐρηρέσατ' ἐνθα καὶ ἐνθα, koperen muren waren aan beide kanten opgetrokken, Od. 7, 86. (sommigen lezen ἐηλέδατ' of ἐηλέατο, z. ἐλαύνω), οὐδεῖ ἐρείσθη, hij werd op den grond uitgestrekt, II. 7, 145. οὐδεὶ δὲ σφιν χαιταὶ ἐρηρέδαται, de manen zinken hun tot op den grond, II. 23, 284. 2) *iets stooten, dringen*, met acc. in zoo verre door het steunen een beweegbaar voorwerp verder bewo-geu wordt: ἀπίς ἀπίδα ἐρείδε κόρυς κό-ρυς, ἀνέρα δ' ἀνήρ, het eene schild drong door het andere, enz. II. 13, 130. (van digt op een gepakte scharen krijgsvolk). βελέεσσι τινα, met werpgeweer in het naauw brengen, II. 16, 108. vd. pass. gestoo-ten worden, *doordringen*, met διά: διά θώρηκος ἤρηριστο ἔγχος, de speer drong door het pantser, II. 3, 357. II) med. 1) *ergens op leunen, zich ergens mede ondersteunen*, met dat. στήπρωφ, ἔγγει, met gen. ἐρείσατο χειρὶ γαλής, met de hand op de aarde, II. 5, 309. 2) absol. *zich schrap zetten*, om iets om te stooten, II. 12, 467. in het algem. *zijne krach-ten inspannen*, II. 16. 736. van paar-den, II. 23, 735.

ἐρείλω, aor. 2. ἤριον, act. *verscheu-ren, verbreken*; alleen med. met aor. 2. *scheuren, breken*, ἐρεϊκόμος περὶ δουρὶ, van het harnas, II. 13, 441. ἤρικε κόρυς, * II. 17, 295.

ἔρειτο, z. ἔρομαι.

ἐρείομεν, z. ἐρέω.

ἐρείπω, poët. aor. 2. ἤριον, perf. pass. ἐρήριμα, 3 sg. plusqpf. ἐρέριστο, ep. verkort v. ἐρήριστο. 1) *transit. in act. omverpen, om-storten*, met 'acc. τεῖχος, ἐπάλξεις, II. 12, 258. ἐρέριστο τεῖχος Ἀχαιῶν, de muur was

nedergeworpen, II. 14, 15. 2) intransit. in aor. 2. *storten, vallen, nederstorten*, a) meest van menschen: — ἐξ ὀχέων, ἐν κονίῃ, γνῦξ; ἔστη, γνῦξ ἐπιάν, hij hield zich recht op, op de knie nederstortend, II. 5, 309. b) van boomen, II. 16, 412.

Ἑρεμβοί, οἱ, de Erembers, een volk, door Hom. na de Sidoniërs genoemd, Od. 4, 84. Volgens Hellanicus en de oudste Geographi zijn het de Troglodyten (van ἔρα en ἐμβάλω), en woonden oostelijk van Aegypte in Arabië. Anderen zoeken hen op Cyprus of houden hen voor een' tak der Ethiopiërs.

ἑρεμνός, ἡ, ὄν (verw. met ἑρεβός), *donker, zwart, γαῖα*, Od. 24, 106. h. Merc. 427. *donker*, met het begrip van ijzingwekkend, bij v. αἰγίς, λαλαψ.

ἑρέξαι, z. ἑρέω.

ἑρέσμαι, ep. v. εἰρομαι, imper. ἐρέοντο, infin. ἐρέεσθαι, *vragen*.

ἑρέπτομαι, dep. med. (ἑρέπω verw.) *afknagen, vertieren, eten*, steeds van dieren, λατόν, κρεῖ, πυρόν, II. 2, 776. 5, 196. van menschen, welke de lotusvrucht raauw eten, Od. 9, 97. altijd in part.

ἑρέριπτο, z. ἑρέπω.

ἑρέσιή, z. εἰρολή.

ἑρέσσω (verw. met ἑρέθω), *roeijen*, altijd intransit. II. 9, 361. Od. 11, 78.

ἑρέτης, ου, ὄ (ἑρέσσω), *de roeijer*, alleen in plur. II. Od. pass.

Ἑρεμνός, ἦος, ὄ, een Phaeaciër, Od. 8, 112.

ἑρεμνόν, τό (ep. v. ἑρεμνός), *de roei-riem, εὐρηξ*, bij Hom. altijd als neutr. Od. 11, 121. ook in plur. Od. 11, 124.

Ἑρέτρια, ἡ, z. Εἰρέτρια.

ἑρέυομαι, dep. med. aor. 2. ἤεϋγον. 1) intransit. a) *oprispen, uitbraken*, van den Cycloop: ἐρέυετο οἰνοβαρέων, hij braakte, rispte op, door wijn bevangen, Od. 2, 374. b) *overdragt. van de zee: opbruisen, bruisend opspatten*, ἐρευομένης ἁλός, II. 17, 265. κύματα ἐρέυεται ἠπειρόνδε, de golven spatten naar het land op, Od. 5, 438. 2) in aor. 2. *bruisen*, vooral van eenen stier, II. 20, 403. 3) *trans. met acc. φόνον αἵματος*, het bloed uitspuwen, II. 16, 162.

Ἑρευθλίω, ὄνος, ὄ, een aanzienlijk Arcadiër, die in eenen oorlog tusschen de Pyliërs en Arcadiërs door Nestor verslagen werd, II. 4, 319. 7, 136.

ἑρευθῶ, aor. ἑρευσά, *rood verwen, rood maken, γαῖαν αἵματι*, * II. 11, 394.

ἑρευνάω (verw. met ἑρέω), fut. ἦσω, *navorschen, nasporen*, van eenen spoorhond: ἔχνια, de voetstappen opsporen, Od. 19, 436. van eenen leeuw: — μετ' ἀνέρος ἔχνια, II. 18, 321. *τεύχεα*, de wapens opzoeken, Od. 22, 180. *τινά*, h. Merc. 176.

ἑρέρω, aor. 1. ἑρέρω, *overdekken, met een dak voorzien, θάλαμον καθύπερθεν*, II. 24, 450. Od. 23, 193. *δοῦναι*, dewijl het overdeken het laatste van het bouwen is: εἰσπέτε τοι χαρτεῖ ἐπὶ νηὸν ἑρέρω, als ik u ooit eenen aangename tempel heb gebouwd, II. 1, 39. (of χαρτεῖα, als adverb.)

Ἑρεχθίδης, ἦος, ὄ, is volgens de oudste fabelen, nog niet van Erichthonius onderscheiden; volgens Hom. is hij een zoon der aarde, door Athene in haren tempel opgevoed en wordt als een der oudste heroën van Athene te gelijk met de beschermgodin der stad geëerd, II. 2, 547. Od. 7, 81. Volgens eene latere overlevering is hij de z. van Hephaestus en der aarde of van Atthis, d. van Cranaus.

ἑρέχθω (verw. met ἑρέλω), *verschouren, overdragt. θυμὸν δάκρυα καὶ στοναχῆς*, het gemoed met tranen en zuchten kwellen, Od. 5, 83. pass. h. Ap. 358. en van een schip: ἐρέχθεσθαι ἀνέμοισι, door de winden heen en weder geslingerd worden, II. 23, 317.

ἑρέω, z. εἰρω.

ἑρέω, ep. praes. v. εἰρομαι, *vragen, zoeken*, part. ἐρέων, II. 7, 128. conj. ἐρέομεν, ep. v. ἐρέωμεν, Od. 4, 192.

ἑρήμος, ἡμη, ἦμον (att. ἔρημος, or, mischien van ἙΡΑ), *eenzaam, verlaten*, van plaatsen, II. 10, 520. Od. 3, 270. — *μῆλα*, II. 5, 140.

ἑρηράδαται, z. ἑρέιδω.

ἑρητύω (ἑρύω), aor. 1. ἐρήτυσα, *iterativ. ἐρητύσασκε*, aor. 1. pass. ἐρητύθην, 3 pl. ἐρητύθεν, ep. v. ἐρητύθησαν, *zonder augm.* 1) act. a) *afhouden, terughouden, stremmen*, met acc. — *πάλαγγας, λαόν*, dikw. met dat. instrum. *ἀγανῶς, μελιχίους ἐπέεσσιν*, pass. ἐρητύθεν κατ' ἔδρας, zij werden op hunne zitplaatsen terug gehouden, II. 2, 99. 8, 345. Od. 3, 155. b) *overdragt.: beteuvelen, in toom houden, bedwingen*, θυμὸν, II. 1, 192. pass. II. 9, 635. II) Med. als dep. met acc. *λαόν*, II. 15, 723. (υ is lang voor σ als er eene lange syllabe volgt, kort zoo eene korte volgt).

ἔρι-, onscheidbare partikel, die, even als ἀρι, alleen in zamenstellingen gebruikt wordt en het begrip des woords versterkt, zeer.

ἐριμάχη, ενος, ὁ, ἡ (αὐχὴν), met eenen hoogen nek, hooghalzig, bijv. n. der paarden, * II. 10, 305.

ἐριβρεμέτης, ου, ὁ (βρέμω), sterk. luid donderend, bijv. van Zeus, II. 13, 624. † * ἐριβρομος, ου (βρέμω), luid ruischend, razend, tierend, bijv. van Bacchus, h. 6, 56.

* ἐριβρῶχος, ου (βρύχω), luid brullend, h. Merc. 116.

ἐριβῶλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ en ἐριβωλος, ου (βῶλαξ), grofkluitig, bijv. n. van vruchtbare streken; dikw. beide in II. in de Od. beide slechts eens, Od. 5, 34. 13, 235.

ἐριγδοντος, ου (δοῦπος), ep. v. ἐριδουπος, ου, 1) luid, sterk donderend, bijv. van Zeus, II. 5, 672. enz. 2) luid bruisend, klinkend, — ποταμοί, Od. 10, 515. πόδες ἔπιων, II. 11, 152. αἰθουσα, sterk weergalmende gaanderij, II. 24, 323. Od. 3, 399. (ἐριγδουπος, alleen van Zeus en van de paardenhoeven; anders ἐριδουπος).

ἐριδιόγω (ἐρίζω), ep. aor. I. med. infin. ἐριδιόσασθαι, a) strijden, twisten, oneens zijn, met dat. en ἄντα τινός, Od. 1, 79. en μετὰ τινός, Od. 21, 310. in het bijzonder van den woordenstrijd. ἐπέσοι, II. 2, 342. overdragt. van winden: — ἀλλήλοισιν, II. 17, 765. b) kampen, wedijveren, Od. 2, 206. ἐριδιόσωμεν εἵνεκα τῆς ἀρετῆς, wij wedijveren om de deugd, namelijk, die van Penelope, zoo als Aristarchus het juist verklaarde, τῆς ταύτης ἀρετῆς. De verklaringen: om den voorrang en om den prijs zijn onaannemelijk. 2) Med. wedijveren in eenen wedstrijd, ἐριδιόσασθαι ποσίν, in het loopen, II. 23, 792.

ἐριδιόσασθαι, z. ἐριδαίνω.

ἐριδιμάτω, poet. nevenv. van ἐρίζω, tot toorn aanzetten, plagen, kwellen, met acc. σφῆκας, II. 16, 260. † ἐριδουπος, ου = ἐριγδουπος.

ἐρίζω (ἐρις), aor. I. opt. 3 pl. ἐρίσσειαν, part. ἐρίσας, aor. I. med. conj. ἐρίσσειται, 1) strijden, twisten, onecnig zijn, τινί, met iem. meest van woordenstrijd, II. 1, 6. ἀντιβλήν τινί, openlijk met iem. twisten, II. 1, 277. περί ἴσως, om de gelijkmaking, II. 12, 423. 2) wedijveren, eenen wedstrijd houden, τινί, met iem. II. 6, 131. De zaak, welke den wed-

strijd betreft, staat a) in acc. — Ἄφροδιτη κάλλος, in schoonheid, II. 9, 389. Od. 5, 213. b) περί τινός, als μύθων, in woorden, τῶσων, II. 15, 284. Od. 8, 225. c) in dat. ποσίν, δημοσιούνη, II. 13, 325. Od. 15, 321. d) met infin. χερσὶ μαχήσασθαι, Od. 18, 38. II) med. wedijveren, met dubbel. dat. met iem. om iets, II. 5, 172. ἀνδρῶν πέν τις μοι ἐρίσσειται (ἐρίσσειται) κτήμασων, geen der menschen zoude met mij in bezittingen wedijveren, Od. 4, 80.

ἐρίηρες, οἱ, z. ἐρήροι.

ἐρίηρος, ου (ἔρω), pl. door metaplasm. ἐρήρες, eigenl. zeer passend, vandaar: a) zeer toegedaan, trouw, vertrouwd, lief, ἐταίροι, II. 3, 47. Od. 9, 100. b) welgevallig, bemind, die aan een ieder voldoet, αἰδός, Od. 1, 346.

ἐριθῆλης, ἐς (θάλλω), zeer groen, schoon bloeiend, weelderig groeiend, bijv. n. van korenvelden en boomen, * II. 5, 90.

ἐριθός, ὁ, 1) loonarbeider, daglooner; maaijer, die voor geld arbeid, II. 18, 550. 2) dienaar, begeleider, vandaar: τλήμων γαστρός ἐριθός = πορδή, crepitus ventris, h. Merc. 296.

ἐρικυδής, ἐς (κύδος), zeer beroemd, roemvol, glorierijk, bijv. n. der Goden; haertlijk, voortreffelijk, δῶρα θεῶν, II. 3, 65. ἦβη, II. 11, 225. dikwijls δαίς, II. 24, 802. Od. 3, 66.

ἐριμῶχος, ου (μυκάσμαι), zeer, luid, brullend, loeiend, bijv. n. der ossen, II. 20, 497. Od. 15, 235.

ἐρινιός, ὁ, 1) de wilde vijgenboom, caprificus. Od. 12, 103. 2) in de II. is het ook een eigennaam eener bepaalde plaats bij Ilium, volgens Strabo eene steenachtige, met vijgenboomen beplante plek, van welker kant de stad het eerst voor de vijanden toegankelijk was, II. 6, 433. ἐρινεός ἡνεμοίς, II. 22, 145. hier was ook de wacht.

Ἐριννύς, ὄος, ἡ, pl. αἱ Ἐριννύες, zameng. Ἐριννύς, II. 9, 454. de Erinys, wraakgodin, Furie der Romeinen, Hom. noemt noch haar getal, noch hare gestalte of naam. De sg. staat, II. 9, 571. 19, 418. gewoonl. pl. II. 9, 454. Zij zijn het zinnebeeld van de straf des gewetens op elke zware misdaad, vooral van den vloek, welke op dengenen rust, die de heiligste pligten der menschheid schendt. Daarom wreken zij de ongehoorzaamheid der kinderen jegens de ouders, II. 9, 454. Od. 2, 135. II, 280.

de overtredene pligten jegens ouders, bloedverwanten en smeekelingen, Il. 15, 204. Od. 17, 575. den meined, Il. 19, 260. en elken moord, Il. 9, 571. Terwijl zij reeds in dit leven de euveldadens straffen, komen zij ook voor als vijandig jegens de menschen gezind, welke zij tot euveldadens aansporen, Il. 2, 87. Zij grenzen dus aan de Moirae en laten als Godinnen des noodlots niet toe, dat de mensch te veel van zijn toekomstig lot verneme, Il. 19, 418. Zij wonen in den Erebus, Od. 15, 234. Il. 9, 571. en straffen ook na den dood de misdadigers, Il. 19, 259. Volgens Hesiod. bragt haar Gaea voort uit de bloeddruppels van Uranus; Apollod. noemt hare namen: *Tisiphone, Alecto, Megaera*. 2) als appellat. *verwenschingen*: τῆς μητρὸς, Il. 21, 412. (ῥ in nom. in de overige casus ῥ. Ἐρινὸς schijnt meer overeenkomstig de afleiding, doch ongebruikelijk; misschien van het Arcad. woord ἐριννώ, toornig zijn, of van ἐρίνω, ἐρεινώ, opsporen).

ἔριον, τὸ, ep. εἶριον (dim. εἶρος), wol, dikwijls in pl. τὰ εἶρια, Il. 3, 388. ἔριον, alleen Od. 4, 124.

ἐριούνης, ὃν ἐν ἐριούνιος, ὁ, de *heil-aanbrenger*; volgens den schol. van ἐρι ἐν ὀνίρημι, de *veel nut aanbrenghende*, bijv. van Hermes, Il. 20, 72. ἐριούνης, alleen Il. 20, 34. Od. 8, 322. als nom. pr. in pl. v. Hermes, Il. 24, 360.

ἔρις, ἴδος, ἡ, acc. ἔριν en ἔριδα, gewoonl. het laatste. ἔριν, alleen in Od. 1) *strijd, twist, oneenigheid*. ἔριδι ἐνιάναι, in twist brengen, Il. 1, 8. waar ἔριδι mede op μάχεσθαι ziet, vergel. Il. 20, 66. even zoo ἔριδι ἐνυελαινέω, Il. 20, 134. inzonderh. in Il. van den oorlog: *strijd, gevecht*, Il. 5, 732. ἔριδα ἐντάγειν Ἀργος, Il. 5, 261. ἔριδα προβάλλειν, Il. 11, 529. 2) *wedstrijd, wedijvering*: εἰς ἔριδος, uit wedijver, Il. 7, 111. Od. 4, 343. ἔρος ἔργου ἀέθλων, wedijver in werken, om den prijs in den kamp, Od. 18, 366. ἔριδα προφέρειν, wedijver toonen, Od. 6, 92. ἔριδα προφέρεισθαι τινι, iem. eenen wedstrijd aanbieden, Od. 8, 210.

Ἐρις, ἴδος, ἡ, Eris, als Godin, de *veroorzaakster van twist en strijd*, Il. 4, 441. nuster en gezellin van Ares, Il. 5, 518. Volgens Hesiod. is zij de dochter van den nacht. Zij wordt ook vermeld, Il. 11, 3, 18, 535. Later de Godin van twist en tweedragt.

ἐρισθενής, ἐς (σθένος), *zeer sterk, almagtig*, bijv. van Zeus, Od. 8, 289.

ἔρισμα, ἴτος, τὸ (ἐρῆσω), *voorwerp der oneenigheid, twistappel, twist*, Il. 4, 38.

ἔριστάφυλος, ὃν (σταφυλή), *groot van druif, diktrossig, oinos*, * Od. 9, 111.

* ἔρισφάραγος, ὃν (σφαραγάω) = ἐρισφάραγος, *zeer bruisend, hevig donderend*, bijv. nw. van Poseidon, h. Merc. 187.

ἐρίτιμος, ὃν (τιμή), *zeer geëerd, kostbaar, prachtig; zeer geprezen*, bijv. nw. der Aegis, Il. 2, 447. en van het goud, * Il. 9, 126.

ἔριπος, ὁ, ἡ, *jonge bok, geit*, Il. Od. passim.

Ἐριφύλη, ἡ, d. van Talaus en van Lysimache, echtgenoot van Amphiarans. Zij liet zich door Polynices omkopen, door middel van den halsketting van Harmonia, en overreedde haren gemaal, deel te nemen aan den togt naar Thebe, ofschoon hij als voorspeller zijnen dood vooruit zag. Zij werd door haren zoon Alcmaeon op bevel zijns vaders vermoord, Od. 11, 326.

Ἐριχθόνιος, ὁ, z. van Dardanus en Batea, vader van Tros, door rijkdom uitstekend, want drieduizend karreries graasden op zijne weiden, Il. 20, 220.

Ἐριώπις, ἴδος, ἡ, gemalin van Oileus, Il. 13, 697.

* ἐριώπις, ἴδος, ἡ (ῶψ), *grootoogig*, Ep. 1, 2.

ἐρκείος, ὃν, att. ἔρκειος (ἔρκος), *eigenl. tot het voorhof behoorend, vandaar Ἐρκεῖος, ὁ, de huisbeschermmer*, bijv. n. van Zeus, dewijl hij als beschermgod des huizes gewoonlijk een altaar in het voorhof had, Od. 22, 335. †

ἔρκλον, τὸ (dem. van ἔρκος), *omheining, muur*, — ἀύλης, Il. 9, 476. Od. 18, 102.

ἔρκος, εὖς, τὸ (εἰργω) 1) *omheining, omtuining, haag*, om landerijen en tuinen te beschermen, Il. 5, 90. inzonderh. om het voorhof der woning, Od. 21, 238. vd. *voorhof*, 2) *kooi, net, strik*, om vogels te vangen, Od. 22, 479. 3) *overdragt: beschutsel*, van den gordel en van het schild: ἔρκος ἀκόντων, tegen werpspiessen, Il. 15, 646. zelfs van personen, van Achilles en Ajax: ἔρκος πολέμοιο, de muur des strijds, Il. 1, 284. 3, 229. even als πύργος, Il. 5, 518. Volgens Hesiod. is zij de dochter van den nacht. Zij wordt ook vermeld, Od. 10, 328. Il. 9, 409. De oude uitleggers vatten het op, als beschutsel der tanden, als een omschrij-

ving van de lippen: anderen beter van de tanden zelve, wegens hunne gelijkheid met eene omheining.

Ἑρμα, ἄτος, τὸ (stam. ἔρδω, ἐρέδω, ἐρεῖδω), 1) alles wat tot steun en vastmaking van iets dient: steen, stut, drager, inzonderh. de balken, op welke de aan land getrokkenen schepen lagen, om niet te vermolmen, later φάλαγγες, II. 1, 486. overdragt.: van menschen: Ἑρμα πόλιος, steun, zuil der stad, II. 16, 549. Od. 23, 121. 2) van eenen spitsen pijl: μελανέων ἔρμ' ὀδύναον, drager van ijsselijke smarten, d. i. aanbrenger, veroorzaker, II. 4, 117. (Aristarchus verwierp echter dit vers.) II) (van ἔρω, aancien rijgen), alleen in pl. Ἑρματα, alles wat aan een snoer geregen is, oorversiersels, oorringen, II. 14, 182. Od. 18, 297. (ἐνώτια Schol.)

Ἑρμαῖος, η, ον, aan Hermes gewijd, vd. Ἑρμαῖος λόφος, de heuvel van Hermes op Ithaca, achter de stad, aan den berg Neion, Od. 16, 471.

Ἑρμῆς, ep. Ἑρμείας, gen. Ἑρμείαιος, Ἑρμείω, II. 15, 214. en Ἑρμείω, h. Merc. 413. Dat. Ἑρμῆ, Ἑρμείη, Ἑρμεία, II. 5, 390. Ἑρμείη, h. 18, 36. acc. Ἑρμῆν, ep. Ἑρμείαν, voc. Ἑρμῆ, ep. Ἑρμεία, Mercurius, z. van Zeus en Maja of Majas, Od. 14, 435. Hij is de bode der Goden, even als Iris, doch meer als de middelbaar en beschutter, II. 24, 354. Od. 5, 28. vd. διάκτορος. Als kentekenen draagt hij goudene, gevleugelde schoeïssels, Od. 5, 45. en den wonderstaf, waarmede hij de menschen in slaap brengt en wekt, vs. 47. vd. χρυσόδεσπυς. Hij is de gever van voorspoed en welvaart, door handel verkregen, vd. ἐριούνιος, ἀκάκητα, σῶκος, II. 14, 491. Od. 15, 319. om zijne schranderheid en doortraptheid heet hij ἑτακοπος, en beschermt sluwe en schrandere menschen, Od. 19, 397. Als geleider van de zielen der gestorvenen naar de onderwereld wordt hij genoemd. Od. 24, 1. In den Hom. hymnus wordt zijne geboorte, de uitvinding der zevensnarige lijra en zijnen eersten diefstal der runderen van Apollo verhaald.

Ἑρμιόνη, ἡ, 1) d. van Menelaus en Helena; volgens Hom. werd zij de echtgenoot van Neoptolemus, aan wien zij reeds bij Troje door Menelaus verloofd was, Od. 4, 14. Naar een later verhaal was zij vroeger aan Orestes verloofd. Deze vermoorde nu Neoptolemus en huwde Hermione. 2) st. in Argolis, met eene

haven en eenen tempel van Demeter, nu *Castri*. Hier plaatste men den ingang naar de onderwereld, II. 2, 560. Later Ἑρμιῶν, ονος, ἡ.

Ἑρμῖς, of ἔρμιν, ἴνος, ὁ (Ἑρμα), steun; inzonderh. de steunsels, waar het bed op rust, voetstuk, *Od. 8, 278.

Ἑρμιος, ὁ, *Hermus*, rivier in Aeolis, (Azië), ontspringt in Phrygië, stroomt langs Smyrna, en vloeit tusschen Temnos en Leuca, in de golf van Smyrna, nu *Sarabad*, II. 20, 392.

ἔρνος, εος, τὸ, een jonge spruit, loof, van jonge opgeschotene boomen, II. 17, 53. Od. 6, 163. als vergelijking van Achilles, ἀνέδρομεν ἔρνεϊ ἴσος, II. 18, 56. van Telemachus, Od. 14, 175.

ἔρξω, z. ἔρδω.

*ἔροεις, εσσα, εν (ἔρος), lief, beminnenswaardig, h. Merc. 31. h. Ven. 264.

ἘΡΟΜΑΙ, ep. neven. εἶρομαι, ἐρέομαι en ἐρέω. Hom. heeft alleen van den aor. ἤρομην, conj. ἐρώμεθα, optat. ἔροτο en infin. met praes. accent. ἔροσθαι (att. ἐρώσθαι), vragen, τινά, of τι, ook met dubbelen acc. Od. 3, 243. τινὰ περὶ τινος, iem. naar iemand vragen, Od. 1, 135.

ἔρος, ὁ, z. ἔρω.

ἔρπετόν, τὸ (ἔρπω), in het ep. spraakgebruik niet, wat kruipt, maar ook alles, wat op voeten gaat, in het algem. dier, Od. 4, 416. † later, een kruipend dier, slang.

ἐρπύζω (ἔρπω), kruipen, sluipen, zich log bewegen, van menschen, die uit kommer of hoogen ouderdom zich traag voortslepen, Od. 1, 193. II. 23, 225.

ἔρπω, 1) kruipen, sluipen: εἶρπον ἦνολ, de huiden kropen, van een wonder, Od. 12, 395. anders: heimelijk rondsluipen, Od. 17, 158. 2) in het algem. wandelen, gaan, zich bewegen, II. 17, 447. Od. 18, 131. h. Cer. 365.

ἔρρύδαται, z. ἔρλω.

ἔρρύγαι, z. ἔργω.

ἔρρω (verw. met ἔρω), fut. ἐρρήσω, h. Merc. 259.) met moeite gaan, wankelen, van den gang van Hephaestus, II. 18, 421. 2) ellendig, treurig omzwerven, Od. 4, 367. ἐνδύει ἔρρων, tot ongeluk hierheen komend, II. 8, 239. vooral in imper. ἔρρε, loop in het ongeluk, pak u weg, II. 8, 164. Od. 10, 75. even zoo ἔρρετω, ἔρρετε.

Ἑρση, ἡ, ep. ἔρση (waarschijnl. van ἄρδω), daanw, Od. 13, 245. pl. ἔρσαι ἀμυατι μν-

δαλάει, met bloed besprengde dauwdroppelen, II. 11, 53. Deze bloedige dauwdroppels, welke men voor teekenen van den toorn der Goden hield, ontstaan door eene soort van vlinders, welke na het uitkomen een bloedrood sap van zich geven, hetgeen op bladeren van planten en heesters, dikwijls in groote menigte gevonden worden, 2) ἔρσαι, Od. 9, 222. zijn pasgeborene lammeren, en wel die te laat geboren zijn. In de teek. *δανω*, steeds ἔρση.

ἔρσηεις, *εἶσα*, εν, ep. ἔρσηεις, α) *bedauwd, sarrig*: — *λωτός*, II. 14, 348. β) overdragt. van een lijk: *frisch*, nog niet tot bederf overgegaan, ἔρσηεις κείται, II. 24, 419.

Ἐρῶαλος, ὁ, een Trojaan door Patroclus gedood, II. 16, 411. Heyne leest Ἐρύλαος, dewijl de lange α in Ἐρῶαλος, tegen de analogie strijdt.

ἔρῳμηλος, ἡλη, ἡλον (ἐρυγεῖν), *luid brullend*, bijv. nw. eens stiers, II. 18, 380. †

ἔρῳων, z. ἐρεῳγομαι.

ἔρῳδαίνω, poët. v. ἐρῳδαίνω, *rood maken*, alleen med. *rood worden*, αἵματι, * II. 10, 484.

Ἐρῳθῖνοι, οἱ, st. in Paphlagonië, volgens Eustath. volgens Strabo twee heuvels aan zee, welke ten zijnen tijde, om de roode kleur des bodems, Ἐρῳθῖνοι, heetten, II. 2, 856.

Ἐρῳθραι, αἱ, oude st. in Boeotië aan den Cithaeron, in het gebied van Plataea de zuidelijken oever van den Asopus, II. 2, 499. Naar Eustath. is de stad in Boeot. Ἐρῳθραι in Ionië, Ἐρῳθραι; misschien ware het ter onderscheiding van het adj. ἐρῳθρός, beter Ἐρῳθραι te schrijven. Bij Herod. Thucyd. vindt men nu Ἐρῳθραι.

ἐρῳθρός, ἡ, ὄν, *rood, roodachtig*, in de II. *χαλκός*, II. 9, 365. en nectar, II. 19, 38. In de Od. van wijn.

ἐρῳκακῆειν, ἐρῳκικον, z. ἐρῳκω.

ἐρῳκανάω, poët. nevenv. v. ἐρῳκω. *terughouden, keïnen* ἐρῳκανόωσι, Od. 1, 199. † ἐρῳκάνω, poët. nevenv. van ἐρῳκω, Od. 10, 429. †

ἐρῳκω (poët. nevenv. ἐρῳκάνω, ἐρῳκανάω), fut. ἐρύξα, aor. 1. ἐρύξα, aor. 2. ἤρυκᾶκον, II. 5, 321. en ἐρύκακον, infin. ἐρῳκακῆειν, 1) act. 1) *terughouden, ophouden, vasthouden, stremmen*, *λαόν* (van den aanval), II. 6, 80. *τινά* (van de reis), II. 6, 217. Zoo ἱππος, overdragt. ἄγνος, het ge-

weld tegenhouden, II. 8, 178. — θυμόν, zijn gemoed, d. i. zijnen wil beteugelen. Od. 11, 105. ἔρεός με θυμός ἐρύκει, eene andere gedachte houdt mij terug, Od. 9, 302. 2) *terughouden, afwenden, afweeren*; zonder cas. II. 11, 352. *τινά τινος*, bijv. μάχης, van den strijd; ook *τινά τι*, even als ἀλακῆειν, κακόν τι, het ongeluk van iem. afweren, II. 15, 450. *λαμόν τι*, Od. 15, 166. 3) *terughouden, d. i. van elkander houden, scheiden*: ὀλίγος δ' ἐτι χῶρος ἐρύκει, II. 10, 161. 11) med. *zich ophouden, vertoeven*, Od. 4, 373. μή μοι ἐρύκασθον, *talmt mij niet*, β) met acc. iem. *terughouden*, II. 12, 285.

ἔρῳμα, τό (ἐρύομαι), *beschutsel, bescherming*, χροός, van de *μῆτηρ*, II. 4, 137. †

Ἐρῳμυνθος, ὁ, gebergte in Arcadië, aan de grenzen van Elis, waar Hercules het Erymanthische wilde zwijn doodde, nu *Kiria*, Od. 6, 103.

Ἐρῳμας, αντος, ὁ, 1) een Trojaan, door Idomeneus gedood, II. 16, 345. 2) een Trojaan, door Patroclus geveld, II. 16, 415.

ἐρῳσάματος, ον (ἄρμα), *wagentrek-kend*, bijv. nw. der paarden, II. 15, 354. alleen in metaplasm. pl. ἐρῳσάματος, ἐρῳσάματα.

ἐρῳσιπτολις, ι (πόλις), *de stad beschermend, reddend*, bijv. n. van Athene, II. 6, 305. † h. 10, 1.

* ἐρῳσμός, ὁ (nevenv. van ἐρῳμα), *beschuttingsmiddel*, h. Cer. 230.

ἐρῳω en εἰρῳω, ion. en poët. fut. act. ἐρύσω, ep. σσ. en ἐρύω, met uitgelat. σ; daarvan 3 pl. ἐρύουσι, II. 11, 454. aor. 1. act. ἐρύσα, ep. σσ. en εἰρύσα, perf. pass. εἰρύμαι, 3 pl. εἰρύσονται, II. 14, 75. plusqpf. 3 pl. εἰρύσαντο, II. 15, 654. med. fut. ἐρύσομαι, ep. σσ. en εἰρύσομαι, aor. 1. med. ἐρύσαμην, ep. σσ. en εἰρύσαμην, plusqpf. εἰρύτο, hij had getrokken, Od. 22, 90. Hom. gebruikt ook van den nevenv. Εἰρῳμι, het med. εἰρύμαι, ἐρύμαι, in de bet. *redden, beschermen*, in enkele vormen: 3pl. praes. εἰρύσονται, v. εἰρύονται, II. 1, 239. infin. ἐρύσθαι en εἰρύσθαι, impf. εἰρύοντο, II. 12, 454. De vormen: ἐρύσο, ἐρύτο en εἰρύτο, met lange ὠ, moeten als afgekorte imperfect. v. van ἐρύομαι beschouwd worden (ἐρύω heeft altijd ὠ, behalve in dezen verkorten imperfect.) (De nevenv. ἐρύομαι beduidt altijd: *redden*.) 1) act. 1) *trekken*, welks nadere beteek. door praep. of adv. bepaald wordt, met acc. *πάνν* ἐρύειν *τινά*, iemand terugtrekken, II. 5, 836. — *διστόν* ἐξ ἄμοιο,

Il. 5, 110. — *νευρῆν ἐπὶ τινα*, de boogpees tegen iem. spannen, Il. 15, 464. in het bijz. *νῆα εἰς ἄλα*, Il. 1, 141. daarentegen *ἠπειρόνδε*, Od. 10, 403. *ἐπ' ἠπειροῖο*, Od. 16, 359. de schepen op het land trekken, om hen voor vermolmen te bewaren. pass. *νῆες εἰρύονται ἐπὶ θινὶ*, de schepen zijn op het strand getrokken, Il. 4, 248. 2) *trekken met geweld*, vandaar a) *rukken, afrukken, ontrukken*, *ἔγχος ἐκ χειρὸς*, Il. 13, 598. *ἄνῶν ἀπ' ὄστεσφι*, Od. 14, 134. *κρόσσας πύργων*, Il. 12, 258. *προκρόσσας*, Il. 14, 35. inzonderh. *νεκρὸν ἐρῆειν*, den dooden wegrukken, zoo wel van vrienden des gesneuvelden, om het lijk voor mishandeling te beschermen, Il. 17, 581. als van vijanden, den dooden naar zich trekken, om hem te plunderen, Il. 18, 540. b) *slepen, sleuren*, *τινὰ*, Il. 24, 16. van honden; *τινὰ πρὸ ἄστεως*, buiten de stad slepen, Il. 15, 351. 11) adv. 1) *trekken, aftrekken, uittrekken*, met betrekk. tot het subject. *naar zich toe, voor zich*, *ἔφος*, zijn zwaard trekken, Il. 3, 271. *φάσγανον, μάχαιραν*; — *δόνυ ἐξ ἄπειλῆς*, Il. 21, 200. *τόσον*, den boog spannen, om af te schieten, Od. 21, 125. *νῆας*, Il. 14, 79. Od. 10, 199. *ἐρύσαντο τε πάντα*, zij trokken alles af, (van het braadspit, om het te eten), Il. 1, 466. 2) *tot zich trekken, rukken*, met geweld, *τινὰ μάχης*, iem. uit het gevecht wegrukken, Il. 5, 456. *νεκρὸν τινα*, den dooden, even als act. Il. 17, 104. vandaar 3) *uitrukken*, namelijk uit het gevaar, *redden, bevrijden*, *τινὰ*, van Apollo, die Aeneas aan den vijand ont-rukte, Il. 5, 344. Od. 22, 373. *χρυσῶ ἐρύσασθαι τινα*, iem. voor geld bevrijden, loskopen, Il. 22, 351. (*afwegen*, volgens Schol. onnoedig) in het algem. *redden, beschermen, beschutten*, *ἔρυτο*, Il. 4, 186. *ἐρύετο Πίον*, Il. 6, 403. *Ἀνκῆν εἶρυτο*; Il. 16, 542. *πίλας εἶρυτο*, Il. 12, 454. 4) voor zich ten voordeele wegrukken, d. i. *afweren, afwenden*, *Κῆρας*, Il. 2, 859. ἢ (*μῆτηρ*) *οἱ πλείστον ἔρυτο*, welke het meeste van hem afweerde, Il. 4, 138. overdragt.: — *Ἄδης νόον*, den wil van Zeus tegenhouden, Il. 8, 143. *χόλον*, den toom bedwingen, Il. 24, 584. 5) iets tot zich trekken, om te beschermen en te bewaren: *bewaken, behoeden*, — *θύρας*, Od. 23, 229. *ἄκοιαν*, Od. 3, 268. van schepen: *ὄδον εἰρύεται*, zij bewaken den weg, Od. 6, 266. *ἔτι μ' αὐτ' εἰρύεται*, zij slaant mij nog gade (Telemachus van de vrijers), Od. 16, 463. overdragt.: *φρεσὶν ἐρύ-*

εσθαι τι, in het gemoed bewaren, Od. 16, 459. *δῆρα θεῶν*, Od. 23, 182. — *οὔτεσθ' ἐμ-στας πρὸς Ἄδης εἰρύεται*, die de regten van Zeus beschermen, Il. 1, 239. δ) *in acht nemen, opvolgen*, — *ἔπος, βουλὰς*, Il. 1, 216. 21, 230.

ἔρχεται, *ἔρχατο*, z. *ἔργω*.

ἔρχατώ, poët. nevenv. v. *εἰργω*, *in-sluiten*; alleen pass. *οὔτεσθ' ἐρχατώοντο*, Od. 14, 15. †

ἔρχθεις, z. *ἔργω*.

ἔρχομαι, dep. med. defect. fut. *ἐλεύσομαι*, aor. 2. *ἦλθον*, ep. *ἦλυθον*, infin. *ἔλθειν*, ep. *ἔλθέμεναι*, perf. ep. *εἰλήλουθα*, 1 pl. *εἰλήλουθμεν*, Il. 9, 49. part. *εἰλήλουθῶς*, 1) *komen, gaan, treden*, en naar den samenhang en de daarbij zijnde praepos. en adv. *aankomen, weggaan, terugkomen*, *αὐτὺς ἄν, πάλιν ἔλθειν*, Il. 1, 425. a) van levende voorwerpen; van menschen en dieren, overdragt.: ook van andere beweging: te scheep gaan, Il. 13, 172. *ἐπὶ πόντον ἐρχεσθαι*, in zee steken, Od. 2, 265. in tegenstell. *ἦλθε πειρὸς*, hij kwam te voet, te land, Il. 5, 204. van de vlugt der vogels en bijen, Il. 2, 89. b) van levenlooze dingen: van dooden, Il. 17, 161. van natuurverschijnsels, Il. 9, 6. van tijdverwisseling: *ἦλθε κλέφας, φάος ἦλθε*, Il. 8, 500. 17, 615. Od. 11, 192. van andere voorwerpen: *γέρας ἔρχεται ἄλλη*, de eeregift gaat ergers anders heen, Il. 1, 120. vooral van werpgeweer, Il. 7, 261. *διὰ ἀπίδος*, Il. 3, 357. overdragt.: van ziels- en lichchaamstoestand: *κακὸν ἦλθε θάνατος*, Il. 15, 450. Od. 13, 60. *τόν' δ' αἶψα περὶ φρένας ἦλυθ' ἰωή*, de stem drong hem in het gemoed, Il. 10, 139. *ἄχος ἀπὸ πραπίδων ἦλθε*, Il. 22, 43. 2) het wordt geconstrueerd: a) met acc. der plaats, *waarheen*: *κλισίην*, naar de tent, Il. 1, 322. *εἰς κλισίην*; gewoonl. staat de acc. ter nadere bepaling: *ὄδον ἔλθειν*, eenen weg gaan, Od. 3, 316. en van degenen, die zich in eene hinderlaag leggen, eenen togt ondernemen, Il. 1, 151. — *αὐτὰ κέλευθα*, dezelfde wegen gaan, Il. 12, 226. *ἄγγελῆν ἔλθειν*, om eene boodschap gaan, Il. 11, 140. zie *ἄγγελῆ*. δ) met gen. der plaats: — *πέδιω*, door het veld, Il. 2, 801. c) met part. fut. hetwelk voornemen en doel aanwijst: *ἔρχομαι ἔγχος οἰσόμενος*, ik ga, om de spies te halen, Il. 13, 252. β) met part. praes. of perf. om de wijze van komen uit te drukken: *ἦλθε θέουσα*, zij kwam geloopen, Il. 11, 715. *ἦλθε φθάμενος*, Il. 23, 779. *αἰ κεν νέκυσ ἤσχυμ-*

ρος ἔλθῃ, als het lijk mishandeld terugkomt, II. 18, 180. γ) het part. ἐλθῶν schijnt dikwijls voor onze wijze van uitdrukken pleonastisch te staan, schoon het dient, om het voortgaan der handeling volledig te kennen te geven: οὐ δύναμαι — μάχεσθαι ἐλθῶν δυσμενέεσσιν, ik kan niet gaan, en met de vijanden strijden, II. 16, 521.

ἔρω, z. ἔρω.

ἔρω, z. εἶρω.

ἔρωδιός, ὁ, de gewone reiger, ardea major. Liun. die in moerassen en riet nestelt. Verkeerd verstaan sommigen: roerdomp, ardea stellaris, II. 10, 274. † Hij verschijnt aan den regterkant (δεξιός), als gelukspellend, en was, volgens den Schol. vooral voor hen, die eene list uitvoeren wilden, een gunstig voorteken. Ulysses en Diomedes hoorden hem, zonder hem te zien, bij den nachtelijken togt naar het leger der Trojanen, en beschouwden dit als een gelukkig teeken, hun door Athene gezonden.

ἔρωέω (stamw. ἔρω, met ep. voorgeplaatste ε), fut. ἐρωήσω, aor. 1. ἤρωῃσα, 1) vloeijen, stroomen, opborrelen, αἶμα περὶ δουρὶ ἐρωήσει, II. 1, 303. Od. 16, 441. overdragt.: van elke hevige beweging, vandaar: 2) springen, loopen, αἶ (de paarden) δ' ἤρωσαν ὄπισσιν, zij liepen achter, II. 23, 433. met gen. πολέμου, μάχης, terug spoeden, aflaten van den strijd, II. 13, 776. h. Cer. 301. absol. wijken, ὄφις οἴπτω' ἐρωεῖ, de wolk wijkt nimmer, Od. 12, 75. talmen, II. 2, 179. 3) eens transit. doen afhouden, terugdrijven, τινὰ ἀπὸ τῆν, II. 13, 57.

ἔρωή, ἡ, 1) elke hevige beweging, drift, vlugt, kracht, meest van werpgeveer: βέλων ἐρωή, de aandrang der pijlen, II. 4, 542. δουράτος, II. 11, 357. ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή γίγνεται, zoo verre de worp eener spies reikt, II. 15, 558. b) van menschen: ὀφείλει ἀνδρὸς ἐρωήν, de hijl vermeerdert de kracht des mans, II. 3, 62. — λαμπήρος, II. 13, 590. 2) het terugwijken, ophouden, rust, πολέμου, *II. 16, 302.

ἔρωος, ὠτος, ὁ ep. ἔρος. Van de ep. vorm heeft Hom. ἔρος, ἔρω (beter als ἔρω, Od. 18, 212) acc. ἔρον. De nom. ἔρος staat slechts op twee plaatsen, II. 3, 442. 14, 294. gen. ἔρωτος, Batr. 78. acc. ἔρωτα, h. Merc. 449. liefde, θεῆς, voor eene Godin, II. 14, 316. Od. 18, 212. in het algem. lust, verlangen, begeerte, πόσιος καὶ ἐδητύος, II. 9, 92. γόνυ, II. 24, 227.

ἔς, ep. en iou. v. εἰς, w. m. z. Ook de met ἐς beginnende zamenstellingen zie men onder εἰς.

ἔσαγειρατο, z. εἰσαγειρω.

ἔσαλτο, z. εἰσαλλομαι.

ἔσαντα, z. εἰσαντα.

ἔσβη, z. ἀβέννυμι.

ἔσδύσαι, z. εἰσδύω.

ἔσδρακον, z. εἰσδρακομαι.

ἔσσεύομαι, z. εἰσέρχομαι.

ἔσεμάσσοιτο, z. εἰσεμαίσομαι.

ἔσεχυντο, z. εἰσεχίω.

εἰσήλατο, z. εἰσαλλομαι.

ἔσθη, z. ἔννυμι.

ἔσθης, ἦτος, ἡ (ἔννυμι), 1) kleed, ge-waad, Od. 1, 165. ge woonl. collect. klee-ding, 2) kleed, tapijt, om onder het bed te leggen, Od. 23, 290.

ἔσθῖω, ep. ἔσθω (verlengde vorm van ἔδω), alleen in praes. en impf. ἦσθαι, ἦσθε, eten, verslinden, met acc. overdragt.: πάντας πῦρ ἔσθει, II. 23, 182. οἶκος ἔσθεται, het huis, d. i. het vermogen wordt ver-teerd. Od. 4, 318.

ἔσθλος, ἡ, ὄν, even als ἀγαθός, goed, braaf, edel, degelijk, a) van menschen en alles, wat hen betreft: — θηητήρ, een goed jager, II. 5, 51. vooral in de II. van de gelijkheid in den oorlog: dapper in tegenstell. van κακός, II. 2, 366. b) van zaken: φάρμακα, heilzame middelen, Od. 4, 228. τεύχεα, κτήματα enz. c) goed, gunstig, gelukkig, ὄριστες, Od. 24, 311. 2) als substant. οἱ ἔσθλοὶ, de edelen, de voor-naamsten; dikwijls: τὸ ἔσθλον, het goede, het geluk (in tegenstell. κακόν, II. 24, 530. τὰ ἔσθλα, het goede, Od. 20, 86. de goederen, Od. 10, 523.

ἔσθος, εὐος, τὸ (poët. in pl. v. ἔσθης), kleed, gewaad, II. 24, 94. †

ἔσθω, z. ἔσθω.

ἔσθειν, z. εἰσείδεν.

ἔσιμέννυμι, z. εἰσεμνι.

ἔσίχηται, z. εἰσεχομαι.

ἔσκον, z. εἰμι.

ἔσπνομαι, z. εἰσπνοάω.

ἔσπεριος, ἡ, ἰον. (ἔσπερος), 1) van den tijd des dags: des avonds, in den avond, Od. 2, 357. ἔσπεριος ἀπανεούμην, II. 21, 560. 2) van de hemelstreek: westelijk, aan de avondsijde, ἔσπεριοι ἄνθρωποι, Od. 8, 29.

ἔσπερος, ὁ, pl. τὰ ἔσπερα, Od. 17, 191. 1) de avonduren, vesper, de avond, μέλας, Od. 1, 423. 2) des avonds, wat tot den avond betrekking heeft, h. 18, 14. in-zonderh. ὁ ἔσπερος ἀστὴρ, de avondster, II. 22, 318.

ἔσπετε, ep. imper. voor εἶπατε, nevenv. met ingevoegde σ, viermaal in de II. z. εἶπον.

ἔσπομην, z. ἔπομαι.
 ἔσσα
 ἔσσαι } z. ἔννυμι.
 ἔσάμενος
 ἔσσεύοντο, z. σεύω.
 ἔσειέται } z. εἶμι.
 ἔσοι
 ἔσσο, z. ἔννυμι.
 ἔσσυμαι, z. σεύω.
 ἔσσυμενος, eigenl. part. perf. pass. v. σεύω, als adject. *aangedreven*, *haastig*, daarvan adject. ἔσσυμένος, *haastig*, *spocdig*, *snel*, *ras*, II. 3, 85. z. σεύω.

ἔστάμεν, ἔστάμεναι }
 ἔσταμεν } z. ἴσθημι.
 ἔσταν
 ἔστασαν
 ἔστασαν
 ἔστηκα, ἔστηκειν
 ἔστο, z. ἔννυμι.
 ἔστρωτο, z. στρώννυμι.

ἔστωρ, ὄρος, ó, de *nagel*, of *pin*, aan het voorste eind van den disselboom, op welken een ring gelegd werd (κρήτος), ten einde door dezen ring de jukriemen te binden, II. 24, 272. † (missch. van ἴημι, ἀπό τοῦ ἔσεως.)

ἔσχαρη, ἤ, 1) de *haard*, *haardstede*, *vuurhaard*, in de eerste pl. a) ter verwarming dienend; daarom werkt Penelope daar ook met hare slavinnen, Od. 5, 59. b) ook de plaats der offerande, Od. 14, 420. daarom zochten de smeeelingen daar eene vrijplaats, als zij bescherming verzochten: καθέζετο ἐπ' ἔσχαρη ἐν κονίῳ παρὰ πυρὶ, hij plaatste zich aan den haard in het stof bij het vuur, Od. 7, 553. dat. ἐπ' ἔσχαρόφον, Od. 19, 389. 2) *elke haardstede*, ἔσσαι Τρωῶν πυρὸς ἔσχαραι, zoo vele haardsteden als in het leger der Trojanen zijn, d. i. zoo vele gezetene Trojanen er zijn, in tegenstell. der bondgenooten, II. 10, 418.

ἔσχατώ (ἔσχατος), de *uiterste*, *de laatste zijn*, alleen part. praes. ἔσχατόων, ὄωσα. δῆϊόν ἔσχατόων, een uiterste der vijanden, d. i. een achterblijver, II. 10, 206. ook van de steden, de grensstad, II. 2, 508.

ἔσχατή, ἤ, 1) *het uiterste deel*, de *grens*, *rand*, het einde eener plaats, νήσου, λμένος, Od. 2, 391. 5, 238. 2) *het afgelegenste*, *meest verwijderde deel*, ἀγροῦ, Od. 4, 517. — Φθίης, grens van

Phthia, II. 9, 484. ἔσχατῆ πολέμοιο, het einde des slags, de uiterste rij der slagorde, of de einden des vlegels, of de achterhoede, II. 11, 524.

ἔσχατος, ἄτη, ατον (misschien van ἔχω, ἔσχον), 1) de *uiterste*, *laatste*, *meest verwijderde*, alleen in plaatselijk opzigt: ἔσχατοι ἄλλων, II. 10, 434. ἔσχατοι ἀνδρῶν, noemt Hom. de Aethiopiërs, wijl men meende, dat zij aan den rand der aard-schijf woonden, Od. 1, 23. 2) neut. plur. als adv. *het einde*, II. 8, 224.

ἔσχατόων, z. ἔσχατάω.
 ἔσχον, ἔσχομην, z. ἔχω.
 ἔσω, z. εἶσω.

* ἔταιρος, ἦ, ον (ἔταιρος), tot den vriend, tot de *vriendschap* behoorend, *vertrouwelijk*. φιλότης, h. Merc. 58.

ἔταιρη, ἤ, ep. ion. ἔταρη, alleen, II. 4, 441 *medgezellin*, *begeleidster*, *medehelpster*, overdragt.: van de vlugt, φόβου ἔταρη. II. 9, 2. van de lier, δαυὶ ἔταρη, Od. 17, 271. h. Merc. 478.

ἔταιρίζω, ep. ἔταρῶ (ἔταιρος), aor. 1. ἔταρσα, ep. σα, aor. 1. med. alleen optat. ἔταρσάσαιο, 1) act. *vergezellen*, *medgezel zijn*, τινί, II. 24, 335. h. Ven. 46. 2) med. iem. tot *medgezel maken*, aannemen als helper, τινά, II. 13, 456.

ἔταιρος, ó, ep. en ion. ἔταρος, *medgezel*, *begeleider*, *medehulp*, *makker*, meest van krijgsmakkers en reisgezellen. II. 1, 179. Od. 1, 5. eigenl. adject. vd. ἔταιρος ἀνῆρ, Od. 8, 584. overdragt.: wordt een gunstige wind ἐσθλὸς ἔταιρος, *goede begeleider* genoemd, Od. 11, 7 (missch. van ἔτης, verw. met ἕτερος). beide vormen komen voor, naar gelang de versmaat het eischt.

ἔταρη, ἤ, ἔταρος, ó, z. ἔταιρη, ἔταιρος.
 ἔτεθηπια, z. ΘΑΦΩ.

Ἐτεοκλῆς, ἔους, ep. ἦος, z. van Oedipus en Jokaste, welke met zijnen broeder Polynices afspraak maakte, om beurtelings een jaar te regeren. Eteocles hield zijn woord niet; en dit was de oorsprong van den Thebaanschen krijg. Hij legde eene hinderlaag voor Tydeus, die als gezant van Polynices bij hem kwam, II. 4, 375. vd. adject. Ἐτεοκλήμιος, ἦ, ον. tot Eteocles behoorend, βίη Ἐτεοκλήμη, z. βίη, II. 4, 386.

Ἐτεόκρητες, οἱ (van ἐτεός en Κρης, echte Creter), de Eteocreters, een der vijf volkstammen op Creta. Zij waren de oorspronkelijke bewoners van het eiland en niet van Hellenische afkomst. Volgens

Strabo woonden zij in het zuiden; hunne hoofdstad was Prasos, Od. 19, 176.

ἔτεός, ἡ, ὄν, *waar, wezenlijk*, als adject. *πέλειον πόλις ἔτεός*, veel waars verwijten, II. 20, 255. anders alleen het neutr. sg. als adverb. 1) *waarachtig, met de waarheid overeenkomstig*; — *μαντεύεσθαι*, II. 2, 300. *ἀγορεύειν*, II. 15, 53. 2) *indefdaad, werkelijk*, dikwijls in de Od. *εἰ ἔτεόν γε*, indien toch werkelijk, Od. 3, 122.

Ἐτερακῆς, ἐς (ἀκῆ), *waar de kracht of sterkte op een van beide zijden is*, (ἑτεροκλήης), *Λαλαοῖσι μάχης ἑτερακῆα νίκην δοῖναι*, aan de Grieken de beslissende zegespraal in het gevecht geven (anderen: de afwisselende, wankelende), II. 7, 26. Od. 22, 236. *ἄμος ἑτερακῆς*, een volkshoop, die den uitslag geeft, overhand hebbende manschap, d. i. die den anderen nieuwen moed schenkt, II. 15, 738.

Ἐτεροήμερος, ὄν (ἡμέρη), *met den dag afwisselend*, *ὡμοῦ ἑτεροήμεροι*, zij leven den eenen dag om den anderen, van Castor en Pollux, Od. 11, 303. †

Ἐτερος, ἔρη, ἔρον, ἔτεροφι, ep. dat. fem. *de andere, een van twee of van beiden*, *aller*, II. 5, 258. pl. *ἔτεροι*, een van beiden, het eene deel, *alteruter*, II. 20, 210. — *ἔτερη χεῖρῖ*, met de eene hand of alleen, *ἔτερη* of *ἔτεροφι*, naar den samenhang met de regter of met de linkerhand, II. 12, 452. 16, 734. δ) *de tweede*, v. *δευτερος*, II. 16, 179. In tweeledige volzinnen staat *ἕτερος μὲν, ἕτερος δὲ* of *ἄλλος, ἕτερος*, II. 13, 731. *ἕτερος, ἄλλος*, II. 9, 313. ook ὁ μὲν, *ἕτερος δὲ*, II. 22, 151. *τοὶ δὲ, ἕτεροι δὲ*, II. 7, 420. 2) *de andere, alius*, even als *ἄλλος, ἕτερα ἄματα*, II. 4, 306. *ἕτερα, ἄλλα*, Od. 7, 124.

Ἐτέρωστο, z. *τερσάντω*.

Ἐτέρωθεν, adv. 1) *van de andere zijde af*, — *ἐπὶ χεῖν*, II. 13, 835. 2) *poët. v. ἑτέρωθεν, op de andere zijde, tegenover*, II. 6, 247. h. Merc. 366.

Ἐτέρωθι, adv. *op de andere zijde, ergens anders*, Od. 4, 531. II. 5, 351.

Ἐτέρως, adv. *op eene andere wijze, anders, νῦν δ' ἑτέρως ἑβάλοτο θεοί*, Od. 1, 234. † Hom. heeft anders alleen *ἑτέρως*, daarom lezen eenigen ook *ἑτέρωδ', z. βύλλω*.

Ἐτέρωσι, naar eenen anderen kant heen, *ergens anders heen* — *νέων ἰσθίεν*, II. 4, 492. — *φοβείσθαι*, Od. 16, 163.

Ἐτέταλτο, z. *ἐπιτέλλω*.

Ἐτενύχωτο, z. *τεύχω*.

Ἐτετμον, z. *ΤΕΜΩ*.

ἔτενκτο, z. *τεύχω*.

Ἐτεωνός, ἦος, ὄ, z. van Boëthous, die naar (θεράπων) van Menelaus, Od. 4, 25. Hij woont ook bij hem, Od. 15, 95. Volgens den Schol. een bloedverwant van Menelaus, daar zijn vader een zoon van Argeus en een kleinz. van Pelops was.

Ἐτεωνός, ὄ, st. in Boeotië, aan den Asopus, later volgens Strab. *Σκάρφη*, geheelen, II. 2, 497.

ἔτης, ου, ὄ, alleen in pl. *de vriend, aanhanger, volgeling*, die altijd van bloedverwanten onderscheiden wordt, (*ἔταιροι, συνήθεος*), meest *κασιγνήτοὶ τε ἔται τε*, II. 9, 464. Od. 15, 275. *ἔται καὶ ἀνεμφοί*, II. 9, 464. *ἔται καὶ ἔταιροι*, II. 7, 295. Men wil er ook *de stamgenooten of afhangelingen* van het kruis onder verstaan (af. *ἕθος* of *ἔτος, ἔτεός*).

ἔτητύμος, ὄν (ep. verlengd uit *ἔτυμος*), *waar, waarachtig, echt, wezenlijk* — *μῦθος, νόστος*, Od. 3, 241. 23. 72. inzonderh. het neutr. als adv. *ἔτητυμον, waarlijk, werkelijk, κελου ὄδ' υἱός ἔτητυμον*, hij is indefdaad deszelfs zoon, Od. 4, 157.

ἔτι, adv. 1) *van het tegenwoordige: nog, nu nog*, *ἔτι καὶ νῦν*, ook nu nog, II. 1, 455. 2) *van de toekomst, nog, nog verder, in het vervolg*, II. 1, 98. Od. 4, 756. dikw. met negat. *οὐδ' ἔτι δὴν ἦν*, en hij leefde niet lang meer, II. 6, 139. 3) *vergrootend bij comparat. ἔτι μᾶλλον, nog meer*, II. 14, 97.

ἔτην, z. *τήναι*.

ἔτοιμάζω (ἔτοιμος), fut. *ἄσω*, ep. *σο. gereed maken, verschaffen, dadelijk geven, γέρας*, II. 1, 118. 2) med. = act. — *ἰόντων Ἀθῆνῃ*, Athene een offer brengen, II. 10, 571. *ταῦρος*, Od. 13, 184.

ἔτοιμος, ἡ, ὄν, alt. *ἔτοιμος*, 1) *bereid, gereed; gereed gemaakt, voor oogden, ἀνελαια*, II. 9, 92. ἡ δὴ ταῦτα ἔτοιμα τετεύχεται, dat is nu toch eenmaal gebeurd, d. i. het ligt voleindigd voor oogden, II. 14, 53. *αὐτίκα γὰρ τοὶ ἔπειτα μεθ' Ἐκτορα πότμος ἔτοιμος*, want dadelijk na Hector is u uw lot bereid, bepaald, II. 18, 96. ἡ δ' ἄρ' ἔτοιμα τέτυκτο, dit lag duidelijk voor oogden, *hoc in promptu erat*, Od. 8, 385. 2) *uitvoerbaar, voegzaam, voordeelig, μῆτις*, II. 9, 425. (van *ἔτος*).

ἔτορον, z. *τορέω*.

ἔτος, εος, τό, het jaar, onderscheiden van *ἑναυτός*, Od. 1, 16. in pl. II. 2, 328.

ἔτραπον, z. *τρέπω*.

ἔτραφην, ἔτραφον, z. *τρέφω*.

ἔτυμος, ἡ, ὄν (ἔτεός), 1) *waar, echt, zeker*,

alleen in neutr. pl. ἑνωῖα, waarheid, in tegenst. van ψεύδεια, Od. 19, 203. † neutr. sg. ἑνωμον, als adv. waarlijk, waarachtig, overeenkomstig de waarheid, Il. 10, 534. 2) in waarheid, werkelijk, als ἑτεόν, Il. 23, 440. Od. 23, 26.

ἑτώσιος, ov (ἑτος, frustra), vergeefsch, zonder gevolg, ijdel, πάντα ἑτώσια τῆνάαι, verijdelen, Od. 22, 256. vd. nutteloos, ijdel — ἄχθος, Il. 18, 104. inzonderh. neutr. sg. als adv. vergeefs, ijdel, Il. 3, 368.

εὖ en ep. εὔ, voor twee consonanten, zoo dat ῶ lang wordt, adv. (eigenl. neutr. v. εὖς), 1) goed, regt, wel, met het begrip: geschikt, zorgvuldig, εὖ καὶ ἐπισταμένως, Il. 10, 265. εὖ κρηνασθαι, Od. 4, 408. vd. εὖ οἶδα, εὖ ἔρδων, Il. 5, 650. 2) behouden, gelukkig, εὖ οἶκαδ' ἰκέσθαι, Il. 1, 19. Od. 3, 188. 3) versterkend, gelijk εὖ μάλα, zeer sterk: bij telwoorden: εὖ πάντες, alle te zamen, Il. 3, 72.

εὖ, z. οὖ.

εὐγγέλιον, τὸ (ἄγγελος), geschenk voor eene goede boodschap, loon voor eene goede tijding, * Od. 14, 152.

* εὐαγέως, poët. v. εὐαγῶς (εὐαγής), rein, heilig, h. Cer. 275.

εὐάδε, z. ἀνδάνω.

Εὐαιμονίδης, ao, ó, z. van Euaemon = Eurypylos, Il. 5, 76.

Εὐαίμων, onos, ó, z. van Ormenus, v. van Eurypylos, broeder van Amyntor. achterkleinz. van Aeolus, Il. 2, 736.

εὐανθής, ἐς (ἄνθος), schoon, bloeiend, weelderig, uitspruitend, λάχνη, Od. 11, 320. † χοροί, h. 30, 14.

Εὐβοία, ἡ, Euboea, eiland der Aegaeische zee, door den Euripus van Boeotië gescheiden, nu Negroponte. Deszelfs ingezetenen noemt Hom. Abanten. De naam is volgens de Mythographi ontleend van Euboea, d. van Asopus, of meer waarschijnlijk van de goede weiden voor het vee (εὖ en βοῦς), Il. 2, 535. Od. 3, 174.

εὐβοτος, ov (βόσκω), met goede weiden voorzien, Συρίη, Od. 15, 406. †

* εὐβους, ουν (βοῦς), rijk in vee, acc. εὐβου, h. Ap. 54. volg. ander. εὐβων.

εὐγένειος, ov, ep. ἡγέτειος, welgebaard, dik van manen, λέων, alleen in de ep. v. Il. pass. Od. 4, 456.

εὐγενής, ἐς, ep. εὐγενής en ἡγενής (γένος), edelgeboren, van edele afkomst, Il. 11, 427. Bij Hom. altijd εὐγενής, met tusschengevoegde η. ἡγενής, h. Ven. 94.

εὐγμα, ἄτος, τὸ (εὐχομαι), snoeverij, pralerij: κενὰ εὐγματα, Od. 22, 249. † εὐγμαπτος, ov, ep. εὐγμαπτος (γναμπτος), goed, schoon, gebogen, in ep. v. κληίδες, Od. 18, 294. †

* εὐδαιμονίη, ἡ (δαίμων), geluk, gelukzaligheid, zegen, h. 10, 5. †

εὐδείτελος, ov, bijv. nw. van Ithaca en van eilanden in het algem. waarschijnlijk: zeer duidelijk, van verre zichtbaar (εὐπεριόριστος, App. Sch.) van δήλος, opgelost δέελος en δειτέλος, dewijl de eilanden door de zee omringd, duidelijk in het oog vallen; vooral van Ithaca, om deszelfs hooge oevers, Od. 2, 167. van eilanden, Od. 13, 234. en van Κροίη, h. Ap. 438. Behalve deze, heeft men nog de volgende afleidingen: 1) tegen den avond, d. i. tegen het westen gelegen, van δελη, avond, doch dit woord wordt niet alleen nooit gebruikt van de westelijke streek, maar is ook alleen van toepassing op Ithaca, niet op de andere eilanden. 2) aan de namiddughitte blootgesteld, zonnig, van εὖ en εἰλη, met tusschengevoegde δ. z. Eustath. Od. 9, 21. 3) schoon verlicht, in den avondglans gelegen, Schol. Od. 9, 21. van δειτέλος al te gezocht.

εὐδικίη, ἡ (δίκη), gerechtigheid, beoefening dervelze, in pl. εὐδικίας ἀνέγειν, gerechtigheid uitoefenen, Od. 19, 111. †

εὐδητος, ov, ep. εὐδητος (δέμω), welgebouwd, altijd in den ep. v. behalve Od. 20, 302.

εὐδω, fut. εὐδῶ, aor. 1. εὐδῶσα, 1) slapen, gaan slapen, zich te slapen leggen, met acc. γλυκὴν ὑπνον εὐδων, zoeten slaap genieten, Od. 8, 445. van den dood, Il. 14, 282. 2) overdragt.: rusten, zich leggen, van den wind, Il. 5, 524. (verw. met ἌΩ, ἌΥΩ.)

Εὐδωρος, ó, z. van Hermes en Polymele, door zijnen grootvader Phylas, koning van Ephyra in Thesprotie opgevoed, een der vijf aanvoerders van de Myrmidoniërs, Il. 16, 179. z. Πολυμήλη.

εὐειδής, ἐς (εἶδος), schoon van gestalte, schoon gevormd, γυνή, Il. 3, 47. †

εὐεργεσία, ἡ (εὐεργής), 1) goede, edele handelwijze, het welhandelen, Od. 22, 374. tegengestelde κακοεργία, 2) weldaad, pl. εὐεργεσίας ἀποτίθειν, weldaden vergelijken, * Od. 22, 235.

εὐεργής, ἐς (εργον), 1) gewoonl. goed bewerkt, goed gemaakt, δίφρος, γῆς, λώπη, Od. 13, 224. χρυσός, wel bewerkt goud,

(Id. 9, 202. 2) *welgedaan*, vd. pl. εὐεργεία, *weldaden*, Od. 4, 695.

εὐεργός, ὄν (ἔργον), *wel handelend, goedaardig, καὶ ἢ π' εὐεργός ἔγωγ*, Od. 11, 434.

εὐεργής, ἐς (ἔργος), *welomheind, welbeschermd, αὐλή*, Il. 9, 472. θύραι, Od. 17, 267.

εὐεργός, ὄν, ep. εὐεργός (ζυγός), *welgejukt*, bij Hom. van schepen: *met schoone roeibanen* = εὐηγετος, * Od. 13, 116. volgens anderen: *wel in een gevoegd, dicht*; in de ep. v.

εὐζωνός, ὄν, ep. εὐζωνός (ζώνη), *schoongegordeld*, bij v. nw. van aanzienlijke vrouwen, dewijl de gordel onder de borst aan het gewaad eenen waardigen vorm gaf. εὐηγενής, ἐς, z. εὐηγενής.

εὐηγεσία, ἡ (ἡγίωμα), *goed bestuur, gelukkige regering*, Od. 19, 114. †

εὐρηγής, ἐς (ἀρή), *welgepunt, scherp, αἰχμή*, Il. 22, 319. †

Εὐρήνη, ἡ, d. van Euenus = Marpessa, Il. 9, 557.

Εὐρηοίδης, ὄν, ὁ, z. van Euenor = Leocritus, Od. 22, 294.

Εὐρύπος, ὁ, Euenus, 1) z. van Ares en Demonice, koning van Aetolië, vader van Marpessa. Toen Idas, z. van Apha-reus, zijne dochter schaakte, vervolgte hij haar tot aan de rivier Lycormas, doch konde haar niet bereiken, en stortte zich in die rivier, welke nu naar hem, Euenus genoemd werd. Apollo beminde Marpessa even zeer en ontrukte haar aan Idas bij Arene, in Messenië. Idas streed met hem om haar; Zeus scheidde hen; en verleende Marpessa de vrije keus tus-schen beide: zij koos daarop Idas, Il. 9, 557. 2) z. van Selepius, koning van Lyr-nessus, vader van Mynes en Epistrophus, Il. 2, 693.

εὐήνωρ, ὄρος, ὁ, ἡ (ἀνήρ), *eigenl. man-haftig*: bij Hom. als bij v. n. van wijn en metaal: *moed versterkend, mannavoegend*, Od. 4, 622. 13, 19.

Εὐήνωρ, ὄρος, ὁ, z. Λειόκρητος.

εὐήρησ, ἐς (ἄρω), *wel zamengevoegd, wel passend, gemakkelijk te behandelen*, bij v. nw. van den roeiriem, * Od. 11, 121. De afleiding van ἐρέσω is onjuist.

* εὐήρητος, ὄν (ἀρω), *gemakkelijk te scheppen*, — ὕδωρ, h. Cer. 106.

* εὐάραθης, ἐς (θάραος), *welgemoed, ge-troost, moedig*, h. 8, 9.

* εὐθέμεθλος, ὄν, ep. ἠθέμεθλος, *welge-grondvest, γαῖα*, h. 30, 1.

* εὐθηνέω, *in bloeienden toestand zijn, gedijen, rijk zijn*, met dat. κτήνεον, h. 30, 10. (verw. met τέρηνη).

εὐθριξ, τοίχος, ὁ, ἡ (θριξ), *welgehaard, schoon van manen*, bij v. nw. der paar-deñ, alleen in ep. vorm εὐτριχας, Il. 23, 13. εὐθρονος, ὄν, ep. εὐθρονος (θρόνος), ὄν, *eenen schoonen troon, welgezeteld*, bij v. nw. van Eos, ep. v. Il. 8, 565.

εὐθύμος, ὄν (θύμος), 1) *goeds moeds*, 2) bij Hom. *welwillend, goedig*, Od. 14, 63. † adv. εὐθυμῶς, *welgemoed*.

* εὐθύς en εὐθύ, adv. van plaats: *regt, regt uit* — Πύλονδε, h. Merc. 342. In Il. en Od. alleen de oude vorm ἰθύς, ἰθύ.

* εὐπιπος, ὄν (ἵππος). bij v. nw. van Ischys, h. Ap. 210.

Εὐπιπος, ὁ, een Trojaan, door Patro-clus gedood, Il. 16, 417.

εὐκαμπτής, ἐς (κάμπτω), *welgebogen, schoon gekromd, δρέπανον, κληρίς*, * Od. 18, 368. h. 27, 12.

* εὐκαρπος, ὄν (καρπός), *vruchtbaar, rijk in vruchten, γαῖα*, h. 30, 5.

εὐκείτος, ὄν, poet. in pl. v. εὐκείστος (καίτω), *gemakkelijk te splijten, goed ge-spleten, κέδρος*, Od. 5, 60. †

εὐκηλος, ὄν, aeol. verlengd uit ἐκηλος, *eigenl. ἔΦκηλος, 1) rustig, 2) ongestoord*, Il. 1, 554. Od. 3, 263. z. ἐκηλος.

εὐκλής, ἐς (κλῆος), ep. εὐκλειγής, acc. pl. εὐκλείας, Il. 10, 281. Od. 21, 331. *roemvel, beroemd*: οὐ μὲν ἦν εὐκλείης, het is voor ons niet roemrijk, Il. 17, 415. vd. adv. εὐκλείως, ep. εὐκλειῶς, *welberoemd*, h. Il. 22, 110.

εὐκλήη, ἡ, ep. v. εὐκλεία, *goede naam, roem*: τινὰ εὐκλείης ἐπιβῆσαι, iem. beroemd maken, Il. 8, 284. Od. 14, 402.

εὐκλειγής, ἐς, adv. εὐκλειῶς, z. εὐκλής. εὐκλήϊς, ἴδος, ἡ (κλείς), *welgesloten, θύρη*, Il. 24, 318. †

εὐκλωστος, ὄν (κλώθω), *welgesponnen, schoon geweefd, χιτών*, h. Ap. 203.

εὐκνήμις, ἴδος, ὁ, ἡ, ep. εὐκνήμις (κνήμις), *met schoone, blanke scheenbeenplaten*, in de Il. bij v. nw. der Achiven, Il. 1, 17. in de Od. ook van εταῖροι, Od. 2, 402. als in de ep. v.

εὐκομος, ep. ἠκομος, *schoonlokkig, schoon van haren*, bij v. n. van edele vrouwen, en van godinnen, Il. Od. h. Cer. 1.

* εὐκόσμητος, ὄν (κοσμέω), *welversierd*, h. Merc. 384.

εὐκοσμος, ὄν (κόσμος), *alleen adv. εὐκο-σμῶς, in goede orde*, Od. 21, 123. †

* *εὐκράϊρος*, *ον* (*κράϊρα*), *schoongehoord*, van koeijen, h. Merc. 209.

εὐκτίμενος, *η*, *ον* (*κτίμενος*), *welgebouwd*, *welbewoond*, *schoongeleg*, menigvuldig bijv. n.w. van steden, eilanden, streken: ook van huizen, straten, tuinen, II. 6, 391. enz. de gewone vorm *εὐκτίμενη*, h. Ap. 36. is door Hermann doorgestrekten.

εὐκτίστος, *ον*, ep. en ion. v. *εὐκτιστος* (*κτίω*), *welgebouwd*, *Αἴψυ*, II. 2, 592. † h. Ap. 423.

εὐκτός, *η*, *όν* (*εὐχομαι*), *gewenscht*, II. 14, 98. †

εὐκυκλος, *ον* (*κύκλος*), *welgerond*, bijv. n.w. van een schild, II. 5, 797. van den wagen, Od. 6, 58. volgens Eusth. op de raderen terug te brengen. — *κάνεον*, *Batr.* 35.

εὐλείμων, *ον*, gen. *ονος* (*λείμων*), *met goede weiden*, *rijk aan beemden*, *οἴσος*, Od. 4, 607. †

εὐλή, *η* (*εἰλέω*), *worm*, *made*, pl. * II. 19, 26.

εὐλήρα, *τά*, ep. voor het gewoonl. *ήντα*, *teugel*, toom, II. 23, 481. † misschien van *εἰλέω*, Schol. *οἰονεὶ εἰλήρα*, ἀπὸ τοῦ περιεἰλεῖσθαι τοὺς ἵμαρτας χερσὶ τῶν ἡνίοχων.

Εὐμῆιος, *ός*, de trouwe varkenshoeder van Ulysses, z. van Ctesios, koning van het eiland Syria, die door eene Phoenicische slavin aan zijnen vader ontstolen en door Phoenicische schippers aan Laertes verkocht werd, Od. 15, 402. sg. Ulysses komt als bedelaar verkleed bij hem, Od. 14. Telemachus neemt bij hem zijnen intrek, toen hij van Sparta terugkeerde. Hij brengt Ulysses naar de stad, Od. 17, 200. en helpt hem in het dooden der vrijers, Od. 22, 267.

* *εὐμέλη*, *η*, poët. v. *εὐμέλεια*, *goed gezang*, zoo staat Herm. voor te lezen, h. Merc. 325. voor *εὐμυλή*.

εὐμελής, *ου*, *ός*, z. *εὐμμελής*. *εὐμενέτης*, *ου*, *ός*, poët. v. *εὐμενης*, *welwillend*, *bevriend*, *tegengesteld*. *δυσμενης*, Od. 6, 185. †

* *εὐμενης*, *ες* (*μένος*), *welgezind*, *welwillend*, *goedgig*, *genadig*, *ήτορ*, h. 21, 7.

Εὐμήδης, *εος*, *ός*, vader van Dolon, de rijke heraut der Trojanen, II. 10, 314.

* *εὐμήκης*, *ες* (*μήκος*), *zeer lang*, *Batr.* 130.

εὐμηλος, *ον* (*μήλον*), *met goede of vele schapen*, *rijk aan schapen*. *Ορετυγη*, Od. 15, 406. †

Εὐμηλος, *ός*, z. van Admetus en Alcestis, die met elf schepen de Thessa-

liërs uit Pherae, Boebe en Iolcos, naar Il. voerde, II. 2, 711. Hij bezat voortreffelijke paarden en zoude bij het lijkefeest van Patroclus den prijs gewonnen hebben, zoo zijn wagen niet was gebroken, II. 23, 288. als zijne gemalin wordt genoemd Iphthime, d. van Icarus, Od. 4, 798.

εὐμμελής, *ός*, ep. v. *εὐμελής* (dat nooit voorkomt), gen. *εὐμμελώ*, in pl. v. *εὐμμελλας* (*μελλά*), met eene goede lans uit esschenhout voorzien, *lausenslingeraar*, *bedreven met de lans*, bijv. n. van dappere helden, II. 17, 9. en vooral van Priamus, II. 4, 165. enz.

* *εὐμολπέω* (*εὐμολπος*), *schoon zingen*, h. Merc. 478.

* *εὐμυλή*, *η*, h. Merc. 325. onbekend woord, waarvoor Herm. *εὐμελή*, Frank. *εὐέλη* lezen wil.

εὐνάω = *εὐνάω* (*εὐνή*), fut. *εὐνάσω*, *te slapen leggen*, *doen nederleggen*, Od. 4, 408. med. *zich ter leger*, *te slapen leggen*, Od. 20, 1. *παρὰ τινι* en alleen dat. Od. 5, 119. h. Ven. 191. ook van dieren, * Od. 5, 65.

εὐναεῖτων, *ωσα*, *ον*, *welbewoond*, *goed ter bewoning*, *welvoorzien*, altijd in pass. beteekenis, met *πόλις*, *δόμος* en *μέγαρον*, II. 2, 647. Od. 2, 400. alleen in particip.

εὐναίσιμος, *ένη*, *ενον* (*ναῖω*); *goed bewoond*, *welbevolkt*, even als *εὐναεῖτων*, met *πόλις*, *πρωτόθρον* en *Βούδειον*, II. 16, 572. *Σιδόνη*, Od. 13. 285. een verb. *εὐναῖω* is er niet.

εὐνάω, nevenv. *εὐνάω* (*εὐνή*), fut. *εὐνήσω*, aor. 1. pass. *εὐνήθηρ*. 1) act. *legeren*, in hinderlaag leggen, *τινά*, Od. 4, 440. gewoonl. *tot rust brengen*, *doen inslapen*; vd. overdragt.: *stillen*, *doen bedaren* = *παύω*, — *γούω*, Od. 4, 758. 2) med. en aor. pass. *zich te bed leggen*, *slapen*, *εὐνήθηται τινι*, bij iem. slapen, II. 2, 821. en *ἐν φιλότρη εὐνήθηται*, II. 14, 306. overdragt. van stormen: *ophouden*, *bedaren*, Od. 5, 384.

εὐνή, *η*, ep. gen. *εὐνήφι*. 1) *legerstede*, *bed*. *ἔξ εὐνήφιν*, II. 15, 580. Od. 2, 2. in het algem. *legerplaats*, van een leger, II. 10, 408. *leger* van een wild dier, II. 11, 115. van huisvee, Od. 14, 14. in pl. *εὐναί*, *legerstede* van Typhoeus, hetwelk eenige door graf verklaren, II. 2, 783. *δ*) het *bed*, d. i. de *bedstede*, het *bedkussen*, Od. 16, 34. 2) de *echtkoets*: *εὐνής ἐπιβήμεναι*, II. 9, 113. het *huwelijk*,

de *bijslaap*, *φιλόρητι καὶ εὐνῆ μιγῆσαι*, II. 6, 25. 3) pl. *εὐναί*, *ankersteenen*, d. i. steenen, welke de plaats van ankers bekleedden, hetzij die, welke ondergelegd werden, om het schip vast te leggen, of een hoop van steenen of iets van dien aard, misschien, waarmede men het schip aan den oever vastlegde, als het oeverwater te hoog stond, II. 14, 77. cf. II. 1, 436. Od. 9, 137. 15, 498.

εὐνήθεν, adv. uit het bed, Od. 20, 124.

εὐνητος, on, ep. *εὐνητος* (νέω), *schoon gesprotenen*, *schoon geuieven*, *χρῶν πέπλος*, II. 18, 596. Od. 7, 97. altijd in ep. vorm.

εὐνήφει, *εὐνήφω*, z. *εὐνή*.

εὐνίς, *ίος*, *ό*, *ή*, *berooft*, *verstoken*, met gen. *νίω*, II. 22, 44. *ψυχῆς*, Od. 9, 524. afleiding onzeker.

εὐνήητος, on, z. *εὐνητος*.

εὐνομίη, *ή* (*νόμος*), *goede inachtneming der wetten*, *goede zeden*, *goed bestuur*, Od. 17, 487. † in pl. *goede wetten*, h. 30, 11.

εὐξέστος, on, ep. *εὐξέστος*, η, on (*ξέω*), *wel glad gemaakt*, *wel afgeschaafd*, *glad behouwen*, van alles, wat uit hout of steen vervaardigd en met een houweel of dergelijk werktuig glad gemaakt is, inzonderh. van wagens, tafels, badstoven, roeirismen, enz. II. 7, 5. Od. 4, 48. Dan eens van twee, dan van drie uitgangen.

εὐξέος, on, ep. *εὐξέος* (*ξέω*), *wel glad gemaakt*, even als *εὐξέστος*, van wagens, tafels, schachten er speren, II. 2, 390. Od. 5, 237. *σκεπταρον εὐξέοον*, de *welgeslepen bijl*, door anderen verklaard: *welsnijdend*.

εὐξέμος, on (*ἔστος*), *met eene goede ankerplaats*, — *λίμην*, II. 21, 23. Od. 4, 358.

* *εὐχοθός*, on, *rijk*, *vruchtbaar*, γῆ, Ep. 7, 2.

* *εὐχαις*, *δος*, *ό*, *ή* (*παῖς*), *rijk in kinderen*, *met kroost gezegend*, h. 30, 5.

εὐπατέρεια, *ή* (*πατήρ*), *dochter van eenen aanzienlijken vader*, bijv. n. van Helena en Tyro, II. 6, 292. Od. 22, 227.

Εὐπέθης, *εος*, *ό*, *vader van den vrijer Antinous van Ithaca*: hij wilde den dood zijns zoons, welken Ulysses met de overige vrijers gedood had, door eenen oorlog tegen hem wreken, maar werd door Laertes gedood, Od. 16, 426. 24, 469.

εὐπέπλος, on (*πέπλος*), *met eenen schoonen mantel*, *schoon gekleed*, bijv. v.

aauzienlijke vrouwen, II. 5, 424. Od. 6, 49.

εὐπηγῆς, *ές* (*πήγνυμι*, ep. v. *εὐπαγῆς*), *eigenl. zamengedrongen*, van ligchaams gestalte, *fersch. vast*, *ξείνος μέγας ἦδ' εὐπηγῆς*, Od. 21, 334. †

εὐπηκτος, on (*πήγνυμι*), *welaangevoegd*, *dig*, *welgebouwd*, bijv. van gebouwen en tenten, II. 2, 661. Od. 23, 41.

εὐπλειος, *είη*, *είον*, ep. *εὐπλειος* (*πλείος*), *welgevuld*, *geheel vol*, *πῆρῃ*, Od. 17, 467. †

εὐπλεκῆς, *ές*, ep. *εὐπληκῆς* (*πλέω*), *schoon gevlochten* = *εὐπλεκτος*: *ἴσσανοι*, *διφροι*, * II. 2, 449. alleen in den ep. vorm.

εὐπλεκτος, on, ep. *εὐπλεκτος* (*πλέω*), *schoon gevlochten*, — *εὐπλεκτος*: *διφρος*, II. 23, 335. ep. vorm. — *σειραί*, *goed gevlochtene strikken*, II. 23, 115. *gewone vorm*.

εὐπλοία, *ή*, ep. v. *εὐπλοια* (*πλέω*), *gelukkige vaart*, II. 9, 362. †

* *εὐπλοκάμεις*, *ίδος*, *ή*, ep. *nevenv. van εὐπλόκαμος*, alleen *εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί*, * Od. 2, 119.

εὐπλόκαμος, on, ep. *εὐπλόκαμος* (*πλόκαμος*), *met schoone haarvlechten*, *schoonlokkig*, bijv. n. der Godinnen en vrouwen, II. 6, 380. Od. 5, 125.

εὐπλυνῆς, *ές*, ep. *εὐπλυνῆς* (*πλύνω*), *welgewasschen*, *φάρος*, Od. 8, 392. ep. v.

εὐποίητος, *ἦτη*, *ἦτον* en *ος*, on (*ποιέω*), *goed gemaakt*, *wel bearbeid*, van allerhande soort van arbeid: *welgebouwd*, — *πύλη*, *κλαση*, fem. *εὐποίητή*, II. 5, 466. ook *εὐποίητος πυράργη*, Od. 3, 434.

* *εὐπόλεμος*, on (*πόλεμος*), *goed ten oorlog*, *krijgshaftig*, h. 8, 4.

εὐπρήσσω (*πρήσσω*), *goed maken*, *goed rangschikken*, vd. *εὐπρήσσεσκον*, Od. 8, 259. † Eustath. las beter: *εὐ πρήσσεσκον*.

εὐπρηστος, on (*πρήθω*), *kevig aangeblazen*, *gaande gemaakt*, *αὐτή*, van den blaasbalg, II. 18, 471.

εὐπρυμνος, on (*πρυμνα*), *met eenen goeden of fraai versierden*, *achterstevens*, *ῆς*, II. 4, 248. †

εὐπυργος, on (*πύργος*), *met goede torens voorzien*, *welbevestigd*, bijv. n. van steden, II. 7, 71. †

εὐπῶλος, on (*πῶλος*), *met schoone veulens voorzien*, *paardrijck*, bijv. n. van Ilium, II. 5, 552. Od. 2, 18.

εὐράς, adv. *van den kant der zijde*, *zijdelings*, * II. 11, 251. (van *εὐρος*).

εὐράφης, *ές*, ep. *εὐράφης* (*ῥάπτω*), *wel-*

genaaid, vastgenaaid, δοροί, * Od. 2, 354. alleen in ep. v.

εὐρετής, ἐς, ep. εὐρέτης, ep. nevenv. van εὐρετής, alleen in gen. εὐρέτειος ποτάμοιο, zamengetrokken uit εὐρέτειος, * Il. 6, 508.

εὐρετής, ου, ὁ, ep. εὐρέτης, ao (δέτω), schoon stroomend, bijv. n. der rivieren, Il. 6, 34. Od. 14, 257.

* Εὐρίπος, ὁ, de Euripus, de zeeëngte tusschen Euboea, Boeotië en Attica, nu zeeëngte van Egribo, h. Ap. 222.

εὐρίσκω, fut. εὐρήσω, h. Merc. 322. aor. act. εὐρον en med. εὐρόμην. 1) vinden, hetgeen men zoekt; 1) uitvinden, ontdekken, uitdenken, met acc. μήχος, een middel zoeken, Il. 2, 343. κακῶ ἄκος, Il. 9, 250. z. ἄκος. — τέκνωρ Ἰλίου, het einde van Ilium bereiken, Il. 7, 31. maar τέκνωρ

τι, eenen uitweg vinden, Od. 4, 374. 2) toevallig vinden, ontmoeten, aantreffen, van personen en zaken zeer dikwijls; met part. αὐτὸν ἤμενον, Il. 5, 752. Il) med. 1) voor zich uitvinden, zich verschaffen, uitdenken, τέκνωρ, Il. 16, 472. θανάτου ἴκων ἐταίροισι, redding van den dood aan zijne medgezellen verschaffen, Od. 9, 421, 2) toevallig, onvoorziens voor zich iets vinden, οἱ τ' αὐτῶ κακὸν εὐρετο, hij haalde zich zelven het onheil op den hals, Od. 21, 304.

εὐροος, ον, ep. εὐρέος, schoon, snel stroomend, bijv. n. der rivieren. * Il. 7, 329. steeds in den ep. vorm.

Εὐρος, ὁ, deEurus of zuid oostewind, eene der vier hoofdwinden bij Hom. Od. 5, 295. Hij is stormachtig, Il. 2, 145. en smelt als een warme wind de sneeuw, Od. 19, 206.

εὐρος, εος, τὸ (εὐρύς), breedte, wijidte, Od. 11, 312.

εὐρύραφης, z. εὐραφής.

εὐρέτειος, z. εὐρετής.

εὐρέτης, ὁ, z. εὐρετής.

εὐρόοος, z. εὐροος.

εὐρύγυιος, via, νιον (ἀγυα), met breedte straten voorzien, bijv. u. van groote steden. Il. 2, 329. alleen in fem.

Εὐρύαδης, ου, ὁ, een vrijer van Penelope, door Telemachus gedood, Od. 22, 267.

Εὐρύαλος, ὁ, 1) z. van Mecisteus, trok met Diomedes naar Ilium, een der dapperste helden (Il. 6, 20.) ook een dapper worstelaar, welke in de lijkspelen van Oedipus alle medestrijders overwon, Il. 2, 565. 23, 680. 2) een Phaeaciër, overwinnaar in het worstelen, die Ulysses een zwaard ten geschenke geeft, Od. 8, 115.

Εὐρύβατης, ου, ὁ, de heraut van Ulysses, die hem naar Ilium volgde, Il. 1, 319. 2, 184. Od. 19, 246.

* εὐρύβιης, οὔ, ὁ, ion. en' ep. v. εὐρύβλα; (βλα), wijidheerschend, Κελεός, h. Cer. 295.

Εὐρύδάμας, αντος, ὁ, 1) een Trojaan, vader van Abas en Polydus, een droomnitlegger, Il. 5, 149. 2) een vrijer van Penelope uit Ithaca, door Ulysses gedood, Od. 18, 297. 32, 283.

Εὐρύδίκη, d. van Clymenus, gemalin van Nestor, Od. 3, 452.

Εὐρύκλεια, ἡ, d. van Ops, z. van Pisenor; Laërtes had haar voor den prijs van 20 ossen gekocht, Od. 1, 430. Zij had reeds Ulysses opgevoed, Od. 19, 482. nam met Eurynome den post van huishoudster waar en had het opzigt over de slavinnen, Od. 22, 396. 23, 289. Hare trouwe verkleefdheid en werkzaamheid worden dikwijls geroemd.

εὐρυκρέλων, οντος, ὁ (κρέλων), wijidheerschend, bijv. n. van Poseidon en Agamemnon, * Il. 1, 102.

Εὐρύλοχος, ὁ, een medgezel en bloedverwant van Ulysses; geleidt een gedeelte der medgezellen naar Circe, vergezelt Ulysses naar de onderwereld en veroorzaakt het slagten der heilige runderen van Helius, waardoor hij zich en zijne medgezellen den dood op den hals haalde, Od. 10, 205. 11, 23. 12, 350. 417.

Εὐρύμαχος, ὁ, z. van Polybus, met Antinous de voornaamste der vrijers van Penelope, Od. 4, 629. vol list en geslepenheid, Od. 1, 399. 2, 177. Hij wordt door Ulysses gedood, Od. 22, 69.

Εὐρύμέδουσα, ἡ, de slavin van Alcinous, koning der Phaeaciërs, voedster van Nausicaä, Od. 7, 8.

Εὐρυμέδων, οντος, ὁ, 1) vader van Periboea, vorst der Giganten in Epirus, Od. 7, 58. vergl. Pind. Pyth. VIII, 15—19. 2) z. van Ptolemaeus, wagenmennner van Agamemnon, Il. 4, 228. 3) dienaar van Nestor, Il. 8, 114. 11, 619.

εὐρυμέτωπος, ον (μέτωπον), breed van voorhoofd, alleen van ossen, Il. 10, 292.

Εὐρυμίδης, ου, ὁ, z. van Eurymus = Telemus, een Cycloop, een waarzegger, Od. 9, 509.

Εὐρύνομη, ἡ, 1) d. van Oceanus en Thetis, welke den uit den Olympus gedreven Hephaestus in zee opnam, Il. 18, 398. Volgens Hesiod. 14, 908. moeder der Gratiën; voor Cronus zoude zij met Oplion op den Olympus geregeerd

hebben, Ap. Rh. 1, 503. 2) de trouwe slavin van Ulysses, die voor vele dingen te gelijk met Euryclæa zorgde, Od. 17, 495. 19, 96.

Εὐρύνομος, ὁ, z. van Aegyptius op Ithaca, een vrijer van Penelope, Od. 2, 22. Hij is ook onder degenen, die tegen Ulysses kampen, Od. 22, 242.

εὐρύνω (*εὐρύς*), aor. 1. *εὐρύνα*, *breed, wijd maken, verwijdnen*, met acc. *ἀγῶνα*, de kampplaats ruim maken, Od. 8, 260. † *εὐρύοδτος*, α, *ov* (*ὄδος*), *met breede wegen*, bijv. n. der aarde, voor zoo verre zij in alle rigtingen doorreisbaar is, alleen in fem. II. 16, 635. Od. 3, 454.

εὐρύονα, ὁ, ep. v. *εὐρύωνος*, als nom. II. 5, 265. als vocat. II. 16, 241. nevenv. *εὐρύων*, vandaar acc. *εὐρύονα*, II. 1, 498. of van *ἄρ*, de *wijd uitziende, beschouwende*, alziend, of van *ἄρ*, de *wijd en zijd donderende*, bijv. n. van Zeus. De laatste beteekenis schijnt tegen het spraakgebruik van Hom. dewijl *ἄρ* altijd van de gearticuleerde stem, niet van ieder geluid gebruikt wordt. Eustath. en Hesych. hebben beide verklaringen.

εὐρύπορος, *ov* (*πόρος*), *eigenl. met breede wegen. ver bevaren*, bijv. n. der zee, II. 15, 318. Od. 4, 432.

εὐρύπυλῆς, ἔς (*πύλη*), *met wijde, breede poorten*. — *ἄιδος δῶ*, II. 23, 75. Od. 11, 571.

Εὐρύπυλος, ὁ, 1) z. van Euaemon, kleinz. van Ormenus, koning van Ormenion in Thessalië, die met 40 schepen naar Troje toog, II. 2, 736. een dapper strijder. Hij doodt vele Trojanen, wordt door Paris gewond en door Patroclus genezen, II. 11, 481. Bij Pind. is hij z. van Poseidon en koning van Cyrene en neemt in Lybië de Argonauten op. 2) z. van Poseidon en Astypalæa, vader van Chalcioppe, koning van het eiland Cos, door Hercules op deszelfs terugtocht van Ilium gedood, toen hij door de ingezetenen aangevallen werd, Apd. Hercules verwekte bij Chalcioppe Thessalus, en de zonen van dezen Thessalus, Phidippus en Antiphus, namen deel aan den Trojaanschen oorlog, II. 2, 678. 3) z. van Telephus en Astyoche, de zuster van Priamus, koning van Mysië. Door de geschenken, welke Priamus aan zijne moeder of gemalin gaf, liet hij zich bewegen de Trojanen te hulp te komen, doch sneuvelde, door Neoptolemus geveld, Od. 11, 520.

εὐρύρετρος, *ov* (*ῥέτρον*), *breed van stroom, of bedding*, *Ἄϊος*, II. 21, 141. † *εὐρύρετρον*, *ουσα*, *ov* (*ῥέω*), *breed van stroom*, *Ἄϊος*, II. 2, 849. *ἑάνδος*, II. 21, 304.

εὐρύς, *εἶα*, ὄ, gen. *εὐρύς*, *εἶης*, *εὐρύς* (ep. acc. *εὐρέα* v. *εὐρέν*, II. 6, 291.), *breed, wijd, ruim*, als bijv. n. van hemel, zee, landen, enz. *εὐρέα πάντα θαλάσσης*, II. 2, 159. *εὐρέε*, ὄμοι, II. 3, 227. *τεῖχος εὐρύ*, *wijd-verbreed gerucht*, Od. 23, 137, compar. *εὐρύτατος*, II. 3, 194.

εὐρύσθενής, ἔς (*σθένος*), *wijdheerschend*, wiens magt zich ver uitstrekt, bijv. n. van Poseidon, II. 7, 455. Od. 13, 140.

Εὐρύσθενς, ἦος, ὁ, z. van Sthenelus en kleinz. van Perseus, koning van Mycenæe; hij werd te vroeg geboren, want Here had zijne geboorte bespoedigd, opdat niet Hercules, maar hij, volgens den eed van Zeus, het bestuur over het geslacht van Persous zoude hebben, II. 19, 100. Zoo werd Eurystheus heerscher over Hercules en legde hem de bekende twaalf verrigtingen op, II. 15, 639. De laatste dezer werken was, den hond Cerberus uit het rijk der dooden te halen, II. 8, 363. Od. 11, 619.

Εὐρύτιδης, *ov*, ὁ, z. van Eurytus = Iphitus, Od. 21, 14.

Εὐρύτιων, *ωνος*, ὁ, een Centaur, Od. 21, 285.

Εὐρύτος, ὁ, 1) z. van Actor en Molione, broeder van Cteatus, volgens de overlevering z. van Poseidon. Beide trokken ter hulp van Augias, tegen de Pyliërs, onder Nestor, II. 11, 749. ook tegen Hercules, die hen in eene hinderlaag doodde, II. 2, 621. Zij worden genoemd *Ἄκτορῶνε* en ook *Μολῶνε*, II. 11, 708. Latere schrijvers hebben de overlevering misvormd en hun één ligchaam, doch twee hoofden, vier armen en vier voeten gegeven, benevens eene verbaazende kracht, Apd. 2) z. van Melaneus en Stratonice, koning van Oechalië, in Thessalië, II. 2, 730. of in Messenië, Od. 2. *Οἰχάλῃ*, vader van Iphitus, Molion, Iole, enz. een beroemd boogschutter. Volgens Hom. werd hij door Apollo gedood, omdat hij dezen tot eenen wedstrijd in het boogschieten had uitgedaagd, II. 2, 596. Od. 8, 224. Ulysses ontving van deszelfs zoon Iphitus den boog van Eurytus, Od. 21, 32. Volgens een later verhaal doodde hem Hercules, omdat hij dezen geweigerd had zijne dochter Iole te geven, Apd.

* *Ἐὐρυφάεσσα*, ἡ, *nuster en gemalin van Hyperion, moeder van Helius, Selene en Eos*, h. 31, 4.

εὐρυφῆς, ἐς (φῶν), *breed opwassend*, bijv. n. der gerst, Od. 4, 604. †

εὐρύχορος, ον (χῶρος), *met breede ruimte, ruim, uitgestrekt*, bijv. n. van steden en landen, Il. 2, 498. (Volgens den Schol. verkort in pl. v. *εὐρύχορος*; volgens anderen eenvoudiger van *χορος*, *met ruime plaatsen, om reidansen te houden*, dan in het algem. van vlakten: *met uitgestrekte weiden*).

εὐρύωψ, οπος, ὄ, κ. *εὐρύωπα*.

εὐρύεις, ἐσσα, εν (*εὐρύς*), *vol van schimmel, verschimmeld, vermolmd*, en daar schimmel alleen op donkere, afgeslotene plaatsen groeit, in het algem. *donker, duister*, bijv. n. der onderwereld, Il. 10, 65. Od. 10, 512. (onwaarschijnlijk volgens Apoll. en Hesych. poët. voor *εὐρύς*).

* *Ἐὐρώπη*, ἡ, *Europa*, 1) d. v. Agenor, vorst der Phoeniciërs en van Telephassa, volgens Apd. Volgens Hom. van Phocnix (zoo dit geen appellat. is), moeder van Minos en Rhadamanthys bij Zeus, welke haar in de gedaante van eenen stier naar Creta schaakte, Il. 14, 321. Hom. noemt haren naam niet: deze komt voor, *Batr.* 79. het eerst Herodot. 1, 2. 2) naam van het werelddeel eerst, h. Ap. 251. op welke plaats alleen *Noordelijk Griekenland* schijnt bedoeld te worden met deze benaming.

εὐς, εὔ, ep. ἤς, ἤ, gen. ἕως, acc. εὖν, Il. 8, 303. Od. 18, 127. ἤν, Il. 5, 628. *goed, wakker, schoon, voortreffelijk*, van personen en zaken. Het neutr. εὔ en εὖ is alleen adv. Van den ep. vorm ἤς komt ook het neutr. voor als adject. in *μέγος ἤν*, Il. 17, 456. 1) De gen. sg. ἕως, in den zin van *φίλος*, staat nu in pl. van *ἕως*, *αἴη*, Il. 1, 393. en 15. 138. 24, 422. waar het zelfs *uw* beteekenen soude. 2) gen. pl. neutr. *ἔδων*, als in eenen nom. *τὰ ἔα*, *de goede dingen, het goede*, Il. 24, 528. waaruit blijkt, dat het een neutr. is; ook nog *θεοὶ δωτήρες ἔδων*, Od. 8, 325. h. 17, 12.

εὔσα, κ. *εὔω*.

εὔσελμος, ον, ep. *εὔσελμος* (*σέλμα*), *goed voorzien met roeibanken*, bijv. n. van schepen, Il. 2, 170.

εὔσκαρθμος, ον, ep. *εὔσκαρθμος* (*σκαρθω*), *goed springend, vlug heen springen*, bijv. n. der paarden, Il. 13, 31. †

εὐσκοπος, ον, ep. *εὐσκοπος* (*σκοπος*), 1) *goed mikkend, wel treffend*, *Ἄστρις*, Od. 11, 198. 2) *wel navorschend, scherp ziende*, bijv. n. van Hermes, Il. 24, 24. Od. 1, 38. alleen in ep. v.

εὔσελμος, ον, κ. *εὔσελμος*.

Ἐὔσωρος, ὄ, ep. voor *Ἐσώρος*, vader van Uranus, uit Thracië, Il. 6, 8.

εὐστάθης, ἐς, ep. *εὐσταθῆς* (*στάθμη*), *vaststaand, welgegrondvest*, *μέγαρον*, Il. 18, 374. *θάλαμος*, Od. 23, 178. steeds in ep. v.

εὐστέφανος, ον, ep. *εὐστέφανος* (*στέφανος*), *schoon bekranst*, bijv. n. van Artemis, Il. 21, 511. van Aphrodite en van Mycene, Od. 8, 267. 2, 120. volgens Apoll. van *στέφανη*, *περικεφαλαίας εἶδος*. De haren, van het achterhoofd namelijk, werden in een net geslagen. κ. *ἀνάδομη*, en dan met eenen band (*στέφανη*), van voren vastgemaakt. (Volgens anderen moet men het van eenen gordel verstaan = *εἰσῶρος*. 2) *sterk bevestigd, wel ommuurd*, bijv. n. der stad Thebe, Il. 19, 99. κ. *στέφανη*. (alleen ep. vorm).

εὐστρεπτος, ον, ep. *εὐστρεπτος* (*στρέφω*), *welgedraaid, welgevlochten*, van ledere riemen, * Od. 2, 426.

εὐστρεφής, ἐς, ep. *εὐστρεφής*, *welgedraaid, vastgevlochten*, van strikken en ander gevlochten werk, Il. 15, 463. Od. 9, 427. van de boogpees, Od. 14, 346. van den darm, Od. 21, 408. altijd in ep. v.

εὐστροφος, ον, ep. *εὐστροφος* (*στρέφω*), *welgedraaid, οἶος ἄστος*, de welgedraaide vlok van schaapswol, d. i. het snoer van den slinger, * Il. 13, 599.

* *εὐστρωτος*, ον (*στρώννυμι*), *welgespreid welbelegd*, *λέχος*, h. Ven. 156. Cer. 286.

εὔτε, ep. 1) conjunct. van tijd in pl. v. *ὅτε* (uit hetwelk het ontstaan is door eene oplossing van het Digamma), *ten tijde als, toen, als; α*) met indic. Il. 11, 735. het tweede lid in den zin vangt aan met *ἔνθα*, *τῆμος*, *δὴ τότε*, *καὶ τότε*, enz. Il. 6, 392. Od. 13, 93. *ὅ*) in verband met *ἔν*, en met de conj. *εὔτ' ἄν* (κ. *ὄτ' ἄν*), *in geval dat, zoodra als, zoo dikwijls als*, Il. 1, 243. Od. 1, 192. eens zonder *ἔν*, Od. 7, 202. c) adverb. van vergelijking in pl. v. *ἥτε*, *even als, gelijk*, slechts eens, Il. 3, 10. met conj. anderen willen *ἥτε* lezen.

εὐτειχῆς, ἐς = *εὐτείχεος*.

εὐτείχεος, ον (*τείχος*), *met goede muren voorzien, wel bemuurd*, *Τροίη*, *Ἴλιος*, Il. 9, 129. Een metaplast. acc. *πόλιν εὐτείχεα*, staat Il. 16, 57. die om het

accent niet tot εὐτελής kan gebracht worden.

εὐτελήςτος, ον (τελήςτος) = εὐτελήςτος, h. Ven. 112.

εὐτμητος, ον, ep. εὐτμητος (τέμνω), goed, wel gesneden, altijd van lederwerk, *Il. 10, 567. in ep. v.

εὐτρεφής, ἐς, ep. εὐτρεφής (τρέφω), wel gevoed, vet, *Od. 9, 425.

εὐτρητος, ον, ep. εὐτρητος, wel doorboord, λόβος, Il. 14, 128. † ep. v.

Εὐτρησις, ιος, ἡ, vlek bij Thespiea in Boeotië, met eenen tempel en orakel van Apollo, Il. 2, 502.

εὐτρηχας, z. εὐτρηξ.

εὐτροχος, ον, ep. εὐτροχος (τροχος), met goede raderen voorzien, ἄρμα, ἄμαξα, Il. 8, 437. ep. vorm.

εὐτυκτος, ον (τεύχω), wel vervaardigd, goed gemaakt, fraat bewerkt, κλωτή, Il. 10, 566. Od. 4, 123. κυνή, Il. 3, 336. ἱμάσθλη, Il. 8, 44.

*εὐύμνος, ον (ὑμνος), rijk aan lofgezangen, veel geprezen, h. Ap. 19, 207.

εὐφημέω (εὐφημος), fut. ἴσω, goede, gelukvoorspellende woorden gebruiken, of zich van alle onheilspellende woorden onthouden, vooral bij offerhanden en godsdienstige plegtigheden; vandaar in het algem. zwijgen, stil zijn, gelijk favete linguis, εὐφημησάι κλεισθε, gelast stilzwijgen, Il. 9, 171. †

Εὐφημος, ό, z. van Troezenus, aanvoerder der Ciconen, bondgenoot der Trojanen, Il. 2, 846.

*εὐφήμως (φήμη), adv. van goede beduiding, gelukkig, met stille aandacht, h. Ap. 171.

Εὐφήτης, ου, ό, vorst van Ephyra, aan den Selleis in Elis, Il. 15, 532.

εὐφραδής, ἐς (φραζω), 1) goed sprekend, 2) duidelyk, πεπνυμένα ἀγορεύειν, Od. 19, 352. † εὐφραίνω, ep. εὐφραίνω (φρήν), fut. εὐφραίνω, aor. εὐφρηνα. 1) act. verheugen, vervrolijken, opgeruimd maken, τινά, Il. 5, 688. — νόημα ἀνδρός, Od. 20, 82. 2) med. zich verheugen, zich aan vreugde, aan genoegen overgeven, Od. 2, 311. (zoowel in gewonen als in ep. vorm, Il. 7, 297.

Εὐφροβος, ό, z. van Panthous, een der dapperste Trojanen, wondt Patroclus en wordt door Menelaus geveld, Il. 16, 806. 17, 59. Pythagoras gaf voor, dat hij zelf voorheen die Euphorbus geweest was.

εὐφρονέων, ουσια, ον, ep. εὐφρονέων

(φρονέω), welmeenend, welgezind, welwillend, slechts als partic. in het dikwijls herhaalde vers: ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, enz. Il. 1, 73.

εὐφροσύνη, ἡ, ep. εὐφροσύνη (εὐφρων), opgeruimdheid, vrolijkheid, vreugde, Od. 9, 6. in pl. *Od. 6, 156.

εὐφρων, ον, ep. εὐφρων (φρήν), 1) opgeruimd, vrolijk, blijde, Il. 15, 99. θυμός, Od. 17, 531. 2) act. verheugend, vervrolijkend, οἶνος, Il. 3, 246. in beide vormen.

εὐφύης, ἐς (φύω), van schoonen wasdom, schoon opgewassen, πτελέη, Il. 21, 243. μηροί, *Il. 4, 137.

εὐχάλκος, ον (χάλκος), van schoon koper, uit schoon koper gewerkt, als στεφάνη, ἀξίνη; schoon met metaal beslagen, μέλι, κυνή, Il. 13, 612. Od. 22, 102.

*εὐχερής, ἐς (χεῖρ), ligt te behandelen, ligt, Batr. 63.

εὐχετάομαι, poët. nevenvorm van εὐχομαι, infin. εὐχετάσθαι, ep. verlengd voor εὐχετᾶσθαι, impf. εὐχετῶντο, ep. v. εὐχετῶντο, met vertrouwen iets van zich zeggen: τίνας ἔμμεναι εὐχετῶνται, Od. 1, 172. vandaar: 1) zich beroemen, pralen, ἐπέσσει, Il. 12, 391. ἐπὶ τινι, over iets, Od. 22, 412. 2) in betrekking tot de Goden: bidden, afsmeeken, met dat. Κροτωνι, tot Zeus, Il. 6, 268. in het algem. eer bewijzen, iemand danken, van menschen, ten opzichte der Goden, Il. 11, 761. Od. 8, 467. z. εὐχομαι.

εὐχῆ, ἡ, gelofte, bede, gebed, Od. 10, 526. † εὐχομαι, dep. med. fut. εὐσσομαι, aor. εὐξάμην, grondbeteek. met ronde woorden er voor uitkomen, met vertrouwen verklaren, vandaar: 1) pralend zeggen, zich uitgeven voor iets, dikwijls met infin. inzonderh. bij opgave van afkomst: πατρός ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὐχομαι εἶναι, Il. 14, 113. Od. 1, 180. (waarin echter niet zoo zeer het denkbeeld van pralerij ligt, maar alleen een zeker zelfgevoel in het voor iets uitkomen; want in dien tijd kwam elk rond voor datgene uit, wat hij meende te zijn), elliptisch staat: ἐκ Κροτων γένος εὐχομαι, namelijk εἶναι, ik beroem mij uit Creta afkomstig te zijn, Od. 14, 199. dikwijls: zich beroemen, Il. 1, 91. ook pralen, snoeven, Il. 11, 388. 2) gelofte doen, verzekeren, toeseggen, met infin. Il. 18, 499. eene gelofte doen, voornamelijk aan de Goden, τινι en met infin. εὐχετο Ἀπόλλωνι ἔξαιν ἑκατόμβην, Il. 4, 119. en dewijl men op deze wijze het goede van de

Goden meende te verkrijgen, in het algem. 3) *smeeken, bidden, θεῶν*, eenen God; ook absol. II. 1, 87. Hom. heeft nooit het augment.

Ἐὐχῆνωρ, ορος, ὄ, z. van den waarzegger Polyidus uit Corinthē, II. 13, 633. Volgens Paus. kleinz. van Polyidus.

εὐχος, εος, τὸ, *de roem, de eer*, inzonderh. *krijgsroem, zegepraal*, dikwijls *διδόναι εὐχός τινι*, iem. roem verleenen, soowel van dengenen gezegd, die overwonnen wordt, II. 5, 285. als van Goden, II. 7; 81. dikwijls in verbinding *αἰός νικῆν*; *εὐχος ὀρέγειν, ποιεῖν τινι*, II. 13, 327. Od. 22, 7. De verklaring: *het smeekte*, strijdt tegen de uitleggingen der ouden en tegen de plaatsen van Hom. selve.

ἔυχος, ἔς, zeldzame poët. vorm voor *εὐχεος* (*χρῶα*), *van schoone kleur, schoon gekleurd*, Od. 14, 24. †

εὐχολῆ, ἡ (*εὐχομαι*), 1) *het roemen, de snoeverij, pralerij*, II. 8, 229. *vreugdekreet, gejuich over de overwinning*, in tegenst. van *οἰμωγῆ*, II. 4, 450. 2) *de gelofte, welke men der Godheid doet*, II. 1, 65. *gebed, smeeking*, II. 2, 499. Od. 13, 375. verder helgeen men afmeekt, wenscht, wensch, *het verlangde, καταλείπειν τινὲ εὐχολῆν*, iem. het verlangde laten, II. 2, 160.

εὔω (verw. met *αὔω*), anderen schrijven *εὔω*, *afzengen, afbranden*, meest van swijnen, wien voor het braden in eenen heet gemaakten kuil de borstels afgezengd worden, Od. 2, 300. *οὔες εὔωμενοι τανόντο διὰ φλογός*, de varkens worden ter afzenging over het vuur gelegd, II. 9, 468. van het afzengen der wenkbrauwen van den Cycloop, Od. 9, 389.

εὐώδης, ες (*ἔω, ὄδωδα*), *welriekend, geurig, θάλαμος*, II. 3, 383. *ἔλαιον*, Od. 2, 339. *εὐώπις*, ιδος, *h. met schoone oogen, schoonpoegig, schoon van aangezicht*, — *κούρη*, Od. 6, 113. h. Cer. 334.

ἐφαγον, z. *ἔδω*.

ἐπάλλομαι (*ἄλλομαι*), dep. med. aor. sync. 2. *ἐπάλτο*, part. *ἐπάλλμενος* ἢ *ἐπάλλμενος*, 1) *aan-, opspringen*, — *ἔπιων*, op den wagen, II. 7, 15. absol. *κίσαε μιν ἐπάλλμενος*, Od. 24, 320. bijzond. 2) *op in springen*, in vijandelijken zin: *op los springen, storten*, τινὲ, op iem. II. 13, 643. en dikwijls absol. in part. II. 7, 260.

ἐφάλος, ον (*ἄλις*), *aan zee gelegen*, bijv. n. van zeeleden, * II. 2, 538.

ἔφαν, z. *φημί*.

ἐφαιδάνω, poët. *ἐφαιδάνω* (*ἄνδάνω*), *bevallen, voldoen, behagen*: *ἡ βουλή θεοῖσιν ἐφαιδανε*, II. 7, 45. ook praes. *ἐφαιδάνω*, II. 7, 407. en imperf. *ἐφαιδανε*, Od. passim.

ἐφάνη, z. *φαίνω*.

ἐφάπτω (*ἄπτω*), fut. *ἐφάπω*, alleen 3 sg. perf. pass. *ἐφῆπται* en 3 plusqpf. pass. *ἐφῆπτο* en aor. med. *ἐφῆπμην*. 1) *act. aanhechten*, vd. pass. *ααγεhecht zijn*; alleen in overdragt. zin, met dat. des persoons: *Τρώεσσι κίδη' ἐφῆπται*, aan de Trojanen is lijden beschoren, hun dreigen rampen, II. 2, 15. *δέλεθρον πείρατα*, II. 12, 79. z. *πείρατ' ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος*, II. 21, 513. II) med. *aanraken, aanroeren*, met gen. *ἐπὶν χελερῶσιν ἐφάπεται ἡπείρω*, zoodra gij met uw handen het vaste land bereikt zult hebben, Od. 5, 348.

ἐφαρμόζω (*ἄρμύζω*), fut. *ἴσω*, intransit. *bij passen, bij voegen, geschikt zijn*. τινὲ, II. 19, 385. †

ἐφέζουμι (*ἔζουμι*), dep. med. 1) *zich op iets zetten, zitten*, met dat. *διάρρη, δεινδρόφω*, II. 3, 152. *πατρὸς γούνασι*, II. 21, 506. 2) *nevens plaatsen, zich bij*, Od. 17, 334. (alleen praes. en imperf.).

ἐφέηκα, †

ἐφείην, † z. *εφρήμι*.

ἐφέϊσα (*εἶσα*), defect. aor. I. infin. aor. *ἐφέσαι*, ep. v. *ἐφέσαι*, med. *ἐφείσαμην*, imper. *ἐφείσαι*, ep. v. *ἐφείσαι*, part. *ἐφείσαμενος*, ep. v. *ἐφείσαμενος*, en infin. part. *ἐφείσασθαι*, II. 9, 455. 1) *act. op, bij, zetten, plaatsen, leggen, καταστήσαι καὶ ἐφέσαι τινα*, iem. ergens heen brengen, aan land zetten, Od. 13, 274. II) med. a) *zich, iets ergens op plaatsen, leggen, τι τινι*, bijv. *τινὰ γούνασιν*, II. 9, 455. b) met gen. *ἐφείσαι με νηός*, breng mij op uw schip, Od. 15, 277. z. *εἶσα*.

ἐφέλω (*ἔλω*), 1) *act. aantrekken, aanlokken*; vandaar pass. *aangelokt worden, ἔειθροισιν ἐφέλωμενος*, h. 18, 9. II) 1) *tot zich trekken, naar zich toehalen, achter zich trekken*, met acc. *ἐφέλωτο ἔγχοσ*, hij trok de laus met zich voort, II. 13, 597. overdragt.: *ἐφέλωται ἄνδρα σίδηρος*, het ijzer trekt den man tot zich, Od. 16, 294. 2) *naslepen, πόδες ἐφέλωμενοι*, naslepende voeten. II. 23, 696.

ἐφέννυμι, z. *ἐπέννυμι*.

ἐφέπω (*ἔπω*), poët. impf. *ἔφεπον*, ep. v. *ἐφῆπιον*, fut. *ἐφέψω*, aor. *ἐπέσπον*, infin. *ἐπισπεῖν*, part. *ἐπισπών*, 1) *act. grondbeetek. achter zijn*, vandaar: 1) *vervolgen, nazetten, voortdrijven, τινα*, II. 11, 177. zonder casus, II. 11, 496. verder:

voor zich heen drijven, — ἵππους, Il. 24, 326. en ἵππους τινί, de paarden op iem. aandrijven, Il. 16, 732. 2) iets ijverig vervolgen, beoefenen, met acc. ἄγρον, Od. 12, 330. ἔγρον, Od. 14, 195. van plaats: κορυφὰς ὄρεων, de toppen der bergen bezoeken, Od. 9, 121. ὑπένης στόμα, Il. 20, 359. vooral zeer dikwijls: πάτμον, θάνατον ἱπποῖν, het noodlot, den dood bereiken, d. i. zich door eigene schuld op den hals halen, Il. 2, 359. even zoo οἶνον, δάδρον ἤμαρ, Od. 3, 134. Il. 19, 294. II) med. ἐφέτομαι, aor. ἐφ-στόμην, infin. ἐπιστόσαι, 1) navolgen, nagaan, τινί, iem. Il. 13, 495. ἐπιστόσαι ποδῶν, met de voeten, d. i. in den loop volgen, Il. 14, 521. 2) iem. volgen, in de handelwijze. gehoorzamen, θεοῦ ὀμφῆ, Od. 3, 215. ἐπιστόμενοι μὲντι σφῶ, aan hunne neiging gehoor gevende, Od. 14, 262. (Hom. gebruikt van het med. alleen de aor.)

ἐφέσσαι, }
ἐφεσσαί, } z. ἐφέσσα.

ἐφέστιος, ον (ἐστία), 1) die aan den huishaard is, d. i. te huis, aan zijne eigene haardstede, Od. 3, 234. ἐφέστιος ἦλθε, hij kwam naar huis, Od. 23, 55. ἐμὲ ἐφέστιον ἦγαγε δαίμων, eene Godheid voerde mij naar uwe haardstede, Od. 7, 248. 2) eene haardstede hebbende, inheemsch, gezeten, Il. 2, 125. (Volgens andere verklaringen: zoo vele als om de vuren (in het leger) zitten).

ἐφετμή, ἡ (ἐφήμη), opdrag, bevel, gebod, raadh, Il. 1, 485. inzonderh. pl. II. pass. In οἱ δ' αἰεὶ βούλοτο θεοὶ μὲνῆσθαι ἐφετμέων, Od. 4, 353. vult men ἡμῶς in: de Goden willen, dat wij altijd hunner geboden indachtig zouden zijn; doch het praeterit. voegt hier niet, ook als men met den Schol. ἐφετμαὶ door gebed verklaart. Het vers wordt dus voor veracht gehouden.

ἐφευρίσκω (εὐρίσκω), aor. 2. ἐφεύρον. 1) bij vinden, aantreffen, τινά, Il. 2, 198. 2) bedenken, uitvinden, μῆτιν, Od. 19, 158. waar echter ook εἰς εὐρίσκω gelezen wordt.

ἐφευιάομαι (εὐιάομαι), dep. med. hoonen, bespotten, smaden, τινί, * Od. 19, 331.

ἐφηγέομαι (ηγέομαι), dep. med. aor. ἐφηγώμεν, iem. ergens heen voeren, aanvoeren, ἐπὶ σίχας ἤγησαστο, hij voerde de scharen daarheen, Il. 2, 688. † of ἐπὶ als adverb.

ἐφημῆμι (ἤμαι), op, bij zitten, met dat. θεόν, Od. 6, 309. κληῖδασον, * Od. 12, 215.

ἐφημέριος, ἡ, ἰον (ἡμέρα), op den dag, gedurende den dag, οὐ κεν ἐφημέριος γε βάλω δάκρυ, op dien dag zoude hij geene tranen vergieten, Od. 4, 223. ἐφημέρια φρονεῖν, alleen voor den dag van heden zorgen, d. i. zich niet om de toekomst bekommeren, * Od. 21, 85.

ἐφημοσύνη, ἡ = ἐφετμή, opgedragen last, gebod, Il. 17, 697. Od. 16, 340.

ἐφησάω, z. φημι.

ἐφθῆν, z. φθάνω.

ἐφθιάω, z. φθίω.

Ἐφιάλτης, ον, ὁ, z. van Aloeus en Iphimedeas, broeder van Otus, volgens de overlevering z. van Posidon. Zij waren reuzen van ongemeene sterkte en grootte, zetteden de bergen Ossa en Pelion op elkander en wilden den hemel bestormen. Apollo velde hen ter neder, Od. 11, 305—319. Volgens Il. 5, 385. hielden zij ook eens Ares 13 maanden gevangen, doch hunne stiefmoeder Euboea ontdekte het aan Hermes, die Ares daarop bevrijdde.

ἐφιζάνω (ἰζάνω) = ἐφέλω, bij, aan zitten, — δεκνῶ, Il. 10, 578. overdragt. van den slaap, * Il. 10, 261.

ἐφιζῶ (ἰζῶ), alleen imperf.: bij, op iets zitten, * Od. 3, 411.

ἐφήμη (ἡμη), fut. ἐφέσω, aor. sg. ἐφέηκα en ἐφήκα, van aor. 2. conj. ἐφέτω, ep. v. ἐφῶ, optat. ἐφέτω, imperat. ἐφεε, fut. med. ἐφήσομαι. 1) act. toezenden, naar iem. van personen: Ἴων Πρωτόν, Il. 24, 114. inzonderh. in vijandelijken zin: aanzetten, ophiitsen, τινά, met infin. ἐχθροδοῆσαι, Il. 1, 518. αἰεῖσαι, Od. 14, 464. 2) van levenlooze dingen: tegen, op iets werpen, slingeren, van werpgeweer, βέλεά τινι, Il. 1, 51. λαῶν, μέλην, Il. 3, 12. 21, 170. χεῖρας τινι, handen aan iem. slaan, Il. 1, 567. δ) overdragt.: ἀηδέα τινι, iem. rampen toezenden, bereiden, Il. 1, 455. πάτμον, Il. 4, 396. νόστον τινι, voor iem. den terugtoegt beschikken, van Zeus, Od. 9, 38. II) med. alleen opdragen, gebiedelen, bevelen, τινί τι, slechts fut. Il. 23, 82. zonder acc. Il. 24, 300. Od. 13, 7. (i is poët. lang; alleen ἐφει heeft eene korte α, Od. 24, 180.)

ἐφικνέομαι (ἐκνέομαι), dep. med. aor. ἐφικώμεν, ergens heen komen, iets bereikēn, met gen. ἀλλήλων, Il. 13, 613. †

ἐπίστημι (ἰστημι), perf. (ἐφέστηκα) 3 pl. ἐφιστάσι, inf. ἐφιστάμεν, part. (ἐφιστήσως)

ἔφρασιος, plusqpf. ἔφρασηεν, 3 pl. ἔφρασιῶσαν, aor. 2. ἔφρασην. 1) act. *op plaatsen*, bij Hom. alleen II) intransit. in perf. plusqpf. aor. 2. en med. 1) *op iets staan*, met dat. πύργῳ, II. 6, 373. δίφρῳ, II. 17, 609. 2) *bij, nevens staan*, met dat. κεφαλήφῳ, bij het hoofd, II. 10, 496. θύφρασαν, aan de deur, Od. 1, 120. ἔφρασιῶσαν ἀλλήλοισι, nevens elkander, II. 13, 133. ook παρὰ en ἐπὶ τινι, II. 12, 199. absol. Od. 22, 203. in vijandelijken zin: *op indringen, instormen, ἀλλήλοισιν*, II. 15, 703. overdragt.: κήρες ἔφρασιῶσαν θανάτου μύθῳ, duizendvoudig dreigen de Godinnen des doods, II. 12, 326. ὁ δ' ἠγέρηται μοι ἐπίσση, drong mij, Batr. 184. δ) met en zonder γνῶμην, *zijne gedachten ergens heen rigten, opmerkzaam zijn, ἐπιστάσιος κατέτροψαν*, Batr. 126. Het praes. med. *zich ergens aan plaatsen*, slechts eens: θύφρασαν ἐφίστατο, hij plaatste zich aan de deur, II. 11, 644.

ἔφολκaiον, τὸ (ἐφολκaiον), *πηδάλιον*. Eustath. roer, Od. 14, 350. volgens anderen: boot = ἐφολκaiον.

ἔφομοῦτέω (ἔμορτέω), *nagaan, navolgen*, absol. * II. 8, 191. alleen impf.

ἔφοπιλλῶ (ὀπιλλῶ), fut. ἔφοπιλλω, aor. 1. ἐφώπιλλω, part. ἔφοπιλλας, ep. os. fut. med. ἔφοπιλλομαι, 1) *toebereiden, toerusten*, met acc. δαῖτά τινι, eenen maaltijd, II. 4, 344. ἄμαξαν καὶ ἡμόρους, muilezels en den wagen in gereedheid brengen, Od. 6, 37. νῆα, een schip uitrusten, Od. 2, 295. 2) med. *voor zich iets toebereiden*, — δόξα, II. 8, 503.

ἔφοράω (ὀράω), fut. ἐπόνομαι en ep. ἐπόνομαι, aor. 2. ἐπέιδον. 1) *naauwkeurig aanzien, beschouwen, bezien, gade slaan*, met acc. van Goden: — ἀνθρώπων, op de menschen nederzien, Od. 13, 214. van Helios: παρ' ἐφορῆ καὶ ἑτακόνει, II. 3, 177. Od. 11, 109. κατὰ, II. 22, 61. *bezoeken*, Κακοῖλον, Od. 23, 19. 2) *bezigtigen, om eene keus uit te doen, uitlezen, uitkippen, uitkiezen*, met acc. alleen in fut. in ep. vorm: ἐπόνομαι, II. 9, 167. τῶν (νεῶν) ἐγὼν ἐπόνομαι ἤτις ἀρίστη, van deze wil ik dan dat uitlezen, wat het beste is, Od. 2, 294.

ἔφορμάω (ὀρμάω), aor. ἐφόρμησα, aor. 1. pass. ἐφορμήθη. 1) act. *aandrijsen, aanzetten, ophitsen*, τι τινι, πόλεμον τινι, oorlog tegen iem. II. 3, 165. ἀνέμους, Od. 7, 272. II) med. met aor. pass. *aangedreven, aangezet worden*, vooral met infin. ἐμοὶ αὐτῆρ θυμὸς ἐφορμάται πολεμῆεν,

mijn gemoed gevoelt zich gedreven (verlangt), om te strijden, II. 13, 14. Od. 1, 275. en zonder θυμὸς, Od. 21, 399. 2) *op toeschielen, snellen*, Od. 11, 206. vooral in vijandelijken zin: *op instormen, aanvallen, indringen*, ἔχρη, II. 465. δ) *aangrijpen, aanvallen*, transit. met acc. ἔδρος ἀντίδω, II. 15, 691.

ἔφορη, ἡ (ἔφορμάω), *plaats, waar men indringen kan, toegang, weg*, Od. 22, 130. †

ἔφουβῶ (ἔφουβῶ), *smadelijk, overmoedig behandelend*, in part. II. 9, 368. † ἔφουβος, *on (ἔφωρε)*, eigenl. 1) *aan, bij het water*, 2) *nat, vochtig, regenbrengend*, bijv. n. van den Zephyrus, Od. 14, 458. †

ἔφουπερθεῖν en ἔφουπερθεῖν (ἔπερθε), adv. 1) *boven overheen, boven op*, II. Od. p. 2) *van boven af*, Od. 9, 383.

Ἐφύρη, ἡ, att. Ἐφύρα, Ephyra, 1) de oude naam van Corinthe, zoo genoemd naar de d. van Oceanus Ephyra, z. Κόρινθος, II. 6, 152. 2) oude Pelagische st. aan de rivier Selleis in Elis, in het land der Epeërs, woonplaats van Augias, waar, volgens II. 11, 741. vele vergiftige planten groeiden, II. 2, 669. volgens Strabo, die ook Ephyra in Elis aanneemt, II. 15, 531. Od. 1, 259. 2, 328. 3) overoude st. in Thesprotie, d. i. op het vaste land tegen over de Phaeaciërs, later Cichyrus. Eenige geleerden verklaren zich, Od. 1, 259. 2, 238. voor het Thesprotische Ephyra, dewijl Ulyses op den terugtocht van Ephyra naar Ithaca bij de Taphiërs kwam, die noordelijk van Ithaca woonden. 4) st. in Thessalië, later Crannon, z. Ἐφύροι.

Ἐφύροι, οἱ, de Ephyren, volgens Schol. Ven. Steph. en Strab. de ingezetenen van Crannon in Thessalië (Pelagiotis), hetwelk vroeger Ephyra heette, II. 13, 301.

ἔχῶδον, z. χανδάνω.

ἔχεα, z. χέω.

ἔχέθυμος, *on (θυμὸς), verstand hebbend, of, zijne driften beteugelend, οὐκ ἐχέθυμος, onbeteugeld*, Od. 8, 320. †

Ἐχεκλῆς, ἦος, ὁ, z. van Actor, gemaal van Polymole, vorst der Myrmidonen, II. 16, 189.

Ἐχεκλος, ὁ, 1) z. van Agenor, door Achilles gedood, II. 20, 473. 2) een Trojaan, door Patroclus geveld, II. 16, 692.

Ἐχέμων, ονος, ὁ, ep. Ἐχέμων, Ἐχίμων,

z. van Priamus, door Diomedes gedood, Il. 5, 160.

Ἐχένθος, ó, een aanzienlijk Phaeaciër, Od. 7, 155. 11, 342.

ἐχεπευκῆς, ἐς (πένη), *scherp, wrang, smartelijk*, bijv. n. van den pijn, Il. 1, 51.

Ἐχέτωλος, ó, 1) z. van Thalysius, een Trojaan, door Antilochus geveld, Il. 4, 458. 2) z. van Anchises uit Sycion, die aan Agamemnon de merrie Aetha schonk, dewijl hij niet met hem naar Troje wilde trekken, Il. 23, 296.

Ἐχέσκον, z. ἔχω.

Ἐχέτος, ó, 1) z. van Euchenor en Philoea, een wreede koning in Epirus, die aan vreemdelingen neus en ooren afsneed en dezelve den honden toewierp, Od. 18, 85. Volgens den Schol. stak hij ook zijne dochter Metope de oogen uit en verminkte haren minnaar Aechmodicus. Volgens andere uitleggers, was hij z. van Buchetus en vorst der Siciliërs, Od. 20, 384.

ἐχένα en ἐχενάμη, z. χέω.

ἐχέφρων, ον, gen. ονος (φρήν), *verstand hebbend, verstandig, wijs, schander*, Il. 4, 341. bijv. n. van Penelope, Od. 4, 111.

Ἐχέφρων, ονος, ó, z. van Nestor en van Anaxibia of Eurydice, Od. 3, 413.

ἐχρησθα, z. ἔχω.

ἐχθαιῶ (ἐχθος), poët. aor. ἤχθησα, *hatten, vijandig zijn*, met acc. tegengestelde φαίην, Il. 9, 452. Od. 4, 692.

ἐχθιστος, ἴσθη, ἴστον, *de meest gehate*, irreg. superl. v. ἐχθρος, Il. p.

ἐχθροδονέω (ἐχθροδονός), aor. I. infin. ἐχθροδονῆσαι, *als een vijand te werk gaan, handelen, spreken*, τινί, tegen iem. Il. 1, 518. (De afleiding is onzeker; misschien is het slechts een verlengde vorm van ἐχθρος, even als ἀλλοδαπός).

ἐχθρομίαι (ἐχθος), poët. alleen praes. en impf. *g-haat zijn*, τινί, *Od. 4, 562.

ἐχθρος, εος, τό, *vijandschap, haat, wrok*, Od. 9, 277. pl. ἐχθεα λυγρά, *verderfelijke vijandschap*, Il. 3, 416. (misschien verwant met ἄχθος).

ἐχθρός, ῆ, ὄν (ἐχθος), *gehaat, hatefulijk*, zoowel van personen als van zaken, τινί, Il. 9, 312. Od. 14, 156. δῶρα, Il. 9, 378. superl. ἐχθιστος.

Ἐχίναι, αἱ, νῆσος, ep. in pl. v. Ἐχινάδες, de Echinaden, eene groep van kleine eilanden in de Ionische zee, digt bij den mond van den Achelous, aan de kusten van Acarnanië en Aetolië. Vol-

gens Strab. lag het naaste bij slechts vijf, het verst afgelegene 15 stadien van de kust, nu *Curzolari*, Il. 2, 625. ook Dulichium rekent Strabo hiertoe.

Ἐχίος, ó, 1) vader van Mecisteus, een Griek, Il. 8, 333. 2) een Griek, door Polites gedood, Il. 15, 330. 3) een Trojaan, door Patroclus verslagen, Il. 16, 416.

ἔχμα, ἄτος, τό (ἔχω), 1) alles, wat tegenhoudt, a) *hindernis, beletsel*, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλειν, het onkruid, puin, modder, enz. uit het kanaal werpen, Il. 21, 259. vandaar b) *de beschutting, tegenweer*, zoewel voor iets: ἔχματα πύργων, Il. 12, 260. als tegen iets: ἔχμα ἐπηλυτός. c) *stut, steun, onderlaag*, ἔχματα νῶν, stutten der schepen, om dezelve vast te doen staan, volgens den Schol. κρατήματα, Il. 14, 410. (opmerkelijk is de overgang van sg. tot pl.) 2) hetgeen vast houdt, *band, boei*; ἐγγυνοῦν ἔχματα πέτρης, de banden der rots van een scheuren, d. i. datgene, wat den steen met de rots verbindt, Il. 13, 139.

ἔχω, imper. εἶχον, ep. ἔχον, iterat. vorm ἔχεσκον, fut. ἔξω, en dikwijls σχήσω, aor. 2. act. ἔσχον, infin. σχεῖν, ep. σχέμεν, fut. med. ἔσομαι en σχήσομαι, aor. med. ἔσχόμεν, 3 sg. σχέτο, zonder augm. alleen, Il. 7, 248. 21, 354. imper. σχοῦ, infin. σχίσθαι, part. σχόμενος. Een andere ep. vorm van den aor. is ἔσχεθον, σχέθον; van aor. ook een nieuw praes. ἔχω. grondbetek. *houden, en hebben*, I) act. 1) transit. *houden, vasthouden, a) oorspronkelijk: in handen houden*, χειρὶ of ἐν χειρὶ, τί, Il. 6, 318. μετὰ χειρῶν, Il. 11, 184. ἔχων τινὰ τινος, iem. ergens bij houden, χειρός, ποδός, bij de hand, bij den voet, Il. 4, 154. 16, 763. Dikwijls wordt de rigting door een adv. of praep. bepaald: *πρὸ τινος, ἐπὶ τινι, ἀντὶ ἀλλήλων*, Il. 5, 300. 5, 569. πρόσθε, ἔντος, Il. 5, 300. ἔχων τινὶ τι, iem. iets voorhouden, aanbieden, Il. 9, 209. overdragt.: *φυλακὰς, wacht houden*, Il. 9, 1. b) *op aan houden, naar toe rigten*, gewoonl. ἵππους, νῆας, Il. 3, 263. met ἐπὶ τινι of adv. als πρόσθε, Πύλονδα, Il. 11, 760. en absol. *den koers ergens heen rigten, zeilen*, Od. 3, 182. c) *regt op houden, steunen, dragen*, κάρη ὑψοῦ, Il. 6, 590. κάρη ὑπὲρ πασσόν, het hoofd boven allen verheffen, Od. 6, 107. — κίονας, Od. 1, 53. vandaar overdragt.: *beschutten, beschermen, behouden*, Il. 24, 730. d) *vasthouden, houden*, τινὰ (met geweld of door

goedwilligheid), ἔππους, Il. 4, 302. vandaar: ὄχης εἶχον πύλας, grendels hielden de deuren gesloten, Il. 12, 146. e) *ophouden, afhouden, weerhouden, belemmeren*, meest in fut. σήψουσ, Il. 20, 27. δάκρυα, Il. 11, 848. τινά τινος, iem. van iets weerhouden, Il. 2, 275. f) *uithouden, doorstaan, dulden, wederstand bieden*, bijz. den aangrijpenden vijand, Il. 13, 51. Od. 1, 198. οὐδ' οἱ ἔαχεν δούτων, het been wederstond niet, 2) *hebben, in hebben, a) bezitten*, van alles, wat iem. als eigendom toebehoort — παράκωιται, Il. 3, 73. vandaar: pass. τοῦτερον θυγάτηρ ἔχεθ' Ἑκτορι, zijne dochter werd door Hector bezeten, d. i. was met hem gehuwd, Il. 6, 398. van de Goden: οὐρανόν, Ὀλυμπον, den Olympus bewonen, Od. 1, 67. b) *hebben, bevatten*, van alles wat ziel en ligchaam betreft: νόνον, ἄλγεια, μένος, Il. 6, 525. 5, 895. 516. Dikwijls staat de toestand als subject, en de persoon als object in acc.: Λαί δ' οὐκ ἔχε ἕπνος, de slaap had Zeus niet bevangen, Il. 2, 2. Ἀχαιῶν ἔχε φύλα, Il. 9, 2. vandaar: pass. ἔχουσαι ἄσθματι, door korten adem bevangen, Il. 15, 10. κακότητι, ἄλγεια, Od. 8, 182. tegelijk met het denkbeeld: *in hebben, in demagt hebben, beheerschen*, αἰδηρ ἔχει κορυφῆν, Od. 12, 76. πατρώια ἔργα, de vaderlijke akters bezitten, Od. 2, 22. c) *bij, met zich hebben, dragen, voeren*, van dingen: en naar het verschillende zich daarbij bevindend subst.: *maken, veroorzaken*, van een helm: καταχῆν ἔχε, hij veroorzaakte een grotel, Il. 16, 105. φόρυγγες βοῆν ἔχον, de harpen klonken, Il. 18, 495. Het part. ἔχων staat dikwijls bij een ander verbum ter nadere bepaling: τὸν ἔξαγε χειρὸς ἔχων, hij geleidde hem bij de hand naar buiten, Il. 11, 488. cf. 24, 280. 2) intransit. 1) *zich ophouden, zich bevinden*, op eene plaats, of in eenen toestand; *volharden, zich staande houden, in stand blijven*, gewoonl. door een adv. nader bepaald: ἔχον (sc. οὐτως) ὥστε τύλαττα γυνή (sc. ἔχει), zij hielden zich zoo, als eene vrouw de waagschaal (in evenwigt) houdt, het eerste intransit. het tweede transit. Il. 12, 433. (het is niet noodig uit vs. 436. μάχην bij εἶχον in te vullen). ἔξω, ὡς, Od. 19, 497. ἔχον, ὡς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος, Il. 24, 27. ἔχεν ἦ — ἔσάλτο, hij hield stand, waar hij ingesprongen was, Il. 13, 679. οὐδ' οὐ ἔγχοσ ἔχ' ἀτρείμας, de spies was niet stil in zijne hand, Il. 13, 557. tegengestelde: ἐλάκτο;

εὐ ἔχει, het staat goed, Od. 24, 245. 2) *zich houden, eene rigting hebben, zich uitstrekken*: ὑψός, omhoog steken, Od. 19, 38. ὀδόντες ἔχον ἐνθα καὶ ἐνθα, staken hier en daar uit, Il. 10, 263. ἔγχοσ ἔαχε δ' ὤμων, ging door de schouders, Il. 14, 452. 3) *kunnen, vermogen, in staat zijn*, met infin. οὐτως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, hij konde niet meer ontvlieden, Il. 7, 217. zonderinfin. Il. 17, 354. 11) Med. 1) *zich houden, zich handhaven*, absol. κρατερῶς, Il. 17, 559. 2) *zich houden, vast hechten, hangen blijven*, op eene plaats: ἔγχοσ σχέτο ἐν τῇ ξινῶ, Il. 7, 248. πρὸς ἀλλήλοισιν ἔχονται, zij hangen aan elkander, Od. 5, 329. ἀνὰ δ' ἀλλήλων, van boven aan elkander, Od. 24, 8. met gen. alleen: πέτρης, aan de rots, Od. 5, 429. overdragt: ἔαχετο φωνή, de stem bleef steken, Il. 17, 696. bijzonder *afhangen*, van iem. τινός: σέο ἔξεταί, van u zal het afhangen, Il. 9, 102. met infin. h. 30, 6. en ἐκ τινος, Od. 11, 346. vandaar: *in iemands magt, bezit zijn*: ἔντεα μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται, Il. 18, 130. overdragt: πείραται νίκης ἔχονται ἐν θεοῖσιν, de nitslag der zegepraal hangt van de Goden af, Il. 7, 102. 3) *zich onthouden, afstand doen*, met gen. αὐτῆς, Il. 2, 98. μάχης, Il. 3, 84. 4) *houden, dragen* voor zich met betrekking op het subject, met acc. ἀσπίδα πρόσθε, het schild voor zich, Il. 12, 294. κρήδεμμα ἄρτα παραείων, Od. 21, 65. μένος καὶ χεῖρας στήσασθαι, even als act. στήσασθαι, Il. 17, 638. vergel. Il. 12, 125. De volgende plaats wordt verschillend verklaard: zij behoort volgens de beteekenis tot N. 3. med. οὐδ' ἔτι φαδὶν στήσασθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαλήνων πεσέσθαι, zij denken, dat zij zich niet meer zullen terughouden, maar op de zwarte schepen los storten, Il. 9, 225. Il. 12, 107. Op beide plaatsen zijn de Trojanen het subject. Zoo Eustath. οὐ φασι στήσασθαι μάχης, en Schol. Ven. niets verhindert hen meer, zeggen zij, de schepen aan te tasten. Bij eene andere verklaring, ook door Eustath. en den Schol. brev. aangevoerd, voegt men ἡμᾶς in bij στήσασθαι, en doet het op de Achiven slaan. Met Il. 12, 125. is het anders gelegen; z. πῆπτα.

ἐψιόμαί (ἐψία), dep. med. eigenl. met steentjes spelen: in het algem. *spelen, schertsen, vergenoegd zijn*, Od. 17, 530. *zich vermaken*, met dat. μόλιπῃ καὶ φόρυγγι, * Od. 21, 430.

ἔω, z. εἰμᾶ.

ἔω, z. εἰω.

εἶω, z. εἶω.

εἶωθα, z. εἶθα.

εἶωκει, z. εἶοικα.

εἶώλπει, z. εἶλω.

εἶωμεν, II. 19, 402. in ἐπεὶ χ' εἶωμεν πολέμοιο. † een zeldzame vorm. Eustath. en de Grammatici verklaren het: πληρηθῶμεν, πορεσθῶμεν, en vergelijken het met de spreekwijze: εἰς ἔρον ἔγγο. Zonderling leiden zij het zelfs af van een thema, εἶω, d. i. πληρῶ, en nemen het als conjunct. aor. 2. pass. Zulk een aor. 2. pass. is tegen alle spraakgebruik. Men moet of εἴωμεν of εἴωμεν schrijven. Het eerste is het eenvoudigste, 1) εἴωμεν, ep. v. εἴωμεν, I pl. aor. 2. conj. act. van εἴωμι in intransit. zin: zoodra wij den oorlog ἡλάταν, z. εἴωμι. 2) εἴωμεν, conj. praes. van ἄνω, verzadigen, eigenl. ἄνωμεν en ep. wegens de versmaat εἴωμεν; men leze dan: ἐπεὶ κ' εἴωμεν; zoodra wij van den strijd verzadigd zijn.

εἶών, z. εἶμι.

εἶωκοίε, z. εἶδα.

εἶωργε, z. εἶδα.

εἴως, ep. ook εἴως, conj. van tijd, 1) ter aanduiding der *gelijktijdigheid*: zoo lang als, gedurende dat, met indic. als het gezegde iets *werkelijks* betreft; er volgt dan in de apod. τέως, doch ook alleen δε, of τόπρα, II. 1, 193. 10, 507. Od. 12, 327. 2) ter aanduiding van het *vervolg*: zoo lang, tot dat, tot dat: a) met indic. II. 11, 342. Od. 5, 123. δ) met conj. en κὲ als een voorgenomen doel uitgedrukt wordt. tot dat, II. 3, 291. 24, 183. c) met optat. na eenen historischen tijd, Od. 5, 385. met κὲ, Od. 2, 78. 3) opdat, dat, met optat. Od. 4, 800. 6, 80. 4) als adverb. in pl. v. τέως, een tijd lang, intusschen, II. 12, 141. Od. 3, 127. (εἴως en εἴως wisselen af, naar mate der versmaat: εἴως heeft zijne natuurlijke quantiteit slechts eenmaal, Od. 2, 78. anders is het of als eene syllabe, II. 17, 727. Od. 2, 188. of als een trochaeus, gelijk εἴως, uit te spreken, zoo als sommigen ook schrijven willen, II. 1, 193. 10, 507.

εἴωσι, z. εἶμι.

εἴωσι, z. εἶω.

εἴωσφόρος, ον (εἴως φέρω), morgen drengeñd, als nom. prop. Ἐωσφόρος, II. 23, 226. † volgens Hesiod. z. van Astraeus en Eos (bij Hom. van drie syllaben).

Z.

Z, de zesde letter van het Gr. alfabet; vandaar het teeken van het zesde gezang. ζα, eene onscheidbare partikel, alleen in tongval verschillend van δα, hetwelk het begrip in een enkel woord bevat, bij zamenstellingen *versterkt*, zoo als ζάθεος, ζάκοτος. Men leidt ζα gewoonlijk af van διά: men kan het ook als eene neenv. van ἀγα (ἀγαν), beschouwen.

ζᾶης, ἐς, gen. ἐός (ἄημι), hevig waaijend, stormend, ἄνεμος, II. 12, 157. Od. 5, 368. de onregelm. acc. ζᾶην in pl. van ζᾶη staat, Od. 12, 313.

ζᾶθεός, ἐη, τον (θεός), zeer goddelijk, heilig, voortreffelijk, van streken en plaatsen, in zoo verre men zich voorstelde, dat dezelve door Goden bewoond waren, Κίλλα, Νίσα, Κρίσα, * II. 1, 38.

ζᾶκοτος, ον (κότος), zeer toornig, vergramd, in drift ontstoken, II. 3, 220. † Ζάκυνθος, ἡ, eil. in de Jonische zee, zuidelijk van Same, hetwelk met Ithaca. Same en twee kleine onbekende eilanden, Aegylijs en Crocylea, het Cephalenische rijk uitmaakte, dat aan Ulysses onderworpen was, nu Zante, II. 2, 634. ἰλήρη; bij Ζάκυνθος, Od. 1, 246. 16, 123. is tegelijk feminin. vorm.

ζᾶμηνής, ἐς (μένος), zeer krachtig, zeer moedig, alleen in superl. ζαμένεστατος, h. Merc. 307. als bijv. n. van Apollo.

ζᾶτρεφής, ἐς (τρέφω), gen. ἐός, zeer gevoed, vet, welgevleescht, ταῦρος, II. 7, 223. φῶκαι, Od. 4, 451.

ζαπλεγής, ἐς (πλέγω), gen. ἐός, eigenl. sterk brandend; alleen overdragt.: zeer vurig, moedig, levendig, van menschen, II. 21, 465. en van paarden, h. 7, 8.

ζααρηής, ἐς, gen. ἐός, hevig aandringend, stormend, onstuimig, van winden, II. 5, 525. en van oorlogshelden, II. 12, 347. 13, 684. op welke plaats het op de Achiven terug te brengen is; waar zij zelve en de paarden voor anderen onstuimig aandrongen (zonder twijfel ion. in pl. van ζαχερής, van ζά en χεράω, de lezing ζαχερής, en de afleiding van χεράω past niet.)

ζάω, zamengez. ζῶ, ik leef, alleen part. praes. gen. ζῶντος, II. 1, 88. † z. ζῶω.

ζεῖα, ἡ, spelt, farra, eene soort van koren, overeenkomende met tarwe, dat ook als tarwe behandeld wordt, en meer

voor het zuiden, dan voor het noorden geschikt is. Het komt alleen in pl. als paardevoeder voor, Od. 4, 41. Dezelfde spelt schijnt, Il. 5, 196. *ζῆρα* genoemd te zijn. Sprengel echter: Hist. rei herbar. 1. pag. 21. maakt onderscheid tusschen *triticum spelta* en *triticum zeae*, in zoo verre de laatste groen is, gelijk de gerst, en uitgebreider aren heeft.

Ζεῖδωρος, οὐ (*ζεῖα, δῶρον*), koren geveend, voedsel opleverend, bijv. n. der aarde, Il. 2, 548. Od. 3, 3. (De afleiding van *ζῆω*, *levengevend*, is tegen de analogie).

Ζέλεια, ἡ, Zelea, st. in Troas (Klein-Azië), aan den voet van den Ida, later tot Cyzicus behorend, Il. 2, 824.

Ζέσσειν, z. *ζῆω*.

Ζεύγη, ἡ (*ζεύγνυμι*), bij Hom. onderscheiden van *ζυγόν*, dat gedeelte van het juk, waarin de halzen der zamengespannen dieren gestoken werden; ieder juk had dus twee *ζεύγλαι*, *de ring, kram van het juk*, Il. 17, 446.

Ζεύγνυμι, (infin. praes. *ζεύγνυμαι*, *ζεύγνυμαι*), en *ζεύγνυομαι*, vandaar imperf. *ζεύγνυον*, in pl. van *ἐζεύγνυον*, Il. 19, 393. aor. 1. *ἐζεύξα* ep. *ζεύξα*, aor. med. *ἐζεύξαμεν*, perf. pass. *ἐζεύχθαι*. 1) act. 1) *aan een juk binden, aanspannen*, met acc. *ἵππους, βόας*; soms met: *ὑπ' ἀρματι, ὑπ' ἀπήνη* of *ὄχεσφι*, Il. 23, 130. Od. 3, 478. 2) *vereenigen, verbinden, aanides ζεύγμενας*, aaneen gevoegd deurvleugels, Il. 18; 276. 11) med. *voor zich aanspannen, ἵππους*, Od. 3, 492. Il. 24, 281. (opmerkelijk is de vorm *ζεύγνυμεν*, Il. 16, 145. als infin. praes. met *ῦ*, schoon deze altijd *ῦ* heeft. Men wil dus ook *ζεύγνυμεν* schrijven, volgens de analogie *ἔμεν, ἔμμενα*).

Ζεύγος, τὸ (*ζεύγνυμι*), *het juk, span, van trekdiere*, Il. 18, 543. †

Ζεύς, ὁ, vocat. *Ζεῦ*; de casus obliqui worden gedeeltelijk van *ΔΙΣ* afgeleid, gen. *Διός*, dat. *Διῷ*, acc. *Δία*, deels van *ZHN* gemaakt: gen. *Ζήτος*, dat. *Ζητή*, acc. *Ζήνα* (*Ζηῖ*, Il. 14, 265.), *Zeus, Jupiter*, z. van Cronus en Rhea, Il. 15, 187. de magtigste der Goden, de vader der Goden en menschen. 1) Hij is de *opperheer* der Goden, die verre beneden hem staan in magt en waardigheid; hij belegt de vergaderingen der Goden, ter beraadslaging over de belangen zijns rijks; maar geen derzelven durft zich tegen zijn eensgenomen besluit verzetten, Il. 8, 12. 19, 258. Slechts eens

spreekt Hom. van eene poging door *Here*, *Pallas* en *Poseidon* gedaan, om *Zeus* ten onder te brengen, doch vergeefs, Il. 1, 398. 2) Hij is als hemelgod, de *bestuurder van alle natuurverschijnsels*. Als zoodanig woont hij in de bovenlucht, *ἀδερὶ ναίων, ὑψηλός*; hij verzamelt de wolken, *νεφεληγερέτης, κελαινέφης*, geeft regen en zonneshijn, en veroorzaakt onweder. Donder en bliksem zijn teekenen van zijn toorn; hij jaagt den menschen daardoor schrik aan, en geeft voortekenen: *τερπικέρανος, ἀστεροπητής, ἀργυρέρανος, ἐρέθουπος, εἰσβερέτης, κυκ.* 3) Hij regelt voorts der menschen lotgevallen, *ταμίης*; schenkt het goede en kwade naar willekeur, Il. 24, 527. Od. 6, 188. Echter is hij zelf ook aan het noodlot onderworpen, waardoor hij ook wel eens eenen mislag begaat. Hij is *stichter* der koninklijke waardigheid, beschermer der overheid, regelt de vergaderingen der menschen, Od. 2, 69. beschermt huis en haard, *ἐρκείος*, Od. 22, 335. beschut ook de vreemdelingen en smeekenden, *ξείλιος*, Od. 6, 207. 9, 270. *ἱετήσιος*, Od. 13, 213. 4) zijne zuster en gemalin is *Here*, welke zich zoo dikwijls tegen zijnen wil verzet, dat hij haar meermalen met tuchtigingen dreigt, en deselve ook ten uitvoer brongt, Il. 1, 565. Il. 15, 18. Niet zelden verwekt hij ook haren regtmatigen toorn, door echtbreuk, Il. 14, 317. De Griek toch dacht, bij de voorstelling, die hij zich van zijnen Oppergod en van de overige Godheden maakte, geenszins aan zedelijke volmaaktheid. 5) De gestalte en houding van *Zeus* is vol majesteit en eerbiedwekkend: door het knikken van zijn hoofd, waardoor de gansche Olympus beeft, geeft hij zijne goed- of afkeuring te kennen. De teekenen zijner magt zijn: de *bliksem* en de *aegis*, (*ἀνιόχος*). Als beschermgod der Pelasgi heet hij *Πελασγικός* en *Δωδωναίος*; dewijl hij te Dodone een orakel had, z. *Δωδώνη*. (afleiding onzeker; misschien verwant met *ζῆω*, en uit *Διός* van *ΔΙΣ*, misschien de bovenlucht.)

Ζεφύρη, ἡ, versta *πνοή*, de *westewind, koeltje uit het westen*, eigenl. femin. van *ζεφύρος*, Od. 7, 119. † (De eerste syllabe lang door de arsis).

Ζεφύρος, ὁ, 1) de *Zephyrus*, de *westewind*, een der vier hoofdwinden, door Hom. genoemd. Hij komt van den westelijken Ocean, Od. 4, 567, tegengestelde

Εὔρος, Od. 5, 332. Ook waait hij met den Boreas tegelijk uit Thracië, Il. 9, 5. en met den Notus vereenigd, in de vlakke van Troje, Il. 21, 335. Deze schijnbare tegenstrijdigheid wordt het waarschijnlijkst weggenomen, door aan te nemen, dat Hom. onder de hoofdwinden ook de tusschenwinden begrijpt. De Zephyrus is dikwijls ruw en hevig, Od. 5, 295. brengt sneeuw en regen, Od. 14, 458. doch zijne koelte kan ook zacht zijn, Od. 7, 119. en hij waait den zaligen in de Elysische velden frischheid toe, 2) Als persoonsverbeelding komt hij voor, Il. 23, 200. waar de overige Goden der winden bij hem een gastmaal houden. De Harpyië Podarge baart hem de paarden van Achilles, Il. 16, 150. Volgens Hesiod. is hij z. van Astraeus en Podarge.

ζέω, imperf. ep. *ζέε*, v. *ζει*, Il. 21, 365. aor. 1. *ζεσα*, ep. *σσ*. *zieden, koken, bruisen, kokend heet zijn*, van water, Il. 18, 349. Od. 10, 360. en *λέβης ζει*, de ketel kookt, Il. 21, 362.

Ζήθος, ó, z. van Zeus en Antiope, broeder van Amphion, gemaal van Aedon, Od. 11, 261. 19, 523. z. *Αἰθών*.

ζηλήμων, *ον* (*ζηλέω*), gen. *oros*, *ijverzuchtig, afgunstig, nijdig*, *θεοί*, Od. 5, 118. †

* *ζηλοσύνη*, *ή*, poët. v. *ζήλος*, 1) *ijver*, 2) *ijverzucht, nijd*, h. Ap. 100.

* *ζηλώω* (*ζηλώ*), fut. *ώσω*, aor. 3. sg. optat. *ζηλώσαι*, 1) *naijveren, navolgen*. 2) *naijverig zijn, benijden*, absol. h. Cer. 169.

(Ζήν), gen. *Ζηρός*, z. *Ζεύς*.

* *ζητέω*, poët. v. *ζητέω*, h. Ap. 215. h. Merc. 392. met acc.

ζητέω, fut. *ήσω*, *zoeken, opzoeken, opspreken, twā*, Il. 14, 258. † *βόας*, h. Merc. 22. *vragen, navragen*, naar iets, met acc. *γένος*, Batr. 25.

ζόφος, ó, *duisternis, donkerheid*, van daar 1) de *duisternis* der onderwereld. *Ἐρεβόσδε ὑπὸ ζόφος*, Od. 20, 356. het *rijk der schimmen* zelf, Il. 15, 191. Od. 11, 57. h. Cer. 338. 2) de donkere schaduwkant der aarde, de *avond, het westen, tegengestelde, ήώς*, Od. 10, 190. Od. 3, 375. 8, 29. *πρὸς ζόφον*, en in tegenstell. *πρὸς ήῶ τ' ήλιόν τε*, Od. 13, 241. Il. 12, 240. De opvatting: *middernacht* is onjuist. (verwant met *δνόφος, νέφος*.)

ζυγόδεσμον, τὸ (*δεσμός*), *de riem* van het juk, die van leder was en het juk aan den disselboom vasthechte; zoodat het

span niet aan de strengen, maar aan den disselboom trok, Il. 24, 270. † Het wordt genoemd: *εννεάπηχυ*, negen ellen lang, want het werd er driemaal omgewonden. Het diende tevens voor de strengen. (Bij Hom. neutr. later ook ó *ζυγόδεσμος*.)

ζυγόν, τὸ (*ζεύγνυμι*), ep. gen. sg. *ζυγόων*, Il. 24, 576. 1) het *juk*, een dwarshout aan den disselboom, aan welks twee kanten, twee houten ringen of jukken (*ζεύγλη*, ook soms *ζυγόν*) zich bevonden, in welke de halzen der trekkende dieren gestoken werden. In het midden, waar het op den disselboom vastgehecht was, was eene verhooging (*δυναλός*), Il. 5, 730. Od. 3, 486. en inzonderh. Il. 24, 268. ook wordt nog melding gemaakt van een *ζυγόν ἑππειον* of *ἑππω*, Il. 5, 799. 851. 2) de *brug* der viool, het dwarshout, dat de beide armen der *φόρμιγγ* vereenigde, waarin de pennetjes waren vastgemaakt, Il. 9, 187. h. Merc. 50. 2) *plur. de roeibanken*, de dwarsbalken in het ruim van het schip, welke beide boorden vereenigden, en de zitplaatsen voor de roeijers waren, Od. 9, 99. 13, 21. (de grondbeteekenis is: *verbinding*, een ligchaam dat twee andere met elkander verbindt.)

ζυγός, ó = *ζυγόν*, h. Cer. 217. in overdragt. zin: *last*.

ζωάγρια, τὰ (*ζῶος, ἀγρεύω*), *loon voor het redden en behouden van het leven*, eigenl. het geschenk, dat een gevangene aan zijnen overwinnaar voor zijn leven geeft: — *τίθειν*, dit reddingsloon betalen, Il. 18, 407. *ζωάγρια ἀπέλλειν τινι*, iem. dit loon verschuldigd zijn, d. i. hem het leven te danken hebben, Od. 8, 462.

ζωργέω (*ζῶος, ἀγρεύω*), 1) *levend vangen, het leven schenken*, met acc. (aan eenen krijgsgévangene); Il. 6, 46. 2) *in het leven behouden, doen herleven*, *θυμὸν*, Il. 5, 697.

ζωή, *ή* (*ζῶω*), 1) *leven*, 2) bij Hom. *overal levensonderhoud, vermogen*, even als *βίος*, * Od. 14, 96.

ζῶμα, τὸ (*ζώννυμι*), eigenl. *een breede band of gordel*, welke om de lendenen gedragen werd. Zoo de banden der worstelaars, *subligaculum*. Il. 23, 683. Bij de helden van Hom. sluit deze band, welke onder den *ζωστής* is, aan het harnas, en daar het aldus bijna een gedeelte daarvan uitmaakt, wordt een harnas ook *ζῶμα* genoemd, Il. 4, 187. Zoo verklaart het Aristarchus. Anders verstaan

er, volgens Eustath. onder, het *onderkleed*, *wambuis* der helden bij Hom. hetwelk door den gordel (ζωστήρ) samen- gebonden werd, Od. 14, 482.

ζώνη, ἡ (ζώννυμι), 1) *gordel* om het lijf, voornamelijk die der vrouwen, welke zij boven de heupen droegen, zoodat het gewaad golvend naar beneden hing, Il. 14, 181. Od. 5, 231. vandaar metaph. ζώνην λύειν, den gordel losmaken, Od. 11, 245. h. Ven. 165. 2) overdragt.: het gedeelte van het ligchaam, waar de gordel gedragen werd, tusschen de heupen en de korte ribben; onderlijf: tegengestelde, στένον; Ἀεὶ ζώνην ἔκλεος, Il. 2, 479. κατὰ ζώνην νύξο, Il. 11, 235. Anderen nemen het hier voor den gordel zelve, even als ζωστήρ, doch deze wordt vs. 236. duidelijk onderscheiden.

ζώννυμι, aor. 1. ἔζωσα, aor. med. ἐζωσάμην, iterat. impf. med. ζωννύσκετο, 1) *act. gorden, omgorden*, bijzonder ten strijde, Od. 18, 76. 11) med. 1) *zich omgorden* — ζωστήρι, Il. 10, 77. — ἔακσον περὶ μῆδεα, Od. 18, 67. absol. *zich aangorden, zich rusten*, ten strijde, Il. 11, 15. 2) met acc. ζώνην, χαλκῶν, den gordel, het zwaard aangorden, Il. 5, 857. 23, 130.

ζῶος, ἡ, ὄν. *levend*, ζῶον ἐλεῖν τινα, Il. 6, 50. ζῶς, ep. zeldzame vorm v. ζῶος (uit ζᾰός), Il. 5, 887. acc. ζῶν, Il. 16, 445.

ζωρός, ὄν (met ζῶος verwant), eigenl. *krachtig*: vandaar van den wijn: *overmengd, sterk*. ζωρότερον κέρατα, meng sterkeren wijn, d. i. meng er minder water bij, Il. 9, 203. †

ζῶς = ζῶος, w. m. z.

ζωστήρ, ἡρος, ὄ (ζώννυμι), 1) *gordel* der krijgslieden, die om het lijf, over de μητήρ en ζῶμα, tot beschutting van het onderlijf gegord werd, zoodat hij ook het onderste gedeelte van het harnas mede omvatte, Il. 4, 134. 11, 236. Hij was hoogstwaarschijnlijk van leder en bont gewerkt (παγαλός, φοίνικι φαεινός, Il. 7, 305. en met metalen platen belegd, Il. 11, 231. Hij werd met ringen of gespen vastgebonden, Il. 4, 132. 2) de *gordel* om het lijf, waarom het onderkleed (χατῶν) vastgebonden werd, Od. 14, 72.

ζωστήρον, τό, *gordel*, Od. 6, 38. †

ζῶω, ep. en ion. v. ζῶω, *leven*, met acc. ζῶειν ἀγαθόν βίον, een goed leven leiden, Od. 15, 491. dikwijls verbonden met ὀπᾰν φάος Ἑλλᾰω, Il. 18, 61. Hom. heeft overal, uitgezonderd ζῶντος, Il. 1, 88. den vorm ζῶω, uit verlenging van ζῶ ont-

staan, alleen in praes. en impf. ζῶω, ζῶεις, enz. part. ζῶντος, infin. ζῶειν, ζῶμεναι, ζῶμεν, impf. ἔζωον.

H.

H, de zevende letter van het Gr. alphabet, en vandaar het teeken der zevende rhapsodie.

ἦ, ep. ook ἦε, conjunct. duidt of eene *uitzondering*, of een *verschil* aan. 1) *uitzondering*, a) in disjunct. volzinnen: ἦ, of; ἦ, ἦ, of, geeft niet alleen, gelijk *aut*, eene noodwendige, maar ook gelijk *vel*, eene willekeurige uitzondering te kennen, Od. 14, 330. Il. 1, 138. δ) om de verhouding uit te drukken van hetgeen nog bij de tegenoverstaande leden van den zin gevoegd is, wordt er τὲ bijgevoegd: ἦτε, ἦτε = εἶτε, Il. 17, 42. c) ἦμιν, ἦδε, drukken niet meer de disjunctive, maar, gelijk τὲ, τὲ, de copulative betrekking uit, eigenl. *zoo wel, als*, Il. 5, 128. 2) in disjunctive vragen: of, of, a) in de directe vraag of dubbel: ἦ, ἦ, *utrum*, an (in dit geval wordt het eerste ἦ niet overgezet), of alleen, Od. 6, 120. Is er reeds eene vraag voorafgegaan, dan dient ἦ, an, om deze te bepalen, of *misschien*: ἦ ἴνα ὑβρον ἴδῃ; of misschien om te zien, Il. 1, 203. δ) in indirecte vragen, het zij enkel: of *misschien*, Od. 16, 138. of dubbel: ἦ, ἦ, of *wel, dan of*, Od. 1, 175. Het eerste ἦ ontbreekt ook wel, of men plaatst εἰ daarvoor. 11) *verschil; dan, quam*, 1) na eenen comparat. en na zulke woorden, die de beteekenis van eenen comparat. uitdrukken, zoo als ἄλλος, οὐδεὶς ἄλλος, na βούλομαι, Il. 1, 117. 2) het staat tusschen twee comparat. als twee eigenschappen in een voorwerp, met elkander vergeleken worden: πάντες κ' ἀρησάσθ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι, ἢ ἀφνεώτεροι χερσῶσιν, allen zouden liever snelvoetig dan rijk wenschen te zijn, Od. 1, 164. 3) ἦ staat soms na eenen comparat. bij den gen. van een pron. demonst. zoo dat men den volgenden zin als eene appositie van het pronom. kan beschouwen. (ἦ οὐ en ἦ οὐκ, moeten meest als ééne syllabe uitgesproken worden).

ἦ, adv. komt in dubbele beteek. voor, 1) in positive volzinnen dient het ter *bekrachtiging* en *verzekering*: waar-

lijk, *indedaad, voorwaar, gewis, zeker, in goeden ernst.* Het staat wel eens alleen, II. 1, 229. doch wordt meest door andere partikels versterkt: ἢ δὴ, *ja zeker*, II. 1, 518. ἢ μάλα, *ja gewis, zeker, gaarne*, II. 3, 204. Od. 16, 183. ἢ μάλα δὴ, *ja zeker toch*, II. 8, 102. Od. 1, 384. ἢ που, *zekerlijk toch, ἢ τε, gewis ook*, even zoo ἢ τοι, ἢ γε, als de bezwering tevens eenigen twijfel bevat, II. 3, 43. inzonderh. ἢ μὴν (μὲν, μάν), *voorwaar, voorzeker*, eene versterkte bevestiging, het meest bij den eed gebruikelijk, II. 2, 291. ook bij den infin. in de afhankelijke rede: καὶ μοι ὄμοσον, ἢ μὴν μοι — ἀρήξεν, dat gij mij indedaad *num*, waar het in onze taal niet overgebracht kan worden: hier bevat het ook eene *verzekering*, gewoonlijk in deze verbindingen: ἢ ἄρα δὴ, ἢ ἕα, ἢ ἕα νυ, ἢ νυ, ἢ νύ που. Zonder partikels staat het alleen dan, als de vragende zelf door eene dadelijk daarop volgende vraag, de eerste bij gissing beantwoordt, waar men het door *misschien* kan overzetten: τί με ταῦτα λιλᾶσαι ἠπεροπέυεις; ἢ πῆ με — ἄξειε, wilt gij mij misschien voeren, II. 3, 400. Od. 9, 405.

ἦ, 1) imperf. van εἶμι. 2) imperf. van ἦμι. ἦ, dat. fem. van het pronom. relativ. ὅς, ἦ, ὅ, bij Hom. gewoonl. als adv. versta: ὀδῆ of μεδί. 1) *waar, waarheen*, met voorafgaand τῆ, II. 13, 53. 2) *hoe, zoo als, op welke wijze*: ἦ θέμις ἐστί, zoo als het regt is, II. 2, 73. 9, 32. Volgens anderen heeft ἦ bij Hom. alleen eene plaatselijke beteekenis en op beide plaatsen moest ἦ θέμις ἐστί geschreven worden, Od. 9, 268. 24, 286. zie de nieuwere uitleggers.

ἦα, z. εἶμι.
ἦβαός, ἦ, ὄν, *klein, weinig, gering*, gewoonl. met negat.: οὐ ὅτι ἐνι φρένες οὐδ' ἦβαιαί, geen verstand is in hem, ook niet *weinig*, niet het minste, II. 14, 141. Od. 21, 288. Dikwijls het neutr. ἦβαιόν, als adverb. *weinig*, Od. 9, 462. en met negat. οὐδ' ἦβαιόν, II. 2, 380.

ἦβάω (ἦβη), aor. ἦβησα. 1) *manbaar zijn, in den bloei der jaren zijn, krachtvol zijn, volle mannenkracht bezitten.* ἀνὴρ μάλα ἦβῶν, een zeer krachtig man, II. 12, 382. vergel. II. 11, 670. 2) overdragt.: ἠμερίς ἦβῶσα, een weelderige wijnstok, Od. 5, 69. (Hom. heeft deels de zamengetrokk. vormen, deels de met

eene bijgevoegde ο: ἦβῶντα ἦβῶμι, — ἦβῶσα, dat anderen ἦβῶσα willen schrijven, is juist, want het is geene zamen-trekking, maar alleen eene voorgevoegde lange ω.

ἦβη, ἦ, *manbaarheid, mannelijke ouderdom*, welken men gewoonl. van 18 jaren af rekende; vandaar gewoonl. *jeugd, jeugdige ouderdom; het krachtvolste tijdperk van het menschelijk leven*, II. 24, 348. Od. 10, 279. ἦβη μέτρον ἰσθῆαι, de volle maat der jeugd bereiken, II. 11, 225. ἦβης ἄθος ἔχειν, II. 13, 484. in het algem. *jeugdige kracht, mannenkracht*, II. 23, 432. Od. 8, 181. h. 7, 9.

Ἥβη, ἦ, Hebe, d. van Zeus en Herc, gemalin van Hercules, Od. 11, 603. h. 14, 8. zij komt voor als de schenkster der Goden, II. 4, 2. als dienaress van Herc, II. 5, 722. later is zij de Godin der jeugd.

* ἦβητης, οὔ, ὅ (ἦβη), *de manbare jongeling*, κούροι ἦβηται, h. Merc. 56.

ἦβῶμι, }
ἦβῶμι, } z. ἦβῶ.
ἦβῶντο, }
ἦβῶσα, }
ἠγάασθε, z. ἄγαμαι.

ἠγαγον, ἠγαγομην, z. ἄγω.

ἠγάθεος, ἐη, εἶν (ἄγα, θεός), *zeer goddelijk, heilig*, bij v. n. van steden, landen en gergebten; in zoo verre men zich voorstelde, dat zij onder de bijzondere bescherming eener Godheid stonden, II. 6, 133. Od. 2, 308. (ἦ is eene poët. verlenging van α; volgens een ander v. ἀγαθός).

ἠγάσαστο, z. ἄγαμαι.

ἠγεμονεύω (ἠγεμών), 1) *vooraan gaan, geleiden*, τινί, voor iem. uit gaan, Od. 3, 386. en absol. II. 15, 46. h. Ap. 437. — ἕδον, den weg wijzen, Od. 6, 261. overdragt.: ἕδον ἕδατι, het water eenen loop asperken, II. 21, 258. 2) *aanvoeren, gebieden, opperhoofd zijn*, met gen. II. 2, 527. eens met dat. II. 2, 816. in deze beteek. gewoonlijk in de II.

ἠγεμών, ὄνος, ὅ, 1) *geleider, wegwijzer*, op eene reis, Od. 10, 505. 2) *aanvoerder, opperhoofd, veldheer*, II. 2, 365. ook ἀνὴρ ἠγεμών, II. 11, 746.

ἠγέομαι (ἄγω), dep. med. fut. ἠγήσομαι, aor. ἠγήσαμην, 1) *vooraan gaan, voeren, geleiden*, nu zonder cas. II. 9, 192. dan met dat. tegengestelde ἔπομαι, ook πρόσθεν ἠγείσθαι, II. 24, 96. ἠγέσσαν ἠγήσατο Ἴλιον

εἶσω, hij geleidde de schepen naar Ilium (van den wigchelaar Calchas), II. 1, 71. — ἔδον, iem. den weg voeren, d. i. toonen, Od. 10, 263. vandaar: ἡγεῖσθαι τινὰ πόλιν, iem. naar de stad voeren, Od. 6, 114. δάμον, Od. 7, 22. ongewoon is ἡμῖν ἡγασθῶ ἀρχημοῖο (de zanger), zal ons ten dans aanvoeren, d. i. ons voorspelen, Od. 23, 134. 2) vooral in de II.: voeren, aanvoeren, van het leger, α) met dat. waar het denkbeeld van vooraan gaan nog heerschende is, II. 12, 28. ἐπὶ στήλας, II. 2, 688. (anderen: ἐφηρήσατο σφιν στήλας, die de scharen voorop ging), νησῶν ἐς Τροίην, II. 16, 169. β) met gen. gelijk ἀρχεῖν, aanvoeren, gebieden, bevel voeren, II. 2, 567.

ἡγερέθομαι, ep. verlengd uit ἀγελομαι, alleen in 3 pl. praes. en impf. ἡγερέθονται en ἡγερέθοντο.

ἡγερέομαι, ep. voor ἀγελομαι, alleen infin. praes. ἡγερέσθαι, zich verzamelen, II. 10, 127. waarvoor sommigen naar Aristarch. ἡγερέθεσθαι willen lezen.

ἡγερέθεν, z. ἀγείρω.

ἡγῆλάζω (ep. nevenvorm van ἡγέομαι), voeren, leiden, met acc. τινὰ, Od. 17, 217. κακὸν μόρον ἡγῆλάζειν, een ongelukkig lot met zich voeren, d. i. ondervinden, doorstaan, * Od. 11, 617.

ἡγῆτωρ, ορος, ὁ (ἡγέομαι), geleider, ἀνείρων, bijv. n. van Hermes, h. Merc. 14. aanvoerder, veldheer, met μέδοντες verbonden, II. 2, 79.

ἡγοράσθε, } z. ἀγοράομαι.
ἡγορόωντο, }

ἡδὲ, conjunct. poët. en, verbindt even als καί, twee woorden; 1) soms gaat τὸ vooraf, II. 9, 99. ἡδὲ καί, en ook, dikwijls door een woord gescheiden, II. 5, 822. 2) volgt gewoonl. op ἡμὲν, z. ἦ.

ἡδεα, z. οἶδα, EIAΩ.

ἡδη, z. EIAΩ.

ἡδη (δη), adv. reeds, even. 1) van het onmiddellijk tegenwoordige: νῦν ἡδη of ἡδη νῦν, nu even, nu juist. Bij een praeterit. kan het door reeds; nu, juist, overgezet worden, hij een fut. door zoo, dadelijk. 2) van het voorledene: reeds, bereids, II. 1, 260. ἡδη ποτὲ πάρος, reeds eens te voren, II. 1, 453. 3) van onverwachte of reeds lang verwachte dingen: ἡδη νῦν, nu eindelijk dan, II. 1, 456.

ἡδομαι, dep. med. aor. ἡσάμην, zich verheugen, genoeggen scheppen, ἦσατο πῖνον, Od. 9, 353. †

ἡδος, εος, τὸ, genoeggen, vreugde, ge-

not: δαιτὰ, genoeggen van den maaltijd, II. 1, 575. ἡμέων ἡδος, ons vermaak, II. 11, 318. 2) voordeel, nut, alleen ep. τὸ μοι τῶν ἡδος, welk nut heb ik daarvan, II. 18, 80. Od. 24, 95.

* ἡδυγέλως, ωτος, ὁ, ἡ (γέλως), aangenaam, zoet lagchend, bijv. n. van Pan, h. 18, 37.

ἡδυεπής, ἐς (ἐπος), aangenaam sprekend, liefelijk sprekend, welsprekend, bijv. n. van Nestor, II. 1, 248. † zoet zingend, αἰδοῖς, Μοῦσαι, h. 20, 4. 32, 2.

* ἡδυμος, ον, poët. v. ἡδύς, zoet, aangenaam, bijv. n. des slaaps. h. Merc. 241. z. νηδυμος.

ἡδυποτος, ον (πῖνω), zoet, aangenaam om te drinken, οἶνος, * Od. 2, 340.

ἡδύς, εἷα, ὀ (verwant ἄδω, ἀνδάνω), eens met twee uitgangen: ἡδύς αὐτμή, Od. 12, 369. superl. ἡδιστος, Od. 13, 80.

1) aangenaam, zoet, liefelijk, van zinnelijke gewaarwordingen; van smaak: οἶνος, Od. 2, 350. van reuk: ὀδμή, Od. 9, 210. van gehoor: ἀρεθῆ, Od. 8, 64. verder: ἕπνος, κοῖνος, Od. 9, 809. in het algem. φίλον καὶ ἡδὺ ἐστὶ, II. 4, 17. Od. 24, 435. 2) overdragt. van het gemoed: vrolijk, opgeruimd. Dikwijls het neutr. ἡδύ, als adv. inzonderh. ἡδὺ γελᾶν, hartelijk lagchen, II. 2, 270.

ἡῆ, poët. v. ἦ, of.

ἦε, z. εἰμι.

ἦεیدن, ἦεδη, ἦεδης, z. EIAΩ.

ἦέλιος, ὁ, poët. in pl. v. ἦλιος (ἔλη), steeds in poët. vorm. de zon. Van derzelve opgang staat gewoonl. ἀνιέναι, eens ἀνορούειν, Od. 3, 1. en ἀνανεῖσθαι, Od. 10, 192. van den middagtijd, οὐρανὸν μέσον ἀμφιβαίνει, II. 8, 68. van den namiddag, μετενίστατο βουλευτόνδε, II. 16, 779. of ἄψ ἐπὶ γαίαν προτρέπεται, Od. 11, 18. van den ondergang: δῶα, ἐπιδῶα, καταδῶα en ἐμπύπτειν Ὠκεανῷ, zonnelicht, vandaar: φάος ἦελλω δῶα = leven, Od. 10, 498. 3) ter aanduiding der hemelstreken, van oosten en westen, Od. 1, 24. — πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελίων τε, in tegenstell. van ζόφος, naar het morgenlicht en de zon toe, is altijd het oosten en zuiden, daar de dichter slechts twee hemelstreken kent, de licht- en schaduwzijde, of het oosten en westen, II. 12, 239. Od. 9, 26. of. ζόφος.

Ἡέλιος, ὁ, poët. v. Ἥλιος (deze vorm eens, Od. 8, 271, h. 31, 1.), Helius, de God der zon, z. van Hyperion, Od. 12, 176. en van Euryphaëssa, h. 31. z. Ὑπερίων. Zijne gemalin is Perse en zijne

kinderen Aeëtes en Circe, Od. 10, 136. Hij verheft zich in het oosten uit den Oceaan, en zinkt des avonds weder in denzelfden. De nimf Neaera baarde hem Phaëthusa en Lampetië, die haars vaders kudden op Thrinacria bewaken, Od. 12, 132. Men zweert bij Helius, want hij hoort en ziet alles, Il. 3, 277. Hij verraadt aan Hephaestus den minnehandaal van Ares en Aphrodite, Od. 8, 271. Zijne paarden en zijn wagen worden eerst, h. Merc. 69. vermeld. Later, na Hom., werd Helius met Apollo vermengd.

ἦεν, z. εἶμι.

ἦπερ, z. ἦπερ.

ἦερα, z. ἀήρ.

ἠερόμαι, ep. verlengde vorm v. ἀερόμαι, 3 pl. ἠερόνται, hangen, zweven, fladderen, van kwasten, Il. 2, 449. van sprinkhanen, Il. 12, 21. overdragt.: ὀπλοτέρων φρένες ἠερόνται, de gemoederen der jonge lieden zweven heen en weder, zija onstandvastig, * Il. 3, 108.

ἦεσι, z. ἀήρ.

Ἡερίβουα, ἦ, ep. v. Ἐρεβουα, d. van Eurymachus, eenen zoon van Hermes, tweede gemalin van Aloeus, stiefmoeder van de Aloïden, Otus en Ephialtes. Uit haat jegens hare stiefmoeder verraadde zij aan Hermes de plaats, waar deze beiden Ares gevangen hielden, Il. 5, 389.

ἦεριος, ἦ, ion. en ep. voor ἀέριος (ἀήρ), in den morgennevel, in de vroegte, vroeg, Il. 1, 497. 557. 3, 7. Od. 9, 52. Men kan het ook van ἦρα, vroeg, afleiden.

ἠεροειδής, ἐς (εἶδος), gen. εὖς, ep. v. ἀεροειδής, hetgeen aan de verre, donkere lucht gelijk is, luchtvormig, nevelig, donker, bijv. n. der zee, wegens donker blaauwe nevelige kleur, Od. 2, 263. 4, 482. van grotten, Od. 12, 80. 13, 303. van eene ver afgelegene rots, Od. 12, 233. van het verre uitzigt van eenen man, die op eenen wachttoren zit, ὄσσοι ἠεροειδές ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν, zoo verre een man met zijne oogen de nevelachtige verte ziet, d. i. zoo verre hij in de blaauwe verte der zee kan zien, Il. 5, 770. Men vatte het op als een substant. de verklaring als adv. ἠεροειδής is onjuist, want het is niet van dezelfde beteekenis, als ἐν ἀέρι, zoo als de Schol. opgeven.

ἠερούεις, εἶσα, εν, ion. en ep. v. ἀερούεις (ἀήρ), nevelig, schemerend, donker, duit-

ter, bijv. n. van den Tartarus, Il. 8, 13. en van ζόφος, als onderwereld en schaduwzijde, Il. 12, 240. 15, 191. vandaar: ἠερόεντα κλέυδα, de donkere wegen des doods; Od. 20, 64.

ἠεροποιίτις, ὡς, ἦ (φοινῶ), in het donker gaande, in donker gehuld, bijv. n. der Eriunys, in zoo verre zij den dood en de onvoorzienne onheilen veroorzaakt, * Il. 9, 571.

ἠερόφωνος, ὠν (φωνή), door de lucht roepend, in de open lucht, helder, hard roepend, bijv. n. der heranten, Il. 18, 505. †

Ἡερίων, ὠνος, ὁ, 1) koning over het Placische Thebe in Cilicië, vader van Andromache en van Podes, Il. 6, 396. 17, 575. Achilles doodde hem met zeven zonen, bij de verovering van Thebe, Il. 6, 415. 23, 826. 2) een inwoner van Imbros, gastvriend van Priamus, die Lycaon uit de slavernij bevrijdde en naar Arisba zond, Il. 21, 40.

ἦην, z. εἶμι.

ἠηρ, ὁ, v. ἀήρ, van hetwelk de cas. obliqui ἠέρος, ἠέρι, ἠέρε gevormd worden.

ἠθεῖος, εἶη, εἶον (ἦθος), vertrouwd, lief, dierbaar, in de Il. gewoonl. als aanspraak en als subst. ἠθεῖα, waarde, Il. 6, 518. 10, 37. 22, 229. waar de jongere broeder den ouderen aanspreekt, met ἠθεῖη κεφαλῆ, waardste hoofd, d. i. vriend, spreekt Achilles de schim van Patroclus aan, Il. 23, 94. Eumaeus noemt ook Ulysses ἠθεῖος, Od. 14, 147. (de afleiding van θεῖος, oom, en θεῖος, goddelijk, is minder aannemelijk dan die van ἦθος).

ἦθος, εὖς, τὸ (ion. v. ἦθος), gewoon verblijf; vd. woonplaats, verblijf, alleen van dieren, bijv. n. van paarden: ἦθεα ἵππων, de gewone weiden, Il. 6, 511. van zwijnen: het gewone leger, Od. 14, 411.

ἦια, τὰ (εἶμι), 1) de mondbehoefte, die men op reis mede neemt, teerkost, levensmiddelen, in proza: ἐπέδια, Od. 2, 289. 410. 4, 363. 5, 266. 9, 212. 12, 239. in het algem.: σπῆις, levensonderhoud, ook van dieren: λύκων ἦια, voedsel der wolven, Il. 13, 103. 2) kaf, dolsters, anders ἀχυρα; zoo verklaren de grammatici: ἦιον θημιῶν καρφαλέων, Od. 5, 368. schoon het slechts metonymisch gebruikt is. (De grammatici leiden het af van εἶμι, impf. ἦιον, en verklaren het τὰ φερόμενα, wat men draagt (mondkost)

en wat zich ligt beweegt (kaf). De is gewoonlijk lang in de arsis, tweemaal kort, Od. 4, 463. 12, 329. en aan het einde van een vers moet zij met eene synizesis uitgesproken worden, Od. 5, 266. 9, 212. misschien ook Od. 5, 368. ἦμον.

ἦϊε, z. εἶμι.

ἦϊθεός, ὁ, ep. v. ἦθεός, de manbare, nog ongehuwde jongeling, παρθένος ἦϊθεός τε, Il. 18, 593. νύμφαι τ' ἦϊθεοι τε, Od. 11, 38.

ἦϊκτο, plusqf. v. εἶκα..

ἦϊξε, z. αἴσω.

ἦϊόεις, εσσα, εν (ἦϊών), met oevers voorzien, Il. 5, 36. † bijv. n. van den Scamander wegens zijne hooge oevers; volgens de gewone afleiding der Gramm. van ἦϊών, ονος, eigenl. ἦϊονόεις en door syncop. ἦϊόεις. Anderen leiden het af van ἦϊον, verw. met ελαμένη, laag grasland, en vertalen het *grazig, met grasland omgeven*.

ἦϊόν, z. εἶμι.

Ἡϊόνες, αἱ, een vlek in Argolis, in de omstreken van het voorgebergte Scylaeum, later de haven van Mycene, Il. 2, 561.

Ἡιονεύς, ἦος, ὁ, 1) een Griek, door Hector gedood, Il. 7, 11. 2) een Thraciër, vader van Rhesus, Il. 10, 435.

ἦϊός, ὁ, bijv. n. van Phoebus, van onzekere afleiding, Il. 15, 365. 20, 152. h. Ap. 120. waarschijnlijk de *ver trefsende*; volgens de Schol. voor ἦϊε van ἦϊμι, of meer juist van het stamw. εω, gelijk ἦϊος, ep. ἦϊος, even als ἦϊος en ἦέλιος. Aristarch. wilde ἦϊός schrijven. Volgens anderen van ἰάομαι, de *genezende* (doch Phoebus komt nooit voor als de God der geneeskunst), of van den uitroep ἦϊ, ἦϊ, waarmee men Apollo aanriep (de eerste sporen daarvan vindt men niet eerder dan h. Ap. 500). Anderen houden het voor eenen bijzonderen vorm van εἶς of ἦϊς.

ἦϊσαν, z. εἶμι.

ἦϊχθη, z. αἴσω.

ἦϊών, ὄνος, ἦ, ep. v. ἦών, Batr. 13. de *oever* der zee, *kust, strand*, Il. 2, 92. ἦϊόνες προύχουσαι, uitstekende, in zee loopende duinen, Od. 6, 138.

ἦϊα (ἀκί), adv. 1) *zwak, zacht, niet luid, stil*, ἦϊα ἀγορεύειν, Il. 3, 155. van eenen slag: *zacht, niet hard*, Il. 24, 508. Od. 18, 91. van den gang: *zacht, stil*, Od. 17, 254. van glans: ἦϊα σιλ-

βοτες ἐλαίω, van olie zacht glinsterend, Il. 18, 596. (volgens de oude Grammat. als vergelijking). 2) in het algem. *iets, een weinig*, ἦκ' ἐπ' ἀριστέρα, Il. 23, 336. en ἦκα παρακλίνειν κεφαλὴν, het hoofd een weinig ter zijde wenden, Od. 20, 301. (als stamvorm schijnt men ἀκην en als grondbeteek. *zwak*, te kunnen aannemen, terwijl het tevens den eigenlijken positivus van ἦσσω, ἦκιστος geeft, schoon men het hierover niet eens is).

ἦϊκα, z. ἦϊμι.

ἦϊκάχε, z. ἀκαχέω.

ἦϊέσατο, z. ἀέομαι.

ἦκιστος, ἔστη, ἔστον, ep. v. ἀκιστος (κεστός), ongeprikkeld, van eenen os, die den prikkel des drijvers nog niet gevoeld heeft, *ongetemd, wild*, *Il. 6, 94.

ἦκιστος, ἴστη, ἴστον (superl. van adv. ἦκα), alleen ἦκιστος ἦν ἐλαυνόμεν ἄρμα, hij was de *langzaamste* in het mennen van den wagen, Il. 23, 531. † Anderen schrijven ἦκιστος als superl. bij ἦσσω, de *geringste, de minstbedrevene*.

ἦκω, *komen; gekomen zijn*, altijd met het denkbeeld der volbrachte handeling: τηλέθειν, Il. 5, 478. εἰς Ἰθάκην, Od. 13, 325.

ἦλάκῦτα, τὰ (pl. van het ongebruik. ἦλάκατον), *de wol op het spinrokken, of de draden, welke van het spinrokken getrokken worden*, Od. 6, 53. vandaar: ἦλάκατα στροφῶν, draden afspinnen, Od. 6, 306. en στροφαλλέων, Od. 18, 325.

ἦλακῦτη, ἦ, eigenl. *duis, rijk*, dan in het algem. wat in zoodanigen vorm gemaakt is, het *spinrokken*, Il. 6, 491. Od. 1, 357. (misschien van ἦλάσκω, om-draaijen).

ἦλάκατον, τὸ, z. ἦλάκατα.

ἦλαύσα, z. ἐλαύνω.

ἦλασκάζω, poët. verlengde nevenvorm van ἦλάσκω, *omdwalen*, Il. 18, 281. Od. 9, 457.

ἦλάσκω (andere v. v. ἀλάομαι), poët. verlengd ἦλασκάζω. 1) *heen en weder zwerven, omdwalen, rondwalen*, van menschen, Il. 18, 281. van dieren: καθ' ἕλην, Il. 13, 104. in eenen zwerm om heen zwerven, Il. 2, 470. 2) act. met acc. *vermijden, ontwijken*, — ἐμὸν μένος, Od. 9, 457. als men niet ἦλασκάζει lezen moet.

ἦλᾶτο, z. ἀλάομαι.

ἦλδανε, z. ἀλδανω.

Ἡλεῖος, εἶη, εἶον, *Elisch*, het landschap Elis betreffend, οἱ Ἡλεῖοι, de Eleërs, bewoners van Elis, Il. 11, 671.

Ἡλέκτρον, ἡ, 1) d. van Oceanus en Tethys, gemalin van Thauomas, moeder van Iris en van de Harpyen, h. Cer. 418. 2) = Λαοδική, d. van Agamemnon.

Ἡλεκτρον, τὸ ἐν Ἡλεκτρος, ὁ, ἡ, electrum, hetzij barnsteen, hetzij een mengsel van goud, met nagenoeg een vijfde zilver. Zoo zoude men het kunnen opvatten, Od. 4; 73. waar het met goud, zilver en elpenbeen als sieraad der wanden opgenoemd wordt: doch, Od. 15, 460. 18, 296. (χρυσὸν ὄμον ἔχων μετὰ δ' Ἡλεκτροσιν ἔστρο) kan men beter eene gouden halsketen, met koralen van barnsteen versierd, er onder verstaan, Ep. 15, 10. Eustath. Od. 4, 73. spreekt van beide verklaringen; hij noemt het eerste μύρμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, Plin. IX, 65. noemt het een mengsel van drie deelen goud en één deel zilver. De nieuweren verschillen van gevoelen, daar de een zich voor barnsteen, de andere voor metaalmengsel verklaart (zonder twijfel afgeleid van Ἡλεκτρον).

Ἡλεκτρον, ὄρος, ὁ, de schijnende zon, als substant. Il. 6, 514. als adject. Ἡλεκτρον Ὑπερίων, de stralende, schitterende Hyperion, Il. 19, 398. h. Ap. 369. (misschien van denzelfden stam als Ἡλιος).

Ἡλός, ἡ, ὄν (Ἡλός), 1) verward, dwaas, φρένας Ἡλέ, verwaasde van verstand: onzinnige, Od. 2, 243. 2) act. verstand benemend, dwaas makend, οἶνος, Od. 14, 464. z. Ἡλός.

Ἡλήλυτο, z. ἔλαϊνω.

Ἡλιβάτος, ὄν, steil oprijzend, zeer hoog, dikwijls bij Hom. als bijv. n. van πέτρα, Il. 15, 273. Od. 9, 243. h. Merc. 404. en van boomen, h. Ven. 268. (welk vers echter waarschijnlijk onecht is). De afleiding is onzeker; de meest gewone is van Ἡλιος en βαίνω (App. ὑψηλή, ἐφ' ἣ ὁ Ἡλιος πρῶτον βάλλει of ἡς ὁ Ἡλιος μόνος ἐπιβαίνει), alleen door de zon betreden, waarop de zon den ganschen dag rust, enz. of volgens anderen van Ἡλός, verwant met αἰτείν, dus gelijk δόσβατος, ontoegankelijk, of van αἰτείν en βαίνω, in pl.-v. αἰτόβατος, waarop men ligt eenen mistred doet, z. Ἡλιόμηνος.

Ἡλιθα (ἄλις), adv. genoegzaam, toereikend, altijd met πολλή, Il. 11, 677. Od. 5, 483.

Ἡλικίη, ἡ (Ἡλιξ), in het algem. leeftijd, aetas, tijdperk des levens: de grijsheid, Il. 22, 519. voornamelijk echter: de krachtvolle leeftijd, van 18 tot 50

jaren, vooral die der jeugd, * Il. 16, 808.

Ἡλιξ, ἱκος, ὁ, ἡ, τὸ, in rijpen ouderdom, volwaassen; gelijk van ouderdom, evenen oud, van ossen, Od. 18, 373. † Ἡλιος, ὁ, z. Ἡέλιος.

Ἡλιος, ὁ, z. Ἡέλιος.
Ἡλιος, ἰδος, ἡ Elis, het westelijkste landschap in Peloponnesus, door Achaje, Arcadië, Messenië en de zee begrensd. De latere verdeeling in Κολλή, Πισῶτις en Τριφυλία, alsmede de st. Elis is Hom. nog onbekend. De heerschende stam waren de Epeërs, misschien van Pelasgische afkomst; het zuidelijk gedeelte behoorde tot het gebied van Nestor, waar Achaëers woonden, Il. 2, 615. 626. Od. 13, 275. Hom. heeft alleen den acc. Ἡλιδα, op de aangevoerde plaatsen: Ἡλιω, werd later van de stad gebruikt, welke eerst eenige eeuwen na Hom. gebouwd is.

Ἡλιτέ, z. αἰταίνω.
Ἡλιτομήνος, ὄν (αἰταίνω, μὴν), eigenl. de maand missend: ontijdig, te vroeg geboren, Il. 19, 118. †

Ἡλικήσε, z. ἐκίεω.
Ἡλος, ὁ, nagel, pinnetje; alleen als sieraad aan den sceptor, aan het zwaard en aan den beker: σκηπτρον χρυσοῖς Ἡλοῖς πεπαρμένον, met gouden nagels beslagen, Il. 1, 246. 11, 29.

Ἡλός, ἡ, ὄν (ἄλη), verdwaaald, verward, dwaas, ontzind, φρένας Ἡλέ, onzinnige, Il. 15, 128. † z. Ἡλός.

Ἡλυθον, z. ἔρχομαι.
Ἡλύσιον, πεδίον, τὸ, het Elysische veld, Od. 4, 583. eene schoone bevallige landstreek, aan den westelijken rand der aarde (dit toont de Zephyrus aan), bij den Oceanus, waar, gelijk op den Olympus zelven, nooit storm, regen of sneeuw-jagt woedt, maar eene eeuwige lente heerscht. In dit oord plaatst Homerus uitstekende helden en liévelingen der Goden, mits van Zeus zelven afstammende, zoo als Rhadamanthys, en laat hen daar, zonder den dood te ondergaan, lichamenlijk voortleven. Ook Menelaus valt dit ten deel, als schoon-zoon van Zeus, Od. 4, 570. Het is er dus nog verre af, dat bij Hom. de Elysische velden de plaats zijn, waar de deugdzaamen, na den dood, beloofd worden en een eeuwig geluk genieten, evenmin als hij eene algemeene strafplaats voor alle misdadigers kent. Of men dit oord als een eiland of als eene streek aan den Oee-

anus moet beschouwen, zegt Hom. nergens duidelijk; lateren spreken eerst van eilanden der gelukzaligen.

Ἡλφον, *z. ἀλφαινω.*

ἦλω, *z. ἀλλοκομα.*

ἠλώμην, *z. ἀλάομαι.*

Ἠλώνη, ἦ, st. der Perrhaebiërs in Thessalië (Phthiotis), aan den Eurotas, later *Λευωνή*, volgens Strabo, II. 2, 739.

ἦμα, *ατος, τό (ἦμι), het werpen, de worp: ἦμασιν ἄριστος, uitstekend in het werpen met de speer, II. 23, 891. †*

Ἡμαθίη, ἦ, Emathia, landstreek tusschen de rivieren Erigon en Axius, ten noorden van Piërië, II. 14, 226. h. Ap. 217. later een deel van Macedonië.

ἠμαθόεις, *εσσα, ειν (ἄμαθος), ion. v. ἀμαθεις, zandig, bijv. n. der st. Pylus, dewijl zij aan de kust lag, II. 2, 77. en nog op 14 andere plaatsen: Πύλος ἠμαθόεις. De afleiding van eene rivier Amathus is onwaarschijnlijk.*

ἦμαι (eigenl. perf. pass. van ἔω, ἔδω), impf. ἦμην. Bijzondere ion. vormen zijn: 3 pl. praes. *ἔσται* en ep. *εἴσται* v. *ἦνται* en 3 pl. impf. *ἔατο*, ep. *εἴατο* v. *ἦντο*, eigenl. *ik ben geplaatst, gelegd*, vd. 1) *zitten, liggen, vertoeven, met part. ὄνεσθων, II. 2, 255. Od. 4, 439. 2) ledig, stil zitten, met οἴη, II. 3, 134.*

ἦμαρ, *ατος, τό, poët. v. ἦμερα, de dag: — χειμέριον en ὀπωριών, de winterdag, herfstdag; — αἰαμον, μόρομον, de noodlottige dag = de dag des doods, II. 8, 72. — ἐλεύθερον, II. 6, 455. δούλιον, ἀναγκαιόν, de dag der slavernij, des dwangs, dikwijls de slavernij zelve, II. 6, 463. 16, 836. — ὀρφανικόν, de dag van ouderloosheid, waarop men wees wordt, II. 22, 490. νόστιμον, de dag der terugkomst, Od. 1, 9. — ἐπ' ἦματι, op den dag, dag aan dag, dagelijks, Od. 2, 284. 12, 105. op eenen dag, II. 10, 84. eenen dag lang, II. 19, 229.*

ἠμάτιος, *ἦ, ἰων (ἦμαρ), 1) den dag door, bij dag, Od. 2, 104. 2) elken dag, dagelijks, II. 9, 72.*

ἠμβροτον, *z. ἀμαρτάνω.*

ἦμις, *aeol. en ep. ἄμεις, gen. ἦμῶν, altijd van twee syllaben, ep. ἦμῶν, dat. ἦμιν, en naar gelang van de versmaat ἦμα of ἦμιν, met enclisis, Od. 11, 344. aeol. ἄμμι, ἄμμιν, acc. ἦμας, Od. 16, 372. aeol. en ep. ἄμμε, wῆ, pl. v. ἐγώ.*

ἦμῆν — ἦδὲ (ἦ), poët. v. καὶ — καὶ, niet alleen, — maar ook, *z. ἦ ἠμέρη, ἦ (ἦμαρ), de dag, II. 8, 541.*

dat zesmaal voorkomt Hom. verdeelt den dag in drie deelen: ἦως, μέσον ἦμαρ, δεσπῆ, II. 21, 111. cf. Od. 7, 288.

ἦμερίς, *ἶδος, ἦ, fem. van ἦμερος, tam, bijzonder van boomen; subst. de tamme, veredelde wijnstok, Od. 5, 69. †*

ἦμερος, *ον, getemd, tam, χην, Od. 15, 162. †*

ἦμέτερος, *ἔρη, ἐρῶν (ἦμεῖς), onze, het onze: ἐφ' ἡμέτερα, sc. δῶματα, véεσθαι, ten onzen, d. i. naar huis terugkeeren, II. 9, 619. Od. 15, 88. εἰς ἡμέτερον, sc. δῶμα, Od. 2, 55. ἦμέτερονδε, Od. 8, 39.*

ἦμι, eigenl. att. v. φημι, alleen 3 sg. impf. ἦ, *hij sprak*, altijd na eene aangehaalde redevoering; eens met subject. II. 6, 390.

ἦμι, *half, in samenstellingen.*

ἦμιδάης, *ἔς (δατω), half verbrand, ρης, II. 16, 294. †*

ἦμιθεός, *ον (θεός), halfgod, als adject. halfgoddelijk, ἦμιθεῶν γένος ἀνδρῶν, II. 12, 23. † h. 31, 19.*

ἦμιόνειος, *η, ὄν (ἦμιονος), tot den muilezel behoorende, daarop betrekking hebbende, — ἄμαξα, een wagen met muilezels bespannen, II. 24, 189. Od. 6, 72. ζυγὸν ἦμιόνειον, juk voor muilezels, II. 24, 268.*

ἦμιλονος, *ἦ, zelden ὄ (ἄνος), 1) muilezel, muildier, II. 17, 741. Zij zijn moeilijk te temmen, II. 23, 654. en men gebruikte dezelve vooral in bergachtige streken (vd. ὄρευσ, οὄρευσ), om vrachtwagens te trekken en veldarbeid te verrigten, II. 10, 352. Od. 8, 124. Onder de wilde muilezels in Paphlagonië, II. 2, 852. verstaan sommigen den woudezel, dschiggetai, van de Mongolische steppen, equus hemionus, Linn. 2) als adject.: βεῆφος ἦμιλονον, muilezel-veulen, II. 23, 266.*

ἦμιπέλεκνον, *τό (πέλεκυς), bijl met ééne scherpen kant, met ééne snede, * II. 23, 851. (x verdubbeld om de versmaat.)*

* ἦμιπνοός, *ον (πνώ), half ademend, halfdood, acc. zamengetr. ἦμιπνονον, Batr. 255.*

ἦμιπνος, *εἶα, υ (μέσος), half, ter helft; sg. alleen in neutr. τιμῆ βασιληίδος ἦμισυ, de helft der koninklijke waardigheid, II. 6, 193. ook in pl. ἦμιπνοες λαοί, II. 21, 7. Od. 3, 155.*

ἦμιτάλαντον, *τό (τάλαντον), half talent, — χρυσού, II. 23, 751. † als gewigt, z. τάλαντον.*

ἦμιτελής, *ἔς (τελέω), half voltooid, δόμος ἦμιτελής, een half voltooid, half ge-*

bouwd huis, II 2, 701. De eenvoudigste verklaring is deze: het huis, door den pas gehuwden Protesilaus, voor zich en voor zijne gemalin gebouwd, was nog niet gereed bij zijn spoedig vertrek naar Troje; want het was gewoon, na het huwelijk, eene nieuwe woning te bouwen. Eene andere uitlegging is volgens Etym. Magn. en Poseidonius bij Strab. *half verlaten*, dewijl het nog alleen door de vrouw bewoond werd. Nog anderen verstaan: *onvolkomen*, d. i. zonder kinderen liet hij het huis achter. Schol.

ἦμος (eigenl. = ἦμαρ), ep. adv. v. ὄρε, *ten tijde toen, toen, als, nadat*, van het voorledene: de volgende zin begint met ἦμος, dikwijls ook met δὴ τότε, δὴ τότε ἐπετα, Od. 17, 2. καὶ τότε. Het staat altijd met indic. gewoonl. met aor. zelden met impf. en plusqpf. II 8, 68.

ἦμῶ (μῶ), aor. ἦμῶσα, *knikken, zich neigen, zinken, ἦμῶσε κάρη*, het hoofd neigde zich, van eenen stervenden, II. 8, 308. van een paard: ἦμῶσε καρήσати. het neigde met den kop, II. 19, 405. van een korenveld: ἐπὶ τ' ἦμῶσε ἀσταχύνεσαι, het boog zich neder met de aren, II. 2, 148. ἐπὶ is adverb. (Anderen onjuist van den wind: ἐπημῶσε ἀσταχύνεσαι, hij valt op de aren, Hesychn.) overdragt.: van steden: *zinken, vallen, in een storten*, II. 2, 373.

ἦμων, ονος, ὁ (ἔημι), *werper, slingeraar, ἦμωνες ἄνδρες*, met speren werpende mannen, II. 23, 886. †

ἦν, conjunct. samengetrokken uit ἐάν, *indien, of*, ἦν staat ook bij Hom.: ἐάν, daarentegen, komt in verbindingen niet voor. Over de constructie, z. εἰ met ἄν. Het staat met den conj. II. 9, 692. Od. 5, 417. met optat. in de orat. obliq. Od. 13, 415.

ἦναίνετο, z. ἀναίνομαι.

ἦνεκα, ἦνεκαστο, z. φέρω.

ἦνεμός, εσσα, εν (ἄνεμος), *windig, luchtig, door den wind bewaaid, aan den wind blootgesteld*, bijv. n. van hooggelegene plaatsen, hooge bergen, steden, boomen, II. 2, 606. 22, 145. Od. 3, 172.

ἦντα, τῶ (ἔημι), *de teugels of leigels der ingespannen paard*, dikwijls met goud of zilver, waren, II. 5, 226. (sg. ἦντον is later en hebbend gebit.)

als, ten tijde, als, wanneer, met indic. praes. Od. 22, 198. †

Ἡμιονεύς, ἦος, ὁ, z. van Thebaeus, wagenmenner van Hector, II. 8, 120.

ἦνιοχεύς, ἦος, ὁ = ἦνιοχος, poët. * II. 5, 505.

ἦνιοχεύω (ἦνιοχος), *de teugels houden, de paarden sturen, mennen*, II. 11, 103. Od. 6, 319.

ἦνιοχος, ὁ (ἔχω), eigenl. de teugelhouder, *wagenmenner*, die de paarden stuurt op de strijdwagens (ἄρμα), bij Hom. staan altijd twee strijders; misschien links de *menner*, regts de *parabateris*, de held, die van den wagen afvecht, II. 23, 132. De wagenmenner heet ook ἦνιοχος θεράπων, de makker, die den wagen stuurt, II. 5, 580. Hij is even zoo wel een strijder van edele afkomst, zoo als Patroclus, de wagenmenner van Achilles, II. 16, 244. Zelfs de dapperste helden worden dikwijls ἦνιοχοι genoemd, zoo als Hector, II. 8, 89. cf. θεράπων.

ἦνιπᾶπε, z. ἐνιπᾶτω.

ἦνις, ιως, ἦ (ἦνος), acc. pl. ἦνις, v. ἦνις, II. 6, 94. *een jaar oud, boots*, II. 10, 292. Od. 3, 382. in acc. sg. ἦνις is lang gemaakt.

Ἡνοπίδης, ου, ὁ, z. van Enops = Satnius, II. 14, 444.

ἦνορέη, ἦ, ep. dat. ἦνορέηρι (ἄνηρ), *mannelijkheid, mannenkracht, sterkte, moed*, II. 6, 156. Od. 24, 509.

ἦνοψ, οπος, ὁ, ἦ (poët. v. ἄνοψ, v. ἄ, ἄψ), *hetgeen men wegens den glans niet aanzien kan: verblindend, schitterend, altijd ἦνοπι χαλκῶ*, II. 16, 408. Od. 10, 360.

Ἡνοψ, οπος, ὁ, 1) een Mysiër, vader van Satnius en Thestor, II. 14, 445. 16, 401. 2) vader van Clytomedes, een Aetoliër, II. 23, 634.

ἦντο, z. ἦμαι.

ἦνώγεα, ἦνώγει, z. ἀνώγα.

ἦξε, z. ἄγνυμι.

ἦοιός, η, ον (ἦώς), 1) van tijd: *op den vroegen morgen, matutinus*, des morgens vroeg; vandaar: ἦ ἦοιη, sc. ὦρα, de morgen, Od. 4, 447. 2) van de hemelstreek: *oostelijk, tegengestelde ἑσπεριός; ἦοιοι ἄνθρωποι*, de menschen in het oosten, oosterlingen, * Od. 8, 29.

ἦπαρ, ἄτος, τό, 1) de lever, II. 11, 579. ὅτι φέρες ἦπαρ ἔχουσιν, Od. 9, 301. 2) pl. ἦπατα, eene soort van spij, Batr. 37.

ἦπῆρε, z. ἀπαφισσω.

ἦπεδῦνός, ἦ, ὄν, *gebrekkelijk, zwak*, zoo wordt Hephaestus genoemd, Od. 8, 311. h. Ap. 316. en de dienaar van

Nestor, Π. 8, 104. dewijl hij niet snel rijdt. (De Ouden verklaren het door ἀσθενής, en leiden het af van ἀ en πέδον, niet vast staande; volgens anderen is het cene verlenging van ἥπιος.)

ἥπειρος, ἡ, het vaste land, in het algemeen als tegenovergestelde der zee, Od. 13, 114. doch voornamelijk duidt het in tegenoverst. der eilanden aan: 1) Acarnanië met Leucas, Π. 2, 635. Od. 24, 377. en volgens sommigen ook ἥπειρος μέλαινα, Od. 21, 109. (De Ouden verstonden hier gedeeltelijk Aestolië.) 2) Hellas of een gedeelte daarvan, h. Cer. 130. voornamelijk Attica, h. 6, 22. ook Od. 14, 97. 3) het latere Epirus, Od. 18, 84. (men leidt het af van ἄπειρος, sc. γῆ.)

ἥπειρ, poët. ἥπερ, dan zelfs, dan wel, Π. 1, 260. Od. 4, 819. z. πέρ.

ἥπεροπέδς, ἥπος, ὄ, Od. 11, 364. † en ἥπεροπευτής, οὐ, ὄ (ἥπεροπεύω), bedrieger, misleider, verleider, * Π. 3, 39. h. Merc. 282.

ἥπεροπέω fut. σω, bedriegen, misleiden, verleiden, door listige woorden verlokken, met acc. inzonderh. γυναίκας en φρένας γυναίξῃ, Π. 5, 349. Od. 15, 421. h. Merc. 577. ταῦτα ἥπεροπεύω, d. i. δὴ ταῦτα, Π. 3, 399. (misschien verwant met εἰπεῖν, ἥπύω.)

* ἥπηγής, οὐ, ὄ, lapper, naaijer, snijder, kleermaker, Batr. 189.

ἥπιόδωρος, ον (δῶρον), gaarne gevend, vriendelijk, goedaardig; μήτηρ, Π. 6, 251. †

ἥπιος, ἴη, ἰον, 1) zachtmoedig, goed-aardig, billijk, goedgunstig, τωῖ, jegens iem. Π. 8, 40. Od. 2, 47. ἥπια εἰδέναι τωῖ, jegens iem. vriendelijk gezind zijn, Π. 16, 73. Od. 13, 405. 2) act. verzachtend, lenigend, φάρμακα, Π. 4, 218. (misschien van ἔπος.)

ἥπου, nu ἦ που, of, dan wel, z. ἦ.

ἥπου, nu ἦ που, zeker wel, z. ἦ.

ἥπύα, ὄ, ep. v. ἥπύτης (ἥπύω), de luidschreeuwer; ἥπύα κήρουξ, de luidroepende heraut, Π. 7, 384. †

Ἡπυτιδής, ον, ὄ, z. van Epytus = Periphas, een Trojaan, Π. 17, 324.

ἥπύω (met εἰπεῖν verwant), 1) roepen, luid roepen, aanroepen, τωῖ, Od. 9, 399. 2) intransit. van den wind: ruischen, Π. 14, 399. van de hier: klinken, Od. 17, 271. (v in praes. willekeurig.)

* ἥρ, poët. v. ἔαρ, de lente, het voorjaar, in gen. ἥρος ἀεζομένου, h. Cer. 456. z. ἔαρ.

ἥρα, eens in Hom. ἥρα φέρειν τωῖ, Π. 14, 132. en driemaal in tmesis: ἥρα ἐπιφέρειν τωῖ, Od. 3, 164. 16, 375. 18, 56. zoo leze men ook: μητρὶ ἐπὶ ἥρα φέρων, Π. 1, 572, 578. iem. genoeg doen, inschikkelijkheid bewijzen, toegevend zijn, inwilligen, θυμῷ ἥρα φέροντες, de neiging inwilligen, volgen, van hen, die uit liefde voor het leven, zich uit den slag verwijderen, Π. 14, 132. De andere verklaring: inschikkelijk jegens kunnen toorn, met terugzigt op Agamemnon, vs. 49. schijnt te gezocht. Men neme de tmesis van ἐπιφέρειν, niet van ἐπίηρα aan, schoon men ἐπὶ ook als adverb. nog dauw bij kan uitleggen. Herodian. houdt ἥρα voor acc. sg. van een ongebruik. woord, ἥρ = χάρις, aan; Aristarch. voor acc. pl. van een adject. ἥρος, z. ἐπίηρα. (Stamw. ἔραμαι, of misschien ook ἄρω.)

Ἡρακλῆϊδής, αο, ὄ, z. van Hercules = Tlepolemus, Π. 2, 653. = Thessalus, Π. 2, 679.

Ἡρακλῆης, ion. en ep. v. Ἡρακλῆς, gen. ἥρος, Hercules, z. van Zeus en Alcmena, Π. 24, 324. Zijne geboorte werd door Here vertraagd en die van Eurystheus bespoedigd, toen Zeus aan Hercules de heerschappij over Eurystheus toezende, Π. 19, 28—125. Van zijne beroemde twaalf werken, hem door Eurystheus opgelegd, noemt Hom. het bevel, den hond van Hades uit de onderwereld te halen, Π. 8, 362. Toen Laomedon hem het bedongen loon voor de bevrijding van Hesione, zijne dochter, weigerde, Π. 20, 145, veroverde Hercules Troje, en doodde Laomedon met deszelfs zonen; Π. 5, 642. Op de terugvaart wierp Here hem door eenen storm op het eiland Cos, Π. 14, 250. Om zich op Neleus te wreken, die hem de reiniging van den moord, aan Iphitus begaan, geweigerd had, veroverde hij Pylos, doodde den koning met deszelfs zonen, behalve Nestor, Π. 11, 689. en wonde toen Hades zelve, Π. 5, 395. Over zijnen dood, z. Π. 18, 117. Ulysses ontmoet in de onderwereld zijne schim, Od. 11, 601. terwijl hij zelf, met Hebe gehuwd, onder de onsterfelijke Goden leeft, Od. 11, 608. Van zijne gemalinnen wordt Megara gemeld, Od. 11, 269. en van zijne zonen, Thessalus, Π. 2, 679. en Tlepolemus, Π. 2, 658.

Ἡρακλῆϊος, εἴη, εἶον, ep. v. Ἡρακλῆϊος.

Hercules *betreffend*, alleen in fem. βῆ
Ἡρακλῆειν, II. 2, 658.

Ἡραρε, z. ἀραρακω.

Ἡρατο, z. αἶρω.

Ἡρατο, z. ἀράομαι.

Ἡρα, ἦ, ion. en ep. v. Ἡρα, d. van Cronus en Rhea, zuster en gemalin van Zeus, II. 4, 58. II. 16, 432. de koningin des hemels en de eerste der Godinnen. Zij werd in het huis van Oceanus opgevoed, toen Zeus Cronus in den Tartarus wierp, II. 14, 202. Zij is trotsch, heerschzuchtig en listig van karakter; dikwijls bedriegt zij haren gemaal, II. 14, 153. schoon zij daarvoor ook zijnen toorn ondervindt, II. 1, 588. 15, 13. seqq. Zij is de vijandin der Trojanen en brengt het Grieksche leger tegen hen bijeen, II. 4, 26. 8, 208. dewijl zij meent door de Trojanen verwaarloosd te zijn. Met Poseidon en Athene vereenigd, helpt zij de Grieken, II. 20, 33. en gelast Hephaestus, den riviergod Xanthus in deszelfs oevers terug te drijven, toen deze Achilles vervolgde, II. 21, 342. Uit de andere mythen wordt verhaald, dat zij de geboorte van Eurystheus bespoedigde, en die van Hercules vertraagde, II. 19, 97. dat zij Hercules zelven op de terugkomst van Troje op Cos wierp, II. 14, 250. en door hem bij Pylos gewond werd, II. 5, 392. Zij baarde bij Zeus, Hebe, Ilithyia, Ares en Hephaestus. Hare lievelingsoorden zijn Argos, Mycene, Sparta, II. 4, 51.

Ἡρήρει, z. ἀραρακω.

Ἡρηριστο, z. ἐρεῖδω.

Ἡρι, adverb. *vroeg, vroegtijdig, des morgens*, μάλ' Ἡρι of Ἡρι μάλ', zeer vroeg, II. 9, 360. Od. 19, 320. (eigenl. dat. v. ἦρε, zamengetrokk. uit ἔαρ, of van δῆρε, ἦρε.)

Ἡριγένεια, ἦ (γίγνομαι, ἦρι), 1) de *vroeggeborene*, vroegtijdig in den morgen uitgaande, of met terugzigt op ἄηρε, uit den morgennevel, uit de schemering voortgebracht, bijv. n. van Eos (eenigen verklaren het act. *den morgen voortbrengend*), II. 1, 477. 2) als nom. propr. de *Godin des dageraads*, Od. 22, 197. 23, 347.

*Ἡριδῶνος, ὁ, de Eridanus, fabelachtige rivier, in de oudste aardrijkskunde, welke in het noordwesten van de Rhipaëische bergen komt en zich eerst in

den Oceanus ontlast, Hesiod. Theog. 338. Batr. 20. De meesten der Ouden verstaan onder denzelfden den Padus, anderen den Rhodanus of Rhenus.

Ἡρίκε, z. ἐρεκω.

Ἡρίον, τὸ (misschien van ἔρα), *grafheuvel*, II. 23, 126. †

Ἡρίκε, z. ἐρεκω.

Ἡρίγε, z. ἐρεῖγομαι.

Ἡρίω, z. ἀράομαι.

Ἡρωήσαν, z. ἐρωέω.

ἦρας, ὁ, gen. ἦραως, dat. ἦραϊ, ep. ἦρα, acc. ἦρα, ep. ἦρα. In plaats van den gen. ἦραως, met korte ω, Od. 6, 303. willen eenigen ἦρας lezen, en voor ἦρα' als acc. moet men ἦρα zonder apostroph. schrijven, II. 6, 63. Od. 11, 520. 1) *de held, de edele*, inzonderh. worden de koningen en vorsten, de aanvoerders en hunne medgezellen aldus genoemd, doch ook alle strijders, vooral bij het aanspreken: ἀνδρες ἦραως, ἦραως Λατῶν, ἦραως Ἀχαιοί, II. 2, 110. Od. 1, 101. in het algem. allen, welke door sterkte, moed, schrantheid en bedrevenheid in eenige kunst uitmunten; ieder *vrij man, een man van eer*, Od. 8, 483. 7, 44. 2) een halfgod, een geslacht in het midden tusschen de Goden en de menschen, dat van vaders of moeders zijde van eenen God afstamt; de eerste sporen daarvan, II. 12, 23.

ἦρατο, z. ἦδομαι.

ἦσειν, z. ἦμι.

ἦσθα, z. εἶμι.

ἦσκεν, z. ἀσκέω.

ἦσο, z. ἦμαι.

ἦσσων, ἦσσον, gen. ονος, *geringer, minder*; vooral in krachten, *zwakker, minder*, II. 16, 722. Het neutr. als adv. ἦσσον, *minder*, Od. 15, 365. (in de grammat. onregel. comparat. van κακός; volgens het stamw. behoort het bij ἦκα.)

ἦσταί, z. ἦμαι.

ἦστην, z. εἶμι.

ἦσυχῆ, ἦ, *rust, vrede, tevredenheid*, Od. 18, 22. † h. Merc. 438.

ἦσχυμένος, z. αἰσχύνω.

ἦτε, door het aangehechte τὸ wordt de verhouding van den bijgevoegden volzin dubbel bepaald: vd. bijna = εἶτε; ἦτε, ἦτε, *het zij, of*, II. 17, 42. of eens, II. 9, 148. z. ἦ.

ἦτε, of ἦ τε, z. ἦ.

Ἡτιάασθε
Ἡτιώντο | z. αἰτιάομαι.

Ἡτοι, ep. (waarschijnl. uit ἦ en τοί), conj. *trouwens, voorwaar, doch*, beteekent oorspronkelijk. 1) eene *verzekering*, en staat daarom dikwijls met μὲν, en met een daarop volgend tegenstellend δὲ ἀλλὰ: *trouwens, gewis, allezins, waarlijk, indedaad*, Il. 7, 451. vooral na eenen vocat., Od. 4, 78. 2) ook staat het soms alleen, even als μὲν, in den aanvang van den zin, waar men het dikwijls door *nu* kan overzetten, Il. 1, 68. Od. 15, 6. of het staat, gelijk μὴν, vooraan in de tegenstelling van iederen voorgaanden zin: *doch, wel is waar*, inzonderh. ἀλλ' ἦτοι, *maar toch*, Il. 1, 211. Od. 15, 486. 3) het staat in eenen bevestigenden zin ook achter conjunct. waarmede tweede stellingen aanvangen: ὡς ἦτοι, ὄφρ' ἦτοι, Od. 3, 419. Als verzekerende partikel wordt het ook ἦτοι, ἦτοι geschreven, Il. 6, 56. ἦτορ, ὄρος, τὸ, 1) het *hart*, als deel van het menschelijk ligchaam, Il. 22, 452. (over Il. 15, 252. z. αἴω.) en in verdere beteekenis = στήθος, Il. 2, 490. 2) overdragt.: a) *levenskracht, leven*, waarvan het kloppen van het hart bewijs geeft, Il. 5, 250. b) *hart, gemoed*, als zetel der aandoeningen, driften, wenschen en neigingen, Il. 3, 31. 8, 437. ook *ziel, geest*, als denkvermogen, Il. 1, 188. (misschien van ἀημι, ademen, gelijk animus.)

Ἡγένειος, on, z. εὐγένειος.

Ἡγενής, ἔξ, z. εὐγενής.

Ἡῖδα, z. αὐδαίω.

* Ἡῖζωνος, on, ep. v. εὖζωνος, fragm. 54.

* Ἡῖθέμεθλος, on, z. εὐθέμεθλος.

Ἡῖκομος, on, z. εὖκομος.

Ἡῖς, ἦῖ, z. εἶς.

Ἡῖσε, z. αἰώω.

Ἡῖτε, ep. part. 1) *gelijk, even als*, bij alleen staande woorden, Il. 1, 359. ook na eenen comparat. in pl. van ἦ, Il. 4, 277. Od. 16, 216. waar echter ook ἦ τε gelezen wordt. 2) in de beteekenis van ὡς ὅτε, *even als wanneer*, met indicat. Il. 2, 87. met conjunct. Il. 17, 547. (Ἡῖτε is misschien ontstaan uit ἦ εἶτε; eens staat εἶτε voor Ἡῖτε, Il. 3, 10.)

Ἡφαίστος, ὁ, Hephaestus, *Vulcanus*, z. van Zeus en Here, Il. 1, 577. God van het vuur en van de kunsten, waarbij het vuur noodig is, vooral van het bewerken der metalen. Hij is met zijne zuster Athene, de uitvinder en leermeester

van alle kunsten, van welke Hom. gewag maakt. Dadelijk bij de geboorte was hij hatelijk van gestalte, zwak en lam (ἰπεδανός, χωλός, ἀμφογυής), daarom wierp zijne moeder hem van den Olympus; twee zeegodinnen, Thetis en Eurynome, namen hem toen op, en negen jaren lang bleef hij bij haar, Il. 18, 395. Toen hij eens zijne moeder bijstaan wilde tegen Zeus, werd hij van den Olympus op het eiland Lemnos geworpen, en aldaar door de Sintiers liefderijk opgenomen, Il. 1, 590. Zijne gemalin is, Il. 18, 383. Charis; doch Od. 8, 267. Aphrodite, wier ontrouw, vs. 368. vermeld wordt. Op het verzoek van Thetis vervaardigt hij nieuwe wapenen voor Achilles; beschrijving zijner werkplaats op den Olympus en van de bewerking der metalen, Il. 18, 468. z. Zijne gewone verblijfplaats is de Olympus; zijn lievelingsoord op aarde, Lemnos, Od. 8, 283. Zijne beroemdste kunstwerken zijn: 1) de wapenen van Achilles, vooral het schild, waarop de hemel en de aarde, benevens de voornaamste toooneelen uit het menschelijk leven afgebeeld waren, Il. 18, 478. 2) het net, waarin hij Ares en Aphrodite verstrikte, Od. 8, 274. 3) de koperen woningen der Goden, Il. 1, 606. 4) de schepter en de aegis van Zeus, Il. 2, 101. 15, 309. Hom. noemt het vuur dikwijls: φλόξ Ἡφαίστου, Il. 9, 468. 11) als appellat. voor *vuur*, Il. 2, 426.

Ἡφι, ep. v. ἦ, Il. 22, 107.

* Ἡχέω (ἦχη), aor. 1. ἦχῃσα, intransit. *klinken, weergalmen*, h. Cer. 38.

ἦχη, ἦ, *klank, galm, geruisch, gedruisch*, van eene volksmenigte, Il. 2, 209. Od. 3, 150. van den strijd, Il. 8, 159. van den wind, Il. 16, 769.

ἦχηεις, εσσα, εν (ἦχη), *klinkend, weergalmend, ruischend*, van de zee, Il. 1, 157. δάματα, Od. 4, 72.

ἦχθετο, z. ἔχθομαι.

ἦχι, ep. v. ἦ, adv. *waar*, Il. 1, 605. (niet ἦχι.)

* ἦχῶ, ος, ἦ, *galm, klank; weerklink, echo*, h. 18, 21.

ἦῶθεν (ἦως), adverb. 1) *van den morgen af, van vroeg af; morgen vroeg*, Il. 7, 372. 2) *des morgens*, met het kriecken van den dag, Il. 18, 136. Od. 1, 372.

ἦῶδι (ἦως), adverb. *des morgens*, steeds ἦῶδι πρὸς, voor het daglicht, Il. 11, 50. Od. 6, 36.

* ἠῶς, ἡ, ὀν (ἠῶς), *des morgens, vroeg*, h. Merc. 17.

ἠῶς, gen. ἠῶς, dat. ἠῶι, acc. ἠῶ, 1) *het morgenrood*, II. 9, 618. Od. 6, 48. 2) *de tijd van het morgenrood, de morgen, ochtend, dageraad*, acc. ἠῶ, den morgen door, Od. 2, 434. gen. ἠῶς, des morgens, des ochtends (van den volgende dag), II. 8, 470 3.) *het opgaande daglicht, dageraad*, II. 8, 1. Volgens Eustath. en anderen ook *het daglicht zelf, de geheele dag*, II. 13, 794. Od. 19, 571. bijv. ὅτε δὴ τρέτων ἡμαρ ἑπιπλόκαμος τέλεθ ἠῶς, toen echter Eos den derden dag tot stand bragt, aanbragt (niet: ten einde bragt), Od. 5, 390. 9, 76. daarom worden ook de dagen naar het morgenrood geteld, II. 1, 493. Od. 19, 192. 4) als hemelstreek: *oosten*, in πρὸς ἠῶ τ' ἡλίαν τε, x. ἠέλιος. (van ἄνω, ἄνω, eigenl. de morgenlucht.)

Ἡῶς, ἡ, als Nom. pr. *Aurora*, de Godin van het morgenrood, of van den dageraad. Zij is volgens h. 31. d. van Hyperion en Euryphaëssa, (volgens Hesiod. van Thia) de echtgenoot van Tithonus, en moeder van Memnon, II. 11, 1. Od. 4, 188. h. Ven. 219. Zij roofde Orion en Clitus, wegens hunne schoonheid, Od. 5, 121. 15, 250. en heeft als Godin, in het westen hare woning, misschien dewijl ook des avonds een, met het morgenrood overeenkomstig, verschijnsel plaats grijpt. Eos verheft zich des morgens uit het bed van haren gemaal, om het licht te brengen, II. 11, 1. of volgens, II. 19, 1, 2. Od. 22, 197. uit den vloed van Oceanus; de glansrijke morgenster gaat haar vooruit, II. 23, 226. Zij verspreidt haar licht over de gansche aarde en rijdt met een tweespan, Od. 23, 246. Van haren ondergang spreekt de dichter niet.

Θ.

Θ, de achtste letter van het Gr. alfabet; daarom het teeken der achtste rhapsodie.

Θάσσω, ep. v. θάσσω, *zitten*, II. 9, 194. Od. 3, 336. h. Merc. 172. alleen in praes. en imperf. (stamw. θάω of θέω, cf. τιθῆμι.)

Θαίρεθς, ὁ, de *harre* der deur, waarin

de deur hing en welke aan de deur zelf, niet aan den post der deur, gelijk bij ons, vastgemaakt was, II. 12, 459. †

Θαλάμη, ἡ, *verblijf, leger, hol, schuilhoek*, van een dier, Od. 5, 432. †

Θαλάμηπόλος, ὁ, ἡ (πολέμααι), die in het slaapvertrek dienaar is: *fem. kamerdienares*, * Od. 7, 8.

Θάλαμος, ὁ, elk vertrek of kamer, die in het binnenste van het huis gelegen is, 1) *de slaapkamer*, het *slaapvertrek*, van echtgenooten, II. 3, 423. 6, 243. seqq. *de bruidskamer*, II. 18, 492. 2) *de woonkamer* der huisvrouw, welke in het binnenste des huizes was, II. 3, 125. Od. 4, 121. ook elk ander *woonvertrek, kamer*, binnen in huis, II. 24, 317. 3) *de voorraadkamer*, waarin kleederen, wapenen en mondbehoefden, bewaard werden, II. 6, 288. en volgens Od. 2, 337. schijnt het een diepar liggend gewelf geweest te zijn, cf. Od. 15, 99. (misschien van θάλπω.)

Θάλασσα, ἡ (misschien van ἔλις), *de zee*, en wel de binnen- of Middellandsche zee, in tegenstell. van den Oceanus, Od. 12, 1, 2.

Θαλάσσιος, ὀν (θάλασσα), *tot de zee behoorend, de zee betreffend*, θαλάσσια ἔργα, *scheepvaart*, II. 2, 614. *vischvangst*, Od. 5, 67.

Θάλλει, τὰ (θαλῆς), *bloeiend geluk, levensgenot, overvloed van alle gemak, res floridae*, θαλλῶν ἐμπλησάμενος κίη, II. 22, 504. † cf. θάλλει.

Θαλέθω, andere poët. vorm van θάλλω, 1) *bloeiend*, Od. 23, 191. overdragt.: van menschen: *in den bloei der jaren zijn*, Od. 6, 63. 2) *ergens van bloeien, opgevuld, opgezwollen zijn*, met dat. ἀλοιφή, van vet, II. 9, 467.

Θάλλει, ἡ, *adject. alleen in fem. gebruikel.* als bijv. n. van θαλς, II. 7, 475. Od. 3, 420. een *bloeiend*, d. i. een rijk, overvloedig *gastmaal*. De oude Grammatici leiden het verkeerd van θάλλειος af: het is veeleer fem. van een ongebruikel. *adject. θαλς*, ep. nevenvorm van θήλυς, waar toe ook τὰ θάλλεια behoort.

Θάλλει, ἡ, Thalia, d. van Nereus en Doris, II. 18, 39.

Θάλλεος, ἡ, ὀν (θάλλω), 1) *bloeiend, groeiend; vd. frisch, krachtvol, levendig, vrolijk*; alleen in overdragt.: *beteekenis*, — αἰτητοί, πάσις, γάμος, *bloeiend huwelijck*, d. i. in den bloei der jeugd, Od. 6, 66. — μηρῶ, *krachtvolle lendenen*,

II. 15, 113. — *χαίτη*, de volle manen, II. 17, 439. *φωνή*, de levendige, krachtvolle stem, II. 17, 696. Od. 4, 704. 2) *overvloedig, menigvuldig*; — *δάκρυ*, de overvloedige tranen, II. 2, 266. — *ροός*, onophoudelijk weegeklag, Od. 10, 457.

Θαλίη, ἡ (θάλλω), eigenl. de *bloei*; overdragt.: *bloeiend geluk, overvloed, levensvreugde*: ἐν πολλῇ θάλλῃ, in vollen overvloed, II. 9, 143. pl. Od. 11, 603.

Θαλλός, ὁ (θάλλω), *tak-, spruit, loot*, Od. 17, 224. †

θάλλω, alleen h. Cer. 403. ep. *θρήνω*, Od. 5, 73. aor. 2. *θάλον*, ep. *θάλον*, h. 18, 33. perf. 2. *τέθρα*, part. *τεθρῶς*, fem. *τεθαλίᾱ* (ep. v. *τεθρήλιᾱ*), wegens de versmaat), plusqpf. *τεθήλει*, 1) *bloeijen, groen zijn*: van de aarde — ἀθρεῖ, h. Cer. 403. met gen. *ἰου*, Od. 5, 73. 2) *overvloed hebben, vervuld zijn*, met dat. *σταφυλῆσαν* (van den wijnstok), Od. 5, 69. *φυλλοῖσι*, Od. 12, 103. overdragt.: *άλοιφῇ*, II. 9, 208. Het part. dikwijls absol. *bloeiend, weelderig, overvloedig, άλωῇ, εἰλαπίνῃ*, Od. passim.

θάλος, εὖς, τὸ, *spruit, loot, tak*, overdragt.: van menschen, II. 22, 87. *λευσόντων τούονδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεύσαν*, als zij zien, dat zulk eene bloeiende spruit ten reidans gaat, (van een schoon meisje), Od. 6, 157. Men merke op, dat het particip. zich hier rigt naar het genus, dat er onder verstaan wordt (*κατὰ σύνεσιν*), h. Ven. 279.

θαλπιάω (θάλλω), *warm worden, warm zijn*, Od. 19, 319. †

θάλλιος, ὁ, z. van Eurytus; kleinz. van Actor, aanvoerder der Epeërs voor Troje, II. 2, 620.

θάλλω, alleen praes. *warm maken, verwarmen*, met acc. *στάτας τροχόν*, Od. 21, 179. *τόξον*, den boog door bestrijking met vet over het vuur lenig maken, *Od. 21, 246.

θαλπώσῃ, ἡ (θάλλω), eigenl. *verwarring*; overdragt.: *verkwikking, geruststelling, troost, vreugde*, II. 6, 412. Od. 1, 167.

θάλύσια, τὰ, versta *ἱερά* (θάλλω), *oogstoffer*, offer van de eerstelingen der veldvruchten, hetwelk den Goden aangeboden werd, II. 9, 534. Op deze plaats moest het aan Artemis gebragt worden: later offerde men dit alleen aan Demeter.

Θαλυσιδής, οὐ, ὁ, z. van Thalysius = Echepolus, II. 4, 458.

θάμᾱ (ἄμα), adv. altoos van tijd: *dik-*

wijls, bestendig, veelvuldig, II. 16, 207. *θάμᾱ θρῦσοκοντες διατολ*, II. 15, 470. ook van tijd, want de zin is: de nieuwe pees zoude de pijlen, die hij snel na elkan- deren wilde afschieten, nithouden.

* *θαμβάινω*, andere lezing *θαυμάινω*, poët. nevenv. van *θαμβέω*, *zich verbazen, verwonderen*, met acc. *είδος*, h. Ven. 84. h. Merc. 407.

θαμβέω (θάμβος), aor. *ἔθαμβησα*, ep. *θάμβησα*, 1) *zich verwonderen, verbazen, ontzetten*, absol. II. 1, 199. 2) transit. *ovr iets verbaasd staan*, iets met de hoogste bevreemding aanzien, met acc. Od. 2, 155. 17, 367.

θάμβος, εὖς, τὸ (θάμαι), ep. gen. *θάμβεος*, Od. 24, 394. *verbazing, verwondering, bevreemding, schrik, ontzetting*, II. 3, 342.

θαμέτες (θάμᾱ), dat. *θάμεσι*, acc. *θαμέας*, een ep. adject. alleen in pl. mascul. gebruikelijk = *θαμείος, menigvuldig, digt op elkander*. Men neemt als sg. *θαμῆς*, of *θαμῆς* aan, II. 10, 264. Od. 14, 12.

θαμείος, ἡ, ὄν (θάμᾱ), *menigvuldig, digt op elkander, hoopsgewijze*, alleen in fem. pl. nom. en acc. * II. 1, 52. 14, 422.

θαμῆζω (θάμᾱ), 1) *dikwijls komen, gaan*, II. 18, 386. Od. 5, 88. 2) *veelvuldig zijn*, met part. *οὐτι κομιζόμενος γε θάμῆζεν*, niet dikwijls werd hij verzorgd, Od. 8, 451.

θάμνος, ὁ (θαμνός), *kreupelbosch, struiken*, klein houtgewas, dat digt in en door elkander gegroeid is, sg. Od. 23, 190. h. Cer. 100. pl. Od. 5, 476. II. 11, 157.

Θάμῳρις, εὖς, ὁ, acc. *Θάμῳρις*, ὁ *Θεῆτῆς*, een dichter uit het mythische tijdperk uit Thracië, z. van Philammon en Argi- ope. Hij werd in eenen wedstrijd met de Muzen overwonnen, en van zijne oogen en van de kunst beroofd, II. 2, 595.

θάνατόνδε, *ter dood*, II. 16, 693.

θάνατος, ὁ (θανεῖν), de *dood*, zoowel de natuurlijke als de gewelddadige *moord*, II. 3, 309. in pl. de *wijzen van sterven*, Od. 12, 341. De natuurlijke dood wordt bepaald door de Godin des noodlots (*μοῖρα, μόρος*) volgens de algemeene natuurwet, doch de gewelddadige tegen den natuurlijken loop, door de *κῆρ* of *κῆρες θανάτοις*; de snelle dood in den bloei des levens, door Apollo en Artemis, z. *μόρος* en *κῆρ*.

Θάνατος, ὁ, nom. propr. de *God des doods*, de dood als persoon voorgesteld; Hom. noemt hem tweelingbroeder van den slaap, II. 14, 231. 16, 672. Zijne

gestalte wordt verder niet beschreven; volgens Hesiod. is hij de zoon van den Nacht en woont in den Tartarus.

Θανδέιν, z. Θήρκα.

Θάομαι, eigenl. dor. v. Θήομαι, w. m. z. dep. med. fut. Θήομαι, vol verwondering aanstaren, *bewonderen*, alleen in optat. aor. Θήοατο, v. Θήοαντο, Od. 18, 191. † Θάπτω, aor. 1. Θάφα, ep. v. ἔθαφα, plusqpf. ἐτέθαπτο, een lijk ter aarde bestellen, 1) *verbranden*, Od. 12, 12. II. 21, 323. 2) het bijeen gezamelde gebeente begraven, *bijzetten*, ἰπὸ χθονός, Od. 11, 52.

Θαρσῆλος, ἑή, ἑόν, att. θαρσῆλος (θάρος), *stout*, *moedig*, *koen*, in goeden zin, πολεμιστής, II. 5, 602. ook in kwaden zin: *driest*, *vermetel*, Od. 17, 449. comp. θαρσαλευτέρος, II. 10, 223. adv. θαρσαλέως, Od. 1, 382.

Θαρσέω, att. θαρσέω (θάρος), aor. 1. ἔθαρσησα, ep. θάρσησα, perf. τεθάρσηκα, 1) *bemoedigd*, *getroost zijn*, *goeden moed hebben*, gewoonl. absol. dikwijls imperat. θάρσει; τεθάρσηκασι λαοί, het volk is vol moed, II. 9, 420. 2) transit. met acc. θάρσει τόν γ' ἄεθλον, zijt bemoedigd in dezen kampstrijd, Od. 8, 197.

Θάρσος, εος, τὸ, att. θάρσος, 1) *moed*, *koenheid*, *goede moed*, 2) in kwaden zin: *driestheid*, *vermetelheid*, II. 21, 319.

Θαρσύνος, ον (θάρος), *moedig*, *volmoed*, *onbeschroomd*, II. 16, 70. *vertrouwend*, met dat. οἰωνῶ, II. 13, 823.

Θαρσύνω, att. θαρσύνω (θαρός, poët. v. θραός), it. sat. impf. θαρσύνεσκε, *bemoedigd*, *getroost maken*, *bemoedigen*, *moed opwakkeren*, *aanmoedigen*, τινά, ἤτορ ἐν φρεσίν, II. 16, 242. en met dat. instrum. ἐπέεσσι, μύθοι, II. 4, 233.

Θάσων, z. ταχύς.

Θαῦμα, ἄτος, τὸ (θάομαι), 1) *wonder*, alles wat men met verwondering en verbazing ziet; dikwijls θαῦμα ἰδέσθαι en ἰδεῖν, een wonder om te zien, II. 5, 725. h. Ven. 206. van Polyphemus: θαῦμα πελώρον, Od. 9, 190. 2) *verwondering*, *verbazing*, Od. 13, 326.

Θαυμάζω (θαῦμα), fut. θαυμάσομαι, ep. σα, aor. 1. ἔθαύμασα. 1) intransit. *zich verwonderen*, *verbazen*, dikwijls met part. — met infin. οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἐκτορα — αἰχμητὴν εἶ μεναι καὶ θαροάλεον πολεμιστήν! wat verwonderen wij ons dan zoo, dat Hector een lanszwaaijer en moedig krijgsman is! II. 5, 601. 2) transit. met acc. iets *bewonderen*, *zich over iets verbazen*, II. 10, 12. Od. 1, 382. verbonden

met ἀγασθαι, Od. 16, 203. ὅλον ἐτύχθη, over datgene, wat gebeurde, II. 2, 320.

Θαυμάζω, ep. nevenv. van θαυμάζω, fut. θαυμᾶνῶ, ep. ἔω, *bewonderen*, met acc. Od. 8, 108. † z. θαμβάλω.

Θαυμάκῆ, ἡ, st. in Magnesia (Thessalië), onder het gebied van Philoctetes; volgens Eustath. het latere θαυμακοί, II. 2, 716.

* Θαυμάσιος, ἡ, τὸν (θαῦμα), *wonderbaar*, *bewonderenswaardig*, h. Merc. 443.

* Θαυμαστός, ἡ, ὄν, *wonderbaar*, *verbazend*, h. Cer. 10.

* Θαυμάτος, ἡ, ὄν, poët. v. θαυμαστός, h. Merc. 80. h. 6, 34.

ΘΑΩΩ, poët. ongebruik. stamw. van het perf. τέθηρα, plusqpf. ep. ἐτεθήρασα, v. ἐτεθήρασαν, en aor. 2. ἐτάρωον, met verandering der aspirata in de tenuis. Het perf. heeft de beteek. van het praes. *zich verbazen*, *verwonderen*; *verstomd staan*, dikwijls in part. II. 4, 243. θυμὸς μοι ἐν στήθεσσι τέθηρα, mijn gemoed in mijne borst is geheel verstomd, Od. 23, 105. ook ἐτεθήρασα θυμῶ, Od. 6, 166. van aor. 2. alleen part. ταρῶν, II. 9, 193.

ΘΑΩ, ep. defect. waarvan alleen infin. praes. med. θῆσθαι, v. θᾶσθαι, en 3 sg. aor. med. θῆσατο, part. θῆσάμενος, voorkomt. 1) *zuigen*, *melken*, γυναικὰ τε θῆσατο μαζόν, hij zoog aan de borst eener vrouw, z. γυνή, II. 24, 58. h. Cer. 236. — van schapen: αἰεὶ παρέχουσαν ἐπιετανὸν γάλα θῆσθαι, zij geven steeds melk, om het gansche jaar door te melken, Od. 4, 89. 2) *zorgen*, act. Ἀπόλλωνα θῆσατο μήτηρ, de moeder zoogde Apollo, h. Ap. 123.

Θεᾶ, ἡ, fem. van θεός, *Godin*, in verband met een ander subst. θεᾶ μήτηρ, II. 1, 280. en θεᾶ Νύμφαι, II. 24, 615. (θεᾶ behoudt door alle casus de alpha, vandaar: θεᾶς, θεᾶν, dat. pl. θεαῖς, doch ook θεῆς, II. 3, 158. θεῆσσι, II. 8, 305. θεᾶ moet als ééne syllabe gelezen worden na πότνια, Od. 15, 215. 13, 391. 20, 61. Zoo men echter πότνια leest, dan is θεᾶ van twee lettergrepen.

* Θεῦ, ἡ (θεᾶομαι), *de aanblik*, *het beschouwen*, — αἰδεσσαι με θεᾶς ἴδεθ, ver-eer mij bij uwen aanblik, h. Cer. 64. als bezwering; twijfelachtige lezing, waarvoor Herm. θεῆς wil schrijven; terwijl anderen het als nom. propr. nemen, Θέη v. Θεᾶ, gelijk Πέα, Πέη.

Θεᾶινω, ἡ, poët. v. θεᾶ, *Godin*, II. 8, 5. Od. 8, 341.

Θεᾶνω, οὗς, ἡ, d. van Cisseus, gema-

lin van Antenor, priesteres van Athene te Ilium, II. 5, 70. 6, 298. Volgens latere dichters de zuster van Hecuba.

Θέειον, τὸ, z. θεῖον.

Θειώω, z. θεώω.

Θεῖεν, z. τιθῆμι.

Θειλόπεδον, τὸ (σλή, πέδον), eene aan de zon blootgestelde plaats, om iets te droogen, *droogplaats*, Od. 7, 123. † namelijk eene vlakke in den wijngaard, door de zon beschenen, waar men de druiven aan den wijnstok liet droogen, om den wijn, *vinum passum* geheeten, te bereiden, cf. II. 18, 566. τῆς (sc. ἀλώης) ἕτερον (sc. πέδον) θευλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ τέρεται ἤελλο, ἐτέρας δ' ἄρα τε τραγῶσιν ἄλλας δὲ τραπέουσαι, in dezelve wordt eene droogplaats op eene effene ruimte door de zon verwarmd, sommige (druiven) oogst men in, andere perst men.

Θεῖμεν, } z. τιθῆμι.
Θεῖναι, }

Θεινω (verw. met κταίνω en θανείν), aor. 1. θεινω, part. θεινας, II. 20, 481. slaan, steken, stooten, met acc. II. 1, 588. en met dat. intrans. ἄορι, met het zwaard, βουπλήγῃ, μάστιγι, II. 10, 484. 6, 135. over θεινομένου, Od. 9, 459. z. θάλοιοτο.

Θειόμεν, z. τιθῆμι.

Θεῖον, τὸ, ep. θεῖον en eens θῆιον, Od. 22, 493. *zwavel*, van den bliksem, II. 8, 135. Od. 12, 417. De zwavel werd als een gewijd reinigingsmiddel gebruikt, II. 16, 228. Od. 22, 493.

Θεῖος, η, ον (θεός), 1) *goddelijk*, uit eene Godheid gesproken, — γένος, II. 6, 180. of door eene Godheid gezonden, — ὄμφη, II. 2, 41. 2) *aan eene Godheid gewijd, heilig*, ἄγων, χορός, II. 7, 298. Od. 8, 264. 3) *goddelijk, voortreffelijk*, niet alleen van menschen, welke door bijzondere krachten en eigenschappen uitmunten, maar ook van alles in de natuur, wat groot en verheven is; — ἄλς, II. 9, 214. ποτόν, Od. 2, 341.

Θειώω, ep. θευώω (θεῖον), fut. ὦωω, *zwa-
veelen*, met zwavel uitluchten en reinigen, δῶμα θευούται, hij lucht zijne woning met zwavel uit, Od. 23, 50. (beide keeren ep. vorm.)

Θείω, z. θέω.

Θείω, z. θῶ, τιθῆμι.

Θέλω, aor. 1. θέλω, aor. pass. θέλω, *streelen, milcerc*, en vd. iem. door zulk eene kitteling overmeesteren. 1) *betooveren, verdooven*, van het ligchaam, met acc. van den staf van Hermes: ἀν-

δρῶν ὄμματα θέλει, waarmede hij de oogen der mannen in slaap brengt, Od. 5, 47. 24, 3. II. 24, 343. θέλω, ὅσσε φραυά, de heldere oogen verdoovend, II. 13, 435. (Men denke hier niet aan de duisternis des doods), 2) *betooveren, overdragt*. van den geest: meest in kwade betekenis, iem. geheel van geestkracht berooven, *innemen, bedriegen, verblinden, verbijsteren*, τῶα, van Circe, Od. 10, 291. van de Sirenen, Od. 12, 40. νόον, het verstand ontnemen, II. 12, 255, h. Cer. 27. θυμόν, den moed verlammen, II. 15, 594. met dat. instrum. ἐπέεσσι, λόγοισι, door woorden, Od. 3, 264. 1, 57. ψεύδεσσι, δόλω, II. 21, 276. 604. van de vrijers: ἔρω δὲ θυμόν ἐθέλω, zij waren van liefde betooverd, Od. 18, 212. zelden in eenen goeden zin: *betooveren, boeijen*, door een verhaal, Od. 17, 514.

* Θελκτήη, ἦρος, ὁ (θέλω), *verzachter, ὀδονάω*, h. 15, 4.

Θελκτῆριον, τὸ (θέλω), alles, wat eene betooverende kracht op de gemoederen heeft, *toovermiddel, blijdschap, vreugde*, van den gordel van Aphrodite, II. 14, 215. De gezangen worden genoemd: *θελκτῆρα βροτῶν*, vreugde der stervelingen, Od. 1, 337. en het Troj. paard: *θεῶν θελκτῆριον*, vreugde der Goden, Od. 3, 509.

* Θέλω, ep. v. θέλω, *willen*; daarvan θέλοι, h. Ap. 46. waar anderen θέλοι willen lezen.

Θέμεθλον, τὸ (θέμα), *de gelegde grond, grondslag*, ὀφθαλμοῦ θέμεθλα, de oogholten, II. 14, 493. στομάχου θέμεθλα, de wortel der keel (niet de maagmond), II. 17, 47.

Θεμελίον, τὸ = θεμέλιον, *de grondslag*, τιθέναι, de grondvesten leggen, — διατιθέναι, h. Ap. 254. II. 12, 28. προβαλέσθαι, II. 13, 255. alleen in plur.

Θεῖμι, z. τιθῆμι.

Θέμις, ἰστος, ep. in pl. v. θεμιδος, ἡ (τιθῆμι), in het algem. wat door instelling en gebruik ingevoerd, geheiligd is, het *billijke, het regtmatige*, vd. 1) *verordening, gewoonte, gebruik, regt*, II. 5, 161. dikwijls θέμις ἐστί, het is regt, billijk, met dat. des persoons en infin. Od. 14, 56. II. 14, 386. ἡ θέμις ἐστί, zoo als het behoorlijk, regtmatig is, II. 2, 73. 9, 134. ook in nom. ἡ θέμις ἐστί, cf. ἦ. — met ἀγορῆ verbonden, de vergadering der regters, II. 11, 807. 2) in pl. αἱ θεμιστές, α) *de instellingen, bepalingen*,

van Goden: *Λὸς θέμιστες*, de uitspraken van Zeus (door orakels), Od. 16, 403. δ) van menschen: *wetten, rechtsbepalingen*, Od. 9, 112. vooral van vorsten en regters: *οἱ τε θέμιστας πρὸς Λὸς εἰρῆνται*, welke de wetten van Zeus handhaven, Il. 1, 238: *regterlijke uitspraken*: *ἔλθιν θέμιστας σκολιάς*, valsche uitspraken doen, het regt verdraaijen, Il. 16, 387. en van onderdanen: *λιπαρὰς τελεῖν θέμιστας*, overvloedige schattingen, regten, d. i. gebruikelijke giften aan den koning betalen, Il. 9, 156.

Θέμις, ἰστος, ἡ, Themis, d. van Uranus en Gaea (volgens Hesiod.), komt slechts drie malen in Hom. voor. Zij bekleedt op den Olympus den post van eenen herant en roept de Goden ter vergadering, Il. 20, 4. zij ontvangt de Goden als zij ter maaltijd komen en handhaaft rust en goede orde, Il. 15, 87. zij belegt en scheidt volksvergaderingen, Od. 2, 68. In de hymnen wordt zij de vriendin van Zeus genoemd, h. 22, 2. en de medgezellin van Nice, h. 7, 4. Later is zij de beschermster der wettige instellingen en de Godin der gerechtigheid.

Θεμιστεύω (θέμις), 1) *wetten geven, regt spreken, τῶν*, Od. 11, 569. van Goden: *βουλὴν*, orakels geven, h. Ap. 253. 2) *heerschen, regeren*, — *τινός*, * Od. 9, 114.

* *Θεμιστοπόλος, ὄν (πολέω)*, de wetten besturend, regt sprekend, bijv. n. der koningen, h. Cer. 103.

* *Θεμιστός, ἡ, ὄν*, poët. v. *Θεμιστός (θεμίσσω)*, regtmatig, billijk, wettig, h. Cer. 207.

Θεμίω (τιθῆμι), *plaatsen*, d. i. dwinngen, noodzaken, *ἤνα θέμισσε χέρσον ἐκείδα* (sc. *κῆμα*), de golf dwong het schip aan het vaste land te komen, * Od. 9, 486.

Θέναρ, ἄρος, τὸ (θείνω), de vlakke hand, waarmede men slaat, Il. 5, 339. †

Θέο, z. τιθῆμι.

Θεῖδμητος, ὄν (θέμιω), door Goden gebouwd, *πύργοι*, Il. 8, 519. †

Θεοειδής, ἐξ (εἶδος), aan Goden gelijkvormig, *God gelijk*, bijv. n. van uitstekende helden, doch alleen wat het ligchaam betreft, Il. 2, 623. ook van de vrijers, Od. 21, 186. z. *θεουδής*.

Θεοεικέλος, ὄν (εἶκελος), aan Goden gelijk = *θεοειδής*, Il. 1, 131. Od. 3, 416.

Θεόθεν (θεός), adv. van God.

Θεοκλύμενος, ὄ, z. van Polyphides, een afstammeling van Melampus en beroemde waarzegger, Od. 15. 256. 17. 151. 20. 350.

* *Θεοπροπέω (θεοπέρος)*, *voorspellen, den wil der Goden verkondigen, de voortteekenen der Goden uitleggen*, alleen in part. Il. 1, 109. Od. 2, 184.

Θεοπροπέη, ἡ, eigenl. 1) *de uitlegging der voortteekenen, het voorspellen* = *μάντεια*, Il. 1, 87. Od. 1, 415. 2) = *θεοπέριον, bevel der Godheid*, Il. 1, 385.

Θεοπέριον, τὸ, wat door de Goden aangeduid wordt, *goddelijk gebod, antwoord der Godheid, orakel, voorspelling*, * Il. 1, 85. 6, 438.

Θεοπέρος, ὄ, de waarzegger, voorspeller, wigchelaar, de algemeene naam dergenen, die uit verschillende teekenen den wil der Goden verklaren, Il. 12, 228. Od. 1, 416. De gewone afleiding is: *θεός* en *προεπειν*, of *τὰ θεοῦ πρόποντα λέγων*; volgens eenigen van *πρέπω*, in de beteek. te voorschijn komen, zigbaar zijn, vd. *θεός πρόπει*, een God zendt teekens, *θεοπέριον* is dan het goddelijk teeken en *θεοπέρος* de uitlegger van hetzelfde.

Θεός, ὄ, ἡ, ep. *θεόων*, gen. pl. Il. 17, 101. dat. pl. Il. 7, 366. nom. pl. *θεοὶ* als eene syllabe, Il. 1, 18. 1) masc. *God, de God, onbepaald* = *δαμων*, eene *Godheid*, Il. 17, 99. Od. 3, 131. *σὺν θεῷ*, met God, met Gods bijstand, Il. 9, 49. *ἐκ θεόων*, door de Goden, Il. 7, 101. *ὑπὲρ θεῶν*, tegen God, tegen Gods wil, Il. 17, 327. 2) fem. *ἡ* = *θεά*, dikwijls bij Hom. ook *θῆλια θεός*, Il. 8, 7. 3) als adj. in compar. *θεώτερος*, *goddelijker*, *θῦραι θεώτεραι*, meer door de Goden gebruikt, Od. 13, 111. De Goden van Hom. hebben lichamen met een fijner soort van bloed, *ichor*, dewijl zij geen brood noch wijn, maar ambrosia en nectar gebruiken, Il. 5, 340. Zij zijn van gedaante den menschen gelijk, doch grooter en schooner en overtreffen hen ook verre in krachten, Il. 15, 361. Zij zijn onsterfelijk en genieten eene eeuwige jeugd. Ziekten en andere gebreken der menschen zijn hun onbekend, schoon zij niet voor alle onheil beveiligd zijn, Il. 5, 387. 858. In verstand, voorzigt en kennis zijn zij verre boven de menschen verheven, Il. 5, 411. 2, 485. doch zijn geenszins alwetend, vergel. Il. 13 en 14. (Alleen Helius wordt gezegd alles te zien en te hooren, Od. 11, 109. enz.) In zedelijke waarde staan zij niet boven de menschen: driften, begeerten en hartstogten zijn hun

eigen; ook zijn zij geenszins vrij van zwakheden en gebreken. Zij besturen de wereld, vooral de zaken der menschen, deelen geluk en ongeluk uit; doch de mensch berokkent zich dikwerf door eigen misdrijf rampspoed, en dan is dit de bepaling van het noodlot, z. *μοῖρα*, Od. 1, 33, 34. Zij verschijnen den menschen gewoonlijk in eene vreemde gestalte of in eene wolk, Il. 20, 131, 150. Ook gaan zij weleens de aarde rond in gedaante van vreemdelingen, om der menschen goede en kvade handelingen na te gaan, Od. 14, 485. Hunne woning is de Olympus en de hemel, z. *Ὀλύμπος*.

Θεουδής, *ἐς*, godvreezend, godvruchtig, regtvaardig, *νοός*, *θυμός*, *Od. 6, 121, 19, 364. *βασιλεύς*, Od. 19, 109. Men onderscheide dit woord van *θεοειδής*, daar het waarschijnlijk van *θεῖδω* en *θεός* afgeleid is; de oude Gramm. verklaren het door *θεοσεβής*, *θεοδής* of *δεισιδαίμων*.

Θεόφιν, z. *θεός*.

Θεράπων (*θεράπων*), 1) een dienaar zijn, bedienen, dienen, tegengest. *ἄρχω*, Od. 13, 265. † 2) med. = act. h. Ap. 390. * *Θεράπνη*, *ἦ*, poët. samengetr. uit *θεράπαινα*, *διεπαρες*, h. Ap. 157.

Θεράπων, *οντος*, *ὁ*, de dienaar, oppasser, begeleider, helper, makker. Een *θεράπων* is van enen *δούλος* onderscheiden, daar hij een vrijwillig dienaar is, niet alleen vrij, maar dikwijls is aanzienlijk van geboorte; zoo is Patroclus *θεράπων*, krijgsmakker van Achilles, Il. 16, 244. Meriones van Idomeneus, Il. 23, 113. alle helden heeten *θεράποντες* *Ἄρης*, Il. 7, 382. en vooral die krijgsmakkers der helden, welke de paarden besturen, de *voerman*, *ἡνίοχος* *θεράπων*, Il. 5, 580. In de Od. nemen de *θεράποντες* huisselijke bezigheden van verschillende aard waar, Od. 1, 109. doch zij zijn steeds van edele afkomst, even als de schildknappen der ridders, zoo bijv. Eteoneus, Od. 4, 22. (*θεῖω*, *φοβερε*, eigenl. tot iem. dienst bereid).

θεῖω, z. *θερομαι*.

θερμαίνω (*θερμός*), aor. 1. *ἐθήρημα*, warmen, verwarmen, heet maken, met acc. — *λοετρά*, Il. 14, 7. pass. warm, heet worden, Od. 9, 376.

θερμός, *ἦ*, *ὄν* (*θεῖω*), warm, heet, in verschillende graden; warm, Il. 14, 6. kokend heet, Od. 9, 388. overdr.: *δάκρυα* *θερμά*, heete tranen, Il. 7, 426.

θεῖρω (*θεῖω*), warmen, verwarmen, heet maken, *ἴδωρ*, Od. 8, 426. pass. warm of heet worden, Od. 8, 437. *πνοιῇ δ' Ἐυμήλοιο μετάφρενον εὐρέει τ' ὤμω θεῖμετο*, van den adem (der paarden) werden de schouders en de breede rug van Eumelus warm, Il. 23, 381. Het verb. staat in sg. bij den dual. *ὤμω*, dewijl beide schouders als één paar slechts ééne eenheid uitmaken.

θεῖρος, *εος*, *τὸ* (*θεῖω*), gen. aeol. *θεῖρεως*, Od. 7, 118. dat. *θεῖρει*, Il. 22, 151. eigenl. warmte, bijzond. het warme jaargetijde, zomer, tegengest. *ὀπίρη*, Od. 14, 384.

θερομαι, defect. med. fut. *θεροσομαι*, aor. 2. pass. *ἐθήρην*, conj. *θερέω*, ep. v. *θεῖω*, 1) warm worden, zich verwarmen, heet worden, Od. 19, 64. *πυρός*, aan het vuur, Od. 17, 23. 2) gloeijen, verbrand worden, *πυρός*, Il. 6, 331. (het act. *θεῖω* is zelden).

Θερσίλοχος, *ὁ*, een Paeoniër, bondgenoot der Trojanen, door Achilles gedood, Il. 17, 216. 21, 211.

Θερσίτης, *ου*, *ὁ*, volgens Apd. z. van Agrius, de hatelijkste van alle Grieken voor Troje van persoon en inborst. Hij was scheel, gebogcheld en hinkte met den eenen voet. Hij vierde zijne lasterzucht tegen allen bot en ontzag zelfs de aanzienlijkste mannen niet. Ulysses brengt hem door enen slag met den schepter tot zwijgen, Il. 2, 211—271. Volgens Q. Calaber doodde Achilles hem naderhand met ééneen duchtigen vuistslag.

θεῖς, z. *τιθῆμι*.

θεσκελος, *ον* (*θεός* en *εἶπω*, *ἴσω*, oorspronk. = *θεοεικελος*), aan God gelijk, aan de Goden gelijkvormig; goddelijk, bovennatuurlijk, wonderbaar, alleen van dingen in overdragt. zin (*θεοεικελος* daarentegen in eigenlijke beteekenis), *ἔργα*, Il. 3, 130. Od. 11, 610. als adv. *εἶκτο θεσκελον αὐτῷ*, hij geleek verwonderlijk op hem, Il. 23, 107.

θεσμός, *ὁ* (*τιθῆμι*), het vastbepaalde, de bepaling, het gebruik, de gewoonte, *λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἴκοντο*, zij gingen om de oude legerstede te gebruiken, Od. 23, 296. † *θεσμοὶ εἰρήνης*, de wetten des vredes, h. 7, 16.

θεσπέσιος, *ἦ*, *ιον* (*θεός*, *εἰπέω*), eigenl. door God gesproken of ingegeven, de sporen der beteek. van *εἰπεῖν* nog eenzins in *ἀοιδῇ θεσπεσίῃ*, Il. 2, 600. *θεσπεσια Σειρήνες*, Od. 12, 185. in het algem. 1)

goddelijk, — ἄηλος, Il. 1, 591. ἄντρον, Od. 13, 363. en dat. θεοπεσιῆ, versta βουλῆ, als adv. naar goddelijke beschikking, Il. 2, 367. 2) meest als bijv. n. van al, wat groot en ontzagwekkend is, hetzij in de natuur, hetzij bij menschen: *goddelijk, groot, verheven, voortreffelijk, verbazend, ontzettend, χάρη, δόμη, χαλκός, φόβος, φῦα*, schrikwekkende vlugt, Il. 9, 2. Zoo ook νέφος, λαλασκ, Il. 15, 669. Od. 9, 68. als bijv. n. van φῦα en φόβος verklaart men het ook door *bovennatuurlijk, door God gezonden*, doch onnoodig.

Θέσπια of Θεόπεια, ep. v. αἱ Θεοπιαί, Thespië, oude st. aan den Helicon in Boeotië, volgens Strab. eene volkplanting der Thraciërs, of volgens hunne eigene overlevering zoo genoemd naar Thespius, z. van Erechtheus, beroemd door eenen tempel van Eros en van de Muzen, nu *Rimocastri*, Il. 2, 498.

Θεσπιδῶης, ἐς (δαίω), gen. ἑός, eigenl. door God ontstoken; in het algem. *verschrikkelijk, ontzettend*, bijv. n. van het vuur, Il. 12, 441. Od. 4, 418. Sommigen nemen πῦρ, Il. 12, 177. overdragt. in den zin van *hitte des strijds*, vergel. λαῖρον.

Θέσπις, ἰός, ὅ, ἡ (θεός, εἰπεῖν), 1) door God ingegeven, door God bezield, bijv. n. van αὐδὴ en αὐδός, * Od. 1, 328. 8, 498. 17, 385. 2) *goddelijk, voortreffelijk, geweldig, ἄλλα*, h. Ven. 209.

Θεσπρωτοί, οἱ, de Thesproten, de bewoners van Thesprotië, een klein landschap in het midden van Epirus. In de Od. wonen zij niet alleen aan de kusten van het eigenl. Epirus, maar ook in het binnenland tot aan Thessalië. Zij stamden van de Pelasgen af en waren eens het voornaamste volk in die landstreek, Od. 14, 315. 335. 16, 65. 427.

Θεσσαλός, ὅ, ἰον. v. Θετταλός, z. van Hercules en van Chalcioppe de d. van Eurypylos, koning van Cos, vader van Phidippus en Antiphus, Il. 1, 679. (als naam van het volk komt dit woord nog niet voor.)

Θεστοριδῆς, ον, ὅ, 1) z. van Thestor = Calchas, Il. 1, 69. = Alcmaeon, Il. 12, 394. 2) een persoon, Ep. 5.

Θέστωρ, ορος, ὅ, 1) z. van Idmon, een waarzegger en Argonaut, vader van Calchas, Alcmaeon, Leucippe en Theonoë, Hyg. fab. 160. 2) z. van Enops, een Trojaan, door Patroclus gedood, Il. 16, 401.

Θέσφατος, ον (θεός, φημι), 1) door God gesproken of verkondigd: *θέσφατον ἱστιά*, het is door God bepaald, Od. 4, 561. Il. 8, 477. als substant. *orakel, God-spraak*, Il. 5, 64. 2) in het algem. *door God gegeven, gezonden, ἀήρ*, Od. 7, 143.

Θέτις, ἰός en ἰδος, ἡ, gen. ἰδος, Il. 8, 370. dat. Θέτι v. Θέτι, Il. 18, 407. d. van Nereus en Doris, gemalin van Peleus, moeder van Achilles, niet uit eigene keuze, maar krachtens de bepaling van Zeus, Il. 18, 431. Zij bemint haaren zoon zeer teeder en smeekt om zijnen wil Zeus, dat deze de aangedane belediging wreken moge, Il. 1, 502. sqq. Zeus is haar zeer genegen, want Thetis had hem eens gered, toen de Goden hem in boeijen wilden klinken, Il. 1, 397. Zij woont in de diepten der zee, daarom noemt Hom. haar *ἄλοσδύνη*, w. m. z.

Θέω, ep. θεῶ, fut. θεύσομαι, 1) *loopen, rennen, zich spoeden*, van menschen en dieren, met bijvoeging van: *πόδεσσι, ποσὶ*, Il. 23, 623. Od. 8, 247. *πάλεος πεδῶω*, door het uitgebreide veld, Il. 4, 244. van paarden: *περὶ τριπόδος θέωω*, om eenen drievoet loopen, bij eenen weddop, Il. 11, 701. overdr.: *περὶ ψυχῆς Ἑκτορος θέωω*, om Hectors leven kampen, Il. 22, 161. (beide, Hector en Achilles, liepen zoo snel, want de prijs was het leven van den eersten, hetwelk hij dus zocht te behouden, Achilles daarentegen hem trachtte te ontrooven.) 2) van levenlooze dingen: *loopen*, even als in onze taal; van een schip, Il. 1, 483. van eenen rotsklomp, Il. 13, 141. van de pottebakkerschijf, Il. 18, 601. van de werpschijf, *ἀπὸ χειρὸς*, uit de hand vliegen, Od. 8. 193. 3) van bewegeloze dingen: *φλέψ ἀνὰ νῦκτα θεύουσα*, eene ader, die langs den rug loopt, Il. 13, 547. *ἀντιψ πυματή θεέν ἀπτόδος*, Il. 6, 118. 4) dikwijls wordt het in partic. met andere verba verbonden, als *ἦλθε θέων*, hij kwam geloopen, hij kwam met spoed, Il. 6, 54. *θέων παρέστη*, Il. 15, 649. (de ep. verlenging θεῶω komt voor infin. part. en praes. conj.)

ΘΕΩ, z. τίθημι.

Θεώτερος, ἐση, ερον, z. θεός.

Θῆβαι, αἱ, poët. Θῆβη, ἡ, Thebe. 1) de oudste en aanzienlijkste st. van Boeotië, aan den Ismenus, door Cadmus gesticht, naar welken de burg *Κάδμεια* heette, door Amphion naderhand vergroot, nu *Thiva*. Hom. heeft den sg. Il. 4,

378. Od. 11, 265. pl. II. 5, 804. 6, 223. Thebe werd bijgenaamd *ἐπιτάπιλος*, het zevenpoortige, Od. 11, 263. Ὑποθήβας, II. 2, 505. moet hoogstwaarschijnlijk gescheiden gelezen worden: ὑπὸ Θήβας, z. Ὑποθήβαι. 2) oude hoofdstad van Opper-Egypte (Thebaïs), aan den Nijl, later *Λὸς πόλις* genaamd, door den grooten rijkdom vermaard; Hom. noemt haar *ἐκατόπιλοι*, alleen in pl. II. 9, 382. Od. 4. 126.

Θήβασιδε, poët. v. Θήβαςδε, naar Thebe, II. 23, 679:

Θηβαῖος, αἰή, αἶον, *Thehaansch*, subst. de Thebaan, inwoner van Thebe in Boëtië, Od. 10, 492.

Θήβαιος, ὁ, een Trojaan, vader van Eriopeus, II. 8, 120.

Θήβη, ἡ, 1) poët. v. Θήβαι, z. d. 2) st. in Troas, aan de grenzen van Mysië, door Ciliciërs bewoond. Zij lag aan den berg Plaocos, en was de residentie van Eëtion, vader van Andromache. Achilles verwoestte de stad; volgens de Schol. was zij het latere Adramyttium, II. 1, 366. 6, 397. pl. Θήβησι, II. 22, 479. eens. Latere schrijvers maken alleen gewag van τὸ Θήβης πεδῖον, eene vruchtbare landstreek, zuidelijk van den Ida, bij Pergamus.

Θήγω, fut. ξω, aor. 1. med. ἐθήξαμην, 1) act. *schерpen, wetten*, van een wild zwijn, — *δόριτας*, II. 11, 416. 2) med. voor *zich iets scherpen, dōrou*, II. 2, 382.

Θηέομαι, ion. v. θεάομαι, praes. opt. θηοῖο, zamengetr. impf. 3 plur. θηεύντο, ep. v. ἐθηοῖντο, aor. 1. ἐθησάμην, opt. 3 pers. θησαλατο v. θάσμαι, zien, beschouwen, meest met het nevendenkbeeld van verwondering: *aanstaren, bewonderen*, met acc. II. 10, 524. πάντα θυμῷ, Od. 5, 76. absol. met θαμβεῖν verbonden, II. 23, 728. 882. en dikwijls met part. Od. 5, 76.

Θήης, z. τήημι.

Θηητήρ, ἦρος, ὁ, ion. v. θεατής (θηέομαι), *beschouwer, kenner*, τὸξων, Od. 21, 397. †

Θήιον, τὸ, z. θεῖον.

Θηλέω (θηλή), ep. = θάλλω, *bloeijen, groen zijn*, met gen. Od. 5, 73. † z. θάλλω.

Θήλυς, Θήλεια, Θήλυ (ep. ook θήλος, gen. commun. II. 10, 216. Od. 5, 467.) 1) *vrouwelijk, van het vrouwelijk geslacht*, tegengest. ἀρῆν; Θήλεια θεός, de vrouwelijke Godheid, Godin, II. 8, 7.

Θήλεας ἔπιποις, II. 5, 269. — Θήλυς αὐτή, stem van vrouwen, Od. 6, 122. In zoo verre men met het vrouwelijk geslacht ook de begrippen van vruchtbaarheid, zachtheid en frisheid verbindt, beteekent het ook, 2) *vruchtbaar, vruchtbaar makend, frisch, zacht, teeder*, θήλυς ἐέρση, de frissche daauw, Od. 5, 467. (anderen de vruchtbaar makende daauw, doch onjuist, dewijl het met schadelijke morgenkoude verbonden wordt). De compar. Θηλύτερος, ἐρη, ερον, poët. als posit. doch alleen in Θηλύτεραι θεαί en γυναικες, de teedere vrouwen, II. 8, 520. Od. 8, 324.

Θημῶν, ᾠνος, ὁ (τήημι), de hoop, stapel, ἤμων, Od. 5, 368. †

Θήν, ep. enclit. partik. (oorspronkelijk dialect. nevenvorm van θή), bij Hom. altijd iron. zin, gelijk θήπου: *toch wel zekerlijk*, II. 13, 620. 17, 29. en ook versterkt ἢ θήν, *toch wel zeker*; dikwijls οὐ θήν, *zeker toch niet*, II. 2, 276. οὐ μὲν θήν γε, ten minste toch niet, Od. 5, 211.

Θηοῖο, z. θεόμοι.

ΘΗΠΩ, ongebr. stamw. van τέθηρα, z. ΘΑΦΩ.

Θήρ, Θηρός, ὁ, *het wilde dier*, inzonderh. *roofdier, wild*, II. 10, 184. h. 18, 13. z. φήρ.

Θηρευτής, οὐ, ὁ (θερεύω), alleen als adject. *κύνεσαι καὶ ἄνδρασι θερευτῆσι*, met jagthonden en jagers, * II. 12, 41.

Θήρη, ἡ (θήρ), *het jagen, de jagt*, II. 5, 49. *jagtbuit, vangst*, Od. 9, 158.

Θηρεύω (θήρη), *jagen*, Od. 19, 465. in part. †

Θηρητήρ, ἦρος, ὁ, ion. en poët. (θηεῖω), *de jager*, ook adject. *ἄνδρες θηρητῆρες*, * II. 12, 170.

Θηρητῶρ, ορος, ὁ, poët. = θηρητῆρ, II. 9, 544. †

Θηρίον, τὸ (eigenl. dimin. v. θήρ), *wild dier*, zonder echter te verkleinen; van een hert, μέγα θηρίον, * Od. 10, 171.

* Θηροσκόπος, ον (σκοπέω), *op het wild loerend, hetzelve belagend*, h. 27, 11.

Θῆς, Θητός, ὁ, *huurling, loonarbeider, daglooner*, Od. 4, 644. † waar θῆτες, δμῶτες genoemd worden; het zijn vrije, maar arme huisvaders, die wel op zich zelve wonen, doch bij rijke grondbezitters door slavenarbeid hun onderhoud verwerven, z. θητεύω. De verklaring: *lijf-eigenen*, kan niet bewezen worden.

Θησαύριο, z. θησαύριμα.

Θήσατο, z. θάω.

Θησεύς, ἦος en ἔως, acc. Θησέα, The-
seus, z. van Aegeus en Aethra, of vol-
gens de fabel van Poseidon, koning van
Athene. Onder de vele heldendaden,
welke hem toegeschreven worden, zijn
de voornaamste: het dooden van den Mi-
notaurus op Creta, met hulp van Ari-
adne, Od. 11, 322. de strijd met de Cen-
tauren op de bruiloft van Pirithoüs, enz.
Ook legde hij den grond tot de st. Athene,
door de bewoners van Attica op eene
plaats te vereenigen, Il. 1, 265. Dit
vers echter wordt voor onecht gehouden,
als ontleend uit Hesiod. Sc. 182.

Θητεύω (θής), aor. ἐθήτευσα, als *huur-
ling, daglooner, arbeider, om loon wer-
ken*, Il. 21, 444. Od. 18, 357. τὴν, Od.
11, 489.

Θίς, θινός, ὄ, later θιν (τῆθημι), eigenl.
1) elke hoop, stapel, πολὺς δ' ἄμφ' ὀστεύων
θίς ἀνδρῶν πυθομένων, rondom heen is
een hoop beenderen van vergaande man-
nen. Od. 12, 45. 2) voorn. de zandhoop-
pen aan zee, *duin*; in het algem. *strand*,
oever, θαλάσσης of ἄλος, in dat. of acc.
Od. 7, 290. 9, 46. Het geslacht kan
slechts onderscheiden worden uit Il. 23,
693. waar het masc. is. Later commun.
gener. De Grammat. maken eene on-
noodige onderscheiding tusschen ὄ θίς,
de stapel, en ἡ θίς, de oever.

Θίσβη, ἡ, poët. z. Θισβαί, αἱ, Thisbe,
oude st. in Boeotië, aan den voet van
den Helicon, tusschen Creüsa en Thes-
piaë, nu *Gianiki*; volgens sommigen =
Σίπραι, Il. 2, 502. sing.

Θλάω, aor. ἐθλασα, ep. oo. in *stukken
stooten, breken, slaan, verbrùjzelen*, met
acc. κοτύλην, Il. 5, 307. ὀστεά, Od. 18, 97.

Θλίβω, fut. θλίβω, *drukken, knellen*,
med. θλίβεται ὤμους, hij zal zich de schou-
ders knellen, Od. 27, 221. †

Θνήσκω (v. θανήσκω van θάνω), fut.
θανοῦμαι, infin. θανέσθαι, aor. 2. ἐθανον,
perf. τεθνηκα; door de verkorte vormen:
pl. τεθναμεν, τεθνάσθω, opt. τεθναίην, imper.
τέθαναθι, infin. ep. τεθνάμεν en τεθνάμεναι,
part. τεθνεώς, alleen in dat. τεθνεῶτι, Od.
19, 331. ook τεθνητός, Od. 24, 56. als
fem. ééns τεθνηκῖα, Od. 4, 734. De
vorm τεθνεῶς, wordt thans volgens Aris-
tarchus uit Hom. verworpen, schoon som-
migen denzelfden nog goed keuren in
den gen. τεθνεῶτος. 1) *sterven, den dood
vinden*, zoowel van den natuurlijken,

als van den geweldigen dood: — ἵπὸ
χερσὶ τινος, door iem. handen sneuvelen,
Il. 15, 289. οἰκτιρῶν θανάτῳ θανεῖν, den
rampzaligsten dood sterven, Od. 11, 112.
2) in perf. *afgestorven, dood zijn*, te-
gengest. ζῶω, Od. 2, 132. part. τεθνηκώς,
de *doodde*; zelfs τεθνηώς νεκρός. Il. 6, 71.
even zoo θανῶν, de afgestorvene, Il. 8,
476.

Θνητός, ἡ, ὄν (θνήσκω), *sterfelijk*, bij v.
n. der menschen; subst. οἱ θνητοί, enz.
stervelingen, tegengest. ἀθάνατοι, Il. 12,
242. Od. 19, 693.

Θουάομαι (θούη), bij Hom. dep. pass.
een *gastmaal vieren, brassen, goede
sier maken*, aor. 1. infin. θουήθηναυ,
Od. 4. 36. †

* θούη, ἡ, *goede sier, gastmaal, bras-
partij; spijs*, Batr. 40.

Θουάι, αἱ, νῆσοι, z. θοός.

Θόας, αντος, ὄ, 1) z. van Andraemon
en Gorgo, koning van Pleuron en Caly-
don in Aetolië, Il. 2, 638. 4, 527. Od.
14, 499. 2) z. van Dionysus en Ariadne,
koning van Lemnos, vader van Hypsi-
pyle. Bij den moord der mannen op
Lemnos door de vrouwen, werd hij al-
leen door zijne dochter gered en te scheep
naar Oenoë gezonden, Il. 14, 230. 3)
een Trojaan, door Menelaüs geveld, Il.
16, 311.

Θόη, ἡ, Thoë, d. van Nereus en Do-
ris, Il. 18, 40.

Θόλος, ἡ, een *koepeldak*, inzonderh.
een *rond gebouw*, met een koepeldak;
in de Od. een nevengebouw tusschen het
woonhuis en den voorhof, waar men
huisraad en de dagelijksche mondbe-
hoeften bewaarde, Od. 22, 442. 459. Dat
het op zuilen rustte en open was, blijkt
uit de handelwijze van Ulysses, die het
touw aan eene der zuilen vastbond en toen
hetzelfde om den pilaar heen haalde om de
dienstmaagden op te hangen, Od. 22, 466.

Θοός, ἡ, ὄν (waarschijnl. v. θέω), *snel*,
gezwind, spoedig, a) van krijgslieden:
rap, vlug, snel, bereid ten strijd, dik-
wijls in de Il. Λογος, Il. 5, 430. ook met
infin. θοός ἔσσε μάχεσθαι, Il. 5, 536. νῦν
θοοὶ ἔσσε, Il. 16, 422. weest nu bereid,
vlug ten strijde, als aanmoediging tot
dapperheid, zoo als ook het volgende
schijnt aan te duiden. Anderen willen
met Eustath. hier een verwijt van lafheid
vinden en zetten het sarcastisch over:
nu zijt gij snel ter been, — ἄγγελος, h.
18, 29. δ) van levenlooze dingen, die

bewogen kunnen worden: βέλος, ἄρμα, μάστιξ; δαίς θοῆ, een ras bereid maal, Od. 8, 38. z. αἰψηρός. — θοαὶ νῆες, een menigvuldig voorkom. bijv. nw. der schepen, in zoo verre zij snel en gemakkelijk te behandelen zijn; eene andere verklaring: *spits toeloozend*, is minder gepast, Il. 1, 12. νύξ θοῆ, de snelle nacht, of, dewijl hij spoedig invalt, of, dewijl hij in een oogenblik verstreken is voor de slapenden. Sommigen willen met het denkbeeld van snelheid, ook dat van verderfelijk verbinden, eenigzins gezocht, Il. 10, 354. 12, 463. etc. c) van onbewegelijke voorwerpen: *spits toeloozend*, met vele punten uitstekende eilanden, Od. 15, 299. kleine rotsachtige en klippige eilanden aan den mond van den Acheloüs, welke de punten der Echinaden uitmaken en wegens de ver uitstekende riffen en voorgebergten θοαὶ ὀρέια heeten, cf. Strab. VIII, p. 350. nu *Cursolari*. (De grondbetekenis van θοός is: ergens heen loozend, snel tot iets gerakend, vandaar van uitgebreidheden: *spits uitloozend*, *spits*; volgens anderen verwant met θήγην.)

Θοῶ (θοός c), aor. 1. ἐθόωσα, *spits maken, afspunten*: — ἑόναλον, Od. 9, 327. †

Θόρε, z. θρωσσω.

* Θορικός, ὁ (Θορκος, Thucyd.), Thoricus, eene der twaalf oude steden van Attica aan de oost-kust, door Cecrops gesticht; later eene plaats en wijk (δήμος) van de Acamantische φύλη, nu *Porto Mandri*; vd. adverb. Θορικόνδε, h. Cer. 126.

* Θορβέω (θόρβος), *gedruisch maken, schreeuwen, tieren*, Batr. 191.

ΘΟΡΩ, stamv. van θρωσσω.

Θούρις, ιδος, ἡ, z. θούριος.

Θούριος, ὁ, fem. θούρις, ιδος, ἡ (θόρω), eigenl. opspringend, aangrijpend, vd.: *aandruischend, onstuimig*, het masc. θούριος, bijv. n. van Ares, Il. 5, 30. het fem. θούρις, van wapenen, waarmede men op den vijand indringt, ἄσπις, Il. 11, 32. αἰγίς, Il. 15, 308. dikwijls θούρις ἄλλη, de onstuimige kracht in aanvallen en afweren, dikw. in de ll. eens in de Od. 4, 527.

Θόωκος, ὁ, z. θώκος.

Θόων, ωνος, ὁ, 1) z. van Phaenops, broeder van Xanthus, door Diomedes geveld, Il. 5, 152. 2) een Trojaan, door

Ulysses gedood, Il. 11, 422. 3) een Trojaan, die met Asius het Grieksche leger aanviel, Il. 12, 140. 4) een Trojaan, door Antilochus omgebragt, Il. 13, 545. 5) een aanzienlijk Phaeaciër, Od. 8, 113. 6) = Θῶν.

Θῶς, adv. van θοός, *snellijk, fluks*, Il. 5, 533. h. 6, 7.

Θῶσα, ἡ, eene nimf, d. van Phorcys, moeder van Polyphemus, Od. 1, 71.

Θωῶτης, ου, ὁ, voc. Θωῶτα, de heraut van Maestheus, Il. 12, 342. ep. v. Θωῶτης.

Θράσιος, ὁ, een Paconiër, door Achilles gedood, Il. 21, 210.

Θράσος, τὸ, eigenl. het omgezette θάσος, *onverschrokkenheid, moed, koeheid*, Il. 14, 416. †

Θρασυκάρδιος, ον (καρδία), *moedig, onversaagd, beraden*, * Il. 10, 41.

Θρασυμένμων, ον, gen. ονος (μένος), *stout, afwachtend, onbevreesd, koe*, bijv. n. van Hercules, Il. 6, 639. Od. 11, 267.

Θρασυμήδης, ους, ὁ, z. van Nestor, welke met zijnen vader naar Troje ging, opperhoofd der wachten, Il. 9, 81. Hij keerde gelukkig met zijnen vader terug, Od. 3, 39, 442.

Θρασυμήλος, ὁ, de wagenmenner van Sarpedon, door Patroclus gedood, Il. 16, 463. (voorheen Θρασυμήδης.)

Θραυτός, εἷα, ὁ (θράσος), *koe, moedig, stout, onversaagd, dapper*, bijv. n. van helden, Il. 8, 89. etc. dikwijls ook van χεῖρες en πόλεμος, Il. 6, 254. Od. 4, 146. later in ongunstigen zin.

Θρέξασσον, z. τρέχω.

* Θρέπτήριος, ον, *tot voeding, opvoeding geschikt, τὰ θρέπτήρια, opvoedingsloon* (z. θρέπτρα), h. Cer. 168. 223.

Θρέπτρα, τὰ (τρέφω), eigenl. het geschenk, hetwelk de oppassers of voedsters ontvangen, als hunne kweekelingen volwassen waren, *opvoedingsloon*; ook *dankbaarheid en vergelding*, welke een kind aan zijne ouders bewijst voor de genotene verpleging; οὐδὲ τοιαῦτα θρέπτρα φίλοι ἀπέδωκε, hij vergoldt zijnen ouders de opvoeding niet, Il. 4, 478. 17, 302.

Θρέψα, z. τρέφω.

Θρητικός, ἡ, ἰον (Θρήκη), *Thracisch, πόντος, de Thracische zee, het noordelijk gedeelte der Aegaeische zee*, Il. 23, 230. φάσανον en ξίφος, z. deze woorden. Σάμος Θρητική, Samothracië, z. Σάμος, Il. 13, 12.

Θρηΐξ, ἶκος, ὁ, zamengetr. Θρηΐξ, ion. v. Θρηΐξ, de Thraciër. De inwoners van Thracië zijn bondgenooten der Trojanen, II. 2, 844. nu vindt men het niet samengetrokken: Θρηΐκα, Θρηΐκες, Θρηΐκας, II. 2, 595. 4, 533. dan weder zamengetr. Θρηΐκες, II. 24, 234. Θρηΐκῶν, of Θρηΐκων, II. 4, 519. (z. bij Hom. kort.)

Θρηΐκη, ἡ, ion. v. Θρηΐκη, Thracië, landstreek in het noorden van Hellas, van hetwelk het ten zuiden door den Peneüs en door de zee, II. 23, 230. gescheiden wordt. In het noorden, oosten en westen is Thracië bij Hom. zonder vast bepaalde grenzen, en bevat bijna alle landen boven Thessalië, II. 2, 845. Als gedeelten van hetzelfde worden genoemd: Piërië, Emathië, Paconië; als volkstammen: Paconiërs, Ciconen; als bergen: Olympus, Athos en de Thracische gebergten (Θρηΐκων ὄρη, II. 14, 227. misschien het Macedonisch gebergte Cissius), en als rivier: Axios. Thracië is vruchtbaar in vee, II. 11, 222. en in wijn, II. 9, 72. Ook wonen in hetzelfde de winden, vs. 5. en wegens de woestheid en wilde dapperheid der bewoners heeft Ares ook daár zijn verblijf, II. 13, 301. Od. 8, 360. adv. Θρηΐκηθην, uit Thracië, II. 9, 5. en Θρηΐκνδε, naar Thracië, Od. 8, 361.

Θρηΐως (Θρηΐνος), 1) klagen, kermen, jammeren, absol. Od. 24, 61. 2) transit. met acc. αὐδῶν, een treurlied zingen, II. 24, 722.

Θρηΐνος, ἔ (Θρηΐω), geklag, gekerm, jammer, inzonderh. de weeklagt over den gestorvenen, welke door de zangers aangeheven en door een koor van vrouwen herhaald werd, II. 24, 721. † in het algem. *klaaglied*, van het gezang der vogels, h. 18, 18.

Θρηΐνος, voz, ὁ (Θρηΐνος), 1) voetbank, die gewoonl. bij den θρόνος en κλισμός gevonden werd, om gemakkelijker op dezelfde, wegens hunne hoogte, te zitten, II. 14, 240. Od. 1, 131. 2) roeibank, zitplaats der roeijers, II. 15, 729. cf. ζυγόν.

Θρηΐξ, ηκος, ὁ, ion. v. Θρηΐξ, z. Θρηΐξ. *Θρηΐαι, αἱ, de Thriën, nimfen op den Parnassus, welke Apollo opvoedden en de kunst uitvonden, om de toekomst te voorspellen uit steentjes, welke in eene urne geworpen werden, h. Merc. 552. z. Apd. 3. 10, 2.

Θρηΐκός, ὁ, de rand aan het bovenste gedeelte van eenen muur, en wel van

den buitensten muur van het huis, welke voor een afdak strekte, *tinne* van den muur, *lijst*, *uitstek*, Od. 17, 267. In plaats van: *περὶ δὲ θρηΐκός κύναιος*, rondom heen was eene lijst van blaauw metaal, Od. 7, 87. verstaat men het gewoonl. van het inwendige van het huis, maar men kan het ook opratten als de rand van den buitenmuur, dewijl het huis van binnen eerst beschreven wordt vs. 97.

Θρηΐκῶν (Θρηΐκός), aor. ἐθρηΐκωσα, het bovenste gedeelte des muurs met eenen rand voorzien, *van boven bekleeden*, in eene lijst zetten; in het algem. *omheinen*, *bekleeden*, ἀχέδω, Od. 14, 10.

Θρηΐναξίη, ἡ. νῆσος, ep. v. Θρηΐναξία (Θρηΐνας), Thrinacië, het driepuntige eiland, of dat met drie voorgebergten voorzien is, Od. 11, 107. De oude en ook de meeste der nieuwere uitleggers verstaan daaronder het eiland Sicilië en plaatsen daar de Giganten, Cyclopen, Laestrygoniërs, Siciliërs en Sicanieërs, z. Str. VI. p. 251. Het is bij Hom. een woest eiland, Od. 12, 351. waar geene bewoners zijn, dan de kudden van Helius, Od. 11, 108. Men kan dus met regt zeggen, dat men van Italië slechts eene onvolledige en gebrekkige kennis bezat in die tijden. Italië komt zelfs voor als meer dan één eiland, *Sicanië*, Od. 24, 307. het land der *Siceli*, Od. 20, 383. 24, 366. wanneer Sicanieë niet reeds als Sicilië moet beschouwd worden. Sicanieërs en Siciliërs worden ook naderhand als bewoners van Beneden-Italië genoemd, Thuc. 6, 2. Ook schijnen volgens Hom. de Giganten, Cyclopen en Laestrygoniërs niet op Thrinacia te wonen. Misschien is Thrinacia slechts een bijzonder, van Sicilië verschillend klein eiland, dat aan Helius toegewijd was.

Θρηΐξ, τρηΐχος, ἡ, dat. pl. Θρηΐξ, het haar, zoowel van menschen als van dieren, Od. 13, 399. 431. ἀργῶν, wol van lammeren, II. 3, 273. κάπρου, de borstelige haren van een wild zwijn, II. 19, 254.

Θρόνον, τὸ, Thronium, de voornaamste st. van Locris, aan de rivier Boagrius, later de hoofdpl. der Epicnemidische Locriërs, nu *Palaeocastro in Marmara*, II. 2, 533.

Θρόνον, τὸ, alleen in pl. τὰ θρόνα, bloemen, als sieraad in gewevene of met de naald bewerkte stoffen, II. 22, 441. †

Bij Theocr. staat het van bloemen en kruiden.

Θρόνος, ὁ, *zetel, zitbank, stoel*, bijzonder een hooge leuningstoel, voor welke altijd een voetbankje (*θρήνυς*) gezet werd. Gewoonlijk was dezelve van kostbare stof en kunstig bewerkt, II. 8, 442. 14, 238. om het zitten gemakkelijker te maken, spreidde men daarover *λίνα, τάπητες, χλαίνα, ἔγγεα* uit, Od. I, 130. 10, 352. (v. *θράνος*.)

Θρόος, ὁ (*θρέω*), *gedruisch, geschreeuw, geroep, kreet*, II. 4, 437. †

* *θρῦλλίζω* (*θρῦλλος*), *eenen valschen toon op de citer uitbrengen*, h. Merc. 488.

Θρῦλλίσσω (*θρῦλλος*), fut. -ξω, *breken, verbrijzelen*, *θρῦλλίχθῃ μέτωπον*, II. 23, 396. †

* *θρῦλλος*, ὁ, ook *θρῦλος* (verw. met *θρόος*), *gedruisch, getier, geraas*, Batr. 135. De oude Grammatici staan meestal de schrijfwijze met *λ* voor.

Θρούεσσα, ἡ, poët. z. *Θρούον*.

Θρούον, τό, *bies, bieszen*, eene soort van waterplant, II. 21, 351. †

Θρούον, τό, poët. *Θρούεσσα*, ἡ, II. 11, 711. Thryon, st. in Elis, grensplaats der Pyliërs en Eleërs, aan den Alpheüs, over welchen hier een veer was; zij lag op eenen heuvel, volgens Strab. het latere *Epitalium*, II. 2, 592. Zij lag nog in het gebied van Nestor; de plaats, II. 5, 545. waar van den Alpheüs gezegd wordt, dat hij door het land der Pyliërs vloeit, is niet in tegenspraak met II. 11, 711. waar Thryon de grensstad genoemd wordt; want ofschoon de Alpheüs ook hier de grenzen raakte, zoo konde hij toch op andere streken meer door het binnenland vloeijen.

Θρούσκω, aor. 2. *έθρορον*, ep. *θόρον*, 1) *springen*, *έκ δίφρου*, I. 8, 320. *χαυᾶζε*, II. 10, 528. overdragt. van levenlooze voorwerpen: *springen, vliegen*, van den pijl, II. 15, 314. van boonen en erwten, II. 13, 589. 2) *opspringen, op in stormen*, — *ἐπὶ τινι*, op iem. II. 8, 252. *ἐν τινι*, II. 5, 161.

Θρούσκός, ὁ (*θρούσκω*), eene streek lands, die zich gelijkmatig boven eene andere verheft, *verhevenheid, hoogte*, *θρούσκός πεδίου*, de hoogte der vlakte, II. 10, 160. 11, 56. Hiermede wordt het hoogere gedeelte der vlakte van Troje bedoeld, welke zich tusschen de beide rivieren uitstrekt. Het is geenszins de houvel

in de vlakte, noch ook de heuvel Callicolone, zoo als sommigen willen.

Θρυᾶττη, ἡ, gen. *θρυατίερος* en *θρυατρος*, dat. *θρυατίει* en *θρυατέι*, acc. *θρυατρα*, II. 1, 13. Nom. pl. *θρυατίερες* en *θρυατρος*, dat. *θρυατίερεσσαν*, II. 15, 197. de *dochter*. Hom. gebruikt beide vormen; *υ* is eigenlijk kort, doch in alle casus van meer dan drie lettergrepen, lang om het vers.

Θυέεσσω, z. *θύος*.

Θυέλλα, ἡ (*θύω*), *stormwind, wervelwind, orkaan*, dikwijls *ἀνέμιος θυέλλα*, II. 6, 346. *πυρός ἰοιοῦ θυέλλα*, Od. 12, 68. gewoonl. van eenen alles wegrukkenden stormwind; ook van eene onweerswolk, die met eenen stormwind opkomt, II. 23, 366.

Θυέστης, ου, ο, ep. en aeol. *Θυέστα*, II. 2, 107. Thyestes, z. van Pelops, kleinz. van Tantalus, broeder van Atreus; hij verwekte bij zijne eigene dochter Pelopia, Aegisthus. Volgens II. 2, 107. volgde hij Atreus in de regering op; Od. 4, 517. wordt melding gemaakt van de woning van Thyestes; misschien te Midea, aan den Argolischen zeeboezem, want hier woonde volgens Apd. Thyestes.

Θυεσιᾶδης, ου, ὁ, z. van Thyestes = Aegisthus, Od. 4, 518.

Θυήεις, εσσα, εν (*θύος*), *dampend, riekend, welriekend, geurig*, als van wierook, bijv. n. van *βομός*, II. 8, 48. Od. 1, 363.

Θυηλή, ἡ (*θύω*), het gedeelte van het offerdier, hetwelk ter eere der Goden verbrand werd. *eerstelings-offer* = *ἄεγμα*, II. 9, 220. †

* *θύω* = *θύω*, *razen, zwerfen*, van bijen, h. Merc. 560.

Θυμαλγής, ἐς, gen. *έος* (*ἄλγος*), *hartgrievend, smartelijk, hals, wóβη, μῦθος*, *έπος*, II. 4, 513. 387.

Θυμᾶρης, ἐς, ook *θυμῆρης* (*ἔρω*), aan het hart welgevallend, *hartverheugend, aangenaam, lief, ἄλοχος*, II. 9, 336. *οκῆπτρον*, Od. 17, 199. De Schol. Od. 23, 232. willen den anderen vorm *θυμῆρες* schrijven.

Θυμβραῖος, ὁ, een Trojaan, door Diomedes gedood, II. 11, 320.

Θύμβρη, ἡ, Thymbra, vlakte (*τόπος*) in Troas, aan de rivier Thymbrius, van welke zich het leger der Trojaansche bondgenooten tot aan de zee uitstreckte. Later werd deze streek *Θυμβραῖον πεδιον* geheeten; er stond toen ook een tem-

pel van Apollo Thymbraeus, Il. 10, 430.

Θύμηγερέω (ἀγίστω), alleen perf. praes. moed verzamelend, zich herhalend, bijkomend, Od. 7, 283. †

Θύμηδης, ἐς (ἦδος), gen. εὐς, hartverblijvend, kostelijk, Od. 16, 389. †

Θυμῆτες, neutr. van θυμῆτης, als adv. aangenaam, z. θυμῆτης.

Θύμοστος, ον (βοσά), harddoorknagend, levendoodend, ξῆς, * Il. 7, 210.

Θύμοδῆχης, ἐς (δάχνω), hartblijvend, hartgrievend, μῦθος, Od. 8, 185. †

Θύμολεων, οντος (λεων), leeuwenhart, moedig als een leeuw, bijv. n. der helden, Il. 5, 639. Od. 4, 814.

Θύμοκῆστῆς, οῦ, ὁ (κατω), levenbenemend, verwoestend, θάνατος, Il. 13, 544. δῆιος, * Il. 18, 591.

Θύμοιτης, ου, ὁ, één aanzienlijk Trojaan, Il. 3, 146.

Θύμος, ὁ (θύω), eigenl. het werkzame en bezielende in den mensch, Il. 7, 216. hart, ziel, als zetel van het gevoel, willen en denken, hetgeen men zich echter voorstelt, als steeds in beweging, doch vooral als de zitplaats der hevige gemoedsaandoeningen en driften. 1) hart, als leven, levenskracht, θυμὸν ἐκαρνοῦσαι, ἀφελῆσθαι, δλῆσαι, Il. pass. ἐξελῆσθαι μέλων θυμὸν, Od. 11, 201. daarentegen θυμὸν ἀγελῆσαι, levenskracht verzamelen, zich herstellen, z. ἀγελῆσαι. ook van de levenskracht van dieren, Il. 3, 294. enz. 2) hart, gemoed, als zetel van het gevoel, vooral van de hevige hartstogten, moed, toorn, drift, misnoegen, θάψειν θυμὸν, het gemoed bewegen, treffen, opwekken, vooral tot medelijden, tot vrees, Il. 4, 208. 5, 29. daarentegen: πᾶσαν κάπνεσθαι θυμὸς, allen ontzoonk de moed, Il. 15, 280. toorn, misnoegen, Il. 2, 196. Od. 4, 694. somtijds ook van zachtere aandoeningen: ἐκ θυμοῦ φιλεῖν, van harte beminnen, Il. 9, 486. ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἔμοι ἔσσαι, gij zult van mijn hart nog meer verwijderd zijn, Il. 1, 562. 3) hart, gemoed, als zetel van willen en wel, a) lust, neiging, verlangen, bijzonder naar spijs en drank, trek, Il. 1, 468. 4, 263. πλῆσασθαι θυμὸν, zijnen trek voldoen, Od. 19, 198. vervolgens θυμὸς ἀνάγει, ἐποτρύνει, κελεύει, κέλεται, met infin. mijn gemoed dringt mij, enz. b) wil, besluit, gedachte, ἑδάξετο θυμὸς, Il. 9, 8. ἕτερος δὲ με θυμὸς ἔρκεν, eene andere gedachte hield mij terug, Od. 9,

320. 4) in het algem. gezindheid, stemming, ἕνα of ἴσον θυμὸν ἔχειν, Il. 13, 487. 5) in vele spreekwijzen staat de dat. θυμῷ pleonast. Il. 1, 24. ook κατὰ θυμὸν en ἐν θυμῷ.

Θύμοσθόρος, ον (σθελω), eigenl. het gemoed verdervend; vd.: levenverwoestend, doodelijk, θυμοσθόρα πολλά, sc. σήματα, teekenen, welke te kennen gaven, dat de overbrenger des briefs moest gedood worden, Il. 6, 169. φάρμακα, doodelijk vergift, of volgens sommigen: bedwelmend, gemoedverdoovend, Od. 2, 329. 2) in het algem. hartgrievend, Od. 19, 323.

* Θύμω (θυμός), vertoornen, driftig maken, in aor. 1. pass. Batr. 242.

Θύω (θύω), intransit. zich hevig bewegen; vd. stormen, woeden, renuῖπῆ, onstuimig zijn, ἄμ πεδλον, διὰ προμάχων, Il. pass. κατὰ μέγαρον, Od. pass. inzonderh. van de strijders in den slag: — ἄμυδος, in drommen onstuimig aanrukken, Il. 10, 524. met part. Il. 2, 446. (θύω staat tot θύω in gelijke verhouding, als δύνω tot δύω.)

Θύεις, εσσα, εν (θύος), welriekend, geurig, νέφος, Il. 15, 153. † ook als bijv. n. van Eleusis, h. Cer. 97.

Θύων, τὸ (θύω), een boom, welks welriekend hout tot bewierooken gebruikt werd, Plin. H. N. XIII, 16. verstaat daaronder: cyprus, de citroenboom of de pyramide cipres, Od. 5, 60.

Θύος, εος, τὸ, reukwerk, het bewierooken, in het algem. offerande, offergave, Il. 6, 270. 9, 499. Od. 15, 261. alleen in pl. Eigenlijken wierook echter kent Hom. nog niet.

Θύοςκόος, ὁ (θύος en κίω, καίω), eigenl. de verbrander van het offer, de offeraar, offerwaarnemer, offerpriester, die uit de offervlam en inzonderheid uit den offerdamp voorspellingen maakt, Od. 21, 145. Zij zijn onderscheiden van den μάγης en ἱερεὺς, Il. 24, 221. (Eustath. wil het liever van κίω, ion. v. κίωε afleiden, Od. 21, 145.)

Θύωω (θύος), fut. ὄσω, bewierooken, welriekend maken, alleen in part. perf. pass. τεθυσμένον ἔλαιον, welriekende olie, Il. 14, 172. † εἴματα, h. Ap. 184.

Θύραζε, adv. eigenl. 1) uit de deur, uit, voor de deur, Il. 18, 29. 2) in het algem. uit, naar buiten, ἔκβασις ἀλὸς θύραζε, een uitweg uit de zee, Od. 5, 410.

Θύρεός, ὁ (θύρα), deursteen, een steen

om voor den ingang te plaatsen, * Od. 9, 240. 313. 340.

Θύρετρον, τὸ (θύρα), *deur, poort*, alleen in pl. gebruikelijk, II. 2, 415. Od. 18, 385.

Θύρη, ἡ, ion. v. θύρα, 1) *de deur*, eigenlijk de opening in den muur, zoowel van eene enkele kamer, als van het geheele huis; de *poort*; meest in pl. de *deurvelgels* = *σανίδες, θύραι διπλῆδες*, Od. 17, 267. ἐνὶ of πέρα Πριάμοιο θύρησαν, bij de deur, d. i. voor het huis van Priamus, II. 2, 708. 2) in het algem. *toegang, ingang*, Od. 9, 243.

Θύρηθεν, adv. poët. v. θύραθεν, *buiten de deur, de deur uit*, Od. 14, 352. †

Θύρηφι, ep. dat. v. θύρη, als adv. *buiten uit*, Od. 9, 238.

Θύσανός, εσσα, εν, ep. θυσανός, met *kwasten of franjes bezet, omhangen*, bijv. n. der αἰγίς, * II. 5, 738. alleen in den ep. vorm.

Θύσανος, ὁ (θύω), *kwast, franje*, als sieraad aan het schild van Agamemnon aan de Aegis en aan den gordel van Here, * Il. 2, 448. 14, 181.

Θύσθλα, τὰ (θύω), *de heilige gereedschappen bij het feest van Bacchus*, volgens de Grammat. vooral de *thyrsusstaf, de fakkels*, etc. II. 6, 134. †

* Θύσθη, ἡ (θύω), *het offeren, de offerende zelve*, h. Cer. 313.

Θύω, fut. θύσω, aor. I. ἐθύσα, 1) transit. *offeren*, ofers slagten of verbranden, ἀγγιστα θεοῖς, Od. 14, 446. zonder acc. II. 9, 219. Od. 15, 260. ἄλματα, h. Ap. 491. absol. offeren, slagten, Od. 9, 231.

2) intransit. *zich hevig bewegen; stormen, woeden, bruisen, razen, a)* van den wind, Od. 12, 400. 408. van rivieren en golven, II. 21, 324. 23, 230. ἀπέδον αἵματι θύειν, de grond zwom in bloed, stroomde van bloed, Od. 11, 420. 22, 309. ὅ) van menschen, in het algem.: *razen, woeden, tieren, qpeoi*, II. 1, 342. ἔγχεϊ, dat. instrum. II. 11, 180. (Vergel. θύω.

In de tweede beteek. heeft θύω altijd ὄ; ook in de eerste, behalve in de cas. obliq. van het part. praes. θύων).

Θύωδης, ες (εἶδος), *geurig, welriekend, θάλαμος*, Od. 4, 121. εἶματα, * Od. 5, 264.

* Θυώνη, ἡ, bijv. n. van Semele, nadat zij onder de Goden was opgenomen. h. 26, 31. (θύω)

Θωή, ἡ (τιθῆμι), *de bepaalde straf, geldboete*, Od. 2, 192. ἀγαλὴν θωήν ἀλ-

εινεν Ἀχαιῶν, II. 13 669. Volgens de Gramm. is het hier *schimp, berisping*; volgens Od. 14, 239. het *χαλεπὴ δῆμου φῆμις*, de gesprekken van het volk onder elkander, hetwelk tot den krijgsgoet noodzaak.

Θῶκος, ὁ, ep. θόωκος, Od. 2, 26. 12, 318. = θᾶκος, 1) *zetel, zitplaats*, Od. 2, 14. θεῶν θῶκοι, II. 9, 439. 2) *zitting, vergadering*, Od. 2, 26. θῶκόνδε, ter zitting, Od. 5, 3.

Θῶν, ὄνος, ὁ, Thon, echtgenoot van Polydamna, een aanzienlijk Aegyptiër, aan den Canobischen mond des Nijls, welken Menelaus opnam, Od. 4, 227. Strabo XVII, pag. 108. spreekt van eene overlevering, volgens welke er niet verre van Canobus eene stad Thonis gelegen had, welke haren naam van koning Thon heeft ontvangen. Diod. 1, 19. zegt dit bepaald; doch Heeren, Ideën, 11, 2. Abschn. 3, p. 706. vermoedt, dat Diod. de st. Thonis als de oudste haven van Aegypte heeft opgemaakt uit den naam van dien Thonis, welken Herod. 11, 113: volgens het verhaal der Aegyptische priesters eenen opzigt (φύλακα) van den Canobischen mond noemt. Canobus zelve was, naar men zeide, zoo genoemd naar den stuurman van Menelaus, welke daar begraven lag, Strab. (Θῶνος staat volgens Eust. v. Θῶωνος, of liever door syncop. v. Θῶνιος).

Θωρηκῆς, ου, ὁ (θωρήσω), *de geharnaste*; altijd in pl. als adject. πύκα θωρηκται, wel geharnast, * II. 12, 317.

Θώραξ, ἡκος, ὁ, ion. v. θώραξ, *het borstharnas, pantsier*, eene bedekking van metaal voor het bovenste gedeelte des ligchaams van den hals tot aan het onderlijf, II. 3, 332. waaraan vervolgens de gordel (ζωστήρ) aansloot. Het harnas was gewoonlijk van metaal, meest van koper en bestond uit twee gebogene platen (γυάλα), van welke de eene de borst, de andere den rug bedekte; aan de zijden waren zij met haken aan een gevoegd; vd. wordt het *δριπίδος* genoemd, II. 4, 133. verg. II. 15, 530. Niet alleen was het zorgvuldig gepolijst, maar ook kunstig versierd; vd. *ποικίλος, πολυδαίδαλος, πανατόλος*. Men zie de beschrijving van het harnas van Agamemnon, II. 11, 20—27. De buitenste rand was gewoonlijk in eene laag tin gevat. Behalve het metalen pantsier had men ook lichtere, zoo als het *kettingharnas, σιρπητός χιτών*,

w. m. z. en het *linnen harnas*, II. 2, 529. 830.

Θωρησσω (θωρηξ), aor. 1. ἐθώρηξα, ep. θώρηξα, aor. 1. p. ἐθωρήχθην, 1) act. *het harnas doen aantrekken,itrusten, wapenen*, τινά, II. 2, 11. τινά σὺν τεύχεσιν, II. 16, 156. II) med. met aor. pass. *het harnas aantrekken, zich toerusten, zich wapenen*, dikwijls absol. in II. eens χαλκῶ, Od. 23, 368. gewoonl. τεύχεσιν, ook σὺν τεύχεσιν, II. δὸς δὲ μοι ὤμοιόν τὰ σά τεύχεα θωρηχθῆναι, sta mij toe, dat ik uwe wapenen mij om de schouders legge, II. 16, 40.

Θῶς, θῶός, ὄ, een vraatzuchtig roofdier, hetwelk, II. 13, 103. te gelijk met panters en wolven genoemd wordt: naar de kleur σαφινός, II. 11, 474. De meeste uitleggers verstaan er onder: *de jakhals, canis aureus*, Linn. die van ligchaam zeer veel overeenkomst met den vos heeft.

I.

I, Iota, de negende letter van het Gr. alfabet, vandaar het teeken van de negende rhapsodie.

ἰά, ἰῆς, v. ἰαί, z. ἰός.

ἰά, τὰ, z. ἰός.

ἰαίνω, aor. 1. ἔγνα, aor. 1. pass. ἰάνθη, 1) *verwarmen, warm, heet maken*, ἀμφὶ πυρὶ χαλκόν, ketels, Od. 8, 426. ἰδωρ, Od. 10, 359. vd.: *vloeibaar, week maken*, κηρὸν, Od. 12, 175. 2) overdragt.: a) *verwarmen, verkwikken*. θυμὸν, Od. 15, 379. h. Cer. 435. dikw. pass. θυμὸς εὐφροσύνην ἰαίνεται, het hart wordt verwarmd, werkt door vreugde, Od. 6, 156. in het algem. *zich vervrolijken, verheugen*, II. 23, 598. Od. 4, 840. μέτωπον ἰάνθη, het voorhoofd werd helder, opgeruimd, II. 15, 103. ook θυμὸν ἰαίνομαι, ik word vrolijk in mijn hart, φρένας, Od. 23, 47. 24, 382. τινί, zich over iets verheugen, Od. 19, 537. ὅ) *versachten, bedarcn*, θυμὸν, II. 24, 49. (eigenl. γ, doch door het augm. en de versmaat ook z.)

Ἰαίρα, ἡ (γ), d. van Nereus en Doris, II. 18, 43.

ἰάλλω, aor. ἔηλα, infin. ἰῆλαι (ἔημι), 1) *zenden, afzenden*, διαστὸν ἀπὸ νευρήων, den pijl afschieten, II. 8, 300. χεῖρας ἐπ' ὀνέλατα, de handen naar de spij's uitstrekken, II. 9, 91. περὶ χερσὶ δασμόν, boeijen om de handen leggen, II. 15, 19. ongewoon

is ἰάλλειν τινά ἀτιμῆσιν. iem. door smaadreden treffen, wonden, even als: βάλλειν, τινά τινι, Od. 13, 142. ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἰάλλειν, de hand aan de medgezellen slaan, Od. 9, 288.

Ἰάλμενος, ὄ, z. van Ares en Astyoche, aanvoerder der Boeotiërs van Orehomenu en Aspledon; hij word als Argonaut en vrijer van Helena genoemd, Apd. 1. 9, 16. II. 2, 512. 9, 82. Volgens Aristot. Epigr. Anthol. is hij voor Troje gebleven.

* Ἰάμβη, ἡ, eene slavin van Celeus en Melanira, bij welke Demeter bij het zoeken naar hare dochter den intrek genomen had. Jambe bragt door hare scherts en vrolijke luim de treurige Godin aan het lagchen, h. Cer. 135. 203. Apd. 1. 5, 1. Volgens Schol. en Euripid. Orest. 662. d. van Echo en Pan.

Ἰάμενός, ὄ, een Trojaan, door Leonteus gedood, II. 12, 139. 193.

Ἰάνασσα, ἡ, d. van Nereus en Doris, II. 18, 47.

Ἰάνειρα, 1) d. van Nereus en Doris, II. 18, 47. 2) d. van Oceanus en Tethys, h. Cer. 421.

* Ἰάνθη, ἡ, d. van Oceanus en Tethys, h. Cer. 418.

ἰάνθη, z, ἰαίνω.

ἰάομαι, dep. med. fut. ἰήσομαι, ion. κ. ἰάσομαι, aor. 1. ἰηάμην, *genezen, heelen*, alleen in uitwendige wonden, met acc. τινά, II. 5, 504. ὀφθαλμὸν, Od. 9, 525. absol. II. 5, 899. (z).

Ἰάονες, οἱ (γ), ep. v. Ἴωνες, de Ioniërs. II. 13, 685. h. Ap. 147. de bewoners van Attica. Deze naam der Atheners is aan de meeste uitleggers moeilijk voorkomen, dewijl de Ioniërs bijna 200 jaren voor den Trojaanschen krijg naar Aegialus verhuisden en eerst 80 jaren na denzelfden gedeeltelijk weder terug keerden. Doch men kan deze benaming verdedigen, dewijl de ingezetenen van Attica den naam Ioniërs toen ook nog behielden, toen Ion. Aegialus reeds ingenomen had, Herod. 8, 44. De ingezetenen van Aegialus worden daarom ter onderscheiding van de Attische Ioniërs, Αἰγυαλεῖς Ἴωνες geheeten, Paus. 7, 112. De landstreek van Sunium tot den Isthmus werd ook Ionië geheeten, cf. Plut. Thes. 25.

Ἰάπετός (z), een der Titanen; z. van Uranus en Gaëa, gemaal van Clymene, vader van Atlas, Prometheus en Epimetheus, z. Τιτῆνες, II. 8, 479.

ἰάπτω (π. ἔρημι), 1) *zenden, werpen, stooten*, π. προἰάπτω. 2) *aanraken, trefsen, wonden, benadeelen*, τὶ (Schol. διαφθελεῖν), eigenl. κατὰἰάπτω in tmesi; slechts: ὡς ἂν μὴ κλάουσα κατὰ χροῖα καλὸν ἰάπτῃ, opdat zij hare schoone kleur niet door weenen bederve, Od. 2, 376. 4, 749. (volgens sommigen is het een bijzonder verbum, met ἴπτω, ἄπτω, verwant, in de beteeken. benadeelen.)

Ἰασδάνος, ὁ (ῥ), 1) rivier in Elis bij Phea, Il. 7, 135. volgens Strab. een tak van den Acidon, zoo genoemd naar het grafgesteente van den ouden heros Iardanus; volgens Pausan. is het de Acidon zelve, doch ten onregte. 2) rivier van Creta, Od. 3, 292.

ἴασι, π. εἶμι.

Ἰασίδης, ου, ὁ (ῥ), π. van Iasus = Amphion, Od. 11, 283.

Ἰασίων, ονος, ὁ (ῥ), π. van Zeus en Electra, volgens Apd. broeder van Dardanus, een schoone jongeling. Hij werd door den bliksem ter neder geveld, Od. 5, 125. Volgens Hesiod. Theogon. 962. werd hij Iasius genoemd en verwekte bij Demeter Plutus.

Ἰάσων Ἄργος, τὸ, in pl. v. Ἰάσων, het Iasische Argos. Zoo werd Argos bijgenoemd naar koning Iasus, Od. 18, 245. De Schol. verstaat hier den Peloponnesus.

Ἰάσος, ὁ (ῥ), 1) koning van Orchomenus, vader van Amphion, Od. 11, 283. 2) π. van Argos en van Euadne, vader van Agenor, beheersgher van den Peloponnesus. Naar hem werd Argos Ἰάσων bijgenaamd. 3) π. van Sphelus, aanvoerder der Atheners, door Aeneas gedood, 332, 337. 4) vader van Dmetor op Cyprus, Od. 17, 443.

ἰάνω (αῦω), aor. 1. ἴανσα, *slapen*, in het algem. *rusten, liggen, rûkten*, Il. 9, 325. ἐν ἀγκυλοῖσιν τινος, Il. 14, 213. ook van dieren, Od. 9, 184.

* ἰάχέω = ἰάχω, aor. ἰάχησα, h. Cer. 20. in praes. ongebruikelijk.

ἰάχη, ἡ (ῥ), 1) *kreet*, zowel van het vreugdegeschrei der aanvallers, als van het klagend geroep der vlugtenden en der schimmen, Il. 4, 456. Od. 11, 43. 2) van levenlooze dingen: *gedruisch, geraas*, h. 13, 3.

* ἰάχη, ἡ, eene nimf, medgezellin van Persephone, h. Cer. 419.

ἰάχω (een woord van klank, verwant met ἄχω), aor. 1. ἰάχησα, h. Cer. 20. 1) *luid schreeuwen, roepen*, vooral van het

krijgsgeschreeuw der helden, Il. pass. ook van het gejammer der gewonden, Il. 4, 343. en van de treurende, Il. 19, 29. 2) van levenlooze dingen: *luid klinken, razen, ruischen, knappen*, van de golven en van het vuur, Il. passim. *snorren*, van de boogpees, Il. 4, 125. *klinken*, van de trompet, Il. 18, 219. *eissen*, van gloeiend, in het water gedompeld ijzer, Od. 9, 392.

Ἰάων, ονος, ὁ, π. Ἰάονες.

Ἰάωλκος, ἡ, ep. v. Ἰαλκός (ῥ), Ioloos, stad in Magnesia (Thessalië), aan de golf van Pagasae, niet verre van de plaats Aphetæ, vereenigingsplaats der Argonauten; later de haven der nieuwere st. *Demetriæ*, nu *Volo*, Il. 2, 712.

ἰγνύη, ἡ, de *knieschijf*, Il. 13, 212. † (γόνυ).

* ἰγνώς, ὄος, ἡ = ἰγνύη, h. Merc. 152. παρ' ἰγνία; maar Herm. leest παροργνός λαῖφος.

Ἰδαίος, ἀλή, αἶον (ῥ), Idaeisch, den Ida in Phrygië betreffend, τὰ Ἰδαία ὄρεα, het gebergte van den Ida, wegens de vele toppen = Ἰδη, Il. 8, 410. ὁ Ἰδαίος, bij v. n. van Zeus, dewijl hij op het voorgebergte Gargaros eenen tempel en een heilig bosch had, Il. 16, 605. 24, 291.

Ἰδαίος, ὁ (ῥ), 1) heraut der Trojanen, wagenmenner van Priamus, Il. 3, 248. 24, 325. 2) π. van Dares, den priester van Hephaestus, een Trojaan, door Diomedes gedood, Il. 5, 11.

ἰδέ, conjunct. ep. verkort voor ἰδέ, en; de afleiding van ἰδέ, ζε, is onzeker,

ἰδέ, ἰδέειν, ἰδεσκον, } π. ΕΙΔΩ. A. B.

ἰδέω,

Ἰδη, ἡ, aor. Ἰδα (ῥ), Ida, hoog en steil gebergte, hetwelk in Phrygië begint en zich door Mysië uitstrekt. Deszelfs afhelling vormde de vlakte van Troje en eindigde aan zee, in de drie voorgeberten Gargaron, Lecton, Phalacra. Op den hoogsten top Gargaros, stond een altaar van Zeus; tegenwoordigen naam *Ida* of *Kas Daghi*, adv. Ἰδηθεν, van den Ida af, Il. 3, 276.

ἰδημι, π. ΕΙΔΩ. A.

Ἰδης, ἔω, ὁ, ep. en ion. v. Ἰδα, π. van Aphareus en broeder van Lynceus uit Messene, vader van Cleopatra. Hij was een voortreffelijke boogschutter, π. Εὔηρος, Il. 9, 558.

ἰδιος, ἰη, τον, *eigen, bijzonder*, περὶ τὴν ἰδίην, eene zaak van éénen persoon, eene bijzondere zaak, in tegenstell. van δημιος, Od 3, 82. 4, 314.

ἰδίω (τ van ἰδος), ep. v. ἰδρώω, *zweeten*, alleen in impf. ἰδιον, Od. 20, 204. †

ἰδμεν, ἰδμεναι, z. EΙΔΩ. B.

ἰδνώω, fut. ὠσω, alleen aor. 1. pass. ἰδνώσθην, *krommien, buigen*, pass. *zich krommen, in een krimpen*, Il. 2, 266. Od. 8, 375.

ἰδοίωτο, z. EΙΔΩ. A.

Ἰδομενεύς, ἦος, εὐς, acc. ἦε en εἶα (τ), z. van Deucalion, kleinz. van Minos, koning van Creta, Il. 13. Hij muntte door dapperheid voor Troje uit, Il. 2, 645. 4, 252. Schoon een der voornaamste helden, speelt hij echter eene vrij onbeduidende rol, en nergens komt zijn karakter bijzonder uit. Alleen Il. 13, 206. seqq. toont zijne bedrevenheid, moed en beleid in den strijd. Zijn twist met Ajax, den zoon van Oileus, Il. 23, 350. seqq. Hij keert gelukkig naar huis terug, Od. 3, 191. In een later verhaal wordt hij uit Creta verjaagd en verhuist naar Italië.

ἰδρίη, ἦ (ἰδρίς), *kunde, ervaring*, *Il. 16, 359.

ἰδρίς, ε, gen. ως (ἰδμεν), *kundig, ervaren, bedreven*, Od. 6, 233. met infin. Od. 7, 108.

ἰδρός, ep. v. ἰδρώς, w. m. z.

ἰδρώω (ἰδρός), fut. ἰδρώσω, aor. ἰδρώσα, *zweeten*, inzonderh. van inspanning, Il. 18, 372. uit angst, Il. 11, 119. met acc. ἰδρῶ ἰδρώσαι, Il. 4, 27. Epische vormen zijn: ἰδρῶντα, ἰδρῶουσα voor ἰδρόντα, ἰδρόουσα, z. de Grammat.

ἰδρῶνω, *angenomen nevenvorm van ἰδρῶω*, om aor. pass. ἰδρῶσθην af te leiden.

ἰδρῶω, aor. 1. ἰδρῶσα, aor. 1. pass. ἰδρῶσθην. 1) act. *doen zitten, laten plaats nemen*, met acc. λαόν, Il. 2, 191. ἐν θρόνῳ, Od. 5, 86. 2) pass. *zitten, rusten*, Il. 3, 78. 7, 56.

ἰδρώς, ὠρος, ὀ (ἰδος), het *zweet*, dikwijls in de Il. ep. dat. ἰδρῶ en acc. ἰδρῶ, voor ἰδρῶτι en ἰδρῶτα, Il. 4, 27. 17, 385.

ἰδῦια, ἦ, ep. z. EΙΔΩ. B.

ἰδῶ, ἰδῶμι, z. EΙΔΩ. A.

ἶε, ἶεν, z. εἶμι.

ἶε, z. ἶημι.

ἶεη, ep. v. ἶαι, 3 sg. opt. en εἶμι, Il. 19, 239. πρὶν δ' οὐτως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λουμὸν ἱεῖν οὐ πάρος οὐδὲ βρωῖας, eerder zal noch spijs noch drank door mijne keel gaan. Deze lezing is juist, in pl. v. ἱεῖν v. ἶημι.

ἶεμαι, z. ἶημι.

ἶεμι, praes. en ἶεμην, impf. med. poët. nevenvorm van εἶμι, w. m. z. *gaan, en*

wel met het begrip van haast, snelheid, Il. 12, 274. Od. 22, 304. Op andere pl. staat nu ἶεμαι.

ἶεμεναι, z. ἶημι.

ἶεν, z. ἶημι.

ἶετεια, ἦ, fem. van Ἱερεὺς, *priesteres*, Il. 6, 300. †

Ἱερεῖον, τό, ep. en ion. Ἱερήιον, 1) *offerdier*, ongewoonlijk van offers voor de dooden, dat anders τόμιον of ἔντομον is, Od. 11, 23. 2) in het algem. *slagvee*, spreekw. οὐχ' Ἱερήιον, οὐδὲ βοεῖην ἀνύσθην, zij verwierven noch een stuk vee, noch eene huid van een rund, zoo als anders in den wedstrijd plaats had, Il. 22, 159. Od. 14, 259.

Ἱερεὺς, ἦος, ὀ, ep. Ἱερεύς, Il. 5, 10. (Ἱερός), *priester*, die aan de dienst eener bijzondere Godheid gewijd is, en de tempeldienst door het aanbieden der offeranden waarneemt. Ook hielden zij zich buiten dat bezig met het verklaren van den wil der Goden uit de ingewanden der offerdieren, Il. 1, 62. 24, 221.

Ἱερεύω (Ἱερός), ep. Ἱερεύω (τ), Od. 19, 198. 20, 3. ep. εὐσω, eigenl. 1) heilig maken, inzonderh. *offerande toebrengen en slagten, offeren*, βοῦς, ταύρους θεῶ, Il. passim. 2) in het algem. *slagten*, dewijl van ieder stuk toebereid vleesch eenige stukken aan de Godheid werden gewijd, Od. pass. — ἔστην, ter eere van den gast, Od. 14, 414.

Ἱερήιον, τό, ion. v. Ἱερεῖον.

Ἱερον, τό, ep. Ἱερόν (eigenl. neut. van Ἱερός, doch geheel als subst. gebruikt), *het toegewijde; inzonderh. offer, offerdier*, Il. 10, 571. vooral in pl. τὰ Ἱερά, Il. 1, 147. Od. 1, 66. en Ἱερά, Il. 2, 420.

Ἱερός, ἦ, ὄν, ep. Ἱερός, ἦς, ὄν, 1) *God gewijd, goddelijk, heilig*, van dingen, welke niet in de magt der menschen staan, maar inrigtingen van hoogere wezens zijn, ἡμαρ, κτήρας, Il. 8, 66. 11, 194. Ἱερός Ἀλφειοῖο, Il. 726. ἄπικτον, Il. 11, 631. ook Ἱχθύς, als geschenk der Goden, Il. 16, 403. z. n. 3. 2) *heilig*, van alle dingen, welke de menschen aan de Godheid wijden, βωμός, δόμος, Il. passim. bijzonder ἐκατόμβη, ἄλσος, ἔλαλη, Od. 13, 372. ἄλω, de heilige dorschvloer (op welke de vrucht van Demeter gezuiverd werd), Il. 5, 499. verder worden landen, steden, eilanden heilig genoemd, dewijl zij onder eenen beschermgod stonden, zoo als Ilium, Thebe, Chryse, enz. 3) *eerwaardig, verheven, voortreffelijk, verwonderenswaardig*,

van menschen even als goddelijk: ἴς Τηλεμάχου, Od. 2, 409. τέλος φυλάκων, Il. 10, 56. (ι in ἴρος somtijds lang, in ἴρος altijd.)

ἴζανω (ἴζω), 1) intransit. *zich nederzeten, gaan zitten, zitten*, Od. 24, 209. overdragt.: *nederdalen*, van den slaap, Il. 10, 92. 2) transit. *doen plaats nemen*, met acc. ἀγῶνα, Il. 23, 258.

ἴζω, impf. ἴζον. I) act. 1) intransit. *plaats nemen, zich nederzeten, zitten, rusten*, ἐπὶ θρόνου, Il. 18, 422. ἐπ' ἀμφεπέρουσ πόδας ἴζει, hij zit op beide voeten, Il. 13, 281. van krijgslieden: *zich legeren*, Il. 2, 96. 2) transit. *doen plaats nemen*, eens τινὰ ἐς θρόνον, Il. 24, 553. II) Med. gelijk act. *zich plaatsen; zich in eene hinderlaag leggen*, Il. 18, 522. (alleen praes. en impf.)

ἴηλα, z. ἰάλλω.

Ἰηλῦσός, ἦ, ion. v. Ἰαλῦσός, st. op het eil. Rhodus, ten tijde van Strabo, een vlek, nu *Ialiso*, Il. 2, 656. (ν lang bij Hom. vd. in sommige uitgaven Ἰηλῦσός, zoo als Herod. 1, 144. v̄ Diou. Perieg. 505.)

ἴημι (st. ΕΩ), praes. 3 pl. ἴησι, infin. ἴεναι, ep. ἴεμεναι, Il. 22, 206. part. ἴεις, imper. ἴει, imperf. ἴην (vd. ἴει, aeol. v. ἴεσαν), en ἴουν (als van ἰέω), dikw. 3 sg. ἴει, fut. ἴσω, aor. 1. ἴκα, ep. ἴκα, behalve sg. alleen 3 pl. ἴκαν, Od. 15, 458. Van aor. 2. 3 sg. conj. ἴουν, Il. 15, 349. Zie over ἔωμεν, dit woord. Med. alleen praes. en impf. ἴεμαι, ἴεμεν, en aor. 2. in tmes. in ξῆρον ἔντο, z. ξῆλημι (ι bij Hom. gewoonl. kort). I) act. 1) transit. *in beweging brengen, vd.] a) zenden, afzenden, sturen, laten gaan, ontslaan*, τινὰ ἐξ ἀδύτου, Il. 5, 512. ἀγγελὸν τινι, Il. 18, 182. ἐν δὲ παρηορήσων Πηδασσον ἴει (ἐντεῖ), hij spande Pegasus aan de nevenlijnen, Il. 16, 152. z. παρηορή; inzonderh. van datgene, wat eene Godheid zendt: δράκοντα φώωσθε, Il. 2, 309. van levenlooze dingen: σέλας, ἀστέρη; ἴκμενον οὐρὸν τινι, iem. eenen gunstigen wind zenden, en overdragt.: ἴπα, de stem laten hooren, Il. 3, 152. 221. ἴπασα, Il. 3, 222. δ) *werpen, slingeren, afschieten, doen wegvliegen*, van liggende lichamen: πέτρον, λαῶν, inzonderh. van werpgeweer: δόρυ, διστὸν ἴως, op iem. eenen pijl afschieten, Il. 13, 650. soms zonder acc. Il. 2, 774. Od. 4, 626. c) van water: *uitgieten, doen stroomen, zóon ἐς ρεῖχος*, Il. 12, 25. van eene rivier: ἴδωρ, Il. 21, 158. d) *nederlaten, laten vallen*, ἐκ δὲ ποδοῖν ἄκμονας ἴκα δῶω, van uwe

voeten liet ik twee aanbeelden nederhangen (in zoo verre Zeus dezelve liet vallen, na ze aangeboden te hebben), Il. 15, 19. ἐκ χειρὸς φάσγανον. Od. 22, 84. δάκρυα, Od. 23, 33. overdragt. van het haar: *laten nedergolven, ιδεῖρας*, Il. 19, 383. κόμας, Od. 6, 231. — 2) intransit.

a) *stroomen*, van eene rivier: ἐπὶ γαίαν, Od. 11, 239. van eene bron: *opborrelen, opwellen*, Od. 7, 130. b) *nalaten, met gen. z. ἴωμεν*. II) Med. *zich ergens heen bewegen, zich rigten, wenden, begeven*, dikwijls part. met gen. van een lichaam, alleen: ποτάμωιο ἄστων, zich naar den stroom der rivier wenden, Od. 10, 529. met infin. ἀκόντισαν ἴμενοι, zij slingerden met alle krachtsinspanning, Od. 22, 256. gewoonl. alleen van gemoedsneiging: *trachten, streven, verlangen, begeeren*, met infin. Il. 2, 589. 5, 434. het part. ἴμενος, *strevend, verlangend*, ook met gen. πόλιος, Il. 11, 168. anders met adv.: οἰκαθε, πόλεμονδε ἴεμένω κατὰ ὄλκα, de vore af strevend, Il. 13, 707. (andere lezing: ἴεμένω.)

ἴηνα, z. ἰάνω.

*Ἰηπαιρηῶν, ονος, ó, 1) bijn. van Apollo van het geroep ἴη παίων, h. Ap. 272. 2) een hymnus.

Ἰήσασθαι, z. ἰάσμαι.

ἴησι, z. εἶμι.

Ἰησονίδης, ου, ó, z. van Iason = Euneüs, Il. 7; 468.

Ἰήσων, ονος, ó, ep. en ion. v. Ἰάσων, z. van Aeson en Polymede, aanvoerder der Argonauten. Hij werd door Pelias naar Colchis gezonden, om het gouden vlies te halen. Op de vaart daarhenen landde hij op Lemnos en verwekte bij Hypsipyle Euneüs en Nephrophonos. Met behulp van Medea, d. van Aeetes, koning van Colchis, verkreeg hij het gouden vlies en bragt hetzelfde gelukkig naar Hellas. Hij huwde met Medea, zijne redster; doch verstiet haar naderhand en nam Creüsa, of Glauce, d. van Creon, koning van Corinthe, tot vrouw, Il. 7, 469. Od. 12, 72. z. πέλλας.

Ἰητήρ, ἦρος, ó (Ἔ), poët. nevenv. van ἴητρος, Il. 2, 732. κακῶν, Od. 17, 384. νόσων, h. 15. 1.

Ἰητρος, ó, ion. v. ἰατρος (ἰάσμαι), arts, wondheeler, ook met ἀήρ, Il. 11, 514. Ἰθαγενής, ἐς, poët. v. ἰθαγενής (ἰθός, γένος), *regt geboren, wettig geboren*, d. i. in een wettig huwelijk geboren, Od. 14, 203. †

Ἰθαίμηνος, εὖς, ὁ, een Lyciër, II. 16, 586.

Ἰθάκη, ἡ (ἴ), 1) Ithaca, een klein eiland in de Ionische zee, tusschen de kust van Epirus (naderhand Acarnanië) en het eiland Same (Cephalenia), het vaderland van Ulysses, nu *Theaki*, II. 2, 613. Het strekt zich uit van het zuidoosten naar het noordwesten en bestaat uit twee helften, welke door eenen smalle Isthmus verbonden zijn. Od. 9, 25. wordt zij het *westelijkste* eiland genoemd en schijnt dus niet met de ligging van het tegenwoordige Theaki overeen te stemmen; de dichter echter konde in zijnen leeftijd bij de geringe kennis der aardrijkskunde en het algeheele gemis van kaarten, deze fout ligtelijk begaan. Ithaca is zeer bergachtig; Hom. noemt den Neritus, Neïon en het voorbergte Corax. Voor de paardenfokkerij minder geschikt, Od. 4, 615. leverde het goede weiden op voor rundvee en geiten, Od. 13, 244. en was vruchtbaar in koren en wijn. Hom. spreekt slechts van ééne stad Ithaca, behalve de haven Reithron. 2) de stad Ithaca. Zij lag onder aan den voet van den Neïon, Od. 2, 154, en was met den burg van Ulysses verbonden. Volgens de meeste uitleggers lag de stad op het midden des eilands, aan de westkust, aan den voet van het noordelijk gebergte Neïon. Door dezen berg werd ook de haven Reithron gevormd, Od. 1, 186. Bij de st. was ongelijks eene haven, Od. 16, 322. anderen willen de plaats op de oostkust zoeken. Het adject. Ἰθακήσιος, ὁ, de Ithacenser.

Ἰθάκος, ὁ (ἴ), een oude heros, volgens Eustath. z. van Pterelaus, naar welchen het eiland Ithaca genoemd was, Od. 17, 207.

ἴθι, eigenl. imperat. van εἶμι, eigenl. *ga; kom;* dikwijls als partic. gelijk ἄγε gebruikt: *wel aan, op dan*, II. 4, 362. 10, 53.

ἴμα, ἄτος, τὸ (εἶμι), *gang, tred*, in het algem. *beweging*, II. 5, 788. † h. Ap. 114.

ἰθύματα, z. ἰθύς.

ἰθύω (ἰθύς, ion. ep. εὐθύω); 1) act. *regt zetten, rigten*, τὶ ἐπὶ σταθμῶν, iets naar het rigtsnoer passen of meten, Od. 5, 245. 17, 341. vd. pass. ἔπρω δ' ἰθύτηθην, de paarden werden weder regt gezet, d. i. zij stonden weder regt aan den

disselboom, II. 16, 475. 2) *regt op in houden, sturen, rigten*, met acc. II. 4, 132. en met dubbel. acc. II. 5, 290. Ζεὺς πᾶν ἰθύνει, sc. βέλεα, II. 17, 632. even. ζοῦ ἵππους; ἄμα, ῥῆα, met de praep. ἐπὶ, ποῶ. II) med. *rigten, wenden*, met betrekk. op het subst. met acc. Od. 22, 8. ἀλλήλων ἰθύνουμένων δοῦρα, terwijl zij de speren op elkander rigten, II. 6, 3. πηδάλω ῥῆα, Od. 5, 270. cf. ἰθύω.

ἰθύντων, ὠνος, ὁ, ἡ (ἴ), bijv. n. der spies, II. 21, 169. † μελέην ἰθύντων ἀφῆκε, waarschijnl. afgeleid van ἰθύς en πέτομαι, volgens Apoll. als of het was: ἰθύντων, *regt uit voortvliegend*, cf. II. 20, 99. Zenodotus las: ἰθύντων en leidde het af van κρείς, met regt uitstaande draden of vezels.

ἰθύς, εἴα, ὁ (ἴ), ion. en ep. v. εὐθύς. 1) als adject. *regt, regtstreeks*, alleen in neutr. τέτραπτο πρὸς ἰθὺ οἶ, hij was regt tegen hem gewend, II. 14, 403. (anderen doen het op ἔγχοσ slaan) met gen. ἰθὺ τινός, regt op iem. los, II. 20, 99. overdr.: *regt, regtmatig, regtvaardig*, ἰθεῖα ἔσται, nam. δίκη of ὀδός, de nitspraak zal regtvaardig zijn, II. 23, 580. ἰθύματα εἶπειν δίκην, II. 18, 508. 2) ἰθύς, als adverb. gelijk ἰθὺ, *regt uit, regt op los*, meest met gen. Δαναῶν, II. 12, 186. Προθύροιο, Od. 119. met praep. ἰθύς πρὸς τεῖχος, regt op den muur in, II. 12, 137. ἰθύς μεμαῶς, regtstreeks op in stormend, II. 11, 95. τῇ ἔ' ἰθύς φρονέων, regtstreeks daarop doelend, II. 12, 124. ἰθύς μάχεσθαι, regtstreeks tegen vechten, II. 17, 168. μένος χειρῶν ἰθύς φέρειν, de kracht der handen daartegen wenden, II. 5, 506.

ἰθύς, ῥός, ἡ (ἰθύω) (ἴ), 1) *de opene, regtstreeksche aanval, aandrang*, van eene rivier, II. 21, 303. vd. *onderneming, voornemen*, II. 6, 79. Od. 4, 434. overdragt.: het *verlangen, oogmerk, streven*, Od. 16, 304. h. Ap. 439. 2) ἀ' ἰθὺν, *regt uit*, in eene regte rigting, Od. 8, 377.

ἰθύω (ἰθύς), aor. ἰθύσα, 1) *regt op los gaan, op indringen, stormen, aanloopen, woeden*: nader bepaald door adv. of praep. ἐπὶ τεῖχος, διὰ προμάχων, II. 12, 443. 16, 582. met gen. νεός, op het schip indringen, II. 15, 693. 2) *trachten, streven, verlangen*, met infin. II. 17, 353. Od. 11, 591.

Ἰθώμη, ἡ, versterkte plaats in Hestiacotis (Thessalië) bij de lateren Metro-

polis; naderhand ook *Θούμαιον* geheeten, II. 2, 729.

ἰκάνω, ep. nevenv. van *ἰκνέομαι* (ἴκω, ἴ). *komen, bereiken, geraken*, met acc. zelden met *ἐπι*, *ἐς* τι, II. 2, 17. 9, 354. 1) van levende wezens, II. 6, 370. Od. 13, 231. 2) van levenlooze voorwerpen: *φλέψ*, ἢ *αἰχρὴν ἰκάνει*, eene ader, welke den nek bereikt, II. 13, 547. 3) overdragt. van verschillende toestanden: *overvallen, treffen*, II. 10, 96. 18. 465. inzonderh. in goedsaandoeningen: *ἄχος, πένθος, ἰκάνει με*, smart, droefheid bevangt mij; met dubbel. acc. II. 2, 171. 11) Even zoo het med. *ἰκάνομαι*, II. 10, 118. 11, 610. met acc. Od. 23, 7.

Ἰκάριος, ὁ (ἴ), z. van Perieres en Gorgophone, broeder van Tyndareos en vader van Penelope. Hij woonde in Lacedaemon, vlugtte met Tyndareos naar Acarnanië, en bleef daar na de terugkomst zijns broeders, cf. Strab. X. p. 461. Od. 1, 276, 329. Volgens anderen zoude hij op Cephallenia of Same ge-woond hebben, Od. 2, 53.

Ἰκάριος, τῆ, ἰων (ἴ), *Icarisch*, tot Icarus of tot het eiland Icarus behoorend: ὁ πόντος *Ἰκάριος*, de *Icarische zee*, een gedeelte der Aegaeïsche, volgens de overlevering, zoo genoemd naar Icarus, den z. van Daedalus, welke in deze zee omkwam. Zij was stormachtig en ge-vaarlijk, II. 2, 145.

Ἰκάριος, ἦ, of *Ἰκαλίη* (ἴ), een eiland in de Aegaeïsche zee, voorheen *Δολίχη* geheeten, en naderhand aldus genoemd naar Icarus, den z. van Daedalus; nu *Nicaria*, h. 26, 1.

ἰκέλος, ἦ, ὄν (ἴ), poët. v. *εἰκέλος*, *gelijkvormig, gelijk*, met dat. II. 4, 86.

Ἰκεταονίδης, ὄν, ὁ, z. van Hicetaon = Menalippus, II. 15, 546.

Ἰκεταίων, ὄνος, ὁ (ἴ), z. van Laomedon en broeder van Priamus, vader van Menalippus, II. 3, 147. 20, 238.

ἰκετεύω (ἰκέτης), aor. *ἰκέτευσα*, als *bescherming zoekende, smeekeling, bij iemand komen*, *εἰς τινα*, II. 16, 574. ook *πρὸς*. in het algem. *smeeken*, Od. 11, 350.

ἰκέτης, ὄν, ὁ, de *smeekeling*, de *bescherming zoekende*; die bij een anderen komt, om bescherming voor vervolgers, of om reiniging van eene bloedschuld te zoeken, terwijl hij zich bij het altaar van Zeus (*ἰκετήσιος*), of bij den haard nederzet om onschendbaar te zijn, II. 24, 158. Od. 9, 270. 13, 213.

ἰκετήσιος, ὁ (ἰκέτης), de *beschermmer der smeekelingen*, bijv. n. van Zeus, Od. 13, 213. †

ἰκραι, z. *ἰκνέομαι*.

Ἰκμάλιος, ὁ, een kunstenaar op Ithaca, Od. 19, 57.

ἰκμάς, ἄδος, ἦ, de *vochtigheid*, die al het ruwe wegneemt, en lenigheid, buigzaamheid geeft: *ἄραρ ἰκμάς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἄλοιφῆ*, spoedig komt de lenigheid, en het vette dringt er in, van leder dat met olie lenig gemaakt wordt, II. 17, 392. De vertaling: *de vochtigheid ging weg*, namelijk uit het leder, door het uitrekken uitgedampt, is minder juist.

ἰκμενος, ὁ, altijd met *ὄρος*, *gunstige wind*, waarschijnlijk. voor *ἰκμενος*, v. *ἰκμο-θαι*, de wind, die op de schepen komt, Eustath. Schol. Ven. Volgens Hesych. Etym. M. een *vochtige, zachtwaaijende wind*, of, gelijkmatig voortglijdende wind, van *ἰκμάς*, het gladdé, glibberige (vergel. Od. 5, 478. *ἄνεμοι ὑγρὸν ἄνετες*), II. 1, 479. Od. 11, 7.

ἰκνέομαι (ἴκω), poët. dep. med. fut. *ἴξομαι*, aor. *ἰκόνην*, *komen, gaan, geraken, bereiken*, met acc. van het doel; ook met *εἰς* τι, zelden met *ἐπι*, *πρὸς*, *κατὰ*, enz. 1) van al, wat leeft: *ἐς χεῖρας τινας*: iem. in de handen vallen, II. 10, 448. *ἐπὶ νῆας*, II. 6, 69. vooral als *smeekeling* bij iem. komen, II. 14, 260. 2) van levenlooze voorwerpen, die als in beweging zijnde voorgesteld worden, van rollende steenen, van pijlen, van geschreeuw enz. II. passim. 3) van verschillende toestanden en omstandigheden: *Ἀχιλλῆος ποδῆ ἔσται ἴκας Ἀχαιῶν*, verlangen naar Achilles zal eens de Grieken bevangen, II. 1, 240. *κάματός μιν γούνασ' ἴκετο*, vermoeijing beving zijne knieën, II. 13, 711. zoo ook *σέβας, πένθος*, enz. met dubbel. act. II. 1, 362. 11, 88. (is kort, behalve wanneer het door het augment. lang wordt.)

ἰκρία, τὰ, altijd in pl. ep. gen. *ἰκρίων* (van *ἰκριον*, balk, plank), het *verdek*, dat alleen het voorste en achterste gedeelte van het schip bedekte: het midden was open voor de zitbanken der roeijers, Od. 12, 229. 13, 74. In de moeilijke plaats, Od. 5, 252. verstaat men gewoonl. de *regt opstaande en door dwarshouten verbondene balken*, waarop het verdek rust. Anderen willen onder *ἰκρία* de balken verstaan, welke den bovenrand van de zijde der schepen uitmaken, v. *ἐντηνευίδης*, Od. 5, 163.

ἴκω, ep. impf. ἴκον, aor. 2. ἴξον, ἴξες, stamw. van ἰκάνω en ἰκνέομαι, gaan, komen, geraken, bereiken, met acc. van het doel, Il. 1, 317. 9, 525. ὁ, ττι χρεῖω τόσον ἴκει; welke groote nood komt dan, nu? Il. 10, 142. dikwijls met part. εἰς Ῥόδον ἔξεν ἀλώμενος, hij kwam naar Rhodus op zijn omzwerfen, Il. 2, 667. (z gewoonl. lang).

ἰλάδων (ἰλη), adv. hoopsgewijs, bij scharen, Il. 2, 93. †

* ἰλάμαι, med. poët. vorm v. ἰλάσσομαι, z. ἰλημι, h. 20, 5.

ἰλάομαι, ep. v. ἰλάσσομαι, verzoenen, bevredigen; ἰλάσσονται μιν ταύροις, Il. 2, 550. † namel. Erechtheus, volgens de Grammat. Anderen doen het op Athene slaan.)

ἰλαός (ι, ᾗ), verzoend, bevredigd, van Goden: genadig, goedgunstig, Il. 1, 583. van menschen: zachtmoedig, goedgunstig, goedertieren, * Il. 9, 639. h. Cer. 204.

ἰλάσσομαι (ι, ἰλάω), dep. med. fut. ἰλάσσομαι, ep. σα, aor. ἰλασάμην, ep. σα. alleen van Goden: verzoenen, bevredigen, en in het algem. gunstig, genadig maken, met acc. θεῶν, Ἀθηνῶν, Il. 1, 100, 147. Od. 3, 419. τῶν μολπῆ, Il. 1, 472, h. 20, 5. (nevenvormen ἰλαμαι, en ἰλάομαι; eigenl. z, doch ook ι, Il. 1, 100.)

ἰλημι (stw. ἰλάω), poët. alleen imper. ἰλημι, en perf. conj. ἰλήμην, opt. ἰλήμην, verzoend, genadig, goedertieren zijn, ἰλημι, wees genadig, bij het aanroepen der Goden, * Od 3, 380. 16, 134. Perfect. in praes. beteek. met dat. Od. 21, 365. h. Ap. 165.

Ἰλιάς, ἄδος, ἡ, eigenl. adject. Iliisch, uit Iliion; als subst. versta πολίτης, de Ilias.

Ἰληΐδος, ον, ep. v. Ἰλιος, Iliisch, Ilius betreffend: τὸ πεδὸν Ἰληΐον, het veld van Ilius, volgens de Schol. zoo genoemd naar het graf van Ilius, z. Ἰλιος, 2. Il. 21, 558. Maar deze streek wordt vooreerst nooit zoo genoemd, en dan zoude nog Agenor zich van den Ida verwijderd hebben en teruggegaan zijn, op zijne vlucht voor Achilles, waarvan op deze plaats gesproken wordt; men kan dus beter hier het veld achter Ilius, naar den Ida toe, verstaan. Crates las daarom ook Ἰδηΐον.

Ἰλιονεύς, ἦος, ὁ (ι), z. van Phorbas, een Trojaan, door Peneleos geveld, Il. 14, 489.

Ἰλιόθεν, adv. van Ilius af, Il. 14, 251.

Ἰλιόθι, adv. in Ilius, altijd, Ἰλιόθι πρὸ, voor Ilius, Il. 8, 561.

Ἰλιον, τὸ = Ἰλιος.

Ἰλιος, ἡ (ι), (τὸ Ἰλιον, Il. 15, 71. †) Ilius, de hoofdst. van het Trojaansche rijk, later ook Troje geheeten; zoo genoemd naar den stichter Ilius. Deze stad met den burg, Πέργαμος, waarin de tempels van Athene, Zeus en Apollo zich bevonden, werd door de latere Grieken τὸ παλαιὸν Ἰλιον genaamd, en lag op eenen alleen staanden heuvel, in eene groote vlakte, Il. 20, 216. 13, 773. tusschen de beide rivieren Simoïs en Scamander, welke daar niet verre van elkander vloeiden en zich ten westen der stad vereenigden. Deze stad was dertig stadiën verder dan Nieuw Iliion, bijna drie uren gaans van de zee. Aan den westkant der stad, naar het Grieksche leger, was de hoofdpoot, Σκαυά, ook Λαρδανία πύλας geheeten; nu ligt daar het dorp Bunar Baschi. Nieuw Ilium lag digter aan de kust, 20 stadiën van den mond des Scamanders; oorspronkelijk was het een dorp met een heiligdom van Athene, doch verhief zich ten tijde der Romeinen tot eene stad, nu Trojahi.

Ἰλιόφιν, ep. v. Ἰλιον, Il. 21, 295.

Ἰλιος, ὁ, 1) z. van Dardanus en Batea, koning van Dardanië, die zonder kinderen stierf, Apd. 3, 12. 2. 2) z. van Tros en Calirrhoe, vader van Laomedon, broeder van Ganymedes, stichter van Ilius, Il. 20, 232. Zijn graf lag aan de overzijde van den Scamander, bijna in het midden tusschen de Scaeische poort en het eigenlijke slagveld, Il. 10, 415. 11, 166. 371. 3) z. van Mermerus, kleinz. van Pheres te Ephyra, Od. 1, 259.

ἰλλάς, ἄδος, ἡ (ἰλλω, εἰλω), eigenl. het gewondene, uit riemen of touwen, strik, touw, pl. Il. 13, 572. †

ἰλύς, ὄος, ἡ (waarschijnl. van εἰλύω), slijk, modder, moeras, Il. 21, 318. †

ἰμῖς, ἄντρος, ὁ (ι, zelden ι, v. ἰμη), de lederen riem, Il. 21, 30. 22, 397. vd. 1) de riemen, om de paarden aan te spannen, Il. 8, 544. 10, 475. ook het trek-touw, Il. 23, 324. 2) de riemen, waarmede de wagen op het stel was vastgemaakt, Il. 5, 727. 3) de zweepriem, de zweep, Il. 23, 363. 4) de riem, om den helm, onder de kin vast te maken, Il. 3, 371. ook de riemen, waarmede de helm van binnen overtrokken was ter beveiliging.

liging, II. 10, 262. 5) de *toovergordel* van Aphrodite, die door zijne tooverkracht alles met liefde vervulde, II. 14, 214. 219. 6) de riemen der vuistvechters, *caestus*, welke van ongelooïd leder waren en om de holle hand gewikkeld werden. II. 23, 684 7) in de Od. de riem, welke aan den grendel of boom der deuren gebonden en door een gat getrokken was. Om de deur te sluiten, trok men daarmede den grendel of boom er voor (*κλήϊς*), en bond denzelfen dan aan de *κορώνη*: om de deur te openen, werd de grendel na het opknoopen van den riem, met eenen haak terug geschoven, Od. I, 442. 4, 802.

ἰμάσθη, ἡ (*ἰμάσσω*), eigenl. de riem der zweep: de *zweep*, de *geesetriem*, II. 8, 46.

ἰμάσσω (*ἰμάς*), aor. I. *ἴμασα*, ep. *σσ. geeselen*, *zweepen*, *slaan*, *ἐπιποιεῖς ἡμίονους*, II. passim. *πληγαῖς τινά*, II. 15, 17. overdragt.: *γαῖαν*, de aarde met bliksems geeselen, van Zeus, II. 2, 782. h. Ap. 340.

Ἰμβρασιδης, ου, ό, z. van Imbrasus = Pirous, II. 4, 520.

Ἰμβριος, ό, I) z. van Mentor uit Pedaeon, echtgenoot van Medesicaste, schoonzoon van Priamus, door Teucer gedood, II. 13, 171. 197. 2) de *Imbriër*, inwoner van het eiland Imbros, II. 21, 43.

Ἰμβρος, ἡ. I) een eiland op de Thracische kust, beroemd door de vereering der Cabiren, en van Hermes aldaar, nu *Imbro*, II. 13, 33. 2) st. op het genoemde eiland, II. 14, 281.

ἰμεῖω (*ἕμερος*, τ), poët. en ion. I) naar iets *hevig verlangen*, met gen. *κακῶν*, Od. 10, 431. 555, 2) med. als dep. aor. I. *ἰμεράμην*, meermalen met gen. *αἰης*, Od. 1, 41. en met infin. II. 14, 163. Od. 1, 59.

ἰμεν en *ἰμεναι*, z. *ἰμι*.
ἰμερόεις, εσσα, εν (*ἕμερος*), *verlangen opwekkend*, *bekoorlijk*, *liefstalig*, *bevallig*, — *γῶος*, de klagt van het smachtend verlangen, Od. 10, 398. vooral: *bekoorlijk*, *verlangen naar liefde verwekkend*: *ἔργα γάμοιο*, II. 5, 429. neutr. als adv. *ἰμερόεν κισσάρης*, II. 18, 570.

ἰμερος, ό (τ), *smachtend verlangen*, *begeerte* naar eenen persoon of naar eene zaak, *τινός*, II. 11, 89. 23, 14, 108. met nog een genit. van het voorwerp: *πατρός ἕμερος γῶοιο*, het verlangen naar droefheid over den vader, Od. 4, 113. inzon-

derh. *liefdesverlanggen*, *liefde*, II. 3, 446. 14, 198.

ἰμερός, (ἰμεῖω), *begeerd*, *liefelijk*, *bevallig*, *bekoorlijk*, bijv. n. eener rivier, II. 2, 571. van de citer, h. Merc. 510.

ἰμμεναι, z. *ἰμι*.
ἰνα, I) adv. van plaats: *waar*, zelden, *waarheen*, Od. 4, 821. 6, 55. Od. 6, 27. wordt het als een adv. van tijd, *wanneer*, verklaard, en Od. 8, 313. *zoo als*; doch in de aangehaalde verzen is de plaatselijke beteekenis de voornaamste: men moet in de eerste *ἰνα*, *waarbij*, en in de tweede, *zoo als daar*, overzetten. II) conjunct. *opdat*, *dat*, in zinsneden, die een oogmerk te kennen geven. I) met conjunct. naar eenen hoofdtijd (praes. praeter. en fut.), II. 3, 252. 11, 290. en naar eenen aoristischen vorm, met praesens. beteek. II. 1, 410. Schijnbaar staat hier dikwijls de indicat. dewijl de conjunct. ep. de lange vokaal kort maakt, II. 2, 232. 2) met den optat. na eenen historischen tijd (impf. plusppf. aorist.) Od. 3, 77. Als uitzonderingen beschouwe men: I) de conjunct. staat na eenen historischen tijd, die voorafgegaan is: a) als de aor. de beteekenis van het perf. heeft. b) in de object. voorstelling van plaats gehad hebbende gebeurtenissen, II. 9, 495. 2) de optat. volgt op een hoofdtimp. als het gezegde kan aangemerkt worden als iets voorwaardelijks te zijn, II. 5, 564. 3) *ἰνα μή*, *opdat niet*, *dat niet*, construct. als bij *ἰνα*, I, 2. 4) met andere partikels: *ἰνα δὴ*, *ἰνα περ*, II. 7, 26.

ἰνδύλλομαι (*εἶδος*, *εἰδάλμος*), *op het gezicht schijnen*, *toeschijnen*, *zich vertoonen*, II. 23, 460. De dat. *τινι* drukt den genen uit, aan wien iets toeschijnt. *ἰνδύλλεται πᾶσι τεύχεσι λαμπόμενος Πηλεῖως*, hij (nam. Patroclus), scheen allen toe als schitterde hij in de wapenen van Achilles, II. 17, 213. (Dewijl de zin schijnt te zijn, hij was aan Achilles gelijkvormig, zoo lezen sommigen *Πηλεῖων*: de dat. is echter tegen het spraakgebruik van Hom.) vergel. Od. 3, 246. h. Ven. 179. *ὡς μοι ἰνδύλλεται ἦτορ*, zoo als het mij in mijn gemoed voorkomt, Od. 19, 224. want ook hier wordt Ulysses daarop volgens zijne uitwendige gedaante beschreven.

ἰνισί, z. *ἰς*.
ἰνιον, τὸ (τ, ἰς), het *achterhoofsbeen*, de *nek*, *achterhals*, II. 14, 495.

* *Ἰνωπος*, ό (τ, *Ἰνωπος*, Str.), bron en

kleine beek op Delos, welke volgens de overlevering, met den Nil in verband stond, h. Ap. 18.

Ἰνώ, ὄος, ἡ, z. *Λευκοθέα*.

Ἰξύλος, ὄ, bijv. n. van αἶξ ἄγιος, waar-schijnl. *snel springend, klauterend*, v. αἰώω, cf. ἐνεῖσθαι, cf. ἄλλομαι, volgens anderen: *dartel, geil*, v. ἰξύς, II. 4, 105. †

Ἰξον, ες, ε, z. ἰκω.

Ἰξύς, ὄος, ἡ, de *weeke zijde*, de streek boven de lendenen, ἰξύ, ep. 2. dat. v. ἰξύ, Od. 5, 231. 10, 544.

Ἰξίων, ἰόνος, ὁ, Ixion, koning van Thessalië en gemaal van Dia, welke bij Zeus, Pirithous baarde: daarvan Ἰξίωνος, ἡ, *ων*, Ixion betreffend, ἄλοχος, II. 14, 317.

Ἰοβᾶτης, ὄ, ὁ, koning van Lycië, vader van Antea en schoonvader van Proetus, welke Bellerophonates aan hem toezond, om dezen te doodden, Hom. II. 6, 173. noemt den naam niet, doch Apd. 2, 2. 1. cf. *Ἀντεια* en *Προίτος*.

ἰοδνεφής, ἐς (γ van ἰον, νέφος), *violetkleurig, purperkleurig*; in het algem. *donker van verf*, εἶρος, *Od. 4, 135. 9, 426.

ἰοδόκος, ὄν (τ van ἰός, δέχομαι), *pijlen opnemend, pijlen bewarend*, φαρέτη, Od. 21, 12. †

ἰοειδής, ἐς (γ, v. ἰον, εἶδος), *violetkleurig*, in het algem. *donkerkleurig*, z. πορφύρεος, bijv. n. der zee, II. 11, 298. Od. 5, 56.

ἰοεύς, ἰσσα, ἐν (γ, ἰον), *violekleurig, donkergeverfd*, even als πολίος, — οἰδῆρος, II. 23, 850. †

Ἰοκάστη, ἡ, z. *Ἐπικάστη*.

ἰόμωρος, ὄν (γ), bijv. n. van berisping der Argiven, * II. 4, 242. 14, 479. volgens de meeste verklaringen: *bedreven in het behandelen der pijlen*, boogschutters, v. ἰός en μῶρος, vergel. ἔγχεσμίωρος. De zin is: gij, die alleen uit de verte den vijand met pijlen bestrijdt, maar vrees hem van nabij met lans en zwaard te bevechten. Het schijnt dus *lafaard* te teekenen, vooral daar op verschillende plaatsen bij Hom. de strijd met pijl en boog, als niet zoo eervol vermeld wordt. Doch daar hier kort en in ἰός altijd lang is, zoo heeft men andere verklaringen gezocht, zoo als van ἰά, de stem, als: *heldhaftigen met den mond, snoevers*, enz. doch geene van deze alle is aannemelijk.

ἰον, τὸ (γ), *viooltje*, Od. 5, 72. † h. Cer. 6. Volgens Theophr. hist. pl. 6, 6. waren er witte, purpere en zwarte.

ἰονθαΐς, ἄδος, ἡ, *ruig, harig*, bijv. n.

der wilde geiten, Od. 14, 50. † (v. ἰονθος, verwant met ἄνθος.)

ἰός, ὄ (γ, v. ἰημι), pl. οἱ, ἰοὶ en τὰ ἰά. II. 20, 68. † eigenl. het geworpene, de *pijl*, z. αἰστός.

ἰός, ἰη, ἰον, ep. γ. εἶς, μία, ἐν, in gen. en dat. met veranderd accent. ἰός, ἰῶ, ἰῆ, *een, eene, een*, II. 9, 319. τῆ δὲ τ' ἰῆ ἀναφαλνεται ὄλεθρος, vul aan βοῖ, aan de eene (koe) verschiјnt het verderf, II. 11, 174. Od. 14, 435.

* ἰοστέρωνος, ὄν (στέφανος), *met viooltjes bekranst*, h. 5, 18.

ἰότης, ητος, ἡ (γ, waarsch. v. ἰς,) alleen in dat. en acc. *wil, besluit, raad, gebod, beschikking*, II. 5, 41. dikw. θεῶν ἰότητι, volgens den wil der Goden, II. 19, 9. Od. 7, 214. ἀλλήλων ἰότητι, de een op den raad des anderen, II. 5, 874. Od. 11, 384.

ἰουλος, ὄ (οὔλος), *het eerste baardhaar, de vlasbaard*, alleen in pl. Od. 11, 319.

ιοχέαιρα, ἡ (γ, v. ἰός en χαίρω), *zich over de pijlen verheugend*, bijv. n. van Artemis; ook als subst. *liefebster van pijlen*, II. 21, 480. Od. 11, 198.

ἰππάσομαι (ἵππος), dep. med. *paarden besturen, rijden*, met eenen wagen, II. 23, 426. †

Ἰππασίδης, ὄν, ὄ, z. van Hippasus = Charops, II. 11, 426. = Socus, II. 11, 431. = Hypsenor, II. 13, 411.

Ἰππᾶσος, ὄ, 1) vader van Charops en Socus, een Trojaan, volgens Hygin. f. 90. z. van Priamus, II. 11, 425. 450. 2) vader van Hypsenor, II. 13, 411. 3) vader van Apisaon, II. 17, 348.

ἵππειος, εἴη, εἰον (ἵππος), *van paarden; tot paarden behoorend*; φάτην, ὄπλη, II. pass. κάπη, Od. 4, 40. ἵππειος λόφος, de paardenharen helmboosch, II. 15, 537.

ἵππεως, ἦος, ὄ (ἵππος), pl. eens ἵππεῖς, II. 11, 151. de *ruiter*, maar bij Hom. de *wagenmenner, voerman*, II. 11, 151. = ἦνλοχος; meest een strijder op den wagen, in tegenstell. van πεῖος, een strijder te voet, II. 2, 810. 11, 529. ook hij, die met wagen in den wedstrijd rijdt, II. 23, 262. vergel. ἦνλοχος, παραβάτης.

ἵππηλάσιος, ἡ, ἰον (ἐλαίνω), *tot rijden geschikt*, ὄδος, een rijweg, * II. 7, 340. 439.

ἵππηλάτα, ὄ, ep. v. ἵππηλάτης (ἐλαίνω), alleen in nom. sg. de *wagenmenner*, bijv. n. van uitstekende helden, II. 4, 387. Od. 3, 436.

ἵππηλάτος, ὄν (ἐλαίνω), *geschikt tot het*

drijven van paarden, voor bereiden geschikt, — νῆσος, * Od. 4, 607. 13, 242.

Ἱππημολογοί, οἱ, de Hippemolgen, eigenl. de paardenmelkers van ἵππος en ἀμέλω, Scytische nomaden, welke van paardenmelk leefden. Strab. VII. pag. 260. plaatst hen volgens Posidonius, in het noorden van Europa; Hom. noemt hen ἀγαυοί, naar hunne eenvoudige levenswijze, II. 13, 5. †

ἵππιόχαιτης, ου, ὁ (χαίτη), van paardenhaar, λόφος, II. 6, 469. †

ἵππιόχαρμης, ου, ὁ (χάρμη), zich verheugend in den strijd met den wagen, wagenstrijder, II. 24, 257. Od. 11, 259.

ἵππόβοτος, ου (βόσκω), door paarden beweid, paardenvoedend, bijv. n. van Argos, dewijl de vlakke om deze stad, voor de paardenfokkerij geschikt was; ook van Tricca en Elis, II. 4, 202. Od. 21, 347.

Ἱπποδάμιας, αντος, ὁ, een Trojaan, door Achilles geveld, II. 20, 401.

Ἱπποδάμια, ἡ, 1) d. van Atrax, gemalin van Pirithous, moeder van Polypoetes, II. 2, 742. 2) d. van Anchises, gemalin van Alcaethos, zuster van Aeneas, II. 13, 429. 3) eigenl. naam van Briseïs, volgens den Schol. z. Βροσις. 4) eene bediende van Penelope, Od. 18, 182.

ἵπποδάμος, ου (δαμάω), paarden temmend, bedwingend, bijv. n. der helden, ook der Trojanen en Phrygiërs, II. 2, 230. 10, 431.

Ἱπποδάμος, ὁ, z. van Merops uit Percote, een Trojaan, door Ulysses geveld, II. 11, 335.

ἵπποδάσος, εια, υ (δαύω), digt met paardenhaar omzet, κόρυς, II. 3, 369. κινέη, Od. 22, 111.

ἵππόδρομος, ὁ (δρόμος), de renbaan voor paarden, II. 23, 330. †

ἵππόθεν (ἵππος), adv. van het paard uit, af, * Od. 8, 515. 11, 531.

Ἱππόθοος, ὁ, 1) z. van Lethus, uit Larissa, kleinz. van Teutamus, veldheer der Pelasgen, II. 2, 840. sneuvelt, II. 17, 217. 318. 2) z. van Priamus, II. 24, 251.

ἵπποκλέυθος, ου (κλέυθος), den weg te paard afsteggend, wagenstrijder, bijv. n. van Patroclus, * II. 16, 126. 584. 839. in zoo verre hij als wagenmenger van Achilles niet te voet vocht. Zoo verklaren de Gramm. Eust. Sch. Ven. De uitlegging: ὅς ἵππους κελύεις, die de paarden

gebiedt, is ontaalkundig en onjuist: Bentley wilde ἵπποκλευστής schrijven.

ἵπποκόμος, ου (κόμη), met paardenkaar bezet, met paardenmanen versierd, τρυφάλεια, κόρυς, * II. 12, 339. 13, 132.

ἵπποκοροστής, ου, ὁ (κορύσσω), paarden uitrustend, of beter pass. met strijdrossen uitgerust, bijv. n. der helden, die op strijdwagens kampen, * II. 2, 1. 16, 287.

Ἱπποκόων, ωντος, ὁ, een bloedverwant en krijgsmakker van den Thracischen koning Rhesus, II. 10, 518.

Ἱππόλοχος, ὁ, 1) z. van Bellerophon-tes, vader van Glaucus, II. 6, 119. 197. vorst der Lyciërs, II. 17, 140. 2) een Trojaan, z. van Antimachus, door Agamemnon gedood, II. 11, 122.

Ἱππόμαχος, ὁ, z. van Antimachus, een Trojaan, door Polypoetes geveld, II. 12, 189.

Ἱππόνοος, ὁ, 1) een Griek, door Hector gedood, II. 11, 303: 2) eigenl. naam van Bellerophon-tes, z. Schol. II. 6, 155.

ἵπποπόλος, ου (πολέω), met paarden omgaande, met paarden strijdende, bijv. n. der Thraciërs, II. 13, 4. 14, 227.

ἵππος, ὁ, 1) het paard, ros, de klepper, ἡ ἵππος, de merrie. Hom. gebruikt beide geslachten, doch voorn. het vrouwelijke, dewijl men dit voor meer geschikt tot mennen en strijden oordeelde, II. 2, 763. 5, 269. Od. 4, 836. De helden in den Trojaanschen krijg bedienen zich van de paarden alleen, tot het trekken van den wagen, doch niet om ze te berijden, z. κέλης en ἄρμα, Od. 4. 590. vd. in pl. 2) het span paarden, met ἄρμα, II. 12, 120. dikwijls ἵπποια καὶ ὄχεσφι, II. 12, 114, 119. vandaar ook α) de wagen zelf, II. 3, 265. 5, 13. enz. ἄλος ἵπποι, wagens der zee, d. i. schepen, Od. 4, 708. β) de strijder op den wagen, in tegenst. der πέδοι, Od. 14, 267. vergel. II. 2, 554. 16, 167.

ἵπποσύνη, ἡ (ἵππος), de kunst, om paarden te mennen en van den wagen te strijden, II. 4, 303. 11, 503. ook in pl. II. 16, 776. Od. 24, 40.

ἵπποτά, ὁ, ep. v. ἵππότης (ἵππος), wagenmenger, wagenstrijder, bijv. n. der helden, inzonderh. van Nestor, alleen in ep. vorm. II. pass. Od. 3, 68.

Ἱπποτάδης, ου, ὁ, afstammeling van Hippotes = Aeolus, Od. 10, 2.

Ἱππότης, ου, ὁ, z. van Poseidon, of van Zeus, vader van Aeolus, volgens Hom.

Od. 10, 2. en Ap. Rh. 4, 778, volgens anderen, grootvader van Agolus, z. *Ἀγιολός*.

Ἰπποτίων, *ἄνος*, ó, een Mysiër, vader van Morys, Il. 13, 792. wordt door Meriones gedood, Il. 14, 514. misschien ook een ander.

ἱππουράς, *ἰδος*, ἡ (*οὐρά*), als adject. fem. met paardenmanen versierd, *κυνέη* en *πόρη*, Il. 3, 337. 11, 42.

ἱπτομαι, dep. med. fut. *ἱπομαι*, aor. *ἱπάμην*, drukken, knellen; alleen in overdragt. zin: in het naauw brengen, verdrukken, van Zeus en Apollo, acc. *λαόν*, Il. 1, 454. 16, 237. van Agamemnon: tuchtigen, straffen, * Il. 2, 193. (verw. met *ἵπος*, *ἱπῶν*).

ἱραί, *αί*, of *ἱραι*, andere lezing voor *ἄραι*, Il. 18, 531. z. *εἶρα*.

ἱρῆς, z. *ἱερῆς*.

ἱρῆών, z. *ἱερῆών*.

ἱρήξ, *ἡκος*, ó, ion. en ep. v. *ἱεραξ* (*ἱερός*), *havik*, of *valk*, tot welke soort van vogels ook de *κλέκος* behoorde, Od. 13, 86. eigenl. de heilige vogel, dewijl de wigchelaars zijne vlugt waarnamen en uitlegden, Il. 13, 62. 16, 582. (in *ἱρήξ*, *τ*; in *ἱεραξ*, *τ*).

Ἰρή, ἡ, volgens anderen, *Ἰρή* of *Ἰρη*, st. in Messenië, niet te verwisselen met *Εἶρα*, eene der plaatsen, welke Agamemnon aan Achilles als bruidschat zijner dochter beloofde, Il. 9, 150. Volgens Paus. het latere *Ἄβλα*, volgens Strab. *Ἰρά* op den weg van Andania, naar Megalopolis.

Ἰρίς, *ἰδος*, ἡ, acc. *Ἰρην*, *Iris*, volgens Hesiod. d. van Thaumias en Electra; in de Il. alleen de boodschapper der Goden niet alleen onder elkander, 15, 55. maar ook aan de menschen, 15, 144. Zelfs brengt zij het gebed van Achilles maar de Goden der winden over, Il. 23, 199. Soms verschijnt zij in eene andere gestalte: bijv. in die van Polites, Il. 2, 791. in die van Laodice, Il. 3, 124. Hare snelheid wordt met het vallen van hagel, of met den wind vergeleken, Il. 15, 172. vd. *ἁελλίσιος*, *ποδὴνιμος*. Bij latere dichters is zij de Godin van den regenboog.

Ἰρίς, *ἰδος*, ἡ, dat. pl. *ἱρῆων*, Il. 11, 27. de *regenboog*, welke in oude tijden door de menschen als eene hemelsche boodschap werd beschouwd, Il. 17, 547. 11, 27.

ἱρός, ἡ, óν, z. *ἱερός*.

Ἰρός, ó, een bedelaar op Ithaca, eigenl. Arnæus geheeten, doch *Ἰρός*, *boodschap-*

per door de vrjers genaamd, omdat men hem als looper gebruikte. Hij was groot van ligchaam, doch zwak in krachten en onverzadelijk in verslinden: hij werd door Ulysses, welken hij beleedigd had, overwonnen, Od. 18, 1—7. 90, 238.

ἴς, *ἰνός*, ἡ, dat. pl. *ἱεσῶν* (*τ*), 1) *zenuw*, *pees*, *spier*; in pl. Il. 23, 191. Od. 11, 219. voornam. de *halsp*ier, Il. 17, 522.

2) *spierkracht*, *ligchaamskracht*, *sterkte*, meest van menschen, Il. 5, 245. 7, 269. ook van levenlooze dingen: *ἀνέμου*, Il. 15, 383. *ποταμοῦ*, Il. 21, 356. 3) In zoo verre ligchaamskracht het voornaamste kenmerk van eenen held is, zegt men ook bij omschrijving de kracht des helds voor den held zelven: *κρατερῆ ἴς Ὀδυσῆος*, de geweldige kracht van Ulysses, voor den sterken Ulysses, Il. 23, 720. *Τηλεμάχου*, Od. 2, 409. vergel. *βλή*, *σθένος*.

ἰσῶσω (*ἴσος*), fut. *ἰσῶσω*, aor. 1. med. ep. iterat. vorm *ἰσῶσκατο*, Il. 24, 607. 1) act. *gelijk maken*, van eene vrouw, welke de wol bij het gewigt afweegt, Il. 12, 435. z. *ἴχω*. 2) med. zich *gelijk maken*, *stellen*, *τινί*, Il. 24, 607.

ἰσῶν, 1) 3 pl. impf. van *ἰσῶμι*. 2) ep. v. *ἠδῆσαν*, z. *ΕΙΩΩ. Β*.

Ἰσάνδρος, ó, z. van Bellerophonates, door Ares in eenen slag tegen de Solymiërs gedood, Il. 6, 197.

ἰσῶσι, z. *ΕΙΩΩ. Β*.

ἰσῶσκατο, z. *ἰσῶσω*.

ἰσῶτι, z. *ΕΙΩΩ. Β*.

ἰσθμιον, τὸ (*ἰσθμός*), eigenl. wat tot den hals behoort, *halsband*, *halssteraad*, Od. 18, 300. †

ἴσχω (st. *εἴχω*), poët. nevenv. v. *ἕσσω*, alleen in praes. en impf. 1) *gelijk, gelijkvormig maken*, *nabootsen*, τὴ τινί, *φρονίην ἀλόχους ἰσχουσα*, hare stem aan de stem der echtgenooten gelijk makend, Od. 4, 279. 2) uit gedachten: voor *gelijk, gelijkvormig houden*, *gelijk stellen*, *ἐμὲ σοῦ ἰσχοντες*, mij aan u gelijk stellende, d. i. mij voor u aanzieude, Il. 16, 41. vergel. Il. 11, 799. 3) op twee plaatsen. Od. 19, 203. en 22, 31. wordt *ἴσχε*, door sommige uitleggers verklaard: *hij sprak aldus*, gelijk het bij Apoll. Rh. voorkomt. Doch Eustath. verklaart het volgens meer naauwkeurige Grammat. door: *εἶκατε, ὁμοίου*, Od. 19, 203. *ἴσχε ψεῦδεα πολλὰ λέγων ἐντύμοισιν ὁμοία*, eigenl. vele leugens zeggende, maakte hij dezelve gelijk aan de waarheid; hij sprak leugens zoo fijn, dat men dezelve voor waarheid hield; Od.

22, 31. *ἴσων* ἕκαστος ἀνὴρ, iedereen meende dit, d. i. ieder bedroeg zich in zijne meening, zoo als uit het volgende blijkt. Men wil ook Od. 22, 31. *ἴσων* lezen.

Ἰσμάροσ, ἡ, st. in Thracië, in het land der Ciconiërs, niet verre van Maronea, door haren krachten wijn beroemd, Od. 9, 40. 198.

ἰσῶθεοσ, ον (τ, θεοσ), *gelijk, gelijkvormig* aan de Goden, *Godegelijkend*, Il. 4, 212. enz.

ἰσῶμοροσ, ον (μῶροσ), *een gelijkaandeel, gelijk lot hebbend*, Il. 15, 209.

ἰσῶπεδον, τὸ (πέδον), *de gelijke grond, de effene bodem*, Il. 13, 142. †

ἴσοσ, ἴση, ἴσων, ep. v. ἴσοσ, ep. femin. ook ἴση, v. m. z. 1) *gelijk* in getal, waarde, sterkte; soms ook *gelijkvormig*; absol. ἴσων θυμὸν ἔχειν, Il. 13, 704. met dat. δαίμονι, Il. 5, 884. Ἀρηι, Il. 11, 295. ook dikw. met dat. des persoons, als de vergelijking iets betreft, dat dien persoon behoort, οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσων ἔχω γέρας, voor. γέρας τῷ σὺ γέρας ἴσων, nooit ontvang ik een eergeschenk gelijk aan het uwe, Il. 1, 163. cf. 17, 51. 2) *gelijk verdeeld*, in aantal of verhouding: ἴση μοῖρα μένοντι καὶ εἰ μᾶλα τις πολέμοιοσ, gelijk is het aandeel voor hem, die bij de schepen achterblijft, als voor hem, die nog zoo moedig kampt, Il. 9, 318. dikwijls ἴση alleen, Il. 11, 705. 12, 423. Od. 9, 42. 3) het neutr. sg. als adv. ἴσων en ἴσαι; — ἴσων κρηι, gelijk, even als, de dood, Il. 3, 454. 15, 50. meer dikwijls het neutr. pl. ἴσα τεκτέροσι, Il. 5, 71. 15, 439. én met praep. κατὰ ἴσα μάχην τανύειν, den slag in evenwigt doen hangen, Il. 11, 336. ἐπ' ἴσα, Il. 12, 436. De plaats, Od. 2, 203. wordt verschillend verklaard: *χηματα δ' αὐτε κακῶσ βεβρωσεται, οἶδε ποτ' ἴσα ἔσεται*, de goederen worden u opgeteerd, en nooit zal u het gelijke geworden, d. i. het doorgebrachte zal u nooit vergoed worden. Dit schijnt de natuurlijkste nitlegging te zijn. Eustath. wil: *zij zullen niet gelijk blijven*, d. i. zij zullen steeds minder worden. Anderen zeggen: *er zal geene billijkheid plaats vinden*. Dit is tegen het taalgebruik van Hom.; de eerste verklaring is verre gezocht en overtollig.

Ἰσοσ, ὄ, z. van Priamus, door Agamemnon gedood, Il. 11, 101.

ἰσοπαρῖω (τ, ἴσοσ en φέρω), *zich met iemand gelijk stellen; zich vergelijken, tegen hem opwegen*, τινὲ μένοσ, met iem.

in kracht, Il. 6, 101. 9, 390. en met dat. alleen, Il. 21, 194.

ἰσῶφοροσ, ον (φέρω), *gelijk dragend, even sterk, βίεσ*, Od. 18, 373. †

ἰσῶω (ἴσοσ), alleen opt. aor. med. ἰσῶσαμην, *gelijk maken*, med. *gelijk zijn, evenaren*, met dat. Od. 7, 212. †

ἰσσημι, impf. ἴσσην, 3 sg. ep. iteratv. ἴσσαιε, ἴσσαιχ, Od. 19, 574. fut. σήσω,

aor. 1. ἴσθησα, ep. 3 pl. ἴσῶσαν, v. ἴσθησαν, Il. 2, 525. 12, 55. (ἴσσαιε), Od. 3, 182.

18, 307. aor. 2. ἴσθην, ep. iterat. v. στάσσκον, en 3 pl. ep. ἴσταν en σῶν, conjunct. σῶ, 2. sg. σῆης, v. σῆης, enz. 1 pl. ep.

σῶμεν en στελομεν, v. σῶμεν, infin. σῆμεναι, v. σῆναι, perf. ἴσθηκα, en plusqperf. ἴσθηκειν, dual. en plur. perf. alleen in de syncop. vormen: dual. ἴσῶτον, pl. ἴσῶμεν,

ἴσῶτε, en poët. ἴσθητε, Il. 4, 243. 3 pl. ἴσῶσαι, conj. ἴσῶω, opt. ἴσσαιην, infin. ἴσῶμεναι; ἴσῶμεν, part. alleen cas. obliq.

ἴσῶστος, enz. plusqpf. dual. ἴσῶτον, 3 pl. ἴσῶσαν, med. fut. σῆσομαι, aor. 1. ἴσθησάμην;

aor. pass. ἴσῶσθη. 1) transit. in praes. impf. fut. en aor. 1. act. *plaatsen, doen staan*, van hetgeen bezielend en onbezielend is, vandaar: *plaatsen, nederzetten*, met acc. Il. 2, 525. ἔγχωσ, Il. 15, 126. τρηπίδα,

Il. 18, 344. 2) *doen oprijzen, verheelen*, Il. 5, 523. κορῆσ ὀμυχλήν, Il. 13, 336. vd. overdragt: *verwekken, veroorzaken, φλόπιδα, ἔριν*, Od. 11, 314. 16, 292. 3) *doen staan, terughouden, strekken*, in den loop: ἴππουσ, Il. 5, 755. νῆεσ, de schepen voor anker leggen, Od. 3, 182. μύλην, den molen laten stilstaan, Od. 20, 111. vd. op de schaal laten staan, d. i. *afwegen*, τάλαντα, Il. 19, 247. 22, 350. 11) intransit. en reflex. in aor. 2. perf. en plusqpf. act. 1) *zich plaatsen, staan*, aor. ἴσθην,

ik plaatste mij, d. i. ik stond, pf. ἴσθηκα, ik heb mij geplaatst, *sta, ἴσθηκειν*, ik stond, waarbij dan ook het med. ter aanvulling, in praes. impf. en fut. gebruikt wordt, zoowel van het bezielde als levenlooze, 1) *staan*, van krijgslieden, Il. 4, 331. νῆεσ, σκόλοθεσ, Il. 9, 44. 12, 64. 2) *opstaan, zich verheffen*, Il. 1, 535. *omhoog staan, verstijfd staan*, κρημνοὶ, Il. 12, 55. ὀρθαὶ τρηχέσ ἴσταν, de haren stonden te berge gerezen, Il. 24, 359. ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἴσασαν, de oogen stonden stijf als hoornen, Od. 19, 211. vd. overdragt.: ἔβδομοσ ἴσθηκει μέισ, de zevende maand is begonnen, Il. 19, 117. ἴσῶμενοσ, de begonnen maand, Od. 14, 162. 3) *stil staan, stand houden*, κρατερῶσ, Il. 11, 410.

13, 56. 111) med. vooral aor. 1. I) voor zich plaatsen, oprigten, met acc. κρατῆρα θεοῖα, Il. 6, 528. ἰσθόν, het weefgetouw oprigten, Od. 2, 94. den mast oprigten, Il. 1, 480. Od. 9, 77. — ἀγῶνα, eenen kampstrijd instellen, h. Ap. 150. 2) zeer dikwijls, intransit. en reflex. zich plaatsen, zich doen plaatsen, geplaatst zijn, in de zamenvoegingen, die N. 11. opgegeven zijn, Il. 2, 473. πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἰσταται ἀκμῆς, Il. 10, 173. z. ἀκμή. — δοῦρα ἐν γαλῆ ἰσταντο, de lansen bleven in den grond steken, Il. 11, 574. overdragt.: νεῖκος ἰσταται, de twist begint, Il. 13, 333.

Ἰστιαία, ἡ, ep. en ion. v. Ἐορταία, st. op de noordkust van Euboea, naderhand Ὠρεός geheeten, Il. 2, 537.

ἰστῆ, ἡ, ion. en ep. v. ἔορῆ, de haard des huizes, welke tegelijk het huisaltaar voor de Goden was; hij was de wijkplaats voor alle smeekelingen, en een eed bij denzelfden was inzonderheid heilig, * Od. 14, 159. 17, 156. 19, 304.

* Ἰορῆ, ἡ, ep. v. Ἐορτα, Festa, d. van Cronus, beschermgodin van den huiselijken haard, van huizen en steden, h. 23. h. 29.

ἰσθόν, τὸ (dim. van ἰσθός), eigenl. ieder weefsel, doek; bij Hom. het zeil, meest in pl. Il. 1, 480. sg. Il. 15, 627. De zeilen waren gewoonl. van lijnwaad (ook ονεῖρα genoemd), en met ra's en sprieten aan den mast vastgemaakt; bij gunstigen wind werden zij opgehaald (πεταρρῖναι ἀναπεταρρῖναι), bij ongunstig weder werden zij neder gelaten en opgerold (στέλλειν.) Il. 1, 433. Od. 3, 11.

ἰσθόδοξη, ἡ (δέχομαι), de bergplaats voor den mast, de plaats, waarin de mast bij het nederlaten, werd gelegd, Il. 1, 434. †

ἰσθονέδῃ, ἡ (πέδη), het onderste gedeelte van den mast, een dwarsbalk, waarin de mast van het schip vastgemaakt was, Od. 12, 51. 162.

ἰσθός, ὁ (ἴσθημι), 1) de mast, die midden in het schip stond, en door twee touwen (πρότοναι), aan het voorste én achterste gedeelte bevestigd was. De mast lag in het schip, als hetzelfde voor anker lag, Il. 1, 434. bij het afvaren werd hij opgerigt (ἀέλειν, στήσασθαι), Od. 2, 424. 9, 77. 2) de boom in het weefgetouw, aan welken de te weven ketting loodrecht werd opgetrokken, zoodat de draden naar beneden hingen; bij ons daarentegen ligt de schering horizontaal op den boom; vand. ἰσθόν, στήσασθαι, het weefgetouw op-

rigten, Od. 2, 94. ἰσθόν ἐποτχεσθαι, om het weefgetouw heen gaan, om te weven, want men zat er niet voor, gelijk bij ons; maar ging er om heen, Il. 1, 31. Od. 5, 62. Deze manier van weven is nog gedeeltelijk in gebruik in Oostindië. 3) de ketting, de schering zelve, en in het algem. het weefsel: — ἰσθόν ὑπάγειν, Od. 2, 94. Il. 22, 440.

ἴστω, z. ΕΙΩ. B.

ἴστωρ, ορος, ὁ (εἰδέναι), de kundige, de onderrigte, kenner, ἴστορος ᾄδης, bedreven in het gezang, h. 32, 2. inzonderh. even als cognitor, de scheidsregter, ἐπὶ ἴστορῳ, voor den regter, of voor getuigen, * Il. 18, 501. 23, 486.

ἰσχᾶλέος, ἡ, on, poët. v. ἰσχρός, droog, dor; gedroogd, Od. 19, 233. †

ἰσχάνω, ep. neven v. van ἰσχω: ἰσχανάω, ἰσχανώσω, ep. verlengd voor ἰσχανάω, ἰσχανῶσω, ep. iterat. v. ἰμφ. ἰσχανάσσκον, 1) houden, terughouden, met acc. Il. 5, 89. 15, 723. 2) zich aan iets houden, naar iets trachten, met gen. δρόμου, φιλόπητος, Il. 23, 300. Od. 8, 288. en met infin. Il. 17, 572. 11) med. zich terughouden, dralen, talmen, ἐπὶ νηυσὶν, Il. 12, 38. Od. 7, 161. (alleen in praes. en impf.)

ἰσχάνω, poët. neven v. v. ἰσχω = ἰσχανάω, houden, terughouden, stremmen, met acc. Il. 14, 387. Od. 19, 42. h. 6, 13.

ἰσχίον, τὸ, 1) eigenl. het heupgewricht, heuppen, de holte in het heupbeen, waarin het dijbeen (μηρός) draait, Il. 5, 305. 2) gewoonl. de heupen, de lendenen zelve, vooral het opperste gedeelte. Il. 11, 339. pl. 8, 340. (missch. van ἰσχός, verw. met ἔξω).

* Ἰσχυς, vos, ὁ, z. van Elatus, geliefde van Coronis, h. Ap. 210.

* ἰσχύω (ἰσχύς), fut. ἴσω, sterk zijn, vermogen; Batr. 280.

ἴσχω, poët. neven v. v. ἔχω, alleen in praes. en impf. vooral in de beteek. 1) houden, vasthouden, terughouden, τινά, Il. 5, 812. ἴππους, Il. 15, 456. overdragt.: θυμόν, den moed beteugelen, Il. 9, 256. σθένος, Il. 9, 352. 11) med. zich houden, inhouden, bedwingen, Il. 2, 247. met woorden, d. i. zwijgen, Od. 11, 251. 6) met gen. zich van iets onthouden, iets nalaten, λώβης, πολέμου, Od. 18, 347. 24, 531.

ἴτῆ, ἡ, ion. v. ἰτέα, wilg, Il. 21, 350. salix alba, de gewone wilg, Od. 10, 510. ἴτην, z. εἶμι.

Ἰεῦλος, ὁ, z. van Zethus en Aëdon, door zijne moeder in eenen aanval van razernij omgebragt, Od. 19, 522. z. *Ἀηδών* (dem. v. *Ἰεῦς*).

Ἰεῦμονεύς, ἦος, ὁ, z. van Hyperochus, in Elis, welke aan Nestor een gedeelte zijner kudden ontroofde, doch daarop door hem geveld werd, Il. 11, 672. seqq. *ἴευς, ὄος, ἦ,* eigenl. iedere omtrek, bij Hom. *de rondte van het rad*, de hoepel van houten velgen, Il. 4, 486. 5, 724. (misschien van *ἴεα*).

ἴεω, z. εἶμι.

Ἰεῶν, ὠνος, ἦ (ῖ), st. bij Larissa in Phthiotis (Thessalië), met eenen tempel van Athene, Il. 2, 696. *Ἰεῶνος, ὁ*, Strab. *ἰγγῶς, ὁ* (*ἰζῶ*), *kreet, vreugdekreet, gejuich*, Il. 18, 572. † *ἰζῶ (ῖ), juichen, luid schreeuwen*, bij Hom. door luid roepen en schreeuwen, een dier verjagen, Il. 17, 66. Od. 15, 162.

Ἰεῦς, ἦος, ὁ (ῖ), z. Ἰεῦς.

Ἰφθίμη, ἦ, d. van Icarus en zuster van Penelope, gade van Eumelus uit Pherae, Od. 4, 797.

Ἰφθίμος, ἦ, ον, ook ος, ον, sterk, magtig, krachtvol, meest bij v. n. van helden, wegens hunne lichaamskracht; vd. ook van het hoofd en van de schouders, Il. 3, 336. Il. 11, 55. in het algem. *wakker, dapper, aanzienlijk, edel*, ook van vrouwen, Il. 5, 415. 19, 116. (waarschijnl. van *ἴφι*, met de aangehangene lettergreep *μος* en tusschengevoegde *θ*; volgens de Schol. van *ἴφι* en *τιμη*, zeer geëerd.)

Ἰφι, adv. (misschien onder dat van *ῖ*), *sterk, krachtvol, magtig, ἀνάσσειν, μάχασθαι*, Il. 3, 375. *δαμῆνα*, Od. 18, 156.

Ἰφιάνασσα, ἦ (ῖ), d. van Agamemnon en Clytaemnestra, door de Tragici *Ἰφιγένεια* genoemd, Il. 9, 145.

Ἰφιδάμας, αντος, ὁ (ῖ), z. van Antenor en Theano, die in Thracië bij zijnen grootvader Cisseus opgevoed werd, Il. 11, 221.

Ἰφικλήτειος, ἦ, ον, ep. v. Ἰφικλῆϊος, Ἰφικλῆϊος betreffend, tot hem behoorend, βῆ, Od. 11, 290.

Ἰφικλος, ὁ (ῖ), z. van Phylacus, uit Phylace in Thessalië, vader van Proteusilaus en Podarces, beroemd als wedlooper. Zijne schoone kudden van runderen werden door Neleus van Bias gevorderd, als prijs voor zijne dochter Pero, Il. 2, 705. 23, 636. Od. 11, 289. z. *Bias*.

Ἰφιμέδεια, ἦ (ῖ), d. van Triops, gemalin van Aloeus, moeder van Otus en Ephialtes, bij Poseidon, Od. 11, 305.

Ἰφίνος, ὁ, z. van Dexius, een Griek, door Glaucus uit Lycië omgebragt, Il. 7, 14.

Ἰφίς, ἰός, ὁ (niet *Ἰφῆς*), acc. *Ἰφῆα*, een Trojaan, door Patroclus geveld, Il. 16, 417.

Ἰφίς, ἰός, ἦ, d. van Enyëus, slavin van Patroclus, Il. 9, 667.

Ἰφίος, ἦ, ἰον (ἴφι), sterk; inzonderh. krachtvol, vet, welgemest, alleen *ἴφια μήλα*, Il. 5, 556. Od. 11, 108.

Ἰφίτιδης, ὁ, z. van Iphitus = Arceptolemus, Il. 8, 128.

Ἰφίτιών, ὠνος, ὁ, z. van Otrynteus uit Hyde, door Achilles gedood, Il. 20, 382.

Ἰφίτρος, ὁ, 1) z. van Eurytus, uit Oechalia, broeder van Jole, een Argonaut. Toen hij reisde, om de merriën te zoeken, welke Hercules verborgen had, schonk hij zijnen boog aan Ulysses in Messene. Hij vond de vermiste merriën bij Hercules, doch verloor daarbij zijn leven, Od. 21, 14. 2) z. van Naubolus, uit Phocis, een Argonaut, vader van Schedius en Epistrophus, Il. 2, 518. 17, 306. 3) vader van Arceptolemus, Il. 8, 128.

Ἰφθυσῶ (Ἰφθῦς), ep. iterat. v. impf. Ἰφθυσῶσκον, Od. 4, 368. *visschen, visch vangen*, *Od. 12, 95.

Ἰφθυεῖς, εἶθε, εν (Ἰφθῦς), vischrijjk, bij v. n. der zee en van den Hyllus, Il. 9, 4. 360. 20, 392. *ἐλευδα*, Od. 3, 177.

Ἰφθῦς, ὄος, ὁ, nom. en acc. pl. Ἰφθῦες, Ἰφθῦος, zamengetr. Ἰφθῦς, Od. 5, 53. 12, 331. de *visch*; vischvangst met netten was reeds in gebruik, Od. 22, 384. seqq. (v in nom. en acc. kort; eens lang, Il. 21, 127.)

Ἰφθαῖος, αἶη, αἶον (Ἰφθος), nagaande, opsporend, onderzoekend, bij v. n. van Themis, welke de menschelijke handelingen naspoort, h. Ap. 94. Volgens de Gramm. echter, werd zij zoo genoemd naar de st. Ichnae in Thessalië, waar zij eenen tempel had.

Ἰφθιον, τὸ (eigenl. dimin. van *Ἰφθος*), 1) *voetspoor, voetstap, schrede*, Il. 18, 321. h. Merc. 220. *μετ' Ἰφθια τῶος βαλεῖν*, iem. op den voet navolgen, Od. 2, 406. 2) in het algem. *gang, beweging*, Il. 13, 71.

Ἰφθος, τὸ, voetstap, schrede, spoor, alleen in dat. *Ἰφθοῖ*, Od. 17, 317. †

Ἰχωρ, ὠρος, ὁ, acc. ἰχῶ, ep. v. ἰχῶρα, ichor, godenbloed, een vocht, dat de

Goden in plaats van bloed hebben, * Il. 5, 340, 416.

ἰψ, ἰψός, ὄ, nom. pl. ἰπες (ἰπτομαι), een insekt, dat hoorn en wijnstokken afknaagt, worm, Od. 21, 395. †

ἰψαο, z. ἰπτομαι.

ἰωγή, ἡ, scherm, beschutting — βορέω, tegen den noordenwind, Od. 14, 533. † z. ἰπωγαί.

ἰωγή, ἡ (ἰά, γ), geroep, stem, van menschen, Il. 10, 139. in het algem. klank, geluid, der citer, Od. 17, 26. van den wind, Il. 14, 276. van het vuur, Il. 16, 127.

ἰώκη, z. ἰωκή.

ἰωκή, ἡ (v. δῖω, δῖωκα), metaplast. acc. ἰώκα, als van ἰώξ, * Il. 11, 601. eigenl. 1) het vervolgen in den slag; in het algem. strijdgewoel, pl. Il. 5, 521. 2) ἰωκή, persoonsverbeelding, even als Ἔρις, Il. 5, 740.

ἰωχῶς, ὄ (ἰωκή), vervolging, strijdgewoel, * Il. 8, 89, 158.

K.

K, de tiende letter van het Gr. alphabet: vd. het teeken der tiende rhapsodie.

κάββαλε, ep. v. κατέβαλε, z. καταβάλλω.

καγ, ep. v. κατὰ voor gene γ: καγ γόνυ, v. κατὰ γόνυ, Il. 20, 458. †

Καθησός, ἡ, st. in Thracië, aan den Hellespont of in Lycië, vd. Καθησόδον, uit Cabeaus (ἔνδον slaat op Plios), Il. 13, 363.

καγκῆνος, ον (καίω, met eene soort van redupl.) brandbaar, droog, dor, ξύλα, Il. 21, 364. Od. 18, 308. h. Mero. 136.

καγχαλιῶ, ep. verlengd praes. καγχαλιῶσα, καγχαλιῶν, v. καγχαλιῶσι, καγχαλιῶν, luidkeels lagchen, juichen, uitgelaten vrolijk zijn, Il. 3, 43. Od. 23, 1. uitlagchen, uit beschimping, Il. 10, 565. (v. ΧαΩ. χαλέω, cachinnor).

κάγω, zamengeotr. uit καί ἐγώ, reeds, Il. 21, 108. †

κάδ, ep. v. κατὰ voor δ, bijv. κάδ δε, κάδ δώματα, Od. 4, 72.

καδδραδέτην, z. καταδραδάνω.

καδδῶσαι, z. καταδῶω.

Καδμείος, εἶη, εἶον (Κάδμος), van Cadmus afkomstig, tot hem behoorend, bij Hom. pl. οἱ Καδμείοι, de bewoners van den burg Cadmea, d. i, de Thebanen, Il. 4, 391. Od. 11, 276.

Καδμείων, υἱος, ὄ = Καδμείος, Il. 5, 804.

* Καδμηΐς, ἴδος, ἡ, bijzonder fem. van Καδμείος, d. van Cadmus = Semele, h. 6, 57.

Κάδμος, ὄ, Cadmus, z. van den Phœnicischen koning Agenor, broeder van Europa, gemaal van Harmonia. Op zijnen zwerfenden togt, om Europa weder te zoeken, welke Zeus geschaakt had, kwam hij eindelijk in Boeotië, en bouwde den burg Cadmea. Hom. noemt hem alleen als vader van Ino, Od. 5, 333.

Κάριρα, ἡ, fem. van Κάρι, de Carische vrouwe; van het stamw. Κάριρ, Il. 4, 142. † καήμεναι, z. καίω.

καθαίρω (αἰρέω), fut. ἦσω, aor. καθεῖλον, conj. ep. 3. κατέλθοι. 1) afnemen, afrukken, afstrekken, τι. — ἴσθια, Od. 9, 149. ἕσσε θανόντι, den stervenden de oogen toedrukken, Il. 11, 453. in tmes. Od. 11, 426. 2) inzonderh. met geweld afnemen, nederwerpen, Il. 21, 327. vd. overwel-digen, wegrukken, van de Moira, Od. 2, 100. overdragt.: van den slaap, Od. 9, 373.

κάθαίρω (καθαρός), aor. 1. ἐκάθηρα, ep. κάθηρα, reinigen, zuiveren, afwasschen, met acc. κρητῆρας, θεόνους, τραπέζας ὕδατι, Od. 20, 152. 22, 439. ook λήματα, αἶμα, Il. 14, 171. 16, 667. εἰ δ' ἄγε — αἶμα κάθηρον Ἑλλάνων ἐκ βελίων Σαρπηδόνα. Deze plaats wordt verscheidend verklaard; men voege ἐκ βελίων tusschen twee comma's van wederzijde, zoodat het beteekent: buiten het bereik der pijlen. Voor Σαρπηδόνα las Aristarch. Σαρπηδόνι; Eustath. verdedigt den dubbelen acc. en vergl. Il. 1, 236. 18, 345. — in godsdienstigen zin: θεῶν δέπας, den beker reinigen, be-rooken met zwavel, Il. 16, 228.

καθάλλωμαι (ἄλλωμαι), dep. med. af-springen; overdragt.: op in storten, vallen, van eenen stormwind, Il. 11, 298. †

καθᾶπαξ (ἄπαξ), adv. eens vooral, geheel en al, op eens, Od. 21, 349. †

καθάπτομαι (ἔπτο), dep. med. aantaken, aantasten, altijd τινά ἐπέσσω, iem. met woorden aantasten, α) in een goeden zin: ἐπι. μαλακοῖσιν τινά, met vriendelijke woorden aanspreken, Il. 1, 582. ὄφ. μελιχλιος ἐπέσσω, Od. 24, 393. absol. Od. 2, 39, 240. δ) in kwaden zin: ἀκτιβλοῖς ἐπι., met hevige woorden aangrijpen, aanvallen, doorhalen, berispen, Od. 18, 415. 20, 323. absol. Il. 15, 127. 16, 421. (de dat. hangt af van κέλετο, z. Od. 2, 39.)

κάθ' ἄρως, ἡὸν, 1) rein, onbezooedeld, zuiver, ἐλματα, Od. passim. 2) rein, ἐν καθαρῷ, namel. τόπω, op eene reine plaats, waar goene lijken zijn, Il. 8, 491. 10, 199. 3) overdragt.: rein, zuiver, onberispelijk; καθαρῷ θανάτῳ, met eenen eerlijken dood, d. i. niet met den strop, Od. 22, 462. adv. καθαρῶς, rein, h. Ap. 121.

καθεζομαι (ἐζομαι), dep. med. alleen praes. en impf. 1) zich nederzetten, zitten, ἐπὶ θρόνου, Il. 1, 536. ἐπὶ λθροισι, Od. 3, 406. 2) zich ophouden, wonen, Od. 6, 295.

καθέκηκα, z. καθήμι.

καθελάτο, z. καθήμιαι.

καθεῖσα (εἶσα), def. aor. 1) nederzetten, iem. doen nederzitten, τινὰ ἐπὶ θρόνου, Il. 18, 389. 2) ergens heen brengen, doen wonen, Il. 3, 382. σκοπόν, eenen verspieder ergens plaatsen, Od. 4, 524.

καθεῖξει, z. κατέχω.

καθεύδω, impf. ep. καθεύδον, alleen praes. en impf. slapen, rusten, Il. 1, 611. ἐν φιλότῃ, Od. 8, 313.

καθεψιόμομαι (ἐψιόμομαι), dep. med. honen, beschimpen, — τινός, Od. 19, 372. † καθήμιαι (ήμαι), impf. ἐκαθήμην, 3 sg. καθήτο en ἐκαθήτο, h. 6, 14. 3 pl. καθέλατο, ep. v. κάθητο, nederzitten. παρά τινι, Il. 7, 443. ἐν of ἐπὶ τινι, Il. 8, 207. 11, 76. rustig, met waardigheid nederzitten, troonen, Od. 16, 264.

κάθηρα, z. καθάρω.

καθιδρόω (ιδρώω), nederzetten, doen plaats nemen, τινὰ, Od. 20, 257. † καθιζάνω (ιζάνω), zich nederzetten, Od. 5, 3. †

καθίζω (ίζω), impf. καθίζον, eens ἐκαθίζον, Od. 16, 408. aor. 1. ἐκάθισα, part. ep. καθίσσας. 1) trans. nederzetten, doen plaats nemen, met acc. Il. pass. ἀνδρῶν ἀγοράς, vergadering der mannen doen plaats hebben, Od. 2, 69. spreekw. καθίσειν τινὰ ἐπὶ οὐδεί, iem. op den grond zeten, d. i. van het zijne berooven, h. Merc. 284. z. οὐδας. 2) intransit. zich nederzeten, nederzitten, ἐπὶ, παρά τινι, Il. 8, 436.

καθήμι (ήμι), aor. 1. καθήκα, infin. aor. 2. καθέμεν, ep. v. καθήναι, 1) a) wegzenden, wegwerpen naar beneden, met acc. οἶνον λαυκανίης, den wijn door de keel naar beneden zenden, Il. 24, 642. ἔππους ἐν δίναις, de paarden in de rivier doen zinken, om den riviergod te bevredigen, Il. 21, 132. κερωνὸν χάμαζε, Il. 8, 134. b) aflaten, nederlaten, ἰστία ἐς νῆας, Od. 9, 72. h. Ap. 503. 487. Aor. 2. dual. κάθεται.

καθικνέομαι (ικνέομαι), alleen aor. καθι-

κόμεν, heen komen, heen geraken; aanraaken, treffen, alleen overdr. van onaangename dingen: ἐμὲ καθίκετο πένθος, Od. 1, 342. μάλα πῶς με καθίκετο θυμὸν ἐνιπῆ, gij hebt mijn gemoed zeer door uwe verwijting getroffen, Il. 14, 104.

καθίστημι (ίστημι), imper. praes. καθίστα, aor. 1. κατέστησα, aor. 1. med. καθιστήσασθην, 1) alleen transit. nederzetten, plaatsen, κρητῆρα, Il. 9, 202. νῆα, het schip heen sturen, Od. 12, 185. vd. Πύλονδε καταστήσας τινὰ, iem. naar Pylos heen brengen, (daarentegen ἐπέσσαι aan land zeten), Od. 13, 274. 11) med. = act. nederlaten, λαῖροι βοεῖσαν, h. Ap. 407.

* καθοπλίζω (οπλίζω), wapenen; med. zich wapenen, Batr. 122.

καθοράω (όράω), aor. κατέιδον, part. κατιδών, naar beneden zien, afzien, ἐξ Ἴδης, Il. 11, 337. met acc. iets beschouwen, h. Ap. 136. Med. als dep. ἐπ' αἶαν, Il. 13, 4.

καθ' ὑπερθε, voor eene vokaal καθ' ὑπερθεν (ὑπερθε), adv. 1) van boven af, Il. 3, 337. met gen. Od. 8, 279. 2) over, overheen, boven, boven op, Il. 2, 754. λαοῖων καθ' ὑπερθε πεποιθότες, vertrouwend op de volken, die boven waren, Il. 12, 153. van plaatselijke ligging, Il. 24, 545. met gen. Χιοῖο, boven Chios, d. i. ten noorden van hetzelfde, Od. 3, 170. 15, 404.

καὶ, conjunct. en, ook, duidt eene verbinding en opklimming aan. 1) als copulatieve conjunct. verbindt καὶ, 1) denkbeelden en zinsneden van elke soort, terwijl het enclit. τὲ alleen aan elkander verwante denkbeelden vereenigt, 2) τὲ — καὶ, eigenl. gelijk, zoo ook, toont dat de verbondene begrippen in eenen naauwen of noodzakelijken samenhang staan; bij Hom. vindt men ook beide woorden naast elkander, Il. 1, 7. 17. Od. 3, 413. 3) καὶ τε, het latijnsche atque, verbindt iets gelijksoortigs; soms ziet het ook op iets bijzonders; en wel, en zelfs, Il. 1, 521. Od. 23, 13. Even zoo staats ἦδε καὶ, Il. 1, 334. ἦμεκ, ἦδε καὶ, Il. 5, 128. 4) de oorspronkelijke kracht van opklimming blijkt nog, hozeer verzwakt in zinsneden, die eene handeling, welke snel op het voorvogaande volgt, verbinden: εἰς ἀρ' ἔρη, καὶ ἀναίεζας τίθει, Il. 1, 584. 5) ana-coluthisch verbindt καὶ, part. en verbum. finit. ὡς φασμένη καὶ ἤγησάτο, Il. 22, 247. cf. Il. 8, 346. Even zoo in volgende zinsneden. na conjunct. van tijd: καὶ τότε, Il. 1, 478.

11) Als een adverb. van opklimming en versterking; in de oorspronk. beteekenis: ook, nog, etiam, doet ook een enkel woord of eene zinsnede meer uitkomen. Naar mate de tegenstelling is, kan de opklimming zijn: 1) *versterkend*, a) bij verba, subst. numeral. *zelfs, wel, nog; τάχα κεν καὶ ἀνατιν αἰτώσῃτο*, hij zoude de licht zelfs eenen onschuldigen beschuldigen, II. 11, 654. II. 4, 161. δ) inzonderh. vormt καὶ met part. en adject. *eene tegenstelling* van het hoofdverbum: en kan dan vertaald worden, *ofschoon ook, hoezeer ook*: "Ἐκτορα καὶ μεμαῶτα (hoe zeer hij ook woedt), μάχης σήσασθαι δῖον, II. 9, 655. verder, II. 13, 787. 16, 627. c) bij comp. *nog, steeds* καὶ ἀμείνωνας ἵππους δωρήσασατο, II. 10, 556. δ) bij adverb. καὶ λήγῃ, καὶ κάτῃ, II. 19, 408. Od. 1, 46. 2) *verminderend*, ἰμέμενος καὶ κατὶνὸν νοήσας, om ook slechts den rook te zien, Od. 1, 58. III) καὶ in verbinding met conjunct. καὶ γὰρ, *want toch, καὶ γὰρ δὴ, want voorzeker toch, indedaad toch; καὶ — γὰρ, wel is waar, καὶ δὲ, en toch, maar ook, καὶ δὴ, en nu, en reeds, en gewis; καὶ εἰ, indien ook, καὶ μὲν en καὶ μὴν, en voorwaar, zekerlijk ook, II. 24, 488. maar ook, II. 9, 499. καὶ τοῖ, en toch, en echter, enz.*

Καινείδης, ὁ, z. van Caeneus=Coronus, II. 2, 746.

Καινεὺς, ἦος, ὁ, z. van Elatus, koning der Lapithen, vader van den Argonaut Coronus, II. 1, 264.

* *καινότερος, ἔρη, ἔρον, eigenl. compar. van καινός, nieuwer, vreemd, onbekend, τέχνη, Batr. 116.*

καίνυμαι (KAZΩ waarschijnlijk), poët. dep. perf. *κέκασμαι*, plusqpf. *ἐξεκάμην*, 1) *overtreffen*, τινά, Od. 3, 282. Meer gewoonlijk het perf. en plusqpf in de beteek. van het praes. en impf. *κέκασθαι τινά τι*, iem. *in iets overtreffen*, II. 2, 530. 13, 431. In pl. van dat. staat infin. Od. 2, 159. 3, 232. 2) *alleen met dat. zonder acc. des persoons, ergens in uitmunten, uitstekend zijn, versierd zijn, δολοῖσι*, II. 4, 339. *onder of boven anderen: ἐν Λαλαοῖσι*, Od. 4, 725. *μετὰ δημοῖσι*, Od. 19, 82. *ἐπ' ἀνθρώπων*, II. 24, 535.

καίπερ, ep. *gescheiden καὶ περ*, buiten Od. 7, 224. *ofschoon, al hoevel, hoe zeer ook; περ* staat achter het woord, dat den nadruk heeft: *καὶ ἀχνύμενοι περ*, hoe treurig ook zijnde, II. 2, 270. *καὶ πρὸς δαίμονά περ*, II. 17, 104.

καίριος, ἑη, τον (καιρός), ter regter tijd

plaats hebbend, de regteplaats treffend: bij Hom. alleen in neutr. καιρίον, de gevaarlijke plaats aan het ligchaam, waar de wonden doodelijk zijn, II. 8, 84. 326. ἐν καιρῷ, κατὰ καιρίον, op de doodelijke plaats, II. 4, 185. 11, 439.

καιροσέων, ὀδόντων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, Od. 7, 107. van het digt geweven lijnwaad vloeit de vochtige olie af, d. i. het linnen is zoo digt geweven, dat zelfs de licht doordringende, klevende olie er afvloeit. καιροσέων is de lesing van Aristarch. en volgens de Schol. gen. plur. van καιρός, in pl. v. καιροσέων καιροσέων, ion. καιροσέων, digt in een geslachten, adject. van καιρός, de draden, welke dwars over het weefgetouw zijn gespannen, en de draden van de schering bij een houden, licia.

καίω, ep. v. *κάω*, aor. 1. *ἔκη* en *κῆ*, pl. conj. *κῆμεν*, v. *κῆμεν*, 3 sg. en pl. optat. *κῆαι, κῆαιεν*, infin. *κῆαι*, in de Od. ook *κεία, κείομεν, κείαντες*, aor. 1. med. *ἔκηαμην*, part. *κῆάμενος* (Od. *κείαντο, κείάμενος*, Od. 16, 2. 23, 51. aor. pass. *ἔκῆην*, infin. ep. *κῆῆναι*. 1) *doen branden, doen ontvlammen, aansteken, πῦρ*, II. pass. 2) *verbranden, μηρία, νέκρους*, II. passim. vd. Pass. *branden, πυρὰ καίοντο*, II. 1, 52. *verbrand worden*, Od. 12, 13. 11) med. alleen aor. 1. *voor zich aansteken, in brand steken*, met acc. *πῦρ*, II. 9, 88. Od. 16, 2. de nevenvorm *κῆω* en *καίω* zijn twijfelachtig.

καίω, afgekort *κατὰ* voor *καίω*, gewoonl. *καίω κεφαλῆν, καίω κόρυθα*, II. 11, 351. andere *κακκεφαλῆν*, enz.

κακίζω (κακός), 1) *slecht maken*, 2) med. *zich slecht maken, zich als een lafaard toonen*, II. 24, 214. †

κακκείω, z. *κατακαίω*.

κακκελούτες, z. *κατακαίω*.

κακκεφαλῆς } z. *καίω*.

κακκούρα } z. *καίω*.

* *κακοδαίμων, ον, gen. ονος (δαίμων), ongelukkig, ellendig, jammerlijk, Ep. 14, 21.*

κακοίμων, ον, gen. ονος (είμα), slecht gekleed, πτωχοί, Od. 18, 41. †

κακοεργῆς, ἡ (κακοεργός), booze, slechte handelwijjs, slechte daad, Od. 22, 374. † (hier lang.)

κακίεργος, ον (ἔργον), poët. *kwaad, slecht, boos handelend*, als scheldwoord — *γαστήρ*, de gevloekte maag, Od. 18, 54. †

Κακοίλιος, ἡ (ἴλιος), het ellendige, gevloekte Ilios, * Od. 19, 260. 23, 19.

* *κακομηθής, ἐς (μῆδος), arglistig, boosaardig, bedriegelijk, h. Merc. 389.*

κακομηχῦνος, ον (μηχανή), onheil stichtend, verderfelijk, II. 6, 344. 9, 257. Od. 16, 418.

κακόξενος, ον, ion. en ep. v. καόξενος (ξένος), ongastvrij, doch Od. 20, 376. † Τηλέμαχ' οὐδὲ σείο κακόξενώτερος ἄλλος, niemand heeft slechtere gasten, is ongelukkiger met zijne gastvrienden, dan gij.

κακοῦράφην, ἡ (ῥάπτω), het uildenken van slechte dingen, arglistigheid, doortraptheid, bedrog, boosheid, II. 15, 16. Od. 12, 26. pl. Od. 2, 336.

καῖός, ἡ, ὄν, slecht, boos, kwaad, vd. 1) van het uiterlijk voorkomen van levende en onbezielde voorwerpen, van personen en zaken: slecht, ongunstig, κακός εἶδος, II. 10, 316. κακά εἴματα, vooral van personen: a) van stand: gering, gemeen, laag, II. 14, 126. Od. 1, 411. 4, 64. b) ellendig, nietig, nietsbeduidend, νομῆς, Od. 17, 246. 2) van lotgevallen en omstandigheden: slecht, erg, verderfelijk, nadeelig, ongelukkig, Κίρες, δόλος νῆς, θάνατος, enz. 3) van gezindheid: boosaardig, slecht, laag, bij Hom. meest van krijgslieden: lafhartig, κακός καὶ ἀνακίς, II. 8, 153. 6, 650. neutr. κακὸν en κακά, als subst. het booze — ongeluk, ellende, onheil, schade, van Ares; τυκτὸν κακὸν, een onnatuurlijk, verbaazend groot kwaad, II. 5, 831. z. τυκτός; als uitroep: μέγα κακὸν, o ramp, II. 11, 404. κακὸν τι ποιεῖν, onheil stichten, II. 13, 120. κακὸν of κακά ἔξειν τινα, iem. leed toebrengen, kwaad doen, II. 2, 195. 4, 32. Zelden τινα, Od. 14, 289. κακά φέρειν τινα, II. 2, 304. ook absol. κακά Πριάμῳ, in pl. van εἰς κακά, tot verderf van Priamus, II. 4, 28. 4) adv. κακῶς, slecht, rampzalig, schandelijk, bij v. ἀφην τινα, νοστεῖν, II. 1, 25. 2, 253. dikwijls dient het tot versterking, κακῶς ὑπερηγορόντες, Od. 4, 766. 5) Graden van vergelijking bij Hom. 1) regelmatige: κακώτερος, ἡ, ον, II. 19, 321. κακίον, ον, alleen in de Od. vd. κακίους, v. κακίονας, Od. 2, 277. superl. κάκιστος, ἡ, ον, II. Od. passim. 2) onregelmatige: χειρέων en den vorm χέρη, χέρη enz. χειρώτερος, ἡσσων, w. m. z.

κακότεχνος, ον (τέχνη), slechte kunsten verrigtend, boosaardig, arglistig, δόλος, II. 15, 14. †

κακότης, ητος, ἡ (κακός), 1) slechtheid, verkeerdheid, ἡγεμόνος, II. 13, 108. 2) kwaad, tijden, ongeluk, II. 10, 71. Od.

19, 360. inzonderh. krijgsonheil, oorlogsramp, II. 11, 382. 12, 332. 3) slechtheid van gemoed, boosheid, ondeugd, II. 3, 366. Od. 4, 167. van krijgslieden: lafhartigheid, gebrek aan moed, II. 2, 368.

κακοφροῦδης, ἐς (φράζομαι), slecht, verkeerd denkend, onbezonnen, dwaas, II. 23, 483. †

** κακοφραδίη, ἡ, verkeerde denkwijz, onbezonnenheid, pl. h. Cer. 227.*

κακῶ (κακός), aor. ἐκάκωσα, perf. pass. κεκάκωμα; slecht maken, ongelukkig maken, mishandelen, in nood brengen, τινα, II. 11, 690. Od. 16, 212. κεκακωμένοι ἤμεν, wij waren in eenen slechten toestand, II. 11, 689. κεκακωμένος ἄλμη, door het zee-water misvormd, Od. 6, 137. overdragt.: μηδὲ γέροντα καίου (imperv. κάκω) κεκακωμένον, bedroef den bedroefden grijsaard niet meer, Od. 4, 754.

κακτάνε, z. κατακτείνω.

κακώτερος, ἡ, ον, z. κακός.

καλάμη, ἡ, 1) riet, halm van graan, II. 19, 222. collect. voor krijgsglieden. 2) stoppel; bij den oogst sneed men alleen de aren af, vd. overdragt.: rest, overschot. ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' οἶμαι εἰσορόωντα γηγνώσκειν, maar toch, denk ik, zult gij den stoppel nog wel herkennen, als gij hem aanziet, d. i. gij zult uit de overgebleven kracht zien, hoedanig ik eertijds was, Od. 14, 214.

** Καλαμίνθιος, ὁ (καλαμίνθη), de kruizemuntvreter, naam van eenen kikvorsch, Batr. 227.*

** κάλαμος, ὁ, riet, h. Merc. 47.*

** καλαμοστεφής, ἐς (στέφω), met riet bekrānst, bedekt, βυρσαί, Batr. 127.*

καλαῦροι, οπος, ἡ, de van bouen gekromde herderstaf, welken de herders droegen en op het vee wierpen, om het naar de kudde te drijven, II. 23, 845. † κάλλεω, infin. ep. καλήμεναι, II. 10, 125. fut. κάλλσω, ep. σσ. van κάλλω, Od. 4, 532. aor. 1. ἐκάλεσα, ep. σσ. med. ἐκαλεσάμην, ep. σσ. perf. med. κέκλημαι, plusqpf. 3 pl. κεκλήτατο, fut. 3. κεκλήσομαι, ion. iteratv. imperf. καλέεσκον en καλεσκόμην. 1) roepen, d. i. a) noemen, bij den naam roepen, τινα ἐπώνυμον, of ἐπικλήσειν, iem. bij den bijnaam noemen. II. 9, 562. 18, 487. vd. pass. b) genoemd worden, heeten, dikwijls, II. 2, 684. 4, 61. ἐμὴ ἄλοχος κεκλήσεται, h. Ven. 149. 2) roepen, oproepen, van meerdere personen; bij een roepen, met acc. τινα ἔς; ἀγορήν, εἰς Ὀλυμπιον, Od. 1,

90. II. 1, 402. ook *ἀγορήνδε, οἰκόνδε, θάλαμόνδε*, met acc. alleen *σοοὶ κεκλήτα βουλὴν*, zoo velen er tot den raad geroepen waren, 10, 195. en met infin. *ροεῖν, ὀροεῖν, καταβῆναι*, II. 3, 250. 10, 197. *τερμαλλίτιζαν* *verzoeken, uitnoodigen*, Od. 4, 532. *δόμονδε*, Od. 11, 187. 11) med. in aor. tot zich roepen, bij zich aanbieden, II. 5, 427. h. Ven. 126. *τινά φωνῆ*, II. 3, 161. *λαὸν ἀγορήνδε*, II. 1, 54.

καλήμεναί, z. καλέω.

Καλήσιος, ὁ, medgezel en wagenman van Axylius, uit Arisbe, in Thracië, door Diomedes gedood, II. 6, 18.

Καλητροῖδης, ὁ, z. van Caletor = Aphareus, II. 13, 541.

καλήτωρ, ὄρος, ὁ (*καλέω*), *de roeper*, II. 24, 577. †

Καλήτωρ, ὄρος, ὁ, 1) z. van Clytius, bloedverwant v. Priamus, II. 15, 419. 2) vader van Aphareus, w. m. z.

καλλείτω, ep. v. καταλείτω.

Καλλιάνασσα, ἡ, d. van Nereus en Doris, II. 18, 46.

Καλλιάνειρα, ἡ, d. van Nereus en Doris, II. 18, 44.

Καλλιάρος, ἡ, st. in Locris, ten tijde van Strabo verwoest, II. 2, 531.

καλλιγύναιξ, αἰκος (γύνη), *rijk in schoone vrouwen of maagden*, bijv. n. van Hellas en van Sparta, alleen in acc. II. 2, 683. Od. 113, 412.

* *Καλλιδική, ἡ*, d. van Celeos te Eleusis, h. Cer. 109.

καλλιζωνος, ὁ (*ζώνη*), *schoon gegordeld*, met eenen schoonen gordel versierd, bijv. n. van aanzienlijke vrouwen, II. 7, 139. Od. 23, 147.

* *Καλλιθή, ἡ*, d. van Celeos te Eleusis, h. Cer. 100.

καλλιθριξ, τριχος (θριξ), *schoonharig*, bijv. n. der paarden: *schoon van manen*, II. 5, 323. van de schapen: *schoon van wol*, Od. 9, 336.

Καλλικολώνη, ἡ (κολώνη), *schoonheuvel*, een schoone heuvel in de vlakke van Troje, niet verre van Pios, aan den regteroever der Simois, II. 20, 53. 151. Niet verre van daar was het dal *Θύμβρη*.

καλλίκομος, ὁ (*κόμη*), *schoonlokkig, schoon van haren*, bijv. n. van schoone vrouwen, II. 9, 449. Od. 15, 58.

καλλικηδέμενος, ὁ (*κηδέμενος*), *met eenen schoonen haarband versierd*, *ἄλοχος*, Od. 4, 623. †

κάλλιμος, ὁ, poët. = *καλός*, *schoon, goed*, * Od. 4, 130. 11, 529. 640.

κάλλιον, neutr. comp. *καλλίων, z. καλός*.

* *Καλλιόπη, ἡ* (*ὄψ*), de oudste der negen Muzen, naderhand Godin van het ep. gezang. h. 31: 2.

καλλιπάρως, ὁ (*παρεια*), *schoonwangig*, bijv. n. van schoone vrouwen, II. 6, 298. Od. 15, 123.

κάλλιπε, κάλλιπέειν, z. καταλείτω.

* *καλλιπέδιλος, ὁ* (*πέδιλον*), *met schoone voetzolen, schoongeschoeid*, h. Merc. 57.

καλλιπλόκαμος, ὁ (*πλόκαμος*), *met schoone haarvlechten, schoonlokkig*, bijv. n. van schoone vrouwen, II. Od. passim.

καλλιρέετρος, ὁ (*ρέετρον*), *schoonvlietend*, *κρήνη*, Od. 10, 107. † h. Ap. 240.

καλλιρροός, ὁ, poët. *καλλιῤῥοός*.

* *Καλλιρόη, ἡ*, poët. v. *Καλλιῤῥή*, d. van Oceanus en Thetis, gemalin van Chrysaor, h. Cer. 420.

καλλιῤῥοός, ὁ, ep. *καλλιρροός*, Od. 5, 441. 17, 206. (*ῥοός*), *schoon vloeiend, vlietend*, bijv. n. van rivieren en bronnen, II. 2, 752. 22, 147.

* *καλλιστέφανος, ὁ* (*στέφανος*), *schoon bekransd*, bijv. n. van Demeter, h. Cer. 252.

κάλλιστος, ἴστη, ἴστον, z. καλός.

καλλίσφαιρος, ὁ (*σφαιρόν*), *eigenl. met schoone enkels of voeten, welgevormd van voet*, bijv. n. van schoone vrouwen, II. 9, 560. Od. 5, 333.

καλλιτριχες, z. καλλιθριξ.

κάλλιψ, z. καταλείτω.

καλλιχορος, ὁ (*χορός*), *met schoone plaatsen voor eenen reidans voorzien, met schoone beemden*, *Πανονεύς*, Od. 11, 581. *Θῆβαι*, h. 14, 2. z. *εὐρύχορος*.

κάλλος, τὸ, gen. *έος (καλός)*, *schoonheid*, zoo wel van mannen, II. 3, 392. 6, 156. als van vrouwen, Od. 6, 18. 8, 457. van Penelope: *κάλλι μὲν οἱ πρῶτα πρόσωπα καλὰ κάθηρην, ἀμφοσσω, οἷω Ἀφροδίτῃ χρέται*, Athene versierde het eerst haar schoon gelaat met de onsterfelijke schoonheid, waarmede zich Aphrodite zelft, Od. 18, 192. De uitleggers nemen het hier onnoodig voor *welriekende zelf*. Deschoonheid is bij Hom. iets lichamelijks, dat de Goden den menschen, als ware het een kleed, uit en aantrekken, cf. Od. 23, 156. 162.

* *κάλον, τὸ*, *hout*, beter dor hout, brandhout, h. Merc. 412.

κάλός, ἡ, ὁ, bij de Athen. *κάλός*, comp. *καλλίων*, superl. *κάλλιστος*, *schoon*, 1) van de uitwendige gestalte, zoo wel van bezielde als onbezielde voorwerpen: *schoon*,

bevallig, liefelijk, aanminnig, bekoorlijk; meest van vrouwen, doch ook van mannen, *κάλος τε μέγας τε*, II. van lichaamsdeelen, van kleederen, wapenen, huisraad, landstreken, enz. *λιμὴν*, eene voortreffelijke haven, Od. 6, 263. 2) van inwendige gesteldheid: *goed, voortreffelijk, geschikt, betamelijk*, bij Hom. alleen neutr. *καλὸν ἐστὶ*, het is goed, het is betamelijk, gepast met infin. II. 9, 615. 17, 19. *νῦν δὲ κάλλιον μεταλλήσαι*, nu is het gepaster te vragen, Od. 3, 69. Het neutr. sg. *καλὸν*, en pl. *καλά*, gebruikt Hom. dikwijls als adv. *wel, goed, schoon, geschikt, kalon*, Od. 1, 155. 8, 266. *καλά*, II. 6, 326. 8, 400. het adv. *καλῶς* alleen, Od. 2, 63. z. *διόλλυμι*.

κάλος, ó, att. *καλῶς*, *τουυ*, *scheepstouw*, Od. 5, 260. † verschillend van *ὑπεραι* en *πίδες*.

κάλλις, *ἴδος*, ἡ, gereedschap om water te scheppen, *kruijk, watervat*, Od. 7, 20. † h. Cer. 101.

* *καλύβη*, ἡ (*καλύπτω*), *beschutsel, hut, priëel*, Batr. 30.

Καλύδναι, αἱ νησοί, de *Calydnische eilanden*, volgens Strab. X. p. 489. *Sporadische eilanden*, bij het eil. Cos, zoo genoemd naar het grootere, dat naderhand *Κάλυμνα*, misschien voor *Καλύδνα* werd geheeten. Anderen verstaan er de beide eil. Leros en Calymna onder. Volgens Scopsius is het eil. *Καλύδνα*, voor *Καλύδνη*, gelijk *Θῆβαι*, *Θῆβη*, II. 2, 667.

Καλύδων, ἄνθος, ἡ, overoude st. in Aetolië, aan den Evenus, beroemd door het wilde zwijn van Calydon, II. 2, 640. 9, 530. 13, 217.

* *καλυκῶπις*, *ἴδος*, ἡ (*ῶψ*), *bloeiënd* van gelaat, als eene bloemknop, h. Cer. 421. Ven. 285.

κάλυμμα, ἄνθος, τὸ (*καλύπτω*), *bedekking*, voorn. het hoofddeksel der vrouwen, de *sluizer* = *καλύπτρη*: het wordt genoemd *κνάνεον*, donkerkleurig, wegens den rouw, II. 24, 93. Beter echter schijnt men *κάλυμμα* van *καλύπτρη* te onderscheiden, en door *treurgewaad* over te zetten, want er volgt, *τοῦ δ' οὐτὶ μελάντερον ἐπέτο ἔσθρος*; cf. h. Cer. 42.

κάλυξ, ἄνθος, ἡ, 1) eigenl. *hulsel, knop*, voornamel. de *bloemknop, bloemkelk*, 2) bij Hom. II. 18, 401. † een gedeelte van den vrouwelijken opschik, misschien *oorsieraad*, in den vorm van eenen bloemkelk. Volgens eenige Grammat. zijn het *σωληνάκοι, σύργγες*, waarmede het

haar werd opgestoken. cf. h. Ven. 87, 164.

καλύπτρη, ἡ (*καλύπτω*), *hulsel*, voornamel. de *sluizer*, waarmede de vrouwen bij het uitgaan het aangezicht bedekten, II. 52, 406. Od. 5, 232. 10, 545.

καλύπτω, fut. *ψω*, aor. 1. *ἐκάλυψα*, ep. *κάλυψα*, aor. med. *ἐκαλυψάμην*, perf. pass. *κεκάλυμαι*, aor. 1. pass. *ἐκαλύφθην*. 1) *bedekken, overdekken, omhullen*, gewoonl. *τι τινι*, iets ergens mede, II. 7, 462. 10, 29. zelden *τι τινι*, iets over iem. heen dekken, II. 5, 315. 21, 321. — *ἄμφι τινι* en *πρόσθε τινός*, bijv. *σάκος*, over of voor iem. het schild houden, II. 17, 132. 22, 313. pass. *ἔρι*, II. 16, 790. *ἀσπίδι κεκαλυμμένος ὤμους*, de schouders met het schild bedekt, II. 16, 360. 2) *overdragt.*: van den dood: *τέλος θανάτου κάλυψεν αὐτόν*, het einde des doods bedekte hem, II. 5, 553. met dubbel. acc. *τὸν δὲ σάκος ὄσσε κάλυψε*, II. 4, 461. ook van de bezwijming: *οἱ ὄσσε νῆε ἐκάλυψε μέλαινα*, II. 14, 439. van het gemoed, II. 11, 250. II) med. *zich met iets bedekken, omhullen*, *τινι*: *ἠδόνησι, κρηδέμνῳ*, II. 14, 184. met acc. *πρόσωπα*, h. Ven. 184.

Καλυψώ, οὔς, ἡ, d. van Atlas, wier woonplaats het schoone eiland Ogygia is, verre van allen omgang met Goden en menschen, Od. 1, 50. Zij ontving Ulysses, na zijne schipbreuk, bij zich, wilde hem voor altijd bij zich houden en beloofde hem onsterfelijk te zullen maken, Od. 7, 254. Zeven jaren bragt Ulysses hier door, totdat de Goden zich over hem ontfermden en Hermes op bevel van Zeus gezonden werd, om Calypso te gelasten, hem naar huis te laten terugkeeren. Ongaarne voldeed zij aan het goddelijk bevel. Op hare aanwijzing bouwte Ulysses een schip, ontvangt de noodige gereedschappen en mondbehoefden en zeilt weg, met eenen gunstigen wind hem door de Godin nazgezonden, Od. 5, passim. 7, 255. seqq. Volgens h. Cer. 423. en Hesiod. is zij eene dochter van Oceanus en eene speelgenoot van Persephone.

Κάλχας, *άνθος*, ó, voc. *Κάλχῶν*, z. van Thestor, de beroemde waarzegger der Grieken, die door zijne kunst de ondernemingen der Grieken voor Troje bestuurde, want hij wist het tegenwoordige, verleden en toekomstige, II. 1, 70. 2, 300. 13, 45.

κάμ, ep. het afgekorte κατά voor με κάμ μέσον, II. 11, 172. κάμ μὲν, Od. 20, 2. κάμας, ἄκος, ἡ, *staak, paal, lat.*, waaraan de wijnranken gebonden waren, II. 18, 563. †

* καμᾶτηρός, ἡ, ὄν (κάματος), *moeitevol, bezwaarlijk, γῆρας*, h. Ven. 247.

κάματος, ὁ, 1) *arbeid, moeite, last*, πολυαῖε κάματος, de rusteloze arbeid, d. i. oorlog, II. 5, 811. 2) *vermoeijenis, afmattig, uitputting*, II. 4, 230. 13, 711. z. ΔΙΕΩ, 3) *arbeid, werk*, d. i. hetgeen gedaan, verkregen is, Od. 14, 417.

κάμε, z. κάμων.

Κάμειρος, ἡ, st. op de westkust van Rhodus, nu *Terrachio*, II. 2, 656.

* κάμινος, ὁ, *oven*. om te bakken: oven der pottebakkers, Ep. Hom. 14.

καμῖνῳ, οὗς, ἡ, verbonden met γερῆς, *een oud ovenwĳf*, in den zin van babelaarster, even als ons vischwĳf, Od. 18, 27. †

καμμονίη, ἡ, ep. v. καταμονίη, *eigenl. de volharding, het standhouden* in den strijd; de daardoor behaalde overwinning, * II. 22, 257. 23, 661.

κάμμορος, ὄν (ep. v. κακόμορος, volgens Ap.), *ellendig, ongelukkig*, door het noodlot niet begunstigd. * Od. 2, 351. 5, 160.

* καμμῶσαι, z. καταμῖνο.

κάμνω, fut. καμῶμαι, aor. 2. ἔκαμον, ep. conj. κέκαμω, met redupl. aor. med. ἔκαμῳρη, perf. κέκαμχα, part. κέκαμῳς, gen. ὄτος. acc. pl. κέκαμῳτας. I) act. 1) *intransit. zich moede arbeiden, a) zich afmatten, inspannen, doorstaan, μάλ᾽ πολλὰ*, II. 8, 22. 448. met part. οὐδέ τῶσον δὴν ἔκαμον τανύων, ik vermoeide mij niet langer met den boog te spannen, Od. 21, 415. van kunstwerken: κάμε τεύχων, II. 2, 101. 7, 220. b) *vermoeid worden, afgemat worden*, met acc. χεῖρα, aan de hand, II. 2, 389. 5, 797. γυῖα, ὤμων, dikw. met part. ἔπην κέκαμω πολεμῶων, nadat ik van het strijden afgemat ben, II. 1, 168. κάμνει θεῶων, ἐλαίνων, hij loopt, roeit zich moede, II. 4, 244. 7, 5. κέκαμῳς, de vermoeide, II. 6, 261. 11, 802. οἱ κάμωτες, de vermoeiden, d. i. de dooden, welke hun werk volbragt hebben, II. 3, 278. Od. 11, 467. Volgens anderen, de *afgematten, krachteloozen*, als eene soort van euphemismus v. θάνατες; daar dit woord niet zoo zeer het denkbeeld van vernietiging aanduidt, als van den laatsten trap des bestaans, voor de vernie-

tiging. 2) *transit. met moeite arbeiden; vervaarlijgen*, met acc. voor'al van kunstwerken in metaal, μίτρον, II. 4, 187. 18, 614. II) med. 1) *voor zich met moeite bewerken*, met acc. ῥῆσον, Od. 9, 130. 2) *voor zich door arbeid verkrijgen, verwerven*, δουρὶ τι, II. 18, 341.

κάμπτω, fut. ψω, aor. ἔκαμχα, *buigen, krommen*, met acc. ἵτων, II. 4, 486. vooral γόνυ, de knie buigen, om uit te rusten, II. 7, 118. 19, 72. γούνατα χεῖρας τε, Od. 4, 453.

καμπύλος, ἡ, ὄν (κάμπτω), *krom, gekromd, gebogen*, bijv. n. van den boog, wagen en van de raderen, II. 5, 97. 231, 722. ἄροτρον, h. Cer. 109.

* κάναστρον, τὸ (κάνη), *eene uit riet gevlochten mand; een aarden vat*, Ep. 14, 3.

καναχέω (καναχή), *alleen aor. κανάχησε, ruischen, weergalmen, klinken, kraken*, van metaal, Od. 19, 469. †

κάναχη, ἡ (κανάω), *geruisch, galm, gekletter, klank*, van metaal, II. 16, 105. van het stampvoeten der muilezels, Od. 6, 82. van het tandengekniers, II. 19, 365. van de lier, h. Ap. 185.

καναχίλω = καναχέω, *alleen impf. ruischen, kraken, καναχέε δούρατα πύργων, βαλλόμενα*, de getroffenene balken der torens kraakten, II. 12, 36. (De verklaring: δούρατα ἐπὶ τοῖς πύργοις ἀνοτιζόμενα, is tegen het spraakgebruik.)

κάνειον, τὸ = κάνειον, Od. 10, 355. † κάνειον, τὸ, ep. κάνειον (κάνη), *eigenl. eene uit riet gevlochten mand, rieten mand; in het algem. mand, korf, vat, schotel*, voor brood en voor het heilig koren bij de offerande; van koper, II. 11, 630. van gond, Od. 10, 355.

κάννεύσους, z. κατανέω.

κάνων, ὄρος, ὁ (κάνη), *eigenl. rietstaf; elke regte staf, om iets te rigten of te meten; hij Hom. zijn κανόνες*, 1) *twee dwarshouten* (ἔαβδο, Hesych.), aan den binnenkant des schilds. Men stak den linkerarm door een van dezelve en sloeg de linkerhand aan het andere, wanneer men tegen den vijand optrok, *grepen, handvatsels*. Zij waren van leder, doch ook van metaal, * II. 8, 192. 13, 406. later ὄχανα. Anderen verklaren het voor twee dwarshouten, aan welke de τελαμών vast gemaakt was. 2) *een regt stuk hout of spoel, om welke het garen van den inslag werd gewikkeld, om het in de schering in te slaan; weversspoel* (niet:

de boom van het weefgetouw), II. 23, 760. Men construeert: *ὡς ὅτε τις τὴ ἐστὶ κενὸν μάλ' ἄγχι στήθεος γυναικός*, even als wanneer de weverspoel zeer dicht bij de borst eener vrouw is, enz. *ἄγχι μάλ' brenge men tot den volgenden zin, of herhale hetzelfde.*

κάπ, ep. verkort v. *κατὰ* voor *π* en *φ*, *κάπ πεδίων, κάπ φάλαρα*, II. 11, 167. 16, 106.

Κάπῆνεύς, ἦος, ὁ, z. van Hipponous en Laodice, vader van Sthenelus, een der zeven vorsten voor Thebe; hij werd door den bliksem getroffen bij het beklimmen van den muur, II. 2, 564.

Καπανηϊδής, ου, ὁ en *Καπανηϊός, νιός, z.* van Capaneus = Sthenelus, II. 4, 367. 5, 109.

κάπητος, ἡ (κάπητω), gracht, τάφος, * II. 15, 356. *groef, graf*, II. 24, 797. in het algem. *nuitdieping*, II. 18, 564.

κάπη, ἡ (κάπητω), kribbe met het voeder voor paarden, II. 8, 434. Od. 4, 40.

καπνίζω (καπνός), aor. *ἐκάπνισα*, ep. *σ. rook maken, vuur aansteken*, II. 2, 399. † *καπνός, ὁ (ΚΑΠΩ), rook, damp, vuur-damp, onderscheiden van κνίσση*, II. 1, 317. *damp der golven*, Od. 12, 219.

κάππεσον, z. καταπίπτω.

κάπριος, ὁ, v. κάπρος, II. 11, 414. 12, 42. en *ὄς κάπριος*, II. 11, 293. 17, 282.

κάπριος, ὁ, ever, wild zwijn, ook *ὄς κάπρος*. Mannetjes-zwijnen werden gebruikt bij verbondsoffers, II. 19, 197.

κάπνύω (ΚΑΠΩ), aor. *ἐκάπνυσα*, ep. *σ. blazen, ademen, ἀπὸ δὲ ψυχῆν ἐκάπνυσαν*, II. 22, 457. † van eene bezwijming.

Κάπυς, υός, ὁ, z. van Assaracus, vader van Anchises, II. 20, 239.

ΚΑΠΩ, z. ΚΑΦΩ.

κάρ, ep. afgekort *κατὰ* voor *εἰ, κάρ ἔσον*, II. 12, 33.

κάρ, volgens de Schol. een oude afgekorte vorm voor *κάρη, hoofd*; vd. *ἐπὶ κάρ*, *op het hoofd, voorover*. Later schreef men *ἐπίκαρ*.

κάρ, een woord van onzekere betekenis; waarschijnlijk een oud woord in pl. van *καρ*, op de plaats: *τίω δὲ μὲν ἐν κάρῳ ἄση, ik acht hem een haar gelijk*, II. 9, 378. Misschien is het van eenen en denzelfden oorsprong, als *ἀκαρής*, Hesych. *τὸ βραχὺ ὃ οὐδὲ κτίζαι οἶόν γε*, zoo-dat er een woord *κάρ* van *καίρω* geweest is, gelijk het Latijn: *nec hilum* of *flocci facere*. De Ouden nemen het of voor *κρός*, even als den dood, of voor *Καρός*,

als een Cariër, dewijl de Cariërs als huurtroepen veracht waren. Maar de quantiteit strijdt tegen beide; ook is het laatste niet overeenkomstig met het Hom. tijdvak.

Κάρ, Κᾶρός, ὁ, de Cariër, inwoner van het landschap Carië, het zuidwestelijkste van Klein-Azië, II. 2, 868.

Καρδαμύλλη, ἡ, st. bij Leuctra in Messenië, eene der steden, welke Agamemnon als uitzet aan Achilles wilde geven, nu *Scardamula*, II. 9, 150.

καρδίη, ἡ, ep. *καρδία*, de gewoonlijke vorm *καρδία* slechts eens, II. 2, 452. 1) *het hart*, als een gedeelte van het menschelijk ligchaam, zetel van het leven en van den bloedsomloop, II. 10, 94. 13, 282. 2) overdragt.: *hart*, als zetel van het gevoel van de driften, begeerten en hartstogten, II. 1, 225. 395. Od. 4, 293, verbonden met *θυμός*, II. 2, 171. Od. 4, 548. 3) als zetel van het denkvermogen, *ziel, geest, verstand*, II. 10, 244.

* *κάρδριος, ὁ, baktrog*, Ep. 15, 6.

κάρη, τὸ, ion. en ep. v. κέρα, gen. *κάρητος, κάρητος*, dat. *κάρητι, κάρητι*, acc. *κάρη, pl. neutr. κέρα, h. Cer 12.* (uit *κάρητα, κάρητα*) *κάρητα*, II. 17, 437. 22, 205. acc. *κράητα*. Hierbij de nevenvormen van *ΚΡΑΣ*, gen. *κρατός, κρατός*, dat. *κρατί, κράτι*, acc. *κράη, Od. 8, 92.* pl. gen. *κρατων*, of beter *κρατῶν*, dat. *κρασὶ*; en van *κάρηνον*: *κάρηνον, κάρηνα, κάρηνων*, het *hoofd*, van menschen, de *kop*, van dieren; *κάρη*, alleen in nom. en acc. II. 2, 259. 6, 50. gen. *κάρητος*, Od. 6, 230. *κάρητι*, II. 15, 75.

κάρηης, τὸ, later vorm door Antimachus gebruikt, waarschijnlijk gemaakt uit de ep. vorm. *κάρητος*, enz. z. *κάρη*.

καρηκομίω, alleen gebruikt in part. praes. *καρηκομῶντες*, ep. v. *καρηκομῶντες (κομῶω)*, *behaard*, van hoofd, *langharig*, bijv. n. der Achaeërs, welke het haar lang lieten groeijen; van haarlokken wordt dus eigenlijk niet gesproken; te-gengestelde *ὄπισθεν κομῶντες*, II. 2, 542.

κάρηνον, τὸ, ep. nevenvorm van *κάρη*, w. m. z. 1) *hoofd, kop, κάρηνον*, h. 7, 12. dikwijls omschrijvend: *ἀνδρῶν, ἵππων κάρηνα*, II. 9, 407. 11, 500. 2) overdragt. de *spitsen, toppen* der bergen, II. 1, 44. 2, 167. *de burgten*, der steden, II. 2, 117. 9, 24.

Κάρησος, ὁ, rivier in Mysië, welke in den Aesepus valt, later *Πίτυς*, II. 12, 20. *καρκαίρω, dreunen, beven, sidderen*, II. 20, 157. †

* καρκίνος, ό, de kreeft, Batr. 301.

Κάρπυθος, ή, ep. Κράπαθος, eiland tusschen Rhodus en Creta, in de naar hetzelfde genoemde Carpathische zee, nu *Scarpanto*, II, 2, 676.

καρπάλμιος, ον (v. ἀρπάλμιος van ἀρπαίω), zeer snel, spoedend, πόδες, II, 16, 342. 809. zeer dikwijls het adv. καρπαλλίως, zeer snel, haastiglijk, fluks.

καρπός, ό, 1) vrucht, zoowel van boomen als van akkers, II, 6, 142. Od. 10, 242. 2) de wortel der hand, beneden-arm, II, 5, 458.

καρφέζουσα, z. καταφέζω.

καρτερόθυμος, ον (θυμός), vol moed en kracht, standvastig, onwrikbaar, bijv. n. van Hercules, Achilles en van de My-siërs, II, 5, 277. 13, 350.

καρτερός, ή, ον (κάρτος), ep. κρατερός, a) sterk, magtig, geweldig, meest van menschen en menschelijke zaken: moedig, dapper. θυμός, II, 5, 806. φάλαγγες, de moedige of dappere scharen, II, 5, 592. δ) van zaken: — ήγησ, geweldig, overmoedige daden, II, 5, 757. όρκος, geduchte eed, II, 19, 108. Od. passim.

* καρτερόχειρ, ό, gen. ος. (χείρ), sterk van handen, krachtig, geweldig, bijv. n. van Ares, h. 7, 3.

κάρτιστος, ή, ον, ep. v. κρτίστος, superl. van κρτίς of κρτός, afgeleid: de sterkste, geweldigste, II. Od. passim.

κάρτος, τος, τό, ep. v. κρτός, sterkte, kracht, geweld, II, 9, 254. enz. verbonden met βη en σθένος, z. κρτός.

καρτύνω, ep. v. κρτύνω (κρτός), sterk maken, alleen med. zich versterken, zich bevestigen, έκαρτύναντο φάλαγγας, * II, 12, 415. 16, 563.

* κάρυον, τό, elke soort van noot, walnoot, Batr. 31.

Κάρυστος, ή, st. op de zuidkust van Euboea, beroemd wegens het marmer, nu *Caristo*, II, 2, 539.

καρφάλεος, ή, ον (κάρφω), droog, dor, ήια, Od. 5, 369. overdragt. van klank: dof, II, 13, 409.

κάρφω, poet. fut. κάρφω, te zamentrekken; doen inkrimpen, verdorren, * Od. 13, 398. 430.

καρχαλέος, ή, ον (κάρχαρος), ruw, scherp, overdragt.: δάφη, raauw, verschroeid van dorst, II, 21, 541. † (καρχαλείο is glosse).

καρχαρόδους, αντος, ό, ή (δδούς), met scherpe tanden, scherpgetand, κίνες, * II, 10, 360. 13, 198.

κασιγνήτη, ή, fem. v. κασιγνητος, volle zuster, zuster, II, 4, 441. enz.

κασιγνητος, ό (κάσις, γεινάω), 1) broeder, echte, volle broeder, όπατρος, II, 12, 371. 2) in het algem. bloedverwant, in naauwen graad, vooral kind van eenen broeder of van eene zuster, neef, II, 15, 545. 16, 456. 3) als adject. v. κασιγνητικός: πολλ' άχόουσα κασιγνητοιο φόνου, wegens den broedermoord, want Meleager had verscheidene broeders van Althaea gedood, Apd. 1, 8. 3. Mogelijk bedoelde de dichter ook voornamelijk Iphiclus, die aan Meleager de eer der zege betwistte, II, 9, 567.

Κάσος, ή, eiland der Aegaeïsche zee bij Cos, nu *Casso*, II, 2, 656.

κασσίτερος, ό; het tin, plumbum album, verschillend van lood, plumbum nigrum. Hom. maakt van hetzelfde gewag, als sieraad aan harnassen en schilden, II, 11, 25. 18, 574. en aan den wagen, II, 23, 503. De scheenbeenplaten waren ook van tin, of tot sieraad met tin belegd, II, 21, 592. 18, 613. Volgens II, 18, 474. werd het gesmolten en dan over ander metaal gegoten, χεύμα κασσίτερο, een gietsel tin, II, 23, 561. Waarschijnlijk echter sloeg men het ook met den hamer tot platen, II, 20, 271. en heet het daarom έανός. Anderen houden het voor het Romeinsche stannum, een mengsel van zilver en lood, dewijl het weeke tin op zich zelve, in den strijd geene beschutting konde verleenen.

Κασσάνδρη, ή, d. van Priamus, welke van Apollo de gave der voorzegging had ontvangen; dewijl zij echter de liefde van den God niet beantwoordde, legde Apollo eenen vloek op hare voorspellingen: zij verkondigde slechts onheil en werd door niemand geloofd, II, 13, 366. Na de verovering van Troje werd zij slavin van Agamemnon en door Clytaemnestra te Mycenae vermoord, Od. 11, 422.

Καστιάνειρα, ή, moeder van Gorgythion, II, 8, 305.

Κάστωρ, ορος, ό, 1) z. van koning Tyndareos en Leda, of, volgens de fabel van Zeus, broeder van Polydeuces, beroemd als paardstemmer, als jager op het Calydonische zwijn en als Argonaut. Hij was sterfelijk geboren, doch toen hij door Idas gedood werd, deelde hij met zijnen broeder Polydeuces, die als zoon van Zeus onsterfelijk was, met verlof van Zeus, de onsterfelijkheid. Bij afwisseling bragten beiden eenen dag op

den Olympus en eenen in de onderwereld door, Il. 3, 237. Od. 11, 300. Gewoonlijk worden zij gezamenlijk Dioscuren, d. i. zonen van Zeus, genoemd, z. Διός κούροι. 2) z. van Hylacus, een aanzienlijk Cretenser, bij welken Ulysses voorgaf opgevoed te zijn, Od. 14, 204.

καστορνύσα, z. καταστρέφνυμι.

κάσχεθε, z. πατήω.

κατά, 1) praep. met gen. en acc. grondbeteekenis: *van boven naar beneden*, 1) met gen. alleen van plaats, a) om eene beweging van boven naar beneden aan te duiden: *van — af, af, naar beneden, neder*: βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπου καθήρων, Il. 1, 44. zoo ook κατ' ἔπιπον ἄλτρο, Il. passim. vd. ook met het bijkomend denkbeeld van uitbreiding, *van boven naar beneden*: κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτο νύξ, nacht breidde zich uit over zijne oogen: κατ' ἄκρης, eigenl. van het bovenste punt naar beneden, d. i. *geheel en al*, Il. 13, 772. z. ἄκρος. b) ter aanduiding van eene rigting naar eene lager liggende plaats: *naar beneden, naar onder*: κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξα, de oogen op den grond gevestigd houden, Il. 3, 217. ψυχή κατὰ χθονὸς ἔχεται onder de aarde, Il. 23, 100. over dragt.: van de rigting naar eenen eindpaal, Od. 9, 330. 2) met acc. a) van *plaatselijke uitgestrektheid* (als tegenstelling van ἀνά, ten opzichte van het punt, waarvan men begint, schoon het ook met ἀνά overeenstemt, in zoo verre het eene uitbreiding over een voorwerp te kennen geeft), b) ter aanduiding van eenerigting naar een lager gelegen punt: *naar, op, βάλλειν κατὰ γαστέρα*, zoo ook νύσσειν, οὐτᾶν κατὰ τι, κατ' ὄσσε ἰδόν, in de oogen ziende, enz. 3) ter aanduiding van eene uitbreiding van boven af naar beneden: *door — heen, over — heen, langs, daar — af*: κατὰ λαόν, κατὰ στρατόν, door het leger heen, in het leger, zeer dikwijls op deze wijze: κατὰ θυμῶν, in het gemoed. b) om eene oorzaak te kennen te geven. a) ter aanduiding van het doel, oogmerk: πλεῖν κατὰ πρόξεν, om eene zaak, Od. 3, 72. κατὰ χροὸς ἰδεῖν, Od. 1, 479. β) ter opgave van iets overeenkomstigs: *naar, volgens, overeenkomstig, secundum, κατὰ μοῖραν*, naar regt, κατὰ δύναμιν, naar vermogen. γ) ter aanduiding van *manier en wijze*: κατὰ μέρος, volgens rij af, bij beurten, h. Merc. 53. κατὰ ἑαυτόν, voor mij zelve, Il. 1, 271. κατὰ ἑαυτίαν, voor zich, Il. 2, 366.

κατὰ φύλα, stamgewijs, bij stammen, Il. ibid. II) adv. zonder casus heeft *κατὰ* als adverb. de beteekenis: *af, neder, van boven af*, Il. 1, 436. verder: *geheel en al, κατὰ πάντα φαγεῖν*, Od. 3, 315. III) In samenstellingen heeft het dezelfde beteekenissen en versterkt dikwijls het denkbeeld; gelijk ons: *ver, af, om, omver*. IV) *κατὰ* kan ook achter het subst. geplaatst worden en wordt dan in accent veranderd: *δόμον κάτα*. De dichters breken het ook wel eens voor consonanten af in *κατ*; het accent wordt dan verplaatst en τ in den volgenden consonant veranderd, *κάδ δύναμιν*. Sommigen verbinden het dan ook wel met het volgende woord: *καδδύναμιν*.

καταβαίνω (βαίνω), fut. καταβήσομαι, aor. 2. κατέβην, daart. in pl. conj. καταβέλομεν, ep. v. καταβῶμεν, aor. 1. med. κατεβήσομαι; ook de ep. v. καταβήσεται en imper. καταβήσο. 1) *afstijgen, afkomen, naar beneden stijgen, gaan, ἐκ τινος*, of met gen. alleen, Il. 5, 169. op de vraag: *waarheen*, staat εἰ en ἐπὶ, met acc. Il. 2, 252. 10, 541. of acc. alleen: *καταβήσεται τὸ θάλαμον*, hij ging neder naar het *θάλαμον*, Od. 2, 337. 2) met acc. *bij iets* *af*, κλίμακα καταβήσεται, zij steeg den *κλίμακα* af, Od. 1, 330. ξεστὸν ἐφόκιον καταβήσαι, langs het roer afklimmen, Od. 14, 350. zoo ook: *ὑπερώια καταβαλεῖν*, zij krom van de bovenkamer af, Od. 18, 206.

καταβύλλω (βάλλω), aor. 2. κατέβαλον, ep. 3 sg. κάββαλε v. κατέβαλε, 1) *afwerpen, nederwerpen, nederstorten, omverwerpen*, met acc. Il. 12, 206. 15, 357. κατὰ πηρῆς βάλλειν μίλαθρον, d. i. *καταβαλεῖν*, van de hoogte voorover werpen, Il. 2, 414. 2) *nederleggen, κρείον ἐν πυρὸς ἀύγῃ*, Il. 9, 206. 3) *laten vallen*, Il. 5, 343. vd. van eenen hond: οὐατα κάββαλεν, hij liet de ooren hangen, Od. 17, 302.

καταβέλομεν, }
καταβήσομαι, } z. καταβαίνω.

* καταβιβρώσκω (βιβρώσκω), aor. 2. κατέβρω, *verteren, verslinden*, h. Ap. 127.

* καταβλάπτω (βλάπτω), *beschadigen, benadeelen*, met acc. h. Merc. 93.

καταβλώσκω (βλώσκω), alleen praes. *doorgaan, doorloopen*, met speed, met acc. ἄστυ, Od. 16, 466. †

(καταβρόχω), alleen 3 sg. optat. aor. act. καταβρόξαι, *doorslikken, doorzwelgen, φάρμακον*, Od. 4, 222. † z. ἀναβρόχω. καταγνώω = καταγνώσκω, Od. 9, 510. †

καταγρήσκω (γρηάω), *oud worden, verouwen*, Od. 19, 360. †

καταγνέω, ep. nevenvorm van κατάγω, *afvoeren, afbrengen, van de hoogte brengen, bijeen brengen*, met acc. ἕλην, Od. 10, 104. †

κατάγνυμι (ἀγνυμι), fut. κατάξω, aor. 1. κατέξα, in stuk breken, slaan, verbreken, met acc. Il. 8, 403. Od. 9, 283. τὸ κατέξαμεν ὃ πρὶν ἔχασκον, deze (lans) braken wij, welke ik te voren gewoon was te dragen, H. 13, 257. Dat de pl. vooraf gaat en sg. volgt, is zonderling, echter wel te verklaren; wij (Idomeneus en Meriones), zegt de laatste, braken in gemeenschappelijk gevecht de lans, welke ik gewoonlijk voerde.

κατάγω (ἀγω), fut. κατάξω, ep. infin. κατέξαμεν, aor. 2. act. κατήγαγον, aor. med. κατήγαγόνην, 1) *afvoeren, afbrengen*, met acc. Od. 24, 100. 2) in het algem. *heen brengen, voeren*, meest van hoogere streken naar lagere plaatsen, bijv. ἵππους ἐπὶ νῆας, Il. 5, 26. 6, 53. τινὰ Κρητῆρδε, iem. naar Creta doen afdwalen, Od. 19, 186. II) Med. uit de hooge zee in de haven zeilen, inloopen, tegengestelde ἀνάγεσθαι, van schepen, Od. 3, 10. ἐξ Γερασιόν, Od. 3, 178. Ἰθάκηρδε, Od. 16, 322. van schippers: νῆϊ κατέγεσθαι, Od. 10, 140.

καταδαίωμι (δαίω), fut. δάσομαι, *verdeelen, verscheuren*, alleen in tmes. κατὰ πάντα δάσσονται, Il. 22, 354. †

*καταδάκνω (δάκνω), in stuk bijten, Batr. 45.

*καταδάμνυμαι (δάμνυμαι), dep. med. poët. voor καταδαμάω, in banden slaan, bedwingen, overweldiggen, k. Merc. 137.

καταδάπτω (δάπτω), aor. κατέδαπα, 1) *verscheuren, in stukken scheuren*, met acc. van honden en roofvogels, Il. 22, 339. Od. 3, 259. 2) overdragt.: ἦτορ καταδάπτεται, wordt verscheurd, Od. 16, 92.

καταδαρδάνω (δαρδάνω), aor. κατέδαρδον, poët. κατέδαρδον, 3 dual. ep. καδδάρδτην voor κατεδαρδήτην, Od. 15, 494. conj. καταδαρδῶ, als van den passiv. vorm ἔδαρδτην, Od. 5, 471. alleen in ep. aor. in-slapen, slapen, οὐτως τοιόνδε κατέδαρδον, naml. ἕπνον, nooit sliep ik zoo vast, *Od. 23, 18.

καταδέροκομι (δέροκομι), poët. nederziet, met acc. τινά, op iem. Od. 11, 16. † καταδέω (δέω), aor. 1. κατέδουσα, *bevochtigen, nat maken, χιτώνα οἴνου*, het kleeft met wijn, Il. 9, 490. †

καταδέω (δέω), aor. κατέδησας 1) ἀκν-

binden, vastbinden, ἵππους ἐπὶ κάρη, Il. 8, 434. Od. 4, 40. ἰσθὸν προτιόνων, den mast met touwen, Od. 2, 425. 2) *toebinden, afsluiten, belemmeren*, met acc. Od. 5, 383. 10, 20.

καταδημοβορέω (δημοβόρος), 1) *eigenl. de goederen des volks verteren*. 2) *in of met het volk, gezamenlijk verteren*, Il. 18, 301. †

καταδραδῶ, ep. z. καταδαρδάνω.

*καταδύνω = καταδύω, h. Merc. 237.

καταδύω (δύω), aor. 2. κατέδυν, part. καταδύς, nom. pl. fem. καδδύσαι v. καταδύσαι, Il. 19, 25. fut. med. καταδύσομαι, aor. 1. med. κατεδύσαμην, met ep. nevenvorm καταδύσοο, alleen in intransit. beteekenis. 1) *ondergaan, nederdalen, van de zou: ἥλιος κατέδυν, Il. 1, 475. 592, 601. 2) zich naar iets begeven, ingaan, binnendringen, εἰς Ἄϊδαο δόμον, Od. 10, 174. κατὰ ὀτελῆς, in de wonden dringen, Il. 19, 25. met acc. δόμον, in een huis gaan, dikwijls ὄμιλον, Il. 4, 86. 10, 517. even zoo μάχην, μῶλον Ἄλφρος, Il. 10, 234. 3) aantrekken, aandoen, τεύχεα, de wapenen, Il. 7, 203.*

καταειμένος, η, ον, } z. καταέννυμι.

καταείνω, z. κάτωμι.

καταέννυμι, poët. v. κατέέννυμι (έννυμι), imperf. καταέννυν, Il. 23, 135. (als van εἶνω), perf. pass. καταειμένος, *bedekken*, met acc. νέκυν, Il. 23, 135. overdragt.: ὄρος καταειμένον ἕλην, een berg met bosch bedekt, Od. 13, 351. 19, 431.

καταζάλνω (ζάλνω), *droogen, laten uitdroogen*, met acc. ep. iterat. vorm. aor. καταζήμασθε, Od. 11, 587. †

καταδάπτω (δάπτω), aor. 1. infin. κατέδαπα, ep. v. καταδαπάω. Il. 24, 611. *begraaven, ter aarde bestellen, τινά, *Il. 19, 228.*

καταδέλομαι, καταδέομαι, z. κατατίθημι. καταδέλω (δέλω), aor. 1. κατέδελω *betooveren, door tooverij veranderen, van Circe, welke de togtgenooten van Ulysses in dieren veranderde*, Od. 10, 213. †

καταθνήσκω (θνήσκω), aor. 2. κατέθνον, ep. κάθθανε, perf. κατατέθνηκα, infin. κατατεθνάνα, ep. κατατεθνάμεν, perf. κατατεθνήως, *afsterven, overlijden, sterven*, vooral perf. pass. pl. *de dooden, de afgestorvenen*, Il. 6, 223. en νεκροί of νέκυες κατατεθνήωτες, Il. 7, 409. Od. 22, 448.

καταθνήτος, η, ον (θνήτος), *sterfelijk, άνήρ en άνθραπος*, Il. 6, 123 οί καταθνήτοδ, de stervelingen, Od. passim.

καταθρόσχω (θρόσχω), alleen in tmes. aor. 2. καὶ δ' ἰθὺς ἀφσπρινγεν, Il. 4, 79. h. Cer. 216.

καταθῦμιος, ον (θῦμιος), 1) in het gemoed, in de gedachte liggend, μηδὲ τί τοι θανάτος καταθῦμιος ἔστω, de dood kome u niet in de gedachte, d. i. denk er niet aan, Il. 10, 383. 17, 201. 2) naar de gedachte, naar wensch, gewenscht, aangenaam, ἔπος, Od. 22, 392.

καταΐάπτω, z. ἰάπτω.

καταΐβυτός, ἦ, ὄν, poët. καταβατός (βαύω), afstijgend; waar men afstijgen kan, afklimbaar, θύραι, καταβαταὶ ἀνθρώποισι, deuren, door welke de menschen afstijgen, Od. 13, 110. †

καταϊκίω (αἰκίω), perf. pass. κατήκισμαι, mishandelen, ontsieren, τεύχεα κατήκισται, de wapens zijn ontsierd door rook en onreinheid, * Od. 16, 290. 19, 9.

καταισχύνω (αἰσχύνω), beschamen, beschimpen, onteeren, schande aandoen, πατέρων γένος, Od. 24, 508. 512. δαῖτα, * Od. 16, 293.

καταΐσχω, poët. in pl. v. κατάσχω = πατέρω: οὐτ' ἄρα πολὺνησον καταΐσχεται, het (eiland) wordt niet door herdere bewoond, Od. 9, 122. †

καταΐτυξ, υγός, ἦ, stormhoed, een ligte, lage helm, zonder kam en vederbos, Il. 10, 258. † (κατὰ en τεύχω?)

κατακαίω (καίω), infin. praes. κατακήμεν, Il. 7, 408. van den nevenv. κήω, aor. 1. κατέκη, conj. 1. pl. ep. κατακήμεν, infin. aor. κατακείαι, Od. 10, 533. ep. κακείαι, Od. 11, 74. aor. 2. pass. κατακείην, verbranden, afbranden, met acc. van offers en dooden, Il. 1, 40. 6, 418. in pass. intransit. κατὰ πῦρ ἐκείην, het vuur brandde uit, verbrandde, Il. 9, 212. Infin. praes. κατακήμεν is twijfelachtig.

κατακαλύπτω (καλύπτω), aor. 1. κατακάλυψα, alleen in tmes. geheel bedekken, omhullen, met acc. κλύση μηρούς, de dijbenen in vet wikkelen, Il. 1, 460. 2, 423. vergel. 6, 464.

κατακείαι,
κατακείμεν, z. κατακαλώ.
κατακήμεν,

κατάκειμαι (κείμαι), dep. med. 1) nederleggen, zich nederleggen, Il. 17, 677. overdragt.: rusten; ἄλγεα ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἔασομεν, wij zullen de smarten in het gemoed laten rusten, Il. 24, 523. 2) liggen, voorhanden zijn, staan, Il. 24, 527. Od. 19, 439.

κατακείω (κείω), eigenl. afschalen, vd. verteren, plunderen, βλοτον, οἰκόν, * Od. 4, 686. 22, 36.

κατακείω (κείω), part. κατακείοντες, ep. v. κατακείοντες, desiderat. zich willen nederleggen, zich ter ruste begeben, Il. 1, 606. Od. 1, 424. (κείω).

κατακρήμιεν, z. κατακαλώ.

κατακλάω (κλάω), aor. 1. pass. κατεκλώσθην. 1) breken, afbreken, verbrijzelen, met acc. Il. 13, 608. 20, 227. 2) overdragt.: ἔμοι κατακλώσθην ἦτορ, mij brak het hart, van droefheid of schrik, Od. 4, 481. 9, 256.

κατακλίνω (κλίνω), aor. 1. κατέκλινα, nederbuigen, nederleggen, δόρυ ἐπὶ γαλή, Od. 10, 165. †

Κατακλώθεις, αἱ (κατακλώθω), eigenl. de spinsters, in pl. v. de Parcen, Od. 7, 197. πελοεται ἄσσα οἱ Αἴσα Κατακλώθεις τε βαρεῖαι γεωμένων νήσαντο, hij zal lijden, wat het noodlot en de schikgodinnen voor hem bij zijne geboorte sponnen. De Cataclothes komen hier naast de Aisa voor, als het meer bijzondere naast het meer algemeene, schoon men ook niet dadelijk aan de drie schikgodinnen, na Hom. eerst bekend, te denken heeft. De figuurlijke spreekwijze spinnen, is bij Hom. dikwijls, z. ἐπικλώθω. De andere lezing κατὰ κλώθην βαρεῖαι is onaannemelijk.

κατακοιμάω (κοιμάω), alleen in aor. 1. pass. κατακομήσθην, in slaap doen vallen, pass. zich te slapen leggen, inslapen, rusten, — παρὰ, ἐν τι, * Il. 2, 355. 9, 427.

κατακοσμέω (κοσμέω), 1) regelen, behoortlijk opleggen, met acc. διατὸν ἐπὶ ναυγῆ, Il. 4, 118. 2) med. in orde brengen, beschikken, δόμον, Od. 22, 440.

κατακρεμάννυμι (κρεμάννυμι), aor. 1. κατακρεμῆσσα; ophangen, aanhangen, φόρμιγγα, * Od. 8, 67. τόξα, h. 27, 16.

κατάκρηθεν (volgens Aristarch. κατὰ κρηθεν), adv. van boven af, van het hoofd af, Od. 11, 588. h. Cer. 182. overdragt.: van boven naar beneden, geheel en al, door en door, Τρώας κατάκρηθεν λάβε πένθος, smart beving de Trojanen geheel en al, in de hoogste mate, Il. 16, 548. (waarschijnl. van κρή, κρηθεν) sync. κρηθεν, dat men als ep. gen. bij Hesiod. Scut. 7. vindt, daarom is het beter, het van een gescheiden te schrijven; volgens anderen van κατὰ en ἀκρηθεν.

* κατακρημνάω (κρημνάω), ahangen, alleen in med. naar beneden, nederhangen, κατακρημνῶντο βότερες, h. 6, 39.

* *κατάκρημος*, *ον* (*κρημός*), *afhellend*, *steil*, *Batr.* 154.

κατακρύπτω (*κρύπτω*), fut. *ψω*, *verbergen*, *bedekt houden*. τι, *Il.* 22, 120. οὐτι *κατακρύπτουσι*, zij houden niets voor hem verborgen. *Od.* 7, 205. schijnbaar intransit.: ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ *κατακρύπτων ἦσικεν*, versta *ἑαυτὸν*, hij maakte zich veinzend aan eenen anderen gelijk, nam eene andere gedaante aan, *Od.* 4, 247.

κατακτάμεν,
κατακτάμεναι, } *κ.* *κατακτείνω*.
κατακτάς,

κατακτείνω (*κτείνω*), fut. act. *κατακτανέω*, ep. v. *κτανῶ*, *Il.* 6, 409. aor. 1. *κατέκτεινα*, aor. 2. *κατέκτανον*, imper. *κάτανε*, ep. v. *κατέκτανε*, *Il.* 6, 164. met de ep. aor. *κατέκταν*, infin. *κατακτάμεν* en *κατακτάμεναι*, part. *κατακτάς*, aor. 1. pass. *κατεκτάθην*, fut. med. *κατακτανέομαι*, met pass. beteek. *dooden*, *nedervellen*, *vermoorden*, *omd brengen*, τινά: ὠδε *κατακτανέσθε καὶ ὑμεῖς*, zoo zult gij ook eens omgebracht worden, *Il.* 14, 481. *κατέκταθι*, ep. v. *κατέκταθσαν*, *Il.* *Od.* passim.

κατακύνπτω (*κύνπτω*), aor. 1. *κατέκνυσα*, *het hoofd voorover buigen*, * *Il.* 16, 611. 17, 527.

καταλαμβάνω (*λαμβάνω*), alleen aor. 2. *κατάλαβον*, ep. *ἤλαβον*, 3 sg. conj. *κατάλαβῃαν* v. *λάβῃ*, part. steeds in tmes.: *αανγρῖπεν*, *aanvatten*, met acc. *ᾠδα τινος*, *Od.* 9, 433. meest van *θάνατος*, *Μαῖρα*, *overvallen*, *Il.* 5, 83. *Od.* 17, 326. ook van *κάματος*, *Od.* 1, 192.

καταλέγω (*λέγω*), ep. fut. *καταλέξω*, aor. 1. *κατέλεξα*, fut. med. *καταλέξομαι*, aor. 1. *κατέλεξάμην* en ep. aor. 2. (syno. 3 sg. *κατέλεκτο*, infin. *καταλέχθαι*, *Od.* 15, 394. part. *καταλέμενος*, oorspronkelijk: *nederleggen*. 1) *openleggen*, *verhalen*, *openbaren*, *mededeelen*, *zeggen*, τι, τιν, dikwijls met *ἀποκρίσθαι* en *εὖ*, *Il.* 9, 115. 10, 384. *καταλέξει τινά*, van iemand verhalen, *Od.* 4, 832. II) med. *zich te slapen leggen*, *liggen*, *rusten*, *Il.* 9, 662. *Od.* 3, 353. *κ.* *λέγω*.

καταλείβω (*λείβω*), *afgielen*, med. *afdruppelen*, *afdruipen*, *Il.* 18, 109. †

καταλείπω, ep. *καλλείπω* (*λείπω*), fut. *λείπω*, ep. *καλλείρω*, aor. 2. *κατέλιπον*, ep. 3 sg. *κάλπισε* en *κάλπισε*, *Il.* 6, 223. infin. *καλλίσαιεν*, *Od.* 16, 296. 1) *achterlaten*, *verlaten*, met acc. *Il.* 6, 223. van den slag, *Il.* 12, 226. 2) *achterlaten*, *nalaten*, van stervenden en reizenden, τινά *χῆρον*, *Il.* 24, 726. *εὐχολῶν τινι*, iem. den

roem overlaten, *Il.* 4, 173. 3) *overlaten*, *prijs geven*, *ten beste geven*, τινι τι, *Od.* 3, 271. τινά, [met infin. *εἰλωρ γενέσθαι*, *Il.* 17, 151.

κατάλειω (*ἄλειω*), aor. *κατήλεσα*, ep. *σα*. *vermalen*, in stuk malen, τι, in tmesis, *Od.* 20, 109. †

καταλήθομαι (*λήθομαι*, ep. v. *λανθάνομαι*), *geheel en al vergeten*, *Il.* 22, 389. † *κατάλοφάδια* (*λόφος*), adv. *op den nek*, *φέρειν*, *Od.* 10, 169. † (α en v. zijn ep. lang gebruikt).

καταλύω (*λύω*), fut. *καταλύσω*, aor. 1. *κατέλυσα*, *oplossen*, vd. 1) *vernietelen*, *verwoesten*, *πολέων κάρηνα*, *Il.* 2, 117. 9, 24. 2) *los maken*, *ontspannen*, *ἵππους*, *Od.* 4, 28.

καταλωφάω (*λοφάω*), *eigenl. een last van den hals schuiven*; alleen overdr.: *verligten*, *bevrijden*, met gen. *κακῶν*, *Od.* 9, 460. in tmesis. †

καταμύωπτω (*μύωπτω*), aor. 1. *κατέμαρσα*, *grijpen*, *vatten*, *inhalen*, τινά, *Il.* 5, 65. 16, 598. overdragt. van den ouderdom, *Od.* 24, 390.

καταμάω (*ἀμάω*), alleen aor. 1. med. ep. *καταμασάμην*, *orphoopen*, *orstapeelen*, *κόπρον*, *Il.* 24, 165. †

* *καταμιόγω* (*μιόγω*), poët. *vermengen*, med. *zich vermengen*, h. 18, 26.

καταμύσσω (*ἀμύσσω*), aor. 1. med. *καταμύξάμην*, ep. v. *κατήμι*, 1) *scheuren*, *openkrabben*, 2) med. *zich scheuren*, *χειρῶς*, *zich de hand open scheuren*, *Il.* 5, 425. †

* *καταμύω*, ep. *καμύω* (*μύω*), aor. 1. ep. infin. *καμύωσαι*, *de oogten sluiten*, *sluimeren*, *Batr.* 192.

καταμυφικαλύπτω (*καλύπτω*), part. aor. 1. *καταμυφικαλύψας*, in tmes.: *geheel omhullen*, *omheen wikkelen*, *κεφαλῇ θῆκος*, *Od.* 14. 349. †

κατανεύω (*νεύω*), fut. *κατανεύσομαι*, aor. 1. *κατένευσα*, part. *κατανείσας*, ep. v. *κατανείσας*, *toeknikken*, *κεφαλῇ* of *κροτί*, met het hoofd, d. i. *toestemmen*, *goedkeuren* of *toestaan*, *inwilligen*, *beloven*, τινι τι, aan iem. iets: *νίκην*, *κῖδος*, *Il.* 8, 175. met infin. *Il.* 2, 112. 9, 19.

κατένομαι, ep. v. *κατανύομαι* (*ἄνω*), alleen in pass. *πολλὰ κατάνεται*, veel wordt ten einde gebracht, d. i. *verteerd*, *verbrast*, * *Od.* 2, 58. 17, 537.

κάταντα (*κατάντης*), adv. *naar beneden*, *berg af*, *Il.* 23, 116. †

κατάντηστιν (*ἀντάω*), adv. *tegenover*, *Od.* 20, 387. † anderen *κατ' ἀντησιν*.

καταγτιχόν (*ἀντιχόν*), *regt naar bene-*

den, met gen. τέγος, * Od. 10, 559. 11, 64.

καταπάλλω (πάλλω), ep. aor. sync. med. κατέπαλτο, naar beneden laten, zwaaijen, aflaten; med. zich aflaten, nederdalen, οὐρανοῦ ἐκ, Il. 19, 351. † (de Schol. verklaren het καθήλατο en schrijven κατεπαίλο als van καταπάλλεσθαι).

καταπατέω (πατέω), aor. 1. κατεπάτησα, vertrappen, met voeten treden, d. i. verachten, met acc. ὄρεα, Il. 4, 157. † καταπαύω, τὸ (καταπαύω), het bedaren, ophouden, verlichting, γούσ, Il. 17, 38. † καταπαύω (παύω), fut. ω, aor. κατέπαυσα, 1) doen ophouden, eindigen, met acc. πόλεμον, Il. 7, 36. stillen, χόλον θεῶν, Od. 4, 583. 2) van personen: τινά, tot rust brengen, doen bedaren, tegenhouden, bevreedigen, Il. 16, 618. ἡμέας ὀρνύων καταπαυμένον (ep. infin.), Od. 2, 244. (men voege bijeen: ὀρνύων ἡμ. κατ. terwijl gij ons vermaant, op te houden): τινά τιως, iem. ergens van afbrengen: ἀγροῦρας, Il. 22, 457. ἀφροσύνας, Od. 24, 457.

καταπεδάω (πεδάω), aor. κατεπέδαα, eigenl. met voetangels binden; vd. in boeijen slaan, ketenen, verstrikken, τινά, alleen in tmes. Il. 19, 94. Od. 11, 292. z. πεδάω.

καταπέσσω (πέσσω), aor. 1. κατέπεσα, verduwen, bekookten, met acc. χόλον, de woede verkroppen, Il. 1, 81. † καταπετάννυμι (πετάννυμι), over uitspreiden, overhangen, alleen in tmes. κατὰ λίτα πετάσας, Il. 8, 441. † (καταπέφρω), defect. ongebr. praes. v. aor. 2. κατέπεφρον, en het part. met onregelm. toonteeken, καταπέφρων, doodden, nedervellen, τινά, Il. 17, 539. (z. ΦΕΝΩ.)

καταπήγγυμι (πήγγυμι), aor. 1. κατέπηγα, ep. aor. sync. med. 3 sg. κατέπηκτο, 1) act. in den grond slaan, vastmaken, ἔγχοσ ἐπὶ χροῦ, Il. 6, 213. σάκλοπας, Il. 7, 441. 2) med. steken blijven, vast staan, ep. aor. ἐν γαλή, * Il. 11, 378.

καταπίπτω (πίπτω), aor. 1. κατέπεσον, ep. κάππεσον, 1) afvallen, afstorten, ἀπὸ πύργου, Il. 12, 386. 2) nedervallen, ἐν Ἀργεῖ, Il. 1, 593. vallen, sneuvelen, Il. 15, 538. overdragt.: πάσι παραί ποδὶ κάππεσο θυμὸς, allen zonk het hart voor de voeten neder, d. i. zij werden geheel moedeloos, * Il. 15, 280.

καταπλέω (πλέω), uit volle zee naar de kusten varen, aanlanden, binnen komen, Od. 9, 142. †

καταπλήσσω (πλήσσω), alleen aor. 2. pass. κατεπλήγην, ep. v. κατεπλήγη, act. eigenl. nederslaan, nedervellen, pass. overdr.: verschrikt worden, ontstellen, zich ontzetten, Il. 3, 31. †

* καταπνέω, poët. v. καταπνέω (πνέω), tegenwaaijen, tegensuizen, tegenademmen, h. Cer. 239.

καταπηγνῆς, ἐς (πηγνῆς), voorover neergebogen, alleen bijv. n. van χεῖρ, om de handeling van slaan zinnelijk voor te stellen, Il. 15, 114. Od. 13, 164. h. Ap. 333.

καταπιήσσω (πιήσσω), aor. 1. κατέπηξα, ep. aor. 2. sync. κατέπηγν (ΠΤΑΩ), zich uit vrees nederbuigen, duiken, zich verbergen, Od. 8, 190. Il. 22, 191. overdragt.: verschrikt worden, ontstellen, vreesen, ἵπποσ καταπιήγην, de paarden werden schuw, Il. 8, 136.

καταπιώσσω (πιώσσω) = καταπιήσσω, alleen in praes. zich vol vrees verbergen, ineen krimpen, Il. 4, 224. 340. overdragt.: verschrikken, ontstellen, * Il. 5, 254. 476.

καταπίθω (πίθω), aor. κατέπιθα, 1) doen verrotten, bederven, met acc. h. Ap. 371. 2) med. verrotten, vergaan, Il. 23, 328. †

καταπόδομαι (ἀράομαι), dep. med. iem. iets toewenschen, yoorn. iets kwaads: τινὶ ἄλγος, Od. 19, 330. absol. πολλὰ καταπράτο, hij vloekte veel, Il. 9, 454.

καταπέζω, z. καταδέξω.
καταφηνῶλος, ἦ, ὄν (ἐγώ), ijselfijk, gruwelijk, verschrikkelijk, Od. 14, 226. † καταδέξω (δέξω), aor. 1. ep. κατέρεξα, part. praes. καθδέξουσα, ep. v. καταδέξουσα, Il. 5, 424. eigenl. naar beneden doen, nederstrijken, nederleggen, overdragt.: streelen, om te liefkozen, τινά χεῖρ, Il. 1, 361. Od. 4, 610.

καταδέξω (δέξω), naar beneden stroomen, afvloeijen, Od. 17, 209. ἐξ ἀτείλης, Il. 4, 149. en met gen. χεῖρός, Il. 13, 539.

κατάρογομαι (ἀρχω), med. in goddienstigen zin: het offer beginnen, van de daad, welke het eigenl. offer voorafgaat; zelden met acc. χεῖριβα τ' οὐλοχίτας, ge-wijd water en heilige gerstkorrels als eerstelingen des offers nemen, Od. 3, 445. †

κατασβέννυμι (σβέννυμι), aor. 2. κατέσβεσα, uitblusschen, πῆρ, * Il. 21, 381. in tmes. Il. 16, 293.

κατασεύομαι (σεύω), poët. alleen aor.

2. med. *κατέσουρο*, *afspoeden*, met acc. *πέεθρα*, naar den stroom terugvloeijen, II. 21, 382. †

κατασκιάω, poët. v. *κατασκιάζω* (*σκιάζω*), *beschaduiwen*, *bedekken*, met acc. Od. 12, 436. †

κατασμήχω (*σμήχω*), *afbranden*, alleen in tmes. z. *σμήχω*.

* *καταστρίβω* (*στρίβω*), *afstralen*, transit. *πρὸ ὀφθαλμοῦ*, zachte stralen naar beneden schieten, h. 7. 10.

καταστορέννυμι (*στορέννυμι*) en *καταστόρνυμι*, part. *καστορέννυσα*, ep. v. *καταστ.*, Od. 17, 32. aor. *κατεστόρεσα*, 1) *uitspreiden*, *nederleggen*, met acc. *ἔγχος*, Od. 13, 73. *κῶσα*, Od. 17, 32. 2) *bedekken*, *καπέτον λάεσσιν*, de gracht met steenen, II. 24, 798.

καταστορέννυμι, z. *καταστορέννυμι*.

* *καταστρέφω* (*στρέφω*), aor. 1. *κατέστρεψα*, *omkeeren*, *omver stooten*, ποσὶ τῆ, h. Ap. 73.

καταστύγέω (*στυγέω*), aor. 2. *κατέστυγον*, 1) *ontsteld*, *verschrikt zijn*; absol. II. 17, 694. 2) trans. met acc. *voor iets terugbeven*, *eenen afschrik hebben*, Od. 10, 113.

* *καταστῦφελος*, on (*στυφελός*), *zeer hard*, *vast*, πέτρῃ, h. Merc. 124.

κατασχεθεῖν, poët. v. *κατασχεῖν*, z. *κατέχω*.

* *κατατάνύω* (*τανύω*), poët. v. *κατατείνω*, aor. *κατάνυσα*, ep. v. *κατετάνασα*, *nederspannen*, *neder trekken*, ὄπλα, h. G. 34.

κατατεινώ (*τείνω*), aor. 1. *κατέτεινα*, eigenl. *nederspannen*, alleen in tmesis: *κατὰ δ' ἦντα τεῖνον ὀπίσσω*, hij trok de teugels terug, * II. 3, 261. 311.

κατατίηκω (*τήκω*), aor. 1. *κατέτηξα*, 1) aor. *doen smelten*, met acc. *χόνα*, Od. 19, 206. 2) med. intransit. *smelten*, Od. 19, 205. overdragt.: in tranen smelten, vergaan van smart, *verkwijnen*, ἦτος, in het gemoed, * Od. 19, 136.

κατατίθημι (*τίθημι*), fut. *καταθήσω*, aor. 1. *κατέθηκα*, aor. 2. alleen in pl. en in de ep. vormen: *κάθεμεν*, *κάθετε*, *κάθεσαν*, in pl. v. *κατέθεμεν*, enz. conj. *καταθείμεν*, in pl. v. *καταθῶμεν*, infin. *καθέμεν*, ep. v. *καταθεῖναι*, aor. 2. med. pl. *καθέμεθα*, *καθέθην*, ep. v. *καθέμεθα*, *καθέθην*, 3 pl. *καθέθεντο*, conj. *καταθείμαι*, ep. v. *καταθῶμαι*, II. 22, 111. 1) act. *nederzetten*, *nederleggen*, *plaatsen*, met acc. *τὴ ἐπὶ χθονός* en *ἐπὶ χθονί*, II. 3, 293. 6, 473. *τινὰ ἐν λεχέεσσι*, II. 18, 233. *τέσσα ἐξ μυχόν*, Od. 16, 285. *ἄεθλον ἐπὶ τινί*,

eenen wedstrijd ter iemands eere instellen, Od. 24, 44. *τινὰ ἐς Ἰθάκην*, iem. op Ithaca aan land zotten, Od. 16, 230.

II) med. 1) *voor zich nederleggen*, *τεύχεα ἐπὶ γαλήνῃ*, II. 3, 114. *ὄπλα νηός*, h. Ap. 457. van dooden: *ter aarde bestellen*, *bijzetten*, Od. 24, 190. 2) *opzetten*, *bewaren*, *τὴ ἐπὶ δόρπῳ*, Od. 18, 45.

* *κατατρύζω* (*τρύζω*), van het doordringend geschreeuw van muizen en vogelen, *tjilpen*, *piepen*; in het algem. *weeklagen*, *jammieren*, Batr. 88.

κατατρύχω (*τρύχω*), in stuk wrrijven, *uitzuigen*, *uitputten*, *afmatten*, *λαοὺς δώροισι*, II. 17, 225. Od. 15, 309.

* *κατατρύγω* (*τρύγω*), aor. *κατέτρωξα*, *afknagen*, *opeten*, *verblinden*, Batr. 126.

κατατρύγειν, z. *κατέσθω*.

* *καταφαινῶ* (*φαίνω*), *aantoonen*, med. *zigbaaar worden*, *zich vertoonen*, h. Ap. 431.

καταφέρω (*φέρω*), alleen fut. med. *καταλοομαι*, 1) *naar beneden afdragen*, *afbrengen*, 2) med. als dep. *τινὰ Ἄιδος εἶσω*, iem. naar de onderwereld afvoeren, II. 22, 425. †

* *καταφθίνω*, nevenv. van *καταφθίω*, alleen in praes. *vernietigen*, *τιμῆν*, h. Cer. 345.

καταφθίω (*φθίω*), fut. *καταφθίσω*, perf. pass. *κατέφθιμι*, plusqpf. *κατέφθιμην*, ook ep. aor. sync. med. infin. *καταφθίσθαι*, part. *καταφθίμενος*, 1) act. transit. *doen te gronde gaan*, *vernietigen*, *ombrengen*, Od. 5, 341. 2) intransit. in pass. en med. *te gronde gaan*, *vergaan*, *omkomen*, *verdwijnen*, *ἦτα κατέφθιτο*, de voorraad was opgeteerd, Od. 4, 363. bijzond. part. aor. *καταφθίμενος*, *omgekomen*, *dood*, II. 22, 288. pl. *de dooden*, *de schimmen*, h. Cer. 348.

καταφλέγω (*φλέγω*), fut. *ἔω*, *afbranden*, *verbranden*, πυρὶ, II. 22, 512. †

καταφυλάδων (*φυλή*), adv. *bij stammen*, in stammen verdeeld, II. 2, 668. †

καταχέω (*χέω*), ep. aor. 1. *κατέχευα*, ep. aor. sync. med. *κατέχυντο*. 1) eigenl. van vloeistoffen; *over*, *op*, *uitgieten*, *ἔλαιον χαίτων τινί*, iem. olie over de haren gieten, II. 23, 282, 2) van drooge dingen: *afschudden*, *laten vallen*, *χόνα*, *νυφάδας*, Od. 19, 206. II. 12, 158. *πέπλον ἐπ' οὐδαί*, het gewaad op den grond laten vallen, II. 5, 734. *θύσθλα χράμαι*, de staven op den grond werpen, II. 16, 134. *τείχος εἰς ἄλα*, II. 7, 461. 1) overdragt.: *uilstorten*, *uitspreiden*, *τὴ τινί*, *ὀμχληρ*

τινι, II. 3, 10. *χάριν τινι*, Od. 18, 19. *ἐλεγχέτην, αἰσχος τινί*; smaad, schimp over iem. uitgieten, hem daarmede overladen, II. 23, 408. Od. 11, 433. *πλοῦτον τινί*, II. 2, 670. II) med. *αφολοεῖν, αψαλλέν*, alleen ep. aor. sync. *εἰς ἄντρον*, Od. 12, 411. *καταχθόνιος, ον (χθών)*, onderaardsch, Ζεὺς = Ἄιδης, II. 9, 457. † *κατέαξα, z. κατόγγυμι.*

κατέδω (εἶδω), ep. v. in proza *κατέεδω*, fut. *κατέδομαι*, perf. act. *κατέδηδα*, in part. en tmes. II. 17, 542. *οπέν, οπυρέν, verblinden, verteren*, meest van dieren, met acc. II. passim. overdragt.: *doorbrengen, verkwisten, οἶκον, κτήκατι*, Od. 2, 537. *ὄν θυμόν κατέειν*, zijn gemoed opeten, d. i. *verkwijnen*, II. 6, 202.

* *κατέεργω (εἰργω)*, aor. *κατέεργα, ἐνδρίψεν, insluiten, βοῦς*, h. Merc. 356.

κατέβω (εἶβω), poët. = *καταλεβω*, 1) act. *doen afvlieten, vergieten, δάκρυ*, Od. 21, 86. 2) med. *αφολοεῖν, αψαλλέν*, met gen. *παρειῶν*, II. 24, 794. van het water der Styx, II. 15, 37. overdragt.: *κατεβέτο αἰὼν*, het leven vlood, Od. 5, 152.

κατέιδον (ΕΙΔΩ), part. *κατιδών*, II. 4, 508. Batr. 11. defect. aor. 2. v. *καθοράω*, *nederzien*.

κατέκλυω (εἰκλώ), fut. *ύσω*. *omhullen, bedekken, inwikkelen, τινά ψαμάτους*, iem. met zand, II. 21, 318. † in tmesis.

κάτεμι (εἶμι), part. praes. *κατιών*, ep. aor. med. *κατακείσκημι*, 1) *afgaan, afstijgen, nederdalen, δόμον Ἄιδος*, in het huis van Hades, II. 14, 457. 2) overdragt. van eene rivier: *afstromen*, II. 11, 492. van een schip: *varen, ἐς λιμένα*, Od. 16, 472. van werpgeweer: *δόν κατακείσαστο γαίης*, de speer drong in den grond, II. 11, 358.

κατέκλυδεν, z. κατακτείνω.

κατενάλω (ἐνάλω), alleen aor. med. *κατενηράμην, doodden, nedervellen, τινά χαλαῖω*, Od. 11, 519. †

κατεναντιον (ἐναντιον), adverb. *tegenover, te gemoet, τινί*, II. 21, 567. †

* *κατενήθοε (ἐνήθοα)*, loud perf. met de betek. van het praes. en impf. *op liggen, κόμαι κατενήθοεν ὤμους*, de haren bedekken de schouders, h. Cer. 280. De verbind. van het subst. fem. pl. met verb. in sg. noemt men *schema Pin-daricium*.

κατένωπι (ἐνωπη), adv. *vlak in het gezicht*, met gen. *Δαναῶν*, II. 15, 320. †

κατεπάλμενος, z. κατεπάλλομαι.

κατέπαλτο, z. κατεπάλλω.

κατερέπω (ἐρέπω), eigenl. *nederrukken*; in aor. en perf. aor. *κατηρέπον*, perf. *κατερέπηπα*, intransit. *nederwallen, nederstorten*, van eenen muur, II. 14, 55. overdragt.: *κατήρκεν ἔργα αἰζηῶν*, de arbeid der jongelingen ging te gronde, II. 5, 92.

κατηρέπυω (ἐρέπυω), *tegenhouden, terughouden, τινά*, II. 9, 465. Od. 9, 31. *κατερυκάνω = κατερυκω*, II. 24, 218. † *κατερύκω (ἐρύκω)*, 1) *tegenhouden, terughouden, τινά*, II. 6, 518. Od. 3, 345. 2) *verhinderen, beletten*, in kwaden zin: *τινά*, II. 23, 734. vd. pass. *verteoven, zich ophouden*, Od. 1, 197. 4, 498.

κατερύω (ἐρύω), aor. 1. *κατέρυσα*, perf. pass. *κατερύσσομαι, aftrekken, naar beneden trekken*, altijd van schepen, die van land naar zee getrokken worden, met acc. * Od. 5, 261. pass. Od. 8, 151.

κατέροχομαι (ἐροχομαι), dep. fut. *κατελεύσομαι*, aor. 2. *κατήλθον*, poët. *κατήλυθον*, infin. *κατελθέμεν*, ep. v. *κατελεθεῖν*, 1) *afkomen, afstijgen, afgaan, nederdalen*, Od. 1, 303. inzonderh. *Ἄιδος* de *Ἄιδος εἶσω*, naar den Hades afdalen, II. 6, 284. 7, 330. 2) overdragt. van een rotsbrok: *nederstorten*, Od. 9, 484. 541.

κατεσθίω (ἐσθίω), impf. *κατήσθιε*, aor. 2. *κατέφαγον*, alleen in tmesis, *οπέν, verblinden*, II. 2, 317. 3, 25. Od. 1, 9.

κατέσσυτο, z. κατασεύομαι.

κατευνάζω (εἰυνάζω), nevenv. *κατευνάω*, fut. *ύσω*, aor. 1. pass. *κατευνάσθημι*, 1) act. *nederleggen, naar bed brengen, in slaap doen vallen, τινά*. 2) pass. *zich nederleggen, zich te slapen leggen*, II. 3, 448.

κατευνάω = κατευνάζω, daarv. fut. *ύσω*, aor. 1. *κατεύνησα*, aor. 1. pass. *κατευνήθημι*, II. 14, 245. Od. 4, 414.

κατεφάλλομαι (ἄλλομαι), ep. part. aor. sync. *κατεπάλμενος, af, op, in, springen*, II. 11, 94. †

κατέχω (έχω), fut. *καθήξω*, aor. 2. *κατέσχομαι*, aor. 2. med. *κατεσχόμημι*, part. *κατασχόμενος* en ep. verlengde aor. 2. act. *κατέσχεθον* en 3 sg. *κατέσχεθε* v. *κατέσχεθε*, II. 11, 702. I) act. 1) *tegenhouden, vasthouden, terughouden, beletten, τινά*, II. 11, 702. Od. 3, 284. *ἤεμι κατέσχομαι*, zij werden door den nevel verhinderd, II. 17, 368. 2) *innemen, bezitten*, — *διαιλήτω πᾶν πεδον*, het geheele veld met geschreeuw vervullen, II. 16, 79. vd. 3) *verborgen houden, bedekken*, van het graf, II. 3, 243. Od. 11, 301. van den nacht: *ύφανόν*, Od. 13, 269. *σαλήνη κα-*

είχετο νεφέσσαι, Od. 9, 145. 4) intransit. *heen zellen, koers zetten, κατέχεθον* Θορμάονδε, h. Cer. 126. II) med. voor zich houden, *zich bedekken, ἰανῶ*, met den sluïjer, II. 3, 419. πρόσωπα χερσὶ, Od. 19, 361.

κατηπιάω (ἡπιάω), *verzachten, lenigen, tot bedaren brengen, pass. ὀδύναι κατηπιώωτο*, ep. v. κατηπιώωτο, II. 5, 417. †

κατηρεφής, ἔς (ἐρέφω), *eigenl. overdekt, met een dak voorzien, σῆκοι*, II. 18, 589. *verweld, σπέος*, Od. 13, 349. δάφνησσι, door laurieren beschaduwd, Od. 9, 182. overdragt.: κύμα κατηρεφές, *eene overhangende golf*, Od. 5, 367.

κατηριπέ, z. κατεριπέω.

κατηφέλη, ἤ, ep. v. κατήφεια (κατηφής), *eigenl. het nederslaan der ooggen; in het algem. vernedering, beschaming, schande*, * II. 3, 51. 16, 498.

κατηφέω (κατηφής), aor. I. κατήφησα, *eigenl. de ooggen nederslaan, beschaamd, neerslagtig, treurig zijn*, II. 22, 293. Od. 16, 342.

κατηφής, ἔς, *neerslagtig, beschaamd, treurig*, Od. 24, 432. † (waarschijnlijk van κατὰ en φάος, met nedergelagen ooggen).

κατηφών, ὄνος, ὄ, *schande, droefheid veroorzakend*, II. 24, 253. † zoo noemt Priamus zijne zonen, na Hectors dood, *schandvlekken*.

κατθανε, z. καταθνήσκω.

κατθάψαι, z. καταθάπτω.

κατθέμεν, κάτθεμεν, κάτθετε, κάτθεσαν, z. κατατίθημι.

κατίμεν, z. κάτεμι.

κατισχάνω (ισχάνω), ep. nevenv. = κατλώω, Od. 19, 42. †

κατίσχω (ισχω), nevenv. van κατέχω, *alleen in praes. en impf. 1) act. a) terughouden, tegenhouden, ἔπιπυς*, Od. 23, 321. overdragt.: θυμοῦ μένος, h. 7, 11. 2) *innemen, bezitten, pass. van een eiland, οὐδὲ πολέμησι κατὰσχεταί*, het wordt niet door kudden beweïd, Od. 9, 122. 3) *ergens heen koers zetten, sturen, uit zee naar land, νῆα*, Od. 11, 456. II) Med. voor zich behouden, *terughouden, τινά*, II. 2, 233.

κατοίσομαι, z. καταπέρω.

κατόπισθε, voor voc. κατόπισθεν (ἴπισθε), *adv. 1) van plaats: achter, achterheen, achterin, met gen. ἦός, Od. 12, 148. 2) van tijd: naderhand, in het vervolg*, Od. 22, 40. κατόπισθε λιπύσαι, terugblijven, Od. 21, 116.

* κατόπτης, ου, ὄ (ἔπτης), *verspiegelder*, h. Merc. 372.

* κατορούω (δρούω), *nedervaren, met drift naar beneden gaan*, h. Cer. 342.

* κατουδαῖος, ον (οὔδας), *onderaardsch*, h. Merc. 112.

κατάνυσαν, z. κατάνυω.

κάτω (κατά), *adv. neder, naar beneden*, II. 17, 136. κάτω ὄρώω, *naar beneden ziende*, Od. 23, 91.

κατωμάδιος, η, ον (ἄμος), *boven van de schouders af, van de werpschijf, welke men door de hand verre van den schouder af uit te strekken, werpt*, II. 23, 431. †

κατωμάδων (ἄμος), *van de schouders af, ἐλαίνων*, volgens Eustath. met opzig tot den menner: met eene wijd van den schouder uitgestrekte hand slaan, * II. 15, 352. 23, 500. maar volgens de meeste Grammat. met opzig tot den menner: *over de schouders slaan*.

* κάτω, ὄρος, ὄ, *een woord van onbekenden oorsprong, h. 6, 55. men leidt het van ΚΑΖΩ af en verklaart: heerscher, heer, sommigen willen lezen: κάτω or of ἄνω or*.

κατώρως, ὕχος, ὄ, ἤ (κατορίσσω), *ingegraven, in den grond nedergelaten, κατορυγέσσι λιθούσι*, als van κατορυχής, Od. 6, 267. 9, 185.

κατορυχής, ἔς, z. κατώρως.

Καυκωνες, οἱ, 1) *een niet tot de Hellenen behoorende volkstem in Klein-Azië, welke naderhand in Bithynië van de Maryandynen tot aan de rivier Parthenius woonde en nabuur der Paphlagoniërs was*, II. 10, 426. Ten tijde van Strabo bestond deze stam niet meer. 2) *een volk, dat in Triphylie, het zuidelijkste deel van Elis, woonde*, Od. 3, 366. Naar Strabo, VIII, pag. 345. waren er vele berigten bij overlevering, volgens welke men deels alle Epeërs als Cauconen beschouwde, deels aan dezen eene bijzondere woonplaats in het dal van Elis en in Triphylie gaf. Misschien waren zij overblijfsels der oude Pelasgen, welke gedeeltelijk naar Azië verhuisd waren, Herod. 1, 146.

καυλός, ὄ, *eigenl. stengel, steel; bij Hom. volgens de Schol. het uiteinde van de schacht der lans, welke in de buis van de speer gestoken werd, de buis der speer*, * II. 13, 162. 16, 115. *de buis van het gevest, gevest*, II. 16, 338.

καῦμα, ἄρος, τὸ (καίω), *brand, hitte*,

inzonderh. zomerhitte, zeels warmte, II. 5, 855. †

καυστεῖρος, ἡ, ὄν (καίω), brandend, heet, μάχη, * II. 4, 342. 12, 316.

Καύστροιός, ὁ, ep. v. Κάστρος, Cayster, rivier in Ionië, welke in Lydië ontspringt, en bij Ephesus in zee valt, II. 2, 461.

ΚΑΩΩ, ep. ongebr. praes. verwant met κάπτω en καπύω, naar lucht snakken, hýjgen, waarvan alleen voorkomt het part. perf. in acc. κεκαφηῖα θυμὸν, de zwaarademende, hýjgende, op den laatsten ademtocht liggende ziel, II. 5, 698. Od. 5, 468.

κε, voor vocal. xev, z. αν.

καίω (κέω), aor. 1. ἐκέασα, ep. σα. perf. pass. κεκέασμαι, aor. pass. ἐκέασθην, splijten, eigenl. van hout; in splinters slaan, verbrijzelen, van den bliksem, Od. 5, 132. pass. κεφαλή ἀνδρα κέασθην, het hoofd werd in twee stukken gespleten, II. 16, 412. 278.

* κέαρ, ἄρος, τὸ, zamengetr. κῆρ, hart, Batr. 212.

κέαται, κέατο, z. κείμαι.

* Κεβρόνιος, ἴ, ιον, tot de st. Cebrenus in Aelië behoorend; subst. de ingezetenen, dier stad, Ep. 10.

Κεβρόνιος, ου, ὁ, z. van Priamus en wagenmenner van Hector, door Patroclus gedood, II. 6, 318. 16, 738.

Κεάδης, ου, ὁ, z. van Ceas = Troezenus, II. 2, 847.

κεδάννυμι, ep. v. σκεδάννυμι, aor. ἐκέδασα, ep. σα. aor. pass. ἐκεδάσθην, α) verstrooijen, uiteen drijven, scheiden, φάλαγγας, II. 17, 285. pass. κεδασθελος ὑσμίνης, toen de slag verstrooid was, toen niet meer in digte drommen gevochten werd, II. 15, 328. β) zelden van levenlooze dingen: uiteen rukken, verwoesten, van eenen bergstroom, — γεφύρας, II. 5, 88. Hom. heeft het praes. niet.

κεδνός, ἡ, ὄν (κῆδος), superl. κεδνότατος, II. 9, 586. 1) act. zorgvuldig, voorzigtig, verstandig, trouw, bijv. n. van personen, aan wien eene zorgvuldige waarneming van de eene of andere bezigheid opgedragen is, Od. passim. vd. neutr. κεδνὴ εἰδύια, verstandig denkend, trouw gezind, Od. 1, 428. 2) pass. zorgwaardig, achttingwaardig, dierbaar, — ἔταροι, II. 9, 586. Od. 10, 225.

κέδρινός, ἡ, ὄν (κέδρος), van cederhout, δάλαμος, II. 24, 192. †

κέδρος, ἡ, de cederboom, wiens wel-

riekend hout tot reukwerk gebruikt werd en waarvan nu nog eene soort in Griekenland gevonden wordt, Od. 5, 60. †

κεῖάμενος, κελαντες, z. καίω.

κεῖθεν, adv. ion. en ep. v. ἐκείθεν, van daar, daaruit, II. Od. pass. κεῖθεν φράσσομαι ἔργον, daarop zal ik overleggen, wat te doen is, II. 15, 234.

κεῖθι, adv. ion. en ep. v. ἐκείθι, daar, op die plaats, II. 3, 402. κἀκεῖθι, oude lezing voor καὶ κεῖθι, II. 22, 390.

κείμαι (eigenl. perf. pass. van κέω), 2 sg. κείσαι, ep. ook κείαι, h. Merc. 254. 3 pl. κείνται, ep. κέαται, κέλαται en κέονται, conj. κέωμαι, 3 sg. κῆται, II. 19, 32. in pl. v. de oudere lezing κείται, infin. κείσθαι, impf. ἐκέμην, ep. κέμην, 3 pl. ἐκείντο, ep. κέατο en κέλατο, 3 sg. iterat. v. κέσκετο, Od. 21, 41. fut. κέσομαι, grondbeteek. eigenl. gelegd zijn, vd. liggen, 1) van bezielde voorwerpen; van menschen: liggen, nederliggen, rusten, van slapenden, werkeloozen, zieken, zwakken, gewonden, ongelukkigen en dooden; inzonderh. onbegraven liggen, II. 5. 684. 19, 32. 2) van onbezielde dingen: α) van streken, landen, eilanden: liggen, gelegēn zijn, Od. 7, 244. 9, 25. β) van zaken: liggen, zijn, vooral van kostbare dingen: be-waard, voorhanden zijn, κτήματα, κειμήλια κείται ἐν δόμοις, II. 9, 382. 11, 132. κείται ἄεθλον, de kampprijs is bepaald, II. 23, 273. c) overdragt. van toestanden: πένθος ἐν φρεσὶ κείται, treurigheid is in het gemoed, Od. 24, 423. dikwijls: θεῶν ἐν γούνασι κείται, z. γόνυ.

κειμήλιον, τὸ (κείμαι), eene kostbaarheid, die men weglegt en bewaart, kleinnood, II. 6, 47. 9, 330. inzonderh. van geschenken van gastvrienden, Od. 1, 312. II. 6, 46. In de meest algemeene beteekenis toont het aan: onroerende goederen, in tegenoverstelling van kudden, κειμήλια τε προβαταί τε, liggend goed en hetgeen weidt, Od. 2, 75.

κεῖνος, κείνη, κείνο, die ginds, ion. en ep. v. ἐκείνος, w. m. z. κείνη, naml. ὁδῶ. op gindschen weg, daar, Od. 13, 111.

κεινός, ἡ, ὄν, ep. v. κενός, ledig, II. 3, 376. 11, 160.

κείρω, fut. κερῶ, infin. κερέειν, aor. 1. ep. κερσα, aor. 1. med. ἐκεράμην, 1) act. 1) afscheren, afsnijden, κόμην τινί, II. 23, 146. δοῦρα, II. 24, 450. 2) afvreten, afweiden, van dieren, λήιον, II. 11,

560. ἦραρ, Od. 11, 578. 3) *verteren, verbrussen, verkwisten*, κτήματα, have en goed verbrassen, Od. 2, 312. even zoo *βλοτον*, Od. 1, 378. 2, 143. overdragt.: *verijdelen*, z. ἐπιπελώ. II) med. *zich het haar afscheren*, hetwelk de rouwdrager als een offer den dooden toewijdde, κόμην, χαίτας, II. 23, 46. Od. 4, 198.

κεῖσε, adv. ion. en ep. v. ἐκεῖσε, dat bij Hom. niet voorkomt. *daarheen, gindsheen*, II, 12, 356., Od. 4, 274.

κεῖω of κέω, ep. vorm van fut. zonder de littera charact. van eenigen tijd van den ouden stam ΚΕΩ, *zich willen leggen, willen slapen, rusten*, dikwijls als part. βῆ δε κέων, Od. 14, 532. II. 14, 340. infin. κείμεν. Od. 8, 315.

κεῖω, grondvorm van κεῖω, *splijten*, Od. 14, 425. †

κεκαδησομαι, z. κηδω.

κεκαδησω, } z. χάζω.

κεκαδοντο, } z. χάζω.

κεκαδών, z. χάζομαι.

κεκάμω, z. κάμνω.

κέκασμαι, z. καίνυμαι.

κεκαφηώς, z. ΚΑΦΩ.

κέκλετο, z. κέλωμαι.

κέκληγα, z. κλάζω.

κέκληατο, z. κλέω.

κεκλόμενος, z. κέλωμαι.

κέκλυθι, κέκλυτε, z. κλύω.

κέκμηκα, z. κάμνω.

κεκοπιώς, z. κόπτω.

κεκόρημαι, κεκορηστέ, z. κορέννυμι.

κεκορυθμένος z. κορύσσω.

κεκοτηώς, z. κοτέω.

κεκοῦσονται, κεκοῦσαντο, z. κραίνω.

κεκοῦρῶλος, ó (κεῦπτο), een geknoopt of gevlochten net, waarmede de vrouwen hun haar zamenbonden, *haarnetje*, II. 22, 469. †

κεκυθωσι, z. κεύθω.

κελαδενός, ἡ, óν (κελαδος), *ruischend, gedruisch makend*, II. 23, 203. h. Merc. 95. voornam. bijv. n. van Artemis, als jagtgodin; als nom. prop. II. 21, 511.

κελαδέω (κελαδος), poët. aor. I. κελάδῃσα, *ruischen, schreeuwen, tieren, razen*, van menschen, II. 23, 869. †

κελάδος, ó, poët. *gedruisch, getier*, voorn. *jagtgeschreeuw*, II. pass. van het geraas der vrijers, Od. 18, 402.

κελάδω = κελαδέω, poët. alleen in part. praes. κελάδων, *ruischend, bruisend*, van water, Pl. 18, 576. 21, 16. van den wind, Od. 2, 421.

Κελάδων, οντος, ó, naam eener kleine

rivier in Elis of Arcadië, welke in den Alphëus stroomt, II. 7, 133. Volgens Str. VIII, pag. 348. lezen hier sommige uitleggers *Λαίδων*.

κελαινεφης, ἔς (νέφος), poët. I) *zwartwolkig*; in het algem. *zwart, donker*, αἶμα, II. 4, 140. 2) dikwijls voorkomend bijv. nw. van Zeus: *zwart bewolkt, zwartwolkig*, als God van regen en onweder, II. 2, 412. als nom. propr. Od. 13, 147. Eenige Gramm. en E. M. p. 501. verklaren het actief: *wolkenverdonkeraar*. Nieuwere willen het zelfs van κέλλω afleiden, *wolkendrijver*, even als νεφεληγερέτης.

κελαινός, ἡ, óν, ep. nevenv. van μέλας, *zwart, donker*, dikwijls αἶμα, ook νῆς, κύμα, λαλαγ, * II. 5, 310. 6, 117.

κελαρῶζω, poët. *ruischen, bruisen, guden, stroomen*, van bloed, II. 11, 813. van water, Od. 5, 323.

* Κελεός, ó, z. van Eleusis, vader van Triptolemus, vorst te Eleusis, h. Cer. 105.

κέλευθος, ἡ (κέλλω), pl. οἱ κέλευθοι en τὰ κέλευθα, bij Hom. I) *weg, pad, baan, loop*, dikwijls ἔγχα en ἰχθυόεντα κέλευθα, de vochtige of vischrijke paden, van den koers der zeelieden, Od. 13, 71. ook ἀνέμων, Od. 5, 383. ἔγγυς νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι, de loopbanen van dag en nacht zijn dicht bij, Od. 10, 86. De oude uitleggers verstonden het deels van de plaats, τοπικῶς, in dien zin, dat de weiden des nachts en des dags dicht bij de stad gelegen waren, deels van den tijd, als een beeld van de korte nachten en lange dagen, in zoo verre de opgang van Helius bijna te gelijk met den nacht plaats vindt; daarom kan ook een slapeloos man een dubbel loon verdienen. 2) *de gang, loop, weg*, dien men maakt, *het gaan, de reis*, χάζεσθαι κέλευθου, uit zijnen gang, d. i. uit zijne plaats wijken, II. 11, 504. 12, 262. 3) overdragt.: *wandel, leven*, θεῶν, II. 3, 406. z. ἀποσεστίειν.

κελευτιάω, frequentat. van κεύθω, alleen part. praes. κευθυῖων, ep. κευθυῖών, nu hier, *dan daar bevelend*, dikwijls raden, * II. 12, 265. 13, 125.

κελεύω (κέλωμαι), fut. κεύσω, aor. I. ἐκέλευσα, ep. κέλευσα, eigenl. *aandrijven, maatsigen*, II. 23, 642. vd. I) *toeroepen, vermanen, gelasten, bevelen, aanmoedigen*, niet alleen van gebieders, maar ook van gelijken, *verlangen, wenschen*, Od. 10, 17. Het wordt geconstrueerd,

α) met dat τὸν, zeer dikwijls: iem. *toeroepen, bevelen*, Il. 2, 151. 442. of met dat. des persoons en acc. der zaak, ἀμφιλόισαν ἔργα, Il. 6, 324. in pl. v. acc. ook infin. Il. 2, 50. Od. 2, 6. β) menigvuldiger met acc. des persoons en infin. Il. 2, 114. 10, 242. zelden met acc. des persoons alleen: τινά, iem. *vermanen, aanmoedigen*, O. l. 4, 274. 8, 204. c) met dubbel. acc. Il. 7, 68. 20, 87.

κῆλως, ἦτος, ὁ (κέλλω), een *harddraver*, paard voor eenen wedstrijd geschikt, ἵππος, Od. 5, 371. †

κῆλητιζῶ (κῆλης), op eenen *harddraver rijden*, in het algem. *rijden*, ἵπποις, Il. 15, 679. †

κέλλω, poët. aor. 1. ἐκίσα, alleen in aor. 1) *aandrijven, bewegen*, νῆα, het schip aan land zetten, Od. 9, 546. 10, 511. 2) intransit. *aanlanden, binnenkomen*, νῆος κέλασα, Od. 9, 149.

κέλομαι (κέλλω), poët. fut. κελήσομαι, aor. 2. ἐπέκλωμην, κεκλώμην, part. κεκλώμενος, 1) = κελύω, *aanmoedigen, raden, bevelen, gelasten*, gewoone is: ἐπέκλετο μεγάλη ἱς (het was smolt), dewijl de groote kracht (der zon) het noodzaakte, Od. 12, 175. construct. even als bij κελύω, vooral met acc. des persoons en met acc. en infin. 2) *toeroepen, roepen*, vooral in aor. met dat. des persoons, Il. 6, 66. 8, 172. met acc. Ἠφαιστον, Il. 18, 391.

κέλομαι, z. κέλλω.

κεμάς, ἄδος, ἦ, poët. volgens de Grammat. eene soort van hert; volgens Aristot. een tweejarig hert, jarig hert, Il. 10, 361.

κέν, z. κέ.

κεναυχῆς, ἐς (αὐχῆ), poët. *met ijdele dingen pralend, ijdel roemend*, Il. 8, 230. †

κενός, ἦ, ὄν, ep. en ion. v. κενός (dit alleen, Od. 22, 249.), anders κενός, w. m. z. 1) *ledig, ontbloomd, verstoken*, Od. 10, 42. κενόν νέσθαι, ledig, d. i. onverrichter zaak terugkeeren, Il. 2, 298. 2) *ijdel, ongegrond, eὐγματο*, Od. 22, 249.

κενῶν, ὠνος, ὁ (κενός), eigenl. elke ledige plaats, inzonderh. *de weeke zijde, het gedeelte des onderlijfs tusschen de heupen en ribben*, * Il. 5, 284. 11, 381.

κενός, ἦ, ὄν, z. κενός.

κένουσι, z. κενίω.

Κένταυροι, οἱ, de Centauren, 1) bij Hom. een oude woeste volkstam in Thes-

salië, tusschen den Pelion en Ossa, door hunne naburen, de Lapithen, verdreven. Zij waren ruwe bergbewoners, groot van gestalte, φῆρες ὄρεσκόοι, Il. 1, 268. 11, 832. Od. 21, 295. 2) later, waarschijnlijk ten tijde van Pindarus, gaf men hun paardevoeten, dewijl zij waarschijnlijk goede ruiters waren, en langzamerhand worden zij monsters, die half paard, half mensch waren, Batr. 171. κεταύρου lezen sommigen in pl. v. κέν ταύρου, h. Merc. 224. (misschien van κεντέω en ταύρο, stierenjagers.)

κεντέω, ep. aor. infin. κένουσι, *steken, prikkelen*, om voort te drijven: aansporen, ἵππον, Il. 23, 337. †

κεντροηκῆς, ἐς (ἠρεκῆς), *met den prikkel aangedreven, aangespoord*, ἵππος, * Il. 5, 752. 8, 396.

κέντρον, τὸ (κεντέω), de *prikkel*, waarmee paarden, ossen en andere trekdieren worden aangedreven, * Il. 23, 387. 430.

κέντρον, ορος, ὁ (κεντέω), poët. de *prikkelaar, aandrijver*, ἵππων, bij v. n. van de Cadmeërs en Trojanen, * Il. 4, 391. 5, 102.

κέομαι, vw. κίονται, z. κῆμαι.

κεράϊζω (verwant met κέρω), 1) *te gronde toe verwoesten, vernielen*, met acc. πόλιν, στάθμους, Od. 18, 516. Il. 5, 557. 2) *van levende wezens: moorden, dooden*, Il. 2, 861.

κεράϊνω, κεράϊνω, andere lezing voor κεράω, Il. 9, 203.

* κεραϊστής, οὐ, ὁ (κεραϊζώ), de *verwoester, roover*, h. Merc. 336.

κεράω, ep. = κεράννυμι, *vermenngen*, alleen imper. κέραιε, Il. 9, 203. †

κεράμεις, ἔως, ὁ (κέραιος), de *pottebakker*, Il. 18, 601. † Epigr. 14.

* κεραμηΐα, ἦ, ἴον (κέραιος), ep. v. κεράμεις, *vanu pottebakkers aarde, klei*, Ep. 14.

κεράμεις, ὁ (ἔρα), 1) de *pottebakkers klei, aarde*; Ep. 14. 2) al het huisraad, dat uit klei gemaakt wordt, *pot, vat, kruik*, Il. 9, 169. 3) de *kerker, gevangenis*, zoo als dezelve volgens de Schol. op Cyprus heette, hetzij naar de gedaante, hetzij men daar iem. als in een vat bewaarde, χαλκίον ἐν κεράμει, Il. 5, 387.

κεράννυμι, ep. κεράω en κεράω, met de ep. v. κερῶσα en κέρνυμι, aor. 1. act. ἐκέρῶσα, ep. σσ. aor. 1. med. ἐκερασαμένη, ep. σσ. Hom. gebruikt in praes. act. κεράω, daarv. part. κερῶντις, Od. 24, 364. imper.

κέραιε, II. 9, 203. en κέρημι, w. m. z. conj. praes. med. κέρωνται, als van κέραιαι, impf. ἐκίρανα en κέρηη, imperf. med. κερώνωτο, ep. v. ἐκερώντο v. κέρωω, Od. 8, 470. 1) act. mengen, vermengen, inzonderh. van het mengen van wijn en water, κέραια, οἶνον, Od. 5, 93. 24, 364. ἐν κρητηροῖ, II. 4, 260. 2) door vermeniging verzachten, temperen, matigen, van badwater, Od. 10, 362. II) Med. voor zich vermengen, dikwijls οἶνον ἐν κρητηροῖ, zich wijn in de mengvaten mengen, II. 4, 260. Od. 8, 470. ook κρητηροῖ οἶνον, een mengvat met wijn mengen, Od. 3, 393. en zonder gen. Od. 7, 179.

κεραοξόος, ον (ξέω), hoorn glad makend, bewerkend, τέκτων, II. 4, 110. † κεραός, η, ον, gehoord, κλαφος, II. 11, 475. ἀγρως, Od. 4, 85.

κέραις, τὸ, gen. ep. κέραιος, dat. κέραι, nom. pl. κέραι, gen. κεράων, dat. κέραισι, ep. κεράεσσι, de α in κέραι is gewoon. kort. 1) het hoorn, de horens, vooral van ossen, II. 4, 109. 2) hoorn, als voorwerp van kunstige bewerking, Od. 19, 563. 3) alles, wat uit hoorn vervaardigd is, voorn. de boog, Od. 21, 395. κέραι ἀγλαί, gij, die met uwen boog praat, II. 11, 385. zoo Aristarch. De overige verklaringen, zoo als van opgestoken haar (τέλειχως), zijn niet overeenkomstig den tijd van Hom. 4) het hoorn, aan het hengelsnoer, om het te diepe inzinken te verhinderen en te zien, of de visch den hengel raakt, II. 24, 81. Od. 12, 251.

κεραυνός, ὁ, de donderslag, naml. die, welke nmiddelelijk op den bliksemstraal volgt (z. βροντή en ἀστρόπη), het gewone wapen van Zeus, II. Od. passim.

κέραιω, z. κέραννυμι.

* κερδαίνω (κέρδος), aor. ἐκέρδηνα, winnen, voordeel doen, Ep. 14, 6.

κερδαίλος, η, ον (κέρδος), 1) voordeelig, winstgevend, βουλή, II. 10, 44. 2) winzuchtig, listig, geslepen, Od. 6, 148.

κερδαλέφρων, ον (φρήν), winzuchtig, op voordeel belust, sluw, * II. 1, 149. 4, 339.

κερδίων, ον, ep. compar. en κέρδιοςτος, η, ον, superl. van κέρδος afgeleid: voordeliger, meer winst gevend, heilzamer, nuttiger, beter, compar. alleen neut. II. 3, 41. superl. als subst. de schranderste, listigste, II. 6, 153. †

κέρδος, εος, τὸ (κέρω, eigenl. het afgeschrapte), winst, voordeel, II. 10, 225.

2) listige aanslag, raad, list, gewoonl. in pl. κέρδεα εἰδένα, listige plannen kennen, weten, II. 23, 709. κέρδεα νομίαν ἐν φρεσὶ, listige plannen in het gemoed hebben, Od. 18, 216.

κερδοσύνη, ἡ (κέρδος), list, sluwheid, geslepenheid, alleen dat. als adv. II. 22, 247. Od. 4, 251.

κερκίς, ἴδος, ἡ, een staf, waarmede men bij de Ouden de draden van het weefsel vastsloeg, nu, de lade, later σπάθη. Eenige verstaan er de weversspoel onder, II. 22, 448. Od. 5, 62. (misschien v. κέρω = κρέκω.)

κέρσας, z. κέρω.

κερτομέω (κέρτομος), tergen, kwellen, krenken, honen, lasteren, met acc. τινά, Od. 16, 87. 18, 350. dikw. met ἐπέεσσα en in part. met ἀγορεύειν, II. 2, 256, Od. 8, 153. in het algem. kwellen, tergen, σφήκας, II. 16, 261. h. Merc. 56.

κερτομή, ἡ (κερτομος), kwelling, terging, spot, belediging, alleen in pl. II. 20, 202. Od. 20, 263.

κερτόμιος, ον (κέρτομος), hartgrievend, tergend, kwellend, spottend, met ἔπεια, II. 4, 6. ook κερτόμια, smaaddredenen, II. 1, 539.

* κέρτομος (κέρω, τέμνω), 1) eigenl. hartdoorsnijdend, vd. hartgrievend, heeledigend, 2) bedriegelijk, misleidend, h. Merc. 338.

κέρωνται, z. κέραννυμι.

κέρκετο, z. κέρμαι.

κεστός, η, ον (κερτίω), doorgestoken, met de naald, genaaid, gestikt, ἰμὰς, de gestikte gordel, II. 14, 214.

κευθάνω, poët. = κεύθω, II. 3, 453. † κεύθμος, ὁ = κεύθμων, ἐκ κεύθμων, II. 13, 28. †

κευθμών, ἄνωσ, ὁ (κεύθω), 1) iedere verborgen plaats, schuilplaats, sluiphoek, gat, Od. 13, 367. 2) leger der dieren, πυκνοὶ κεύθμωνες, de digtgeslotene stallen der zwijnen, Od. 10, 283.

κεῦθος, εος, τὸ (κεύθω), poët. nevent. v. κεύθμων, alleen in dat. pl. κεύθει γαίης, in de diepten der aarde, van de woning van Hades gebruikt, II. 22, 482. Od. 24, 204.

κεύθω, fut. κεύσω, perf. κέκευθα, aor. 2. ἐκῦθον, ep. κῦθον en met ep. redupl. κευθίω, Od. 6, 303. het perf. heeft de beteek. van het praes. 1) verbergen, verschuilen, met acc. II. 22, 118. van het doen vertoeven op eene plaats, τινά, Od. 6, 303. vooral van dooden: ἔπου κῦθε

γαῖα, Od. 3, 16. vd. pass. κεύθεσθαι Ἄιδι, in de onderwereld verborgen zijn, Il. 23, 244. 2) inzonderh. in zich zelven verbergen, verzwijgen, geheim houden, met νόω, θυμῷ, ἐνὶ στήθεσσι, absol. en met acc. μήτην, Il. 9, 313. Od. 3, 18. οὐκέτι κεύθετε θυμὸν βρωτῶν οὐδὲ ποτῆρα, gij verbergt spijs en drank niet meer in uw gemoed, d. i. gij toont, dat gij u in spijs en drank te buiten gegaan zijt, Od. 18, 406. κεύθειν τι τινα, iets voor iem. verbergen houden, Od. 3, 187.

κεφάλῃ, ἡ, κεφαλῆφι, als ep. gen. en dat. Il. 10, 30. 11, 350. 1) het hoofd, de kop, van menschen en dieren, Il. 11, 72. τὸν τιόν ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ, ik schatte hem, gelijk mij zelven, Il. 18, 82. Od. 1, 343. als aanspraak, φιλή κεφαλῇ, mijn waarde, Il. 8, 281. 23, 94. 3) het hoofd, als zetel des levens, ἀποτίνειν σὺν κεφαλῆσι, met de hoofden boeten, d. i. met het leven, Il. 4, 192. παραθέσθαι κεφαλᾶς, den hals, den kop er aan wagen, Od. 2, 237.

Κεφαλλην, ἦνος, ὁ, pl. Κεφαλλῆνες, de Cephalleniers, onderdanen van Ulysses, de bewoners van Same, Ithaca, Zacynthus, Dulichium en van het vaste land, Il. 2, 631. Od. 24, 355. 376. later, de bewoners van het eiland Cephallenia.

κέχανδα, z. χανδάνω.

κεχαρησμένον, κεχαρηώς, κεχαροίατο, enz. z. χαίρω.

κεκηνώς, z. χάλνω.

κεχαρισμένος, η, ον, z. χαρίζομαι.

κεχόλωμαι, z. χολώω.

κεκορημένος, η, ον, z. χράσσομαι.

κεκύμαι, z. χέω.

κέω, 1) ep. nevenvorm van κέλω, w. m. z. alleen: ὄρσο κέων, ga, om u ter ruste te begeven, Od. 7, 342. † 2) twijfelachtig, als nevenvorm van κέλω.

κήαι, κήαι, κηάμενος, z. καίω.

κήδειος, ον (κήδος), ep. ook κηδεος, w. m. z. zorge waardig, dierbaar, waard, Il. 19, 294. † (de andere verklaring, die door ons begraven moet worden, voegt hier niet), superl. κηδιστος, w. m. z.

κηδεμών, ὄνος, ὁ (κηδέω), de verzorger, verpleger, * Il. 23, 163. 674. die zorgt voor de begraving der dooden.

κήδεος, ον, ep. v. κηδεος; οἷσι κηδεός ἐστι νέκυσ, of in het algem. dierbaar, of die voor het lijk zorgen moet, Il. 23, 160. † Eenige Gramm. zien het woord als gen. v. κηδος aan, wien het lijk tot zorg is.

κηδέω, ongebr. praes. z. κηδω.

κηδιστος, ἰσθη, ἰδτον, superl. van κη-

δος gevormd, volgens de beteek. tot κηδεος behoorend, de waardste, geliefdste, Il. 9, 642. Od. 10, 225. Ook zoo, Od. 8, 583. zonder juist de naaste bloedverwanten aan te duiden.

κηδος, εος, τὸ, 1) zorg; arcefenis, kommer, rouw, τῶν ἄλλων οὐ κηδος, om de anderen is geene zorg, d. i. de anderen zijn niet in gevaar, Od. 22, 254. Il. 18, 53. κηδεα θυμοῦ, hartzeer, Od. 14, 197. vooral rouw over geliefde dooden, Il. 4, 270. 13, 464. 2) hetgeen zorg veroorzaakt, nood, ellende, tijden, vooral in pl. Il. 1, 445. 9, 592. Od. 1, 244. (de beteekenis: bloedverwantschap, Il. 3, 464. wordt verworpen).

κηδω (ΚΑΙΩ), fut. κηδήσω, fut. med. κηκαδήσομαι. 1) act. alleen ep. a) bezorgd maken, bedroeven, beangstigen, grieven. τινά. Il. 9, 615. θυμὸν, Il. 5, 400. 11, 458. b) dikwijls uitwendig beschadigen, benadeelen, kwetsen, in het naauw brengen, θεοῦ τόξοισιν, Il. 5, 404. μῆλα, Il. 17, 550. οἰκόν. Od. 23, 9. 2) med. bekommerd, bezorgd, bedroefd zijn, zich bedroeven, altijd in part. Il. 1, 196. Od. 3, 240. 3) bekommerd zijn, om iem. voor iem. zorgen, zich aan iem. laten gelegen liggen, τινός, Il. 1, 56. Δαναῶν, Il. 8, 354. (aor. 2. κέκαδον en fut. κηκαδήσω, in de beteek. berooven, behoort bij χαίσομαι).

κήεν, z. καλώ.

κηκίω, opborrelen, uitgudsen, uitloei-
jen, van water, ἄν στόμα, uit den mond, Od. 5, 455. † (van κίω, met reduplic.) κηκίως, ον, ion. en ep. v. κηκίως, Il. 15, 744. †

κήλεος, ον (κάω, καίω, gelijk δαιδαλέος), brandend, vlammend, altijd voor κηλέω, in twee syllaben, Il. 8, 217. Od. 9, 328.

κηληθμός, ὁ (κηλέω), betoovering, ver-
rukking, vermaak, * Od. 11, 334. 13. 2.

κήλον, τὸ (καίω), eigenl. een droog stuk hout, inzonderh. de schacht van den pijl; vd. de pijl zelf. in pl. κήλα, werpgeweer, alleen van de Goden gebruikt, * Il. 1, 53. 12, 280. h. Ap. 444.

* Κηναῖον, τὸ, voorgebergte op de noordwestelijke kust van het eil. Euboea, nu Κααρ Lithoda, h. Ap. 219.

κήξ, κηκός, ἡ = κηύξ, een zeevogel, meeuw. Od. 15, 479. †

κηόμεν, z. καλώ.

κήπος, ὁ, de tuin, in het algem. eene afgeslotene plaats, met boomen en gewassen beplant, Il. 8, 306. Od. 4, 737.

Κήρ, κηρός, ἡ, de *Godin des doods*, verschillend van *μοῖρα* en *αἶσα*, persoonsverbeelding van de doodelijke kracht, welke in verschillende gedaanten den dood aanbrengt: dood in den veldslag, op het ziekbed, in zee, enz. vd. in sg. en pl. κήρες *Σανάτος*, Il. 2, 302. 8, 70. en *Κήρ* in verbinding met *φόνος* en *Σάρατος*, Il. 2, 352. Od. 5, 387. 16, 169. De *Κήρ* werd reeds dengenen bij de geboorte toegedeeld, die eenen geweldigen dood zoude sterven, Il. 23, 79. Achilles ontving twee *Κήρες*, Il. 9, 411. Zeus lag de *Κήρες* van Achilles en Hector in de schaal, toen hij wilde beslissen, wie van beide sterven of overwinnen zoude, Il. 22, 210. ook zoo met de Achiven en Trojanen, Il. 8, 70. De *Κήρες* zijn *μυρταί*, in zoo verre op verschillende wijze aan een ieder, die eenen geweldigen dood sterft, eene *Κήρ* toegedeeld is, Il. 12, 327. 2) *het noodlot des doods, de dood*, in de uitgave van Wolf slechts eens, τὸ δὲ τοῦ κήρ εἶδεται εἶναι, dat schijnt u de dood toe, Il. 1, 228. Anders op meer plaatsen, Il. 2, 352. 5, 22. enz. In de plaats, Il. 1, 97. heeft Wolf, volgens eene conjectuur, *λοῖμωμο Κήρας ἀπέξες*, in plaats van de lezing der Codic. *χειρας (κήρ)*, waar-schijnl. van *κέρω, κέρω*.

κήρ, κήρος, τὸ, zamengetr. uit *κέρω*, *Batr.* 211. *het hart*, inzonderh. 1) de *ziel, het gemoed*, de zetel van het gevoel en van de hartstogten, Il. 1, 44. 18, 557. vooral dat. *κήρ*, als adv. in *het gemoed*, meest met voorafgaand *περὶ* geheel en al, Il. 4, 53. 9, 117. waar *περὶ* adv. is. 2) als omschrijving des persoons, gelijk βίη: *Ἰβλαμένεος λάσων κήρ*, Il. 2, 851. Od. 4, 270.

κηρῆσιφόροτος, ον (*φορέω*), door de *Godinnen des doods gevoerd, ged*, even, *κίνες*, de noodlottige honden, namelijk de Achaeërs, door de *Κήρες* tot verderf van Troje aangebragt, Il. 8, 527.

Κήρινθος, ἡ, st. op Euboea, noordelijk van Chalcis, Il. 2, 538.

* *κηρίον*, τὸ (*κηρός*), *honigraat, vis-schoek*, h. *Merc.* 559.

κηρόδι (*κήρ*), adv. in *het hart, hartelijk*, door *μᾶλλον* versterkt, Il. 9, 300. Od. 15, 370.

κηρός, ὁ, was, * Od. 12, 48. 173. 175.

κηρῶς, ὄκος, ὁ, de *heraut, de herauten* waren de aanzienlijkste dienaren der koningen en zelve ook van aanzienlijke afkomst, Il. 1, 321. 3, 116. Hun ambt was,

de volksvergadering bij een te roepen en te regelen, Il. 2, 50. 280. In den oorlog werden zij bij onderhandelingen met den vijand gebruikt, Il. 7, 274. In vreedstijd was hun de zorg voor de offeranden en offermaaltijden opgedragen, Il. 3, 244. Od. 1, 109. als onderscheidingsteeken droegen zij: τὸ σκήπτρον, Il. 18, 505. Od. 2, 38. Zij stonden onder de onmiddellijke bescherming van Zeus, *Διὸς ἄγγελοι, Διὸ φλοι*, Il. 1, 334. 4, 192. *κηρῶσσω* (*κηρῶς*), 1) *heraut zijn, den post van heraut waarnemen*, Il. 17, 325. 2) als *heraut oproepen, verkonigden*, Il. 2, 438. met acc. *λαὸν ἀγορήσας*, Il. 2, 51. Od. 2, 7. *πόλεμόνδε*, Il. 2, 443.

κήραι, z. *κείμαι*.

Κήτειοι, οἱ, de Ceteërs, een onbekende volkstam in Mysië, aldus genoemd naar de rivier Ceteüs of *Κητώεις*, in de omstreken van het latere Elea of Pergamus, Od. 11, 521. De oude Grammat. waren reeds hieromtrent in het onzekere; Aristarch. verklaart: *ἑταῖροι κητωί*, door *μεγάλοι* van *κῆτος*; anderen lezen: *κίθωιοι*.

κῆτος, εὖος, τὸ (v. *ΧΑΣΩ*, *χάσω*, eigenl. *holte, afgrond*, zoo als in de afleiding blijkt), *elk groot zeedier, zeemonster*, Il. 20, 147. Od. 4, 443. = *φάκη*.

κητώεις, εἶσα, εν (*κῆτος*), alleen als bijv. n. van Lacedaemon, *rijk in bergpassen en hollen*, Il. 2, 581. Od. 4, 1. dewijl het in de diepte tusschen bergen en afgronden ligt. Anderen echter verklaren het *groot, uitgestrekt, ruim*, wat op het land niet zeer toepasselijk is: nog anderen *rijk in zeemonsters*, van *κῆτος*, dewijl de zee rondom zeer vele groote zeedrogten had.

Κηρῶις, ἴδος, ἡ *λίμνη*; *het meer van den Cephisus*, Il. 5, 709. anders *Κωπαῖς*, *het meer van Copac*, in Boeotië, dat negen geographische mijlen in omtrek had en vele overstromingen veroorzaakte, nu, *meer van Livadia*, of *Topolia*, z. *Κηρῶις*.

Κηρῶσις, ὁ, rivier in Phocis, welke bij Lilaea in Doris ontspringt en zich in het Copaische meer ontlast, nu *Mavro Nero*, Il. 2, 522. (*Κηρῶσις* latere spelling.)

κηρώδης, εἰς (*κᾶω*, *καῶ*), *welriekend, gearig, κόλπος*, Il. 6, 483. † volgens sommigen van een oud woord *κῆος* = *θύος*.

κηρώεις, εἶσα, εν = *κηρώδης*, *welriekend*, bijv. n. van *θάλαμος*, Il. 3, 382. Od. 15, 99. *κίδναμαι*, ep. med. v. *κίδνημι*, poët. nevenv. van *σκαδάννυμι*, *zich uitbreiden*,

zich verspreiden, ὑπὲρ ἢ ἐν αἰαν, * Il. 8, 1. 23, 27.

* κίθαρα, ἡ = κίθαρις, latere vorm, h. Merc. 539. 515.

κίθαρις (κίθαρις), op de citer spelen. in het algem. een besnaard muzijk-instrument bespelen, φόρμιγγι, Il. 18, 570. λυγῆ, h. Merc. 433.

κίθαρις, ιος, ἡ, acc. κίθαρον, de citer, luit, een besnaard muzijk-instrument, hetwelk in gedaante en toon van de lyra verschilde. Volgens Burette, Memoir. des inscript. de l'acad. des sciences à Paris, IV, p. 116. had de citer twee gekromde hoornen, die van boven naar buiten en van onder naar binnen liepen en op een hol klankbord stonden. Van boven en onderen waren twee dwarsstangen, om de snaren vast te maken (ὑπολήριον en ὑγόν). Van boven waren de snaren door pinnen gespannen (κόλλωντες). De cithara was zacht van toon en weinig van de φόρμιγγι verschildend, Il. 3, 54. Od. 1, 153. 2) het citerspel, snarenspeel, Il. 13, 731. Od. 8, 248.

κίθαριστὺς, ὄος, ἡ, het bespelen der citer, de kunst van citerspelen, Il. 2, 600. †

* κίθαριστής, οὖ, ὁ (κίθαρις), de citerspeler, harpenaar, h. 24, 3.

κικλήσκω, ion. en ep. nevenvorm van κικλώω, in praes. en impf. 1) roepen, Il. 9, 11. aanroepen, Ἄδην, Il. 9, 569. 2) noemen, met acc. des pers. en des naams, Il. 2, 813. en ἐπικλήσκω κικλήσκων, met den bijnaam noemen, Il. 7, 139.

Κίκωνες, οἱ, sg. Κίκων, ονος, ὁ, een volk in Thracië, hetwelk aan de zuidkust van Iमारus tot aan den Lissus woonde, Il. 2, 846. Od. 9, 39.

κίχες, ἡ, oud poët. woord: kracht, Od. 11, 393. h. Ven. 238. (Volgens Eustath. van κίω gaan; anderen beschrijven κίχες en verklaren het; vocht, bloed.)

Κίχες, οἱ, sg. Κίχης, de Ciliciërs woonde, ten tijde van Homerus, in Groot-Phrygië, en hadden twee koninkrijken, het eene te Thebe, aan den voet van het bergte Placus, en het andere te Lyngnessus, Il. 6, 397. 2, 692. Later verhuisden zij eerst naar het land, hetwelk naar hen genoemd is.

Κίχλη, ἡ, kleine st. in Troas of Aeolis, in Klein-Azië, met eenen tempel van Apollo. Il. 1, 38. 452.

Κιμῆριοι, οἱ, de Cimmiërs, fabel-

achtige volken bij Hom. die in het westen der aarde aan den Oceanus, ten noorden van den ingang der onderwereld wonen en in nevels en wolken gehuld in eenen eeuwigen nacht leven, Od. 11, 14. De oude uitleggers plaatsen hen deels in Italië bij Bajaa, deels in Spanje, z. Str. Dat de Cimmeriche nacht op het hoogste noorden der harde ziet, kan men niet ontkennen, en men mag vermoeden, dat de dichter hierbij eene donkere overlevering van den aldaar maanden lang heerschende nacht in de gedachten gehad hebbe, zonder aan een bepaald land te denken. Naamsafleiding onzeker: χιμῆριος, of van een phenicisch woord: *Kimmer, Kamar.*

* κινδύνος, ὁ, gevaar, nood, Batr. 9.

* κίνητηρ, ἦρος, ὁ (κινέω), de beweging, de schudder, h. 21, 2.

κινέω (κίω), poët. nevenv. med. κινῶμαι, fut. κινήσω, aor 1. ἐκίνησα, aor. pass. ἐκινήθη. 1) in beweging brengen, bewegen, prikkelen, drijven, dikwijls met κίχη, het hoofd schudden, Il. 17, 200. σφήκας, de wespden gaande maken, Il. 16, 264. τινά λαί, iem. met den voet aanstooten, Il. 10, 158. θύειν, Od. 22, 394. 2) Med. en pass. zich bewegen, zich roeren, κινήθη ἄγορη, ἐκίνηθεν γάλαγγες, Il. 2, 144. 16, 280. zich voortbewegen, d. i. gaan, Il. 1, 47.

κινῶμαι, med. poët. nevenv. v. κινέω, bewegen worden, κινῶμενον ἔλαιον, Il. 14, 173. zich bewegen, d. i. gaan, ἐς πόλεμον, Il. 4, 281. 332.

Κινύρης, υος, ὁ, ion. v. Κινύρας, koning op Cyprus, Il. 11, 20. Apd. 3, 14. 4. z. van Sandacus, achter-kleinz. van Phaëthon, eerst koning van Syrië, ging naderhand naar Cyprus en bouwde Paphos, z. Tyrt. III, 6.

κινύρος, ἡ, ὄν, zuchtend, jammerend, klagend, Il. 17, 5. †

Κίχη, ἡ, d. van Helios en Perse, zuster van Aeëtes, eene tooverinif op het eiland Aea, Od. 10, 136. z. Aea. Ulyses landde op haar eiland, na de Laestrygoniërs ontkomen te zijn; de tooveres veranderde zijne medgezellen in zwijnen, doch werd door hem gedwongen, hun de vorige gedaante terug te geven, Od. 10, 230.—364. Een jaar leeft hij nu in allen overvloed bij Circe, en om berigten omtrent zijnen terugtogt in te winnen, bezoekt hij, op haren raad, den ingang van het rijk der schimmen

Od. 12, 37. Volgens Hesiod. baarde Circe Ulysses twee zonen, Agrius en Latinus, Theogon. 957.

κίρκος, ó, eene soort van *havik* of *valk*, die in kringen vliegt, Il. 17, 757. 22, 139. Dewijl uit zijn vliegen voorteeke- nen opgemaakt werden, wordt hij ook geheeten Ἀπόλλωνος ἄγγελος, Od. 15, 526. ook ἱερὴ κίρκος, de in kringen en bogten vliegende havik, Od. 13, 87.

κίρνα en κίρνημι, poët. nevenvorm van κεράννιμι, *menngen*, daerf. impf. ἐκίρνα, *Od. 7, 182. 10, 356. κίρνη, Od. 14, 78. 16, 52. en part. κίρνας, Od. 16, 14.

Κισσῆς, οὐ, ó, zamengetrokk. uit Κισσάας, later Κισσεύς, εὐς, koning van Thracië, vader van Hecuba en Theano, Il. 11, 223.

* κισσοκόμης, ου, ó (κομάω), met klimop in de haren, met klimop bekranst, h. 25, 1.

* κισσός, ó, klimop, plant aan Bacchus geheiligd, h. 6, 40.

κισσόβιον, τό, beker, bokaal van hout, eigenl. een beker van klimophout, *Od. 9, 346. 16, 52.

κίσθη, ἡ, kist, kast, Od. 6, 76. †

κίχάνω en κίχάνομαι, ep. impf. ἐκίχανον, 2 sg. ἐκίχες, fut. κίχῆσομαι (als van κίχέω), aor. 2. ἐκίχον, en aor. 1. med. ἐκίχησάμην, van eenen nevenvorm κίχημι, aor. 1. pl. ἐκίχημεν, ἐκίχητην, comp. κίχῶ, ep. κίχλω, ep. κίχλην, infin. κίχῆναι, part. κίχεις, part. praes. med. κίχημενος, 1) *bereiken, inhalen*, met acc. ποσὰ τισα, iem. met de voeten bereiken, d. i. in den loop inhalen, Il. 6, 228. δουρὶ, Il. 10: 370. overdragt.: van dood en verderf, Il. 9, 416. 11, 441. vergel. κίχημενον βέλος, de treffende pijl, Il. 5, 187. 2) *aantreffen, vinden*, τινὰ παρὰ νηυσί, Il. 1, 26. Od. 13, 228.

κίχλη, ἡ, lijster, soort van vogel, Od. 22, 468. †

* κίχημι (κράω), fut. κήσω, *uitlenen*, med. voor zich leenen, alleen χερσαμένη, Batr. 187.

κίω, poët. nevenv. van εἶμι, 12. in praes. indic. ongebruikelijk; alleen opt. κίαιμι, part. κίων, impf. ἐκίων, κίον, gaan, heengaan, gelijk εἶμι van bezielden wezens: slechts eenmaal κίον νῆες, Il. 2, 509.

κίων, ονος, ἡ, en ook ó, Od. 8, 66. 19, 38: *de zuil, pilaar*, gewoonl. van de zuilen, welke het dak der eetzaal dragen, Od. 6, 307. 19, 38. 22, 446. overdragt.: van Atlas, ἔχει κίονας, κ. Ἄτλας.

κλαγγή, ἡ (κλάω), in het algem. elk geluid, dat door levende en onbezielden

voorwerpen veroorzaakt wordt: *galm, klank*, van menschen: *geschreeuw, oorlogskreet, gedruisch*, van krijgslieden; Il. 200. van de dooden, Od. 11, 605. van dieren, inzonderh. van kraanvogels, Il. 3, 2. van zwijnen, Od. 14, 412. van het brullen der wolven en leeuwen, h. 13, 4. van het snorren des boogs. Il. 1, 59.

κλαγγηδόν (κλαγγή), met gedruisch, met geraas, Il. 2, 463. †

κλάω, aor. 1. ἐκλαγα, ep. perfect. met beteek. van praes. ἐκλήγα, part. κεκλήγως, vd. pl. κεκλήγοντες (als van een praes. κεκλήγω), aor. 2. ἐκλάγον, van ieder onbepaald geluid: *klinken, galmen, ruischen*, van het geschreeuw der menschen, Il. 2, 222. 12, 125. *ruischen, klapwieken*, van het vliegen der adelaars en gieren, Il. 12, 207. 16. 429. van het geroep der reigers, spechten, Il. 10, 276. 17, 756. *snorren*, van pijlen, Il. 1, 46. *suiszen*, van den wind, Od. 12, 408. ἐκλαγεν οἶος, h. 18, 14. hij singt alleen tegen den avond op de herdersfluit, nam. Pan.

κλαῖω, fut. κλαίσομαι, aor. 1. ἐκλαῖσα, ep. κλαῖσα, ep. iterat. vorm. κλαίεσκον, *weenen, jammeren, klagen*; absol. κλατοῖσι σε ἀρῶσω, ik zal u weened wegzendend, d. i. ik zal u tuchtigen, Il. 2, 263. inzonderh. *weenen over dooden*, Il. 19, 75. 2) met acc. iem. *beweenen, beklagen*, Il. 18, 340. Od. 1, 363. enz.

Κλαῖρος, ἡ, kleine st. bij Colophon; in Ionië, op eene landtong met eenen tempel en orakel van Apollo, nu Zille, h. Ap. 40.

κλαυθμός, ó (κλαῖω), *geween, weegeklag*, Il. 24, 717. Od. passim.

κλάω, aor. 1. ep. 3 sg. κλάσε, aor. pass. ἐκλάσθη, *breken, afbreken*, met acc. πτόερον, Od. 6, 128. pass. intransit. *verbrijzelen*, Il. 11, 584.

κλεθδών, όνος, ἡ, eens κληθδών, Od. 4, 317. ion. en ep. v. κληδών (κλέος), 1) *het gerucht, geroep, patros*, tijding van den vader, Od. 4, 317. 2) inzonderh. eene *goddelijke stem, voorbeduiding*, even als Όσσα, Od. 18, 117. 20, 120.

κλειτός, ἡ, όν (κλέω), *beroemd, voortreffelijk, uitstekend*, van personen: Il. 3, 451. Od. 6, 54. van zaken: ἐκατόμβη, zeer dikwijls, Il. — Πανοπέυς, Il. 17, 307.

Κλείτος, ó (adject. κλειτός), 1) z. van Pisenor, een Trojaan, Il. 15, 445. 2) z. van Mantius, kleinz. van Melampus, om zijne schoonheid door Eos geroofd, Od. 15, 249.

κλείω, poët. v. κλέω, waarvan Hom. alleen heeft praes. pass. κλείομαι, imperf. ἐκλείω, v. ἐκλείω, Il. 24, 202. daarbij fut. act. κλήσω, h. 31. 18. *bekend maken, roemen, prijzen*, met acc. ἔργα, Od. 1, 338. 17, 418. pass. *bekend worden, beroemd zijn*, ἐπ' ἀνθρώπων, Il. 24, 202. waardoor: met dat. κέρδεσσι, Od. 13, 299.

Κλείβουλος, ὁ, een Trojaan, door Ajax, z. van Oileus gedood, Il. 16, 330.

Κλειπάτρα, ἡ, d. van Idas en van Marpessa, gemalin van Meleager, Il. 9, 556. z. Ἀκχούνη.

κλέος, εὖς, τὸ (κλείω), 1) *gerucht, faam, berigt*, Il. 2, 486. met gen. Ἀχαιῶν, geruchten van de Grieken, Il. 11, 227. πατρός, Od. 3, 83. σὺν κλέος, narigt van u, Od. 13, 415. ἐμὸν, Od. 18, 255. 2) *goed gerucht, naam, eer, roem*, in verbind. met ἐσθλόν, μέγα, εὐρύ, en alleen, Il. 4, 197. dikwijls ook in pl. κλέα ἀνδρῶν en κλέα, *roemrijke daden*, Il. 9, 189. Od. 8, 73.

κλέπτῃς, οὐ, ὁ (κλέπτω), *dief, roover*, Il. 3, 11. †

κλεπτοσύνη, ἡ, *dieverij, bedrog, geslepenheid*, Od. 19, 396. †

κλέπτω, aor. 1. ἔκλεπα, 1) *stelen, ontvoeren, ontrooven*, heimelijk, met acc. Il. 5, 268. 2) *overdragt.: bedriegen, misleiden, trouweloos behandelen, roën tinós*, Il. 14, 217. absol. μὴ κλέπτῃ νόον, *koester geen bedrog in uw gemoed*, Il. 1, 32.

κλέω, z. κλείω.

* κλειψύρων, οὐ, gen. ονος (φρήν), *bedriegelijk, listig*, h. Merc. 413.

Κλεωναί, αἱ, st. in Argolis, ten zuidwesten van Corinthe, Il. 5, 270.

κληθῆν (καλέω), *adverb. met naam, bij name*, Il. 9, 11. †

κληθῶν, ονος, ἡ, z. κληθῶν.

κληθῶρη, ἡ, ion. v. κληθεα, *de elze, soort van boom, alnus*, * Od. 5, 64. 239.

κληζῶ, als nevenvorm van κλείω, κληῖω, is onjuist.

* κληῖθρον, τὸ, ion. en ep. v. κληθρον, *slot, grendel*, h. Merc. 146.

κληῖς, ἴδος, ἡ, ion. en ep. v. κλείς, alleen in ion. vorm. 1) *eigenl. alles, wat tot sluiting kan dienen; a) de grendel, boom, welke de deuren van binnen sluit, en welken men van buiten met eenen riem voorschuijft en terugdringt, na denzelfden aan eenen haak geknoopt te hebben*, ἐπὶ κληῖδ' ἐκάνυσαν ἱμάντι, Od. 1, 442. Il. 24, 455. Deze boom of grendel heet ook ἐπιβλής, Il. 24, 453. en ὄχρῦς, Il. 12, 121.

b) *de bout, welke twee elkander ontmoetende boomen vereenigde*, Il. 12, 456. 14, 168. c) *inzonderh. de sleutel, van metaal, met een elpenbeenen handvat*, waarmede men de deur opende en toesloot, Od. 21, 241. Il. 6, 89. Het was een kromme haak, waarmede men, bij het sluiten, den boom voorschuijft, en bij het openen wegstiet, door den sleutel in eene opening te steken. Od. 21, 6. 47. d) *de haak aan de gesp*, Od. 18, 294. 2) *het sleutelbeen tusschen hals en borst*, Il. 8, 325. pl. 22, 324. (In de Od. komt deze beteek. niet voor.) 3) *κλήιδες*, alleen in pl. *de roeibanken op het schip, d. i. de banken, waar de roeiriemen in lederen riemen, even als een sleutel omgedraaid werden*, Od. 4, 782. 419. Il. 16, 170.

κληῖστός, ἡ, ὄν (κληῖω), ion. v. κλειστός, *gesloten, dat gesloten kan worden*, Od. 2, 344.

κληῖω, ion. en ep. v. κλείω (κληῖς), aor. 1. ἐκλήισα, *sluiten, toe-, opsluiten*, met acc. θύρας, * Od. 19, 30. 24, 165. (κληῖσαν met σσ. is onjuist, dewijl lang is).

* κληροπάλῃς, ἐς (πάλλω), *door het lot te schudden verdeeld, verloot*, h. Merc. 129.

κλήρος, ὁ, 1) *het lot, het teeken des lots, waartoe men in oude tijden steenen, scherpen, stukken hout nam, waarop diegenen, die loten wilden, een teeken maakten*. Il. 7, 175. Bij Hom. worden dan die loten in eenen helm gedaan en omgeschud; hij wiens lot het eerst uit den helm vloog, was de door het lot bepaalde, Il. 3, 316. 325. Od. 10, 206. 2) *het verlootte, wat men door het lot verkrijgt, voorn. erfgoed, erfenis*, Il. 15, 498. Od. 14, 64. (van κλάω, dewijl men daartoe afgebrokene stukken nam).

κλητός, ἡ, ὄν (καλέω), 1) *geroepen, opgeroepen, vd. uitgelezen*, Il. 9, 165. 2) *bijgeroepen, uitgenocdigd*, Od. 17, 386.

* κλήω = κλείω, *roemen; daarvan κλήω*, h. 31, 18. κλήσαι, Ep. 4, 9.

κλιμαῖς, ἄκος, ἡ (κλίνω), *trap, ladder*, * Od. 1, 330. 10, 558.

κλινηρός, ἡρος, ὁ (κλίνω), *leuningsstoel, rustbed*, Od. 18, 190. †

κλίνω, aor. 1. ἐκλίνα, perf. pass. κέκλιμαι, 3 pl. κέκλισται, aor. 1. pass. ἐκλήθη, ep. ἐκλήθη, *grondbeteek. 1) act. neigen, buigen, inzonderh. doen neigen, leunen, buigen, keeren, τινὲ τι, iets ergens aan: σάκεα ὤμοισι, Il. 11, 593. ἄμματα πρὸς ἐνώστια, Il. 8, 435. 2) buigen, doen wijken, terug-*

drijven, op de vlugt jagen, μάχη, Τρώας, II. 14, 510. 5, 37. Od. 9, 59. *δοσε πάλιν*, de oogen afwenden, II. 3, 427. 11) Med. en aor. pass. *zich ter zijde buigen, zich nederleggen*, Od. 19, 470. II. 10, 350. en perf. pass. *geleund zijn, steunen*, ergens op, *τινί, κεκλιμένος στήλη*, op eene zuil steunend, II. 11, 371. Od. 6, 307. *ἀσπίω*, op de schilden leunend, II. 3, 335. inzonderh. van plaatsen, II. 10, 472. Od. 1, 366. zelden van personen: *κεκλιμένος ἄλμυ*, aan het meer leunend, d. i. wonend, II. 5, 709. 2) *zich buigen, nederzinken*, vooral in aor. pass. II. 3, 360. 13, 543.

κλισίη, ἡ (κλίω), ep. dat. *κλισίῃ*, II. 13, 168. eigenl. eene plaats, waar men zich nederleggen of steunen kan: vd. *legerhut, hut*, welke uit palen bestond, met wilgenrijsaan elkander verbonden en met riet gedekt; a) *hutten v m herders*, II. 18, 589. Od. 14, 45. b) inzonderh. *hutten, tenten* der krijgslieden, welke insgelijks van hout gebouwd waren, dikwijls in pl. II. 1, 360. 2, 91. de tent van Achilles wordt beschreven, II. 24, 450. 2) *leuningstoel, zetel*, Od. 4, 123. 19, 55. z. *κλισμός*.

κλισίῃθεν (κλισίη), adv. *uit de tent, uit de hut*, II. 1, 391.

κλισίῃδε (κλισίη), adv. *naar de tent, naar de hut*, II. 9, 712. Od. 14, 45.

κλισίον, τό (κλισίη), gebouwt voor den landbouw, en voor de bedienden bij het heerenhuis, Od. 24, 208. †

κλισμός, ὁ (κλίω), *leuningstoel, zetel met leuninggen*, verschillend van *θρόνος*, Od. 3, 389. misschien iets lager, doch ook dikwerf kunstig bewerkt en met platen metaal beslagen, Od. 1, 132. II. 8, 436. ook somtijds met eene voetbank, Od. 4, 136.

κλίω, ὄρος, poët. acc. pl. *κλίω*, *helling, afhelling, heuvel*, II. 16, 390. Od. 5, 470.

κλονέω, meest poët. in praes. en impf. 1) act. *in hevige beweging brengen, voor zich heen drijven, jagen, onge-regeld vechten*, met acc. *γάλαγγας*, II pass. van eenen leeuw: *ἀγέλην*, II. 15, 324. absol. *woest strijden*, II. 11, 496. 526. overdragt.: van den wind: *drijven, vreesen*, II. 23, 213. 2) Med. en pass. *in onge-regelde beweging zijn, door elkander jagen, in wanorde strijden*, *ὄμω*, II. 4, 302. 11, 148. *ὑπό τι*, voor iem. vlugten, * II. 5, 93.

Κλόνιος, ὁ, z. van Alector, en opperhoofd der Boeotiërs voor Troje, II. 2, 495.

κλόνος, ὁ, poët. *elke hevige beweging, gedrang, verwarring, gewoel* van krijgslieden, die in wanorde geraakt zijn, * II. 16, 331. 713, 729. *κλόνος ἔγχεάων*, het gewoel der speren, II. 5, 167.

κλόπιος, ἴη, ἰων (κλώψ), *diefachtig, heimelijk, verborgen*, steelsgewijze, *bedriegelijk*, Od. 13, 295. †

* *κλοπός, ὁ (κλώψ)*, *dief*, h. Merc. 276.

κλοτοπέω, II. 19, 149. † *οὐ γὰρ χηῖ κλοτοπέειν*, volgens den samenhang schijnt het te beduiden: *men moet nu geene schoone woorden gebruiken, of, listige voorwendzels maken*. De afleiding is onzeker, Hesych. en andere Grammat. verklaren het *παράλογεσθαι, ἀπατῆν*, leiden het van *κλέπτω* af, en nemen aan, dat het staat voor *κλοποτέειν*, onder listige voorwendzels verschuiven. Een Schol. B. legt het uit: *καλλιλόγειν καὶ κλυτοῖς ἔπεισεν ἐνδιατρεῖσθαι*, *schoone woorden gebruiken*, en leidt het af van *κλυτός* en *ὑψ*, zoodat men ook *κλυτοπέειν*, of *κλυτὸ ὄνειν* heeft willen schrijven.

κλύθων, ὄνος (κλύω), *de golf, baar, golfslag*, Od. 12, 421.

κλύζω, fut. *κλύσω*, ep. *σσ.* aor. pass. *ἐκλύσθη*, vermoedelijk een woord van klanknabootsing, naar het geruisch van water gevormd, 1) *aanspoelen, kloetsen, slaan* van golven, *ἐπὶ ἠόνος*, II. 23, 61. *τώα*, h. Ap. 75. 2) pass. *golven, ἐκλύσθη θάλασσα*, II. 14, 392. Od. 9, 484. Batr. 76.

κλύθι, z. κλύω.

Κλυμένη, ἡ, 1) eene Nereïde, II. 18, 47. 2) eene dienstares van Helena, II. 3, 144. 3) dochter van Minyas of Iphis, gemalin van Phylacus, moeder van Iphiclus, Od. 11, 326.

Κλυμένος, ὁ, z. van Presbôn, koning der Minyërs te Orchomenus, vader van Erginus en Eurydice, die te Thebe bij een feest van Poseïdon doodelijk gewond werd, Od. 3, 452. Apd. 2, 4. 11.

(*κλύμι*), aangenomen stamv. van *κλύμι*.

Κλυσάνυμος, ὁ, z. van Amphidamas, door Patroclus als kind bij het spelen gedood, II. 23, 88.

Κλυταιμνήστρη, ἡ, d. van Tyndareus en van Leda, zuster van Helena, gemalin van Agamemnon, w. m. z. II. 1, 113. Zij leefde met Aegisthus in verboden omgang en vermoordde met zijne hulp, haren gemaal bij de terugkomst uit Troje.

Oroste wreekte den moord zijns vaders, door haar en haren boel om te brengen, Od. 1, 300. 11, 439.

Κλυτίδης, ου, ό, z. van Clytius. 1) = Piraeus uit Elis, Od. 15, 539. 16, 327. 2) = Dolops, 11, 11, 302.

Κλυτίος, ό, 1) z. van Laomedon en broeder van Priamus, vader van Calator, een der oudsten, 11, 3, 147. 15, 419. 2) vader van Piraeus uit Ithaca, Od. 16, 327, 15, 539. 3) een Griek, vader van Dolops, 11, 11, 302. Κλυτίος te schrijven is onjuist.

κλυτοεργός, όν (εργον), poët. beroemd door kunstwerken, kunstvol, bijv. n.v. van Hephaestus, Od. 8, 345. †

Κλυτομήδης, ου, ό, z. van Enops uit Aetolië, door Nestor in het vuistgevecht overwonnen, 11, 23, 634.

κλυτόμητις, ι (μητις), poët. door kennis beroemd, vol beleid, h. 19, 1.

Κλυτόνηος, ό, z. van Alcinoüs, koning van Scheria, een snelle looper, Od. 8, 119.

κλυτόπωλος, ου (πώλος), poët. door paarden beroemd, bijv. n. van Hades, * 11, 5, 654. 11, 445. en van het landschap Dardania, fragm. vs. 38.

κλυτός, ή, όν, zelden ός, όν, 11, 2, 742. Od. 5, 422. (κλύω), poët. eigenl. gehoord, vd. van wien men veel hoort, beroemd, vermaard, roemruchtig, dikw. bijv. n. van Goden en menschen, κλυτά φύλα ανθρώπων, in tegenstell. der dieren, 11, 14, 361. in het algem. van bezielden en onbezielden voorwerpen: beroemd, voortreffelijk, prijkend, μήλα, τεύχεα, δώματα, έλος. De beteekenis: ruischend, tierend, hoorbaar, geeft men het woord bij μήλα, λυμήν, Od. 9, 308. 10, 87. ofschoon de beduiding voortreffelijk voldoet.

κλυτοτέχνης, ου, ό (τέχνη), poët. door kunst beroemd, de beroemde kunstenaar, bijv. n. van Hephaestus, 11, 1, 571. Od. 8, 286.

κλυτότοξος, ου (τόξον), poët. beroemd in het boogschieten, bijv. n. van Apollo, 11, 4, 101.

κλύω (verwant met κλέω), poët. imperf. έκλυον, met beteek. van aor. imperat. aor. 2. κλύθι, κλύτε, en met reduplic. κέκλυθι, κέκλυτε. 1) hooren, vernemen, gewoonl. met acc. δοῦπον, αυδήν, 11, 4, 455. 13, 757. zelden met gen. αυδής, Od. 10, 311. 481. en met gen. des persoons, en part. εκλυον αιδήσαντος, ik hoorde hem spreken, 11, 10, 47. * τινος, van ism. hooren, Od. 19,

93. in het algem. vernemen, bemerken, Od. 6, 185. 2) aanhooren, verhooren, gewoonl. met gen. des persoons, 11, 1, 37. 218. met dat. na κλύθι en κλύτε, 11, 5, 115. Od. 2, 262. dit is veeleer de dat. comm. mij ten gevalle, zoo ook in θεοί εκλυεν αρχής, de Godin verhoorde haar smeeken, Od. 4, 767. 3) hooren, naar iem. gehoorzamen, met πεθόμαι, 11, 7, 379. 9, 79.

κλυμακόεις, εσσα, εν (κλώμας), rotsig, steenachtig, poët. bijv. n. van Ithome in Thessalië, 11, 2, 729. †

κνώω, imperf. κνή, ep. v. έννή, schaven, wrijven, τυρόν, 11, 11, 639. †

κνέφας, άος, τό (verw. met νέφος), donkerheid, duisternis, inzonderh. avond-schemering, 11, 8, 500. Od. 5, 225. alleen in nom. en acc.

κνή, z. κνώω.

κνήμη, ή, het been tusschen de knie en de enkels, scheenbeen, kuit, 11, 4, 147.

κνημίς, ίδος, ή (κνήμη), beenharnas, eene bedekking van het been in den strijd, welke uit twee metalen platen bestond, door gespen of haken vastgemaakt (επισφύρια), 11, 3, 330. waarschijnlijk waren zij van tin of overtind, 11, 18, 613. 21, 592. Od. 24, 228. worden eene soort van laarzen, die men ter beschutting voor doornen droeg, ook κνημίδες genoemd, uit ossenleder gemaakt.

κνημός, ό, bergpas, holle weg, pl. 11, 11, 105. Od. 4, 337. sg. h. Ap. 283.

κνήστις, ιος, ή (κνώω), mes om te schaven, rasp, dat. κνήστι, v. κνήστι, 11, 11, 640. †

* Κνίδος, ή, st. op het voorgebergte Triopium in Dorië, met eenen tempel van Aphrodite, h. Ap. 43.

κνίσση, ή, ook κνίσση, 1) walm, damp van vet verbrand vleesch, vetdamp, offerwalm, 11, 1, 36. 317. 2) het vette netvlies aan de maag en darmen, in welke men de stukken van het offer wikkelde, vet, 11, 1, 460. Od. 3, 457.

κνισσήεις, εσσα, εν (κνίσση), vol van vetdamp, vol offerwalm, Od. 10, 10. †

* Κνισσοδιώκτης, ό (διώκω), vetruiker, gebraadvervolger, naam van eene muis, Batr. 235.

κνύζηθμός, ό (κνύω), het knorren, brommen, huilen der honden, Od. 16, 163. †

κνύζωω, fut. κνώω, aor. ένκνώωα (verw. met κνώω), dof, verdoofd' maken, τινέωσα, * Od. 13, 401. 433.

κνώδαλον, τὸ, 1) elk levend voorwerp, dat ontzettend en gevaarlijk in zijne soort is, *ondier, monster, slang, woudgedierte*. Od. 17, 317. † 2) *adject. woest, onstuimig, afzigtelijk, γέρον*, h. Merc. 188. hetgeen echter niet wel past: men vermoedt dus: *νωχάλον*, d. i. *ἔφθυρον*.

κνώσσω, poët. *slapen, sluimeren*, Od. 4, 809. †

Κνωσός, of Κνωσσός, ἡ, de hoofdst. van het eiland Creta, aan den Caerulus, bij Hom. zetel van Minos, later beroemd door den Labyrinth, II. 2, 646. Od. 19, 178. daarvan Κνωσσιος, εἰς, ιων, Cnossisch, uit Cnossus.

κοῖλος, ἡ, ον (verwant met κύω, 1) *hol, uitgehold, uitgediept, dikwijls bijv. n. van een schip; κοίλος δόμος*, het holle gebouw, van een wespennest, *κοῖλον δόρον*, het holle hout, van het Troj. paard, Od. 8, 507. *σπίος*, het diepe hol, Od. pass. 2) vooral van plaatsen, die tusschen bergen in de diepte liggen: *κολλη ὁδός*, de holle weg, II. 23, 419. — *Λακεδαίμων*, het diep gelegen Lacedaemon, II. 2, 581. overdragt.: — *λιμὴν*, eene haven door hoogten ingesloten, Od. 10, 92.

κοιμάω (κείμαι), aor. ἐκοίμησα, aor. med. ἐκοιμησάμην, part. aor. pass. κοιμηθείς, 1) act. 1) *eigenl. nederleggen, ter ruste leggen, te bed brengen*, τινά, Od. 3, 397. van dieren: in het leger leggen, Od. 4, 336. 2) *doen inslapen, in slaap sussen*, ὄσσε, II. 14, 236. τινά ἕπνῳ, Od. 12, 372. overdragt.: *tot rust brengen, doen bedaren, stillen, doen ophouden, ἀνέμους*, II. 12, 281. *κίματα*, Od. 12, 169. *verzachten, ὀδύνας*, II. 16, 524. II) med. en aor. pass. *zich naar bed begeven, zich te slapen leggen, inslapen*, dikwijls bij Hom. — *χάλκεον ἕπνον*, de koperen slaap, d. i. den doodslaap slapen, II. 11, 241. van dieren: *zich legeren*, Od. 14, 411.

* Κοῖος, ὁ, z. van Uranus en Gaea, ge- maal van Phoebé, vader van Leto, een der Titanen, h. Ap. 62.

κοιρανέω (κοίρανος), poët. 1) *heerscher zijn, heerschen, gebieden, zoo wel in krijg als in vrede: κατὰ πόλεμον, ἀνὰ μάχην*, II. 2, 207. 5, 332. in vrede, II. 12, 318. Od. 1, 247. *beschikken, besturen*, van de vrijers. dikw. in Od.

κοίρανος, ὁ (verw. met κύρος), *heerscher, gebiedt, bevelhebber, λαῶν*, II. 7, 234. in het algem. *heer, gebiedt*, Od. 18, 106.

Κοίρανος, ὁ, 1) een Lyciër, door Ulys-

ses gedood, II. 5, 677. 2) een Cretenser uit Lyctus, II. 17, 611.

κοίτη, ἡ (κείμαι), *legerstede, bed*, Od. 19, 341. †

κοῖτος, ὁ = κοίτη, 1) *legerstede, bed*, Od. passim. 2) *het naar bed gaan, de nachtrust*, * Od. 19, 510. 515.

* κόκκος, ὁ, de kern der boomvruchten, inzonderh. van den granaatappel, h. Cer. 373. 412.

κολέον, τὸ, ep. *κουλεόν*, de *scheede* van het zwaard, die van metaal of met metaal versierd was, II. 11, 30. Hom. heeft het alleen als neutr. *κολεόν*, Od. 8, 404. *κουλεόν*, II. 3, 272. Nom. *κολεός* komt bij Hom. niet voor.

κολλήεις, εσσα, εν (κολλάω), poët. *aan een gelijmd, aan een gevoegd*, ξυστά, II. 15, 389. †

κολλητός, ἡ, ὄν (κολλάω). *aan een gelijmd*, in het algem. *digst, vast in een gevoegd*, δίφρος, ἄρματα, σενίδες, ξυστόν, II. 15, 678. Od. passim.

κόλλου, οπος, ὁ, de *pin* aan de lyra, waaraan de snaren gespannen werden, Od. 21, 407. † (eigenl. de dikke huid aan den hals der ossen).

κολοῖός, ὁ, de *kraai*. * II. 16, 583. 17, 755. (verw. met *κολῳός*).

* *κολοκύνθη*, ἡ (ook *κολοκύνθη*), *de ronde pompoen, kalabas*, Batr. 53.

κόλος, ον (verw. met *κυλλός*), *verminkt, afgebroken* van de speer, — *δόν*, eene speer zonder punt, II. 16, 117. †

κολοσυρός, ὁ (verw. met *κολῳός*), poët. *gedruisch, getier, geras* van menschen en honden, * II. 12, 147. 13, 472.

κολούω (κόλος), *verminken, afbreken, inhorten*, alleen overdragt.: *τὸ μὲν τέλει* (τὸ gaat met syniz. z. op *μῦθος*), *τὸ δὲ καὶ μεσογγὴν κολούει*, het eene volbrengt hij, het andere breekt hij in het midden af, d. i. hij laat het gesprokene slechts half voleindigd, II. 20, 370. εὐ δ' αὐτοῦ πάντα κολούει, hij verstoort zijn eigen geluk, Od. 8, 210. *δῶρα*, de gaven verminderen, Od. 11, 340.

κόλπος, ὁ, 1) *boezem* van het menschelijk ligchaam, *δέχεσθαι κόλπον, παιδ' ἐπὶ κόλπον ἔχειν*, als uitdrukking eener teedere moederliefde, II. 6, 400. 2) *boezem, schoot*, bogt van het kleed, door den gordel veroorzaakt, pl. II. 9, 570. Od. 15, 469. 3) iedere boezemvormige holte, *zeeboezem*, II. 2, 560. de schoot der baren, II. 18, 140. Od. 5, 52. h. Ap. 431.

κολοῖάω (κολῳός), *krĳgen, schreeuwen*,

krassend schelden, van Thersites, II. 2, 212.

κολώνη, ἡ, heuvel, hoogte, * II. 2, 811. II, 711.

* *κολωνός, ὁ = κολώνη*, h. Cer. 273.

κολῶς, οὔ, poët. krassend geschreeuw, gekrijsch, twist, κολῶν ἐλαύνει, twist en krakeel veroorzaken, II. 1, 575. (verwant met *κολοῖός, κέλω, κέλομαι*.)

κομάω (κόμη), fut. ἴσω, I) het haar lang laten groeijen, lang haar dragen, in II. alleen part. Ἀβαντες ὄπιθεν κομώντες, de Abanten, die op het achterhoofd lang haar hebben, II. 2, 542. (Strabo geeft als reden op, opdat geen vijand hen zoude kunnen vatten), van paarden: *κομώντες ἐθειρησαι*, met lange golvende manen, II. 8, 42. 2) overdragt.: van velden en plaatsen; *beuassen zijn, groen zijn, prijken, bloeijen, ἀσταχῆσσαι*, h. Cer. 455.

κομέω, poët. verzorgen, verplegen, oppassen, νιούς, γέροντα, Od. II, 250. 24, 212. ἵππους, II. 8, 109. 113. κίνα, Od. 17, 310.

κόμη, ἡ, I) het haar, hoofdhaar, zelden pl. κόμαι Χαλτρεσαν ὁμοῖαι, II. 17, 51. z. ὁμοῖος. 2) overdragt.: *κόμη ἐλάτης*, loof van den olijboom, Od. 23, 195.

κομιδή, ἡ (κομίζω), I) zorg, oppassing, verpleging, in de II. van paarden, II. 8, 186. 23, 411. in Od. van menschen en het bezorgen des tuins, Od. 24, 245. 2) *voedingsmiddel, voorraad*, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπιητανός, Od. 8, 232. waar het echter ook verpleging kan heeten: dewijl ik in het schip geene genoegzame verpleging had.

κομίζω (κομέω), aor. I. ἐκόμισα, ep. σσ. aor. med. ἐκομισάμην. I) act. I) verzorgen, oppassen, verplegen, even als κομέω, van zaken en personen: ἔργα, II. 6, 490. Od. 1, 356. *τινά, iem. verplegen*, inzonderh. gastvrij opnemen, dikwijls in de Od. (In 'de II. slechts het med. in deze beteek.) 2) *iets opheffen, wegbrengen, dragen*, uit voorzorg: *χλαῖναν, τροπάλειαν*, II. 2, 183. 13, 579. in het algem. *wegbrengen*, in goeden en kwaden zin: ἵππους, II. ἄκοντα κόμισε χροῖ, hij droeg de lans in het lijf daarvan weg, d. i. hij werd met de speer in het lijf gewond, II. 14, 463. II) Med. I) *bij zich opnemen, oppassen, onthalen, τινά*, II. 5, 359. Od. 6, 278. 2) *voor zich opheffen, opnemen, tot zich brengen*: Σίντιες ἐκομισαυτο αὐτὸν, de Sintiers hieven hem op, II. 1, 594. ἔγχος ἐνὶ χροῖ κομισασθαι, de speer in

het ligchaam bekomen, II. 22, 286. cf. act. 2.

κομπέω (κομπός), klinken, ratelen, kletteren, van metaal, II. 12, 151. †

κομπός, ὁ (κόπτω), het gekletter, geraatel, gedruisch, dat door het slaan op eenig ligchaam ontstaat: van het *gestamp* der dansenden, Od. 8, 380. van het geklapper der slaglanden, van een wild zwijn, II. 11, 417. 12, 149.

κοναβέω en κοναβίζω (κοναβός), poët. aor. I. κονάβησα, klinken kletteren, ratelen van metaal, II. 15, 648. 21, 593. *ruischen, weergalmen, νῆες, δῶμα*, II. 2, 334. Od. 17, 542. (*κοναβέω* alleen in aor.)

κοναβίζω = κοναβέω, alleen in impf. * II. 2, 466. 13, 498.

κονάβος, ὁ, poët. gedruisch, galm, klank, weerklink, Od. 10, 122. † (misschien van *κομπός*).

κονίη, ἡ, poët. nevenv. κόνις, ἡ, I) stof, inzonderh. de tot stof opgewaarde aarde, stof van den grond, dikwijls in pl. ἐν κονίησιν πίπτειν, βάλλειν, iem. in het stof werpen, vallen, d. i. sneuvelen, dooden, II. 8, 156. 2) *zand, rivierzand*, II. 21, 271. 3) *asch*, Od. 7, 153. 160. (wordt door Hom. lang gebruikt in de arsis van den zesden voet.)

κόνις, ἴος, ἡ = κονίη, stof, met ψάμαθος, om iets ontelbaars aan te duiden, II. 9, 385. (κόνι, ep. dat. v. κόνι, II. 24, 18.)

κονίσυλλος, ὁ (κόνις), ook met σα. *stof, stofwoolk*, * II. 3, 13. 5, 503.

κονίω (κόνις), fut. κονίσω, aor. ἐκόνισα, perf. pass. κενόνιμαι, I) met stof vervullen, doen bestuiven, met acc. χλαῖνας, II. 21, 407. pass. II. 22, 405. *πεδίον*, het veld met stof vervullen, van de vlugtende Trojanen, II. 14, 145. vd. *κεκονιμένοι*, met stof bedekt, II. 21, 541. 2) *intransit. stof doen opstijgen*, van snelloopende paarden en menschen; altijd, *κονιόντες πεδίω*, stuivend door het veld, II. 13, 820. Od. 8, 122.

κοντός, ὁ, staak, stok, Od. 9, 487. †

* *κοπῶω (κόπας), afmatten*, pass. *vermoed zijn*, Batr. 190.

κοπιζέω (κόπρος), fat. ἴσω, mesten, Od. 17, 299. †

κόπρος, ὁ, I) mist, wat tot bemesting dient, Od. 9, 329. in het algem. *modder, slijk, onreinheid*, II. 22, 414. 2) *stalhof*, voor vee, II. 18, 575. Od. 10, 411.

κόπτω, aor. I. ἔκοψα, perf. κέκοπα, aor. med. ἐκοψάμην, I) act. I) slaan, stooten, τινά, van vechtenden, Od. 18, 335. met

dubbel acc. *τινά παρήιον*, II. 23, 690. en met dat. instrum. *ἵππους τόξω*, met den boog; *σκηπανίω*, II. 10, 513. 13, 60. van de slang: *κόψεν αἰετὸν κατὰ στήθος*, zij beet den adelaar in de borst, II. 12, 204. ook van den slag, waarmede men de ossen dolt, als zij geslagt worden, II. 17, 521. Od. 14, 425. 2) *afslaan, afhouden*, *κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς*, II. 3, 203. Od. 22, 477. 3) *kloppen* met den hamer, *σmeden*, *δεσμούς*, II. 18, 379. II) med. *zich slaan*, *κεφαλὴν χειρῶν*, II. 22, 33.

Κορυεύς, ἦος, ó, z. van Pelops uit Elis, heraut van Eurystheus, II. 15, 639.

Κόρακος πέτρα, ἡ, de *rots* van Corax op Ithaca, niet verre van de bron Arethusa, volgens sommigen aan de zuidoostpunt van het eiland, en nu nog *Koraka Petra* geheeten, volgens anderen op de oostzijde aan den Neïon, of aan den westkant een gedeelte van den Neriton, Od. 13, 408. Zij was volgens den Schol. aldus genoemd naar Corax, z. van Arethusa, die op de jagt van deze rots naar beneden stortte.

κορέννυμι, fut. *κορέσω*, ep. *κορέω*, II. 8, 379. 13, 831. aor. I. *ἐκόρησα*, ep. *σ.* aor. med. *ἐκορέσαμην*, perf. ion. *κεκόρημαι*; ook een ep. perf. act. particip. *κεκορήως*, in passieve betekenissen, Od. 18, 372. aor. pass. *ἐκορέσθη*. I) act. *verzadigen*, *τινά*, iem. II. 16, 747. ergens mede: *τινί*, II. 8, 379. II) med. *zich verzadigen, zijn genoegen hebben*, met perf. pass. en aor. pass. met gen. *φορβῆς*, II. 11, 562. *όστου*, Od. 14, 46. ook met *θυμὸν δαιτός*, Od. 8, 98. overdragt.: *φυλόπιδος κορέσασθαι*, van den strijd verzadigd worden, II. 13, 635. ook *ἀέθλων*, Od. 23, 350. dikwijls met part. *κλαίονσα ἐκορέσατο*, zij verzadigde zich met weenen, Od. 20, 59. *κλαίων ἐκορέσθη*, Od. 4, 541. *ἐκορέσατο χεῖράς τάμνων*, hij was verzadigd aan zijne handen met hakken, II. 11, 87. *οὕτω κεκόρησθε ἐελμένοι*, zijt gij nog niet verzadigd ingesloten te zijn, II. 18, 287. Het praes. *κορέννυμι* heeft Hom. niet.

κορέω, fut. *ήσω*, *uitvegen, schoon maken*, reinigen met den bezem, *δάμα*, Od. 20, 149. †

* *κόρη*, ἡ, ep. *κούρη*, w. m. z. *κόρη* alleen, h. Cer. 439.

κορδύω (*κόρυς*), *opheffen*, alleen in med. *κῆμα κορδύεται*, de golf verheft zich, II. 9, 7. †

Κόρινθος, ἡ, Corinthus, reeds als rijke stad genoemd, II. 2, 570. later eene der

bloeiendste koopsteden der oude wereld, op den Isthmus. Zij was, volgens Pausanias, gebouwd door Ephyra, d. van Oceanus, wier nakomeling Corinthus, den naam veranderde; volgens Apd. was zij gesticht door Sisyphus, z. van Aeolus, z. *Ἐφύρη*. Bij Hom. is *Κόρινθος* een fem. want het adject. *ἀφρηνός* is gener. comm. adverb. *Κορινθόθεν*, te Corinthe, II. 13, 664.

κορμός, ó (*κέρω*), *afgehouden stuk*, *blok*, *spraan*, *stam*, Od. 23, 196. †

κόρος, ó (*κορέννυμι*), de *verzadiging*, *φυλόπιδος*, *γοοῖο*, II. 19, 221. Od. 4, 103. *πάντων κόρος ἐστὶ*, van alles wordt men verzadigd, II. 13, 636.

κόρος, ó, ion. en ep. *κοῦρος*, w. m. z. *κόρη*, ἡ, ep. en ion. γ. *κορήν*, de *slapen aan het hoofd*, II. 4, 502. 13, 576.

κορυθαίξις, ἴκος, ó (*τ. αἰώσω*), *helmschuddend* = *κορυθαίολος*, w. m. z. bijv. n. van Ares, II. 22, 132. †

κορυθαίολος, on (*αἰώλος*), *helmschuddend*, dikwijls bijv. n. van Hector, II. 2, 816. eens van Ares, II. 20, 38. anderen verklaren: *met eenen bonten helm*, z. *αἰώλος*.

κόρυμβος, ó, pl. τὰ *κόρυμβα* (*κορυφή*), *eigenl. het bovenste eener zaak, de spits, de top*, *ἄκρα κόρυμβα νηῶν*, de *uiterste spitsen* van den gekromden achterstevan van het schip = *ἄφραστα*, die gewoonlijk versierd waren, II. 9, 241. † Etym. M. *ἄφραστα μὲν λέγεται τὰ πρυμνήσια, κόρυμβα δὲ τὰ πρῶησια*.

κορύνη, ἡ, *kolf, knods, adrelet*, van ijzer, of met ijzer beslagen, * II. 7, 141. 143.

κορυνήτης, ου, ó, de *knodsenzwaaijer*, * II. 7, 9, 138:

κόρυς, ὕθος, ἡ, acc. *κόρυδα* en *κόρυν*, II. 13, 131. 16, 215. de *helm*; hij was met koper beslagen, *χαλκήρης*, *χαλκήρη*, en onderscheidde zich daardoor van de ledereen *κυνή*, II. 12, 384. De helm was voorzien met eenen *helmbos*, *λόφος*; uit paardenhaar bestaande, (*ἵπποδάσεια*, *ἵππουρος*); deze *helmbos* was in eenen kegelvormigen kam (*φάλος*) gestoken, en vele helmen hadden meer *φάλοι*, vd. *ἀμφίφαλος*, *τετράφαλος*, enz. De helm zelf was met eenen riem (*δχεύς*), onder den hals vastgemaakt.

κορύσσω (*κόρυς*), aor. I. med. ep. part. *κορυσάμενος*, perf. pass. ep. *κεκορυσμένος*, I) *eigenl. met eenen helm voorzien*, vd. in het algem. *uitrusten, wapenen*, *τινά*,

Batr. 123. 2) doen ontstaan, verwekken, πόλεμον, Il. 2, 273. κύμα, Il. 21, 306. II) med. dikwijls, 1) zich uitrusten, wapenen ten strijde, absol. met dat. instrum. χαλκῷ, τεύχεσι, Il. 7, 206. 17, 199. in part. κεκορυθμένος χαλκῷ, Il. 4, 495. op wapenen overgedragen: δούρα κεκορυθμένα χαλκῷ, met koper beslagene lanssen, Il. 11, 43. 16, 802. 2) oprijzen, zich verheffen, eigenl. ten strijde; overdragt.: van Eris, Il. 4, 442. κύμα κορύσσεται, de golf zwelt op, Il. 4, 424. zelden in de Od.

κορυστῆς, οὔ, ὁ (κορύσσω), eigenl. die met eenen helm voorzien is: in het algem. de gewapende, de toegeruste ten strijd; άνιρ, * Il. 4, 457. etc.

κορυφή, ἡ (κόρυς), het uiterste deel van eenig voorwerp, vd. 1) schedel, kruin van het hoofd, Il. 8, 83. h. Ap. 309. 2) de kruin, de top des bergs, dikw. in pl. met ὄρεος of ὄρων, Il. Od. passim.

κορυφῶω (κορυφή), iets tot het hoogste punt brengen, opstapelen, alleen in med. κύμα κορυφούται, de golf stapelt zich op, stijgt hoog en hooger, Il. 4, 426. †

Κορώνεια, ἡ, st. in Boeotië, aan de westzijde van het meer Copais, nu Diminua, Il. 2, 503.

κορώνη, ἡ (κορώνος), eigenl. ieder kromgebogen voorwerp, vd. 1) de kraai, naar de kromme sneb, altijd de zeekraai, Od. 5, 66. 12, 318. 2) de ring aan de huiskleur, waarmede men dezelve toetrek, Od. 1, 441. 7, 90. 3) het kromgebogen einde van den boog, waaraan een knop of ring was, om de pees vast te maken, Il. 4, 111. Od. 21, 138. 4) de kromgebogen achterstevan van een schip, z. κορώνις.

κορώνις, ἴδος, ἡ (κορώνη), kromgebogen, snebvormig, bijv. n. der schepen, wegens den krommen achterstevan, Il zeer dikw., Od. slechts eenmaal, Od. 19, 182.

*** Κορώνις, ἴδος, ἡ, d. van Phlegyas uit Lacerea in Magnesië, zuster van Ixion, welke aan Apollo Aesculapius baarde, op het Dotische veld, h. 15. cf. Apd. 3, 10. 3.**

Κορώνος, ὁ, z. van Caeneus, vader van Leonteus, koning der Lapithen te Gyrtion in Thessalië, Il. 2, 746.

κοσμέω (κόσμος), aor. I. ep. κόσμησα, aor. med. ἐκοσμήσαμην, aor. pass. ἐκοσμήθην, 1) act. I) regelen, in orde scharen, in rijen en in gelid doen treden, met acc. van krijgslieden: ἱπποὺς τε καὶ ἀνέρας, Il. 2, 554. πάντα κα κοσμηθέντες, in vijf gelederen

geschaard. φθάν μεγ' ἱππῶν ἐπὶ τάφῳ κοσμηθέντες, zij stonden, eerder dan de strijders met paarden en wagens, langs de gracht in orde geschaard, Il. 11, 51. (de gen. ἱππῶν hangt van φθάνω af, dewijl hierin het denkbeeld eens comparat. is opgesloten, niet van κοσμέω); ὄρπον eenen maaltijd in gereedheid brengen, Od. 7, 13. αὐδῆν, h. 6, 59. 2) opschikken, versterken, χρυσῷ, h. Ven. 65. σῶμα ἐν ἔντεσι, Batr. 121. II) Med. regelen, in orde scharen, met betrek. tot het subject. met acc. πολίτας, Il. 2, 806.

κοσμητός, ἡ, ὄν (κοσμέω), geregeld, in rijen afgedeeld, πρᾶσαι, Od. 7, 127. †

κοσμητωρ, ορος, ὁ, poët. v. κοσμητής, hij, die in orde schart, de bestuurder, aanvoerder, altijd met λαῶν, Il. 1, 16. Od. 18, 152.

κόσμος, ὁ (waarschijnl. van κομέω), 1) regel, orde, welvoegelijkheid, betamelijkheid; κόσμος ἐρχεσθαι, in behoorlijke orde gaan, Il. 12, 225. καθῆλιν, Od. 13, 77. inzonderh. κατά κόσμον, in orde, met εὖ versterkt, Il. 12, 85. naar behooren, betamelijk; dikw. οὐ κατά κόσμον, niet naar behooren, onbillijk, ἐρῶ, εἶπειν; vd. ἵππου κόσμος, de inrigting, het maaksel van het paard (nam. van het Trojaansche houten paard), Od. 8, 492. 2) opschik, sieraad, der vrouwen, Il. 14, 187. h. Ven. 163. der paarden, Il. 4, 145.

κοτέω en κοτέομαι (κότος), poët. van het act. komen voor: praes. indic. aor. I. part. κοτέας, h. Cer. 255. ep. part. perf. κεκοτηώς, altijd κεκοτηῖσι θυμῷ, Od. 22, 477. meer gewoon med. praes. fut. κοτέσομαι, ep. σσ. aor. I. ἐκοτέσαμην, ep. σσ. wrok voeden, toornig zijn, met dat. perf. Il. 3, 345. 5, 177. τοῖσιντε κοτέσεται, op welke zij toornig wil zijn, Il. 5, 747. 8, 391. met gen. der zaak: ἀπάτης, wegens het bedrog, Il. 4, 168. en met acc. κοτέσοσμένη τῷγε θυμῷ, daarover in haar hart eenen wrok voedend; Il. 14, 191.

κοτύλη, ἐσσα, ἐν (κοτέω), toornig, vergramd, wrok voedend, θεός, Il. 5, 191. † κόστος, ὁ, eigenl. wrok, ook haat, toorn, κότον ἔχειν τῷ, eenen wrok tegen iem. voeden, Il. 13, 517. κότον ἐντέθειται τῷ, Od. 13, 342.

κοτύλη, ἡ (verw. met κοῖλος), iedere holte, vd. 1) klein vaatwerk voor vloeistoffen, schaalte, kleine beker, Il. 22, 294. Od. 15, 312. 2) de holte van het heupgewricht, waarin dit zich beweegt, Il. 5, 306.

κοτυληδών, ονος, ἡ (κοτύλη), elke holte, vd. 1) de *zuiggatjes* of *opeltjes*, die aan de armen der zeepolypen gevonden worden, 2) die *armen zelvé*, *πουλιπόδος πρὸς κοτυληδονόφιν* (ep. v. κοτυληδάσι) *πυκναὶ λαίγγες ἔχονται*, aan de armen der zeepolypen blijft een aantal steentjes hangen, Od. 5, 433 †

κοτυλήρυτος, ον (ἀρύω), dat met bekers opgeschapt kan worden; sterk stroomend, overvloedig, αἶμα, II, 23, 34. †

* κοτύλος, ὁ = κοτύλη, *schaaltje*, Ep. 14, 3.

κουλεὼν, τὸ, z. *κολεῶν*.

κούρη, ἡ, ion. v. κόρη, 1) het *meisje*, de *maagd*; de *dochter*, Διὸς κούρη, II, 5, 875. 2) de *bruid*, Od. 18, 279. altijd ion. vorm, behalve h. Cer. 439.

* κούρητις, ἡ, ion. v. κόρητις (κούρη), *maagdelijk, jeugdig*, h. Cer. 108.

κούρητις, οἱ (κούρος), *jongelingen, jonge manschap*, Παναχαιῶν, * II, 19, 193. 248.

Κουρήτες, οἱ, de Cureten, oudste bewoners der zuidelijkste streken van Aetolië, bij Pleuron; misschien behoorende tot de Lelegen. Zij waren door de Aetoliërs verdreven en taasten hen daarom aan in hunne hoofdst. Calydon, II, 9, 532. (misschien van κούρη, het afscheuren der hoofdharen, dewijl zij geschooren haar droegen, z. Eustath. II, 19, 193.)

κουρίδιος, ἡ, ion. (κούρος), ion. en poët. in *wettigen echt verbonden, wettig gehuwd*, met πόσις, ἀνήρ, ἄλοχος of γυνή, in tegenstelling der onwettige vereeniging; dit blijkt duidelijk uit II, 19, 298. waar Briseis zegt, dat het haar beloofd was, de *κουρίδη ἄλοχος* van Achilles te worden; ook *κουρίδιος φίλος*, als subst. de geliefde echtgenoot, Od. 15, 22. λέχος, II, 15, 40. δῶμα, het huis van den echtgenoot, Od. 19, 580. De gewone verklaring: *jeugdig, bloeiend*, wordt door deze plaatsen minder waarschijnlijk, schoon de afleiding van κούρος, om het bloeiend tijdperk des menschelijken levens of de aanzienlijke vrije geboorte te kennen te geven, niet te verwerpen is. κούριος houden sommigen voor den Hom. vorm van het latere κίριος.

κουρίζω (κούρος), *jong zijn, alleen* Od. 22, 185. †

κουρίξ (κουρά), *adverb. bij de haren*, Od. 22, 188. †

κούρος, ὁ, ion. en ep. v. κόρος, 1) de *knaap, jongeling*, van de vroegste jeugd

tot de volle kracht des mannelijken ouderdoms; vd. worden de jonge krijgslieden dikwijls κούροι *Ἀχαιῶν* genoemd, II, 1, 473. 5, 807. 2) de *dienaren* bij offer- en feestmalen, welke altijd van aanzienlijken, soms van koninklijken huize waren, II, 1, 470. Od. 1, 148.

κουρότερος, ἔρη, ερον, comp. van κούρος, *jonger*; in het algem. *jeugdig*, II, 4, 316. Od. 21, 310.

κουροτρόφος, ον (τρέφω), *jongelingen voedend, kweekend*, bijv. n. van Ithaca, Od. 9, 27. †

κούφος, ἡ, ον, *ligt, snel, sánδala*, h. Merc. 83. Het neutr. pl. als adv. *κούφα προβείας*, met ligten tred voortgaande, II, 13, 158. comp. *κουφότερον μετεφώνεες*, hij sprak hun ligter, d. i. lighinnig aan, Od. 8, 201.

* κοχλίτις, ον, ὁ, *slak* met eene kronkelende schaal, Batr. 165.

Κόων, υνος, ὁ, z. van Antenor, een Trojaan door Agamemnon gedood, II, 11, 248—260.

Κώως, ἡ, z. *Κῶς*.

κράας, τὸ, ongebruik. nom. z. *κάρη*.

κραδίω, z. *κραδάω*.

κραδάω (κράδη), ep. nevenv. *κραδαίνω* alleen in part. praes. pass. *zwaaijen, slingeren, schudden*, met acc. altijd *κραδαῶν ἔγχος δόφου*, II, 7, 213. doch *αἰχμη κραδαίνουμένη, ἔγχος κραδαίνουμενον*, II, 13, 504. 17, 524.

κραδίη, ἡ, z. *καρδίη*.

κραιάτω, z. *κραίνω*.

κραίνω, gewoonlijk ep. verlengd *κραίνω* (κάρη), impf. *ἐκραίνων*, fut. *κράνῃω*, II, 9, 310. andere lezing voor *φρονέω*, aor. 1. *ἐκρήνα*, ep. *ἐκρήνηνα*, imper. *κρήνηνον*, II, κρήνον, Od. infin. *κρήνηναι*, II. κρήναι, Od. perf. pass. *κεκράανται*, med. fut. infin. *κρανέσθαι*, II, 9, 626. met pass. beteek. 1) *eindigen, voltooijen, volbrengen, volvoeren, voltrekken, vervullen*, met acc. *ἐπετμάς*, II, 5, 508. *ἔπος, ἔελλωρ τινα*, iem. een woord, eenen wensch vervullen, II, 9, 101. 1, 41. vd. pass. *οὐ μοι δοκεῖ τῆδε ὀδῶ κρανέσθαι*, langs dezen weg schijnt het mij niet toe volbragt te zullen worden, II, 9, 626, *χρυσῶ ἐπὶ χεῖλεα κεκράανται*, de randen zijn met goud geëindigd, d. i. zij zijn verguld, van een mengvat, Od. 4, (616. 15, 116. 2) *het hoofd zijn, heerschen, regeren*, Od. 8, 391. (*κραίνω*, Od. *κραίνω*, II. behalve *κρανέσθαι*.) *κραίνων ἀθανάτους τὰ θεοὺς καὶ γαίαν*, h. Merc. 427. verklaren sommigen: *hij voltooide de*

Goden en de aarde, d. i. hij liet hen in zijn gedicht zoo ontstaan, als zij wezenlijk ontstaan waren. Anderen houden de plaats voor bedorven en willen lezen, κλειών, bezingende.

κραιπνός, ἡ ὄν, comp. κραιπνότερος, 1) wegrukkend, met zich slepend, voerend, van den wind, Βορέης, Od. 5, 385. 2) snel, vlieg, γαρ, πόδες, πόμπαι; overdragt.: κραιπνότερος νόος, 'een heftig gemoed, Il. 23, 590. Als adverb. dikwijls neutr. pl. κραιπνά en κραιπνῶς, Il. 5, 223. 13, 18. (waarschijnl. van ἈΠΙΩ, ἀπιάζω).

* κράμβη, ἡ, kool, moeskruid, Batr. 163.

* Κραμβοφάγος, ὁ (φαγεῖν), koolvreter, naam van eenen kikvorsch, Batr. 221.

Κραῖνη, ἡ, een eiland, naar hetwelk Paris de geschaakte Helena' het eerst bragt, na het vertrek van Sparta, Il. 3, 445. Volgens de oudste uitloggers is het eiland Helena op de kust van Attica, nu Macri, of een klein eil. in de Laconische golf, nu Marathonisi. Het laatste schijnt het waarschijnlijkste. Sommigen verstaan echter het eil. Cythera onder hetzelfde.

* κρανήπεδος, ον (πέδον), met eenen harden, rotsigen bodem, h. Ap. 72.

κράνωος, ἡ, ὄν, hard, ruw, steenachtig, rotsig, bijv. n. van Ithaca, Il. 3, 201. Od. 1, 247.

κρανέσθαι, z. κρανω.

κράνεια, ἡ, de rijnwilg, kornoeljeboom, cornus, Il. 16, 767. Volgens Od. 10, 242. werden de zijnen met deszelfs vruchten gevoederd.

* κρανέινος, ἰνῆ, ἰνον, van kornoeljehout gemaakt, ἀκόρνιον, h. Mero. 460.

κράνιον, τὸ (κράνον), schedel, kruin, Il. 8, 84. †

Κράνιος, ἡ, z. Κάρπαδος.

ΚΡΑΣ, ὁ, alleen gebruikelijk als nevenvorm in de cas. obliq. gen. κράτος, dat. κράτι, z. κάρη, hoofd, kop, top, kruin, ἰπὸ κράτεσι, onder het hoofd, Il. 10, 156.

κραταινύλος, ον (γύλον), poët. met eene sterke ronding, welgerond, θωρηξ, Il. 19, 361. †

κραταῖς, ἡ (κράτος), ep. Od. 11, 597. τὸ ἀποστρέψασκε κραταῖς, of als substant. dan rolde het overwigt den steen weder terug, of als adverb. met kracht rolde hij terug; dit laatste keurden Aristarch. Herodian. beter.

Κραταῖς, ἡ, de geweldige, eene nimf, de moeder van de Scylla, Od. 12, 124.

κράταιος, ἡ, ὄν (κράτος), poët. sterk, magtig, geweldig, Μοῖρα, Il. 5, 83. θηρ, φῶς, h. Merc. 265.

κραταίνετος, ον (πέδον), met eenen harden bodem, stevig, οὔδας, Od. 23, 46. †
* κραταίπους, οδος, ὁ, ἡ (πούς), poët. sterk van voeten, krachtig ter been, Ep. 15, 9.

κρατερός, ἡ, ὄν (κράτος), ep. κάρτερος, sterk, magtig, geweldig, 1) van personen: Ἄρης, Ἔρις, inzonderh. van krijgslieden: dapper, moedig, Il. pass. 2) van zaken: βέλος, ὑπόλη, Il. p. μῦθος, een hard, krachtig woord, Il. 1, 25, 326. daarvan κρατερός, hevig, geweldig, μάχεσθαι, νηυσσᾶν, Il. p. — ἀγορεύειν, krachtvol, met nadruk spreken, Il. 8, 29.

κρατερόφρων, ον, gen. ονος (φρήν), poët. krachtig van gemoed, standvastig, moedig, onverschrokken, bijv. n. van Hercules, Il. 14, 324. van de Bioscuren, Od. 11, 299. van den leeuw, Il. 10, 184.

κρατερόωνξ, ὄχος, ὁ, ἡ (ὄνξ), poët. met sterke hoeven, ἵπποι, ἥμιλοι, Il. 5, 329. 24, 277. sterk van klauwen, λύκος, λέοντες, Od. 10, 218.

κράτεσι, z. ΚΡΑΣ.

κρατεῖται, αἱ (κρατέω), ep. de houders, de schragen, steunsels, waarop het braadspit rustte en die de gedaante eener vork hadden; volgens Aristarch. steenen, op welke het braadspit gelegd werd, Il. 19, 214. †

κρατέω (κράτος), fut. κρατήσω; 1) magt hebben, heerschen, besturen, regeren, absol. Il. 5, 175. 16, 162. gebieden over iem. met gen. Il. 1, 79. 288. zelden met dat. νεκρούσιν, onder de dooden heerschen, Od. 11, 485. 16, 265. 2) met acc. iets magtig worden, vasthouden, grijpen, Batr. 63, 236.

κράτιστος, ἰστη, ἰστον, z. κάρτιστος.

κράτος, εος, τό, ep. κάρτος, 1) sterkte, magt, geweld, Od. 1, 359. vooral van lichaamskracht, Il. 7, 142. 9, 39. van ijzer: hardheid, sterkte, Od. 9, 393. 2) overmagt, bovenhand, zegespraal, overwinning, Il. 6, 387. ἐγγυαλίξεν τὴν κράτος, Il. 11, 753. φέρεσθαι, de zege behalen, Il. 13, 486.

κράτος, z. ΚΡΑΣ. κάρη.

κρατύς, ὁ (κράτος) = κρατερός, magtig, geweldig, bijv. n. van Hermes, Il. 16, 181. Od. 5, 49.

* Κραυγῶσιδης, ον, ὁ (κραίγασος), hoogschreeuwer, naam van eenen kikvorsch, Batr. 246.

κρέας, αἶος, τὸ, nom. en acc. pl. κρέα, gen. κρεῶν, h. Merc. 130. κρεῶν, Od. 15, 98. ep. κρεῶν, Il. 11, 551. dat. κρέων, Il. 8, 162. vleesch, in sg. alleen acc. Od. 8, 477. pl. de vleeschspijzen, stukken vleesch (α in κρέα is kort en wordt ook afgekapt in de Od. 3, 65. 470. en moet met synizesis gelezen worden, Od. 9, 436.

κρέϊον, τὸ (κρέας), vleeschbank, tafel, waarop het vleesch in stukken gesneden wordt, Il. 9, 206. †

κρείσσων, ον, gen. ονος, onregelm. compar. v. ἀγαθός, eigenl. van κρατύς, of κράτος voor κρείσσων: sterker, magtiger, Il. 1, 80. inzonderh. overwinnend, zegevierend, met κῆν, Il. 3, 71. 92. Od. 18, 46. soms met infin. Od. 21, 345.

Κρειοντιᾶδης, αἰ, ὅ, ep. v. Κρεοντιᾶδης, z. van Creon = Lycomedes, Il. 19, 240.

κρέϊον, οντος, ὅ, fem. κρελοῦσα, ἡ (waarschijnl. van κρεῖς, κραῖνω), heerscher, gebiedster, vorst, van koningen en Goden: ook van Eteoneus, eenen dienaar van aanzienlijke afkomst, Od. 4, 22. κρελοῦσα, ἡ, slechts eenmaal, Il. 22, 48.

Κρεῖων, οντος, ὅ, ep. v. Κρέϊων, 1) z. van Menoeceus, vader van Haemon en Megara, broeder van Epicaste, koning van Thebe, na het vermoorden van Laius, Od. 11, 269. 2) vader van Lycomedes, Il. 9, 84.

κρέμαμαι, z. κρεμάννυμι.

κρεμάννυμι, fut. κρεμάσω, zamengetr. κρεμάω, ep. verlengd κρεμῶω, Il. 7, 83. aor. 1. ἐκρέμασα, med. κρέμαμαι, impf. ἐκρεμάμην, 2sg. ἐκρέμων ἢ κρέμων, hetwelk men verkeerdelijk als aor. 1. med. verklaart. 1) act. ophangen, doen zweeven, τὸ πρόσνησον, Il. 7, 83. σαιρῆν ἐξ οὐρανοῦ, een ketting uit den hemel laten afhangen, Il. 8, 19. 2) Med. hangen, zweeven, ὅτε τ' ἐκρέμων ὑπόθεν, toen gij in de hoogte hingt, Il. 15, 18. 21.

* κρεμβαλιαστὴς, ὄος, ἡ (κρεμβαλον), het geklepper, het rinkinken, geratel, gedruisch, h. Ap. 162.

κρεῶν, z. κρέας.

κρηγῶος, ον, poët. goed, nuttig, voordeelig, τὸ κρηγῶον εἶπαι, Il. 1, 106. (volgens sommigen van κρηγῶμος, volgens anderen van κέρ, γαῖω, wat het hart verheugt.)

κρηδμενον, τὸ (κρεῖς, δέω), eigenl. 1) hoofdband, sluizer, een vrouwelijk hoofdekseel, waarmede men het geheele gelaat konde bedekken, en welks lange randen men liet nederhangen, Il. 14, 184. Od. 1, 334. Misschien in zoo verre van κα-

λύπτρη onderscheiden, dat κρηδμενον met eenen band om het hoofd vastgemaakt, καλύπτρη alleen omgeworpen werd. Ulysses bedient zich van den sluizer der zeegodia Ino, als eenen zveimgordel, Od. 5, 346. 2) a) overdragt.: Τροίης ἱερά κρηδμενα, de heilige tinnen van Troje, die als een sluizer de stad beschermen, Il. 16, 100. Od. 13, 388. b) het deksel van vaatwerk, in zoo verre κρηγῶον het bovenste deel van eenig voorwerp gezegd wordt, Od. 3, 392.

κρηγῆναι, z. κραῖνω.

Κρηθεύς, ἦος, ὅ, z. van Aeolus en van Enarete of Laodice, stichter van Jolcus in Thessalië, gemaal van Tyro, broeder van Salmeoneus, vader van Aeson, Amythaon en Pheres, Od. 11, 236. 258.

Κρηθῶν, ωνος, ὅ, z. van Diocles, broeder van Orsilochus uit Pherae in Messenië, door Aeneas gedood, Il. 5, 542.

κρημῶος, ὅ, de steile afhelling, rand van eenen berg, van eene rots, of van een graf, * Il. 12, 54. 21, 175.

κρηναῖος, ἦ, ον (κρηνη), tot de bron behoorend. Νύμφαι κρηναῖαι, bronnimfen, Od. 17, 240. †

κρηνη, ἡ (verw. met κρη), bron, wel, Il. p. κρηνηδε, Od. 20, 154.

Κρης, ἦτος, ὅ, pl. οἱ Κρητες, de Cretenzers, bewoners van Creta, Il. 2, 645. Zij waren als groote leugenaars bekend; dat echter de verdichting van Ulysses hen in dezen kwaden naam zoude gebragt hebben, is niet zeer waarschijnlijk, Od. 14, 252.

Κρητη, ἡ, poët. αἱ Κρηται, Od. 14, 199. groot eiland in de Middellandsche zee, beroemd door de wetten van Minos en de fabel der geboorte van Zeus, nu Candia. Reeds ten tijde van Hom. was het zeer volkrijk, want hij noemt het honderdstedig, Il. 2, 649. een rond getal, want Od. 19, 174. spreekt hij slechts van 90. vd. adject. Κρητηθεν, van Creta. Il. 3, 233. Κρητηνδε, naar Creta, Od. 19, 186.

κρητηρε, ἦρος, ὅ (κρεάννυμι), mengvat, vat, waarin men den wijn met water mengt, en waaruit men denselven in de bekens giet, Od. 1, 110. 7, 179. Het stond op eenen driehoek en was van zilver, Il. 23, 741. Od. 9, 203. ook somtijds met eenen gouden rand versierd, of verguld, Od. 4, 615. Il. 23, 219.

κρί, z. κρεῖδη.

κρίζω, aor. ἐκρίκον (verwant met κρέζω), krijschen, kraken, van iets, dat breekt, Il. 16, 470. †

* κριθαίη, ἡ, waarschijnlijk *gersten-
pap*, ep. 15, 7.

κριθῆ, ἡ, *gerst*, alleen in pl. II. 11, 69. Od. 9, 110. sg. ep. afgekapt *κρήλευκόν*, II. 5, 196. Od. 4, 41. Zij komt voor als voeder voor de paarden, misschien *hordeum vulgare*, Linn.

κρίκε, z. κρήω.

κρίκος, ὁ, ep. v. κρίκος, de *ring*, welke men over of op de pin van den disselboom legde, om de paarden aan te spannen, II. 24, 272. † z. ἔστωρ.

κρίνω, aor. 1. ἐκρίνα, aor. 1. med. ἐκρίναμην, perf. pass. κέρκμαι, aor. pass. ἐκρίθην, part. κρήεις en κρινθεῖς, II. 13, 129. Od. 8, 48. 1) act. 1) *scheiden, afscheiden, losmaken*, met acc. II. 2, 362. 5, 501. 2) *uitkiezen, φῶτας ἐκ Λυκίας*, II. 6, 188. vd. part. perf. pass. κερκμένος en aor. κρινθεῖς, *uitgekozen, uitgelezen*, II. 10, 417. οὐρός κερκμένος, een vaste wind, die eene vaste streek houdt, II. 14, 90. 3) *beslissen, uitspraak doen, beslechten, beoordeelen, valica*, Od. 12, 440, *σκολιᾶς θέμματος κρινεῖν*, verdraaide, kromme geregtelijke uitspraken doen, d. i. het regt verdraaijen, II. 16, 387. *νεῖκος πολέμου*, den strijd des oorlogs beslechten, Od. 18, 264. vd. pass. ὅποτε μνηστῆραι καὶ ἡμῖν μένος κρινεται Ἄρης, wanneer tusschen de vrijers en ons het geweld van Ares beslist wordt, d. i. wanneer wij strijden, Od. 16, 269. II) Med. 1) *zich afscheiden, afzonderen*, Od. 24, 507. inzonderh. van oorlog: *κρῖνσθαι Ἄρηι*, door den strijd iets uitmaken, iets beslissen, II. 2, 385. 18, 209. 2) *voor zich uitkiesen, ἐταίρους*, Od. 4, 408. II. 19, 521. 3) *beslissen, beslechten, beoordeelen*, als dep. *ἐνστρους*, droomen uitleggen, II. 5, 150.

Κρίσα, ἡ, latere schrijfwijze, *Κρίσσα*, h. Ap. 269. overoude st. in Phocis, noordwaarts van Cirrha, eene volkplanting der Cretensers, volgens h. Ap. Naderhand werd zij, volgens het besluit der Amphictyonen verwoest, en haar grondgebied tot Delphi getrokken, schoon zij de haven van Delphi bleef, nu *Chriso*, II. 2, 520. Vand. ὁ *Κρίσσης κόλπος*, de zeeboezem van Crissa, een gedeelte der golf van Corinthe, nu de golf van *Lepanto*. Strabo onderscheidt *Κρίσα* en *Κίρρα*, doch Pausan. houdt beide steden voor dezelfde plaats.

κρίως, ὁ, de *ram*, Od. 9, 447. 461.

κρίως, ἡ, ὄν (κρίνω), *afgezonderd, uitgekozen, uitgelezen*, II. 7, 434. Od. 8, 258.

κροαίνω (κρούω), *slaan, stampvoeten*, van het paard, * II. 6, 507. 15, 264.

Κροῖσμος, ὁ, een Trojaan, door Meges gedood, II. 15, 523.

* κροκήϊος, ἡ, ὄν (κρόκος), poët. *saffraankleurig*, ἄνθος, h. Cer. 178.

κροκόπεπλος, ὄν (πέπλος), *met een saffraankleurig kleed*, bijv. n. van Eos, II. 8, 1. enz.

κρόκος, ὁ, de *saffraan*, eene bloem, die op de gebergten van het zuidelijk Europa groeit, *crocus vernus*, Linn. II. 14, 348. †

Κροκόλεια, τὰ, eene plaats in Acarnanië, volgens Strab. of op Ithaca, volgens Steph. II. 2, 633.

κρομμύον, τὸ, *ajuin, uizen, knoflook, allium cera*, Lin. wordt als toespits vermeld, II. 11, 630. Od. 19, 233. latere schrijfwijze *κρόμμυον*.

Κρονίδης, ὄν, ὁ, z. van Cronus = Zeus, dik wijds alleen staande, of met Zeus verbonden, II. 2, 375. enz.

Κρονίων, ἴωνος en ἰονος, ὁ, z. van Cronus = Zeus, ook Zeus *Κρονίων* (τ in nom. en gen. *Κρονίονος*, II. 14, 247. Od. 11, 620. anders κ.)

Κρόνος, ὁ, z. van Uranus en Gaea, ge-
maal van Rhea, v. van Zeus, Poseidon, Hades, Here, Demeter en Hestia. Voor Zeus bestuurde hij de wereld, tot hij door zijne zonen ontroofd en met de Titanen in den Tartarus geworpen werd. II. 8, 479. De zonen verdeelden daarop het rijk des vaders onder elkander, II. 15, 187. Onder zijne regering was de gouden eeuw, Hesiod. Op. D. 111.

κρόσσα, αἱ (verw. met κόρη), *τῶν πύργων, de timmen der torens*, Schol. *στεφάναι*, * II. 12, 258. 444. Zij verschillen van ἐπάλλεις; Herod. 2, 125. vergelijkt hen met ἀναβαθμοί, uitstekende steenen, langs welke men den muur konde beklimmen, vd. *κροσσῶν ἐπέβαινον*, II. 12, 444.

κροταλίω (κράταλον), *doen ratelen, rammelen*, met acc. ὄχεα, met den wagen ratelen, II. 11, 160. †

* κροτάλον, τὸ, *ratel, schel, bel*, h. 13, 3. κροτάφος, ὁ (κροτέω), *de slaap aan het hoofd, de slapen*, II. 4, 502. gewoonl. pl. passim.

κροτέω (κρότος), *doen ratelen, rammelen*, ὄχεα, II. 15, 453. †

Κρουνοί, οἱ, eene bron, niet verre van Chalcis, eene kleine rivier in het zuiden van Elis, met een vlek van denzelfden naam, z. Strab. VIII. p. 351. Od. 15,

295. h. Ap. 425. (Barnes had het vers uit Strabo in de Od. opgenomen, doch Wolf heeft daarentegen het weder tusschen haakjes gezet.)

κρουρός, ὁ, 1) bron, wel, II. 22, 208. 2) het bekken, waarin het water eener bron bijeen stroomt: waterkom, II. 4, 454.

κρύβδα (κρύπτω), adv. heimelijk, verborgen, met gen. — Διός, zonder weten van Zeus, II. 18, 168. †

κρύβδην, adv. = κρύβδα, *Od. II, 455. 16, 153.

κρυερός, ἡ, ὄν (κρύος), ijskoud; overdragt.: ijsselijk, ontzettend, verschrikkelijk, φόβος, γόος, II. 13, 48. Od. 4, 103.

κρυῖεις, ἔσσα, εν (κρύος), ijskoud, verschrikkelijk, φόβος, Ἰακή, II. 5, 470. 9, 2.

κρυπτάδιος, ἡ, ἰον (κρύπτω), verborgen, geheim, φίλος, II. 6 161: κρυπτάδια φρονεῖν, heimelijke dingen besluiten, d. i. geheime besluiten nemen, II. 1, 542.

κρυπτός, ἡ, ὄν (κρύπτω), verborgen, geheim, κλής, II. 14, 168. †

κρύπτω, ep. iterat. v. impf. κρύπτασκε, II. 8, 272. v. κρύπτεσκε, h. Cer. 240. fut. κρύψω, aor. ἐκρύψα, perf. pass. κέρυμμαι, aor. pass. ἐκρύφθην, 1) verbergen, met acc. ter beschutting: τινά σάκει, iem. met het schild bedekken, II. 8, 272. κεφαλὰς κορύθεισαν, II. 14, 372. 2) overdragt.: geheim houden, verzwijgen, τινὲ ἐπος, Od. 4, 350. τὸ δὲ καὶ κερυμμένον εἶναι, in pl. van imperat. laat het overige gezwegen blijven, Od. II, 443. II) med. met aor. pass. zich verbergen — ἐν ἀσπίδι, II. 13, 405. κρύπτων Ἥρην, h. 26, 7. wordt reflex. verklaard; zich voor Here verbergend, doch noodeloos: men herhale δὲ uit het voorgaande en vertale, u voor Here verbergend.

κρύσταλλος, ὁ (κρύος), alles wat bevroren en gestold is, doch doorschijnend blijft, ἰς, II. 22, 152. Od. 14, 477.

κρυφθόν (κρύπτω), adv. heimelijk, in het geheim, * Od. 14, 330. 19, 299.

Κρωῖμα, ἡ, plaats in Paphlagonië, volgens Strab. naderhand bij Amastris getrokken, tegelijk met Sesamus en Cytorus, II. 2, 855.

κτάμεν, κτάμενοι, κτάμενος, z. κτείνω. κταομαι, aor. 1. ἐκτασάμην, perf. ἐκτημαι, alleen infin. ἐκτῆσθαι, zich verwerwen, verschaffen, koopen, met acc. II. 9, 400. ook τινὲ τι, voor iem. iets verwerwen, Od. 20, 265. perf. verworven hebben, bezitten, II. 9, 402.

ΚΤΑΩ, aangenomenegrondivorm voor ἐκταν, enz. z. κτείνω.

κτέαρ, ἄτος, τὸ, alleen dat. pl. κτεάτεσσι, gebruikelijk: poët. het verworvene, vermogen, eigendom, II. 5, 154. Od. 1, 218. enz.

κτεάτιζω (κτέαρ), aor. 1. ἐκτατίωσα, ep. σσ. perf. med. ἐκτατίωμαι, 1) zich verwerwen, zich verschaffen, met acc. Od. 2, 102. δουρὶ, in den krijg, II. 16. 57. 2) Med. zich verwerwen, h. Merc. 522.

Κτεῦτος, ὁ, z. van Actor en van Molione, of, volgens de fabel van Poseidon, tweelingbroeder van Eurytus, door Hercules gedood, II. 2, 621. 11, 709. z. Εὐρυτος.

κτείνω, fut. κτενῶ, κτενεῖ, ep. κτενώ, fut. part. in acc. κτανέοντα, II. 18, 309. aor. 1. ἐκτενω, aor. 2. ἐκτάνον, aor. 1. pass. 3 pl. ἐκταθεν, v. ἐκτάθησαν, Od. 4, 537. ep. aor. act. ἐκτάν, conj. κτῶ, ep. 1. pl. κτεώμεν, infin. κτάμεν, κτάμεναι, v. κτάναι, aor. 2. med. ἐκτάμην, met pass. beteek. infin. κτάσθαι, part. κτάμενος (verw. met κτείνω, θείνω), dooden, nadervellen, ombrengen, vermoorden, ontzielen, τινά, bijzonder in den slag; zelden van het dooden of slagten van een dier, II. 15, 587. Od. 12, 379. pass. κτείνεσθαι τινι, door iem. gedood worden, II. 5, 465. ep. aor. 2. med. met pass. beteek. II. 3, 375. 15, 558.

κτέρας, τὸ = κτέαρ, ep. bezitting, vermogen, alleen sg. nom. * II. 10, 216. 24, 235.

κτέρεα, τὰ (nom. sg. κτέρος = κτέαρ, komt niet voor.) eigenl. bezitting, have, vervolgens alles wat men den dooden als eigendom medegeeft, en tegelijk met hen op den brandstapel verbrandt: in het algem. ter aarde bestelling van een lijk, begrafenisplegtigheden, de laatste eer, gew. κτέρεα κτερεῖσθαι Od. 1, 291. II. 24, 38.

κτερεῖζω, fut. κτερεῖξω, verlengde vorm van κτερεῖω, II. 23, 646. Od. 1, 291.

κτερεῖζω (κτέρεα), fut. κτερεῖσω, ep. κτερεῖω, aor. ἐκτερεῖσα, oorspronkel. = κτεατίζω, doch in het taalgebruik altijd van het ter aarde bestellen der dooden, 1) met acc. een lijk eervol begraven, II. 11, 455. 18, 334. κτερεῖσθαι τινά ἀέθλιος, door een wedstrijd iem. uitvaart viere, II. 23, 646. 2) met acc. κτέρεα, plegtig begraven, II. 24, 38. Od. 1, 291.

κτῆμα, ἄτος, τὸ, het verworvene, de bezitting, de eigendom, sg. alleen Od. 15, 19. pl. in de II. schatten, kostbaar.

heden, II. 9, 382. in Od. meer vermogen, have, goederen, Od. 1, 404.

* κτήνος, εος, τό = κτήμα, bezitting, inzonderh. in vee, een stuk vee, pl. trekvee, huisdier, h. 30, 10.

Κτήσιος, ό, z. van Ormenus, vader van Eumaeus, den herder van Ulysses, uit Syria, Od. 15, 414.

Κτήσιππος, ό, z. van Polytherses uit Same, een der vrijers van Penelope, Od. 20, 288, 22, 279.

κτῆσις, ιος, ἡ, het verworvene, de bezitting, have, II. 5, 158. Od. 7, 225.

κτῆτος, ἡ, όν (κτάομαι), verworven, ook wat verworven kan worden, verkrijgbaar, II. 9, 407. †

κτιδεις, έη, εον (κτις), v. κτιδιος, van eene wezel, wat tot eene wezel behoort, κινέη κτιδέη, stormhoed van wezelvel, * II. 10, 335. 458. (Volgens de meeste uitleggers is κτις of κτις, mustela putorius, bunzing, wezel; sommigen verklaren het door fret, viverra.)

κτιζω, fut. ιζω, aor. 1. κτισα, ep. σσ. een land bewoonbaar maken, bebouwen en bevolken, eene stad stichten, bouwen. met acc. II. 20, 216. Od. 11, 263. (verw. met κτάομαι.)

κτιλος, ό, eigenl. adject. tam; subst. de ram, * II. 3, 196. 13, 492.

Κτιμένη, ἡ, d. van Laertes, zuster van Ulysses, door een huwelijk naar Same vertrokken, Od. 15, 363.

κτυπέω (κτύπος), aor. 1. εκτύπων, kraaken, ratelen, weergalmen, II. 13, 140. 23, 119. dikwijls Ζεύς εκτυπε, Zeus donderde, II. 7, 579. Od. 21, 413.

κτυπος, ό (τύπω), het geluid, door slaan of stooten te weeg gebragt: gedruisch, gekraak, gekletter, geraas, II. 10, 532. Od. 16, 6. — Διός, donder van Zeus, II. 15, 379.

κτύμος, ό, de boon, II. 13, 589. † Batr. 125.

κυνειος, έη, εον (κύανος), donkerblauw, zwartachtigblauw; in het algem. zwartachtig, donkerkleurig, όρνεις, van Zeus, II. 1, 528. κύανεια φάλαγγες, donkere scharen, die als zwarte wolken daarheen trekken, II. 4, 282. 16, 66.

κυνοντιζα, ἡ (πέζα), met donkerblauwe voeten, τραπέζα, eene tafel met blauwe voeten, II. 11, 629. †

* κύανονπελος (πέλος), met een donkerblauw dovenkleed, bijv. n. van Demeter, h. Cer. 320.

κυνονπρώριος, ον (πρώρα), met eenen

donkerblauwen voorsteven, πρώρα, Od. 3, 299. †

κυνονπρωριος (πρώρα) = κυανοπρωριος, II. 15, 693. etc.

κύνος, ό, een blaauwkleurig metaal, dat men algem. voor staal houdt, hetwelk volgens II. 23, 850. Od. 3, 391. de Ouden niet onbekend schijnt geweest te zijn. Anderen nemen het voor tin of lood; oudere uitleggers, Hesych. verstaan er onder eene soort van zwartachtige verw of lak uit delfstoffen. Men bediende zich van dit metaal tot versiering, bijv. op het schild van Agamemnon loopen tien strepen van hetzelfde, II. 11, 24. en eene lijst in het huis van Alcinoüs is ook van κύανος vervaardigd, Od. 7, 87.

κύνονχαλτης, ον, ό (χαλτη), met donkere haren, zwartlokkig, bijv. n. van Poseidon; ook eens van een paard met zwarte manen, II. 20, 224. als subst. van Poseidon, de zwartlokkige, II. 20, 144. Od. 9, 536.

κύνωνπις, ιδος, ἡ (ών), zwartoogig, donker van oogen, bijv. n. v. Amphitrite, Od. 12, 60.

κυσερνάω, aor. 1. act. infin. κυσερνῆσαι, sturen, νῆα, Od. 3, 283. †

κυσερνητηρ, ἡρος, ό = κυσερνῆτης, Od. 8, 557. †

κυσερνήτης, ον, ό (κυσερνάω), stuurman, schipper, II. 19, 43. Od. 9, 78.

κυσιστάω (κυσή), op het hoofd buiten of storten; in het algem. hals over kop nederstorten, naar beneden duiken, * II. 16, 745. 749. van visschen, II. 21, 354.

κυσιστητηρ, ἡρος, ό (κυσιστάω), 1) iem. die over het hoofd buitelt, of zich als een rad met het hoofd en de handen ronddraait, goochelaar, koordedanser, II. 18, 605. Od. 4, 18. 2) een duiker, II. 16, 750.

κυδάλνω (κύδος), poet. nevenv. κυδάνω, fut. κυδάνω. aor. 1. εκύδηνα. 1) eigenl. beroemd maken, vd. eeren, met onderscheiding behandelen, verheffen, τιμά, met τιμάν, II. 15, 612. 2) iem. in eenen benijdenswaardigen toestand brengen, gelukkig maken, verheugen, verblijden, θυμὸν ἀνακτός, Od. 14, 438. van het nitwendig voorkomen: Διελαν ἀκείοντο τε κυδαιών τε, zij genazen Aeneas en schonken hem zijn vorig bloeiend voorkomen weder, II. 5, 448. Od. 16, 212.

κυδάλιμος, ον (κύδος), poet. roemrijk,

vermaard, beroemd, bijv. n. van helden in het bijzonder, maar ook van geheele volken, II. 6, 184. 2) eerzuchtig, fier, heldhaftig, — κηρ, II. 10, 16. Od. 21, 247. van eenen leeuw, II. 12, 45.

κῦδάνω, poët. = κυδάνω, 1) vereeren, τῶν ἑμῶς θεοῖαν, II. 14, 73. † 2) intransit. = κυδαίω, zich beroemen, trotsch zijn, impf. κῦδανον, II. 20, 42.

κῦδιάνειρα, ἡ (κῦδος), poët. mannen vereerend, mannen verheffend, μάχη, *II. passim. eens ἀγορῆ, II. 1, 490.

κῦδιῶ (κῦδος), intransit. zich beroemen, verhoovaardigen, trotsch zijn, II. 2, 579. 6, 509. meest ep. part. κυδιῶν; alleen εὐφροσύνη κυδιῶσι, h. 30, 13.

* κῦδιμος, ὄν (κῦδος) = κυδάλμος, bijv. n. van Hermes, alleen h. Merc. 46. en nog 9 malen.

κῦδιστος, ἰσθη, ἰστον (onregelm. superl. van κυδρός als van κῦδος afgeleid), de roemrijkste, vermaardste, aanzienlijkste, bijv. n. der Goden en ook van Agamemnon, II. 2, 434.

κῦδοιμέω (κῦδομός), fut. ἦσω, 1) geraas, verwarring veroorzaken, onstuimig woeden, tieren, II. 11, 324. 2) transit. in verwarring brengen, door elkander jagen, met acc. *II. 15, 136.

κῦδομός, ὁ, geraas, getier, slaggevoel, II. pass. verwarring, verbijstering, II. 18, 218. 2) als persoonsverbeelding; de Godheid van het slaggevoel, medgezel van Enyo, *II. 5, 59.

κῦδος, εὖς, τὸ, 1) roem, eer, lof, aanzien, dikwijls met τιμῆ, II. 16, 84. 17, 251. bij het aanspreken, κῦδος Ἀχαιῶν, roem der Achaeërs, II. 9, 673. Od. 3, 79. 2) alles, wat roem en eer aanbrengt: voorspoed, gelukkig slagen, κῦδος ὀπάξων τινί, Od. 3, 57. 4, 275. in de II. krijgsgeluk, zegepraal, II. 5, 225. 8, 141. vermaarde lichaamskracht, fiere moed, κῦδος καὶ ἀγλαΐη, Od. 15, 78. II. 1, 405.

κῦδρός, ἡ, ὄν (κῦδος), poët. roemrijk, beroemd, uitstekend, altijd als fem. bijv. n. van Here, Leto, Athene en ook van eene sterfelijke vrouw, Od. 15, 26. Het masc. alleen, h. Merc. 461.

Κῦδων, ὄνος, ὁ, pl. οἱ Κῦδωνες, de Cydoniërs, een volkstam, op de noordwestzijde van Creta gevestigd. Volgens Strab. de oorspronkelijke bewoners van het eiland; volgens nieuweren misschien eene afdeeling van de Eteocreten. Hunne hoofdstad Cydonia lag waarschijnlijk ter

plaaie van het tegenwoordige *Μαλεα*, Od. 3, 292. 19, 176.

κῦέω, poët. oudere vorm v. κῦω, 1) zwanger worden, zwanger zijn, met acc. υἱόν, van eene vrouw, II. 19, 117. van eene merrie, II. 23, 266. 2) Med. hetzelfde h. 26, 4.

κῦθε, z. κῦθω.

Κῦθέρεια, ἡ, bijn. van Aphrodite, of naar het eil. Cythera, dat aan haar was geheiligd, of naar de st. Cythera op Cyprus, Od. 8, 288. h. Ven. 6. met Κυπρογενής, h. 9, 1.

Κῦθρα, τὰ, eil. op de kust van Laconië, ten zuidwesten van het voorgebergte Malea, na Cerigo. Volgens eene latere fabel steeg Aphrodite, toen zij uit het schuim der zee oprees, daar aan land, II. 15, 432. De hoofdplaats Cythera prijkte met eenen beroemden tempel van Aphrodite, vd. Κυθηρόθεν, uit Cythera, II. 4, 8. Κυθήριος, ὁ, uit Cythera geboortig, inboorling van dat eiland, II. 10, 268.

κυκάω, part. praes. κυκῶν, ep. v. κυκῶν, aor. 1. ἐκύησα, aor. 1. p. ἐκυήθη. 1) roeren, in, omroeren, mengen, II. 5, 903. met dat instrum. τὸν ὄινον, Od. 10, 235. 2) overdragt.: in verwarring brengen, de orde verbreken; alléén in pass. in verwarring geraken, II. 11, 129. van paarden: schuw worden, verschrikken, II. 20, 489. van rivieren en golven: onstuimig zijn, koken, schuimen, II. 21, 235. Od. 12, 238.

κυκεῖω en κυκεῶ, z. κυκεών.

κυκεών, ὄνος, ὁ (κυκάω), ep. acc. κυκεῶν en κυκεῶ, ep. v. κυκεῶνα, een mengsel, een soort van geregt, uit gepelde gerst, geitenkaas en Pramnische wijn toebeleid, II. 11, 624. 641. Od. 10, 243. 290. doet Circe er nog honig bij. Dat het vrij gebonden moest zijn, blijkt uit Od. waar het οἶτος genoemd wordt; h. Cer. 208. bestaat het uit gepelde gerst, water en poelei. Men gebruikte dit geregt tot versterking en verfrissing; ook in latere tijden bleef het eene spijs voor geringe lieden, Theophr. Char. 4, 1.

κυκλέω (κύκλος), fut. ἦσω, op raderen weggrollen, wegvoeren, met acc. νεκρούς βοῦσι, II. 7, 332. †

κύκλος, ὁ, pl. οἱ κύκλοι en τὰ κύκλα (van eenen wagen), 1) kring, cirkel, omtrek, insonderh. a) de cirkelvormige rand van het schild, κύκλοι, II. 11, 33. 12, 297. b) kring van menschen, ἱερός κύκλος, in de

volksvergadering, Il. 18, 504. c) δόλιος κύκλος, de bedriegelijke kring, welke de jagers om het wild sluiten, Od. 4, 792. κύκλω, in eenen kring, Od. 8, 278. 2) alles wat kringvormig is, inzonderh. a) het rad, in welke betek. altijd τὸ κύκλα staat, Il. 5, 722. 18, 375. δ) de schijf, de bol eener planeet, h. 7, 6.

κύκλωσε (κύκλος), adv. in eenen kring, rondom in de rondte, *Il. 4, 212. 17, 392.

κύκλωτηρής, ἐς (κύκλος), kringrond, kringvormig, rond, ἄλος, Od. 17, 209. κύκλωτες τείνει τόξον, den boog kringvormig spannen, Il. 4, 124.

Κύκλωψ, ὁ, pl. οἱ Κύκλωτες (ᾠρ, κύκλος, eigenl. de *rondooigige*), een ruwe, reusachtige volkstam, die verstrooid en zonder wetten en steden als nomaden leefde, Od. 9, 106. Polyphemus, de magtigste onder hen, stamde van Poseidon af, Od. 1, 70. Dat zij slechts één oog hadden, blijkt daaruit, dat Polyphemus blind is, nadat Ulysses hem het oog blind gemaakt heeft, Od. 9, 416. De Ouden plaatsen hen op Sicilië, in de omstreken van den Aetna, Thucyd. 6, 2. Sommigen zeggen zelfs, dat de Leontiners van hen afstamden. Onder de nieuweren stelt men hunne verblijfplaats in het zuiden van Sicilië, of meer waarschijnlijk op de zuid-westelijkste streek der kust bij Lilybaeum. Men verwarre met deze Cyclopen niet, de Cyclopen bij Hesiod. Theog. de zonen van Uranus en Gaea, welke den bliksem voor Zeus smeden.

κύκνος, ὁ, de *zwaan*, *Il. 2, 460. 15, 692.

κύκλινδω, alleen in praes. en impf. en aor. I. pass. ἐκύκλινδην als van κύκλω. 1) act. *wentelen, rollen, rollend voortstuwten*, met acc. van de golven, ὄστρα, Od. 1, 162. van den wind, κύμα, Od. 5, 296. overdragt.: *πῆμά τι*, iem. een onheil toewentelen, Il. 17, 688. II) Med. en aor. pass. *zich wentelen, voortrollen, van stormen en baren*, Il. 11, 307. van een gewond paard: *περὶ χαλκῷ*, Il. 8, 86. van menschen, om de hoogste smart uit te drukken: *κατὰ κόπρον*, zich in het slijk wentelen, Il. 22, 414. Od. 4, 541. overdragt.: *νῦν πῆμα κύκλινδον*, het verderf wentelt zich naar ons toe, Il. 17, 99.

Κυκλοποδίων, ονος, ὁ (κύκλος, ποῖος), v. Κυκλοποδίων, de *kromvoetige, hinkende*, bijv. n. van Héphaestus, *Il. 18, 371. 21, 331.

Κυλλήνη, ἡ, een gebergte in het noord-oosten van Arcadië, aan de grenzen van Achaje, met eenen tempel van Hermes, Il. 2, 603. h. Merc. 2. — ook eene st. in Elis, nu *Chiarenza*.

Κυλλήνιος, ὁ, de *Cylleniër*. 1) bijv. n. van Hermes, Od. 24, 1. 2) inwoner der stad Cyllene in Elis. Il. 15, 518. volgens Eustath. en den Schol. Ven.

κύμα, ἄτος, το (κύω), de *golf*, de *baar*, van de zee en van rivieren, dikwijls pl. κύματα παντοῦν ἀνέμων, de door alle verschillende winden opgeruide golven (gen. originis), Il. 2, 397.

κύμαινω (κύμα), *golven, golfslag veroorzaken*, alleen in part. πόντος κυμαίνων, Il. 14, 229. Od. 4, 425. enz.

* Κύμη, ἡ, st. in Aeolis in Klein-Azië, volkplanting der Aeoliërs, Ep. 1, 2, 4, 16.

κύμβαχος, ον (κύπτω), 1) *adject. met het hoofd voorover, hals over kop, op het hoofd*, Il. 5, 586. 2) *subst. de bovenste ronding, of de knop van den helm*, waarin de helmboas was gestoken, * Il. 15, 536.

κύμνδις, ὁ, eene soort van nachtvogel, een *havik* of *adelaar*, die des nachts vliegt, Plin. *accipiter nocturnus*, Il. 14, 291. In de taal der Goden (de oude taal?) heet hij *χαίεις*, in die der menschen (de nieuwere spraak?) *κύμνδις*.

Κυμοδόκη, ἡ, eene Nereïde, Il. 18, 39.

Κυμοτόη, ἡ, eene Nereïde, Il. 18, 41.

κύνάμνια, ἡ (μνία), *hondsvlieg*, schaamteloze vlieg, scheldwoord tegen vrouwen, die even als honden en vliegen onbeschaamd en vermetel zijn. Ares bedient zich van dit woord tegen Athene en Here, Il. 21, 394. 421. Anderen lezen *κυνόμνια*, zoo als in proza gebruikelijk is.

κυνέη, ἡ (eigenl. fem. van *κύνεος*, naml. *δορέα*), het *hondsvel*, waarvan men hoofdedkels vervaardigde; in het algem. *helm, stormhoed*, zonder op de afleiding te letten; de *κυνέη* was ook van runderleder, *ταυροῦ*, Il. 10, 258. van vezelvel, *κτιδέη*, Il. 10, 335. en met metaal beslagen, *χαλκήρης, χαλκοπάρετος*, ook geheel van koper, *πάγχαλκος*, Od. 18, 378. *κυνέη αἰγέη*, eene kap van geitenvel wordt vermeld, Od. 24, 231. en door de landlieden bij den arbeid gedragen, ook tot beschutting voor regen, cf. Arist. Nub. 268. De *κυνέη Ἰδίας*, Il. 5, 845. maakte onzichtbaar en was door de Cyclopen vervaardigd, Apd. 1, 2. 1.

κύνας, ἒη, εον, tot eenen hond behoorend, hondsche, onbeschaamd, vermetel, II. 9, 373. †

κύνω, aor. I. ἐκύσα, ep. σσ (κύω), kussen, zoenen, τινά: γούνατα, χείρας, II. 8, 371. 24, 478. en met dubbel. acc. κύσσει μιν κεφαλῆν, Od. 17, 39. (κύνω alleen in praes. en impf. Od. 4, 522. 17, 35.)

* Κύνθιος, ἴη, ἰον, Cynthisch, — ὄχθος = Κύνθος, h. Ap. 17.

* Κύνθος, ὄ, berg op het eiland Delos, geboorteplaats van Apollo en Artemis, h. Ap. 141. ook Κύνθου ὄρος, h. Ap. 26.

κυνουραιστής, ὄ (ἔατω), hondluis, ricinus, Od. 17, 300. †

Κύνος, ἦ, st. in Locris, op eene landtong van denzelfden naam, de haven van Opus, nu Cyno, II. 2, 531.

κύντερος, ἔρη, ερον, conj. en κύντατος, ἦ, ον, superl. van κύων, afgeleid: meer hondsche, doch altijd overdragt: onbeschaamder, vermeteler, II. 8, 483. Od. 7, 216. superl. κύντατον ἔρδειν, het vermetelste verrigten, II. 10, 503.

κυνώπις, ον, ὄ, en fem. κυνώπις, ἰδος, ἦ, hondsoogig, vd. onbeschaamd, schaamteloos, vermetel, voc. κυνώπια, van Agamemnon, II. 1, 159. van Helena, II. 3, 180. Od. 4, 145.

Κυπαρισσῆις, εντος, ἦ, st. in Triphylie in Elis, aan de grenzen van Messenië, volgens Strab. in het oude Macistia en in zijn' tijd een woest oord met naam ἦ Κυπαρισσία, II. 2, 593.

κυμαρισσίνος, ἴη, ἰον (κυμαρισσός), van cipressenhout, Od. 17, 340. †

κυπάρισσος, ἦ, cipres, cupressus semper virens, die in Griekenl. zeer hoog wordt, Od. 5, 64. †

Κυπάρισσος, ἦ, kleine st. in Phocis, op den Parnassus, niet verre van Delphi, of ook een cipressenbosch; volgens Steph. certijds Eranus, later Apollonias, II. 2, 519.

κύπειρον, τὸ, eene plant, die in weiden groeit, eene soort van gras, cyperus longus, Linn. II. 21, 351. misschien het welriekende zee gras; het wordt tot paardvoeder gebruikt, Od. 4, 603.

* κύπειρος, ὄ, waarschijnlijk. = κύπειρον, h. Merc. 107.

κύπελλον, τὸ (κύπτω), een ruim drinkgereedschap, beker, bokaal, dikwijls hetzelfde als δέπας, uit metaal vervaardigd; gewoonlijk χρυσία κύπελλα, II. Od. passim.

Κύπρις, ἰδος, ἦ, acc. Κύπριδα en Κύπριν (Κύπρος), II. 5, 458. bijv. n. van Aphro-

dite, dewijl zij op Cyprus het meest werd geëerd en volgens sommige fabels ook aldaar geboren was.

* Κυπρογενής, οὖς, ἦ, de op Cyprus geborene, bijv. n. van Aphrodite, h. 9, 1.

Κύπρος, ἦ, eil. der Middellandsche zee op de kust van Klein-Azië, tegenover Cilicië en Syrië, beroemd door de eerdienst van Aphrodite, door zijne vruchtbaarheid en rijke metaalmijnen, nu Cipro, II. 11, 21. Od. 4, 83. vd. Κύπρονδε, adv. naar Cyprus, II. 11, 21.

κύπτω, aor. I. ἐκύρα, zich buigen, zich voorover bukken, neigen, II. 4, 468. Od. 11, 585.

* κυρβατή μάζα, ἦ, eene soort van deeg, of pap, Ep. 15, 6. waar Suid. κυρκατή heeft, Herm. wil lezen: πυρκαϊή δ' αἰεὶ κατὰ καρδοπούου ἔρπει, μάζαν ἔμμεν, ignis mactram calefaciat, ut semper placenta suppetat.

κύρω, ἰον. ἔν ep. zelden κύρω, impf. κύρον v. ἐκυρε, II. 23, 821. aor. I. ἐκυρεσα (inf. aor. I. κυρήσαι, Ep. 6, 6.), praes. med. κύρωμαι = κυρέω. I) met dat. iets of iem. toevallig aantreffen, ontmoeten, op iets stooten, ἄρματι, II. 23, 821. κακῶ κύρεται, hij geraakte in ongeluk, II. 24, 530. 2) met gen. tot iets reiken, bereiken, μελάθρου, h. Cer. 189. verkrijgen, bereiken, Ep. 6, 6. (praes. κυρέω komt bij Hom. niet voor.)

κύρμα, ἄτος, τὸ, alles, wat men aantreft en vindt, vond, vangst, roof, buit, prodi, met ἔλωρ, II. 5, 488. Od. 3, 271.

κύρσας, z. κυρέω.

κυρτός, ἦ, ὄν, omgebogen, krom, gekruld, κύμα, II. 4, 426. ἄνω, * II. 2, 218.

κυρτώω (κυρτός), fut. ὄσω, krommen, ombuigen, κύμα οὐρεῖ ἴσον κυρτώδην, eene golf, rond als een berg, Od. 11, 244. †

κύστις, ἰος, ἦ (κύω), blaas, * II. 5, 67. 13, 652.

Κύτρωος, ἦ, st. in Paphlagonië, later haven van Amastris, nu Quitros, II. 2, 853. Strab. τὸ Κύτρωον.

κύφος, ἦ, ὄν (κύπτω), voorover gebogen, gebukt, γῆραι, Od. 2, 16. †

Κύφος, ἦ, st. in Perrhaebië (Thessalië), aan den voet eens bergs van denzelfden naam, II. 2, 748. anders ἦ Κύφος.

κύω, I) latere vorm v. κύω, w. m. z. stam. van κυρέω.

κύων, gen. κύνος, ὄ, ἦ, dat. κυοί, ep. κύνοσα. I) hond, teef, κύνας θηρευταί, jagthonden, τραπέζητες, huishonden. Het was de gewoonte der helden, om de honden

mede naar de volksvergadering te nemen, Od. 3, 11. 17, 62. 2) overdragt.: als woord van beschimping, om de schaamteloosheid of drieste vermetelheid te keanen te geven, zoo als van Athene, Here, Helena, Il. 6, 344. 21, 481. van de dienstmaagden van Ulysses, Od. 18, 338. Van mannen gebruikt, drukt het woedende drift en dolle dapperheid uit, van Hector: *κίων λυσσητης*, woedende hond, Il. 8, 299. doch ook beschaamde lafhartigheid, vooral in fem. *κακαὶ κύνες*, gij laffe honden, rekels (van de Trojanen), Il. 13, 623. 3) *κίων Λιδαιο*, de hond van Hades = Cerberus, Il. 8, 368. 4) *κίων Ωρίωνος*, de hond van Orion (het honds gesternte, *Σελως*), die met zijnen heer onder de sterren geplaatst was. Deze ster is in warme oorden een voorbode van heete koorts en ziekten, Il. 22, 29. 5) *zeehond*, Od. 12, 96.

κῶας, τὸ, pl. *κῶαα*, dat. *κῶεαν*, week, ruig, wollig vel, schapenvacht, vlies; men spreidde dergelijke vellen op den grond, op stoelen en bedden uit, om er op te zitten of te liggen, Od. passim. slechts eens in Il. 9, 661.

κῶδεια, ἡ (*κῶτα*), hoofd, kop; inzonderh. maankop, Il. 14, 499. † zie over deze plaats het woord φῆ.

κωκῦτος, ὁ (*κωκῦω*), het gehuil, jammer, weegeklag, * Il. 22, 409. 447.

Κωκῦτος, ὁ, eene rivier in de onderwereld, welke uit den Styx ontspringt, Od. 10, 514.

κωκῦω, aor. 1. *ἐκῶκῦσα*, jammeren, weeklagen, snikken, steeds van vrouwen, Il. 18, 37. 71. (in praes. en impf. ὦ, Od. 4, 259. 8, 527.)

κῶκληψ, ἦπος, ἡ (*κῶλον*), de knieboog, Il. 23, 726. †

κῶμα, τὸ (*κωμάω*), diepe, vaste slaap, Il. 14, 359. Od. 18, 201.

* *κῶμος*, ὁ, feestelijk gastmaal, h. Merc. 481.

* *κῶνωψ*, ὠπας, ὁ, ἡ, mug, Batr. 202. *Κῶπαι*, αἱ, oude st. op de noordkust van het Copaische meer in Boeotië, nu *Topolia*, Il. 2, 502.

κῶπη, ἡ (*ΚΑΠΩ*, *κῶπω*), greep, hecht, steel, om aan te vatten, vd. 1) het gevest van een zwaard, handvatset van eenen degen, Il. 1, 219. Od. 8, 403. 2) het handvatset, het hecht van eenen roerriem, Od. 9, 489. ook de riem zelf. 3) de greep, het hecht van eenen sleutel, Od. 21, 7.

κωπήεις, εἶσα, ἐν (*κῶπη*), voorzien met een gevest, hecht, steel, ξίφος, * Il. 15, 713. 16, 332.

κῶρυκος, ὁ, een lederen zak of bundel, waarin men levensmiddelen mede nam, Od. 5, 267. 9, 213.

* *Κῶρυκος*, ὁ, een steile berg in Ionië (Klein-Azië), die een voorgebergte vormt, volgens Steph. digt bij Erythrae, h. Ap. 39.

Κῶς, ep. *Κῶως*, gen. *Κῶ*, acc. *Κῶν*, Il. 2, 677. eiland in de Aegaeische zee, onder de Sporaden, tegenover de kust van Carië, met eene st. van gelijken naam; bewoond door de Meropes, Il. 2, 677. h. Ap. 42. nu *Stanco*, adv. *Κῶνδε*, naar Cos, Il. 14, 255.

κωφός, ἡ, ὄν (*κῶπω*), 1) afgeknot, stomp, krachteloos, βέλος, Il. 11, 390. inzonderh. stomp van zinnen, doof, h. Merc. 92. 2) overdragt.: ongevoelig, stomp, stom, stil, *κῶμα κωφόν*, de stille golf, als voortteeken van eenen naderenden storm, Il. 14, 16. *κωφή γαῖη*, de gevoellooze grond, Il. 24, 54.

Λ.

Λ, de elfde letter van het Gr. alphabet; vd. het teeken van het elfde gezang.

λῶας, zamengetr. *λῶς*, ὁ, gen. *λῶος*, dat. *λῶι*, acc. *λῶαν*, dat. pl. *λῶεσσι*, 1) steen, steenbrok, welke de strijders op elkander werpen, Il. 3, 12. 4, 521. 2) rots, klip, Od. 13, 163.

Λῶας, zamengetrokk. *λῶς*, ὁ, acc. *λῶαν*, oude st. in Laconië, 10 stadien van zee; zij werd door de Dioscuren verwoest en deze verkregen van daar den bijnaam *λαπέρσαι*, Il. 2, 585. (*λῶς*, nom. bij Scyl. en Pausan. Volgens Eustath. en Steph. zeide men in nom. ἡ *λῶ* en ὁ *λῶς*, in nom.)

λαβρογόρος, -ου, ὁ (*ἀγορεύω*), driest, stoutweg sprekend, babbelend, Il. 23, 479. †

λαβρόμοι (*λαβρος*), dep. med. driest, stoutweg spreken, voorbarig babbelen, * Il. 23, 474. 478.

λάβρος, ον, superl. *λαβρότατος*, heftig, hevig, onstuimig, wegrukkend, van den wind, Il. 2, 148. Od. 15, 293. van rivieren, Il. 15, 625. 21, 271. en *λαβρότατον*

χέει ὕδωρ Ζεύς, II. 16, 385. (de afleiding is onzeker; de Grammat. leiden het af van λα en βορά, vraatsuchtig, doch onwaarschijnlijk, misschien van ΛΛΩ = λαμβάνω.)

λαγχάνω, aor. 2. ἔλαχον, conj. λάχω, ep. λείλαχω, II. 7, 350. perf. λέλοχα, ep. v. εἰληχα. 1) door het lot verkrijgen, bekomen, door het noodlot of door den wil der Goden bekomen, dewijl men, om dit te onderzoeken, tot het lot zijne toevlugt nam; in het algem. verkrijgen, ontvangen, bekomen, a) met acc. γέρας, II. 4, 49. οὐρανόν, II. 15, 192. πολλά, Od. 14, 233. h. Merc. 428. ook κλήρω λάχειν, II. 23, 862. met eenen daarop volgenden infin. II. 23, 356. vergel. 15, 191. vd. absol. ὅστε λάχσων, wien het lot treft, II. 7, 171. Od. 9, 334. in het perf. bezitten, in de magt hebben, τιμὴν, Od. 11, 304. b) met gen. aan eene zaak deel hebben, van iets een gedeelte verkrijgen, δάμων, II. 24, 76. περιέων, Od. 5, 311. 2) aandeel geven, iem. aan iets aandeel geven, τινά τινος; doch de conjunct. aor. met de reduplic. heeft dese beteekenis alleen in de II. θανάοντα πυρός, de dooden de eer der verbranding geven, II. 7, 80. 23, 76. 3) intransit. door het lot ten deel vallen, door het lot toevallen, ἐς ἐκάστην ἔννεα λάχχανον αἰγες, aan ieder schip vielen, door het lot, negen geiten ten deel, Od. 9, 160.

* λάγων, ὄνος, ἦ en ὄ, eigenl. de holte, vd. de weeke zijde, tusschen de heup en de ribben, Batr. 225.

λάγως, ὄ, ion. en ep. v. λαγώς, de haas; zijn geschreeuw is in den tijd van paren, een dof steunen; in angst echter als het schreijen van eenen zuigeling, II. 10, 361. Od. 17, 295.

Λαέρκης, ους, ὄ, 1) z. van Aemon, vader van Alcimedon, een aanzienlijk Myrmidoniër, II. 16, 197. 17, 367. 2) een kunstenaar te Pylos, Od. 3, 425.

Λαέρτης, ου, ὄ, 1) z. van Archasias, vader van Ulysses, koning van Ithaca; hij verwoestte in zijne jeugd Neriton, Od. 24, 376. leefde in zijnen ouderdom op het land, Od. 11, 186. enz. 24, 219. en strijdt nog met zijnen zoon tegen de ontvreeden burgers van Ithaca, Od. 24, 497.

Λαιρτιάδης, ου, ὄ, z. van Laërtes = Ulysses, II. Od. pass.

λάζομαι, dep. alleen praes. en impf. ion. en ep. v. λαμβάνω, nemen, grijpen,

vatten, met acc. ἦντα χεροί, II. 5, 365. γαῖαν ὀδάξ, den grond met de tanden grijpen, d. i. in het zand bijten, omkomen, II. 2, 418. overdragt.: μύθων πάλιν, het woord terugnemen, antwoorden, II. 4, 357. Od. 13, 254.

* λάζυμαι, nevent. van λάζομαι, h. Merc. 316.

λαθικηδής, ἐς (κηδος), wat de zorgen doet vergeten, prijnstillend, μαζός, II. 22, 83. †

λάθη, ion. en ep. v. λάθηα (λανθάνω), adverb. heimelijk, onbemerkt, met gen. λάθη τινός, zonder iemands weten, in het geheim, II. 5, 269. 24, 72. (λάθη, h. Cer. 241.)

λαίγξ, ἴγγο, ἦ, demin. van λάα, steentje, steen, * Od. 5, 433. 6, 95.

λαίλαψ, ἄπος, ἦ, storm, met wervelingen, regen en duisternis, orkaan, II. 4, 278. Hom. vergelijkt daarmede zijne helden, II. 11, 747. 12, 375. inzonderh. storm op zee, Od. 9, 68. 12, 314.

λαίμος, ὄ (λάω), keel, gorgel, slokdarm, II. 13, 388. Od. 22, 15.

λαῖνος, ἐη, εον, alleen II. 22, 154. anders λαῖνος, ον (λάα), van steen, steenen, — οὐδος, II. 9, 404. λαῖνος χιτῶν, II. 3, 57. vergel. ἔννυμι; πάντη περὶ τείχος ὠρώρει θεοσιδαῖς πῦρ λαῖνον, rondom verhief zich een verschrikkelijk vuur om den steenen muur, II. 12, 177. Anderen brengen λαῖνον in verband met πῦρ; verscheidene Grammat. hielden dit vers voor onecht.

λαισίηον, τὸ (waarschijnl. van λάουος), eene soort van schild, waarschijnl. van leder en lichter dan ἀσπίς, vd. περιόεις, * II. 5, 453. 12, 426. vergel. Herod. 7, 91.

λαῖψμα, ἄτος, τὸ (λαίπος), de diepte, afgrond, altijd met ἄλος of θαλάσσης, de afgrond der zee, II. 19, 267. Od. 4, 504. in het algem. zeegolf, Od. passim.

λαῖφος, εος, τὸ, 1) gescheurd kleed, gering gewaad, * Od. 13, 399. 2) zeil, h. Ap. 406. (verw. met λάπος.)

λαίψηρός, ἦ, ὄν, snel, gezwind, rap, vlug, inzonderh. γούνατα, II. 10, 358. (= αἰψηρός, even als εἶβω en λείβω.)

λαίπε, z. λάσπω.

Λαιστρυγόνιος, ἱη, ων, Laestrygonisch, Od. 10, 82. In de uitgave van Wolf staat Λαιστρυγονίη als nom. prop. en τηλέπυλος als adject. Reeds de Ouden waren het oneens, omtrent den naam der stad; het beste is, om Τηλέπυλος als nom.

prop. te nemen, zoo als het ook staat, Od. 23, 318.

Λαιστρυγών, οτος, ό, pl. Λαιστρυγόνες, of, de Laestrygonen, een oude woeste volkstam, die van de vesteelt leefde. De Ouden (Thuc. 6, 2.) plaatsen hen op de westkust van Sicilië; sommigen echter ook bij Formiae in Beneden-Italië, Od. 10, 106. 119.

Λακεδαιμών, ονος, ή, Lacedaemon. 1) eigenl. de naam des lands, later Laco-nië, hetwelk in de heldeneeuw slechts bij vlekken en streken bewoond was. Dewijl het door de gebergten Taygetus en Parthenius genoegzaam ingesloten, in een diep dal bestond, wordt het κολλη, het holle en κητώσσα vol kloven en hol-len genoemd, Il. 2, 581. en wegens de vruchtbaarheid ερατεινή, het bevallige, Il. 3, 239. 2) hoofdplaats van Lacedaemon = Σπάρτη, Od. 4, 1. waar het echter ook het landschap kan zijn, als bevattende alle de verschillende vlekken. Ook is dit meer waarschijnlijk uit het bijgevoegde adject. κητώσσα, hetgeen bij eene st. kwalijk zoude passen.

*λακτώω (λάξ), met de hiel slaan, in het algem. slaan, stooten, ποδι γαίαν, Od. 18, 99. trappelen, * Od. 22, 88. Batr. 90.*

* *Λακωνίς, ιδος, ή, adject. Laconisch, γαία, h. Ap. 410.*

λαμβάνω, aor. 2. έλαβον, ep. έλλαβον, λάβον, aor. 2 med. έλαβόμεν, ep. έλλαβόμεν, infin. λελαβέσθαι, alleen in aor. 1) nemen, vatten, grijpen, met acc. τινά χειρὶ of χειρῶν en εν χειρασσι, Il. 5, 853. 8, 116. Het deel, waarbij men iem. grijpt, staat in gen. τινά ποδῶν, bij de voeten, Il. 18, 155. γούνων, bij de knieën, Od. 6, 142. De gen. dikwijls alleen: εανού ποδῶν, γενελου, overdragt. van uit- en inwendige toestanden: τὸν γυῖα λάβη κάματος, afmatting beving zijne ledematen, Il. 4, 230. even zoo φόβος, πένθος, met dubbel. acc. Il. 13, 470. 16, 548. 2) nemen, op, weg, aannemen, τι εκ πεδλου, Il. 17, 621. inzonderk. in kwaden zin: τινά, iem. gevangen nemen. Il. 5, 273. 11, 126. buit maken, ἔκτους, Il. 10, 545. ἀπίδα, Od. 9, 41. in eenen goeden zin: verwerven, κλέος, Od. 1, 298. 3) ontvangen, opnemen, Od. 7, 255. zelden. Het part. λαβών staat dikwijls schijnbaar overtollig, λαβὼν κίσε χείρα, hij kuste hem de hand, eigenl. nadat hij dezelve gegrepen had, Od. 24, 398. II) Med. voor zich iets wegnemen,

grijpen, met gen. σχεδῆς, Od. 5, 325. met acc. Od. 4, 388.

Λάμος, ό, koning der Laestrygoniërs, stichter der st. Telepylius, volgens de uitleggers, z. van Poseidon; sommigen namen ook Λάμος voor den naam der stad, Od. 10, 81.

λαμπεύω, poët. = λάμπω, schitteren, schijnen, alleen in part. praes. λαμπυτούντι πυρὶ, Il. 1, 104, Od. 4, 662.

Λαμπευίδης, ου, ό, ep. v. Λαμπίδης, z. van Lampus = Dolops, Il. 15, 526.

Λαμπετή, ή, d. van Helius en Neaera, welke met hare zusters de kudden van haren vader op het eil. Thrinacia weidde, Od. 12, 132. 375.

Λάμπος, ό, 1) z. van Laomedon te Troje, vader van Dolops, een der oudsten, Il. 15, 526. 20, 237. 2) een paard van Hector, Il. 8, 185. 3) een paard van Eos, Od. 23, 246.

λαμπρός, ή, όν, superl. λαμπρότατος, η, ον (λάμπω), lichtend, schitterend, stralend, van hemelligchamen, Il. Od. pass. van koper, Il. 13, 132. Het neutr. sg. als adverb. Il. 5, 6.

*λαμπτήρ, ήρος, ό (λάμπω), kandelaar, een huisgereedschap, waarin men droog hout legde en in brand stak, om licht te geven, * Od. 18, 307. 343. 19, 63.*

λάμπω en λάμπομαι, fut. λάμψω. 1) schijnen, glinsteren, stralen, schitteren, eigenl. van vuur, doch meest van koper, van de oogen: οφθαλμῶ οί πυρὶ λάμπετον, zijne oogen schitterden van vuur, Il. 13, 474, (het act. alleen van zaken) 2) Med. in Il. en Od. alleen in part. van personen en zaken; van Hector: λαμπόμενος πυρὶ, τεύχεσι, Il. 15, 623. 20, 46. ook echter λαμπομένη κόρυς δαΐς, Od. 19, 48. λάμπετο φλόξ, h. Merc. 113.

λανθάνω, ep. en ion. meermalen λήθω, ληθάνω, fut. λήσω, aor. 2. έλάθον, ep. λάθον, conj. ep. λελάθω, med. λανθάνομαι, alleen impf. dikwijls ep. en ion. λήθομαι, aor. 2. έλαθόμεν, perf. 2. έλασμαι, λανθάνω, in impf. 3 malen, Il. 721. Od. 8, 93. 532. en impf. med. eens, Od. 12, 227. 1) act. 1) verborgen zijn, verborgen en onbemerkt blijven, τινά, voor iem. οὐ λήθε Διός νόον, Il. 15, 461. Dikwijls staat er bij a) een part. οὐ σε λήθω κινήμενος, ik blijf niet voor u verborgen, als ik mij beweeg, d. i. ik beweeg mij niet, zonder dat gij het bemerkt, Il. 10, 279. Od. 8, 93. b) met οτι: οὐ με λήθεις, οτι θεῶν τις σ' ήγε, het is mij niet onbekend,

dat een God u geleidde, II. 24, 563. c) dikwijls staat het part. aor. als adverb. *ἄλτο λαθῶν*, hij sprong heimelijk af, II. 12, 390. 2) transit. *iem. iets doen vergeten*, alleen in conjunct. aor. 2. met redupl. *τινά τινός*, II. 15, 60. II) Med. 1) *vergeten*, met gen. *ἀλκῆς χάρις*, II. pass. 2) *verwaarloozen, nalaten*, II. 9, 537.

λάξ, adverb. *met de hiel stootend, schoppend, met den voet slaande*, ook *λάξ ποδῖ*, II. 10, 158. Od. 15, 45.

Λαύγονος, ὁ, 1) z. van Onetor, een Trojaan, door Meriones gedood, II. 16, 604. 2) z. van Bias, een Trojaan, II. 20, 460.

Λαοδάμας, αντος, ὁ, 1) z. van Antenor, een Trojaan, door Ajax gedood, II. 15, 516. 2) z. van koning Alcinous op Scheria, een uitstekend vuistvechter, Od. 8, 130. enz.

Λαοδάμεια, ἡ, d. van Bellerophon, welke bij Zeus Sarpedon baarde; zij werd door Artemis in toorn gedood, II. 6, 197. 205.

Λαοδίχη, ἡ, 1) d. van Priamus, echtgenoot van Helicaon, II. 6, 252. 2) d. van Agamemnon, II. 145. wegens hare schoonheid door de Tragicci Electra genoemd.

Λαοδόκος of *Λαοδόκος, ὁ*, 1) z. van Antenor, een Trojaan, II. 4, 87. 2) een Griek, vriend van Antilochus, den zoon van Nestor, II. 17, 699.

Λαοθήη, ἡ, d. van Altes, koning der Lelegiërs, moeder van Lycaon, II. 21, 85. 22, 48.

Λαομεδοντιάδης, ον, ὁ, z. van Laomedon = Priamus, II. 3, 250. = Lampus, II. 15, 527.

Λαομέδων, οντος, ὁ, z. van Ilus, vader van Tithonus, Priamus, Lampus, enz. II. 20, 237. koning van Troje, beroemd door zijne voortreffelijke paarden, II. 5, 269. Poseidon en Apollo dienden hem, op bevel van Zeus, een jaar lang voor loon: de eene bouwde de huizen van Troje, de andere weidde deszelfs kudden. Toen zij om hun loon vroegen, weigerde Laomedon het en wilde hen zelfs als slaven verkoopen, II. 21, 441. cf. II. 7, 453. Vertoord verlieten zij hem; Poseidon zond een verslindend zeemonster en Apollo eene pest. Volgens het orakel konde de toorn der Goden slechts bevredigd worden, door het prijs geven zijner dochter Hesione aan het zeegedrogt. Dit gebeurde; doch

Hercules redde het meisje nog tijdig en doodde het monster. Laomedon weigerde nu ook aan Hercules het bedongen loon; de vergramde held veroverde daarop Troje en bragt den onregtvaardigen vorst om het leven, II. 5, 638. 20, 145. z. *Ἡρακλῆς*.

λαός, ὁ, het volk, de volksmenigte, volkshoop, 1) pl. *krijgsbenden, heerleger*, somtijds ook alleen het *voetvolk*, in tegenstell. der *ἵπποι*, II. 7, 342. 9, 708. of als *leger te land*, in tegenstell. der *vloot*, II. 9, 424. 2) in de Od. dikwijls *λαοί*, zelden *λαός*, *lieden*, *λαοὶ ἀγεοῦσθαι*, *landlieden*, II. 11, 676. *λαοὶ ἔταροι*. II. 13, 710.

λαοσφόρος, ον (σεῦω), ep. *het volk opruijend, ten strijde opwekkend, aanhittend*, bijv. n. van Ares en Eris, II. 17, 398. 20, 48. ook van Athene, II. 13, 128. en van den held Amphiaräus, Od. 15, 244.

λαοφόρος, ον (φέρω), *het volk dragend, voerend*, ὁδός, de groote weg naderhand alleen *ἡ λεωφόρος*, de openbare weg, II. 15, 682. †

λαπᾶρη, ἡ, *de weeke zijde onder de ribben*, II. 6, 64. enz.

Λαπίθαι, οἱ, de Lapithen, een oude, krijgsvruchtige volkstam, op den Olympus en Pelion in Thessalië, bekend door den strijd met de Centauren, op de bruiloft van Pirithöus, II. 1, 266. 12, 128. Od. 21, 297.

λάπτω, fut. *λάψω*, poët. *opslurpen, oplekken*, eigenl. met eene holle tong drinken, zoo als honden en katten; van wolven, — *γλώσσησιν ὕδαρ*, II. 16, 161. †

Λάρισα, ἡ (*burg*, Pelasgisch woord), st. der Pelasgers in Aeolis bij Cyme (Klein-Azië), later *Phriconis* geheeten, II. 2, 841. 17, 301.

λάραξ, ἄκος, ἡ, *kist, kast*, in het algem. vat, om iets in te bewaren, II. 18, 413. *aschkruik*, waarin het gebeente van Hector gelegd werd, * II. 24, 795.

λάρος, ὁ, een roofvogel op zee, *meewouw, larus*, Linn. Od. 5, 51.

λάρος, ἡ, ὄν, superl. irregul. *λαρώτατος*, Od. 2, 350. *aangenaam, zoet van smaak, verkwikkend*, *δειπνον, δόρπον, οἶνος; λαρόν οἱ αἰμ' ἀνθρώπου*, aangenaam is haar (de mug) het menschenbloed, II. 17, 572. (*λάω, capio*, vd. *acceptus*; of van *λάω, wenschen*.)

* *λασιώχην, ενος, ὁ (αὐχίν)*, *ruig, harig van nek*, bijv. n. des stiers, h. Merc.

224. (waar echter ook *Κενταύρου* voor *κενταύρου* gelezen wordt.) van den beer, h. 6, 46.

λύσιος, ἴη, ἰων, digtbehaard, ruig, haarig, van menschen: *λάσια στήθεα, λάσιον κήρ*, de ruigharige borst, het ruige hart, als teeken van mannelijke, sterke lichaamskracht, II. 1, 189. 2, 81. wollig, *δῆς*, II. 24, 125. Od. 9, 433.

λάσκω. (*λακῶ, ληκῶ*), poët. aor. 2. *ἐλάκων*, ep. *λάκων*, perf. *λέληκα*, part. *λεληκώς*, fem. *λελάκωια*, aor. 2. med. *λελάκοντο*, h. Merc. 145. 1) geluid geven, kraken, klinken, barsten, van harde lichamen, die gestooten of getroffen worden; van koper, II. 14, 25. 20, 277. *λάξε ὄστεα*, de beenderen kraakten, II. 13, 616. 2) schreeuwen, blaffen, van het geschreeuens eens haviks, II. 22, 141. van het hondgeblaf der Scylla, Od. 12, 85. van het blaffen der honden, h. Merc. 145.

λαυκῶνῆ, ἡ (*λάω, λάβω*) keel, strot, * II. 22, 325. 24, 642.

λαύρη, ἡ, straat, steeg, pad, tusschen huizen, * Od. 22, 128. 137. (*λάω, λάβω*.)

λαφύσσω (*λάπτω*), gretig verzwelgen, verständen, opsturpen, — *αἶμα καὶ ἔγκατα*, van eenen leeuw, * II. 11, 176. 18, 583.

λάχε, z. *λαγχάνω*.

λαχρία, ἡ, Od. 9, 116. 10, 509. als bij v. n. van *νήσος, ἀκτῆ*, Eustath. Apoll. Etym. Magn. verklaren het door *εὐγείος ἢ εὐσκαφος* en leiden het af van *λαχάειν*, met eenen grond, geschikt om omgespit te worden, doch jauster is de lezing van Zenodotus: *νήσος ἔπειτ' ἐλόχεια* en *ἀκτῆ τ' ἐλάχεια*, klein eiland, kleine oever, z. *ἐλαχός*.

λάχνη, ἡ, wol, wollig haar, van het hoofdhaar en van den baard van mannen, II. 2, 219. Od. 11, 320. van eenen mantel, II. 10, 134.

λαχνηίς, εσσα, εν (*λάχνη*), wollig, haarig, ruig, *στήθεα*, II. passim. *λαχνηῆν δέρμα σός*, de borstelige huid. II. 9, 548.

— *δροφος*, het ruige riet, II. 24, 451.

λάχος, ὁ = *λαχνη*, wol, Od. 9, 445. † *λάω*, oud ep. woord, dat slechts op drie plaatsen gevonden wordt; volgens de beste uitleggers beteekent het: zien, aanschouwen, aanstaren, *κῶων ἔχε ἔλλον, ἀσπάρωντα λάων*, een hond hield een jong hert vast, hetzelfde, terwijl het stuipreikt, aansienende, Od. 19, 229. en 230. *ὁ μὲν λάε νεβρόν ἀπάγχων*, hij zag het jonge hert aan, hetzelfde worgende. Duidelijker is nog *αἰετὸς ὄξυ λάων*,

h. Merc. 350. Het is het stamwoord van *γλαύσω* en van het afgeleide *ἀλαός, blind*. Sommigen verklaren het door *grijpen* van den wortel *ΛΑΣ* = *λαμβάνω*.

λέβης, ητος, ὁ (*λεβω*), eigenl. vat om te gieten, bekken, ketel, 1) gereedschap om te koken, *ketel, pot*, van koper, dikwijls bij *τρίπους* gevoegd en misschien kleiner dan de drievoet, II. 9, 123. 23, 277. 2) waschbekken, in hetwelk voor den maaltijd het waschwater (*χρόνυψ*) in eene gouden kan den gastvriend aangeboden werd. Dikwijls was de *λέβης* van zilver en kunstig bewerkt, Od. 1, 137. 3, 440. ook tot voetwasching, Od. 19, 386.

λέγω, fut. *λέξω*, aor. 1. *ἔλεξα*, fut. med. *λέξομαι*, aor. 1. med. *ἐλέξαμην*, ep. syncop. aor. *ἐλέγμην*, imper. *λέξο* en *λέξο*, aor. pass. *ἐλέχθην*. I) act. ep. 1) nederleggen, te bed brengen, *τινά*, alleen in aor. 1. act. II. 24, 635. overdragt.: beuredigen, doen bedaren, — *Διὸς νόον*, II. 14, 252.

2) afzonderlijke dingen bijeen leggen, verzamelen, oprapen, *ὄστεα*, II. 23, 239. *αιμασιῶς*, Od. 18, 359. 3) uit afzonderlijke dingen eene rij maken, aan een rijgen,

d. i. tellen, *ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεον*, hij telde ons het eerst onder de zeekalveren mede, Od. 4, 452. vd. pass. *ἐλέχθην μετὰ τοῖσιν*, ik werd onder hen geteld, ik behoorde ook tot hun getal, II. 3, 187.

4) volgens de rij af zeggen, d. i. verhalen, spreken, *τι*, dikwijls, inzonderh. Od. — *τι τιν*, alleen in *ὄνειδα τιν*, iem. scheldwoorden toevoegen, II. 2, 223. II) Med.

1) zich nederleggen, neder slaan, *leggen, liggen*, behalve aor. 1. med. ook de syncop. vorm aor. 2. en imper. *λέξο, λέξο*, a) *zich te slapen leggen*, II. 14, 350. *λέξασθαι ὑπνω*, II. 4, 131. δ) *zich legeren*, *περὶ ἄστυ ἐς λόχον*, II. 9, 62. 13, 277. Od. 4, 413. 453. 2) voor zich oprapen, verzamelen, *ἐξάλα*, II. 8, 507. 547. vd. voor *zich uitkiezen*, *Τρώας*, II. 2, 125.

ἄνδρας, Od. 24, 108. 3) *zich daar bij leggen, voegen, tellen*, *ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην*, ik telde mij, als de vijfde onder hen, Od. 9, 335. *λέκτο ἀριθμὸν*, hij telde het getal nog eens voor zich over, Od. 4, 451. 4) *onder elkander spreken*, *τι*, over iets: *μηκέτι νῦν ταῦτα λεγόμεθα*, laat ons daarover niet meer spreken, II. 2, 435. 13, 275. 292. Od. 3, 240. (de wortel *ΛΕΞΩ*. voor de betekenis *leggen*, vd. *λέχος, λόχος*, voor de overige de wortel *λέγω*.)

λεϊαίνω, ep. v. λεϊάω (λεϊός), fut. λεϊανέω, aor. 1. ἐλεϊάνα, *glad maken, polijsten, πέρα*, Il. 4, 111. κέλουθον, den weg effen en gelijk maken, Il. 15, 261. χορόν, Od. 8, 260.

λείβω (verwant εἶβω), aor. 1. ἔλευρα, *gieten, uitgieten, vergieten, plengen, δάμνα*; inzonderh. wijn ter eere der Godheid plengen, οἶνόν τινα, Il. 10, 579. absol. Il. 24, 285.

λεϊμών, ᾠρος, ὁ (λεῖβω), *elk waterrijk oord, beemde, weide*, Il. 2, 461. Od. pass.

λεϊμωνόθεν, adverb. *uit de weide*, Il. 24, 451. †

λεϊός, η, ον, *glad, gepolijst*, van den stam des populiers, Il. 4, 484. *vlak, effen*, van landstreken: πεδον, ὁδός, en met gen. χάρος λεϊός πετράων, eene plaats van steenen en rotsen vrij, zonder steenen, Od. 5, 443. ποιῶν λεϊα τέλχεα, de muren effen, gelijk met den grond maken, d. i. vernietigen, Il. 12, 30. †

λεϊούσι, z. λέων.

λείπω, fut. λείπω, aor. 2. ἔλιπον, perf. ἔλειπον, aor. med. ἐλιπόμην, perf. pass. ἔλειμμα, aor. 1. pass. ἐλείθη, h. Merc. 195. aor. 2. pass. ἐλίθη, Il. 16, 507. fut. pass. ἐλείτομαι, Il. 24, 742. 1) act. a) *laten, achterlaten, verlaten, nalaten, overlaten*, met acc. van personen, zaken en plaatsen, θάλαμον, Ἑλλάδα, Il. passim. λέπειν φῶς ἡέλιου, het zonnelicht verlaten, d. i. sterven, Il. 18, 11. daarentegen: τὸν ἄνε θυμὸς, ψυχῆ: ψυχῆ ἔλειπε; versta δούρα, Od. 14, 134. Zoo vulle men ook vs. 213 in: πάντα ἔλειπε, naml. ἐμὲ, alles heeft mij verlaten. Semmige Gramm. namen hier ἔλειπε, intransit. doch strijdig met het spraakgebruik van Hom. ook: τί τινα, aan iem. iets nalaten, Il. 2, 106. 722. b) *verlaten, in den steek laten*, bij gevaren, Il. 16, 368. ἔλειπον ἰὸν ἀνακτα, de pijlen verlieten den koning, d. i. de voorraad van pijlen was verbruikt, Od. 22, 119. II) Med. en pass. 1) *achtergelaten worden, achterblijven*, van personen en zaken, Il. 2, 700. 10, 256. vd. *overblijven, in het leven blijven*, Il. 5, 154. Od. 4, 495. 2) *achterblijven, in den loop, ἀπὸ τινός*, verre achter iem. blijven, Il. 9, 537. 445. vooral in den wedloop en den wedstrijd met wagens, Il. 23, 407. met gen. des pers. achter iem. blijven (δοῦρός ἔρω), eenen speerworp ver), Il. 23, 523. 529. vd. λελεμμένος ὀλῶν, teruggebleven achter de

schapen, Od. 9, 448. ἐπ' ἄλλον, h. Ven. 76. Il. 16, 507. ἐπὶ λῆτον ἄρματ' ἀνάκτων, staat λῆτον v. ἐλίθησαν, Schol. ἐλείθησαν; de Myrmidonen hielden de snuivende paarden tegen, die op de vlugt wilden gaan, nadat de wagens door de menners verlaten waren. Zenodot. las λῆτον, nadat zij de wagens verlaten hadden.

λείριός, εσσα, εν (λείριον), *lelieachtig, leliekleurig*, slechts overdragt.: — χρώς, de leliewitte, d. i. de teedere huid, Il. 13, 830. ὄψ, de zachte, zoetvloeiende stem van den krekkel, Il. 3, 152.

* λείριον, τό, de *lelie*, inzonderh. de witte, h. Cer. 428.

λείστός, η, ὄν (λείστομα), ion. en poët. v. λήστός, *wat buit gemaakt kan worden, neembaar*, Il. 9, 408. †

* Λειχήνωρ, ορος, ὁ (ἀνήρ), *likmaa*, muizennaam. Batr. 205.

* Λειχομήλη, ἡ (μύλη), *molenlikteter*, die het meel in den molen oplikt, muizennaam, Batr. 29.

* Λειχοπίνιαξ, ἄκος, ὁ (πίνιαξ), *dordaflikker*, muizennaam, Batr. 233.

Λειώδης, ου, ὁ, z. van Oenops, waarzegger en vrijer van Penelope; schoon hij de misdrijven der overigen afkeurde en zich tegen hen altijd verzet had, werd hij toch door Ulysses gedood, Od. 21, 144. 22, 310.

Λειωκότος, ὁ, 1) z. van Arisbas, een Griek, door Aeneas gedood, Il. 17, 344.

2) z. van Euenor, vrijer van Penelope, Od. 2, 242. 22, 294.

λέκτο, z. λέγω.

Λεκτόν, τό, beter Λεκτόν, een voorbergte der kust van Troje, aan den voet van den Ida, tegenover Lesbos, nu *Kaap Baba*, Il. 14, 283. h. Ap. 217. staat het verkeerdelijk, waarom men Λεῖκος of Λίγχο; lezen wil.

λέκτρον, τό (λέγω), *legerstede, bed*, meest in vi. Il. Od. passim.: λέκτρονδε, adverb. naar bed, ἔνα, Od. 8, 292.

λελάβασθαι, λελάβησι, z. λαμβάνω.

λελάθη, λελάθοντο, z. λανθάνω.

λελάκοντο, λελακῶσι, z. λάσκω.

λέλασμαι, z. λανθάνω.

λελάχητε, λελάχωσι, z. λαγχάνω.

Λέλεγες, οἱ, de Lelegiers, een oude volkstam op de zuidkust van Troas, in de streek van Pedasus en Lyrnessus, tegenover Lesbos. Na de verwoesting van Troje verhuisden zij naar Carië. Men houdt hen met de Cureten voor afgestamd uit Illyrië en oorspronkelijke

bewoners van Acarnanië, Aetolië enz. Waarschijnlijk waren zij een stam der Pelasgen, die vroeger in Griekenland gewoond hadden.

Ἀεληκῶς, z. λέσκω.

Ἀελημῖται, oud ep. perf. pass. met be- teek. van het praes. streven, trachten, spoeden, alleen in part. Ἀελημένος, als adject. gebruikt *begeerig, driftig, ver- langend, strevend, onstuimig*, II. 12, 106. met ἄφρα, II. 5, 690. (van Ἀελομαι v. Ἀελομαι.)

Ἀελογγα, z. λαγγάνω.

Ἀεξο en Ἀεξο, z. ἔγω.

Ἀεοντεὺς, ἦος, ὄ, z. van Coronus, een Lapithe, voorheen vrijer van Helena; hij zeilde met 40 schepen naar Troje, als bevelhebber der Thessaliërs van Ar- gissa en Oloösson. II. 2, 745. 23, 841.

Ἀεπιδόν, τὸ, de riem of het touw aan het juk; gewoonlijk pl. volgens Apoll. de lederen riemen, waarmede het juk onder den hals der trekdieren vast- gemaakt en met den band om het lijf verbonden was; doch bij Hom. de rie- men, waarmede het juk aan het voor- ste gedeelte van den disselboom was gebonden. Deze riemen dienden mis- schien ook om de paarden te besturen, II. 5, 730. 19, 893.

Ἀεπυῖλος, ἔη, εὐν (λεπτός), poët. *dun, zwak, teeder*; φωνή, II. 18, 571. †

Ἀεπτός, ἦ, ὄν (λέπω, eigenl. afgeschild), 1) *dun, teeder, fijn*, meest van weefsels, II. 18, 595. Od. 2, 95. van koper, II. 20, 275. van gersten-aren: *fjngestampt, ge- treden*, II. 20, 497. — εἰσάμμη, eene smalle invaart, Od. 6, 264. 2) *klein, ge- ring*, zwak, μήτις, II. 10, 226.

* Ἀεπουργής, ἐς (ἔργον), *fijnbewerkt*, h. 31, 14.

* Ἀεπύρον, τὸ (ἄπος), *schil, schaal, bast*, — καρύω, Batr. 131.

Ἀεπω, aor. ἔλεσα, *afschillen, afstrij- ken*, φύλλα, II. 1, 236. †

Ἀεσβος, ἦ, eil. der Aegaeische zee, te- genover de golf van Adramyttium, toen nog met eene st. van denzelfden naam, een der schoonste en meest beroemde der Sporades, nu *Metelino*, II. 24, 544. Od. 3, 169. vd. 1) adverb. Ἀεσβόθεν, uit Lesbos, II. 9, 604. 2) *Αεσβίς, ἴδος, ἦ*, substant. de Lesbische vrouw, II. 9, 129.

Ἀεσχη, ἦ (ἔγω), het spreken, vd. *plaats* waar men bijeen kwam, om te spreken en te keuvelen, vergaderplaats voor men-

schen, zonder bezigheden of afkeerig van arbeid, *openbare plaats van bijeen- komst*, Od. 18, 329. †

Ἀευγῶλος, ἔη, εὐν (van λυγρός gelijk πικῶλος; van πικρός), *ongelukkig, ellen- dig, jammerlijk*, 1) van personen: πτωχός, Od. 16, 273. λευγαλέοι ἐσόμεθα, wij zullen ongelukkig, d. i. zwak zijn, Od. 2, 61. 2) van zaken: *ellendig, rampzalig, droe- vig*, — θάνατος, een rampzalige dood, in tegenoverstell. van eenen natuurlijken, II. 21, 281. Od. 5, 312. πόλεμος, II. 13, 97. ἔπεα, onheilspellende woorden, II. 20, 109. φρένες, boosaardig gemoed, II. 9, 119. (Volgens den Schol. act. *onheilaanbren- gend*.)

Ἀευγῶλεως, adv. *treuriglijk, jammer- lijk*, II. 13, 723. †

Ἀευκαίνω (λευκός), *wit maken, ὕδωρ ἐλάττω*, het water door de rociëriemen wit doen schuimen, Od. 12, 172. †

Ἀευκός, ἄδος, ἦ, πέτρα, de rots van Leucas, of *witte rots*, is eigenl. eene rots op de kust van Epirus, waar de Ouden den ingang naar de onderwereld plaatsten, ook = Ἀευκαδία, nu *Santa Maura*, Od. 24, 11. is de rots verder naar het westen, digt bij den Oceaan, maar toch nog op de oostkust van denzelfden.

Ἀεύκασις, ἴδος, ὄ, ἦ (ἄσις), *met een wit schild*, bijv. n. van Deïphobus, II. 22, 294. †

* Ἀευκίπη, ἦ, z. van Oceanus en Te- thys, h. Cer. 418.

* Ἀεύκιππος, ὄ, 1) z. van Perieres, broeder van Aphareus. 2) z. van Oeno- maus in Elis, minnaar van Daphne, h. Ap. 212.

Ἀευκοθέη, ἦ, d. i. *witte Godin*, naam van Ino, nadat zij onder de zeegodin- nen was opgenomen. Zij was de d. van Cadmus, koning van Thebe, werd door haren woedenden gemaal Athamas ver- volgd en stortte zich met haren zoon Melicertes in zee, van de rots Moluris op den Corinthischen Isthmus, Od. 5, 333. Apd. 3, 4. 2.

Ἀευκός, ἦ, ὄν (ἄω, λένσω), compar. λευκότερος, 1) *schijnend, blinkend, blank*, II. 14, 185. αἴγλη, λέβης; vd. ook: λευκόν ὕδωρ, helder water, II. 23, 282. inzon- derh. *schitterend wit*: πόλις, κάπηλα, ὀδόν- τες, II. passim. 2) gewoonlijk: *wit, wit- achtig*, in verschillende graden: χιών, II. 10, 437. γάλα, II. 5, 902. ὄστρα, Od. 1, 161. λευκοὶ νομιστάει, wit van stof, II. 5, 503.

Λεῦκος, ὁ, 1) medgezel van Ulysses, II. 4, 491. 2) rivier in Macedonië, h. Ap. 217. volgens eene gissing voor Λέκτον.

* λευκοχίτων, ὤμος, ὁ, ἡ (χιτῶν), wit gekleed, ἦπαρ, de lever, die in het witte netvlies gewikkeld is, Batr. 37.

λευκῶλενος, ὄν (ἄλενη), ep. met witte ellebogen, witarmig, bijv. n. van Here en vrouwen, II. Od. passim.

λευρός, ἡ, ὄν (λεῖος). ion. effen, gelijk gemaakt, χάρος: Od. 7, 123. †

λεῖσσω (λάω), poët. eigenl. schijnen; vd. a) zien, aanschouwen, absol. πρόσσω καὶ ὄπασσω, voorwaarts en achterwaarts, d. i. verstandig zijn, II. 3, 110. ἐπὶ πόντον, ἐς γαῖαν, II. 5, 771. Od. 9, 166. b) met acc. zien, aanschouwen, II. 16, 70. 127.

λεχεπολής, ὄν, fem. λεχεπολή, ἡ, ep. alleen acc. λεχεπολήν (ποία), met hoog gras bewassen, waarin men zich legeren kan, grasrijk, als masc. bijv. n. der rivier Asopus, II. 4, 383. als fem. der st. Pteleus, Teumessus en Onchestus, II. 2, 697. h. Ap. 224.

λέχος, εὖς, τὸ (λέγω), legerstede, bed, in pl. bedstede, II. 3, 391. Od. 1, 440. inzonderh. a) het huwelijksbed, Od. 8, 269. liefdegenot, in λέχος πορεύειν, ἀντιῶν, Od. 3, 403. 7, 347. b) het doodbed, om lijken ten toon te stellen, II. 24, 589. enz.

λεχόςδε, adv. naar bed, te bed, II. 3, 411.

λέων, ὄντος, ὁ, dat. pl. ep. λεῶναι, ep. neven v. λῆς, de leeuw, dikw. bij het vergelijken der helden, II. pass. eenmaal in pl. van λέωναι; Ζεὺς σε λέοντα γυναῖδι θῆκε, Zeus maakte u tot eene leeuwin, d. i. tot verderf voor vrouwen, zegt Here van Artemis, dewijl men den plotselingen dood der vrouwen aan de pijlen van Artemis toeschreef, II. 21, 483.

λήγω, fut. λήξω, aor. ἔληξα, ep. λήξα. 1) intransit. ophouden, aflaten, uitscheiden, absol. ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, met u wil ik ophouden en aanvangen, d. i. ik wend mij voornamelijk tot u, II. 9, 97. a) met gen. ophouden, rusten, met iets, χάλοις, ἐριδος, φόνου. b) met part. λήγω ἀειδῶν, ik houd op met zingen, II. 9, 191. ἐναρκῶν, II. 21, 224. h. Ap. 177. 2) transit. alleen poët. doen ophouden, stillen, doen bedaren, τι, iets; μένος, II. 13, 424. 21, 305. b) τι τινός: λήγειν χεῖρας φόνου, de handen met moorden doen ophouden, Od. 22, 63. (λήγω, verw. met λέγω.)

Λήδη, ἡ, ep. v. Λήδα, d. van Thestius,

gemalin van Tyndareus; zij baarde Zeus, die haar in de gedaante van eene zwaan bezocht, Helena, Castor en Polydeuces, Od. 11, 298.

λήθη, ἡ (λήθος), het vergeten, de vergetelheid, II. 2, 33. †

Λήθος, ὁ, z. van Teutamus, koning der Pelasgen te Larissa, II. 2, 843. 17, 288.

λήθω, med. λήθομαι, z. λανθάνω.

λήϊός, ἄδος, ἡ, een poët. fem. van λήϊος (λήϊς), de buit gemaakte, de gevangene, II. 20, 193. †

λήϊόστιρα, ἡ, fem. van ληϊοστήρ (βόσκω), poët. graanveld afweidend, οὖς, Od. 18, 29. †

λήϊζομαι (λήϊς), dep. med. fut. λήϊσομαι, aor. 1. ἐλήϊσαμην, ep. 3 sg. λήϊσατο, als buit wegvoeren, buit maken, van personen: τινά, II. 18, 28. Od. 1, 398. van zaken: πολλά, Od. 23, 357.

λήϊον, τὸ, graanveld, korenveld, in het algem. de vruchten, die op het land staan, II. 2, 147. Od. 9, 134.

λήϊς, ἴδος, ἡ, ion. en ep. v. λέλα, buit, van menschen en vee, II. 9, 138. Od. 3, 106. (van λαός, als gemeen goed, dat onder de krijgslieden verdeeld werd.)

ληϊστήρ, ἦρος, ὁ (ληϊζομαι) de buitmaker, vrijbuitler, plunderaar, doch inzonderh. zeeroover, * Od. 3, 73. 9, 254. zeerooverij en kustroof was, volgens de denkbeelden van dien tijd, geenszins iets schandelijks, cf. Thucyd. 1, 5.

* ληϊστής, οὖ, ὁ = ληϊστήρ, h. 6, 7.

ληϊστός, ἡ, ὄν (ληϊζομαι), ep. ook λείστός, buit gemaakt, geroofd; wat buit gemaakt kan worden, II. 9, 406 ἀνδρός δε ψυχή πάλιν ἔλθειν οὔτε λείστη, de ziel van eenen man is niet buit te maken, zoodat zij terugkeert, II. 9, 408.

ληϊστῶρ, ὀρος, ὁ = ληϊστήρ, Od. 15, 427. †

λήϊτις, ἴδος, ἡ (λήϊς), de buitgeefster, buitmaakster, bijv. n. van Athene, II. 10, 460. † z. ἀγέλη.

Λήϊτρος, ὁ, z. van Alectryon, aanvoerder der Boeotiërs voor Troje, II. 2, 494. 6, 35. wordt door Hector gewond, II. 17, 601.

λήϊκθος, ἡ, oliëflesch, oliëglas, * Od. 6, 79. 215.

* Ἀήλαντον πεδῖον, τὸ, het Lelantische veld, vruchtbare vlakte in het westen van het eil. Euboea bij Eretria, aan de rivier Lelantus, met warme baden en ijzergroeven, h. Ap. 220.

Ἀῆμιμος, ἡ, eil. in het noorden der Aegaeische zee, ten tijde van Hom. met eene st. van denzelfden naam; de Grieken voor Troje ontvingen vandaar wijn en levensbehoefte, II. 7, 467. Het was aan Hephaestus geheiligd wegens den vuurspuwendē berg Mosychlus, nu *Stalimene*, II. 1, 593. Od. 8, 283.

* *ἄπρος*, ἡ ἢ ὁ, elk vat, dat den vorm van eene kuip heeft; inzonderh. *drinkbak* voor het vee, h. Merc. 104.

* *ἡταιμύροτος*, ὄν (βρότος), *menschen heimelijk misleidend, dief, bedrieger*, h. Merc. 339.

λήσω, λήσομαι, z. λανθάνω.

* *Ἀητοῖδης*, ὄν, ὁ, z. van Leto = Apollo, h. Merc. 253.

Ἀητώ, οὖς, ἡ, voc. *Ἀητοῖ, Latona*, d. van den Titan Coeus en Phoebe, moeder van Apollo en Artemis bij Zeus, geneest den gewonden Aeneas, II. 5, 447. Op den weg naar Delphi werd zij door Tityus gewelddadig aangerand, Od. 11, 580.

λαΐζομαι, dep. pass. aor. 1. *ἐλάσθη*, ep. *λάσθη*, eigenl. 1) *buigen, gewoonl. zich zijdelings buigen, afwenden, verwijderen, ontwijjken*, meest van menschen: *νόσφι, ὑπαιθα*, II. 1, 349. 15, 520. *ἐκ ποταμοῖο, ἀπὸ πυρκαϊῆς*, uit den stroom ontkomen, van den brandstapel zich verwijderen, Od. 5, 462. II. 23, 231. en met gen. alleen II. 21, 255. absol. *ontwijjken*. Od. 4, 838. 2) *zich naar beneden buigen, zinken, vallen, uitglijden*, alleen ep. *ποτὶ γαίῃ*, II. 20, 418. *περὰ πύργα λασθεν* v. *ἐλάσθησαν*, de digte vleugels vielen neder, II. 23, 879.

λαῖρος, ἡ, ὄν (χλιαῖω, ιαῖω), 1) *warm, laauw, αἶμα, ὕδωρ*, II. 11, 477. Od. 24, 45. *οἶρος*, milde koele, Od. 5, 268. 2) in het algem. *mild, zacht, aangenaam, ὕπνος*, II. 14, 164.

Λιβύη, Libyë, bij Hom. het land ten westen van Aegypte tot aan den Oceanus, naderhand geheel Noord-Afrika, Od. 4, 85.

λίγα, adv. van *λίγος*, in pl. v. *λίγα, luid, schel* van toon, meest met *κακύνει*, II. met *ἀείδειν*, alleen Od. 10, 254.

λιγαῖνω (λίγος), *schel roepen, schreeuwen* van herauten, II. 11, 685. †

λίγω, z. *λίω*.

λιγδην (λίω), adv. poët. *strijkelings, even valend, βάλειν χεῖρα*, de hand ligt, *strijkelings wonden*, Od. 22, 278. †

λιγέως, z. *λίγος*.

* *λιγυμολπος*, ὄν (μολπη), *helder zingend, Νύμφαι*, h. 18, 19.

λυγυπνείων, οντος, ὁ (πνέω), poët. *helder, luid waaijend, suizend, ἀήτης*, Od. 4, 567. †

* *λυγύπνοιος, ὄν (πνοῆ)* = *λυγυπνέων*, h. Ap. 28.

λύγυρος, ἡ, ὄν (verlengd uit λύγος), *schel, luidklinkend, piepend, suizend*, van den wind, II. 5, 526. 13, 590. *helder knalend*, van de zweep, II. 11, 532. *schel*, van eenen vogel, II. 14, 290. *helderzingend*, van de Sirenen, Od. 12, 44. 183.

λύγος, εἶα, ὕ, ep. en ion. fem. *λίγαια*, poët. *helder, luid klinkend*, van elken scherpen, doordringenden toon, 1) van levenloose dingen: *suizend, ruischend*, van den wind, II. 13, 334. Od. 3, 176. *helder klinkend*, van de citer, II. 9, 186.

2) van bezielde wezens: *helder, schel van stem*, van de Muzen, Od. 24, 62. h. 13, 2. inzonderh. van Nestor, II. pass. adv. *λίγως, luid, hardop*, dikwijls met *κλατεῖν*, II. 19, 5. van den wind: *λίγως φροσᾶν*, hard waaijen, II. 23, 218. *λίγως ἀγορεύειν*, nadrukkelijk spreken, II. 3, 214. *λίγαια*, ion. v. *λίγαια*.

λύγυρφογος, ὄν (φογγῆ), poët. *helderklinkend, luid, helder van stem*, bijv. n. der herauten, II. passim. eens in de Od. 2, 6.

λύγυρφωτος, ὄν (φωρῆ), *helder, hardop roepend, schreeuwend*, van eenen adelaar, II. 19, 350. †

λίζω, alleen aor. 1. *ἐλίγσε*, poët. *λίγσε, snorren*, II. 4, 125. †

λίην, ion. en ep. v. *λιαν*, adverb. 1) *zeer, al te zeer*, in pl. van het latera *ἄγαν*, met verb. en adj. Od. 3, 227. 4, 371. *zeer veel, zeer sterk*, zelden, *οὔτι λίην*, II. 14, 368. 2) dikwijls staat *καὶ λίην* in het begin des volzins met nadruk in pl. v. *καὶ μάλα, zekerlijk, voorzeker, wel zeker, καὶ λίην οὐτός γε μένος θυμὸν ἴδλεσειεν*, wel zeker zoude deze reeds kracht en leven verloren hebben, II. 8, 358. *καὶ λίην κείνος γε ἐοικότε κείται δλεσθαι*, voorzeker ligt hij nu in een verdiend verderf, Od. 1, 46. enz. (z. eigenl. kort, doch in *καὶ λίην* altijd lang.)

λίθαῦς, ἄκος, ὁ, ἡ (λίθος), *steenachtig, rotsig, hard, πέτρη*, Od. 5, 415. †

λίθαός, ἄδος, ἡ = *λίθος, steen, rots*, *Od. 14, 36. 23, 193.

λίθεις, ἐη, εὐν (λίθος), *steenē, van steen*, II. 23, 202. Od. 13, 107.

* *λιθοδότιος, ὄν (δίνος)*, met eene steenen huid, met eene schaal, *hard als steen, χελώνη*. h. Merc. 48.

λίθος, ὁ, tweemaal ἡ, II. 12, 287. Od. 19, 494. *steen, gesteente*, als zinnebeeld van het harde en ongevoelige, II. 4, 510. inzonderh. *keisteen*, welke de strijders op elkander werpen, II. p. in pl. λίθοι, οἱ, steenen zitplaatsen, II. 18, 504. Od. 3, 406. (Bij de lateren is ἡ λίθος edelgesteente.)

λιχμάω (λιχμός), met eene van het koren zuiveren, *dorschen, wannen, καρπών*, II. 5, 500. †

λικμητήρ, ἦρος, ὁ (λιχμάω), poët. *dorscher*, die met den dorschvlegel of met de wan het graan zuivert, II. 13, 590. †

*λικνον, τό, *korenwan, wieg*, van teenen waarschijnlijk gevlochten, h. Merc. 21. 63.

λικριφίς, adv. poët. *zijdelings, bezijden af, schuin*, ἀσσεω, II. 14, 463. Od. 19, 451.

Λικύμνιος, ὁ, z. van Electryon en Midea, oom van Hercules; hij werd door desselvs zoon Tlepolemus door eenen mislag omgebracht, II. 2, 663.

Λίλαια, ἡ, st. in Doris (Phocis), aan den oorsprong van den Cephisus, nu *Lellen*, II. 2, 523.

λιλαίωμαι (λι, λάω), dep. ep. alleen praes. en imperf. *begeren, verlangen, wenschen, streven*, 1) met infin. ook van levenlooze dingen, van de lans, II. 21, 168. ongewoonl. *λιλαομένη πόσιν εἶναι*, i. e. *τοῦ εἶναι αὐτῶν οἱ πόσιν*, verlangende, dat hij haar gemaal zoude zijn, Od. 1, 15. 2) *ergens naar trachten, streven, verlangen*, met gen. *πολέμοιο, ὄδοιο*, II. 3, 133. Od. 1, 315. (vd. het ep. perf. *λέλημαι*.)

λίμνη, ἑνος, ὁ (λεῖβω), *de haven, bogt, reede*, in het algem. ὄρμος, het binnenste gedeelte van dezelve, ankerplaats, II. 1, 432.

λίμνη, ἡ (λεῖβω), eigenl. water, dat den oever bespoelt, vd. 1) *vijver, meer*, II. 2, 711. 5, 709. ook rivier- en zeewater, dat buiten zijne oevers getreden is, *moeras, poel*, II. 21, 317. 2) *bogt of engte* der zee, tusschen twee nabij elkander liggende oevers, II. 13, 32. 24, 78. *περικαλλής λίμνη*, Od. 3, 1. is volgens de oude uitleggers een gedeelte van den Oceanus; volgens andere, uit een fragm. van Aeschylus, Str. I. p. 33. een vijver, waarin Helius zijne paarden laat zwemen, eer hij ten hemel stijgt; een derde houdt het in het algem. voor het den oever bespoelende water van den Oceanus.

* λιμνοχάρης, ἐς (χαίρω), *zich over den poel verblijvend*, bijv. n. der kikvorschen, Batr. 13.

* Λιμνοχάρις, ὁ, *moerasvriend*, naam van eenen kikvorsch, Batr. 216.

Λιμνώρεια, ἡ, d. van Nereus en Doris, II. 18, 41.

λίμωδς, ὁ (waarschijnlijk van λέπω, λέλειμμα), *honger, hongersnood*, II. 19, 166. Od. fem. n. h. Cer. 312. volgens de Gramm. dorisch.

Λίνδος, ἡ, st. op het eil. Rhodus, met eenen tempel van Athene, nu *Lindo*, II. 2, 656.

λινθώρηξ, ἦρος, ὁ (δώραξ), *met een linnen harness of pantsier*, bijv. n. van Ajax, z. van Oileus, * II. 2, 529. van Amphius, II. 2, 830.

λίνον, τό, 1) *plant*, van welke het linnen wordt gemaakt, *vlas*, 2) alles, wat uit vlas gemaakt wordt, a) *draad, garen*, inzonderh. *hengelsnoer*, II. 16, 408. overdragt.: *de levensdraad*, welken de Parcen spinnen, II. 20, 128. Od. 7, 198. b) het *trekgaren of net* der visschers, II. 5, 487. c) *lijnwaad, linnen*, *λινόιο ἄνωτον*, II. 9, 661. Od. 13, 73. z. ἄνωτον, pl. h. Ap. 104.

Λίνος, ὁ, 1) een beroemde zanger van Thebe, z. van Apollo en Calliope, of Urania, leermeester van Hercules en Orpheus, Hesiod. fr. 1. Apd. 1, 3. 2. 2) Het *gezang van Linus*, zoo genoemd naar den heros, dat gewoonlijk ernstig en treurig, doch ook vrolijk van inhoud was, Herod. 2, 79. in het algem. *gezang, lied*; van een lied in den wijnoogst, II. 18, 570. † *λίνον δ' ἰπὸ καλὸν ἄειδεν*, hij zong het schoone Linusgezang. Zoo Aristarch. en vele nieuweren; anderen nemen *λίνον* acc. van τὸ *λίνον, garen, snaar* (want men hield het er voor, dat de snaren eerst van draden waren) en construeren *ἰπὸ λίνον καλὸν ἄειδε*, hij zong schoon op de snaren; doch deze uitlegging is reeds daarom te verwerpen, dewijl garen geene goede snaren oplevert.

λίπα, ep. altijd *λίπ' ἐλατῷ ἀλείψαι*, II. 18, 350. en *ἀλείψασθαι*, II. 10, 577. *χρίσαι* en *χρίσασθαι*, Od. 3, 466. 6, 96. *zich met olie zalven*. Volgens Herodian. bij Eustath. is *λίπα*, oorspronkelijk dat. van τὸ *λίπα, olie, vet*, gen. *αἰός*, dat. *λίπαι, λίπα*; naderhand werd deze dat. door het gebruik in *λίπα* afgekapt (*ἐλαίον* is adject. van *ἐλάω*, olijf; vd. *λίπ' ἐλατῷ*, met olijvenolie). Anderen houden *λίπα* voor

adverb. *vet* (λαπαρός), vd. *ἅλα ἀλέρειν, vet zalven.*

Ἀπᾶροκρήδεμνος, ον (κρήδεμνον), *met eenen schitterenden haarband, met eenen glansrijken sluizer versierd*, bijv. n. van *Χαίρις*, II. 18, 382. h. Cer. 25.

Ἀπᾶροπλόκαμος, ον (πλόκαμος), *met gezalfde of schitterende haarlokken*, II. 19, 126. †

Ἀπᾶρός, ἡ, ὄν (ἅλας), superl. *λαπαρώτατος, ἡ, ον*, h. Ap. 38. oorspronkel. 1) *vet, gezalfd*. Vermogende lieden zalfden zich na het bad en ook bij gastmalen; inzonderh. het hoofd, het aangezicht en de haren; vd. *λαπαροὶ κεφαλὰς καὶ κατὰ πρόσωπα*, van de vrijers, Od. 15, 332. 2) overdr.: a) *glanzig, schitterend, fraai, schoon*, van het uitwendig voorkomen, *πόδες*, van mannen en van Here, II. 14, 186. *κρήδεμνα*, de schitterende tinnen van den muur, Od. 13, 388. *λαπαροὶ θήμωτες*, de rijke schattingen, II. 9, 156. b) *frisch, gelukkig*, van den ouderdom, Od. 11, 136. 19, 368. vd. adverb. *λαπαρός, wel, gelukkig, γηράσκων*, Od. 4, 210.

λίς, ὄ, ep. v. λέων, de leeuw, een defect. waarvan behalve den nominat. de acc. slechts eenmaal voorkomt, *λίρ*, II. 11, 480.

*λίς, ἡ, ep. kortere vorm voor λισσῆ, glad, λις πέτρῃ, *Od. 12, 64. 72.*

λίς, ὄ, voor λίς, alleen in dat. sg. λιτὶ en acc. λίτα, een oude defect. vorm = λίνον, linnen, lijnwaad, in de uitdrukking: *ἐνῶ λιτὶ κάλυμνον*, zij omhulden hem met sijn lijnwaad, II. 18, 352. 23, 254. (van het linnen kleed, waarmee de dooden bedekt werden) en acc. *ὑπὸ λίτῃ πετάσας καλόν*, Od. 1, 130. vergel. Od. 10, 353. II. 8, 441. van eenen linnen doek, welke over de zitplaatsen en over de wagens uitgebreid werd. Zoo Apoll. en vele nieuweren; anderen daarentegen houden *λίτα* voor acc. pl. van een oud neutr. *λί, ep. voor λισσόν, λείον*, een *glad, effen weefsel*, zonder ingewerkte figuren = *λεία*, Thucyd. 2, 97. Daartegen echter zijn de bijv. n. *καλόν, δαυδαλέον*, Od. 1, 130. die men niet dan hard bij *θρόνος* kan voegen.

λίσσομαι, zelden *λίτομαι*, poët. dep. med. ep. impf. *ἔλλισσῶμην* en iteratv. *λισσέσκετο*, fut. *λίσσομαι*, aor. 1. *ἔλισσάμην*, ep. *ἔλλισσάμην*, ep. *λίσαί, aor. 2. ἔλιτόμην*, vd. opt. *λιτοίμην*, Od. 14, 406. infin. *λιτόθαι*, II. 16, 47. 1) absol. *verzoeken, smeeken, bedden, bezworen, ὑπὲρ τινός*, bij iemand;

ζοο ὑπὲρ τούτων, ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, II. 15, 660. of *πρὸς τινός*, Od. 13, 824. ook gen. alleen, Od. 2, 68. 2) *verzoeken, vragen, smeeken, a)* met acc. des persoons: *τινά*; het voorwerp des verzoeks staat a) in infin. *οὐ σε λίσσομαι μένειν*, II. 1, 174. 283. of in acc. met infin. II. 9, 511. somtijds volgt ook *ὅπως*, Od. 3, 19. 327. b) in acc. *οἱ αὐτῶ θάνατον λιτόσαι*, om den dood voor zich verzoeken, II. 16, 47. en met dubbel. acc. *ταῦτα οὐχ' ἑμέας ἐτι λίσσομαι*, daarom verzoek ik u niet meer, Od. 2, 210. Od. 4, 347. *λίσσοσθαι τινά γούνων*, II. 9, 451. smeeënd de knieën omhelzen, in pl. van het gewone *λαβῶν γούνων*, II. 6, 45. *λιτομαι* staat alleen h. 15, 5. 18, 48.

λίσσός, ἡ, ὄν, poët. nevenv. v. *λείος, glad*; altijd *λίσσῃ πέτρῃ, *Od. 3, 293. 5, 412. vergel. λίς.*

λιστρένω (*λιστρον*), *effen maken, omgraven, omhakkēn*, — *φυτόν*, Od. 24, 227. †

λίστρον, τὸ, spade, houweel, om in den grond te graven; *hark, schopfel*, om den grond schoon te maken, Od. 22, 455. † (van *λίσσός*.)

λίτα, z. λίς.

Λιταί, αἱ (vergel. *λιτῆ*), *de bedēn, smeekingen, persoonsverbeelding van het verzoeken*, als fabelachtige personen, dochters van Zeus en susters van Ate. Het zijn de eerbiedige bedēn om vergiffenis vol berouw na eenen beganen misslag; daarom beschrijft de dichter haar als hinkende, schele en gerimpelde meisjes; wānt de monsch gaat ongaarne tot het verzoek om vergiffenis over, na eenen misslag, II. 9, 502.

λιτᾶνεύω (*λιτῆ*), fut. *εὔσω*. 1) *bidden, smeeken*, bijzonder als bescherming zøkende, Od. 7, 145, *γούνων*, aan iem. *knieën bidden*, Od. 10, 481. II. 24, 357. met volgenden infin. II. 23, 196. 2) met acc. des persoons, iem. *verzoeken, smeeken*, II. 9, 581. 22, 414. (2 wordt bij het augm. verdubbeld: *ἔλλιτᾶνευε*.)

λιτῆ, ἡ (*λιτομαι*), *het gebed, de smeeking*, Od. 11, 34. † pl. *αἱ Λιταί*, v. m. z. *λιτῆ, z. λίς.*

* *λίτομαι, z. λίσσομαι.*

λό' voor *λόε, z. λείω.*

λοβός, ὄ (waarschijnl. v. *λέπω*), het onderste gedeelte van het oor, *oorlapje*, II. 14, 182. † h. 5, 8.

λόγος, ὄ (*λέγω*), *het gezegde, het woord. pl. woorden, gesprek*, slechts tweemaal

II. 15, 393. Od. 1, 56. ook in de hymnen en Batr.

* *λόγχη, ἡ, lans, speer*, Batr. 129.

λόε,

λοέσσαι,

λοεσάμενος,

z. λούω.

λοετρὸν, τὸ, oudep. v. λουτρὸν (λοέω), *het baden, bad*, altijd pl. meest θέγμα λοετρά, warm bad; λοετρά Ὠκεανοῖο, II. 18, 489. Od. 5, 275. De samengetrokk. vorm alleen h. Cer. 50.

λοετροχόος, ον, oudep. v. λουτροχόος (χέω), eigenl. *wateruitgietend tot baden, baduitgietend, τρῆπος*, een badgereedschap, d. i. de driehoetige ketel, waarin het badwater warm gemaakt werd, II. 18, 346. Od. 8, 435. subst. ἡ λοετροχόος, de dienstmaagd, die het bad gereed maakt, Od. 20, 297.

λοέω, nevenv. van λούω, w. m. z.

λοιβῆ, ἡ (λείβω), 1) *druppelsgewijze uitgieting*, 2) *het uitgegotene, het plengoffer, libatio* der Romeinen, gewoonlijk uit wijn bestaande; met κνίσα, II. 9, 500.

λοιγίος, ον (λοιγός), poët. *treurig, verderfelijk, heilloos, erg*. — ἔργα, heillooze dingen, II. 1, 518. οἶω λογιῶ ἕσσεσθαι, ik vrees, dat het verderfelijk worden zal, * II. 21, 533.

λοιγός, ó (verw. met λυγός), *verderf, onheil, ondergang*, * II. 5, 603. 9, 495.

λοιμὸς, ó (verw. met λύμη), *pest, elke doodelijke, pestachtige ziekte*, * II. 1, 61. 97.

λοισθήσιος, ον, ep. v. λοισθίος (λοισίος), *den laatsten betreffend, lousthiön áσθλον*, de prijs des wedstrijs voor den laatsten, II. 23, 785. ook subst. τὰ λοισθία, * II. 23, 751.

λοισθός, ον (λοιπός), *de laatste, uiterste*, II. 23, 536. †

Λοκροί, οἱ, de Locriërs, inwoners van de landstreek Locris in Hellas, welke in twee stammen verdeeld waren, de Epicnemidische of Opuntische Locriërs, aan den voet van het gebergte Cnemis en de Locri Ozolae aan de Corinthische golf, Hom. spreekt alleen van de eersten, II. 2, 527.

* λοξοβάτης, ον, ó (βαίνω), *scheef, schuins gaande*, bijv. n. van den kreeft, Bair. 297.

λοπός, ó (λέπω) *schaal, schil, κρομύσιο*, de ajuinschil, Od. 19, 233. †

* λουέω, ep. nevenv. van λούω, vd. λουέον, h. Cer. 209.

* λουτρὸν, τὸ, z. λουετρὸν.

λούω, ep. verlengd λοέω, λουέω, imperf. ελουέον, aor. 1. ελουσα, ep. λούσα, infin. λοέσσαι, part. λούσας, ep. λοέσσας, fut. med. λοέσσομαι, aor. 1. ελουσάμην, ep. λουσάμην, infin. λοέσασθαι, part. λοεσάμενος, part. perf. ελουμαι, II. 5, 6. In praes. en imperf. vindt men de gewoonlijke en verkorte vormen λουέσθαι en λούσθαι, Od. 6, 216. imperf. λόεον, Od. 4, 252. daarbij een oude aor. 2. ελουν, van het stamw. ΛΟΩ, vd. λέε, Od. 10, 361. λόν, h. Ap. 120. 1) act. *wasschen, baden*, steeds van menschen: τινά ποταμοῖο ῥῆσιν, II. 16, 669. van paarden alleen, II. 23, 282. 2) med. *zich wasschen, zich baden*, zeer dikwijls ἐν ποταμῷ, Od. 6, 210. ook ποταμοῖο, in de rivier, II. 6, 508. 15, 265. van den Sirius: λελουμένος Ὠκεανοῖο, nadat hij zich in den Oceaan gebaad had, d. i. als hij opgaat, II. 5, 6.

λοφάδια, z. καταλοφάδια.

λοφῆ, ἡ (λόφος), *de hals met lange, stijfstaande haren*, van een wild zwijn, de borstels, Od. 19, 446. †

λόφος, ó (λέπω), 1) *de hals, de nek*, meest van trekvee, dewijl de hals bij het trekken afgeveven wordt, door het juk, II. 23, 508. ook van menschen, II. 10, 573. 2) *de helmboosch*; gewoonl. een bosch van het haar uit de manen der paarden, welke in eenen kegelvormigen knop (φάλος) of kam werden opgestoken, II. 6, 469. Od. 22, 124. 3) *heuvel, hoogte*, Od. 11, 596. 16, 471. h. Ap. 520. In deze beteekenis niet in de II.

λοχάω (λόχος), aor. infin. λοχῆσαι, fut. med. λοχῆσομαι, part. aor. 1. λοχῆσάμενος, 1) act. a) *eene hinderlaag leggen, plaatsen*, II. 18, 520. Od. 4, 847. b) met acc. op iem. *loeren, iem. belagen*, in eene hinderlaag, Od. 15, 28. 2) Med. als depon. *zich in eene hinderlaag leggen*, Od. 4, 388. 463. met acc. τῶ, iem. belagen, Od. 4, 670.

* λοχέω (λέχος), fut. εἶσω, *daren, verlossen van de moeder*, h. Merc. 230. †

λόχημ, ἡ (λόχος), *leger van een stuk wild, struikgewas, kreupelhout, bosch*, Od. 19, 439. †

λόχονδε (λόχος), adverb. *naar de hinderlaag*, II. 1, 227.

λόχος, ó (λέγω), 1) *hinderlaag*, als plaats, II. 1, 227. 11, 379. van het Trojaansche paard: κοῖλος of πυκνός λόχος, Od. 4, 277. 11, 525. 2) *hinderlaag*, als daad. *het belagen, op de loer liggen*, II. 24, 779. Od. 4, 441. λόχος γέροντος.

de wijze, om den grijsaard te vangen, Od. 4, 395. 3) *hinderlaag*, van de mannen, die dezelve vormen, Il. 4, 392. *λόγον ἀνδρῶν ἐσχεσθαι*, zich in de hinderlaag der mannen begeven, Il. 13, 285. *εἰσερχεσθαι*, Il. 8, 522. vandaar in het algem. 4) *schaar*, *bende* van krijgslieden, Od. 20, 49.

* *λύγξ*, ó, gen. *λυγκός*, *lynx*, *lochs*, h. 18, 24.

λύγος, ó, *kuischboom*, *vitex agnus castus*, Linn. eene soort van struikgewas, even als onze wilgen; in het algem. *roede*, teen, Od. 9, 427. 10, 166, *δίδη μύσχοισι λύγοισι*, hij bond hem met jonge teenen, twijgen, Il. 11, 105. want Hesych. verklaart *μύσχοι* door *νέοι βλαστοί*. Anderen nemen *λύγοισι* als adject. en vertalen, *met wilgentwijgen*.

λυγρός, ἡ, óν (*λύω*), eigenl. alles, wat den hik veroorzaakt: *droevig*, *treurig*, *jammerlijk*, *ellendig*, *ongelukkig*, *heileloos*, 1) meest van omstandigheden, die menschen betreffen: *ἐλεθρος*, *γῆρας*, *δαΐς*, *ἄλγος* — *τὰ λυγρὰ*, treurige dingen, Il. 24, 531. Od. 14, 226. *εἴματα*, ellendige, havelooze kleederen, Od. 16, 457. schijnbaar act. *verderfelijk*, *heilloos*, *φάρμακα*, *γαστήρ*, Od. 4, 230, 17, 473. *lathurtig*, *zwak*, Il. 13, 119. Od. 18, 107. ook *boosaardig*, *slecht*, Od. 9, 454. adv. *λυγρῶς*, *jammerlijk*, *πλήθειον*, Il. 5, 763. z. *λυγαλέος*.

λύθρον, z. *λύω*.

λύθρον, τὸ, ook *λύθρος*, ó (*λύω*), eigenl. bevlekking met bloed; bij Hom. het bloed, dat uit de wonden vloeit, *gestold*, *geronnen bloed*; volgens de Gramm. het met bloed bevlekte stof, Il. 11, 169. altijd in dat. *αἵματι καὶ λύθρῳ πεπалаγμένον*, met bloed en stof bezoedeld, Il. 6. 268. Od. 22, 402.

λυκάβας, *αντρός*, ó, het jaar, * Od 14, 161, 19, 309. (waarschijnlijk van *λύκη* en *βαίνω*, de gang des lichts, de loop der zon; zonderling is de afleiding van Eustath. van *λύκος* en *βαίνω*, dewijl de dagen als wolven op elkander volgen, die, naar men zegt, bij het overtrekken eener rivier elkander in den staart bijten.)

Λυκάστος, ἡ, st. in het zuiden van het eil. Creta, Il. 2, 647.

Λυκάων, *ονος*, ó, 1) koning van Lycië, vader van Pandarus, Il. 2, 826. 2) z. van Priamus en Laothoë, Il. 3, 333. Achilles nam hem eens gevangen en verkocht hem op Lemnos; hij ontkwam

echter en verloor eindelijk door Achilles zijn leven, Il. 21, 35. sqq.

λυκέη, ἡ, scil. *δορά*, eigenl. adject. van *λύκος*, *wolfshuid*, Il. 10, 459, †

Λυκηνηγής, *οὐς*, ó (*Λυκία*, *γένος*), *de in Lycië geborene*, bijv. n. van Apollo, Il. 4, 101. 119. waarschijnlijk noemt hem Pandarus aldus, dewijl Apollo eene volksgodheid der Lyciërs was. Volgens eene andere afleiding van *λύκη*, licht: *de in licht geborene*, als toespeling op den opgang der zon. (Tegen het denkbeeld van Hom. bij wien Apollo nog geenszins de zonnegod is.)

Λυκίη, ἡ, Lycië. 1) landstreek in Klein-Azië, tusschen Carië en Pamphilië, door de Grammat. Groot-Lycië genoemd, Il. 2, 877. 2) landstreek in het noorden van Klein-Azië, aan den voet van den Ida, van de rivier Aesepus tot aan de st. Zelea, door de Grammat. Klein-Lycië geheeten, Il. 5, 173. adverb. *Λυκίηθεν*, uit Lycië en *Λυκίηνδε*, naar Lycië.

Λύκοι, *οἱ*, de Lyciërs, 1) de ingezetenen van Groot-Lycië, onder de heerschappij van Sarpedon, Il. 2, 876. 2) de bewoners van Klein-Lycië, onder bevel van Pandarus, Il. 15, 486.

Λυκομήδης, *οὐς*, ó, z. van Creon, uit Boeotië, een der zeven helden, die bij de gracht over de wacht bevel voerden, Il. 9, 84. 12, 366. 17, 346.

Λυκόοργος, ó, ep. v. *Λυκοῦργος*, 1) z. van Dryas, koning der Edoniërs in Thracië, verachter van Bacchus, dien hij door zijne vervolging dwong naar Thetis te vlugten. De Goden maakten hem tot straf blind en deden hem spoedig sterven, Il. 6, 130. sq. 2) z. van Aleos, koning van Arcadië, grootvader van Agapenor; hij velde Areithous en schonk dezelfs knods aan Ereuthalion, Il. 7, 142. seqq.

λύκος, ó, *de wolf*, dikwijls als beeld van woestheid en hebzucht, Il. 16, 156. Od. passim.

Λυκοφόντης, *ου*, ó, 1) een Trojaan, door Teucer gedood, Il. 8, 275. 2) andere lezing voor *Πολυφόντης*, w. m. z.

Λυκοφρών, *ονος*, ó, z. van Mastor uit Cythere, medgezel van Ajax, z. van Telamon, Il. 15, 430.

Λύκος, ἡ, oude st. op Creta, oostelijk van Cnossus, kolonie van de Lacedaemoniërs, Il. 2, 647. 17, 611. bij Polyb. *Λύττος*.

Λύκων, *wōs, ó*, een Trojaan, door Pe-
neleos gedood, II. 16, 335.

λύμα, *ατος, τό* (λύω, λούω), *onreinheid, onzuiverheid, bezoedeling*, II. 14, 171. het onreine water, dat men na de reiniging wegwerpt, * II. 1, 314.

λυπρός, *ή, όν* (λυπρός), *bedroefd, treurig, ellendig*, bijv. v. van Ithaca, Od. 13, 243. †

* λύρη, *ή*, de *lier, lyra*, een muzikinstrument met zeven snaren, volgens de fabel door Hermes uitgevonden, h. Merc. 423. Even als de cithara had de lier twee randen, die echter minder gebogen waren; het klankbord was in den vorm van eene schildpad; zij werd daarom niet recht opgezet, maar tusschen de beenen gehouden. Derzelve toon was scherper en sterker, dan die der citer.

Λυρηνός, *ή*, ook *Λυρηνός*, st. in Mysië (Troas), andere hoofdst. der Ciliciërs, zetje van koning Mynes, II. 2, 690, 19, 60.

Λύσανδρος, *ό*, een Trojaan, door Ajax gewond, II. 11, 491.

λύσιμηλῆς, *ές* (μέλος), *de ledematen losmakend, of, verslappend, ύπνος*, * Od. 20, 57, 23, 343.

λύσις, *ως, ή* (λύω), *lossing, oplossing, vd. losmaking, bevrijding, θανάτου*, van den dood, Od. 9, 421. inzonderh. loskoo-
ping uit de gevangenschap, II, 24, 655.

λύσσα, *ή*, *woede, razernij, zinneloosheid*, steeds van oorlogswoede, * II. 9, 239, 21, 542.

λυσσητήρ, *ήρος, ό*, *de woedende, ra- zende, κύων*, II. 8, 299. †

λυσιώδης, *ες* (είδος), *woedend, ra- zend*, van Hector, II. 13, 53. †

λύχνος, *ό* (ΛΥΧΝΩ), *kandelaar, lamp, lantaarn*, Od. 19, 34. † Batr. 129.

λύω, fut. λύσω, aor. l. έλύσα, fut. med. λύσομαι, aor. l. έλύσομαι, perf. pass. έλέλυμαι, 3 sg. optat. έλέλυτο, v. έλελύτο, Od. 18, 238.

aor. pass. έλύθη, en ep. syncop. aor. 2. med. έλύμην, vd. λύω en λύτο, 1) act. *los- sen*. a) iets van iets *losmaken, losbinden*, met acc. θώρηκα, ζωστήρα, dikwijls *ιστία, περιμήσια*, Od. passim. b) van paarden, *losspannen, ontspannen, uitspannen*, ύπ-
πους έξ, of υπέξ όχρών, υπό ύγρου, ύφ άρμασιν, II. 5; 369. 8, 504. c) *losmaken, bevrijden* van banden, II. 15, 22. overdragt: *τινά κακώτερος*, iem. van ellende bevrijden, Od. 5, 397. inzonderh. *ontslaan, losla- ten*, iem. uit de gevangenschap, *τινά άπολ-
των*, tegen losgeld, II. 11, 106. zonder
ποίνων, II. 1, 20, 29. 2) iets van elkan-

der scheiden, oplossen, *uiteen doen gaan, scheiden, άγορή*, II. 1, 305. *vetusa*, twisten bijleggen, II. 14, 205. Od. 7, 74. over-
dragt: *λύω γυία, γούρατα*, de leden, dae knieën losmaken, d. i. van kracht beroo-
ven, II. 4, 469. 16, 245. enz. *dooden*, ook *μένος*, Od. 3, 450, ook van krachte-
loozen, slapenden, verschrikten, *pass*. II. 7, 16. Od. 4, 794. *λύτο γούνατα καί ήτορ*, knieën en hart beelden, Od. 4, 703. ver-
der *λύθη ψυχή τε μένος τε*, II. 5, 296. 8, 513. vd. in het algem. *losmaken, vernietigen, verwoesten*: *έλένται οπάτρα*, de touwen sijn losgemaakt, vergaan, *λύω κάρνα, κή-
δεμνα πόλιος*, de burgen, de tinnen der steden verwoesten, II. 2, 117. 16, 100. II) Med. 1) *voor zich iets los maken, ζυγαντα*, II. 14, 214. *ύππους*, zijne paarden uitspannen, II. 23, 7. *τεύχεα άπό ώμων*, voor zich de wapenen van de schouders losmaken, naml. der gesneuvelden, II. 17, 318. 2) *voor zich loskoopen, θυγατέρα*, II. 1, 13, 10, 378. (v is kort, alleen voor σ lang: ook tweemaal v in praes. en impf: Od. 7, 74. II. 23, 513.)

λωβύομαι (λώβη), dep. med. aor. l. έλωβήσομαι, *smadelijk bejegenen, honen, smaden*, II. 1, 232. 2, 242. met acc. *τινά λώβην*, iem. eenen smaad aandoen, * II. 13, 623.

λωβέω (λώβη) = λωβύομαι, *beschimpen, bespotten, honen, τινά*, * Od. 23, 15, 26.

λώβη, *ή*, *smadelijke behandeling met woorden en daden, beschimping, mis- handeling, versmading, hoon, smaad, λώβην τίσαι*, den moedwil boeten, II. 11, 142. ook *άποδοίνα*, II. 9, 387. met *αλογος* verbonden, *smaad en schimp*, II. 13, 622. Od. 18, 225.

λωβητήρ, *ήρος, ό* (λωβύομαι), 1) *be- schimper, lasteraar*, II. 2, 275. 2) een verachtelijk mensch, *schurk, ellende- ling*, * II. 24, 239.

λωβητός, *ή, όν* (λωβύομαι), *gehoond, ge- smaad, schandelijk bejegend, λωβητόν τινά τιθέναι*, iem. met beschimpingen overla-
den, II. 24, 531. †

λωϊών, *ον, gen. ονος* (λώω), irregul. compar. van άγαθος, *beter, aangenameer, ver- kieselijker*, alleen in neutr. II. 6, 339. daarvan een nieuwe compar. *λωϊτερος, η, ον*, met *ύπερον*, Od. 1, 376. 2, 141.

λώπη, *ή* (λέπω), poët. *hulsel, wollen kleeid, gewaad*, Od. 13, 224. †

λωτεύντα, *z. λωτόεις*.
λωτόεις, *εσσα, εν* (λωτός), poët. *met lotus begroeid, πεδία λωτεύοντα*, v. *λωτούντα*, uit

λωτόντα, velden vol lotusklaver, II. 12, 382. Aristarch. schreef hier λωτοῦντα; anderen verklaren het voor een partio. van een ongebruikt verbum λωτέω = λωτέω.

λωτός, ó, 1) *lotus, lotusklaver, steenklaver*, een klaverachtigkruid, tot het voederen van dieren gebruikt, dat op de vochtige, lage plaatsen van Griekenland en Troje groeide, *trifolium melilotus*, Linn. II. 2, 776. 14, 348. Od. 4, 603. 2) *de lotusboom*, later ook de Cyrenische lotus geheeten, eene soort van boom of heester met eene zoete vrucht, op de kust van Afrika, dat het eenige voedsel van sommige volkstammen aldaar uitmaakt. Volgens Od. 9, 84. was deze vrucht het voedsel der Lotophagen. De boomsoort wordt door Herod. 2, 96. beschreven; hij vergelijkt deszelfs vrucht in grootte met de mastikbezie, en in smaak met de dadels. Volgens Sprengel Ant. Bot. p. 51. is het *rhamnus lotus*, of *Zizyphus lotus*, Linn. Dezelve is nu nog onder den naam *Jujuba*, in de omstreken van Tunis en Tripoli bekend. Uit de woorden: *ἄνδρον εἶδα*, Od. 9, 84. trok men ten onregte het gevolg, dat Hom. hier van eene plant sprak.

Λωτοφάγοι, οἱ, de Lotophagen, d. i. *Lotuseters* (λωτός), een vreedzaam, gastvrij volk, bij hetwelk Ulysses, na eene vaart van tien dagen van Cythera kwam, Od. 9, 84. Ongetwijfeld moet men hen zoeken op de kust van Libyë, misschien bij de kleine Syrte. Volgens Herodot. 4, 177. wonen zij op eene landtong, niet verre van de Gindanen; volgens de meeste Ouden op het eiland Meninx, nu *Zerbi*.

λωπάω (λόφος), fut. ἴσω, eigenl. van trekvee, dat van het juk ontslagen, den hals vrij krijgt en adem schept: *uitrusten, bekomen, zich herstellen*, II. 21, 292. κακῶν, van het onheil bekomen, Od. 9, 460.

M.

M, de twaalfde letter van het Gr. alphabet, vandaar het teeken van het twaalfde gezang.

μέ, apostroph. 1) voor μέ. 2) zelden en slechts ep. voor μοι, II. 9, 673.

μά; eene partik. van verzekering en

bezwering, welke bij den acc. des per-soons of der zaak, bij welke men zweert, gevoegd wordt; en gewoonlijk staat 1) bij negatieve volzinnen: οὐ μά γὰρ Ἀπόλλωνα, neen, bij Apollo, II. 1, 86. 23, 43. 2) met ναί verbonden, staat dezelve affirmat. ναί μά τότε σκήπτρον, waarlijk bij dezen scepter, II. 1, 234.

* μάγειρος, ó (μάσσω), de kok, Batr. 40. Μάγνητες, οἱ, sg. Μάγνης, ητος, ε, de Magnesiërs, bewoners der landstreek Magnesië, in Thessalië, een Pellaagische volkstam, welke zijnen oorsprong afleidde van Magnes, z. van Aeolus, II. 2, 756.

* μάζα, ἡ (μάσσω), gekneet deeg en de daaruit gemaakte gerstenkoek, brood, κρηβατή μαζα, ep. 15, 6.

μάζος, ó, 1) *de tepel der borst*, verschillend van στέρον en στήθος, II. 4, 528. 2) inzonderh. van vrouwen, *de borst der moeder*, II. 22, 80. Od. 11, 448.

ΜΑΘΩ, ongebruikt. stamw. van μαρθάνω.

μαῖα, ἡ, *moedertje*, vriendelijke aanspraak aan oude vrouwen, * Od. 2, 349. 19, 16. (later min).

Μαῖα, ἡ, poët. ook Μαῖας, ἄδος, ἡ, Od. 14, 435. *Maja*, d. van Atlas en Pleione, moeder van Hermes, bij Zeus, h. Merc. 1.3.

Μαίανδρος, ó, Maeander, rivier van Jonië en Phrygië, bekend wegens zijne kronkelingen; hij valt bij de st. Miletus, in de Icarische zee, nu *Meinder*, II. 2, 869:

Μαῖας, ἄδος, ἡ = Μαῖα, w. m. z. Μαίμαλῖδης, ου, ó, z. van Maemalus = Pisander, II. 16, 194.

μαιμῶω (μαῖω), poët. aor. 1. ep. μαίμησα; dikw. in den ep. vorm μαιμῶωσι, μαιμῶωσα, v. μαιμῶσι, μαιμῶσα, *hevig streven, vol drift zijn, woeden, op instormen*, II. 13, 75. 78. αἰχμή μαιμῶωσα, de woedende speer, II. 5, 661. 15, 542. overdragt.: μαίμησεν οἱ ἦτορ, zijn hart was vol woedende drift, * II. 5, 670.

μαιμῶω, μαιμῶωσα, z. μαίμῶω. μαίνας, ἄδος, ἡ (μαίνομαι), *de razende, woedende*, II. 22, 460. † h. Cer. 386.

μαίνομαι (ΜΑΩ), dep. pass. alleen praes. en impf. 1) *razend worden, razen, woeden, a* gewoont. van Goden en menschen, bij den aanval in den strijd, II. 5, 185. 6, 101. ook van toorn, II. 8, 355. van Dionysus: *dweepen*, II. 6, 132. rinkelrooijen, van beschonkenen, Od. 18, 406. δ) van levenlooze voorwerpen, van

de handen, II. 16, 245. van de speer, II. 8, 111. van vuur, II. 15, 606.

μαίωμαι (ΜΑΣΩ), dep. med. *betasten, aanraken*; inzonderh. *zoeken, onderzoeken*, Od. 14, 356. h. Cer. 44. met acc. *κευθμῶνας*, Od. 13, 367. alleen in praes. en impf. (ἐπὶ χειρὶ μάσασθαι, Od. 11, 591. hoort tot ἐπιμαίωμαι).

Μαίρου, ἡ, 1) d. van Nereus en Doris, II. 18, 48. 2) d. van Proetus en Antaea, gewone medgezellin van Artemis, doch werd naderhand, toen zij bij Zeus, Locrus gebaard had, door de Godin omgebragt, Od. 11, 326.

Μαίων, ονος, ὁ, z. van Haemon, een Thebaan, door Tydeus alleen gespaard van de vijftig belagers, die tegen hem uitgezonden waren, II. 4, 394. seqq.

*μάκαιρα, bijzonder poët. fem. van μάκαρ, h. Ap. 14.

μάκαρ, ἄρος, ὁ, ἡ, bijzonder fem. μάκαιρα, superl. μακάριστατος, η, ον, 1) *gelukkig, zalig, meest van Goden*; ook alleen οἱ μάκαρες, *de zaligen*, Od. 10, 299. 2) van menschen: *gelukkig, d. i. rijk, vermogend*, II. 3, 182. II. 1, 68. αἴω δ' Ἀχιλλεῦ, οὔτις ἀνήρ μακάριστατος, *bij u vergeleken, was niemand de gelukkigste, niemand was zoo geheel en al gelukkig als gij*, Od. 11, 483. waar meneigenl. den compar. zonde verwacht hebben.

Μάκκιος, ἄρος, ὁ, z. van Aeolus, koning van Lesbos, II. 24, 544. h. Ap. 37.

μακαρίζω (μάκαρ), *gelukkig noemen*, τινά, *Od. 15, 538. 17, 165.

μακεδνός, ἡ, ὄν, poët. v. μακεδανός, *lang, rijzig, hoog*, bijv. n. van den populier, Od. 7, 106. †

μάκελλα, ἡ (κέλλω), *brced houweel*, spadae, II. 21, 259. †

μακρός, ἡ, ὄν (μάκος = μήκος), comp. μακρότερος, η, ον, poët. μάσσων, ον, Od. 8, 203. superl. μακροτάτος, η, ον, ep. μήκιστος, *lang*, 1) van plaats: *lang, uitgestrekt*: δόρυ, ἔγχος, ook echter van hoogte en diepte, *hoog*, *Ολυμπος, οὐρα, μάκτα φελέατα, *diepe bronnen*, II. 21, 197. verder, *wijd*, μακρὰ βιβᾶς, βιβῶν, *wijd stappend*, II. 3, 22. 7, 213. van de stem: μακρὸν αὐτεῖν, *in de verte*, d. i. zeer luid schreeuwen, II. 5, 101. 2) van tijd: *lang van duur*, ἤματα, νύξ, Od. passim. μακρὸν ἐέλωρ, *een lang gekoesterde wensch*, Od. 23, 54.

μακῶν, z. μηκάομαι.

μάλα, adv. comp. μάλλον, superl. μάλιστα, 1) *zeer, in hoogemate, sterk, geheel en al, terdeeg*, a) alleen staande om te verster-

ken: bij adject. verb. adv.: *μάλα πάντες*, *geheel en al*, *alle*, *μάλα πάγχυ*, *geheel en al*, εὖ *μάλα*, *regt goed, zeer wel*, *μάλ' αἰεί*, *altijd voort*; bij compar. *μάλα πρότερος*, *veel vroeger*, II. 10, 124. δ) om eenen geheel en volzin te bevestigen en aan te dringen: *zeer gaarne, gewisselijk, zonder twijfel, wel zeker*, *μάλ' ἐγώμαι*, *zeer gaarne zal ik volgen*, II. 10, 108. Od. 4, 730. Dikwijls ἢ *μάλα*, *ja zeker*, en ἢ *μάλαδ᾽*, *ja zeker toch*: ἀλλὰ *μάλα*, *maar veeleer*, Od. 4, 472. εἰ *μάλα*, εἰ καὶ *μάλα*, en indien ook nog zoo, met optat. en *μάλα πέρ, καὶ μάλα πέρ*, met partie. in dezelfde beteekenis. 2) compar. μάλλον, a) *meer, sterker, heviger*, dikwijls door ἐτι πολύ, καὶ versterkt, ook καὶ μάλλον, en veel meer, II. 13, 638. Od. 8, 154. b) *liever, eerder*, II. 5, 281. Od. 1, 351. c) ook bij compar. μάλλον ἐντέρος, nog gemakkelijker: d) over de weglatting van μάλλον bij βούλομαι, z. βούλομαι, 3) superl. μάλιστα, *het meest, het sterkste: vooral, inzonderheid, bovenmate zeer*, II. 14, 460. ook staat het nog ter versterking bij den superl. ἐχθιστος μάλιστα, II. 2, 220.

μαλῆκος; ἡ, ὄν (μαλός), comp. μαλακώτερος, *week, zacht, teeder*, 1) van het ligchaam: εὐνή, κῶας; *μαλακῆ νεός*, een los braakland, II. 18, 541. 2) overdragt.: *zacht, zachtmoedig, teeder*, θάνατος, ἕπνος, II. 10, 2. ἔπεα, II. 6, 337. van den gesneuvelden Hector, zeggen de Grieken: ἢ *μάλα δ᾽* *μαλακώτερος ἀμφοτέρωσιν* Ἐκτωρ, inderdaad, Hector is nu veel zachter aan te tasten, II. 22, 373. adv. *μαλακῶς*; *zacht*, Od. 3, 350.

*μῦλ᾽ αἰχῆ, ἡ (μαλάσσω), *malve*, eenesoort van plant, Batr. 161.

Μάλεια, ἡ, ep. v. Μαλία, Od. 9, 80. en Μαλειῶν ὄρος, Od. 3, 287. *Malea*, voorgebergte in het zuidoosten van Laconië, gevaarlijk om het om te zeilen, kaap *Malio di St. Angelo*, ook h. Ap. 409.

μάλερός, ἡ, ὄν (μάλα), *hevig, geweldig, krachtig*, bijv. n. van het vuur, *II. 9, 242. 20, 316.

μαλθυκός, η, ον (poët. v. μαλακός), *week, zacht, teeder*, ἄνθος, h. 30, 15. overdragt.: *lajhartig, αιχμητής*, II. 17, 588. †

μάλιστα, μάλλον, superl. en comp. v. μάλα.

μάγν, dor. en oud. ep. v. μῆγν, eene partikel ter verzekering; *waarlijk, inderdaad, voorzeker, ja, toch*, 1) alleen, II. 8, 373. ἀγρεὶ μᾶγν, *welaan*. 2) versterkend: ἢ μᾶγν, *ja voorwaar*. 3) met negat. οὐ μᾶγν,

waarlijk niet, neen voorwaar, II. 12, 318.

z. μῆν.

μανθάνω (ΜΑΘΩ), aor. 2. ἐμάθον, ep. μάθον en ἐμάθον, alleen in aor. leeren, in aor. geleerd hebben, d. i. weten, verstaan, kennen, κατὰ ἔργα. Od. 17, 226. 18, 362. en met infin. II. 6, 444.

* μαντεύη, ἡ (μαντεύομαι), het voorzeggēn, het voorspellen, h. Merc. 533. pl. 472.

μαντεύομαι, τὸ, ion. en ep. μαντήιον, voor-spelling, godspraak, orakelspraak, Od. 12, 272. †

μαντεύομαι (μάντις), dep. med. eene orakelspraak verkondigen, voorspellen, II. 2, 300. τῶν τὶ. II. 16, 859. van het algem. vooruit verkondigen, zeggen, Od. 2, 170.

Μαντινέη, ἡ, ep. en ion. ὕ. Μαντινεία, Mantinea, st. in Arcadië, aan de rivier Ophis, ten noorden van Tegea, II. 2, 607.

Μάντιος, ὁ, z. van Melampus, broeder van Antiphates, Od. 15, 242.

μάντις, ιος, ὁ (μαντομαι), eigenl. iem. die door de Godheid aangeblazen, en daardoor uitzinnig is, die de toekomst openbaart, ziener, profeet, waarzegger, die zoo wel zonder, als met uitwendige teekenen de toekomst ontsluijert. Dikwijls worden de vogelwischelaars, droomuitleggers, offerwischelaars met denzelfden naam bestempeld, II. 1, 62. Od. 1, 202.

μαντοσύνη, ἡ, wischelaarskunst, gave der voorzeggēng, ook in pl. II. 2, 832.

(μῶμοι), z. μάομαι.

Μαράθων, ὄνος, ὁ, en ἡ, vlek in Attica, in het noordoosten, niet verre van zee, naderhand beroemd door de nederlaag der Perzen, zoo genoemd naar de daar groeiende venkel (μάραθρον), Od. 7, 80.

μαράτνω, aor. 1. ἐμάρανα, h. Merc. 140. aor. pass. ἐμαράσθην, 1) act. uitblusschen, — ἀρθρατήν, h. Merc. 140. 2) pass. uitgeluscht worden, ophouden te branden, * II. 9, 212. 23, 228.

μαργαίνω (μάργος), woeden, razen, uitzinnig zijn, ἐπὶ τινί, II. 5, 882. †

μάργος, η, ον, razend, woedend, uitzinnig, dol, Od. 16, 421. γαστήρ, Od. 18, 2. dwaas, onbezonnen, * Od. 23, 11.

Μᾶρις, ιος, ὁ, z. van Amisodarus, een Lyciër, door Antiochus gewond, II. 16, 319.

μαρμαίρω (μαίρω), schemeren, flikke-

ren, blinken, schitteren, in part. meest van het blinken der metalen, II. passim. ζῆματα μαρμαίροντα, de fonkelende oogen, * II. 3, 397.

μαρμαίρεος, ἔη, εον (μαρμαίρω), blinkend, flikkerend, glanzig, inzonderh. van metalen, II. 17, 594. 18, 480. ἄς, de schitterende zee, bij stilte, II. 14, 273.

μαρμαίρεος, ὁ (μαρμαίρω), steen, steenbroek, tevens met het denkbeeld van glans, II. 12, 380. Od. 9, 499. adject. πέτρος μαρμαίρεος, de schitterende steen, II. 16, 735.

μαρμαίρυνῆ, ἡ (μαρμαίρω), het flikkeren, het schitteren, overdragt.: μαρμαίρουγαὶ ποδῶν, de verblindende snelle beweging der voeten, van dansenden, Od. 8, 265. † h. Ap. 203.

μαρμάμαι, dep. med. ion. en ep. infin. μαρμασθαι, alleen praes. en impf. even als ἴσταμαι, praes. opt. μαρμολμην, Od. 11, 513. (waarschijnl. van μάρη), kampen, vechten, strijden, a) gewoonl. van den oorlog: τινί, dat. perf. met, tegen, iem. zelden ἐπὶ τινί, II. 9, 317. 17, 148. en dat. instrum. χαλκῷ, ἔγχει περὶ τινός, om, of, over iets, II. 16, 497. ook περὶ ἐμδός, uit tweedragt strijden, II. 7, 301. b) twisten, oneenig zijn, krakeelen, met woorden, II. 1, 257.

Μάρπησσα, ἡ, d. van Evenus, gemalin van Idas. Zij werd door Apollo geschaakt, doch Idas nam haar weder, én zij stelde haren man boven den God, II. 9, 757. z. Εὐήνος, Ἰδας.

μαρπτω, poët. fut. μαρπω, aor. 1. ἐμαρπα, 1) vatten, grijpen, vasthouden, met acc. Od. 9, 289. ἀγκάς τινά, iem. met de armen omvatten, omhelzen, II. 14, 346. 2) aanraken, bereiken, τινά ποδὶ, II. 21, 564. χθόνα ποδοῦν, de aarde met de voeten aanraken, II. 14, 228. van de bliksems van Zeus, μαρπτειν ἔλκεα, wonden slaan, II. 8, 404. 419. overdragt.: ὕπνος ἐμαρπτειν αὐτόν, de slaap beving hem, II. 23, 62. Od. 20, 56.

μαρπυῖη, ἡ (μαρπυῖς), het getuigenis, Od. 11, 325. z. Ἀριάδη.

μαρπυῖος, ὁ, ep. ὕ. μαρπυῖς, getuige, in sg. alleen, Od. 16, 423. dikwijls in pl. μαρπυῖοι ἴστων, dual. met pl. II. 1, 338.

* μαρπυῖς, ὄνος, ὁ, getuige, h. Merc. Μᾶρων, ὄνος, ὁ, z. van Euanthes, priester van Apollo, te Ismarus in Thracië, die Ulysses met wijn begiftigde, Od. 9, 197.

Μᾶσσης, ητος, ἡ, st. in Argolis, later de haven van Hermione, II. 2, 562.

μάσσων, ὁ, ἡ, neutr. μάσσον, of μάσσον, onregelm. compar. van μακρός, langer, grooter, Od. 8, 203. †

μάσταξ, ἄκος, ἡ (μαστῶ), 1) waarmede men kaauwt, de mond, Od. 4, 287. 23, 76. 2) spijs, voedsel, inzonderh. hetgeen de vogels hunnen jongen in den bek toedragen; νεοσσάια προφέρει μάστακ in pl. v. μάστακα, II. 9, 324. Anderen verklaren: μάστακ, met de snob.

μαστίζω (μάστιξ), aor. 1. ep. μαστίξα, de zweep zwaaijen, zweepen, geeselen, ἔππους, II. 5, 768. dikwijls met infin. μαστίξεν ὃ ἔλασ, hij sloeg met de zweep, om hen aan te zetten, II. 5, 366. Od. passim. (nevenv. μαστίω).

μάστιξ, ἔγος, ἡ (μάσσω); ep. ook μαστίς; dat. μαστί, v. μαστίῳ, II. 23, 500. acc. μαστίω, Od. 15, 182. 1) geesel, zweep, om de paarden aan te drijven, II. 5, 748. 2) overdragt.: straf, plaag, geesel, — Διός, II. 12, 37. 13, 812.

μάστις, ἡ, ion. en ep. = μαστίξ, w. m. z. μαστίῳ, poët. in pl. v. μαστίλω, II. 17, 622. med. van eenen leeuw: οὐρῇ πλείρας μαστίεται, hij geeselt de zijden met de zweep, II. 20, 171.

Μαστροίδης, οὐ, ὁ, z. van Mastor = Halitherses, Od. 2, 158. = Lycophron, II. 15, 438.

Μιάστωρ, ορος, ὁ, z. Μαστροίδης.

* μισγάλη, ἡ, de oksel, de holte onder de armen, h. Merc. 242.

ματώω (μάτην), aor. 1. ἐμάτησα, werkeioos zijn, talmen, dralen, II. 16, 474. van paarden: μή ματήσεται, v. ματήσεται, II. 5, 233.

ματεύω (ΜΑΩ), poët. = μαστεύω, zoeken, opzoeken, II. 14, 110. †

* μᾶτην, adv. vruchteloos, vergeefs, h. Cer. 309.

μαΐτη, ἡ (μάτην), ijdel pogen, vruchteloze proef, dwaasheid, Od. 10, 79. † μᾶχαιρά, ἡ (met μάχη verwant), een groot mes, dolk, hetwelk naast het zwaard hing, en inzonderh. tot het slagten der offerdieren diende, offermes, II. 3, 271. 18, 597. Machaon gebruikt het ook, om den pijn uit de wonde te snijden, II. 11,

Μαχάων, ονος, ὁ, voc. Μαχών, z. van Aesculapius, broeder van Podalirius, vorst van Tricca en Ithome, in Thessalië, beroemd door zijne ervarenheid in de heekunde, II. 2, 732. Zijn vader had dezelve van Chiron, den Centaurus, en hij had op zijne beurt van zijnen vader deze kennis ontvangen, II. 4, 218.

μαχέμενος }
μαχεύμενος } z. μάχομαι.

μάχη, ἡ, 1) kamp, strijd, gevecht, veldslag, meest van den strijd tusschen legers: μάχεσθαι μάχην, eenen strijd strijden, II. 15, 673. ook van het tweegevecht, II. 7, 263. 11, 542. 2) strijd, twist, oneenigheid, met woorden, II. 1, 177. Hom. spreekt van vier bijzondere veldslagen, de eerste tusschen den Simois en Scamander, II. 4, 446—7, 305. de tweede tusschen de st. Troje en de Grieksche schepen, II. 8, 53—488. de derde aan den Scamander en bij de schepen, II. 11—18, 242. de vierde bevat de heldendaden van Achilles, en eindigt met Hector's dood, II. 19—22.

μαχήμενος, ον (μαχέομαι), belust naar strijd, strijdbaar, κραδίη, II. 12, 247. † μαχητής, οὐ, ὁ (μαχέομαι), strijder, kampvechter, krijgsmann, II. passim. met ἀνῆρ, Od. 18, 261.

μαχητός, ἡ, ὄν (μάχομαι), te bestrijden, te bevechten, overwinbaar, κερών, Od. 12, 119. †

μαχλοσύνη, ἡ (μάχος), weelderigheid, onkuischheid, wellust, II. 24, 30. wordt van Paris gezegd, en daar het anders altijd van vrouwen gebruikt wordt, wilde Aristarchus het vers voor onecht verklaren; doch zonder grond, want het is op Paris zeer toepasselijk, cf. II. 3, 39.

μάχομαι, ion. en ep. μαχέομαι, dep. med fut. μαχίσσομαι en μαχέσομαι, ook met σα. (bij de Ath. μαχοῦμαι), aor. ἐμάχσομαι en ἐμαχέσομαι; praes. μαχέομαι, alleen II. 1, 272. 334. 20, 26. in part. verlengd om het vers, μαχέομενος en μαχεύμενος. Het fut. en aor. heeft Wolf steeds met ἦ; alleen in aor. 1. infin. staat om het vers μαχέσασθαι, II. 3, 20. 433. 7, 40. en optat. μαχέσαιο, II. 6, 329. In de handschriften is ἐμαχέσσομαι, doch niet ἐμαχησομαι, in aor. 1) strijden, kampen, vechten, oorloggen, a) inzonderh. in veldslagen, niet alleen van gansche legers; maar ook van bijzondere personen, II. 3, 91. 435. gewoonl. τινί, met of tegen iem. ἐπὶ τινί, II. 5, 124. ἀντιὰ en ἐναντίον τινός, II. 20, 88. 97. πρὸς τινά, II. 7, 471. doch οὐν τινί, met iem. met iem. hulp, Od. 13, 390. Van de zaak, waarvoor men strijdt, staat meest περί τινος, ook περί τινί, II. 16, 568. Od. 2, 245. ἀμφὶ τινί, II. 3, 70. en ἀνεκά τινος, II. 2, 377. somtijds wordt er ook nog een dat. instrum. bijgezet: τόξου, ἀξίονου. 2) in het algem. strijden, kampen,

zonder op oorlog te zien: ἀνδραῖοι περὶ δαυτὶ, om het eten, Od. 2, 245. van gevecht tegen dieren, Il. 15, 633. tusschen dieren, Il. 16, 429. 758. δ) van eenen wedstrijd: — πῶς, vuistvechten, Il. 23, 621. c) van voorzicht: *oneenig zijn, twisten*, met ἐπέσοι, Il. 1, 304. ook zonder ἐπέσοι, Il. 1.8.

μάψ, adverb. poët. = μάτην, 1) *vergoefsa, vruchteloos, ijdel*, μάψ ὁμόσαι, Il. 15, 40. 2) *zonder reden, dwaasselijk, onbezonnen*, μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, dwaas en niet naar behooren, Il. 2, 214. Od. 3, 138. (waarschijnl. μαρπτω, μάπω).

μαψίδως, adverb. poët. = μάψ, Il. 5, 374. Od. 3, 72. 7, 310.

* *μαψιλῶς*, on (λέγω), poët. *ijdel snaprend, niets betekenends zeggend*, h. Merc. 546.

ΜΑΣΩ, een oude stamv. in praes. verouderd, van welke nog eenige vormen gebleven zijn, 1) perf. μέμαα, met beteek. van het praes. sg. ongebruik. waarvoor μέμονα, es, e (vergel. γέγονα, met γέμαα), gebezigd wordt; dual. μέματον, pl. 1. μέμαμεν, 3 pl. μεμάσσι, 1 imper. μεμάτω, part. μεμαώς, gen. μεμάωτος en μεμάστος, 3 pl. plusqpf. μέμασαν. *streven*. 1) met haast op iets *losgaan, instormen, πόρσω*, Il. 11, 615. *εγχεῖσθαι*, Il. 2, 818. dikwils het part. μεμαώς, als adject. of met een ander verbum; *haastig, driftig, ijverig, vol vuur*. 2) *trachten, begeeren, sterk verlangen*, a) gewoonl. met infin. praes. Il. 1, 590. 2, 543. δ) met gen. naar iets; *εἶδος, εὐτύς*, Il. 5, 732. 13, 197. μέμονα, gewoonl. met infin. Il. 5, 482. 7, 36. 2) het geeft ook de tijden tot μάλομαι, w. m. z.

μεγάθυμος, on (θυμός), poët. groot van hart, *hooghartig, stoutmoedig, moedig, dapper*, bijv. n. van mannen en volken, Il. 2, 541. van eenen stier, Il. 16, 488. van Athene, Od. 8, 520.

μεγαλῶ (μέγας), aor. 1. ἐμέγησα, eigenl. iets voor te groot achten, met begrip van verdriet, nijd, en vd. 1) *misgunnen, benijden, niet toekennen*, iets aan iem. als te groot voor hem. τὴν τ. Il. 23, 865. Od. 3, 55. en met infin. μήδε μεγέτης ἡμῖν τελευτήσαι τάδε ἔργα, misgun ons niet, dit werk te volbrengen, Od. 3, 55. in het algem. *weigeren, verbieden*, Il. 7, 408. οὐκ μεγαλῶ, ik verhinder het niet, Od. 8, 206. 2) *afhouden, terughouden, εἶ τινος*, iets van iem.; van Poseidon; *αἰχμηρὴν βίῳσι μεγέτης*, de lans van het leven afwerend, Il. 13, 565.

μεγακῆτης, ἐς (κῆτος), waarschijnl. wat eene groote holte of buik heeft, *groot van omvang, groot, verbazend groot, geweldig*, νῆος, Il. 8, 222. πόντος, Od. 3, 158. δελφίν, Il. 21, 22.

μεγαλήτωρ, ορος (ἦτος), *hooghartig, stout, moedig*, bijv. n. der helden en ook van geheele volken, Od. 10, 200. *trotsch, moedig*, θυμός, Il. 9, 255.

μεγαλίζομαι (μέγας), med. *zich groot maken, zich verheffen, trotsch zijn*, θυμῶ, Il. 10, 69. Od. 23, 174.

* *μεγαλοσθενής, ἐς (σθένος)*, *zeer sterk*, Ep. 6.

μεγᾶλως (μέγας), adverb. *grootelijks, zeer, μάλα μεγαλῶς*, zeer sterk, Il. 17, 723.

μεγᾶλωστί (μέγας), *in groote uitgestrektheid*, op eene groote wijze, altijd μέγας μεγαλωστί, groot in groote uitgestrektheid, Il. 16, 776. Od. 24, 40.

Μεγᾶδης, ou, ó, z. van Meges = Perimnus, Il. 16, 695.

* *Μεγαμηδείδης, ou, ó, z. van Megamedes*. Zoo wordt de vader van Pallas genoemd, h. Merc. 100.

Μεγαπένθης, εος, ó, z. van Menelaus bij eene slavin, huwt met eene dochter van Alector. Od. 4, 10. 15, 100.

Μεγᾶρη, ἡ, d. van Creon, koning van Thebe, gemalin van Hercules, Od. 11, 269.

μεγᾶρον, τὸ (μέγας), eigenl. *grote kamer, zaal*, vd. inzonderh. 1) de vergaderplaats der mannen. het *mannenvertrek*, het hoofdvertrek, dat midden in huis lag en tot het houden van maaltijden diende. Het dak rustte op zuilen, en eene voor- en zijdeur gaven er licht, Od. 1, 127. 333. 22, 127. 2) in het algem. *elk groot vertrek*, zoo als dat der huisvrouw, Od. 18, 98. der dienstmaagden, Od. 19, 60. 3) in pl. *huis, woning, paleis*, Il. 5, 805. Od. 2, 400.

μεγᾶρόνδε, adv. *naar huis*, * Od. 16, 413.

μέγας, μεγᾶλη, μέγα, comp. μέλλων, on. superl. μέγιστος, η, on, 1) *groot*, in verschillende opzichten: *hoog, lang, wijd, breed*, van bezielden en onbezielden voorwerpen, bijv. * *Ὀλυμπος, οὐρανός, αἰγυλιός, πέλαγος*, enz. 2) *groot, d. i. sterk, hevig, geweldig, magtig*, van Goden; zoo ook *ἄνεμος, κῆρας, κλέος, μέγα ἔργον*, eene groot, d. i. moeilijke zaak, daad, Od. 3, 261. 3) *te groot, doucematig, λήν μέγα εἰπεῖν*, iets al te groots zeggen, Od. 3, 227. Nentr. sg. en pl. μέγα en μέγαλα, als

adverb. zeer, bijzonder, bovenmate; bij verb. en adject. μέγας ἔσχατος, zeer uitstekend, ook met compar. en superl. μέγ' ἀμείνων, veel voortreffelijker, Il. 23, 315. ep. μέγ' ἄριστος, verre de uitstekendste, Il. 2, 80. 763. pl. μέγαρα met κτείνειν, εὔχεσθαι, enz.

Μέγας, ὁ, een aanzienlijk Lyciër, Il. 16, 695.

μέγεθος, εὐς, τὸ (μέγας), grootte, hoogte, steeds van de gestalte, gewoonl. met εἶδος en κάλλος, Il. 2, 58. Od. 6, 152.

Μέγης, ἦτος, ὁ, z. van Phyleus, zusterszoon van Ulysses, aanvoerder der Dulichiërs en van de bewoners der Echinaden, Il. 2, 625. 13, 692.

μέγιστος, ἴστη, ἴστον, z. μέγας.

μέδων, οντος, ὁ, fem. μεδέουσα, ἦ, poët. v. μέδω, verzorger, bestuurder, heerscher, masc. van Zeus: Ἰδηθεν, Λωδώνης, *Il. 16, 234. fem. van Aphrodite, heerscheres, Σαλαμίνος, h. 9, 4.

Μεδεῶν, ὄνος, ὁ, st. in Boeotië, aan den voet van den berg Phoenicius, Il. 2, 501.

μέδομαι (eigenl. med. van μέδω), dep. μεδήσομαι, Il. 9, 650. 1) voor iets zorg dragen, aan iets denken, iets behartigen, zich laten gelegen liggen, met gen. πολέμου, κόλπου, Il. 2, 384. Od. 2, 358. ἀλκῆς, Il. passim. 2) iem. iets bezorgen, voor iem. iets verzinnen, uitdenken, be-ramen, κακά τι, Il. 4, 21. 8, 458.

μέδων, οντος, ὁ, eigenl. part. praes. van μέδω, als subst. de verzorger, bestuurder, heerscher, sg. alleen, ἀλός μέδων, Od. 1, 72. anders altijd ἡγήτορες ἢ δὲ μέδοντες.

Μέδων, οντος, ὁ, 1) z. van Oileus en Rhene, Il. 2, 727. stiefbroeder van Ajax, die te Phylace woonde, dewijl hij de broeders zijner stiefmoeder omgebragt had. Hij was opperhoofd der krijgslieden uit Methone, toen Philoctetes op Lemnos terug gebleven was, en sneuvelde door de hand van Aeneas, Il. 15, 332. 2) een Trojaan, Il. 17, 216. 3) een heraut van Ithaca, in het gevolg der vrijers; hij ontdekte aan Penelope het gevaar van Telemachus, en werd daarom ook naderhand gespaard, Od. 4, 677. 22, 357.

μεθαιρέω (αἰρέω), aor. μεθάρημι, ep. iterat. v. μετέλεσκον, terugnemen, overnemen, van eenen bal: ὁ δ' ἀπὸ χθονός ἕνρος' ἀεργεῖς ἐηδίδως μετέλεσκε, namel. σφαῖραν, de andere hief zich hoog van den grond en ving denzelven behendig op, Od. 8, 374. †

μεθάλλομαι (ἄλλομαι), alleen part. aor. syncop. μετάλμενος, overspringen, op in springen, op iem. met dat. instrum. δουρὶ χαλκῷ, *Il. 5, 336. 11, 538. naspringen, Il. 23, 345.

μεθέλω, z. μεθίημι.

μεθέλεσκε, z. μεθαίρω.

μεθέμην, z. μεθίημι.

μεθέπω (ἔπω), part. aor. 2. act. μετασπών en med. μετασπόμενος. 1) act. intransit. achter zijn, παγααν, vd. a) vervolgen, najagen, τινά ποσοί, Il. 17, 190. Od. 14, 33. b) zoeken, opzoeken, met acc. Il. 8, 126. absol. bezoeken, Od. 1, 175. 2) transit. met dubbel. acc. doen achter gaan, achter drijven, ἔππους Τυδείδην, de paarden achter Diomedes drijven, Il. 5, 329. II) Med. nazetten, vervolgen, alleen Il. 13, 567.

μεθήμηναι (ἦμαι), tusschen zitten, met dat. μνηστῆρας, tusschen de vrijers, Od. 1, 118. †

μεθημοσύνη, ἦ (μεθήμων), nalatigheid, zorgeloosheid, *Il. 13, 108. 121.

μεθήμων, ον (μεθίημι), nalatig, achteloos, zorgeloos, traag, slap, Il. 2, 241. Od. 6, 25.

μεθίημι (ἦμι), infin. praes. μεθιέμεναι en μεθιέμεν, fut. μεθήσω, aor. 1. μεθήκα, ep. μεθήκα. Van aor. 2 conj. μεθῶ, ep. μεθίω; optat. μεθήην, infin. μεθέμεν, st. μεθέμηναι; van het praes. indic. μεθίω, 2 en 3 sg. μεθεις, μεθεις; doch 3 pl. μεθεν, v. μεθεσαν, nalaten, 1) trans. met acc. 1) loslaten, laten varen, iets dat vastgebonden is, of vastgehouden wordt, τινά, eenen gevangen ontslaan, Il. 10, 449. τι ἐξ ποταμόν, iets in de rivier laten vallen, Od. 5, 460. overdragt.: χόλον, den toorn laten varen, Il. 15, 138. Ἀγλήη, ten gevalle van, voor, jegens Achilles, Il. 1, 283. κῆρ ἄχεος, het gemoed van kommer bevrijden, Il. 17, 539. 2) verlaten, τινά, Il. 3, 414. Od. 5, 471. 3) overlaten, afstaan, νίκην τι, Il. 14, 364. en met infin. ἔρυσαι, laten wegslepen, Il. 17, 418. II) intransit. 1) absol. nalatig zijn, verslappen, dralen, talmen, dikw. Il. ook Od. 4, 372. βῆ, in kracht, Il. 21, 177. 2) nalaten, af laten, zich onthouden, a) met gen. πολέμου, van den oorlog, Il. 13, 97. ook zoῦ ἀλκῆς, μάχης. b) met infin. en part. zelden bij Hom. — μάχεσθαι, ophouden te strijden, Il. 13, 234. κλαύσας μεθήκα, hij hield op met weenen, Il. 24, 48. (over de quant. z. ἦμι).

μεθίστημι (ἵστημι), fut. μεταστήσω, 1)

act. transit. *verplaatsen, veranderen, verruilen*, τὸ τ., Od. 4, 602. 2) med. intransit. *zich verplaatsen*, d. i. ergens anders heen gaan, met dat. ἐτάροις, Il. 5, 514.

μεθρομιλῶ (δουλέω), *omgaan, verkeerren*, τὸν, met iem. Il. 1, 269. †

μεθρομύω (δουμάω), *alleen part. aor. pass. μεθρομηθεῖς*, 1) act. *nadrijven*, 2) pass. *naajagen, vervolgen, naspoeden*, Od. 5, 325. Il. 20, 192.

μεθύω, *vos, τὸ, elke sterke, bedwelmede drank*, inzonderh. *ongemengde wijn*, Il. 7, 471. Od. 4, 746.

* μεθύστερος, ἐρη, ἐρον (ὑστερος), *later*, alleen het neutr. als adverb. *naderhand*, h. Cer. 205.

μεθύω (μεθύω), *alleen praes. en imperf. 1) ongemengden wijn drinken, beschonken zijn*, Od. 18, 240. 2) overdragt.: *geheel doortrokken zijn met vocht, boelη μεθύουσα ἀλοφῆ*, eene ossenhuid met vet doortrokken, Il. 17, 390.

μεδιάω, *alleen in aor. 1. ἐμεδήσα*, ep. μεδήσα; ook μεδιῶω, waarvan part. praes. μεδιῶων, ep. verlengd v. μεδιῶων, *glimlagchen*; γελᾶν daarentegen, *luidkeels lagchen*, h. Cer. 204. — βλοσυροῖσι προσώπασσι, Il. 7, 212. Σαρδάνιον, Od. 20, 301, z. dit woord.

μειδιάω, z. μειδῶω.

μείζων, on, z. μέγας.

μέλας, ep. v. μέλας, *alleen in μελλανπίντω*, Il. 24, 79. † z. ὁ Μίλας πόντος.

μέλινα, τὰ (μέλι, μειλίσσω), *alles, wat verheugt en vrolijk maakt, inzonderh. verheugende, aangename geschenken*, * Il. 9, 147. 289. van de giften, welke Agamemnon aan Achilles wil schenken, om hem te verzoenen.

μελιγγμα, ἄτος, τὸ (μειλίσσω), *alles, wat tot bevrediging of vergenoegen dient, vreugdegift, vreugdemiddel, μειλίγματα θυμοῦ*, lekkerbeetjes, welke de heer voor zijne honden medebrengt, Od. 10, 217.

μελινος, ἴνη, ἴων, poët. = μέλινος, w. m. z. μειλίσσω, *alleen in praes. (verwant met μέλι, eigenl. zoet maken)*, vđ. act. 1) *verheugen, verblijden*, inzonderh. *bevredigen, doen bedaren*, νεκρὸν πυρὸς, door het vuur, (den brandstapel) bevredigen, Il. 7, 410. (De dooden namelijk zijn vertoord, volgens de denkbeelden der Ouden, indien zij niet spoedig ter aarde besteld worden), 2) Med. a) *zich verheugen, genoegten smaken*, h. Cer. 291. b) *zachtzinnig zijn, zachte woorden gebruiken*,

vriendelijk bejegenen en aanspreken, Od. 3, 96. 4, 326.

μειλίχη, ἡ (μειλίχος), *zachtmoedigheid, vriendelijkheid*, — πολέμοιο, *slapheid in het oorlog voeren*, Il. 15, 741. †

μειλίχῖος, ἴη, ἴων, en μειλίχος, on (μειλίσσω, eigenl. zoet, vđ. *zachtzinnig, liefderijk, vriendelijk*, a) van personen, alleen de vorm μειλίχος (Od. 15, 374. staat het echter ook bij ἔπος), Il. 17, 671. 19, 300. b) μειλίχος μῦθος, Il. 10, 288. en ἐπέσοι μειλίχοις προσαυδᾶν, *iem. met vriendelijke woorden toespreken*, Il. 6, 343. Od. 6, 143. ook alleen μειλίχοις, Il. 4, 256. αἰδῶς, Od. 8, 172.

μείρομαι, daarvan ἔμμορε, als 3 sg. aor. 2. alleen Il. 1, 278. anders 3 sg. perf. pass. εἰμαρται; *zich laten toedeelen, aandeel verkrijgen, ontvangen*, met acc. ἤμου μείροε τιμῆς, *de helft der eer hebt gij verkregen*, Il. 9, 616. b) met gen. in aor. en perf. act. *deelhebben, verkregen hebben*, τιμῆς, Il. 1, 278. 15, 189. c) perf. pass. εἰμαρται, en plusq. perf. pass. *het is door het noodlot bepaald*, met acc. cum infin. Il. 21, 281. Od. 5, 335.

μείς, ὁ, gen. μηνός, ion. v. μην, Il. 19, 117. h. Merc. 11. *de maand*. Noch de namen, noch de lengte der maanden worden opgegeven; het naast bepaalde is: τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἰσταμένου, *als deze maand eindigt, en de andere een' aanvang neemt*, Od. 14, 162. 19, 307.

μείων, neutr. μείων, z. μικρός.

μελαγχροῖης, ἐς, poët. = μελάχροος (χροῖα), *zwart, donkerbruin van kleur*, Od. 16, 175. † z. μελανόχροος.

μελαθρον, τὸ (μέλας), 1) *de zoldering der kamer, inzonderh. de middelste, uitstekende balk onder het dak, door welchen de rook ging* (ἀπὸ τοῦ μελαλευσθαι, Et. Magn.) Od. 8, 279. 22, 239. 2) *de balken van het dak*, Od. 19, 544. 3) in het algem. *dak, woning, huis, αἰδέσασσι μέλαθρον*, *ontzie uw huis*, (ten opzichte der gastvrijheid, want ieder, die met een ander onder één dak woonde en at, was onschendbaar), Il. 9, 640.

μελαθρόφιν, ion. en ep. v. μελάθρου, Od. 8, 279. †

μελάτω (μέλας), *zwart maken*, alleen in med. *zich zwart maken, zwart worden*, χροῖα, op de huid, door bloed, * Il. 5, 354. van een pas omgeploegd braakland, Il. 18, 548.

Μελάμπους, οδος, ὁ, z. van Amythaon

en Idomene, broeder van Bias, een beroemd wigchelaar. Hij wilde voor zijnen broeder de vermaarde ossen van Iphiclus, uit Phylace in Thessalië halen, doch werd door de herders gegrepen en geboeid. Een jaar daarna herkreeg hij de vrijheid, en ontving de ossen ten geschenke, dewijl hij Iphiclus eenen goeden raad gegeven had, Od. 15, 225. 11, 286.

μελάνδετος, ον (δέω), poët. *zwart gebonden, met een zwart gevest, φάσανον*, Il. 15, 713. † Volgens de Schol. met een zwart, d. i. ijzeren gevest; misschien verstaat men hier beter eene van ijzer gemaakte scheede.

Μελάνευς, ηος, ό, vader van Amphimedon op Ithaca, Od. 24, 103.

Μελανθεύς, ηος, ό, in nom. en voc. doch in de overige cas. *Μελάντιος, ό*, z. van Dolius, de boosaardige geitenhoeder van Ulysses, die hem bespot en mishandelt bij zijne terugkomst, met de vrijers zamenspannt en op eene ijselijke wijze gestraft wordt, Od. 17, 212. 22, 474.

Μελάνθιος, ό, 1) = *Μελανθεύς*. 2) een Trojaan, Il. 6, 36.

Μελανθώ, ης, ή, d. van Dolius, de ligtzinnige dienstmaagd van Ulysses, die zich aan de vrijers overgeeft, Od. 18, 320. zij wordt gedood, Od. 22, 421. †

Μελάντιπος, ό, 1) een Trojaan, door Teucer gedood, Il. 8, 276. 2) z. van Hicetaon, door Antilochus geveld, Il. 15, 547. 3) een Trojaan, door Patroclus omgebracht, Il. 16, 695. 4) een Achaeër, Il. 19, 240.

μελάνοχρος, ον, poët. v. *μελάγχρους* (χρόα), *zwart van kleur*, Od. 19, 246. † *μελάνοχρωσ, οος, ό*, ή = *μελάνοχρους*: *κίαιμοι*, *zwarte boonen*, Il. 13, 589. †

μελάνυδρος, ον (ύδωρ), poët. *zwart, donker van water*, *κηρηη*, Il. 9, 14. Od. 20, 158.

μελάνω = *μελαινομαι*, poët. *zwart, donker worden*, van de zee, Il. 7, 64. †

μέλας, μέλαινα, μέλαιν, gen. *μελάνος, μελαινής, μέλανος*, poët. *nevenv. μέλας*, Il. 24, 79. in dat. compar. *μελάντερος*, 1) *zwart, donkerkleurig*, niet alleen van de eigenlijke zwarte kleur, maar ook van alles, wat donker, zwart, voor het oog is, bijv. *αίμα, οίνος, ύδωρ, νηϋς*. 2) *zwart, donker, duister*, *εσπερος, νύξ*, Il. 8, 502. 3) *overdragt. zwart, donker, schrikkelijk, akelig, θάνατος*, Il. 2, 854. *Κηρ*, Il. 2, 859. *δύναμι*, Il. 4, 117.

neutr. als subst. *τὸ μέλαν δρυός*, poët. v. *μελάνδρυον*, de kern, het merg van den eik, Od. 14, 12.

Μέλας, άνος, ό, z. van Portheus, broeder van Oeneus, Il. 14, 117.

Μέλας πόντος, ό, ep. *Μελλας πόντος*, Il. 24, 79. De Scholiën verstaan daaronder meest de *zwarte baai*, tusschen het vaste land van Thracië en den Chersonesus. Doch volgens den samenhang is het beter *μελλας* als appellat. te nemen.

μέλω, *doen smelten, week maken*, med. *μελδομαι*, *smelten, week worden*, *λέβης κίλιση μελδόμενος*, een ketel, die in vet smelt, d. i. waarin het vet smelt. Aristarch. leest *κίλιση μελδόμενος* (act. v. *μέλδω*), die het vet smelt, Il. 21, 363. †

Μελέαγρος, z. van Oeneus en Althaea, gemaal van Cleopatra; hij verzamelde de helden tot de jagt op het wilde zwijn van Calydon in Aetolië. Er ontstond een twist tusschen de Cureten en Aetoliërs, over den kop en de huid van het dier; de Aetoliërs waren hierin zoo lang voorspoedig, als Meleager daaraan deel nam, doch toen hij zich terugtrok uit verbittering over de vervloeking van zijn moeder, zegepraalden de Cureten derwijze, dat zij zelfs Calydon belegerden. Eindelijk nam hij, op verzoek zijner echtgenoot, weder deel aan den strijd en versloeg de Cureten, Il. 9, 541. z. *Αλθαλα*.

μελέθημα, άτος, τὸ (*μελέθη*), poët. *zorg, kommer, bekommering*, altijd in pl. Il. 23, 62. *μελεθματα πατρος*, *bekommering om den vader*, Od. 15, 8.

* *μελεδών, άνος, ή* = *μελεδώνη*, h. Ap. 532.

μελεδώνη, ή, poët. *zorg, kommer*, Od. 18, 517. †

μέλει, z. *μέλω*.

μελειστί (*μέλος*), adverb. *lid voor lid*, Il. 24, 490. †

μέλεος, έη, εον, *vruchteloos, vergeefsch, ijdel, nutteloos, айος*, Il. 23, 795. *εργη*, Od. 5, 416. neutr. als adverb. *werkeloos*, Il. 10, 480. *nutteloos*, Il. 16, 336.

* *μελετάω* (*μέλω*), aor. *εμελέτησα*, 1) *zorgen*, 2) *beoefenen, behartigen*, h. Ap. 557. met acc.

* *Μέλης, ητος, ό*, rivier in Ionië bij Smyrna, waar men meende, dat Hom. geboren was, h. 8, 3. ep. 4, 7.

μέλι, άτος, τὸ, *honig*, Il. 1, 249. schotels met honig en vet werden op den brandstapel geworpen; Il. 23, 170. Od. 24, 68.

Μελίβοια, ἡ, st. in Magnesië (Thessalië), aan den voet van het gebergte Othrys, II. 2, 717.

μελίγηρος, υ (γῆρος), honigzoet van stem, zoet, zachtklinkend, ὄψ, Od. 12, 187. † αὐοδῆ, h. Ap. 519.

μελίη, ἡ, 1) de esschenboom, *esch*, *fraxinus excelsior*, Linn. II. 13, 178. 16, 767. 2) de *schacht* der laans, die van esschenhout gemaakt is, ook dikwijls de *laans* zelve.

μελιρῆς, ἐς (ῆδός), honigzoet, οἶνος, πυρός, dikw. overdragt.: zoet, liefelijk, aangenaam. θυμός, II. 10, 495. νόστος, ἕπνος, Od. 11, 10, 19, 151.

μελίρρητος, ον (κεράννυμι), ion. v. μελίρρητος, met honig vermengd, τὸ μελίρρητον, een drank, uit honig en melk gemengd, welke ter eere van de schimmen en de onderaardsche Goden geplengd werd, * Od. 10, 519. 11, 27.

μέλιμος, ἰνη, ἰων, ep. μέλιμος (μελίη), van esschenhout gemaakt, *esschen*, *μέλιμος οὐδός, Od. 17, 339. in de II. altijd μέλιμος.

μέλισσα, ἡ (μέλι), de *bij*, II. 2, 87. Od. 13, 106.

Μελίτη, ἡ, d. van Nereus en Doris, II. 18, 42.

* *μελίτωμα*, ατος, τὸ (μελίτω), *honigkoek*, gebak van honig vervaardigd, Batr. 39.

μελίτρον, ον (φρῆν), door zoetheid het hart verkwikkend, *honigzoet*, οἶνος, πυρός, σίτος, overdragt.: ἕπνος, II. 2, 34.

μέλλω, alleen praes. en impf. grondbeteek. *voornemens zijn*, op het punt staan van, een verb. aux. dat meest met infin. fut. zelden met praes. en aor. staat. Men moet het door, *zullen*, *willen*, *mogen*, *moeten*, overzetten, naar mate het uitdrukt het voornemen van eenen persoon, of iets, dat van eens anders wil of van de omstandigheden afhankelijk is, vd. 1) *willen*, *voornemens zijn*, ten oogmerk hebben, ter opgave van den menschelijken wil, ἐμελλε διεξιμεναι πεδόνδε, hij wilde juist uitgaan, II. 6, 393. ἐμελλε στρέφεσθαι ἐκ χώρης, hij was voornemens heen te gaan, II. 6, 515. zelden met infin. praes. II. 10, 454. en aor. II. 23, 773. 2) *zullen*, a) volgens den wil der Godheid of van het noodlot: οὐ τελέσθαι ἐμελλε, het zoude niet vervuld worden, II. 2, 36. vergl. Od. 2, 156. II. 5, 686. met infin. praes. II. 17, 497. met infin. aor. ἐμελλε λτίσθαι, hij zoude gesmeekt

hebben, II. 16, 46. b) volgens menschelijk bestuur, II. 11, 700. c) volgens den loop der omstandigheden, II. 11, 22. Od. 6, 135. 3) *moeten*, a) volgens regt en plicht: οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάλκδος ἀνδρός ἐταίρους ἔδμεναι, gij moest niet verslinden, Od. 9, 475. b) volgens waarschijsl. gevolgtrekking, d. i. *mogen*, somtijds *schijnen*, οὕτω που Διὶ μέλλει φίλον εἶναι, zoo mag het Zeus wel believen, II. 2, 116. μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ, II. 21, 83. τὰ δὲ μέλλει ἀκουέμεν, dat moogt gij wel eens gehoord hebben, II. 14, 125. μέλλεν ποτὲ οἶκος ἀφρησὶς ἔμμεναι, het huis mogt wel eens rijk geweest zijn, Od. 1, 232. met infin. aor. Od. 14, 133.

μέλος, εος, τὸ, 1) het *lid*, altijd in pl. *de ledematen*, II. Od. passim. 2) *zangwijze*, *melodie*, h. 18, 16.

μέληθρον, τὸ (μέλλω), *genoegen*, *lust*, *spel*, μέληθρα κωσὶν γένοσθαι, ook κωνόν, een spel der honden worden, van de lijken der vijanden, die onbegraven blijven liggen, * II. 13, 233. 17, 255.

μέλπω, 1) eigenl. door gezang en dans verheugen, vd. *zingen*, *bezingen*, Ἐκέργον, II. 1, 474. 2) Med. als depon: a) *zingen*, II. 18, 604. Od. 4, 17. b) *zingen en dansen*, eenen *reidans* aanvoeren, II. 16, 182. Ἀρηί, ter eere van Ares dansen, d. i. hevig vechten, II. 7, 241.

μέλω, zelden persoonl. meest onpersoonl. μέλει, μέλουσι, fut. μελήσει, perf. ep. μέμηλα, part. μεμηλώς, med. ep. fut. μελήσεται, perf. Med. μέμβλεται, en plusqpf. μέμβλετο, ep. v. μεμήληται, μεμήλητο. 1) act. a) alleen 1 sg. persoonl. *belang*, *zorg* inboezemen, na aan het hart liggen, ἀνθρώποισι μέλω, ik ben onder de menschen geëerd, zij stellen belang in mij, Od. 9, 20. 2) onpersoonl. μέλει μοι τι, het gaat mij ter harte, er ligt mij aan gelegen, ik stel belang in iets, ik zorg. Het voorwerp staat in nom. de pers. in dat. II. 10, 92. ook pl. μέλουσι μοι, zij gaan mij ter harte, II. 20, 21. μή τοι ταῦτα μέλοντων, dit bekommere u niet, II. 18, 463. μελήσουσι μοι ἔπποι, II. 5, 228. poët. is voornamel. a) perf. en plusqpf. met de beteek. van het praes. ἀνῆρ, ᾧ τόσσα μέμηλα, wien zoo veel opgedragen is, II. 2, 25. ἔργα, II. 2, 614. part. perf. μεμηλώς, heeft eene persoonl. beteek. *zorgend*, *acht gevend*, *behartigend*, met gen. πολέμοιο, II. 13, 297. eens ook μεμηλως ταῦτα, gij hebt dat verzonnen, h. Merc. 437. II) Med. zelden praes. μήτι τοι ἡγεμόνος γε ποδῆ

μελέσθω, het verlangen naar eenen weg-
wijzer veroorzake u geene bekomme-
ring, Od. 10, 505. *μηλίσεται μοι ταῦτα*,
Il. 1, 523. dikw. perf. *μέμβλεται*, γ. *μέλει*,
Il. 19, 343. en *μέμβλετο*, γ. *μέμηλει*, Il. 21,
516.

μεμακῦα, z. *μηκάομαι*.

μεμαότες, *μεμαῶς*, z. *ΜΑΣ*.

μεμβλωκα, z. *βλώσκω*.

μέμβλεται en *μέμβλετο*, z. *μέλω*.

μεμηκῶς, z. *μηκάομαι*.

μέμηλα, z. *μέλω*.

μεμνέστο, z. *μνήσκω*.

Μέμνων, ονος, ό, z. van Tithonus en
Eos, koning der Aethiopiërs, kwam Pri-
amus te hulp, na Hector's dood, velde An-
tilochus, Od. 4, 187. seqq. en sneuvelde
door de hand van Achilles, Od. 11, 522.

μέμωνα, ep. perf. met beteek. van het
praes. alleen in sg. gebruikelijk, *streven*,
trachten, *willen*, wordt gebruikt in ver-
binding met *μέμαμεν*, *μέματε*, z. *ΜΑΣ*.

μέμυκα, z. *μυκάομαι*.

μέμφομαι, dep. med. *berispen*, *ver-
wijten*, *Batr.* 70.

μὲν, part. (oorspronkel. = *μῆν*, voor-
waar, inderdaad), wordt als conjunct. en
als adverb. gebruikt. 1) conjunct. *μὲν* in
verband met *δέ*, dient tot het aaneenschake-
len van *verschillende denkbeelden* en
volzinnen; *μὲν* staat in den voorzin en
geeft een *toestemmen* te kennen, doch
wijst op de *bepערking*, die in den nazin
door *δέ* uitgedrukt wordt. De tegenstel-
ling hierdoor ontstaan, kan *sterker* en
zwakker zijn; in het eerste geval zet
men *μὲν* — *δέ*, over, door, *wel is waar*,
doch; in het laatste geval brengt men het
in het geheel niet over of slechts door en.
Zij worden gebruikt, 1) bij *verdeelingen*
naar *plaats*, *tijd*, *getal*, *volgorde* en
personen, Il. 1, 18. 53, 3, 115. *ό μὲν*,
ό δέ, *deze*, *gene*, *vergel.* *ό, ή, τό. τά μὲν* —
πάν δέ, Il. 4, 112. *οί μὲν* — *ήμίσεες δέ*,
Od. 3, 154. 2) Bij de *herhaling* van het-
zelfde woord, in twee *verschillende zin-
snedes*, om het nog *sterker* te doen uit-
komen: *περὶ μὲν* — *περὶ δέ*, Il. 1, 258.
3) Dikwijls zijn leden van den volzin, die
door *μὲν* en *δέ* in verband staan, door tus-
schenzinnen zeer van elkander geschei-
den, Il. 2, 494. en 511. 4) ook wordt
het voorgaande lid van den volzin *wel*
eens, door *μὲν*, *μὲν* verdubbeld, Il. 23,
311. doch meestal gaat *μὲν*, *μὲν* bij Hom.
vooraf, bij eenen nazin van twee leden
met *δέ*, Il. 20, 41—47. 5) In plaats van

δέ kunnen ook andere part. staan: *ἀλλὰ*,
αὐτῶς, *αὐτάρ*, Il. 2, 703. 1, 50. Od. 22,
5. of ook wel eens door copulat. conjunct.
τὲ καί, ήδέ, Od. 22, 475. 6) Dikwijls ont-
breekt de tegenstellende zinsnede met
δέ, en moet in gedachten aangevuld wor-
den, Il. 5, 893. Od. 7, 237. 7) *μὲν* staat
dikwijls in verbinding met andere par-
tikels: *μὲν ἄρα*, *μὲν γάρ*, *μὲν δή*; in *μὲν τὲ*
toont *τὲ* de nadere verbinding der beide
zinsnedes aan, Il. 5, 341. *μὲν τοι*, *wel is*
waar, *voorzeker*, dikwijls even als *μῆν*,
voorwaar, Il. 8, 294. Od. 4, 157. II) adv.
ion. en ep. staat dikwijls in de oorspron-
kelijke beteekenis voor *μῆν*: *waarlijk*,
voorzeker, *gewisselijk*, *voorwaar*, Il. 7,
78. 15, 203. dikwijls tot vermeerdering
van den nadruk bij subst. en pronom.
Il. 2, 145. 7, 89. zeer dikwijls in ver-
binding met andere partik. *ή μὲν*, *οὐ μὲν*,
καί μὲν, *ἀτάρ μὲν*, enz. z. *μῆν*.

Μενάλιππος, ό, z. van Hicetaon, een
Trojaan, door Antilochus nedergeveld,
Il. 15, 576.

μενεαίνω (*μένος*), aor. 1. *ἐμενέηνα*, 1) *he-
vig verlangen*, *volstrekt willen*, *haken*,
begeeren, *absol.* en dikwijls met *infin.*
praes. of aor. met *infin.* fut. alleen,
Il. 21, 176. Od. 21, 125. 2) tegen iem. iets
in den *zin hebben*, vol drift tegen iem.
zijn, *willen*, *τινὶ*, Il. 15, 507. Od. 1, 20.
dikwijls *absol.* en *ἐρῶδι μενεαίνειν*, in drift
ontstoken zijn, Il. 19, 58. *πτερόμομος με-
ναίνε*, nog bij het sterven bleef hij ver-
gramd, Il. 16, 491. om het door *ste-
nen*, *kernen*, over te zetten, is tegen de
beteeken. van het woord.

μενεδήϊος, ον (*δήϊος*), *den vijand af-
wachtdend*, *hem staande*, *moedig*, *onver-
schrokken*, * Il. 12, 247. 13, 228.

Μενέλαος, ό, z. van Atreus, koning
van Lacedaemon, Il. 2, 581. broeder van
Agamemnon, gemaal van Helena. Hij
is groot en forsich van lichaamsbouw,
doch minder vorstelijk in zijn voorkom-
en, dan Agamemnon; ook is hij min-
der heerschzuchtig, daarbij welwillend
en zacht van aard. In den oorlog betoont
hij zich, dapper en moedig; overwint
Paris in het tweegevecht; Il. 3, 350. seqq.
is zelfs bereid tegen Hector te strijden,
Il. 7, 95. die hem anders verre in kracht
en bedrevenheid overtrof. Hij verdedigt
het lijk van Patroclus, hoewel met min-
der stoutheid en moed, dan Ajax en
Diomedes, Il. 17, 18. Sterk is de liefde,
welke beide broeders jegens elkander

koesteren, II. 4, 148. seqq. enz. Zijn karakter komt beminnelijk uit in den twist met Antilochus, den zoon van Nestor, II. 23, 570. Na de verwoesting van Troje zwerft hij acht jaren om, eer hij met Helena weder te Sparta terugkomt, waar hij in vrede en rust een gelukkig leven leidt, Od. 4, 82. seqq.

μενεπιόλεμος, *ον* (πόλεμος), poët. den strijd afwachtend, strijdbaar, moedig, bijv. n. der helden, en ook van een volk, II. 2, 749.

μενεχάρμης, *ου*, *ό*, *ή* (χάρμη), in den strijd volhardend, moedig, * II. 9, 529.

μενέχαρμος = *μενεχάρμης*, II. 14, 376. † *Μενεσθεύς*, *ής*, *ό* (*μένω*, *σθένος*), z. van Peteos, bevelhebber der Atheners, een dapper held en voortreffelijk wagenmenner, II. 2, 552. 4, 326. 12, 331.

Μενεσθης, *ους*, *ό*, een Griek, door Hector gedood, II. 5, 609.

Μενεσθιος, *ό*, 1) z. van Areithous, koning van Arne in Boeotië, door Paris gedood, II. 7, 9. 2) z. van den Sperchius of van Borus en Polydora, een opperhoofd der Myrmidoniërs, II. 16, 173.

μενοεικής, *ες* (*είκω*), eigenl. het verlangen, de begeerte bevredigend, vd. 1) *toereikend*, *overvloedig*, van spijs en drank; verder *θήρη*, *λήϊε*, *ύλη*, II. 23, 29. 2) in het algem. *aangenaam*, *gewenscht*, *verkwikkelijk*, II. 9, 227. Od. 16, 429.

μενοινάω (*μένος*), ep. verldig *μενοινάω*, ion. *μενοίνω*, aor. 1. *μενοίνισα*, *voornemens zijn*, *ten oogmerk hebben*, *overleggen*, *wenschen*, *willen*, *τι*, iets, of met infin. II. 10, 101. en *τινι* *τι*, tegen iem. iets voornemens zijn, *κατά*, Od. 11, 532. *μενοίνεον*, *ει* *τελέουσαν*, zij overlegden, of zij het ten uitvoer zouden brengen, II. 12, 59.

μενοινάω = *μενοινάω*, w. m. z.

Μενοκτιάδης, *ου*, *ό*, z. van Menoetius Patroclus, II. passim.

Μενοκτιος, *ό*, z. van Actor, vader van Patroclus, een der Argonauten, II. 11, 765. 16, 14.

μένος, *τος*, *τό* (*μένω*), eigenl. het volhardend, blijven bij iets, vd. 1) elke hevige uitbarsting van hartstogten, *a) onstuimigheid*, *woestheid*, *τοδρν*, *drift*, II. 1, 103. 9, 679. inzonderh. *dapperheid*, *moed*, *μένος ανδρών*, II. 2, 387. ook pl. *μένα πνεύοντες*, de met moed bezielde scharen, II. 2, 536. met *θυμός*, *άλλη*, *δάσος*, II. 5, 2, 470. 9, 706. *δ)* *begeerte*, *verlanging*, *wil*, *voornemen*, II. 8, 361. 2) *levenskracht*, *leven*, als zichtbaar in he-

vige gemoedsaandoeningen, vd. *ψυχή τε, μένος τε*, *leven en kracht*, II. 3, 294. 5, 296. 3) *kracht*, *sterkte*, *geweld*, van het ligchaam: *a)* *μένος χειρών ιδους φέρειν*, de kracht der handen tegen elkander verheffen, II. 5, 516. zoo ook *μένος και χείρες*, *μένος και γούα*, II. 6, 502. 6, 27. *δ)* van dieren, II. 17, 20. Od. 3, 450. *c)* van onbezielde voorwerpen, bijv. van de lans, II. 13, 444. van den wind, II. 5, 524. van het vuur, Od. 11, 220. van rivieren, II. 12, 18. 4) Dikwijls wordt het ook omschrijvend gebezigd, even als *βλή*, *ής*; *μένος* *Άτρείδαιο*, II. 11, 268. *ιερόν μένος* *Άλκινόοιο*, de heilige, d. i. eerwaardige, onschendbare kracht van Alcinous, Od. 7, 167.

Μέντης, *ου*, *ό*, 1) aanvoerder der Ciconiërs; II. 17, 73. 2) koning der Taphiërs, gastvriend van Ulysses, wiens gestalte Athene aannam, toen zij bij Telemachus kwam, Od. 1, 180.

Μέντωρ, *ορος*, *ό*, 1) vader van Imbrius, II. 13, 171. 2) z. van Alcimus, een vrouwde vriend van Ulysses op Ithaca, aan wien hij, bij zijn vertrek, het beheer zijner huiselijke zaken opdroeg. Athene gaat onder zijne gedaante met Telemachus naar Pylos, Od. 2, 225. 17, 68.

μένω, poët. *μύνω*, fut. ep. *μενώ*, *τ*. *μενά*, aor. 1. *μενάω*, 1) intransit. *blijven*, *vertoeven*; inzonderh. *a)* in den veldslag: *stand houden*, *pal staan*, med. *τήραι*, II. passim. *δ)* in het algem. *blijven*, *verwijken*, *vertoeven*, *αύρι*, *αύροτι*, II. 3, 291. 14, 119. met praep. *από* *τινος*, *παρά* *τινι*, enz. van onbezielde dingen; *blijven*, *staan*, II. 17, 434. *c)* *wachten*, met acc. en infin. II. 4, 247. *μένω δ' επί* *εσπερον ελθεϊν*, zij wachtten, tot de avond aankwam, Od. 1, 422. of *εξόκε*, met conj. II. 9, 45. 2) transit. met acc. *verwachten*, *afwachten*, inzonderh. den aandrigen vijand; *a)* *bestand blijven*, *volhardend*, *τινά*, tegen iem. *δορυ*, II. 13, 830. van dieren en levenlooze dingen, II. 13, 472. 15, 620. *δ)* in het algem. *afwachten*, *ἤω*, Od. 9, 436. *τινά*, Od. 4, 847. (Het perf. 2. *μέμονα* behoort, volgens de betekenis tot *μύναω*, z. *ΜΑΣ*.)

Μένων, *ωρος*, *ό*, een Trojaan, II. 12, 193. * *Μερίδαρπας*, *άγος*, *ό* (*εραξ*), *kruid-dief*, naam eener muis, Batr. 265.

* *μερίζω* (*μέρος*), perf. pass. *μεμέρισμαι*, *deelen*, *verdeelen*, Batr. 61.

* *μέριμνα*, *ή* (*μερις*, *μερίζω*), *zorg*, *kommer*, h. Merc. 44. 160.

μέρομερος, *ον* (*μέριμνα*, poët. = *μέριμνα*),

*zorgvol, zorgverwekkend, van daden: moeitevol, bezwaarlijk, verschrikkelijk, ontzettend, alleen van oorlogsfeiten, in pl. μέμερα ἔργα, * Il. 8, 453. ook μέμερα alleen, Il. 10, 48.*

Μερομερίδης, αο, ό, z. van Mermerus = Ilus, Od. 1, 259.

Μέρομος, ό, 1) een Mysiër, door Antiochus gedood, Il. 14, 513. 2) vader van Ilus, Od. 1, 259.

μερμηριζώ (μέμερος), aor. 1. ep. μερμηριζα, 1) intransit. zorgen, vol kommer zijn, overdenken, bepeinzen, inzonderh. δίχα en διάνδιχα, besluiteloos, vol twijfel zijn, tusschen twee besluiten hangen, dralen, aarzelen, Od. 16, 73. Il. 8, 167. Op hetzelfde volgt ως, Il. 2, 3. όπως, Il. 14, 159. dikwijls η, η, of, of, Il. 5, 672. 10, 503. περί τινός, Il. 20, 17. 2) transit. met acc. verziinnen, bedenken, besluiten, δόλον, Od. 2, 93. φόνον τινι, Od. 19, 52.

μέριμν, ιδος, η (misschien van ειρω), band, schoer, touw, Od. 10, 23. †

** μέρος, εος, τό, deel, aandeel, κατά μέρος, ieder naar zijn aandeel, bij de rij af, achtereenvolgens, h. Merc. 53.*

μέροψ, οπος, ό (μείρομαι, ψ), met eene gearticuleerde spraak begaafd, sprekend, bijv. der menschen, welke zich door eene gearticuleerde spraak van de klanken der dieren onderscheiden, Il. 1, 250. 9, 340. veelstemmig, vele talen sprekende, volgens anderen.

** Μέροπες, οί, de oude naam der bewoners van het eil. Cos, afgeleid van eenen zekeren koning Merops, naar men zeide, h. Ap. 42.*

Μέροψ, οπος, ό, een vorst en beroemd wigehelaar in de st. Percote, aan den Hellespont, vader van Adrastus en Amphius, Il. 2, 831.

μεσαιπόλιος, ον (πολιός), poët. halfgrijs, bijv. n. van Idomeneus, die reeds de grijsheid genaderd was, Il. 13, 361. †

Μεσαύλιος, ό, slaaf van Eumaeus op Ithaca, Od. 14, 449.

μεσαυλος, ό, ep. μέσσαυλος, of ook τό μεσαυλον (αυλη), de opene plaats in het voorhof tusschen de nevengebouwen; inzonderh. de afgeperkte plaats voor het vee, Il. 11, 548. Od. 10, 435. steeds in ep. vorm.

μεσηνύ, adverb. ep. μεσηνύ, voor eene vokaal, μεσηγίς, of ook om eene positio te verkrijgen, 1) in het midden, tusschen, zelden zonder casus, Il. 23, 521. 2) met gen. tusschen, Il. 5, 769. 3) van tijd:

intusschen, onderwijl, Od. 7, 195. το μεσηνύ ηματος, de helft van den dag, h. Ap. 108.

μεσηγίς, εσσα, εν (μέσος), poët. in het midden, uit den middelbaren stand, middelmatig, Il. 12, 269.

Μεσθλης, ους, ό, z. van Pylaemenes en de nimf Gygaea, opperhoofd der Maeoniërs, Il. 2, 864. 17, 216.

μεσοδμη, η (ν. μεσοδμη, van δέμω), eigenl. het tusschengevoegde, de voeg van twee balken, vd. 1) de dwarsbalk in het schip of de holte tusschen de balken, waarin de mast opgericht was, Od. 2, 424. 15, 289. 2) de uitdiepingen aan de wanden tusschen de pilaren, volgens Aristarch. = μεσοστύλα, Od. 19, 37. 20, 354.

μέσον, τό, ep. μέσον, z. μέσος. μεσοπαλής, ες, ep. μεσοπαλής (πάλλω), in of tot op het midden getwaaid, geslingerd; μεσοπαλές ἔθηκε κατ' ὄχθης μελινον ἔγχος, hij maakte dat de essenhouten speer tot op de helft in den oever drong, Il. 21, 172. † Daar βάλλειν ὄχθην vooraf gaat, kan men μεσοπαλές niet goed overzetten door, in het midden geslingerd; Aristarch. las derhalve μεσοπαγές van πήγνυμι, half ingestoken.

μέσος, η, ον, ep. μέσος, naarmate het vers zulks vereischt, 1) midden, in het midden, a) van plaats: βάλεν αὐχένα μέσον, hij trof den hals in het midden, Il. 5, 657. μέση ἄλι, midden in zee, Od. 4, 844. b) van den tijd: μέσον ημαρ, de middag, Il. 21, 111. 2) dikwijls τό μέσον, het midden, als subst. dikwijls ες μέσον, εν μέσσο, Il. 3, 69. en μέσσο, Il. 4, 444. κατά μέσον, met gen. in het midden, Il. 9, 87. overdragt.: ες μέσον ἀμφοτέρους δικάζειν, tusschen beide partijen gelijkmatig regt spreken, Schol. ἐξ ἴσου, Il. 23, 574. neutr. μέσον, als adverb. Il. 12, 167.

*μέσσατος, άτη, ατον, ep. ν. μέσατος, εν μεσσατη, in het midden, * Il. 8, 223. 11, 6. (misschien een oude superlat.)*

μέσσαυλος, ό, z. μέσαυλος. Μέσση, η, st. en haven in Laconië, bij Taenarus, nu Massa, Il. 2, 582.

Μεσσηγίς, ιδος, η, eene bron bij Hellas in Thessalië, Il. 6, 457.

Μεσσηνη, η, eene kleine landstreek rondom Pherae, in het latere Messenië, waar Ulysses Orsilochus bezocht, Od. 21, 15.

Μεσσηνίος, ό, de inwoner van Messenië, Od. 21, 18.

μεσσηνῷ, ἤ. μεσσηνῷ.

μεσοπαλῆς, ἤ. μεσοπαλῆς.

μέσσοις, ἤ. μέσοις.

*μέστος, ἤ, ὄν, vol, gevuld, Ep. 15, 5.

μέσφι, poët. adverb. = μέχε, tot, tot aan, met gen. ἡοῦς, Il. 8, 508. †

μετά, 1) praep. met gen. dat. en acc. grondbeteekenis; met. 1) met gen. om gezelschap en gemeenschap uit te drukken, niet zoo zeer van plaatselijk bijeenzijn, zoo als μετά met dat. en ὄν, maar van eene meer inwendige, onmiddellijke vereeniging: met, tusschen, onder, Il. 13, 700. Od. 10, 140. 2) met dat. alleen poët. a) tot opgave van een plaatselijk bijeenzijn, gewoonl. met pl. met, onder, tusschen, μετ' ἀθανάτοιο, μετά Τρωῆσσι, ook μετά χειρῶν, ποσῶν, tusschen de handen, μετά φρεσῶν, in den geest, δ) om gezelschap aan te duiden: μετά πνοῆς ἀνέμοιο, tegelijk met het geblaas van den wind, d. i. zoo snel als de wind, Od. 2, 148. c) zelden om een bijvoegen uit te drukken: ἀρχὸν μετ' ἀμφοτέροισιν ὤπασσα, aan beide gaf ik eenen geleider, Od. 10, 204. vergl. Od. 9, 385. 3) met acc. van plaats: a) om de rigting en beweging op te geven: naar het midden toe: midden onder, ἰκῆσαι μετά Τρωῆσσι καὶ Ἀχαιῶν, Il. 17, 460. βάλλειν τινὰ μετ' ἐξιδας καὶ νεκεία, midden in twist en tweedragt, Il. 2, 376. in het algemeen ter opgave der rigting naar eenen persoon of eene zaak: naar, naar toe, tot, βῆναι μετά Νέστορα, Il. 10, 73. ook in vijandelijk opzigt: βῆναι μετά τινά, iem. vervolgen, aanvallen, Il. 5, 152. zoo ook ὁμασθῆναι μετά τινά, Il. 17, 605. in het algem. van eene achtereenvolging op elkander: achter, na, achterna, μῆλα ἔσπιετο μετά κτεῖνον, Il. 13, 492. overdragt.: ook van waarde en aanzien: naast, na, Il. 2, 674. β. Ook ter aanduiding van een tusschenzijn, bij verba van rust, even als met dat. μετά πληθύν, door, onder de menigte heen, Il. 2, 143. Od. 4, 652. δ) van tijd ter opgave eener opeenvolging: na, Il. 8, 261. μετά ταῦτα, h. Merc. 126. dikwijls met part. μετά Πάτροκλον θάνοντα, Il. 24, 575. c) om eene oorzaak aan te duiden, a) ter opgave van het doel: naar, ἵνα μετά δόρυ, om de speer te halen, Il. 13, 248. βῆναι μετά πατρός ἀκούων, gaan om berigt van den vader te halen, Od. 2, 308. β) ter opgave eener overeenkomst: naar, overeenkomstig, μετά σὸν κῆρ, naar uw hart, Il. 15, 52. Od. 8, 583. Il) ad-

verb. zonder casus, 1) daarenboven, met, daarnevens, Il. 2, 446. 2) achter, daarna, hierna, van plaats en tijd, Il. 23, 133. Dikwijls is het door tmesis van zijn verbum gescheiden. III) In zamenstellingen geeft het, behalve de opgenoemde beteekenissen, ook nog eene verandering van den eenen toestand in eenen anderen te kennen.

μέτα, met anastrophe, γ. μετά, 1) als het na het substant. staat, Il. 13, 301. 2) in pl. van μέτεσσι, Od. 21, 93.

μεταβαίνω (βαίνω), fut. med. μεταβήσομαι, aor. μετέβην, perf. μεταβέβηκα, ergens anders heen gaan, overgaan, 1) van de sterren: μετά δ' ἄστρα βεβήκει, de sterren waren overgegaan, d. i. tot over het midden des hemels, Od. 12, 312. 2) van eenen zanger: van een onderwerp tot een ander overgaan, voortgaan, Od. 8, 492. met ἐς τι, h. 8, 9.

μεταβάλλω (βάλλω), aor. 2. μεταβαλὼν, alleen in tmesis. omwerpen, vd. omwenden, omdraaijen, ὠτα, den ring wendden, om te vlugten, Il. 8, 94. †

μεταβουλεύω (βουλεύω), van besluit veranderen, anders besluiten, μετεβούλευσαν, Od. 5, 286. †

μετάγγελος, ὁ (ἄγγελος), die van den eenen naar den anderen berigt overbrengt, bode, Il. 23, 199. †

μεταδαινύμαι (δαινύμαι), Med. fut. μεταδαισομαι, mede eten, mede smullen, ἰσῶν, aan het offermaal deel nemen, Il. 13, 107. τινί, met iem. Od. 18, 48.

μεταδήμιος, ἴη, ἰων. (δήμιος), zich in het volk bevindend, inheemsch, κακὸν μεταδήμιον, een ongeluk onder het volk, * Od. 13, 46. van een afzonderlijk persoon, te huis, Od. 8, 293.

μεταδόπιος, ὄν (δόπιον), tusschen of gedurende het avondeten. Od. 4, 194. † μεταδρομάδην (γενατρέχων), adverb. naloozend, naloochend, Il. 5, 80. †

μεταίξω, poët. γ. μεθίξω (ἔξω), zich nevens zetten, Od. 16, 362. †

μεταίξω (αἰξω), part. aor. μεταίξας, naspringen, naspoeden, nalooopen, alleen absol. in part. praes. en aor. Il. 16, 398. Od. 17, 236.

μετακιάθω (κιάθω), ep. alleen impf. μετεκλάθων, 1) nagaan, achter iem. gaan, Il. 11, 52. in vijandelijken zin: vervolgen, najagen, τινά, Il. 16, 685. 18, 581. 2) ergens anders heengaan; bezoeken, τινά, Od. 1, 22. πεδίον, het veld bereiken, Il. 11, 715.

μετακλαίω (κλαίω), fut. μετακλαίσομαι, naderhand weenen, klagen, II. 11, 764. † μετακλίνω (κλίνω), aor. pass. μετακλινθήν, anders buigen, omwenden, omkeeren, πολέμοιο μετακλινθέντος, als de slagorde eene andere wending genomen heeft, d. i. tot wijken gebragt is, II. 11, 509. † μεταλήγω (λήγω), ep. aor. 1. optat. 3 sg. μεταλήξεις, part. μεταλήξας, ophouden, nalaten, laten varen, met gen. χόλοιο, ophouden met toornig te zijn, II. 9, 157. 261. h. Cer. 340.

μετάλλω (μετ' ἄλλα), aor. 1. μετάλλωσα, eigenl. naar andere dingen onderzoek doen, vd. 1) navorschen, onderzoeken, berigt inwinnen, met acc. τινά of τί, II. 10, 125. Od. 3, 243. 2) uitvragen, uithooren, τινά, iem. en τινά τι, iem. ergens naar vragen, omtrent iets uithooren, II. 3, 177. Od. 1, 231. ook ἀμφὶ τινί, Od. 17, 554.

μεταλήγω, z. μεταλήγω.

μετάλμενος, z. μεθ' ἄλλω.

μεταμάζιος, ον (μάζος), tusschen de tepels, στήθος, de holte der borst, II. 5, 19.

* μεταμέλομαι (μέλω), er tusschen of bij zingen en dansen, met dat. h. Ap. 197.

μεταμίνυμι (μίνυμι), ep. μεταμίσγω, fut. μεταμίσσω, tusschen, onder mengen, τι, Od. 18, 310. τινί τι, * Od. 22, 221.

μεταμῶνιος, ον en μεταμῶνιος, ον (ἄνεμος), poët. eigenl. met den wind, d. i. ijdel, vergeefs, vruchteloos, πάντα μεταμῶνια τιθέναι, alles verijdelen, II. 4, 363. μεταμῶνια βάσειν, in den wind voortbabbelen, Od. 2, 98. (Volgens de beste Codd. μεταμῶνιος.)

μεταμῶνιος, z. μεταμῶνιος.

μετανάστης, ου, ὅ (ναίω), die van woonplaats verandert, vreemdeling, landverhuizer, pas aangekomene, * II. 9, 648. 16, 59.

μεταπίσσομαι (πίσσομαι), poët. overgaan, naar eenen anderen kant gaan, van Helios: μετεπίσσετο βουλτόνδε, neigde tot den tijd der ontspanning van de ossen, d. i. ten avond, ten ondergang, II. 16, 779. Od. 9, 58.

* μετάνοια, ἡ (νοέω), verandering van denkwijze, berouw, Batr. 70.

μετάξυ (μετά), adv. tusschen, II. 1, 156. † μεταπαύομαι (παύω), med. er tusschen ophouden, uitrusten, rust nemen, II. 17, 373. †

μεταπανσώλῃ, ἡ (παύω), rust tusschen beide, verpoosing, πολέμοιο, II. 19, 201. †

μεταπρεπής, ἐς (πρέπω), poët. tusschen uitstekend, uitmunten, met dat. ἀθανάτοισι, onder de onsterfelijken, II. 18, 370. †

μεταπρέπω (πρέπω), poët. a) uitstekend, uitmunten, met dat. ἠρώεσσαν, onder de helden, II. passim. b) met dubbel. dat. ἔγχεϊ Τρώεσσι, met de lans onder de Trojanen, II. 16, 835. en met infin. II. 16, 194.

* μεταρίθμιος, ὄν (ἀριθμός), onder het getal behoorend, medegerekend, met dat. h. 25, 6.

μετασεύομαι (σεύομαι), ep. μετασσεύομαι, aor. sync. μετέσσυτο, 1) naspoeden, op den voet volgen, * II. 6, 296. 2) naar iem. toesnellen, absol. en met acc. ποιμένα λαῶν, II. 23, 389.

μετασπόμενος, μετασπών, z. μεδέπω. μετασσαι, αἶ, de lammeren, welke tusschen de vroeg geborene (πρόγονοι) en de laat geborene (ἔρσαι) geworpen worden, schapen uit den middentijd, Od. 9, 22. † (van μετά gelijk περισσός γ. περί).

μετασσεύομαι, z. μετασσεύομαι. μεταστένω (στένω), naderhand zuchten over iets, iets bezuren, zich naderhand beklagen, ἄτην, Od. 4, 261. †

μεταστοιχί, ook μεταστοιχεί (στοιχος), adverb. achtereenvolgens, bij de rij af, * II. 23, 358. 757.

μεταστρέφω (στρέφω), fut. στρέψω, aor. 1. μετέστρεψα, aor. 1. pass. μετεστρέφθη, 1) act. a) omkeeren, omwenden; ἦτορ ἐκ χόλου, II. 10, 107. νόον μετά τινα, de denkwijze naar iem. II. 15, 52. b) intrans. omkeeren, wenden, d. i. toegeven, II. 15, 203. omkeeren iets, d. i. vergelden, Od. 2, 67. 2) pass. en med. zich omwenden, omkeeren, zoo wel tegen den vijand, als van denzelfden af, alleen in part. aor. pass. II. 11, 595.

μετατίθημι (τίθημι), aor. 1. μετέθηκα, tusschen plaatsen, κέλαδον, gedruisch en verwarring veroorzaken, Od. 18, 402. †

μετατρέπομαι (τρέπω), med. aor. 2. μετετρέπομην, a) zich omkeeren, omwenden, absol. in tmes. II. 1, 199. b) overdragt.: zich tot iets keeren, ergens acht op slaan, τῶς, * II. 1, 160. 12, 38.

μετατροπαλίζομαι, dep. med. poët. = μετατρέπομαι, zich omkeeren, inzonderh. tot vingten, II. 20, 190. †

μεταυδάω (αὐδάω), gewoonl. impf. μετηύδα en μετηύδων, eigenl. tusschen verscheidene personen spreken, het woord voeren, in het algemeen tot iem. spreken,

altijd met dat. pl. *Τρωέσι, πᾶσιν, II, 8, 496. Od. 153.*

μετάφημι (φημι), aor. 2. *μετέειπον, tusschen spreken, in het algem. spreken, het woord voeren, altijd met dat. pl. II, 2, 411. Od. 18, 312.*

μεταφράζομαι (φράζομαι), med. fut. *μεταφράσομαι, naderhand overdenken, bijleggen, τι, II, 1, 140. †*

μετάφρενον, τὸ (φρήν), *de rug, inzonderh. het gedeelte tusschen de schouders, dat tegenover het middenrif ligt, II, 5, 41. Od. 8, 528. ook pl. II, 12, 428.*

μεταφρονέω (φρονέω), *tusschen spreken, toespreken, het woord voeren, met dat. pl. τοῖσιν, onder hen, II, 7, 384. Od. 8, 201.*

μετέασι, v. μέτεσι, van μέτεμι.

μέτεμι (εἶμι), praes. conj. ep. *μετέλω* en *μετέω, v. μετώ, infin. μετέμμεναι, v. μετεῖναι, fut. μετέσομαι, tusschen, onder een getal zĳn, zich bevinden, met dat. δδανᾶτοισι, onder de onsterfelijken zĳn, II, 3, 109. Od. pass. absol. tusschen zĳn, van tijd, II, 2, 386.*

μέτεμι (εἶμι), part. aor. 1. med. ep. *μετεσιόμενος; 1) nagaan, achtervolgen, II, 6, 341. 2) heengaan, op los gaan, πολεμόνδε, ten strijde, II, 13, 298. med. aor. tusschengaan, indringen, II, 13, 90. 17, 285.*

μετέῖπον, ep. μετέειπον (εἶπον), aor. defect. bij μετάφημι, tusschen, onder een aantal spreken, het woord voeren, met dat. II, 1, 73. ook absol. passim.

μετεσιόμενος, z. μέτεμι.

μετέλω

μετέμμεναι } z. μέτεμι.

μετέπειτα (εἵπειτα), *naderhand, daarna, II, 14, 310. Od. passim.*

μετέροχομαι (εἰροχομαι), dep. med. fut. *μετελεύσομαι, aor. 2. μετέλθον, gewoonl. part. μετέλθων, 1) tusschen, bij, komen, gaan, α) met dat. tusschen iem. komen, ἐπερφαλοῖσι, Od. 1, 134. 6, 222. bijzonder in vijandelijken zin: op los gaan, II, 10, 485. Od. 6, 132. absol. bijkomen, II, 4, 539. δ) tusschen gaan, absol. II, 5, 461. 13, 351. 2) met acc. achter iem. gaan, d. i. α) hem volgen, om in te halen, Πάρι, II, 6, 280. of τι, iets om er onderzoek naar te doen: πατρός κλέος, gaan om narigt van den vader in te winnen, Od. 3, 83. overdragt.: eene zaak nagaan, d. i. bezorgen, behartigen, ἔργα, II, 5, 429. Od. 16, 314. δ) van eene plaats: πόλινδε, naar de stad gaan, II, 6, 86.*

μετέσσυτο, z. μετασύνομαι.

μέτεω, z. μέτεμι.

μετήροος, on, poet. v. μετέροος (ἄωρται), 1) in de lucht zwevend, in de hoogte gaande, II, 8, 26. ἄρματα ἀΐξασκε μετήροα, de wagens sprongen in de hoogte, II, 23, 369, 2) in het algem. dobberend, onzeker, h. Merc. 488.

μετοίχομαι (οἰχομαι), dep. med. 1) *tusschen gaan, ἀνά ἄστυ, door de stad gaan, Od. 8, 7. 2) met acc. volgen, iem. om hem in te halen, II, 10, 111. Od. 8, 47. absol. begeleiden, Od. 19, 24. in vijandelijken zin: op los gaan, aangrijpen, τινά, II, 5, 148.*

μετοκλάζω (ἐκλάζω), *nederhurken, en daarbij van plaats veranderen, onrustig op en neer staan en zitten, II, 13, 281. †*

μετόπισθε, voor eene vok. μετόπισθεν (ἐπισθεν), adv. 1) van plaats: achter, achter den rug, ruggelings, met gen. achter, II, 9, 504. Od. 9, 539. 2) van tijd: daarna, naderhand: πᾶδες μετόπισθε λελεμμένοι, de nagelatene kinderen, II, 24, 687.

μετοχλάζω (ἐκλάζω), aor. 1. optat. 3 sg. *μετοχλάσσει, ep. v. μετοχλάσει, met hefboom, d. i. met geweld wegbrengen, λέγος, Od. 23, 188. ὄχλας, de boom der deur wegrukken, II, 24, 567.*

μετρέω (μέτρον), aor. 1. ἐμέτροσα, *meten, vd. poet. πέλαγος, de zee afmeten, d. i. doorzeilen, Od. 3, 179. †*

μέτρον, τὸ, de maat, 1) het werktuig om te meten, maatstaf, II, 12, 422. 2) vaatwerk om vloeibare en droge waren te meten, maat, οἴνου, II, 7, 471. ἀλφίτου, Od. 2, 355: Hoe veel dezelve echter bedroeg, is onbekend, 3) het gemetene, uitgestrektheid, lengte, μέτρα κελεύθου, Od. 4, 389. ὄρουσιν μέτρον ἐκείσθαι, het einde der haven bereiken, Od. 13, 101. overdragt.: μέτρον ἦβης, het einde der jeugd, d. i. de bloei des levens, II, 11, 225. enz.

*μετώπιον, τὸ = μέτωπον, eigenl. adject. neutr. v. μετώπιος, het voorhoofd, * II, 11, 95. 16, 739.*

μέτωπον, τὸ (ὄψ), 1) het voorhoofd, gewoonl. van menschen, pl. Od. 6, 107. eens ook van een paard, II, 23, 454. 2) overdragt.: voorkant, het voorste gedeelte, κόρυθος, II, 16, 70.

μεῦ, z. ἐγώ.

μέχρι, poet. v. eene vokaal, μέχρῃς, praep. met gen. tot aan, tot, 1) van plaats: ἀλάσσης, tot aan de zee, II, 13, 143. 2)

van tijd: *τέο μέγας*; tot hoe lang, tot wanneer, II. 24, 128.

μη, adverb. en conj. *niet, opdat niet*, 1) adv. *μη*, *niet*, ontkent nooit op zich zelve en onmiddellijk (z. *οὐ*), maar altijd middellijk en in zamengang met de plaats hebbende voorstelling. Dit woord wordt derhalve niet anders gezet dan bij eene *afhankelijke*, of als *afhankelijk voorgestelde, ontkenning* en wel in zoodanige *hoofdzinsneden* en *nevenzinnen*, waarin een wensch, een wil, bevel, toeval, voorwaarde, vrees of bezorgdheid uitgedrukt wordt. (Hetzelfde geldt ook van de zamenstell. *μηδὲ, μηδείς*, etc.) A) in hoofd-volzinnen; 1) in de zoodanige, welke een *bevel* te kennen geven, waarbij gewoonl. imperat. praes. staat, II. 1, 363. of in plaats hiervan de infin. II. 17, 501. of de conjunct. aor. *μη δὴ ἔλωρ μὲ ἐσθης κείσθαι*, laat mij toch niet als buit liggen, II. 5, 684. dikwijls met het begrip van dreigen: *μη σε παρὰ νηυὸς κίχλω*, dat ik u niet vinde, II. 1, 26. zelden en alleen ep. is de imper. aor. II. 4, 410. en het fut. II. 15, 115. 2) in zinnen, die eenen *wensch* uitdrukken, hetzij door den optat. hetzij door den indic. van de historische tijden aangeduid: *μη τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιο*, moge dit vader Zeus niet behagen, Od. 7, 316. *μη ὄφρατες Ἰσσοσθαι*, hadt gij toch maar niet gebeden, II. 9, 698. ook met infin. *μη πρὶν ἐπ' ἤελιον δῶναι*, II. 2, 413. 3) in volzinnen, die eene *opeisching* behelzen, met den conjunct. *μη ἴομεν* v. *ἴωμεν*, laat ons niet gaan, II. pass. 4) bij het eedzweren soms in plaats van *οὐ*, II. 10, 330. B) In *nevenzinnen*: 1) in alle zinsneden, die een oogmerk of voorwaarde uitdrukken, dus bij de conjunct. *ἴνα, ὡς, ὅπως, ὅρα, εἰ, ἥν* enz. over de conjunct. z. deze conjunct. (*οὐ* staat dan alleen, als de ontkenning op een enkel woord slaat, II. 24, 296. 2) bij den infin. alleen in afhankelijke stellingen, II. 14, 46. vooral bij bezweringen: *δυνουδι, μη μὲν ἕκων τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα πεδῆσαι*, zweer, dat gij niet opzettelijk met list mijnen wagen hebt tegengehouden, II. 23, 585. 19, 261. II) conjunct. *dat niet, opdat niet*. 1) na hoofdtijden of aor. met de beteeken. van het praes. met conjunct.; na historische tijden met optat. II. 1, 522. 17, 17. 2) na de verba: *vreezen, duchten, afkeerig zijn*, ook *zich wachten, verhinderen*,

enz. beduidt *μη* even als het Lat. *ne*: dat. *δεῖδω μη τὸ χρεῖσθ' ἀποστήσονται Ἀχαιοὶ χρεός*, ik vrees, dat de Achaeërs ons de schuld van gisteren zullen betalen, II. 13, 745. 14, 261. na *ἰδεῖν*, toezien, II. 10, 98. *δ*) komt *οὐ* er nog bij, dan drukt dit uit, dat de plaats hebbende vrees *niet* zal bestaan: *μη τὸ τοι οὐ χραλαμη*, opdat het u niet moge baten, II. 1, 28. *μη οὕτως*, II. 10, 39. *μη* met indic. Od. 5, 300. moet als vraagwoord beschouwd worden. III) als *vraagwoord*; als zoodanig staat *μη*, 1) in eene *regtstreeksche* vraag, als men een *ontkennend* antwoord op de vraag verwacht: *ἤ μη πού τινά δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν*, gij denkt *immers* toch *niet*, dat hij een der vijanden is, Od. 6, 200. vergel. Od. 9, 405. 2) in de *niet rechtstreeksche* vraag: *of, niet*, meest met conj. en optat. Od. 5, 473. zelden met indic. en alleen, wanneer men stellig overtuigd is, dat de vrees zal plaats hebben: *δεῖδω μη δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν*, of de Godin toch niet in alles de waarheid heeft gesproken, Od. 5, 300.

μηδὲ, adverb. verbindt twee volzinnen, eizonl. tegenstellend: 1) *doch niet*, II. 4, 302. gewoonl. echter alleen te zamenvoegend: ook *niet, en niet*, II. 2, 260. Od. 4, 754. 2) ook *niet, zelfs niet, niet eens*, en om nadruk te geven, *verdubbeld*, II. 5, 59. 3) dubbel: *μηδὲ, μηδὲ, noch, noch*, II. 4, 303.

* *Μηδείδης*, *ou, δ*, h. 6, 43. naam des stuurmans van het rooverschip; volgens anderen in pl. v. *μη δειδεν*; sommigen verbeteren: *νη ᾗδη*.

μηδεις, μηδεμια, μηδεν (*μηδὲ, εἰς*), *geen een, niemand, niets, alleen μηδεν*, II. 11, 500. †

Μηδεσικάστη, ἡ, d. van Priamus, gemalin van Imbrius, II. 13, 173.

μηδομαι (*μηδος*), dep. med. fut. *μησομαι*, aor. *ἐμηράμην*, *voornemens zijn*, niet alleen *verzinnen*, maar ook *ten uitvoer brengen*, vd. 1) absol. *te rade gaan, raad bedenken*, II. 2, 360. 2) *verzinnen, ontwerpen, bedenken, τι τι*, Od. 5, 189. *κατὰ τι*, II. 6, 157. Od. 3, 249. ook met dubbel. acc. *κατὰ Ἀχαιοὺς*, tegen de Achaeërs kwaad beramen, II. 10, 52. Od. 24, 426.

μηδος, εος, τὸ, 1) *besluit, raad, ontwerp, aanslag*, altijd in pl. II. 2, 340. *μάχης*, *krijgsplannen*, II. 15, 467. soms in afgetrokken zin: *schrandere*

heid, list, Od. 13, 89, 19, 393. 2) *de mannelijke teeldeel*, Od. 6, 129, 18, 67.

Μηθώνη, ἡ, ep. v. *Μεθώνη*, st. in *Magnesia* (Thessalië), bij *Meliboea*, Il. 2, 716.

μηκάομαι, dep. med. ep. aor. part. *μακῶν*, perf. *μέμηκα*, met beteek. van praes. part. *μεμηκώς*, fem. verkort *μεμακῶν*, Il. 4, 435. van het perfect. als een nieuw ep. imperf. *ἐμμηκον*, Od. 9, 439. 1) een woord van klanknabootsing; van schapen: *blaten*, Il. 4, 435. van herten en hazen: *kermen*, Il. 10, 362. 2) het part. *μακῶν* vindt men alleen in de spreekwijze: *κάδ' ὁ ἔπεσε ἐν κονίῃσι μακῶν*, hij stortte kermend, roghelend in het zand, van dieren en eens van een mensch, Od. 18, 98.

μηκῆς, ἄδος ἡ (ΜΑΚΩ), *blatend*, bijv. n. der geit, Il. 11, 383. Od. 9, 124.

μηκέτι (ἐτι), adv. *niet meer*, *niet langer*, *niet verder*, Il. Od. passim.

Μηκιστῆς, ἦος, ὁ, 1) z. van *Talaus*, broeder van *Adrastus*, vader van *Euryalus*; hij nam deel aan den *Thebaanschen krijg*, Il. 2, 566. 2) z. van *Echius*, medgezel van *Teucer*, door *Polydamas* gedood. Il. 8, 333. 15, 339. acc. *Μηκιστῆ*,

Μηκιστηϊῆδης, ου, ὁ, z. van *Mecisteus* = *Euryalus*, Il. 6, 28.

μήκιστος, ἴστη, ἴστον (*μήκος*), superl. van *μακρός*, de *langste*; neutr. sg. en pl. als adverb. *μήκιστα*, *ten langsten laatste*, *eindelijk ten laatste*, Od. 5, 299. 465. h. Cer. 259.

μήκος, εος, τὸ, *lengte*, * Od. 9, 324. *hooge gestalte*, *lengte van ligchaam*, Od. 20, 71.

μήκων, ὄνος, ἡ (*μήκος*), *mankop*, *slaapbol*, Il. 8, 306. †

μηλέη, ἡ (*μήλον*), *appelboom*, in twee syllaben uit te spreken, * Od. 7, 115. 24, 340.

* *Μηλόβοσις*, ἰος, ἡ, d. van *Oceanus*, h. Cer. 420.

μηλοβοτήρ, ἦρος, ὁ (*βόσκω*), *schaapherder*, *herder*, Il. 18, 529. † h. Merc. 286.

μήλον, τὸ, *appel*, in het algem. *oofst*, *fruit*, Il. 9, 542. Od. 7, 120.

μήλον, τὸ, meest in pl. τὰ μήλα, *klein vee*, inzonderh. *schapen* en *geiten*, dikwijls *ἴφια μήλα*, *μητρη μήλων*, zonder onderscheid van geslacht; sg. het *schaap*, Od. 12, 301. de *geit*, Od. 14, 105.

* *μηλόσκοπος*, ου (*σκοπέω*), poët. van waar men de kudden kan overzien, geschikt tot het beschouwen der kudden, *κορυφή*, h. 18, 11.

μήλωψ, οπος ὁ, ἡ (*ῶψ*), als een appel of kweepeer er uitzien: *appelkleurig*, *goudgeel*, *καρπός*, Od. 7, 104.

μήν, ep. *μάν* en *μὲν*, adv. om te verzekeren en te bevestigen: *ja*, *voorzeker*, *gewisselijk*, *voorwaar*, *ongetwijfeld*. Het staat zelden alleen; meest met andere partikels en altijd bij het gewichtigste woord in den volzin; *alleen* staat het bij den imper. *ἄγε μήν*, *welaan dan*, Il. 1, 302. gewoonlijk: ἡ μήν (*μάν*, *μὲν*), *waarlijk*, *gewis*, *voorwaar*, Il. 9, 57. οὐ μήν of μάν; altijd *μη μὲν*; *waarlijk niet*; Il. 12, 318. *echter*, *toch niet*, Il. 1, 603. καὶ μήν (*μὲν*) en *indedaad*, *gewisselijk ook*, Il. 23, 410. 24, 488. en *toch*, *maar ook*, Il. 9, 499.

μήν, μηνός, ὁ, *de maand*, alleen in de cas. obliq. z. *μείς*.

μήνη, ἡ, 1) *de maan*, Il. 19, 374. 23, 455. 2) Nom. propr. de *Godin der maan*, h. 32.

μηνῆδος, ὁ (*μηνῶ*), *de toorn*, *gramschap*, *wrok*, * Il. 16, 62. 202.

μήνυμα, ἄτος, το (*μηνῶ*), *reden*, *oorzaak van toorn en gramschap*; *μη τι τοι θεῶν μήνυμα γένομαι*, opdat ik u den toorn der Goden niet berokkene, Il. 22, 358. Od. 11, 73.

μήνις, ἰος, ἡ (*μένω*), *blijvende*, *voortdurende gramschap*, *wrok*, ἡ *ἐπιμένουσα δεγή*, App. meest van Goden; van menschen ook, Il. 1, 1. 9, 517. Od. p.

μηνῖω (*μήνις*), aor. 1. part. *μηνῖσας*, *bij voortdurende vergramd zijn*, *in den toorn volharden*, *eenen wrok voeden*, *τῶν*, tegen iem. Il. 1, 422. 18, 257. *τινός*, om eene zaak: *ἰρῶν*, Il. 5, 178. en dikwijls absolut. (in praes. en impf. is kort; eens echter lang in de arsis, Il. 2, 769.)

* *μηνῦτρον*, τὸ (*μηνῖω*), *loon voor het aanwijzen*, h. Merc. 264.

* *μηνῦω*, fut. ὕω, *aantoonen*, *aanwijzen*, *verraden*, h. Merc. 373.

Μήρονις, οἰ, ion. v. *Μαρόνις*, de *Maeoniërs*, bewoners van *Maeonië*, ook = *Λυδοί*, Il. 2, 864.

Μηρονίη, ἡ, ion. v. *Μαυονία*, eigenl. eene landstreek in *Lydië*; ten oosten aan het hangen van den berg *Tmolus* gelegen, Il. 3, 401.

Μηρονίς, ἰδος, ἡ, eigenl. adject. doch ook de *Maeonische vrouw*, Il. 4, 142.

* *μήποτε* (*ποτέ*), *opdat niet misschien*, *opdat niet eens*; over de construct. zie *μη*, met conj. Il. 7, 343. Od. 19, 81.

ook bij betuigingen, *nooit, nimmer*, met eenen daarop volgenden infin. II. 9, 133.

μήπω (πω), 1) *nog niet*, II. 18, 134. 2) *toch niet*, met imper. II. 4, 234. 3) in pl. van μη που, Od. 9, 102.

μήπως (πως), 1) *opdat niet misschien, opdat niet op eenige wijze*, met conjunct. en optat. II. 5, 487. na de verba van vreezen: *dat misschien*. 2) bij vragen: *of niet misschien*, II. 10, 101.

μήρα, τὰ, zeldzame pl. van μηρον, v. m. z.

μήρινθος, ἡ, de draad, het snoer, de band, * II. 23, 854. 869.

μηρον, τὸ, alleen in pl. μηρία, zelden μήρα, II. 1, 464. Od. 3, 179. *de dijstukken, lendenstukken*, die uit de dijnen (μηροί) der geofferde dieren gesneden werden. Men legde dan stukken vleesch van andere deelen daarop, wikkelde dezelve in eene dubbele laag vet en verbrandte ze dus ter eere der Goden, II. 1, 460. Od. 3, 456. vd. dikwijls πλοια μηρία, II. 1, 46. Men verklaart μηρών, ook als het *heupbeen*, met het daaraan zittende vleesch.

Μηριόνης, οὐς, ὁ, z. van Molus, wagenmenner van Idomeneus, een der dapperste helden, II. 2, 651. 7, 166. 11, 246. seqq. 23, 860. sq.

μηρός, ὁ, het bovenste vleezige deel der heupen, de dij 1) van menschen, II. 5, 305. αὐρ ἐρύσασθαι παρὰ μηροῦ, het zwaard van de zijde trekken, II. passim. 2) van dieren; alleen in de zinsnede: μηρούς ἐξέταμον, z. μηρον, II. 1, 460. Od. 12, 364.

μηρόσμαι, dep. aor. med. ep. μηρόσμαι, zamentrekken, intrekken, reuen der zeilen, ιστία, Od. 12, 170.

μηστορ, ωρος, ὁ (μηδομαι), 1) de raadgever, beraadslager, bestuurder, van Zeus, II. 1, 22. van helden, μάχης, αὐτῆς, raadgevers in den slag, II. 4, 328. 2) de veroorzaker, bewerker van iets: φόβω, van de vlugt, II. 6, 97. 12, 39. maar van paarden, geschikt tot rennen, II. 5, 272.

Μήστωρ, ορος, ὁ, z. van Priamus, II. 24, 257.

μήτε (τε), en niet, en dat niet, μήτε — μήτε, noch — noch, ook met τε in het tweede lid des volzins, II. 13, 230. zie over de constructie μη.

μήτηρ, μητέρος, ἡ, zamengetrokk. μητρος. 1) de moeder. 2) ook van dieren, II. 5, 555. Od. 10, 414. 3) overdragt. van streken, in welke iets inzonderheid

groeit: μήτηρ μήλων, θηρῶν, moeder van schapen, dieren, d. i. rijk in schapen, in wild, II. 2, 696. 8, 47. enz.

μήτι, z. μήτις.

μήτι, dat. v. μήτις.

μητιώω (μήτις), ep. μητιώω, alleen praes. en impf. 1) act. 1) *voornemens zijn, ontwerpen, beramen, besluiten*, βουλὰς, II. 20, 153. absol. II. 7, 45. 2) *schrande verzinne, uitdenken, berokkenen*, κακά, II. 18, 312. νόστον τιῶ, Od. 6, 14. II) Med. bij zich zelven besluiten, II. 22, 174. met infin. 12, 17.

μητιεύω, ὁ, ep. v. μητιέτης (μητιομαι), beraadslager, raadgever, bestuurder, bij v. n. van Zeus, II. 2, 197. enz.

μητιεύεις, εσσα, εν (μήτις), 1) *rijk aan raad, zinrijk, schrande, vindingrijk*, h. Ap. 344. 2) *schrande uitgedacht, verzonnen, bereid*, φάρμακα, Od. 4, 227. †

μητιομαι (μήτις), dep. med. fut. μητιόσομαι, aor. ἐμητιόσμαι, praes. komt bij Hom. niet voor = μητιώω, 1) *voornemens zijn, besluiten*, Od. 9, 262. 2) *verzinnen, uitdenken, beramen, veroorzaken, te weeg brengen*, ἔχθεα, II. 3, 416. μέγερα, schrikkelijge daden verrigten, II. 10, 48. τιῶ τε, II. 15, 349. κακά τιῶ, Od. 18, 27. (In de oude uitgaven vindt men verkeerdelijk, μητιόσομαι).

μητιώω, z. μητιώω.

μήτις, ιος, ἡ, dat. μήτι, ep. v. μήτι, 1) *schrandeheid, verstand, doorzigt, de bekwaamheid, om raad te geven*, II. Od. passim. 2) *raad, raadbestuit, aanslag*, inzonderh. μῆτιν ὑπάγειν, II. 7, 324. μήτις, neutr. μήτι, gen. μήτινος (τις), 1) *dat niet iemand, opdat niet iemand, over de construct. z. μη. 2) μήτι, dikwijls als adverb. opdat niet misschien, opdat niet op eenige wijze*, II. 5, 567. 14, 111.

μητροπάτωρ, ορος, ὁ (πατήρ), poët. de vader der moeder, grootvader van moeders zijde, II. 11, 224. †

μητροπιή, ἡ, stiefmoeder, * II. 5, 389.

μητροῦχος, ἡ, ιον, poët. v. μητροχος (μήτηρ), moederlijk, δῶμα, Od. 19, 410. †

μητρως, ωος, ὁ (μήτηρ), broeder der moeder, oom van moeders zijde, * II. 2, 662. 16, 717.

μηχανάομαι (μηχανή), dep. med. alleen praes. en impf. 3 pl. impf. μηχανάωντο, ep. v. ἐμηχανάοντο, 1) *eigenl. met kunst vervaardigen, stichten, bouwen, reizen*, II. 8, 177. 2) *verzinnen, uitdenken, ontwerpen en ten uitvoer brengen*, meest van kwaad: κακά, ἀνάσθαι, slechte, boos-

aardige dingen doen, II. 11, 695. τὴν
 ἐν τῷ, Od. 4, 822.

μηχανάω, ep. μηχανάω = μηχανάομαι,
 in part. μηχανάωντας, Od. 18, 143. †

* μηχανιώτης, ov, ó, poët. v. μηχανητής,
 die list en schranderheid te baat neemt,
 listig, geslepen, h. Merc. 436.

μήχος, εος, τό, poët. v. μηχανή, middel,
 hulpmiddel, raad, II. 2, 342. οὐδὲ τι μήχος
 ἐστί, er is geen middel, d. i. het is te ver-
 geefs, II. 9, 250. Od. 14, 238. x. ἄκος.

μάλνω, aor. 1. ἐμίνα, aor. 1. pass.
 ἐμίανθην, ep. 3 pl. ἐμίανθην v. ἐμίανθησαν,
 II. 4, 146. volgens anderen 3 dual. aor.
 syncop. v. ἐμίανθην. 1) act. met verw
 bestrijken, verwen, ἐλέφαντα φοβίωσι, II. 4,
 141. 2) bevlecken, bezoedelen, veront-
 reinigen, αἵματι, κονίησι, * II. 16, 797.

μιαφόνος, on (φόνος), met moord be-
 zoedeld, druipend van bloed, menschen-
 moorder, bijv. n. van Ares, * II. 5, 455. 844.

μιάρος, ἡ, ὄν (μάλνω), bevlekt, bezoe-
 deld, verontreinigd, II. 24, 420. †

μυγάζομαι, poët. = μύγνυμι, dep. med.
 Od. 8, 271. †

μύδα (μύγνυμι), adverb. vermengd, door
 elkander, Od. 24, 77. met dat. θεοῖς, on-
 der de Goden vermengd, II. 8, 437.

* μύδην, adv. = μύδα, h. Merc. 494.

μύγνυμι, ep. μύγω, fut. μύξω, aor. 1.
 ἐμίξα, fut. med. μύξομαι, ep. aor. 2. syncop.
 3 sg. ἐμικτο, perf. pass. μέμικμαι, aor. 1.
 pass. ἐμίχθην en aor. 2. ἐμίγην, fut. pass.
 μύξομαι (praes. μύγνυμι komt bij Hom.
 niet voor), 1) act. mengen, vermengen,
 a) eigenl. van vloeistoffen, met acc. οἶνον,
 II. 3, 270. φάρμακα, Od. 4, 230. b) over-
 dragt.: verbinden, vereenigen, aan een
 snoeren, iets met iets anders in aanra-
 king brengen, τὴ τινι, χεῖρας τε μένος τε,
 handen en moed vermengen, d. i. hand-
 gemeen worden, II. 15, 510. ἄδρας κα-
 κόητι καὶ ἄλγεσι, mannen in nood en el-
 lende brengen, Od. 20, 203. pass. γλώσσῃ
 ἐμέμικτο, hunne taal was gemengd. II)

Med. en aor. pass. 1) zich vermengen,
 onder elkander geraken, van schapen-
 νομή, op de weide, II. 2, 475. van storm-
 winden, Od. 5, 317. 2) overdragt.: zich
 vermengen, in iets geraken, iets aan-
 raken, met dat. κἀρη κονίησιν ἐμίχθη, het
 hoofd rolde in het stof, II. 10, 457. ook
 van menschen, II. 3, 55. van de laas:

μυχθῆναι ἔγκαι φωτός, in de ingewanden
 doordringen, II. 11, 438. 3) zeer dik-
 wijls van menschen: a) zich onder elkan-
 der mengen, te zamenkomen, omgaan,

verkeeren, leven, zich bevinden, met dat.
 προμάχοισι, onder de voorvechters; ook
 ἐν προμάχοισι, Od. 18, 379. ἀλλοδαποῖσι, met
 vreemden omgaan, II. 3, 48. ook ἐν τινι,
 II. 3, 209. ἐς Ἀχαιοῖς, II. 18, 216. absol.
 Od. 4, 178. μύζεσθαι ἐνέη, als gastvrien-
 den elkander ontmoeten, Od. 24, 314.

b) in vijandelijken zin: elkander in den
 slag ontmoeten, d. i. handgemeen worden,
 II. passim. ἐν παλάμηποι τινος, onder iem. vuis-
 ten geraken en vechten, II. 21, 469. c) in-
 zonderh. van zinnelijke liefde: ἐμφλόητη,
 ook φιλόητη τινος, II. 6, 151. 165. τινι, II. 21,
 143. ook εὐνῇ en φιλόητη καὶ εὐνῇ, II. 3, 445.

Μίδεια, ἡ, ep. v. Μίδα, st. in Boeotië,
 aan het meer van Copae, volgens Strab.
 naderhand door hetzelfde verzwolgen,
 II. 2, 507.

* Μιδης, εω, ó, ep. v. Μιδας, koning
 van Phrygië, Ep. 3.

μικρός, ἡ, ὄν, ion. nevenvorm μικρός,
 klein, kort, acc. δέμας, II. 5, 801. Od. 3,
 296. slechts tweemaal: παρὸ μικρὸν, δίηνα,
 Batr. 241. comp. μέλων, w. m. z.

μίκτο, x. μύγνυμι.

Μίλητος, ἡ, 1) beroemde en rijke
 koopstad der Ioniers op de kust van
 Carië, de voornaamste der Ionische volk-
 plantingen, met vier havens, II. 2, 868.
 2) st. op het eiland Creta, moederstad
 van het Ionische Miletus, II. 2, 647.

μυλοπύργος, on (παρεῖα), met roodge-
 verwde wangen, bijt. n. der schepen,
 met roodgeverwde zijden, dewijl dezelve
 met menie bestreken werden, II. 2, 637.
 Od. 9, 125.

Μίμας, αντος, ó, voorgebergte in Klein-
 Azië, ten oosten van Chios, op de zui-
 delijkste punt van het schier-eiland,
 waarop Frythrae ligt, Od. 3, 172.

* μιμύδομαι, dep. med. navolgen, na-
 bootsen, met acc. h. Ap. 163. Batr. 7.

μιμνάζω, poët. nevenv. van μένω, 1)
 blijven, II. 2, 392. 10, 549. 2) transit.
 met acc. verwachten, h. 8, 6.

μυμνήσκω (ΜΝΑΣΩ), fut. μνήσω, aor.
 ἐμνήσα, fut. med. μνήσομαι, aor. 1. ἐμνη-
 σάμην, iterat. μνησάκετο, perf. med. μέμνη-
 μαι, 2 sg. μέμνη v. μέμνησαι, opt. μεμνήμη,
 II. 24, 745. en μεμνέωτο v. μέμνωτο, II. 23,
 361. fut. 3. μεμνήσομαι, aor. 1. pass. al-
 leen in infin. μνησθῆναι, Od. 4, 118.
 Behalve μμνήσομαι, in praes. ook μνώ-
 μαι, zamengegr. μνώμαι, in de verlengde
 vormen part. praes. μνώμενος, imperf.
 ἐμνώοντο. 1) act. herinneren, indacht-
 tig, opmerkzaam maken, τὰ, Od. 12,

38. iets of aan, op iets, τινά τινος, II. 1, 407. Od. 3, 103. II) Med. 1) *zich herinneren, te binnen brengen, bedenken, opmerkzaam zijn*, met gen. dikwijls ἀλλή, II. 6, 112. ook χαρμῆς, πολέμου, νόστου, enz. in pl. v. gen. ook infin. II. 17, 364. en φύγαδε μύοντο, zij dachten aan de vlugt, II. 16, 197. 2) *melding maken van iets, vermelden, in het geheugen terugroepen*, met gen. II. 2, 492. Od. 4, 331. met acc. h. Ap. 160. ook ἀμφι τινος, Od. 4, 151. ἀμφι τινα, h. 6, 1. en περὶ τινος, Od. 7, 192. 3) het perf. med. heeft de beteek. van praes. even als *memini, ik herinner mij, denk aan iets*; fut. 3. μεμνήσομαι, *ik zal het in het geheugen houden, gewoonl. met gen.* II. 5, 818. ook met acc. Τυδῆα, ἔργον, ἄλλα, II. 6, 222. Od. 14, 168. Het part. zeer dikwijls absol. II. 5, 263. 19, 153.

μίνω, poët. nevenv. v. μένω, alleen in praes. en imperf. 1) *blijven*, II. 2, 296. 2) met acc. *verwachten*, II. 4, 340.

μιν, acc. sg. van het pron. 3 pers. in pl. van αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, altijd enclitisch; zeer dikwijls μιν αὐτόν, *hem zelven*, II. 21, 245. ook αὐτόν μιν, *zich zelven*, Od. 4, 244. of het ook voor pl. is, is twijfelachtig.

Μινυῖος, εἶη, εἶον, ep. Μινυῖος, Minyëisch, tot de Minyërs behoorend, bijv. n. der st. Orchomenus in Boeotië, dus bijgenaamd naar den magtigen volkstam der Minyërs, II. 2, 511. ep. vorm. Od. 11, 284.

Μινυῖος, ὁ, ep. v. Μινυῖος. 2) ook eene rivier in Elis, II. 11, 722. volgens Strab. en Pausan. de Anigrus, volgens anderen de Peneus.

μυνῶω (μυνῶ), poët. alleen praes. en impf. en iterat. v. μυνῶσκον, 1) transit. *minder maken, verminderen, verzwakken, gering doen worden*, met acc. II. 15, 492. Od. 14, 17. 2) intransit. *minder worden, afnemen, verkwijnen*, II. 16, 392. 17, 738. Od. 4, 374. πόθω, door hevig verlangen kwijnen, h. Cer. 201.

μυνῶω (μυνῶ), adverb. een weinig, gering; voor eene korte poos, gewoonl. van tijd, II. 4, 466. Od. 15, 494.

μυνῶω (μυνῶ), compar. μυνῶω (μυνῶ), II. 22, 54. *korten tijd durend, aiōn*, II. 4, 478. *kortlevend*, II. 1, 352. Od. 11, 307.

μυνῶω (μυνῶ), *jammeren, klagen*, eigenl. van vrouwen, doch ook van Ares, II. 5, 889. Od. 4, 719.

* Μινωῖος, ον, ep. v. Μινωῖος, Minolisch, tot Minos behoorend, h. Ap. 396.

Μίνω, ωος, ὁ, acc. Μίνωα en Μίνω, z. van Zeus en Europa, koning van Creta, beroemd als wijze bestuurder en wetgever, II. 13, 451. 14, 322. Zijne wijze wetten had hij van Zeus zelf ontvangen, want negen jaren lang had hij met den God omgegaan, Od. 19, 178. Zijne dochter Ariadne en zijn zoon Deucalion worden vermeld; Od. 11, 322. 19, 178. In het rijk der schimmen wordt hij ook voorgesteld als een vorst, die regt spreekt, Od. 11, 568. schoon latere fabelen hem eerst tot regter der onderwereld hebben gemaakt.

μισγάγκεια, ἡ (ἄγκος), *dal, kloof*, waarin bergstroomen zich vereenigen, II. 4, 153. †

μισῶω, z. μύγωω.

μισέω (μισός), aor. 1. ἐμισῶσα, *haten, afkeerig zijn, eenen afkeer hebben, versmaden*, μισῶσέ μιν καὶ κύμα γενέσθαι, het was hem een gruwel, dat hij den honden tot roof zoude worden, II. 17, 272. †

μισθός, ὁ, *loon, huur, dagloon*, II. 10, 304. pl. Od. 10, 84.

μιστῶλλω (verwant met μύτωλος), *in kleine stukken snijden, van vleesch, met acc.* II. 2, 428. Od. 3, 462.

μίτος, ὁ, de draad, de afzonderlijke draad, welke in de schering wordt geslagen (πηλόν), II. 23, 762. † Anderen willen er de schering, ketting zelve onder verstaan.

μίτη, ἡ, de band, de gordel; een wollen band der krijgsglieden om het onderlijf, welke met koperen platen was beslagen en van den ζωστήρ verschilde * II. 4, 137. 5, 857.

μυθῶεις, z. μύγωω.

μνώομαι, grondvorm van μμνήσομαι, v. m. z.

μνώομαι, samengeotr. μνώμαι, dep. med. iteratv. μνώσκετο, *aansoek doen, vrijen, naar de hand van een meisje dingen*, met acc. ἀκοίην, γυναῖκα, * Od. 1, 39. 16, 431; absol. Od. 16, 77. alleen in praes. en impf. zoowel in samengetrokken, als in verlegenden vorm.

ΜΝΑΣΩ, stamv. van μμνήσωω.

μνήμα, ἄτος, τὸ (ΜΝΑΣΩ), *aandenken, gedachtenis*, Od. 15, 126. — τάφος, grafsteente, II. 23, 619.

μνημοσύνη, ἡ (μνήμων), *herinnering, aandenken*, μνημοσύνη τις ἔπειτα πύρος γε-

νόσθω, men denke dan aan het vuur, II. 8, 181. †

* Μνημοσύνη, ἡ, d. van Uranus, moeder der Muzen, bij Zeus, h. Merc. 429. μνήμων, ον, gen. ονος (μνήμη), *indachtig, zich herinnerend*, Od. 21, 95. met gen. φόρτου, aan de lading denkend, * Od. 8, 163.

μνήσαι, μνησάσκετο, z. μμνήσκω.

Μνήσος, ὁ, een aanzienlijk Paconiër, II. 21, 210.

μνηστεύω (μνηστος), fut. σω, *vrijze, aanzoek doen, dingen*, absol. Od. 4, 684. en met acc. γυναῖκα, om eene vrouw, * Od. 18, 277.

μνηστῆρ, ἦρος, ὁ (μνάσμαι), de *vrijer*, die aanzoek doet om de hand eener vrouw, dikwijls van de vrijers van Penelope; hun aantal wordt opgegeven, * Od. 16, 245.

μνηστῆς, ιως, ἡ, poët. v. μνήμα, *het denken om iets, herinnering, dórπου*, Od. 13, 280. †

μνηστῆς, ἡ, ον (μνάσμαι), *gevríjd*, door geschenken verworvene en dus *wettige gemalin*, altijd in fem. ἄλοχος, κουριδίη, II. 6, 246. Od. pass.

μνηστῆς, ὄος, ἡ, ion. v. μνηστῆς, *het vrijen, het aanzoek doen*, * Od. 2, 199. 19, 13

μνωόμενος, μνωόντο, z. μνάσμαι.

μνωέω (μνώος). aor. 1. ἐμώγησα, 1) *intransit. zich moeite geven, vermoeijen, afmatten, dulden, doorstaan*, gewoonl. in part. met een ander verb. II. 11, 636. 12, 29. 2) *transit. met acc. verdragen, doorstaan, dulden, ἀέθλους*, Od. 4, 170. ἄλγεα, Od. 16, 19. ἐπὶ τιμῇ, om iets, II. 1, 162.

μνώος (μνώος), *adverb. met moeite, ter naauwernood, bezwaarlijk*; is lang in de arsis, II. 22, 412.

μνώος, ὁ, *moeite, arbeid, inspanning*, II. 4, 27. †

μνωοστόκος, ον (μνώος, τίρω), *den moeijelijk barenden helpende*, bijv. n. der Eilithyien, * II. 11, 270. 16, 187.

μνώος, ὁ (verw. met μνώος), poët. *slaggevoel, slag, gevecht*, II. 7, 117. 16, 159. ἔππων, *gevecht met de strijdwagens*, II. 7, 240.

μώρα, ἡ (μείρωμαι), 1) *gedeelte, deel*, in tegenoverstell. van het geheel, II. 10, 253. Od. 4, 97. *inzonderheid het aandeel aan iets*, Od. 11, 534. aan den maaltijd, het toegedeelde, Od. 20, 280. dikwijls overdragt.: οὐδ' αἰδοῦς μώραν ἔχειν,

geene schaamte hebben, Od. 20, 171. v.d.: *het betamelijke, behoortijke, billijkheid, regt*, κατὰ μώραν, volgens billijkheid, dikwijls met εἶπεῖν, ook ἐν μώρῃ, II. 19, 186. en παρὰ μώραν, tegen regt en billijkheid, Od. 14, 509. 2) *het levensdeel, levensslot, μώρα βίωτου*, de maat des levens, II. 4, 170. in het algem. *lot, noodlot, het beschoren deel*, met infin. II. 7, 52. meest in ongunstigen zin: *het noodlot des doods, sterfslot*, II. 6, 488. met θάνατος, II. 3, 101.

Μώρα, ἡ, nom. propr. de *Godin des noodlots, Parca* bij de Romeinen, welke den menschen hun levenslot toedeelt; meest in sg. doch ook eens pl. II. 24, 49. vergel. Od. 7. 197. Het noodlot is bij Hom. in het algemeen onbepaald, doch geen volstrekt fatalismus. Alles, waarvan de onvermijdelijke noodzakelijkheid blijkbaar is, wordt aan het noodlot toegeschreven, bijv. het sterven, Od. 17, 326. voorts, wat niet van den vrijen wil der menschen afhangt, geboorte, dood, geluk, onheil, enz. De Moira is gewoonlijk de bestuurster van het noodlot, Od. 3, 278. doch Zeus komt ook als beschikker van hetzelfde voor, Od. 4, 208. 20, 76. Hij kan het besluit des noodlots bespoedigen of vertragen en in twijfelachtige gevallen beslissen, II. 12, 402. 19, 203. De invloed der overige Goden wordt echter ook niet geheel ontkend, Od. 3, 269.

μωρηγενής, ἐς (γένος) *bij de geboorte door het noodlot begunstigd, tot geluk geboren*, II. 3, 182. †

μωχάγρια, τῶ (ἄργα), de *geldboete*, welke de betrapte overspeler betalen moet, Od. 8, 332. †

μολεῖν, z. βλώσκω.

μόλιβος, ὁ, poët. v. μέλιβδος, *lood*, II. 11, 237. † *Sommigen willen liever μόλυβος lezen, v. μολύβδαινα.*

Μολίων, ονος, ὁ, 1) z. van Molione, gemalin van Actor; alleen in dual. τῶ Μολίονε, de Molionen, Cteatus en Eurytus, II. 11, 709. z. Ἀκτορίωνε en Εὐρυτος, 2) een Trojaan, wagenmenner van Thymbraeus, II. 11, 322.

μολοβρός, ὁ, *vraat, tafelschuimer, gulzige bedelaar*, * Od. 17, 219. 18, 26. Volgens de Grammat. afgeleid van μολών ἐς βοράν.

Μόλος, ὁ, z. van Deucalion, vader van Meriones uit Creta, II. 13, 249. 10, 269. μολπή, ἡ (μέλω), *Ἔ* *gezang met dans*

verbonden, II. 1, 472. Od. 4, 19. in het algem.: spel, uitspanning, vrolijkheid, Od. 6, 101. 2) gezang, snarenspeel alleen, Od. 1, 152. II. 13, 637. ook alleen dans, II. 18, 606.

μολύβδαινα, ἡ (μολύβδος), looden kogel, II. 24, 81. † welke aan den angel boven het lokaas werd gebonden, om dit dieper te doen zinken.

ΜΟΛΩ, z. βλώσκω.

* μονοήμερος, ον (ἡμέρα), ep. v. μονήμερος, voor eenen dag, eenen dag durend, levend, Batr. 305.

* μόνος, ον, att. v. μόνους, alleen Batr. 206.

μονῶν (μόνος), ep. μουνῶν, part. aor. ss. μονῶεις, alleen maken, alleen doen zijn, alleen houden, met acc. γενεῖν, het geslacht alleen, bij eenen alleen voortplanten, zoodat er bij slechts een zoon aanwezig is, Od. 1, 117. vd. pass. alleen gelaten worden, II. 11, 470. Od. 15, 386.

μόρμος, z. μόρσιμος.

μορμύρω (μύρω), poët. alleen in praes.: bruisen, ruischen, murmelen, met snelheid voortstroomen, v. eene rivier, II. 5, 599. van den Oceanus, * II. 18, 403.

μορόεις, εσσα, εν, in ἔματα μορόεντα, volgens de beste uitleggers: met moeite, of kunstig vervaardigde oorsieraden, II. 14, 183. Od. 18, 298. Anderen leiden het af van μάρω, schitteren.

μόρος, ὁ (μέρομαι), het door de Godheid of door het noodlot toegedeelde lot, deel, meest in ongunstigen zin: onheil, dood, II. 19, 421. vd. dikwijls κακὸς μόρος, verbonden met θάνατος, II. 6, 357. Od. 9, 61. ἔπερ μόρον, z. ἐπέρομον.

μόρσιμος, ον (μόρος), ep. μόριμος, II. 20, 302. † door het noodlot bepaald, beschoren, Od. 16, 392. 21, 162. eens ter dood bestemd, II. 22, 13. μόραμον ἡμαρ, de noodlottige dag, de dag des doods, II. 15, 613. μόραμον ἐστι, met infin. het is door het noodlot bepaald, II. 5, 674.

Μόρος, ὄος, ὁ, z. van Hippotion, een Mysiër, II. 13, 792. 14, 514.

μορούσσω, fut. ξω, perf. pass. μεμόρουγμαί, bezoedelen, bevlecken, verontreinigen, εἴματα κατινῶ, Od. 13, 435. †

μορφή, ἡ, vorm, gestalte, lichaamsgeadaente, * Od. 8, 170. overdragt.: μορφή ἐπέων, bevalligheid, sierlijkheid der woorden, * Od. 11, 367.

μόρφος, ον, II. 24, 316. een adject. en bijv. n. eens adelaars van onzeke-re betEEK. waarschijnl. donkerkleurig.

zwart, van ἄρρη, Hesych. andere verklaringen bij App. zijn: 1) schoon van gestalte, van μορφή, 2) roofzuchtig, grēpend, aanvallend, van μάπτω. 3) dood aanbrengeD, in pl. v. μορφοφόρος. 4) eene soort van adelaar, volgens Aristot. II. it. 9, 32. die in dalen en moerassen woont.

μόςχος, ὁ, spruit, takje, roede, als adject. jong, teeder, II. 11, 105. † cf. λίγος.

Μοῦλιος, ὁ, 1) echtgenoot van Agamede, II. 11, 739. 2) een Trojaan, II. 16, 696. 3) een Trojaan, door Achilles gedood, II. 20, 470. 4) heraut van Amphinomos, Od. 18, 423.

μονάξ, poët. v. μονᾶξ (μόνος), adverb. alleen, op zich zelven, * Od. 8, 371.

μόνος, η, ον, ion. v. μόνος, alleen, op zich zelven, dikwijls, eenzaam, verlaten, II. 4, 388.

μουνῶν, z. μούω.

Μούσα, ἡ (waarschijnl. = μῦσα v. μάω, de verzinnende, uitvindende), de Muzen, Zanggodin, de Godin des gezangs, der dichtkunst, enz. bij Hom. reeds pl. doch het getal negen eerst, Od. 24, 60. zonder hare namen op te geven, welke eerst bij Hesiod. Theog. 76. voorkomen. Zij zijn dochters van Zeus, II. 2, 491. Od. 1, 10. bewonen den Olympus, II. 2, 484. en onderhouden de Goden door haar gezang. II. 1, 604. Zij brengen den Epischen zanger in geestvervoering, herinneren hem de daden, die hij wil verhalen en zetten aan zijne voordragt bevalligheid en gloed bij.

μοχθέω (μόχθος); fut. ἦσω, even als μογέω, zich moeite geven, vermoeijen, kwellen, gedrukt, bezwaard zijn, κηδεον, II. 10, 106. †

μοχθίζω = μοχθέω, lijden, ziek zijn, ἐλαί. aan de wonde, II. 2, 723. †

μοχλέω (μοχλός), met hefboomen weg-rukken, στήλας, de pilaren omver werpen, II. 12, 259. †

μοχλός, ὁ, 1) de hefboom, dommekracht, * Od. 5, 261. 2) elke lange en sterke staak, Od. 9, 332.

Μυρδῶν, ὄνος, ὁ, koning van Phrygië, in wiens tijd de Amazonen in Phrygië vielen, II. 3, 186.

μῦδᾶλος, η, ον (μυδάω), doornat, vochtig, nat, αἵματι, met bloed besprengd, II. 11, 54. †

Μῦδων, ὄνος, ὁ, 1) z. van Atymnius, wagenmenner van Pylaemenes, een Tro-

jaan, door Antilochus geveld, II. 5, 580.
2) een Trojaan, door Achilles gedood,
II. 21, 209.

μυελόεις, εσσα, εν (μυελός), vol merg,
δοτέα, Od. 9, 293. †

μυελός, ό, merg, II. 20, 482. overdragt.:
μυελός ανδρών, mannenm erg, van krachtig
voedsel, Od. 2, 290.

μυθέομαι (μυθος), dep. med. fut. μυ-
θήσομαι, aor. 1. έμυθήσαμην, ep. v. 2. sg.
praes. μυθείαι εν μυθείαι, ep. iteratv. μυ-
θήσκοντο. 1) zeggen, spreken, uiten, absol.
en met acc. cum infin. II. 21, 462. 2)
transit. zeggen, verhalen, noemen, τιελ
τι, II. 11, 201. πάντα κατά θυμόν, alles
uit het hart spreken, II. 9, 645. αληθέα
en νημερτέα, II. 6, 376. 382. πόλιν πολύ-
χρυσον, eene stad goudrijk noemen, II.
18, 289 ποτι έν θυμόν, in zijn gemoed,
d. i. overleggen, II. 17, 200. vd. βεραad-
slagen, Od. 13, 191.

μυθος, ό, 1) woord, het gesprokene, in
tegenstell. van daad, έργον, II. 9, 443
Od. 4, 777. in bijzonder verband: a)
openlijke rede, Od. 1, 358. b) verhaal,
gesprek, μυθος παδος, verhaal aangaande
den zoon, Od. 11, 492. c) bevel, gebod,
last, raad, II. 5, 493. 7, 358. 2) be-
sluit, aanslag, in zoo verre dit in woor-
den is bevat, onderneming, bestaan,
II. 14, 127. Od. 3, 140. 3) een verhaal,
zonder op deszelfs waarheid te letten,
Od. 3, 94. 4) Od. 21, 71. verklaart men
het aeol. voor μυθος, gedruisch, gewoel,
doch onnoodig; het is ook hier aanslag,
onderneming, oogmerk; ουδε τινα μυθου
ποιήσασθαι επισχεσθην ιδίνασθε, gij kondet
geen voorwendsel voor uw oogmerk, be-
staan, vinden.

μυθα, ή, de vlieg, als zinnebeeld van
drieste onbeschaamdheid; de huisvlieg,
II. 4, 131. de stekende vlieg, II. 2, 469.
de drekvlieg, II. 19, 25.

Μυκάλη, ή, een gebergte in Ionië, op de
kust van Klein-Azië, tegenover Samos,
hetwelk een voorgebergte, ook Trogi-
lion genaamd, vormde, II. 2, 869.

Μυκάλησός, ook Μυκαλησός, ή, st. in
Boeotië bij Tanagra, II. 2, 498. h. Ap. 224.

μυκάομαι (μύ), dep. aor. έμυκον, perf.
μυμυκα. 1) loeijen van ossen, Od. 10, 413.
II. 18, 580. 2) dreunen, kraken, knar-
sen, snorren, van eene deur en van eene
spies, II. 5, 749. 20, 260. ook van eene
rivier, II. 12, 460.

μυκηθμός, ό, het geloei, geraas, II. 18,
575. Od. 12, 265.

Μυκήνη, ή, 1) d. van Inachus, gema-
lin van Arestor, naar welke de st. Mycene
genoemd werd, Od. 2, 120. 2) pl. Μυκή-
ναι, αι, eens ook sg. II. 4, 52. Mycenae,
st. in Argolis, verblijf van Agamemnon,
ten tijde van den Trojaanschen krijg,
door haren rijkdom, door de schatka-
mer van Atreus en de Cyclopische mu-
ren zeer vermaard, II. 2, 560. nu puin-
hoopen bij het dorp Krabata, vd. adv.
Μυκήνηθεν, uit Mycene en adject. Μυ-
κνηαίος, η, ον, Myceensch, II, 15, 638.

μύκον, z. μυκάομαι.

μύλας, άκος, ό (μύλη), eigenl. de mol-
lensteen; in het algem. groote steen,
II. 12. 161. †

μύλη, ή (μύλλω), de molen, * Od. 7, 104.
20, 106. De molens der Ouden waren
handmolens, of veelv. mortieren, waar-
in het graan gestampt werd.

μυληφάτος, ον (πέφραμαι), door den mol-
len gemalen, gestampt, Od. 2, 355. †
μυλοειδής, ές (ειδος), gelijk eenen mol-
lensteen, op de wijze van eenen molen-
steen, πέτρος, 7, 270. † Batr. 217.

μύνη, ή (verw. met άμίνω), voorwend-
sel, uitvlugt, dralen, pl. Od. 21, 111. †
Μύνης, ητος, ό, z. van Euenus, ge-
maal van Briseis, koning van Lynnes-
sus, II. 2, 692.

* μυοκτόνος, ον (κτείνω), muizendoo-
dend, τροπάιον, zegeteeken wegens het
dooden der muizen, Batr. 159. †

μυρίκη, ή, de tamariske, tamarica
gallica, eene struik, zeer algemeen in
zuidelijke landen, II. 10, 466. (τ in de
arsis; II. 21, 350)

μυρίκινος, ίνη, ινον, tot de tamariske
behoorend, έζος, een tamarisken tak,
II. 6, 39, †

Μυρίνη, ή, d. van Teucer, gemalin
van Dardanus, volgens Strabo eene Ama-
zone, die hier begraven was; de over-
levering der Pelasgen noemde den heu-
vel het graf van Myrina, welke door de
toenmalige menschen Batiëa, de Doorn-
berg, genoemd werd, II. 2, 814. z. Βατεια.

μυρίος, η, ον, 1) zeer veel, verbazend,
oneindig veel, ontelbaar: μυριόχρεστος,
zeer veel slijk, II. 21, 320. dikw. in
pl. II. 12, 327. 2) verbazend groot, on-
metelijk, duizendvoudig, άνος, Od. 15,
452. dikwijls in pl. κήδεα, άλγυα (μυρια,
ontelbaar veel, maar μυριοι, tien duizend
volgens de Grammat.)

Μυρμιδόνες, οι, sg. Μυρμιδών, ονος, de
Myrmidoniërs, een Achaëische volkstam

in Phthiotis (Thessalië), onder de heerschappij van Achilles; hunne hoofdst. waren Phthia en Hellas, Il. 1, 180. Od. 4, 9. Zij waren onder Peleus uit Aegina naar Thessalië verhuisd. Over de fabelachtige afleiding van hunnen naam, door de verandering van mieren in menschen, z. Ovid. Metam. 7, 122.

μύθομαι (μύθω, act. bij Hesiod.), alleen in med. in tranen smelten, weened, ἀμφί τωα, om iem. Il. 19, 6. weeklagen, jammeren, met κλάω, γοάω, Il. 22, 427. Od. 19, 119.

* *μυροειδοίης*, ἐς (εἶδος), aan myrten gelijk, myrten, h. Merc. 81.

* *Μύρσινος*, ἡ, vlek in Elis bij Dyme; naderh. τὸ Μυροίνιον, Il. 2, 616.

* *μῦς*, ὄς, ὁ, de muis, Batr. passim.

Μύσοι, οἱ, 1) de Mysiërs, de bewoners van de landstreek Mysië in Klein-Azië, dat zich ten tijde van Hom. van den Aeseopus tot den Olympus uitstrekte. Zij waren uit Thracië derwaarts verhuisd, Il. 2, 858. 10, 430. 2) een volkstem in Europa, aan den Ister = Il. 13, 5, Str. VII, 360.

μυχμός, ὁ (μύχω), het zuchten, het geest, weegeklag, Od. 24, 416. †

μυχοτάτος, ἀτή; αὐτον, onregelmat. compar. van *μύχιος*; *μυχοτάτος* ἔτε, hij zat in den binnensten hoek, d. i. het verste van den ingang, Od. 21, 146. †

μυχόνδε (μυχός), adv. poët. naar het binnenste, Od. 22, 270. †

μύχω, ὁ (μύω), de binnenste plaats, de diepste hoek van eene tent, van een huis, van eene haven, *βογή*, Il. 21, 23. *μύχω* Ἄργος, in het diepste binnenland van Argos, Il. 6, 152. Od. 3, 263.

μύω, aor. ἔμυσα, perf. μέμυκα, intransit. zich sluiten, zich toesluiten, van de oogen, Il. 24, 637. ἔλκεα μέμυκεν, de wonden hadden zich gesloten, * Il. 24, 420. (υ is in praes. lang en kort.)

μύων, ὄνος, ὁ (μύς), de plaats aan het ligchaam, waar vele pezen in elkander loopen, *zenuwvlecht*, * Il. 16, 315. 326.

μῦλος, ὁ (verw. met *μύλος*), moeite, arbeid, inzonderh. *μῦλος* Ἄργος, het werk van Ares, *het slag leveren, gevecht*, ook alleen *kamp, strijd*, Il. 17, 397. ook van het gevecht tusschen Irus en Ulysses, Od. 18, 233.

μῦλον, τὸ, alleen nom. en acc. een fabelachtig wonderkruid, met eenen swarten wortel en eene witte bloem, Od. 10, 305, † naderh. *knoflook*.

μυμάομαι (μῶμος), dep. med. fut. *μωμήσομαι*, *berispen, honen, smaden, beschimpen, bespotten*, τινά, Il. 3, 412. †

μωμεύω = *μωμάομαι*, Od. 6, 274. † *μῶμος*, ὁ, *schimp, smaad, hoon*, *μῶμον ἀνάγει*, smaad aandoen, Od. 2, 86. †

μῶνυξ, ὕχος, ὁ, ἡ (μόνος of *μῆλα*, ὄνυξ), met ongespleten hoeven, eenhoevig, bij v. n. der paarden, Il. Od. passim.

N.

N, de dertiende letter van het Gr. alphabet, en vd. het teeken der dertiende rhapsodie.

ναί, att. *νη*, adv. ter verzekering en bezwering in affirmat. sinsneden; *ja, waarlijk, voorwaar*, dikwijls in het verband: *ναί δι' ταῦτα γὰ πάντα κατὰ μοῖραν ἔειπες*, Il. 8, 146. en *ναί μὰ τὸδε σῆπτρον*, voorwaar, bij dezen sceppter, met acc. Il. 1, 234.

ναεῖάω (*ναίω*), alleen in praes. en impf. met den iterativ. *ναεῖάσσκον*. 1) intransit. a) *wonen, zich ophouden, bevinden*, met praepos. *ἐν*, *ἐπὶ* en alleen dat. Il. 3, 387. b) *bewoond worden, liggen*, van landen, steden, eilanden. Il. 4, 45. Od. 1, 404. 2) transit. *bewonen*, met acc. Il. 2, 539. Od. 9, 21. (meest zamengetrokk. behalv. *ναεῖάσσκον* en onregelm. verlengd *ναεῖάσσω*.)

ναίω, poët. aor. 1. *ἐνασσα*, aor. 1. pass. *ἐνάσθην*. 1) intransit. alleen praes. en impf. a) *wonen, zich ophouden, bevinden, vertoeven*, met praep. *ἐν*, ook met *κατά*, *περὶ*, *πρός*; met acc. en *παρά* met dat. en acc. ook alleen met dat. *αἰδέμυ ναίων*, Il. 2, 412. b) *bewoond worden, liggen*, van plaatsen, Il. 2, 626. c) *vol zijn*, Od. 9, 222. z. *νάω*. 2) transit. a) *bewonen*, met acc. Il. 3, 257. 13, 172. b) in aor. 1. *ter bewoning geven*, vd. *stichting, πόλιν*, Od. 4, 174. h. Ap. 298. vd. aor. pass. *zich nederzetten, vestigen*, met der woon *verhuizen*, *Ἄργει νάσθη*, Il. 14, 119.

νάξη, ἡ, *het wollige vel, vlies, vacht*, Od. 14, 530. †

* *Νάξος*, ἡ, eertijds *Ναξ*, w. m. z. het grootste en schoonste der Cycladische eilanden, met eene st. van denzelfden naam, vermaard door vruchtbaarheid, vooral in wijn, waarom het ook *Dio-*

nysus toegewijd was, nu *Ναυία*, h. Ap. 44.

νάπη, ἡ, ep. v. *νάπος*, τὸ, *dal*, *bergkloof*, *naauwe*, *boschrijke diepte* tuschen de bergen, *Il. 8, 557. 16, 300.

ναρκάω (*νάκη*), aor. 1. poët. *νάκησα*, *verstijven*, *verlamd worden*, Il. 8, 328. †

* *νάρκισσος*, ὁ, de *narcis*, h. Cer. 429.

νάσθη, } z. *ναῶ*.

νάσσα, }

ναῶσαι, fut. *ναῶσω*, *vastdrukken*, *stoppen*, *γαιῶν*, Od. 21, 122. †

Νάσσης, ου, ὁ, z. van *Nomion*, opperhoofd der *Cariërs*, bondgenoot van *Troje*, Il. 2, 867.

Ναυβολίδης, ου, ὁ; 1) z. van *Naubolus* = *Iphitus*. 2) een aanzienlijk *Phaeaciër*, Od. 8, 116.

Ναύβολος, ὁ, z. van *Ornytus*, koning van *Phocis*, vader van *Iphitus*, Il. 2, 518.

* *ναυηγός*, ὄν, ion. v. *ναυαγός* (*ἄγνυμι*), *schipbreukeling*, *Batr.* 94.

ναύλοχος, ὄν (*ΛΕΧΩ*), *geschiedt om schepen te leggen*, *veilig*, *zeker*, *λυγν*, *Od. 4, 846. 10, 141.

ναύμαχος, ὄν (*μάχη*), *geschiedt, dienend tot den zee-strijd*, *ἔυστά*, *Il. 15, 389. 677.

Ναυσιπόος, ὁ, z. van *Poseidon* en *Periboea*, vader van *Alcinous* en *Rhexenor*, koning der *Phaeaciërs* in hunne nieuwe woonplaats op *Scheria*, Od. 6, 7, 7, 56.

Ναυσιόα, ἡ, de *schoone*, *lieve* dochter van *Alcinous*, koning der *Phaeaciërs*. Haar togt, om de kleederen te waaschen, waarbij zij toevallig den ongelukkigen *Ulysses* ontmoet en liefderijk verpleegt, is mischien het bevalligste tafereel in de geheele *Odysee*, Od. 6, 17.

ναυσικλειτός, ἡ, ὄν (*κλειτός*), *beroemd door schepen*, poët. Od. 6, 22. † *Εὐβόια*, h. Ap. 31, 219.

ναυσικλυτός, ἡ, ὄν (*κλυτός*) = *ναυσικλειτός*, bij v. n. der *Phaeaciërs*, *Od. 7, 39. van de *Phaeaciërs*, Od. 15, 415.

Ναυτιός, ἦος, ὁ, een aanzienlijk *Phaeaciër*, Od. 8, 112.

ναυτιός, ου, ὁ (*ναῦς*), *de schipper*, *zeeman*, Il. 7, 4. Od. p.

ναυτιλή, ἡ (*ναυτικός*), *zeevaart*, *scheepvaart*, Od. 8, 253. †

ναυτίλλομαι, dep. alleen praes. en impf. *te scheep varen*, *zeilen*, *Od. 14, 246.

ναῦσι, *ναῦσιν*, z. *νήσι*.

ναῶ en *ναῶω*, z. alleen praes. en impf. *ναῶν*, 1) *vloeijen*, *stroomen*, *κρήνη ναῶει*, Od. 6, 292. Il. 21, 197. *ναῶν ἄρα ἄγγεα*,

de *vaten* *zwoommen* van *wei*, Od. 9, 222. 2) *stamv. van ναῶω*.

Νεάικα, ἡ, eene *nimf*, welke bij *Helius Lampetië* en *Phaëthusa* baarde, Od. 12, 133.

νεαρός, ἡ, ὄν (*νέος*), *jong*, *teeder*, *παῖδας*, Il. 2, 289. †

νεάτος, ἀτη, ατον, ep. *νελατος* (misschien oude superl. van *νέος*), altijd in den ep. vorm. behalve Il. 9, 153. a) de *laatste*, *uiterste*, *onderste*, *benedenste*, altijd van plaats, *ἀνθερωῶν*, *κερωῶν*, Il. passim. ὁ) met gen. *νελατος ἄλλων*, het *onderste* van de overigen, Il. 6, 295. πόλις *νεάτη Πύλου*, de laatste stad, de grensplaats van *Pylos*, Il. 11, 712. en pl. *νεάται Πύλου* (niet voor *νεάται* van *ναῶω*), Il. 9, 253.

νεβρός, ὁ (verw. met *νεαρός*), het *jonge hert*, ook *ree*, Il. 4, 243. Od. 4, 336.

νέες, *νέεσι*, z. *νής*.

νέμαι, z. *νέομαι*.

νεηγενής, ἐς, ep. v. *νεαγενής* (*γένος*), *pas geboren*, *Od. 4, 336. 17, 127.

νεηκής, ἐς (*ἀκη*), ep. v. *νεακής*, *pas geslepen*, *pas gescherpt*, *πέλεκυς*, *Il. 13, 391. 16, 484.

νέηλος, ὕδος, ὁ, ἡ (*ἡλυθον*), *pas*, *zoo even*, *versch aangekomen*, *Il. 10, 434. 558.

νεηνής, ου, ὁ, ep. v. *νεανίας* (*νέος*), *jong*, *jeugdijg*, altijd als *adject.* *ἀνήρ*, *Od. 10, 278. 14, 524. h. 6, 3.

νεήρις, ἶδος, ἡ, ep. v. *νεῆρις* (*νέος*), 1) *adv. jeugdijg*, *παρθενακή*, Od. 7, 20. 2) *subst. meisje*, *maagd*, Il. 18, 418.

* *νεηράτος*, ὄν (*φημι*), *pas gesproken*, *nieuwlings gehoord*, h. Merc. 443.

νεῖαι, z. *νέομαι*.

νελατος, alleen in fem. *νελατα*, onregelm. compar. van *νέος*, de *laatste*, *uiterste*, *benedenste*, *onderste*, gewoonl. *νεαληρ γαστήρ*, het *onderlijf*, *Il. 5. 539. 616.

νελάτος, ἡ, ου, z. *νεάτος*.

νεικέω (*νεικός*), en indien het vers heischt, ook *νεικαῶω*, conj. 3 ag. *νεικέσθαι*, infin. *νεικεῖν*, impf. *νεικέων* en *νεικέσκον*, fut. *νεικέω*, aor. 1. *ἔνεικα*, ep. sa. 1) *intransit.* *twisten*, *kijven*, *onseens zijn*, *verschil hebben*, *τῷ*, met *ism.* Od. 17, 189. *ἐνεκά τιος*, Il. 18, 498. 2) *gaande maken*, *kwellen*, *ophitsen*, *beledigen*, *berispen*, *smaden*, *schimpen*, met acc. en dat. *instrum.* *ἀλοχοῖς ἐπέσσον*, Il. 3, 38. *χολωποῖον*, Il. 15, 210.

νείκος, τὸ, 1) *twist*, *verschil*, *gekijf*, *inzonderh.* met woorden: *schimp*, *berisping*, *hoon*, Il. 7, 95. ook voor het *gereg*, Il. 18, 497. 2) *dikwijls* ook:

strijd, kamp, met daden; slag, gevecht, νεῖκος πολέμοιο, de kamp des oorlogs, Il. 13, 271. zoo ook φυλάσιδος, ἔριδος, Il. 17, 384. Od. 18, 264.

νεῖμα, z. νέμω.

νεῖοθεν, ion. v. νεόθεν (νέος), adv. van onder op, νελοθεν ἐκ κραδῆς, diep uit het hart, Il. 10, 10. †

νεῖοθι, ion. v. νεόθι (νέος), adv. ten diepste, in het ondersat, het laagste, met gen. ἁλμῆς, diep onder de zee, Il. 21, 317. †

νεός, ἡ, namelijk γῆ (νέος), het nieuwe land, braakland, op nieuw omgeploegde akker, die een tijdlang braak, onbebouwd, heeft gelegen en nu weder op nieuw beploegd wordt, νεός τρίπολος, driemaal geploegd braakland, Od. 5, 127. Il. 18, 541.

νεῖται, z. νέομαι.

νεκός, ἄδος, ἡ (νέκω), stapel van lijken, in pl. Il. 5, 886. †

νεκρός, ὁ, 1) subst. a) het doode lichaam, lijk; ep. ook νεκροὶ τεθνεώτες en κατατεθνηῶτες, de dooden Il. 6, 71 ὁ) de schimmen, de dooden in de onderwereld, Il. 23, 51. Od. 10, 526. 2) adject. misschien Od. 12, 10.

νέκταρ, ἄρος, τὸ, nectar, de Godendrank, welken men zich voorstelde als den edelsten wijn, van donkerroode kleur en welriekenden geur, Il. 18/38. Od. 5, 93. h. Ap. 124. Thetis gebruikt denzelfven ook, om het lijk van Patroclus voor verrotting te bewaren, Il. 18, 39.

νεκτώεος, ἔη, εὐν (νέκταρ), wat tot nectar behoort, welriekend als nectar, ἑάνος, χιτών, * Il. 3, 385. 18, 25.

νέκω, ὄς, ὁ, even als νεκρός, dat. pl. νεκέσσι, zelden νέκυσσι, Od. 11, 569. acc. pl. νέκωσι voor νέκυσσι, Od. 24, 417, 1) het doode lichaam, lijk, ook νεκός τεθνηῶς, κατατεθνηῶς, κατακτάμενος, Il. 7, 409. Od. 22, 448. de dooden, de afgestorvenen in de onderwereld, alleen in pl. Od. p. νημέθω, poët. verlengd v. νέμω, alleen impf. med. νημέθοντο, Il. 11, 635. †

νημέσσω, en dikw. νημεσάω, poët. fut. νημεσήσω, aor. 1. ep. altijd νημεσήσα, fut. med. νημεσήσομαι, aor. 1. pass. νημεσήθη, 3 pl. νημεσήθεν v. νημεσήθησαν. 1) act. tegen iem. met regt verstoord zijn, kwalijk nemen, afkeuren, euvel opnemen, verdenken, τῷ τι, Od. 23, 213. in het algem. verstoord, vergramd zijn, kwalijk nemen, met dat. Il. 4, 413. dikwijls absol. II) Med. en aor. pass. 1) op zich

zelve misnoegd worden, voor onbetamelijk, onwielvoegelijk houden, dikwijls met infin. νημεσάσαι ἐν θυμῷ ἐπιβολῆς ἀναπαύειν, hij achtte het onbetamelijk, gewets aan den dag te leggen, Od. 4, 158. vd.: zich ontzien, zwaarigheid maken, zich schamen, Od. 2, 64. 2) even als het act. kwalijk nemen, euvel opnemen, verstoord zijn, absol. en τῷ, op iem. Il. 10, 115. 129. ook τι, iets, κατὰ ἔργα, Od. 14, 284.

νημεσητός, ep. νημεσητός, ἡ, ὄν (νημεσάω), 1) berispelig, onregmatig, verwerpelijk, strafbaar, gewoonl. neut. met infin. Il. 3, 410. Od. 22, 59. 2) act. voor wiens gramschap men vreesi, ontzagwekkend, achtbaar; ook v. ὁ νημεσῶν, Il. 11, 649.

νημεσίζομαι (νημέσις), dep. med. = νημεσάω, alleen praes. en impf. 1) ontvreeden, vergramd, verstoord zijn, τῷ, Il. 8, 407. Od. 2, 239. τῷ τι, iem. iets kwalijk nemen, afkeuren, Il. 5, 757. ook absol. met infin. Il. 2, 296. 2) iets onbetamelijk vinden, zich schamen, ontzien, vreezen, met acc. en infin. Il. 17, 254. θεός, de Goden vreezen, Od. 1, 263.

νημέσις, ιος, ἡ, ep. dat. νημέσει v. νημέσει, Il. 6, 335. (νέμω), 1) regmatige verstoordheid, berisping, gramschap over onvrege (naderh. over onverdiend geluk), νημέσις δὲ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσεται, de berisping der menschen zal mij treffen, Od. 2, 136. 2) helgeen gramschap of ongenoege te weeg brengt, berispingwaardig, berispelijk, ὄν νημέσις, met infin. het is niet kwalijk te nemen, men kan het niet berispen, Il. 14, 80. Od. 1, 350. of acc. met infin. Il. 3, 156. 3) volgens sommigen, vrees voor berisping, eergevoel, met αἰδώς, volgens Schol. de berisping van anderen, Il. 13, 122.

νημεσάω, v. νημεσάω.

νημεσητός, z. νημεσητός.

νημέσει, z. νημέσις.

νέμος, εὐς, τὸ (νέμω), poët. weide, in het algem. bosch, Il. 11, 480. †

νέμω, aor. 1. ἔνεμα, ep. νείμα, ep. nevenv. νημέθω. 1) act. a) verdeelen, uitdeelen, τι, κτῆα, μέθυ, dikwijls τῷ τι, iem. iets toedeelen, Il. 3, 274, Od. 6, 188. b) als weide toedeelen, laten weiden, van kudden, Od. 9, 233. II) Med. v) iets toegedeelds bezitten, hebben, gebruiken, met acc. παρῶια, Od. 20, 336. gewoonl. van landerijen: bebouwen, τίμενος, ἔργα, Il. passim. in het algem.: ἀλοεα, Ἰθάκη, δ) van dieren: weiden, grazen, zich

woeden, absol. II. 5, 777. Od. 13, 407. met acc. *ἀνθεα πολής*, Od. 9, 449. overdragt. van vuur: *verslinden, verieren, woeden*, II. 23, 177. en pass. *πυρὶ χθῶν νέμεται*, het land wordt door vuur verteerd, II. 2, 780.

νένιπτοι, z. *νήω*.

νεοαρδής, ἐς (ἀρδῶ), *versch besproeid, vruchtbaar gemaakt*, ἀλωή, II. 21, 346. † *νεογίλος*, ἡ, ὄν, *pas geboren, jong*, σκίλας, Od. 12, 86. † (volgens Hesych. en Eustath. v. *νεογνός*).

* *νεογνός*, ὄν, *zamengetr. voor νεογονός, pas geboren*, h. Cer. 141. h. Merc. 406. *νεοδαρτός*, ὄν (δέρω), *pas afgetrokken, gevild*, δέσμα, * Od. 4, 437. 22, 363.

* *νεοδυής*, ἦτος, ὄ, ἡ (δαμάω), *pas getemd, pas bedwongen*, πῶλος, h. Ap. 231. *νεοθηλής*, ἐς (θάλλω), *versch, pas bloeiend, uitgesproten, ontloken*, ποιή, II. 14, 347. † overdragt.: *welig groeiend*, h. 30, 13.

νεοίη, ἡ, *poët. = νεότης, jeugd, jeugdige drift, vuur*, II. 23, 604. †

* *νεόλλουτος*, ὄν, *poët. v. νεόλουτος (λούω), pas gewasschen, zoo even gebaad*, h. Merc. 241.

νέομαι, *poët. dep. alleen praes. en impf. ep. samengetr. νεῖμαι*, II. 18, 136. 2 en 3 sg. praes. *νεῖαι, νεῖται*, Od. 11, 114. 12, 188. infin. *νεῖσθαι*, Od. 15, 88. anders altijd niet samengetrokk. conj. praes. 2 sg. *νέηαι* voor *νέη, gaan, komen*; inzonderh. *weggaan, zich verwijderen, terugkeeren*, οἶκαδε, οἶκονδε en met praep. *εἰς, πρὸς, ἐπὶ*, met acc. en *ἐπὶ*, met dat. II. 22, 392. en met acc. alleen *παρεῖδα*, II. 7, 335. meest van Goden en menschen: *overdragt. van eene rivier: νεοσθαι κατ' ἔδον*, in de bedding terugtreden, II. 12, 32. Het praes. heeft even als *εἶμι* meest de beteek. van het futur, II. 18, 101. Od. 2, 238.

νέον, z. *νέος*.

νεοπενθής, ἐς (πένθος), *in versche smart, in pas ontstane droefheid*, Od. 11, 39. †

* *νεοπηκτός*, ἡ, ὄν (πῆγνυμι), *pas gestremd, gestold*, τυρός, Batr. 38.

νεόπλυτος, ὄν (πλύνω), *pas gewasschen, gereinigd*, Od. 6, 64. †

νεόπιστος, ὄν (πρώω), *pas gezaagd, gesneden*, Od. 8, 404.

Νεοπτόλεμος, ὄ, z. van Achilles, die op Scyros opgevoed werd, II. 19, 326. Ulysses haalde hem van daar en geleide hem naar Troje. Zoowel in het veld als in de raadzaal betoonde hij zich zijnen

grooten vader waardig. Na de verwoesting van Troje voerde hij de Myrmidoniers naar Phthia terug en huwde met Hermione, d. van Menelaus, Od. 11, 506. volgens andere overleveringen verhuisde hij naar Epirus en werd te Delphi vermoord.

νέος, ἡ, ὄν, *comp. νεώτερος, superlat. νεώτατος, nieuw*. 1) van zaken: *versch, nieuw, pas gemaakt, ontstaan*, ἄχος, ἀουδή. 2) van personen: *jong, jeugdige*, παῖς, κούρος, γυνή; οἱ νέοι, de jongelingen, in tegenstell. van οἱ γέροντες, II. 9, 36. adv. *νέον, nieuw, versch, pas, onlangs, zoo even*, *νέον γεγαώς*, pas geboren, Od. 4, 112. *νέος*, z. *νήω*.

νεομηκτός, ὄν (σηύω), *pas afgewreven, pas glad gemaakt, gepolijst*, θώρηξ, II. 13, 342.

νεοσσός, ὄ (νέος), *het jong, van dieren*, * II. 2, 311. 9, 323.

νεόστροφος, ὄν (στέρω), *pas gedraaid, pas gevulochten*, II. 15, 469. †

* *Νεοτειχεός*, ἔως, ὄ, *inwoner der Aeolische st. Neontichos in Mysië*, Epigr. 1.

νεότευκτός, ὄν (τεύω), *pas gemaakt, pas bewerkt*, καοστέρος, II. 21, 592. †

νεοτευχής, ἐς = *νεοτευκτός*, II. 5, 194. † *νεότης*, ἡτος, ἡ (νέος), *eigenl. nieuwheid, doch inzonderh. jeugd, jongelingschap*, ἐκ νεότητος, van de jeugd af, * II. 14, 86.

νεούτατος, ὄν (οὐτάω), *versch, zoo even, pas gewond*, * II. 13, 539.

νέποδες, ὄν, οἶ, Od. 4, 404. † *bijv. n. der zeekalveren*. De oude Grammat. verklaren het 1) door *ἄποδες, zonder pooten* (van *νή* en *πόδες*), waarin men *νη* als in *νε* verkort beschouwde, z. Apion. 2) door *νησποδες*, met *zwenmende pooten* (van *νέω* en *πούς*, volgens Et. Magn. Apoll.) 3) door *ἀπόγονοι, de jongen*, naar Apoll. en Eustath. doch de laatste verklaring werd reeds door Apoll. verworpen; de tweede is de meest waarschijnlijke.

νέροθε, voor voc. *νέροθεν*, adv. *poët. v. ἐνεροθε, onder, van anderen op*; ook als praep. *onder*, met gen. *γαίης*, II. 14, 204.

Νεστορίδης, ὄν, ὄ, z. van Nestor, Od. 3, 482.

Νέστωρ, ὄρος, ὄ, z. van Neleus en Chloris, koning van Pylos (z. *Πύλος*). Als grijsaard nam hij nog deel aan den togt naar Troje, want hij had reeds twee geslachten van menschen overleefd, en regeerde nu over het derde, II. 1, 247.

Zijne wijsheid en welsprekendheid worden hoogelijk geroemd, II. 2, 371. Een der schoonste Homerische karakters; maar met de voortreffelijke eigenschappen, die eenen grijsaard tot sieraad verstreken, paart hij tevens al de gebreken aan dezen leeftijd eigen. Opmerkelijk is de eerbied en het ontzag, dat ieder der helden, wie hij ook zijn moge, den edelen grijsaard toedraagt; zijne ondervinding verstrekte hun allen tot een zeker geleide. Van zijne levensomstandigheden verhaalt Nestor zelf het volgende. In zijne jeugd veldde hij Ereuthalion, II. 4, 319. oorloogde tegen de Epeërs, II. 11, 669. nam deel aan den strijd tusschen de Centauren en Lapithen, II. 1, 262, en kampte met Phyleus, bij het lijkfeest van Amarynceus, II. 23, 630. Hij keert gelukkig naar huis, na de verwoesting van Troje, en ontvangt Telemachus bij zich, Od. 3, 12. Zeven zonen bleven hem over, Od. 3, 413. want de achtste en meest beroemde, Antilochus, was voor Troje gesneuveld, z. Ἀντίλοχος. Naar zijne geboorteplaats wordt Nestor dikwijls Γερήνιος genoemd.

νεῦμαι, z. νέομαι.

νεῦρη, ἡ, ep. gen. en. dat. νευρήρι en νευρήριον, II. 8, 300. de pees van den boog, dikwijls: ὄρησε δὲ οἱ νευρήν, hij brak hem de boogpees, II. 8, 328. (verkeerdelijk: de zenuw der hand; want Teucer is tot het schot gereed; een steen komt aangevlogen, breekt de boogpees door en raakt daarop strijkelings de hand).

νεῦρον, τὸ, 1) zenuw, zenuwvlecht, * II. 16, 316. 2) snoer, riem, band; het snoer, waarmede de punt van den pijl aan het riet was vastgebonden, II. 4, 151. doch νεῦρα βόεια, vs. 122. schijnen de boogpees aan te duiden.

νευστάζω (νεῦω), knikken, κεφαλῆ, Od. 18, 154. ὄφρα, met de oogen wenken, Od. 12, 194. κόρυδι, den helmboos doen knikken, door eenen driftigen stap, II. 20, 162.

νεῦω, fut. νεύσω, aor. 1. ep. νεῦσα, 1) a) knikken, toeknikken, wenken, τι, II. 9, 223. ook εἰς ἀλλήλους, h. 6, 9. b) toeknikken, d. i. beloven, toezeggen, τι, τι, h. Cer. 445. gewoonl. met acc. c. infin. c) knikken, zich voorover buigen, neigen, II. 13, 132. dikwijls van den helmboos, 3, 337. 2) transit. buigen, laten zinken, κεφαλῆς, Od. 18, 237.

νεφέλη, ἡ (νέφος), wolk, nevel, dik-

wijls; ook overdr.: — κωνάη, van het duistere des doods, II. 20, 417. ἔχεος, wolk van droefheid, II. 17, 591. Od. 24, 315.

νεφέληγερέτα, αο, ὁ, ep. v. νεφέληγερέτης (ἀνερω), wolkenverzamelaar, die de wolken zamendrijft tot een onweder, bij v. n. van Zeus, II. 7, 454.

νέφος, εος, τὸ, a) wolk, nevel, dikwijls in pl. duisternis, donkerheid, θανάτιο, II. 16, 350. ἀχλὺς, II. 15, 668. b) overdragt.: eene digt op een gepakte mening, digte schaar, even als eene wolk, Τρώων, πέτρων, φαρῶν, II. 4, 274. 17, 755. πολέμοιο, wolken des slags, d. i. het slaggewoel, II. 17, 243.

νέω, alleen praes. en imperf. ἔνεον, ep. v. ἔνεον, II. 21, 11. zwemmen, Od. 5, 344. 442.

νέω, later νήσω, spinnen, alleen aor. 1. med. νήσαντο, Od. 7, 198. τὸτ τι, iem. iets toespinnen.

νή, ep. onscheidbaar partic. om eene ontkenning van het begrip, in zamenstellingen aan te wijzen.

νήα, z. νῆς.

νηγάτεος, ἔη, εον (νεηγατος v. νέω en γάω), poët. pas gemaakt, pas vervaardigd, χιτών, κρηδεμνον, II. 2, 43. 14, 185. h. Ap. 122.

νηγετος, ον (νή, ἐγείρω), niet op te wekken, waaruit men niet ontwaakt, vast, ἵππος, Od. 13, 80. neutr. sg. als adverb. *Od. 13, 74.

νήδυια, τὰ (νήδύς), poët. ingewanden, II. 17, 524. †

νήδυμος, ον, bijv. n. van den slaap, dat twaalfmaal in de II. Od. voorkomt, van eene onzekere afleiding; 1) waarschijnlijk zoo veel als ἡδυμος en ἡδύς, cf. h. Merc. 241. 449. zoet, zacht, zoo als uit de Schol. Ven. vrij zeker schijnt te blijken. Eerst had het een digamma, Νήδυμος; toen dit weggelaten werd, werd een ν bij het voorgaande verb. gevoegd, en deze kwam naderhand bij ἡδυμος, II. 2, 2. 10, 91: 2) Aristarch. leidde het af van νῆ en δύω = ἀνέκδυτος, waaruit men niet gemakkelijk uitkomt, derhalve = νηγετος, een vaste slaap, welke verklaring door sommigen aangenomen wordt, cf. ἀμυδύμος.

νήδύς, ὄος, ἡ, de holte van den buik, en alles wat zich daarin bevindt, II. 13, 290. de maag, Od. 9, 296, de baarmoeder, II. 24, 496.

νήες, νήεσι, z. νῆς.

νήω, ion. ν. *νέω*, aor. 1. act. ep. *νήσα*, aor. med. *ἐνησάμην*. 1) act. a) *hoopen, opeen hoopen, bijeendringen*, met acc. *ἔλπειν εὐλα*, Il. 23, 139. Od. 19, 64. *ἀποινα*, Il. 24, 276. δ) *beladen, bevrachten, νῆας*, Il. 9, 358. 2) med. *voor zich beladen, νῆα, χερσοῦ*, zijn schip met goud, Il. 9, 137.

Νηῖον, τό, gebergte in het noordelijk gedeelte van Ithaca, aan welks helling de st. Ithaca lag, Od. 1, 186. Od. 3, 81. Eustath. nam het voor een gedeelte van den Neritus; anderen plaatsen Neion op de oostkust, z. *Ἰθάκη*.

Νηϊάς, ἄδος, ἡ = **Νηΐς**, de *najade*, * Od. 13, 104. 348.

νήϊος, ἦν, ἰόν (νήϊς), tot een schip behoorend, *δόου νήϊον*, sloopstimmerhout, *balk van een schip*, Il. 3, 62. Od. 9, 384. zonder *δόου*. Il. 13, 391.

Νηΐς, ἴδος, ἡ, ion. ν. *Ναΐς (νάω)*, de *najade, bron-waternimf, νύμφη*, Il. 6, 22. 14, 444.

νήϊς, ἴδος, ὁ, ἡ (τ van *νή* en *εἰδέναι*), *onwetend, onervaren*, Il. 7, 198. h. Cer. 257. met gen. Od. 8, 179.

νηκερδής, ἐς (κέρδος, νῆ), zonder gewin, *vruchteloos, nutteloos, zonder baat, ijdel, βουλή, ἔπος*, Il. 17, 469. Od. 14, 509.

νηκουστέω (ἀκούω), aor. 1. *νηκούσθησα*, niet hooren, niet gehoorzamen, met gen. *θεᾶς*, Il. 20, 14. †

νηλεής, ἐς (νή, ἔλεος), poët. ook *νηλής*, Il. 9, 632. dat. *νηλέϊ*, acc. *νηλέα*, zonder medelijden, *onmededoogend, onbarmhartig, zonder ontferming, wreed*, van personen, Il. 9, 632. dikwijls *νηλεές ἦμαρ*, de akelige, wreede dag, d. i. de dag des doods, Il. 11, 484. *χαλκός, δεσμός*, Il. 4, 348. 10, 443. *ἕπνος*, de gruwzame slaap, gedurende welken men ongelukkig wordt, Od. 12, 372.

Νηλεΐδης, αὐ, ὁ = **Νηληϊάδης**, Il. 23, 652.

***νηλεΐης, ἐς, ep. ν. νηλεΐς, h. Ven. 246.**

Νηλεΐς, ἦος, ὁ, z. van Poseidon en Tyro, gemaal van Chloris, vader van Pero en Nestor, Od. 11, 235. seqq. werd door zijnen broeder Pelias uit Iolcos in Thessalië verdreven en verhuisde naar Messenië, waar hij Pylos stichtte. In eenen oorlog met Hercules werd hij met zijne zonen gedood; alleen Nestor bleef gespaard, Il. 11, 691. seqq. ook oorloogde hij met de Arcadiërs, Il. 7, 133.

Νηληϊάδης, οὐ, ὁ, z. van Neleus = Nestor, Il. 8, 100.

Νηληϊός, Neleisch, tot Neleus behoorend, **Πύλος, Il. 11, 682.** ook **αἱ Νηληϊαῖοι, Il. 11, 797.**

νήλης, ἐς, ep. = νηλεΐς.

νηλιτής, ἐς (νή, ἀλιτής), zonder misdrijf, *schuldeloos, onschuldig*, Od. 22, 418.

νήμα, ἄτος, τὸ (νέω), het gesponnene, de draad, het garen, Od. 4, 134. pl. * Od. 2, 98.

νημερτής, ἐς (ἀμαρτάνω, νῆ), *onseilbaar, onbedriegelijk, waarachtig*, bijv. n. van Proteus, Od. 4, 349. *βουλή, ἔπος*, Od. 1, 86. Il. 3, 204. dikwijls neutr. als adverb. *νημερτές* en *νημερτία εἰπεῖν*, overeenkomstig de waarheid spoken, Il. 6, 376. en adverb. *νημερτέως*, Od. 5, 98.

Νημερτής, οὐς, ἡ, of **Νημέρτης, d.** van Nereus en Doris, Il. 18, 46.

νηνεμίη, ἡ (νήνεμος), *windstille, kalmte, ηνεμύης*, ten tijde der kalmte, Il. 5, 523. als adject. *γαλήνη*, de kalme zeevlakte, Od. 5, 362.

νήνεμος, ον (νή, ἄνεμος), *stil, kalm, rustig, αἰθήρη*, Il. 8, 556. †

* **νήεις, ἰός, ἡ (νήχομαι)**, het zwemmen, **Batr. 68, 149.**

νήος, ὁ, ion. ν. ναός (νάω), *woning, tempel*, Il. Od. pass. *ἄτρου νήος*, h. Merc. 148.

νήος, z. νηός.

νηπενθήης, ἐς (νή, πένθος), *zonder loed; act. de smart versachtend, pijnstillend, φάρμακον*, een Aegyptisch toovermiddel, dat, met wijn vermengd, den kommer uit het hart deed wijken, Od. 4, 221. †

νηπιΐας, z. νηπιή.

νηπιαχέω (νηπιαχος), *kinderachtig handelen*, als een kind zich gedragen, Il. 22, 502. †

νηπιΐαχος, ον, poët. verlengd uit *νήπιος*, *kinderlijk, kinderachtig, onmondig*, * Il. 2, 338.

νηπιή, ἡ (νήπιος), acc. pl. *νηπιᾶς*, ep. verlengd uit *νηπιᾶς*. 1) *onmondigheid, kindschheid*, Il. 9, 491. 2) *kinderachtigheid, kinderachtig gedrag*, Od. 1, 297. in het algem. *dwaasheid*, in pl. Il. 15, 363.

νήπιός, ἡ, ἰον (νή, ἔπος), 1) *onmondig, jong, infans*, eigenl. die nog niet spreken kan, Il. 9, 440. inzonderh. *νήπια τέκνα*, ook van dieren, Il. 2, 311. 2) *overdragt: a) kinderlijk, kinderachtig, eenvoudig, dwaas, onbedreven*, Il. 5, 406. 7, 401. δ) *zwak*, van een kind, *βλή*, Il. 11, 561.

νήποινος, ον (ποινή), *zonder vergoe-*

dīng, zonder dat men voldoening geeft, *ongewroken, ongestraft*, van personen, Od. 1, 380. neut. als adverb. *νήποιον*, Od. 1, 169. 377.

νηπύτιος, ἦ, ἰον (νή, ἀνώ), οἰμον- dig, II. 20, 200. in het algem. *kin- derlijk, dwaaselijk, eenvoudig*, *II. 13, 292.

Νηρεΐς, ἦος, ὁ, Nereus, z. van Pontus en Gaëa, gemaal van Doris, vader der Nereïden, die in de Aëgaeische zee het gebied voerde onder Poseïdon. Hom. noemt hem alleen ὁ γέρον, II. 18, 141. doch de naam komt voor, h. Ap. 319.

Νηρηΐς, ἴδος, ἦ, ἰον. v. Νηρεΐς, de Nereïde, d. van Nereus en Doris, in de II. alleen in pl. *αι Νηρηΐδες*, II. 18, 38.

Νηρήϊκος, ἦ, oude st. op het eil. Leucas, volgens Strabo op de plaats, waar het schiereiland te voren met het vaste land verbonden geweest was, Od. 24, 377. Naderhand werd de landengte door de Corinthiërs doorgestoken en Leucas gebouwd, nu *St. Maura*.

Νηρήϊον, τό, Od. 13, 351. ὁ *Νηρήϊος*, Strab. een gebergte op het zuidelijk gedeelte van Ithaca, volgens sommigen nu *Anoi*, II. 2, 632. Od. 9, 22. z. *Ἰθάκη*.

Νηρήϊος, ἔ, z. van Pterelaus, broeder van Ithacus, Od. 17, 207.

Νηρηΐη, ἦ, eene Nereïde, II. 18, 40.

νήσος, ἦ (νάω), eigenl. het zwemmende land, *eiland*, II. 2, 108.

νήστις, ἰος, ὁ, ἦ (νή, ἐσθλω), niet etend, *nuchter*, II. 19, 207. Od. 18, 370.

νητός, ἦ, ὄν (νάω), opgehoopt, op een *gestapeld*, Od. 2, 338. †

νήυς, ἰον. v. ναύς, gen. *νήος*, ep. verkort *νέος*, dat. *νήϊ*, acc. *νήα, νέα*, pl. *νήες, νέες*, gen. *νήων, νεών, ναῦων*; *schip, vaartuig*. Hom. spreekt van twee soorten; *schepen ten vervoer, φορτίδες* en *oorlogschepen*, inzonderh. *νήες* genoemd. Volgens den catalogus waren sommige met 50, andere met 150 manschappen bemand, en deze kunnen dus niet zoo klein geweest zijn. Over de gedeelten van een schip, bij v. *πρωρή, πρυμνή, ζυγά, πρυμνήσια, ἰστιά*, enz. zie men elk dezer woorden. De legerplaats der Grieken was tusschen de beide voorgebergten Sigeüm en Rhoeteum, II. 14, 30. seqq. welke volgens Strabo 30 stadiën van elkander verwijderd liggen. Deze ruimte kon het groot aantal schepen, volgens den catalogus 1186, niet bevatten en zij lagen dus waarschijnlijk in verscheidene rijen.

Achilles lag met zijne schepen aan den regtervleugel bij Sigeüm, Ulysses in het midden, en Ajax, de z. van Telamon, aan den linkervleugel bij Rhoeteum. Tusschen de rijen der schepen waren de tenten en hutten der krijgslieden en naar den Trojaanschen kant was alles door eenen wal en eene grachtingesloten.

νήχω en *νήχομαι*, dep. med. fut. *νήσομαι*, *zwemmen*, het act. * Od. 5, 375. Med. Od. 5, 364.

νήζω, neemt de tijden van *νίπτω*, dat bij Hom. alleen in praes. *ἀπονίπτεσθαι*, Od. 18, 179. voorkomt. fut. *νίρω*, aor. 1. ep. *νίρω*, med. aor. *ἐνιψάμην*, perf. *νένιμισαι*, I) act. 1) *bevochtigen, wasschen*, met acc. *δέπα*; met dubbel. acc. *νίρωι τινά πίδαας*, Od. 19, 376. 2) *afwasschen, ιδεῶ ἀπό τινός*, II. 10, 575. *αίμα*, II. 11, 830. II) Med. a) *zich wasschen*, met acc. *χεῖρας*, II. 16, 230. Od. 12, 336. *χεῖρα*, Od. 6, 224. b) zonder acc. *zich wasschen, baden*, *άλος*, in zee, Od. 2, 261. geheel *ἐκ ποταμοῦ*, Od. 6, 224.

νικήω (νίκη), fut. *νικήσω*, aor. 1. *ἐνίκησα* en *νίκασα*, part. aor. 1. pass. *νικήθεϊς*. 1) intransit. *zegepralen, overwinnen, εἰς overhand behouden, overtreffen, a) overdragt*. met dat. instrum. *μύθοισιν, ἔγχει*, II. 18, 252. *δόλοισι*, Od. 3, 121. absol. *τὰ χεῖρῶνα νική*, II. 1, 576. Od. 10, 46. b) ook voor het gerechtshof; *de zaak winnen, vrijgesproken worden*, Od. 11, 545. 2) transit. *overwinnen, ten onder brengen*, met acc. *τινά μάχη*, II. 16, 79. 13, 318. overdragt.: a) *overtreffen, τινά ἀγορή, καλλεί*, II. 2, 370. 9, 130. b) *behalen, verkrijgen, νίκην*, de zegepraal behalen, Od. 11, 545. *πάντα ἐνίκη*, hij behaalde alle prijzen, namelijk *ἀεθλα*, II. 4, 389.

νίκη, ἦ, 1) zege, zegepraal, overwinning, meest in den strijd, II. 7, 26. ook voor het gerecht, Od. 11: 545. 2) nom. propr. *Godin der overwinning*, d. van Ares, h. 7, 4.

Νιόβη, ἦ, d. van Tantalus en Dia, gemalin van Amphion, koning van Thebe. Op hare twaalf kinderen trotsch, verhief zij zich tegen Leto en werd door Apollo en Artemis gestraft, met berooving harer kinderen en verandering in eene rots, II. 24, 602.

νίπτω, z. *νίζω*.

Νιρεΐς, ἦος, ὁ, z. van Charopus en Aglaja, uit het eiland Syme, de schoonste der Grieken voor Troje na Achilles, II. 2, 671.

νίσσομαι (verw. met νέσμαι), poët. fut. *νίσσομαι*, II. 23, 76. 1) *gaan, πόλεμόνδε*, II. 13, 186. 2) inzonderh. *weggaan, terugkeeren, οἰκάδε*, Od. 5, 19. *ἐκ πειλοῦ*, II. 12, 119. de vorm *νίσσομαι* vindt men nu in Hom. niet meer.

Νίσσα, ἡ, anders *Νίσσα*, st. in Boeotië, II. 2, 508. Volgens Strab. was er geene stad van dezen naam; daarom wil hij *Νίσσα*, een vlek aan den voet van den Helicon, er onder verstaan.

Νίσος, ὁ, z. van Aretus, een Dulichier, vader van Amphinomus, Od. 18, 127.

Νίσυρος, ἡ, klein eiland bij Cos, tot de Sporaden behoorend, nu *Nizzaria*, II. 2, 676: (ῥ in de Anthol. III, 240.)

νίψας, ἄδος, ἡ (νίψω), *sneeuwvlok*, meest in pl. *νίψαδες*, *sneeuwvlagen*, *II. 12, 278.

νίφετος, ὁ (νίψω), *het sneeuwewen, sneeuwvlag*, Od. 4, 566. (II. 10, 7. staat onjuist *νίφετος*).

νιφέεις, ἔσσαι, εν (νίψω), *sneeuwachtig, besneeuwde*, bij v. n. van bergen, inzonderh. van den Olympus, II. 18, 616. Od. passim.

νίψω, infin. praes. *νιπέμεν, sneeuwewen*, II. 12, 280. †

νίψα, z. *νίψω*.

νόεω (νόος), fut. *νοήσω*, aor. *ἐνόησα* en *νόησα*, 1) *zien, opmerken, gade slaan, waarnemen, τινά* of *τι*, in de eerste plaats met de oogen, *δέξω νοήσαι*, scherp zien, II. 5; 312. ook *ὀφθαλμοῖς*, II. 15, 422. dikwijls met *ἰδών*, II. 11, 599. overdragt.: *gewaar worden, bemerken, inzien, θυμῷ, φρεσὶ, μετὰ φρεσὶ, ἐν φρεσὶ*. 2) *denken, bedenken, overwegen, overleggen*, II. 9, 537. Od. II, 62. 3) *om iets denken, verzinnen, bedenken, νόον, cenen raad*, II. 9, 105. *μῦθον*, II. 12, 232. met infin. *voornemens zijn, ten oogmerk hebben*, II. 5, 665. II) Med. aor. 1. *νοήσατο μάστιγα ἐλέσθαι*, hij was voornemens de zweep te nemen, II. 10, 501.

νόημα, ἄτος, τὸ, 1) *gedachte, denkbeeld*, dikwijls in pl. als een beeld der snelheid, Od. 7, 36. h. Ap. 186. 2) *voornemen, besluit, raadsbesluit*, meest in pl. 3) *verstand, schranderheid*, Od. 20, 346. II. 19, 218.

νοήμων, ον, gen. *ονος*, *nadenkend, bedachtzaam, verstandig*, *Od. 2, 282. 3, 133.

Νοήμων, ονος, ὁ, 1) een Lyciër, II. 5, 678. 2) z. van Phronius op Ithaca, die aan Telemachus het schip leende, Od. 2, 386.

νόθος, η, ον, *onecht, bastaard*, niet in weittigen echt geboren; tegengestelde *γνήσιος*, *II. 11, 102.

νομῆς, ἦτος, ὁ (νέμω), *de herder*, in den uitgestrektsten zin; *ἄνδρες νομῆες*, II. 17, 65.

νομεύω (νομῆς), fut. *νομεύσω*. 1) *weiden, hoeden, μῆλα*, Od. 9, 336. 2) *ter beweiding geven*, *βοῦν νομούς*, h. Merc. 492.

* **νομή**, ἡ (νέμω), *weide*, Batr. 59.

* **νόμιος**, ἰη, ἰων (νομή), *de weide betreffende, νόμιος θεός*, de God der herders, Pan, h. 18, 5.

νομόνδε, adverb. poët. *ter weide*, II. 18, 575.

Νομίτων, ἶτος, ὁ, vader van Amphimachus, een Cariër, II. 2, 871.

νομὸς, ὁ (νέμω), *de weide, a) de plaats*, waar het vee graast, *νομὸς ὕλης*, 'eene boschweide, Od. 10, 159. b) *voeder, voedsel*, op de weide, h. Merc. 198. c) *overdragt.*: *ἐπέων πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα*, hier en ginds breidt zich de weide der woorden uit, d. i. de woorden strekken zich her- en derwaarts uit, hun veld is uitgestrekt, II. 20, 249. volgens anderen *νομος*.

* **νόμος**, ὁ (νέμω), *eigenl. het toegeedeelde; vd. gewoonte, gebruik, wet*, doch bij Hom. nog niet; alleen *νόμος ἄδης*, de wijze van het gezang, h. Ap. 20.

νόος, ὁ, *zamengetr. νοῦς*, alleen Od. 10, 240. *eigenl. het denken*, het hogere zielsvermogen, dat den dieren ontbreekt, *denkvermogen, bewustheid*, II. 11, 813. vd. 1) *verstand, vernuft, schranderheid, oordeel, νόον*, met oordeel, Od. 3, 128. met *μητις* verbonden, II. 7, 447. 2) *gezindeid, denkwijsze, gemoedsgesteldheid, hart, gemoed*, met *θυμὸς*, II. 4, 309. Od. 1, 3. *χαίρει νόον*, Od. 8, 79. *ἔχει νόον*, Od. 2, 124. 3) *gedachte, meening, oogmerk, besluit, νόον νοεῖν*, II. 9, 104. *νόον καταλέξαι*, II. 2, 192. Od. 4, 256.

* **νόσος**, ἡ, z. *νοῦσος*.

νοστήω (νόστος), fut. *νοστήσω*, aor. *ἐνόστησα*. 1) *terugkeeren, naar huis gaan*, *οἰκάδε, οἰκόνδε, ἐκ Τροίης*, II. pass. 2) inzonderh. *behouden, gelukkig terugkomen, ἐκ πολέμοιο, ἐκ μάχης, ἐκ πυρός*, II. 10, 247. 3) in het algem. *gaan, komen*, Od. 4, 619. (of men moest aannemen, dat Menelaus tweemaal in Sidon geweest is).

νόστιμος, ον (νόστος), tot den terugkeer behoorende, vd. 1) *νόστιμον ἡμᾶς*, de dag der terugkeering, de *terugkomst*, Od. 1,

354. 2) terugkeerende, die terugkomen kan of zal, *Od. 4, 806.

νόστος, ὁ, 1) de terugkeer, terugkomst, tehuiskomst, Il. 2, 155. zoowel met gen. des persoons, die terugkeert, Od. 1, 87. als der plaats, naar welke men teruggaat, — γαλῆς Φαιήκων, naar het land der Phaeaciërs, Od. 5, 314. ook ἐν τῇ, Il. 10, 509. 2) inzonderh. de terugtocht der helden van Troje, Od. 1, 326. 3, 132. over welke de Cyclische dichters breedvoerig handelen.

νόσφι, voor eene vokaal νόσφιν, adverb. poët. 1) afgezonderd, verwijderd, veraf, zijdelings, in het geheim, Il. 17, 408. ook νόσφιν ἀπό, met gen. Il. 5, 322. 2) als praep. met gen. a) verre van, verre weg, gewoonlijk van plaats, Il. 6, 443. δ) alleen, zonder, buiten, Od. 1, 20. Il. 12, 466. c) van de denkwijze: νόσφιν Ἀχαιῶν βουλευέειν, verschillend van de Achaëers denken, Il. 2, 347.

νόσφιζομαι (νόσφι), med. poët. aor. 1. νόσφισαμην, ep. 2. aor. pass. νόσφισθεῖς. 1) zich verwijderen, scheiden, van plaats; a) met gen. πατρός, van den vader, Od. 23, 98. absol. aor. pass. Od. 11, 73. δ) met acc. iets verlaten, iets verre van zich laten, παῖδα, Od. 4, 263. 2) overdragt. van denkwijze: zich scheiden, zich afwenden van iem. uit haat en verachting, Il. 2, 81. 24, 222. NB. νόσφισθεῖσα, in de beteek. van aor. med. met acc. θεῶν ἀγορῆν, h. Cer. 92.

νοτίη, ἡ (νότιος), poët. subst. eigenl. de vochtigheid, vd. de regen, in plur. Il. 8, 307. †

νότιος, ἡ, ἰον (νότος), nat. vochtig, ἰδρωῖς, Il. 11, 811. ἐν νοτίῳ τήνῃσιν ὤρμισαν, namel. ναῖν, zij plaatsten het schip hoog in het water, namelijk in het water aan den oever, niet in de diepte der zee, Od. 4, 785. 8, 55.

Νότος, ὁ, de zuiden of zuid-westen wind, Il. 2, 145. Hij brengt regen aan, Il. 3, 10. 11, 306. en is met den Zephyrus de onstuimigste der winden, Od. 12, 289.

νόσος, ἡ, ion. v. νόσος, h. 15, 1. ziekte, vooral eene besmettelijk heerschende; in het algem.: ramp, ellende, Od. 15, 408.

νύ, νύν, meest ep. enclitische partik. uit νύν verkort, toont aan: 1) den voortgang der handeling of van het gesprek (z. νύν), 2) nu, dan, daarop, dikwijls om eene opklimming aan te wijzen, Il. 1, 352. Od. 4, 363. zelden ep. nog in

eene tijdbepalende beteek. Il. 10, 105. 3) ook drukt het eene versterking uit, doch steeds met ironie en spot; wel ja, wel is waar, ja zeker, Od. 1, 347. Il. 1, 416. ὄν νύ τι, zeker toch niet; ook zoo bij vragen, Il. 1, 414. Od. 2, 320.

νυκτερίς, ἴδος, ἡ (νύξ), nachtvogel; inzonderh. vledermuis, *Od. 12, 433. 24, 6. νύμφα, z. νύμφη.

νύμφη, ἡ, vocat. poët. νύμφα, alleen Il. 3, 130. Od. 4, 743. (misschien van het oude νύβω, nubo, omhullen, de bruid, die met een gesluierd gelaat naar den bruidegom wordt geleid), Il. 18, 492. in het algem. a) de jonggetrouwde vrouw, huisvrouw, Il. 3, 130. Od. 4, 743. δ) meisje, maagd, die huwbaar is, Od. 11, 38.

Νύμφη, ἡ, de nimf, eene vrouwelijke Godheid van minderen rang. De nimfen bewoonden eilanden, bergen, wouden, bronnen, enz. Il. 20, 8. Νύμφη Νηΐς, bronnimf; Νύμφαι δεσποιάδες, bergnimfen, Il. 6, 420. ἀργονόμοι, veldnimfen, de gezellinnen van Artemis, Od. 6, 105. zij zijn dochters van Zeus, als zijnde uit bronnen, bosschen en rivieren geboren, Od. 10, 350. ook dienaresen der overige Godinnen, Od. 6, 105. 10, 348. en worden in heilige grotten met offers geëerd, Od. 14, 435.

νύμφιος, ὁ (νύμφη), de bruidegom, de pas getrouwde, Il. 23, 223. Od. 7, 65.

νύν, adverb. 1) nu, op dit oogenblik, zoo dadelijk, eigenl. van de onmiddellijke tegenwoordigheid, tegengest. Od. 4, 151. νύν δῆ, Il. 2, 484. καὶ νύν ἤτα, en zoo even eerst, Od. 5, 151. somtijds even als ons nu, a) van het verledene, Il. 3, 430. δ) van de toekomst, Il. 5, 279. 2) dikwijls poët. overdragt. in pl. van νύν, nu, dan, daarop, Il. 10, 173. inzonderh. bij den imperat. Il. 15, 115. z. νύ.

νύν, z. νύ.

νύξ, νυκτός, ἡ, 1) nacht, zoowel de tijd van den nacht, als van enkele nachten. Hom. verdeelt den nacht in drie deelen, Il. 10, 253. Od. 13, 312. νυκτός, bij nacht, Od. 13, 278. νύκτα, den nacht door, Od. 3, 151. gelijk διὰ νύκτα; νυκτιπιδεσθαι, den nacht gehoorzamen, d. i. eindigen, zich ter rust begeben, Il. 7, 282. 2) de duisternis van den nacht, in het algem. donkerheid, duisternis, Il. 5, 659. inzonderh. a) de nacht des doods, de zwartheid des doods, Il. 13, 425. δ) als beeld van schrik, bijv. van Apollo: νυκτι

Ζεὺς, II. 1, 47. *τάδε νύκτι ἔισκει*, dat acht hij den nacht gelijk, Od. 20, 362.

Νύξ, νύκτος, ἡ, de Godin des nachts, II. 14, 78. 259. eene oude, eerwaardige Godin, welke Zeus zelf zoozeer eerbiedigt, dat hij, om harentwil aan den God des slaaps vergiffenis schenkt, II. 14, 261. Volgens Hesiod. Theog. 123. is zij de d. van Chaos, welke bij Erebus, Aether en Hemera voortbragt.

νύξ, ἡ, poët. 1) *schoondochter*, II. 22, 65. 2) in het alg. elke, door het huwelijk aanverwante, *zwagerin*, II. 3, 49. h. Ven. 136.

* Νύσα, ἡ, een naam, welchen men aan bergen en steden geeft, tot welke Dionysus op zijnen Bacchischen togt gekomen is, misschien een berg in Arcadië, h. 25, 5. *τῆλοῦ Φοινίκης*, h. 26, 8.

Νύσηιον ὄρος, τὸ, een berg, aldus geheeten, misschien in Thracië, volgens anderen eene bergvlakte in Edonië, II. 6, 133. nog anderen verstaan er eenen berg in Arabië of Indië onder.

* Νύσιον πεδῖον, τὸ (Νύσα), het Ny-saeische veld, volgens sommigen in Azië, h. Cer. 17. cf. Apd. 3, 4. Een ander verplaatst het naar het Boeotische vlek Nysa, anderen naar Phocis.

νύσσα, ἡ (νύσσα), 1) eene zuil in de renbaan, om welke de kampers in den wedstrijd zwenken moesten, de *eindpaal*, *meta*, II. 23, 332. 338. 2) het punt van beginnen, de *slagboom*, II. 23, 756. Od. 8, 121.

νύσσω, aor. νύξα, 1) *steken, stooten*, absol. met dat. inst. *ἔφρασαν καὶ ἔφρασαν*, II. 13, 147. met acc. *τινά*, iem. steken, wonden, II. 12, 395. *doorsteken, doorstooten*, *σάκος*, II. 11, 565. *τινά κατὰ ζωνήν*, iem. in den gordel steken, II. 11, 235. ook met dubbel. acc. II. 11, 96. 2) in het algem. *stooten*, *ἀγκῶνι νύσσειν τινά*, iem. met den elleboog stooten, Od. 14, 485.

νώ, z. νῶϊ.

νωθής, ἐς (misschien van νῆ, ἄθῆω), poët. *langzaam, traag, lui*, bijv. eens ezels, II. 11, 559. †

νώ, nom. dual. gen. dat. νῶν, acc. νῶι en νῶ, het laatste alleen, II. 5, 219. Od. 4, 475. 16, 306. *wij beide, ons beide* (νῶν als nom. of acc. moet verworpen en νῶι gelezen worden voor νῶν, II. 16, 99.)

νωῖτερος, ἐρη, ερον (νώι), ep. *van ons beide, aan ons beide toebehoorende*, II. 15, 39. Od. 12, 185.

νωλεμέης en νωλεμέως, adverb. *onop-houdelijk, voortdurend, eindeloos, ge-woonl. νωλεμέης αἰεῖ*, alleen *νωλεμέης*, II. 14,

58. zoo ook *νωλεμέως*, II. Od. passim. gewone afleiding van νῆ en λῆτω.

νωμαῶ, poët. verlengd uit νέμω, fut. *νωμήσω*, aor. 1. ep. *νωμήσα*. 1) *uitdeelen, verdeelen, toedeelen*, bij offermaaltijden en feesten: *τινί*, II. 1, 471. Od. 3, 340. 2) even als νέμω, *bewegen*, van mensche-lijke ledematen: *γούνατα, πόδας*, II. Od. *vaardig bewegen, behandelen, zwaai-jen*, van wapenen: *ἔγχος, βῆν, οἰήα*, Od. 12, 218. 3) overdragt. van het gemoed: *νόον ἐνι σῆθεσσιν*, eene gedachte heen en weder bewegen, overwegen, Od. 13, 255. bedacht zijn op iets: *κέρδεα ἐνι φρεσὶ*, Od. 18, 216. *ἀμφὶ ἔνωμησας*, h. Cer. 374. wordt verschillend uitgelegd: *secto in duas partes grano*; ook: *hoc animo secum volvens*.

νώνυμος, ον, z. νώνυμος.

νώνυμος, ον (ἄνομα, νῆ), νώνυμος, bij eene positie, II. 12, 70. 13, 227. *nameloos, d. i. zonder roem, onbekend, onvermaard*, Od. 13, 239. 14, 182. In de II. alleen νώνυμος.

νώρου, οπος, ὁ, ἡ, ep. bijv. n. van het koper, volgens de Grammat. *blinkend, flikkerend, glanzig*, II. 2, 578. volgens de Schol. van νῆ en ἑράω.

* *νωτάκιων, ονος, ὁ, ἡ* (ἄκιμων), wier rug als een aanbeeld is, *hard van rug*, door hanne schaal, bijv. n. der kreeften, Batr. 296.

νώτος, ὁ, pl. τὰ νῶτα, 1) de *rug*, van menschen en dieren: plur. in pl. v. sg. *μετὰ νῶτα βάλλειν*, den rug wenden, d. i. vlugten, II. 8, 94. τὰ νῶτα, de *rugstukken* van dieren, welke als het beste geregt aan aanzienlijke gasten voorgezet werden, II. 9, 207. Od. 4, 65. 2) overdragt: *iedere vlakke uitgebreidheid*, *εὐρέα νῶτα θαλάσσης*, de breede vlakte der zee, II. 8, 511.

νωχελῆ, ἡ (νωχελής), ep. *langzaamheid, traagheid*, II, 19, 411.

Ξ.

Ξ, de veertiende letter van het Gr. alfabet; vd. het teeken der veertiende rhapsodie.

Ξάλνω (verwant met ξάω, ξέω), *krabben*, inzonderh. *kaarden*, *εἶρα*, II. 22, 423. † *Ξανθός, ἡ, ὄν, geel*, in verschillende opzigten; *goudgeel, roodgeel, bruinachtig, a)* van personen; *geel* van haren,

blond, als blijv. n. van Menelaus en andere helden, II. 10, 240. Anderen verstaan het van de kleur des aangezichts; doch uitdrukkelijk wordt aan Achilles, ξανθὴ κόμη, II. 1, 197, en aan Ulysses ξανθὰ τρίχες toegekend, Od. 13, 399. ook Demeter wordt zoo genoemd, II. 5, 500. δ) van paarden: *vaal, geelachtig, bruin*, II. 9, 407. 11, 680.

Ξάνθος, ὁ, met veranderd accent. 1) z. van Phaenops, een Trojaan, II. 5, 152. 2) naam van een paard van Achilles, geboren uit Zephyrus en de Harpij Podarge, II. 16, 149. Here geeft hem eene menschelijke spraak, om aan Achilles zijnen dood te verkondigen, II. 19, 407. 3) een paard van Hector, II. 8, 185.

Ξάνθος, ὁ, 1) eene rivier bij Troje, door de Goden aldus geheeten, doch door de menschen Scamander, w. m. z. II. 20, 74. 2) eene rivier in Lycië, welke op den Taurus ontspringt en in de Middellandsche zee uitloopt, nu *Es-senide*, II. 2, 877. 5, 479.

Ξενίον, τὸ (eigenl. neutr. van ξενῆος), ion. v. ξενεῖον, 1) *geschenk* uit gastvrijheid, door den gastheer aan den gast geschonken, II. 10, 269. ook ξενῆια δῶρα, Od. 24, 273. in het algem. *onthaal, gastvrijheid*, Od. 4, 33. 2) in pl. *geschenken*, door de gasten aan elkander wederkeerig gegeven, II. 6, 218. in spottenden zin; *loon*, Od. 22, 290. vergelijk ξένος.

Ξενῆος, ἡ, ον = ξένιος, Od. 24, 273. † ξενίῳ (ξένιος), ion. v. ξενίω, fut. ξενίωσσι, ep. ss. aor. ἐξένισσα, ep. ss. eenen *vreemdeling of gast bij zich ontvangen, onthalen*, τινά, II. 3, 207. Od. 3, 355.

Ξένιος, ἡ, ον, ion. v. ξένιος (ξένιος), dat echter voorkomt, Od. 14, 158. 15, 514. 1) tot *gasten of tot gastvrijheid behorende*, Ζεὺς ξένιος, Zeus, de beschermer van het regt der gastvrijheid, de wreker der geschondene gastvrijheid, II. 13, 625. Od. 9, 270. ξενίη τραπέζα, de gastvrije tafel, Od. 17, 155. 2) pl. τὰ ξένια, sc. δῶρα, eigenl. *geschenken voor gasten*, doch ook *gastvrij onthaal*, ξένια παρατιθέναι, gastvrij onthalen, Od. 3, 490. δίδοναι, Od. 15, 404.

Ξεινοδόχος, ὁ, ion. v. ξεινοδόκος (δέχομαι), eenen *gast ontvangend, gastheer*, II. 3, 354. Od. 8, 543.

Ξείνος, ἡ, ον, ion. v. ξένος, 1) *vreemd*, zelden ἀνθρώποι ξείνοι, II. 24, 202. βώτορες, Od. 14, 102. II) gewoonl. subst. ὁ ξείνος,

(ὁ) ξένη, h. Cer. 249. 1) de *vreemde, vreemdeling*, die bij de Grieken, zoodra hij met hem gegeten had, op bescherming en hulp kon rekenen, Od. 6, 208. 8, 546. 2) inzonderh. de *gastvriend*, die zich met eenen anderen door een plegtig verbond vereenigd had, om elkander wederzijds op te nemen en te onthalen, Od. 1, 313. Zulk een verdrag ging op de nakomelingen over; vd. ξεινός πατρώιος, een gastvriend van vaders zijde, Od. 1, 187. De gastvriend is niet alleen de *gast*, die onthaald wordt, Od. 8, 543. maar ook de *gastheer*, die den gast onthaalt, II. 15, 532. = ξεινοδόκος.

Ξεινοσύνη, ion. v. ξεινοσύνη, *gastvrijenschap, regt der gastvrijheid*, Od. 21, 35. †

Ξενίη, ἡ (ξένος), *gastvrijheid, gastvrijenschap, regt der gastvrijheid*, * Od. 24, 286. 314.

Ξένιος, ἡ, ον, z. ξένιος.

Ξερός, ἡ, ον, ion. v. ξερός, *droog, ξερὸν ἡπειρωσι*, het drooge van het vaste land, Od. 5, 402. †

Ξέσσε, z. ξέω.

Ξεστός, ἡ, ον (ξέω), *geschaafd; glad gemaakt, gehouwen van hout, ἵππος*, het getimmerde paard, Od. 4, 272. van steenen, ξεστοὶ λίθοι, gehouwen steenen, tot banken voor de deur, Od. 3, 406. zoo ook αἰθουσα, II. 6, 243. van hoorn, Od. 19, 566.

Ξέω, aor. 1. ἔξεσα, ep. ἔσσα, *schaven, krabben*, inzonderh. met fijnere werktuigen iets bewerken, *glad maken, polijsten*, * Od. 5, 245. 23, 199.

Ξηραίνω (ξηρός), aor. pass. ἐξηράνθη, *doen droogen, droog maken*, alleen in pass. ἐξηράνθη πεδον, * II. 21, 345. 348.

Ξίφος, εος, τὸ (verwant met ξύω), *degen, zwaard*; waarschijnlijk niet of weinig verschillend van φάσγανον, w. m. z. groot en met twee scherpe kanten, II. 21, 118. De kling was regt (τανυήκης) en werd in eene scheede (κοψέον) aan eenen draagband (τελαμών) gedragen. Het hecht (κόπη) was dikwijls versierd. ξίφος ὀρθήκιον, II. 13, 576. was volgens de Grammat. lang en breed.

* ξουθός, ἡ, ον, poët. *geel, geelbruin*, h. 33, 13.

* ξύλινος, ἡ, ον, *houten*, van hout vervaardigd, δόλος, Batr. 116.

Ξύλον, τὸ (ξύω), het afgehouden, gekloofde hout; meest in plur. *hout, brandhout*, sg. II. 23, 327.

Ἑλόχος, ἡ (ἔχω), houtrijke plaats, *houtrijgewas, bosschaudje*, als eene schuilplaats van wild gedierte, II. 11, 415. Od. 4, 335.

Ἑμβλήμεναι, Ἑμβλήτην, Ἑμβλήτο, Ἑμβλήτο, z. συμβάλλω.

Ἑμπας, ασα, αν, z. σύμπας.

Ἑν, ep. en andere vorm voor οὐν, door Hom. zelden en alleen ten behoeve van het vers gebruikt. De zamenstellingen, als: Ἑναγέλω, Ἑνδείο, Ἑνιέναι, Ἑνέαζε, Ἑνεοσις, enz. zoeke men onder οὐν.

Ἑννήϊος, η, ον, ep. en ion. voor Ἑνός, *gemeenschappelijk, algemeen*, Ἑννήϊα, *gemeen goed*, dat een eigendom van het gansche leger is, * II. 1, 124. 23, 809.

Ἑνιον, z. συνίημι.

Ἑνός, ἡ, ὄν, ion. en poët. v. κοινός, *algemeen, gemeenschappelijk*, κακόν, II. 16, 262. Ἑνός Ἐνυάλιος, de krijgsgod is algemeen, d. i. hij helpt nu dezen, dan genen, II. 18, 310. met gen. γαλή Ἑνῆ πάντων, II. 15, 193.

Ἑρὸν, τὸ (ἔνω), *het scheermes*, spreekw. ἐπὶ Ἑρῶ ἴσταται ἀκμῆς, het staat op de scherpte van het scheermes, d. i. het beslissend oogenblik is daar, II. 10, 173. † de metaphora is ontleend van de scherpte van zulk een mes, dat bij de geringste verkeerde rigting, oogenblikkelijk eene wonde veroorzaakt en dus zeer omzigtig behandeld moet worden.

Ἑυστόν, τὸ (ἔνω), eigenl. de glad gemaakte staaf; de *schacht* der lans, de *speer* zelve, II. 4, 469. 11, 260. Ἑυστόν ναύμαχον, de *spraak*, die in een zeegevecht gebruikt wordt, 22 ellen lang en van voren met ijzer beslagen was, II. 15, 677.

ἔνω (verwant ἔνω), aor. I. ἔνωσα, 1) *schaaven, raspen, glad maken*, δάπεδον λατρούσων, den grond met eenen ijzeren hark reinigen, Od. 22, 456. 2) in het algem. *zijn bewerken*, ἔανόν ἔνωσε ἀσκήσασα, zij had het gewaad kunstig en zorgvuldig geweven, II. 14, 179. Volgens anderen is hier de beteekenis: glad maken, polijsten.

O.

O, de vijftiende letter van het Gr. alphabet; vandaar het teeken der vijftiende rhapsodie.

ὀ, ἡ, τὸ, ep. vormen zijn: sg. gen. τοῖο,

masc. en neutr. plur. nom. τὸν en ταῖ, gen: fem. τῶων, v. τῶν, dat. τοῖσι, ταῖσι, τῆσι en τῆσι: ταῖσι is niet homer. Eenige der oude Grammat. wilden de casus zonder accent, ὀ, ἡ, οἶ, αἶ, met den acut. schrijven, als zij alleenstaande en als demonstrativa gebruikt worden), *die, die, dat*; het heeft bij Hom. zoo wel de beteek. van eenen pronomen demonstrativum, als die van een relatium.

I) ὀ, ἡ, τὸ, als pronom. demonstr. slaat op een voorwerp en stelt hetzelfde als iets dat reeds bekend of vermeld is, in het licht. Deze demonstrative beteekenis is echter dikwijls zoo zwak, dat de overgang tot het Attische artikel duidelijk zichtbaar is.

1) de zuivere demonstrative beteekenis blijkt inzonderh. a) als het pronomen zonder substantivum staat, waar men het door *deze, gene*, of gelijk αὐτός, door *hij, zij, het*, overzet, cf. II. 1, 9. 12, 29. 43. enz. als hetzelfde door een verbum van het substant. gescheiden is, en het volgende substant. voorafgaat: ἡ δ' ἔσπετο Πάλλας Ἀθήνη, zij echter volgde, Pallas Athene, Od. 1, 125. vergel. II. 1, 488.

δ) als het als een pronom. adject. en in betrekking staat met een afhankelijk volzin: οὐδ' — ἐλήθετο συνθεσίων τῶων, ἄς ἐπέτελλε Λομήδης, hij vergat *die* bevelen niet, welke hem Diomedes gegeven had, II. 5, 320. c) in verband met μὲν, δέ, ὀ μὲν, ὀ δέ, *deze, gene, deze, die, de een, de andere*; τὸ μὲν, τὸ δέ, het eene, het andere, Od. 4, 508. eenddeels, anderdeels, Od. 2, 46. Zoo ook in pl. οἱ μὲν, οἱ δέ, τὰ μὲν, τὰ δέ.

Wordt een plural. in verscheidene sing. gedeeld, dan staat gewoonl. elk in genit. II. 18, 595. doch dikwijls ook in denzelfden casus, met ὀ μὲν, ὀ δέ, II. 5, 28. Od. 12, 73. dikwijls staat ὀ δέ zonder een voorafgaand μὲν, II. 22, 157. Dikwijls staat ook ὀ μὲν alleen, en een substant. volgt er op, zoo als, II. 23, 4. of een ander woord: τὰ μὲν, ἀλλὰ δέ, II. 6, 147. 2)

De demonstrative beteekenis is zwakker, als het voor een substant. staat, zonder dat eene volgende zinsede daarmede in verband staat. Het duidt echter ook dan nog de zaak als bekend aan, en legt er eenen nadruk op, II. 1, 11. 20, 33. Dikwijls zelfs bijna als het latere artikel, vergel. τὰ θύρετρα, Od. 18, 385.

3) Het meest nadert ὀ, ἡ, τὸ, het latere artikel, α) als het adject. on adverb. tot substant. maakt, ὀ γεραιός, II. 24, 252. τὸ μέλαν δρυός, Od. 14, 12. τὸ πάρος, τὸ πρῖν,

δ) als het praepos. en adverb. met substant. verbindt: *ἀντιπυγες αἱ περὶ δάρον*, Il. 11, 535. *ἄνδρες οἱ τότε*, Il. 9, 559. 4) absol. gebruik van eenige casus: α) τὸ, act. neutr. *derhalve, deswege*, Il. 3, 176. 7, 239. β) de dat. τῷ ἐν τῇ, w. m. z. c) met praeposit. ἐκ τοῦ, *van toen af, sedert*, Il. 15, 601.

II) ὁ, ἡ, τὸ als pronom. relat. in alle vormen, behalve dat in gen. sg. ook τῷ staat: *welke, welke, welk, die, die, dat*: *ἄλλου δ' οὐ τεῦ οἶδα, τῷ ἂν κλυτὰ τεύχεα δῶω*, wiens wapenen ik kan aantrekken, Il. 18, 192. Het masc. ὁ staat Il. 16, 835. en *κλυθὶ μοι ὁ χυλῆος θεὸς ἦλυθες*, hoor mij, gij God, die gisteren kwaamt, Od. 2, 262.

ἄαρ, ἄρος, ἡ, poët. (waarschijnl. van ἄρω), zamengeotr. ἄρη, waarvan dat. ἄρεσσι, Il. 5, 486. † *gezellig, echtgenoot, gade, vrouw*, Il. 9, 327.

ἄρατῶ (ἄρα), poët. iterat. impf. ἄρατσκον, zamengeotr. uit ἄρατσκον, h. Merc. 58. *vertrouwelijk omgaan*, inzonderh. *een vrouwelijk gesprek voeren, praten, kouten, τινῆ*, met iem. Il. 6, 516. *ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης*, van den eikenboom of van de rots af, d. i. zeker en ongestoord met iem. *vertrouwelijk spreken, spreekwoord*, Il. 22, 127. in het algem. *leven, verkeeren, μετὰ τινι*, h. Merc. 170.

ἄραστῆς, οὐ, ὁ (ἄρατῶ), poët. *medgezel, kennis*, die eenen *vertrouwlijken omgang* met iem. heeft, *ἄδος*, Od. 19, 179. † *ἄραστῆς, ὄος, ἡ* (ἄρατῶ), 1) *vertrouwelijke omgang, gesprek, gesnap, minnekozerij*, in den gordel van Aphrodite, Il. 14, 216. 2) in het algem. *omgang, verkeer, gezelschap*: *ἡ γὰρ πολέμου ἄραστῆς*, dat is de omgang des oorlogs, Il. 17, 228. *προμάχων*, * Il. 13, 291.

* ἄραρος, ὁ (ἄρα), poët. *vertrouwelijk gesprek*, h. 22, 3. *minnekozerij*, h. Ven. 250.

ἄραλος, ὁ (ἄραλος), *spit, braadspit*, alleen in pl. Il. 1, 465.

ἄραμοεργός, οὐ (ἄραμος), *geweld plegende*, in ongunstigen zin, *iets verschrikkelijks, ontzettendῶs doende*, * Il. 5, 403. 25, 418.

ἄραμονάτηρ, ἡ (πατήρ), poët. *dochter van eenen magtigen, geweldigen vader*, bijv. n. van Athene, Il. 5, 747. Od. 1, 101.

ἄραμος, οὐ (ἄρα, βελῶ), 1) poët. *sterk, geweldig, onstuimig*, bijv. n. van Ares, Hector en Achilles, Il. passim. 2) van onbezieldde voorwerpen: *geweldig*, d. i.

groot, zwaar, bijv. nw. van eene lans, van eenen steen, Od. 9, 241. van eenen bruisenden stroom, Il. 4, 453.

* ἄραμόθυμος, οὐ (θυμός), *geweldig van moed, onstuimig*, bijv. n. van Ares, h. 7, 2.

ἄραόυτος, ἄτη, αρον, ep. verlengd v. ἄραος, *de achtste*, Il. 19, 246. Od. passim. ἄραος, ὄη, οὐν (ἄραω), van pl. v. ἄραος Fos, *de achtste*; men moet het als twee syllaben uitspreken, Od. 7, 261.

ἄραώκοντα, ion. v. ἄραόηκοντα, *indecl. tachtig*, * Il. 2, 568.

ἄρα, ἡ, τὸ, door γὰρ versterkt; *deze, deze, dat, die hier, dit hier*, 1) soms slaat het op de nabij of veraf gelegene plaats eener handeling en kan slechts door een adverbium overgezet worden. *κείνος ἄρα, gene daar*, Il. 19, 344. 2) in de ep. taal staat het dikwijls bij twee op elkander volgende zinsneden, in den *tweeden volzin*, om het subject. weder te doen uitkomen, waar het door eenigen meerderen nadruk vertaald moet worden, Il. 2, 664. Od. 1, 4. *absoloot komt voor*: 1) *ἄρα, juist hier henen*, Il. 6, 435. 2) *ἄρα, juist daarom*, Od. 17, 401.

ἄραον, τὸ (ἄραος), *kast, kist, mand*, om pijlen en ander ijzerwerk te bewaren, Od. 21, 61. †

ἄραος, ὁ (verw. met ἄραον), *eigenl. de buiging, de kromte*, vd. de *haak*, de *weerhaak* aan de punt van den pijl, * Il. 4, 151. 214.

ἄραμος, ὁ (verw. met ἄραω), *eigenl. de rij*, 1) *de vore*, bij het ploegen, Il. 18, 546. of *de rij*, welke door den maaijer afgesneden wordt, Il. 11, 68. 18, 552. overdragt.: *πλοῦτες ἄραμοι*, *vette akkers*, h. Cer. 456. h. 32, 11.

ἄραστῆρος, ὁ, st. in Boeotië, aan het meer van Copae, met een bosch, aan Poseidon geheiligd, nu het klooster *Mazaraki*, Il. 2, 506. vd. het adverb. ἄραστονδε, naar Onchestus, h. Merc. 186.

ἄρανη, ἡ, 1) *de peerenboom*, Od. 11, 589. 2) *de peer zelve*, * Od. 7, 120.

ἄραϊός, ἡ, οὐ (ἄραος), *tot den weg behoorende*, τὰ ἄραϊα, *eigenl. datgene, waarom men eene reis onderneemt*, volgens de Schol. *koopmansgoederen*, Od. 8, 163. *reisbehoefsten*, Od. 15, 445. Eustath. Misschien: *de terugvracht*, de waren, welke men tegen de medegebrachte inruilde; vd. *ἄραος ἄραων*, *winat op de terugvracht*.

ὀδάξ (δάκνω, ὀδούς), adv. *bijtend, met de tanden, λάσθαι γάτων*, II. passim. **ὀδάξ** ἐν χελεῖσι φῦναι, zich op de lippen bijten, Od. 20, 268. vergel. φῦν.

ὀδε, ἦδε, τόδε, demonstrat. pronom. met het enclit. *δε*, hetwelk de beteekenis versterkt, in dat. pl. ep. τοῖσδεσσι en τοῖσδεσσι, door het declinieren der beide woordjes; *dese, dit hier*. Het toont voornamelijk de nabijheid aan van het subject. οὗκ ἔρανος τὰδε γ' ἔστιν, Od. 1, 226. maar dikwijls slaat het ook 1) op het daaropvolgende, II. 1, 41. 509. 2) ook wijst het met nadruk op de nabij of veraf gelegene plaats, vooral in verbinding met pron. person. en andere pron. en wordt alsdan door hier, daar, ginds overgezet, ἀνδρὶ ὄσις ὅδε κρατεῖ, die hier magt oefent, II. 5, 175. νῆς δὲ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ, ginds op het land, Od. 1, 185, ἡμεῖς οἶδε, wij hier, Od. 1, 76. absolut. komt voor. 1) τῆδε, hier, daar, II. 12, 345. Od. 6, 173. τόδε, acc. hierheen. II. 14, 298. δεῦρο τόδε, II. 14, 309. ook daarom, deswege, Od. 20, 217.

ὀδεύω (ὀδος), gaan, reizen, ἐπὶ νῆας, II. 11, 569. †

Ὀδῖος, ὄ, ion. v. Ὀδῖος, 1) aanvoerder der Halizonen, door Agamemnon gedood, II. 2, 856. 2) een heraut der Grieken, II. 9, 170.

ὀδίτης, ου, ὄ (ὀδος), reiziger, zwerver, ook met ἀνδρωπος, II. 16, 263. enz.

ὀδμή, ἦ (ὄω), ion. on poët. reuk, geur, II. passim. ook stank, Od. 4, 406.

***ὀδοιπορῆ, ἦ**, reis, weg, togt, h. Merc. 85.

ὀδοιπόριος, ου (πόρος), de reis betreffende, τὸ ὀδοιπόριον, reisloon, vrachtlloon voor de schepelingen, Od. 15, 506.

ὀδοιπόρος, ου (πόρος), reizend; als subst. reiziger, reisgezel, II. 24, 375. †

ὀδός, ἦ, ion. οὐδός, Od. 17, 196. † de weg, 1) van plaats: weg, pad, groote weg, πρὸ ὀδοῦ γενέσθαι, voorwaarts gaan, II. 4, 382. 2) van de handeling: gang, reis, togt, II. 2, 626. ook van de zeevaart: ὀδὸν ἐρχέσθαι, in het algem. eenen togt doen, in tegenstelling van ἰσι μάχεσθαι, volgens sommigen: gezantschap; de Ouden verklaren het door λόχος, hinderlaag.

ὀδούς, οντος, ὄ (ὄω), de tand; van een wild zwijn, de slagtaand, II. 11, 416. over ἔρκος ὀδόντων, κ. ἔρκος.

ὀδύνη, ἦ, smart, pijn, kwaal, α) van het ligchaam, altijd in plur. II. 5, 397.

enz. β) van de ziel: treurigheid, leed, kommer, Od. 2, 79. verbonden met γόος, Od. 1, 242. sg. alleen ἰδύνη Ἡρακλῆος, droefheid om Hercules, II. 15 25.

ὀδυνήφαιτος, ου (φάω), poët. smartdoodend, pijnstillend, verzachtend, φάρμακα, * II. 5, 900. 11, 847.

ὀδύρομαι, dep. med. part. aor. ὀδυράμενος, II. 24, 48. 1) intransit. weeklagen, jammeren, treuren, van menschen; eens ook van eenen vogel, II. 2, 315. dikwijls absol. en α) met gen. τινός, om iem. Od. 4, 104. ἀμφὶ τινα, Od. 10, 486. β) met dat. τινι, tegen iem. Od. 4, 740. ἀλλήλοισι, wederzijds, onder elkander, II. 2, 290. 2) trans. beklagen, bejammeren, betreuren, met acc. des persoons, Od. 1, 243. ook der zaak νόστον, Od. 5, 153.

Ὀδυσῆος, ἦ, ιων, ep. voor Ὀδύσειος, Ulysses betreffend, Od. 18, 353.

Ὀδυσσεύς, ἦ, versta πολῆος. De Odyssea.

Ὀδυσσεύς, ὄ, ep. Ὀδυσσεύς, gen. Ὀδυσῆος, Ὀδυσῆος, Ὀδυσσεύς en aeol. Ὀδυσεύς, Od. 24, 397. dat. Ὀδυσῆι en Ὀδυσεῖ, acc. Ὀδυσσεῖα, Ὀδυσεῖα en Ὀδυῆ, Od. 19, 136. Ulysses, Ulixes, z. van Laërtes en Ctimene, koning der Cephaleniërs, d. i. van de eilanden Ithaca, Same, Zacynthus en het daar aan liggende vasteland, gemaal van Penelope, en vader van Telemachus. Den naam Odysseus, ontving hij van zijnen grootvader Autolycus, dewijl hij voor velen als een vergramde (ὀδυσαμένος) kwam, Od. 19, 409. Hom. stelt ons in hem eenen held voor, die schoon dapper, moedig en bedreven, echter zich bij voorkeur van list en schranderere vonden bedient, om zijn doel te bereiken. Hij wordt daarom de vriend van Athene genoemd en de geheele Ilias, doch inzonderheid de Odyssea, levert eene menigte proeven zijner vastberadenheid, schranderheid, list, maar ook van moed en onvertsagdheid op. Zijne magt was gering, want slechts met 12 schepen kwam hij voor Troje, II. 2, 631. doch zijne uitstekende bekwaamheden verwierven hem eenen grooten invloed. Na de verovering der stad, ging hij eerst met Menelaus onder zeil, om naar Ithaca terug te keeren, Od. 3, 162. doch eerst na tien jaren omzwerfens, bereikte hij zijn vaderland, zoodat hij twintig jaren afwezig was geweest. In de Odyssea worden zijne verrigtingen en lotgevallen, gedurende dezen zwerftogt, breedvoerig vermeld. Na eerst eene beschrijving van

den toestand van Ithaca gegeven te hebben, waar Penelope het afzijn haars mans betreurt en Telemachus vergeefs den overmoed der vrijers zoekt te be- teugelen, en eene reis naar Pylos en Lacedaemon onderneemt, om narigt van zijnen vader bij Nestor en Menelaüs te bekomen, verhaalt Hom. de aankomst van Ulysses op het eiland der Phaeaciërs, na de Godin Calypso verlaten te hebben, Od. 6. Ulysses geeft van en met het negende tot en met het twaalfde boek, een uitgebreid verslag van zijne lotge- vallen aan Alcinoüs, den koning der Phaeaciërs. Daarop wordt hij door dit gastvrije volk naar Ithaca teruggebracht, waar Athene hem raadgevingen mede- deelt, omtrent het ten onderbrengen der vrijers, Od. 13, 287. seqq. Als bedelaar verkleed, komt hij bij zijnen getrouwen varkenshoeder Eumaeus, die hem niet herkent, maakt zich vervolgens aan Te- lemachus bekend, overvalt en doodt, met behulp zijns zoons, door list de vrijers en openbaart zich toen eerst aan Penelope, Od. 23. Toen moest hij nog eenen strijd met de ouders der vrijers verduren, die den dood hunner zonen wilden wreken, doch Athene komt zelve tusschen beide en sticht vrede. Od. 24, 220. seqq.

(Ὀδύσσομαι), poët. dep. med. praes. is ongebruikelijk; alleen aor. 1. ὠδύσαμην, part. ὠδυσάμενος, perf. ὠδύσσομαι, met praes. beteek. Od. 5, 423. 1) *vergramd zijn, toornig zijn, haat, wrok jegens iem. koes- teren*, τῶν, Il. 6, 138. ὠδυσάμενος, Od. 19, 407. niet pass. *gehaat*, maar act. *ver- gramd*. 2) met acc. ὠδύσατο Ζῆνα, hij maakte, dat Zeus toornig werd, Ep. 6, 8.

ὠδύδα, z. ὠζω.

ὠδύδυσμαι, z. ὠδύσσομαι.

ὠεσι, z. ὠε.

ὠζος, ὄ, eigenl. *knoest*, van eenen boom, waaruit de takken ontspruiten, in het al- gem. 1) *tak, twijg*, Il. passim. 2) over- dragt.: *spruit, telg, nakomeling, zoon*, Il. 2, 540. 12, 188.

ὠζω, perf. ὠδύδα, alleen 3 sg. plusqpf. intransit. *ruiken, geur van zich geven*, δδμη ὠδύδει, reuk verspreidde zich, van reukwerk en wijn, * Od. 5, 60. 9, 210.

ὠθεν (ος), adverb. *van waar, waarvan, waaruit*, ook op personen slaande, in plaats van het relat. Il. 2, 852. Od. 3, 319. ook schijnbaar in plaats voor ὅπου, *van waar, waar*, Il. 2, 857.

ὠθεῖ (poët. v. ὠθ), adverb. *waar; zel- den met gen. ὠθι ἀλλῆς*, waar in het voor- hof, Od. 1, 425. ook *daar, waar*, en bij het einde eens wegs, *daarheen, waar*, Od. 15, 101.

ὠθόμαι, poët. dep. alleen in praes. en impf. 1) *zich om iets bekommeren, bezorgd maken, ontzien, duchten, zich storen*, altijd met negat. absol. a) met gen. τῶος, zich aan iem. storen, Il. 1, 181. 2) met infin, Il. 15, 166. ook met part. οὐκ ὠθεῖ αὐτοῖα ἔζων, * Il. 5, 403. hij ontziet zich niet, moedwil te plegen.

ὠθόνη, η, a) *zijn lijnwaad*, Od. 7, 107. b) het daarnit vervaardigde, *sluijer, ge- waad*, Il. 3, 141.

ὠθριξ, ὠριχος, ὄ, ἡ, poët. v. ὠμόριξ (θριξ), *met gelijk haar, gelijk van haar*, Il. 2, 765. †

ὠθ, z. ὠθ.

ὠθρονεύς, ἦρος, ὄ, een bondgenoot der Trojanen uit Cabetes, Il. 13, 363.

ὠία, z. ὠίος.

ὠῖγνυμι (ὠῖγω), aor. 1. ep. ὠῖξα en ὠῖξα, Il. 24, 457. part. ὠῖξας, imperf. pass. ὠῖγνυτο, *openen, opensluiten*, met acc. θύρας of πύλας, Il. p. τῶν, voor iem. Il. 24, 457. οἶνον, den wijn opsteken, Od. 3, 392.

ὠῖδα, ὠῖθα, ὠῖδε, z. ΕΙΛΩ.

ὠῖδάνω, ep. v. ὠῖδάνω (ὠῖδος), 1) *doen zwellen*, act. van toorn, νόον, het gemoed doen zwellen, d. i. tot toorn verwekken, Il. 9, 554. 2) med. *zwellen, οἰδάνεται κρα- διη γάλω*, * Il. 9, 646.

ὠῖδας, z. ΕΙΛΩ.

ὠῖδέω, ion. en ep. v. ὠῖδάω, impf. 3 sg. ὠῖδεε, intransit. *zwellen, opzwellen, χροά*, van huid, Od. 5, 455. †

Οιδίπους, ὄδος, ὄ, ep. gen. Οιδιπόδαο, Il. 23, 679. (van οἰδεῖν en ποῦς, dewijl zijne voeten gezwollen waren, toen men hem vond, Apd. 3, 5. 7.) z. van Laïus en Epicaste, vader van Eteocles en Poly- nices. Door toedoen eener godspraak, werd hij, op bevel zijns vaders, te von- deling gelegd; een herder van koning Polybus te Corinthe vond en bragt hem aan deszelfs gemalin, die hem liet op- voeden. Gewaarschuwd door het orakel te Delphi, om niet naar zijn vaderland terug te keeren, begaf hij zich naar Thebe, doodde buiten weten zijnen va- der Laïus, loste het raadsel der Sphinx op en huwde met zijne moeder Epicaste. Toen het geheim bekend werd, stak Oedipus zich de ooggen uit, Od. 11, 271. Van de feesten ter zijner uitvaart

wordt gesproken, II. 23, 679. *επι-
κάστη*.

οἶδμα, ἄτος, τὸ, poët. de opzwellung; vooral van de zee, het opbruïsen, koken, de branding, II. 23, 230. θαλάσσης, h. Cer. 14. van eene rivier, II. 21, 234.

οἰέτης, ες (έτος), poët. v. ὁμοέτης, gelijk van jaren, even oud, ἴπποι, II. 2, 765. † *οἰζῦρος*, ἦ, ὄν (οἰζύς), comp. οἰζυρότερος, superl. οἰζυρότατος, rampzalig, ellendig, beklagenswaardig, bijv. v. menschen, II. 13, 569. en ook van onbezielden voorwerpen, νύκτες, Od. 13, 338. πόλεμος, derampzalige oorlog, II. 3, 112. (over den onregelm. compar. en superl. z. m. de Grammat.) *οἰζύς*, ὄος, ἦ, poët. ramp, lijden, jammer, onheil, nood, II. 14, 480. dat. zamengetr. οἰζυῖ, v. οἰζύς, Od. 7, 270.

οἰζύω (οἰζύς), poët. aor. 1. part. οἰζύσας, 1) jammeren, weeklagen, περὶ τινά, om iem. II. 3, 408. 2) trans. lijden, dulden, κακά, II. 14, 89. en absol. ellendig zijn, Od. 4, 152.

οἰήιον, τὸ, = ep. οἰήξ, roer, Od. 9, 540. pl. II, 19, 431.

οἰήξ, ἦκος, ὄ, ep. v. οἰήξ (οἰώ), poët. eigenl. het handvat, inzonderh. van het roer, het roer zelf; bij Hom. echter zijn οἰήκες, II. 24, 269. † ringen aan het juk, waardoor de teugels uit elkander gehouden worden en naar den bek der trekdiere loopen.

οἰκάδε, adv. (van eenen ouden st. ΟΙΞ = οἶκος), naar huis terug, naar de woning, naar het vaderland, II. Od. p.

οἰκέος, ἦος, ὄ (οἰκίω), ion. de huisgeenoot, II. 5, 413. In Od. reeds bediende, slaaf, Od. 14, 4, 4, 245.

οἰκίω (οἶκος), fut. ἦσω, aor. 1. pass. 3 pl. ὤκηθεν, ep. v. ὤκηθησαν, 1) intransit. wonen, verblijf hebben, gewoonl. met ἐν, II. 14, 116. 2) transit. bewonen, met acc. ὑπογέλας, II. 20, 218. vd. pass. a) bewoond worden, οἰκίωτο πέλις, II. 4, 18. b) als volkplanter zich nederveltten, gaan wonen, even als οἰκίεσθαι; τριχῶα ὤκηθεν, zij woonden in drie deelen gesplitst, II. 2, 668.

οἰκίον, τὸ (alleen in den vorm dem. van οἶκος), huizing, woning, intrek, verblijf, altijd in pl. en meest van menschen; echter ook van dieren: leger, nest, van wespen en bijen, II. 12, 168. van eenen adelaar, II. 12, 221.

Οἰκλέης, έους, ὄ, poët. Οἰκλέης, Od. 15, 244. acc. Οἰκλήα, z. van Antiphates, vader van Amphiarus, Od. 15, 243. cf. Apd. 2, 6, 4.

οἰκόνειν (οἶκος), adv. van huis, d. i. a) uit het huis, II. 11, 632. b) uit eigen vermogen, *II. 7, 364. 23, 558.

οἰκόνει (οἶκος), adv. poët. = οἶκοι, te huis, II. 8, 315. Od. 3, 303.

οἶκοι (οἶκος), adv. te huis, II. 1, 113. Od. 1, 12.

οἰκόνδε (οἶκος), adverb. poët. = οἰκάδε, naar huis, a) naar de woning terug, II. 3, 390. b) naar het vaderland, ἄγισ, terugbrengen, Od. 6, 159.

οἶκος, ὄ, 1) huis, a) huizing, woning, intrek van elke soort; de tent of hut van Achilles, II. 24, 471. het hol der Cycloopen, Od. 9, 478. b) gedeelte van het huis, vertrek, kamer, Od. 1, 356. ook pl. οἶκοι, van één huis, Od. 24, 417. 2) huis, huiswezen, huishouding, huiselijke betrekkingen, Od. 2, 64. II. 15, 498.

οἰκτιέω (οἶκος), aor. 1. ὤκτιερα, beklagen, bejammeren, medelijden hebben, τινά, *II. 11, 814. h. Cer. 137.

οἰκτιστός, ἴστη, ἴστον, z. οἰκτός.

οἰκτός, ὄ (οἶ), het beklagen, bejammeren, medelijden, ontferming, *Od. 2, 81. 24, 438.

οἰκτόος, ἦ, ὄν (οἰκτός), comp. οἰκτότερος, superl. οἰκτότατος, Od. 11, 421. dikwijls οἰκίωτος, beklagenswaardig, erbarmelijk, jammerlijk, ellendig, II. Od. pass. het neutr. pl. οἰκτόα, als adverb. εὐοφύρεσθαι, jammerlijk klagen, Od. 4, 719. ook superl. οἰκτίστα, Od. 22, 472.

οἰκωφέλιη, ἦ (ὀφέλλω), nut voor het huis, huiselijkheid, huiselijkleven, Od. 14, 223. †

Οἰλέος, ἦος, ὄ, 1) koning van Locris, ge-
maal van Eriopis, vader van Ajax, den
Locriër en van Medon, II. 2, 527. 13,
694. 2) een Trojaan, wagenmenner van
Bianor, II. 11, 93.

Οἰλιάδης, ου, ὄ, z. van Oilens = Ajax,
II. 12, 365.

οἶμα, ἄτος, τὸ (οἶω), poët. aanval,
instorming, II. 16, 752. van eenen leeuw;
plur. van eenen adelaar, *II. 21, 252.

οἶμάω (οἶμα), poët. aor. 1. οἶμασε, er op
instormen, aangrijpen, aanvallen, van
het gevecht, II. 22, 308. Od. 24, 538.
van den havik; μετὰ πέλειαν, op eene duif
losschieten, II. 22, 140.

οἶμη, ἦ = οἶμος, poët. eigenl. weg,
pad, gewoonl. de loop van een verhaal,
vd. verhaal, overlevering, lied, *Od. 8,
74. 22, 347.

οἶμος, ὄ (οἶω = φέρω), poët. weg, baan,

overdragt: a) de *streép*, οἶμοι κιάνοιο, strepen van staal op het schild, II. 11, 24. † b) *beloop des gezangs*, *wijze*, melodie, h. Merc. 451.

οἰμωγή, ἡ (οἰμῶω), *weegeklag*, *jammerklagt*, *gekerm* van gewonden en stervenden, II. 4, 450. Od. 20, 353.

οἰμῶζω (οἶμοι), aor. 1. ὤμωσα, part. οἰμῶσας, eigenl. οἶμοι, *wee mij roepen*: vd. *weeklagen*, *jammeren*, *kermen*, *weenen*, dikw. in part. aor. met *κάππεον*, *πέσειν*, II. 5, 68. Od. 18, 398.

Οἰνείδης, ov. ὅ, z. van Oeneus = Tydeus, II. 5, 813.

Οἰνύς, ἦρος, ὅ, z. van Portheus, koning van Calydon, in Aetolië, gemaal van Althaea, vader van Tydeus, Meleager, enz. II. 14, 117. Bellerophonotes was zijn gastvriend, II. 6, 216. Dewijl hij bij het oogstoffer Artemis voorbij gegaan was, zond de Godin hem tot straf een wild zwijn, dat alles verwoestte, II. 9, 585.

οἰνίζομαι (οἶνος), alleen in med. imperf. zonder augm. *zich van wijn voorzien*, *wijn koopen*, χαλκῶ, voor koper, II. 7, 472. οἶνον, *wijn aanvoeren*, * II. 8, 506.

οἰνοβαρέω, ep. part. οἰνοβαρείων, door wijn bezwaard, *beschonken zijn*, alleen part. in ep. vorm, * Od. 9, 374. 21, 304.

οἰνοβάρης, ἐς (βάρος), bezwaard door wijn, *beschonken*, II. 1, 225. †

Οἰνόμαος, ὅ, 1) een Aetoliër, II. 5, 706. 2) een Trojaan, door Idomeneus gedood, II. 12, 140.

οἰνόπεδος, ov (πέδον), met wijngaarden voorzien, *vruchtbaar in wijn*, ἀλωή, Od. 1, 193. neutr. subst. τὸ οἰνόπεδον, *wijnberg*, *wijngaard*, II. 9, 579.

Οἰνοπίδης, ov, ὅ, z. van Oenops. = Helenus, II. 5, 707.

οἰνοπληθής, ἐς (πλήθος), poët. *vol wijn*, *rijk in wijn*, Σμύνη, Od. 15, 406. †

οἰνοποτάζω, poët. v. οἰνοποτέω (πότης), *wijn drinken*, II. 20, 84. Od. 6, 309.

οἰνοποτήρ, ἦρος, ὅ (πότης), poët. *wijn-drinker*, Od. 8, 456. †

οἶνος, ὅ, *wijn*; reeds de helden bij Hom. zijn gewoon, denzelven met water gemengd te drinken; de *roode wijn* schijnt de meest gewone te zijn, Od. 12, 19. Andromache besprengt ook de haver tot voeder voor de paarden, met wijn, II. 8, 189. cf. Columella de re rust. VI, 30. de wijn werd bewaard in kruiken, ἀμφιφορήεις, Od. 2, 290. of in zakken, ἄσκολ, II. 3, 247.

οἰνοχοεύω, poët. v. οἰνοχόω, *wijn in-*

schenken, alleen in praes. II. 2, 127. ellipt. οἰνοχέει, II. 21, 142.

οἰνοχοέω (οἰνοχόος), imperf. ὀνοχέει, ep. ἐνονοχέει, II. 4, 3. aor. 1. infin. οἰνοχόησαι, *wijn inschenken*, *schenker zijn*, τῷ, II. 1, 598. Od. 4, 233. met acc. *ρέκταρ*, II. 4, 3.

οἰνοχόος, ὅ (χέω), *de schenker*, II. 2, 128.

οἶνον, οπος, ὅ, ἡ (ὄψ), poët. als wijn ziende, a) *wijnkleurig*, d. i. donkerrood, zwart, z. οἶνος, gewoonl. bijv. n. der onstuimige zee, dewijl zij bij heftigen golfslag eene donkere kleur aanneemt, z. πορφύρα. II. 5, 771. Od. 1, 183. b) bij v. n. der ossen; *donkerrood*, *zwartbruin*, II. 13, 703.

Οἶνον, οπος, ὅ, een aanzienlijk Ithacenser, vader van Leodes, Od. 21, 144.

οἶνωα (οἶνος), part. aor. pass. οἶνωθεις, door wijn beschonken maken, pass. *beschonken worden*, * Od. 16, 292. 19, 11.

οἶζασα, z. οἶγγυμι.

οἶο, z. ὄ.

οἶόθεν (οἶος), adverb. poët. *van eenen kant*, *alleen*; altijd οἶόθεν οἶος, eigenl. *van eene zijde alleen*, d. i. *geheel alleen*, * II. 7, 39. 226.

οἶμαι, ep. in praes. ind. οἶομαι (ῖ), dep. dikwijls ἦ, 1 sg. οἶω en οἶω, 3 opt. praes. οἶοτο, Od. 17, 580. impf. οἶόμην, aor. 1. οἶόμην, ep. v. οἶόμην, aor. 1. p. οἶόθην, Od. 4, 453. 16, 475. part. οἶόθεις, *grondbeteek. meenen, gelooven, denken*, a) met opzigt tot iets toekomstigs: *vermoeden, verwachten*, en naarmate het iets goeds of iets kwaads is, *hopen, vreezen, duchten*, b) *voornemens zijn, willen*, met infin. II. 13, 262. versterkt door θυμῶ, κατὰ θυμὸν en ook θυμὸς οἶεται μοι, Od. 9, 213. De constructie is verschillend, 1) somtijds absolut. II. 1, 561. gewoonl. met acc. cum infin. naarmate de zin zulks eischt, a) het praes. bij iets tegenwoordigs, II. 13, 263. doch ook bij toekomstende dingen, II. 5, 894. b) aor. bij het verledene: α' οἶω κατανεύσαι, ik geloof, dat gij toegeknipt hebt, II. 1, 558. Od. 19, 568. c) meest met infin. fut. Dikwijls wordt in deze gevallen het subject. van den infin. uitgelaten, dat echter gemakkelijk ingevuld kan worden: οἶσατο θεὸν εἶναι, hij meende dat het een God was, Od. 1, 323. τρώσεισθαι οἶω, ik geloof, menig een zal gewond worden, II. 12, 66. 2) met infin. alleen, waar het hoofdverbum en de infin. ket-

zelfde subj. hebben; *οὐδὲ σε πεισόμεν οἶω*, ik geloof, dat gij mij niet zult overreden, II. 5, 252. Od. 8, 180. 3) transit. met acc. meenen, gelooven, *τι*, Od. 13, 427. *Κῆρας*, een voorgevoel van de Keren hebben, II. 13, 283. 4) dikwijls absol. in den eersten persoon, als een tusschenzin. even als ons: *dacht ik, ik geloof*, om eenigen twijfel bescheiden aan te duiden: *ἐν πρώτοιον, οἶω, κέλευται*, onder de eersten, denk ik, zal hij liggen, II. 8, 536. Od. 16, 309. 5) eens onpersoonlijk: *οἶεται μοι ἀνὰ θυμόν*, het komt mij voor in mijn gemoed, Od. 19, 312. (*εἰ* is altijd lang, doch *οἶω* soms kort.)

οἶον, z. οἶος.

οἰοπόλος, *ον* (πέλομαι), poët. eigenl. eenzaam zijnde, *eenzaam, woest*, van plaatsen, II. 13, 473. Od. 11, 574.

*οἰοπέλος, *ον* (δῖς, παλέω), *schapen weidende*, h. Merc. 314.

οἶος, οἶη, οἶον, poët. 1) *alleen, verlaten*; versterkt: α) *εἷς οἶος*, één alleen, *δύ οἶω*, twee alleen. β) met gen. τῶν οἶος, van deze verlaten, II. 11, 693. of met praep. ἀπό τινος, II. 9, 438. Od. 21, 364. 2) *eenig*, d. i. voornamelijk, II. 24, 499. οἶον, adverb. *eenmaal*, II. 9, 355.

οἶος, *κῆη*, οἶον (ὄς, ἦ, ὅ), *welk een, hoedanig*, het relat. van het demonstr. τοῖος; οἶος ἀρετήν, hoedanig een man in dapperheid, II. 13, 275. dikwijls kan men het alleen door *hoe* overzetten, *οἶος καλός τε μέγας τε*, *hoe groot en schoon*, II. 21, 108. het staat: 1) in onafhankelijke volzinnen, om verbazing over iets groots en ongewoons te kennen te geven, inzonderh. bij den uitroep: *οἶον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθη ἀγορεύσαι*, *welk eene taal hebt gij nu goedgevonden te voeren*, Od. 5, 83: en vooral dikwijls in neutr. οἶον, *hoe*, II. 5, 601. Od. 1, 32. 2) veelvuldiger in afhankelijke zinsneden, om denzelfden *aard* aan te duiden, met betrekking tot een bepaald voorwerp, α) na het voorafgaande τοῖος, ook zonder τοῖος, II. 4, 264. β) dikwijls staat het in verband met eene geheele stelling, even als *ὅτι τοῖος: οἶ' ἀγορεύεις, οἶα μ' ἔργας*, naar gij spreekt, naar gij mij gedaan hebt, volgens uwe woorden, II. 18, 95. Od. 4, 611. vergl. II. 5, 575. οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, *οὐκ ἐθέλησει*, zijn overmoedig karakter in aanmerking genomen, zal hij niet willen, II. 18, 262. c) in verband met andere part. οἶος δὴ, hoedanig toch, οἶος περ, hoedanig juist,

οἶος τὲ, hoedanig wel (τὲ versterkt slechts de beteekenis van het verbindende relat.

3) οἶος met infin. beteekent: *van dien aard zijn, dat*, d. i. *geschikt, in staat zijn om*; οἶος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμῖναι, zoo als Ulysses in staat was den vloek van het huis af te weren, Od. 2, 59. even zoo οἶος τε, Od. 19, 160. 4) het neutr. sg. en pl. οἶον en οἶα, als adverb. 1) *hoe*, bij een adject. II. 24, 419. bij verba, II. 13, 633. Od. 1, 32. 2) *gelijk, even als*, bij vergelijkingen, Od. 3, 73. 3) *gelijk toch, dewijl immers, daar toch*, II. 17, 587. Od. 3, 73. (de eerste syllabe wordt somwijlen kort gebruikt, II. 13, 275. Od. 7, 312.)

οἶος en οἶός, z. δῖς.

οἰοχίτων, *ωνος, ὅ, ἦ* (χιτών), poët. *alleen in het onderkleed*, Od. 14, 489. †

οἰῶω (οἶος), alleen aor. 1. pass. ep. οἰῶθη, *alleen laten*; passiv. *alleen blijven, verlaten zijn*, * II. 6, 1. 11, 401.

οἶς, ὅ, ἦ, ion. v. οἶς, gen. οἶος, οἶος, acc. οἶον, pl. gen. οἶων, οἶων, dat. οἶεσσαν, οἶεσσαν, acc. οἶς, zamengetr. v. οἶας, *het schaap*; ὅ οἶς, *de ram*, ook οἶς ἀρῆν, II. 12, 451.

οἰσατο, z. οἶομαι.

οἶσε, οἰσέμεν, οἰσέμεναι, z. φέρω.

οἶσθαι, z. ΕΙΔΩ.

οἶσθεις, z. οἶομαι.

οἶστεύω (οἶστος), poët. aor. οἶστευσα, *met den pijl schieten, tinnen*, naar iem. II. 4, 100. τῶσπ, met den boog, Od. 12, 84.

οἶστός, ὅ, ep. v. οἶστός (οἶω), *de pijl*, welke uit hout of riet bestond, met eene metalen punt en weerhaken, II. 4, 118. somtijds ook met drie punten, II. 5, 393. Van vergiftigde pijlen wordt ook gesproken, Od. 1, 261.

οἶστρος, ὅ, *de paardenvlieg, oestrus*, Od. 22, 300. †

οἰσύνιος, ἦ, *ον* (οἰσῶ), *treunen*, van teenen gevlochten, Od. 5, 256. †

οἰσῶ, z. φέρω.

οἶτος, ὅ (οἶω = φέρω, gelijk *fors* van *fero*), ep. *lot, noodlot*, gewoonl. in kwaden zin: *ongeluk, dood*, meest *κακὸς οἶτός*, II. 8, 354. zonder *κακός*, II. 9, 563. Od. 8, 489.

Οἰτύλος, ἦ, st. in Laconië op de kust, nu *Vitylo*, II. 2, 585. Strab. ὁ Οἰτύλος.

Οιχαλίη, ἦ, st. in Thessalië, aan den Peneüs, zetel van koning Eurytus, II. 2, 596. 730. z. Εὐρυτος. Volgens een later verhaal werd zij door Hercules verwoest, dewijl de koning hem zijne dochter

Jole weigerde. 2) st. in Messenië, naderhand Carnesium genoemd, waarheen ook het verhaal van Eurytus verplaatst wordt. Zoo schijnt het althans, Od. 8, 224. Vergel. Pausan. 4, 2 1. Strabo bedoelde ook deze stad, II. 2, 596. 3) Lateren verplaatsen het verhaal van Eurytus naar Oechalia in Euboea; daarvan adv. Οἰχάλιθεν, van Oech. II. 2, 596. en subst. Οἰχάλιεύς, ἦος, ὅ, de Oechaliër.

οἰχρέω, poët. v. οἰχραμαι, ion. iterat. v. οἰχρεσίων, II. 5, 790. *gaan, komen*, 3 pl. praes. οἰχρεῖον, Od. 3, 322.

οἰχραμαι, dep. med. impf. ὄχραμην, alleen praes. en impf. eigenl. *weg, heen zijn*, zelden *weg gaan, zich verwijderden*, en meest in impf. ook alleen *gaan, komen*. 1) van levenden, met praep. ἐς, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ, met acc. vooral als zachte uitdrukking voor *sterven*, οἰχεται ἐς Ἅϊδαο, hij is weg naar den Hades, II. 22, 213. 2) van levenlooze dingen, van stormen, van werpgeweer: *vliegen, snellen*, II. 1, 53. Od. 20, 61. 3) van andere tpestanden: *πῆ σοὶ μένος οἰχεται*, waarheen is uw moed gevloeden, II. 5, 472. *πῶ τοι ἀπειλά οἰχονται*, waar zijn de bedreigingen henen, II. 13, 220. cf. 24, 201. Dikwijls is het met een part. verbonden, waar het door *heen, weg*, overgezet kan worden: οἰχεται φεύγων, hij vlood weg, Od. 8, 356. οἰχεται προφρούσα, de storm rukt met zich weg, II. 6, 346. ἀνάγων, II. 13, 627. h. Cer. 73.

οἰώω en οἰώω, ep. v. οἰομαι.

οἰωνοστής, οὔ, ὅ (οἰωνοταί), *vogelwischelaar*, die uit het geluid en het vliegen der vogels de toekomst voorspelt, II. 13; 70. adject. bedreven in de vogelwischelarij, II. 2, 858.

οἰωνοπόλος, ον (πολίω), die zich met het gadeslaan der voortteekenen uit de vlugt der vogels bezig houdt, subst. *vogelwischelaar*, * II. 1, 69. 6, 76. z. οἰωνος.

οἰωνός, ὅ (οἰος), 1) eigenl. een vogel, die alléén vliegt, *roofvogel*, bijv. adelaar, gier, havik, II. 11, 453. Od. 16, 216. Deze waren heilige vogels, wier vliegen voornamelijk gadegeslagen werd, om den gelukkigen of ongelukkigen nitslag eener zaak te voorspellen. Het vliegen *regts*, naar het oosten, voorspelde geluk, *links* echter, naar het westen, ongeluk, II. 12, 239. Ook andere dingen, bijv. de geluiden, gaven eene voorbeduiding te kennen, II. 12, 200. vd. 2) in

het algem. *voortteekenen, voorbeduiding*. εἰς οἰωνός ἀριστος, ἀμύνοσθαι περὶ πάσης, één voortteeken is het beste, voor het vaderland te strijden, II. 12, 243.

ὀκρέω, ep. ὀκρεω, II. 5, 255. *talmen, dralen, vertragen*, met infin. * II. 20, 155.

ὀκνος, ὅ (ἐχω), eigenl. het ophouden, talmen, dralen, voornamel. uit ligchamelijke uitputting: *traagheid*, II. 5, 817. ὀκνω εἰκων, aan traagheid toegevende, uit traagheid, II. 10, 122.

ὀκρίω (ὀκρίς), poët. eigenl. *scherp maken*; overdr. *vertoonren, pass. vertoornnd, verbitterd zijn*, 3 pl. impf. ep. ὀκρίωντο, v. ὀκρίωντο, Od. 18, 33. †

ὀκρίοις, εσσα, εν (ὀκρίς = ἄρη), poët. *verscheidene punten hebbende, scherppgepunt, scherphoekig*, χερμαδίων, μάμαρος, II. 4, 518. Od. 9, 499. op andere plaatsen wordt nu ὀκρούεις gelezen.

ὀκρούωντο, z. ὀκρίω.

ὀκρούεις, εσσα, εν (voor κρούεις, met voorgezette ο van κρούος), poët. *koud, kil; overdragt: ontzettend, verschrikkelijk, afkeer inboezemende, κύνων*, II. 6, 344. (Zoo noemt Helena zich zelve), πόλεμος, * II. 9, 64.

ὀκτάκνημος, ον (κνήμη), met acht spaken voorzien, κύκλα, II. 5, 723. †

* ὀκτάπους, οδος (πούς), met acht voeten, *achtvoestig*, Batr. 300.

ὀκτώ, indecl. *acht*, II. Od. passim.

ὀκτωκαίδεκάτος, ἄτη, ατον, *de achttiende*, alleen ὀκτωκαίδεκάτη, sc. ἡμέρη, * II. 5, 279.

ὀλβιοδαίμων, ονος, ὅ, ἡ (δαίμων), poët. van een gelukkig lot, *gelukkig, gezegend*, II. 3, 182. †

ὀλβιος, ἡ, ιον (ὀλβος), poët. *gelukkig, gezegend, voorspoedig*, van uitwendige omstandigheden, *rijk, gegoed, vermogend* van personen; δῶρα ὀλβια ποιεῖν, de geschenken gelukkig maken, d. i. voorspoed er op schenken, Od. 13, 42. neutr. pl. als subst. ὀλβια δοῖναι, geluk, zegen verleenen, Od. 8, 413. h. Ap. 466.

ὀλβος, ὅ (verw. met ὄφελος), *voorspoed, zegen, gelukkige omstandigheden*, van uitwendig geluk, II. 16, 596. Od. 14, 206. in het algem. *heil, geluk*, Od. 4, 208.

ὀλέεσθαι } z. ὄλλωμ.

ὀλέθριος, ον (ὄλεθρος), *verderfelijk, noodlottig, heilloos, ἡμαρ*, de dag des verderfs, * II. 19, 294. 409.

oorbeduiding
περὶ πάρος, ἐπὶ
oor het vader
3.

255. talmen,
inf. n. * II. 20

et ophouden
ul. uit ligche-
eid, II. 5, 81.
eagerende, n.

l. scherp ma
s. vertoorn
ep. ἀκούω:

γ), poët. ter
s, scherpe
ον, μάκρο
ere plaats

ουέει, met
kand, kil.
vrijkelijk
6, 344
, πόλιμ:

echt spe-
cht voe-

sim.
e acht-
μέην

poët.
geze-

kkig.
ndige
rmo-
de,
oor-
utr.
yea

ed,
an
14,
4,

kk.
r-

ὀλεθρῶς, ὁ (ὄλλυμι), verderf, ongeluk, ondergang, dood, dikwijls ὀλεθρῶν πελορατα, het einde des verderfs, de dood; ὀλεθρῶς ψυχῆς, verlies des levens II. 22, 325. λυγρὸν ὀλεθρῶν, als apposit. in acc. bijgevoegd; tot eenen treurigen ondergang, II. 24, 735.

ὀλέσται, z. ὄλλυμι.

ὀλέω, ep. nevenvorm van ὄλλυμι, van het perf. ὀλώλεκα, alleen in praes. en impf. 1) act. vernialen, vernietigen, ombrengen, dooden, τ, II. 5, 712. Od. 22, 305. 2) med. omkomen, sterven, vergaan, II. 1, 10, 16, 17.

ὀλέσαι, ὀλέσσαι
ὀλέσας, ὀλέσας } z. ὄλλυμι.
ὀλέσθαι

* ὀλέτωρα, ἡ (ὀλετήρ), zij, die ombrengt, ombrengster, moordenaarster, μυῶν, de muizenval, Batr. 117.

ὀλετήρ, ἦρος, ὁ (ὄλλυμι), de verderver, moordenaar, II. 18, 114. †

ὀλέω, ongebruik. stamw. voor eenige tijden van ὄλλυμι.

ὀλιγηπέλειω (πέλωμαι), zwak, krachteloos zijn, onmagtig zijn, alleen part. praes. II. 15, 24. Od. 5, 437.

ὀλιγηπέλη, ἡ, zwakheid, krachteloosheid, Od. 5, 468. †

ὀλίγιος, ἰστη, ἰστον, z. ὀλίγος.

ὀλιγοδανέω (δράω, δραίνω), weinig kunnen doen, zwak, krachteloos zijn, onmagtig zijn, alleen part. praes. * II. 16, 843.

ὀλίγος, η, ον, irregul. superl. ὀλίγιος, η, ον. 1) weinig, in de eerste plaats van aantal, tegengestelde πολὺς; dikwijls van plaats: χῆρος, II. 10, 161. van tijd: κῆρι, II. 19, 157. 2) van grootte, klein, II. 2, 529. Od. 10, 94. in het algem. gering. Het neutr. sg. ὀλίγον, als adverb. weinig, een weinig, zeer weinig, II. 5, 800. οὐδ' ὀλίγον, niet een oogenblik, Batr. 192. de gen. ὀλίγου, als adverb. om een weinig, d. i. bijna, nagenoeg (anders ὀλίγου δεῖν), Od. 14, 37. superl. II. 19, 223. de minste; als comparat. wordt μέλιον gebruikt.

Ὀλιζῶν, ὄνος, ἡ, st. in Magnesia (Thesalië), ten zuiden van Meliboea, II. 2, 717.

ὀλισθᾶνω, aor. 2. ὀλισθον, ep. v. ὀλισθον, glijden, uitglijden, vallen, II. 23, 774. ἐκ δέ οἱ ἦπαρ ὀλισθεν, de lever ontviel hem, II. 20, 470.

ὀλλῦμι (ΟΛΩ), fut. ὀλέω, ep. σσ. aor. 1. ὀλέσα, ep. σσ. med. fut. ὀλοῦμαι, infin. ὀλέσθαι, aor. 2. ὀλόμην, perf. 2. ὀλώκα, ep.

iterativ. ὀλέσκε, van ὀλώσ, II. 19, 135. Volgens anderen is dit aor. 2. act.; sommigen lezen ὀλέσκεον, (het part. aor. 2. ὀλόμενος, ep. οὐλόμενος) wordt als adject. gebruikt. 1) act. 1) verderven, vernietigen, verwoesten, dooden, met acc. van levende en onbezielden voorwerpen: νῆας, πόλιν, II. 8, 498. ὀδομῆν, den reuk verdrijven, Od. 4, 446. 2) verliezen, verstooken worden, θυμὸν, ἦτος, μένος, II) Med. 1) te gronde gaan, vergaan, omkomen, ἐπιτυχός, door iem. of iets, II. 16, 489. met den acc. der nadere bepaling, κακὸν οἶτον ἐλέσθαι, eenen ellendigen dood sterven, II. 3, 417. ook met dat. ὀλέθρου ἀδευκεῖ, Od. 4, 489. γὺν ὤλετο πᾶσα κατ' ἀκρῆς Ἴλιος, nu is Ilium geheel en al verwoest, II. 13, 773. 2) verloren gaan, ὤλετο κλέος, νόστος, νόστιμον ἡμᾶς, II. 2, 325. 9, 413. Od. 1, 167. Het perf. 2. ὄλωκα, ik ben verloren, II. 4, 64. Od. 3, 89.

ὄλιμος, ὁ (ἐλω, εἶλω), oorspronkl. een ronde steen, zoo Hesych. II. 11, 147. † Volgens anderen, een mortier, ὄλιμον δ' ὡς ἐσοῦν ἐκλύθησθαι, hij liet hen (de dooden) als een mortier omrollen.

* ὀλοός, ον, ep. v. ἰλοός, verderfelijk, h. Ven. 225. †

ὀλολόγη, ἡ (ὀλολόω), eigenl. luid gesohreuw, gehuil der vrouwen, vooral het smeekend, schreiend aanroepen eener Godheid, II. 6, 301. ook luid gezang, vreugdekreet, h. Ven. 19.

ὀλολόω (λόω), aor. 1. ὀλόουσα, zonder angm. eigenl. de Godheid met smeeking aanroepen, hard op smeeken, a) van de vrouwen bij het offeren, Od. 3, 450. b) ook van vreugdekreten, Od. 22, 408. h. Ap. 119. (Volgens Eustath. was het een heilig gebruik, ὀλοοὶ te roepen, als het offerdier geslagt werd, om daardoor een voorteken te erlangen, Herod. 4, 189.)

ὀλόμην, z. ὄλλυμι.

ὀλοοιτροχος, ep. v. ὀλοοτροχος of ὀλοοτροχος, zoo als sommigen schrijven, eigenl. die het verderf doet rollen, die door het rollen, verderf en dood te weeg brengt, II. 13, 137. een rotsbrok of ronde steen, welken men volgens Herod. 8, 52. op den vijand deed rollen. Waarschijnlijk met App. en Elym. magn. van ὀλοός en τροχῶ, de verderfstoerler. De andere schrijfwijze leidt men af van ὀλος, geheel, zoo veel als geheel rond, gelijk een rad (τροχός), doch minder aannemelijk.

ὀλοός, ἡ, ὄν (ὄλω, ὄλλυμι), compar. ὀλοός

τερος, δλωάτατος, ep. nevenv. δλωός, ούλιος, verderfelijk, verwoestend, schadelijk, heilloos, wreed, a) van personen: Κῆρ, Μοῖρα; θεῶν δλωάτατος, van Apollo, II. 22, 15. Od. 20, 201. b) van zaken, φόβος, λύσσα, πῦρ, II. 11, 71. 9, 305. 13, 629. (opmerkelijk is δλωάτατος δδμη, Od. 4, 442. als fem. en δλοῆσιν, met lange o, II. 1, 342.)

Ὀλοοσσών, ονος, ἡ, st. in Perrhaebië (Thessalië) aan den Eurotas, later *Elasson*, nu *Alassona*, II. 2, 739.

ὀλοφύρων, ονος, ὁ, ἡ (ὀλοός, φρήν), ep. op verderf denkend, wreed, woest, bijv. a) der slang, van den leeuw en van het wilde zwijn, II. 2, 723. 15, 630. 17, 21. b) van personen: kwalijkgezind, gestreng, hardvochtig, bijv. n. van Atlas, Minos en Aeëtes, Od. 1, 52. 10, 137. 11, 322. Zoo vertalen velen der nieuweren; anderen verklaren het met Eustath. en App. in de Od. voor τῶν ὄλων φροντιστικός, in alles bedreven, geslepen; doch in die tijden konde iem. bedreven in alles, ligtelijk voor de overigen gevaarlijk worden en derhalve kwalijkgezind, op kwaad bedacht, genoemd worden. (De beteek. gestreng, hardvochtig schijnt echter het beste te passen.)

ὀλοφύδνος, ἡ, ὄν (ὀλοφύρμαι), poët. weeklagend, jammerend, klagend, ἔπος, II. 5, 683. Od. 19, 362.

ὀλοφύρομαι, dep. med. aor. 1. ep. ὀλοφύρην, 1) intrans. klagen, weeklagen, jammeren, dikwijls absol. in part. II. 5, 871. a) met infin. πῶς ὀλοφύρεται ἄλιμος εἶναι, hoe beklagt gij u, dapper te zijn, Od. 22, 232. b) met gen. τινός, om iem. klagen, zich over iem. ontfermen, medelijden hebben, II. 18, 33. 2) transit. met acc. beklagen, betreuren, II. 8, 245. zich over iem. ontfermen, Od. 4, 364. (men leidt het af van ὀλοός.)

ὀλοφώϊος, ον, ep. verderfelijk, schadelijk, vreeselijk, alleen in neutr. pl. δῆρα, de verderfelijke listen, Od. 10, 289. en ὀλοφώϊα alleen, listen, treken, volgens den Schol. Od. 4, 410. ὀλοφώϊα εἰδώς, verderfelijke dingen verzinnende, Od. 4, 460. (Waarschijnl. van ὀλοός en ΦΑΩ = φάτω, verderf aantonend, doch zeker niet van ὀλω en φός, mannenverdelgend.)

Ὀλυμπίας, ἄδος, ἡ, fem. bij Ὀλύμπιος behoorend, Olympisch, bijv. n. der Muzen, II. 2, 491. h. Merc. 450.

Ὀλύμπιος, ἰη, ἰον, Olympisch, den Olympus bewonend, bijv. n. der Goden,

inzonderh. van Zeus, die ook alleen Ὀλύμπιος genoemd wordt, II. 6, 282. Od. 1, 60. Ὀλύμπια δώματα, de woningen der Goden op den Olympus.

Ὀλύμπος, ὁ, poët. en ion. Ὀυλυμπος, eigenl. een hoog gebergte tusschen Thessalië en Macedonië, met vele besneeuwde toppen, nog heden *Olympus*, II. 14, 225. Od. 11, 813. Volgens het algemeene volksgeloof, door den dichter gevolgd, was de Olympus de verblijfplaats der Goden, II. 2, 30. In de II. wordt hij echter nog bepaaldelijk van οὐρανόσ, den hemel zelve, onderscheiden, II. 5, 867. 15, 192. Op de hoogste spits is het paleis van Zeus, waar de Goden bijeen vergaderen, II. 1, 494. 8, 3. Od. 1, 27. Op de lagere toppen daar naast zijn de verblijven der overige Goden, II. 11, 76. 18, 186. Od. 3, 377. Dikwijls wordt de berg in de voorstelling onder het verblijf der Goden begrepen, dewijl deszelfs toppen hoog boven de wolken tot in den hemel stijgen, II. 8, 18—26. De beschrijving van denzelfden, Od. 6, 42—46. De berg Olympus blijft echter het verblijf der Goden; zij dalen van hem naar de aarde en keeren derwaarts weder terug, II. 14, 225. Od. 1, 103. 6, 41. Men behoeft niet met sommigen aan te nemen, dat de hoogste top door eene opening in het koperen gewelf des hemels, tot in denzelfden doordrong.

ὄλῦρα, ἡ, alleen in pl. eene soort van graan, die met gerst als paardenvoeder vermeld wordt, II. 5, 196. 8, 564. mischien spelt, *triticum monococcum*. Od. 4, 41. wordt ζεῖα daarvoor genoemd.

ὄλωλα, z. ὄλλυμι.

ὀμάδew (ὀμαδος), ep. aor. 1. ὀμαθήσα, zonder augm. gedruisch maken, razen, woelen, tieren, altijd van de vrijers, * Od. 1, 365. 4, 768.

ὀμάδος, ὁ (ὀμος), poët. 1) gedruisch, geraas, getier, gewoel, van eene menigte, door elkander schreeuwende menschen, II. 2, 96. 9, 573. Od. 10, 556. (waar het van δούπος onderscheiden wordt), overdragt.: het huilen des stormwinds, II. 13, 797. 2) de menigte zelve, gewoel, gedrang, II. 7, 307. 15, 689.

ὀμάλος, ἡ ὄν (ὀμός), gelijk, effen, glad, Od. 9, 327. †

ὀμαρτέω (ὀμός, ἀρτάω), poët. aor. opt. ὀμαρτήσκειν, part. aor. ὀμαρτήσας, impf. ὀμαρτήτην, ion. v. ὀμαρτέτην, 1) te zamen komen in eene zaak, een en hetzelfde doen,

Il. 12, 400. 2) inzonderh. te zamen gaan, Il. 24, 438. in part. in pl. van het adv. ὄμαρῆ, *gezamenlijk, te zamen*, Od. 21, 188. even snel zijn, *bijhouden* van eenen havik, Od. 13, 87.

ὄμβρος, ὄ, *regen, regenbui*, inzonderh. die met onweder vergezeld gaat, Il. 5, 91. Od. 4, 566.

ὀμείται, z. ὀμνυμι.

ὀμνηγεῖς, ἐς (ἀγείρω), *vergaderd, verzameld, bijeen*, gewoonl. ὀμνηγεῖς ἐγένοντο, Il. 2, 789.

ὀμνηροῖομαι (ὀμνήριος), dep. med. aor. infin. ὀμνηροῖσασθαι, *vergaderen, verzamelen*, τινά ἐς ἀγορῆν, Od. 16, 376. †

ὀμνήριος, ιος, ἡ (ἀγυρις), poët. *vergadering, bijeenkomst*, Il. 20, 142. † h. Ap. 187.

ὀμηλικίη, ἡ (ὀμηλις), *gelijke ouderdom, van gelijke jaren zijn*, Il. 20, 465. doch bij Hom. meest abstract. v. concret. als collect. de menschen van gelijken ouderdom; de *tijdgenooten*, Il. 13, 485. Od. 3, 364. ook van ééne alleen; een *tijdgenoot*, Od. 3, 49. in het algem. *tijdgenooten*, het *levend geslacht*, Od. 2, 158.

ὀμηλις, ἴκος, ὄ, ἡ (ἡλις), van gelijke jaren, *even oud*, als subst. πάντες ὀμηλικες, allen, die van dezelfde jaren zijn, *tijdgenooten*, Il. 9, 54. Od. 15, 197.

ὀμηρέω (ὀμηρος), aor. ὀμήρησα, *te zamen komen, gaan*, τινί, met iem. Od. 16, 468. † ὀμηλαδόν (ὀμηλος), *adverb. poët. bij scharen, hoopsgewijze*, — μάχεσθαι, * Il. 2, 3, 17, 730.

ὀμιλέω (ὀμιλος), aor. ὀμίλησα, 1) *te zamen of in gezelschap zijn, omgaan, verkeereren*, met iem. τινί, Il. 1, 261. in goeden en kwaden zin, inzonderh. onder eene menigte; μετὰ, ἐνί, παρά, met dat. Il. 5, 86. 18, 194. Od. 18, 383. περί τινα, om iem. zich verzamelen, Il. 16, 641. 2) inzonderh. in vijandelijken zin: *elkander ontmoeten, handgemeen worden, kampen*, τινί, Il. 11, 523. Od. 1, 265. absol. Il. 19, 158.

ὀμίλος, ὄ (ὀμονίη), *eigenl. 1) de dicht op een gepakte schaar, vergadering, menigte, tot een gastmaal of spel*, Od. 1, 225. Il. 18, 603. 2) inzonderh. de *krijgsbenden; het gewoel, gedrang* des gevechts, dikw. met gen. ἀνδρῶν Τρώων ἐν ἱππῶν, Il. 10, 338.

ὀμίχλη, ἡ, ion. v. ὀμιχλη, *nevel, bewolkte lucht, mist*, Il. 1, 359. ook ὀμίχλην κοίτης ἰσθάναι, eene stofwolk doen oprijzen, * Il. 13, 336.

ὄμμα, ἄτος, τὸ (ὀπτω), *het oog; steeds in plur. aangezigt*, Il. 3, 397. sg. ἐκδικῶν ὄμμα, Batr. 97.

ὀμνῦμι, fut. ὀμοῦμαι, εἶ, εἶται, infin. ὀμείσθαι, aor. 1. ὤμουσα, ep. zonder augm. en ss. imperat. praes. ὀμνῦθι, Il. 23, 585. van den nevenv. ὀμνῦν, het impf. ὀμνυον, Il. 14, 278. 1) *zweren, dikwijls met acc. ὄρκον, ook ἐπὶ ὄρκον*, Il. 3, 279. 2) *absol. iem. bij eede beloven, zweren, met eenen eed verzekeren; gewoonl. τινί, doch ook πρὸς τινά*, Od. 14, 331. 19, 288. daarop volgt ἢ μὲν, met infin. fut. Il. 1, 77. 10, 322. dikwijls: bij eenen ontkennenden eed ook μὴ, met infin. fut. Od. 2, 373. met aor. 4, 254. bij eene verledene zaak, infin. perf. Od. 14, 331. en met acc. iets bezweren, Il. 15, 40. 19, 187. 3) met acc. iem. bij den eed tot getuige aanroepen, *bezweren*, Στυγὸς ὕδαρ, bij het water der Styx, Il. 14, 271. h. Merc. 274.

ὀμνῦν, z. ὀμνυμι.

ὀμογάστριος, ον (γαστήρ), uit dezelfde baarmoeder, — κασλήντητος, de volle broeder, * Il. 24, 47. 21, 95.

ὀμόθεν, *adverb. uit dezelfde plaats: θάμνοι ἐξ ὀμόθεν πεφωότες*, takken uit denzelfden stam gesproten, Od. 5, 477. † overdr.: *van dezelfde afkomst*, h. Ven. 135.

ὀμοῖος, ἴον, ep. v. ὀμοῖος (ι is eigenl. kort, doch ook wel eens lang, als er eene korte syllabe op volgt.)

ὀμοῖος, η, ον, ep. en ion. v. ὀμοῖος, ep. nevenv. ὀμοῖος, ἴον (ὀμοῖος), 1) *gelijk, gelijkvormig*, met art. ὁ ὀμοῖος, de gelijke, Od. 17, 218. a) ook = ὁ αὐτός, *dezelfde*, Il. 18, 329. b) *gelijk in krachten, opgewaasden, bestand tegen iem.* Il. 23, 632. De zaak, waarmede iets vergeleken wordt, staat in dat. Il. 9, 307. doch de zaak, waarin de gelijkheid plaats heeft, a) in acc. πελεσίαν ἔθμαθ' ὀμοῖαι, aan de duiven in gang gelijk, Il. 5, 778. Od. 6, 16. b) met praep. ἐν πολέμῳ, Il. 12, 270. c) met infin. ἵπποι θέειν ἀνέμουιν ὀμοῖοι, in loopen gelijk aan de winden, Il. 10, 437. Il. 2, 553. d) of met volgend οῖος, h. Ven. 180. Eene eigenaardige kortheid van uitdrukking vindt men in κόμαι Χαρίτεσσιν ὀμοῖαι, lokken, gelijk aan de Gratiën, d. i. lokken, gelijk aan de lokken der Gratiën, Il. 17, 51. Od. 2, 121. waar de persoon of zaak staat, in plaats van hetgene vergeleken wordt: 2) *algemeen, allen betreffend, gemeenschappelijk*, van

eene zaak, wier invloed allen ondervinden; in deze beteek. staat altijd de ep. vorm in masc. en neutr. *γεῖκος ὁμοίον*, de gemeenschappelijke twist, aan welken beide partijen hetzelfde aandeel hebben, II. 4, 444. *πόλεμος*, II. 13, 358. Od. 18, 264. *θάνατος*, Od. 3, 336. *γῆρας*, II. 4, 315. eens *ὁμοίη μοῖρα*, II. 18, 120. (de oude uitleggers verstaan, onder den ep. vorm ten onregte *schadelijk*.)

ὁμοιόω (*ὁμοιος*), alleen aor. infin. pass. *ὁμοιωθήμενα*, 1) act. *gelijk, gelijkvormig maken*. 2) pass. *zich gelijk stellen, zich vergelijken*, absol. 1, 187. *μητιν*, in beleid, Od. 3, 120.

ὁμοκλάα, z. *ὁμοκλάω*.

ὁμοκλάω en *ὁμοκλέω* (*ὁμοκλή*), poët. 3 sg. impf. *ὁμόκλᾳ*, II. 18, 156. aor. 1. *ὁμόκλαα* en iteratieve vorm, *ὁμοκλήσασκον* (van *ὁμοκλέω*, 3 pl. impf. *ὁμοκλέον*, II. 15, 658. Od. 21, 360.) *toeroepen, toeschreeuwen*, *τινι*, om aan te moedigen, te dreigen of te schelden, vd. *aanmoedigen, aanvuren, aanzetten, dreigen, berispen, schelden*, dikwijls absol. in part. aor. en met *μῖθω*, *ἐπέεσσιν*, II. 2, 199. 23, 363. en met infin. vermanen, om iets te doen, II. 16, 714.

ὁμοκλήη, ἡ (*καλέω*), poët. 1) eigenl. het *bijeenroepen* van verscheidene personen, het *dreigend toeschreeuwen* der vijanden, II. 16, 147. 2) *aanmoediging, toespraak, bedreiging*, II. 6, 137. Od. 17, 189.

ὁμοκλήτηρ, ἦρος, ὁ (*ὁμοκλάω*), poët. de *toeschreeuwende, bedreigende, aanmoedigende*, *II. 12, 273. 23, 452.

**ὁμοργάω*, nevenv. van *ὁμοργνυμι*, h. Merc. 361.

ὁμοργνυμι, poët. aor. med. *ὁμορξάμην*, *afwischen, afdroogen*, in m.ed. *zich afwischen, afdroogen, afvegen*, II. 2, 269. *δάκρυα παρειῶν*, de tranen van de wangen, II. 18, 124. Od. 11, 530.

ὁμός, ἡ, ὄν (verwant met *ἅμα*), poët. 1) eigenl. *gelijk, gelijkvormig, dezelfde*, *γένος*, dikwijls. 2) *gemeenschappelijk, gemeen*, *νεῖκος, λέχος*, II. 13, 333. 8, 291. Od. 17, 563.

ὁμόσαι, z. *ὄρνυμι*.

ὁμοστιχάω (*στιχάω*), *medegaan, gezamenlijk gaan, vergezellen*, *τινι*, met iem. II. 15, 635. †

ὁμότιμος, ὄν (*τίμη*), *gelijk geëerd, gelijk in waardigheid*, II. 15, 186. †

**ὁμότροφος*, ὄν (*τρέφω*), *te zamen opgevoed, opgewassen*, h. Ap. 199.

ὁμοῦ (*ὁμός*), adverb. 1) *gezamenlijk, op dezelfde plaats, te gelijk* (*ἅμα*, van tijd), — *ἔχειν*, II. 11, 127. steeds van plaats; soo ook II. 1, 61. waar het voor *ἅμα* schijnt te staan. 2) *te zamen met, tegelijk met*, met dat. Od. 4, 723. en *ὁμοῦ νεφέεσσιν*, gelijk aan de wolken, II. 5, 867.

ὁμοφρονέω (*ὁμόφρων*), *gelijkgezind, eensgezind zijn, dezelfde gedachten hebben*, Od. 9, 456. ook met *νοήμασιν*, *Od. 6, 183.

ὁμοφροσύνη, ἡ (*ὁμόφρων*), *gelijke gezindheid, eenstemmigheid, eendragt*, *Od. 6, 181. pl. Od. 15, 198.

ὁμόφρων, ὄνος, ὁ, ἡ (*φρήν*), *eensgezind, eenstemmig, eendragtig*, II. 22, 263. †

ὁμόω (*ὁμός*), poët. aor. p. infin. *ὁμῶθηναί*, *vereenigen*, pass. *zich vereenigen, φιλότητι*, II. 14, 209. †

ὀμφαλόεις, εἶσα, ἐν (*ὀμφαλός*), poët. met eenen *navel*, of *verhooging* in het midden voorzien: *ἄσπις ὀμφαλόεσσα*, II. 4, 448. en dikwijls *ζυγόν*, II. 24, 269.

ὀμφαλός, ὁ (verwant met *ἄμβων*), 1) de *navel*, II. 4, 526. 2) elke *navelvormige verhooging*, in het midden eener oppervlakte, a) de *knop* van het schild, z. *ἄσπις*. b) een *knop* aan het juk, om de leidsels vast te maken, II. 24, 273. c) in het algem. *middelpunt, midden*, zooals het eiland van Calypso, Od. 1, 50.

ὀμφαξ, ἄκος, ἡ, de *onrijpe druif*, Od. 7, 125. †

ὀμφή, ἡ (*ἔπω*, met tusschengevoegde *μ*), poët. de *stem*, bij Hom. altijd de *stem der Goden, des noodlots*, die men in droomen, in het vliegen der vogels en andere voortekenen meende te bespeuren, II. 2, 41. Od. 3, 215.

ὀμώνυμος, ὄν (*ὄνομα*), van denzelfden naam, *gelijknamig*, II. 17, 720. †

ὀμῶς (*ὁμός*), adverb. 1) *te zamen, tegelijk, gezamenlijk, op gelijke wijze*, dikwijls bij twee subst. die reeds door *καὶ* zijn verbonden, II. 8, 214. 2) *even zoo, gelijkerwijs*, II. 1, 196. Od. 1, 565. met dat. *ὀμῶς Πριάμοιο τέκεσάν*, even als de zonen van Priamus, II. 5, 535. Od. 13, 405.

ὀμῶς (*ὁμός*), conjunct. *echter, desniet-tegenstaande, doch*, II. 12, 393. †

ὄναρ, τὸ, alleen in nom. en acc. gebruikelijk; 1) *droom, gezigt in den droom*, II. 1, 63. 10, 496. in tegenstell. van *ἵπαρ*, Od. 19, 547. 2) = *ὄνειαρ*, h. Cer. 270. volgens eene gissing (van *ὄναρ* wordt afgeleid, *ὄνειρατα, ὄνειρος*, w. m. z.)

ὄνειρα, ἄτος, τὸ (ὄντημι), poët. 1) eigenl. alles, wat nut aanbrengt, nut, heil, bijstand, hulp, II. 22, 433. verkwikking, lansenis, Od. 4, 444. 15. 78. 2) in pl. dingen, die vroege veroorzaken, vd. kostbaarheden, II. 24, 367. zeer dikwijls: spijzen, maaltijd, II. 9, 91. Od. 1, 149. (h. Cer. 270. is ei in ὄνειρα verkort.)

* ὄνειδείη, ἦ, poët. voor ὄνειδος, ep. 4, 12.

ὄνειδος, ον (ὄνειδος), schimpend, smadelijk, berispende, dikwijls met ἔπεα, ook met μῦθος, * II. 21, 393.

* ὄνειδίω, poët. v. ὄνειδίζω, fragm. vs. 18.

ὄνειδίζω (ὄνειδος), aor. 1. ὄνειδισα, part. ὄνειδισας. 1) absol. schimpen, smaden, schelden, ἔπειαν, II. 1, 211. 2) verwijten, τῷ, II. 2, 255. τινὶ τι, iem. iets verwijten, in iets berispen, Od. 18, 380.

ὄνειδος, εος, τὸ, schimp, schande, a) inzonderh. met woorden: verwijt, berisping, beschimping, dikw. in pl. ὄνειδα μωθεῖσθαι, λέγειν, II. 1, 291. Od. 22, 463.

b) wat bij anderen smaad en schimp veroorzaakt: σοὶ κατηγορεῖ καὶ ὄνειδος ἐσοομαι, ik zal u tot smaad en schande zijn, II. 16, 198. 17, 556.

ὄνειράτα, z. ὄνειρος.

ὄνειρος, εἰη, εἰον (ὄνειρος), tot droomen behoorende, ἐν ὄνειρεῖσσι πύλησι, aan de poorten der droomen, Od. 4, 809. †

ὄνειρον, τὸ, z. ὄνειρος.

ὄνειροπόλος, ον (πολέω), met droomen omgaande, droomen uitleggende, γέρων, II. 5, 149. subst. de droomuitlegger, II. 1, 63.

ὄνειρος, ὄ (ὄναρ), nevenvorm. τὸ ὄνειρον, Od. 4, 481. nom. pl. ὄνειράτα, Od. 20, 87.

1) de droom, het droomgezicht, verschijning in den droom, gewoonl. door Zeus gezonden. Volgens Od. 19, 560. 24, 12. komen zij uit de onderwereld door twee poorten, door de eene poort van hoorn komen de ware, door die van elpenbeen de valsche; eene woordspeling met ἔλεφαίρω en κραίνω, w. m. z. 2) als eigennaam de God der droomen, II. 2, 6.

ὈΝΕΩ

ὄνημενος } z. ὄντημι.

ὄνησα

* ὄνησμος, μη, μιον (ὄνησις), poët. nuttig, voordeelig, heilzaam, h. Merc. 30.

ὄνησις, ιος, ἦ (ὄντημι), poët. nut, baat, in het algem. geluk, welvaart, Od. 21, 402. †

Ὀντροῖδης, ον, ὄ, z. van Onetor = Phrontis, Od. 3, 382.

Ὀνήτωρ, ορος, ὄ, een priester van Zeus op den Ida bij Troje, II. 16, 604.

ὄνητος, ὄ, mist, vuilnis, drek, * II. 23, 775. 777, 781.

ὄντημι, II. 24, 45. infin. ὄνταναι, fut.

ὄνησα, aor. ὄνησα. ὄνησα; med. fut. ὄνησομαι, aor. 2. ὄνημη, imperat. ὄνησο, part.

ὄνημενος. 1) act. baten, voordeelig zijn, helpen, bevorderen, verheugen, met acc. des persoons, II. 5, 205. schijnbaar met dubbelen acc. αὐτὸ δὲ τοῦτ' ἔγε γῆρας ὄνησι, daarin zal u de ouderdom nattig zijn, Od. 23, 24. verheugen, verblijden, κραδίην, II. 1, 395. II) Med. a) ergens voordeel, nut van hebben, zich ergens aan laven, genieten, met gen. δαιτός, Od. 19, 68. τινός, van iem. voordeel hebben, II. 16, 31.

b) dikwijls absol. zich wel bevinden, zich verheugen, II. 6, 260. ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, ὄνημενος, braaf en dapper schijnt mij de man te zijn, de gezegende, Od. 2, 33. Het partic. staat als adject. de Ouden vulden verkeerdelijk εἶη in; ἡδικῶς; moge hij er baat bij vinden.

ὄνομα, τὸ, ion. οἶνομα, slechts driemaal, II. 3, 235. 17, 260. Od. 6, 194. 1) de naam, van eenen persoon, Od. 19, 189. 409. 2) naam, roem, Od. 13, 248. 24, 93. (τοῖνομα, II. 3, 235. wordt door anderen καὶ τ' οἶνομα gelezen.)

ὄνομάζω (ὄνομα), aor. ὄνόμασα, a) noemen, bij den naam roepen, τινά, II. Od. b) opnoemen, optellen, bepalen, δῶρα, II. 9, 515.

ὄνομαί, ep. en ion. dep. 2 sg. ὄνοσαι, 3 pl. ὄνονται, imperat. ὄνοσο, fut. ὄνοσομαι, ep. ss. aor. ὄνοσάμην, optat. ὄνοσαίμην, daarbij de ep. vormen οὔνεσθε (II. 24, 241.) v. ὄνεσθε (waar anderen οὔνεσθε gissen), en aor. 1. med. ὄνατο, II. 17, 25. aanmerking maken, smaden, berispen, 1) absol.

Od. 13, 378. ἢ οὔνεσθε, ὄτι, hebt gij nog aanmerkingen, zijt gij nog ontevreden, II. 24, 241. 2) met gen. der zaak: κακότητος, over den rampspeed aanmerking maken, d. i. denzelven voor te gering achten, Od. 5, 379. 3) versmaden, verwerpen, met acc. ἔργον, II. 4, 539. φρένας, II. 14, 95.

ὄνομαίνω, poët. nevenv. van ὄνομάζω (ὄνομα), praes. h. Ven. 291. in de II. en Od. alleen, aor. 1. ὄνόμηνα, conj. ὄνόμηνω, 1) noemen, bij den naam roepen, τινά, 2) optellen, opnoemen, τὶ τινι, II. 9, 121. met acc. en infin. Od. 24, 341. βενομεν, iem. ergens toe, τινὰ θεράποντα, II. 23, 90.

ὀνομακλήδην (καλέω), aor. met noemen des naams, *bij name*, Od. 4, 278. † ὀνομακλυτός, ον (κλυτός), *met eenen beroemden naam, beroemd, vermaard*, Il. 22, 51. † Anderen ὄνομα κλυτός.

ὀνομαστός, ἢ, ὄν (ὀνομάζω), *genaamd, dat genoemd kan worden, οὐκ ὀνομαστός, niet te noemen, nefandus*, * Od. 19, 260, 23, 19. h. Ven. 255.

ὄνος, ὄ, de ezel, Il. 11, 558. † ὀνοσομέμερος, ὀνόσσεισθαι, z. ὄνομα.

ὄνοστός, ἢ, ὄν (ὄνομαι), poët. *versmaad, berispelijk, verachtelijk*, Il. 9, 164. †

* ὀνοτάζω, poët. nevenv. van ὄνομαι, *beschimpen*, h. Merc. 30.

ὈΝΟΛΩ, aangenomen thema ter afleiding der tempora van ὄνομαι.

ὄνωξ, ὕχος, ὄ, dat. pl. ὄνυχουσι, eigenl. *nagel, klauw* van eenen adelaar, Il. 8, 248. Od. 2, 153.

ὄξυβελής, ἐς (βέλος), gen. ἑός, poët. met een puntig wapen; *scherpgepunt*, bijv. n. van den pijl, Il. 4, 126. †

ὄξύεις, ἔσσα, εν, poët. v. ὄξις (volgens andere Gramm. v. ὄξινος, van *beukenhout, ὄξια*), *scherp, gepunt*, bijv. n. van ἔγχος en ὄρου, Il. 14, 443. enz.

ὄξυς, εἴα, ὕ, superl. ὄξύτατος, *puntig, scherp, μόχλος*, Od. 9, 382. vd. 1) *scherp-snijdend, puntig*, van wapenen en andere dingen: σκόλοpes, λάας. 2) *overdr. α)* op het gevoel: *scherp, doordringend*,

αἴγη *Ἡελίου ὄξεια*, de brandende zonnestraal, Il. 17, 372. ὄδυναί, Il. 11, 268.

ἄντη, het doordringend geschreeuw, Il. 15, 313. β) van het gemoed: *hevig, driftig, woedend*, ἄρης, Il. 4, 352. Het neutr. sg. en pl. ὄξυ, staat dikwijls als

adverb. van het gezigt: ὄξυ νοεῖν, *naauwkeurig opmerken, δέρεσθαι*, *scherp zien*, h. 18, 14. ook van het gehoor, ἀκούειν, Il. 17, 256. (voor ὄδυναί is in ὄξεται, αἰ

afgekapt; anderen willen ὄξεται lezen).

* ὄξυχοῖνος, ὄ, eene soort van biezen, *schoenus micronatus*, Linn. Batr. 164.

ὄου, ep. v. οὖν z. οὖς, ἢ, ὄ.

-ὄπάζω (ὄπαίων), poët. ful. ὄπάσω, ep. σσ. aor. ὤπασα, ep. ὄπασσα, imper. ὄπασον, med. fut. ὄπάσομαι, ep. σσ. aor. ὄπασάμην.

1) act. 1) *tot geleider geven, medegeven, vergezellen*, τινά τινι, α) van personen: πομπῶν, ἡγεμόνα τινί, Il. 13, 416. Od. 15, 310. τινά πόμπῶν τινι, iem. als geleider aan iem. medegeven, Il. 24, 153. λαόν τινι, Il. 9, 482. β) van zaken: *toestaan, verleenen, schenken*, κτῶός τινι, Il. 8, 141.

zoo ook ἀοιδῆν, κτήματα, met pleonast. infin.

Il. 23, 151. 2) = διώκω, *volgen, vervolgen, in het naauw brengen*, τινά, Il. 8, 341. overdragt. van ouderdom, Il. 8, 103. en absol. er op indringen, Il. 5, 334. pass.

χειμάρητος ὄπαζόμενος Διός ὄμβροῦ, een bergstroom, door den regen van Zeus opgezwellen, Il. 11, 493. II) Med. *zich doen volgen, tot medgezel, geleider nemen*, τινά, Il. 10, 238. Od. 10, 59.

ὄπαῖος, αἴη, αἴον (ἀπη), z. ἀνοπαῖα.

ὄπατρος, ὄ, poët. v. ὀμόπατρος, van denzelfden vader, καθ' ἑαυτὸν καὶ ὄπατρος, een broeder en wel van denzelfden vader, Il. 12, 371.

ὄπαίων, ονος, ὄ (ὄπαζω), *begeleider, krijgsmakker, medgezel*, inzonderh. wapendrager, Il. 7, 165. ook fem. medgezellin, h. Cer. 441.

ὄπερ, z. ὄπερ.

ὄπη, ep. ὄπη (πῆ), adverb. 1) van plaats: *waar*, eigenl. dat. local. Il. 22, 321. Od. 1, 347. meest met opzigt tot de rigting; *waarheen, werwaarts*, Il. 12, 48. Od. 3, 106. 2) van wijze en aard; *hoe, op welke wijze*, Il. 20, 25. Od. 1, 347.

ὄπηδέω (ὄπηδός), poët. ion. v. ὄπαδέω, alleen in praes. en imperf. ὄπηδῆι en ὄπηδει, *volgen, geleiden, vergezellen*,

τινί, α) van personen; ook: ἅμα τινί, Od. 7, 181. *helpen*, h. Ap. 530. β) van zaken: Il. 5, 216. ἐκ Διός τινὴ ὄπηδει, van Zeus komt eer en roem, Il. 17, 251. Od. 8, 237.

* ὄπηδός, ὄ, ἢ, *volgende, geleidende*, τινί, h. Merc. 450.

ὄπιζομαι (ὄπις), dep. med. alleen in praes. en imperf. *schuiven, vreezen, ontzien*, uit vrees voor schuld en straf, met acc. μητρὸς ἐφετηνῆν, Il. 18, 216. ook τινά, iem. ontzien, Il. 22, 332. in de Od. alleen met opzigt tot de Goden: Διὸς μῆνην, θυμόν, Od. 14, 283. 13, 184.

ὄπιθε, ὄπιθεν, z. ὄπισθεν.

ὄπιπτεύω (ὄπιτω), fut. σσ. part. ὄπιπτεύσας, *ergens naar ontzien, nieuwsgierig staren, navorschen*, met acc. πολέμοιο γέφυρας, Il. 4, 371. γυναῖκας, de vrouwen nastaren, Od. 16, 67. absol. λάθηρ. heimelijk belagen, Il. 7, 243.

ὄπις, ὄπος, ἢ (ἔπω, of volgens anderen van ὄψ, het straffend opzigt der Goden), volgens Apoll. eigenl. het gevolg der menschelijke verrigtingen; bij Hom. meest van slechte daden, — θεῶν, de straf, *wraak der Goden*, Il. 16, 388. Od. 20, 215. zonder θεῶν, Od. 14, 82.

ὄπισθε, voor eene vok. ὄπισθεν, adv. ep. ook ὄπιθε, Il. 16, 791. ὄπισθεν. 1) van plaats;

a) *achter*, van *achter*; *achterwaarts*; μένειν, *achterblijven*, II. 9, 332. οἱ ὄπισθε, *de teruggeblevenen*, Od. 11, 66. τὰ ὄπισθεν, *de achterste deelen*, de *rug*; II. 11, 613. δ) als praep. met gen. *achter*, μάχης, II. passim. 2) van tijd: *naderhand*, in *het vervolg*, in *de toekomst*, Od. 2, 270. h. Merc. 78.

ὄπισσω, z. ὄπισω.

ὄπιστάτος, ἄτη, ἕτον, superl. van ὄπισθε, poët. *de laatste*, *achterste*, * II. 8, 342. II, 178.

ὄπισω, ep. ὄπισσω (ὄπις), adverb. 1) van plaats: a) *naar achter*, *achterwaarts*, *terug*, ook versterkt πάλιν ὄπισσω, Od. 11, 149. ὄπισσω χάσσειν, II. 5, 443. δ) met gen. als praepos. *achter*, νεκρῶν, II. 13, 193. 2) van tijd: *naderhand*, in *het vervolg*, in *de toekomst*, eigenl. hetgeen nog achter is en dus niet gezien kan worden, II. 3, 411. Od. 1, 222. ἅμα πρόσσω καὶ ὄπισσω νοεῖν, λείπειν, ὄραν, *het voorliggende en volgende*, d. i. het tegenwoordige en toekomstige zien, II. 1, 343. 3, 109. Od. 24, 452. (Volgens anderen voorwaarts en achterwaarts, d. i. in de toekomst en in het verledene zien, tegen het taalgebruik, dewijl ὄπισω nooit van het verledene, maar altijd van het toekomende gebruikt wordt).

Ὀπίτης, ου, ὄ, een Griek, door Hector gedood, II. 11, 301.

ὄπλω, poët. v. ὄπλιζω, alleen in impf. ὄπλεον, *gereed maken*, *aanspannen*, Od. 6, 73. †

ὄπλη, ἦ (verwant met ὄπιλον), *hoef*, van het paard en van den ezel, * II. 11, 536. 20, 501. van rundvee, h. Merc. 77.

ὄπλιζω (ὄπιλον), aor. 1. ὄπλισα, ep. σσ. fut. med. ὄπλισομαι, Batr. 120. aor. med. ὄπλισάμην, ep. σσ. aor. 1. pass. ὄπλισθην, zonder augm. ὄπλισάμεθα en ὄπλισθην, 1) act. *gereed maken*, *bereiden*, *toerusten*, met acc. van spijzen: κυκείω, II. 11, 641. Od. 2, 289. 2) *inspannen*, van eenen wagen, II. 24, 190. 3) van schepen, *uitrusten*, Od. 17, 288. II) Med. 1) *zich gereed maken tot iets*, met infin. II. 7, 417. ὄπλισθην (v. ὄπλισθραν) γυναῖκες, *de vrouwen maakten zich gereed ten dans*, Od. 23, 143. inzonderh. *zich wapenen*, II. 8, 55. ἐπὶ πόλεμον, *zich ten oorlog rusten*, Batr. 140. 2) *voor zich gereed maken*, *bereiden*, *δαιπνον*, *δὲρπον*, ἔπιπυς, *zijne paarden inspannen*, II. 23, 301.

ὄπλομαι, poët. v. ὄπλιζομαι, med. *voor zich bereiden*, *δαιπνον*, * II. 19, 172. 23, 159.

ὄπλον, τό, meest in pl. sg. alleen Od. en Batr. *gereedschap*, *werktuig*, in het algem. insonderh. 1) *handwerksgereedschap*, van eenen smid, II. 18, 409. Od. 3, 433. 2) *scheepstuig*, alles, wat tot de uitrusting van een schip behoort. *touwen*, *zeilen*, enz. in de laatste beteek. tweemaal in sg. Od. 14, 346. 21, 390. 3) *krijgstuig*, *wapenrusting*, *wapenen*, * II. passim. sg. de bliksem van Zeus, Batr. 282.

ὄπλοτερος, η, ου en ὄπλοτατος, η, ου, poët. compar. en superl. zonder posit. *jonger*, *later*, *de jongste*, *laatste*, γενεῆ, *jonger in jaren*, II. 2, 707. Od. 19, 184. ὄπλοτατος, II. 9, 58. (oorspronkelijk van ὄπιλον, meer geschikt om de wapenen te voeren, cf. II. 3, 108. Ep. 4, 5.)

Ὀπίεις, εντος, ὄ, ep. v. Ὀποῦς, hoofdst. der Locriërs, niet verre van zee, door Opus, z. van Locrus, gesticht, geboorteplaats van Patroclus, II. 18, 326.

ὄπόθεν, ep. ὄπποθεν (πόθεν), adv. *van waar*, in afhankelijke vragen, * Od. 1, 406. 3, 80.

ὄπόθι, ep. ὄπποθι, adverb. poët. v. ἐποῦ, *waar*, II. 9, 577. en ὄπποθ' ὄλαθεν, Od. 3, 89.

ὄπῳος, η, ου, ep. ὄπποῖος, 1) *hoedanig*, *van welken aard*, eigenl. in de afhankelijke vraag: ὄπποῖ' ἄσσα v. τινά, Od. 19, 218. en in de registreeksche vraag, Od. 1, 171. 2) ook in pl. v. οἶος, slaande op τοῖος: ὄπποῖον κ' εἰρησθα ἔπος, τοῖον κ' ἐπακούσας, *hoedanig woord gij gesproken hebt*, zoodanig kunt gij weder hooren, II. 20, 250. Od. 17, 421.

ὄπος, ὄ, eigenl. *sap*, *vochtigheid*, uit planten, inzonderh. het sap des wilden vijgebooms, hetwelk men gebruikte tot het doen stremmen van melk, stremsel, II. 5, 902. † cf. Columell. de re rust, VII, 8.

ὄπος, z. ὄψ.

ὄπόσε, ep. ὄπποσε (πόσε), adverb. poët. v. ὄποι, *werwaarts*, *waarheen*, Od. 14, 139. † h. Ap. 209.

ὄπόσος, η, ὄν, ep. ὄπποσος en ὄπόσος (πόσος), *hoe groot*, *hoe veel*, van plaats en getal, II. 23, 238. Od. 14, 47.

ὄπόσος, z. ὄπόσος.

ὄποτε, ep. ὄπποτε (ποτέ;), conj. 1) om gelijktijdigheid aan te duiden, *toen*, *als*, *wanneer*, 1) met indie. *wanneer het gezegde als iets werkelijk voorgesteld wordt*; a) gewoonl. bij verledene zaken, II. 1, 399. Od. 4, 731. II. 8, 230. ὄπποτ' ἐν Ἀθηνῶν voege men ἤμεν bij in. δ) ook

bij vergelijkingen, vooral ὡς ὀπότε, even als wanneer, II. 11, 492. doch ook met den conjunct. 2) met conjunct. a) bij mogelijke handelingen in het tegenwoordige en toekomstende, met betrekking tot een hoofd-tempus. De conjunct. aor. geeft eene handeling te kennen, die in de toekomst reeds als volbragt beschouwd wordt, in geval, dat, bij aldiens; zoōdra als, II. 13, 271. Od. 1, 77. Door het bijgevoegde ἄν, καὶ ὀπότε ἄν, ὀπότε κεν, wordt de opgave des tijds tevens als iets voorwaardelijks aangemerkt, II. 4, 40. Od. 8, 444. φθέξομαι, ep. v. φθέξομαι, II. 21, 340. Od. 1, 41. b) ter aantooning eener onbepaalde herhaling; zoo dikwijls als, II. 1, 163. met ἄν, II. 4, 229. c) bij vergelijkingen, ὡς ὀπότε, ep. II. 11, 305. Od. 4, 335. 3) met optat. wanneer het betrekking heeft a) op eenen historischen tijd in den hoofdzin, II. 19, 317. b) ter opgave eener onbepaalde herhaling, II. 3, 233. 13, 711. Hier wordt ook ἄν of κεν gevoegd, II. 7, 415. II) ter opgave eener oorzaak: daar, nademaal, Od. 20, 196.

ὀπότερος, ἔρη, ερον, ep. ὀπότερος (πότερος), wie van beide, II. 3, 71. Od. 18, 46. van enkele personen; in pl. van twee partijen, II. 3, 299. alleen in ep. vorm.

ὀπότερωθεν, ep. ὀπ. (ὀπότερος), adverb. van welken van beide kanten, van welke van beide deelen, II. 14, 59. †

ὀπου (πού), adv. waar, alwaar, * Od. 3, 16. 16, 306.

ὀππόθεν, ὀππόδι, ὀππόως, ὀππόσε, ὀππότος, ὀππότε, z. op ὀπόθε, enz.

ὀππως, z. ὀπως.

ὀπτύλεος, η, ον (ὀπτύω), gebraden, κρέα, II. 4, 345. Od. 12, 396.

ὀπτύω, aor. I. ὀπτύσα, braden, roosten, van vleesch (nooit kokeu), κρέα, II. 2, 429. Od. 3, 33.

ὀπτῆρ, ἦρος, ὄ (ΟΠΤΩ), bespieder, boodschapper, * Od. 14, 261. 17, 430.

ὀπτός, η, ὄν (ὀπτύω), gebraden, ge-roost, * Od. 4, 66. 16, 443.

ΟΠΤΩ, ongebruikel. stamwoord, waarvan eenige tempora van ὀράω afgeleid worden.

ὀπύω, infin. praes. ὀπύμεν en ὀπύμεναι v. ὀπύειν, alleen in praes. en impf. 1) ten huwelijk nemen, huwen, zich in den echt verbinden, van den man gebruikt, II. 13, 379. Od. 2, 336. absol. ὀπύοντες, de gehuwden, in tegenstell. van ἦιδεοι, Od. 6, 63. 2) pass. en med. zich in het

huwelijk begeven, van de vrouw, II. 8, 304.

ὀπώπα, z. ὀράω.

ὀπώπη, ἦ (ὀπώπα), poët. 1) het zien, de aanblik, Od. 3, 97. 4, 327. 2) het gezien, gezichtsvermogen, * Od. 9, 512.

* ὀπώπηηρ, ἦρος = ὀπῆρ, poët. h. Merc. 15.

ὀπώρη, η, de tijd des jaars van den opgang van Sirius tot den opgang van Arcturus, d. i. van Julij tot in het midden van September; derhalve eigenlijk: de heetste tijd des jaars, de hondsdagen, de nazomer, de vroege herfst. Hom. kent vier jaargetijden: ἔαρ, θέρος, ἐπώρη, χειμών, II. 22, 27. in verband met θέρος, Od. 12, 76. In dezen tijd had niet alleen de grootste hitte plaats, II. 21, 346. Od. 12, 76. maar ook viel er veel regen; II. 16, 385. ook rijpen de vruchten gedurende denzelfden, en daarom wordt hij genoemd: τεθαλίω ὀπώρη, de tijd, waarin de vruchten rijpen, Od. 11, 192.

ὀπωρινός, η, ὄν (ὀπώρη), in, of uit den tijd der herfstdagen, daarin plaats hebbend, — ἀσῆρ, het herfstgesternte, het hondsgesternte, z. Σείρος, II. 5, 5. Βορέης, de herfst-noordewind, die regen aanbragt, Od. 5, 328. (bij Hom. lang, doch anders kort).

ὀπως, ep. ὀπως (πῶς), I) adverb. 1) van wijze: zoo als, gelijk, a) met indic. als het gezegde als iets werkelijks opgegeven wordt, II. 4, 37. 10, 545. het fut. dikwijls na de verba van overleggen, II. 4, 14. b) met conj. zonder ἄν of καὶ, als het gezegde als iets mogelijks voorgesteld wordt, Od. 1, 57. καὶ komt er bij, als de zinsnede tevens afhankelijk is, II. 9, 681. Od. 1, 270. c) met optat. achter eenen historischen tijd, II. 18, 473. Od. 9, 554. 2) van tijd: zoōdra als, toen, II. 12, 108. Od. 3, 337. Od. 4, 109. staat het bijna als ἐνὶ, daarom dat. II) conjunct. in volzinnen, die een oogmerk te kennen geven; opdat. 1) met conjunct. zonder ἄν, na een hoofd-tempus, II. 3, 110. Od. 1, 77. komt ἄν of καὶ er bij, dan ziet dit op de opgegeven of in te vullen voorwaarde, Od. 4, 545. 2) met opt. na eenen historischen tijd, Od. 3, 129. II. 1, 344. 3) met indic. fut. om het stellige verwachten van hetgeen er volgt, aan te duiden, Od. 1, 57.

* ὀράμα, ἄρος, τὸ (ὀράω), het aanschouwde, gezien, aanblik, Batr. 82. ὀράω, ep. verlengd. ὀρώω, impf. zom-

der augm. ὄρων, fut. ὄσσομαι, aor. εἶδον, perf. ep. ὄπωπα. Hom. gebruikt dan eens samengetrokk. vormen, zoo als ὄρω, ὄρας, of weder ep. verlengde, ὄρωω, ὄραας, ὄρααν, ὄρώωσα, 2 pl. opt. ὄρωτε v. ὄρωτε, enz. Het med. is depon; zeldzame vormen zijn, 2 sg. praes. ὄρηαι v. ὄραῖ en 3 sg. impf. ὄρητο, waarvoor anderen ὄρηαι, ὄρητο schrijven, als van ὄρηαι. Daarbij aor. εἰδόμεν, infin. ἰδέσθαι. 1) act. zien, aanschouwen, den blik vestigen, a) absol. en met de praep. εἰς τι of τινα, op iets of naar iem. zien, Il. 10, 239. Od. 5, 439. zoo ook ἐπὶ πόντον, Il. 1, 351. κατὰ τινα, Il. 16, 646. b) transit. met acc. zien, merken, beschouwen, gadeslaan, met nog bijgevoegd ὀφθαλμοῖσι, Il. 23, 323. Od. 3, 94. ζῶεν καὶ ὄραν φάος ἡέλιου, leven en het zonlicht aanschouwen, Il. 5, 120. met ὄτι, Il. 7, 448. met part. Il. 9, 359. 2) med. als dep. zien, aanschouwen, τινά, Il. 1, 56. Od. 4, 226.

* ὄργη, ἡ (ΕΡΓΩ), drift, hartstogt, gemocsaandoening = θυμός, h. Cer. 205. †

* ὄργια, τὰ, geheimzinnige, godsdienstige plegtigheden, mysteriën, orgiën, van de geheimzinnige dienst van Demeter, h. Cer. 274. 477. (van ὄργια, ὄργη, dewijl deze plegtigheden met entusiasmus en gebaren vol beweging en uitdrukking gevierd werden.) sg. komt niet voor.

* ὄργων, ονος, ὁ, ingewijde, priester, h. Ap. 389.

ὄργυνᾶ, ἡ (ὄρέγω), later ὄργυνᾶ, span, vadem, zoo verre men de armen kan uitstrekken, Il. 23, 327. Od. 9, 325.

ὄρέγνυμι, poët. nevenv. van ὄρέγω, alleen in part. ὄρεγνός, Il. 1, 351. 22, 37.

ὄρέγω, fut. ὄρεξω, aor. ὄρεξα, med. aor. 1. ὄρεξάμην, ep. zonder augm. perf. med. ὄρωρεγμαί, 3 pl. ὄρωρέχεται, plusqpf. 3 pl. ὄρωρέχαστο. 1) act. a) rekken, strekken, uitstrekken, uitbreiden, met acc. χεῖρα ἐς οὐρανόν, van biddenden, Il. 15, 371. cf. 1, 351. χεῖρας τινι, de handen naar iem. uitstrekken, Od. 12, 257. b) toereiken, geven, bieden, dikwijls κῆδος of εὐχός τινι, κοτύλην καὶ πύρον, Od. 45, 312. II) med. zich uitstrekken, a) met dat. χεραί, met de handen, d. i. ergens naar reiken, Il. 23, 99. ἔπτοι ποσσὶν ὄρωρέχεται, de paarden rekten zich met de voeten uit, d. i. stapten wijd, Il. 16, 834. τοῖς ὄρεξασ' ἰών, drie-maal stapte hij wijd in het gaan, van Poseidon, Il. 13, 20. ἔγχει, δουρὶ, zich met

de lans nitrekken, d. i. met de lans stooten, Il. 4, 307. 13, 190. δ) met gen. zich naar iets uitstrekken, tasten, reiken, παιδός, Il. 6, 466. c) met acc. transit. iets verkrijgen, erlangen, Od. 1, 392. τρέψεν, Il. 6, 314.

* ὄρειχαλκός, ὁ (ὄρος, χαλκός), orichalcum, bergkoper, metaal van onbekend gehalte, volgens sommigen, geel koper, h. 5. 9. ὄρεκτός, ἡ, ὄν (ὄρέγω), uitgestrekt, uitgestoken, μέλαι, Il. 2, 542. †

ὄρεομαι = ὄρονμαι, alleen 3 pl. impf. ὄρέοντο, zij snelden, * Il. 2, 398. 20, 140. Ὀρέσβιος, ὁ, een rijke Boeotiër van Hyle, Il. 5, 707.

ὄρεσίτροπος, ὄν (τρέπω), op de bergen opgevoed, bijv. n. van eenen leeuw, Il. 12, 299. Od. 6, 136.

ὄρεσκῶος, ὄν (πέω), poët. op het gebergte gelogerd of wonend, woest, Il. 1, 268. Od. 9, 155.

ὄρέστερος, ἔρη, ἐρον (ὄρος), poët. v. ὄρειος, op bergen wonend, levend, bijv. n. van draken, wolven, Il. 22, 93. Od. 10, 212.

Ὀρέστης, αὐ, ὁ, z. van Agamemnon en Clytaemnestra, Il. 9, 142. werd door zijne zuster Iphigenia naar zijnen oom Strophius in Phocis gebragt, om hem voor Clytaemnestra te beveiligen; hij sloot aldaar het beroemde verbond van vriendschap met deszelfs zoon Pylades. Hom. spreekt daarvan niet, ten zij men Od. 11, 458. daartoe wil brengen. Volgens Od. 3, 306. keerde hij in het achtste jaar der regering van Aegisthus naar Mycenae terug, bragt dezen met zijne moeder Clytaemnestra om, ten einde den moord zijns vaders te wreken, en heerschte toen als vorst te Mycenae, Od. 11, 456. Dewijl alle overleveringen op Phocis betrekking hebben, schreef Zenodotus, ἀπὸ Φωκίων in pl. v. ἀπ' Ἀθηνᾶων.

ὄρεστιάς, ἄδος, ἡ (ὄρος), bergbewonend, Νύμφαι, de bergnimfen, Il. 6, 420. †

ὄρεσφι, z. ὄρος.

ὄρεχθέω, poët. versterkte nevenv. van ὄρέγω, alleen Il. 23, 30. βόες ὄρεχθεον ἀμφὶ αἰδήρῳ σφαζόμενοι, de ossen rekten zich om het ijzer, volgens de Schol. ἀπερλενοντο ἀναφρούμενοι, anderen: krompen in een, aan het ijzer, zoo Suid. κινεῖν. Anderen volgens Hesych. brulden, ἐμυκάρτο, ἐρρόχθουν, roggchelende bloedend om het staal.

ὄρθαι, z. ὄρνυμι.

Ὄρθαυός, ὁ, een Phrygiër uit Ascanië, Il. 13, 791.

Ῥοθῆ, ὁ, st. in Perrhaebië (Thessalië), niet verre van Phalanna, Il. 2, 759.

Ῥοθῆος, ἡ, ἰων (Ῥοθῆος), 1) *regtop, regt*, 2) overdragt. van de stem: *hoog, luid*. Het neutr. pl. als adv. Ῥοθῆα ἦυα. Il. 11, 11. † ἐβόησα Ῥοθῆα φωνῆ, h. Cer. 432.

Ῥοθῆοκραιρος, αἰση, αἰρον (κραιρα), met *regtopstaande horens, hooggehoornde*, bijv. n. a) der ossen, Il. 8, 231. Od. 12, 348. b) van schepen: *met hooge, regtopstaande stevens* voorzien, dewijl deze zoo gebogen waren, dat zij bijna gelijkvormig waren aan de afnemende maan, Il. 18, 3, 19, 344.

Ῥοθῆος, ἡ, ὄν (Ῥοθῆμι), *opgerigt, regt op, regt*, met στήναι, Il. 18, 246. 24, 359. met ἀναίξας, Od. 21, 119.

Ῥοθῆώ (Ῥοθῆός), aor. Ῥοθῆωσα, aor. 1. pass. Ῥοθῆωθεις, *in de hoogte rigten, oprigten, opheffen*, τινά, Il. 7, 272. dikwijls Ῥοθῆωθεις ἐπ' ἀγκῶνος, op den elleboog leunende, *Il. 10, 80.

* Ῥοθῆιος, ἡ, ἰων (Ῥοθῆος), *vroeg in den morgen, des ochtends*, h. Merc. 143.

* Ῥοθῆος, ὁ (Ῥοθῆμι), *de ochtend, de morgen*, h. Merc. 98. ἐπ' Ῥοθῆου, met het aanbreken des dags, Batr. 103.

* Ῥοθῆῦνιον, ὁ, *de origanumeter*, eigenl. patronym. van Ῥοθῆανον, eene plant van scherpen, bitteren smaak, waarvan twee soorten vermeld worden, *origanum onites* en *heracleoticum*, Batr. 259.

Ῥοθῆω, poët. nevenv. van ὈΡΩ (Ῥοθῆμι), aor. Ῥοθῆω, ep. Ῥοθῆω, aor. pass. Ῥοθῆωθη, ep. 2. augm. 1) *in beweging brengen*, met acc. πόντον, Il. 9, 4. Od. 7, 273. en pass. Il. 2, 294. dikwijls overdragt.: *θυμὸν τινί*, iem. *gemoed treffen, roeren*, door medelijden, vrees, toorn, enz. Il. 2, 142. 4, 108. Od. 4, 366. en pass. πᾶσον Ῥοθῆωθη θυμός. Il. 5, 29. zoo ook κηρ, ἦτορ, Od. 17, 47. γόον, Il. 24, 760. 2) in pass. ook van vlugetenden: *verjaagd, verdreven worden*, Il. 9, 243. 14, 14.

Ῥοθῆον, τό (Ῥοθῆος), 1) *onderpand of teeken van den eed, eedzwering, verdrag*, Il. 4, 158. 2) gewoonl. pl. τὰ Ῥοθῆα, naml. *ιερεία*, a) *de offerdieren, welke bij plegtige verdragen geslagt werden*, Il. 3, 245. 269. b) in het algem. offers en godsdienstige plegtigheden; die plaats hadden bij het plegtig sluiten van verbonden: *offer des verbonds*; vd. het *bezworen verdrag*, het *verbond* zelf, Ῥοθῆα πιστὰ ταμῆιν, een *trouw verbond* sluiten, even als *foedus ferire*, in zoo verre daarbij offers geslagt werden, Il. 2, 124. Ῥοθῆα μετ' ἀμφο-

τέρωσι τιθέναι, een *verdrag* tusschen beiden tot stand brengen, Od. 24, 546. Ῥοθῆα φυλάσσειν, τελεῖν, de *verdragen* houden, vervullen, Il. 3, 280. 7, 69. Het tegendeel δηλήσασθαι, καταπατεῖν, συγχέειν. (Ῥοθῆον is geen afgeleid dimin., maar waarschijnl. neutr. van adject. Ῥοθῆος, tot den eed betrekking hebbende).

Ῥοθῆος, ὁ (εἶρω, oorspronkelijk hetzelfde als ἔρκος), eigenl. 1) *de hindernis, welke iemand belet, die iets beloofd heeft*; vd. de *zaak, waarbij men zweert*, de *getuige des eeds*, bijv. van de Styx, bij welke de Goden zwoeren, Il. 2, 755. 15, 38. De menschen zwoeren bij Zeus, Helius, de rivieren; de aarde en de Erinnyen, Il. 3, 278. Achilles bij zijnen scepter, Il. 1, 234. 2) *de eedzwering, de eed*, Il. 1, 239. 23, 42.

Ῥοθῆῦθός, ὁ (Ῥοθῆος), *rij of snoer* van verscheidene aan een hangende dingen, een *troep* vledermuizen, Od. 24, 8. †

Ῥοθῆῖνω, poët. nevenv. v. Ῥοθῆω, aor. Ῥοθῆῖνω, eigenl. *heen en weder bewegen*, bij Hom. alleen overdr.: *iets in het gemoed heen en weder bewegen, overleggen, overdenken, overwegen*, dikwijls met κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, Il. 1, 193. ook κατὰ φρένα, alleen Il. 10, 507. ἀνὰ θυμὸν, Od. 2, 156. ἐνὶ φρεσὶ en φρεσὶ, Il. 10, 4. ook zonder deze bijvoegsels, Il. 10, 28. Od. 4, 146. construct. a) met acc. iets *overleggen, overwegen, voornemen, polemon*, Il. 10, 28. ὄδον, Od. 4, 732. χαλεπὰ ἀλλήλους, kwaad tegen elkander verziinnen, Od. 3, 151. b) dikwijls absol. met ὅπως, Il. 21, 137. εἰ of Od. 4, 789. met ἦ — ἦ, of, of, Il. 14, 20. en met infin. Epigr. 4, 16.

Ῥοθῆω (Ῥοθῆ), aor. Ῥοθῆωσα, aor. med. Ῥοθῆωσάμην, aor. p. Ῥοθῆωσῆν. 1) act. transit. *in beweging brengen, aandrijven, aansporen*, van person. en zaken, met acc. τινά ἐς πόλεμον, Il. 6, 338. πόλεμον, Od. 18, 376. pass. ὁ δ' Ῥοθῆωθεις θεοῦ ἤχρητο, door eenen God aangedreven, begon hij, Od. 8, 499. cf. Od. 13, 82. 2) intransit. *zich in beweging zetten, gereed maken, beginnen*, a) met infin. van eenen havik: ἐρμῆ διώκειν Ῥοθῆον, hij heft zich op om eenen vogel te vervolgen, Il. 13, 64. 21, 265. b) *er op los gaan, op instormen*, τινός, op iem. Il. 4, 335. II) Med. met aor. med. en pass. even als act. 2. 1) *zich in beweging zetten, zich opmaken, beginnen*, met infin. Il. 8, 511. overdragt.: ἦτορ Ῥοθῆωτο πολεμῆσαι, het *gemoed ver-*

langde te strijden, II. 21, 572. 2) *er op los gaan, instormen, aandringen*, met gen. τινός, op iem. II. 14, 488. μετά τινα, II. 17, 605. ἐπὶ τινι, Od. 10, 214. ook ὠρεῖται ἐκ θαλάσσης, zij kwam uit het vertrek ten voorschijn, II. 3, 142. 9, 178. dikwijls absol. *op er los gaan, aandringen*, II. 13, 559. 16, 402. ἔρχεται, ἐφέεσσι, σὺν τεύχεσσι.

Ὀρμενίδης, οὐ, ὁ, z. van Ormenus = Amyntor, II. 9, 448. = Ctesius, Od. 15, 413.

Ὀρμενίων, τὸ, st. in Magnesie (Thessalië), ten tijde van Strabo, een vlek, behoorende tot de st. Demetrias, II. 7, 234.

Ὀρμενος, ὁ, 1) z. van Cercaphus, kleinz. van Aeolus, vader van Amyntor, stichter van Ormenion, II. 9, 448. 2) een Trojaan, II. 8, 274. 3) een ander Trojaan, II. 12, 187. 4) vader van Ctesius, Od. 15, 413.

ὄρμενος, z. ὄρνυμι.
ὄρμη, ἡ (ὄρνυμι), 1) de *hevige aandrang, aanval, storm, woede* van eenen strijder. II. 9, 355. van een dier, II. 11, 119. h. Cer. 383. dikwijls van onbezielde voorwerpen: van de baren, Od. 5, 320. van het vuur, II. 11, 157. ἐξ ὄρμην ἔρχεσθαι ἐλθεῖν, in het bereik der lans geraken, II. 5, 118. 2) het *begin, de aanvang* eener onderneming, II. 4, 466. het *vertrek* tot eene reis, Od. 2, 403. 3) in het algem. *begeerte, neiging, aandrif, het trachten*, Od. 5, 416. ψυχῆς, h. 7, 13.

ὄρμημα, ἄτος, τὸ (ὄρμαιν), onzeker van beteek. en slechts tweemaal voorkomend, II. 2, 356. 590. in het vers: τίσασθαι Ἑλένης ὄρμημάτα τε στοναχάς τε, Eustath. verklaart ὄρμημα (ἡ ἐξ ἀρχῆς ἐκποσία ἔλθουσι) aldus: het *beginnen van Helena en hare zuchten*, d. i. *berouwen*. De meeste oude uitleggers verstaan ὄρμηματα, als *bekommernissen, zorgen; de angsten en zuchten* van Helena. Waarschijnlijk moet de gen. Ἑλένης, als gen. object. verklaard worden: de *bekommernissen en zuchten om Helena's wil*. Schol. Ven.

ὄρμηξω (ὄρμος), eigenl. naar de haven voeren; vd. voor *anker leggen, vha*, Od. 3, 11. 12, 317. in het algem. *op, vastleggen, plaatsen*, ὑποῦ of ὑπὶ, vha ἐν νοτίῳ, het *schip hoog* in het water aan strand, II. 14, 77. Od. 8, 55. en wel door middel van groote steenen, z. εὐνή.

ὄρμος, ὁ (εἶω), 1) *snoer, ketting*, inzonderh. *halsketting*, als een sieraad der vrouwen, II. 18, 401. Od. 15, 460. 2) *ankerplaats, have, reede*, II. 1, 435. Od. 13, 101. Batr. 67. (voor de tweede beteeken. neemt men ook den stamvorm ὄρνυμι aan).

Ὀρνυαί, αἱ, ep. v. Ὀρνυαί, st. in Argolis, met eenen tempel van Priapus, II. 2, 571.
ορνυον, τὸ, poet. v. ὄρνυς, *vogel*, II. 13, 64. † ὄρνυς, ἰθὺς, ὁ, ἡ (ὄρνυμι), 1) de *vogel*, zoowel de wilde als tamme. 2) een *voegel*, uit wiens vlugt of geluid men voortteekens opmaakte; vd. in het algem. *voortteeken*, II. 24, 219. (i is in de casus van twee syllaben lang en kort, II. 9, 323. 12, 218. in die van drie syllaben altijd lang).

ὄρνυμι, poet. nevenv. ὄρνύω, waarvan imperf. ὄρνυον, imperat. ὄρνυθι, infin. ep. ὄρνυμεν, fut. ὄρσω, aor. 1. ὄρσα, iteratv. ὄρσασσε, ep. aor. 2. ὄρραρον, gewoonl. transit. = ὄρσα; ook voor het perf. intransit. II. 13, 78. Od. 8, 539. Med. ὄρνυμαι, impf. ὄρνυμην, fut. ὄρσῶμαι, 3 sg. ὄρσεται. aor. 2. ὄρσῶμην, ep. 3 sg. ὄρστω, 3 pl. ὄρσοντο, Od. 3, 471. conj. ὄρσεται, imper. ὄρσο en ὄρσοε, ὄρσοεν, infin. ep. ὄρσθαι, II. 8, 474. part. ὄρμενος, ἡ, οὐ; perf. act. intrans. alleen sg. ὄρραρε, conj. ὄρραρη, plusqpf. ὄρραρει en ὄρραρει, II. 18, 498. wel te onderscheiden van aor. 2. ὄρραρε). Van dezelfde beteeken. is perf. med. ὄρραρεται, conjunct. ὄρραρηται, II. 13, 271. ep. nevenv. ὄρραροντο, z. ὄρσῶμαι.

1) transit. in act. in *beweging brengen, gaande maken, opwekken*, met acc. 1) van personen en al wat bezield is. a) in *ligchaamsbeweging zetten, aanzetten, aandrijven, doen gaan*, τινὰ κατὰ μέσσοι, II. 5, 8. inzonderh. in *vijandelijken zin*, τινὰ ἐπὶ τινι, II. 5, 629. ἀντίκα τινος, II. 20, 79. *doeh opstaan, opwekken*, Ἠγεμελαρ ἀπὸ Ὀδυσσεύ, Od. 23, 348. II. 10, 518. van dieren: *opjagen, opdrijven, aigas*, Od. 9, 154. b) dikwijls met opzigt tot het *gemoed: aanzetten, opruijen, aanvuren, opwakkeren*, τινὰ, inzonderh. door de Goden, II. 5, 105. Od. 4, 712: met daarop volgende infin. II. 12, 142. 2) van zaken: *veroorzaken, te weeg brengen, aanleiding geven*, πόλεμον, μάχην, νοῦσον; van *gemoedsbewegingen*: ἡμερον, γόνον, φόβον; van *natuurverschijnselen*: ἀνεμον, θύελλαν, κίματα. II) intransit. in med. en perf. 2. ὄρραρε, *zich bewegen, zich roeren*, 1) van personen, met opzigt tot het *ligchaam: zich reppen, spoeder, met infin.* Od. 2, 397. inzonderh. *zich opheffen, opstaan*, ἐξ εὐνῆς, Od. 2, 2. ἐκ λεχέων, II. 11, 2. ἀπὸ θρόνου, II. 11, 645. absol. bijzonder in imperat. praes. en aor. ὄρσο, ὄρρασο, *sta op, maak u op*; vd. in *vijandelijken zin: er op inspringen, stormen, loopen, χαλκῶ*, met de spies, II. 3, 349. ἐπὶ τινὰ, II. 5, 590.

ook met infin. *zich verheffen, aanvan- gen*, met iets te doen: v. φέμεν, ἔμεν, II. 12, 279. en met part. ὄροσ κών, sta op, om te gaan slapen, Od. 7, 342. 2) van zaken: *zich verheffen, in beweging ge- raken, ontstaan*, inzonderh. in perf. 2. *ik heb mij verheven, ik ben ontstaan*, van toestanden van ziel en ligchaam bij menschen: εἰσόκε μοι φίλα γούνατ' ὄρώρη, zoo lang de ledematen zich bij mij nog roeren, eigenl. zich opgeheven hebben, in beweging zijn, II. 9, 610. 10, 90. van gebeurtenissen des levens: πόλεμος μάχη, νεῖκος; van natuurvoorwerpen: νῆξ, φλόξ, ἄνεμος. — πῦρ ὄρμενον, het vuur, dat zich verheven heeft, II. 17, 738. δούρα ὄρμενα πρόσσω, voorwaarts vliegende lan- sen, II. 11, 572. en met infin. πῦρ ὄρετο καιόμεν ἔλγη, II. 14, 397. ὄροσ οὔρος ἀήμε- ναι, de wind verhieft zich en begon te waaijen, Od. 3, 176.

ὄρνίω, z. ὄρνυμι.

ὄροθίνω, poët. verlengde vorm van ὄρνυμι, alleen act. *bewegen, gaande ma- ken, opwekken, aanvuren*, meest van personen, τινά; ook van zaken: ἐναύλους, de bergstroomen gaande maken, doen zwellen, II. 21, 312. ἀέλλα, Od. 5, 292.

ὄρομαι (verw. met οὔρος, ὄράω), *waken*, ὄρονται, Od. 14, 104. †

ὄρος, εὖς, τὸ, ion. οὔρος, dat. ὄρεσι, ὄρεσσι, ep. gen. en dat. ὄρεσφι, II. 4, 452. 11, 474. *berg, gebergte, hoogte*, met gen. Κυλλή- νης, Τηφέλης, II. 2, 603. 829. (eigenl. het verhevene van ὄρνυμι).

ὄρος, ὄ, de *hivi*, het waterchtig deel der gestremde melk, *Od. 9, 222. 17, 225. (mis- schien van ἔω, dunne, vloeiende melk).

ὄροῦω (ὄρνυμι), poët. fut. ὄρούσω, h. Ap. 417. aor. ὄροσα, *zich onstuimig of snel verheffen, losstormen, losgaan, van bezielde en onbezielde voorwerpen*, ἐπὶ ἐν τινι, op iem. II. 14, 401. 15, 635. ἐς δίφρον, op den wagen springen, II. 11, 359. van den draak: πρὸς πλατάνιστον, *II. 2, 310.

ὄροση, ἤ (ἐρέφω), het *gewelf, dak*, Od. 22, 298. †

ὄροφος, ὄ (ἐρέφω), het *riet*, waarmede men huizen dekt, II. 24, 451. †

ὄροῶ, z. ὄράω.

ὄρηξ, ηκος, ὄ, att. ὄρηξ, *spruit, tak*, τωίγ, II. 23, 38. †

ὄρσας,

ὄρσασκε,

ὄρσεο, ὄρσευ,

z. ὄρνυμι.

Ὀροῖλοχος, ὄ, 1) z. van Alpheüs, va-

der van Diocles, koning van Pherae in Messenië, II. 5, 546. Od. 3, 489. 15, 187. 2) z. van Diocles, broeder van Crethon, II. 5, 542. 3) een verdichte z. van Ido- meneus, Od. 13, 260.

ὄροσθύρη, ἤ (ὄρνυμι, θύρα), waarschijn- lijk eene *deur*, tot welke men langs trappen naderde, *deur met trappen*, *Od. 22, 126. 333.

*ὄροσολοπέω, poët. *kwellen, aanval- len, aangrijpen*, τινά, h. Merc. 308.

Ὀρτυγίη, ἤ, 1) volgens de oude uit- leggers een vroegere naam van het eiland Delos; want Artemis doodde hier Orion, Od. 5, 123. 15, 404. z. Apd. 1. 4. 3. of het eiland Rhenea bij Delos, h. Ap. 16. Volgens nieuwere moet men het kleine eiland Ortygia voor Syracuse gelegen, er onder verstaan.

ὄρνικος, ἤ, ὄν (ὄρῶσω), *gegraven, τὰ- φρος*, *II. 8, 179. 15, 344.

ὄρνιαγδός, ὄ (ὄρνυμι), poët. *gedruisch, getier, geraas*, van een aantal men- schen, die door elkander woelen en schreeuwen, Od. 1, 133. *gewoel, ge- druisch* der vechtenden, II. 2, 810. van jagers en honden, II. 10, 185. van hout- hakers, II. 16, 633. van het *bruisen* eener rivier, II. 21, 256. van het *kraken*, van weggesleepte steenblokken, II. 21, 313. Od. 9, 235.

ὄρούσω, aor. ὄρῶσα, *graven, spitten*, τὰφρον, ep. zonder augm. — ὄρούσμεν, aor. conj. II. 7, 341. uitgraven, μάλω, Od. 10, 305.

ὄρφαίνικός, ἤ, ὄν, poët. v. ὄρφανός, *ou- derloos, vaderloos, wees*, παῖς, II. 6, 432. ἡμαρ ὄρφανικόν, de dag, waarop men ou- derloos, wees wordt, d. i. het lot van eenen wees, *II. 22, 490.

ὄρφαίνος, ἤ, ὄν, *wees*, Od. 20, 68. † ὄρφαναός, ἤ, ὄν (ὄρφη), poët. *donker, duister*, bijv. n. des nachts, II. 10, 386. Od. 9, 143. h. Merc. 97.

ὄρχαμαι, ὄ (verw. met ἄρχομαι), de *aanvoerder* van een kor, in het algem. *opperhoofd, aanvoerder, beheerscher*, altijd met ἀνδρῶν en λαῶν, II. 2, 837. Od. 4, 316.

ὄρχατος, ὄ (ὄρχος), poët. het geheel eener in orde geplaatste kwekerij, *tuin*, φυτῶν, *boomgaard*, II. 14, 123. Od. 7, 112.

ὄρχεομαι, dep. med. imperf. ὄρχεῖντο, aor. ὄρχασαμην, *springen, huppelen*, in- zonderh. *dansen*, II. 18, 594. Od. 8, 371.

ὄρχηθμός, ὄ (ὄρχεομαι), ion. het *dansen, de dans, reidans*, II. 13, 637. Od. 8, 263.

Ὀρχηστῆρ, ἦρος, ὁ (ὀρχήσασθαι), de *danser*, II. 18, 494. †

Ὀρχηστῆς, οὔ, ὁ = ὀρχηστῆρ, * II. 24, 261. †

Ὀρχηστῆς, vos, ἦ, ion. v. ὀρχησῆς, het *dansen*, de *reidans*, II. 13, 730. dat. *zamengetrokk.* ὀρχηστῶν, Od. 8, 253.

Ὀρχομενός, ὁ, 1) ὁ Μινυεός en Μινυήσιος, zeer oude st. in Boeotië, aan den mond van den Cephisus, aan het beroemde meer van Copae, hoofdst. van het rijk der Minyërs, beroemd door de schatten van Minyas, nu puinhoopen bij het dorp Skripu, II. 2, 511. Od. 11, 284. 2) st. in Arcadië, II. 2, 605.

ὀρχός, ὁ (waarschijnl. van ἔργω), eene rij van boomen of wijnstokken, latwerk van boomen, die geleid worden, Od. 7, 127. 24, 341.

ὀρωρε, } z. ὀρρωμι.
ὀρωρεται, }

ὀρωρέχεται en ὀρωρέχεται, z. ὀρέγω.

ὄς, ἦ, ὄ, pron. relat. zelden demonstrat. ep. vormen: gen. zelden ὄου, II. 2, 325. ἔης v. ἦς, II. 16, 208. pl. dat. ἦς, ἦα. 1) als pron. relat. *welke, welk of deze, dit*, dikwijls bij Hom. nevens ὁ, ἦ, τὸ, 1) dikwijls wordt het demonstrat. dat eigenl. het relat. voorafgaan moest, weggelaten, niet alleen wanneer de casus gelijk zijn, maar ook bij ongelijkheid derzelve, Od. 11, 433. 2) dikwijls wijkt het relativ. van het voorafgaand subst. af, a) in geslacht: Διός τέκος ἦτε, II. 10, 278. b) in numerus: κῆτος, ἄ (dergelijke als) βόσκει, Od. 12, 97. II. 11, 367. 3) de relativ. volzin wordt voor den demonstrat. gezet, II. 8, 131. 17, 640. 4) dikwijls laat het relat. de attractio toe, II. 5, 265. 23, 649. 5) indien er twee of meer zinsneden door καί, τέ, δέ verbonden, op elkander volgen, welke verschillende casus vereischen, dan laat Hom. het relat. in den tweeden volzin of geheel weg, of zet in deszelfs plaats een pronom. demonstrat. of person. II. 1, 78. 3, 238. Od. 1, 171. 6) construct. in den relativ. zin. 1) met indic. zonder ἄν als iets met zekerheid gezegd wordt; ep. ook met indic. fut. en κέ, II. 9, 155. b) met den indicat. der historische temp. en ἄν of κέ, Od. 5, 39. 14, 62. cf. ἄν. 2) met conjunct. met ἄν of κέ en ep. ook zonder ἄν na eenen hoofdtijd, wanneer het gezegde als iets dat *verondersteld* of als *mogelijk* voorgedragen wordt, of door ἄν met τις opgelost kan wor-

den, Od. 1, 351. II. 2, 233. vd. ook, a) ter aantooning van een dikwijls *wederkerend geval*, II. 2, 391. b) bij vergelijkingen, II. 13, 63. 3) met optat. zonder ἄν na eenen historischen tijd. II. 10, 20. even als met den conjunct. verder a) *bij eenen wensch*, II. 14, 107. hierbij wordt ook ἄν en κέ gevoegd, II. 15, 738. 7) absol. gebruik van eenige casus, a) gen. sg. οὔ, altijd ἐξ οὔ, *sedert dat*. b) dat. sg. ἦ, w. m. z. c) acc. sg. neut. ὄ zeer dikwijls voor δ' ὄ, *daarom, dewijl, dat*, II. 1, 120. Od. 1, 382. II) als pronom. demonstrat. in pl. v. οὗτος, *deze, dat en hij, zij, het* inzonderh. met οὐδέ, μηδέ, γάρ, καί, II. 6, 59. 21, 398. Od. 1, 286. οἱ — οἱ, *deze, gene*, II. 21, 353.

ὄς, ἦ, ὄν, 1) pronom. possess. des derden persoons in pl. v. ἐός, ἐή, ἐόν, *het zijne, hare, hunne*, heeft in gen. sg. οἴο, II. 20, 235. zonder subst. ὄν, II. 15, 112. 2) ep. staat het voor het pronom. possess. van den eersten en tweeden persoon, Od. 1, 402. 9, 28. De overige plaatsen zijn door Aristarchus veranderd, II. 19, 174.

ὄσῳ en ὄσάκις, ep. ὄσῳ, *zoo dikwijls als, hoe dikwijls, hoe veel maal*, altijd in ep. vorm, II. 21, 265. Od. 11, 585.

ὄσῳτιος, ἦ, ion. ep. ὄσῳτιος, poët. = ὄσος, λαός, II. 5, 758. †

ὄσῳ, ἦ (eigenl. fem. v. ὄσῳς, heilig), 1) het *goddelijk* of *natuurlijk regt*; en al, wat dien ten gevolge geheiligd en geoorloofd is; vd. οὐχ' ὄσῳ, met infin. het is geen regt, het is ongeoorloofd, Od. 16, 423. 22, 412. 2) de *heilige dienst, het heilig gebruik* bij offeranden en godsdienstige plegtigheden, h. Ap. 237. ὄσῳ κρείων, het heilig gebruik van het offervleesch, h. Merc. 130. ὄσῳς ἐπιβῆναι, tot de heilige dienst overgaan, h. Cer. 211. Merc. 173.

* ὄσῳς, ἦ, ion. eigenl. door goddelijke wetten geheiligd; van personen: *vroom, godvruchtig*, Ep. 6, 6.

ὄσος, ὄσῳ, ὄσον, ep. ὄσος, 1) *hoe groot, hoe lang, hoe breed, hoe veel, hoe uitgestrekt*, wordt gebruikt a) van hoegrootheid van tijd, getal en maat; indien het demonstrat. τόσος vooraf gaat, dan wordt het door *hoe veel, zoo veel als* overgezet; met gen. staat het om te omschrijven: ὄσον πένθεος, in pl. v. ὄσον πένθος, II. 11, 658. cf. II. 5, 267. b) in pl. zoo *velen als*, het voorafgaand τοσοῖδε, II. 14,

94. οὕτως ἠνόσθηται ὄσσα Ἄγαλοι, in pl. van οὕτως Ἄγαλιῶν, II. 9, 55. ὄσσαί νύκτες καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἶδι, zoo vele dagen en nachten als van Zeus komen. d. i. alle dagen welke enz. Od. 14, 93. 2) zeer dikwijls het neutr. sg. en pl. als adv. hoe zeer, hoe veel, hoe groot; zoo zeer, zoo veel, zoo groot, met τῶσον, II. 5, 786. Od. 4, 356. en ook zonder τῶσον ὄσον, zoo verre als, II. 5, 860. absol. ἀλλ' ὄσον ἐς Σκαίῳς πύλας ἵκανε, hij kwam slechts tot aan de poort, II. 9, 354. 2) Wanneer bij ὄσον τε de bepaling der uitgestrektheid in acc. staat, dan beteekent het: nagenoeg, omtrent, bijna, ὄσον τ' ὄργυιαν, Od. 9, 325. 10, 167. eigenl. eene attractio. c) ὄσον ἐπι en ὄσον τ' ἐπι in pl. van ἐφ' ὄσον, zoo verre als, II. 2, 616. 3, 12. δ) bij comp. en superl. zoo veel meer, als, hoezeer; ὄσον ἐγὼ ἀτιμοτάτη εἰμι, hoezeer ik de minstgeëerde ben, II. 1, 516. over ὄσος τε en ὄσος περ, z. τὲ en πέρ.

ὄσπερ, ep. ook ἔπερ, ἤπερ, ἔπερ. Het versterkende πέρ duidt aan, α) dat de relative volzin in dezelfde en gelijke verhouding met den hoofdzin staat, geheel en al dezelfde, juist diegene, die, θεός ὄσπερ ἔργη, juist dezelfde God, welke, II. 2, 318. cf. 4, 524. β) of dat beide zinsneden met elkander in tegenspraak zijn: ὑπόσχεσις ἤπερ ὑπέσταν, d. i. υποσάντες πέρ, welke zij toch beloofd hebben, II. 2, 286. cf. 6, 100. Od. 20, 46. dikwijls echter kan het door het eenvoudige relat. pron. welke, die overgezet worden, vergel. πέρ.

ὄσσα, ἡ (verwant met ὄψ, ἔπος), 1) in het algem. stem, toon, geluid, zoo als van de citer, h. Merc. 443. 2) gerucht, gesprek, saam, inzonderh. als de eerste persoon, die er de aanleiding toe heeft gegeven, onbekend is; men schrijft dezelfde daarom, even als alles, waarvan men geene reden kan geven, aan de Godheid toe, Od. 1, 283.

Ὅσσα, ἡ, als nom. propr. boodschapper van Zeus, het Gerucht, II. 2, 93. Od. 24, 413.

Ὅσσα, ἡ, gebergte in Thessalië, beroemd door het verblijf der Centauren, nu Kissavos, Od. 11, 315.

ὄσσα, z. ὄσος.

ὄσσακι, z. ὄσακι.

ὄσατίος, z. ὄσατίος.

ὄσσε, τῷ, alleen nom. en acc. dual. neutr. in II. en Od. naderh. ook in pl.

ὄσος, h. 31, 9. de beide oogen, met adject. neutr. pl. φαεῖν, αἱματόεντα, II. 13, 435. 617.

ὄσσομαι (ὄσσε), dep. med. alleen praes. en imperf. 1) eigenl. met de oogen zien, aanschouwen, cf. Od. 7, 31. inzonderh. met den geest aanschouwen, voorzien, vermoeden, aan iets denken, κακὰ ὀκάζον, Od. 10, 374. 18, 154. ἀλγέα θυμῷ, II. 18, 224. πατέρα ἐνὶ φρεσὶ ἀαν den vader in den geest denken, Od. 1, 115. ook zonder θυμῷ of φρεσὶ, Od. 20, 81. 2) door gebaren en houding iets te kennen geven, aanduiden, aankondigen, κακὰ, II. 1, 105. ἀλεθρον. verderf dreigen, voorspellen, Od. 2, 152. van de zee, II. 14, 17. in het algem. τὼτ τι, iem. iets voorspellen, II. 24, 172.

ὄσσοσ, ἡ, ὄψ, z. ὄσος.

ὄστε, ἦτε, ὄ, τε, die, welke, dat, welk: τὲ geeft het wederkeerig naauw verband tusschen den hoofd- en nevenzijn te kennen, II. 2, 368. Od. 3, 73. pl. ἄτε, na eenen sg. zoodanigen, als zij, Od. 5, 438. vd. ook even als.

ὄστεον, τὸ, ep. gen. pl. ὄστεον, Od. de beenderen van levenden, II. 12, 185. pl. ὄστεα, het gebeente der dooden, II. 7, 334.

ὄστις, ἦτις, ὄ, τι, gen. οὐτινος, ἦτινος, οὐτινος, ep. vormen: sg. nom. ὄτις, ὄ, τι, gen. ὄτεν, ὄτεο, ὄτεν, dat. ὄτεφ, acc. ὄτινα, ὄ, τι. pl. nom. neutr. ὄτινα, II. 22, 450. gen. ὄτέων, dat. ὄτέοισι, acc. ὄτινας, neutr. ὄσσα, welke, welk dan ook; dit pron. drukt het denkbeeld uit 1) van onbepaaldheid of algemeenheid; vd. moet het dikwijls overgezet worden; wie dan ook, welke dan ook, II. 2, 188. 19, 260. over de construct. z. ὄς. 2) soms slaat het ook op een bepaald voorwerp van eenen bijzonderen aard, echter zoo, dat het denkbeeld van onbepaaldheid ten gronde ligt, zoodanig, welke dan ook, Od. 2, 124. 3) bij indirecte vragen: wie, hoedanig een, wat, II. 3, 167.

* ὄστορῆς, ἐς (φῶν), beenachtig van aard, van been, beenen, Batr. 298.

* ὄστράκωδερμος, οὐ (δέγμα), met eene schelpachtige huid, hard van huid, Batr. 297.

* ὄστράκων, τὸ, de harde schaal eener schildpad, h. Merc. 33.

ὄταν, bij Hom. ὄτ' ἂν, z. ὄτε.

ὄτε, conjunct. van tijd: 1) ter opgave van een tijdstip: als, toen, wanneer, nadat, meest van het verledene, zelden

van de toekomst en van het tegenwoordige. 1) met indicat. als het gezegde iets dat *gebeurd* is, betreft; ook bij vergelijkingen, Il. 3, 33. 4, 275. Bij het fut. wordt soms het ep. *κὲ* gevoegd, Il. 20, 235. 2) met conjunct. na een hoofdtensus. a) als het gezegde alleen iets dat *verondersteld* of *mogelijk* is, uitdrukt; meest met *ἄν* of *κὲ*, *ὄτ' ἄν*, *ὄτι κεν*, waardoor de opgave des tijds tevens als voorwaardelijk wordt voorgesteld: *wanneer, bijaldien, zoodra als*, Il. 1, 519. 4, 53. zonder *ἄν* en *κὲ*, Od. 8, 444. Il. 2, 395. b) ter aantooning van een dikwijls wederkeerend geval: *zoo dikwijls als*, met *ἄν*, Il. 2, 397. Od. 9, 6. c) inzonderh. dikwijls bij vergelijkingen met *ἄν*, Il. 10, 5. en zonder *ἄν*, Il. 2, 147. 3) met optat. I) even als met conjunct. na een historisch tempus, ter aantooning eener onbepaalde herhaling, Il. 10, 14. Od. 8, 70. δ) na eenen anderen optat. ter opgave eener *twijfelachtige* voorwaarde, Od. 2, 31. en als voortzetting van eenen wensch, Il. 18, 465. II) van eene oorzaak: *daar, dewijl, overmits*, zelden, Il. 1, 244. Od. 5, 357. III) *ὄτε μὴ* in pl. v. *εἰ μὴ*, *bijaldien niet*, altijd met optat. Il. 13, 319. 14, 288. IV) *ὄτε* v. *ὄτι*, *dat*, naar *μένιμμαι, ἀκούειν*, enz. Il. 14, 71, 15, 18. V) In verband met andere partik. *ὄτε ὄτε*, *ὄτε τε, ὄτε περ, πρὶν ἢ ὄτε*, voor *dat*, *εἰς ὄτε κεν*, *tot dat*, *wanneer, tot dat*, Od. 2, 99.

ὄτῃ, adverb. oorspronkelijk = *ὄτε*, *nu en dan, somtijds, dikwijls, menigmaal*, Il. 17, 178. gewoonl. in tweeledige zinsneden: *ὄτῃ μὲν — ἄλλοτε* of *ἄλλοτε μὲν, ὄτῃ δὲ, nu eens, dan weder*, Il. 11, 565. 18, 599.

ὄτέοισι, }
ὄτέυ, } z. *ὄστις*.
ὄτέω, }

ὄτι, ep. *ὄττι*, conjunct. *dat, omdat, dewijl*, 1) in het begin van nevenzinnen, die ter verklaring dienen, na de verba van gevoelen, verklaren, enz. *dat*, steeds met indicat. bij Hom. Il. 4, 32. 6, 126. ook *ὄτι ἕα, ὄτι δῆ*, 2) om redden, *oorzaak* op te geven, *omdat, dewijl*, altijd met indicat. Il. 1, 56. 16, 35. 3) bij den superlat. der adject. ter opgave van den *hoogsten graad*: *ὄττι τάχιστα, zoo snel-mogelijk*, Il. 4, 193. Od. 5, 112.

ὄτινα, ὄτινας, } z. *ὄστις*.
ὄτις, }

ὄτρῦλλεως (*ὄτρῦνω*), adv. *spoedig, haastig, ijverig*, Il. 19, 317. Od. 19, 100.

Ότρυνεύς, ἦος, ὅ, z. van Dymas, broeder van Mygdon, beheerscher van Phrygië, Il. 3, 186. h. Ven. 111.

ὄτρυνός, ἦ, ὄν (*ὄτρῦνω*), *ijverig, wakker, rap*, bijv. n. der *θεράποντες* en der *ταυρῆ*, Il. 6, 381. Od. 1, 109.

ὄτρυνῶς, adv. *ijverig, haastig*, Od. 4, 735. †

ὄτρυνες, z. *ὄτρεις*.

Ότρυντιδῆς, ου, ὅ, z. van Otrynteus = Iphition, Il. 20, 383.

Ότρυντεύς, ἦος, ὅ, koning van Hyde, aan den voet van den Tmolus, vader van Iphition, Il. 20, 384.

ὄτρυντός, νόος, ἦ (*ὄτρῦνω*), poët. v. *ὄτρυνος*, de *aanmoediging, opwekking, aanzetting*, Il. 19, 234. 235.

ὄτρύνω, fut. *ὄτρύνέω*, ep. v. *ὄτρύνω*, aor. 1. *ὄτρυνά*, Med. 1) act. *aandrijven, aanzetten, aanmoedigen*; *τινά*. a) gewoonl. van personen: uit den slaap wekken, Il. 10, 158. *εἰς* of *ἐπὶ τι*, iem. ergens heen zenden, Il. 15, 59. Od. 1, 85. *πάλινδε*, Θd. 15, 306. *πόλεμόνδε*, ten oorlog drijven, Il. 2, 582. meest met infin. *opwekken, aansporen, bemoedigen, polemeúein, μάχεσθαι, ἔναι*, Il. 4, 294. 2, 94. Od. 14, 374. b) zelden van dieren: *ἔππουσ, κύνας*, Il. 16, 167. 18, 584. c) van zaken: *bespoedigen, bevorderen, bewerkstelligen, πομπήν*, Il. 8, 30. *τινὶ ὄδον*, Od. 20, 253. *μάχην*, Il. 12, 277. II) Med. *zich aansporen, spoeden, haasten*, Il. 14, 369. *πάλινδε*, Od. 17, 183. en ook zoo eens het act. *ἄτρυνον*, Il. 7, 420. waar Aristarchus wilde lezen: *ἄτρυνοντο νέετις ἀγέμεν*.

ὄττι, ep. v. *ὄτι*.

ὄ, ττι, ep. v. *ὄ, τι*.

οὐ, conjunct. van *ontkenning*; voor eene vokaal met spiritus lenis *οὐκ*, voor eenen spir. asp. *οὐχ*; daarenboven de ep. vormen *οὐκὲ* en *οὐδέ*, v. m. z. Deze partikel ontkent *onmiddellijk* en *onvoorwaardelijk*, wanneer niet alleen de voorstelling (z. *μη*), maar ook het aanwezig zijn der zaak of van het factum ontkend wordt. Het staat deels voor *enkele* woorden, om derzelver beteekenis ontkennend voor te stellen: *οὐ φημι*, ik zeg neen, d. i. ontken, Il. 7, 393. *οὐκ ἔγω*, Il. 5, 256. deels in geheele volzinnen. 1) In hoofvolzinnen staat *οὐ*. 1) wanneer iets onvoorwaardelijk ontkend wordt, hetzij het als iets *zekers*, door den indicat. hetzij als iets *mogelijks* door den optat.

uitgedrukt wordt. Bij Hom. staat οὐ ook in verband met den conjunct. als deze de beteekenis van het fut. heeft, Il. 1, 262. Od. 6, 201. 2) in vragende zinsneden, even als *non, nonne*, als de vrager een bevestigend antwoord verwacht, Il. 10, 165. 3) in zinsneden, welke een bevel uitdrukken door den optat. met ἄν met en zonder vraag: οὐκ ἄν δὴ τίνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο, zoudt gij wel niet willen terughouden. Il. 5, 456. Od. 7, 22. II) in nevenzinnen. 1) in de zoodanige, welke met ὅτι, ὡς, dat beginnen, dewijl zij de gedaante van *onafhankelijke* hoofdzinnen hebben. 2) in nevenzinnen van *tijd en oorzaak*, die met ἐπει, ἐπειδή, ὅτε enz. beginnen, Il. 21, 95. 3) in relative volzinnen, als het daarin gezegde eenvoudig ontkend wordt. III) De ontkenning wordt herhaald, 1) tot meerderen nadruk, Od. 3, 27. zoo ook οὐ — οὐδὲ, Il. 17, 641. Od. 8, 280. 2) als bij eenen volzin, die geheel ontkend wordt, ook de deelen bijgevoegd worden, οὐ, οὔτε — οὔτε, Il. 6, 450. 3) meer algemeene bepalingen in eenen ontkenningen volzin, zoo als *iemand, ergens*, worden ook met eene ontkenning uitgedrukt, Il. 1, 86.

οὐ, gen. sg. van het defect. pronom. des derden persoons masc. en fem. ep. εἶ, εὔ, εἴω, εἶθεν, dat. εἶσι, acc. εἶ (εὐ en εἶθεν zijn enclit.) eigenl. reflex. *zijner, harer, hunner, van zich*, doch dikwijls pronom. person. *zijn, hunne, hem, haar, het*. acc. § als neut. Il. 1, 236. en in pl. van pl. h. Ven 269.

οὐας, ἄτος, τὸ, z. οὐς.

οὐδας, τὸ (verw. met οὐδός), poët. gen. οὐδεός, dat. οὐδεῖ en οὐδεῖ. 1) de *grond, vloer* in kamers en huizen, Od. 23, 46. Il. 5, 734. 2) *aardbodem, aarde, grond*, Od. 9, 135. 13, 395. οὐδας ὀδᾶς ἐλεῖν, de aarde met de tanden grijpen, d. i. vallen, Il. 19, 61. ἔπιος οὐδεῖ ἐπελάθη, hij zonk achterover op den grond, Il. 7, 145. οὐδάσδε, naar den grond, Il. 17, 457.

οὐδὲ (δε), conjunct. *maar niet, en niet*; οὐδὲ verbindt 1) geheele zinsneden en drukt eigenlijk eene tegenstelling uit: *maar niet, echter niet*, Il. 24, 25. Od. 3, 143. Dikwijls staat οὐδὲ als hetzelfde begrip, eerst *bevestigend* en dan *ontkennend* wordt uitgedrukt. 2) gewoonlijk dient het tot zamenvoegen van eenen nieuwen volzin: *en niet, ook niet*, Il. 9, 372. dikwijls οὐ — οὐδὲ. 3) οὐδὲ —

οὐδὲ, als het in *denzelfden* volzin voorkomt, is een versterkt οὐδὲ: *geheel en al niet, volstrekt niet, in geen geval hoegenaamd*, Il. 5, 22. Od. 8, 32. οὐδὲ — οὐδὲ, in het begin van twee volzinnen, *ook niet — en niet* (npoit noch, noch), Il. 9, 372. somtijds staat ook οὐδὲ — οὔτε, h. Cer. 22. 4) οὐδὲ in het midden van zinsneden staat als adverb. en beteekent: *ook niet, zelfs niet, niet eens, dikwijls οὐδ' ἤβαιον, οὐδὲ τυτθόν*.

οὐδεῖς, οὐδέμεις, οὐδέν, gen. οὐδενός enz. (οὐδὲ εἷς), *ook niet een, d. i. niemand, geen een, niets*. Het neutr. οὐδέν staat als adverb. *volstrekt niets, hoegenaamd niets*, Il. 1, 412. Od. 4, 195.

οὐδενόςωρος, ov (οὐδεῖς, ὠρα), *niet te achten, verachtelijk, nietswaardig, τετλεα*, Il. 8, 178. †

οὐδένη of οὐδὲ πη, adv. *op geene wijze hoegenaamd, volstrekt niet*, bij Hom. gescheiden, Od. 12, 433. οὐδὲ πη ἔστιν, met infin. het is volstrekt niet mogelijk, Il. 6, 267. h. 6, 58.

οὐδέποτε of οὐδὲ ποτε, adv. *ook niet eens, d. i. nooit, nimmer*, van het voorledene en toekomstende. Soms is de lezing οὐδέποτε, Il. 5, 789. soms gescheiden οὐδὲ ποτε, Od. 2, 203.

οὐδέπω of οὐδέ πω, adv. *nog niet, gewoonl. geheel niet, volstrekt niet*, bij Hom. meestal door een ander woord van een gescheiden, Il. 1, 108.

οὐδέτερόσσε (οὐδέτερος), adv. *naar geen van beide kanten, nergens heen*, Il. 14, 18. †

οὐδός, ὅ, ion. en ep. v. ὀδός, a) de *drempel van het huis*, vervolgens ook van elken anderen ingang, Il. 6, 375. Od. 1, 104. van de onderwereld, Il. 8, 15. b) overdragt.: γῆρας οὐδός, de drempel des ouderdoms, d. i. de aanvang des ouderdoms; volgens de oude Gramm. = ἔξοδος γῆρας, de hoogste trap des ouderdoms, Il. 22, 60. 24, 487. Od. 16, 256.

οὐδός, ἡ, ion. v. ὀδός, *de weg*, Od. 17, 196. †

οὐδῆαρ, ἄτος, τὸ, a) *de wijers*, Od. 9, 440. van dieren, b) overdragt.: οὐδῆαρ ἀρούρης, de vruchtbaarheid van het land, d. i. het land van zegen, waar melk en honing vloeijen, Il. 9, 141.

οὐκ, z. οὐ.

Οὐκάλῃων, ονρος, ὅ, een aanzienlijk grijsaard te Troje, Il. 3, 148.

οὐκέτι (ἐτι), adverb. *niet meer, niet weder, niet verder*, versterkt door οὐδὲ,

II. 12, 73. οὐκέτι πάγχυ, volstrekt niet meer, II. 19, 343.

οὐκί, adv. ion. en ep. in pl. v. οὐκ, niet, gewoonl. aan het einde eener zin-sneede. II. 15, 137. Od. 11, 492.

οὐλαί, αἱ, att. ὀλαί, *grof gestampte of gemalen gerstenkorrels*, die vóór de offerande tusschen de hoornen van het offerdier gestrooid werden, Od. 3, 441. De Gramm. leiden οὐλή af van ὄλος, *geheel* en vullen in, κρῖναι, *geheele gerstenkorrels*; misschien echter komt ὀλή van ΕΛΩ, ἄλω af, gelijk τὸμη van τέμω en beteekent eigenl. het *gemalene*: pl. οὐλαί, *gestampte gerstenkorrels, gepelde gerst*, de eenvoudigste behandeling van het graan. Men behield dit als een overblijfsel der oudste spijs bij offerplegtigheden. Misschien werden zij vooraf geroost en met zout vermengd; *mola salsa* bij de Romeinen.

οὐλαῖμος, ὁ (εἶλω), *gedrang, gewoel, scharen*, ἀνδρῶν, * II. 4, 251. 20, 113.

οὐλέ, z. οὐλω.

οὐλή, ἡ (οὐλω), *de toegebrachte wond, het likteeken*, * Od. 13, 391. 393. 464.

οὐλιος, ἡ, ἰον = οὐλος, ep. *verderfelijk, schadelijk*, bijv. n. van het honds-gesternte, II. 11, 62. †

οὐλοκάρηνος, ὄν (κάρηνον), 1) *kroes, van haar; met gekrulde lokken*, Od. 19, 246. † 2) οὐλοκάρηνα in pl. van ὄλα κάρηνα, *de geheele koppen*, h. Merc. 137.

οὐλόμενος, ἔνη, ἐνον, eigenl. poët. v. ἄλομενος, part. aor. 2. med. van ἄλλυμι; als adject. steeds in act. beteek. *verderfelijk, heilloos, doodelijk*, zoowel van personen als van zaken, II. 1, 2. 14, 84. Od. 11, 410. (de pass. beteeken. *bedorven, ongelukkig, ontaard*, wordt toegepast door sommigen op Od. 4, 92. 11, 410. en ook op II. 14, 84.)

* οὐλόπους, ὄδος (πούς), daarvan οὐλόποδ' in pl. van ὄλους πόδας, *de geheele, gansche voeten*, h. Merc. 137.

οὐλος, ἡ, ὄν, 1) ep. en ion. voor ὄλος, *geheel, gansch onbeschadigd, áptos*, een geheel brood. Od. 17, 343. μῆν, *geheele maand*, Od. 24, 118. 2) *gezond, ongedeerd*, en in het algem. *krachtig, sterk, geducht, geweldig*, a) van geluid: οὐλον κεκλήγοντες, *duchtig, hard op, luid schreeuwende*, II. 17, 756. 759. δ) van stoffen: *digt, vast, wollig*, bijv. n. van al wat uit wol vervaardigd is, II. 16, 224. Od. 19, 225. 4, 50. οὐλή λάχνη, *digte wol*, II. 10, 134. οὐλαί κόμαι, *digte hoofd-*

haar, Od. 6, 231. 2) ep. adject. van ὄλειν in pl. van ὄλοος, *verderfelijk*, bijv. n. van Ares, II. 5, 461. ὄνειρος, *de boosaardige droom*, II. 2, 6. De droom wordt verderfelijk genoemd wegens zijne bestemming. Sommigen rangschikken de beteekenissen van οὐλος aldus. 1) in pl. v. ὄλος, *geheel*. 2) ep. v. ὄλοος van ὄλειν, *verderfelijk, boosaardig, ontzettend, vreeselijk*, hierbij ook: οὐλον κεκλήγοντες, *vreeselijk schreeuwende*. 3) van εἰλεῖν, οὐλαρός, *ruig, wollig, kroes, gekruld*.

οὐλοχῦται, αἱ (χέω) = οὐλαί, 1) *de gestampte gerstenkorrels*, welke men op den kop der offerdieren als ἀπαρχή strooide: *heilige gerst*, II. 1, 449. Od. 3, 447. 2) *het strooijen der gerst*, Od. 3, 445.

Οὐλυμπος, ὁ, z. Ὀλυμπος.

οὐλω (οὐλος), *gezond, welvarend zijn; alleen imper. οὐλε*, als groet: *wees welvarend, οὐλέ τε καὶ χαῖρε*, heil en vreugde zij u gewenscht, Od. 24, 402. †

οὐμός, *zamengetr. voor ὁ ἕμος*, II. 8, 360.

οὐν, *adverb. nu, dus, alzo*, wordt bij Hom. bij andere partikels gevoegd en slaat op iets dat vooraf gaat: ἐπέλ οὐν, *daar nu*, II. 1, 57. ὦ οὐν, II. 8, 251. γάρ οὐν, Od. 2, 123. en οὐτ' οὐν, μῆτ' οὐν.

οὐνεκα, 1) door *crasis οὐ ἔνεκα, weswege, weshalve*, Od. 3, 61. 2) *gewoonl. daarom, dewijl*, II. 1, 11. Od. 4, 569. ook met voorafgaand τούνεκα, τοῦδ' ἔνεκα, II. 3, 403. II. 1, 111.

οὐνεσθε, z. ἔνομαι.

οὐνομα, z. ὄνομα.

οὐπερ en οὐ περ, *adv. volstrekt niets*, II. 14, 416.

οὐπη (πῆ), *adv. 1) nergens, 2) op geenerhande wijze*, Od. 5, 140.

οὐποτε (ποτέ), *adv. nooit, nimmer*, dikwijls door andere woorden gescheiden: II. 1, 163. 4, 48.

οὐπω (πῶ), *adverb. nog niet, dikwijls door woorden gescheiden, inzonderh. οὐ γάρ πω*, Od. 1. 196. 216.

οὐπως (πῶς), *adv. niet hoe, d. i. op geene wijze, volstrekt niet, nimmermeer*, dikwijls οὐπως ἔστιν, met infin. het is niet mogelijk, het gaat volstrekt niet, II. 12, 65. Od. 2, 130. zoo ook οὐπως ἐτι εἶχεν, hij vermogt het niet meer; ook gescheiden οὐ γάρ πως, II. 14, 63. οὐ μέν πως, II. 2, 203.

οὐρα, ἡ, z. οὐρη.

οὐρα, τὰ, z. οὐρος.

οὐραῖος, ἡ, ὄν (οὐρά), *tot den staart be-*

hoorende, *τῆς*, de staartharen, II. 23. 520. †

* Οὐρανίη, ἡ, naam eener nimf, h. Cer. 424.

* οὐράνιος, ἰη, ἰον (οὐρανός), *hemelsch*, aan of in den hemel, h. Cer. 55. οὐράνια πεπερηά, Batr. 26.

Οὐρανίων, ὠνος, ὁ (οὐρανός), 1) *hemelsch*, in den hemel wonend, bijv. n. der Godden, als subst. οἱ Οὐρανίωτες, de hemelschen, de *hemellingen*, II. 1, 570. 5, 373. 2) *patronym*. de zonen van Uranus = Titanen, II. 5, 898.

* οὐρανόδεικτος, ον (δεικνυμι), *zich aan den hemel vertoonend*, zichtbaar aan den hemel, ἀγλη, h. 32, 3.

οὐρανόθεν (οὐρανός), *adverb*. uit den hemel, van den hemel af, ook ἐξ οὐρανόθεν, II. 8, 19, en ἀπ' οὐρανόθεν, II. 8, 365. Od. 11, 18.

οὐρανόθι (οὐρανός), *adv*. in den hemel, οὐρανόθι πρὸ, d. i. πρὸ οὐρανοῦ, voor den hemel, d. i. in de beneden-lucht, II. 3, 3.

οὐρανομήκης, ἐς (μήκος), *hemelhoog*, zich tot den hemel verheffend, ἐλάτῃ, Od. 5, 239. †

οὐρανός, ὁ, de *hemel*, 1) het *gewelf des hemels*, het *uitspansel*, dat op de toppen der hooge bergen rust; vd. οὐρανός, *grens* van ὀρεῖν, ὀρέλειν. Men stelde zich hetzelfde voor als een hollen, halven bol, zoo verre van de aarde verwijderd, als de Hades onder dezelve is, II. 8, 16. Het gewelf wordt *koperen* of *ijzeren* genoemd, II. 17, 425. 5, 504. Od. 15, 329. aan dat gewelf volbrengen zon, maan en sterren dagelijks haren loop door in het oosten uit den Oceanus op te stijgen en in het westen weder in denzelfen te dalen, Od. 5, 275. II. 18, 485. De wolken bedekken den hemel, onttrekken aan de menschen het gezigt van denzelfen, van den Aether en van de sterren, Od. 5, 293. II. 8, 555. vd. 2) de *luchtruimte* boven de aarde, welke van αἰθήρ onderscheiden wordt, II. 2, 458. 15, 192. In zoo verre de Olympus in de bovenlucht reikt, wordt ook hij οὐρανός genoemd, 3) de *woonplaats der Godden*, II. 6, 108. Od. 1, 67. (Men vindt echter nergens, dat het gewelf des hemels boven den Olympus eene opening heeft). 4) *overdragt*. de hemel, om het hoogste punt op te geven: οὐρανὸν ἐκάνειν, ten hemel stijgen, doordringen, II. 1, 117. 2, 153. Od. 12, 73. enz.

Οὐρανός, ὁ, z. van Erebus, *gemaal*

van Gaea, bij welke hij de Titanen en hun geslacht, de Cyclopen, de Hecatoncheiren voortbrengt, Hesiod. th. 125. II. 15, 36. Od. 5, 184.

οὐρα, τὰ, z. ὄρος.

* οὐρεῖος, ἡ, ον, ἰον. en ep. v. ὄρειος (ὄρος), *bergachtig*, h. Merc. 244.

οὐρέυς, ἦος, ὁ, ἰον. v. ὄρευς (waarschijnlijk v. ὄρος), *muilezel*, II. 1, 50. 24, 716. z. ἦματος.

οὐρέυς, ἦος, ὁ, ἰον. v. οὐρος, *wachter, opzichter*, II. 10, 84. †

οὐρή, ἡ, ἰον, v. οὐρά, de *staart*, II. 20, 170. Od. 17, 302.

οὐραῖχος, ὁ (οὐρα), het *uiterste einde*, het *uiteinde* der lansschacht, steeds met ἔγχεος, * II. 13, 443. 16, 612.

οὐρον, τὸ, ep. v. ὄρος, *grens, streek, afstand*, pl. οὐρα: ὅσων τ' ἐν νεῦθ' οὐρον πέλει ἡμινοῦν, zoo verre als op een braakland de streek der muilezels gaat, Od. 8, 124. d. i. zoo verre als een span muilezels aflegt in denzelfden tijd, waarin Clytoneüs liep; want ossen leggen niet zoo veel af, cf. ἐπλοῦρα: ὅσα δίσκου οὐρα πέλοισαι, zoo verre de *grenzen* der werpschijf zijn, d. i. zoo verre als de werpschijf vliegt, II. 23, 451.

οὐρός, ὁ, *poët*. de *gunstige wind*, II. 7, 5. Od. 2, 420. plur. Od. 4, 361. (van ὄρνυμι, of misschien verwant met αὔρη).

οὐρός, ὁ, ἰον. v. ὄρος, ep. ook οὐρον τὸ, *grens, eindpaal*, dat. pl. II. 12, 421. acc. sg. II. 21, 405.

οὐρός, εος, τὸ, ἰον. v. ὄρος, w. m. z. *berg*.

οὐρός, ὁ (ὄραω), *poët*. *wachter, opzichter*, Od. 15, 89. Zoo wordt Nestor genoemd: οὐρός Ἀχαιῶν, de *wachter*, de *bewaker* der Grieken, II. 8, 80. Od. 3, 411.

οὐρός, ὁ (OPΩ), de *gracht* of het *kanaal*, langs hetwelk de schepen in zee getrokken werden. Dewijl deze kanalen ligt konden verzanden, werden zij gereinigd, als de schepen uitloopen moesten, II. 2, 153. †

οὐς, τὸ, gen. ὄρος, dat. pl. ὄων, ep. en ἰον. οὐας, ατος (van den gewonen vorm alleen acc. sg. en dat. pl. II. 11, 109. 20, 473. Od. 12, 200. anders altijd de ep. vorm). 1) het *oor*: ἀπ' οὐατος, verre van het oor, verwijderd, II. 22, 454. 2) *oor, handvat, greep*, II. 11, 636. 18, 378.

οὐράζω, fut. ἄσω en οὐράω, fut. ἦσω.

Van den eersten vorm heeft Hom. praes. en imperf. aor. οὐτάσα, pl. perf. οὐτασμαι, Il. 11, 660. van οὐτάω, alleen aor. 1. οὐτήσα; aor. pass. part. οὐτηθεῖς. Behalve den ep. iterat. v. van het imperf. οὐτασσε en van aor. 1. οὐτήσασσε vindt men ook ep. aor. 2. οὐτα, infin. οὐτάμεν en οὐτάμεναι en part. aor. 2. οὐτάμενος, wonden, treffen, slaan, met elke soort van wapenen: χαλκῷ, ἔγχεϊ, δουρὶ, ξιφεί, doch inzonderh. van wapenen, waarmede men stoot, Il. 11, 661. met acc. des persoons of van het deel, dat getroffen wordt en met dubbel acc. τινὰ πλευρά, Il. 4, 469. ook τινὰ κατὰ λαπάρον, κατ' ἀπὸδα, Il. 6, 64. 11, 434. en van zaken: οὐτάζειν σάκος, het schild beschadigen, Il. 7, 258.

οὐτασχε, }
οὐτάω, } z. οὐτάζω.

οὐτε, adverb. en niet, gewoonl. 'dubbel: οὐτε — οὐτε, noch, noch, om ontkenkende leden des volzins te verbinden. Ook vindt men de volgende verbindingen: οὐ — οὐτε, Il. 6, 450. 22, 200. οὐδὲ — οὐτε, h. Cer. 22. Eene negative zinsnede wordt met 'positieve verbonden, door οὐτε — τε, niet — en, Il. 24, 158.

οὐτήσασσε, z. οὐτάω.

οὐτι, z. οὐτις.

οὐτιδῦνός, ἡ, ὄν (οὐτι), poët. nuttelooz, nietswaardig, verachtelijk, Il. 1, 231. Od. 9, 460.

οὐτις, οὐτι (τις), geen een, niemand. Het neutr. οὐτι staat dikwijls als adv. volstrekt niet, geenszins, Il. 5, 689. Od. 1, 202.

Οὐτις, ὁ, acc. Οὐτιν, verdichte naam van Ulysses, dien hij zich zelve geeft, om Polyphemus te bedriegen, Od. 9, 366.

οὐτοι (τοι), adv. zeker niet, waarlijk niet, toch niet, Od. 1, 203. 9, 27.

οὐτός, αὐτή, τοῦτο (ὁ, τὸς), præn. demonstr. deze, dit of deze hier, dit hier, die daar, enz. Hom. verbindt οὐτός zelden door het artik. met een subst. τοῦτον τὸν ἀνάκτορον, Od. 18, 114. 1) gewoonl. slaat het op het naast voorafgaande voorwerp, doch heeft ook wel eens betrekking tot het volgende, Il. 13, 377. Od. 2, 306. 2) dikwijls wijst het op de nabij of ver afiggendende plaats der handeling en kan alleen door een adv. overgezet worden: οὐτός τοι ἐρχεται ἄνηρ, daar komt een man, Il. 10, 341. 3) Voor eenen relativen volzin met ὅς, beteekent het: diegene, Od. 2, 40. 6, 201. Dikwijls wordt het echter voor ὅ; uitgela-

ten, Il. 10, 306. ook bij uitroepingen Od. 4, 292. 4) Het neutr. ταῦτα, beteekent dikwijls: daarin, daarom, Il. 3, 399.

οὐτω en voor eene vokaal οὐτως (οὐτος), adverb. op deze wijze, aldus, zoo, d. i. onder deze omstandigheden, in dit geval. Gewoonlijk staat οὐτως a) tegen ὡς, zoo — als, Il. 4, 178. b) met nadruk bij fut. en imper. οὐτως ἔσται, zoo zal het zijn, Od. 11, 348. κείσ' οὐτως, zoo lig dan daar, Il. 21, 184. c) even zoo als αὐτως; zoo vergeefs, Il. 2, 120. d) bij wenschen en verzekeringen, ook na εἰ en αἶθε, met volgend ὡς: εἰ γὰρ ἔγὼν οὐτω γε Λίος παῖς εἶην, als ik toch zoo zeker (als ik wensch) de zoon van Zeus ware, Il. 13, 825. e) ook staat het verbonden: οὐτω δῆ, zoo dan οὐτω που, οὐτω πη, enz.

οὐχ', voor eene adspirat. of spir. asper in pl. van οὐκ.

οὐχί, versterkt οὐχ, niet, neen, *Il. 15, 716. 16, 762.

ὄφελω, ep. ook ὄφελω, Od. 8, 332. 462. 3, 367. aor. 2. ὄφελον, ep. ὄφελον, ἔφελον en ὠφελον, 1) schuldig zijn, te betalen hebben, χρεῖος τῷ, eene schuld aan iem. Il. 11, 688. en pass. χρεῖος ὄφελεται μοι, eene schuld komt mij toe, ik heb schuld te vorderen, Il. 11, 686. Od. 3, 367. 2) in het algem.: zullen, moeten, verplicht zijn, bij Hom. alleen aor. 2. met en zonder αἶθε, εἶθε, ὡς, drukt eenen wensch uit, die niet meer vervuld kan worden; infin. praes. volgt, als de wensch op het tegenwoordige betrekking heeft; de infin. aor. als dezelve op het verledene slaat: αἶθ' ὄφελος παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος ἦσθαι, o, dat gij bij de schepen mogt zitten zonder tranen te storten, Il. 1, 415. ὡς ὄφελος αὐτόθ' ἀλέσθαι, o, mogt gij daar omgekomen zijn, Il. 3, 428. τιμὴν πέρ μοι ὄφελεν Ὀλύμπιος ἐγγυάλλεσθαι, Zeus had mij eere moeten doen toekomen, Il. 1, 353. ook met negat. μὴ ὄφελος, indien gij toch niet hadt, enz. Il. 9, 698. Od. 8, 312.

Ὅφελέστης, ου, ὁ, 1) een Trojaan, Il. 8, 274. 2) een Paoniër, Il. 21, 210.

ὄφελω, z. ὄφελω.

ὄφελω, behalve praes. en impf. alleen aor. optat. ὄφελω, Od. 2, 334. vermeerderen, vergrooten, versterken, vermenigvuldigen. πόνον, στόνον: van den wind: κύματα, de golven doen zwellen, Il. 15, 383. οἶκον, het huis verrijken, Od. 15, 21. 14, 233. μῦθον, de rede ver-

menigvuldigen, d. i. vele woorden spelen, II. 16, 631. *ὀφείλων τινὰ τιμῆ, iem. in eere verhoogen, d. i. meerdere eer bewijzen; II. 1, 510.*

ὀφελος, εος, τὸ (ὀφέλλω), nut, baat, voordeel, αὐτὸ ὀφελος τι γενώμεθα, of wij niet van eenig nut kunnen zijn, II. 13, 236. ὅς τοι πῶλλ' ὀφελος γένητο, die u veel voordeel bragt, II. 17, 252. h. Merc. 34. Ὀφέλιος, ὁ, 1) een Trojaan, II. 6, 20. 2) een Griek, II. 11, 302.

*ὀφθαλμός, ὁ (ὀφθῆναι), 1) het oog, ὀφθαλμῶν βολαί, de blikken der oogen, Od. 4, 150. 2) in het algem. *geziht, aangeziht, II. 24, 204. Od. 4, 154.**

ὄφρα, ιος, ὁ, slang, II. 12, 208. † (o is hier lang gemaakt).

*ὄφρα, conjunct. ep. en ion. 1) conjunct. van tijd. 1) ter aanduiding eener *gelijkheid van tijd: gedurende, zoo lang als, a) met indic. als het gezegde iets werkelijks betreft, II. 2, 769. 5, 788. in den daarop volgende zin gewoonl. τόφρα, II. 4, 220. 18, 257. b) met conjunct. als het gezegde iets als eene *veronderstelling of mogelijkheid uitdrukt, II. 4, 346. 5, 524. waarbij ook ἄν of κὲ gevoegd wordt, II. 11, 187. (ὄφρα κὲν κείται, II. 24, 553. moet κῆται gelezen worden). 2) ter opgave van iets, dat volgt: *zoo lang tot dat, tot dat, a) met indic. meest van het praeterit. II. 5, 557. van het fut. II. 16, 242. b) met conjunct. als een *verwachting of opzettelijk oogmerk uitgedrukt wordt, meest in aor. II. 1, 82. 6, 11. waarbij ook ἄν of κὲ somtijds gevoegd wordt, II. 6, 250. Od. 4, 588. c) met optat. II. 10, 571. en met ἄν, Od. 17, 298.*****

3) absol. als adverb. *een tijd lang, eene poos tijds, onderwijl, II. 15, 547. II) conjunct. van oogmerk: dat, opdat, in volzinnen, die een oogmerk uitdrukken, α) met conj. na eenen hoofdtijd; ook met ἄν of κὲ, II. 2, 440. Od. 12, 52. ook na eenen aorist. met praes. beteek. Od. 1, 310. dikwijls met eene korte modusvokaal, Od. 3, 419. II. 1, 147. b) met optat. na eenen historischen tijd of in eene afhankelijke rede, II. 4, 300. Od. 1, 261.*

ὄφρα μὴ, opdat niet.

ὄφρουσις, εσσα, εν (ὀφρῆς), met hoogen voorzien, hooggelegen, heuvelachtig, bijv. n. van Ilium, II. 22, 411. †

*ὄφρῆς, ὄος, ῆ, acc. pl. ὄφρῆς, in pl. v. ὀφρῆας, II. 16, 740. 1) de *wenkbrauwen, meest pl. II. 13, 88. Od. 4, 153. 2) *hoogte, heuvel, verhevenheid, II. 20, 151.***

*ὄχα (ἐχω, ὄχος), adv. ep. eigenl. *uitstekend, dan, bij uitstek, steeds bij den superl. ὄχ' ἄριστος, II. 1, 69. Od. 3, 129.**

ὄχεσφι, κ. ὄχος.

*ὄχετηγός, ὄν (ἄγω), poët. eene *gracht of een kanaal gravende, of door een kanaal geleidend, ἀνήρ, II. 21, 257. †**

*ὄχευς, ῆος, ὁ (ὄχέω), poët. *houder, gereedschap, om er iets in te dragen of mede vast te houden, vd. 1) de *band of riem, waarmee de helm onder den kin vastgemaakt werd, II. 3, 372. van den gordel, II. 4, 132. 2) zeer dikwijls: de boom, de *grendels, om de deur te sluiten, II. 12, 121. Od. 21, 47.****

*ὄχέω (ὄχος), iterat. imperf. ὄχέεσκον, fut. med. ὄχῆσομαι, II. 24, 731. 1) *dragen, bewegen, voeren; vd. overdragt.: *νηπιᾶς, kinderachtigheden doen, Od. 1, 297. 2) *dulden, verdragen, διῖν, μόρον, Od. 7, 211. 11, 619. II) med. *gedragen worden, zich laten dragen, κίμασεν, Od. 5, 54. inzonderh. van schepen, wagens en dieren: *rijden, varen, νησίαν, II. 24, 731. ἵπποισιν, h. Ven. 218. ἵπποι ἀλεγνοὶ ὄχέεσθαι, paarden, die moeilijk te besturen zijn, II. 10, 403. 17, 77.******

Ὀχῆσιος, ὁ, een Aetoliër, II. 5, 843.

*ὄχθῆω (verw. met ἄχθεσθαι), *onvernoegd zijn, van smart, toorn of verdriet; *gemelijk, ontevreden, verstoord zijn, dikw. μέτ' ὄχθῆας ἔφη of εἶπε, II. 1, 517. 11, 403.***

*ὄχθη, ῆ (ἐχω), eigenl. het *uitsteken: *ophooging van aarde, aarden wal, inzonderh. oever, rand, II. 4, 475. Od. 6, 97. van een graf, II. 15, 356.***

ὄχθος, ὁ = ὄχθη, *ophooging van grond, heuvel, h. Ap. 17.

*ὄχλέω, ion. v. ὄχλεύω (ὄχλεύς), eigenl. met den *hefboom voortrollen, rollen, alleen in pass. *ψηφίδες ἅπασαι ὄχλεύνται, II. 21, 261. †***

*ὄχλίζω (ὄχλεύς) = ὄχλέω, alleen in optat. aor. 1. ὄχλίσειαν, eigenl. met eenen *hefboom weggrollen, wegbrengen, rollen, *opheffen, τί ἀπ' οὐδὲος ἐπ' ἄμασαν, iets van den grond op den wagen heffen, II. 12, 448. Od. 9, 242.***

*ὄχος, εος, τὸ (ἐχω), steeds in pl. τὰ ὄχεα, dat. pl. ὄχέεσα εν ὄχεσφιν, *wagen, voertuig, dikw. παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν, II. 5, 794. 12, 114.**

*ὄχος, ὁ (ἐχω), 1) *houder, drager, νηῶν ὄχοι, houders of beschutters der schepen, van havens, Od. 5, 404. † 2) *voertuig, wagen = τὸ ὄχος, h. Cer. 19.***

ὄψ, ὄπος, ἡ (ἔπος), acc. ὄπα, 1) de stem, van menschen en dieren, II. 2, 182. 2) spraak, rede, II. 7, 53. ὄπ' in pl. v. ὄφ' h. 27, 18.

ὄψῃ (verw. met ὄπισ), adv. laat, lang naderhand; inzonderh. laat op den dag, des avonds, II. 21, 132. Od. 5, 272.

ὄψειω (ὄψομαι), desiderat. verlangen, wenschen te zien, met gen. αὐτίης καὶ πολέμου, II. 14, 37. †

ὄψιγονος, ον (γόνος), laat geboren, nageboren, — ἀνθροποι, de nakomelingen, II. 5, 353. Od. 3, 200.

ὄψιμος, ον (ὄψῃ), poët. laat, laat vervuld, — τέρας, II. 2, 325. †

ὄψις, ιος, ἡ (ὄψομαι), dat. ὄψει, het gezigt, d. i. het aangezigt, gelaat, voorkomen, II. 6, 468. h. 18, 39.

ὄψιτέλειστος, ον (τελέω), laat vervuld, dat laat vervuld wordt, τέρας, II. 2, 325. †

ὄψομαι, z. ὄραω.
ὄψον, τὸ (van ἔψω, eigenl. al het gekookte), al wat bij brood gegeten wordt, inzonderh. vleesch, Od. 3, 480. in het algem. toesprijs, II. 11, 630. de uijen worden genoemd: ὄψον ποτῶ, eene toesprijs in het drinken. Later verstond men hieronder visschen, die echter ten tijde van Hom. alleen in nood gegeten werden.

Π.

Π, de zestiende letter van het Gr. alphabet; vd. het teeken der zestiende rhapsodie.

πάγεν, } z. πήγνυμι.
πάγη, }
* παγίς, ἴδος, ἡ (πήγνυμι), val, strik, Batr. 50.

* παγκράτιον, τὸ (κρατέω), eene soort van wedstrijd, welke tegelijk worstelen, loopen, springen en werpen in zich sloot, Batr. 95.

πάγος, ὃ (πήγνυμι), rots, klip, rotspunt, * Od. 5, 405. 411.

παγγάλκος, ον en πάγγελκος, ον, Od. 22, 102. † (χαλκός), geheel van koper, uit koper alleen gemaakt, οὐρανός, II. 17, 425. Od. 8, 403.

παγγούσεος, ον (χευός), geheel van goud, geheel gouden, II. 2, 448. † h. 8, 4.

πάγγυ (πάς), adverb. poët. v. πάνυ, geheel, gansch en al, met vergrooting:

μάλα πάγγυ, II. 14, 143. Od. 17, 217. eens πάγγυ λίγη, Od. 4, 825.

πάθρε, } z. πάσχω.
παθῆεν, }
παιδνός, ἡ, ὄν (verkort uit παιδινός), kinderlijk, kinderachtig, bij Hom. als subst. in pl. v. παῖς, knaap, jongen, * Od. 21, 21. 24, 338.

παιδοφόρος, ον (φορέω), kindermoordend, II. 24, 506. †

παίζω (παῖς), fut. παίω, gewoonl. in praes. en impf. alleen Od. 8, 251. imper. aor. παίσατε, eigenl. zich als een kind gedragen, vd. 1) spelen, beuzelen, zich ontspannen, verlustigen, Od. 6, 106. 7, 291. 2) inzonderh. a) dansen, * Od. 8, 251. 23, 147. b) spelen, spelen, met den bal, Od. 6, 100. c) van een muzikinstrument, bespelen, h. Ap. 206.

Παιήων, ονος, ὃ, ion. v. Παῖαν, Παῖών, Paeon, eigenl. de heelende, reddende, van πάω = παύω, volgens Etym. Magn. bij Hom. de geneesheer der Goden, die Ares en Hades van hunne wonden geneest, II. 5, 401. 899. Hij is van Apollo onderscheiden, die nog niet als arts voorkomt, II. 5, 455. Eustath. Od. 4, 232. naderhand werd het een bijnaam van Apollo en Aesculapius, h. Ap. 272.

παιήων, ονος, ὃ, als appell. de paeon, heilig gezang aan Apollo, ter afwending van de pest, II. 473. in het algem. lofsang, vreugdelied, * II. 22, 391.

Παιονίη, ἡ, landschap in het noorden van Thracië, aan den voet van den Orbelus, tusschen de rivieren Axius en Strymon, II. 17, 350.

Παιόνες, οἱ, sg. Παῖων, ονος, ὃ, de Paeoniërs, bewoners van Paeonië, beroemd als boogschutters, II. 2, 848, 10, 428.

Παιονίδης, ον, ὃ, z. van Paeon = Agastrophus, II. 11, 339.

παιπάλεις, εσσα, εν, een woord van onzekere beteekenis, waarschijnlijk van πάλλω, met herhaling van πα, dikwijls gedraaid; vd. ruw, steil, steenachtig, veeltoppig, bijv. n. van bergen, II. 13, 17. Od. 10, 97. van steile, ruwe wegen, II. 12, 168. Od. 17, 204. en van rotsige eilanden, zoo als Chios, Samos, Imbros, Od. 3, 170. 4, 671. II. 13, 33.

παῖς, παιδός, ὃ, ἡ en dikwijls ep. nom. παῖς, voc. παῖ, welchen vorm sommigen overal willen, wanneer het vers niet de eensyllabige spelling eischt; anderen keuren dit echter af. 1) ten opzichte des ouderdoms: knaap, meisje, jongeling,

μααγδ, *adject.* *παῖς σφοδρός*, een jonge varkenshoeder, II. 21, 282. 2) ten opzichte der afkomst: *zoon, dochter*, II. 1, 20. Od. 4, 263. *παῖς παιδός*, kindskind, kleinkind, Od. 19, 404. pl. II. 20, 308.

Παισός, ἡ = *Ἀπαισός*, w. m. z. *παιφάσσω* (*φάω*), poët. woest rondzien, woeste blikken werpen, alleen in part. *παιφάσσουσα*, II. 2, 450. † anderen verklaren het volgens de Schol. en Eustath. in grootte woede voortspoeden, er op instormen.

Παίων, ονας, ὁ, z. Πατοεις.

πᾶλυι, *adv.* 1) van oudsher, vroeger, vroeger, weleer, tegengestelde *νέον*, II. 9, 527. 2) reeds lang, reeds vroeger, voorheen, II. 23, 871. Od. 17, 366.

παλαιγενής, ἐς (*γένος*), voor lang geboren, oud, overoud, stokoud, bijv. n. van *γεραῖός, ἀνδρωτός*, II. 3, 386, Od. 22, 395. h. Cer. 113.

παλαιός, ἡ, ὄν (*πάλαι*); *compar.* *παλαιότερος, ἔρη, ερον.* 1) oud, uit vroegere tijden afkomstig, *Ἴλος, ξείνος*, van zaken, *οἶνος*, neutr. pl. *παλαιά*, Od. 2, 188. 2) oud, bejaard, bedaagd, tegengest. *νέος*, II. 14, 106.

παλαισμοσύνη, ἡ (*παλαίω*), poët. het worstelen, de worstelkunst, II. 23, 701. Od. 8, 103.

παλαιστής, οὔ, ὁ (*παλαίω*), worstelaar, Od. 8, 246. †

παλαιφάτος, ὄν (*φημι*), a) voor langen tijd gesproken, *οὐροῖα, θέσφατα*, Od. 9, 507. 13, 172. b) waarvan eene oude overlevering is, *Ἰαβελάχτις, οὐ γὰρ ἀπὸ θένος ἔσσι παλαίφατου*, gij stamt niet af van den eik in de fabel, Od. 19, 163.

παλαίω (*παίη*), aor. *ἐπαίωσα*, worstelen, den worstelstrijd aangaan, *τινὶ*, met iem. *Od. 4, 343. 17, 134.

παλάμη, ἡ (*πάλλω*), ep. gen. en dat. *παλάμηφι*. 1) de vlakke hand, de hand, 2) als teeken van sterkte: *vuist*, II. 3, 128. 5, 558.

παλάσσω (*πάλλω*), fut. *παλάξω*. perf. pass. *πεπάλαγμα*. 1) besproeijen, bevelen, bezoedelen, verontreinigen, *τί τινι*, iets ergens mede, *οὐδας αἵματι*, Od. 13, 390. dikw. pass. II. 5, 100. *λύθρῳ*, II. 6, 261. *ἐγκέφαλος πεπάλακτο*, de hersens, met bloed bevlekt, spatelden uit, II. 11, 98. 12, 186. b) Med. zich bezoedelen, *χείρας λίθρῳ*, zijne handen met bloed, II. 11, 169. cf. h. Merc. 554. 2) even als *πάλλω*, alleen in perf. pass. *κλήρῳ πεπαλάχθαι*, door het

lot getroffen worden, met het lot beslissen, *loten*, II. 7, 171. Od. 9, 331.

πᾶλη, ἡ (*πάλλω*), het worstelen, de worstelstrijd, II. 23, 635. Od. 8, 206. *παλλίλογος, ὄν* (*λέγω*), wederom verzameld, op nieuw bijeen gebragt, *παλλίλογα ἐπαγέλγειν*, het wederverzamelde bijeenbrengen, II. 1, 126. †

παλιμπέτης, ἐς (*πίπτω*), eigenl. terugvallend; alleen het neutr. *παλιμπετῆς* als adverb. terug; *ἐέργειν*, terugdrijven, II. 16, 395. *ἀποπέσθαι*, Od. 5, 27. De Grammat. houden het ten onregte voor eene syncope, in pl. v. pl. *παλιμπετῆς*.

παλιμπλάζομαι (*πλάζομαι*), alleen het part. aor. pass. *παλιμπλαγχθεῖς*, poët. terugdwalen, op nieuw omzwerfen, *παλιμπλαγχθέντες*, II. 9, 59. Od. 13, 5.

πᾶλιν, adv. 1) terug, rugwaarts, steeds van pl., bij Hom. *δοῦναι, οἰχεσθαι, τρέπειν*, teruggeven, teruggaan, terugdrijven, II. 1, 116. 380, 13. soms met gen. *πάλιν τρέπειν ἔγχος τινός*, van iem. de lans terugdrijven, II. 20, 439. ook wel eens versterkt, *πάλιν αὐτίς*, weder terug, II. 5, 257. *ἄν πάλιν ἐν πάλιν ὄπισσω*, II. 18, 280. Od. 9, 149. 2) terug, in den zin van het tegendeel: *πάλιν ἐρέειν*, tegen spreken, II. 9, 56. *πάλιν λάξασθαι μῦθον*, het woord terugnemen, d. i. zijne woorden herroepen, II. 4, 357. Od. 13, 254. 3) naderh. weder, wederom, *Batr.* 115.

παλινύχρετος, ὄν (*ἀγρέω*), poët. eigenl. teruggenomen, vd. *herroepelijk, terugneembaar, τέκμων οὐ παλινύχρετον*, een onherroepelijk, onveranderlijk teeken, II. 1, 526. †

παλινόρμενος, ὄν (*ὀρνεμι*), poët. zich terug bewegende, terugspoedende, terugwijkende, II. 11, 326. †

παλινόρσος, ὄν (*ὀρνεμι*), poët. zich terug bewegende, terug spoedende, terugwijkende, II. 3, 33. †

παλινῆτος, ὄν (*τίνω*), poët. terug betaald, wedervergouden; vd. *gestraft, gewroken, παλινῆτα ἔργα γήγρονται*, de daden worden vergouden, *Od. 1, 379. 2, 144.

παλίντονος, ὄν (*τείνω*), teruggespannen, bijv. van eenen boog, die zich laat ombuigen, daarom een algem. bijv. n. ten opzichte der buigzaamheid; *buigzaam, rekbaar*, II. 8, 266. Od. 21, 11. Andere uitleggers nemen het in tweevoudige beteekenis, a) teruggespannen van een boog, wiens pees bij het schieten teruggetrokken wordt, II. 8, 266. b) ontspan-

nen, als de boog niet gebruikt wordt, II. 10, 459.

παλιόροθιος, ον (ρόθος), terugstroo-
mende, druisend, terugvloeiende, κύμα,
* Od. 5, 430. 9, 485.

* παλιόςκος, ον (σκιά), poët. schaduw-
rijk, digtbeschaduwd, donker, άντρον,
h. 17, 6.

παλιώξις, ιος, ή (ιωχη), poët. het terug-
slaan, terugdrijven, als de vlugtenden
zich omkeeren, de vervolgers terugdrij-
ven en op hunne beurt vervolgers wor-
den, * II. 12, 71. 15, 69.

παλλᾶσις, ίδος, ή, bijwijf, bijzit, II. 9,
449. Od. 14, 283.

Παλλάς, ἄδος, ή, bijv. n. van Athene,
van πάλλω, de speer zwaaijende, of ook
wegens de vlugheid der handen, in kuns-
ten, gewoonl. Παλλάς Ἀθήνη, of Ἀθηναίη,
II. Od. passim.

* Πάλλᾶς, αντος, ό, de vader van Se-
lene, h. Merc. 100.

πάλλω, aor. I. έπηλα, ep. sync. aor. 2.
med. 3 sg. πάλο, II. 15, 645. 1) zwaai-
jen, slingeren, werpen, met acc. τινα χει-
ρην, iem. op de handen nemen en zwaai-
jen, II. 6, 474. Inzonderh. a) van wape-
nen: δούρα, έγχος, λιθον. b) van het lot;
κλήρους, de loten schudden, namelijk in
den helm, tot dat er een uitvliegt, wiens
eigenaar dan getroffen was, II. 3, 316.
ook zonder κλήρους: loten, II. 3, 324. 7,
181. II) Med. zwenken, springen; εν
ἀσπίδος άντρον πάλο, hij sprong op den
rand des schilds, II. 15, 645. overdragt.:
sidderen, beven, van vrees of vreugde:
πάλλεται μοι ήτορ ανά στόμα, het hart slaat mij
tegen de keel, II. 22, 452. δεσματι, h. Cer.
294. 2) loten, μετά τινός, met iem. II. 24,
400. παλλομένων, II. 15, 191. versta ήμῶν,
of κληρῶν, dat beter voegt.

Πάλλῆς, υος, ό, een Trojaan uit Asca-
nië, II. 13, 792.

πάλλω, z. πάλλω.

παλύνω (verw. met πάλλω), strooijen,
over, op, instrooijen, ἄλφια, II. 18, 560.
Od. 14, 77. bestrooijen, met acc. τι ἄλφ-
του ἀκτῆ, iets met de bloem van meel,
Od. 14, 429. van sneeuw: ἀρούρας, II. 10, 7.

* παμβώτωρ, ορος, ό (βώτωρ), alvoeden-
de, bijv. n. der aarde, fragm. 25.

παμμέλας, αννα, άν(μέλας), geheel zwart,
ταύροι, * Od. 3, 6. 10, 525.

Πάμμων, ονος, ό, z. van Priamus en
Hecuba, II. 24, 250.

πάμπᾶν(πᾶς), adv. gansch en al, geheel
en al, II. 12, 406. Od. 2, 49.

παμποικίλος, ον (ποικίλος), geheel bont,
kunstig, fraai bewerkt; πέπλοι, II. 6, 289.
Od. 15, 105.

πάμπρωτος, ον (πρώτος), de allereerste,
II. 9, 93. neutr. sg. en pl. als adv. ten
allereersten, allereerst, II. Od. passim.

παμφαίνω (van φαίνω door reduplic.),
poët. alleen praes. en impf. daarvan παμ-
φαίνωσι, 3 sg. praes. indic. als van παμφα-
νῆμι, II. 5, 6. helder schijnen, schitteren,
stralen, flikkeren van sterren, II. 11,
63. en van koper, meest part. praes. soms
ook met dat. χαλκῷ, II. 11, 63. σήθεσσα,
II. 11, 100. nevenv. παμφανών.

παμφανώνων, gen. αντος, fem. παμφα-
νόωσα, ep. part. van παμφανῶ, als het
ware van παμφανῶω, uit παμφανῶν ver-
lengd; steeds adject. helder schijnend,
schitterend, blinkend, bijv. n. van ko-
peren wapentuig: — ένώπια, de blinkende
wanden, dewijl dezelve aan den zonne-
schijn blootgesteld waren, II. 8, 435.
Od. 4, 42.

* Πᾶν, gen. Πανός, Pan, z. van Hermes
en van de dochter van Dryops, h. 18, 30.
of van Zeusen Thymbris, een bosch- veld-
en herder-God bij de Grieken, inzon-
derheid bij de Arcadiërs. Het gebergte
Lycæus in Arcadië was hem inzonderh.
toegewijd. Men gaf hem eene ruige, ha-
rige gestalte, geitenooren, horens en
boksvoeten. Gewoonlijk draagt hij eene
Pans of herdersfluit, cf. h. 18, 2. Zijn
naam wordt, h. 18, 47. afgeleid van πᾶς,
ὅτι φέρει πᾶσιν έτερον.

πάναγρος, ον (ἄγρος), alles vangende,
alles omslingerende, bijv. n. van een
net, λῆνον, II. 5, 487. †

πάναιθος, η, ον (αἶθω), poët. geheel,
zeer schitterend, bijv. n. des helms, κό-
ρυς, II. 14, 372. †

παναίολος, ον (αἰολος), poët. zeer be-
weegbaar, of, zeer schitterend, bont,
bijv. n. van eenen gordel, van een schild
en harnas, * II. 4, 186.

πανάπυλος, ον (ἀπυλός), zeer teeder,
zeer jong, Od. 13, 223. (De eerste α is
hier als lang gebruikt.)

πανάποτος, ον (ἀποτος), zeer onge-
lukkig, in alles rampzalig, * II. 24, 255.
493.

πανάργυρος, ον (ἄργυρος), geheel van
silver, * Od. 9, 203. 24, 275.

παναφήλιξ, gen. ικος, ό, ή (ἀφήλιξ), ge-
heel zonder jeugdige makers, παιδα πα-
ναφήλικα πᾶθῆναι, het kind van alle mak-
kers berooven, II. 22, 490. †

* *πανάφυλλος*, *ον* (φύλλον), geheel bla-
derloos, h. Cer. 453.

Παναχαιοί, *οί*, de gezamenlijke *Achae-
ërs*; onder dezen naam begrijpt Hom.
alle Achaëische stammen, II. 2, 404. Od. 1,
239. cf. *Ἀχαιοί*.

παναίριος, *ον* (αἶριος), poët. geheel on-
tijdig; *παῖς*, een vroeg stervend kind,
II. 24, 540. †

πανδῦμάτω, *ορος*, *ὁ* (δαμάω), poët. de
allesoverweldigende, overwinnende, al-
bedwinger, bijv. n. des slaaps, II. 24, 5.
Od. 9, 373.

Πανδάρεος, *ὁ*, z. van Merops uit Mile-
tus op Creta en vriend van Tantalus: zij-
ne oudste dochter Aëdon was, volgens
de ion. overlevering, de gemalin van
koning Zethus te Thebe, II. 19, 518. Ook
worden nog dochters van Pandareüs ver-
meld, Od. 20, 66. welke de latere schrij-
vers Merope en Cleothera noemen, Paus.
10, 30. 1.

Πανδάρος, *ὁ*, z. van Iycaon, opper-
hoofd der Lyciërs en beroemd boogschut-
ter; hij verhinderde het sluiten des vrede-
s, door Menelaus te wonden, en wordt
door Diomedes gedood, II. 2, 827. 4, 93.
5, 294.

πανδήμιος, *ον* (δημιος), poët. in of van
het gansche volk, openbaar, *πιωχός*, een
openbare bedelaar, die bij allen bedelt,
Od. 18, 1. †

* *Πανδίη*, *ἡ*, dochter van Zeus en Se-
lene, h. 32. 15.

Πανδίω, *ονος*, *ὁ*, een Griek, krijgs-
makker van Teucer, II. 12, 372.

Πανδοκος, *ὁ*, een Trojaan, door Ajax
gedood, II. 11, 490.

* *πάνδορος*, *ον* (δάρον), alles gevende,
bijv. n. der aarde, Ep. 7.

Πανέλληνες, *οί*, de gezamenlijke Hel-
lenen, eene benaming, welke alle Helle-
nische stammen omvat; met *Ἀχαιοί*, II. 2,
530. z. *Ἕλληνες*.

πανήμερος (ἡμας), adv. den geheelen dag
door, Od. 13, 31. †

πανημέριος, *ἡ*, *ιον* (ἡμέρα), den gehee-
len dag door durende, of iets doende,
adject. in pl. van adv. II. 1, 471. Od. 3,
486. het neutr. als adv. II. 11, 279.

πανθῦμάδων (θυμός), geheel in toorn,
vol drift en woede, Od. 18, 33. †

Πανθοίδης, *ου*, *ὁ*, z. van Panthoüs =
Polydamas, II. 13, 756. Euphorbus, II. 16,
808.

Πάνθοος, *ὁ*, zamengetr. gen. *Πάνθου*,
II. 17, 9. dat. *Πάνθω*, vs. 40. z. van Othry-

ades, v. van Euphorbus en Polydamas,
een priester van Apollo te Delphi, van
waar hij door Antenor om zijne schoon-
heid weggevoerd werd. Priamus maakte
hem tot priester van Apollo te Troje. Hij
wordt vermeld onder de grijsaards van
den raad, II. 3, 146.

παννύχιος, *ἡ*, *ιον* (νύξ), den ganschen
nacht durende, of iets doende, adject. in
pl. v. adv. II. 7, 476. Od. 2, 434.

πάννυχος, *ον* = *παννύχιος*, II. 10, 159.

* *πανόλβιος*, *ον* (ὀλβιος), volmaakt, in
alles gelukkig.

πανομφαίος, *ὁ* (ομφή), poët. veroorza-
ker van alle voortteekens, bijv. n. van
Zeus, als gever der godspraken en voor-
beduidingen, II. 8, 250. †

Πανοπέυς, *ῆος*, *ὁ*, st. in Phocis aan den
Cephisus op de grenzen van Boeotië, nu
Blasias, II. 17, 307. Od. 11, 581.

Πανόπη, *ἡ*, d. van Nereus en Doris,
II. 18, 45.

πάνορμος, *ον* (ὄρμος), geheel voor eene
haven geschikt, *λυμν*, Od. 13, 195. †

πανόσιος, *ον* (ὄσις), poët. voor allen
zichtbaar, helder schitterend, *ἔγχοσ*, II. 21,
397. †

πανσῦδῆ (σύνω), adv. met alle magt,
zeer haastig, II. 2, 12. 11, 709.

πάντη (πᾶς), adv. overal, naar alle
kanten, II. 5, 741. 11, 156.

* *παντοδαπός*, *ἡ*, *ὄν* (πᾶς), allerhande,
veelsoortig, h. Cer. 402.

πάντοθεν (πᾶς), adv. poët. van alle kan-
ten, II. 13, 28. Od. 14, 270.

παντοῖος, *η*, *ον* (πᾶς), allerhande, veel-
voudig, *αλλεῖ*, zoo g. als pl. *παντοῖοι
ἄνεμοι*, allerhande winden, d. i. een ge-
ruisch van winden, die van verschillende
kanten tegen elkander inwaaijen, II. 2,
397. Od. 5, 293.

πάντοσε (πᾶς), adv. naar alle zijden
heen, overal, II. 5, 300. Od. passim.

πάντως (πᾶς), op alle wijzen, volstrekt,
geheel en al, steeds met *οὐ*, II. 8, 450.
Od. 19, 91.

πανπρότατος, *ἀτή*, *ατον* (ὑπέ), de al-
lerbovenste, II. 9, 25. †

πανόστῳτος, *ἀτή*, *ατον* (ῥοστατος), poët.
de allerlaatste, II. 23, 532. Od. 9, 452.

πάομαι, z. *παίομαι*.

παππίζω (πάππας), *para* zeggen, *πᾶ*,
iem. vader noemen, II. 5, 408. †

πάππας, *ου*, *ὁ*, vocat. *πάππᾶ*, *para*, va-
der, eene vleijende aanspraak, uit de
kindertaal ontleend, Od. 6, 57. †

παπταίνω, aor. *ἐπάπτηνα*, doch altijd

zonder augm. 1) *schichtig, bevreesd rondzien*, in het algem. *rondzien, omzien*, absol. ἀμφὲς ἔ, II. 4, 497. ἀνά, κατά τι, II. 12, 333. 17, 84. 2) met acc. naar iem. *omzien, dien men mist*, II. 4, 200. 17, 115.

πάρ, poët. afgekapt. 1) v. παρά, w. m. z. 2) voor πάρεστι, II. 9, 43.

παρά, ep. παραί en afgekapt παρ. 1) praep. met gen. dat en acc. grondbeteek. *bij, nevens*. A) met gen. 1) van plaats, ter opgave des *afstands* van de nabijheid eener plaats of van eenen persoon, meest *van*: παρά ταῦτον, II. 12, 225. παρ ἡῶν, II. 14, 28. φάσανον παρά μηροῦ ἐρῶσασθαι, zijn zwaard van de zijde trekken, II. 1, 190. 2) om eene *oorzaak* op te geven, ten opzichte van hem, die de eerste aanleiding geeft, weinig verschillend van de plaatselijke beteekenis: ἐλθεῖν παρά Διός, van Zeus komen, II. 21, 444. δέχεσθαι τεύχεα παρά Ἥφαίστου, van Hephaestus wapenen ontvangen, II. 19, 10. 24, 429. τυχεῖν παρά τινός, Od. 6, 290. B) met dat. van plaats, ter opgave van het *vertoeven* bij eene zaak of bij eenen persoon: *bij, nevens, aan, voor*, παρά νησίν, bij de schepen, II. 1, 26. μένειν παρ' ἀλλήλοισιν, bij elkander blijven, II. 5, 572. ἀεῖδαι παρά μνηστῆρων, *bij* of *voor* de vrijers zingen, Od. 1, 154. C) met acc. 1) van plaats, a) ter opgave van een doel, α) van de rigting of den gang in de nabijheid van eenen persoon of eene zaak: *bij, naar, tot*: παρά ἡῆς ἵέναι, naar de schepen gaan, II. 1, 347. ἐρχεσθαι παρά Μενέλαον, Od. 1, 185. β) eene rigting of beweging *voorbij* eene plaats: *langs, er langs heen, voorbij*, βῆναι παρά θίνα, langs het strand, II. 1, 34. οἱ δὲ παρ' ἐρινεῶν ἐσσεύοντο, zij snelden langs den vijgenheuvel voorbij, II. 11, 167. b) ter opgave eener *uitbreiding* in de nabijheid van iets, zonder betrekking op de beweging derwaarts: *nevens, bij, naast*, οἱ δὲ κοιμήσαντο παρά πρυμνήσια νηός, Od. 12, 32. cf. II. 1, 463. 16, 312. 2) overdragt.: van gemoedstoestanden, *eigenl. er langs voorbij*, zonder aan te raken: vd. *tegen, boven, par' δύναμιν*. tegen vermogen, boven krachten, II. 13, 787. dikwijls παρά μοῖραν, tegen het noodlot, Od. 14, 509. tegen-gest. κατά μοῖραν. Aanm. παρά kan in de drie casus achter geplaatst worden, doch ondergaat dan eene verandering van accent, II. 4, 97. 18, 400. II) adv.

alleen ep. *nevens, bij, naast*, II. 1, 611. 5, 709 III) Bij zamenstellingen heeft παρά dezelfde beteekenissen en daarenboven duidt het eene *verkeerdheid, verandering* aan.

πάρα, met verandering van accent staat: 1) voor παρά, als het achter zijn substant. geplaatst wordt, II. 4, 97. 2) in pl. v. πάρεστι, II. 5, 603. πάρα σοί, II. 19, 148.

παρεβαίνω (βαίνω), part. perf. παρεβηώς, ep. v. παρεβηώς, *nevens opstijgen*, vd. in het perf. *op den strijdswagen nevens iem. staan*, met τινί, II. 11, 522. 13, 708. z. παραβάτης.

παραβάλλω (βάλλω), aor. παρεβάλον, eingenl. *nevens werpen*; 1) *voor werpen*, τινί τι, iem. iets, van voeder, II. 5, 369. Od. 4, 41. steeds in tmesis. 2) med. *eigenl. voor zich nevens zetten in het spel*: vd. *op het spel zetten, wagen, ψυχήν*, II. 9, 322.

παραβάσσω (βάσσω), ep. *nevens van παραβαίνω*, alleen imperf. 3 sg. παρεβασκε, hij stond nevens hem, II. 11, 104.

παραβάτης, ου, ό, ep. παραβάτης (παραβαίνω), de *nevensstaande, de strijder, de held, welke naast den wagenmensch op den wagen staat*, II. 23, 132. † ep. vorm.

παραβλήδην (παραβάλλω), adv. *nevens geworpen*: vd. overdragt.: *van ter zijde*, in spottenden zin: *παραβλήδην αγορεύειν*, met *toespeling zeggen*, zijdelingsche aanmerkingen maken onder het spreken, II. 4, 6. † Volgens de Schol. *bedriegelijk*, of *antwoordende spreken*.

παραβλώσσω (βλώσσω), perf. ep. παρεμβλώσκα, *ter zijde gaan, helpen, bijstaan*, τινί, II. 4, 11. 24, 73.

παραβλώψω, ὠπος, ό, ή (παραβλέπω), *zijdelings ziende, scheel*, II. 9, 503. †

* παραβόλος, ου, poët. παραβόλος, alleen in παραβόλα κερτομεῖν, even als παραβλήδην, met *zijdelingsche toespelingen schelden, kwellen*, h. Merc. 56.

παραγίγνομαι (γίγνομαι), *nevens, bij zijn, tegenwoordig zijn, zich bevinden bij iets*, δαυί, met dat. Od. 17, 173. †

παραδράνω (δράνω), aor. 2. παρεδράθον, ep. παρεδράθον, infin. παραδραθέειν, *bij, naast iem. slapen*, τινί, Od. 20, 88. φιλότῃ, II. 14, 163.

παραδέχομαι (δέχομαι), dep. med. aor. παρεδέχημῃ, *aannemen, ontvangen, verkrijgen, τί τινος*, iets van iem. II. 6, 178. † παραδραθέειν, z. παραδράθω.

παραδραμέτην, z. παρατρέχω.

παραδράω (δράω), 3 pl. praes. παραδράωσι, ep. v. παραδράουσι, bedienen, diensten bewijzen, τῶν, iem. Od. 15, 324. †

παραδύω (δίω), infin. aor. 2. παραδύμεναι, poët. v. παραδύναι, alleen infin. voorbijsluipen, Il. 23, 416. †

παραιδώ (αἰδῶ), bij zingen, τῶν, iem. voorzingen, Od. 22, 348. †

παραίρω (αἰρώ), aor. pass. παρεθήρη, nevens, bij opheffen; pass. nevens bij, ter zijde hangen, Il. 16, 341. †

παράι, poët. v. παρά.

παραβιάτης, ου, ό, z. παραβιάτης.

* παραβόλος, ου, z. παράβολος.

παρῆπιθῆσιν, z. παρῆπιθω.

παράσιος, ου (αἰσιος), poët. van ongunstige voorbeduiding, onheilspellend, noodlottig, σήματα, Il. 4, 381. †

παρῆισσω (αἰσσω), aor. 1. παρήϊσα, voorbij wegspringen; voorbij snellen, voorbij vliegen, loopen, * Il. 5, 690. 20, 414. τινά, iem. Il. 11, 615.

παρῆφμενος, z. παρῆφμη.

παράφασις, z. παράφασις.

παρακατάβαλλε, z. παρακαταβάλλω.

παρακάββαλον, ep. v. παρακατέβαλον, eigenl. bij nederwerpen, nederleggen, ἄλη, Il. 23, 127. ἰσά τινι, iem. den gordel omdoen, Il. 23, 683. of, legde hem den gordel daar nevens.

παρακαταλέγομαι (λέγομαι), Med. sync. aor. 2. 3 sg. παρατέλετο, zich naast iem. nederleggen, τῶν, * Il. 9, 565. 664.

παρῆκίμαι (κίμαι), imperf. iterat. παρεκίσκετο, Od. 22, 65. 1) nevens, naast liggen, bijstaan of bijgeplaatst zijn, Il. 24, 476. met dat. τραπέζῃ, naast de tafel, Od. 21, 416. 2) overdragt.: voorliggen, d. i. vrij staan, ter keuze staan, Od. 22, 65.

παρῆκίω (κίω), voorbij gaan, τινά, in tmes. Il. 16, 263. †

παρακλιδόν (κλίνω), adv. afwijkend, zijdelings, schuins, τρέπειν ὄσσε, de oogen zijdelings afwenden, h. Ven. 183. ἅλλα, παρῆ εἶπειν παρακλιδόν, uitwijkend, daar nevens andere dingen spreken, d. i. tegen de waarheid spreken, Od. 4, 348. 17, 139.

παρακλίνω (κλίνω), aor. 1. παρέκλινα 1) zijdwaarts buigen, neigen, κεφαλῆν, Od. 20, 301. 2) intrans. ter zijde buigen, uitwijken, Il. 23, 424.

παρακοίτης, ου, ό (κοίτη), echtgenoot, gemaal, * Il. 6, 430.

παρακοίτης, ιος, ῆ, ep. dat. παρακοίτη, echtgenoot, gemalin, gade, Od. 3, 381.

παρακοιμῆννυμι (κοιμῆννυμι), aor. 1. part. παρακοιμάσας, nevens hangen, bij laten hangen, laten hangen, χεῖρα, Il. 13, 597. †

παράλέγομαι (λέγω), med. alleen aor. 3 sg. παρέλετο en conj. 1 sg. παράλεξομαι, ep. v. παραλέξωμαι, Il. 14, 237. sync. aor. 2. 3 sg. παρέλετο, h. Ven. 168. zich naast iemand leggen, τῶν, bij iem. slapen, Il. 2, 515. Od. 4, 305. ἐν φιλότητι, Il. 14, 237.

παρῆμβομαι (ἀμβέβω), dep. alleen in aor. παρεμβάμην, voorbij gaan, τινά, Od. 6, 310. voorbij steevenen, h. Ap. 409.

παρῆμνω, ep. παρῆμνω en παρῆμνω, (μένω), aor. 1. παρέμνω, bijblijven, volharderen, uithouden, Il. 13, 151. τῶν, bij iem. blijven, * Il. 11, 402.

παρῆμνω, poët. = παρῆμνω, * Od. 2, 497. 3, 115.

παρῆμνῆσθαι (μνῆσθαι), dep. med. aor. 1. παρῆμνῆσάμην, toespreken, om te troosten of te bemoedigen, τῶν, iem. Il. 9, 428. 684. met infn. * Il. 15, 45.

παρῆνῆσθαι, poët. voor παρανέω (νέω), er bij opstapelen, bij orphoopen, αἶτον ἐν κενόσῃ, * Od. 1, 147. 16, 51.

παρῆνηχομαι (νήχομαι), dep. med. fut. παρῆνηξομαι, langs, voorbij zwemmen, Od. 5, 417. †

* παρανίσσομαι (νίσσομαι), dep. med. voorbijgaan, met acc. h. Ap. 430.

πάρῆντα (ἔντα), adv. zijdelings, zijdwaarts, ter zijde af, Il. 23, 116.

παρῆαφλοκω (ἀπαφλοκω), aor. 2. παρῆαφρον, verleiden, bedriegen, misleiden, Il. 14, 360. †

παρῆπειθω, poët. παρῆπειθω (πειθω), aor. 1. παρέπεισα, ep. aor. 2. met ep. reduplic. παρῆπειθον, waarvan conjunct. παρῆπειθῆσι, Od. 22, 312. part. παρῆπειθῶν, οὔσα en παρῆπειθῶν, eigenl. door listige woorden tot eene andere meening brengen, in het algem. overreden, overhalen, winnen, met acc. φρένας, Il. 13, 788. τινά ἐπέεσσιν, Il. 14, 208. met infn. Od. 22, 213.

παρῆπειθῶν, z. παρῆπειθω.

παρῆπέμνω (πέμνω), aor. 1. παρέπεμνα, voorbij zenden, langs geleiden, Od. 12, 72. †

παραπλάζω (πλάζω), aor. 1. παρέπληξα, aor. pass. παρῆπλόχην, 1) van den rechten weg afbrengen, doen dwalen, τινά, met gem. der plaats, Od. 19, 187. pass. dwalen, missen, terugspringen, van

eenen pijn, II. 15, 464. 2) in het algem. in de war brengen, νόημα, Od. 20, 346.

παραπλήξ, ἦγος, ὄ, ἦ (πλήσσω), eigenl. zijdwaarts geslagen, παραπλήγες ἦϊόνες, stranden, aan welke de golven slechts zijdelings slaan, lage, vlakke stranden, Od. 5, 418. †

παραπλώω (πλώω), ep. v. παραπλώω, 3 sg. aor. 2. ep. παρέπλω, voorbij zeilen, voorbij stevenen, Od. 12, 69. †

παραπνέω (πνέω), aor. conj. παραπνεύσθ, door eene bijopening waaijen, voorbij waaijen, voorbij weg waaijen, van den zak der winden van Aeolus, Od. 10, 24. †

παραρῆτορ, ἦ, ὄν (ῆτορ), toegesproken, a) die zich laat toespreken, bevredigen, ἐπέεσσιν, met woorden, II. 9, 526. b) τὰ παραρῆτά, toespraak, vermaningen, * II. 13, 726.

* παρασκώπτω (σκώπτω), van ter zijde, heimelijk bespotten, h. Cer. 203.

παρυστύδον (παρυστήμι), naast gaande, zich nevens plaatsende, II. 15, 22. Od. 10, 173.

* παραστειχῶ (στειχῶ), aor. 2. παρέστειχον, voorbijgaan, met acc. h. Ap. 217.

παρυσφάλλω (σφάλλω), aor. 1. παρῆσφα, ter zijde wegstooten, wegdrijven, διατόν, II. 8, 311. †

παρυσχέμειν, z. παρέχω.
παρυστάνω (τάνω), naast plaatszen, in tmesis, Od. 1, 138. 7, 174.

παρυστεκταίνομαι (τεκταίνω), Med. aor. 1. παρυστεκτετήναι, verkeerd timmeren, overdr. veranderen, vervalschen, τι, II. 14, 54. ἔπος, een woord vervalschen, d. i. liegen, Od. 14, 131.

παρυστήμι (τῆσθμι), met praes. 3 sg. παρυστήμι, fut. παρυστήσω, aor. παρυστήσκα, aor. 2. 3 pl. παρυστήσαν γ. παρυστήσαν, conjunct. παρυστήσω, ep. v. παρυστήω, opt. 3 pl. παρυστήω, imperat. παρυστήε, med. aor. 2. opt. 3 sg. παρυστήετο, part. παρυστήμενος, in pl. v. παρυστήμενος. 1) bij, naast plaatszen, zetten, τὼ τῆ: τράπεζαν, Od. 5, 92. a) inzonderh. van spijzen: voorzetten, δαΐτα, II. 9, 90. Od. 1, 192. b) in het algem. toereiken, geven, verleenen, ξείνῳ, II. 11, 779. δῖναμιν τινι, Od. 3, 205. 2) Med. a) voor zich plaatszen, zetten, δαΐδας, Od. 2, 105. 19, 150. b) bij opzetten, wagen, blootstellen, prijs geven, κεφαλῆς, Od. 2, 237. 3, 74.

παρυστρέπω (τρέπω), aor. 1. παρυστρέψα, aor. 2. med. παρυστρέσθην, ter zijde wenden, afwenden, langs sturen: παρυστρέψας ἔχεν ἵππους, hij stuurde de paarden er

langs voorbij, * II. 23, 398. 423. nevenv. παρυστρέπω, τρωπῶ.

παρυστρέχω (τρέχω), alleen aor. 2. παρυστρέχων, ep. παραδραμετήν, a) naast loopen, voorbij loopen, II. 10, 350. b) in het loopen overtreffen, τινὰ πόδεσσιν, II. 23, 636. h. 18, 16.

παρυστρέω (τρέω), aor. 1. παρυστρέσα, ep. σσ. schuw ter zijde springen, II. 5, 295. †

παρυστροπέω (τροπέω), poët. v. παρυστρέπω, alleen in part. overdr.: τὶ μὲ ταῦτα παρυστροπέων ἀγορεύεις, waarom zegt gij mij dit afwendend, d. i. u verborgen houdende, want Proteus wist het oogmerk van Menelaus wel, doch hield zich alsof hij het niet wist, Od. 4, 465. †

παρυστροπῶω, poët. = παρυστρέπω, alleen in praes. omkeeren, θεοὺς θυνέεσσι, de Goden door offeranden buigen, goedgunstig maken, II. 9, 500. †

παρυστυγγάνω (τυγγάνω), juist bij tegenwoordig zijn, bijkomen, τινι, II. 11, 74. †

παρυσυδάω (αὐδάω), part. aor. παρυσυδάσας, a) toespreken, troosten, Od. 15, 53. θάνατόν τινι, iem. over den dood troosten, Od. 11, 488. 2) van iets spreken, raden, Od. 18, 178.

παρυσυόεις, ἦ, ep. παρυσυόεις en παρυσυόεις, a) de toespraak, aanmoediging, raad, II. 11, 793. 15, 404. b) verlokking, aantlokking, II. 14, 217. in den gordel van Aphrodite; volgens de Schol. als adject. te verklaren bij θαρσύνει: ὄμιλα παρυσυοεική.

παρυσυύγω (φεύγω), aor. 2. ep. infin. παρυσυύγειν, voorbij, langs vlugten, met dat. Od. 12, 99. †

παρυσφρημί (φρημί), hierbij aor. παρυσφρητοκ, med. παρυσφραμαι; part. παρυσφραμένος, voor παραφ. infin. παρυσφράσθαι, voor παραφ. 1) toespreken, raden, τινι, II. 1, 577. gewoonl. 2) med. met acc. τινὰ ἐπέεσσιν, iem. door woorden overreden, overhalen, met het denkbeeld van list, Od. 2, 189.

παρυσφθάνω (φθάνω), alleen aor. optat. παρυσφθάνειν, part. παρυσφθάνων en aor. 2. med. παρυσφθάνομαι, 1) voorkomen, overtreffen, de eerste zijn, τινὰ πόδεσσιν, II. 10, 346. 2) Med. = act. τινὰ τάχει, II. 23, 515.

παρυσβυάω, z. παραβάνω.

παρυσδάλει, poët. v. παρυσδάλη, naml. δορά, het pantervel, panterhuid, * II. 3, 17 eigenl. fem. van παρυσδαλίας η, on (παρυσδαλις tot eenen panter behoorende.

* παρυσδαλις, ιος, ἦ, de panter, h. Ven. 71. z. παρυσδαλις.

παρέξομαι (ἔξομαι), dep. med. naast zitten, zich naast plaatsen, absol. τὼ, bij iem. Il. 1, 557. inzonderh. om met hem eene afspraak te maken, Od. 4, 738.

παρεῖά, ἡ, 1) de wang, kinnebak, eigenl. van menschen: ongewoon van eenen adelaar, Od. 2, 153. 2) de kinnebakstukken van eenen helm; h. 31, 11.

παρεῖσθαι, z. παρήμι.

παρείμι (εἶμι), praes. 3 pl. παρέασι, impf. 3 pl. παρέσαν, infin. παρέμεναι, poët. v. παρείναι, fut. παρέσομαι, ep. σσ. 1) bij, tegenwoordig, aanwezig zijn, zich bij bevinden, absol. Il. 14, 299. met dat. τῶ, bij iem.: zijn: dikwijls, tot hulp en bijstand, vd. *bijstaan*, Il. 11, 75. 18, 452. ook van zaken: μάχη, den slag bijwonen, Od. 4, 497. en ἐν δαίτῃ, Il. 10, 217. 2) in het algem. aanwezig zijn, in voorraad zijn, Od. 3, 324. vd. τὰ παρόντα, hetgeen voorhanden is, de voorraad, Od. 1, 140. εἰ μοι δύναμις γε παρή, als ik het vermogen, de magt had, Od. 2, 62. ὅση δύναμις γε πάρεσσι, zoo veel in mijn vermogen is, Il. 8, 294. 13, 786.

παρείμι (εἶμι), part. παρών, voorbij, langs gaan, * Od. 4, 527. 17, 233. Ep. 3, 6.

παρεῖπον (εἶπον), defect. aor. 2. z. παράφρημι, 1) toespreken, overreden, overhalen, τινά, Il. 1, 555. 2) met acc. der zaak: aanraden, ἀλαμα, Il. 6, 62. 7, 121. absol. Il. 11, 793.

παρέξ, voor eene voakaal, παρέξ, 1) adv. a) buiten om, langs, voorbij langs, Il. 11, 486. παρέξ ἑλαάν νῆα, het schip voorbij zetten, Od. 12, 109. b) overdr.: παρέξ ἀγορεύειν, buiten om, d. i. ontwijkend, onwaar, dwaas spreken, Il. 12, 213. εἰπεῖν, Od. 4, 348. c) daarenboven nog, bovendien, Od. 14, 168. 2) praespos. a) met gen. buiten om, van — af, ter zijde van, ὁδοῦ, Il. 10, 349. b) met acc. langs uit, langs, voorbij, ἄλα, Il. 9, 7. τὴν νῆσον, Od. 12, 276. overdragt.: παρέξ νόον, buiten het verstand, het verstand voorbij, d. i. zonder verstand, Il. 10, 391. παρέξ Ἀχιλλῆα, buiten Achilles om, d. i. buiten weten van Achilles, Il. 24, 434. Sommigen onderscheiden, volgens de Grammat. παρέξ en παρέξ. Πάρεξ is gelijk praep. met gen. en = χωρὶς, παρέξ echter adverb. en = ἐκτός.

παρεκέσχετο, z. παράκειμαι.

παρεκπροφένγω (φένγω), aor. conjunct. παρεκπροφένγω, voorbij langs vlugten, ontkomen, τινά, Il. 23, 314. †

παρελάνω (εἰλάνω), fut. παρελάσω, aor. παρήλασα, poët. παρέλασα (σσ), voorbij drijven, vd. a) intrans. voorbij zetten, (ἔππος; of ἄρμα), Il. 23, 382. τινά, voorbij iem.; iem. in den wedstrijd overwinnen, Il. 23, 638. b) voorbij zeilen, stevenen, νῆ, Od. 12, 186. τινά, voorbij iem. Od. 12, 197.

παρέλκω (ἐλκω), 1) act. langs trekken; iets wegtrekken, tegenhouden; absol. talmen, dralen, μύνησι, door uitvlugten, Od. 21, 111. 2) Med. tot zich trekken, brengen, door list of bedrog, δῶρα, * Od. 18, 282.

παρέμμεναι, z. πάρεμι.

παρενήγειν, z. παρανήω.

παρέξ, z. παρέξ.

*παρέξιμι (εἶμι), langs uitgaan, in het algem. overtreden, te buiten gaan, h. Cer. 478.

παρεξέροχομαι (ἐροχομαι), dep. med. aor. 2. infin. παρεξείδειν, 1) langs uitgaan, overgaan, voorbij gaan, Od. 10, 573. πεδῶ, Il. 10, 344. 2) overdr.: te buiten gaan, overtreden, schenden, — δῶς νόον, Od. 5, 104. 138.

παρέπλω, z. παραπλώω.

παρέροχομαι (ἐροχομαι), dep. med. fut. παρελεύσομαι, aor. 2. παρήλυδον en παρήλθον, infin. ep. παρερόμεν, 1) voorbij gaan, langs gaan, Od. 12, 62. langs eenig voorwerp, Il. 8, 239. vd. absol. voorbijgaan, verlopen, wegvloeijen, ἄμα, Od. 5, 429. 2) met acc. boven iem. komen, hem voorkomen, overtreffen, τινά, Il. 23, 345. ποσίν, in het loopen, Od. 8, 230. ἐν δόλοισι, Od. 13, 291. vd. in het algem. met list bedriegen, misleiden, Il. 1, 132.

παρέσαν, z. πάρεμι.

παρευνάσσομαι (εὐνάσσω), pass. naast liggen, bijslapen, τὼ, bij iem. Od. 22, 37. † παρέχω (ἐχω), fut. παρέξω, aor. 2. παρέσχον, ep. παρέσχεθον, conjunct. παρασχῶ, infin. ep. παρασχέμεν, 1) toehouden, aanreiken, τι, iets; δράματα, Il. 18, 556. Od. 18, 317. 2) in het algem. toereiken, aanbieden, geven, verschaffen, toestaan, verleen; ἱερῆα, δῶρα; — φιλότητα, vriendschap, gastvrijheid aanbieden, Il. 3, 354. met infin. παρέχουσι γάλα θῆσθαι, zij leveren steeds melk op om te melken, Od. 4, 89.

παρηέσθαι, z. παρήλω.

παρήιον, τὸ, ion. en ep. v. het ongebruikel. παρείον, 1) de wang, kinnebak, van dieren, Il. 16, 159. Od. 22, 404. 2) een wang- of kinnebaksieraad aan

den paardentoom, het gedeelte des tooms, dat tegen de kinnebakken sluit, II. 4, 142.

παρήλασε, *z. παρελαίνω.*

παρόμαι (*ἔμαι*), dep. med. 1) *naast, nevens zitten*, absol. en met dat. *τινι*, bij iem. Od. I, 339. *νησοῖ*, II. I, 421. *δ*) in hetalgem. *er bij vertoeven, zich ophouden, wonen*, II. 9, 311. Od. II, 578.

παρορτή, ἡ (*παρόρος*), poët. *het leidse van het handpaard*, de riem of lijn, waarmede het handpaard gehouden werd, *II. 8, 87. 16, 152.

παρόρος, *ον* (*παρεῖρω*), 1) poët. *naast hangend*, namel. ἵππος, een paard, dat in het tweespan niet aan het juk was vastgemaakt, maar er nevens liep, *handpaard, bijpaard*, II. 16, 471. 474. anders *παρόσιος*. 2) *naast liggend, naast uitgestrekt*, II. 7, 156. overdr.: *onverstandig, dwaas*, *II. 23, 603.

παρηπύφτε, *z. παραπύφω.*

παρθέμενος, *z. παρατίθημι.*

παρθενική, ἡ, poët. = *παρθένος, maagd*, II. 18, 567. — *νεῆνις*, Od. 7, 20. eigenl. fem. van *παρθενικός* = *παρθένος*.

παρθένιος, ἴη, *τον* (*παρθένος*), 1) *maagdelijk*, Od. II, 245. *δ* *παρθένιος*, scil. *παῖς*, zoon eener maagd, II. 16, 180. 2) *rein, zuiver, helder*, bijv. n. eener bron, h. Cer. 99. waar echter anderen *Παρθέγιος* als nom. propr. lezen.

Παρθένιος, ὁ, 1) rivier in Paphlagonië, welke hetzelfde van Bithynië scheidt en in den Pontus Fuxinus valt, nu *Barthin*, II. 2, 854. 2) volgens sommigen: naam eener bron te Eleusis, h. Cer. 99.

παρθενοπίτης, *ου*, ὁ (*σπιτεύω*), die de meisjes begluurt, *meisjesbegluurder*, II. II, 385. †

παρθένης, ἡ, 1) *maagd, meisje*, II. Od. passim. 2) *jong getrouwde vrouw*, II. 2, 514.

παρθεσαν, *z. παρατίθημι.*

παριάνω (*παῖω*), *naast, bij, slapen*, *τινι*, bij iem. II. 9, 336. †

παρίζω (*ῥίζω*), *zich nevens, naast zetten, gaan zitten*, *τινι*, naast iem. Od. 4, 311. †

παρίζημι (*ῥημι*), aor. I. pass. *παρετίθημι*, *nevens afzenden, aflaten*, pass. *er bij afhangen*, *χείρ*, II. 23, 868. †

Πάρριος, *ιος*, ὁ, ook *Ἀλέξανδρος* genoemd, *z. van Priamus*, die onder bescherming van Aphrodite, Helena schaakte en de oorzaak des oorlogs was, II. 3, 45. De aanleiding tot dit schaken wordt vermeld, II. 24, 25. van de reis wordt echter niets meer gezegd, dan dat hij met

Helena over Phoenicië terugkeerde, II. 6, 290. Hij was schoon van gestalte, een vriend der vrouwen, niet onbedreven in het citserspelen, II. 3, 39. doch lafhartig, ligtzinnig, traag en praalziek, II. 3, 6, 350. enz. Hij is een karakter van weinig beteekenis; Helena zelve berispt hem meermalen, II. 3 en 6. en de Trojanen haten hem, als den dood, II. 3, 453. Toen Menelaus, als voorwaarde des vredes, Helena en de schatten terugvorderde, en Antenor dezen voorslag ondersteunde, weigerde Paris echter aan deze eerste voorwaarde te voldoen, schoon hij bereid was, de schatten terug te geven; Priamus was het met hem eens; de onderhandeling werd dus afgebroken, II. 7, 357. seqq. Na den dood van Hector en Achilles, speelde hij eene meer belangrijke rol, werd door Philoctetes doodelijk gewond en door zijne voormalige, maar verlatene geliefde, Oenone, aan den dood prijs gegeven, Quintus Calab. lib. 10.

παρίστημι (*ἵστημι*), aor. 2. *παρέστην*, conj. ep. *παροστήτεον*, v. *παροστήτοον*, opt. *παροσταῖην*, part. *παροστάς*; en *παροστάς*, perf. *παρόστηκα*, infin. *παροστάμεναι*, 3 pl. plusqpf. *παρόστασαν*, fut. med. *παροστήσομαι*, Od. 24, 28. 1) transit. *naast plaatsen, nevens zetten*, bij Hom. ongebruikl. II) intransit. med. en aor. 2. perf. en plusqpf. *α*) *zich nevens plaatsen, toetreden, naderen*, *τινι*, tot iem. inzonderh. praes. en impf. med. zoowel in goeden zin, *bijstaan, helpen*, II. 5, 809. Od. 13, 301. als in kwaden zin, II. 3, 405. 20, 472. dikwijls part. aor. 2. *παροστάς*. 2) *bijstaan, nabij staan*, inzonderh. *α*) in perf. en plusqpf. *τινι*, bij iem. staan, II. 15, 255. 17, 563. ook van zaken: *νῆες παρόστασαν*, de schepen waren daar, II. 7, 467. *β*) overdr.: *nabij zijn, wachten, dreigen*, *ἀλλὰ τοι ἤδη ἄγχι παρόστηκέν θάνατος*, reeds is de dood u nabij; II. 16, 853. *αἶσα*, Od. 9, 52.

παρίζω (*ῥίζω*), poët. nevens van *παρίζω*, infin. ep. *παρίζημεν*, 1) *nabij houden, bij houden*, ἵππους, II. 4, 229. 2) *toereiken, aanbieden*, *τι τινι*, II. 9, 638.

παροκατέλεκτο, *z. παρακατέλεγομαι.*

παριέμβλωκε, *z. παραβλώσκω.*

παριμένω, *z. παραμένω.*

Παρνησός, ὁ, iou. v. *Παρνασσός*, een hoog gebergte in Phocis, op de grenzen van Locris, aan welks voet de st. Delphi lag, nu *Japara, Liakura*, Od. 19, 431. met *σφ. h. Ap. 269. adv. Παρνησόνδε*, naar den Parnassus, Od. 19, 394.

* παρολγνῦμι (ολγνυμι), aan de kanten, een weinig openen, h. Merc. 152. volgens eene conject. v. Herm.

πάροιδε, voor eene vokaal, πάροιδεν (πάρος), 1) adv. α) van plaats: van voren, vooraan, aan den voorkant, II. 8, 494. β) van tijd: voorheen, weleer, voormaals, II. 15, 227. τὸ πάροιδεν. Od. 1, 322. οἱ πάροιδεν, de voorsten, II. 23, 498. 2) praep. met gen. voor, voor de oogen, tegenover, τινός, II. 14, 426.

παροίτερος, ἐρη, ερον, compar. van πάροιδε, de meer voorste, eerdere, vroeger, * II. 23, 459. 480.

παροίχομαι (ολχομαι), perf. παρώχηκα, voorbijgaan, II. 2, 272. van den tijd: * II. 10, 252.

πᾶρος, 1) adv. van tijd, α) voorheen, weleer, vroeger; zoo als τοπᾶρος, bij het praes. weleer, anders: κᾶρος οὐτι θαμῆεις, weleer toch, anders, kwaamt gij niet dikwijls, II. 18, 386. 12, 346. Od. 5, 88. met daarop volgend πῆριν γε, niet eer, voordat, II. 5, 218. Od. 2, 127. β) als part. relat. met infin. voordat, eerder dan, πᾶρος τὰδε ἔργα γενέσθαι, voor dat deze dingen gebeurden, II. 6, 348. Od. 1, 21. c) eerder, liever, II. 8, 166. 2) als praep. voor, in pl. van πρό, alleen, II. 8, 254. †

Πᾶρος, ἡ, een der Cycladische eilanden in de Aegaeische zee, beroemd door het witte marmer, nu Poro, h. Ap. 44.

παρπελιθῶν, z. παραπελθῶ.

Παροῦσῶν, ἡ, st. in Arcadië, II. 2, 608. later eene landstreek in het zuidwestelijk gedeelte van Arcadië.

παροστατην, παροστάς } z. παρίστημι.

παροστῆτον

παροτιθεῖ, z. παρατίθημι.

παροφραμαι, z. παράφραμι.

παροφρασις, z. παράφρασις.

παρωχηκα, z. παροίχομαι.

πᾶς, πᾶσα, πᾶν, gen. παγτός, πάσης, παντός, dat. pl. ep. πάντεσι, v. πᾶσι en gen. pl. fem. πασῶν, v. πασῶν, 1) ieder, elk in sg. II. 16, 265. Od. 11, 507. pl. alle; bij getallen, om het begrip van zamenzijn uit te drukken, ἐννία πάντα, alle negen, d. i. vol, rond getal van negen, II. 7, 161. Od. 8, 258. 2) geheel, met insluiting van alle deelen: πᾶσα ἀληθεῖα, II. 24, 407. οἶκος, Od. 2, 48. 3) bijzonder gebruik. = παντοῖος, allerhande, allerlei, δαίδαλα πάντα; οἰονοῖσι πᾶσι, II. 1, 5. γίγνεσθαι πάντα, alles worden, d. i. alle gedaanten aannemen, Od. 4, 417. 4) het neutr. pl. als adv. geheel en al, gansch en al, II. Od. passim.

Πᾶσιδῆν, ἡ, eene der Gratiën, welke Here aan den God des slaaps als echtgenoot toezegt, II. 14, 269.

πάσιμέλουσα, ἡ (μέλω), bijn. van het schip Argo, eigenl. welke allén ter harte gaat, waarin allen belang stellen, algemeen bekend, wijd en zijd beroemd, Od. 12, 70. †

πάσισᾶλος, ὁ (πήγγυμι), ep. gen. πασσαλόφι, knop, houten nagel, pin, om iets aan op te hangen, II. passim. ἀπὸ πασσαλόφου αἶρειν, van den knop afnemen, II. 24, 268.

πάσισασσι, z. πατέομαι.

πάσσω, alleen praes. en impf. opstrooijen, opleggen, sprengen, van drooge en vloeibare dingen, eigenl. met acc. φάρμακα, ook met gen. ἄλως, van het zout er op strooijen, * II. 9, 214. z. ἐπιπάσσω.

πάσχω, fut. πέλομαι, aor. 2. ἔπαθον, perf. πέπονθα en daarbij πέποσθε, in pl. v. πέπονθε, πέπονθατε; ep. part. perf. fem. πεπαθῦνα, Od. 17, 555. (eigenl. eenen indruk ontvangen, hetzij eenen goeden, hetzij eenen kwaden), bij Hom. altoos in kwaden zin, 1) lijden, dulden, uitstaan, ondergaan, α) zoewel van het ligchaam als van de ziel, met acc. κακόν, κακά, ἄλγεια, πῆματα, dikwijls ἄλγία θυμῷ, II. 9, 321. Od. 1, 4. ἐκ τινος, Od. 2, 134. β) dikwijls absol. μήτι — πάθη, dat hem slechts niets overkome, d. i. dat hij niet bezwijkte of sterve, II. 5, 567. 10, 538. 2) in de vraag: τί πάθω, hoe zal het mij gaan, wat zal ik doen? als eene uitdrukking van de grootste verlegenheid, II. 11, 404. en zoo ook in part. aor. τί παθόντε λέλασμεθα θούριδος ἄλγης, wat is ons wedervaren, dat wij onzen bruisenden moed hebben vergeten, II. 11, 313. cf. Od. 24, 106.

πάσσων, on, comp. v. παχῶς.

πάταγος, ὁ, elk geraas of gedruisch, dat door het tegen elkander slaan der voorwerpen ontstaat, het kraken van brekende boomen, II. 16, 769. het klapperen der tanden, II. 13, 283. het slaan, ruischen der golven, * II. 21, 9.

πατάσσω (verw. met πάταγος), klapperen, slaan, kloppen, bonzen, van het hart, * II. 7, 216. 13, 282.

πατέομαι, ep. dep. med. aor. ἔπασάμην, ep. πασάμην, plusqpf. πεπάσάμην, II. 24, 642. proeven, genieten, eten, verteren, met acc. σπλάγγα, Δημήτερος ἄκην, II. 1, 464. 21, 76. anders met gen. στροῦ, οἶνοιο, δελτροῦ, II. 19, 160. Od. 1, 124. (Het praes. heeft Hom. niet.)

πατέω, 2. καταπατέω.

πάτηρ, ὁ, gen. πατρός, poët. πατέρος, dat. πατέρι, pl. gen. πατρῶν, 1) de vader, πατρός πατήρ, grootvader, II. 14, 118. Zeus heet voornamelijk: πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, 2) als eervolle aanspraak, Od. 7, 48. 3) pl. οἱ πατέρες, de vaderen, de voorvaders, II. 4, 405.

πάτος, ὁ, 1) het treden, de tred, Od. 9, 119. 2) de betreden weg, het pad, II. 20, 137. 6, 202.

πάτριη, ἡ (πατήρ), het vaderland, de ouderlijke woning, II. 1, 30. Od. 2, 365.

πάτρις, ἴδος, ἡ (πατήρ), eigenl. poët. vaderlandsch — γαῖα, II. 2, 140. en dikwijls subst. het vaderland, II. 5, 213. Od. 9, 34.

πατρόθεν (πατήρ), adv. van den vader af, πατρόθεν ὀνομάζειν, naar den vader noemen, II. 10, 68.

πατροκασίγνητος, ὁ (κασίγνητος), vaders broeder, oom, II. 21, 469. Od. 6, 330.

Πάτροκλος, ὁ, ook naar de 3 decl. gen. Πατροκλῆος, acc. κλῆα, voc. Πατρόκλεις, II. 17, 670. 11, 602. 1, 337. z. van Menoetius en Sthenele, vriend en krijgsmakker van Achilles; hij vlood in zijne jeugd naar Peleus, wegens den manslag, aan den zoon van Amphidamas begaan, II. 11, 765. 23, 84. hij begeleidt Achilles naar Troje, en neemt insgelijks deel in zijnen toorn, door zich van den strijd te onthouden. Maar toen Hector de schepen dreigde in brand te steken en de meeste Grieksche helden gewond waren, konde hij niet langer zijne drift bedwingen en verzocht Achilles om vrijheid van te mogen vechten aan het hoofd der Myrmidoniërs, II. 11, 16. In den wapendos van Achilles hernieuwde hij den strijd, verjoeg de Trojanen, doch sneuvelde, bij het onvoorzigtig voortdringen, door Hectors hand, II. 16. Treffend is de vriendschap tusschen hem en Achilles door Hom. geschilderd: de dood van Patroclus, de verplichting dien te wreken, deed den yurigen held den twist met Agamemnon vergeten en hij vloog op nieuw ten strijde, II. 19. seqq. De schim van Patroclus verschijnt aan Achilles, II. 23, 65. seqq. spelen ter zijner uitvaart gevierd, II. 23.

πατροφονεύς, ῆος, ὁ (φονεύω), vadermoorder, * Od. 1, 299. 3, 307.

πατροφόνος, ὁ = πατροφονεύς, II. 9, 46. †

πατρώϊος, ἦ, ἰον, poët. = πάτριος (πα-

τήρ), a) den vader betreffende, behoorende, vaderlijk: μένος, II. 5, 125. γαῖα, vaderland, Od. 13, 188. ξέγα, bezigheden des vaders, Od. 2, 22. δ) van den vader afkomstig, geërfd, Od. 1, 387. ακήτρων, II. 2, 46. ξείνος, een gastvriend van vaders wege, II. 6, 215.

παῦρος, ἡ, ον, compar. παυρότερος, ἔρη, ερον, klein, gering, weinig, λῶος, weinig volk, II. 2, 675. meest in pl. II. 9, 333. Od. 2, 276. dikwijls in compar. II. 4, 407.

παύω, ἡ (παῖω), het ophouden, de rust, verproozing, II. 2, 386, †

παύω, ep. infin. praes. πανέμεν, iterat. v. impf. παύεσκον, fut. παύσω, aor. I. ἔπαυσα, ep. παύσα, aor. med. ἔπαυσάμην, ep. παυσάμην, perf. med. πέπαυμαι. 1) act. doen ophouden, tot rust brengen, doen bedaren, terughouden, afhouden. I) met acc. a) van personen, τινά, II. 11, 506. δ) van zaken: doeneindigen, bevreedigen, doen bedaren, χόλον, μένος, μάχην, πόλεμον, II. 1, 192. 207. 15, 459. 21, 314. 2) τινά τινος, iem. van iets afhouden, afbrengen, terughouden, χαρμῆς, ἀλκῆς, μάχης; τινά ἀουδῆς, iem. van het gezang berooven, II. 2, 595. ἀλγος καὶ διζύος, iem. van dwalen en ellende bevrijden, Od. 15, 342. in pl. v. den gen. staat de infin. II. 11, 442. II) Med. met perf. pass. ophouden, rusten, nalaten, afstand doen, zich onthouden, a) absol. van personen en zaken, II. 3, 134. 11, 267. 14, 260. δ) met gen. der zaak: πόνου, ophouden met arbeiden, II. 1, 467. πολέμοιο, μάχης, met part. in pl. van gen. ἔπαυσατο ἡπιαχεύων, hij hield op met spelen, II. 22, 502. Het act. staat intransit. Od. 4, 659. καὶ παύσαν ἀέθλων, zij rustten uit van den kampstrijd.

Πάφλων, ονος, ὁ, pl. οἱ Παφλαγῶνες, de Paphlagoniërs, II. 2, 851. de bewoners van het landschap Paphlagonië, in Klein-Azië, aan den Pontus, tusschen de rivier Halys, den vloed Parthenius en Phrygië.

παφλάζω (φλάζω, met redupl.), opborrelen, opruizen, schuimen, ruischen, van de zee, II. 13, 798. †

* Πάφος, ἡ, st. op de westkust van het eil. Cyprus, met eonen beroemden tempel van Aphrodite, Od. 8, 363. naderh. Παλαίπαφος, om te onderscheiden van Νεάπαφος, eene havenplaats, niet verre van oud Paphos, op de kust gebouwd, nu Baffo, h. Ven. 59.

πάχετος, τὸ (παχύς), volgens de Schol. poët. in pl. v. πάχος, de dikte, Od. 23,

191. 2) ep. voor *παχύτερος*, dikker, Od. 8, 187. Volgens anderen kan het op beide plaatsen zeer goed als adject. beschouwd worden, hetzij als positive vorm: *zeer dik* of als comparat. v. *θάμνος* — *πάχετος* δ' ἦν ἤυτε *κλων*, hij was dik, even als eene zuil, Od. 23, 191. *λάβε δίσκον μέλιονα καὶ πάχετον*, eene grootere en zeer dikke werpschijf, Od. 8, 187.

πάχιστος, *ίστη*, *ίστον*, superl. van *παχύς*. *πάχρη*, ἢ (*πύρρμι*), *rijp*, *vorst*, Od. 14, 476. †

παχυνώ (*πάχρη*), eigenl. met rijp bedekken; pass. berijpt zijn of worden, overdragt.: *door eene kille vrees bevangen worden*, *rillen*, *huiveren*, τὸ ἦτορ *παχυνῶται*, zijn hart rilt, beeft, Il. 17, 112. †

πάχος, *εὐς*, τὸ (*παχύς*), *de dikte*, Od. 9, 324. †

πάχυνς, *εἶα*, ὃ (*πύρρμι*), comp. irregul. *πάσσω*, *ον*, Od. 6, 230. superl. *πάχιστος*, *ίστη*, *ίστον*, Il. 16, 314. 1) *dik*, *drabbig*, van bloed, Il. 23, 697. 2) *dik*, *vet*, *vleeszig*, *gespierd*, *krachtvol*, van ledematen, *αἰχμή*, *μηρός*, *χελεῖ*. 3) in het algem. *dik*, *groot*, *lâas*, Il. 12, 446. *αἰλὸς αἵματος*, een dikke stroom bloeds, Od. 22, 18.

πέδα, z. *πεδάω*.

πεδάω (*πέδη*), 3 sg. *πεδάα*, ep. v. *πεδά*, aor. I. *ἐπέδησα*, ep. *πέδησα*; *πεδάσσκον*, iterat. impf. Od. 23, 353. eigenl. *voetkluisters aandoen*; in het algem. *boeijen*, *kluisteren*, *stremmen*, *tegenhouden*, *verhindere*n, met acc. *ἀμα*, *ἤμα*, Il. 23, 585. Od. 13, 168. met dubbel. acc. *τινὰ βλέφαρα*, iem. de oogen verblinden, Od. 23, 17. inzonderh. van de veronderstelde tussehenkomst eener Godheid, welke de menschen in hunne oogmerken hindert: *boeijen*, *béletten*, *verstrikken*, *tegenhouden*, van Ate en Moira, Il. 4, 517. *ἀπὸ πατρίδος αἴης*, van het vaderland terughouden, Od. 23, 353. ook alleen met gen. *κελεύθου*, van de reis, Od. 4, 380. met infin. *Ἐκτορα μείναι Μοῖρα ἐπέδησεν*, het noodlot des doods dwong Hector daar te blijven, Il. 22, 5. *Μοῖρα μιν ἐπέδησε δαμῆναι*, het noodlot verstrikte hem, om gedood te worden, Od. 3, 269. (*μιν* slaat op den zanger; het volgende *αἰδὸν* is niet overtollig, maar staat tegen *ἐθέλουσαν* over. Eustath. echter en eenigen der nieuweren doen het op Clytaemnestra slaan en vertalen: nadat het noodlot haar ten verdere bestemd had; of, nadat zij overwonnen werd en zich

prijs gaf aan den wil van Aegisthus. Doch Hom. bezigt deze spreekwijze altijd van den genen, die sterven moet, Il. 16, 454. 17, 421. cf. *δομάω*. Nog anderen brengen het even verkeerd tot Aegisthus.)

πέδη, ἢ (*πέδον*), *voetkluister*, *voetboei*, in pl. voor de paarden, Il. 13, 37. nam. de strikken, waarmede men de paarden, die op de weide loopen, de voorste pootten bindt.

πέδιλον, τὸ, *voetzool*, *voetschoeisel*, welke men onder de voeten bond, als men wilde uitgaan, Od. 15, 550. Zij waren van ossenleder, Od. 14, 23. en somtijds versierd. Bij de Godeu zijn zij van ambrosia en goud, en hebben eene bijzondere kracht, om hen te doen zweven, Il. 24, 341.

πέδιον, τὸ (*πέδον*), *effen grond*, *vlaakte*, *veld*, pl. *πέδια* met *ᾱ*, Il. 12, 283.

πέδιονδε, adv. *naar het veld*, Il. 6, 693. Od. 3, 421.

πέδοθεν (*πέδον*), adv. *van den grond*, overdr.: *van den bodem af*, *πέδοθεν φίλος*, een innig vriend, Od. 13, 295. †

* *πέδον*, τὸ, *de grond*, *aardbodem*, h. Cer. 455.

πέδονδε, adv. *naar den grond*, *ter aarde*, *naar beneden*, Il. 13, 796. Od. 14, 598.

πέζα, ἢ (met *πούς* verwant), *de voet*, gewoonl. het *einde*, het *uiterste*, van den disselboom, Il. 24, 272.

πέζος, ὃ (*πέζα*), 1) *te voet gaande*, *voetganger*, in tegenstell. der rijdenden en varenden, Il. 4, 231. 5, 13. 2) *te land*, *te voet*, in pl. van over zee varende, Il. 9, 329. Od. 1, 173.

πέθω, fut. *πέσω*, aor. *ἐπεισά*, alleen in opt. *πέσειε*, Od. 14, 123. aor. 2. ep. *πέπειθον*, conjunct. *πέπειθω*, opt. *πέπειθοιμι*, infin. *πέπειθῆν*, part. *πέπειθών*, imper. *πέπειθε*, h. Ap. 275. med. fut. *πέσομαι*, aor. 2. *ἐπειθόμεν*, met redupl. opt. *πέπειδοιτο*, alleen Il. 10, 204. perf. 2. *πέπειθα*, ik vertrouw, plusqpf. *πέπειθα*, Od. 4, 434. met den syncop. vorm. *ἐπέπειθεν*, Il. 2, 341. Daarboven een ep. nevenvorm van aor. 2. fut. *πιθήσω*; aor. 1. *ἐπίθησα*, z. *ΠΙΘΕΩ* en fut. *πεπιθήσω*, transit. Il. 22, 223. 1) act. door voorstellingen en zachte middelen bewegen; vd. a) door woorden of bidden overhalen, overreden, overtuigen, verbidden, met acc. dikwijls met *φρένας*, *θυμὸν* *τινός* en *τινα*, Il. 4, 104. 9, 587. Od. 14, 363. en met infin. Il. 22, 223. meest in eenen goeden zin, doch ook

belezen, door list overhalen, II. 1, 132. Od. 2, 106. *b*) door geschenken; *verbidden*, *bevredeigen*, *verzoenen*, II. 1, 100. 9, 181. *c*) tot *gehoorzaamheid* bewegen, II. 9, 345. *poët.* θυέλλας, de stormwinden opwekken, *verwekken*, II. 15, 26. II) *Med.* *zich laten bewegen*, *overhalen*, *overtuigen*, *winnen*, *vd.* *a*) *overtuigd zijn*, *gelooven*, *vertrouwen*, *dikw. absol.* II. 8, 154. *b*) *gehoorzamen*, *toegeven*, *volgen*, *luisteren*, *τινί*, *iem.* met dubbel-n dat. *τινί ἴππεσι*, II. 1, 150. *γῆραι*, den ouderdom gehoorzamen, *d. i.* *zich naar des ouderdoms ongemakken schikken*, II. 23, 645. *νυκτι*, den nacht gehoorzamen, *d. i.* *rust nemen*, *gaan slapen*, II. 7, 282 *πάντα*, in alles gehoorzamen, Od. 17, 21. *ἂ τίς οὐ πείσομαι δῖω*, waarin ik niet geloof, dat *iem.* naar hem luisteren, volgen zal, II. 1, 239. *cf.* II. 20, 466. Od. 3, 146. 3) het *perf.* πέποιθα, op iets *vertrouwen*, *zich op iets verlaten*, op iets *staat maken*, *bouwen*, *rekenen*, *trotsch zijn*, zeer *dikwijls* in *part.* met *dat.* ποδώκεϊραι, ἱπποσύνη, ἀλκῆ, II. 2, 792. ook *absol.* en met *eenen* daarop *volgenden* *infin.* II. 13, 96.

πέλω, *ep. z.* πέλω.

πεινάω (πεινα), *zamengetr.* πεινώ, *vd.* *cp. infin.* πεινήμεναι, Od. 20, 137. *enz.* *honger hebben*, *hongerig zijn*, II. 3, 25. *τινός*, naar iets *trek*, *honger hebben*, Od. 20, 137.

πεινή, *ἡ*, *ep. v.* πείνα, *honger*; *hongersnood*, Od. 15, 407. †

πειράζω, *nevenv.* = *πειράω*, *beproeuen*, *op de proef stellen*, *absol.* Od. 9, 281. *τινός*, * Od. 16, 319.

Πειραιῆς, *ou, ó*, *z.* van Piraeus = Ptolemaeus, II. 4, 228.

Πειρώς, *een Ithacenser*; *z.* van Clytius, Od. 15, 543.

πειραίνω, *poët. v.* περαίνω, *aor. 1.* ἐπερανα, *perf. pass.* πεπεράμαι. 1) *ten einde brengen*, *voltooijen*, *volbrengen*, *volleindigen*, *πάντα πεπεράται*, Od. 12, 37. 2) *doorboren*, *doorsteken*, *πειρήνας διὰ νότα χελώνης*, *sc. δόνακας*, *h. Merc.* 48. 3) *aanbinden*, *aanknoopen*, *eigenl.* *twee uiteinden* (περάτα), *door eenen knoop verbinden*: *σείρην ἐκ τινός*, Od. 22, 175.

πέρας, *of* πείρας, *ἄτος*, *τὸ*, *ep. v.* πέρας. 1) *eindpaal*, *einde*, *grens*, *γυίης, πόντου*, II. 14, 200. 8, 478. 2) *het einde*, *de uitslag*, *het gevolg*, *πειραρ ἔλεσθαι*, *het einde des strijds bereiken*, *den strijd ten einde brengen*, II. 18, 501. *περάτα νίκης*

ἔχοντα ἐν θέσει, *het einde*, *d. i.* *het behalen der overwinning hangt van de Godden af*, II. 7, 102. *πολέμω πείραρ*, II. 13, 358. *z.* ἐπαλάσσω; *περάτα ἀλέθρου ἰκεῖσθαι*, *het einde des verderfs bereiken*, *omkomen*, II. 6, 143. *even* *zoo* *περάτ' ἀλέθρου ἐφήπται*, *het einde des verderfs zweeft over Troje*, II. 7, 402. Od. 22, 33. *waar* *het eene* *poët.* *omschrijving is voor:* *het volkomen verderf*; *vd.* 3) *het uiterste*, *belangrijkste* *in eene zaak*, *zoo als van den wedloop*, II. 23, 350. *περάτα τέχνης*, *de werktuigen*, *waarmede men kunststukken bewerkt*, *volbrengers der kunst*, Od. 3, 433. 4) *het touw*, *de strik*, Od. 12, 51, 162. *eigenl.* *de uiteinden van het scheepslouw.*

πειράω (πέρα), *ep. fut.* πειρήσω, *aor. 1.* ἐπειρήσα, *med. fut.* πειρήσομαι, *aor. 1.* ἐπειρήσομαι, *perf. med.* πεπερήμαι, *aor. 1. pass.* ἐπειρήθην. 1) *act.* *beproeuen*, *zich moeite geven*, *trachten*, *absol.* en met *infin.* II. 8, 8. 19, 30. en met *ὤς* of *ὅπως*, II. 4, 66. Od. 4, 545. 2) met *gen.* *der zaak*, *welke beproefd wordt*, *τινός*, *de proef van iem.* of *iets nemen*, *op de proef stellen*, II. 9, 345. 24, 390. *inzonderh.* *in vijandelijken zin*; *eenen aanval wagen*, *μήλων*, *op de schapen*, II. 12, 301. Od. 6, 134. II) *Med.* met *aor.* *med.* en *pass.* met *betrekk.* op het *subject.* 1) *beproeuen*, *zich moeite geven*, *ondernemen*. *absol.* en met *infin.* II. 4, 5. *Bij Hom.* *wordt* *het nog niet met partic. verbonden*, *want πάντα γινόμενος πειρήσεται*, Od. 4, 417. *betee kent:* *hij zal*, *door alle gestalten aan te nemen*, *beproeuen*, *om u te ontsnappen*, (*verst. ἀλύξαι*), *cf.* Od. 21, 184. 2) *zeer dikwijls* met *gen.* *van het voorwerp*, *dat beproefd wordt.* *a*) *van personen*: *τινός*, *iem.* *beproeuen*, *op de proef stellen*, met *woorden:* *ondervragen*, *uitvragen*, *onderzoeken*, II. 10, 444. Od. 13, 336. *gewoonl.* *in eenen vijandelijken zin*, II. 19, 70. *eens* *ἀντιβίην* *τινός*, II. 21, 225. *δ*) *van zaken*; *σθένους*, *zijne kracht beproeuen*, II. 15, 359. *χειρῶν*, Od. 21, 282. *inzonderh.* *zich ergens in beproeuen*, *eene proef doen*, *ἔργου*, *ἀέθλου*, Od. 18, 369. II. 23, 707. *τόξου*, Od. 21, 159. *eens* *περὶ τινός*, II. 23, 553. 3) met *dat.* *van het werktuig of middel*, *ἔπειτα*, *met woorden op de proef stellen*, II. 2, 73. *ἐγγέλη*, II. 5, 279. ook *ἐν ἔντεσι*, *σὺν τεύχεσσι*, II. 5, 220. 11, 386. *πεπερήμαι μύθοισι*, *ik heb mij in woorden beproefd*, *d. i.* *ik ben ervaren*, Od. 3, 23. 4) *zelden* met *acc.* *iets be-*

proeven, onderzoeken, τροχόν, II. 18, 601. τι, iets navorschen, Od. 24, 238.

* Πειρεσία, αἶ, st. in Magnesia, h. Ap. 32. ed. Herm. in pl. v. Εἰρεσία.

πειρητίζω, ep. nevent. van πειρώ, alleen in praes. en impf. beproeven, onderzoeken, absol. en met infin. II. 12, 257. 1) met gen. des persoons en der zaak, II. 7, 235. Od. 21, 124. iem. op de proef stellen, onderzoeken, Od. 14, 459. 2) met acc. στήλας ἀνδρῶν, de rijen der mannen op de proef stellen, aanvallen, II. 12, 47.

Πειρίθοος, ό, z. van Ixion, of van Zeus en Dia, uit Larissa in Thessalië, koning der Lapithen en vriend van Theseus. Hij woonde de Calydonische jagt bij en was de gemaal van Hippodamia, bij welker bruiloft de beroemde strijd der Centauren en Lapithen ontstond, II. 1, 263. 14, 318. Od. 21, 296.

πίρις, ινδός, ή, wagenmand, korf, horde, welke men op den wagen bond, om er personen of zaken op te plaatsen, II. 24, 267. Od. 15, 131.

Πείροος, ό, gen. Πειρώ, II. 20, 484. z. van Imbrusus uit Aenus, opperhoofd der Thraciërs, II. 2, 844.

πειρώ (πέρας), aor. έπειρα, ep. πείρα, perf. pass. πέταραι, eigenl. doordringen van het eene einde tot het andere, vd. 1) intransit. doorvaren, overzeilen, κύματα, II. 24, 8. Od. 8, 183. κέλευθον, den weg doorzeilen, d. i. afleggen, Od. 8, 183. absol. έχθῆς ώς πείροντες, even als zwemmende visschen, Od. 10, 124. 2) transit. doorboren, doorsteken, met acc. κρέα δβελούσαν, het vleesch met het braadspit doorsteken, aan het spit steken, II. 7, 317. Od. 19, 422. ook άμφ' δβελούσαν, II. 1, 465. 2, 428. absol. τινά αιχμηή δια χειρός, iem. de hand met de lans doorboren, II. 20, 479. zonder acc. II. 16, 405. ήλοι πεπαρμένος, met spijkers beslagen, van den scepier en den beker, II. 1, 246. II. 633. δουρή, met de speer doorboord, II. 21, 577. overdragt.: δδύνησι, door smart doorvljmd, II. 5, 399.

πέισα, ή (πέισω), poët. v. πεισά; τῷ δ' εν πείση κραδίη μένε, het hart bleef in bejaardheid, was kalm, Od. 20, 23. (volgens de Schol. in pl. v. εν πεισματι.)

Πεισανδρος, ό, 1) z. van Antimachus, een Trojaan, door Agamemnon geveld, II. 11, 122. 2) z. van Maemalus, een aanvoerder der Myrmidoniërs, II. 16, 193. 3) z. van Polyctor, een vrijer van Penelope, Od. 18, 299. 22, 243.

Πεισηγορίδης, ου, ό, z. van Pisenor == Ops, Od. 1, 429.

Πεισήγορος, ορος, ό, 1) vader van Clitus, II. 15, 445. 2) een heraut op Ithaca, Od. 2, 38.

Πεισίστρατος, ό, jongste z. van Nestor, reisgenoot van Telemachus naar Sparta, Od. 3, 482. 15, 186.

πείσμα, άτος, τῷ (πέισω), het touw, inzonderh. het touw, waarmede het schip met den achtersteyen aan land vastgemaakt werd, * Od. 13, 77. 22, 465.

πείσομαι, z. πέισω.

πέκω, ep. πεκω, aor. med. έπεξάμην, 1) act. scheren, plukken, kammen, εΐρια, de wol kaarden, Od. 18, 316. ep. vorm. 2) med. zich kammen, χαΐτας, II. 14, 176.

πελάαν, z. πελάζω.

πέλαγος, εος, τῷ, de zee, inzonderh. hooge, volle zee, in pl. αλός εν πελάγεσσ, Od. 5, 335. h. Ap. 73.

Πελάγην, οντος, ό, 1) een aanvoerder der Pyliërs, II. 4, 295. 2) een Lyciër, makker van Sarpedon, II. 5, 695.

πελάζω (πέλας), aor. I. έπέλασα, ep. zonder augm. en σα. aor. I. med. έπελάσαμην, aor. pass. έπελάσθην, ep. sync. aor. med. έπλήμην, vd. πλήτω, pl. πλήτω, perf. part. πεπλημένος, Od. 12, 108. met den ep. nevenvorm πελάω, infin. πελάαν, h. 6, 44.

1) act. I) transit. doen naderen, nader brengen, toevoeren, naar toe brengen, van bezielde en onbezielden dingen: τινά of τι τινι, II. 2, 744. Od. 3, 300. νευρήν μαζῶ, de pees aan de borst doen naderen, d. i. aan de borst spannen, II. 4, 123. τινά χθονί of οὔδει, iem. ter aarde vellen, II. 8, 277. ιστόν ιστοδόκη, den mast in deszelfs kas nederlaten, II. 1, 434.

a) overdragt.: τινά δδύνησι, iem. smarten veroorzaken, II. 5, 766. soms ook absol. zonder dat. en acc. II. 15, 418. δ) in pl. v. dat. ook εις τι, εν τινι, Od. 7, 252. 10, 404. en δεῦρο, Od. 5, 111. 2) intransit. naderen, nader bijkomen, met dat. νήεσσι, II. 12, 112. II) Med. 1) intransit. inzonderh. in aor. I. pass. en ep. aor. med. naderen, nader bijkomen, II. 12, 420. met dat. II. 5, 282. πλήτω χθονί, hij zonk ter aarde, II. 14, 437. οὔδει, vs. 468. άσιδες έπληντ' άλλήλοι, de schilden sloegen tegen elkander, II. 4, 449. 2) naderen, nader brengen, alleen in aor. I. τινά νηῶσι, iem. naar de schepen brengen, II. 17, 341,

πέλας, adv. nabij, Od. 10, 516. met gen. Τηλεμάχου πέλας, * Od. 15, 527.

Πελασγικὸς, ἡ, ὄν, *Pelagisch*, τὸ Πελασγικὸν Ἄργος, het Pelasgische Argos in Thessalië, II. 2, 681. z. Ἄργος, 2) ὁ Πελασγικὸς, bijnaam van Zeus te Dodona, II. 16, 233.

Πελασγοὶ, οἱ, de Pelasgen, een der oudste en der grootste volkstammen in Griekenland. Zij woonden oorspronkelijk in Peloponnesus, Thessalië en Epirus, II. 2, 681. 16, 234. Van daar verspreidden zij zich naar Klein-Azië, inzonderheid naar de omstreken van Larissa, II. 2, 842. en naar Creta, Od. 19, 177. Volgens Herodot. 1, 66. 57. zijn zij de oorspronkelijke ingezetenen deslands. Waarschijnlijk waren zij van de Hellenen onderscheiden en verhuisden uit Azië naar Griekenland. Men leidt den naam af van πελάζειν, dus *aankomelingen*; volgens Strab. is deze naam van dezelfde beteekenis als Πελασγοί.

* πελάω, z. πελάω.

πέλεθρον, τὸ, poët. v. πλέθρον, een *moergen*, eene *uitgestrektheid lands*, zoo veel als men met een span op eenen dag kan beploegen, II. 21, 407. Od. 11, 577.

πέλεια, ἡ (πελός, πελειός), de *wilde duif*, van eene zwartblauwe kleur, II. 21, 493. Od. 15, 527.

πελειάς, ἄδος, ἡ = πέλεια, alleen in pl. II. 5, 778. 11, 634.

πέλεκίω (πέλεκυς), aor. ἐπέλεκθα, ep. πελέκθη, met de *bijl behouwen*, met een houwvel bewerken, Od. 5, 244. † ep. v.

πέλεκον, τὸ, ep. πέλεκον (πέλεκυς), de *greep*, de *steel* van de *bijl*, II. 13, 612. † πέλεκυς, εὖς, ὁ, dat. pl. πελέκεσσι, de *bijl*, *aks*, om te timmeren en ossen te slagen, II. 3, 60. Od. 3, 442. de *strijdaks*, alleen II. 15, 711.

πελεμίζω, ep. aor. πελέμιστα, aor. 1. pass. πελεμίσθη. 1) in *hevige beweging brengen*, *zwaaijen*; *doen beven*, *schudden*, τινά. II. 13, 443. 16, 108. 766. τόζον, den *hoog schudden*, van *dengenen*, die beproeft denzelfden te spannen, Od. 22, 125. 2) pass. *zich hevig bewegen*, *beven*, *sidderen*, van den Olympus, II. 8, 443. dikwijls aor. πελεμίσθη χασσάμενος, terugwijkende sidderde hij, II. 4, 535.

πέλεσκει } z. πέλομαι.
πέλεν }

Πελήης, οὐ, ὁ, ion. v. Πελίας, z. van Cretheus, of volgens de fabel van Poseidon en Tyro, koning van Jolcos, die zijnen broeder Aeson de heerschappij ont- nam en zijnen anderen broeder Neleus

verjoeg. Hij dwong den zoon van Aeson, Jason, om den togt naar Colehis te ondernemen, Od. 11, 254. seqq.

πέλλα, ἡ, de *melkammer*, het *melkvat*, II. 16, 642. †

Πελλήνη, ἡ, st. in Achaje, tusschen Sicyon en Aegira, ten tijde van Strabo, een *vlek*, nu de ruïnen bij *Tricala*, II. 2, 574.

* Πελοπόννησος, ἡ, de Peloponnesus, eiland van Pelops, zoo geheeten naar den Phrygiër Pelops; vroeger werd het Ἄπτα, Πελασγία, Ἄργος genaamd, h. Ap. 250. 290.

Πέλωρ, οπος, ὁ, z. van Tantalus, ge- maal van Hippodamia, vader van Atreus, Thyestes enz. Uit Phrygië verjaagd, ging hij met eene volkplanting naar Elis, bij den koning Oenomaus, en won in den wedloop deszelfs dochter Hippodamia met het koninkrijk Elis, dat hij vervolgens over bijna het geheele schiereiland uitbreidde, zoodat het gansche land naar hem genoemd werd, II. 2, 104.

πέλω, gewoonl. πέλομαι, dep. med. poët. alleen praes. en imperf. van het act. 3 sg. πέλει, imperf. 3 sg. πέλεν en ἐπέ. Het med. zeer dikwijls; in het imperf. ook in syncop. vormen. 2 sg. ἐπέλο, ἐπέλεν, 3 sg. ἐπέλετο, ep. iterat. πέλεσκεο, II. 22, 433. ep. imper. πέλεν voor πέλου. 1) eigenl. in *beweging zijn*; *zich bewegen*, *zich roeren*, zelden: πέλει κλαγγή οὐρανὸν πρὸς, het *geschreeuw stijgt ten hemel*, II. 3, 3. cf. Od. 13, 60. 2) gewoonl. *zijn*, *wezen*, *zich bevinden*; met het denkbeeld van *beweging*; met subst. οἰμωγή καὶ εὐχολή πέλεν, II. 4, 450. ἐπέλετ' ἔργον ἅπαντα, allen hebben nu werk, d. i. moeten strijden, II. 12, 271. met adject. τοῦτο δὴ οἰκτιστον πέλεται βρότοισι, dit is het *rampzaligste* voor de menschen, II. 22, 76. σὺ ἐκ πάντα πέλονται, van u komt alles, II. 13, 632. c) met adv. κακὸς πέλει αὐτῆ, het *gaat hem* (den *vogel*) *slecht*, d. i. hij heeft zelf ter *naauwer- nood voedsel*, II. 9, 324. 3) = εἶναι: τοῦ δ' ἐξ ἀργύρου θυμὸς πέλεν, daaraan was een *zilveren disselboom*, II. 5, 720.

πέλωρ, alleen nom. en acc. *monster*, *gedrogt*, van den Cycloop, Od. 9, 428. van Scylla, Od. 12, 87. van de slang Python, h. Ap. 374. van Hephaestus, II. 18, 410.

πελώριος, ἐη, ἰον (πέλωρ), *gedrogtelijk*, *reusachtig*, *ontzettend groot*, *geweldig*, van alles, wat door zijne grootte *verba- zing wekt*: van personen en zaken, II. 5,

594. Od. 11, 594. θαύμα πέλωρον, een verbazend wonder, Od. 9, 190.

πέλωρον, τὸ = πέλωρ, gedrogt, monster, reusachtig groote zaak, de Gorgo, II. 5, 741. een groot hert, Od. 10, 168. δεινὰ πέλωρα, de vreeselijke schrikbeelden, door de Goden gezonden, II. 2, 321. van de in dieren veranderde menschen bij Circe, Od. 10, 219.

πέλωρος, ὥρη, ὠρον = πλώριος, gedrogtelijk, reusachtig, bijv. n. van den Cycloop, Od. 9, 257. van eenen draak, II. 12, 102 van eene gans, Od. 15, 161. Het neutr. πέλωρα als adverb. h. Merc. 225.

πέμπάζομαι (πέμπτε, πέντε), med. alleen aor. med. conj. πεμπάσεται, met kortgemaakte voc. op de vijf vingers tellen, in het algem. tellen, τι, Od. 4, 412. †

πεμπταῖος, η, on (πέμπτος), vijfde, op den vijfden dag, adject. in pl. van adv. Od. 14, 257. †

πέμπτος, η, on (πέντε), de, het vijfde. II. passim. πέμπτος μετὰ τοῖσιν, Od. 9, 335.

πέμπω, fut. πέμψω, aor. ἐπέμψα, ep. πέμψα, med. ἐπεμψάμην, 1) ael. zenden. I) afzenden, toezenden, heensturen, van person. en zaken, τινὰ of τὶ τινί; κακόν τινι, II. 15, 109. ook α) met praep. ἐς, τι, II. 18, 237. ἐπὶ τινι, tegen of naar iemand: II. 15, 27. ἐπὶ τινι, naar iem. II. 2, 6. β) met adv. ἐνθάδε, οἰκᾶδε, πολέμονδε, γ) met infin. φέρειν, om te brengen, II. 16, 375. 18, 240. 7, 227. 2) van zich wegzenden, ontslaan, laten gaan, Od. 4, 20. 13, 39. 3) geleiden, begeleiden, II. 1, 390. Od. 11, 626. II. 10, 464. ook medegeven, εἶματα, Od. 16, 83.

πεμπύβολον, τὸ (πέντε, ἐβελός), eene vork met vijf tanden, inzonderh. bij het offeren, om het vuur bij elkander te houden, II. 1, 461. Od. 3, 460.

πενθίετον, z. πενθίω.

πενθρός, ὁ (πενθίω), vader der vrouwe, schoonvader, II. 6, 170. Od. 8, 582.

πενθίω, ep. πενθειώ, II. 23, 283. (πένθος); infin. praes. πενθήμεναι, ep. v. πενθεῖν, Od. 18, 174. aor. infin. πενθῆσαι, 1) intrans. klagen, treuren, Od. 19, 120. 2) transit. beweenen, betreuren, rouwklagen, τινὰ: — νέκυν γαστέρι, eenen dooden met de maag, d. i. door vasten betreuren, II. 19, 225.

πένθος, εος, τὸ, treurigheid, droefheid, weegeklag, smart, πένθος τινός, rouw over iem. II. 11, 250. Od. 24, 423.

πενή, ἡ (πένομαι), armoede, gebrek, Od. 14; 157. †

πενιχρός, η, ὄν, poët. v. πενής, arm, zehoeftig, Od. 3, 348. †

πένομαι, dep. alleen praes. en imperf. eigenl. door arbeid zijn onderhoud verdienen, vd. in het algem. 1) arbeiden, bezig zijn, Od. 10, 348. περὶ τι, met iets, Od. 4, 624. 2) transit. bereiden, gereed maken, met acc. δαῖτα en δειπνον, II. 18, 558. Od. 4, 624.

πενταέτηρος, ὄν (ἔτος), poët. vijfjarig, βούς, ἔς, II. 2, 403. Od. 14, 419.

πενταέτης, ἔς (ἔτος), vijfjarig, vd. adverb. πενταέτες, vijf jaren lang, Od. 3, 115. †

πεντάχα (πέντε), adv. vijfvoudig, in vijf deelen, κοσμηθέντες, II. 12, 87. †

πέντε, indecl. vijf, II. Od. passim.

πεντηκοντα, indecl. vijftig, II. Od. pass. πεντηκοντόγυος, ὄν (γύα), poët. van vijfhonderd morgen, τίμενος, II. 9, 579. †

πεντηκόσιοι, αι, α, ep. v. πεντάχ. vijfhonderd, Od. 3, 7. †

πεπαθῖα, z. πάσχω.

* πεπαθῖω (πέπων), rijp doen worden, pass. rijp worden, daarvan aor. I. pass. opt. 3 pl. πεπαθῖεν, Fr. 14, 3.

πεπάλαγμαι, z. παλάσσω.

* Πενάροθος, ἡ, een der Cycladische eilanden, door deszelfs wijn beroemd, h. Ap. 32.

πεπαρμένος, z. πείρω.

πεπάσμη, z. πατόμαι.

πεπερημένος, z. περάω.

πέπηγε, z. πήγνυμι.

πεπιθῖν } z. πείθω.

πέπιθμεν } z. πείθω.

πεπιθήσω } z. πείθω.

πέπληγον } z. πλήσσω.

πέπληγώς } z. πλήσσω.

πέπλημμένος, z. πείλω.

πέπλος, ὁ, 1) het opperkleed der vrouwen, een groot geplooid en fijn geweven gewaad, dat over de andere kleding werd geslagen en het gansche ligchaam bedekte, II. 5, 734. Od. 7, 96. 18, 292.

2) in het algem. bekleedsel, tapijt, om eenen wagen te bedekken, II. 5, 195. en om over de zetels te spreiden, Od. 7, 96.

πέπνυμαι, z. πνέω.

πέποιθα, z. πείθω.

πέπονθα } z. πάσχω.

πέποσθε } z. πάσχω.

πεποτήται, z. ποτάσμαι.

πεπρομένος, πέπροτω, z. πόρω.

πέπταμαι, z. πετάννυμι.

πεπτέωτα, z. πέπω.

πεπτηώς, z. πτήσω.

πεπύθοιτο } z. πυνθάνομαι.

πέπυσμαι }

πέπων, ονος, ὅ, ἡ (πέσω), eigenl. door de zon gekookt; vd. rijp, malsch, zacht van vruchten; bij Hom. altijd overdragt.: in het aanspreken: 1) in goeden zin: ὦ πέπον, mijn waarde vriend, getrouwe, II. 5, 109. 15, 437. en κριὸ πέπον, Od. 9, 447. 2) in kvaden zin: verwijfde, lafaard, II. 2, 235. 13, 120.

πέρ, eene enclit. partikel, verkort uit περί, beteekent eigenl. door en door, geheel en al, en versterkt het denkbeeld van het woord, achter welk het gevoegd is. Het beteekent vandaar 1) zeer, als het op zich zelf zonder verband met een ander denkbeeld staat; dit gebruik is zeldzaam en alleen ep bij adject. en adv. ἀγαθὸς πέρ ἔων, zeer goed, II. 1, 131. φράδμων πέρ, II. 16, 638. ἐπεὶ μ' ἔτεκες γε μινυνθάδιόν πέρ ἔοντα, zeer kort levend, II. 1, 352. μινυνθά πέρ, zeer kort, II. 1, 416. ἄλγον πέρ, II. 11, 391. 2) meer wordt het ép. gebruikt in verband met een ander denkbeeld: a) indien de twee tegenovergestelde begrippen, van welke het eene aangevuld moet worden, overeenkomen, dan heeft πέρ eene verhoogende kracht; volstrekt, immers toch, καὶ αὐτοὶ πέρ πονεώμεθα, laat ons toch zelve (niet alleen anderen) arbeiden, II. 10, 70. οἶκαδε πέρ νεώμεθα, dat wij toch volstrekt naar huis terugkeeren, II. 2, 236. b) staan beide denkbeelden tegenover elkander, dan beduidt πέρ: immers toch, ten minste toch, ἐπεὶ μ' ἔτεκες μινυνθάδιόν πέρ ἔοντα, τιμὴν μοι ὄφελεν Ὀλύμπιος ἔγγυαλῆαι, dan had Zeus mij toch ten minste eer moeten bewijzen, II. 1, 353. cf. II. 9, 301. c) inzonderh. wordt het dan gevoegd bij participia en beteekent: hoe zeer, hoe zeer ook, toch, alhoewel, ofschoon: ἱεμένος πέρ, hoezeer gij ook verlangt; ἀχνύμενός πέρ, alhoewel bedroefd; οὐτάμενός πέρ. 3) Dikwijls staat πέρ na conjunct. of relativen, a) stemmen de leden van de op elkander slaande zinsneden en stellingen met elkander overeen, dan beteekent πέρ, volstrekt geheel: ὅσπερ, volstrekt geheel dezelfde, die; zoo ook οἶος πέρ, ὅπου πέρ, overal, waar ook: ὅθεν πέρ, juist daarvan, van waar enz. b) in tegenover elkander staande leden van den volzin heet πέρ, indien ook nog zoo, toch volstrekt, Od. 1, 167.

Περραιβοί, οἱ, poët. in pl. v. Περρῆαιοι, de Perrhaebiërs, bewoners van het landschap Perrhaebië in Thessalië. Zij woonde eerst aan den Peneüs, tot aan de zee toe, doch door de Lapithen verjaagd, begaven zij zich dieper in het land, II. 2, 749.

περαιώω (περαιός), aor. pass. περαιωθέντες. 1) overzetten, overbrengen, 2) pass. oversteken, overvaren, Od. 24, 437. †

περάτη, ἡ, fem. van πέρατος, versta γῆ of χώρα, het tegenoverliggende land, de overkant; inzonderh. van eene hemelstreek, ἐν περάτῃ, als tegengestelde van Ἠώς, in het westen, aan het westeinde der baan, Od. 23, 243. †

περάω (πέρα), praes. infin. περάων, ep. v. περῶν, iterat. vorm imperf. περάσσειε, fut. περήσω, ep. infin. περησέμεναι, aor. ἐπέρησα, ep. πέρησα, 1) intransit. door dringen, doorgaan, doorvaren, van een schot, absol. II. 6, 10. διὰ προτάφιο, II. 4, 502. met acc. der plaats: ὄστιον, II. 4, 460. 5, 291. vd. in het algem. doorgaan, doorreizen; doorzeilen, van personen, πότον, Od. 24, 118. τάφρον, over de gracht steken, II. 12, 63. πύλας Ἰδίου, door de poorten van Hades gaan, II. 5, 646. ook absol. met praep. διὰ Ὠκεάνοιο, door den Oceanus, Od. 10, 508. ἐπὶ πότον, over de zee zeilen, II. 2, 613. 2) transit. alleen poët. doorbrengen, doorvoeren, door doen glijden, τὴ κατά δειρῆς, h. Merc. 133. misschien ook II. 5, 291.

περάω (περῶ), aor. ἐπέρῶσα, ep. σσ. perf. pass. πεπέρημαι, II. 21, 58. = het latere πιπράσκω, eigenl. overzetten, om te verkoopen, vd. verkoopen, met acc. II. 21, 102. h. Cer. 132. τινὰ Λήμνον, iem. naar Lemnos verkoopen, II. 21, 40. ook ἐς Λήμνον, vs. 58. en πρὸς δώματα, Od. 15, 387. Het praes. περάω komt niet voor; maar in pl. daarvan de poët. nevenvorm πείρημι.

Πέργαμος, ἡ, bij latere schrijvers τὸ Πέργαμον en τὰ Πέργαμα, de burg van Troje, z. Τίος. II. 4, 508. 5, 446.

Περγασίδης, ου, ὅ, z. van Pergasus = Deicoön, II. 5, 535.

πέρην, ep. en ion. v. πέραν, praep. met gen. 1) aan den overkant, aan de overzijde, II. 24, 752. 2) tegenover, Εὐβοτῆς, II. 2, 535.

περησέμεναι, z. περάω.

πέρθαι, z. πέρθω.

πέρθω, fut. πέρσω, aor. 1. ἔπερσα, aor. 2. ἐπάρθον, med. fut. met pass. beteekenis

πέρσονται, *infin. aor. 2. syncop. πέρθαι.*
 1) *verwoesten, vernietigen, verdelgen, ontvolken*, alleen van landen en steden, met acc. πόλις, II. 2, 660. Od. 1, 2. οὐ γὰρ τοι αἶσα, πόλις πέρθαι Τρώων, het is u niet beschoren, de stad der Trojanen te verwoesten, II. 16, 708. pass. II. 2, 374. 4, 291. πόλις πέρσεται, II. 24, 729. 2) *buit maken, plunderen, τὴ ἐκ πολίων*, II. 1, 125.

περὶ, 1) *praep. met gen. dat. en acc. grondbeteek. rondom, omheen*, zoowel van den ganschen omtrek van eenig voorwerp, als van een gedeelte des gezigtkrings, die onder ons bereik valt. A) met gen. 1) van plaats: ter aanduiding van een *zijn* om iets heen, poët. en zelden: *omheen, τετάνυστο περὶ οπαλοῦς ἡμεῖς*, om het hol heen, Od. 5, 68. *περὶ τρώϊος βεβαῶς*, om de kiel zich vastklemmend en voortgaande, Od. 5, 130. 2) ter opgave van eene oorzaak in verschillend verband: a) ter aanduiding van het voorwerp, om hetwelk, als het middelpunt, de handeling zich beweegt, bijna als ἀμφὶ, *om, wegens, voor, over*, a) bij de verba van *strijden, kampen, vechten*, om iets te veroveren, te houden of te beschermen, bijna nog plaatselijk: *μάχεσθαι περὶ νηός*, om het schip strijden, II. 15, 416. *περὶ θανόντος*, II. 8, 476. *περὶ τριποδοῦ θείν*, om éenen drievoot eenen wedloop houden, II. 11, 700. *μάχεσθαι περὶ πόλιος*, voor de stad strijden, II. 17, 147. *ἀμύνεσθαι περὶ πατρὸς*, zich voor het vaderland verdedigen, daarvoor kampen, II. 12, 243. β) bij de verba: *hooren, weten, zeggen, vragen*, enz. *ἀκούειν εἰδέναι περὶ τινός*, van iem. iets hooren, weten, Od. 19, 270. 17, 563. *ἔρσεται περὶ πατρός*, naar den vader vragen, Od. 1, 135. γ) bij verba van *zorgen en vreezen, μερμηρίζειν περὶ τινός*, om iem. bekommerd zijn, II. 20, 117. δ) om *reden op te geven, wegens, uit*, *περὶ ἔριδος μάχεσθαι*, uit twist strijden, II. 7, 301. δ) ter aanduiding van *waarde en voortreffelijkheid*; eigenl. *boven uit; boven*: *περὶ πάντων ἔμμεναι*, boven allen zijn, allen te boven gaan, II. 1, 287. 417. B) met dat. 1) van *plaats*: om een *vertoef* te kennen te geven in de onmiddellijke nabijheid van eenig voorwerp: *om, omheen, περὶ στήθεσσι, περὶ χροῖ, ἀπατρεῖν περὶ δουρὶ*, om de spies spartelen; II. 13, 570. *περὶ δουρὶ πεπαρμένη*, om de speer gestoken, d. i. met de speer door-

boord, II. 21, 577. *ἔλισσομένη περὶ κρινῶν*, II. 3, 17. *περὶ κήρι*, in het gemoed, van harte, II. 4, 46. waar anderen *περὶ* schrijven, z. *κήρι, bij, nevens, aan, περὶ πυλῆσι, περὶ δαυτι*, Od. 2, 245. 2) om eene oorzaak op te geven, even als ἀμφὶ, met dat. a) ter aanduiding van de zaak of van den persoon, die de handeling veroorzaakt, bijna plaatselijk, *om, wegens, μάχεσθαι περὶ τινι*, Od. 17, 471. *δεδέναι περὶ τινι*, voor iem. vreezen, II. 10, 240. δ) ter opgave eener reden: *ooit, door, van wegen, ἀνύσθαι περὶ κρινῶν*, door den rook verbijsterd worden, II. 8, 183. (anderen lezen *ὑπὸ κρινῶν, περὶ χάριματι*, uit vreugde: c) met acc. van *plaats*. a) ter aanduiding van eene beweging in den omtrek of in de nabijheid van eenig voorwerp: *om, omheen, περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή*, het geschreeuw drong in het gemoed. b) gewoonlijk om een *rustig vertoef, verwijl* te kennen te geven: *om, aan, bij, door, ἐστάμεναι περὶ τοίχων*, rondom den muur staan, II. 18, 474. *περὶ τινὰ διζύνειν*. 2) Bij oorzaakopgaven, ter aantooning van het voorwerp, waarop de handeling betrekking heeft: *omi, πορεύσθαι, ἔπειν περὶ τεύχεα*, II. 24, 444. 15, 555. NB. *περὶ* kan in alle casus achter het substant. geplaatst worden, doch ondergaat dan verandering van accent. II) adv. 1) *rondom, omheen, daarnevens*, II. 1, 236. Od. 9, 184. ook *περὶ τ' ἀμφὶ τε*, h. Cer. 277. 2) *boven, boven uit*, vd. *vooral, bovenmate, inzonderheid, zeer*, in dezen zin moest altijd *πέρι* geschreven worden. III) Bij zamenstellingen heeft het de beteekenissen van het adv.

πέρι, het in acc. veranderde *περὶ* staat, 1) als het achter zijn substant. geplaatst is, II. 5, 732. 2) wanneer het als adv. *inzonderheid, bovenmate; ten sterkste* beteekent, dikwijls *πέρι κήρι*, z. *κήρι*. 3) als het in plaats van *περὶ* staat, II. 10, 244.

περιάνυμι (ἀγνυμι), *rondom breken*, pass. overdragt.: *breken, wederkaatst worden, klinken*, van de stem: *Ἐκτορος δὲ περιάνυται*, Hectors stem breekt rondom, d. i. klinkt in de rondte, II. 16, 78. † **περιἄλλος, η; ον* (ἄλλος), *boven anderen uit; alleen* in neutr. pl. als adv. *περιἄλλα, voornamelijk, inzonderheid*, h. 18, 46.

περιβαίνω (βαίω), alleen aor. 2. *περὶ βην*, zonder augm. part. *περιβάς*. 1) om-

gaan, omheen gaan, rondgaan, voor-
gaan, om iem. te verdedigen, absol.
II. 8, 331. 13, 420. 2) voor iem. tre-
den, vd. beschutten, beschermen, τινός,
iem. II. 5, 21. en τινί. II. 17, 80.

περιβάλλω (βάλλω), aor. 2. περιβάλον,
ook in Med. 1) omwerpen, omdoen,
omtrekken, met acc. II. 18, 479. absol.
in tmes. πείσμα τινός, een touw om iets
heentrekken, Od. 22, 466. 2) overheen
werpen, vd. overtreffen, τινά τινί, iem.
door iets, Od. 15, 17. zonder acc. in
iets de overhand hebben, meerder zijn,
overtreffen, II. 23, 276. Med. zich om-
werpen, aandoen, aantrekken, met acc.
τεύχεα, de wapenen aangorden, Od. 22,
148. τί τινι. Ξίφος ὤμοις, het zwaard over
de schouders werpen, alleen in tmesis,
Od. 10, 262.

Περίβοια, ἡ, 1) d. van Accessamēnus,
welke Pelagon bij Axios baarde, II. 21,
142. 2) d. van Eurymedon, koning der
Giganten, moeder van Nausithous bij
Poseidon, Od. 7, 58.

περιγίγνομαι (γίγνομαι), aor. περιγεγόνην,
eigenl. boven zijn, vd. overwinnen, over-
treffen, τινός τινι, iem. in iets, II. 23, 318.
Od. 8, 102.

περιγλάγῃς, ἔς (γλάγος), poët. vol melk,
πέλλα II. 16, 642.

περιγνάμπτω (γνάμπτω), ombuigen, om-
zeilen, te boven komen, Μάλειαν, Od. 9,
80. †

περιδέδω (δέδω), poët. alleen aor.
περιδέδωσα, part. περιδέδωσας en perf. περι-
δέδωκα, met beteekenis van het praes.
zeer vreezen, zeer bezorgd zijn, τινί,
voor iem. zeer in angst zijn, II. 11, 508.
enz. doch zelden τινός, om iem. wil,
II. 10, 93. 17, 240.

περιδέξιος, ον (δέξιος), met beide han-
den regts, met beide handen bedreven,
vlag, II. 21, 163. †

περιδίδωμι (δίδωμι), alleen med. fut.
περιδώσομαι, aor. 1. conjunct. dual. περι-
δώμεθον, zich om iets geven, d. i. om
iets wedden, met gen. pretii. λίβητος,
II. 23, 485. ἐμὲθεν περιδώσομαι αὐτῆς, ik
wil om mij zelve wedden, d. i. ik wil
mijn leven er onder verzetten, te pand
geven, Od. 23, 78. †

περιδινέω (δινέω), aor. pass. περιδινήθην,
in eenen kring ronddraaijen, in pass.
zich ronddraaijen, πόλιν, om de stad
heenloopen, II. 22, 165. †

περιδράμων, z. περιτρέχω.

περιδρομος, ον (περιδραμεῖν), 1) aët. om-

heen loopende, rond, kringvormig, πλῆ-
ραι ἄντυγες, II. 5, 726. 728. 2) pass.
dat omgeloopen kan worden, toegan-
kelijk, openliggend, κολώνη, II. 2, 812.
Od. 14, 7.

περιδρύπτω (δρύπτω), ep. aor. pass.
περιδρύφθην, rondom bekrabben, pass. be-
krabt worden, opengescheurd worden,
ἄγκωνας, zich aan den elleboog wonden,
II. 23, 395. †

περιδύω (δύω), aor. 1. περιδύσα, rond-
om uittrekken, uittrekken, anders ἀπέ-
δυσσε, met acc. χιτώνας, II. 11, 101. om-
doen, aantrekken, aangorden, in tmes.
Od. 22, 113.

περιδύομεθον, z. περιδύωμι.

περιέιδον (ΕΙΔΩ), defect. aor. 2. bij
Hom. alleen perf. περιόδωκα, infin. περιό-
δμεναι, ep. v. περιειδέναι, plusq. περιήδην,
3 sg. περιήδη, met praes. beteek. a) beter
weten, beter verstaan, met acc. Od. 3,
244. met infin. II. 10, 247. met gen.
des persoons, τινός, dan iem. b) ergens
meer in bedreven zijn, kundiger zijn,
meer kennis hebben, τινί, Od. 17, 317.
βουλῇ περιόδμεναι ἄλλων, in raad anderen
overtreffen, II. 13, 728.

περιέικω (εἶμι), 1) boven zijn, d. i. voor-
treffelijker, beter zijn, vd. iem. over-
treffen, met gen. des persoons, dien men
overtreft en met acc. der zaak: φρένας,
νόον, in verstand en beleid, Od. 18, 248.
19, 326. †

περιέπτο, alleen in tmesis, z. ἔπω,
II. 15, 555.

περιέχω (ἔχω), aor. 2. ep. περιχώμην,
imper. περιόχεο, 1) act. omgeven, om-
ringen. 2) med. zich rondom iets hou-
den, iem. beschermend omringen, be-
schermen, beschutten, met gen. des per-
soons, II. 2, 393. en met acc. Od. 9, 199.

Περίηρος, ονς, ὁ, vader van Borus.
II. 16, 177.

* περιζαμενῶς (ζαμενῆς), poët. adv. zeer
hevig, zeer geweldig, h. Mero. 495.

περιηχέω (ἠχέω), aor. περιηχῆσα, rond-
om klinken, weergalmen, II. 7, 267. †
περιόδμεναι, z. περιείδον.

περιούστημι (ούστημι), aor. 2. περιούστην, ep.
v. περιούστην, conj. περιούστωσι v. περιούστωσι,
opt. περιούσταιεν, aor. 1. med. περιούσθαιμην,
aor. pass. περιούσάθην. Bij Hom. slechts
intransit. aor. 2. act. med. en aor. 1.
pass. 1) zich rondom plaatsen, rondom
staan, II. 4, 532. ook aor. 1. pass. Od. 11,
243. omgeven, omringen, insluiten, met
acc. βούν περιούσσαντο, zij plaatsten zich

rondom den stier, II. 2, 410. τινά, II. 17, 96. Od. 20, 50.

περικαλλής, ἔς (καλός), zeer schoon, bo-
venmate schoon, bevallig, meestal bijv.
n. van zaken, zelden van personen, II. 5,
389. Od. 11, 281. h. Merc. 323.

περικαλύπτω, alleen in tmesis, z. κα-
λύπτω.

περίκειμαι (κείμαι), dep. med. rondom
liggen, omgeven, omringen, omvatten,
met dat. τόςφ, Od. 21, 54. τινί, iem. om-
helsd houden, II. 19, 4. overdr.: περικέ-
ταί μοι τι, iets ligt om mij heen, d. i.
ik heb voordeel, winst daarvan, II. 9,
321.

περικηόδομαι (κηόω), med. zeer bezorgd,
bekommerd zijn, τινός, om iem. Od. 3,
219. τινί βίοντου, voor iem. wegens zijne
goederen bekommerd zijn, Od. 14, 527.

περίκηλος, ον (κήλον), poët. zeer droog,
dor., *Od. 5, 240.

Περικλυμένος, ό, z. van Neleus en
Pero, die van Poseidon het vermogen
had bekomen, velerhande gedaanten aan
te nemen, Od. 11, 286.

*περικλυστος, η, ον (κλύω), rondom
bespoeld, Ἀηλος, h. Ap. 181.

περικλυτός, ον (κλυτός), 1) van alle
kanten gehoord, luid sprekende, luid
zingende; zoo wordt het verklaard als
bijv. n. van αἰοῖδος, Od. 1, 325. doch ge-
woonlijk pass. 2) van wien men rond-
om hoort, wijd vermaard, zeer beroemd,
voortreffelijk, bijv. n. van personen en
zaken, II. 1, 607. 7, 299.

περικτείνω, alleen in tmesis, z. κτείνω.

περικτιόνες, οἱ (κτείνω), alleen in pl. de
rondom wonenden, naburen, ook als
adject. met ἀνθρώποι, II. 17, 220. Od. 2, 65.

περικτίνται, ον, οἱ, ep. = περικτιόνες,
Od. 11, 288. †

περιλέπω, alleen in tmes. z. λέπω.

περιμαιμάω (μαιμάω), ep. alleen part.
praes. περιμαιμάουσα, in pl. v. περιμαιμάουσα,
rondom woeden, tieren, haastig rond-
zoeken, met acc. σκόπελον, Od. 12, 95. †
περιμετρος, ον (μέτρον), doucementig
groot, zeer groot, ιστόν, *Od. 2, 95,
19, 140.

Περιμήδης, εος, ό, 1) een lotgenoot
van Ulysses, Od. 11, 23. 2) vader van
Schedius, II. 11, 515.

περιμήκετος, ον, poët. = περιμηκής, ἐλάτη,
II. 14, 287. Od. 6, 103.

περιμηκής, ἔς (μήκος), zeer lang, zeer
hoog, van bergen, II. 13, 65. neutr. πε-
μηκες, Od. 13, 183. †

περιμηχανάομαι (μηχανάω), dep. med.
3 pl. praes. περιμηχανώνται, ep. verlengd
rondom listig beramen, in het algem.
listig besluiten, τι, Od. 7, 200. δούλων
ἦμαρ τινί, *Od. 14, 340.

Πέρριμος, ό, z. van Meges, een Trojaan,
door Patroclus geveld, II. 16, 695.

περιναϊτώω (ναϊτώω), poët. rondom
wonen, *Od. 6, 66. 4, 177.

περιναϊέτης, ον, ό (ναίω), poët. de rond-
om wonende, nabuur, buurman, II. 24,
488. †

περιξέστος, η, ον (ξέστος), rondom ge-
houwen, glad gemaakt, πέτερη, Od. 12, 79. †
περισιδα, z. περιείδον.

περιπέλομαι (πέλομαι), dep. med. poët.
alleen in part. sync. περιπλόμενος. 1) zich
omdraaijen, rollen, wentelen, van den
tijd: περιπλόμενων ἐνιαυτῶν, bij het wente-
len der jaren, Od. 1, 16. II. 23, 833.
h. Cer. 266. 2) van plaats, met acc. iets
omringen, omsingelen, II. 18, 220.

περιπενκής, ἔς (πενκή), poët. zeer hit-
ter, zeer smartelijk, βέλος, II. 11, 845. †

περιπλέκω (πλέκω), alleen aor. 1.
pass. ep. zonder augm. περιπλέχθην, om-
vlechten, omwinden, omstrengelen, pass.
zich om iets winden, omslingeren, met
dat. ιστόν, Od. 14, 313. omhelzen, γρηί,
*Od. 23, 33.

περιπληθής, ἔς (πλήθος), zeer vol, zeer
volkrijk, Ὀρτυγή, Od. 15, 405. †

περιπλόμενος, z. περιπέλομαι.

περιπρό (πρό), adv. zeer, uitermate,
vooral, Od. 11, 180. anderen περι πρό.
περιπροχέω (χέω), alleen part. aor.
pass. περιπροχυθείς, rondom over uitgie-
ten, pass. over uitgegoten zijn, over-
stroomen, overdragt.: ἔρος με θυμῶν περι-
προχυθείς ἐδάμασσε, de liefde overweldigde
mij, rondom mijn hart uitgegoten, II. 14,
316. †

περιρρέω (ρέω), imperf. περιρρέε, rondom
vloeijen, stroomen, met acc. Od. 9, 388. †

περιρρήδης, ἔς (περρῆω), rondom, over
iets heen vallende, περιρρήδης τραπέη κά-
πεσε δινηθείς, over de tafel vallende, viel
hij tuimelend neder, Od. 22, 84. †

περιρρῦτος, ον (ῥέω), rondom bespoeld,
bijv. n. van Creta, Od. 19, 173. †

περισαινῶ (σαίνω), ep. περισσαινῶ, alleen
praes. omkwispelen, streelen, liefskozen,
τινά, Od. 16, 4. οὐρῶν, *Od. 10, 215.

περισείω (σειώ), ep. περισσεύω, alleen in
ep. vorm rondom schudden, alleen in
pass. rondom wapperen, van den helm-
bos, II. 19, 382. 22, 315. h. 6, 4.

περισθενέω (σθένος), poët. alleen part. praes. περισθενέων, overmagtig, zeer sterk zijn, Od. 22, 368. †

περίσκηπτος, on (σκέπτομαι), dat rondom gezien kan worden, rondom zichtbaar, open, hoog, * Od. 1, 426. 10, 211.

περισσαίνω, ep. v. περισσάω.

περισσείω, ep. v. περισσείω.

περιστάδων (περάσθημι), rondom staande, Il. 13, 514.

περιστάθη, z. περάσθημι.

περιστείχω (στείχω), aor. part. περιστείχας, rondom gaan, rondom wandelen, Od. 4, 277. †

περιστέλλω (στέλλω), aor. 1. part. περιστελλας, aankleeden, bekleeden, inzonderh. een lijk, met acc. Od. 24, 293. †

περιστεναχίζω (στεναχίζω), poët. alleen in med. praes. en impf. rondom klinken, weergalmen, met dat. ποσίν, van de voeten, Od. 23, 146. δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ, het huis weergalmt rondom in den voorhof, Od. 10, 10. waar echter anderen αὐλῇ voor αὐλήσῃ, fluitgeklank nemen.

περιστένω (στένω), 1) = στεναχίζω, zoeken, weergalmen, met acc. h. 18, 21. 2) = στένω, alleen in med. περιστένεται γαστήρ, de maag wordt te eng, is gevuld, Il. 16, 163. †

περιστήωσι, z. περάσθημι.

περιστρέφω (στέφω), rondom bekransen, omgeven, τι τιμ, iets ergens mede, Od. 5, 303. †

περιστρέφω (στρέφω), part. aor. περιστρέφας, rondom zwaaijen, rondslingeren, met acc. διακόν, Od. 8, 189. τιμὰ χειρῶν, Il. 19, 131. h. Merc. 409. pass. μάλ' ὠκα περιστρέφεται κυκίωσσι, sc. γάλα, zeer snel wordt zij door den vermenger omgeroerd, Il. 5, 903. doch de lezing περιστρέφεται is beter: zeer snel stremt zij voor den vermenger.

περίσχο, z. περίσχω.

περιτάμνω, ep. en ion. v. περιτέμνω (τέμνω), rondom afsnijden; med. iets voor zich afsnijden en als buit wegslepen: plunderen, rooven, σοῦς, * Od. 11, 402. 24, 112. z. τέμνω.

περιτέλλομαι (τέλλω), dep. med. poët. alleen praes. den loopkring volbrengen, omwentelen, verloopen, ἄψ περιτελλομένου ἔτεος, toen het jaar weder was verstreken, Od. 11, 295. 14, 294. περιτελλομένων ἐναυτων, bij het wentelen der jaren, d. i. zoo dikwerf de feestdag wederkeert, Il. 2, 551. z. προπέλλομαι.

περιτίθημι, alleen in tmes. z. τίθημι. * περιτιμήεις, εἶσα, εν (τιμήεις), zeer geëerd, h. Ap. 65.

περιτρέπω (τρέπω), alleen intransit. zich omwenden, wederkeeren, in tmes. Od. 10, 469. † z. τρέπω.

περιτρέφω (τρέφω), rondom doen stremmen, stollen, pass. stremmen, stollen, zich vastzetten, σάκεσαι περιτρέφετο κρύσταλλος, rondom de schilden zette zich ijs vast, Od. 14, 477. † over Il. 5, 903. z. περιστρέφω.

περιτρέχω (τρέχω), rondom loopen, in tmesis, περὶ δ' ἔδραμε, Il. 14, 413. †

περιτρέω (τρέω), poët. τρέω, aor. ep. περιτρέσα, rondom sidderen, vol angst rondom zich verstrooijen, Il. 11, 676. †

περιτρομέομαι (τρομέω = τρέμω), dep. med. rondom sidderen; σάρκες περιτρομέοντο μέλεσσι, het vleesch sidderde om de leden, Od. 18, 77. †

περιτροπέω, ep. en ion. v. περιτρέπω, alleen part. praes. 1) zich omdraaijen, den loopkring volbrengen, rollen, wentelen, van den tijd, Il. 2, 295. 2) van personen: zich overal heenwenden, keeren, μήλα περιτροπέοντες ἐλαίνομεν, ons omwendende, d. i. eenen grooten omweg makende, dreven wij de schapen weg, Od. 9, 465. met acc. φύλα ἀνθρώπων, onder de geslachten der menschen verkeeren, h. Merc. 542.

περιτροχος, on (τρέχω), in eenen kring rondlopende, vd. kringvormig, rond, Il. 23, 455. †

περιφαίνομαι (φαίνω), pass. rondom verschijnen, zichtbaar zijn, alleen in part. περιφανόμενον ὄρος, een berg, die ver gezien kan worden, Il. 13, 179. h. Ven. 100. ἐν περιφανομένῳ, op eene rondom zichtbare plaats, Od. 5, 476.

Πεῖθρας, αντες, ὁ, 1) z. van Orchestus, een Aetoliër, door Ares gedood, Il. 5, 482. 2) z. van Epytus, een heraut der Trojanen, Il. 17, 323.

Περίφρητης, on, ὁ, z. van Copreus uit Mycenae, door Hector geveld, Il. 15, 638.

περιφράδης, ἔς (περιφράζομαι), zeer bedachtzaam, schrander, h. Merc. 464. dikwijls adv. περιφράδεις, bedachtzaam, voorzigtig, Il. 2, 429.

περιφράζομαι (φράζω), med. van alle kanten overwegen, zorgvuldig overdenken, νόστον, Od. 1, 76. †

περίφρων, on (φρον), zeer bedachtzaam, voorzigtig, verstandig, bijv. n. van vrouwen, Il. 5, 412. Od. 1, 329.

περιφύω (φύω), alleen aor. 2. infin. περιφύσθαι en part. περιφύς, intrans. *rondom heen wassen*, vd. περιφύσαι τινά, iem. omslingeren, omhelzen, Od. 19, 416. gewoont. met acc. * Od. 24, 236.

περιχέω (χέω), aor. 1. περιχέω, ep. v. περιχέω, aor. 1. med. conj. περιχέεται, met verkorte η des conjunct, Od. 6, 232. cf. Od. 3, 426. 1) act. *omheen, over, gieten, storten*, τι, Il. 21, 319. inzonderh. van metaal bewerken, χρυσὸν κέρασι, goud om de hoornen gieten, de horens vergulden, van offerdieren, welke men daardoor versierde ter offerande, Od. 3, 426. Il. 10, 294. overdragt.: χάρη τῷ, bevalligheid over iem. uitgieten, Od. 23, 162. Il) med. 1) *voor zich omheen gieten, χρυσὸν ἀργύρῳ*, goud om het zilver gieten of leggen, d. i. vergulden, Od. 6, 232. 23, 159. 2) *zich over iets uitspreiden, verbreiden*, in tmesis, Il. 2, 19.

περιχόμαι (χόμαι), aor. ep. περιχόσασθαι, zonder augm. *hevig vertoornd zijn*, τὴν τῶς, om iets of iem. over iem. Il. 9, 449. 14, 266.

περιωπῆ, ἡ (ᾠψ), plaats, van welke men verre rondom zich zien kan, *wachtloren, hoogte*, Il. 14, 8. Od. 10, 146.

περιώσιος, ov, poët. in pl. v. περιώσιος, *bovenmate, zeer, groot*, neutr. als adv. *bovenmate, te zeer*, Il. 4, 359. Od. 16, 203. pl. h. 18, 41. met gen. περιώσιον ἄλλων, *verre boven, meer dan anderen*, h. Cer. 363.

περκνός, ἡ, ὄν, poët. *zwartachtig, donkerkleurig*, bijv. n. van eenen adelaar, Il. 24, 316. † Schol. μέλας, z. μόρνος.

Περκώσιος, ὁ, de Percosiër, inwoners der st. Percote, Il. 2, 831.

Περκώτη, ἡ, st. in Klein-Mysië, aan den Hellespont, tusschen Abydos en Lampsacus, Il. 2, 835. 11, 229. ten tijde van Strabo een vlek bij Parion, Παλαιπερκώτη (Περκώπη is eene verkeerde lezing).

πέρνασξ, v. πέρνασκε, z. πέρνημι.

πέρνημι, ep. neven. van περᾶω, part. περᾶς, iteratv. impf. en sg. πέρνασξ v. πέρνασκε, *uitvoeren en verkoopen*, τινά, iem. Il. 22, 45. 24, 752. κτήματα περᾶμενα, *verkoopbare goederen*, * Il. 18, 292.

περονάω (περόνη), aor. ep. περόνησα en med. περονήσασθαι, steeds zonder augm. 1) *met eene gesp of haak doorsteken*, in het algem. *doorboren, doorsteken*, τινά δουρὶ, Il. 7, 145. 2) med. *voor zich iets met eene gesp of haak vastmaken*,

met acc. χλαῖναν, Il. 10, 133. τί ἐνετῆσα, met gespen, haken, * Il. 14, 180.

περάνη, ἡ (πέλω), eigenl. de spitse punt der gesp; in het algem. *gesp, haak*, om klederen vast te maken, Il. 5, 425. Od. 18, 293.

περώσι, z. πέρωω.

* Περσαῖος, ὁ (Πέρσης, Hesiod. Theog. 377.), z. van den Titan Crios en Euribia, vader van Hecate, h. Cer. 24.

πέρσα, z. πέρωω.

Περσεύς, ἦος, att. έως. 1) z. van Zeus en Danaë, d. van Acrisius, koning van Argos. Zijn grootvader liet hem met zijne moeder in eene kast in zee werpen; doch de golven spoelden dezelve aan land op het eil. Seriphos, waar koning Polydectes hen opnam. Toen Perseus volwassen was, gelastte de vorst, om van hem ontslagen te worden, dat hij het hoofd van Medusa zoude halen. Perseus voerde dit bevel gelukkig uit en redde op zijne terugkomst het leven van Andromeda, d. van Cepheus, die, aan eene rots gebonden, de prooi van een zeemonster moest worden. Zij werd zijne gemalin en haarde hem Alcaeus en Electryon, Il. 14, 320. 2) z. van Nestor en Anaxibia, Od. 3, 414.

Περσεφόνηα, ἡ, ep. v. Περσεφόνη, d. van Zeus en Demeter, Il. 14, 326. of van Cronus en Rhea, h. Cer. 60. gemalin van Hades, welke haar aan haren moeder ontschaakte. Met haren gemalin beheerscht zij het rijk der dooden, Od. 10, 491. Il. 9, 457. aan de grenzen van het doodenrijk op den westelijken rand der aarde, bevindt zich haar heilig bosch, Od. 10, 509.

Πέρση, ἡ, d. van Oceanus, gade van Helius, moeder van Aëtes en Circe, Od. 10, 139. Περσηῖς, ἴδος, ἡ, bij Hesiod. th. 356.

Περσηῖδης, ov, ὁ, poët. v. Περσείδης, z. of afstammeling van Perseus = Sthenelus, Il. 19, 116.

πεσέειν en πεσέσθαι, z. πῆτω.

πεσσός, ὁ, att. πεττός, de *steen, schijf* van een dambord of dergelijk spel, Od. 1, 107. † πέσσοι θυμὸν τέπειν, *zich verheugen met het schuiven van schijven of stukken*. Eustath. en Etym. Magn. geven de volgende spelen op. 1) Twee personen spelen, ieder met vijf steenen of schijven, op een bord met lijnen of strepen, waarvan de middelste ἰερά genoemd werd. De stukken van beide

partijen zijn verschillend van kleur en worden gezet, en de een zoekt nu den anderen op de middelste lijn in te sluiten. 2) Eene tweede soort was, naar men zeide, in Aegypte uitgevonden en hangt met Astronomie en Astrologie te zamen. 3) Eene derde soort wordt door Athenaeus vermeld, Deipnos. I. 61. seqq. welke Apion voorgaf van zekeren Cteson uit Ithaca gehoord te hebben, en die door de vrijers zelve uitgevonden was. Hij verhaalt: de vrijers, 108 in getal, plaatsten even zoo vele steenen of schijven in een gelijken aantal tegen elkander, zoodat aan elken kant 54 stonden. In het midden bleef eene kleine, opene plaats, waarop een stuk, Penelope geheeten, geplaatst werd. Volgens het lot wierp nu ieder vrijer op zijne beurt naar deze schijf. Trof hij Penelope zoo, dat het stuk wegvloog, dan zette hij zijn eigen stuk in derzelve plaats. Dan rigtte hij het stuk Penelope weder ter plaatse op, waar het heen gevlogen was en wierp nu met zijne stukken op nieuw uit het midden naar hetzelfde. Trof hij, zonder een ander stuk aah te raken, wederom, dan had hij de overwinning behaald en dit werd voor een goed voorteeken gehouden. Eurymachus behaalde meest den prijs. Naar deze verklaringen schijnen slechts drie de Gramm. verzonnen te zijn en weinig geloof te verdienen.

πέσσω, ep. infin. praes. *πεσόμεν*, eigenl. door warmte week maken, vd. 1) van de zon: *week, zacht maken, doen rijpen, temperen*, τ, Od. 7, 119. 2) overdr.: a) *verduwen*, vd. *χάλον*, den toorn verduwen, d. i. bij zich onderdrukken; en koesteren, verkroppen, II. 4, 513. 9, 565. *κῆδεα*, de zorgen verkroppen, II. 24, 639. *γεγά*, de geschenken verduwen, d. i. rustig genieten, II. 2, 237. b) *verzorgen, genezen*, βέλος, II. 8, 513.

πέσων, z. *πίπτω*.
πέταλον, τὸ (*πετάννυμι*), *blad*, gewoontl. pl. II. 2, 312. Od. passim.

πετάννυμι, aor. *ἐπέτασα*, ep. *πέτασα*, met *σο*. perf. pass. *πέπταμαι*, aor. I. p. *ἐπέτασθην*, nevenv. *πινάω*. 1) *uitspreiden, uitspreiden, strekken, spannen*, met acc. *ἄλλα, ἰστία*, Od. 5, 269. 6, 94: *χεῖρέ τινα*, de handen naar iem. uitstrekken II. 4, 523. 13, 549. van de deur, pass. *πύλαι πεπταμένα*, geopende deurvleugels, II. 21, 531. 2) overdragt.: *θυμὸν*, iem. hart ver-

wijden, d. i. doen zwellen, verheffen, Od. 18, 160. en *αἰθήρη πέπταται ἀνέφελος*, de heldere lucht breidt zich onbewolkt uit, Od. 6, 45. *ἀγῆ Ἥελίου*, II. 17, 371.

πετερός, ἡ, ὄν (*πέτομαι*), poët. v. *πετερός*, *vliegend, gevleugeld, gevederd*, bijv. n. der vogels: pl. subst. τὰ *πετέηνα*, het gevogelte, II. 15, 238. vogels tot vliegen geschikt, gevederd, Od. 16, 218.

Πετῶν, ὄνος, η, vlek in het gebied van Thebe, in Boeotië, bij Haliartus, II. 2, 500.

Πετώς, ὠ, poët. *ῶο, ὀ* (volgens Eustath. att. v. *Πετῶς*, waarvan gen. *Πετῶιο* en verlengd *Πετῶω*), z. van Orneus, vader van Menestheus, door Theseus uit Attica verjaagd, II. 2, 552. II.

πέτομαι, dep. aor. med. *ἐπιτάμην*, conj. 3 sg. *πῆται*, II. 15, 170. en met act. v. *ἔπτην*, Batr. 211. ep. nevenvormen *ποτέομαι, ποτώομαι*, 1) *vliegen*, van vogelen en insecten, II. 2, 89. 16, 265. 2) van eene snelle beweging van Goden, menschen, dieren: *vliegen, zweven, rennen, snellen*, van Apollo, II. 15, 150. van menschen, II. 13, 755. Od. 8, 122. dikwijls van paarden: *οὐκ ἄκοντε πετέσθην*, ook van levenlooze dingen; van pijlen, sneeuw en hagel, II. 13, 592. 15, 170.

πετροῖος, η, ον, *rotsig, steenachtig*, op. *roisen wonende*, Σκύλλη, II. 12, 231. *προχοῆ*, h. Ap. 383.

πέτρα, ἡ, ion. v. *πέτρα*. 1) *rots, klip*, II. Od. p. 2) *steen, rots*, als zinnebeeld van vastheid, Od. 17, 463. of van geveelootheid, II. 16, 35. spreekw. *οὐκ ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρας*, z. *δρῦς*.

πετροῦεις, ἔσσα, εν (*πέτρα*), poët. *rotsig, steenachtig, klippig*, Πυθῶ, II. 9, 405. *νῆσος*, Od. 4, 844. h. 18, 7.

πέτρος, ὀ, poët. *rotsbrok, steen*, *II. 7, 270. 20, 288. Batr. 217.

πέυθομαι, poët. z. *πυνθάνομαι*.

πενκάλμιος, ἰμη, μων, bijv. van φῶν, steeds *φρεσὶ πενκαλμιοῖ*, *II. 8, 366. 14, 165. *schrandere, verstandig* (waarschijnl. eene nevenvorm van *πικνός*; gelijk *λευγαλέος* van *λυγρός*; volgens de Gramm. van *πένη*, de punt: *scherp, doordringend*).

πενκεδανός, ἡ, ὄν (*πένη*), poët. *gewone verklaring: bitter, wang*, als een bijv. n. des oorlogs, II. 10, 8. eigenl. *spits, puntig*, vd. *scherp, smartelijk*, cf. *ἔχρπενκῆς*.

πενκη, ἡ, de *rijnsboom*, *II. 11, 494.

πέυσσομαι, z. *πυνθάνομαι*.

πέφανται, z. *φαίνω*.

πεφάσθαι, z. ΦΕΝΩ.

πεφασμένος, } z. φαίνω.

πεφρήσομαι, } z. φαίνω.

πεφρήσομαι, z. ΦΕΝΩ.

πεφιδέσθαι, } z. φείδομαι.

πεφιδήσομαι, } z. φείδομαι.

πέφρον, z. ΦΕΝΩ.

πέφραδον, πέφραδέειν, z. φράζω.

πεφύζοτες, ep. v. πεφευγότες, part. perf.

n. pl. v. *vlugtende*, vanden st. ΦΥΖΩ, z. φεύγω.

πέφρυμαι, z. φύρω.

πή, adv. om te vragen, 1) hoe, op welk eene wijze, waarom, II. 10, 385. Od. 2, 364. 2) van plaats: waarheen, waar, II. 6, 377.

πή, enclit. adv. 1) op eenige wijze, op de eene of andere wijze, nagenoeg, οὐτως, zoo nagenoeg, II. 24, 373. 2) ergens heen: οὐτε πη ἄλλη, Od. 2, 127. ergens, II. 22, 25.

πηγεύω, ἄλλος, ον (μαλλός), dikwollig, met die βούλα voorzien, ἀργεῖος, II. 3, 197. †

πηγή, ή, de bron, wel, II. Od. passim.

πηγήνυμι, fut. πήξω, aor. ἐπήξα, perf. 2.

πέπηγα, plusqpf. 3 sg. ἐπέπηγε, pass. aor. 2.

ἐπάγγα, ep. πάγγα, aor. 1. pass. alleen 3 pl.

πήχθεν, in pl. v. ἐπήχθησαν, II. 8, 298.

1) act. eigenl. vastmaken, vd. 1) vast-

steken, insteken, inslaan, instooten, in-

druijven, τί, iets, de plaats wordt door

praep. bepaald; ἔγχος, δόρυ ἐν μεταπίω,

γαστήρι, II. 4, 460. 13, 372. ἔρετρον ἐπὶ

τύμβῳ, den roeiriem op het graf steken,

Od. 11, 77. en dat. alleen Od. 11, 129.

κεφαλὴν ἀνὰ σκολόπεσσι, het hoofd op de

palen steken, II. 18, 177. overdragt.:

ἄμματα κατὰ χθονός, de oogen op den grond

vestigen, II. 3, 217. 2) zamenvoegen,

timmeren, δουίω, νῆας, II. 2, 664.

II) Med. en aor. 1. en 2. pass. en perf. 2.

intransit. 1) vastgeraken, vd. a) blijven

steken, zich vasthechten, II. 4, 185. δόρυ

δ' ἐν κραδίη ἐπεπίηε, de speer bleef in

het hart steken, II. 13, 442. 2) vast,

hard worden, verstijven, γούνα πήγγνται,

de ledematen verstijven, II. 22, 453.

πηγός, ή, ὄν (πήγγνυμι), poët. = εὐπηγός,

vast, digt, op een gedrongen, vd. ἵπποι,

welgevoedde, sterke paarden, Schol. εὐ-

τραφεῖς, II. 9, 124. 166. κύμα πηγόν, eene

opgezvollen, geweldige golf, Od. 5, 388.

23, 235. Sommige uitleggers willen het

door wit, anderen door zwart verklaren.

πηγυλῖς, ἴδος, ή (πήγγνυμι), poët. koud,

guur, νύξ, Od. 14, 476. †

Πηδαῖον, τὸ, volgens Eustath. eene

onbekende plaats in Troje, of beter,

eene rivier op het eiland Cyprus, bij Ptolem. Πηδαῖος, II. 13, 172.

Πηδαῖος, ὁ, z. van Antenor, door Megees gedood, II. 5, 69.

πηδάλιον, τὸ (πηδόν), het roer, aan den achterstevan van het schip, Qd. 3, 281. h. Ap. 418.

Πηδᾶσος, ή, 1) st. der Lelegiërs in Troas, aan de rivier Satniois, zetel van koning Altes, door Achilles verwoest, II. 6, 35. 21, 87. volgens Plin. = Adramyttium. 2) st. in Messenië, volgens Strab. het latere Methone, II. 9, 152.

Πηδᾶσος, ὁ, 1) z. van Bucolion, broeder van Aesepus uit Troje, II. 6, 21. 2) een paard van Achilles, II. 16, 152.

πηδάω, impf. 3 sg. ἐπῆδα, aor. 1. ἐπῆδησα, spruijngen, huppelen, ποσοῖν, II. 21, 455. van pijlen, vliegen, snellen, *II. 14, 269.

πηδόν, τὸ (πέσα), eigenl. het onderste gedeelte van den roeiriem, het vlak, plat; de roeiriem zelf, *Od. 7, 328. 13, 78.

πηκτός, ή, ὄν (πήγγνυμι), zamengevoegd, aan een gehecht, hecht, sterk, ἄροτρον, II. 10, 353. Od. 13, 32. ἔδος, h. Cer. 196.

πήλαι, πήλε, z. πάλλω.

Πηλεγών, ονος, ὁ, z. van den riviergod Axius en van de Nimf Periboea, II. 21, 141.

Πηλείδης, αο en εω, ὁ, ep. Πηληϊάδης, αο, z. van Peleus = Achilles, II. Od. pass. gen. Πηληϊάδεω, II. 1, 1. moet als vijf syllaben per synizesin gelezen worden.

Πηλείων, ωνος, ὁ, 1) = Πηλείδης, II. passim. 2) de slijkbeuoner, naam van eenen kikvorsch, Batr. 209.

Πηλείωνάδε, adv. naar den z. van Peleus, II. 24, 338. †

Πηλεύς, ἦος en εός, ὁ, 1) z. van Aecus, vorst der Myrmidoniërs te Phthia in Thessalië, II. 21, 189. Hij vlood, wegens den moord, aan zijnen broeder Phocus begaan, uit Aegina naar Phthia tot Eurytion, en huwde deszelfs dochter Antigone, welke hem Polydora baarde, II. 16, 175. Hij nam deel aan den togt der Argonauten en aan de jagt op het zwijn van Calydon. Na den dood van Antigone nam hij de dochter van Nereus, Thetis, tot gemalin, welke hem Achilles baarde, II. 16, 33. 20, 206. De Goden nameu deel in den bruiloftmaaltijd en gaven hem geschenken, II. 24, 611. 2) naam van eenen kikvorsch, slijkling, Batr. 49.

Πηληϊός, η, ον, ep. v. Πηλείος (Πηλεύς), tot Peleus behöorende, hem betreffende, δόμος, II. 18, 60.

Πηληϊάδης, αο, ό, z. Πηλειάδης.
πῆληξ, ηκος, ἦ (πάλλω), de helm, zoo
geheeten naar den wapperenden helm-
bós, * Il. 8, 208. 15, 608.

Πηλιάς, ἄδος, ἦ, Pelisch, van den
berg Pelion afkomstig, bijv. n. van de
lans, welke door Chiron aan Peleus ge-
schonken was, * Il. 16, 142.

Πῆλιον, τὸ, een hoog en boschrijk
gebergte in Thessalië, tegenover den
Ossa, hetwelk in het voorgebergte Se-
pias eindigt, nu Zagora, Il. 2, 757.
16, 144.

Πηλοβάτης, ου, ό, stijktreder, naam
van eenen kikvorsch, Batr. 240.

* πηλός, ό, stijk, modder, drek, leem,
Batr. 240.

πήμα, ἄτος, τὸ (πέπηθα, πάσχω), leed,
onheil, verderf, ongeluk, dikwijls pl.
πήματα πάσχωεν; — πήμα κάκοιο, Od. 3, 152.
Dikwijls van personen in plaats van on-
heilbrengend: ἔτρεφε πήμα Τρωῶν, Zeus
schiep hem tot een verderf voor de Tro-
janen, Il. 6, 282. cf. 10, 452. Od. 17,
446. h. Ap. 304.

πημαῖνα (πήμα), fut. πημαῖνω, ep. ανέω,
aor. ἐπήμυνα; aor. pass. ep. πημαίνθην,
1) intransit. onheil veroorzaken, nadeel
toebrengen, zondigen, ὑπὲρ ὄρατα, tegen
de verdragen, Il. 3, 299. 2) transit.
met acc. beschadigen, schenden, beder-
ven, Il. 15, 42. pass. Od. 8, 583. 12, 255.

Πηνεῖος, ό, Peneüs, rivier in Thessalië,
die op den Pindus ontspringt, door het
dal Tempe vloeit en zich in de golf
van Thermae ontlast, nu Salambrina,
Il. 2, 752.

Πηνηλέως, ω, att. v. Πηνηλέως, ep. ωο
(van den vorm Πηνηλεος, de gen. Πηνη-
λέωιο, Il. 14, 489. anderen lezen Πηνηλέω),
z. van Hippalcmus, aanvoerder der Boeo-
tiërs voor Troje. Hij wordt door Po-
lydamas gewond in het gevecht om het
lijk van Patroclus, Il. 2, 494. 17, 597.

Πηνηλόπεια, ἦ, ep. v. Πηνηλόπη, d. van
Icarius en Periboea, Od. 1, 329. gema-
lin van Ulysses, door de liefde en
trouw jegens haren gemaal beroemd en
in de Odyssea heerlijk geschilderd. Ter-
wijl Ulysses afwezig was, verzamelden
zich vele jongelingen om haar en maak-
ten aanspraak op hare hand. Zij hield
hen lang door eene list op, door voor
te geven, dat zij dan eenen gemaal zoude
kiezen, als zij het begonnen lijkgewaad
voor Laërtes zoude afgeweven hebben.
Doch dit werd nimmer gered; want zij

tornde des nachts los, wat zij over dag
geweven had. Eene slavin maakte ein-
delijk deze list bekend, doch toen keerde
Ulysses weder en strafte de onbeschaam-
de vrijers, Od. 19, 149, 17, 103.

πηρίον, τὸ (πήρος), dem. de op de spoel
gesponnen draad van den inslag, Il. 23,
762. † Achter Ajax spoedde Ulysses
voorwaarts en was hem zoo nabij als
de weverspoel, waarmee de inslag
(πηρίον) in de schering geslagen wordt,
aan de borst der weefster is. Volgens
anderen is het de spoel, om welke de
inslag gewikkeld was, sommigen nemen
πηρίον als adject. en verbinden het met
μῖτος, de draad op de spoel gesponnen,
z. μῖτος.

πήρος, ό, poët. de bloedverwant, in-
zonderh. door huwelijk, de aangetrouw-
de bloedverwant, Il. 3, 163. Od. 8, 581.
10, 441. (waarschijnl. van πέταμαι ver-
werven).

Πήρεια, ἦ, volgens Eustath. eene plaats
in Thessalië, Il. 2, 766. ed. Wolf, e. Ctd.
Ven. Steph. Anderen hebben de lezing
der oude uitgaven Περύγη opgenomen;
want Apollo koedde daar de kudden van
Admetus, h. Merc. 70. Nog anderen
lezen: Φερύγη, de landstreek om Pherae.

πήρη, ἦ, ion. in pl. v. πήρα, reiszak,
bedelzak, * Od. 13, 437. 17, 197.

πηρός, ἦ, όν, verlamd, verminkt, in-
zonderh. blind, Il. 2, 599. †

Πηρώ, οὖς, ἦ, d. van Neleus en Chlo-
ris, door hare schoonheid beroemd. Haar
vader vorderde als bruidsgeschenk voor
haar de ossen van Iphiclus. Bias be-
minde haar en verkreeg, door hulp zijns
broeders Melampus, de gewenschte os-
sen, Od. 11, 287. z. Βίας.

πήχυς, εος, ό (waarschijnl. verwant
met παχύς), 1) de elleboog, de arm, van
den vortel der hand af tot aan den el-
leboog, de arm zelf, Il. 5, 314. 2) de
beugel, welke de beide uiteinden van den
boog (τόξα) met elkander vereenigde, de
kromming van den boog, bij welken
men den boog vasthield, als de pijl af-
geschoten werd, Il. 11, 375. Od. 21, 419.
3) in pl. de gekromde uiteinden of gre-
pen der lyra, h. Merc. 50.

πίαρ, τὸ (πίων), poët. alleen nom. en
acc. vet, talk, smeer; βοῶν ἐκ πίαρ ἐλέσθαι,
het vet der runderen er uit nemen, van
eenen leeuw, hetzij in eigenlijken zin,
hetzij de vette ossen, Il. 11, 550. 17,
659. πίαρ ἐλοῦσα, h. Ven. 30. overdragt.:

vruchtbaarheid. 2) als adject. wordt het verklaard, Od. 9, 135. ἐπεὶ μάλα πῖαζ ἰπὸ οὐδας, naardien de grond er onder zeer vet is. Anderen nemen πῖαζ als subst. en voegen ἰπὸ οὐδας, krachtig vet is onder den grond.

πῖδαξ, ἄκος, ἤ, de wel, bron, II. 16, 825. †

πιδῆεις, εσσα, εν (πῖδαξ), poët. bronrijk, waterrijk, bijv. n. van den Ida; II. 11, 183. †

Πιδύτης, ου, ό, een Trojaan uit Percote, door Ulysses gedood, II. 6, 30.

πίε, πιέειν, z. πίνω.

πιέζω, ion. ep. πιεζέω, vd. impf. πιέζου, in pl. v. ἐπιέζου, Od. 12, 174. aor. pass. ἐπιέσθην: drukken, persen, in het algem. drukken, vasthouden, τι, II. 16, 510. τινά εν δεσμοῖς, iem. in boeijen geslagen houden, Od. 12, 164. pass. Od. 8, 336.

πίερα, ἤ, bijzonder fem. van πίνω, w. m. z.

Πιερίη, ἤ (waarschijnl. v. πῖαζ), eene landstreek in Macedonië, aan de Thesalische grenzen, aan den voet van den Olympus, II. 14, 226. vd. adv. Πιερίθεν, h. Merc. 85.

πιθῆσθαι, z. πείθω.

ΠΙΘΕΩ, van hetwelk ep. vormen worden afgeleid, ter aanvulling van πείθω (eigenl. uit den aor. 2. ἐπιθον), fut. πιθήσω, aor. ἐπιθήσα, gehoorzamen, volgen, zich verlaten, τινί, inzonderh. part. aor. II. 4, 398. 6, 183.

πίθος, ό, vat, meest van aardewerk; eigenl. eene soort van groote aarden kruiken, om wijn te bewaren, II. 24, 527. Od. 2, 340.

ΠΙΘΩ, ongebruik. stamw. van πείθω. πικρογάμος, ου (γάμος), wien het vrouwen bitter gemaakt wordt, ongelukkig gehuwd, *Od. 1, 266.

πικρός, ἤ, όν (v. πικρή), ook ος, ου, Od. 4, 406. eigenl. 1) spits, scherp, doordringend, βέλος, διότης, II. 4, 217. 2) scherp, ten opzichte van den zin, vd. a) van smaak: bitter, wrang, ἔλα, II. 11, 846. δάκρυον. b) van reuk: onaangenaam, afkeer verwekkend, Od. 4, 406. c) van gevoel: bitter, afkeer verwekkend, haatlijk, Od. 17, 448.

πίλναμαι, ep. nevenv. van πελάζω, naderen, iets aanraken, met dat. χθονί, II. 23, 368. h. Cer. 115. ook ἐπὸ οὐδεί, II. 19, 93. absol. ἀμφὶ δέ χεῖρτα πιλναντο, de haren raakten rondom het stof, d. i. vielen maar beneden, II. 22, 402. (De

beteeken. zich hevig bewegen, ligt niet in het woord).

πίλος, ό, tot vilt gemaakte wol, vilt, waarvan men eene soort van helm vervaardigde, II. 10, 265. †

πιμπλάνω, ep. nevenv. van πίμπλημι; 3 praes. med. πιμπλάνεται, II. 9, 679.

πίμπλημι, praes. 3 pl. πιμπλάσι, fut. πλῆσω, aor. ἐπλήσα, ep. πλῆσα, med. πιμπλάμαι, aor. med. ἐπλησάμην, aor. pass. ἐπλήσθην, 3 pl. πλῆσθην v. ἐπλήσθην, met ep. aor. 2. ἐπλήμην, alleen 3 sg. en pl. πλῆτο en πλῆντο, 1) act. vullen, vol maken, oprullen, τι, II. 14, 35. τινός, ergens mede, ἐναύλους νεκίων, τινά μένεος, II. 16, 72. 13, 60. τινί, II. 16, 374. II) Med. en aor. 1. 1) δέπας οἴνου, II. 9, 224. θυμὸν ἐδρήντος καὶ ποτήτος, den eetlust met spijs en drank voldoen, Od. 17, 603. 2) intransit. in aor. pass. en ep. aor. 2. zich oprullen, vol zijn, μένεος, met woede, II. 1, 104. ἀκῆς, II. 17, 211. h. Cer. 281. τῶν δὲ πλῆτο σπέος, het hol was vol, II. 18, 50. cf. Od. 8, 57. ep. nevenvormen πιμπλάνω en πλῆσω.

πίμπρημι, bij Hom. niet, z. πρήθω.

πίναξ, ἄκος, ό, plank, Od. 12, 67. in het algem. houten tafel, inzonderh.

a) schrijftafel, misschien twee kleine planken, die op elkander gelegd en met een zegel gesloten waren, II. 1, 169. b) bord, schotel, kleine planken, waarop men het vleesch legde, Od. 1, 141.

πινύσσω (van πνέω, πέννυμαι), verstandig maken, opscherpen, onderrigten, τινά, II. 14, 249. †

πινύτη, ἤ (πινύσσω), poët. verstand, beleid, II. 7, 289. Od. 20, 71.

πινυτός, ἤ, όν (πινύσσω, πινύω), verstandig, schrander, vol beleid, scherpzinnig, *Od. 1, 229. 4, 211.

πίνω, praes. infin. πνέμεναι, imperf. iteratv. πνέσκε, fut. πίνωμαι, aor. 2. ἐπίνω, imper. πίε, Od. 9, 347. infin. πνέιν, ep. πνέιν, πνέμεν, drinken, van menschen en dieren, a) gewoonl. met acc. οἶνον, ook κρητήρας οἴνου, kruiken wijn drinken, II. 8, 232. κτύπελλα, II. 4, 346. b) zelden met gen. Od. 11, 96. 15, 373. (ι is in het fut. lang, in aor. kort; door arsis lang in infin. πνέμεν, Od. 18, 3.)

πίνωμαι, z. πίνω.

πιότατος, ἄτη, ατον, z. πίνω.

πίπτω (in pl. van πίπετω van stamw. πέτω), fut. πεσομαι, aor. 2. ἐπεσον, ep. πέσον, perf. part. πεπτεώς, met synizesis van εω; acc. pl. πεπτεῶτα, II. 21, 503. πεπ-

τεώτας, Od. 22, 384. *vallen*, 1) *afvallen*, *nederstorten*, *zinken*, van eene hogere naar eene lagere plaats: van personen met praep. *waaraf*, *ἐξ ἑπιων*, *ὄχλων*, Il. 7, 16, 379. van zaken: van werpgeveer, sneeuw, vuur, Il. 17, 633. 12, 157. *waarop*, door de praep. *ἐν*, *ἐπι*, *παρά*, met dat. of met dat. alleen, *πεδίω*, Il. 5, 82. of door de adv. *ἐραῖς*, *χαμαί*. 1) *afvallen*, *ontvallen*, *ontzinken*, van de teugels: *ἐκ χειρῶν*, Il. 5, 583. *μετὰ ποσὸν γυναικός*, den moederschoot ontvallen, d. i. geboren worden, Il. 19, 110. *ἐκ θυμοῦ τι*, iem. uit het hart vallen, d. i. zijne gunst verliezen, Il. 23, 595. 2) *nedervallen*, *nederstorten*, *zinken*, *omvallen*, dikwijls van boomen, graanvelden, Il. 11, 69, 18, 552. 3) in praegnanten zin: *stervend nederzinken*, *vallen*, *sterven*, van menschen, die in den strijd gedood worden, gewoonl. *ἐν κοίτησι*, Il. 6, 453. ook *ἐν θηϊότητι*, Il. 13, 207. door iem. *ὑπὸ τιός* en *τινὶ*, Il. 6, 453. 17, 428. ook *θνήσκοντες πίπτουσι*, Il. 1, 243. 4) *vallen*, d. i. *op iets losstormen*, *zich op iets werpen*, *ἐν νηῦσι*, op de schepen, Il. 9, 235. 12, 107. enz. z. *ἔχω*, overdragt. van de tweedragt, Il. 21, 385. 5) *vallen*, *zinken*, d. i. *verdwijnen*, *zwak worden*, van den moed, Il. 14, 418. van den wind: *gaan liggen*, Od. 14, 475. 19, 202.

πίσος, *εὖς*, τὸ (*πίνω*), poët. *waterrijk oord*, *beemde*, *weide*, Il. 20, 9. Od. 6, 124. h. Ven. 99. De spelling *πείσος* is minder juist.

πίσσα, ἡ (*πίτος*), *pik*, Il. 4, 277. † *πιστός*, ἡ, *ὄν* (*πεδίω*), superl. *πιστότατος*, wien men geloof of vertrouwt, *zeker*; *trouw*, op wien men zich verlaten kan; *ἐταίρος*, Il. 16, 147. *ὄρκια*, pass. *οὐκέτι πιστά γυναιξίν*, men kan de vrouwen niet meer vertrouwen, Od. 11, 456.

πιστόω (*πιστός*), aor. med. *ἐπιστώσαμην*, aor. pass. *ἐπιστώθην*, 1) act. *zeker maken*, zoodat men er zich op verlaten kan, vd. pass. *verzekerd worden*, *gelooven*, *vertrouwen*, Od. 21, 218. II) Med. *elkander van weerskanten zekerheid geven*, *borg stellen*, *woord verpanden*, *trouw zweren*, Il. 6, 233. *ἐπέεσσι*, door woorden, Il. 21, 286. ook in aor. pass. *ὄρκια πιστώθηναι τι*, door eenen eed aan iem. trouw zweren, Od. 15, 436.

πίσυνος, *ὄνη*, *υνον*, *vertrouwend*, *zich verlatende*, met dat. *τόξουσιν*, *ἄν*, Il. 2, 205.

πίσυρες, *οἱ*, *αἱ*, *πίσυρα*, τὰ, aeol. en ep. v. *τίσσαρες*, vier, Il. 15, 680. Od. 5, 70.

Πιπθεύς, ἦρος, *ὁ*, z. van Pelops, koning van Troezen, vader van Aethra, Il. 3, 147.

πιτνάω en *πίτνημι*, poët. nevenv. van *πετάννημι*, *uitspreiden*, *uitstrekken*, *uitbreiden*, *ἤερα πίτνα* v. *ἐπίτνα*, Il. 21, 7. *πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας*, Od. 11, 392.

Πιτῦεια, ἡ, ep. v. *Πιτῦα*, st. in Klein-Mysie, tusschen Parium en Priapus, Il. 2, 829.

πίτυς, ὄος, ἡ, de *rijnbroom*, *roode den*, *pinus abies*, Il. 13, 390. dat. pl. *πίτυσαν*, Od. 9, 186.

πιφανέσκω en med. *πιφανόσσομαι*, ep. verlengde en door redupl. gevormde nevenvorm van *φάω*, d. i. *φαίνω*, alleen praes. en imperf. 1) act. *doen verschijnen*, *openbaren*, vd. *aantoonen*, *aanduiden*, *τινὶ*, Il. 10, 502. inzonderh. door spreken: *te verstaan geven*, *vermelden*, *zeggen*, *τί τι*, Il. 10, 748. Od. 11, 442. ook *ἔπεα ἀλλήλοισι*, woorden met elkander wisselen, Il. 10, 202. Od. 22, 131. II) Med. *πιφανόσσομαι*, gelijk met act. 1) *τί τι*, *bijv.* van Zeus — *τὰ κῆλα τινὶ*, zijne pijlen aan iem. toonen, d. i. *toezenden*, Il. 12, 280. *κακὰ ἔργα*, Il. 15, 97. *φλόγα*, Il. 21, 333. 2) door woorden te kennen geven, *zeggen*, *aankondigen*, *melden*, *τι*, Il. 15, 97. Od. 2, 32. *τινὶ*, Od. 15, 518.

πίτων, *ον*, gen. *πίτωνος*, waarbij een ep. fem. *πίτειρα* (als van *πίτηρ*), compar. *πίτερος*, ἡ, *ον*, superl. *πίτατος*, ἡ, *ον*, Il. 9, 573. 1) *vet*, *gemest*, in eigenl. zin: *μήρια*, *δημῶς*, Il. passim. 2) overdragt. van den bodem: *vet*, *vruchtbaar*, *πεδίον*, *ἔργα*, *ἄρουρα* *πίτειρα*, Od. 2, 328. *πίτειρας πόλεις*, Il. 18, 342. 3) *rijk*, *gegoed*, *welgezet*, *νηός*, *οἶκος*, Il. 2, 549. Od. 9, 35.

Πλαγκταί, *αἱ*, *πέτραι* (*πλάζω*), de *Dwaalrotsen*; volgens de oudste uitleggers lagen zij voor den westelijken mond der Sicilische zeeëngte. Nieuweren verstaan er de Liparische eilanden door, Od. 12, 61.

πλαγκτός, ἡ, *ὄν* (*πλάζω*), 1) *dwalend*, *zwervend*, zonder vaste woonplaats. 2) overdragt.: *uitziinnig*, *dwaas*, *dom*, Od. 21, 363. †

πλαγκτοσύνη, ὁ (*πλαγκτός*), poët. het *omdwalen*, *rondzwerfen*, Od. 15, 343. † *πλάγθη*, z. *πλάζω*.

πλάζω, syncop. v. in pl. v. *πελάζω*, Il. 21, 269.

πλάζω, aor. *ἐπλάξα*, fut. med. *πλάγ-*

ρομαι, Od. 15, 312. aor. 1. pass. ἐπλάγχθη, ep. 3 sg. πλάγχθη. 1) act. *ronddrijven, doen rondzwerfen*, inzonderh. van den regten weg afbrengen, *doen afdwalen*, τινά ἀπό πατρίδος, Od. 1, 75. Π. 17, 751. overdragt: *misleiden, verleiden, op het dwaalspoor brengen*, Od. 2, 396. *verhinderen*, τινά, Π. 2, 132. II) pass. met fut. med. 1) *omzwerfen, ronddwalen*, Π. 10, 91. ἐπὶ πόντον, Od. 3, 106. κατὰ πτόλι, Od. 15, 312. dikwijls absol. II. 10, 91. *afdwalen*, van weggeweef, *afstuiten, missen*, Π. 11, 351.

Πλάκος, ἡ, berg in Mysië, aan wiens voet de st. Thebe lag, Π. 6, 396. z. Ὑποπλάκιος.

* πλακοῦς, οὔντος, ὄ, zamengetr. uit πλάκοις, *koek*, Batr. 36.

πλανῶ (πλάνη), in proza = πλάω, fut. πλανήσω, 1) *doen dwalen*, Batr. 96. 2) med. *dwalen, rondzwerfen*, Π. 23, 321. †

* πλανοδίη, ἡ (ὁδός), *dwaalweg*, h. Merc. 75. (doch het is waarschijnlijk beter, het als eenen acc. pl. fem. van een adj. πλάνοδιος, *dwalend, zwervend te beschouwen* en bij βούς vs. 74. te voegen).

Πλαταια, ἡ, poët. anders gewoonl. αἰ Πλάταιαι, st. in Boeotië, in eene vlakte aan de rivier Asopus, tusschen de gebergten Helicon en Cithaeron, nu Pal-laeocastro, Π. 2, 504.

* πλάτῳμῶν, ὄνος, ὄ (πλατύς), *platte vlakte*, inzonderh. een *breede steen*, h. Merc. 123.

πλάτανος, ἡ, poët. in pl. v. πλάτανος, de *plataan*, een boom, den ahorn gelijk, *platanus orientalis*, Linn. II. 2, 307. 310.

* πλάτος, εος, τὸ, *breedte*, fr. h. 2.

* πλατύνωτος, ον (νότος), *breed van rug*, Batr. 298.

πλάτυς, εἶα, ὄ, *plat, breed, vlak, effen*, τελαμῶν, Π. 5, 796. *breed, wijd van omvang*, Ἑλλησποντος, Π. 7, 86. αἰπόλια πλατέα, *grootte*, veraf zwervende kudden, Π. 2, 474. Od. 14, 401.

ΠΛΑΩ, ΠΛΗΜΙ, syncop. vorm. v. πλάω, waarvan men de ep. vormen πλήτω, πλήντω afleidt.

πλέες, acc. πλέας, ep. in pl. v. πλέονες en πλέονας, Π. 11, 395. 2, 129. z. πλεών.

πλείος, η, ον, ion. en ep. v. πλέος, compar. πλείετος, Od. 11, 359. *vol, gevuld*; met gen. οἴνου, *vol wijn*, Π. 9, 71. (altijd de ion. vorm behalve πλεόν, Od. 20, 355.)

πλείστος, η, ον, irregul. superl. van πολὺς, *de, het meeste; zeer veel*, πλείστον κακόν, *het grootste kwaad*, Od. 4, 697. πλείστον, als adv.

πλέω, ep. v. πλώ, varen.

πλείων, πλείον en πλέων, πλεόν, compar. v. πολὺς (Hom. gebruikt beide vormen, ook pl. nom. πλείους v. πλείονες, dat. πλείοισιν en πλείονεσσι, met de ep. pl. πλέες en πλεάς), *meerder, grooter; πλεών νύξ*, *het grootere*, het grootste deel van den nacht, Π. 10, 252. τὸ πλείον πολέμου, *het meerdere, meeste van den oorlog*, Π. 1, 165. οἱ πλέονες, *het grootste getal*.

πλεκτός, ἡ, ὄν (πλέω), *gevolchten, gedraaid*, τάλαρος, ἀναδέομη, Π. 22, 469. 18, 568.

πλέω, aor. 1. act. ἐπλεξα, med. ἐπλεξάμην. 1) *vlechten, draaijen, door elkander slingeren*, met acc. πλοκάμους, *de lokken vlechten*, Π. 14, 176. 2) med. *voorzich vlechten, draaijen*, πείραμα, eenen strik voor zich vlechten, Od. 10, 168.

πλεόν, z. πλείος.

πλευρή, ἡ, de *zijde* van het ligchaam van menschen en dieren, de *rib*, gewoonl. in plur. II. 11, 437. Od. 17, 232.

πλευρόν, τὸ, poët. nevenvorm van πλεύρη, Π. 4, 468. †

Πλευρών, ὄνος, ὄ, oude st. in Aetolië aan de rivier Euenus, woonplaats der Cureten, met eenen tempel van Athene, Π. 2, 639. 13, 217. adject. Πλευρώνιος, η, ων. Pleuronisch, subst. de Pleuronier, Π. 23, 635.

πλέω, ep. nevenv. πλώ; vd. πλεῖν, πλείοντες, fut. πλεύσομαι, Od. 12, 25. (ep. nevenv. πλώω), *varen, ter zee varen*, ἐπὶ πόντον, Π. 7, 88. ἐνὶ πόντῳ, Od. 16, 368. ook transit. met acc. ὑγρὰ κελύφα, *de vochtige wegen bevaren*, Od. 3, 71. 9, 252.

ΠΛΕΩ, ten onrechte aangenomen stamvorm ter afleiding eeniger tempora van πλημπλημι.

πλέων, πλεόν, z. πλείων.

πληγή, ἡ (πλήσσω), 1) *slag, houw*, bijzonder van de zweep, Π. 11, 532. 2) Διός πληγή, *slag van Zeus*, d. i. de bliksemstraal, Π. 14, 414.

πληθος, εος, τὸ (πλήθω), dat. πλήθει, eigenl. *volheid*, gewoonl. *hoop volks, menigte*, * Π. 17, 330. 23, 639.

πληθὺς, ὄνος, ἡ, ion. v. πλήθος, dat. πληθούσι, Π. 22, 458. Od. 16, 105. eigenl. *volheid, menigte*, gewoonl. *menigte van menschen, volkshoop*, met verb. pl. II. 2,

278. inzonderh. *grootte hoop, het volk, in tegenstelling der opperhoofden*, II. 2, 143.

πλήρω, alleen praes. en impf. *vol zijn, vol worden*, met gen. ἔππων καὶ ἀνδρῶν, II. 8, 214. van rivieren: *opzwellen, wassen*, II. 5, 87. πάντες ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες, de vlietende stroomen wassen allen, II. 16, 389. overdragt. van de maan: *πλήθουσα Σελήνη*, de volle maan, II. 18, 484. vergel. h. 32, 11.

Πληϊάδες, αἱ, ion. v. *Πλειάδες*, de *Pleïaden*, de zeven dochters van Atlas en Pleione, werden door Zeus onder de sterren geplaatst en vormden het *zeven-gesternte* in het sterrebeeld des stiers. Bij haren opgang begon de zomer, bij den ondergang daarentegen de winter, en zij bepaalden daardoor het begin en einde van de scheepvaart, II. 18, 486. Od. 5, 272. (Men leidt haren naam af van *πλέω*, als sterren der scheepvaart; anderen van *πέλομαι*, of houden het gelijk met *πελειάδες*, een troep wilde duiven).

πληκτίζομαι (πλήκτης), dep. med. *elkander slaan, vechten, strijden, twi*, met iem. II. 21, 499. †

* *πληκτρον, τὸ*, eigenl. een werktuig tot slaan; inzonderh. het *plectrum*, de *strijkstok* der citerspelers, h. Ap. 185.

πλημμυροῖς, ἴδος, ἡ, bij Eurip. *πλημμυρῶς*, de *vloed*, tegengestelde der *eb*, Od. 9, 486. (van *πλήν* en *μύρω* of van *πλήμα*).

πλήμνη, ἡ (πλήμη), eigenl. de *vulling*; vd. de *naaf* van het rad, waarin de as van den wagen draait en de spaken steken. * II. 5, 726.

πλήν, als praep. *behalve, uitgenomen, buiten*, met gen. Od. 8, 207. †

πλήντο, 1) ep. 3 pl. aor. sync. pass. van *πέμπλημι*, Od. 8, 57. 2) 3 pl. aor. sync. van *πελάζω*, II. 14, 468.

πληξίππος, ον (ἵππος), *paarden aansporende, temmende, wagenmenner*, * II. 2, 104.

πλησίος, η, ον (πέλας), 1) *nabij zijnde, in de buurt zijnde*, gewoonl. met gen. II. 6, 249. als subst. de *naaste*, de *nabuur, buurman*, *πλησίος ἄλλος*, II. 2, 271. 2) neutr. als adv. *nabij, in de nabijheid*, met gen. II. 3, 115. zelden met dat. II. 23, 732.

πλησίσιος, ιων (ἱστίον), *zeil opvullend, die het zeil doet opzwellen, οὔρος*, * Od. 11, 7, 12, 149.

πλήσσω, aor. 1. *ἐπλήξα*, altijd ep. *πλήξα*,

ep. aor. 2. *πέπληγον* en *ἐπέπληγον*, perf. 2. *πέπληγα*. in act. beteeken. med. aor. 1. *ἐπλήξαμην*, ep. aor. 2. *πεπληγόμην*, aor. 2. pass. *ἐπλήγγην*. 1) act. a) *slaan, stooten, trefsen*; *τινά, iem. πλήγησαν*, iem. met slagen tuchtigen, II. 2, 264. *ποδὶ πλήξει*, met de voeten stampen, Od. 22, 20. *χορὸν ποδῶν*, Od. 254. *ἵππους ἐς πόλεμον*, de paarden naar den strijd drijven, II. 16, 728. vd. *δ*) inzonderh. van wapenen en meest van het zwaard: *treffen, wonden, τινά*; dikwijls met dubbel. acc. *τινά κληῖδα*, iem. het sleutelbeen treffen, II. 5, 147. *τινά αὐχένα*, II. 11, 240. II) Med. a) *zich slaan*, met acc. *σῆθεα*, op de borst, II. 18, 51. *μῆρω*, II. 12, 162. h. Cer. 246. pass. aor. 1. *geslagen worden*, II. 8, 12. inzonderh. *door den bliksem getroffen worden*, *κεραυνῶ*, II. 8, 456. (hier staat *πληγέντε*, masc. in pl. v. *πληγεία*), Od. 12, 416. *β*) overdragt.: *hevig getroffen worden*, II. 13, 394. 16, 203. z. *ἐκπλήττω*.

πλήτρο, 1) z. *πέμπλημι*. 2) z. *πελάζω*, II. 14, 438.

πλίσσομαι (anders ook *πλίσσω*), med. *treden, schrijden*, eigenl. volgens de Grammat. de beenen kruisen, door den eenen voet voor den anderen te zetten; of in het algem. met van elkander gespreide beenen voortgaan; van loopende muilezels: *εὐ πλίσσαντο πόδεσσι*, zij gingen, traden goed met de beenen voort, Od. 6, 318. †

πλόκῆμος, ὁ (πλέω), *gevlochten haar, haarvecht, lok*, in pl. II. 14, 176. †

πλόος, ὁ (πλέω), het *varen, de scheepvaart*, Od. 3, 169. † h. 33, 16. waar echter ook *πόνος* gelezen wordt.

* *πλούσιος, ἴη, ιων (πλοῦτος)*, *rijk*, h. Merc. 171.

πλοῦτος, ὁ (πλέος), doch niet van *πολύ* *ἔτος*, *overvloed, rijkdom, schatten, vermogen*, in verband met *ἄφενος*, II. 1, 171. met *ἄλρος*, II. Od. passim.

* *Πλοῦτος, ὁ*, z. van Iasion en Demeter, God des rijkdoms, h. Cer. 490.

* *Πλουτώ, οὖς, ἡ*, d. van Oceanus en Tethys, speelgenoot van Persephone, h. Cer. 425.

πλοχμός, ὁ (πλέω), poët. = *πλόκαμος*, II. 17, 52. †

πλύνος, ὁ (πλύνω), *gracht of steenen bak*, in den grond gegraven, om het water te behouden tot wasschen en reinigen der vuil geworden klederen, II. 22, 153. Od. 6, 40.

πλύνω, fut. *πλυνῶ*, ep. *πλυνέω*, aor. ep.

πλώνα, wasschen, spoelen, reinigen, πλώ-
νεοκον, II. 22, 155. Od. 6, 95.

πλωτός, ἡ, ὄν (πλώω), varende, zwem-
mendē, νηός, Od. 10, 3. bijv. n. van
het eiland Aeolia, z. Διολή; volgens an-
deren: dat omgezeild kan worden.

πλώω, ep. νενευ. v. πλώω, alleen in
de beteekenis zwemmen, imperf. τεύχεα
πλώων, II. 21, 302. Od. 5, 240., h. 21, 7.

πνέω, z. πνέω.

πνεύμων, ονος, ὁ (πνέω), de long,
II. 4, 528. †

πνέω, poët. πνέω, perf. med. πέπνυμαι,
praes. en imperf. meest in den ep. vorm.
(πνέει, alleen Od. 5, 469.) 1) waaijen,
blazen, suizen, van wind en lucht,
Od. 4, 361. 5, 469. ruiken, Od. 4, 446.
2) van levende wezens: ademen, leven,
II. 17, 447. Od. 18, 131. van paarden:
spuiven, II. 13, 385. overdragt. van
mensen: μένεα πνελοντες, moed ademend,
met moed beziel, bijv. n. der krijgs-
lieden, II. 2, 536. 3) perf. med. πέπνυ-
μαι, infin. πεπνύσθαι, eigenl. beziel zijn,
vd. bewustheid, verstand hebben, van
Tiresias, die alleen met bewustheid in
de onderwereld is, Od. 10, 495. inzon-
derh. verstandig, schrander zijn, II. 24,
377. Od. 23, 210. zeer dikwijls het part.
πεπνυμένος, als adject. verstandig, schran-
der, bedachtzaam, vol beleid, zoowel
van personen als van zaken: μήδεα, II. 7,
278. πεπνυμένα βάζειν, verstandig spre-
ken, Od. 19, 352.

*πνίγω, fut. πνίξω, verstikken, ver-
drinken, τινά, Batr. 158.

πνοή, ἡ, ep. en ion. v. πνοή (πνέω),
1) geblaas, het waaijen, togt, gesuis, met
gen, ἀνέμοιο, βορέαο, ook pl. II. 5, 526.
ἄμα πνοῆς ἀνέμοιο πέτεσθαι, met het bla-
zen der winden vliegen, d. i. snel als
de wind, van vogels, II. 12, 207. van
paarden, II. 16, 149. 2) de adem van
mensen en dieren, het gesnuif; πνοή.
Ἡφαίστιο, de adem van Hephaestus, d. i.
de vlam des vuurs, II. 21, 355.

ΠΝΥΜΙ, ΠΝΥΩ, aangenomen
stamv. van πέπνυμαι, z. πνέω.

ποδάμπροον (πέπτω), water, om de
voeten te wasschen, meest in pl. *Od. 19,
343. 504.

Ποδαλείριος, ὁ, z. van Asclepius, broe-
der van Machaon, vorst van Tricca in
Thessalië, beroemde held en geneesheer,
II. 2, 732. 11, 893.

Ποδάργη, ἡ, eene der Harpyiën, welke
aan Zephyrus de beide paarden van

Achilles, Xanthus en Balius, baarde,
II. 16, 150.

Πόδαργος, ὁ, snelvoet, 1) een paard
van Hector, II. 8, 185. 2) een paard van
Menelaus, II. 23, 295.

ποδάρκης, ες (ἀρκέω), eigenl. met de
voeten uithoudend, vd. snel, onvermoeid
ter been, bijv. n. van Achilles *II. pass.

Ποδάρκης, ους, ὁ, z. van Iphiclus,
broeder van Protesilaus, die na zijns
broeders dood de krijgslieden uit Phy-
lace en Pyrasus aanvoerde, II. 2, 704.
13, 695.

ποδρηνέης, ες (ἔνεκω), tot op de
voeten reikend, nederhangend, bijv. n.
van eene leeuwenhuid, *II. 10, 24. van
een schild, II. 15, 646.

ποδρήνεμος, ον (ἀνεμος), snel ter been
als de wind, bijv. n. van Iris, *II. 2, 786.

Ποδῆς, οὖς, ὁ, in pl. van Ποδῆς, z.
van Eëtion, een rijke en dappere Tro-
jaan, vriend van Hector, door Menelaus
gedood, II. 17, 575.

ποδώκεια, ἡ (ποδώκης), de snelheid der
voeten, in pl. II. 2, 792. †

ποδώκης, ες (ώκω), snelvoetig, bijv. n.
van Achilles; ook van Dolon, II. 10, 316.
van paarden, II. 17, 614.

ποθῆσκε, z. ποθέω.

πόθεν (πός), adv. van vragen: van
waar? waar van daan? van plaats en
geslacht, Od. 17, 373. dikwijls met gen.
τις πόθεν ἀνδρῶν, wie en van waar, II. 21,
150. h. Cer. 113.

ποθῆν, enclit. adv. ergens van daan,
gewoonl. εἰ ποθεν, II. 9, 380. μή ποθεν
en ποθέω ἄλλοθεν, Od. 7, 52.

ποθέω (ποθῆ), praes. inf. ep. ποθήμεναι,
in pl. v. ποθεῖν, Od. 12, 110. aor. ep.
ἐπόθεσα en πόθεσα, wenschen, verlangen,
smachtend verlangen, τι of τινα; inzon-
derh. naar iets, dat verre af of verlo-
ren is, vd. meest missen, τινά, II. 11,
161. Od. 1, 343.

ποθῆ, ἡ, poët. = πόθησι, wensch, ver-
langen, vurige begeerte, inzonderh. naar
iets, dat afwezig is, κινός, ποθῆ ἐμείο,
naar mij, II. 6, 362. βίσιτος, Od. 2, 126.
κείνου δ' οὐτι μὴν ποθῆ ἔσται, naar hem
zal geen sterk verlangen zijn, d. i. wij
zullen hem niet missen, II. 14, 368. ook
eenmaal σὴ ποθῆ, verlangen naar u,
II. 19, 321.

πόθι, adv. van vragen poët. in pl. v.
ποῦ, waar? *Od. 1, 170. 10, 325.

ποθῖ, enclit. adv. poët. in pl. v. pov.
1) ergens, II. 10, 8. 2) van tijd: eens

toch, II. 1, 128. 3) gewoonl. *misschien*, *wel*, II. 19, 271. Od. 1, 358.

πόθος, ὁ = *ποθή*, II. 17, 439. Od. 4, 596. h. 18, 33.

Ποιάντιος, *ον*, van *Poëas* afstammend, *νίος* = *Philoctetes*, Od. 3, 190.

ποιέω, fut. *ήσω*, aor. 1. *έποίησα*, ep. *ποίησα*, perf. pass. *πεποίημαι*, fut. med. *ποιήσομαι*, aor. *έποίησάμην*, ep. z. augm. grondbetekenis: *maken*, I) act. 1) *maken*, d. i. *vervaardigen*, *voortbrengen*, *tot stand brengen*, *gereed maken*, *be-reiden*, met acc. a) meest van dingen, die door handenwerk tot stand gebracht worden; naar de verschillende subst. die er bijgevoegd zijn, wordt het verschillend vertaald: — *δῶμά τι*, iem. een huis bouwen, II. 1, 607. even zoo *ναύς*, *θάλαμον*, *κλισίην*, enz. *πίλας ἐν πύργους*, II. 7, 339. *σάκος ταύρων* (gen. *materiae*), een schild uit eene ossenhuid vervaardigen, II. 7, 222. *τύμβον*, eenen grafheuvel opwerpen, II. 7, 435. b) van toestanden en dingen, welke door eene werkzaamheid des verstands veroorzaakt worden; *τε-λειυτήν*, een einde maken, Od. 1, 250. *εφῶβον*, vrees verwekken, II. 12, 432. *νόημα τι ἐπὶ φρεσὶ*, iem. een denkbeeld inboezemen, op iets brengen, Od. 14, *ἀδύσματα*, kinderspel bedrijven, II. 15, 363. — *κακὸν μείζον*, een grooter kwaad doen, II. 13, 120. pass. *ἢ οὐκ ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον πρὸς Τρώων* (ironisch), *waarslijk*, voortreffelijke dingen zijn u door de Trojanen in huis gedaan, zij hebben u uitstekend behandeld, II. 6, 57. 2) *maken*, d. i. iem. in eenen toestand plaatsen: a) met dubbel. acc. iem. *tot iets maken*; met subst. *τινὰ βασιλέα*, iem. tot koning maken, Od. 1, 387. *θεῶν ἀποκτιν θνητῶν*, eene Godin tot echtgenoot aan eenen sterveling geven, II. 24, 537. met acc. *τινὰ ἄφρονα*, iem. zinneloos maken, Od. 23, 12. *θεμελίω λεία*, den grond glad, effen maken, II. 12, 30. cf. *δπτυχα*. II) Med. 1) *voor zich iets maken*, even als act. doch in meerder of minder sterk verband met het subject. — *οἶκτα*, voor zich huizen of eene woning bouwen, II. 12, 168. *τείχεα*, *νήον*, II. 12, 5. h. A p. 286. *ἀγορὴν*, eene vergadering be-laggen, II. 8, 2. *κλεῖς αὐτῇ ποιεῖται*, zij verwerft zich zelve roem, Od. 2, 126. 2) met dubbel. acc. *τινὰ ἄλοχον*, voor zich iem. tot gade maken, tot vrouw nemen, II. 3, 409. *τινὰ ἀποκτιν*, Od. 5, 120. *τινὰ υἱόν*, iem. tot zoon aannemen, II. 9, 494.

ποθή, ἡ, ion. v. *πία*, *gras*, *kruid*, *weide*, II. 14, 347. Od. passim.

ποιήεις, *εσσα*, *εν* (*ποθή*), *grasrijk*, *grazig*, *groen*, bijv. n. van steden en eilanden, II. 2, 503. *πίσα*, *ἄγκρα*, Od. 4, 337. 6, 124.

ποιητός, ἡ, *ον* (*ποιέω*), *gemaakt*, *vervaardigd*; bij Hom. *goed bewerkt*, *gebouwd*, van woningen, II. 5, 190. Od. 1, 333. van wapenen en gereedschap, II. 10, 262.

ποικίλλω (*ποικίλος*), *bont maken*, van schilderen en borduren; inzonderh. *versieren*, *kunstig bewerken*, *vervaardigen*, *χορόν*, II. 18, 590. †

ποικίλω, *ἄτος*, τὸ (*ποικίλλω*), *bonte be-werking*, inzonderh. *de schildering*, het *borduursel*, *ποικίλωσαι κάλλιστος*, van een gewaad, dat door veelverwig borduursel het schoonste was, II. 6, 294. Od. 15, 107.

ποικιλομήτης, *ον*, ὁ (*μήτις*), *vol van veelvuldige aanslagen*, *vindingsrijk* in listen, *listig*, bijv. n. van Ulysses, II. 11, 482. Od. 3, 163. van Zeus en Hermes, h. Ap. 322. h. Merc. 155.

ποικίλος, ἡ, *ον*, *bont*, *veelkleurig*, *παρ-δαλέη*, II. 10, 30. *versierd*, *beschilderd*, *geborduurd*, *bontgewerkt*, van gewa-den, Od. 13, 293. II. 5, 735. in het algem. *keurig gemaakt*, *fraai versierd*, bijv. n. van wapenen, wagens, enz. *ἄρ-ματα ποικίλα χαλκῶ*, wagens, met koper ver-sierd, II. 4, 226. zoo ook *τεύχεα*, II. 6, 504.

ποιμαίνω (*ποιμήν*), 1) *weiden*, *naar de weide drijven*, van herders: *μήλα*, Od. 9, 188. ook absol. *ἐπὶ οἴεσσι*, herder bij scha-pen zijn, II. 6, 251. 2) *weiden*, *graz-en van kudden*, II. 11, 245.

ποιμήν, *ένος*, ὁ (*πάομαι*), *herder*, in-zonderh. *schaapherder*, II. 5, 137. over-dragt: *ποιμήν λαῶν*, herder der volken, dikwijls bijv. n. der vorsten, II. Od. passim.

ποιμνῆ, ἡ (*ποιμαίνω*), *kudde* van wei-dend vee, Od. 9, 122. †

ποιμνήϊος, ἡ, *ον* (*ποιμνή*), ion. v. *ποι-μνείος*, *tot de kudde behoorende*, *σταθμός*, de omheining, stal der kudden, II. 2, 471. †

ποινή, ἡ (verwant met *ΦΕΝΩ*), eigenl. *losgeld* voor eenen beganen moord, het geld, waarmede men zich van eene bloedschuld loskoopt; vd. *wraak*, *boete* (die ik neem, of die van mij genomen wordt), met gen. *voor* of *wegens* iem. *κασιγνήτω*, *παυδός*, II. 9, 633. 13, 159. in het algem. *vergoeding*, *vergelding*, *boe-*

te, II. 5, 266. Od. 23, 312. τῶν ποιῶν, ὅ als appos. tot boete daarvoor, dat, II. 17, 207. cf. II. 21, 28.

ποιός, η, ον (πός), welk een, hoedanig een, ποῖον τὸν μῦθον, welk een woord hebt gij daar gesproken, en neutr. ποῖον ἔειπες, Od. 2, 85. met infin. ποῖός κ' εἶπ' Ὀδυσῆος ἀμυνόμεν, hoe zoudt gij in staat zijn Ulysses af te weren, Od. 21, 195.

ποιπνύω, part. aor. I. ποιπνύσας (waarschijnl. van πνέω, πέπνυμαί, met redupl. eigenl. van ijver buiten adem zijn; vd. vlijtig, ijverig zijn, zich beijveren, zich inspannen, ἀνά μαχρῆν, II. 14, 155. bij het offer, Od. 3, 430. δ) met ijver dienen, bedienen, II. 1, 600. 18, 421. Od. 20, 149. (υ is in praes. en impf. kort zoo er eene korte syllabe op volgt, doch lang zoo er eene lange volgt, II. 1, 600. 24, 455.)

πόκος (πέκω), de afgeschoren wol, nacht, II. 12, 451. †

πόλες, z. πόλις.

πολεμῆϊός, ον, ion. v. het ongebr. πολεμῆϊός, tot den oorlog behoorende, krijgshaftig; ἔργα, τεύχεα, oorlogswapenen, II. 2, 338. Od. 12, 116.

πολεμίζω, ep. πολεμίζω (πόλεμος), fut. πολεμῖτω, 1) oorlogen, strijden, kampen, vechten, τῶν, met iem. τινός ἐναντίβιον, II. 20, 85. μετ' Ἀχαιοῖσιν, II. 9, 352. ook πόλεμον, eenen strijd strijden, II. 2, 121. 2) beoorlogen, bestrijden, ἤντεροί πολεμῖεν, gemakkelijk te beoorlogen, II. 18, 258.

πολεμιστά, ὅ, z. πολεμιστής.

πολεμιστής, ον, ὅ, ep. πολεμιστής (πόλεμος), strijder, kampvechter, krijgsman, II. 5, 289. Od. 24, 499.

* πολεμόκλονος, ον (κλόνος), vol krijgsgewoel, onstuimig, Batr. 4.

πολεμόνδε, adv. ep. πτόλεμόνδε, ten oorlog, ten strijde, II. 8, 313.

πόλεμος, ὅ, ep. ook πτόλεμος (πέλω), krijgsgewoel, in het algem. oorlog, strijd, inzonderh. bij Hom. slag, gevecht, πόλεμος Ἀχαιῶν, oorlog met de Achaeërs, II. 3, 165. ἀνδρῶν, II. 24, 8.

πολεύω (πόλος), poët. alleen intransit. rondloopen, zich ophouden, vertoeven, κατὰ ἄστυ, Od. 22, 223. †

πολέων, z. πόλις.

πόληας, z. πόλις.

πόλιζω (πόλις), aor. ἐπόλισα, ep. πόλισσα, perf. pass. πεπόλισμαι, eigenl. eene stad stichten, in het algem. grondvesten, bouwen, τείχος, * II. 7, 453. 20, 217.

πολιτήης, ον, ὅ, poët. v. πολιτής, II. 2, 806. †

πόλινδε, adv. naar de stad, stadwaarts, II. Od. pass.

πολιοκροῦτάφος, ον (κροτάφος), met grijs haar aan de slapen, grijs van kruin, grijs, II. 8, 518. †

πολιός, η, ὄν, ook ὅς, ὄν, II. 20, 229. (πελός), wilachtig, grijs, van hoofdhaar, II. 22, 74. 77. van eenen wolf, II. 10, 334. van ijzer, II. 9, 366. dikwijls van de zee, wegens het witte schuim, II. 1, 350. Od. 4, 405.

πόλις, ιος, ἡ, ep. πτόλις (πέλω), de geneens van twee syllaben, πόλιος, II. 2, 811. πτόλιος, πόλεος en πόληος, dat. πτόλει, πόλει, πόλη, nom. pl. πόλιες, πόληες, gen. πολλῶν, dat. πολλοῖσι, acc. πόλιας (van drie en twee syllaben), πόλεις, πόληας, 1) eigenl. plaats, waar men verkeert, zich ophoudt, stad; ἄκρη πόλις, de bovenstad, de burgt, II. 6, 297. 2) de streek om de stad, de omtrek, Od. 6, 177.

* πολισσόος, ον (σῶζω), steden beschermend, bijv. n. van Ares, h. 7, 2.

πολίτης, ον, ὅ, ep. πολήτης, II. 2, 806. de burger, stedeling, II. 15, 558. Od. 7, 131.

Πολίτης, ον, ὅ, 1) z. van Priamus, in wiens gestalte Iris aan Priamus verscheen, II. 2, 791. 2) een medgezel van Ulysses, door Circe betooverd, Od. 10, 224.

πολλάκι en πολλάκις (met σ alleen, II. 8, 362. Od. 4, 101.), (πολλάς), adv. vele malen, dikwijls, dikwerf, menigmaal, πολλάκι, πολλάκι, h. 18, 12.

πολλός, ον, z. πόλις.

Πολυαιμονίδης, ον, ὅ, z. van Polyaimon = Amoraon, II. 8, 276.

πολύαινος, ον (αἰνέω), veel geprezen, lofwaardig, roetwaardig, bijv. n. van Ulysses, II. 10, 544. Od. 12, 184.

πολύάϊς, ἶκος, ὅ, ἡ (τ) (αἶσω), poët. vol hevige beweging, onstuimig, stormend, moeitivol, κάματος, πόλεμος, II. 5, 811. Od. 11, 314.

πολυανθής, ἐς (ἔνθος), veel of zeer bloeiend, ἔλη, Od. 14, 353. †. ἔαρ, h. 18, 17.

πολύαργος, ον (ἀράσμαι), ion. veelgewenscht, zeer dierbaar, * Od. 6, 380. 19, 404. h. Cer. 220.

πολύαρι, dat. metaplast. van πολυαρός, ον, rijk in schapen, rijk in kuddeden, in het algem. rijk, II. 2, 106. †

πολυβενθής, ἐς (βένθος), poët. vol diepten, zeer diep, bijv. n. der zee, II. 1, 432.

Πόλυβος, ὅ, 1) z. van Antenor te

Troje, II. 11, 59. 2) een vrijer van Penelope, door Eumaeus gedood, Od. 22, 243. 284. 3) een aanzienlijk Aegyptenaar te Thebe, gemaal van Alcandra, bij welken Menelaus zijnen intrek nam, Od. 4, 126. 4) een Phaeaciër, Od. 8, 373.

πολυβότειρα, ἡ, ep. πολυβότειρα (βόσκη), eigenl. fem. van πολυβοτήρ, *veelvoedende, vruchtbaar*, bijv. n. der aarde en van Achaeis, II. 3, 89. 11, 770. alleen in ep. v.

πολύβουλος, ον (βουλή), poët. van veel beleid, *schrandter, welberaden, goeden raad gevende*, bijv. n. van Athene, II. 5, 260. Od. passim.

πολυβούτης, ου, ὁ (βοῦς), poët. *rijk in hoornvee*, * II. 9, 154. 296.

πολυγηθής, ἐς (γηθίω), poët. *veel verheugende, genoegelijk*, bijv. n. der Horon, II. 21, 450. †

πολυδαίδαλος, ον (δαίδαλος), poët. kunstvol, d. i. 1) *kunstig bewerkt, zeer kunstig*, van arbeid in metalen, II. 3, 358. Od. 13, 11. 2) in *kunsten ervaaren, bedreven*, Σιδόνες, II. 23, 743.

πολύδακρυς, υ (δάκρυ), poët. *vol tranen, beklagenswaardig, jammerlijk*, bijv. n. van Ares, van het gevecht en van den oorlog, * II. 3, 132.

πολυδάκρυτος, ον (δάκρυ), poët. *zeer beweend, beweemenswaardig, heilloos*, bijv. n. des oorlogs, II. 24, 620. Od. 21, 57. (v eenmaal kort, II. 17, 192.)

Πολύδαμας, αντος, ὁ, ep. Πουλδαμας, voc. Πουλδαμα, II. 12, 231. z. van Panthous en Promache, een der aanzienlijkste Trojanen, vriend van Hector, met wien hij in denzelfden nacht was geboren. Hij was meer bedachtsaam en vol beleid en zocht den onstuimigen moed van Hector door wijzen raad te bedwingen, waardoor wel eens woordenwisselingen ontstonden, II. 11, 79. 13, 729. 14, 450. 18, 250.

Πολύδαμνα, ἡ, echtgenoot van den Aegyptenaar Thon, die aan Helena wonderkruiden schonk, Od. 4, 228.

* πολυδέμων, ονος, ὁ (δέχομαι), *de velen ontvangende*, als subst. in pl. van Hades, die alle stervelingen in zijn rijk opneemt, h. Cer. 17, 31.

πολυδείρας, ἄδος, ἡ, ὁ (δείρη), eigenl. met vele nekken, vd. *veeltoppig, vele spitsen hebbende*, bijv. n. van den Olympus, * II. 1, 499. 5, 754.

* Πολυδέκτης, ου, ὁ (δέχομαι) = πολυδέμων, bijv. n. van Hades, h. Cer. 91.

πολυδένδρεος, ον (δένδρον), *boomrijk, boschrijk*, * Od. 4, 737. h. Ap. 475.

πολυδέσμος, ον (δεσμός), met vele banden voorzien, *welverbonden, goed in een gevoegd*, bijv. n. van een vlot, σχεδία, * Od. 5, 33. 7, 264.

Πολυδεύκης, ους, ὁ, acc. Πολυδευκία, met syniz. als ᾶ te lezen; Pollux, z. van Zeus en van Leda, broeder van Castor, een der Dioscuren, beroemd als vuistvechter; hij was, als zoon van Zeus, alleen onsterfelijk, doch deelde de onsterfelijkheid vrijwillig met zijnen broeder, z. Κάστωρ, II. 3, 237. Od. 11, 300. Onder den naam van Dioscuren werden beide broeders naderhand verzeerd, als beschermers der zeevarenden, h. 33.

πολυδίμιος, ιων (δίμα), *zeer dorstig, waterloos*, bijv. n. van Argos, II. 4, 171. want volgens de overlevering was Argos vroeger van water verstoken geweest, cf. Apd. 2, 114. Volgens anderen: *lang gewenscht*, frag. 2, 1.

Πολυδώρη, ἡ, d. van Peleus en Antigone, gemalin van Borus en moeder van Menesthius, II. 16, 175.

πολυδώρος, ον (δώρον), *rijk begiftigd*, d. i. *polυέδος*; bijv. n. van ἄλοχος, die, wegens hare schoonheid, veel tot eene huwelijksgift had ontvangen, II. 22, 88. Od. 24, 293. waar men het ook *rijk uitgehewelijkt* verklaren wil.

Πολύδωρος, ὁ, z. van Priamus en Laothoë. Dewijl hij de jongste en geliefdste zijner zonen was, wilde Priamus hem niet ten strijd laten gaan; doch de jongeling was ongehoorzaam, waagde zich in het gevecht en viel door de woede van Achilles, II. 20, 407.

Πολύειδος, ὁ, z. Πολύδος.

* πολυεύχεται, ον (εύχομαι), *veel gewenscht*, h. Cer. 165.

πολύεργος, ον (εργόν), poët. *met vele roeidanken voorzien*, νηῦς, II. 2, 293. †

πολυήρως, ον (έρω), *veelgeliefd, veelgewenscht, bevallig, aanminnig*, Θήβη, * Od. 11, 275. ἦβη, Od. 15, 366. h. Ven. 226.

πολυηχῆς, ἐς (ἡχη), *luid klinkend*, d. i. 1) *luid zingend, schel, zangerig*, bijv. n. des nachtegaals, Od. 19, 521. 2) *luid weergalmend, ruischend*, van het strand, II. 4, 422.

πολυθαρής, ἐς (θάρος), *zeer stout, vol moed, ondernemend, bemoedigd, onbevreesd*, II. 17, 156. Od. 13, 837.

Πολυθερσειδης, ου, ο, z. van Polytherses = Ctesippus, Od. 22, 287.

Πολυιδος, ο (τ), anderen schrijven Πολυιδος, 1) z. van Coeranus, een waarzegger van het geslacht van Melampus uit Corinth, vader van Euchenor, II. 13, 663. 2) z. van Eurymadas, een Trojaan, II. 5, 148.

πολυιδειη, η (πολυιδεις), het veel weten, vd. schranderheid, verstand, pl. * Od. 2, 346. 23, 77.

πολυιδεις, ιως, ο, η (ιδεις), poët. veel wetend, vd. schrander, verstandig, listig, bedreven, * Od. 15, 459. 23, 82.

πολυιππος, ον (ιππος), vele paarden hebbende, rijk in paarden, II. 13, 171. † * πολυιχθυσος, ον (ιχθυσ), vischrijk, h. Ap. 417.

πολυκαγκης, ες (καγκανος), poët. zeer droogend, bijv. n. van δειρα, brandende dorst, II. 11, 642. †

πολυκαρπος, ον (καρπος), rijk in vruchten, αλωη, * Od. 7, 122. 25, 221.

Πολυκίστη, η, d. van Nestor en Anaxibia, Od. 3, 464. Dat zij volgens Eustath. de gemalin van Telemachus zoude zijn, is uit Hom. althans geenszins waarschijnlijk.

πολυκέρδεια, η (πολυκερδης), groote sluwheid, loosheid, in pl. Od. 24, 167. † πολυκερδης, ες (κερδος), zeer sluw, geslepen, afgerigt, loos, νόος, Od. 13, 255. †

πολυκεστος, ον (κεστος), eigenl. zeer gestoken, kunstig geborduurd, ιμας, II. 3, 371. †

πολυκηδης, ες (κηδος), poët. kommer-vol, vol van zorgen, νόστος, * Od. 9, 37. 23, 351.

* πολυκλαντος, ον, poët. v. πολυκλαντος (κλαω), zeer beweend, zeer beschreid, Ep. 3, 5.

πολυκληης, ιδος, η (κλεις), poët. met vele roeibancken voorzien, bijv. n. van schepen, II. 2, 74. (i door alle casus lang).

πολυκληρος, ον (κληρος), eigenl. van een groot lot; van een groot erfdeel, rijk, zeer gegoed, Od. 14, 211. †

πολυκλητος, ον (καλέω), van vele plaatsen bij een geroepen, wijd en zijd geroepen, bijv. n. der bondgenooten, * II. 4, 438. 10, 420.

πολυκλυστος, ον (κλιζω), poët. eigenl. zeer bespoeld, zeer klotsend, zeer golvend, πάντος, * Od. 4, 354. 6, 204.

πολυκμητος, ον (κίμνω), met moeite en inspanning bewerkt, met moeite ver-

vaardigd, eigenl. van hzer, wjl de Ouden dit met moeite moesten bewerken, II. 10, 379. enz. eens θαλαμος, Od. 4, 718.

πολυκνημος, ον (κνημος), poët. met vele boschrijke hoogten, boschrijk, II. 2, 497. †

πολυκοιρανιη, η (κοιρανος), de heerscharrij van velen, II. 2, 204. †

* πολυκροτος, ον (κροτος), veel gedruisch makende, tierende, luid klinkende, h. 18, 37.

πολυκτημων, ον (κτημα), rijk in bezittingen, gegoed, vermogend, II. 5, 613. †

Πολυκτοριδης, ου, ο, z. van Polycctor = Pisander, Od. 18, 299.

Πολυκτωρ, ορος, ο, 1) z. van Pterelaus, een der drie oudste heroën van Ithaca, Od. 17, 207. 2) vader van Pisander, Od. 22, 243.

πολυλγιος, ον (λγιον), rijk in graanvelden, korenrijk, II. 5, 613. † h. Merc. 171.

πολυλλιστος, ον, ep. v. πολυλλιστος (λλισσαι), poët. zeer gebeden, afgesmeekt, Od. 5, 445. † νηος, een tempel, in welken men de Godheid veel aanbidt, veelbezocht, h. Ap. 347. h. Cer. 28.

Πολυμηλη, η, d. van Phylas, geliefde van Hermes een moeder van Eudorus, naderhand gemalin van Echeclus, II. 16, 181.

πολυμηλος, ον (μηλον), rijk in klein vee, in schapen, enz. bijv. n. van personen en landstreken, * II. 2, 705. h. 17, 2.

Πολυμηλος, ο, z. van Argeas, een Lyciër, II. 16, 417.

πολυμητις, ιως, ο, η (μητις), poët. zeer schrander, zeer vindingrijk, zeer wijs, bijv. n. van Ulysses; ook van Hephaestus, II. 21, 355. en van Hermes, 319.

πολυμηχανιη, η, rijkdom in hulpmiddelen, vindingrijkheid, schranderheid, Od. 23, 321. † van.

* πολυμηχανος, ον (μηχανη), rijk in hulpmiddelen, vindingrijk, schrander, veel verzinnend, zeer wijs, bijv. van Ulysses, II. 2, 173. Od. 1, 205. van Apollo, h. Merc. 319.

πολυμηνηστη, η (μνάμαι), poët. veelgevijsd, zeer aangezocht, βασιλεια, * Od. 4, 770. 14, 84. Het mascul. komt niet voor.

πολυμυθος, ον (μυθος), van vele woorden, woordenrijk, veelsprekend, II. 3, 214. Od. 2, 200.

Πολυνεικης, ους, ο, z. van Oedipus

en Iocaste, en broeder van Eteocles. Toen deze hem, volgens de gemaakte afspraak, den troon van Thebe niet wilde afstaan, nadat het jaar zijner regering was vervlogen, vlugtte Polyneices naar Adrastus, koning van Argos, en bragt den krijgstogt der zeven vorsten tegen Thebe tot stand, om het rijk te bemagtigen. Beide broeders bragten echter weldra elkander in een tweegevecht om het leven, II. 4, 377.

Πολύνηος, ó, z. van Tecton, een aanzienlijk Phaeaciër, Od. 8, 114.

Πολύξενος, ó, ion. en ep. v. Πολύξενος. 1) een aanzienlijk opperhoofd te Eleusis, h. Cer. 154. 2) z. van Agasthenes en kleinz. van Angeas, aanvoerder der Epeërs, II. 2, 623.

* πολυονέω (οίνος), fut. ήσω, *rijk in wijn zijn*, h. Merc. 91.

πολυπαυῖλος, on (παυῖλος), poët. eigenl. zeer gedraaid, vd. metaphor. *zeer loos, listig, sluw*, bijv. n. der Phoeniciërs, Od. 15, 419. † z. παυῖλος.

πολυπῆμων, on, gen. ονος (πῆμα), *veel bezittend, rijk, gegoed*, II. 4, 433. †

* πολυπέτρων, on (πέτρας), poët. met vele grenzen, *uit verschillende oorden, leós*, h. Cer. 297.

πολυπενθήης, ές (πένθος), *zeer treurende, kommervol, in rouw gehuld*, II. 9, 563. Od. 14, 386.

Πολυπημονίδης, ao, ó, z. van Polypaemon = Aphidas, zoo noemt Ulysses zijnen grootvader bij Laërtes, met toespeling op zijne ongelukken, Od. 24, 305.

* πολυπήμων, on, gen. ονος (πῆμα), poët. *zeer verderfelijk, zeer schadelijk*, h. Merc. 37, Cer. 230.

* πολυπίδακος, on = πολυπίδαξ, h. Ven. 54.

πολυπίδαξ, άκος, ó, ή (πίδαξ), *rijk in bronnen, waterrijk*, van den Ida, II. 14, 157. ook van Ἀρακίη, h. 18, 30.

πολύπικρος, on (πικρός), *zeer bitter, zeer wrang, zeer smartelijk*, Od. 16, 255. †

πολύπλαγκτος, on (πλάζω), poët. *verrondwervend, zonder vast verblijf*, Od. 17, 511. 20, 195. als bijv. n. van wind, *wijd en zijd woedend, stormend*, II. 11, 308. anderen verklaren het act. *verre doende afdwalen*.

Πολυποίτης, ao of on, ó, z. van Pirithous en Hippodamia, die met 40 schepen uit Argissa, Gyrtion, enz. aan den togt naar Troje deel nam, II. 2, 740. 23, 836.

* πολυπότνια, ή (πότνια), poët. de *hoog-eerwaardige*, bijv. n. van Demeter, h. Cer. 211.

πολύπους, οδος, ó, ep. πολυπόπους (πούς), de *veelvoet*, ook de *zeerolyp*, Od. 5, 432. † in ep. vorm.

πολύπτύχος, on (πτύξ), eigenl. met vele vrouwen, vd. *rijk in dalen of bergpassen*, bijv. van den Olympus en Ida, * II. 8, 411. 21, 449.

* πολυπυργος, on (πύργος), met vele torens; *welbevestigd*, h. Ap. 242. waar echter ook πολυπυργος gelezen wordt.

πολύπυρος, on (πυρός), *korenrijk, zeer vruchtbaar*, bijv. n. van landstreek en eilanden, II. 11, 756. Od. 14, 335. h. Ap. 242.

πολύρῆην, ηρος, ó, ή (ΑΡΗΝ), *rijk in scharpen, rijk in vee, άνδρες*, * II. 9, 154. 296.

πολύρῆγος, on = πολυρῆην, Od. 11, 257. †

πολύς, πολλή, πολύ; behalve den gewonen vorm komen ook nog de volgende ep. voor; nom. πολύς, gen. πολέος, acc. πολύν, nom. pl. πολέες en πολείς, gen. πολλῶν, πολέων, dat. πολέαι, πολέσαι en πολέεσαι, acc. πολέας en πολείες; πολύς wordt door Hom. ook als comm. gen. gebruikt, II. 10, 27. Od. 4, 709. ook sg. nom. πολλός, neutr. πολλόν, acc. πολλόν, comp. πλείων, on, superl. πλείστος, η, on. 1) eigenl. van menigte: *veel, menigvuldig, talrijk*, doch ook van kracht, grootte en sterkte: *groot, sterk, hevig, geweldig*, πολύς πυρετός, πολλή λαλαψ, geweldige sneeuw-jagt, hevige storm, πολύς ύπνος, diepe slaap, Od. 15, 394. πολέος άζως, veel waardig. II. 23, 562. Od. 8, 405. 2) van uitgestrektheid: *groot, lang, breed, wijd, uitgestrekt*, παδιών, eene uitgebreide vlakte, πολλή γαία, de uitgebreide aarde, πολλός έκειτο παρηγορος, hij lag ver uitgestrekt, II. 7, 156. Od. 22, 384. 3) van tijd: *lang, veel, polύν χρόνον*, langen tijd, Od. 12, 407. als bijzonderheden in de constructie merke men op: 1) het staat dikwijls met gen. om een deel uit te drukken; πολλοί Τρώων, vele der Trojanen, II. 18, 271. ook bij het neutr. sg. πολλόν σαρκός, βίης, Od. 19, 450. 21, 185. 2) gewoonl. wordt πολύς als een geheel praedicaat beschouwd en met een ander adject. door και en τέ και verbonden: πολλοί και άλλοι, vele anderen; πολλοί και έσθλά, veel goeds, Od. 2, 166. 4, 96. πολέες τέ και έσθλοί, II. 6, 452. 21, 586. of τέ — τέ, waar dan πολύς de tweede

plaats inneemt: *παλαιά τε πολλά τε*, Od. 2, 188. 2) dikwijls staat het *alleen als subst.* bij Hom. nog zelden met artik. τὰ πολλά, het vele, d. i. het meeste, Od. 2, 58. zoo ook πολλά, Il. 9, 333. πολλοὶ staat ook somtijds in pl. van οἱ πολλοί, de meesten, de menigte, Il. 2, 483. 21, 524. 3) het neutr. sg. en pl. als adv. beteekent: *veel, zeer, lang, dikwijls*, πολλόν, Il. 9, 506. πολλά, dikwijls μάλα πολλά, Il. 1, 35. Od. 1, 251. ook versterkt het den compar. en superl. πολύ μᾶλλον, veel meer πολλόν ἀμεινων, veel beter πολλόν ἄριστος, verre weg de dapperste.

* πολυσημάντωρ, ορος, ὁ, poët. *die velen gebiedt, veelbeheerscher*, bij v. n. van Hades, h. Cer. 31, 84. 377.

πολύσκαρθμός, ον (σκαρθω), poët. *zeer springende, hurjelende*, bij v. n. der Amazone Myrina, Il. 2, 814. † met betrekking tot den dans; of volgens sommigen; met paarden wegsnellende.

πολυσπερής, ἐς (σπερῶ), poët. *ver uit een gezaaid; wijdiverspreid, ἀνθρωποι*, Il. 2, 804. Od. 11, 365.

πολυστᾶφυλος, ον (σταφυλή), *rijk in druiven, in wijn*, * Il. 2, 507. h. 25, 11.

πολύστονος, ον (στένω), 1) *veel zuchtend, rampzalig*, Od. 19, 118. 2) *act. vele zuchten veroorzakend, verderfelijk*, bij v. n. van Eris en van rampen, Il. 1, 445. 11, 73.

πολύτλας, αντος, ὁ (τλήναι), poët. *die veel geleden heeft, veel doorstaande, veel verdragende*, bij v. n. van Ulysses, alleen in nom. 11, 8, 97. Od. 5, 171. en

πολυτλήμων, ονος, ὁ, ἡ (τλήμων), *veel duidende, veel doorstaande*, bij v. n. van Ulysses, Od. 18, 319. — θυμός, het veel ondernemend gemoed, Il. 7, 152.

πολύτλητος, ον (τλήναι), poët. *veel doorstaande, die veel ondervonden hebben*, γέροντες, Od. 11, 38. †

πολυτήρων, ανος, ὁ, ἡ (τήρων), *rijk in wilde duiven*, bij v. n. van landstreken, * Il. 2, 502. 582.

πολύτρητος, ον (τρητός), *veel doorboord, met vele gaten*, σπόνγγος, * Od. 1, 111. 22, 439.

πολύτροπος, ον (τρέπω), *veel omgekeerd, d. i. die veel heeft omgezworven*, bij v. n. van Ulysses, Od. 1, 1. -10, 330. Anderen nemen het overdragt.: *geslepen, listig*, zoo als het is, h. Merc. 13, 439.

* πολύτιμος, ον (τιμῶ), poët. *veel bezongen, zeer geprezen, gevierd*, h. 25, 7. πολυφάρμακος, ον (φάρμακον), *bedre-*

ven in vele heel- en toovermiddelen, ἵπτροι, Il. 16, 28. Κίρκη, Od. 10, 276.

Πολυφειδης, ονος, ὁ, z. van Mantius, kleinz. van Melampus, Od. 15, 249.

πολύφρημος, ον (φήμη), *veelstemmig, veelsprekend, ἀσδός*, de zangerige, in zangen rijke dichter, Od. 22, 376. Βάτραχος, de veelschreeuwende kikvorsch, Batr. 12. ἀγορή, de gedruischvolle, veelstemmige vergadering, Od. 2, 150.

Πολύφρημος, ὁ, 1) z. van Poseidon en van de nimf Thoösa, een der Cyclopen op het eiland Throacia, Od. 1, 70. Hij versloofd zes der medgezellen van Ulysses, maar werd daarvoor gestraft, dewijl deze hem beschonken maakte en met eenen gloeienden staak zijn eenig oog uitbrandde, Od. 9, 371—394. z. Κύκλιον. 2) z. van Elatus, broeder van Caeneus, een Lapithe uit Larissa, een der Argonauten. Hij bleef echter in Mysië terug en stichtte daar de stad Cius, Il. 1, 264.

πολύφλοιστος, ον (φλοίστος), *veel bruizend, zeer ruischend, loeiënd*, bij v. n. der zee, Il. 1, 34. enz.

Πολυφήτης, ον, ὁ, een Mysiër uit Ascanië, Il. 13, 791. doch volgens Strab. XIV. p. 511. moet men Περιφήτης lezen.

Πολυφόντης, ον, ὁ, z. van Autophonus, door Tydens in eene hinderlaag voor Thebe gedood, Il. 4, 395.

πολύφορβος, ον (φοβείν), *velen voedende, voedselrijk*, bij v. n. der aarde, Il. 14, 200. ook πολυφόρη, Il. 9, 567.

πολύφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν), poët. *zeer verstandig, zeer sluw, zeer listig*, bij v. n. van Ulysses; Od. 14, 424. en van Hephaestus, Il. 21, 367. Od. 8, 297.

* Πολύφρωνος, ον (φρήν), *hoogschreeuwer, naam van eenen kikvorsch*, Batr. 216.

πολύχαλκος, ον (χαλκός), 1) *rijk in koper, of metaal*, van personen en plaatsen, die eenen overvloed van kopergereedschap bezitten, Il. 10, 315. Od. 15, 425. 2) *uit veel koper vervaardigd, met veel koper beslagen, koperen*, bij v. n. des hemels, Il. 5, 504. Od. 3, 2. Volgens sommigen in eigenlijken zin, volgens anderen *metaph. overgankelijk*.

* πολυχρόνιος, ον (χρόνος), *van langen tijd, lang van duur*, h. Merc. 125.

πολύχρῦσος, ον (χρυσός), *rijk in goud, goudrijk*, bij v. n. van personen en plaatsen, Il. 7, 180. 11, 46. *met goud versierd, gulden*, bij v. n. van Aphrodite, h. Ven. 1.

* πολυώνυμος, ον (ὄνομα), 1) veelna-
mig, met vele namen, bijv. n. van Ha-
des, h. Cer. 18, 32. 2) met eenen groo-
ten naam, wijdberoemd, h. Ap. 82.

πολυπόδος, ὄν (ὄπη), met vele gaten,
mazig, δίκτυον, Od. 22, 386. †

πομπεύς, ἦος, ὁ (πέμπω), de geleider,
begeleider, leidzman op eene reis, Od. 3,
376. overdragt.: van den wind: πομπῆες
νηῶν, de leidslieden der schepen, * Od.

πομπεύω (πομπεύς), geleiden, begelei-
den, voeren, Od. 13, 422. †

πομπή, ἡ (πέμπω), 1) het geleide, de
begeleiding, met het denkbeeld van be-
scherming van Goden en menschen, Il. 6,
171. Od. passim. 2) het ontslaan, de te-
rugzending, Od. 7, 151. πομπῆσιν ὑπ' Εὐ-
ροσθῆος, op de zending van Eurystheus,
h. 14, 5.

πομπός, ὁ, begeleider, geleider, leidz-
man, Il. 13, 416. 16, 671. ook ἡ πόμπος,
de begeleidster, Od. 4, 826.

πονέομαι (πόνος), fut. πονήσομαι, aor. 1.
ep. πονήσασθην, plusqpf. πεπόνητο, (act. πο-
νέω komt bij Hom. niet voor.) 1) intransi-
tit. arbeid en moeite hebben, arbeiden,
zich afslouen, inspanssen, ijverig bezig
zijn, dikwijls absol. inzonderh. van den
strijd, Il. 4, 374. 13, 288. περί τι, met
iets, om iets, Il. 24, 444. κατά τι, bij iets,
Il. 15, 447. κατά δῶμα, in huis, Od. 22,
377. dikwijls κατά θυμῶν, zich in den
strijd inspanssen, Il. 5, 84. a) met dat. in-
strum. τοῖς ἐπονείτο, Il. 18, 413. waarmede
hij werkte, namelijk de werktuigen; even
zoo, Od. 16, 13. ὅ) met part. ὄφελεν πο-
νείσθαι λισόμενος, hij moest met smeeken
moeite aanwenden, Il. 10, 117. 2) transi-
tit. met acc. door arbeid en moeite tot
stand brengen, zorgvuldig bewerken,
Il. 9, 348. Od. 9, 250.

πόνος, ὁ (πένομαι), arbeid, werk, Il. 2,
430. inzonderh. zwaar werk, moeite,
inspanning: ἡ μὴν καὶ πόνος ἐστὶ ἀνυδέντα
νείσθαι, inderdaad, het kost ook moeite,
wanneer men in lijden is, terug te kee-
ren, Il. 2, 291. πόνος εἶνεκ' ἐμῆο κυνός, de
moeitvolle strijd wegens mij nietswaar-
dige, Il. 6, 355. in het algem. oorlogs-
bezigheid, gevecht, Il. 5, 667. dikwijls
met ἄρης, Il. 17, 157. in pl. πάνοι, in te-
genstell. van ἀγοραί, Od. 4, 818. vd. 2)
moeite, nood, last, tegenspoed, lijden,
met δίζυς, Il. 14, 480. met κήδεα, Il. 21,
25. (Smart beteekent het niet, noch
Il. 19, 225. noch 21, 525. maar alleen
Batr. 46).

Ποντεύς, ἦος, ὁ, een Phaeaciër, Od. 8,
113.

* πόντιος, ον (πόντος), uit of in de zee,
bijv. n. van Poseidon, de zeebeheerscher,
h. 21, 3.

ποντόθεν (πόντος), adv. uit de zee,
Il. 14, 395. †

πόντονδε (πόντος), adv. naar de zee,
zeewaarts, * Od. 9, 495.

Πόντιόνοος, ὁ, een heraut der Phaeac-
ciërs, Od. 8, 65.

ποντοπορεύω en ποντοπορέω (ποντοπό-
ρος), de zee overzeilen, op zee varen, eene
zeereis doen, Od. 5, 277. 278. 7, 267.
De vorm ποντοπορέω, alleen in part. praes.
* Od. 11, 11.

ποντοπόρος, ον (πέλω), de zee overzei-
lend, stevenend, zeeklievend, zeebouwend,
bijv. n. der schepen, Il. 3, 46. Od. 12,
69. γαῦται, ep. 8, 1.

πόντος, ὁ, ep. gen. ποντόφιν, Od. 24,
83. de zee, inzonderh. de opene, κρούς
zee, het ruime sop, θάλασσα πόντου, de
watervlakte der zee, Il. 2, 145. πόντος
ἄλος, de zilte baren, Il. 21, 59.

ποντόφιν, z. πόντος.

* ποντοτίνακτος, ον (τινάσσω), door de
zee geschud, Ep. 4, 6. in pl. van de ver-
keerde lezing ποντινάκτος.

πόποι, interject. verwant met πάπαι,
een uitroep van verbazing, ontevreden-
heid en droefheid, bij het gebeuren van
iets onverwachts en gewoonlijk onaan-
genzaams; altijd ὦ πόποι, zonderling, he-
laas, verschrikkelijk; dikwijls volgt er
op: ἡ δὴ, ἡ μάλα, ἡ ἔα, Il. 2, 337. Od. 1,
32. 4, 169. h. Merc. 309. Volgens Ap.
Lex. en de Schol. beteekent het: ο Γο-
δεν, dewijl de Dryopiërs hunne Goden
πόποι noemden; vd. vindt men ὦ πόποι,
dewijl men het voor eenen vocat. hield.

πόρδαλις, ιος, ὁ, ἡ, ep. v. πάρδαλις, de
panter, pardel, Il. 13, 103. 21, 573.
Volgens de Grammat. is πάρδαλις, het
wijfje, doch ten onregte, want Il. 21,
573. is πόρδαλις ook fem. gen. De Grie-
ken verstonden onder dezen naam, παν-
τερς, luipaarden, enz.

Πορθεὺς, ἦος, ὁ, z. van Agenor en
Epicaste, koning van Calydon, vader
van Oeneus, Agrieus, enz. Il. 14, 115.

πορθέω (πέρθω), fut. ἴσω, verwoesten,
verdelgen, uitplunderen, pólaias, telχea,
Il. 2, 691. rooven, τερπιδας, h. Merc. 180

πορθμεύς, ἦος, ὁ (πορθμεύω), die reizi-
gers over een water zet, veerman, veer-
schipper, Od. 20, 188. †

πορθμός, ὁ (πόρος), plaats van overvaart, inzonderh. zeeëngte, straat, * Od. 4, 671. 15, 29.

* πορίζω (πόρος), eigenl. aan den gang brengen, vd. te weeg brengen, verschaffen. τῶι τι, Ep. 14, 10.

πόρις, ιος, ἡ, poët. in pl. van πόρις, Od. 10, 410. †

πόρκης, ου, ὁ, de ring om de schacht der lans, om de ijzeren spits vast te maken, * Il. 6, 320. 8, 495.

πόρος, ὁ (πέιρω), α) eigenl. de doortogt, inzonderh. het veer over eene rivier, Διφειῶ, Il. 2, 592. 14, 433. β) van de zee, in tegenoverstelling van ὁδός: πόροι ἄλδος, de paden, de banen der zee, Od. 12, 259.

πόρπη, ἡ (πέλω), de ring in de gesp, aan welke het tongetje (περόνη) zit, vd. de gesp, haak zelf, Il. 18, 401. † h. Ven. 164. †

* πορσαίνω = πορσύνω, h. Cer. 156.

πορσύνω (ΠΟΡΩ), aan den gang brengen, bevorderen, bereiden, gereed maken, alleen λέχος, εὐνήν τι, iem. het bed of leger bereiden, van de gemalin, die het bed met haren echtgenoot deelt, Od. 4, 403. Il. 3, 411.

πόρτις, ἄκος, ἡ = πόρις, Il. 17, 4. † πόρις, ιος, ἡ, kalf, jonge koe, vaars, Od. 10, 410. Il. 5, 162. h. Cer. 174.

* ποριτρόφος, ου, kalveren voedend, h. Ap. 21.

πορφύρεος, ἔη, εον (πορφύρα), purperen, purperkleurig, 1) van de kleur, met purper geverwd, donkerrood in verschillende graden, van gewaden en tapijten, Il. 8, 221. αἶμα, Il. 17, 361. 2) overdr.: van de zee en andere voorwerpen: κύμα, de purperen golf, van eene onrustige zee, door den wind of door de roeiriemen in hevige beweging gebragt, Il. 1, 482. Od. 2, 428. zoo ook ἄλς. — νεφέλη, de donkerbruine, zwarte wolk, Il. 17, 551. θάνατος, de zwarte dood, even als μέλας, Il. 5, 83, 16, 434.

πορφύρω (πορφύρα), poët. alleen in praes. α) purperrood worden, donkerbruin worden, van de onrustige zee, Il. 14, 16. β) overdragt.: van het gemoed: onrustig zijn, dobberen, πολλὰ οἱ καρδίη πόρφυρε, het hart dobberde zeer, van den onrustigen gemoedstoestand van iem. die nadenkt en niet tot besluit komen kan, Il. 21, 551. Od. 4, 427.

ΠΟΡΩ (πόρος), ongebruikl. praes. van waar; aor. 2. ἔπορον, ep. πόρον, part. πορών,

perf. pass. πέρωται, part. πεπρωμένος, eigenl. aan den gang brengen, vd. verschaffen, geven, toestaan, verleenen, τῶι τι, meest van zaken en toestanden: δῶρα, φάρμακα, πένθος; van personen: τῶι υἱόν, Il. 16, 185. ἀνδρὶ παράκοιτω, aan eenen man eene echtgenoot geven, Il. 24, 60. ook met acc. cum infin. πόρῃ καὶ αὐτῷ Διὸς κούρησιν ἐπεσθαι τιμῆν, sta ook gij toe, dat aan de dochters van Zeus eer ten deel valle, Il. 9, 365. 2) het perf. pass. is in personal. eigenl. het is toegedeeld, vd. het is door het noodlot besloten, het is beschoren, τῶι, iem. met acc. c. infin. Il. 18, 329. Het part. πεπρωμένος, beschikt, besloten, beschoren, met acc. der zaak: ὀμῆσι ἄσση, tot een gelijk lot, Il. 15, 209. 16, 441.

πόσει (πός), adv. waarheen? Il. 16, 422. Od. 6, 199.

Ποσειδάων, ωνος, ὁ, voc. Ποσειδάων, ep. in pl. v. Ποσειδῶν, Neptunus, z. van Cronus en Rhea, broeder van Zeus, Hades enz. gemaal van Amphitrite, Il. 5, 187. Hij is de beheerscher der zee, voornamelijk van de Middellandsche, welke hem bij loting ten deel viel, Il. 15, 189. Schoon hij onafhankelijk in zijn gebied regeert, erkent hij toch den voorrang van Zeus, als den oudsten, Il. 8, 210. 13, 355. en spant zelfs voor hem de paarden uit, Il. 8, 440. Zijne woning is in de diepten der zee bij Aegae (z. Αἴγαι), Il. 13, 21. Od. 5, 291. waar ook zijne paarden staan. Hij bezoekt echter ook de vergaring der Goden op den Olympus, Il. 8, 440. 15, 161. Als koning der zee zendt hij stormen, Od. 5, 291. doch schenkt ook goeden wind en gelukkige vaart, Il. 9, 362. Hij schudt de aarde, ἐνοσίχθων, ἐνοσίχθαιος, doch houdt haar insgelijks door zijn element vast, γαίηςχος. Onder zijne voeten beven bergen en wouden; de zeedieren kennen hem als hunnen vorst, en de zee verheugt zich, als hij tegenwoordig is, Il. 13, 20. seqq. Als schepper der paarden is hij de uitvinder en beschermgod der worstrijden met paarden, Il. 23, 307. 584. als zoodanig is hij ook de beschermgod van Nestor, den paardentemmer, Od. 3, 7. In de Ilias komt hij voor als vijand der Trojanen, behalve van Aeneas, wegens de misdaad van Laomedon (z. Λαομέδων), Il. 21, 442. In de Odyssee vervolgt hij Ulysses, dewijl deze zijnen zoon Polyphemus blind gemaakt had, Od. 1, 20. 5, 286. Het

zinnebeeld zijner magt is de *dricland*, waarmede hij de zee onstuimig en kalm maakt, Il. 12, 27. Od. 4, 506. Hij werd inzonderh. geëerd te Onchestus, Aegae, Helicae (z. *Ελικώνιος*). Men offerde hem zwarte stieren, Od. 3, 6. ook zwijnen en rammen, Od. 11, 130. Van zijne talrijke zonen noemt Hom. Eurytus en Cteatus, Nausithous, Polyphemus, Pelias en Neleus.

Ποσειδώνιον, τὸ, tempel van Poseidon, Od. 6, 266. †

Ποσειδῆος, η, ον, ion. v. Ποσειδεῖος, aan Poseidon gewijd, ἄλοος, Il. 2, 506. †

πόσις, ιος, ὄ, poët. dat. πόσει, en πόσει, Il. 5, 71. echtgenoot, gemaal.

πόσις, ιος, ἡ (πίνω), drank, dikwijls met ἔδην, Il. 1, 469. en βρώσις, Il. 19, 210. Od. 1, 191.

ποσσημαρ, adv. ep. in pl. v. ποσσημαρ (ἡμαρ), in hoe vele dagen; Il. 24, 657. †

πόστος, η, ον (πόσος), de, het hoeveelste? Od. 24, 288.

πόταμόνδε, adv. naar de rivier, Il. Od. passim.

ποτάμιος, ὄ, 1) rivier, stroom, vloed, ook van den Oceanus, Il. 24, 245. 2) de riviergod, Il. 20, 7. 73. Men offerde stieren en paarden aan de riviergoden, Il. 21, 131. (v. πίνω, πώω, eigenl. drinkbaar water.)

ποτάομαι, ep. nevenv. v. πέτομαι, vliegen, Il. 2, 462. h. Merc. 558. perf. πεποτησται, ion. v. πεπότηται, Il. 2, 90. Od. 11, 222.

πότε, adv. vraag. wanneer? op welken tijd? Il. 19, 227. Od. 4, 642.

ποτέ, encl. adv. eens toch, eens dan, ooit, dikwijls bij andere woorden, ἦδη ποτέ, reeds eens, Il. 1, 260.

πότεομαι, ion. v. ποτάομαι, vliegen, fladderen, Od. 24, 7.

πότερος, ἔρη, ερον, wie, welke van beiden, Il. 5, 85. †

ποτή, ἡ (πέτομαι), het vliegen, de vlugt, Od. 5, 337. †

ποτής, ἦτος, ἡ (πότος), ep. het drinken, de drank, met ἔδην, βρωτός, Il. 11, 780. Od. 18, 407.

ποτητός, η, ὄν (ποτάομαι), ep. vliegend, gevleugeld, τὰ πώτηα, het gevogelte, Od. 12, 62. †

ποτί, ep. en dor. = πρὸς, dikwijls in zamenstellingen, zoo als ποτίβαλλω, ποτιφωνήεις, enz. welke men allen zoeken op προςβάλλω, προςφωνήεις, enz.

πότμος, ὄ (πίπτω), poët. eigenl. hêt

toevallende, vd. *last, toeval, noodlot*, bij Hom. altijd in ongunstigen zin; *noodlot, lot des doods, onheil, δεικία πότμον ἐφίναται τινί*, Il. 4, 396. *πότμον ἐπισπεῖν*, zijn noodlot bereiken, Il. 6, 412. vd. met *θάνατος*, Il. 2, 359.

πότνια, ἡ en πότνα, h. Cer. 118. alleen nom. voc. en acc. *πότνια*, h. Cer. 203. poët. een eernaam van vrouwen, 1) adject. *geëerde, eerwaardige, verhevene* van Godinnen en stervelingen, Il. 6, 305. 2) als subst. *beheerscheres, gebiedster, θεῶν*, van Artemis als jagtgodin, Il. 21, 470. Sommigen willen ook *πότνα* lezen, Od. 5, 215.

ποτόν, τὸ (πίνω), *dronk, drank*, Il. 11, 630. Od. 2, 341. 9, 354.

ποῦ, adv. van vragen (πὸς), waar? *waarheen?* ποῦ δέ σοι ἀπειλαὶ οἰχονται, waar zijn uwe bedreigingen, Il. 13, 219.

που, encl. adv. 1) *ergens*, Il. 16, 514. Od. 1, 304. 2) *op de eene of andere wijze, misschien, wel*, dikwijls met andere woorden: οὕτω που, Il. 2, 116. ἦ που, μὲν που νν, που, enz.

πολυβοτίαρα, ἡ, z. πολυβοτίαρα.

Πουλυδάμας, ὄ, z. Πολυδάμας.

πολύπους, z. πολίπους.

πουλὺς, πουλὺ, z. πολὺς, πολὺ.

πούς, ποδός, ὄ, dat. pl. ποσί, ep. ποσί en ποδεσί, dual. ποδοῖν, v. ποδοῖν, 1) de voet, van menschen en dieren, ook van vogels, de klaauwen, Od. 15, 526. a) *tred, gang, loop*, Il. 9, 523. z. ἐλέγχω.: ποῖν ἐρέειν, met voeten, d. i. in den wedloop wedijveren, Il. 13, 325. ποῖν νικάω. Il. 20, 410. b) *spreekwoorden: ἐς πόδα; ἐκ κεφαλῆς*, van het hoofd tot de voeten, Il. 18, 353. *πρόσθεν* of *προπάροιδε ποδῶν*, voor de voeten, van hetgeen nabij ligt, Il. 21, 601. 2) *overdr.: de voet*, a) het onderste gedeelte van eenen berg, Il. 2, 824. b) *de slip* aan het uiteinde van het zeil, of het touw aan de strook van het zeil, waarmede de zeilen uitgespannen werden, Od. 5, 260. 10, 32.

Πράμνιος, ὄ, rivier in Troas, dia tuschen Abydos en Lampsacus in den Hellespont valt, nu *Bargus*, Il. 2, 835.

Πράμνεις οἶνος, ὄ, *Pramneische wijn*, Il. 11, 639. Od. 10, 235. Volgens Eustath. naar den berg Pramne op het eiland Icaria zoo genoemd; naar andere uitleggers groeide deze wijn bij Smyrna of Ephesus, Plin. hist. nat. 14, 5, 6. Hij werd gebezigt tot het bereiden van eenen versterkenden drank, en misschien ver-

stonden de Ouden onder deze benaming alle sterke en wrange roode wijnen, zonder op den oorsprong te letten. Sommigen leiden daarom het woord ook af van παραμένειν, *wijn die zich goed houdt*, Aelian. V. h. 12, 31.

πρωπίδες, αἱ, poët. 1) eigenl. = φρένες, *het middenrif*, II. 11, 579. 17, 349. 2) overdragt.: *het verstand, de gedachten*, dewijl men het middenrif voor den zetel des verstands hield, gewoonl. ἰδυῖνοι πρωπίδες, II. 1, 607. Od. 7, 92.

πρωσία, ἡ, *het perk in den tuin, alleen in pl.* * Od. 7, 127. 4, 247.

* Πρασῆαιος, ὁ, ep. in pl. van Πρασῆαιος (πράσος), *de knoflookgroene, naam van eenen kikvorsch*, Batr. 255.

* πρᾶσον, τὸ, *knoflook, of eene plant daaraan gelijk*, Batr. 54.

* Πρασσοράγος, ὁ, ep. v. πρασσοράγος (φαγεῖν), *knoflooketer, naam van eenen kikvorsch*, Batr. 255.

* πρᾶσσω, z. πηῖσσω. Batr. 186. †

* πρέμνον, τὸ (verw. met πρυμνός), *de stam, het blok*, h. Merc. 238.

πρέπω (verw. met πείρω), eigenl. *glinsteren, uitblinken*, vd. gewoonl. *uitmunten, uitsteken*, διὰ πάντων, II. 12, 104. μετὰ ἀγορμένοιαι, Od. 8, 172. τῶι, ergens in, Od. 18, 2. h. Cer. 214.

* πρέσβειρα, ἡ, poët. = πρέσβα, h. Ven. 32.

πρέσβα, ἡ, ep. fem. van πρέσβυς, *de oude, oudste, eerwaardige*, een bijv. n. van eer der Godinnen in de II. 5, 721. 8, 383. ook van stervelingen, Od. 3, 452.

πρεσβήιον, τὸ (πρέσβυς), *een geschenk, dat de oudsten ontvingen, eeregift, eergeschenk*, II. 8, 289. †

* πρεσβήϊς, ἴδος, ἡ, poët. fem. = πρέσβα; — τιμῆ, *de waardigste eer*, h. 29, 3.

* πρέσβις, ἡ, poët. = πρέσβεια, *de ouderdom*, h. Ap. 431.

πρέσβιστος, ἴστη, ἴστον, z. πρέσβυς.

πρεσβυγενής, εἰς (γένος), *ouder in geboorte, eerstgeboren*, II. 11, 249. †

πρέσβυς, ὁ, poët. v. πρεσβύτης, *dat bij Hom. niet voorkomt, maar wel de ep. fem. πρέσβα, πρέσβεια, πρεσβήϊς, compar. πρεσβύτερος, η, ον, superl. πρεσβύτατος, η, ον, II. 11, 740. en πρέσβιστος, h. 30, 2. oud, eerwaardig, πρεσβύτατος γενεῆ, de oudste in jaren*, II. 6, 24.

πρήθω, poët. nevenv. v. πύπρημι, *dat bij Hom. niet voorkomt, aor. 1. ἐπρησα, ep. πρησα, 1) aansteken, verbranden, τ, met gen. materiae, πυρός, met vuur*, II. 2, 415. πυρὶ, II. 22, 374. 2) *opblazen, doen*

zwellen, van den wind, τ, μέσον ἴστον, Od. 2, 427. 3) uitwerpen, uitspatten, uitspuwen, αἶμα ἀνὰ στόμα, II. 16, 350. (Het schijnt verwant met πρῶω en πέρθω; het is onzeker of de eigenl. beteek. aanblijzen, spatten, spuiten, of knetteren, knappen is.)

πρηκτήρ, ἦρος, ὁ (πρήσω), ion. v. πρηκτήρ, 1) *de voltooijer, volbrenger, ξεγων, II. 9, 443. 2) inzonderh. handelaar, koopman*, Od. 8, 162.

πρηγής, ἐς, ion. v. πρᾶγῆς (verw. met πρῶ), *voorovergebogen, hals over kop, voorover, κατά (adv.), πρηγῆς βάλλει τ, iets naar beneden werpen, omverwerpen*, II. 2, 414. πρηγῆς ἤρπει, *hij zonk voorover*, II. 5, 58. ἐπεσε, ἐλάσθη, πρηγῆς ἐν κονίῃ, II. 2, 418.

πρηγίς, ἰος, ἡ (πράσσω), 1) *het doen, de handeling, onderneming, zaak, bezigheid, κατά πρηγῶν, om bezigheden, zaken, tegengest. μαψιδίως, Od. 3, 72. inzonderh. handel, h. Ap. 397. 2) hetgeen daaruit voortvloeit, winst, voordeel, nut, baat, οὕτις πρηγίς πέλεται γοοῖο, met klagen komt men niet voort, klagen baten niets*, II. 24, 524. οὕτις πρηγίς ἐγλύγετο μυρομένωσι, *het baatte den klagenden niets*, Od. 10, 202.

πρήσσω, ion. v. πράσσω, fut. πρήξω, aor. ἐπρήξα, eigenl. *doen, handelen*, vd. 1) *tot stand brengen, verkrijgen, volbrengen, verwerpen*, met acc. ξεγων, iets nitrigten, Od. 19, 324. absol. II. 18, 357. inzonderh. het part. πρηξας, Od. 3, 60. dikwijls met οὕτι, II. 1, 562. Od. 2, 191. 2) *inzonderh. van den weg, de reis, volbrengen, afleggen*, met acc. κλειυδον, II. 14, 282. Od. 13, 83. ἔλα, *de zee overvaren*, Od. 9, 491. met gen. ὀδοῖο, II. 24, 264. Od. 3, 476. 3) *innen, invorderen, in att. vorm, πρᾶσσω τινὰ τάκου, van iem. renten vorderen*, Batr. 186.

* πρηῖνω, ion. v. πρᾶνω (πρᾶνός), *verzachten, doen bedaren, bevrédigen*, met acc. h. Merc. 417.

* πρηγύς, ὄ, ion. v. πρᾶγύς, *zacht, zachtzinnig*, h. 7, 10.

πρωῖσθαι, med. defect. verb. waarvan slechts aor. 2 gebruikelijk is, vd. 3 sg. πρῶτο, *koopen, τ, iets, κτεάτεσσιν, voor schatten*, * Od. 1, 430. 14, 452.

Πρωῖμίδης, ου, of αο, ὁ, z. van Priamus, II. passim. (τ door de arsis.)

Πρωῖμος, ὁ, z. van Laomedon, koning van Troje, gemaal van Hecuba. Hij had 50 zonen en daarvan 19 bij Hecuba.

Hector was onder allen zijn geliefdste zoon, II. 24, 495. Uit den tijd voor den Trojaanschen oorlog wordt vermeld, dat hij de Phrygiërs tegen de Amazonen te hulp trok, II. 3, 184. Bij het uitbarsten des oorlogs was hij reeds hoog bejaard en nam aan den strijd geen deel, II. 24, 487. Hij wordt voorgesteld als een eerwaardig grijsaard, die echter verre is van de ondervinding en wijsheid van Nestor te bezitten; het bestuur der zaken laat hij geheel aan zijne zonen over; zelfs jegens Paris is hij een teeder liefhebber vader en hij bemint Helena als zijne dochter, zonder haar de schuld der onheilen te wijten, die hem op zijne hooge jaren troffen, II. 3, 160. 250. en die hem ook geheel ter nedergeslagen en van alle geestkracht beroofd schijnen te hebben. Te vergeefs tracht hij Hector terug te houden, om niet tegen Achilles te strijden, II. 22, 38. seqq. Toen deze gesneuveld was, vermant de ongelukkige vorst zich, zelf naar Achilles te gaan, om het lijk zijns zoons los te koop. Onder het beschermend geleide van Hermes slaagt hij in zijne poging en wordt door den edelen held met den eerbied, zijnen rang en jaren verschuldigd, behandeld, II. 24. Volgens een later verhaal werd hij door Neoptolemus, den zoon van Achilles, bij de verovering van Troje, gedood.

πρὶν, adv. en conj. 1) adv. van tijd, in onafhankelijke zinsneden, *voorheen*, *voormaals*, *weleer*, *eertijds*, in het algem. *vroeger*, *eerder*, in vorige tijden, tegengestelde *νῦν*, II. 2, 112. *πολὺ πρὶν*, lang te voren, Od. 2, 167. 2) dikwijls met artik. *τόπριν*, II. 6, 125. of *τὸ πρὶν*, Od. 3, 265. *weleer*, *oudtijds*, *te voren*, 3) als adv. staat het ook met infin. *πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισον*, eerder zal haar de ouderdom overkomen, II. 1, 29. 18, 283. met optat. *πρὶν κεν ἀνιρθεῖς σὴν πατρίδα γαῖαν Ἰουῶς*, eerder zoudt gij vol verdriet in uw vaderland terugkomen, Od. 3, 117. II) conjunct. in afhankelijke zinnen van tijd, *eer*, *voordat*, in deze beteekenis staat dikwijls *πρὶν*, *πρὶν*, *eer*, *dan dat*, *πρὶν*, *πρὶν γε*, *παρὸς πρὶν γε*. 1) met indicat. alleen h. Ap. 357. doch dikwijls *πρὶν γ' ὅτε*, *zoo lang*, *tot dat*, *tot dat*, II. 12, 437. Od. 4, 180. h. Ap. 49. 2) van toekomende en slechts veronderstelde handelingen, waar de hoofdzin altijd negatief is, a) met conjunct. na eenen hoofdtijd in den

hoofdzin, II. 18, 135. Od. 13, 336. b) met optat. na eenen historischen tijd, in den hoofdzin, II. 21, 580. Od. 3, 117. 3) het meest met infin. aor. als de daad van den afhankelijken zin voorkomt, als het tijdelijk gevolg van den hoofdzin: *οὐδ' ὕπερ πρὶν Κίθρας ἀπέξει, πρὶν γ' ἀπὸ πατρὸς δομένα κούρη*, II. 1, 97. 9, 387. enz. de acc. c. infin. wordt gebezigd, als de afhankelijke zin een nieuw subject heeft, II. 5, 288. 6, 82. 4) ook vindt men plaatsen, waar de infin. afwisselt met den conjunct. II. 17, 504. 5) *πρὶν* staat elliptisch, Od. 15, 394. *πρὶν ὄρη*, scil. ἦ, voordat het tijd is. (i is kort, doch wordt wel eens als lang gebruikt.)

πριστός, η, ὄν (*πρῶτω*), eigenl. *gezaagd*, *gesneden*, *ἐλέφας*, geslepen elpenbeen, * Od. 18, 196. 19, 564.

πρὸ, 1) praep. met gen. Grondbeteekenis *voor*, I) van plaats: *voor*, tegengest. *μετὰ ἐν*: *πρὸ ἄστος*, voor de stad, *πρὸ πύλων*; ook met het denkbeeld van *verwijdering*: *πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο*, zij kwamen voorwaarts op den weg, verder, II. 4, 382. 2) van tijd: *voor*, *πρὸ γάμοιο*, Od. 15, 524. en gescheiden van den casus: *καὶ τὸ πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν*, d. i. ὁ ἔταρος πρὸ τοῦ ἐτέρου, de een merkte het voor den anderen, d. i. eerder dan, II. 10, 224. of misschien beter: de een denkt voor, d. i. om den anderen, Vergel. Sch. Ven. Plat. Sympos. pag. 174. D. 3) om oorzaken op te geven: a) ter aanduiding van *bescherming*, nog grenzend aan het plaatselijk *voor*, *voor*, *ten iemands beste*, *μάχεσθαι πρὸ τινός*, voor iem. strijden, II. 4, 156. *ἀεθλεύειν πρὸ ἀνακτος*, II. 24, 734. *ἀλέσθαι πρὸ πόληος*, voor het vaderland sterven, II. 22, 110. b) ter opgave eeyer *aanleiding*: *uit*, *wegens*, *πρὸ φόβου*, uit vrees, II. 17, 667. somtijds is *πρὸ* ook door andere woorden van deszelfs casus gescheiden, II. 23, 115. II) adv. 1) van plaats: *voor*, *vooraan*, *voorwaarts*, II. 1, 195. 13, 800. verbonden met het adv. *πρὸ Τρώδι*, voorwaarts, *vooraan van Ilium*, II. 8, 561. te voorschijn, *πρὸ φράσδε*, te voorschijn aan het licht, II. 16, 188. h. Ap. 119. 2) van tijd: *voor*, *voorheen*, *eerder*, II. 1, 70. Od. 1, 37. *ῥῶδι πρὸ*, voor den morgen, Od. 5, 469. 3) dikwijls in samenvoeging met andere praep. *ἀποπρὸ*, *διαπρὸ*, *περιπρὸ*: III) in samenstellingen heeft het de plaatselijke beteek. *voor*, *vooraan*, *voorwaarts*, *weg*, *voort*; van tijd, *te voren*, *voorheen* en ook van voorrang: *meer*, *liever*.

προῦλης, ἐς (ἄλλομαι), vooruitspringend, d. i. vooroverhangend, steil, vooruitstekend, χῶρος, II. 21, 262. †

προβαίνω (βαίνω), alleen perf. προβέβηκα, plusqf. προβεβήκει, met de ep. part. προβιβάς en προβιβῶν, als van προβιβήμι, προβαβάω, 1) intransit. voortgaan, voortstappen, vooruitgaan, ποσι, II. 13, 18. προβέβηκεν ἄστρα, de sterren zijn voortgegaan, d. i. zijn nabij den ondergang, II. 10, 252. 2) vooruitgaan, voortgaan, τινός, τινί, d. i. overtreffen, II. 6, 125. 16, 54.

προβάλλω (βάλλω), alleen aor. 2. zonder augm. πρόβαλον, iterat. v. προβάλεσκε, Od. 5, 331. aor. 2. med. προβαλόμην, 1) act. voorwerpen, wegwerpen, τινί τι of τινά: Νότος Βορέη προβάλεσκε φέροσθαι, sc. αὐτόν, de Notus wierp hem (Ulysses) den Boreas toe, om hem voort te slingeren, Od. 5, 331. overdragt.: ἐριδα, eenen strijd beginnen, II. 11, 529. 2) med. voor zich uitwerpen, uitstrooijen, met acc. οὐλόχυτας, van de heilige gerst, II. 1, 448. Od. 3, 447. θεμελίαι, den grond leggen, II. 23, 255. 3) zich boven iem. verheffen, d. i. overtreffen, τινός νοήματι, II. 19, 218.

προβύσις, ιοῦ, ἡ, ep. eigenl. het voortgaan, vd. de roerende goederen, in tegenst. van κειμήλιον, inzonderh. kuddes, Od. 2, 75. †

προβάτων, τῶ (προβαίνω), eigenl. het voorwaarts gaande, gewoonl. in pl. het vee, de kudde, * II. 14, 124. (later het schaar.)

προβέβουλα, defect. perfect. van een ongebruikl. verbum προβούλωμαι (βούλωμαι), ep. liever willen, de voorkeur geven, τινά τινός, iem. boven eenen anderen, II. 1, 113. †

προβιβάς } z. προβαίνω.
προβιβῶν }

προβλής, ἦτος, ὅ, ἡ (προβάλλω), eigenl. voorgeworpen; gewoonl. vooruitstekend, vooruitspringend, σκόπελος, πέτρι, στήλαι, vooruitstekende pilaren aan den muur, schraagpilaren, schoren, stutten, II. 12, 259. ἀκταί, Od. 5, 405.

προβλώσκω (βλώσκω), aor. πρόβωλον, ep. zonder augm. uitgaan, naar buiten komen, II. 21, 37. θύραζε, Od. 19, 25. 21, 239.

προβόων (βοάω), boven anderen uitschreeuwen, in het algem. luid, hard op schreeuwen, roepen, II. 12, 277. †

πρόβολος, ον (προβάλλω), vooruitstekend, uitstekend, subst. ὁ πρόβολος, vooruitstekend strand, Od. 12, 251. †

προβούλωμαι, z. προβέβουλα.

γενέστερος, ἐρη, ερον, compar. vroeger geboren; ouder, bejaard, van eenen ongebruikl. positiv. προγενής, en insgelijks superl. προγενέστατος, ἀτη, ατον, de oudste, bejaardste, met γενεῆ, II. 9, 161. † superl. h. Cer. 110.

προγίγνομαι (γίγνομαι), alleen aor. 2. προγενόμεν, zonder augm. eigenl. vroeger zijn, vd. voortaan zijn, voorwaarts gaan, II. 18, 525. † ἐπι τί, h. 6, 7.

* προγιγνώσκω (γιγνώσκω), alleen infin. aor. 2. προγιγνώμεναι; ep. v. προγιγνώναι, vooraf kennen, gewaar worden, h. Cer. 258. προγονός, ὅ (γίγνομαι), de vooraf geborene, de oudere, eerstgeborene, Od. 9, 221. † προδαῖναι (ΔΑΩ, q. conf.) ep. aor. 1. part. προδαίς, vooraf weten, leeren, Od. 4, 396. †

προδοκῆ, ἡ (πρόδεχομαι), plaats waar men loert, hinderlaag, ἐν προδοκῆ, II. 4, 107. †

πρόδομος, ὁ (δόμος), het voorhuis, zoo wel de plaats voor de huisdeur, als de gang van het huis naar het voorhof, voorplaats, II. 24, 673. Od. 4, 302.

προέεργω, ep. v. προείργω (είργω), vooraf afweren, verdedigen, τινά en met infin. II. 11, 569. †

προέηκα, z. προήηκα.

προεΐδον (εΐδον), part. προεΐδων, aor. med. 3 pl. conjunct. προΐδονται, Od. 13, 155. aor. 2. van προοράω, voorwaarts zien, in de verte zien, van verre zien, τί, iets, alleen van plaats, II. 17, 756. Od. 5, 393. Med. = act.

προέμεν, z. προήηκα.

προερέσσω (ερέσσω), aor. 1. προέρεσα, ep. ss. vooruit, voorwaarts, voortroeijen, ἐς τι, Od. 13, 279. †

προερεύω (ερεύω), pbēt. aor. 1. προερεύσα, ep. ss. voort, verder trekken, altijd van schepen, a) van den oever naar zee, ἄλαδε, II. 1, 308. b) uit volle zee, door roeijen, aan land brengen, ἤπειρόνδε, Od. 9, 73. II. 1, 435.

πρόετες, z. προήηκα.

προέχω, samengetr. προῦχω (έχω), altijd in samengetrokk. vorm, behalve imperf. 3 sg. προέχε, Od. 12, 11. 1) intransit. vooruit zijn, vooruit komen, van personen: προῦχων, de voorste, II. 23, 325. — δήμου, onder het volk uitsteken, h. Cer. 151. ook van zaken: vooruit stekken, Od. 12, 11. II) Med. voor zich hebben, houden, ταύρους, Od. 3, 8. (waar anderen lezen: προῦθεντο.)

προήκης, ες (ἀκη), van voren gepunt, spits, Od. 12, 205. †

προθάλης, ες (θάλλω), poët. weeldig, groeiend, welig, h. Cer. 242.

προθέλυμος, on (θέλυμον), poët. van gronds af, d. i. geheel en al, (Schol. πρόθελος.) προθέλυμους ἔλκετο χαιτας, hij rukte zich de haren met wortel en al uit, Il. 10, 15. προθέλυμα χαμαὶ βάλε δένδρα, hij wierp de boomen met wortel en tak ter aarde, Il. 9, 541. φράσσαν σάκος σάκει προθέλυμω, schild aan schild van den grond af, d. i. digt op elkander, Il. 13, 130. Zij sloten de schilden zoo digt op elkander, dat er geene ruimte overbleef (anderen brengen het in verband met τετραθέλυμος, met hechte lagen. De afleiding van θέλυμον = θεμέλιον, van gronds op, is de waarschijnlijkste; de beteekenis, digt, over elkander, schijnt uit de laatste ontleend.)

προθέουσι, z. προίδημι.

προθέω (θέω), ion. iterat. v. προθέσκε, vooruit loopen, vooraan loopen, Il. 10, 263. Od. 11, 515.

Προδοήνωρ, ορος, ό, z. van Areilycus, opperhoofd der Boeotiërs, Il. 2, 495.

Πρόδοος, ό, z. van Tenthredon, aanvoerder der Magnesiërs, Il. 2, 756.

προδορών, z. προδρώσκω.

Προδών, ωος, ό, een Trojaan, door Teucer geveld, Il. 14, 515.

*προδρώσκω (δρώσκω), part. aor. προδρών, vooruit springen, te voorschijn springen, * Il. 14, 363, 17, 522.*

προδύμη, ή (δύμη), genegenheid, goede wil, moed, bereidvaardigheid, Il. 2, 588. † in pl. (z. poët.).

** προδύριος, on (δύρα), voor de deur, τὰ προδύρια = πρόδυνα, h. Merc. 384.*

πρόδύρον, τό (δύρα), gewoonl. in pl. 1) de voordeur, gang bij het voorhof, Il. Od. p. 2) de plaats voor de deur, het voorplein, Od. 20, 355. 21, 299.

προιδάλλω (ιδάλλω), poët. alleen impf. vooruitzenden, heenzenden, uit-, wegzenden, τινά ἐπὶ τινα, Il. 11, 3. Od. 14, 18.

*προιδάπτω (ιδάπτω), fut. προιδάψω, aor. προιδάψα, poët. eigenl. uitstooten, vd. heenzenden, wegzenden, τινά Ἄϊδι, iem. naar den Hades, Il. 1, 3. Αἰδωνή, * Il. 5, 190.*

προιδίην, z. προίδημι.

προιδίην (ιδίην), imperf. ion. en att. προιδίην, aor. 1. προιδίην of. προιδίην, aor. 2. 3 pl. προιδίην, imperat. προιδίην, προιδίην, infin. προιδίην, ep. v. προιδίην, eigenl. vooruitzenden, vd. 1) van personen: a) wegzenden, heen-

zenden, ontslaan, laten gaan, τινά, Il. 1, 195. met daarop volgenden infin. καλύμεναι, om te roepen, Il. 10, 125. cf. vs. 388. δ) van zaken: νῆας, Il. 7, 468. van verpgeweer: afschietsen, werpen, slingeren, διστούς, βέλος, ἔγχος, Il. 8, 297. 17, 516. van eene rivier: ὕδωρ ἐς Πήγειον, het water naar den Peneüs zenden, d. i. zich ontlasten, Il. 2, 752. 2) los laten, laten varen, laten vallen, πηδάλιον ἐκ χειρῶν, Od. 5, 316. ἔπος, een woord laten vallen, Od. 14, 446. 3) toezenden, τινά of τινί τι, Il. 1, 127. ἀγγελίας, eene boodschap toezenden, Od. 2, 92. in het algem. geven, verleenen, even als δίδοναι: κῦδος τινα, Il. 16, 241. ἐμοὶ πνοὴν Ζεφύρου πρόειπεν ἀῆναι, hij liet mij het geblaas van Zephyrus toezenden, Od. 10, 25.

*προϊκτής, on, ό (προϊξ), de bedelaar, Od. 17, 449. ἀνὴρ προϊκτής, * Od. 17, 352.*

προϊξ, ή, zamengegr. προίξ, gen. προικός, de gift, gave, het geschenk, alleen in gen. προικός γέυσσθαι, een geschenk genieten, Od. 17, 413. vervolgens προικός, als adv. vergeefs, vruchteloos, d. i. zonder tegengeschenk, χαρίζεσθαι, Od. 13, 15. Anderen echter; milde giften schenken.

προϊστήμι (ιστήμι), aor. 1. part. προϊστήσας, transit. voor aan plaatsen, voorstellen. τινά μάχεσθαι, iem. om te vechten, Il. 4, 156. †

Προΐτος, ό, z. van Abas, koning van Tiryns, gemaal van Antea. Door zijnen broeder Acrisius verjaagd, vlugte hij naar den koning Jobates van Lycië, welke hem niet alleen zijne dochter Antea ten huwelijk gaf, maar hem ook in zijn rijk herstelde, Il. 6, 160.

προκαθίζω (ίζω), zich voor iets nederzetten, zich neder laten, Il. 2, 463. †

προκαλέω (καλέω), alleen med. aor. 1. ep. προκαλεσάμην, conj. προκαλέσεται, met verkorte modusvokaal. Il. 7, 39. 1) tot zich oproepen, uitdagen, τινά, absol. en χάρη, ten strijde, Il. 7, 218. of μαχέσασθαι, Il. 3, 432. 2) overdragt.: tot zich lokken, ἵππον, h. Merc. 211.

προκαλιζομαι, ep. nevenv. alleen med. praes. en imperf. uitdagen, ten strijde, τινά, Il. 5, 807. met infin. Il. 3, 19. Od. 8, 228. χερσὶ, tot een vuistgevecht, Od. 18, 20.

** προκάς, ἄδος, ή = προξ, h. Ven. 71.*

** προκατέχω (έχω), alleen med. voor zich naar onder houden, voor zich houden, h. Cer. 197.*

πρόκειμαι (καίμαι), dep. med. voortlig-

gen, gereed staan, alleen προκείμενα ὄνεται, Il. 9, 91. Od. 1, 149.

πρόκλυτος, ον (κλύω), poët. voorheen gehoord, πρόκλυτα ἔπεα, voorheen gehoorde woorden, d. i. oude overleveringen, Il. 20, 204. †

Πρόκρις, ἰδος, ἡ, d. van Erechtheus, koning van Athene, gemalin van Cephalus, bekend door hare jaloerschheid jegens haren echtgenoot. Men verhaalde, dat zij bij een ongelukkig toeval, door Cephalus omgebragt zoude zijn, dewijl hij haar voor een stuk wild in het bosch aanzag, Od. 11, 321.

προκροσσός, ὄσση, ὄσσον (κρόσσα), vooruitsiekend, even als de tinnen van muren, volgens de Schol. trapsgewijze, προκρόσσας ἔρυσαν νῆας, Il. 14, 35. † zij trokken de schepen trapsgewijze op. d. i. in onderscheiden rijen achter elkander, even als in eenen schouwburg, dewijl het strand ze allen niet naast elkander kon bevatten. Anderen verklaren: zoogeplaatst, dat de hooge achterstevens eene soort van muur met vooruit springende tinnen vormden, z. Herod. 7, 188.

προκλύδω (κλύδω), vooruit, voortrollen, alleen in med. zich voortrollen, voortstuwen, van de golven der zee, Il. 14, 18. †

προλέγω (λέγω), uitkiezen, uitkippen, part. perf. pass. προλελεγμένοι, de uitgelezenste, Il. 13, 689. †

προλείπω (λείπω), aor. part. προλιπών, infin. προλιπεῖν, perf. προλέλοιπεν; eigenl. vooraf verlaten, in het algem. verlaten, achterlaten, νεκρός, Il. 17, 275. Od. 15, 11. met acc. overdragt: μήτις σε πρόλελοιπεν, het beleid heeft u verlaten, Od. 2, 279.

προμαχίζω (πρόμαχος), poët. 1) voorvechter zijn, in de voorste gelederen strijden, Τρωῶν, onder de Trojanen, Il. 3, 16. 2) den strijd als voorvechter op zich nemen, τῷ, tegen iem. Il. 20, 376.

προμάχομαι (μάχομαι), vooraan vechten, in de eerste rij strijden, τινός, voor iem. * Il. 11, 217. 17, 358.

πρόμαχος, ὁ (μάχη), de voorvechter, de strijder in de eerste rij, dikwijls in pl. Il. 4, 505.

Πρόμαχος, ὁ, z. van Alegenor, een opperhoofd der Bœotiërs, Il. 14, 476.

προμυγνῆμι (μυγνῆμι), aor. infin. pass. προμυγήναι, vooraf vermengen; pass. zich vooraf met iem. verbinden, τινί, Il. 9, 452. †

προμνηστῖνοι, αι, α, alleen in pl. een voor een, de een na den anderen, *Od. 11, 233. 21, 230. (Volgens Eustath. en de Gramm. van μένω, fut. μένέσω, in pl. v. προμνηστῖνοι.)

προμολών, z. προβλώσσω.

πρόμος, ὁ (πρό), eigenl. de voorste man, doch altijd in de beteek. van: voorvechter, Il. 3, 44. ἀνήρ. Od. 11, 493. τινί, tegen iem. Il. 7, 75.

προνοέω (νοέω), aor. 1. προνόησα, 1) voorzien, vooraf opmerken, met acc. δόλορ, Il. 18, 526. 2) vooruit bedenken, vooraf verzinnen, ἀμείνῳ τι, Od. 5, 364.

Πρόνοος, ὁ, een Trojaan, door Patroclus gedood, Il. 16, 399.

πρόξ, προκος, ἡ, waarschijnlijk. ree, wijfjes hert, Od. 17, 295. † De Schol. verklaren het δαρκάς of ἔλαφος.

προπάροιδε en voor eene vokaal προπαροῖθεν (παροῖθε), poët. 1) adv. van plaats: α) vooraan, Il. 20, 476. β) van tijd: voorheen, bevorens, te voren, Il. 11, 734. te gestelde δπίσω, Od. 11, 483. 2) praepos. met gen. α) van plaats, voor, — πάλιος, voor de stad; Il. 2, 811. β) voorbij langs, — ἡῖνος, Il. 2, 92. Ook staat de gen. achter Il. 14, 297.

πρόπας, ἄσα, ἄν (πᾶς), poët. gansch, geheel, ἡμαρ, Il. 1, 601. h. Merc. 206.

προπέμπω (πέμπω), aor. 1. προπέμψα, vooruit zenden, τινά, Od. 17, 54. gewoonl. heen zenden, wegzenden, εἰς Ἄϊδαο, sc. δδμον, naar de onderwereld zenden, Il. 8, 367.

προπέφτανται, z. προφαίνω.

προπίπτω (πίπτω), part. aor. προπίπτον, 1) voorover vallen, Βατρ. 255. 2) zich voorover buigen, leggen, προπεσόντες ἔρρασον, voorovergebogen roeiden zij, *Od. 9, 490. 12, 194.

προποδίω (ποδίω), den voet vooruit zetten, voortgaan, voortstappen, * Il. 13, 158. 806.

* πρόπολος, ὁ, ἡ (προπολέω), dienaar, bediende, h. Cer. 441.

προπορηγῆς, ἐς (περηγῆς), poët. voorovergebogen, voorwaarts, tegengest. δπίσω, Il. 3, 218. τύπτειν τινά προπορηγῆ, sc. φασγάνω, iem. met voorovergebogen zwaard in stukken houwen, Od. 22, 98. (in tegenstell. van den stoot met de punt. Eustath. vult aan χειρὶ), ἔκτανόντων προπορηγῆα, voorover uitstrekken, Il. 24, 18.

προπροκλύδωμαι, poët. het versterkte κλύδωμαι, 1) zich steeds verder rollen, τινός, zich voor iem. voeten heen en we-

der werpen, om hem te bidden, II. 22, 221. 2) overdragt.: *altijd heen en weder zwerven*, Od. 17, 523.

προρέω (ρέω), poët. v. προρέω, 1) voortstromen, heenvloeijen, *ἀλαδε*, II. 12, 19. *εἰς ἄλαδε*, Od. 10, 351. 2) transit. *doen stroomen*, ἴδωρ, h. Ap. 380.

προῤῥίζος, ον (ῥίζα), met wortel en al, van gronds op, ontworteld, *II. 11, 157. 14, 415.

πρός, dor. en ep. προτι en ποτι. 1) praepos. met gen. acc. en dat. stamt van προ af en heeft ook de grondbeteek. *voor*, doch dewijl het met drie casus verbonden wordt, in meerdere verbindingen. προτι en ποτι komt gewoonl. met acc. voor, zelden met dat. en beide vormen slechts eens met gen. II. 11, 831. 22, 198. A) met gen. 1) van plaats. a) eigenl. om eene beweging van eenig voorwerp af te kennen te geven, van, *ἔκετο — ἦδ' ἐπὶ πύλων ἢ ἐσπερών ἀνθρώπων*, van oostelijke en westelijke menschen, Od. 8, 29. gewoonl. beteekent *πρός* de rigting naar eenig punt heen, *naar — heen, naar — toe*, tegen; *πρός ἄλος*, naar zee heen, II. 10, 428. *πρός Βορέαο*, tegen het noorden, Od. 13, 110. b) ter opgave eener nadering tot eenig voorwerp, *digt aan, nabij, bij*, *ποτι πόλιος πέτετ' ἄελ*, hij snelde steeds nabij de stad voort, II. 22, 198. *τοῦτό σοι πρὸς Τρώων κλέος ἔσται*, dit zal u bij de Trojanen tot roem verstreken, II. 16, 85. 2) om eene oorzaak, oorsprong of reden, aan te duiden: *van, door, van wege, door middel van, a)* van den persoon, die de eerste oorzaak is: *ἔχειν τιμὴν πρὸς Ζηνός*, Od. 11, 302. *ἀκούειν τι πρὸς τινός*, van iem. uit iem. mond, II. 6, 525. *οἶτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρήναι*, van wege Zeus, II. 1, 239. ook bij pass. *διδάσκεισθαι πρὸς τινός*, door iem. onderwezen worden, van iem. iets leeren, II. 11, 831. cf. II. 6, 57. b) van den bezitter: *πρὸς Διὸς εἰδὶ ξείνοι*, Zeus behooren de vreemdelingen toe, Od. 6, 207. 14, 57. c) bij eeden en verzekeringen, *πρὸς θεῶν*, bij de Goden, om der Goden wil, II. 1, 339. 19, 118. B.) met dat. 1) alleen van plaats: met het denkbeeld van rust, *voor, nevens, aan, bij, tot, πρὸς ἀλλήλων ἔχονται*, aan elkander, Od. 5, 329. ook met het denkbeeld van beweging, *λαΐεσθαι ποτι γαίῃ, βάλλεσθαι ποτι γαίῃ*, II. 20, 420. 22, 64. 2) om een bijkomen uit te drukken, *daarbij, daarenboven*, Od. 10, 68. C) met acc. 1) van plaats:

a) om de rigting of beweging naar eene plaats toe aan te toonen: *naar — heen, naar, op, tot, tegen*: *ἵεναι πρὸς Ὀλυμπον, φέρειν τι ποτι ἄστει*: ook *εἰπεῖν, μυθήσασθαι πρὸς τινά*, tot iem. spreken, ook van de ligging der plaatsen: *πρὸς Ἥῳ τ' Ἠελίῳ τε*, II. 12, 239. b) in vijandigen zin: *μάχεσθαι πρὸς Τρώας*, tegen de Trojanen strijden, II. 17, 471. overdragt.: *πρὸς δαίμονα*, tegen de Godheid, d. i. tegen den wil der Godheid, II. 17, 98. 104. 2) van tijd: *tegen, ποτι ἔσπερα*, Od. 17, 191. 3) om oorzaken aan te duiden, alleen van *ruiling, ἀμείβειν τι πρὸς τινά*, iets met iem. verruilen, II. 6, 235. II) adv. zonder casus: gewoonl. *πρὸς δε*; *daarbij, daarenboven*, II. 1, 245. III) In zamenstellingen heeft *πρός* dezelfde opgegevene beteekenissen.

προσάγω (ἄγω), aor. 2. *προσηγάγον*, *toevoeren, bijbrengen, verschaffen, τι τινι*, Od. 17, 446. † *δωρά τινι*, iem. geschenken brengen, h. Ap. 272.

* *προσαΐσω* (ἄϊσω), part. aor. *προσαΐσας*, *er op toespriegen, op losstormen, op instormen*, * Od. 22, 337. 342.

προσαλείφω (ἄλειφω), *er op aanstrijken, opsmeren, φάρμακον τινι*, Od. 10, 392. † *προσαμύνω* (ἄμύνω), infin. aor. *προσαμύναι*, *mede afweren, τινά*, iem. II. 5, 139. 2) met dat. *τινι*, iem. *te hulp komen*, iem. *verdedigen*, II. 2, 238. 16, 509.

* *προσαναγκάζω* (ἀναγκάζω), aor. *προσανάγκασα*, ep. *σα*. *daarenboven dwingen, noodzaken*, met infin. h. Cer. 414.

προσάπτω, dor. en ep. *προτιάπτω* (ἄπτω), *aanknoopen, aanbinden, in het algem. toedeelen, verleenen, κῦδος τινι*, II. 24, 110.

προσαρρίσκω (ΑΡΩ), alleen part. perf. *προσαρρήσας*, intrans. *aanpassen, aangevoegd zijn, ἐπιλωπτρα προσαρρήσασα*, vast aansluitend beslag, II. 5, 725. †

προσαρηρότα, v. *προσαρρίσκω*.

προσανδάω (αἰδάω), poët. 3 sg. impf. *προσηῦδα*, 3 dual. *προσανόητην*, *aanspreken, toespreken, dikwijls absol. en met acc. τινά*: *ἐπέεσσαν*, II. 11, 136. en *μελιχλοσσαν*, sc. *ἐπέεσσι*, met vriendelijke woorden toespreken, II. 4, 256. meest echter met dubbel. acc. *τινά ἔπεα*, woorden tot iem. spreken.

προσβαίνω (βαίνω), part. aor. 2. *προσβὰς*, aor. med. ep. 3 perf. *προσβήσατο*: 1) *toetreden, opgaan, λαξ προσβάς*, met den hiel er op trappend, II. 5, 620. 2) met acc.

Ὀλυμπον, den Olympus bestijgen, Il. 2, 48. Od. 21, 5. πρὸς δεῖραδα, h. Ap. 281.

προςβάλλω (βάλλω), ep. en dor. προτιβάλλω, aor. 2. προσβαλον, med. προτιβάλλει, ep. v. προςβάλλη, I) act. 1) eigenl. toewerpen, wegwerpen, heenwerpen, τὴ γαλή, alleen in tmesis, Il. 1, 245. 2) met acc. op iets werpen, iem. treffen, raken, Ἥλιος προσβάλλεν ἀρούρας, Helius trof de velden, d. i. bescheen dezelve, Il. 7, 421. Od. 19, 433. II) Med. zich op iem. werpen, aangrijpen, aantasten, τινά ἐπει, ἔγω, iem. met woorden, met daden aangrijpen, Il. 5, 879.

προσδέομαι, dor. en ep. προτιδεομαι (δέρομαι), poët. aanzien, aanschouwen, τινά, Od. 20, 385. ποτιδεομαι, Il. 16, 10. Od. 17, 518.

προσδέχομαι, dep. med. dor. en ep. met ποτι (δέχομαι), alleen part. aor. syn-cop. ποτιδεγμένος, eigenl. aannemen, opnemen, overdragt.: opwachten, wachten, τινά, of τι, Il. 10, 123. Od. 2, 403. ook absol. wachten, met ὅποιός ᾗ of εἰ, Il. 7, 415. Od. 23, 91.

προσδόρπιος, on, ep. ποτι (δόρπιον), tot het eten behoorend, geschikt, dienstig, om te eten, * Od. 9, 234. 249.

προσελεύω, ep. προτιελεύω (εἰλεύω), infin. προτιελεύειν, aandringen, naar toe drijven, τινά ποτι νῆας, Il. 10, 347. †

πρόσειμι (εἶμι), alleen part. praes. προσών, naar toe komen, er op los gaan, als vijand, Il. 5, 515. 7, 308.

προσείπον (εἶπι v), aor. v. πρόσφημι, altijd ep. προσέειπον, opt. dor. en ep. προτιέποι, Il. 22, 329. aanspreken, toespreken, τινά ἐπέειπον, Il. 1, 225. ook met dubbel. acc. μῦθόν τινα, Il. 7, 46. 8, 280.

προσερέγγομαι (εἰρέγγομαι), med. eigenl. met gedruisch uitspuwen, overdragt.: van de golven der zee, bruisend klotsen, met eene branding tegen slaan, met acc. πέτρην, tegen de rots, Il. 15, 621. (Anderen lezen ἀκτῆν, in pl. v. εὐτῆν.)

πρόσθε, I) adv. a) van plaats: voor, vooraan, voorwaarts, tegengestelde ὀπισθεν, Il. 5, 595. ὅλαι αἱ πρόσθεν, de voorste hoeven, h. Merc. 77. ἔχεν voorhouden, Il. 4, 113. ἔππους πρόσθε βάλλειν, de paarden voorwaarts drijven, Il. 23, 572. doch voordrijven, voorkomen in het drijven, Il. 23, 639. b) van tijd: voorheen, vroeger, weleer, Il. 8, 851. οἱ πρόσθεν, het voorgeslacht, Il. 9, 524. ook τὸ πρόσθεν, Il. 12, 40. II) Praeposit. met gen. 1) van plaats: voor, Il. 5, 56. πρόσθε

ποδῶν, voor de voeten, Od. 22, 4. ook met het denkbeeld van bescherming: ἵστασθαι πρόσθε τινός, zich voor iemand plaatsen, Il. 4, 54. τῶν πρόσθε, hun tot bescherming, Il. 16, 321. 2) van den tijd: voor, Il. 2, 359. Soms tijds schijnt de dat. er mede verbonden te zijn, doch men brengt dezen beter bij het verbum, Il. 5, 300. 315. Od. 5, 452.

πρόσκειμαι (κείμαι), er bij, aan liggen, zich er aan bevinden, van eenen drievoet, οὐατα πρόσκειμαι, er zaten ooren aan, Il. 18, 379. †

προσκηδής, ἐγ(κήδος), zorgvuldig, deelnemend, Od. 21, 35. † volgens anderen: verwant.

προσκέλλω, ep. ποτι (κίλω), perf. ποτικέλλμαι, doen aanleunen, opleggen, τι τινι, βελός πορώνη, Od. 21, 138. θρόνος ποτικέλλται, een zetel stond er bij, * Od. 6, 308.

προσλέγομαι, (λέγω), med. aor. sync. προσέλετο, zich er bij, nevens leggen, Od. 12, 34. †

προσμυθέομαι, dep. med. dor. en ep. ποτι (μυθέομαι), infin. aor. 1. προτιμυθήσασθαι, aanspreken, toespreken, τινά, Od. 11, 143. †

προσνίσσομαι, dor. ποτι (νίσσομαι), naar toegaan, naar toekomen, met εἰς τι, Il. 9, 381. †

προσόσσομαι, z. προτιόσσομαι.

προσπλάζω, poët. sync. προσπλάζω (πλάζω), I) transit. nabij brengen, doen naderen, νῆα ἄκη, het schip aan het voorgebergte, Od. 9, 285. 2) intransit. naderen, komen, van de baren, naar toe ruischen, Il. 12, 285. Od. 11, 563. in den afgekorten vorm.

προσπλνῶμαι (πλνῶμαι), med. alleen in imperf. naderen, nader bijkomen, τινά, tot iets, Od. 13, 95. †

προσπίπτω (πίπτω), part. perf. ep. ποτιπεπτηός, orvallen, opsoeten; in perf. overdragt.: bij liggen, nabij gelegen zijn, ἀκταί λυμένος ποτιπεπτηῖαι, kusten, die naar de haven toe liggen, Od. 13, 98. †

προσπλάζω, z. προσπλάζω.

προσπνύσσομαι, med. en dor. ποτι-, Od. 2, 77. (πνύσσω), fut. προσπνύσομαι, aor. 1. ποτι-, προσπνύσομαι, Od. 8, 478. eigenl. zich in plooijen aansluiten, doch gewoonl. overdragt.: a) iem. omhelzen, omarmen, τινά, het zij inderdaad, h. Cer. 199. hetzelfde met woorden, μῦθω, Od. 2, 77. b) in het algem. vriendelijk aanspreken, begroeten, * Od. 3, 22. 17, 509.

πρόσοθεν, adv. poët. in pl. v. πρόσω-
θεν, *voorwaarts*, II. 23, 533. †

πρόσω, z. πρόσω.

προστίχω (στίχω), poët. aor. 2. προσ-
έτιχε, *toetreden, naar toe gaan*, Ὀλυμ-
πον, den Olympus bestijgen, Od. 20, 73. †
προστρέπω, dor. en ep. ποτι (τρέπω), *er
bij vervrolijken, onderhouden, τινά*, II. 15,
401. †

προσθήμη (τίδημη), aor. 1. προσθήκα, *er
bij, nevens zetten, plaatsen, λίδον*, Od. 9,
305. † *toevoegen, τι τίνι*, h. Merc. 129.

* προστρέπω (τρέπω), aor. med. προστρα-
πόμεν, *toewenden, med. zich wenden, τινά*,
tot iem. Ep. 15.

προσφάσθαι, z. πρόσφημι.

πρόσφαιτος, ον (ΦΑΩ, ΦΕΝΩ), *pas ge-
dood*, II. 24, 757. †

πρόσφημι (φημι), gewoonl. impf. προσ-
έφη, als aor. met aor. 2. προσείπον, infin.
med. προσφάσθαι, Od. 23, 106. *aanspre-
ken, τινά*, II. 1, 84. absol. *spreken*, II. 10,
369.

προσφύης, ἐς (φύω), *eigenl. aangewas-
sen; overdragt.: aanhangend, er aan vast-
gemaakt, ἐκ τινος*, Od. 19, 58. †

προσφύω (φύω), alleen aor. 2. part. προσ-
φύς, ύσα, ύ, 1) trans. *doen aanwassen*,
2) in aor. 2. intransit. *er aangewassen*,
aangegroeid zijn, overdragt.: *vast aan-
hangen, zich vasthouden*, met dat. τῷ
προσφύς ἐχόμεν, daaraan hield ik mij vast
geklemd, Od. 12, 433. προσφύσα, II. 24, 213.

προσφωνέω (φωνέω), *eigenl. toeklinken*,
toeroepen, overdragt.: *aanspreken, τινά*,
II. 2, 22. en dikwijls absol. met dat. in-
strum. τοῖσιν, sc. ἐπεσον, met deze woorden,
Od. 22, 69.

προσφωνήεις, ἐσσα, εν, dor. en ep. ποτι
(προσφωνέω), *geschikt, bekwaam om aan
te spreken, sprekend*, van eenen bok,
Od. 9, 456. † ep. v.

πρόσω, poët. πρόσσω (πρό), adv. 1) van
plaats: *naar voren heen, voorwaarts*,
II. 12, 274. 2) van tijd: *voorwaarts, in
de toekomst*, alleen met ὄπισσω, II. 1,
343. 3, 109. 18, 250. πρόσω, II. 17, 598.
Od. 9, 542.

πρόσωπατα, τὰ, z. πρόσωπον.

πρόσωπον, τὸ (ὄν), met ep. pl. προσ-
ώπατα, Od. 18, 192. (Anders πρόσωπα),
dat. πρόσωπαι, II. 7, 212. *gelaat, gezicht*,
aangezigt, meest in pl.

πρότμηνω (τέμνω), aor. 2. p. προταμών,
optat. aor. med. προταμομένη, 1) act. 1)
vooraf in stukken snijden, voorsnijden,
II. 9, 489. 2) *van voren afsnijden*, met

acc. κομών ἐκ ὀπίης, de stam bij den wortel
wegsnijden, Od. 23, 196. II) Med. *voor
zich afsnijden*, overdr.: ὄλκα διγρεκέα, eene
regte vore voor zich heentrekken, Od. 18,
375.

πρότερος, ἐρη, ερον (πρό), compar: *zon-
der posit. de eerdere, vroegere*, 1) van
tijd: *eerder, vroeger, ouder, γενεῇ*. II. 15,
166. πρότεροι ἄνθρωποι, de vroeger levende
mensen, de *voorvaderen*, het *voorge-
slacht*, II. 5, 637. ook alleen πρότεροι; —
παῖδες, kinderen uit het vroeger huwe-
lijk, Od. 15, 22. τῇ προτέρῃ sc. ἡμέρῃ, den
vorigen dag, Od. 16, 50. met gen. ἐμέο
πρότερος, eerder dan ik, II. 10, 124. 2)
van plaats: *die vooraan is, de voorste*,
πόδες πρότεροι, de voorste voeten, Od. 19,
228.

πρότερον (πρότερος), adv. *verder, verder
voorwaarts, naar voren*, — ἐπεο, treëd
nader, Od. 5, 91. overdragt.: *verder*,
hooger, ἔτις πρότερον γένετο, de twist liep
hooger, II. 23, 490.

* πρότερώσει (πρότερος), adv. *naar voren
toe*, h. 32, 10.

προτεύχω (τεύχω), perf. pss. προτέτυγ-
μαι, *vooraf vervaardigen, maken; τὰ
προτεύχθαι ἔασμεν*, wij zullen dit laten
geschied zijn, d. i. wij zullen hetgeen
gebeurd is, er bij laten berusten, II. 16,
60. 18, 112. 19, 652.

πρότι, z. πρόσ, waar men ook de met
πρότι zamengestelde woorden zoekt.

Προτιάων, ονος, ὁ, een Trojaan, vader
van Astynoüs, II. 15, 455.

πρότιδημι (τίδημη), 3 p. pl. προθέουσι,
v. προτιδέουσι, II. 1, 291. (als van ΘΕΩ),
aor. 1. προύθηκα, 1) act. 1) *voorplaatsen*,
voorleggen, voorzetten, τι νυόν, II. 24,
409. om te verslinden. 2) *openlijk ten
toon stellen*, tot verkoop of gebruik, vd.
overdragt.: *veroorloven, vrijheid geven*,
τινί, met infin. II. 11, 291. II) Med. *voor
zich plaatsen*, τραπέζας, Od. 1, 112.

πρωτίσσομαι, dor. v. προς — (δοσομαι),
aanzien, aanschouwen, τινά, Od. 7, 31.
ἢ σ' εὖ γινώσκων πρωτίσσομαι οὐδ' ἄρ' ἐμεί-
λον πέλοιν, ja, u wel kennende zie ik u
aan, d. i. ja, ik zie u nu, zoo als ik u
altijd kende, II. 22, 356. 2) in het ge-
moed: *vooruit zien, een voorgevoel heb-
ben, vermoeden, ἄλεθρον, θάνατον*, Od. 5,
389. 14, 219.

πρότμησις, ιος, ἡ (τέμνω), 1) het afge-
smedene, 2) overdr. van de menschelijke
gestalte: *de streek om den navel en de
lendenen*, II. 11, 424.

πρότονος, ὁ (τείνω), in pl. het *scheepstouw*; meest van de beide groote touwen, die van de punt van den mast, hetaan naar den voorsteven, het ander naar den achtersteven loopen, om den mast te houden en ook te laten vallen, II. 1, 433. Od. 12, 409. h. Ap. 504.

προτρέπω (τρέπω), alleen aor. 2. med. ep. προτραπόμην, 1) act. *voorwaarts wenden, voortstuwen*. 2) med. a) *zich voorwaarts wenden, zich begeven, heengaan*, ἐπὶ ἠῶν, II. 5, 700. van Helius: ἐπὶ γαίαν, zich naar de aarde keeren, Od. 11, 18. b) *overdragt.: zich heen wenden, zich overgeven*, ἄχρη, aan de droefheid, II. 6, 336.

προτροπᾶδην (προτρέπω), eigenl. *voorwaarts gewend, gekeerd*, vd. φοβέοντο, zij vlugten steeds voorwaarts, d. i. met overhaasting, zonder ophouden, in allerijl, II. 16, 304.

προτύπτω (τύπτω), aor. προὔτυπα, eigenl. *transit. vooruit, voorwaarts slaan*, doch bij Hom. alleen intransit. *voorwaarts dringen, vooruit rukken*, II. 13, 136. 15, 306. ἀνὰ ζίνυς οἱ δρυμὸς μένος προὔτυπε, de hevige drift drong hem in den neus, Od. 24, 319.

προὔθρημε, z. προὔθρημι.

προὔπεμψε, z. προπέμπω.

προὔφαινε, z. προφαίνω.

προὔχω, z. προέχω.

προφαίνω (φαίνω), imperf. προφαινον, perf. pass. 3 pl. προπέφαινται, aor. 2. pass. part. προφανείς. 1) act. a) *transit. aantoonen, doen verschijnen*, met acc. τέρας, Od. 12, 394. b) *intransit. even als het med. verschijnen, ten voorschijn komen, schijnen, van de maan*, Od. 9, 145. II) a) *Med. met aor. pass. te voorschijn komen, verschijnen, zich vertoonen, zichtbaar worden*, Od. 13, 169. οὐδὲ προὔφαινετο ἰδέσθαι, en niets vertoonde zich, dat zichtbaar was, niets was zichtbaar, Od. 9, 143. προπέφαινται ἅπαντα, alles wordt in de verte zichtbaar, II. 14, 332. b) *inzonderh. van personen: verschijnen, zich vertoonen, te voorschijn komen, ἀνὰ γερύρας πολέμω, II. 8, 378. ἐς πολέμω, in pl. v. ἐν πολέμω, II. 17, 487. Od. 24, 160.*

προφάσις, ιως, ἡ (πρόφημι), *voorwendsel, uitvlugt, voorgeven, schijn*, absol. acc. προφάσιν, in schijn, onder voorwendsel, * II. 19, 262. 302.

προφερέης, ἐς (προφέρω), comp. προφερέστερος, η, ον, superl. προφερέστατος, η, ον, eigenl. *voorgedragen, vooraan geplaatst*, vd. in

het algem. *voortreffelijk, uitmunten, uitstekend*, met dat. der zaak, ἄλματι, βέη, Od. 8, 128. 21, 134. met infin. II. 10, 352.

προφέρειω (φέρω), alleen praes. en impf. *voordragen, 1) act. voorwaarts dragen, vooruit dragen, wegvoeren, wegrukken, van eenen storm: τινὰ εἰς ὄρος, II. 6, 346. Od. 20, 64. 2) heendragen, heembrengen, in pl. v.*, II. 9, 323. 17, 121. *overdragt.: in ongunstigen zin, dreidede τινι, scheldwoorden tegen iem. voortbrengen, vd. voorwerpen, verwijten, II. 2, 251. δῶρά τινι, II. 3, 64. 3) te voorschijn brengen, toonen, doen blijken, μένος, II. 10, 479. ξρῶσα, najverer doen blijken, Od. 6, 92. II) med. met opzigt tot het subject. ξρῶσα τινι, iem. eenen wedstrijd voordragen, d. i. hem daartoe uitdagen, Od. 8, 210. II. 3, 7.*

προφεύγω (φεύγω), aor. 2. opt. 2. sg. προφύγουσα, part. προφυγών, 1) *voorwaarts weglugten*, II. 11, 340. 2) *transit. ontvlugten, ontkomen, ontloopen*, met acc. χεῖρας, μένος, II. 7, 309. 14, 81. Od. 22, 325.

πρόφρασσα, ἡ (φράζω), een ep. fem. van πρόφρων, *toegenegen, gunstig, bereidvaardig, of, met overleg, beraden*, II. 10, 290. Od. 5, 161. 10, 386.

προφρονέως, ep. in pl. v. προφρόνως, adv. v. πρόφρων, *toegenegen, bereidvaardig, II. 5, 810. moedig*, II. 7, 160. h. Merc. 561.

πρόφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρονέω), 1) *met toegenezen zin, d. i. goedgunstig, genegen, bereidwillig, θυμός, II. 8, 40. 14, 357. 2) met bepaald voornemen, opzettelijk, ernstig, met hart en zinnen*, Od. 2, 230. II. 1, 77. 8, 23. *ironisch: πρόφρων κεν δὲ ἔπειτα Διὸ λαολμην*, dan konde ik wel van ganscher harte Zeus bidden, d. i. ik zoude het niet kunnen, Od. 14, 406.

* προφυλάσσω (φυλάσσω), ep. imper. προφυλάχθε, in pl. v. προφυλάσσετε, *eene plaats bewaken, toezigt hebben over eene plaats, γνόν, h. Ap. 538.*

προχέω (χέω), *uitgieten, uitstorten, édon, van eene rivier, II. 21, 219. pass. zich uitstorten, in het algem. toestroommen, uitstroomen, van eene menigte menschen, * II. 2, 465.*

πρόχυν (γόνυ), a) adv. *op de knieën, op de knie*, — καθέξασθαι, *op de knieën zittēn, knielen*, II. 9, 570. b) *overdragt.: van overwonnen vijanden: πρόχυν ἀπέ-*

λέσθαι of ἰλέσθαι, knielende (om het leven biddende) omkomen, d. i. *jammertlijk, ellendig*, II. 21, 460. Od. 14, 69.

προχολή, ἡ (προχέω), 1) *mond, uitloop* eener rivier, II. 17, 263. eener bron, h. Ap. 383. 2) in pl. de grond, door het stroomende water bespoeld, *de rand des oevers, oever*, Od. 5, 453. II, 241.

πρόχοος, ἡ (προχέω), *vaatwerk om water uit te gieten, kan, kruik*, II. 24, 304. Od. 1, 136. *wijnkan*, Od. 18, 397.

πυλῆες, ὧν, οἰ, ep. dat. πυλέεσσι en πυλέεσσι, ep. *zwaar gewapend voetvolk, voetvolk*, in tegenstelling der wagenmenners, * II. 11, 49. II. 12, 76. 21, 90. volgens anderen *πομάχοι*. De plaats II. 5, 744. *ἐκάτον πολεῶν πυλέεσσ' ἀράριαν* wordt verschillend verklaard: Sommigen willen het verstaan van afbeeldingen van *πυλῆες*, waarmede de helm versierd was. Het woord *πυλῆες* is van onzekere betekenis: *πρόμαχοι praesules*. Hermann. de Hyperb. pag. 8. wil *ἐκάτον* niet bij *πολεῶν*, maar bij *πυλῆες* voegen en *πυλῆες* verstaan van de opperhoofden der steden die op den helm afgebeeld waren. Het is zeker wel de minst juiste opvatting, wanneer men den helm van Athene hier zoo ontzettend groot wil maken, dat dezelve voor de krijgsbenden van 100 steden paste; deze overdrevene hyperbole strijdt met den geheelen samenhang dezer plaats.

Πρωμῆϊς, ἔως, ὅ, een Phaeaciër, Od. 8, 112.

πρῶμνη, ἡ, ion. en ep. v. *πρῶμνα*, eigenl. fem. van het adject. *πρῶμνος*, sc. *νῆϋς*, het *achterste gedeelte* van het *schip*, de *achtersteven*. Dezelve was ronder en hooger dan de voorsteven en de zitplaats van den stuurman; dikwijls vindt men ook geheel *πρῶμνη νῆϋς*, II. 7, 383. Od. 2, 417.

πρῶμνηθεν, adv. *poët. van den achtersteven af, λαμβάνειν*, bij den achtersteven aangrijpen, II. 15, 716. †

πρῶμνήσιος, ἡ, ion. (*πρῶμνη*), *tot den achtersteven behoorende*, gewoonl. τὰ *πρῶμνήσια*, de touwen, waarmede het schip vastgemaakt was, als het aan land lag, ook *πλάσματα*, de achtertouwen. Bij het uitzeylen werden zij losgemaakt, *λύειν*, Od. 2, 418. tegengest. *καταδῆσαι, ἀνάσαι*, II. 1, 436. Od. 9, 137.

πρῶμνός, ἡ, ὄν, superl. *πρῶμνότατος*, ἡ, ὄν, de *uiterste, laatste, achterste, onderste, benedenste, βραχίον*, de opperarm, bij den schouder, II. 13, 532. *στέλος*, het bo-

venbeen, II. 16, 314. *γλώσσα*, de wortel, het achterste gedeelte der tong, II. 5, 292. *van eenen steen: πρῶμνός παχὺς*, van onderen dik, II. 12, 446. vd. *ἕλην πρῶμνῆν ἐκτάμνειν*, het hout bij den wortel afkappen, II. 12, 149. het neutr. als subst. *πρῶμνόν Στάραος*, het einde der hand, II. 5, 339.

πρῶμνώρεια, ἡ (ὄρος), het *benedenste gedeelte*, de *voet* van den berg, II. 14, 307. †

* *πρῶτᾶνέω* (*πρῶτανε*), fut. — ὦν, *heerschen, gebieden*, met dat. h. Ap. 68.

Πρῶτανις, ἰος, ὅ, een Lyciër, door Ulysses geveld, II. 5, 678.

πρῶτῆν, adv. eigenl. *eergisteren, gewoonl. onlangs, lang geleden, weleer*, van een langer tijdsverloop, * II. 5, 832. 24, 500. (zamengetr. uit *πρῶτῆν*, sc. *ἔσαν*.)

πρῶτῆθης, ὧν, ὅ, ep. = *πρῶτῆθος*, II. 8, 518. Od. 8, 263. h. Ap. 450.

πρῶτῆθος, ὧν, ὅ, ἡ, ep. ook *πρῶτῆθη*, Od. 1, 431. (*πρῶτος, ἦβη*), pas in den mannelijken leeftijd getreden, *pas manbaar, in frisschen bloei der jeugd, κούροι*, bloeiende jongelingen, II. 8, 518. — *ἀνήρ*, h. 6, 4.

πρῶτῶ (πρῶ), adv. *vroeg, vroeg in den ochtend, den volgenden morgen vroeg*, * II. 8, 530. 18, 277.

πρῶτῖα (*πρῶτῖος*), adv. *vroeg; overdr.: vroeger, eerder, χθις τε καὶ πρῶτῖα*, gisteren en eergisteren, II. 2, 303. †

πρῶτῖος, ἡ, ὧν (*πρῶτῖ*), *vroeg, des morgens vroeg*. Het neutr. *πρῶτῖον*, als adv. *heden vroeg*, II. 17, 470. †

πρῶν, ὧνος, ὅ, ep. verlengd *πρῶνονος* (*πρῶ*), eigenl. al, wat vooruitsteekt, of overhangt, *top, hoogte, afbelling*, inzonderh. eene in zee voortlopende landtong, *klip, voorgebergte*, II. 8, 557. 12, 282. altijd in den verlengden vorm, behalve nom. sg. *πρῶν*, II. 17, 747.

Πρωρεὺς, ἔως, ὅ, een Phaeaciër, Od. 8, 113.

πρῶρη, ἡ, ep. en ion. v. *πρῶρα* (*πρῶ*), het *voorstede* van het *schip*, de *voorsteven*, die spits toeliep, opdat het vaartuig gemakkelijker de baren konde klieven; bij Hom. *νῆϋς πρῶρη*, Od. 12, 230. † eigenl. adject. van *πρῶρος*, ongebruikt.

πρῶτα, z. *πρῶτος*.

Πρωτεσίλαος, ὅ, z. van Iphiclus, uit Phylace in Thessalië, opperhoofd der Thessaliërs uit die stad. Eigenlijk was zijn naam Iolaüs, doch dewijl hij het

eerst van de Grieken te Troje aan wal sprong, zoude hij aldus genoemd zijn, (*πρῶτος τοῦ λαοῦ*). Hij werd weldra door Hector gedood en daarna als heros te Eleus op den Chersonesus vereerd, II. 2, 698.

Πρωτεύς, εὖς, ὄ, een zeegod, vader van Eidothea, dienaar van Poseidon, wiens zoekalveren hij in de Egyptische zee hoedde, Od. 4, 385. Hij had de gaaf van voorspellen en zich in alle mogelijke gedaanten te veranderen, Od. 4, 456. Opden raad van Eidothea kluisterde Menelaus hem, om hem te dwingen berigt te geven, hoe hij naar zijn vaderland konde terugkeeren. Latere overleveringen maken hem tot koning van Aegypte, Herod. 2, 112. seqq. of doen hem uit Thracië derwaarts verhuizen, Apd. 2, 5. 9.

πρωτίστος, ἰσθη, ἰστον, poët. superl. van *πρῶτος*, ook *ος, ον*, de allereerste, *κατὰ πρωτίστον ὀνομαζήν*, op het allereerste gerigt, h. Cer. 157. Het neutr. sg. en pl. *πρωτίστον* en *πρωτίστα*, als adv. *ten allereersten*, II. 2, 405. *τὰ πρωτίστα*, h. Ap. 407.

πρωτόγονος, ον (γόνος), eerstgeboren, *II. 4, 102. 23, 864.

πρωτοπύγης, ἐς (πήγνυμι), pas te zamengevoegd, nieuw gemaakt — *ἄρμα*, *II. 5, 194. 24, 267.

πρωτόπλοος, ον (πλόος), voor de eerste maal varende, pas gemaakt, *nieuwnagel, νηῦς*, Od. 8, 35. †

πρῶτος, η, ον (πρῶ), superl. zamengetr. uit *πρῶτος*, de eerste, de voorste, dikwijls met *ὑστάτος*, II. 2, 281. 11, 299. de voorstreffelijkste, voornaamste, vd. zijn *a) οἱ πρῶτοι* = *πρόμαχοι*, de eersten, de voorvechters, de strijders in de eerste gelederen, II. 12, 306. 321. *b) τὰ πρῶτα*, sc. *ἄθλα*, de eerste prijzen in den wedstrijd, II. 23, 275. Het neutr. sg. en pl. als adv. *πρῶτον, πρῶτα*, ook met art. *τοπρῶτον, ταπρῶτα*, of ook *τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα*. eerst, eerstelijk, ten eerste, vooreerst, voor de eerste maal, II. 9, 32. dikwijls *πρῶτον καὶ ὑστάτον*. *c) τέ vroeg*: *ἦ τ' ἄρα καὶ σὸν πρῶτα παραστήσομαι ἐπελλε Μοῖρα*, indedaad te vroeg moest u het noodlot treffen, Od. 24, 28. *d) na een adv. van tijd*: *eenmaal, ἐπεὶ ἐπειδὴ πρῶτον* of *πρῶτα*, nadat eenmaal, zoodra als eenmaal, II. 1, 6. Od. 3, 183. 320.

πρωτοτόκος, ον (τίκτω), voor de eerste maal barende, *μήτηρ*, II. 17, 5. †

Πρωτῶ, οῦς, ἡ, d. van Nereus en Doris, II. 18, 43. †

πρώονος etc. *z. πρῶν*
πρῶϊρω, αορ. 2. ἐπιπῶρον, niezen, als een goed voorteeken, Od. 17, 541. †

πρῶμιενος, πρῶτο, z. πέτομαι.
πτελέη, ἡ, de olm, olmboom, ulmus campestris, II. 6, 419. 21, 242.

Πτελεός, ἡ, 1) plaats in Elis, eene volkplanting uit het Thessalische Pteleus, ten tijde van Strabo verwoest, II. 2, 594. *τὸ Πτελεόν*, Strabo. 2) eene Achaïsche st. in Thessalië, tusschen Antron en Pyrasus, met eene haven, II. 2, 697.

πτέρνα, of πτέρων, ἡ, 1) de hiel, II. 22, 397. † 2) poët. in pl. *v. πέρνα, ham*, Batr. 37.

* *Πτερογλύφος, ὄ (γλύφω)*, hamuitholter, naam eener muis, Batr. 226.

* *Πτεροτροπέτης, ον, ὄ (τρῶγω)*, hamdoorknager, naam eener muis, Batr. 29.

* *Πτεροσφῆγος, ὄ (σφῆγν)*, hameter, naam eener muis, Batr. 230.

πτέροεις, ἴσσα, εν (πτέρον), poët. eigenl. 1) gevederd, gevleugeld, bijv. n. der pijlen, dewijl zij aan de eene punt met vederen zijn voorzien, II. 4, 117. 2) overdragt.: *πτερόεντα λαῶν*, ligte schilden, II. 5, 453. dikwijls *ἔσσα πτερόεντα*, snelle woorden.

πτέρον, τὸ (πέτομαι), 1) wiek, vleugel, vlerk, meest in pl. *πτέρα βάλλον*, met de vleugels slaan, klapwieken, II. 11, 454. als zinnebeeld van snelheid, Od. 7, 36. 2) overdragt.: de roeiriemen of zeilen van een schip, Od. 11, 125. 23, 272.

πτέρυξ, ὕγος, ἡ (πτέρον), vleugel, wiek, vlerk, II. 2, 316. Od. 2, 149. *ὑπὸ πτερίγων*, met klapwieken, h. 20, 1.

πτήσσω (πίπτω, πέτω), aor. 1. *ἔπηξα*, ep. perf. *πεπηώς, ὄτος*, 1) intransit. uit vrees ineenkrimpen, nederbukken, *ineenkrimpen*, *κνήν πεπηώς*, ik lag nedergedoken, Od. 14, 354. 22, 362. *ὑπὸ τεύχεσι πεπηώτες*, Od. 14, 474. in het algem. in vrees geraken, bevreesd worden; vd. 2) transit. in aor. 1. in vrees brengen, schrik aanjagen, *beangstigen*, *πήξει θυμὸν Ἀχαιῶν*, hij beangstigde het gemoed der Achaëers, II. 14, 40. (*πήσσω* als transit. is ongewoon; daarom lazen eenigen *πήξει v. πήγγυμι*; anderen verklaren het vers voor onecht; nog anderen verdedigen *πήξει*.)

πτοέω, ep. *πτοίεω* (verwant met *πήσσω*), poët. aor. pass. ep. 3 pl. *ἐπτοήθεν*, vrees aanjagen, verschrikken, pass. verschrikt, *vertsaaagd worden*, Od. 22, 298. †

Πτολεμαῖος, ὁ, z. van Piræus, vader van Eurymedon, II. 4, 228.

πολεμίζω, z. πολεμίζω.

πολεμιστής, οὔ, ὁ, z. πολεμιστής.

πτόλεμόνδε, z. πόλεμόνδε.

πτόλεμος, ὁ, z. πόλεμος.

πτόλεθρον, τὸ (πόλις), ep. v. πόλεθρον, dat niet gebruikt wordt, de stad; met den naam in gen.: Ἰλλο πτόλεθρον, II. 2, 133. Od. 1, 2.

πολιπόρδος, ὁ = πολιπόρδος, * Od. 9, 504. 530.

πολιπόρδος, ὁ, ἡ, ep. v. πολιπόρδος, ongebruikl. (πέρω), steden verwoestend, de stedenverdelger, stedenbedwinger, bijv. v. Achilles, Ares, Oilous, Otrynteus, II. 24, 108. 20, 152. 2, 728. 20, 384. en inzonderh. van Ulysses, II. Od. passim. als fem. de stedenverdelgster, bijv. n. van Eno, II. 5, 333.

πόλις, ιος, ἡ, z. πόλις.

πόρδος, ὁ (πέρω), spruit, tak, twijg, Od. 6, 128. †

πύγμα, ἄτος, τὸ (πύσσω), het gevouwenene, het zamengelegde, — πέπλω, de plooijen van het kleed, II. 5, 315. †

πυκτός, ἡ, ὄν (πύσσω), gevouwen, te zamengelegd, πύαξ, II. 6, 169. † z. πύαξ.

πύξ, πυκός, ἡ (πύσσω), hetgeen over elkander gelegd is, 1) vouw, plooi, van een kleed, h. Cer. 176. πύξες σάκτες, de lagen koper of leder op een schild, die over elkander gelegd zijn tot meerdere vastheid, II. 7, 247. 18, 481. 2) overdragt. van bergen: kromte, bogt, dal, II. 11, 77. sg. zelden, II. 20, 22. h. Ap. 269. Merc. 555.

πύον, τὸ (πύω), ep. gen. πύοφιν, een werktuig van hout of ijzer, in den vorm eener vlakke hand, schop; de ijzeren diende tot het zuiveren van koren, wan, de houten tot het fijnmaken van aardkluiten, II. 13, 588. †

πύοφιν, z. πύον.

πύσσω (verw. met πετάννυμι), aor. 1. ἐπύξα, zamenvouwen, oprouwen, vouwen, met acc. χιτῶνα, εἴματα, Od. 1, 439. 6, 111. Med. zich zamenvouwen, ἔγχεα ἐπύσσοντο, de speren warden onder een, dewijl de strijders in digte rijen geschaard, vele lansen te gelijk wierpen, Etym. M. εἰς τὸ αὐτὸ συνήγερτο, II. 13, 134. (anderen vertalen: zij sidderden, zij bogen zich, doch tegen het taalgebruik.)

πύω, uitspruiven, opgeven, αἶμα, II. 23, 697. †

* πτωκάς, ἄδος, ἡ (πτῶξ), schuw, vreesachtig, Ep. 8, 2.

πτῶξ, πτωκός, ὁ, ἡ (πτῶσσω), 1) ineengedoken, schuw, vreesachtig, bijv. n. van den haas, H. 22, 310. 2) subst. de haas, * II. 17, 676.

πτωκάζω (πτῶσσω), poët. nederduiken, vreesachtig, schuw zijn, II. 4, 372. †

πτῶσσω (verwant met πτήσσω), 1) intransit. a) zich uit vrees verbergen, nederduiken, ineenkrimpen, ἐπὶ τινι, voor iemand, II. 7, 129. καθ' ὕδαρ, naar het water vlugten, ἐπὶ κρημνοῖς, II. 21, 14. 26. b) in het algem. bevreesd zijn, in vrees verkeerren, verschrikken, II. 4, 371. c) van eenen bedelaar; nederduiken, vd. = πτωχεύειν, bedelen, Od. 17, 227. 2) transit. schuw, vreesachtig, voor iem. vlugten, ἀλλήλους, II. 20, 427. ὄρνιθες ἐν πέτρῳ νέφρα πτόσσουσιν ἔντα, de vogels vliegen in het veld rond, de wolken vermijgende, Od. 22, 304. De Schol. verklaren νέφρα door netten, doch verkeerdelijk; want de vogels door gieren vervolgd, ontwijken de wolken en zoeken op den grond bescherming.

πτωχεύω (πτωχός), fut. — σω, 1) intransit. arm als een bedelaar zijn, bedelen, Od. 15, 309. 19, 73. 2) transit. bedelen, δαῖτα, * Od. 17, 11.

πτωχός, ἡ, ὄν (πτῶσσω), eigenl. die nederduikt, of zich buigt, bedelend, arm als een bedelaar; als subst. ὁ πτωχός, de bedelaar; ook πτωχός ἀνήρ, * Od. 21, 327.

Πυγμαῖοι, οἱ (v. πυγμή, als het ware duimlingen, kleinduimpjes), de Pygmaëen, fabelachtig volk van dwergen, volgens de overlevering, in het zuiden der aarde, in Aethiopië wonend, II. 3, 6.

πυγμαχίη, ἡ (μάχομαι), het vuistgevecht, * II. 23, 653. 665.

πυγμαχός, ὁ (μάχομαι), de vuistvechter, Od. 8, 246. †

πυγμή, ἡ (πύξ), de vuist, het vuistgevecht, II. 23, 669. †

πυγούσιος, ἡ, ἰων (πυγών), poët. eene el lang of breed, * Od. 10, 517. 11, 25.

πύελος, ἡ, bak, trog, inzonderh. voderbak, van de ganzen, Od. 19, 533. †

πυθέσθαι, z. πυθάνομαι.

* Πύθιος, ἡ, ἰων (z. Πυθώ), Pythisch, ὁ Πύθιος, bijv. n. van Apollo, hetzij, dewijl hij te Pytho eene Godspraak had, hetzij, omdat hij de slang Python had gedood, h. Ap. 373.

πυθμήν, ἑνος, ὁ, het benedenste einde,

de bodem. 1) vd. inzonderh. de *stam*, wortel van eenen boom, *ἐλαίης*, Od. 13, 122. 2) de *bodem*, de *voet*, van bekens en drievoeten. De plaats: *δύω δ' ὑπὸ πυθμῆνες ἦσαν*, Il. 11, 635. heeft den uitleggers moeite veroorzaakt. Er wordt hier van het mengvat van Nestor gesproken; het schijnt het gemakkelijkste te zijn, *πυθμῆν* als *voet* te nemen: *er waren twee voeten onder*; en dit konde ook ligt zoo zijn, indien deze *πυθμῆνες* breed en vlak waren, even als die van de tafels. Dezelfde beteekenis wordt bevestigd door Il. 18, 375. waar gewag gemaakt wordt van de kunstige drievoeten van Hephaestus: *χρύσα δὲ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πυθμῆν θῆκεν*, hij maakte onder elken voet gouden raderen vast; want het blijkt van zelf, dat de raderen niet aan den bodem des drievoets, maar aan deszelfs voeten moesten gezet worden. De oude uitleggers nemen het voor *bodem*; er waren twee bodems, d. i. een dubbele bodem onder; anderen vatten het op van de holtten of de buiken die boven elkander waren, volgens Ath. XI, 488.

πύθω, fut. *πύσω*, 1) *doen vermolmen*, *verrotten*, *verteren*, met acc. *δοτία*, Il. 4, 174. h. Ap. 369. 2) med. *vermolmen*, *vergaan*, *verrotten*, Il. 11, 395. Od. 1, 161. 12, 46.

Πύθῳ, οὔς, ἡ, dat. *Πυθοί*, acc. *Πυθῶ*, h. Ap. 372. Il. 9, 405. met den ouderen vorm *Πυθῶν*, ἄνος, ἡ, Il. 2, 519. acc. *Πυθῶνα*, h. Merc. 178. Pytho, oudste naam der landstreek bij den Parnassus in Phocis, waar de tempel en Godspraak van den Pythischen Apollo zich bevond; naderhand ook de naam der st. Delphi, welke Hom. nog niet kent, Herod. 1, 54. neemt *Πυθῶ* van den zetel der Godspraak, en *Δελφοί* voor de st. en ingezetenen. (De naam komt af, volgens h. Ap. 371. van *πύθεσθαι*, verrotten, dewijl de door Apollo gedooide slang daar verrot is; volgens anderen van *πυθέσθαι* het orakel raadplegen, waarmede echter de korthed der eerste syllabe in *πυθέσθαι* niet overeenkomt.)

Πυθῶδε, adv. naar Pytho, Od. 11, 581.

πύκα, adv. poët. 1) *dig*t, *vast*; *aanhoudend*, *βᾶλλειν*, Il. 9, 588. *πυθρός*, Il. 18, 608. Od. 1, 333. 2) overdr.: *zorgvuldig*, *τρέφειν*, Il. 5, 70.

πυκάζω (*πύκα*), aor. *ἐπύκασα*, ep. *πύκασα*, part. p. pass. *πεπυκασμένος*, ἡ, οἱ.

1) *dig*t *vast maken*, *dig*t *op een dringen*, *ἐντός σφῆας αὐτοῦς*, Od. 12, 225. 2) *dig*t *bedekken*, *omhullen*, *verbergen*, *τινὰ νεφέλῃ*, Il. 17, 551. van den helm *πύκασε κάρυ*, Il. 10, 271. in pass. Il. 2, 777. dat. instrum. *ἔκοισιν*, *χευῶν*, Il. 14, 289. 23, 503. 3) *overdragt.*: *omhullen*, *bevangen*, van smart: *τινὰ φρένας*, Il. 8, 124. 17, 83.

πυκμήδης of *πυκμηδής*, ἐς (*μῆδος*), *zorgvuldig*, *verstandig*, *schrander*, *erwaren*, Od. 1, 438. h. Cér. 153.

πυκνῖα, adv. eigenl. neutr. pl. van *πυκνός* = *πυκνός*.

πυκνός, ἡ, ὄν, z. *πυκνός*. * *πυκνόφρων*, ὄν (*φρήν*) = *πυκμηδής*, eigenl. *bedachtzaam gezind*, *bedachtzaam*, *schrander*, h. Merc. 538.

πυκνός, ἡ, ὄν, poët. verlengd *πυκνός*, ἡ, ὄν (*πυκᾶ*), 1) *dig*t, *dig*t *op een*, *vast*, α) ten opzichte des omvangs: *sterk*, *hecht*, *δύωξ*, *ἄσπις*, *χλαίνα*. δ) met opzigt der deelen op zich zelve: *dig*t, *vast op een gepakt*, *λέχος*, Il. 9, 621. (dewijl een aantal kleeden over elkander gespreid werden), *πέφος*, Il. 5, 751. *παλαγγες*, *στῆες*, *dig*tige scharen, *gelederen*, Il. 4, 281. 7, 61. *πτέρα*, vleugels, *dig*t met vederen bezet, Il. 11, 452. *βέλεα*, *λάες*, *dig*tige pijlen, steenen, die in *dig*tige menigte worden geworpen, Il. pass. ook van tijd: *veelvuldig*. α) van werken: *dig*t, *hecht*, *sterk*, *δῆμος*, Il. 10, 267. Od. 14, 36. *dig*t gesloten, *θύρα*, Il. 14, 167. 2) in het algem. α) *groot*, *geducht*, *ἄχος*, *ἄτη*, Il. 16, 599. Od. 11, 88. δ) van gemoed: *bedachtzaam*, *verstandig*, *schrander*, *wijs*, *φρένας*, *νόος*, *μῆδεα*, *βουλή*, *ἔπος*. De neutra *πυκνόν* en *πύκνα*, *πυκνόν* en *πυκνᾶ*, worden als adv. gebruikt, even als *πυκνός*.

1) *dig*t, *vast*, *θύραι πυκνῶς ἀραρυῖαι*, *dig*t zamengevoegde deuren, Od. 2, 344. 2) overdr.: *zeer*, *geweldig*, *sterk*, *πυκνῶς ἀκόχημαι*, Il. 19, 312. *bedachtzaam*, *verstandiglijk*, Od. 1, 279. *πυκνᾶ φρονεῖν*, *verstandig gezind zijn*, *denken*, Od. 9, 445.

Πυλαιμένης, οὐς, ὁ, koning der Paphlagoniërs, een hondgenoot van Priamus, door Menelaus gedood, Il. 2, 851. 5, 576. Zonderling is de plaats, Il. 13, 658. waar Pylaemenes gezegd wordt het lijk van zijnen zoon Harpalion te vergezellen, schoon reeds lang zelf gedood: *μετὰ δὲ σφι πατὴρ κτε δάκρυα λείβων*. Dit wordt verschillend verklaard. De Ouden nemen gedeeltelijk eenen anderen

Pylaemenes aan, of stellen, dat hier de schijn van den onbegravenen vorst bedoeld wordt, die het sneuvelen van zijnen zoon betreurt. Anderen houden de plaats voor onrecht of willen eenen anderen naam invoegen. Het eerste is waarschijnlijk het meest aannemelijke; het tweede strijdt met den geest van Hom. De nieuweren zijn niet gelukkiger in het oplossen der moeilijkheid.

Πύλαιος, ó, z. van Lethus, opperhoofd der Pelasgen, II. 2, 842.

πυλαίτης, αο, ó (ἄρω), die de poorten der onderwereld dicht sluit, deurbewaarder, bijv. n. van Hades, II. 8, 367. Od. 11, 276.

Πυλάριης, ου, ó, een Trojaan, door Patroclus geveld, II. 11, 491. 16, 696.

πυλαῖρος, ó (ἄρω), ep. in pl. v. **πύλωρος**, deurbewaker, deurbewachter, II. 21, 530. 24, 681. van honden, *II. 22, 69.

πύλη, ή, 1) deur, poort van eene kamer, van een huis en van eene stad, meest in plur. 2) Ἄϊδος πύλαι, de poorten van Hades, als eene omschrijving des doods, II. 9, 312. poët. ook **πύλαι οὐρανοῦ**, Ὀλύμπου, II. 5, 749. 8, 411. ὄνευρον, Od. 19, 562.

Πυληγενής, ἐς, z. **Πυλογενής**.

* **πυληδόκος**, ó (δέχομαι), die bij de deur ontvangt, deurbewachter, h. Merc. 15.

Πύληνη, ή, st. in Aetolië, naderhand Proschion, II. 2, 639. Strab.

Πύλιος, τη, ιων (**Πύλος**), uit Pylos, Pyliisch, ó **Πύλιος γέρον** = Nestor, als subst. de Pyliër, II. 1, 248.

Πυλόθεν, adv. uit Pylos, Od. 16, 323. †

Πυλογενής, ἐς (γίγνομαι), te Pylos geboren, daaruit afkomstig, bijv. v. Nestor, II. 2, 541. 23, 303. de vorm **Πύληνης**, h. Ap. 398. 424.

Πυλόθεν, adv. naar Pylos, Od. 13, 274. 11, 760.

πύλος, ó = **πύλη**, deur, poort, doch alleen ἐν πύλω, de lezing van Aristarch. II. 5, 397. † Men vult in Ἄϊδου, brengt het in verband met de overlevering, dat Hercules, toen hij Cerberus wilde halen, met Hades streed. Doch dewijl dit verhaal onbekend is en **πύλος** in pl. v. **πύλη** anders niet voorkomt en men ook niet weet, wie dan de **νέκυες** zijn, schijnt de lezing ἐν Πύλω beter. Men doet het slaan op den strijd van Hercules met Neleus, in welchen hij Hades wondde, cf. Apd. 2, 7. 3. Pausan. 2, 7. 3. Pind. Olymp. 9, 31.

Πύλος, ή (Strab. δ), volgens Strab.

en het bekende vers; **ἔστι Πύλος πρὸ Πύλου**, Πύλος γε μὲν ἔστι καὶ ἄλλη, Arist. Eq. 1059. waren er drie Pylos in Peloponnesus. 1) st. in het noordelijk Elis, aan den Peneüs, ó **Ἠλειακός** bij Strab. 2) st. in Triphylie (Elis), ten zuiden van den Alpheüs, niet verre van Lepreum en Samicum; ó **Τριφυλιακός** en **Λεπρεατικός**, bij Strab. 3) st. in Messenië, op de kust (vandaar het zandige) op eene hoogte bij het voorgebergte Coryphasium, eene door Neleus aangelegde stad, cf. Apd. 11, 9. 9. ó **Μεσσηνιακός** bij Strab. nu de haven oud **Navarino**. Reeds de Ouden waren in het onzekere, welke van beide laatste plaatsen de stad van Nestor was. Waarschijnlijk is, althans in de Odyssea, het Messenische Pylos Nestors verblijfplaats, zoo als reeds Pausan. meende en de meesten der nieuwere uitleggers bevestigen. Strab. houdt het Triphyliische Pylos hiervoor: en dit gevoelen schijnt bevestigd te worden door de rivier Alpheüs, II. 11, 671.—760. anders hadden de Pyliërs de aan de Epeërs ontnomene kudden niet gedurende den nacht naar Pylos kunnen voeren. Doch **Πύλος** beteekent even als **Ἄργος** bij Hom. niet alleen de stad, maar ook het gansche gebied van Nestor, dat aan beide kanten van den Alpheüs lag en zich tot Messenië uitstrekte. Zoo men Pylos in dezen zin neemt, kan men deze plaats zeer wel met de opgave van Pausan. overeenbrengen, II. 1, 252. Od. 3, 4.

Πύλων, ὠνος, ó, een Trojaan, door Polyphoetes gedood, II. 12, 187.

πύματος, ἀτη, ατον (van **πυμῆν**), ep. de uiterste, laatste, achterste, II. 10, 475. Met neutr. sg. en pl. nom. als adv. voor de laatste maal, **πύματόν τε καὶ ἴστατον**, voor de allerlaatste maal; ook **πύματα καὶ ἴστατα**, Od. 4, 685.

πυνθάνομαι, poët. **πένθομαι**, dep. med. fut. **πένσομαι**, aor. **ἐπυνθόμην**, ep. opt. **πενύθοκο**, perf. **πέπυσομαι**, plusqpf. **ἐπεπύσομην** (de vorm **πυνθάνομαι**, alleen Od. 2, 315. 13, 256.) 1) berigt inwinnen, navorschen, onderzoeken, meest met acc. **νόστον πατρός**, naar de terugkomst des vaders onderzoek doen, Od. 2, 360. met gen. **πατρός οἰχομένοιο**, Od. 1, 281. 2) gewoonl. vernemen, hooren, gewaar worden, met acc. ook met gen. **ἀγγελίας**, van eene boodschap hooren, II. 17, 641. **μάχης**, II. 15, 224. **τί τινος**, iets van of door iem. hooren, II. 17, 608. ook ἐκ

τινος, II. 20, 129. met part. πυρόμεν ὀμαλ-
νοτα ἔδον, ik vernam, dat hij zich op
weg begaf, Od. 4, 732. πέπυτο υἱος
πεπόντος, hij vernam, dat de zoon was
gesneuvelde, II. 13, 522. met ἔτι, II. 13,
674. Het praes. heeft de beteek. van het
perfect. Od. 3, 187. ἔπτοι πυρόσθην, pl.
met dual. dewijl men zich de paarden
bij paren voorstelde, II. 17, 427.

πύξ, adv. (verwant met πικα), met de
vuist, πύξ ἀγᾶδος, bedreven in het vuist-
gevecht, II. 3, 237. μάχεσθαι, Od. 8, 130.

πύξινος, ἰνῆ, ἰνον (πύξος), van palm-
boomhout, II. 24, 269. †

πύρ, πυρός, τό, pl. τὰ πύρα (naar de
2. decl.), het vuur, inzonderh. offervuur,
ook van den brandstapel, II. 7, 410. 15,
350. dikwijls als sinnebeeld van ge-
weld, gevaar en vernieling, vd. spreekw.
ἐν πυρὶ γένεσθαι, in vlammen opgaan, d. i.
vernietigd worden, II. 2. 340. ἐκ πυρός
αἰδομένοιο νοστήσαι, uit vlammend vuur,
d. i. uit groot gevaar terugkeeren, II. 10,
246. pl. τὰ πύρα, de wachtvuren, II. 8,
509. 9, 77.

πύραγμα, ἡ (ἀγέτω), tang, II. 18, 447.
Od. 3, 434.

Πυράχμης, ον, ὁ, opperhoofd der
Paeoniërs, bondgenoot der Trojanen,
door Patroclus gedood, II. 21, 848.

πυρακτέω (ἀγω), in het vuur rond-
draaijen, harden, τι, Od. 9, 328. †

Πυράσος, ὁ, 1) een Trojaan, door
Ajax gedood, II. 11, 491. 2) st. in Phthio-
tis (Thessalië), met een heilig bosch van
Demeter, II. 2, 695.

* πυραΐθουσα, ἡ, Ep. 14, 11. misschien
een gedeelte van den pottbakkers oven,
ed. Herm. Frank. bij Wolf: πύρ' αἰθουσαν.

* πύρανης, ἐς (αἴρη), vurig, vlam-
mend, Ep. 7, 6.

πυργῆδον (πύργος), adv. eigenl. torens-
gewijs, doch overdr.: scharengewijs,
troepsgewijs, in eene vierkante schaar,
* II. 12, 43. 13, 152. 15, 618. z. πύργος.

πύργος, ὁ, 1) een toren aan den stads-
muur, waarschijnlijk niets meer dan
eene soort van houten staketsel, op het-
welk gewapenden stonden, II. 7, 437.
12, 430. vd. ook de muur met de to-
rens, Od. 6, 262. ὅ) overdragt.: bolwerk,
schutsweeer, steun, van Ajax, Od. 11, 556.
van een schild, II. 7, 219. 11, 485.
2) eene vierkant geschaarde slagorde,
in het algem. geslotene, digte drom,
bend., II. 4, 334. 12, 332.

πυργῶω (πύργος), aor. ep. πυργῶσα, met

torens voorzien, bevestigen, versterken,
τι, Od. 11, 264. Ep. 4, 3.

πυρετός, ὁ (πῦρ), brandende hitte,
koortshitte, koortis, II. 22, 31. †

πυρή, ἡ (πῦρ), eigenl. plaats, waar
vuur brandt, brandstapel, II. 1, 51. 4,
99. Od. 10, 523.

* πυρήϊον, τό, ion. v. πυρεϊον (πῦρ), in
pl. stukken hout, door welke te wrij-
ven men vuur ontstak, vuurgereedschap,
h. Merc. 111.

πύρηφορός, ον = πυροφόρος.

πυρηκτής, ἐς (ἀκίη), in het vuur spits
gemaakt, gepunt, Od. 9, 387. †

πυρικανστός, ον (καλώ), met vuur ge-
brand, in het vuur gehard, ακῶλος, II. 13,
564. †

Πύρις, ιός, ὁ, een Trojaan, door Pa-
troclus gedood, II. 16, 416.

Πυριπλέγδων, οντος, ὁ, eene rivier in
de onderwereld, Od. 10, 513.

πυρκαϊή, ἡ, ion. v. πυρκαϊά (καλώ), eigenl.
plaats, waar vuur brandt, inzonderh.
de brandstapel, * II. 7, 428.

πύρονον, τό (synag. v. πύρονον, adject.
van πυρός, scil. σῆλον), tarwebrood,
* Od. 15, 312. pl. Od. 17, 362.

πύρός, ὁ, de tarwe, in pl. II. 11, 69.
Od. 4, 604. als paardenvoeder, II. 8, 188.
Od. 4, 604.

πυροφόρος, ον (φέρω), poët. ook πυ-
ρηφόρος, ον, Od. 3, 495. tarwe vooribren-
gend, tarweerijk, ἀρουρα, πέδον, * II. 12,
314. 21, 602.

* πυροπαλαμῶω (παλαμῶω), anders dep.
eigenl. vuur in de handen hebben, daar-
mede omgaan; volgens Eustath. = κα-
κοτεχνέω, listige streken uitvoeren, διὰ
πυροπαλάμωον ἰδοῦ, h. Merc. 357. anderen
lesen διαπυροπαλάμωον.

πυροπλέω (πυροπλόος), vuur ontsteken,
wachtvuur branden, Od. 10, 30. †

πυρός, ὁ (πῦρ), fakkell, brandende
takkebosch, II. 18, 211. †

πῶ, enclit. part. ooit, ergens, nog;
altijd in verband met eene negat. part.
οὔτω, μήτω, nog niet, of ook gescheiden:
οὔτε τίπω, II. 1, 108. μή δῆ πο, II. 15, 426.

πωλέομαι (ep. frequent. van πέλομαι),
dep. med. praes. 2 ag. πωλῶ' d. i. πωλέωαι,
part. ion. πωλείμενος, iterat. imperf. πω-
λέσκετο, fut. πωλήσομαι, dikwijls op eene
plaats zijn, verkeerden, zich ophouden,
gewoonl. dikwijls ergens komen of naar
toe gaan, εἰς ἀγορὴν, πόλειμέν, II. 1, 490.
5, 788. εἰς ἡμέτερον, sc. δῶμα, Od. 2, 55.
ἐς εὐνήν, h. Ap. 170. μετ' ἄλλους, Od. 9, 189.

πωλέσκειτο, z. πωλόμαι.

* πωλέω, ἦσω, verkoopen, Ep. 14, 5.

πῶλος, ὄ, het jonge paard, *veulen*, Il. 11, 681. Od. 23, 246. h. Ap. 231.

πῶμα, τό, het deksel van den pijlkoker, van de kist en van de kruik, Il. 4, 116. Od. 2, 353.

πῶποτε (ποτέ), adv. ooit ergens, ooit eens, meest na eene ontkenning: οὐ πῶποτε, μὴ πῶποτε, nog nooit, Il. 1, 106. 3, 442.

πῶς, adv. van vragen: hoe? op welke wijze? dikwijls in verband met andere partik. πῶς γὰρ, hoe dan? πῶς δὲ, hoe toch? πῶς γὰρ δὲ, πῶς ἄρα. Het staat a) met indic. Il. 1, 123. b) met conj. Il. 18, 188. Od. 3, 22. c) met optat. Il. 11, 838. d) πῶς ἄν en πῶς κε, met optat. Il. 9, 437. Od. 1, 65.

πῶς (πός), encl. part. op de eene of andere wijze, toch, met eene andere part. αὐ καὶ πῶς, of ook op de eene of andere wijze, of mischien, Il. 2, 66. οὐ μὲν πῶς, op geenerhande wijze, volstrekt niet, Il. 4, 158.

πρωτόμαι, poët. nevenv. van πτόμαι, vliegen, λίθοι πρωτῶντο, Il. 12, 287. † h. Ap. 442. 30, 4.

πῶν, εος, τό, dat. pl. poët. πώσαι, de kuddeën, altijd van schapen, vd. ὄων πῶν en πώσα μίλων, Il. 3, 198. 11, 678. Od. 4, 413.

P.

P, de zeventiende letter van het Gr. alfabet, vd. het teeken der zeventiende rhapsodie.

πῶ, z. ἄρα.

πῶβδος, ἡ (ἔπαυς), roede, staf, stok, rotting; in pl. staven, om het leder aan het schild vast te houden, Il. 12, 297. inzonderh. 1) de staf van Hermes, de tooverstaf, om de menschen te doen inslapen en weder te wekken, Il. 24, 343. Od. 5, 47. h. Merc. 210. 529. 2) de tooverstaf van Circe, Od. 10, 238. van Athene, Od. 13, 429. 3) de hengelroede, Od. 12, 251.

πῶδάλος, ἡ, ὄν, lezing van Zenodotus, in plaats van ἔοδανός, Il. 18, 576. hetwelk men als eenen nevenvorm van πῶδαλός, ligt beweegbaar, verklaart.

Πῶδᾶμανδρος, vos, ὄ, z. van Zeus en

Europa, broeder van Minos, Il. 14, 322. Volgens Od. 4, 564. werd hij als Godenzoon door Zeus naar Elysium overgebracht. Eens voerden de Phaeaciërs hem naar Euboea over, Od. 7, 323. Volgens een later verhaal werd hij door zijnen broeder Minos uit Creta verdreven en vlogtte naar Boeotië. Wegens zijne regtvaardigheid werd hij regter in de onderwereld, Apd. 3, 1. 2.

πῶδινός, ἡ, ὄν, poët. buigzaam, beweegbaar, ἰμάσθην, Il. 23, 583. † vd. vlog, rap, snel, πόδες, h. Cer. 183.

πῶδάμυξ, ἡ, ὄν (ἔαδαμῆω), poët. droppel, pl. Il. 11, 536. overdragt.: κορυφῆς ἔαδάμυγες, droppels, d. i. korrels stof, Il. 23, 502.

πῶδῶν, van den stamvorm ΠΑΖΩ, ep. aor. imper. ἔασσατε, Od. 20, 150. perf. pass. 3 pl. ion. ἐξέδαται, plusq. ἐξέδατο, sprengen, besprengen, besproeijen, bespatten, τί τι, iets ergens mede, κοπή, met stof bestrooid, αἵματι δ' ἐξέδαται τοῖχοι, de wanden zijn met bloed bespat, Od. 20, 354. ἐξέδατο, Il. 12, 431.

πῶσθηρ, ἦρος, ἡ (ἔαλω), poët. de hamer, Il. 18, 477. † anders mascul.

πῶλω, poët. fut. ep. infin. ἐπιπέμεναι, in pl. τ. ἔαλων, aor. 1. ἐπέαυσα, aor. pass. ἐπέαλοθην, in stuk slaan, breken, verpletteren, verbrijzelen, vsa, Od. 13, 151. τῶ, iem. te gronde helpen; inzonderh. van schipbreukelingen, Od. 5, 221. pass. barsten, in stukken springen, van een splijten, Il. 16, 339. τῶ κε οἱ ἐγκέφαλος διὰ σπείδος ἔαίοντο οὐδαί, dan mogen den verpletterden de hersenen door het hol op den grond spatten, Od. 9, 459. Het part. staat hier in gen. dewijl Hom. den dat. van het pronom. in plaats van den gen. gebruikt.

πῶκος, εος, τό (ἔπηνυμ), eigenl. een afgescheurd stuk, lap, vod; een schamel kleed, kiel, Od. 14, 342.

πῶπτός, ἡ, ὄν (ἔαπω), aan een genaaid, Od. 24, 228, 229.

πῶπτω, aor. 1. ep. ἔαπα. 1) aan een naaijen, hechten, voegen, τί, iets, πολεός θραυσιᾶς χροσθεῖς ἔαβδοισι διπρεκέων, de takrijke ossenhuiden met gouden geheel doorgaande staven of bouten aan een hechten en vastmaken, opdat het leder niet los konde gaan, Il. 12, 296. 2) overdragt.: smeden, berokkenen, veroorzaken, listig beramen, κακά τι, Il. 18, 367. Od. 3, 118. φόνον, Od. 16, 379.

* Πῶρος, ἡ, ἰων, Rurisch, τὸ πῶδιον

Ῥάσαστε, het Rarische veld bij Eleusis, dat aan Demeter heilig was en waarop men meende, dat het eerste koren gezaaid was, h. Cer. 450. Ῥάσαστε moet geschreven worden, zonder spir. asp.

Ῥάσαστε, z. Ῥάσαστε.

Ῥάσαστε, ῆ, radijs, Batr. 53.

Ῥάσαστε, ῆ (Ῥάσαστε), de naad, Od. 22, 186. †

Ῥάσαστε, ῆ (Ῥάσαστε), de ruggegraat, het ruggestuk, Il. 9, 208. †

Ῥάσαστε, ῆ (Ῥάσαστε, Ῥάσαστε), eigenl. het door eenen rhapsodist voorgedragen dichtstuk, inzonderh. een afzonderlijk boek der gedichten van Hom. rhapsodie.

Ῥάσαστε, ῆ, gewoonl. ep. en ion. Ῥάσαστε, h. Ap. 93. gen. Ῥάσαστε, Il. 14, 203. Ῥάσαστε, in ééne syllabe, Il. 15, 187. Ῥάσαστε, h. Cer. 460. d. van Uranus en Gaea, gemalin en zuster van Cronus, moeder van Zeus, Poseidon, Hades, Hestia, Demeter en Here, Il. 14, 203. 15, 11. h. Cer. 60, 443.

Ῥάσαστε en Ῥάσαστε, adv. poët. v. Ῥάσαστε, gemakkelijk, ligtelijk, zonder moeite, θεὸς Ῥάσαστε Ῥάσαστε, de Goden, die zonder moeite en arbeid leven, Il. 6, 138. Od. 4, 805. (Ῥάσαστε wordt ook als woord van ééne lettergreep gebruikt, Il. 12, 382. etc.)

Ῥάσαστε, τὸ, ion. en poët. v. Ῥάσαστε (Ῥάσαστε), stroom, vloed, altijd in pl. Ῥάσαστε, de vloed; eens ook Ῥάσαστε, h. 18, 9.

Ῥάσαστε, poët. fut. Ῥάσαστε, aor. 1. Ῥάσαστε en Ῥάσαστε, pass. alleen aor. pass. infin. Ῥάσαστε, part. Ῥάσαστε; vergelijk Ῥάσαστε, waarvan het door eene letteromzetting gevormd is. 1) doen, maken, werken, met adv. of met acc. αἰσίδα, moedwil plegen, Il. 5, 403. met dubbelen acc. τινά τι, iem. iets aandoen: κακὸν of κακά τινα, Il. 2, 195 4, 32. zelden τί τινι, Od. 20, 314. εὐ Ῥάσαστε τινά, iem. weldoen, Il. 5, 650. daarentegen: κακῶς τινα, iem. mishandelen, Od. 23, 56. pass. Ῥάσαστε κακὸν, Il. 9, 250. Ῥάσαστε Ῥάσαστε Ῥάσαστε, het gebeurde ziet zelfs de onverstandige in, Il. 17, 32. 2) inzonderh. offeren; eigenl. Ῥάσαστε, eene offerande verrigten, θεῶν, aan eenen God, Il. 2, 400. Ῥάσαστε Ῥάσαστε; Ῥάσαστε, oogstoffer aanbieden, Il. 9, 535. Ῥάσαστε θεῶν, Il. 10, 292.

Ῥάσαστε, εὐ, τὸ, poët. lid, alleen in pl. ledematen, leden, * Il. 16, 856. 22, 362.

Ῥάσαστε, z. Ῥάσαστε.

Ῥάσαστε, ῆ, z. Ῥάσαστε.

Ῥάσαστε, τὸ, z. Ῥάσαστε.

Ῥάσαστε, τὸ, eene haven van Ithaca,

ten noorden van de stad, Od. 1, 136. z. Ῥάσαστε.

Ῥάσαστε (verwant met Ῥάσαστε), zich neigen, buigen, nederzinken, inzonderh. van de weegschaal: overslaan, en daardoor een uitslag geven: Ῥάσαστε αἰσίδα Ῥάσαστε Ῥάσαστε, de noodlottige dag der Grieken sloeg over, d. i. het ongeluk der Achaeërs werd besloten, Il. 8, 72. van Hector, Il. 22, 212.

Ῥάσαστε, z. Ῥάσαστε.

Ῥάσαστε, z. Ῥάσαστε.

Ῥάσαστε, imperf. Ῥάσαστε en Ῥάσαστε, aor. 2. pass. Ῥάσαστε, ep. Ῥάσαστε, Od. 3, 455. 1) vloeijen, vlieten, stroomen, gidsen, van water, bloed en zweet; ook van de hersenen, Il. 3, 300. met dat. πηγή Ῥάσαστε Ῥάσαστε, de bron stroomt van water, Il. 22, 149. Ῥάσαστε αἰσίδα γαῖα, de aarde droop van bloed, Il. 4, 451. 2) overdr.: vloeijen, ontvloeijen, stroomen, van de spraak: ἀπὸ γλώσσας Ῥάσαστε αἰσίδα, Il. 1, 249. van werpgeveer: ἐκ χειρῶν, uit de handen vliegen, Il. 12, 159. τῶν ἐκ μαλέων τῆς Ῥάσαστε, de haren vielen van hunne leden af, Od. 10, 393.

Ῥάσαστε, vd. aor. 1. pass. part. Ῥάσαστε: ἐκ Ῥάσαστε δικαίω, op eene regtmatige afspraak, Od. 18, 414. 20, 322. z. εἶρω en φημι.

Ῥάσαστε, ῆνος, ὁ (Ῥάσαστε), in nom. niet gebruikl. 1) hooge oever, strand, op hetwelk de golven breken, Il. 2, 733. Od. 4, 430. 2) de brekende baren zelve, de golfslag, branding, Il. 20, 229. Od. 12, 214.

Ῥάσαστε, nevenv. Ῥάσαστε, iteratv. van het imperf. Ῥάσαστε, fut. Ῥάσαστε, aor. Ῥάσαστε, ep. Ῥάσαστε, med. aor. 1. Ῥάσαστε, ep. Ῥάσαστε. 1) act. 1) a) scheuren, verscheuren, breken, verbrijzelen, met acc. χαλκόν, Ῥάσαστε, νεύρη; Ῥάσαστε, de poorten doorbreken, Il. 13, 124. b) inzonderh. in oorlog: de gelederen doorbreken, verstrooijen, Ῥάσαστε, στίχας, Il. 6, 6. 15, 615. 2) absol. stampen, stampvoeten, Ῥάσαστε ποδὶ, den grond met de voeten, van dansenden, in den nevenv. Ῥάσαστε, Il. 18, 571. h. Ap. 516. II) med. 1) breken, van de zee, κύμα Ῥάσαστε, Il. 18, 67. 2) iets voor zich doorbreken, nederstorten, Ῥάσαστε, Ῥάσαστε, Il. 12, 90. 11, 90. 3) losscheuren, doen uitbreken, met acc. Ῥάσαστε, Il. 20, 55.

Ῥάσαστε, εὐ, τὸ (Ῥάσαστε), eigenl. een afgeschuurd stuk, laken, dekkleed, tapijt, waarschijnl. van wol, tegengestelde λῆνον, Od. 13, 73. dikw. in pl. dekens, doeken, die men over de bedden spreid-

die, II. 9, 661. 24, 644. Od. 3, 349. of over de zetels, Od. 10, 352.

Ῥηϊδῖος, ἡ, ον, ion. en ep. v. ῥάδιος, comp. ῥηϊταρος, ἡ, ον, superl. ῥηϊτατος en ῥηϊτος, ἡ, ον (van ΠΗΙΣ), *ligt, gemakkelijk, niet moeijelijk*, met infin. τάρος παρῆσσι ῥηϊδίη, eene gracht, gemakkelijk om doot te varen, II. 12, 54. met dat. des persoons en infin. II. 20, 265. Od. 16, 211. ῥηϊτεροι πολεμῆσαν ἦσαν Ἀχαιοί, in pl. v. ῥηϊτερον ἦν πολεμῆσαι τοῖς Ἀχαιοῖς, de Achaërs waren gemakkelijker te bestrijden, II. 18, 238.

Ῥηϊδίως, adv. *ligtelijk, gemakkelijk*, II. 5, 808. Od. 14, 254.

Ῥηϊστός, ἡ, ον }
Ῥηϊτάτος, ἡ, ον } z. ῥηϊδῖος.
Ῥηϊταρος, ἡ, ον }
Ῥηϊκτός, ἡ, ον (ἐήγνυμι), *verscheurd, die, dat verscheurd kan worden*, poët. van een mensch: χαλκῷ ῥηϊκτός, door het zwaard te wonden, *wondbaar*, II. 13, 323. †
* Πηγαῖα, ἡ, ep. v. Πήγεια (Πηγή, Herod. Πηγα, Plut.), een der Cycladische eilanden, van Delos door eene zeeëngte gescheiden, waar de dooden van Delos werden begraven, nu *Groot-Sdili*, h. Ap. 44.

Ῥήνη, ἡ, gemalin van Oileus, moeder van Medon, II. 2, 728.

Ῥηϊθηροσίη, ἡ (ῥηϊθηρος), *moed*, om de scharen der mannen door te breken, *onverschrokken, onwederstaanbare dapperheid*, Od. 14, 217.

Ῥηϊθήωρ, ορος, ὁ (ἄρηε), *mannenbrekend; de onwederstaanbare*, bijv. n. van Achilles, II. 7, 228. Od. 4, 5.

Ῥηϊθήνωρ, ορος, ὁ, z. van Nausithous, broeder van Alcinoüs, Od. 7, 63.

Ῥηϊσις, ιος, ἡ (PEΩ), *het zeggen, spreken; de spraak, het gezegde*, Od. 21, 291. †

Ῥηϊσσω, z. ἐήγνυμι.

Ῥῆσος, ὁ, 1) z. van Eioneus, koning der Thraciërs, II. 10, 435. of volgens Apd. 1, 3. 3. z. van Strymon en van eene Muze; hij komt de Trojanen te hulp, doch wordt in den nacht door Ulysses en Diomedes omgebragt en zijne voortreffelijke paarden worden door hen buit gemaakt, II. 10. 2) rivier in Troas, die in den Granicus valt, II. 12, 20.

Ῥηϊτήο, ῆρος, ὁ (PEΩ), *spreker, woordvoerder*, μύθων, II. 9, 443. †

Ῥηϊτός, ἡ, ον (PEΩ), *gezegd, gesproken; inzonderh. uitdrukkelijk gezegd, bepaald*, μωδός, II. 21, 445. †

Ῥήτη, ἡ (PEΩ), *het gezegde, de uitspraak*, vd. *afspraak, verdrag, overeenkomst*, Od. 14, 393.

Ῥηϊτάδος, ἡ, ον (ῥηϊτάω), poët. dat eene rilling veroorzaakt, *huivering*, vd. *schrikkelijk, hatelijk*, bijv. v. Helena, II. 19, 325. †

Ῥηϊτέω (ῥηϊτός), poët. fut. ῥηϊτέω, aor. ἐῤῥηϊτέω, perf. ἐῤῥηϊτέα, eigenl. *rillen, koud zijn, steeds overdragt.*: 1) *ontstellen, zich ontzetten*, van vrees of schrik, meest absol. II. 3, 259. met part. II. 12, 331. of met eene partik. van tijd, II. 12, 208. 2) *terugbeven, deinzen, ijzen*, τι, voor iets, *vreezen, duchten*, πόλεμον, II. 5, 351. In pl. v. acc. den infin. II. 7, 114. of met μη, Od. 23, 215. Het perf. heeft de beteekenis van het praes. II. 3, 353.

Ῥηϊγιον, poët. comp. v. ῥηϊγιος, alleen in neutr. gebruikelijk, met superl. ῥηϊγιωτος, ἡ, ον. 1) *killer, koud*, Od. 17, 191. 2) *overdr.* *vreeslijker, schrikkelijker, erger*, τὸ δὲ ῥηϊγιον, II. 1, 325. Od. 20, 220. τὰ ῥηϊγιστα, het ergste, ijselfijkste, II. 5, 873. †

Ῥήμιος, ὁ, z. van Piroüs uit Thracië, een bondgenoot der Trojanen, II. 20, 485.

Ῥήγος, εος, τὸ, *koude, vorst*, Od. 5, 472. †

Ῥηϊγιώω (ῥηϊγιός), fut. infin. ep. ῥηϊγιώσωμεν, *rillen, koud worden*, Od. 14, 481. †

Ῥηϊζα, ἡ, de *wortel* van planten; ook ter genezing, II. 11, 846. overdragt.: van het oog, Od. 9, 390.

Ῥηϊζώω (ῥηϊζα), aor. ἐῤῥηϊζώωσα, perf. passa. ἐῤῥηϊζώωμαι, 1) met wortels voorzien, *beplanten*, in pass. *beplant, aangelegd zijn*, ἀλωή, Od. 7, 122. 2) overdragt.: *doen vaststaan*, van het schip, door Poseidon in steen veranderd, * Od. 13, 163.

* Ῥηϊκτός, ὁ, ον (ῥηϊτός), eigenl. *stijf*, van koude ingekrompen; vd. in het algem. *krom*, — πόδας, h. Ap. 317.

Ῥηϊμυα (ῥηϊμω), adv. eigenl. met eenen ruk, vd. *rap, snel, spoediglijk*, in snelle vaart, II. 6, 511. Od. 8, 193.

Ῥινός, z. ῥις.
Ῥινόν, τὸ = ῥινός, het *schild*, εἶπατο δ' ὡς ὅτε ῥινόν ἐν πάντω, het scheen hem toe, als nu en dan een schild in zee (nam. het land der Phaeaciërs aan den zwemmenenden Ulysses). Het neutr. is reeds van later tijd, Od. 5, 281. †

Ῥινός, ἡ, 1) de *huid* van het menschelijk ligchaam, II. 5, 308. ook pl. Od. 5, 426. 2) de *afgetrokkenne huid* van dieren, het *vel*, ῥινός λίκου, wolfsvel,

Il. 10, 334. inzonderh. van ossen, Il, 10, 155. vd. 3) het *schild*, dat uit ossenhuiden vervaardigd was, met βοῶν, Il. 12, 263. ook dikwijls alleen, Il. 4, 447. εἰνοῦ τε βοῶν τ' εἰποιητῶν, is volgens Aristarch. eene hendyadys, even als πόλεμόν τε μάχην τε, leder en welbewerkte ossenhuiden, d. i. schilden uit welbereid ossenleder, Il. 16, 636.

ῥινοτόρος, ὁ (ροτέω), de huid of het schild doorborende, de *schildenverbreker*, bijv. n. van Ares, Il. 21, 592. † ῥιον, τὸ, de uitstekende punt van eenen berg, *rotspunt*, *bergspits*, *rots*, Il. 8, 25. *rotsbrot*, h. Ap. 382. inzonderh. *voergebergte*, Od. 3, 295.

ῥιπή, ἡ (ῥιπτω), a) *worp*, *vaart*, *stoot*, de kracht, waarmede iets geworpen wordt, Il. 8, 355. h. Ap. 447. b) de *kracht*, welke eene geworpene zaak heeft, *lāos*, de vaart van den geworpenen steen, Il. 12, 462. *αἰγανέης*, de *worp eener lans*, Il. 16, 589. in het algem. *geweld*, *aandrang*, *kracht*, van wind en vuur, Il. 15, 171. 21, 12.

Ῥίπη, ἡ, st. in Arcadië, Il. 2, 606.

* ῥιπίζω (ῥιπτέω), part. aor. ῥιπίσας, in *beweging brengen*, *aanhitsen*, *aanstoeken*, ἔρω, fr. hom. 26.

ῥιπάζω (freq. van ῥιπτω), eigenl. *heen en weder werpen*, *heen en weder slingeren*, *stouren*, als mishandeling, *θεοὺς κατὰ δῶμα*, Il. 14, 257. † *bewegen*, *trekken*, *fronsen*, ὄφρυα, hij fronsde met de wenkbrauwen, h. Merc. 279.

ῥίπτασκον, z. ῥίπτω.

ῥίπτω, v. iterat. v. ῥίπτασκον, Il. 15, 23. fut. ῥίψω, aor. ῥέψα. ep. ῥίψα, *werpen*, *smijten*, *slingeren*, τινὰ ἀπὸ βηλοῦ, Il. 1, 591. ἐς Τάρταρον, Il. 8, 13. Batr. 97. τὴ μετὰ τινά, iets naar iem. *werpen*, Il. 3, 378. Od. 6, 115. ἔριπεν (anderen ἔραπεν), h. Merc. 79.

ῥίς, ῥίνος, ἡ, naderh. ῥιν, de *neus*, pl. ῥίνες, de *neusgaten*, Il. 14, 437. 19, 39. Od. 5, 456.

ῥίψ, ῥίπος, ἡ, dat. pl. ῥίπσαι, *riet*, *biezen*, pl. *gevlochten werk*, *matten*, Od. 5, 256. †

* ῥόδανη, ἡ, de *draad* van den inslag, de *inslag* zelve, Batr. 183.

ῥόδανός, ἡ, ὄν, *wankelend*, *beweegbaar*, Il. 18, 576. † παρὰ ῥοδανὸν δονακίη, bij het beweegbare riet. Zoo is de lezing van Aristarch. Men wil het afleiden van ῥοή, ῥοανός, ῥοδανός, het is verwant met κραδαίω. Andere lezingen zijn:

ῥαδαλός, ῥαδανός; het laatste volgens Apoll. van ῥαδῖος δονεῖσθαι.

* Ῥόδεια, ἡ, d. van Oceanus en Tethys, speelgenoot van Persephone, h. Cer. 420.

Ῥόδιος, ἡ, ὄν, z. Ῥόδος.

Ῥοδῖος, ὁ of Ῥοδιός, rivier in Troas; ten noorden van de landtong Dardania, Il. 12, 20.

ῥοδοδάκτυλος, ὄν (δάκτυλος), poët. *rozenvingerige*, bijv. v. Eos, dewijl men haar als jeugdig voorstelde, of, naar Eustath. van de kleur des morgenroods ontleend, Il. 6, 175. Od. 2, 1.

ῥοδόεις, εἶσα, ἐν (ῥόδον), poët. van *rozen*, *daaruit gemaakt*, — ἔλαιον, *rozenolie*, welke, volgens de meening der Ouden, het bederf weerde, Il. 23, 186. †

* ῥόδον, τὸ, de *roos*, h. Cer. 6.

* Ῥοδόπη, ἡ, d. van Oceanus en Tethys, h. Cer. 423.

* ῥοδόπηγος, ὁ, ἡ (πήγος), poët. *rozenarmig*, h. 31, 6.

Ῥόδος, ἡ, beroemd eiland in de Carpathische zee, op de kust van Klein-Azië, met de steden Lindus, Jalyus en Camirus, nu *Rhodus*, Il. 2, 655. Later werd eerst de hoofdst. Rhodus gesticht, welker haven door den colossus beroemd is, vd. Ῥόδιος, ἡ, ἰων, Rhodisch, subst. de Rhodiër, Il. 2, 654.

ῥοή, ἡ (ῥέω), het *vloeijen*, de *vloed*, altijd in pl. αἱ ῥοαί, de *vloeden*, *golven*, van den Oceanus en van rivieren, Il. 3, 5. Od. 6, 216.

ῥόδιος, ἡ, ἰων (ῥόδος), *ruischend*, *bruisend*, inzonderh. van water, κύμα. Od. 5, 412. †

ῥοιά, ἡ, de *granaat*, zoowel de vrucht als de boom, Od. 7, 115. 11, 589. h. Cer. 373. 413.

ῥοιβδέω (ῥοιβδος), aor. optat. ῥοιβδήσειεν, eigenl. *slorpen*, *opslorpen*, van de Charvdis, Od. 12, 106. †

ῥοιζέω (ροίζος), aor. 1. ep. ῥοιζησε, *snuzen*, *snorren*, *sissen*, in het algem. van iederen scherpen toon: *fluiten*, Il. 10, 502. †

ῥοιζός, ὁ, het *gesuis*, *gesnor*, *gestluit*, van afgeschoten pijlen en lansen, Il. 16, 361. van het *fluiten* van den Cycloop, Od. 9, 315. (verw. met ῥέω).

ῥόος, ὁ (ῥέω), het *vloeijen*; de *vloed*, *stroom*, alleen in sg. dikwijls met gen. Ἀλφειοῦ, Ὠκεανοῦ, Il. 11, 726. 16, 151. κάρ (ep. v. κατὰ) ῥέον, den *stroom af*, Il. 12, 33. Od. 14, 254. ἀνὰ ῥέον, *stroom op*.

ῥόπυλον, τὸ (ῥέτω), een naar boven

dik toeloopende stok, *knods*, Il. 11, 559. 561. van den Cycloop, Od. 9, 319. — *παρχάλκεον*, de koperen knods van Orion, Od. 11, 575.

ροχθέω (*ρόχος*), poët. *ruischen*, *bruisen*, van de golven, die tegen het strand klotsen, * Od. 5, 402. 12, 60.

ρύατο, z. *ρύομαι*.

ρύδον (*έώ*, *ρύηται*), adv. *stroomgewijs*, *overvloedig*, *bovenmate*, *αφρεώς*, Od. 15, 426. †

ρύη, z. *έώ*.

ρύμος, *ό* (*έρω*), de *disselboom*, aan welken de trekdieren den wagen trekken, * Il. 5, 729. 10, 505. z. *άρμα*.

ρύομαι (eigenl. med. van *έρω*), doch alleen in de beteek. *redden*, dep. med. aor. 1. *έρρύσαμην*, ep. *ρύσαμην*, sync. vorm van het praes. infin. *ρύσθαι*, Il. 15, 141. imperf. 3 pl. *ρύσσι*, in pl. v. *έρρύοντο*, Il. 18, 515. iterat. imperf. 2 sg. *ρύσκεν*.

1) *redden*, *bevrijden*, *verlossen*, *τῶν ὑπὲρ ἐκ κακοῦ*, iem. uit het ongeluk, Od. 12, 107. *ὑπὲρ ἡέρος*, Il. 17, 645. cf. Od. 1, 6. 2) in het algem. *redden*, *beschermen*, *beschutten*, *behoeden*, *bewaren*, met acc. α) van Goden en menschen, Il. 17, 224. δ) van zaken, inzonderh. van wapenen, Il. 10, 259. 12, 8. *μήδεα φρωτός*, de schaamte des mans bewaren, d. i. hedekken, Od. 6, 129. 3) over iets het toezigt hebben, *ορhouden*, *verhinderen*, *Ἡῶ*, Od. 23, 244.

(v is afwisselend van lengte en korthed, praes. an imperf. doch lang in de afgeleide temp. voor σ).

ρύπα, τὰ, z. *ρύπος*.

ρύπῳ, ep. *ρύπῶ*, *bezoedeld*, *onrein zijn*, Od. 23, 115. part. *ρύπῶντα*, * Od. 6, 87. 13, 435.

ρύπος, *ό*, metaplast. pl. τὰ *ρύπα*, *moetsigheid*, *onreinheid*, Od. 6, 93. (sing. τὸ *ρύπον* of *ρύπος* is twijfelachtig).

ρύπῳ, part. perf. ep. 1) *ξερωπυμένα*, in pl. v. *έρρύψαν* — *verontreinigen*, *bezoedelen*, Od. 6, 59. † 2) ep. verlengd in pl. v. *ρύπῳ*.

ρύσθαι, z. *ρύομαι*.

ρύσιον, τὸ (*έρω*), *ΡΥΩ*), eigenl. het weggesleepte, *roof*, *buit*, inzonderh. τὰ *ρύσια*, hetgeen men ontrooft aan dengenen, die beleedigd heeft om hem tot voldoening te dwingen: *schadeloosstelling*, *rand*, *weerwraak*, *ρύσια ελαίνεσθαι*, buit ter schadeloosstelling, tot weerwraak wegvoeren, Il. 11, 674. †

ρύσκεν, z. *ρύομαι*.

ρύσος, *η*, *όν* (*έρω*), eigenl. zamenge-

trokken, vd. *rimpelig*, *gerimpeld*, bijv. n. der Litae, Il. 9, 503. †

ρύσταζω (frequentat. van *έρω*, *ΡΥΩ*), ep. iterat. vorm imperf. *ρύσταζοσκεν*, poët. 1) *heen en weder trekken*, *slepen*, *sleuren*, met acc. van het ligchaam van Hector, Il. 24, 755. 2) *heen en weder trekken*, *mishandelen*, *γυναικας*, Od. 16, 109. 20, 319.

ρύστακτός, *ύος*, *η* (*ρύσταζω*), het *heen en weder slepen*, *sleuren*, in het algem. *mishandeling*, Od. 18, 224. †

ρύστηρ, *ηρος*, *ό* (*ΡΥΩ*, *έρω*), eigenl. de trekker, vd. 1) de *spanner* van den boog, Od. 21, 173. *διαρών*, de *afschietter* van pijlen, Od. 18, 262. 21, 173. 2) de *riemen* aan den paardentoom, waarmede zij trekken, *εν δε ρυτήραι τάνυσθεν*, zij liepen, trokken in de trekriemen, z. *τανύω*, Il. 16, 475. 3) (*ρύομαι*) *beschermer*, *bewaker*, — *σταθμών*, Od. 17, 187. 223.

Ῥύτιον, τὸ, st. op Creta, later waarschijnlijk *Ῥιθυμνία*, nu *Retimo*, Il. 2, 648.

ρύτος, *η*, *όν* (*ΡΥΩ*, *έρω*), *bijgetrokken*, *bijgesleept*, met moeite *bijgebracht*, van groote steenen, Od. 6, 267. †

ρύγυλέος, *η*, *όν* (*ρύωξ*), *verscheurd*, *gespleten*, in stukken *gehouwen*, Il. 2, 417. Od. 13, 435. 17, 198.

ρύωξ, *ρύγος*, *ό*, *η* (*έρρωγα* v. *έρρηνμι*), poët. *reet*, *spleet*: *έρωγες μεγάροιο* zijn volgens Eustath. en App. *διόδου*, doorgangen, *θυρίδες*, nevendeuren der zaal: *ανά έρωγας μεγάροιο*, door de gangen der woning, Od. 22, 143. †

ρύομαι, dep. med. alleen 3 pl. imperf. *έρρύοντο* en *έρωτο* en aor. *έρρύσατο*, 1) *zich hevig en snel bewegen*, Od. 23, 3. *χαίται έρρύοντο*, de manen vlogen, Il. 23, 367.

2) inzonderh. *snel gaan*, *snellen*, *rennen*, *stormen*, Il. 11, 50. *αμφί τῶν*, Il. 16, 166. 3) trans. met dat. *ὑπὲρ δ' αμφίπολοι έρωτο άνακτι*, de slavinnen spoedden zich digt langs den heer voort, volgden hem, Il. 18, 417. *χορὸν*, de rei loopen, d. i. dansen, h. Ven. 262.

ρύωπιόν, τὸ, ion. v. *έρωπιόν* (*έρωψ*), eene plaats met struikgewas begroeid, *kreupelhout*, *klein houtgewas*, gewoonl. pl. *πικρὰ έρωπία*, Il. 13, 199. Od. 14, 473. h. 18, 8.

ρύωχμός, *ό* (*έρωξ*), *spleet*, *scheur*, *opening*, Il. 23, 420. †

ρώψ, *ρώπος*, *η* (verwant met *έψω*), poët. laag struikgewas, *struiken*, *kreupelhout*, *klein hout*, pl. Od. 10, 166. 14, 49. 16, 47.

Σ.

Σ, de achttiende letter van het Gr. alfabet, vd. het teeken van het achttiende gezang.

σ', apostroph. in pl. v. 1) σέ. 2) zelden v. σοι. 3) voor σά, Od. 1, 356.

* Σαβιάκης, ó, een daemon der pottekkers, Ep. 14, 9.

Σαγγάριος, ó, de grootste rivier in Bithynië, die bij het vlek Sangia uit den berg Didymus ontspringt, door Phrygië vloeit en in den Pontus valt, nu *Sakarya*, Il. 3, 187, 719.

* Σαυδῆνη, ἡ, een hooge berg bij Cyme in Klein-Azië, Ep. 1, 3.

σαίνω (verwant met σέω), aor. ἔσθη, kwispelstaarten, eigenl. van honden, Od. 10, 217. 219. οὐρή, met den staart, Od. 17, 302. van wolven, h. Ven. 70.

σακέσπᾶλος, ó (πάλλω), de schildzwaaier, bijv. n. van Tydeus, Il. 5, 126. †

σάκος, εὖς, τὸ, het schild, onderscheiden van σπις; en waarschijnlijk grooter. Het bestond uit verscheidene over elkander getrokken ossenhuiden; het grootste, waarvan Hom. spreekt, was uit zeven op elkander gelegde rundervellen vervaardigd, over welke dan nog eene plaat van geslagen koper lag, Il. 7, 220. Briten dit alles, was het nog veelvuldiger versierd, Il. 10, 149. zie inzonderh. de beschrijving van het schild, door Hephaestus voor Achilles gemaakt, Il. 18, 478. seqq.

Σάλαμις, ἴνος, ἡ, later *Salamin*, 1) eiland op de kust van Attica, dat weleer eenen afzonderlijken staat uitmaakte, volgens een twistappel tusschen Athene en Megara werd en eindelijk in de magt van Athene geraakte, nu *Colouri*; Ajax ging van daar met 12 schepen naar Troje, Il. 2, 557. 2) st. op het eiland Cyprus, door Teucer gesticht, nu *Porto Costanza*, h. 9, 4.

Σαλμωνεύς, ἦος, ó, z. van Aeolus en Enarete, vader van Tyro. Hij regeerde eerst in Thessalië, trok vervolgens naar Elis en bouwde de stad Salmone. In zijne trotschheid wilde hij Zeus gelijk zijn en bootste donder en bliksem na, door met eenen ijzeren wagen op eenen met koperen platen belegden grond te rijden en brandende fakkels te werpen;

doch Zeus versloeg hem met zijnen bliksem.

σάλπιγξ, ἦγος, ἡ, de trompet, waarmee men het teeken van den aanval gaf, Il. 18, 219. † op deze plaats alleen wordt van dit instrument gesproken; waarschijnlijk gebruikte men hetzelfde als een signaal bij het belegeren van steden.

σαλπίζω, fut. σαλπύξω, trompetten, Batr. 203. overdragt.: klinken als trompetten, ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν οὐρανός, de hemel weergalmsde dreunend, van den donder, Il. 21, 388. †

Σάμη, ἡ of Σάμος, Il. 2, 634. eiland bij Ithaca, hetwelk tot het rijk van Ulysses behoorde, naderh. *Cephalonia*, nu *Cephalonia*, door eene smalle zeeengte van Ithaca gescheiden, Od. 1, 246. 4, 671. h. Ap. 429.

Σάμος, ἡ, 1) = Σάμη, w. m. z. 2) Σάμος Ἐρηϊκή, later *Σαμοθράκη*, Samothrace, eiland in de Aegaeïsche zee op de Thracische kust, tegenover den mond van den Hebrus, naderhand beroemd door de geheimnissen der Cabiren, met eene st. van denzelfden naam, nu *Samothraci*, Il. 13, 12. ook alleen Σάμος, Il. 24, 73. 3) eiland der Aegaeïsche zee op de kust van Jonië, met eene st. van denzelfden naam, beroemd door den prachtigen tempel van Here, h. Ap. 41. nu *Samo*.

* σάνδαλον, τὸ, houten zool, die met riemen aan den voet werd vastgemaakt, *sandaal*, h. Merc. 79. 83.

σανίς, ἴδος, ἡ, 1) de plank, balk, 2) hetgeen daaruit vervaardigd is, vd. a) de deur, altijd in pl. *σανίδες*, de deurvleugels, Il. 9, 583. Od. 2, 344. b) planken, beschoot, *stellaadje*, sg. Od. 21, 51.

ΣΑΟΣ, ongebruikl. grondv. van σῶς, σῶος, vd. compar. σῶστερος, ἔρη, ερον; σῶστερος ὡς κε νῆσαι, opdat gij welbehouden naar huis keert, Il. 1, 32. eigenl. compar. met eenen geringen graad van opklimming; anderen houden het voor eenen eenvoudigen positieven.

σῶφροσύνη, ἡ (φρή), ep. v. σῶφροσύνη, eigenl. gezond verstand, *bedachtzaamheid*, *voorzigtigheid*, * Od. 23, 13. 30.

σῶφρων, ονος, ó, ἡ, op. v. σῶφρων (φρή), van gezond verstand: *voorzigtig*, *bedachtzaam*, *beraden*, Il. 21, 462. Od. 4, 158. (naderh. *matig*, *ingetogen*).

σαώω, zamengetr. σῶ, en dit verlengd σῶω en σῶω, ep. nevenvormen van σῶω (dat alleen in part. eens voorkomt, Od. 5.

490. waar men waarschijnlijk *είων* moet lezen). Hom. heeft 1) van *σάωω*; fut. *σάωωω*, aor. *ἰσάωσα*, fut. med. *σάωσομαι*, Od. 21, 309. aor. pass. *ἰσάωθην*, benevens imperf. act. *σάω* in pl. v. *σάοε*, samengetr. *σῶ* en verlengd *σῶω* (vergelijk *ναυτάωσα*), Od. 13, 230. 17, 595. 3 sg. imperf. *σάου* v. *ἑσάουε*, samengetr. *σῶ* komt niet voor, doch wel de verlengde vormen a) *σῶω* (waarvan *σῶζω*), vd. part. *σῶοντες* en imperf. *σῶεσκον*, b) *σῶω*, vd. conjunct. praes. *οἴη*, *οἴης*, *οἴωσι*, 1) in het leven houden, behouden, reddden, bewaren, *τινά*, ook *ζῶοντες*, Il. 21, 238. a) vd. pass. *behouden worden, in het leven blijven*, Il. 15, 303. tegengest. *ἀπολέσθαι*, Il. 17, 228. b) van zaken: *νῆεσ*, *πόλιν*; ook *σπέρμα πυρός*, de spranken vuurs bewaren, Od. 5, 490. 2) *reddden, bevrijdden*, met acc. — a) waaruit? *ἐκ φλοίσβου*, *πολέμου*, Il. 5, 469. 11, 752. *ὑπὸ τινοσ*, Il. 8, 363. b) *waarheen?* *ἐς προχοάς*, Od. 5, 452. *ἐπὶ νῆα*, Il. 17, 692. *πόλινδε*, Il. 5, 224. *μέδ' ἑμῶν*, Il. 17, 149.

σαπηῆη, z. οἴπω.

Σαρδάνιος, *τη*, *ιον*, ed. W. vd. *μετῆραε* δὲ θυμῷ *Σαρδάνιον* μῦθα τοιον, hij lachte zoo regt van harte, grijnzend in zijn gemoed, honend, Od. 20, 302. † Hij lachte verschrikkelijk, van Ulysses gebezigd, die den worp van Ctesippus door eene buiging met het hoofd ontwijkt. *Σαρδάνιον* is of neutr. sg. als adverb. gebruikt of het is acc. sg. en men moet er *γέλων* onder verstaan. *Σαρδάνιος γέλωσ* is, volgens de Ouden, *het honend gelach van eenen toornigen (σαρκαστικός)*. Het woord moet waarschijnlijk afgeleid worden van *σαίρω* (Eustath. *γέλωσ σσηρός τοῦ στόματος*), vd. ook *σαρδάζω* en beteekent eigenl. *grijnzend*. Anderen schrijven *σαρδόνιον* en leiden het af van *σαρδόνιον*, eene vergiftige plant, die het gelaat tot eenen onwillekeurigen lach vertrekt en voornamelijk op Sardinie groeide, naar men meende. Eustath. brengt nog meer verklaringen te berde. *σάρξ*, *σαρκός*, *ή*, dat. pl. *σάρκεσσι*, *vleesch*, sg. alleen Od. 19, 450. anders pl. van menschen en dieren, Il. 8, 380. Od. 9, 293.

Σαρπηδών, *ονος*, *ό*, ep. ook *Σαρπηδοριος*, Il. 12, 379. *Σαρπηδοντι*, Il. 12, 392. vocat. *Σαρπηδον*, Il. 5, 633. van het ongebruikl. *Σαρπηδων*, z. van Zeus en Laodamia, Il. 6, 199. (of volgens latere overleveringen van Euander en Deidamia, kleinz. van eenen vroegeren Sarpedon, Apd.) vorst

der Lyciërs, Il. 2, 876. bondgenoot der Trojanen, een der dapperste helden. Hij houdt een tweegevecht met Tlepolemus, Il. 5, 627. 698. en sneuvelt door de hand van Patroclus, Il. 16, 480. Apollo reinigt, op bevel van Zeus, het lijk van stof en bloed, en geeft het aan de tweelingbroeders, den Slaap en den Dood over, om naar Lycië over te brengen, Il. 16, 667.

* *σατινή*, *ή*, *wagen, strijdwagen*, h. Ven. 13.

Σατνίους, *εντος*, *ό*, groote bergstroom in Mysië, Il. 6, 34. 14, 445. *Σατνίους*, Strab.

Σάτνιος, *ό*, z. van Enops en eene rivier-nimf, door Ajax gewond, Il. 14, 443.

* *σαῦλος*, *η*, *ον* (verwant met *σάλος*), *wankelend, gemaakt, σαῦλα βατῆων*, h. Merc. 28.

συνρωτήρ, *ήρος*, *ό*, de *onderste punt* van de schacht der lans, anders *οἰράχος*, welke met ijzer beslagen was, om, bij het rusten, in den grond te kunnen gestoken worden, Od. 10, 153. † (misschien van *σαῦρος*, eene soort van slangen, of eigenlijk de spits, punt).

σάφα (*σαφής* v. *σαφέα*), adv. *duidelijk, zeker, klaar, naauwkeurig*; niet *εἰδέναι*, *ἐπίστασθαι*, Il. 2, 192. Od. 4, 730. *σάφα εἰπεῖν*, *klaar, naar waarheid spreken*, Il. 4, 404.

* *σαφέως*, adv. = *σαφῶσ*, *duidelijk, zeker*, h. Cer. 149.

* *σάφης*, *έσ*, *duidelijk, zeker, naauwkeurig*, h. Mero. 208.

σῶω
σῶωσι } z. *σάωω*.
σῶωσε }

σῶωτερος, *η*, *ον*, z. *ΣΑΟΣ*.

σβέννῦμι, alleen aor. 1. *ἔσβησα*, ep. infiu. *σβέσαι*, aor. 2. *ἔσβην*, 1) transit. in aor. 1. a) *blusschen, uitblusschen*, met acc. *πυρκαϊήν*, Il. 23, 237. 24, 791. b) overdragt.: *dempen, stillen, doen bedaren, beteugelen, bedwingen, χόλον*, Il. 9, 678. *μέρος*, Il. 16, 621. 2) intransit. in aor. 2. *uitgaan, uitdooven*, Il. 9, 471. d) overdragt.: *gaan liggen*, van den wind, Od. 3, 182.

σεβάζομαι (*σέβας*), dep. med. aor. 1. alleen 3 sg. ep. *σεβάσατο*, *zich ontzien, ontzag hebben*, τι, voor iets, τι θυμῷ, * Il. 1, 167. 417.

σέβας, τὸ (*σέβομαι*), alleen in nom. en acc. gebruikelijk. 1) *ontzag, heilige eerbied* voor Goden en menschen om iets

te doen, *schaamte, afkeer*, met infin. II. 18, 178. h. Cer. 10. 2) *verbazing, verwondering, ontzetting*, bij iets buitengewoons: *σέβας μ' ἔχει*, Od. 3, 123.

σέβομαι (met *σείω* verwant), dep. med. *zich ontzien, zich schamen*, absol. II. 4, 242. †

σείειν }
σεί } z. σεί.

* *Σειληρός*, ὁ, later *Σιληρός*, Silenus, opvoeder en medgezel van Dionysus, die hem volgde, op eenen ezel gezeten en steeds beschonken. In pl. οἱ *Σειληροί*, in het algem. de oudere Satyrs, de medgezellen van Dionysus, h. Ven. 263.

σειό, z. σεί.

σειή, ἡ (εἶρω), *touw, strik, snoer*, II. 23, 115. Od. 22, 175. *χρυσέη*, eene gouden ketting, II. 8, 19.

Σειρήν, ἡρος, ἡ, gewoonl. pl. αἱ *Σειρήνες*, de Sirenen, fabelachtige wezens, welke volgens Hom. tusschen het eil. Aëaea en de rots der Scylla woonden en door hare schoone stem de voorbijzeilenden tot zich lokten en doodden, Od. 12, 39. 52. 124. 200. Hom. kent er slechts twee, want vs. 56 staat de dual. *Σειρήνοιν*. Naderhand stelde men er drie of vier, Eustath. De Ouden gaven haar verblijf op in de Sicilische zee, aan de zuid-westkust van Italië en vd. heeten ook de drie kleine gevaarlijke klippen, niet verre van het eiland Capreae, αἱ *Σειρηνοῦσαι*, Strab. Zij zijn dochters van den riviergod Achelous en van eene Muze, Ap. Rh. 4, 895. Apd. 1, 34. Later stelde men haar voor als vogels met het gelaat van meisjes.

σειώ (verwant met *σείω*), aor. ep. 1. *σείσα*, wor. med. *σεισάμην*, altijd zonder augm. 1) *schudden, zwaaijen*, met acc. *ἔγχετας*, II. 3, 345. en pass. II. 13, 135. — *θύρας*, de deuren schudden, d. i. aan de deur kloppen, II. 9, 583. *ζυγόν*, het juk schudden, van trekkende paarden, Od. 3, 486. 2) Med. *zich bewegen, wankelen, beven*, II. 14, 285. *σεισάτο ἐνὶ θρόνῳ*, zij bevoog zich hevig op haren troon, II. 8, 199.

σέλα, z. σέλας.

Σελάγος, ὁ, vader van Amphius uit Paesus, II. 5, 612.

σέλας, αος, τὸ (verwant met *εἶλη*), dat. *σέλαι* en *σέλα*, a) *licht, glans, schijnsel, straal*, van vuur, II. 8, 509. Od. 21, 246. van gesternten en lichtverschijnsels, II. 8, 76. h. Ap. 442. b) *de fakkel*, h. Cer. 52.

σέληνη, ἡ (σελή), de maan, II. 8, 555. *πλήθουσα*, de volle maan, II. 18, 484. zinnebeeld van glans, Od. 4, 45.

Σελήνη, ἡ, nom. propr. ook *Μήνη*, ἡ, de Godin der maan. In de II. en Od. vindt men niets van hare afkomst en op- en ondergang, h. 31, 5. seqq. Wordt zij de dochter van Hyperion en Euryphaëssa genoemd (d. v. Thia, Hesiod. Theog. 375.) h. Merc. 99. dochter van Pallas, vergel. h. 32.

Σεληπιῶδης, ου, ὁ, z. van Selapius = Euenus, II. 2, 693.

σέλινον, τὸ, *erpe*, eene plant, welke tot het geslacht der peterselie behoort en meest in lage plaatsen groeit, II. 2, 776. Od. 5, 72. Batr. 54. *hipposelinum* of *Smyrniium olus atrum*, Linn. *apium gravcolens*, Linn. ook *ἑλειοσέλινον*; het wordt als paardenvoeder vermeld.

Σελλήεις, εντος, ὁ, 1) rivier in Elis, tusschen den Peneüs en Alpheüs, nu *Pachiotia*, II. 2, 659. 2) rivier in Troas bij Arisba, II. 2, 839. 12, 97.

Σελλοί, οἱ (*Ἐλλοί*, in een fragm. van Pindarus bij Strab. VII. c. 7.) de Selliërs, de priesters van Zeus te Dodone, die de Godspraken gaven of uitlegden, II. 16, 234. Zij schijnen eenen strengen leefregel gevolgd te hebben, misschien volgens eene priestergelofte, vd. heeten zij *ἀνκτιπόδες, χαμαιῖνοι*. Volgens Strabo l. 1. zijn zij de oorspronkelijke bewoners van Dodona.

* *σέλιμα*, ἄτος, τὸ (verwant met *σέλιε*), de *roeibank*, in het algem. *verdek*, h. 6, 47. cf. *ζυγόν*.

Σεμέλη, ἡ, d. van Cadmus, moeder van Dionysus bij Zeus. Zij verzocht Zeus, dat hij zich in zijne volle heerlijkheid als God aan haar zoude vertoonen; zij verkreeg haren wensch, doch werd door den bliksem gedood, II. 14, 323. h. 6, 57.

* *σεμνός*, ἡ, ὄν (*σέβομαι*), *eerwaardig, heilig, verheven*, eigenl. van Goden, h. 12, 1. h. Cer. 487.

σείω }
σεί } z. σεί.

σείω, z. σείω.

* *Σευτλαῖος*, ὁ (*σείτλον*), *mangelwortelvriend*, naam van eenen kikvorsch, Batr. 212.

* *σείτλον*, τὸ, *mangel, biet*, soort van moeskruid, *beta vulgaris*, Linn. Batr. 162.

σείω (verwant met *σείω*), poet. aor. 1.

ep. *ἔσσευα* en *σεῖα*, aor. med. *ἔσσευάμην*, *σευάμην*, perf. pass. *ἔσσομαι*, plusqpf. *ἔσσομην*. Het perf. heeft dikwijls de betekenis van het praes. vd. part. *ἔσσομενος*, η, ον, met verplaatsing van het accent. Het plusqpf. is tegelijk ep. aor. 2. *ἔσσομην*. *ἔσσο*, *ἔσσοτο*, ep. *ἔσσοτο*, II. 21, 167. het praes. act. komt bij Hom. niet voor; de tempora met een augm. hebben *σα*. 1) act. transit. eigenl. in *hevige beweging brengen, drijven*, vd. naar verband der praeposit. a) *jagen, aanhitsen*, *τινά ἐπὶ τινι*, iem. op iem. II. 11, 293. 294. *ἵππους*, II. 15, 681. b) *verdrijven, verjagen*, *κύνας*, Od. 14, 35. *κατὰ ὄρεων*, van de bergen afdrijven, II. 20, 189. c) van levenlooze dingen: *werpen, slingeren*, II. 11, 147. — *αἶμα*, het bloed uitdrijven, d. i. doen uitguden, II. 5, 208. II) Med. met ep. aor. 2. en perf. pass. 1) intransit. a) *zich hevig bewegen, spoeden, rennen, vliegen*, *ἄνὰ ἔσσω*, II. 6, 505. *ἐπὶ τι*, II. 14, 227. *ψυχὴ κατ' ἄπειρην ἔσσοτο*, de ziel snelde naar de wond, d. i. ontlood door de wonde, II. 14, 519. met infin. *σεύατο διαίκειν*, hij haastte zich, hij snelde om te vervolgen, II. 17, 463. b) overdragt. van het gemoed: *verlangen, streven, begeeren*, *θυμός μοι ἔσσοται*, Od. 10, 484. inzonderh. part. *ἔσσομενος*; *hevig verlangende, trachtende, begeerig*, met gen. *ὀδοῖο*, naar de reis, Od. 4, 733. en met infin. *πολεμίζειν*, II. 11, 717. 2) met acc. transit. a) *jagen, drijven, aanhitsen*, inzonderh. het wild, met acc. *κάπριον*, II. 11, 415. b) *wegjagen, verdrijven*, II. 3, 26. *τινά πεδίονδε*, II. 20, 148. overdragt.: *κακότητα*, h. 7, 12.

σηκάζω (*σηκός*), aor. pass. 3 pl. *σηκασθήν*, in pl. v. *ἔσηκασθήσαν*, eigenl. naar de kooi drijven, van schapen, in het algem. insluiten, II. 8, 131. †

σηκοκόρος, ó (*κορέω*), die den stal reinigt, *stalnacht, stalbewaker*, Od. 17, 224. †

σηκός, ó, eene afgesloten plaats: *kooi, stal*, II. 18, 589; Od. 9, 219.

σημα, *ἄτος*, τὸ, het teeken, om iets aan te duiden: *kenteecken*, van het lot, II. 7, 189. van den diefstal, h. Merc. 136. inzonderh. 1) een door de Godheid gezonden teeken, *luchtverschijnsel*, bijv. donder en bliksem, welke men als voorteecken en aanduidingen van den wil der Goden beschouwde, II. 2, 353. 4, 381. 2) *grafheuvel, grafsteen*, vd. *σημα χεύαι*, II. 2, 814. Od. 1, 291. in het algem. *graf*, 3) *schriftelijk teeken*, *σηματα λυγρὰ*,

noodlottige teekens, II. 6, 168. z. *γράφω*. 4) *merkteecken*, van het doel, waarnaar men schiet enz. II. 23, 843. Od. 8, 192.

σημαίνω (*σημα*), fut. *σημανέω*, aor. med. *ἔσημαμην*. 1) een teeken geven, om iets te doen; vd. *bevelen, gebieden*, *τινι*, II. 1, 289. zelden met gen. *τινός*, II. 14, 85. en *ἐπὶ τινι*, over iem. bevel *geven*, Od. 22, 427. 2) transit. met acc. *teekenen, met een merk voorzien, aanduiden*, *τέματα*, II. 23, 358. 757. Od. 12, 26. II) med. voor zich iets teekenen, *merken*, *κλήρον*, zijn lot met een merk voorzien, II. 7, 175.

σημάντωρ, ορος, ó (*σημαίνω*), poët. eigenl. hij, die een teeken geeft, *aanvoerder, opperhoofd, gebiedder*, II. 4, 431. inzonderh. *paardenmenner*, II. 8, 127. *βοῶν*, hoeder der ossen, *herder*, II. 15, 315.

σήμερον (adv. uit *τήμερον* afgeleid), *heden*, II. 7, 30. Od. 17, 186.

σήπω, perf. *σέσηπα*, aor. 2. *ἔσάπην*, daarvan ep. 3 sg. conj. *σάπηη* v. *σάπηη*, II. 9, 27. 1) act. *doen verrotten*, 2) pass. en perf. intransit. *vermolmen, vergaan, verrotten*, *χεῶς σήπεται*, II. 24, 414. *δοῦρα σέσηπε*, de balken zijn vermolmd, II. 2, 135.

* *σησαμόεις*, *εσσα*, εν (*σησαμον*), vol van *sesamum*, Ep. 15, 7.

Σήσαμος, ἡ, st. in Paphlagonië, naderhand de burg van Amastria, II. 2, 853.

* *σησαμότυρος*, ó (*τυρός*), *sesamumkaas*, eene soort van geregt uit *sesamum* en kaas, *Batr.* 36.

Σηστός, ἡ, kleine st. aan den Hellespont op den Thracischen Chersonesus, tegenover Abydos in Azië, naderhand beroemd door de liefde van Hero en Leander, nu *Jalowa*, II. 2, 836.

σθενάρως, ἡ, ὄν (*σθενός*), poët. *sterk, magtig, geweldig*, bijv. n. van Ate, II. 9, 505. †

Σθενέλιος, ó, z. van Ithaemenes, door Patroclus gedood, II. 16, 586.

Σθένελος, ó, 1) z. van Capaneus en Evadne, een der Epigonen en opperhoofden voor Troje, II. 2, 564. 23, 511. krijgsmakker van Diomedes, II. 4, 367. 5, 241. 9, 48. 2) z. van Perseus en Andromeda, gemaal van Nicippe, vader van Eurystheus, koning van Argos en Mycene, II. 19, 116.

σθένος, εος, τὸ, poët. *sterkte, kracht, geweld*, meest van het ligchaam van menschen en dieren, II. 5, 139. Od. 18, 373. zelden van levenlooze dingen, II. 17, 751. inzonderh. *kracht van geest, moed*,

volharding, in den oorlog, *μεγά σθένος* *κυβέλλειν καρδίη*, II. 2, 451. 14, 151. 2) overdragt.: *kracht, vermogen, magt*, II. 16, 542. *het leger*, II. 18, 274. inzonderh. ter omschrijving, met gen. des persoons (even als βή): *σθένος Έκτορος*, de kracht van Hector, II. 9, 351. *Ίδομενής*, II. 13, 248.

σίυλος, ó, eigenl. 1) *vet, gemest*, *σίυ σάλος*, een gemest zwijn, II. 9, 208. Od. 14, 41. 2) subst. *het gemeste zwijn*, II. 21, 363. Od. 2, 300.

σγυλόεις, *εσσα*, *εν* (verwant met *σάλος*), poët. *glinsterend, blinkend, prijkend*, 1) van kostbare, bonte of gebourde klederen, *χιτών, εμάτα, έγγα, δέματα*, II. Od. passim. 2) van de blinkende, misschien met metaal beslagen teugels der paarden, II. 5, 226. 3) van huisraad en van de woning, Od. 5, 86. 16, 449. (andere beteekenissen, zoo als: *zacht, week, schuimend*, zijn onbewijsbaar).

σγύω (*σγύη*), *zwijgen, stil zijn*, alleen imperat. *σγά*, II. 14, 90. Od. 15, 440. *σγών*, h. Merc. 93.

σγύη, ή (*σζω*), *het zwijgen, het stil-zwijgen*, alleen dat. *σγύη*, dat. als adv. *stil-zwijgend, rustig, stil*, *σγύη έφ' ύμεσων*, stil voor u zelven, II. 7, 195. *σγύη νύν*, Od. 5, 391. (verkeerde lezing *σγύη νύν*).

σδήρεος, *έλη*, *ειον*, poët. v. *σδήςρεος*, II. 7, 141. 8, 15.

σδήςρεός, *έη*, *εον* (*σδήςρεός*), 1) van *ijzer, ijzeren*, *κορήνη, δέματα* — *δουραγδός*, het ijzeren gedruisch, d. i. het kletteren der ijzeren wapens, II. 17, 424. *ούρατός*, de ijzeren hemel, even als *χάλκεος*, dewijl men zich denzelfen als ijzeren voorstelde, Od. 15, 329. of beter in overdragt. zin: 2) trop. *hard als ijzer, vast, sterk*, *θυμός*, ijzeren gemoed, d. i. onverbidde-lijk, II. 22, 357. ook *ήτορ, καρδίη*. — *σού γε σδήςρεα πάντα τέτυκται*, aan u is alles van ijzer, Od. 12, 280. — *πυρός μένος*, de ijzeren, onvernietigbare kracht des vuurs, II. 23, 117. (de vormen met *e* of *ei* wisselen af, naarmate de versmaat dit eischt).

σδήςρεος, ó, 1) *ijzer*; Hom. maakt dikwijls van dit metaal gewag en noemt het *πάλιος*, *αδύων*, *ιδέεις*; dit laatste bijv. n. schijnt op blaauwachtig en tot staal gehard ijzer te slaan; de uitvinding, het ijzer door het gloeiend in water te steken hard te maken, is hem bekend, Od. 9, 391. als zinnebeeld van hardheid, II. 4, 510. Od. 19, 211. 2) metonym. alles, wat van ijzer gemaakt is; *wape-*

nen, gereedschap, vandaar: *πολυκμητος*, II. 6, 48.

Σιδωνήθεν, adv. uit Sidon, II. 6, 291. † *Σιδόνος*, *ίη*, *ιον* (*Σιδών*), ep. v. *Σιδώνιος*, *Sidonisch*, uit Sidon, II. 6, 290. vd. 1) *ή Σιδωνή*, het landschap Sidonië in Phoenicië of het gansche land en kust der Phoeniciërs, met de hoofdst. Sidon, Od. 13, 285. 2) *ó Σιδόνιος*, de ingezetene van Sidon, Sidoniër, Od. 4, 84.

Σιδών, *ώνος*, *ή*, beroemde hoofdst. van de Phoeniciërs, aan zee met eene dubbele haven, nu *Seida*, Od. 15, 425.

Σιδών, *όνος*, ó, de Sidoniër, ingezetene van Sidon, II. 23, 743.

σζω, een woord van klanknabootsing: *sissen*, meest van het gesis van gloeiende lichamen, die in water worden gedompeld, vd. ook van het oog des Cycloops, in hetwelk Ulysses den gloeienden stang boorde; alleen in imperf. Od. 9, 394. †

Σικανίη, *ή*, de oorspronkelijke naam van het eiland Sicilië, zoo genoemd naar de Sicaniers, volgens Thucyd. 6, 2. Diod. vs. 5, 6. Toen de Sicaniers naderhand verdreven werden door de uit Italië verhuisde Siciliërs en zich moesten bepalen tot de omstreken van Acragas, werd deze landstreek alleen Sicanië geheeten, doch het gansche eiland Sicilië, Od. 24, 307.

Σικελός, *ή*, *όν*, *Sicilisch*, uit Sicilië, anders *Θουρακίη*; *γυνή Σικελή*, Od. 24, 211. 366. subst. *óι Σικελόι*, de Siciliërs, volgens Thucyd. 6, 2. een volkstem uit Italië, die, door de Pelasgen verdreven, naar Sicilië verhuisde en zich eerst bij Catana nederzette. Zij woonden dus op de oostkust van het eiland, Od. 20, 383.

Σικυών, *ώνος*, ó, *ή*, st. in het landschap Sicyonië, in Peloponnesus, voorheen *Αίγαλοι* en *Μηρώνη*, eene der oudste steden van Griekenland, beroemd door handel en in lateren tijd, de hoofdzetel der kunsten, vooral der schilderkunst, nu *Vasilica*, II. 2, 572.

Σιμόεις, *εντος*, ó, 1) *Simois*, eene kleine rivier in Troas, die op den Ida ontspringt, ten noorden van Troje stroomt en zich in de vlakte van Troje met den Scamander vereenigt, nu *Simas*, II. 4, 475. 5, 774. vergel. *Τρωικός*. 2) de viergod Simois, II. 20, 53.

Σιμοείσιος, ó, z. van den Trojaan Anthemion, door Ajax gedood, II. 4, 474. *σίνομαι*, dep. med. alleen praes. en

imperf. iterativ. imperf. *οιπέσκοντο*, Od. 6, 6. 1) eigenl. *wegrukken, ontrooven*, met acc. *ιταίρους τινά*, Od. 12, 114. 2) als roover *aanvallen, berooven*, *τινά*, Od. 6, 6. 11, 112. a) in het algem. *beschadigen, benadeelen, schaden*, *αἰδώς ἀνδρας οἴνεται*, de schaamte benadeelt de mannen, Il. 24, 45.

οἴντης, ὁ (*οἴνομαι*), poët. roover, moordenaar, als adject. *roovend, vernielend, verscheurend*, *λῆς, λῆκος*, Il. 11, 481. 16, 353. 20, 165.

Σίντης, οἱ, de Sintiers, de oudste bewoners van Lemnos, die Hephaestus opnamen, toen hij van den Olympus was nedergeworpen, Il. 1, 594. Od. 8, 294.

Σίνυλος, ὁ (dor. = *Θεόσυλος*), een gebergte op de grenzen van Phrygië en Lydië, nu *Mimas*, Il. 24, 615.

Σίσυφος, ὁ, z. van Aeolus en Enarete, gemaal van Merope, vader van Glaucus, stichter van Ephyra of Corinthus, door list en roofzucht bekend, Il. 6, 153. Hij moest in den Hades eenen steen, die steeds weder wegrolde, tegen eenen berg oprollen, dewijl hij aan den riviergod Asopus verried, dat Zeus hem zijne dochter had ontroofd, of dewijl hij in het algemeen de geheimen der Goden aan de menschen had verraden, Od. 11, 593. Apd. 1, 9. 3.

οἴστω (*οἴτος*), impf. med. *οἴσσκοντο*, act. *onderhouden, voeden*; med. *zich voeden, spijszigen*, Od. 24, 209. †

οἴτος, ὁ, alleen in sg. 1) *tarwe*, in het algem. *graan*. 2) het daaruit bereide, *meel, brood*; in tegenstell. der vleeschspijzen, *οἴτος καὶ κρέα*, Od. 8, 222. 12, 19. in het algem. *spijs, voedsel, onderhoud*, Il. 9, 706. Od. 9, 87. Het is bij Hom. nergens duidelijk neutr. maar mascul. Od. 13, 224. 16, 87.

οἴτοπάγος, ον (*φάγειν*), *graan of brood etende*, Od. 9, 191. †

* *Σιτοπάγος, ὁ*, broodeter, muizen-naam, Batr. 244.

οἰπλώω (*οἰπλός*), aor. optat. 3 sg. *οἰπλώσαιν*, eigenl. *verminken, bederven*, vd. in het algem. in *smaad en schande brengen, te schande maken*, *τινά*, Il. 14, 142. †

οἰωπή (*οἰωπή*), aor. opt. *οἰωπήσειεν*, infin. *οἰωπήσαι*, *stilzwijgen, zwijgen*, Il. 2, 280.

οἰωπή, ἡ, het *zwijgen, de stille*, Hom. alleen dat. als adv. *οἰωπή, stilzwijgend, stil*, Od. 1, 323. *ἀκὴν ἐγένοντο οἰωπή, zij*

waren geheel stil, Il. 3, 95. *οἰωπή ἐπινοεῖεν*, stil toewenken, Il. 9, 620.

οἰκίζω (verw. met *οἰκίζω*), *hinken*, Il. 19, 47, *ἐκ πολέμου*, Il. 11, 811. Batr. 251.

Σκαίαι, αἱ, πύλαι, de Scaëische poort, ook de Dardanische (*Δαρδανίαι*) genoemd, welke aan de westzijde der stad Troje was gelegen, en vd. den naam *wesipoort* (*σκαίως*) had; zij was de hoofdpoort en de uitgang naar het Grieksche leger. Van derzelfer toren zag men den *eikenboom*, de *wachtplaats*, den *vijgenboom* en het *graf van Ilus*, Il. 3, 146. 6, 237. 11, 170. cf. *Τρωϊκὸν πεδῖον*.

σκαίως, ἡ, ὄν, 1) *linksch, ἡ σκαυή*, sc. *χείρ*, de linkerhand; vd. *σκαυή*, met de linkerhand, Il. 1, 501. 2) *westelijk*, tegen het westen gelegen, misschien *σκαίων ἔστω*, Od. 3, 295.

σκαίρω (verw. met *σκαίω*), *springen, huppelen*, Od. 10, 412. *ποδῖ, dansen*, Il. 18, 572. h. 30, 15.

* *σκαλμός, ὁ*, de *rip*, aan de zijde van het schip, waarin de roeiriemen worden vastgemaakt, h. 6, 42.

Σκαμάνδριος, ἡ, ον, 1) *Scamandrisch*, aan of van den Scamander: *τὸ Σκ. πεδῖον*, de Scamandrische vlakte = *τὸ Τρωϊκὸν πεδῖον*, w. m. z. Il. 2, 467. 2) subst. naam van Astyanax, hem door zijnen vader Hector gegeven, Il. 6, 402. z. *Δουρῶναξ*. 3) z. van Strophius, een Trojaan, Il. 5, 49.

Σκάμανδρος, ὁ (σκ vormt nooit een positio.), Scamander, 1) rivier bij Troje, door de Goden Xanthus genoemd; zij ontspringt dicht bij de st. Ilius uit twee bronnen, van welke de eene koud, de andere warm water had, Il. 22, 148. stroomt dan zuidwestelijk van de stad door de vlakte, vereenigt zich met den Simois, Il. 5, 774. en valt benoorden Sigeum in den Hellespont, Il. 21, 125. Volgens Il. 12, 21. ontspringt dezelve op de bergten van Ida, zoo als ook Strab. XIII. p. 602. oopgeeft, en dat ook niet strijdig is met Il. 22, 148. indien men aanneemt, dat beide bronnen reeds in het gebergte gelegen waren. Hom. noemt slechts in het algem. *τὰ Ἰδαία ὄρη*, waaruit ook de Granicus enz. ontspringen. Thans heet de Scamander *Mendere-Su*. 2) de riviergod Xanthus, die tegen Achilles streed, Il. 20, 70. 21, 136.

Σκάνδεια, ἡ, havenplaats, op de zuidkust van Cythere, nu *Cerigo*, Il. 10, 268.

* σκάπτω, fut. σκάψω, *graven, spitten*, φυτό, h. Merc. 90. 207.

* σκαπτήρ, ἦρος, ὁ (σκάπτω), *de graver, omspitter*, fragm. 2.

Σκάρφη, ἡ (Σκάρφεια, Strab.), *kleine st. in Locris, niet verre van de Thermopylae*, Il. 2, 532. (Volgens Strab. 1, 60. reeds 400 jaren v. J. C. door eene aardbeving verwoest).

σκαφίς, ἴδος, ἡ (σκάπτω), *klein vaatwerk, om iets te bewaren, nap, tobbeetje*, Od. 9, 223. †

σκαδάννυμι, aor. 1. σκαδάσα, ep. σκάσα, *alleen aor. als praes. de poët. neenv. σκιδνῆμι, verstrooijen, uit een drijven, doen uit een drijving*, *Od. 1, 116. 20, 225. Π. 19, 171. ἦρα, Π. 17, 649. ἀχλὺν ἀπὸ ὀφθαλμῶν, *de duisternis van iem. oogen verdrijven*, Π. 20, 341. *overdragt.: αίμα, iem. bloed vergieten*, Π. 7, 330.

σκαδάσις, ἰος, ἡ (σκαδάννυμι), *verstrooiing, uit een drijving*, *Od. 1, 116. 20, 225.

σκέλλω of σκελέω, aor. 1. ep. optat. 3 sg. σήλω, *droogen, uitdroogen, doen verdorren, verflensen, χράα*, Π. 23, 191. † σκέλος, εὖς, τὸ, *dijbeen, been, schenkel*, Π. 16, 314. †

σκέπαυρον, τὸ (waarschijnl. v. σκάπτω), *eene tweesnijdende bijl, om het hout te bewerken, δίξλ, om te timmeren*, *Od. 5, 237.

σκέπις, ἄος, τὸ (σκαπῶ), *bedekking, dek, beschutting*, — ἀνέμοιο, *tegen den wind*, *Od. 5, 443.

σκαπῶ (σκέπας), poët. 3 pl. praes. σκαπέωσι, ep. v. σκαπέωσι, *dekken, bedekken; beschuiten van het strand*: — κύμα ἀνέμων, *de golven voor de winden*, Od. 13, 99. †

σκαπέτομαι, dep. med. aor. ep. σκαπέαμην, *eigenl. 1) in de verte zien, met de hand boven de oogeff gehouden, vd. scherp zien, rondzien*, ἔς τι: μετὰ τινά, Od. 12, 247. *met αἰ κεν*, Π. 17, 652. ἐκ θαλάμοιο, h. Cer. 246. 2) transit. *gadeslaan, acht geven*, met acc. *διοτῶν φοῖτον*, Π. 16, 361. h. Merc. 360.

* σκαείζω (σκαεύς), *bereiden, gereed maken*, absol. *huishouden, κατὰ οἶκον*, sc. als een dief; h. Merc. 285.

σκαπῆυον, τὸ (σκαπτῶ) = σκαπτῶρον, *staf, scepter, teeken der heerschappij; van Poseidon*, Π. 13, 59. *van Priamus*, *Π. 24, 247.

σκαπτῶχος (σκαπτῶν, ἔχω), *scepterdragend, voerend, blijv. n. der koningen*, Π. 2, 86. Od. 5, 9.

σκαπτῶρον, τὸ (σκαπτῶ), 1) *staf, stek*, om er op te leunen, Od. 13, 437. 17, 199.

2) *inzonderh. de koningsstaf, de scepter*, eene lans zonder koperen spits en volgens Il. 1, 246. *met gouden nagels versierd*. Het was een teeken der koninklijke waardigheid in vreedstijd. In de eerste plaats wordt dezelve gedragen door koningen, Π. 1, 234. Od. 3, 412. *verders door de priesters en wigchelaars*, Π. 1, 15. Od. 11, 91. *door herauten*, Π. 7, 277. ook door regters, Π. 18, 505. In het algemeen was deze staf een teeken van handelingen, die in het openbaar plaats grepen; hij, die in de vergadering optrad, moest den scepter in handen hebben en ontving denzelfden van den heraut, Π. 23, 568. Od. 2, 37. *Bij het zweren, hield men den staf in de hoogte*, Π. 10, 328. 3) *overdragt.: de koninklijke magt, waardigheid, σκαπτῶρον καὶ θέμιστες*, *duidt de vereeniging van koninklijk en regterlijk gezag aan*, Π. 5, 206. 9, 99.

σκαπτῶ, alleen in med. *zich leunen, steunen, op eenen staf; van grijsaards en bedelaars*, Od. 17, 203. 338. *met dat.: καὶ μὲν δῖος αὐτῷ (ἄκρον) σκαπτόμενον κατῆμεν δόμον Ἴδιδος εἶσω*, en ik hoop, dat hij, op de speer leunende, naar den Hades zal afdalen, bijtend, spottend, in pl. van hij zal door mijne speer doorboord worden, Π. 14, 457.

σκαπτῶ (σκαπτῶ), alleen in med. *zich leunen, steunen*, Od. 17, 196. *van Sisyphus, welke den steen rolt, χερσὶν τε ποσὶν τε*, *met handen en voeten zich steunend*, Od. 11, 595.

σκαίζω, poët. neenv. σκαίω, aor. conjunct. σκαίση, *beschaduwen, in schaduw hullen*, met acc. van den nacht, ἄρουραν, Π. 21, 232. †

σκαίω, poët. σκαίω, alleen in med. *beschaduwd worden, in schaduw komen: σκιδῶντο πᾶσαι ἀγυαί*, in pl. v. ἔσκιδντο, *alle wegen werden donker*, *Od. 2, 388. 3, 487.

σκιδνάμαι, med. poët. neenv. v. σκιδάννυμι, in praes. en imperf. *zich verstrooijen, uit elkander gaan, van menschen: κατὰ κλισίας*, Π. 7, 487. ἐπὶ ἔργα, Od. 2, 252. *van het schuim der zee*, — ὑψόσ, *in de hoogte spatten*, Π. 11, 308. *van stof: ὑπὸ νεφέων*, *omhoog stuiven*, Π. 16, 375. *van eene bron: ἡ ἀνὰ κῆπον σκιδνάται*, *zij verspreidt zich door den tuin*, Od. 7, 130.

σκιερός, ἢ, ὄν (σκῆ), poët. *schaduwrijk*, *beschaduwd*, *donker*, νέμος, II. 11, 480. ἄλος, Od. 20, 278.

σκῆ, ion. v. σκῆ, de *schaduw*, de *schim*, *Od. 10, 495. 11, 207. h. Cer. 100.

σκιόεις, ἴσσα, εν (σκῆ), poët. *schaduwrijk*, *beschaduwd*, met boomen, ὄρεα, II. 1, 157. *donker*, *duister*, μέγαρον, Od. 1, 366. (er waren geene vensters in de zaal) νέρεα, II. 5, 525. Od. 8, 374.

σκιρτάω, opt. praes. σκιρτῶεν, aor. 1. infin. σκιρτήσαι, Batr. 60. *huppelen*, *springen*, ἐπὶ ἄρουραν, over de aarde heenhuppelen, * II. 20, 226. ἐπὶ νῦκτα θαλάσσης, vs. 228.

σκολιός, ἢ, ὄν, *krom*, *gekromd*, *schuinsch*, *scheef*, overdr.: σκολιάς κελνεῖν θέμιστας, onregvaardige uitspraken doen, het regt verdraaijen, II. 16, 387. †

σκόλοψ, οπος, ὁ (v. κόλος), een spits toeloopeud lichaam: een paal, om er iets aan te steken, II. 18, 177. inzonderh. *paal*, *palissade*, om de muren van steden en van de legerplaats te versterken, II. 8, 343. Od. 7, 45.

σκόπελος, ὁ (σκοπός = σκοπή), *bergtop*, *rots*, *klip*, II. 2, 396. dikw. Od. 12, 73. 95, 101.

σκοπιᾶζω (σκοπιᾶ), eigenl. 1) van eene hooge plaats rondom zich zien, in het algem. *zien*, *rondzien*, *bespieden*, II. 14, 85. Od. 10, 260. 2) transit. *bespieden*, *onderzoeken*, II. 10, 40.

σκοπιτή, ἢ, ion. v. σκοπιᾶ (σκοπός), 1) elke hooggelegen plaats, op welke men rondom zich zien kan, *wachtplaats*, bij Hom. altijd eene hoogte, II. 4, 275. inzonderh. eene plaats bij Ilium, II. 22, 145. Od. 4, 524. 2) het *rondzien*, *rondomzien*, Od. 8, 302. h. Merc. 99.

σκοπός, ὁ (σκέπτομαι), 1) de *rondom zich ziende*, die van eene hooge plaats den omtrek overziet, *wachter*, Od. 4, 524. van Helius, h. Cer. 62. ook de *bespieder* = ἐπισκοπος, II. 10, 324. in het algem. de *opzigter*, II. 23, 459. in ongunstigen zin: de *belager*, Od. 22, 396. 2) het *doel*, het *punt*, waarnaar men ziet, Od. 22, 6. in het algem. *doel*, *voornemen*, ἀπὸ σκοποῦ, tegen het doel, Od. 11, 344.

σκόπιος, ἴη, ion (σκότος), *donker*, *duister*, in het algem. *heimelijk*, II. 6, 24. †

σκοτομήνιος, ον (μήνη), *donker* van maan, zonder maanlicht, *donker*, νῆξ, Od. 14, 457. †

σκότος, ὁ (verw. met σκῆ), *duisternis*,

donkerheid, Od. 19, 389. inzonderh. overdragt.: het *donkere des doods*, dikwijls van stervenden, τὸν δὲ σκότος ὄσα κἀλυπεν, II. p. h. Ap. 310.

σκούμαινω, poët. nevenv. v. σκούομαι, ep. infin. σκούμαινόμεν, *verstoord*, *vergramd* zijn, τῶν, II. 24, 592. †

σκούομαι, dep. alleen praes. en impf. poët. (van κίων, knorren als een hond), *knorren*, *verstoord*, *onvergenoegd* zijn, absol. II. 8, 483. τῶν, op iem. II. 4, 23. Od. 23, 209.

σκύλαξ, ἄκος, ὁ, ἢ (κύνω, κύνων), een jong dier, inzonderh. *jonge hond*, *Od. 9, 289. 12, 86. 20, 14. bij Hom. altijd femin.

Σκύλλα, ἢ, gewoonl. bij Hom. Σκύλλη (Σκύλλα, alleen Od. 12, 235. van σκύλλω, de *verscheurende*), een zeemonster op de kust van Italië, in de zeeëngte van Sicilië, tegenover de Charybdis, waar zij in eene holle rots woonde, Od. 12, 85. Zij wordt de d. van Crataïs genoemd, Od. 12, 124. (Volgens Ap. Rh. 4, 828. d. van Phorcys en Hecate). Zij had zes slangenmullen en twaalf scherpe klauwen, terwijl haar ligchaam met half vooruitstekende honden en andere gedroegten was voorzien. Alle levende wezens, die haar naderden, werden verscheurd; Ulysses verloor daardoor ook zes zijner medgezellen. Volgens de fabel werd zij naderhand in eene rots veranderd. Deze rots, *Scyllaeum* genaamd, ligt tegenover het voorgebergte Pelorum, aan welks oostzijde nog een stadje *Scilla* of *Sciglio* ligt.

σκύμνος, ὁ (κύνω), even als σκύλαξ, een *jong dier*; inzonderh. *leeuwenwelp*, II. 18, 319. †

Σκύρος, ὁ, eil. der Aegaëische zee, ten noordwesten van Chios, met eene st. van denzelfden naam, waar Neoptolemus, de zoon van Achilles, was geboren, nu *Sciro*, II. 9, 668. Od. 11, 509. vd. adv. Σκύροθεν.

σκυτόμομος, ὁ (σκύτος, τέμνω), eigenl. *leder snijdend*, vd. de *lederbereider*, II. 7, 221. †

σκύτος, εος, τὸ (cutis), de *huid*, inzonderh. de bereide huid, het *leder*, Od. 14, 34. †

σκούφος, ὁ (verw. met κούφος), de *beker*, δοκαυλ, Od. 14, 112. † Aristoph. Byz. las σκούφος als neutr.

σκόλληξ, ηκος, ὁ, de *regenworm*, II. 13, 654. †

σκόλος, ὁ = σκόλοψ, de *paal*, *palis-*

sade; volgens Ap. Etym. M. eene soort van doornen, Il. 13, 564. †

Σκῶλος, ἡ, vlek in het gebied van Thebe in Boeotië, Il. 2, 497.

σκῶψ, σκωπός, ὁ, de uil, steenuil, *strix aluco*, Linn. volgens anderen de *kerkuil*, *kleine nachtuil*, *strix scops*, Linn. Od. 5, 66. † (of van σκῆπτομαι, wegens de blinkende oogen, of van σκῶπτω, om de belagchelike gedaante).

σμίρᾶγέω (verw. met μαράσσω), aor. κοῦξ. 3 sg. σμαραγῆση, *dreunen*, *weergalmen*, *loeijen*, van de zee en van den donder, Il. 2, 210, 21, 199. van het veld, dat van het geschreeuw der kraanvogels weergalmt, Il. 2, 463.

* Σμίρᾶγος, ὁ, de *gedruischmaker*, een daemon der pottelbakkers, even als Σαβάκτης en Ἄσβετος, Ep. 14, 9.

σμερδᾶλέος, ἡ, ον, uit σμερδῶς verlangd poët. *vreeselijk*, *ontzaggeijk*, *afgrijpselijk*, *ontzetting aanjagend*, inzonderh. van het voorkomen: δράκων, Il. 2, 309. Od. 6, 137. vd. van koper en wapenen: χαλκός, αἶγλι, σάκος, Il. 12, 464. 20, 260. Od. 11, 609. het neutr. sg. in pl. σμερδάλειον, *σμερδαλέα*, als adv. eens van den blik: — δέδορκεν, Il. 22, 95. anders altijd met verba van weergalmen.

σμερδῶς, ἡ, ὄν = σμερδάλειος, doch zeldzamer: — Γοργεῖν κεφαλῆ, Il. 5, 742. het neutr. σμερδῶν als adv. Il. 15, 687. h. 31, 9.

σμίχῳ, ep. en ion. in pl. v. σμίω, *afwisschen*, *afwrijven*, χροόν ἐκ κεφαλῆς, Od. 6, 226. †

σμίχρός, ἡ, ὄν, att. v. μικρός, *klein*; bij Hom. wegens de versmaat, Il. 17, 757. h. Ven. 115.

Σμινθεύς, ἦος, ὁ, bijn. van Apollo, volgens Aristarch. van Σμίνθη, st. in Troas, dewijl hij aldaar eenen tempel had, of van het aeol. σμίνθος, de *muis*, afgeleid, dewijl dit dier, even als andere onder den grond wonende dieren, een zinnebeeld der voorspelling was, Il. 1, 39. Volgens Apion. Eustath. beteekent het den muizendooder, dewijl hij of eens eenen priester te Chryse van muizen verlost had, of dewijl hij aan de Teucriërs, op hunnen togt naar Troje, de plaats, waar zij zich moesten nederzetten, door muizen aantoonde, Strab. XIII. pag. 604.

* Σμύρνη, ἡ, ion. en ep. v. Σμύρνα, beroemde st. in Ionië, aan de rivier Meles en de golf van Smyrna, met eene heerlijke haven, nu *Ismir*, Ep. 4, 6.

Smyrna was eerst eene Aeolische stad, doch werd naderh. eene Ionische, vd. den bijn. *Αἰολία*.

σμύχῳ, poët. aor. 1. *Σμυξα*, iets door een smeulend vuur verteren, *verbranden*, κατὰ τὸ σμύξει πῦρ νῆας, Il. 9, 653, pass. door vuur verbranden, *verzeugen*, πῦρ, * Il. 22, 411.

σμῶδιξ of σμῶδιγξ, *ιγγος*, ἡ, eene met bloed belooopen *striem*, *buil*, nom. σμῶδιξ, Il. 2, 267. pl. σμῶδιγγες, * Il. 23, 716.

σῶη, z. σάωω.

σῶϊο, z. σῶς.

σῶλος, ὁ (σῆλλω), een ijzeren, doch bewerkte klomp ijzer om te werpen, Il. 23, 626. volgens de Schol. en App. *kogelvormig*, *kogel*. Volgens Apion en Tryphon, hetzelfde als de discus, behalve dat deze altijd van steen, de σῶλος van ijzer was, cf. Valcken. ad Amm. de differ. voc. p. 60.

Σόλυμοι, οἱ, de Solymiërs, een krijgsvolck in het landschap Lycië, in klein Azië, Il. 6, 184. De bergen der Solymiërs worden genoemd, Od. 5, 283. als in den weg liggende, van degenen, die van de oostelijke Aethiopiërs komen. Volgens Herod. 1, 173. zijn zij de oorspronkelijke bewoners van Lycië, en volgens Strabo, bewoonden zij de toppen van den Taurus in Lycië of Pisidië.

σῶος, ἡ, ον, ep. verkort uit σῶος, hetwelk wederom verlangd is uit σῶς, van ΣΑΟΣ. 1) *gezond*, *behouden*, *ongewond*, Il. 7, 310. 2) in leven blijvend, *behouden*, *gered*, Il. 5, 531. 7, 311. van de zon en maan, Il. 17, 367. die in het gevecht de Grieken niet beschenen, maar wel de Trojanen.

σορός, ὁ (verwant met σωρός), vat, kruik om de asch en beenderen van dooden te bewaren, *urne*, Il. 23, 91. †

σός, ἡ, ὄν (σῶ), ep. gen. σῶιο, in pl. v. σῶῶ, Od. 15, 511. *uwe*, *uw*, gewoonl. zonder art. met acc. τὸ σὸν γέρας. Il. 1, 185. 18, 457. het neutr. als substant. ἐπὶ σῶιοι, bij het uwe, Od. 2, 369. (ep. nevenv. τῆος, ἡ, ὄν).

Σούνιον, τὸ, de zuidelijkste landtong van Attica, met eenen tempel van Athene, nu *Capo Colonna*, Od. 3, 278.

σοφῆη, ἡ (σοφῆος), *bekwaamheid*, *bedrevenheid*, *schranderheid*, *kennis*, van eenen sloopstimmerman, Il. 15, 412. van de muziek, h. Merc. 483: 511.

* σοφός, ἡ, ὄν, *bedreven*, *bekwaam*, *kundig*, fragm. 1, 3.

σώω, z. σώω.

* *σπαργανώτης*, ου, ὅ, kind, dat nog in de zwachtels is, zuigeling, h. Merc. 301.

* *σπαργάνον*, τὸ (*σπάργω*), zwachtels, h. Merc. 151. 237.

* *σπάργω*, fut. ξω, omszwachtelen, omhullen, wikkelen, τὴ ἐν φάσει, h. Ap. 121.

Σπάρτη, ἡ, hoofdst. van Laconië of Lacedaemon, zetel van Menelaus aan den Eurotas in een door gebergten ingesloten dal, nu de ruïnen bij *Magula*, in de omstreken van *Mistra*, z. *Λακεδαίμων*, II. 2, 582. 4, 52. vd. adv. *Σπάρτηθεν*, uit Sparta, Od. 2, 327.

σπάρτον, τὸ, een uit spartum gevlochten touw, in het algem. *touw*, *touwwerk*, *σπάρτα λέλυται*, ep. v. *λέλυται*, II. 2, 135. † (*σπάρτον*, τὸ, ook ὁ *σπάρτος*, eene struik met taaije twijgen, *spartum scoparium*, Linn. *genista*, bij Plin. Aan het Spaansche spartum kan men hier niet denken; daarom twijfelt Varro bij Gell. 17, 3. of de struik wel den naam gegeven heeft bij Hom.)

σπῶω, aor. 1. *ἔσασα*, aor. 1. med. *ἔσασάμην*, ep. zonder augm. en met *σα*. imperat. *σπάσασθε*, part. *σπασάμενος*, aor. 1. pass. *ἔσασθην*, 1) act. trekken, uittrekken, τὶ, h. Merc. 85. in tmes. II. 5, 859. vd. pass. *σπασθέντος* sc. *ἔγχεος*, toen de lans uitgetrokken was, II. 11, 458. 2) med. voor zich uittrekken, uitrukken, *ῥῶπας*, Od. 10, 166. *χεῖρα ἐκ χειρὸς τινος*, zijne hand uit de hand van eenen anderen, Od. 2, 321. *ἄορ παρά μηροῦ*, zijn zwaard van de zijde, II. 16, 473. *φάσγανον*, Od. 22, 74.

σπῆϊο, z. *ἔπομαι*.

σπῆϊος, z. *σπέος*.

σπῆϊον, τὸ (*σπῆϊα*), 1) eigenl. doek, om in te wikkelen, *omhulsel*, *laken*; *gewaad*, *kleed*, Od. 2, 245. 6, 179. inzonderh. *doodkleed*, om een lijk te omhullen, Od. 2, 102. 19, 147. 2) in het algem. doek, *zeilen* = *ἰστία*, *Od. 6, 269. 5, 318.

σπῆϊσαι, *σπῆϊσασκε*, z. *σπένδω*.

Σπείω, οὐς, ἡ, d. van Nereus en Doris, II. 18, 40.

σπένδω, fut. *σπένσω*, aor. *ἔσπεισα*, ep. *σπέισα*, 2. sg. conj. praes. *σπένθησα*, Od. 4, 591. iterat. v. *σπένθεσκε*, II. 16, 227. aor. *σπέισασκε*, plengen, uitgieten, het eigenl. woord der godsdienstige verrigting, als men uit den beker eenige droppels wijn ter eere der Goden op den grond, op de

tafel, of op het altaar giet, lat. *libare*; a) gewoonl. absol. of met dat. der Godheid, aan welke men plengt: *ἄν*, aan Zeus een plengoffer brengen, II. 6, 259. *θεοῖς*, Od. 4, 591. b) soms met acc. van datgene, wat men plengt: *οἶνον*, II. 11, 775. Od. 74, 447, of met dat. *ὑδάτι*, met water, Od. 12, 363. c) met dat. van het vat: *δέπαι*, uit den beker gieten, II. 23, 196. Od. 7, 137.

σπέος, τῆ, ep. *σπέϊος*, gen. *σπέλους*, dat. *σπῆϊ*, acc. *σπέϊος*, Od. 5, 194. pl. gen. *σπέλων*, h. Ven. 264. dat. *σπέσαι*, Od. 1, 15. *σπέσαι*, Od. 9, 400. *hol*, *grot*; *σπέος*, schijnt in uitgebreider zin dan *ἄντρον* te staan, cf. h. Merc. 236.

σπέριμα, ἄτος, τὸ (*σπέριω*), 1) zaad, van planten, h. Cer. 354. 2) overdr.: *σπέριμα πυρός*, brandstof, Od. 5, 490.

Σπερχιδής, ὁ, rivier in Thessalië, die van den berg Tymphrestus komt en in de Malische golf valt, nu *Agramela*, II. 23, 142. de riviergod, de vader van Menesthius, II. 16, 174.

σπέρχω, poët. alleen praes. en impf. 1) act. eigenl. transit. *aandrijven*, *doen spoeden*, eens intransit. even als het med. *ὄδ' ὑπ' ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλα*, als door de wind (en de stormen) voortsnellen, II. 13, 334. h. 33, 7. 2) med. *zich snel bewegen*, *spoeden*, *snellen*, *rennen*, *aandruischen*, van menschen, met infin. II. 19, 317. dikw. absol. in part. II. 11, 110. *ἔσπρωμοῖς*, met de roeiriemen zich spoeden, d. i. snel roeijen, II. 13, 22. van de stormwinden, Od. 3, 283. van een schip, Od. 13, 115.

σπέσθαι, z. *ἔπομαι*.

σπέυδω, aor. *ἔσπευσα*, waartan conjunct. *σπέυσσμεν*, in pl. v. *σπέύσμεν*, II. 17, 121. fut. med. *σπέύσομαι*, II. 15, 402. meest in part. praes. 1) intransit. a) *zich spoeden*, *haasten*, dikw. absol. *ἐς μάχην*, II. 4, 225. *ὑπὸ τινός*, door iem. aangezet, zich reppen, II. 11, 119. b) *zich moeite geven*, *bevljtigen*, *περὶ Πατρόκλου θάνοντος*, om den gesneuvelden Patroclus, d. i. om hem strijden, II. 17, 121. 2) transit. met acc. iets *bespoedigen*, *bezorgen*, *bewerken*, *tot stand zoeken te brengen*, τὶ, II. 13, 236. *γάμον*, Od. 19, 137. (Van het med. alleen het fut.)

σπῆϊ, *σπῆϊσαι*, z. *σπέος*.

σπιδής, ἐς (*σπῆϊω*), *uitgestrekt*, *uitgebreid*, *veruitgestrekt*, *διὰ σπιδέος πεδίω*, door de uitgestrekte vlakke, II. 11, 754. † volgens de lezing van Aristarchus; ande-

ren willen: δὲ ἀσπίδος, en nemen een adject. ἀσπίδος, schildvormig aan. Naar Apoll. Etym. M. is σπιδής van σπίζω = ἐκτείνω; en volgens de Gramm. heeft Aeschylus σπιδίος in pl. v. μαυρός gebruikt.

σπιλὰς, ἄδος, ἡ, *rots, klip* aan zee, * Od. 3, 298. 5, 401.

* σπινθῆρις, ἴδος, ἡ = σπινθήρ, h. Ap. 442.

σπινθήρ, ἦρος, ὁ, *vonk*, Il. 4, 77. †

σπλάγγχον, τὸ, alleen in pl. voorkomend: τὰ σπλάγγχνα, de *ingewanden*, inzonderh. het hart, de lever en de long. Deze werden, nadat het offerdier was geslagt, uitgesneden, gebraden en gegeten, terwijl men de offerstukken verbrandde. Daarop volgde eerst de offermaaltijd, Il. 1, 464. Od. 3, 461.

σπόγγος, ὁ, att. σπόγγος, de spons, om de handen, Il. 18, 414. de tafel en stoelen te reinigen, Od. 1, 111.

σποδίη, ἡ, ion. v. σποδιά, de hoop asch, in het algem. = σποδος, asch, Od. 5, 488. †

σποδος, ἡ (verwant met σβέννυμι), de asch, Od. 9, 375. † h. Merc. 238.

σπονδή, ἡ (σπένδω), het *plengoffer, libatio*, de ongemengde wijn, welken men ter eere der Goden, bij gastmalen, en inzonderh. bij het sluiten van verbonden, uitgoot: vd. in pl. σπονδαί, het plegtig verbond, verdrag, Il. 2, 341. 4, 159.

* σπουδαῖος, ἡ, ον (σπουδή), *haastig, spoedig*, vd. overdragt.: *gewichtig, χροῖμα*, h. Merc. 332.

σπουδή, ἡ (σπεύδω), 1) *spoed, ijver, vlijt, zorgvuldigheid*, ἀνε σπουδῆς, zonder moeite, Od. 21, 409. 2) *ernst, ernstige wil*: ἀπο σπουδῆς, in ernst, Il. 7, 359. 3) zeer dikw. dat. σπουδῆ, als adverb. in haast, haastiglijk, Od. 13, 279. *met ijver*, met moeite, vd. *ter naauwernood, naauwelijks*, Il. 2, 99. Od. 24, 119.

σταδίη, z. στάδιος.

στάδιος, ἰη, ἰον (ἵστημι), *staande, vast staande, ἡ σταδίη ὄμητη*, het staande gevecht, d. i. het *handgemeen zijn*, de *strijd* met zwaard en lans, als man tegen man vecht, in tegenoverst. der schermutseling, cf. αὐροσταδίη, Il. 13, 314. 713. ook ἐν σταδίη alleen, * Il. 7, 241. 13, 514.

στάζω, aor. 1. ep. στάξα, *doen druppelen, gieten*, τινι τι κατὰ θινῶν, ἐν στήθεσσι, * Il. 19, 39. 348. Batr. 232.

στάδμη, ἡ (ἵστημι), *rigtsnoer, loodlijn, paslood* der timmerlieden, om eene rechte lijn te beschrijven, of om een zui-

ver vlak te bepalen, Il. 15, 410. δόρυ στάδμην ἰθύνειν, het hout naar het rigtsnoer regt maken, bewerken, Od. 245. 17, 341.

στάδμόνδε, adv. *naar den stal*, Od. 45. †

στάδμος, ὁ (ἵστημι), 1) *verblijfplaats* voor menschen en dieren: *verblijf, omheining, stal*, Il. 2, 470. Od. p. 2) *postpilaar, stijl*, dikwijls in Od. 1, 333. 18. enz. 3) het *gewicht* in de schaal, Il. 12, 434.

στάμεν, στάμεναι.

στάμιν, ἴνος, ἡ (ἵστημι), al wat overeind staat, inzonderh. de *ribben, zijbalken* aan een schip, die uit de kiel overeind staan: ἰκρια ἀραρῶν θάμεος σταμίνεσσιν, het boord (ἰκρια) aan de dicht aaneenstaande zijbalken vastmakende, Od. 3, 252. † Anderen, zoo als Eustath. verstaau er onder, *dwarshouten, zijplassen*, waardoor de overeind staande balken verbonden werden, (i verkort, uit eene ep. vrijheid.)

στάν } z. ἵστημι.

στάς }

* στάσις, ἰος, ἡ (ἵστημι), *opstand, twist, oneenigheid*, Batr. 135.

στάτος, ἡ, ὄν (adject. verb. v. ἵστημι), *gepluust, staande*, — ἵππος, een op stal staand paard, * Il. 6*506.

σταυρός, ὁ (ἵστημι), de *paal, palissade*, Il. 24, 453. Od. 14, 11.

στάφυλη, ἡ, de *druif*; vd. de *wijnstok, wijnrank*, Il. 18, 561. Od. 7, 120.

στάφυλη, het *lood*, in het paslood; vd. het *paslood*, de *loodlijn*, ἵπποι σταφυλῆ ἐπὶ νῶτον ἕσαι, paarden, die van rug gelijk eene loodlijn zijn, Il. 2, 765. †

στάχυς, vos, ἡ, ep. ook ἄσταχυς, de *aar, korenaar*, Il. 23, 598. †

ΣΤΑΩ, grondv. v. ἵστημι.

στέαρ, ατος, τὸ (ἵστημι), *gestold vet, talk*, * Od. 21, 178. 183. (στέατος in twee syllaben.)

στέβω, alleen praes. en imperf. *treden, vertreden, vertrappen, vast in een treden*, met acc. van paarden: νέκρας, Il. 11, 534. 20, 499. εἴματα ἐν βόθροισι, de kleederen in de waschkuilen treden, om ze te reinigen, Od. 6, 92.

στέλλα, z. στέλλω.

στέλειη, ἡ (στέλλω), het *gat*, de *opening* in de bijl, om den steel er in te steken, Od. 21, 422. †

στέλειον, τὸ (στέλλω), de *steel* der bijl, Od. 5, 236. †

410. **στεῖνος, εος, τὸ (stelno),** poët. 1) de ar het *ste, naauwe plaats*, II. 15, 426. Od. 22, ken, 040. *στεῖνος ὁδοῦ*, de enge weg, naauwe is, II. 23, 419. 2) overdragt.: *benaauiden stal, eid, angst, beklemdheid, nood*, h. Ap. 13.

verblijft *stelno*, ep. v. *στένω (steinos), naauw, verblijft g maken, benaauiden*, bij Hom. alleen p. 2) *ass. eng, benaauid worden, υπερειά* d. l. *ὑπεύορι stelnoro*, de deur wordt den vlugenden te eng, Od. 18, 386. *λαοὶ stelnoro*, e volkeren werden oopen gedrongen, l. 14, 34. vd. a) *benaauid, beladen worden, twi; νεκίεσον*, II. 21, 220. Od. 9, 45. b) *vol worden, zich vullen*, met gen. *ἀφ' ὧν*, Od. 9, 219.

στείνωπος, ὄν, ion. v. *στενωπός (steinos)*, eng, *naauw, gemaakt, ἦ — ὁδός, pas, enge, holle weg*, II. 7, 143. 23, 427. en zonder *ὁδός*, Od. 12, 234.

στείομεν, z. *ἴστημι*.
στέιρη, ἦ, ἰόν. v. *στέιρα (steiros)*, de hoofdbalk in den bodem van het schip, de *kielbalk, kiel*, II. 1, 482. Od. 2, 428.

στεῖρος, η, ον, ion. nevenv. van *στερεός*, eigenl. *stijf, hard*, vd. overdr.: *onvruchtbaar, sterilis, βοῦς στέιρη*, Od. 10, 522. 20, 186.

στέλω, poët. aor. 2. ἔστηχον, eigenl. *in rijen voortgaan, optrekken*, II. 9, 86. overdragt.: *gaan, trekken, reizen, ἐς πόλεμον*, ten strijde gaan, II. 2, 833. van de *zon*, Od. 11, 17.

στέλλω, fut. stelῶ, ep. v. stelῶ, aor. ἔστειλα, ep. *steila*, med. *ἔστειλάμην*. I) act. 1) *plaatsen*, inzonderh. in behoorlijke orde rangschikken, met acc. *ἐτάρους*, de krijgsmakkers rangschikken, II. 4, 294. vd. *in orde brengen, uitrusten, νῆα*, Od. 2, 287. 2) *heenzenden, τινὰ ἐς μάχην*, II. 12, 325. *ἐπὶ ἀγγελίην*, op eene boodschap, gezantschap zenden, II. 4, 384. 3) *inhalen, nederlaten, ἱστία*, de zeilen afnemen of oprollen: hier het laatste, dewijl *ἔεραντες* volgt. Namelijk, de zeilen werden aan de sprieten opgehaald en vastgemaakt, en alsdan dikwijls met de spriet nedergelaten, Od. 3, 11. II) Med. 1) *zich plaatsen*, d. i. zich gereed maken, uitrusten, II. 23, 285. 2) *nederlaten, ἱστία* (met betrekk. tot het subject.) II. 1, 433.

στέμμα, ἄτος, τὸ (stéfw), eigenl. de *krans*; en pl. *στέμματα Ἀπόλλωνος*, de *krans van Apollo*, volgens Eustath. en de beste uitleggers, een aan Apollo gewijde en met wollen banden omwonden *krans*; de

priester draagt denzelven als een smeekeking aan zijnen staf, II. 1, 14. 28. Volgens nieuweren moet men hier aan geenem *krans* denken, maar er onder verstaan: de *heilige hoofdband*, hoofdwrongel der priesters, *infula*.

στενάχω, poët. nevenv. = στενάω, zuchten, steenen, II. 19, 304. Od. 1, 243. med. met gelijke betoek. II. 7, 95. overdragt.: van de aarde: *ὑπὸ ποσὶ στενάχθετο γαῖα*, de aarde dreunde onder de voeten, II. 2, 95. (Alleen in praes. en imperf. De vorm *στονάχω* is door Wolf uitgeschrapt.)

στενάχω, poët. nevenv. van στενάω; iterat. v. imperf. στενάχουσε, alleen praes. en imperf. I) *zuchten, steenen, a)* van menschen, II. 8, 334. van dieren, II. 16, 393. b) overdragt.: van de zee en van rivieren; *bruisen, ruischen*, II. 16, 391. Od. 4, 516. 2) transit. met acc. *beweenen, beklagen, τινὰ*, II. 19, 132. II) Med. = act. intransit. II. 19, 300. en transit. Od. 9, 467.

Στένωρ, ορος, ὁ, een heraut der Grieken voor Troje, die zoo luid riep, als vijftig anderen, II. 5, 785.

στένω, ion. stelno, alleen praes. en imperf. meest poët. eigenl. eng maken, vd. *zuchten, steenen*, in welke bet. Hom. de vorm *στένω* gebruikt, II. 18, 33. overdr.: van de zee; *bruisen, ruischen*, II. 23, 230. cf. *stelno*.

στερεός, ἦ, ὄν (stehma), compar. *στερεώτερος*, 1) *stijf, hard, ἕδος, αἰθρος*, Od. 10, 494. 2) overdr.: *hard, hardnekkig, onbuigzaam, ἔπεα*, II. 12, 267. *κράδιη*, Od. 23, 103. adv. *στερεῶς, hard, vast*, II. 10, 263. Od. 14, 346. overdr.: *hardnekkig, volstrekt onveranderlijk*, eens vooral, *ἀποεπιστῆν*, II. 9, 510. h. Ven. 25.

στερέω, aor. 1. infin. στερέσαι, ep. in pl. v. στερεῆσαι, berooven, τινὰ τινός, Od. 13, 262. †

στερνον, τὸ (stereós), de *borst*, eigenl. het bovenste beenig gedeelte van dezelve, II. 4, 528. 7, 224. ook van dieren, II. 4, 106. Od. 9, 443.

στεροπή, ἦ, poët. = ἀστεροπή (astéropw), 1) de *bliksem*, II. 11, 66. 184. 2) blinken met eenen glans van bliksem, *glans, schittering, straal*, van metalen, Od. 4, 72.

στεροπηγερέτα, ωο, ὁ, ep. in pl. v. *στεροπηγερέτης*, bijv. n. van Zeus, die den bliksem verzamelt (*ἄγειρω*), of volgens Apoll. verwekt (*ἔγειρω*), de *bliksemzender*, II. 16, 298. †

(στεῦμαι); poët. verw. met ἵσταμαι, alleen 3 sg. praes. στεῦται, en 3 sg. imperf. στεῦτο, eigenl. 1) *daarstaan*, om iets te beginnen, vd. houding aannemen, zich houden als, *trachten*, στεῦτο διψῶν, dorst hebbende, trachtte hij enz. Od. 11, 584. volgens Eustath. ἵστατο, hij stond aldaar dorst hebbende, 2) *verzekeren*, *beloven*, *dreigen*, *snoeven*, met infin. fut. Il. 2, 597. 5, 83. en met infin. aor. Od. 17, 525. Volgens Eustath. ontstond deze vorm uit eene zamentrekking van den vorm στέφμαι in /στεῦμαι, welke zamentrekk. ook in de volgende personen bleef.

στεφῶνῃ, ἡ (στέφω), eigenl. elke rand, boven aan eenig ligchaam, vd. a) *krans*, *kroon*, als vrouwelijk hoofdsieraad, Il. 18, 597. b) de *rand* van den helm, Il. 7, 12. 11, 96. ook de helm zelf, Il. 10, 30. c) de *rand* van eenen berg, Il. 13, 138.

στέφανος, ὁ (στέφω), 1) de *krans*, *kroon*, h. 6, 42. 2) in het algem. al wat iets omsluit; vd. overdragt.: στέφανος πόλεμοιο δέδωκε περί σε, de kring, krans des oorlogs, brandt overall om u heen, d. i. het krijgsgewoel woedt rondom u, * Il. 13, 736.

στεφανώω (στέφανος), perf. pass. ἑστεφάνωμαι, bij Hom. alleen med. iets als een rand omsluiten, *zich om iets heen winden*, ἦν περί πάντη φόβος ἑστεφανώται, rondom welke de vrees, (als rand) zich windt, welke de vrees omsluit, Il. 5, 739. 11, 36. ἀμφὶ δέ μιν νέφος ἑστεφάνωτο, eene wolk omgaf hem, Il. 15, 153. περί νῆσον πόρκος ἑστεφάνωτο, Od. 10, 195. h. Ven. 120. met acc. *omgeven*, *omringen*, οὐρανός τε τέρα ἑστεφάνωται, Il. 18, 485. of pass. waarmede de hemel bekranst is (act. heeft Hom. niet.)

στέφω, 1) *rondom omringen*, *omhullen*, *omkransen*, τὴ ἀμφὶ τῶν, iets om iem. hullen, Il. 18, 205. overdragt.: 2) *versieren*, *opschikken*, μορφήν ἐπέεσαι, de gestalte met welsprekendheid, Od. 8, 170.

στέφωμεν } z. ἵστημι.

στή } z. ἵστημι.

στήθος, εὖρος, τὸ (στήθαι, eigenl. het staande), ep. gen. en dat. στήθεσφι, 1) de *borst*, zoo wel van mannen als vrouwen, in sg. en pl. Il. 2, 218. 3, 175. ook van dieren, Il. 11, 282. 2) overdragt.: de *borst*, als zetel van de hartstogten, gedachten en gevoelens, Il. 3, 63. Od. 2, 304.

στήλη, ἡ (ἵστημι), de *zuil*, Il. 13, 437. inzonderh. a) de *post*, *pilaar*, om de

muren te schragen, Il. 12, 259. b) de *grafzuil*, *grafnaald*, Il. 11, 371. Od. 12, 14.

στήμεναι, z. ἵστημι.

* στήμων, οὐός, ὁ, *ketting* op het weefgetouw, Batr. 183.

στηρίζω (ἵστημι), aor. 1. ἵστηρεῖς, en ep. z. augm. aor. med. infin. στηρίζασθαι, 3 sg. pl. med. ἵστήρωτο. 1) transit. *stutten*, *schoren*, *schragen*, *plaatsen*, *vast doen staan*, *vestigen*, met acc. ἱεῖδας ἐν νέφει, Il. 11, 28. κῆρ οὐρανῷ, het hoofd in den hemel vestigen, d. i. ten hemel verheffen, Il. 4, 447. 2) intransit. *zich schragen*, *vast staan*, Od. 12, 431. even zoo Il) med. a) intransit. *πόδεσσι*, met de voeten vast staan, Il. 21, 242. b) met dat. κακὸν κακῷ ἵστήρωτο, ongeluk stapelde zich op ongeluk, Il. 16, 111. δεκάτος μείς οὐρανῷ ἵστήρωτο, de tiende maand steeg ten hemel op, h. Merc. 11.

στίβαρος, ἡ, ὄν (στέλω), compar. στίβαρώτερος, ἔρη, ερον, eigenl. *vast getreden*, vd. *opeengedrongen*, *dig*, *vast*, *krachtvol*, *sterk*, van menschelijke ledematen en wapenen, Il. 3, 335. 5, 746. Od. 1, 100. στίβαρώτερος δίσκος, Od. 8, 187.

στίβαρως, adv. *dig*, *vast*, Il. 12, 454. † στίβη, ἡ (στέλω), eigenl. *verdikte nevel*, *rijp*, inzonderh. *morgenkoude*, * Od. 5, 467. 17, 25.

* στίβος, ὁ (στέλω), 1) de *betreden weg*, het *voetpad*, h. Merc. 352. 2) *voetstap*, *spoor*, h. Merc. 353.

στίλβω, *stralen*, *blinken*, *schitteren*, ἔλαλφ, van olie, Il. 18, 596. overdragt.: van den glans der huid, κάλλει, χάριαν, Il. 3, 392. Od. 6, 237.

στίλβνός, ἡ, ὄν (στίλβω), poët. *blinkend*, *schitterend*, ἔρασα, Il. 14, 351. †

ΣΤΙΞ, ep. in nom. ongebruikt. in pl. v. het in proza gebruik. στίχος, vd. gen. sg. στίχος, en nom. en acc. pl. στίχες en στίχας, de *rij*, het *gelid*, inzonderh. de *slagorde*, sg. Il. 20, 362. gewoonl. pl. στίχες ἀνδρῶν, de *gelederen der mannen*, κατὰ στίχας, in *gesloten gelederen*, bij rijen, ook ἐπὶ στίχας, Il. 18, 602.

στίχωμαι (στίχος), poët. med. alleen 3 pl. imperf. ἑστιχῶντο, v. ἑστιχῶντο, *in rijen en gelederen voortgaan*, in het algem. *voortgaan*, *voorttrekken* van krijgslieden, Il. 3, 266. van schepen, * Il. 2, 516.

Στίχιος, ὁ, een *aanvoerder* der *Atheners* voor *Troje*, door *Hector* *geveld*, Il. 13, 195.

* *στοιχείων*, τὸ, (eigenl. dimin. van *στοῖχος*, dus een kleine paal of stift, 1) de letters, en dewijl deze de eenvoudigste bestanddeelen der spraak zijn, in pl. 2) de eenvoudigste bestanddeelen der dingen, de elementen, Batr. 61.

στόμα, ἄτος, τὸ, 1) de mond, van dieren, de *muil*, *keel*, vd. overdragt.: *στόμα πολέμου*, *δαίτης*, de keel, de muil des oorlogs, poët. in pl. v. der verwoestende oorlog, strijd, Il. 10, 8, 19, 313. 20, 359. (De verklaring: *begin des oorlogs*, is onjuist.) 2) spreekwijzen: *ἀνὰ στόμα ἔχειν*, *διὰ στόμα ἄγειν*, in den mond hebben, d. i. uitspreken, Il. 14, 91. *ἀπὸ στόματος αἰπεῖν*, vrijuit, stouweg zeggen, Batr. 77. 3) de *mond*, *uitloop*, eener rivier, Il. 12, 24. — *ἡϊόρος*, de bogt van het strand, Il. 14, 36. (een ver in zee zich uitstrekkend strand, van beide kanten door voorgebergten ingesloten.) — *λαίρης*, de opening van eene straat, Od. 22, 137. 4) overdragt.: het *voorst*; vd. het *aangezigt*, Il. 16, 410. van de lans; *κατὰ στόμα*, *vooraan*, *aan de punt*, Il. 15, 389.

στόμαχος, ὁ (*στόμα*), eigenl. mond, vd. de *keel*, *strot*, * Il. 3, 292. 17, 47. 19, 266.

στοναχέω (*στονάχη*), poët. alleen infin. aor. *στοναχῆσαι*, *zuchten*, *jammeren*, Il. 18, 124. †

στοναχῆ, ἡ (*στένω*), poët. het *gezucht*, *gesteen*, *gejammer*, dikwijls in pl. Il. 2, 356. Od. 5, 83.

στοναχίζω, z. *στοναχίζω*.

στονόεις, εἶσα, εν (*στόνος*), poët. vol *zuchten*, d. i. veel gerucht veroorzakend, vd. *treurig*, *rampzalig*, *heileloos*, *βέλεα*, *σὴν*, Il. 8, 159. Od. 17, 102. *αἰδή*, het treurgezang, Il. 24, 721.

στόνος, ὁ (*στένω*), poët. *gezucht*, *gesteen*, het *gerogchel* der stervenden, Il. 4, 445. Od. 23, 40.

στορέννυμι, aor. I. *ἱστόρενα*, ep. z. augm. van den vorm *στορνῦμι*, perf. pass. *ἱστραμαι*, 3 sg. plusqpf. pass. *ἱστρατο* (het praes. komt niet voor.) 1) *uitspreiden*, *uittrekken*, *λέχος*, het bed spreiden, Il. 9, 659. pass. h. Ven. 159. ook *δέμνια*, *τάπητας*, Od. 4, 310. 13, 73. *ἀνθρακίην*, kolen nederleggen, Il. 9, 213. 2) *effenen*, *banen*, van eene weg, doch ook *πόντον*, Od. 3, 158.

στρατάομαι (*στρατός*), med. 3 pl. impf. *ἱστρατόωντο*, ep. v. *ἱστρατώοντο*, *gelegerd zijn*, Il. 3, 187. *πρὸς τεῖχεα*, Il. 4, 387.

Στραῖτη, ἡ, st. in Arcadie, ten tijde van Strabo verwoest, Il. 2, 606.

Στρατιός, ὁ, z. van Nestor en Anaxibia, Od. 3, 493.

στράτος, ὁ (*στράω* = *στορέννυμι*), ep. gen. *στρατόων*, Il. 10, 347. de *legerplaats*, het *gelegerde krijgshoofd*, in het algem. *leger*; *heer*, Il. 1, 10. Od. 2, 30.

* *στρεβλός*, ἡ, ὄν (*στρέφω*), *gedraaid*, *krom*, vd. van de oogen, *scheel*, *verdraaid* van gezigt, Batr. 297.

στρεπτός, ἡ, ὄν (*στρέφω*), adject. verb. 1) *gevlochten*, *gewonden*, *χιτών*, een kettinharnas, dat, volgens Aristarch. uit ijzeren ringen incengevoegd was, Il. 5, 113. 2) al wat gemakkelijk *gedraaid* en *gevlochten* kan worden, *buigzaam*, *bewegelijk*, *γλώσσα*, Il. 20, 248. vd. *beweegbaar*, *φρένες*, *gemoed*, dat zich laat buigen, Il. 15, 203. *θεοί*, de Goden laten zich *vermurwen*, tot andere gedachten brengen, verzoenen, Il. 9, 497.

στρεψύγομαι (verwant met *στρέψω*), dep. pass. poët. eigenl. bij druppels uitgeperst worden, vd. *langzamerhand afgemat*, *krachteloos worden*, *zich afmatten*, *pijnigen*, *ἐν αἰνῇ δημοσίητι*, Il. 15, 512. *ἐν νῆσῳ*, Od. 12, 351.

στρεψιδνέω (*στρέφω*, *δινέω*), poët. in eene *draaikolk*, of *als eene spil rond-draaijen*: pass. *zich als eene spil, tol, omdraaijen*: *στρεψιδνῆθεν* (ep. v. *ἱστρεψιδνῆθεν*) *θε οἱ ὄσσε*, zijne oogen draaijen hem om, werden verduisterd, Il. 16, 792. †

στρέφω, fut. *στρέψω*, aor. ep. *στρέφα*, iterat. v. *στρέφασκον*, fut. med. *στρέψομαι*, perf. pass. *ἱστραμαι*, aor. I. pass. *ἱστρέφθην*. 1) act. transit. *draaijen*, *wenden*, *buigen*, *keeren*, met acc. οὐρον, Od. 4, 520. inzonderh. *ἵππους*, de paarden wenden, Il. 8, 168. 2) intransit. *zich wenden*, *omkeeren*, Il. 18, 544. *ἀνὰ ἔγμους*, vs 546. II) Med. met aor. pass. 1) *zich wenden*, *omdraaijen*, *ἐνθα καὶ ἐνθα στρέφεται*, *zich her-en derwaarts keeren*, Il. 24, 5. naar verhouding der praeposit. *zich heen keeren*, Il. 12, 42. *ἱστραμμένα ἀλλήλων*, h. Merc. 411. of *zich afwenden*, *ἐκ χώρης*, uit het land weggaan, Il. 16, 516. 2) *zich ophouden*, *verkeeren*, met acc. h. Ap. 175.

στρέψασκε, z. *στρέφω*.

* *στρόμβος*, ὁ (*στρέφω*), eigenl. een *gedraaid ligchaam*, vd. een *drijfstoel*, Il. 14, 413. †

στρουθός, ἡ, de *musch*, * Il. 2, 311. 317. (anders δ).

στροφαλίγξ, *ιγγος*, ἢ (στροφαλίξ), *draaikolk*, inzonderh. *κονίης*, het dwarrelen van het stof, Il. 16, 775. 21, 503. Od. 24, 39. *στροφαλίξ* (στέρω), poët. versterkte nevenv. *draaijen*, *ἡλάκατα*, Od. 18, 315. † *Στροφίος*, ὁ, vader van Scamandrius, Il. 5, 49.

στροφός, ὁ (στέρω), 1) *gedraaide band*, *strik*, *tauw*, *gordel*, *draagband* aan den ransel, Od. 13, 438. 17, 198. 2) *zwachtel*, h. Ap. 122.

στροφώνυμι, z. *στορένυμι*.

στροφάω, poët. nevenv. van *στέρω*, 1) act. *draaijen*, *ἡλάκατα*, Od. 7, 53. 2) Med. a) *zich wenden*, *κατὰ τινά*, naar iem. Il. 13, 557. b) *zich heen en weer draaijen*, d. i. *zich ophouden*, *vertoeven*, *κατὰ μέγαρον*, Il. 9, 463. h. Cer. 48.

στυγρός, ἦ, ὄν (στυγέω), *eigenl. gehaat*, *verfoeid*, in het algem. *afschuwelijk*, *verfoeijelijk*, *ontzettend*, *verschrikkelijk*, a) van personen: *στυγρός* δ' οἱ ἔπλετο θυμῷ, hij was haar gehaat in het gemoed, zij verfoeide hem, Il. 14, 158. b) van zaken: *πόλεμος*, *σκότος*, *γάρμος*, Il. 4, 240. Od. 16, 126. adv. *στυγερῶς*, *verschrikkelijk*, Od. 21, 374.

στυγέω, aor. 2. *ἔστρυγον*, aor. 1. *ἔστρυξα*, causat. 1) *praes.* en aor. 2. a) *haten*, *verfoeijen*, *vreezen*, *τινά*, Il. 7, 112. Od. 13, 400. b) *zich ontzien*, *duchten*, met infin. Il. 1, 186. 8, 515. 2) in aor. 1. *geducht*, *gevreesd maken*, *doen haten*, *τῷ κέ τεφ στύσαιμι μένος*, Od. 11, 502.

Στυμφηλος, ἦ, ion. v. *Στύμφαλος*, st. in Arcadië, aan het meer van Stymphalus, Il. 2, 608. in de fabelleer beroemd wegens de Stymphalische vogels.

Στυξ, ὕψος, ἦ (de ontzetting aanjagende, vreeselijke), 1) eene rivier in de onderwereld, bij welke de Goden den vreeselijksten en heiligsten eed zweren, Il. 2, 755. een arm derzelve is de Cocytus, Od. 10, 514. 2) als nimf, d. van Oceanus en Tethys, h. Cer. 424. Hesiod. Theog. 361. Zij woont aan den ingang van den Hades, Hesiod. Theog. 778. haar stroom is een arm van den Oceanus en vloeit als een gedeelte van denzelfen van de bovenwereld naar de benedenwereld, Il. 15, 37. Zeus had aan haar verleend, om de heiligste eed der Goden te zijn, Od. 5, 185. Volgens Hesiod. moest een God, die enen meined gezworen had, een geheel jaar bewusteloos nederliggen. Misschien ontleent deze fabel haren oorsprong van de bron bij

Nonacris in Arcadië, welker water voor doodelijk gehouden werd. Herod. 6, 74. *Στύρα*, τὰ, st. op het eiland Euboea, Il. 2, 539.

στυφέλιξ (στυφέλιος), fut. *στυφέλλω*, aor. *ἔστυφέλιξα*, ep. z. w. 1) *slaan*, *stooten*, *schudden*, a) met acc. *ἀσπίδα*, Il. 5, 437. *τινά*, Il. 7, 261. *νέφεα*, de wolken *verjagen*, Il. 11, 305. b) *wegstooten*, *verjagen*, *τινά* ἐξ ἐδίων, ἐκτός ἀταρπιτοῦ, Il. 1, 581. Od. 17, 234. 2) in het algem. *heen en weder stooten*, *mishandelen*, *beschimpn*, *τινά*, Il. 21, 380. pass. Od. 16, 108. 20, 318.

σύ, pron. person. *destweeden persoons*; nom. ep. *τύνη*, gen. *σέο*, *σεῦ*, *σέω*, *τεοῖο*, Il. 8, 37. *σέθεν*; dat. *σοί*, *τοί*, acc. *σέ*. De gewoonl. gen. *σοῦ* komt bij Hom. niet voor, *σοί* behoudt altijd het accent, *τοί* is altijd enclit. *γῆ*. Versterkt *σύς*, *σύπερ* en *verbonden* met *αὐτός*, waarbij het altijd het accent behoudt; vd. *σοί* αὐτῷ, in pl. v. *σοί*, Od. 4, 601. Od. 6, 39. en *σοί* in pl. v. *τοί* αὐτῷ, Od. 15, 187.

σὺβόσιον, τὸ (βόσκω), *de kudde zwijnen*, met *σῶν*, Il. 11, 679. Od. 14, 101. (met lange *ι*).

σὺβώτης, ου, ὁ (βόσκω), *zwijnenhoeder*, Od. zeer dikwijls.

σύγξ, z. *σύ*.

συγκιλέω (καλέω), part. aor. 1. *συγκιλέσας*, *bijeenroepen*, *verzamelen*, met acc. * Il. 2, 55. 10, 302.

συγκλονέω (κλονέω), poët. *door elkander bewegen*, in *verwarring brengen*, met acc. Il. 13, 722. †

συγκυρέω (κυρέω), poët. aor. 1. opt. *συγκυρέσταν*, *op elkander stooten*, *ontmoeten*, Il. 23, 435. †

συγχέω (χέω), aor. 1. *συνέχευα*, infin. *συγγέαι*, part. *συγγέας*, ep. sync. aor. 2. med. *σύνγυτο*. 1) *bijengieten*, *bijeenstorten*, met het denkbeeld van in *verwarring brengen*, *verwarren*, *vermengen*, *door elkander werpen*, *ψάμαθον*, Il. 15, 364. en pass. Il. 16, 471. 2) *overdragt.*: a) van zaken: *veriydelen*, *vernietigen*, *ἔρκα*, Il. 4, 269. *κάματον*, *ιούς*, b) met betrekking tot het gemoed, *verwarren*, *bedroeven*, *verontrusten*, *θυμὸν*, *νόον*, Il. 9, 612. 13, 808. *ἄνδρα*, Op. 8, 139.

συκῆ, ἦ, *zamengebr.* *συκῆ*, *de vijgenboom*, * Od. 7, 116. 11, 590. slechts eens de langere vorm, Od. 24, 341. in ééne syllabe uit te spreken:

σύκον, τὸ, *de vijg*, Od. 7, 121. † Batr. 31.

συλάω, fut. *συλάσω*, aor. opt. *συλήσῃς*, conj. *συλήσω*, part. *συλήσας*, daarbij dikw. 3 sg. impf. *ἐσέλα*, dual. *συλήτην*, II. 13, 202. 1) *wegnemen, afnemen*, met acc. *πῶμα φαρέτρης*, II. 4, 116. *τόξον*, II. 4, 105. 2) inzonderh. van het uitplunderen van gedooden vijanden, a) *ontnemen, ontroofen, uitschudden*, *τεύχε' ἐπ' ὤμων*, II. 6, 28. *εν τεύχεα*, alleen, II. 4, 466. δ) met acc. des persoons, *berooven, uitplunderen, νεκρούς*, II. 6, 71. zelden *τινὰ τεύχεα*, iem. van wapenen berooven, II. 15, 428. nevenv. *συλέω*.

συλεύω, poët. nevenv. van *συλάω*, *II. 5, 48. 24, 436.

συλλέγω, ep. en att. *ἐυλλέγω* (*λέγω*), part. aor. *συλλέξας*, aor. 1. med. *συυλεξάμην*, ep. z. augm. fut. med. *συλλέξομαι*, 1) *bijeenleggen, brengen, verzamelen*, *τι*, II. 18, 301. 2) med. a) *voor zich verzamelen*, *ὄπλα ἐς λάρανα*, II. 18, 413. δ) van personen: *verzamelen*, met acc. Od. 2, 292.

συμβάλλω of **ἐυμβάλλω** (*βάλλω*), aor. 2. *συνέβαλον*, ep. *σύβαλον*, aor. 1. *συνεβαλόμην*; van ep. sync. aor. act. *ἐυμβλήτην*, Od. 21, 15. infin. *ἐυμβλήμενα*, II. 21, 578. ep. sync. aor. 2. med. *ἐυμβλήτο*, II. 14, 39. *ἐυμβλήτο*, II. 14, 27. conj. *ἐυμβλήται*, Od. 7, 204. part. *ἐυμβλήμενος*, Od. 11, 127. vd. ep. fut. *συμβλήσομαι*, II. 20, 335. 1) transit. *bijeenwerpen, bijeenbrengen*, met acc. a) van rivieren, *Ἰδωρ*, het water vereenigen, II. 4, 453. inzonderh. in oorlog, *ἔκινους, ἔγχεα*, schilden, speren tegen elkander aanstooten, II. 4, 447. overdragt.: *πόλεμον*, eenen strijd beginnen, II. 12, 181. δ) van personen: *bijeenbrengen, bijeenplaatsen*, tegen elkander aanhitsen, ten strijde, *ἀμφοτέρους*, II. 20, 55. met infin. *μάχεσθαι*, II. 3, 70. 2) intransit. even als het med. *aantrefsen, ontmoeten*, *τινὶ*, Od. 21, 15. inzonderh. in het gevecht ontmoeten, *handgemeen worden, slaags geraken*, II. 16, 565. ep. aor. II. 21, 578. II) Med. *ontmoeten*, *τινὶ*, dikwijls in ep. aor. 2. II. 14, 231. Od. 6, 54. inzonderh. in den strijd *handgemeen worden, slaags geraken*, II. 16, 565.

Σύμη, ἡ, eil. tusschen Rhodus en Cnidus, op de kust van Carië, nu *Symi*, vd. adv. *Σύμηθεν*, uit Syme, II. 2, 671.

συμμάπτω (*μάπτω*), aor. 1. part. *συμμάπτας*, *bijeen, te zamen grijpen*, om af te breken, *τι*, II. 10, 467. †

συμμητιάομαι (*μητιάομαι*), dep. med. infin. praep. *συμμητιάσθαι*, ep. v. *συμμη-*

τιάσθαι, te zamen overleggen, te zamen beraadslagen; II. 10, 197. †

συμμύγνυμι, Hom. *συμμύγω* (*μύγνυμι*), aor. *συνέμυξα*, 1) *onder een mengen, vereenigen*; *τι*, h. Merc. 81. inzonderh. van de liefde — *θεοῦς γυναιξί*, h. Ven. 50. 2) med. *zich vermengen, zich vereenigen*, van rivieren: met dat. *Πηρεῖω*, II. 2, 753. van het vuistgevecht, in tmesis, II. 23, 687. z. *μύγνυμι*.

συμμίσγω, z. *συμμύγνυμι*. **συνπᾶς**; *ἄσα*, *αν*, ep. en att. *ἐμπᾶς* (*πᾶς*, door *σύν* versterkt), alleen in pl. *alle te zamen, alle te gelijk*, II. 1, 241. Od. 7, 214. 14, 198. In deze laatste plaatsen staat *ἐμπᾶντα*, zonder dat de versmaat het vereischt.

συμπήγνυμι (*πήγνυμι*), aor. 1. *συνέτηξα*, *bijeenvoegen, doen stollen, verdikken*, *γάλα*, II. 5, 902. †

συμπέπτω (*πέπτω*), *zamen vallen, op elkander stooten, ontmoeten*, in den strijd, alleen aor. 2. in tmesis, II. 7, 256. van den wind, Od. 5, 295. z. *πίπτω*.

συμπλάτῃω (*πλατῃω*), aor. *συμπλάτῃσα*, *te zamen slaan, xρῆσι*, de handen te zamen slaan, II. 23, 102. †

συμφερός, ἡ, ὄν (*συμφέρω*), *bijeen gebracht, vd. vereenigd, verbonden, συμφερετή δ' ἀρετή πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν*, vereenigde kracht van mannen, hoe zwak en gering ook, *vermag iets*, II. 13, 237. Zoo verklaren de nieuwste uitleggers, en dan moet men *πέλει* door *vermag, brengt te weeg*, verklaren. De andere verklaring *συμφερετή* in pl. v. *συμφερούσα*, d. i. *ὠφέλιμη*, is te verwerpen.

συμφέρω (*φέρω*), fut. med. *συνούσομαι*, eigenl. *bijedragen*, alleen in med. te *zamen komen, ontmoeten; slaags, handgemeen worden*, *πτόλεμόνδε*, II. 8, 400. *μάχη*, *II. 11, 736.

συμφράδιμων, *ονος, ὅ, ἡ* (*φράδιμων*), poët. *mede raadgevend, raadgever*, II. 2, 372. †

συμφράζομαι (*φράζομαι*), med. aor. *συνεφρασάμην*, ep. *συμφρασάμην*, *beraadslagen, overleggen*, *τινὶ*, met iem. Od. 15, 202. *βουλὰς τινι*, zijne plannen met iem. overleggen, raad mededeelen of plannen opperen, II. 1, 537. Od. 4, 462.

***σύμφωνος**, *ον* (*φώνη*), *zamenklinkend, overeenstemmend in toon*, h. Merc. 51.

σύν, ep. en att. *ἐν*; dit laatste zelden en alleen, wanneer de versmaat het vereischt, 1) praep. met dat. *grondbetek. met*. I) van plaats, om het *bijeenzijn*

α) van personen te kennen te geven: *met, te gelijk met, gezamenlijk met, benevens, σύν εταιροίς*; dikwijls met het bijkomend denkbeeld van hulp: *σύν θεῷ, met Gods hulp*, II. 9, 49. *σύν Ἀθήνῃ*, II. 3, 439. 10, 290. 15, 26. β) van zaken: *σύν νηοῖ, σύν σκήπτρῳ*, II. 1, 179. 2, 187. *σύν ταύχεσι, ἔντεσι, ἀνεμος σύν λαλασσι*, II. 15, 26. 2) om eene oorzaak op te geven, α) ter aanduiding van het middel, waardoor iets tot stand gebracht wordt: *met, door middel van*, Od. 5, 293. β) ter opgave van den maatstaf, waarmede de verrigting plaats heeft, *σύν τῷ μεγάλῳ ἀπέτωσαν*, II. 4, 161. II) als adv. *te zamen, tegelijk*, II. 23, 879. *σύνδύο*, twee te zamen, twee aan twee, II. 10, 224. III) In samenstellingen heeft het de beteek. van het adv. *mede, te zamen, tegelijk*, en ook van voltooiing.

συναγέλω, ep. en att. *ἐναγέλω* (ἀγέλω), aor. 1. ep. *ἐνάγερα*, aor. 1. med. 3 sg. *ἐναγέλωτο*, Od. 14, 323. ep. aor. 2. med. part. *συναγρόμενος*. 1) *bijeenbrengen, verzamelen, vergaderen*, van personen en zaken, II. 20, 21. *βλοτον*, Od. 4, 90. 2) med. α) *voor zich verzamelen, bijeenbrengen, vergaderen*, met acc. *κτίματα*, Od. 14, 323. *ἔπνοος*, II. 15, 680. (*συναγέρεται*, de verkorte conjunct. aor. 1. med.) β) *intransit. zich verzamelen, bijeen vergaderen*, in part. aor. 2. med. II. 11, 687.

συναγνῦμι, ep. en att. *ἐναγνῦμι* (ἄγνῦμι), aor. 1. ep. *ἐνάξα*, te zamen breken, geheel breken, *verbrijzelen*, met acc. *ἔγχοσ*, II. 13, 166. *ἦσας*, Od. 14, 383. *verpletteren, τέκνα*, II. 11, 114. (Hom. gebruikt den vorm met ξ ook zonder dat de versmaat denzelven vereischt.)

συνάγω, ep. en att. *ἐνάγω* (ἄγω), fut. *συνάξω*, aor. 2. *συνήγαγον*, α) *bijeenbrengen, bijeenvoeren, verzamelen*, met acc. *γεραίας ἡθῶν*, de aanzienlijke, oudere vrouwen in den tempel doen vergaderen, II. 6, 87. *ἔρικα θεῶν*, II. 3, 269. *φόρτον τινι*, Od. 14, 296. β) *overdr.*: even als *συμβάλλω*; — *Ἄρσα*, den strijd beginnen, II. 2, 381. ook *ἔριδα Ἄργος, ὑμῆτην*, II. 16, 764. *πόλεμον*, h. Cer. 268.

συναίρω (ἀίρω), poët. aor. *συνήερα*, alleen in tmes. eigenl. te zamen, tegelijk opheffen, vd. *bijeen nemen, σύν δ' ἤειρεν ἱμάσων*, sc. ἵππους, II. 10, 499. cf. *ἀείρω*, (Eustath. verklaart het door *συνέπλεκεν*; daar hij aanneemt, dat *ἀείρειν* uit en *εἶρειν* zamengesteld, en zoo veel als

δοῦν εἶρειν is; doch men vergelijkje *παρήορος* en *συνήορος*.)

συναίνυμι (αἰνυμι), poët. *bijeennemen, verzamelen*, met acc. II. 21, 502. † *συναίρω* (αἰρέω), aor. 2. *συνείλον*, 1) *bijeennemen, bijeengrijpen*, met acc. *χλαίνας*, Od. 20, 95. 2) *wegrukken, wegscheuren, kwetsen*. (Schol. *συνέτριψε*.) *ἄφρῦς*, II. 16, 470.

συναντάω (ἀντάω), poët. *ἀντέω*, imperf. dual. *συναντήτην*, aor. 1. med. *συννητησάμην*, 1) *ontmoeten*, Od. 16, 333. 2) Med. = act. *tegenkomen, ontmoeten, τινι*, II. 17, 134.

συνάντομαι, poët. nevenv. van *ἀντάω*, in praes. en imperf. II. 7, 22. Od. 4, 367.

συναράσσω (ἀράσσω), fut. — *ἔω*, aor. ep. *συνάραξα*, te zamen slaan, *verpletteren*, met acc. II. 12, 384. Od. 12, 412. alleen in tmesis.

* *συναράρισκω* (*ΑΡΩ), alleen in perf. *συνάριρα*; intransit. *zamengevoegd, verbonden zijn*, h. Ap. 164.

* *συναρωγός*, ὁ (ἄρωγός), *medehelper, bijstand*, h. 7, 41.

συνδέω, ep. en att. *ἐσνδέω* (δέω), aor. 1. ep. *συνέδησα*, inf. *ἐσνδῆσαι*, 1) *bijeenbinden, vastbinden, in boeien slaan, knevelen, τινι*, II. 1, 399. Od. 10, 168. h. Merc. 82. 2) *verbinden*, van eene wond, II. 13, 599. (In de II. steeds de att. vorm.)

* *συνδύο* (δύο), als dual. *twee aan twee, twee bij elkander*, h. Ven. 74. (In de II. gescheiden.)

συνέδραμον, z. *συντρέχω*.

συνεργάθω, ep. nevenv. in pl. v. *συνεργῶ* (εἰργῶ), *insluiten*, II. 14, 36. †

συνεργῶ, ep. v. *συνεργῶ*, eigenl. te zamen sluiten, vd. *binden, τὸ λύγοισι*, *Od. 9, 427. 12, 424. *χιτῶνα ζωστήρι*, het onderkleed met den gordel vastbinden, Od. 14, 72.

συνείκοσι, ep. en att. *ἐσυνείκοσι*, *twintig bij elkander*, Od. 14, 98. †

σύνειμι (εἰμι), fut. infiu. ep. en att. *ἐσύνεσθαι*, *bijeenzijn, te zamen zijn, leven met iets, δι' ὅτι πολλῇ*, Od. 7, 270. †

σύνειμι (εἰμι), ep. en att. impf. 3 pl. *εἰνῆσαν*, part. *ἐσύνῶτες*, daarentegen *σύντην*, II. 6, 120. te zamen gaan, of komen, *ἐς χάρον ἔνα*, II. 4, 446. *ἐς μέσον*, II. 6, 120. inzonderh. in vijandigen zin: *ontmoeten, slaags, handgemeen geraken*, met *μάχεσθαι*, II. 20, 159. of *ἔριδι*, II. 20, 66. absol. *kampen, περί ἔριδος*, uit strijd-lust, * II. 16, 476.

συνελαύνω, ep. en att. *ἐσυνελαύνω* (ἐλαύνω),

αορ. 1. *συνήλασα*, ep. σσ. infin. *ἐυνελάσσαι*, *bijeen-*, *te zamendrijven*, met acc. *ἄριστα ἐκ πεδίων*, II. 11, 677. *βοῦς*, h. Merc. 106. 1) *zamentrekken*, *κάρη χείρας τε*, h. Merc. 240. *ὀδόντας*, klappertanden, in tmes. Od. 18, 98. inzonderh. in het gevecht aan elkander brengen, ophitsen, *θεοῦς ἐριδι*, II. 20, 134. 2) intransit. *elkander ontmoeten*, *op elkander stooten* in het gevecht, II. 22, 129.

σύνελον, *z. συναρέω*.

συνεοχμός, *ὁ*, att. *ἐυνεοχμός*, poët. v. *σποχμός* (*συνέχω*), *zamenhang*, *verbinding*, *gewricht*, II. 14, 465. †

συνερίδος, *ὁ*, *ἡ* (*ἐριδος*), *medearbeider*, *medearbeidster*, Od. 6, 32.

συνέσειε, *z. συσσεύω*.

συνεσις, *ἡ*, ep. en att. *ἐυνεσις* (*συνίημι*), *eigenl. het ontmoeten*, *de vereeniging*, *ineenvloeiing*, van rivieren, Od. 10, 315. †

συνεχής, *ἐς* (*συνέχω*), *zamenhoudend*, van den tijd: *onophoudelijk*, *aanhoudend*. Het neutr. sg. als adv. *συνέχες*, adv. voortdurend, bestendig, II. 12, 46. ook *συνεχὲς αἰεὶ*, Od. 9, 74.

συνέχω, ep. en att. *ἐυνέχω* (*έχω*), ep. perf. *συνόχωκα*, *eigenl. bijeenhouden*, d. i. intransit. *zamenkomen*, *zich vereenigen*, II. 4, 133. 20, 415. *τῷ δὲ ὤμῳ ἐπὶ στήθος συνοχωκότε*, de schouders naar de borst zamengedrukt, II. 2, 218. (perf. med. eerst *ὄχα*, *ὦχα* en met att. reduplic. *ὄκωχα*; ep. omgezet *ὄκωκα*.)

* *συνήθεια*, *ἡ* (*ἤθος*), 1) het *bijeenwonen*, 2) *gewoonte*, *gewone wijze*, *συνήθειαι μαλακαί*, *zachte wijzen*, d. i. *gewoonte om de snaren zachtjes te roeren*.

συνημοσύνη, *ἡ* (*συνήμων*), *verbinding*, *vereeniging*, vd. *verdrag*, II. 22, 261. †

συνήορος, *οὐ* (*συναίσω*), *vereenigd*, *toegevoegd*, *φάργυξ δακτὶ συνήορος*, Od. 8, 99. †

συνθεσίη, *ἡ* (*συντίθημι*), poët. *afspraak*, *verdrag*, *verbond*, II. 2, 339. in pl. *last*, *opdragt*, * II. 5, 319.

συνθέω (*θέω*), fut. *συνθέσομαι*, 1) *tegelijk loopen*, 2) *gelukkig aftoopen*, *goeden uitslag hebben*, Od. 20, 245. †

συνίημι, ep. en att. *ἐυνίημι* (*ίημι*), praes. imperat. *ἐυνίε*, Od. 1, 271. imperf. 3 pl. *ἐύνον*, in pl. v. *ἐυνίεσαν* (Aristarch. *ἐύνιεν*, II. 1, 273. aor. 1. *ἐυνήηκα*, ep. v. *ἐυνήκα*, aor. 2. imper. *ἐύνες*, aor. 2. med. *ἐύνετο*, conj. 1. pl. *συνώμεθα*, 1) act. I) *eigenl. bijeenbrengen*, *bijeenzenden*, inzonderh. van oorlog: *ophitsen*, *aanzetten*,

aandrijven, met acc. *ἐριδι μάχεσθαι*, in oneenigheid te strijden, II. 1, 8. 7, 210.

2) *vernemen*, *merken*, *hooren*, *gewoonl.*

a) met acc. *ῥα*, *ἔπος*, II. 2, 182. Od. 6, 289.

b) met gen. des persoons, II. 2, 26. der zaak, II. 1, 273. II) med. 1) *zich vereenigen*, *overeenkomen*, *ἀμφὶ τινι*, II. 13, 381.

2) even als act. *vernemen*, *merken*, *begrijpen*, *τοῦ ἐύνετο*, Od. 4, 76.

συνίστημι (*ίστημι*), *alleen intransit. in part. perf. ontstaan*, *beginnen*, *πολέμωιο συνεσταότος*, II. 14, 96. †

συννοισόμεθα, *z. συμμέρω*.

συννοήνω (*οἰσίνω*), poët. 1) *mede*, *te gelijk bewegen*, act. in tmesis, II. 24, 467.

2) med. *zich bewegen*, *in beweging geraken*, *optrekken*, van legerbonden, II. 4, 332. †

συννοχή, *ἡ*, ep. en att. *ἐυννοχή* (*συνέχω*), *het zamenhouden*, *het op elkander stooten*, *ontmoeten*, *ἐν ἐυννοχῆων ὁδοῦ*, op den sprong, op het kruisen van den weg, II. 23, 330. †

συννοχωκότε, *z. συνέχω*.

συνταράσσω (*ταράσσω*), *mede*, *geheel*, *in verwarring brengen*, *storen*, in tmes. II. 1, 579. *z. ταράσσω*.

συντίθημι (*τίθημι*), *alleen aor. 2. med. 3 sg. σύνθεο*, imper. dikwijls *σύνθεο*.

1) act. *bijeenplaatsen*, *zamenstellen*. 2) med. bij Hom. *alleen eigenl. voor zich iets zamenstellen*, vd. met en zonder

θυμῷ, *opmerken*, *bemerken*, *gadeslaan*, *opletten*, *vernemen*, met acc. *βουλὴν*, *ἀουδὴν*, II. 7, 44. Od. 1, 328. absol. *acht geven*, *merken*, II. 1, 76. Od. 15, 27.

σύντριες, neutr. *σύντρια*, *drie aan drie*, *drie bij elkander*; Od. 9, 429. †

συντρέχω (*τρέχω*), aor. 2. *συνέδραμον*, *zamenloopen*, in vijandigen zin, *tegen elkander inloopen*, * II. 16, 335. 337.

* *Συντριχί*, *ἴφος*, *ὁ*, *ἡ* (*τριβω*), *de vernieler*, naam van eenen kwaden geest, bij de pottebakkers, Ep. 14, 9.

συνώμεθα, *z. συνίημι*.

Σύριγξ, *ἡ*, ep. in pl. v. *Σύρος*, eil. in de Aegaeische zee, tusschen Delos en Paros, nu *Sira*, volgens Strab. X. pag. 487. *z. τρῶσι*. Anderen zoeken het eiland op de oostkust van Sicilië, *z. Ὀστρινίη*.

σῦριγξ, *γγοῦς*, *ἡ*, *eigenl. elk riet*, vd. 1) *de fluit*, inzonderh. *de pansfluit*, *herdersfluit*, II. 10, 13. 18, 526. h. Merc. 512. 2) *de scheede der speer*, of liever van de punt der speer, *eene kast of iets dergelijks*, waarin men dezelve bewaarde, * II. 10, 387.

* σὺρῶω (σὺρυξ), *fluiten*, van de lans, fragm. 72.

συδῶγγνῦμι (δῶγγνυμι), fút. ξω. zamen slaan, breken, in *stuk breken*, *verbrjzelen*, overdr.: κακοῖσι συνέδηκται, hij is door lijden gebroken, Od. 8, 137. †

* σῦρω, *slepen*, *trekken*, met acc. Batr. 75.

σῦς, σῦός, ὁ en ἡ, dat. σὺί, pl. nom. σῦες, altijd zonder zamentrekking, dat. σὺί, σῦσσα, acc. σῦας, σῦς, *zwijn*, *varken*, *wild zwijn*, gewoonl. masc. σῦς κάρτος en κάρτιος, Il. 5, 783. ook ἄρτιος, Il. 8, 338. z. ἕς.

* συσσεύω (σεύω), aor. συνάεσα, *zamen-drijven*, βοῦς, h. Merc. 94.

σῦτο, z. σεύω.

σῦφειός en σῦφείος, ὁ (σῦς), *zwijnenstall*, *varkenshok*, * Od. 10, 233. 14, 13. σῦφείονδα, naar den varkenstal, Od. 10, 320.

σῦφορβός, ὁ (φέρβω), *zwijnenhoeder*, dikw. Od. πᾶς σῦφορβός, de jonge *zwijnenhoeder*, Il. 21, 282. cf. ὑφορβός.

σπάζω, aor. 1. ἔσφαξα, en ep. σπάξα, perf. pass. ἔσφαγμαί, *slagten*, met acc. βούρ, Il. 9, 466. dikwijls van offerdieren; den hals geheel afsnijden, nadat zij geslagt waren, *kelen*, *slagten*, Od. 3, 454. pass. Il. 23, 31. Od. 10, 532.

σπαῖρα, ἡ, de *kogel*; in het algem. elk rond ligchaam, *bal*, σπαίρη παίζειν, *bal spelen*, Od. 6, 100. 115. 8, 372.

σπαιρηδόν, adv. *op de wijze van eenen bal*, Il. 13, 204. †

σπάλλω, aor. 1. ep. σῆλα, infin. σῆλαι, *doen vallen*, inzonderh. door het onderzetten van eenen voet, *supplantare*; in het algem. *nederwerpen*, τινά, Il. 23, 719. Od. 17, 464.

σπαράγχομαι, med. poët. = σμαραγέω, 1) *knetteren*, *sissen*, *ruischen*, Od. 9, 390. 2) *vol zijn*, *stijf staan*, οὐδατα σπαραγεῖντο, Od. 9, 440.

σπᾶς } z. σφεῖς.

σφεῖς }

σφεδανός, ἡ, ὄν, poët. *hevig*, *onstuimig*, *driftig*, *verschrikkelijk*, als adv. in neutr. κελεύειν, * Il. 11, 165. 16, 372. (Men leidt het gewoonl. af van σπεύδειν, als σπεδανός; anderen van σπαδᾶν, verw. met σφοδρός.)

σφεῖς, pl. van het pronom. des derden persoons, gen. σφῶν, ep. σφέων (altijd van ééne syllabē), σφείων, dat. σφισί, σφισίν, ep. en ion. σφεῖ, acc. σφέας (zoo wel in ééne, als in twee syllaben), ep. σφᾶς en zelden

σφεῖ, Il. 19, 265. Hom. heeft den nom. en het neutr. in het geheel niet; alle vormen, behalve σφείων, zijn enclit. σφᾶς en σφεῖ altijd; σφεῖ wordt voor eene verkorting gehouden van σφωῖ, en eigenl. dual. zij, *hunner*, bij Hom. altijd persoonlijk, versterkt σφέας αὐτούς, Od. 12, 225. zeldzaam en slechts poët. is het gebruik van dit pron. in pl. v. ὑμεῖς, Il. 10, 398.

σφείων, z. σφεῖς.

σφέλας, aor., τὸ, pl. ep. σφέλα, Od. 17, 231. *voetbank*, *schabel*, * Od. 18, 394.

σφενδόνη, ἡ, de *slinger*; inzonderh. de uit wol gedraaide band van den *slinger*, die naderhand uit leder gemaakt werd, Il. 13, 600. † De Grieken maken van dit wapen weinig gebruik; alleen de Locriërs worden als slingeraars genoemd, Il. 13, 712. seqq.

σφέτερος, ἔρη, ἔρον (σφεῖς), pron. des derden persoons, pl. *hunne*, *hare*, *hunne*, zoo als het nu overal bij Hom. staat, volgens Aristarch. Il. 4, 409. versterkt door αὐτός, Od. 1, 7. σφέτερα, als substant. Od. 1, 274.

σφηκῶω (σφήξ), poët. p. pass. ἔσφηκωμαι, *naauw zamentrekken*, *inkrimpen*, naar de gedaante der wesp; in het algem. *vastbinden*, *opsteken*, πλοχμοῖ χροσῶ τε καὶ ἔργυρόν ἔσφηκωτο, de haarvlechten waren met goud en zilver opgestoken, Il. 17, 52. †

Σφήλος, ὁ, z. van Bucolus, van Athene, Il. 15, 338.

σφηῆλεν, z. σφέλλω.

σφήξ, γῆκος, ὁ, de *wesp*, Il. 12, 167. 16, 259. waarschiñl. niet de gewone wesp, *vespa vulgaris*, maar de *horzel*, *vespa crabro*, Linn.

σφι, σφῖν, z. σφεῖς.

* σφίγγω, *snoeren*, *vast te zamentrekken*, πόδας κατὰ γαστέρος, de beenen aan het lijf trekken, Batr. 71, 88.

σφοδρῶς, adv. v. σφοδρός, *hevig*, *geweldig*, *onstuimig*, Od. 12, 124. †

σφορδύλιος, ὁ, ep. v. σφόνδυλος, het *wervelbeen* van de ruggegraat, pl. R. 20, 483. †

σφός, σφή, σφόν (σφεῖς), sg. de *zijne*, pl. de *hunne*, *hare*, even als σφέτερος, Il. 16, 18. Od. 2, 237. σὺν σφοῖσιν τεκέεσαι, h. Ap. 148. waar ook αὐτοῖς σὺν gelezen wordt.

σφῦρα, ἡ, de *hamer*, *moker*, Od. 3, 434. verkeerdelijk σφύρα.

σφῦρόν, τὸ, de *enkel* van den voet, * Il. 4, 518. pl. Il. 6, 117.

σφω, verkort v. σφωϊ, of σφωε.

σφωε, z. σφωϊν.

σφω, ep. σφωϊν en σφωϊ, gen. σφωϊν, σφωϊν, Od. 4, 62. acc. σφωϊ en σφω, dual. van het pron. des tweeden persoons: *gij beide*, dikwijls ἀμφοτέρω σφωϊ, Il. 7, 280.

σφωϊν, dat. dual. van het pron. des derden persoons, acc. σφω, ep. σφωε; nom. is ongebruikelijk: en alle casus zijn ook enclitisch: *aan u beide, u beide versterkt*. σφωϊν ἀμφοτέρωϊν, Od. 20, 327. σφω in pl. v. σφωε, Il. 17, 531. naar anderen: σφω.

σφωϊτερος, ἔρη, ἔρον (σφωϊ), *van u beide, u beiden toebehoorend*, Il. 1, 216. † σχεδίη, ἡ, eigenl. fem. v. σχέδιος, sc. νῆος, een *needschip*, hetwelk Ulysses in haast vervaardigde, *vlot*, *Od. 5, 251. misschien een vaartuig, dat door één persoon bestuurd kan worden.

σχεδίην, ep. adv. van σχέδιος, *nabij, in de nabijheid*, Il. 5, 830. †

Σχεδιός, ὁ, 1) z. van Iphitus en Hippolyte, veldheer der Phociërs, door Hector gedood, Il. 2, 517. 2) z. van Perimedes, een ander opperhoofd der Phociërs, Il. 15, 515.

σχεδόθεν, adv. poët. 1) *uit de nabijheid, van nabij*, Il. 16, 800. 17, 359. 2) *in de nabijheid, nabij*, met gen. Od. 19, 447. en dat. Od. 2, 267.

σχεδόν (σχεῖν, ἔχω), adv. poët. 1) *in de nabijheid, nabij*, absol. οὐδέποτε, ἔλαυνεν, εἶναι, Il. 13, 268. ook als praep. met gen. — ἔλθειν τῆος, nabij iem. komen, Il. 5, 607. Od. 4, 439. met dat. Od. 2, 284. 2) *ligt gemakkelijk, οὐ σχεδόν ἦν ἵπερσοφείν*, het was niet gemakkelijk er overheen te springen, Il. 12, 53.

σχεθεῖν }
σχεῖν } z. ἔχω.
σχεῖο }

Σχερῆη, ἡ (misschien van σχερός, het land.) Scherië, het gezegende eiland der Phaeaciërs, Od. 5, 34. 280. Volgens de plaatselijke opgave, Od. 6, 240. 279. moet men het zich voorstellen, als het noordelijkste eiland van Ithaca, bij het land der Thesprotiërs; volgens de gewone verklaring der Ouden, het latere Κέρκυρα, nu Corfu, z. Thucyd. 1, 25. Str. Onder de nieuweren volgen eenigen dit gevoelen, anderen verplaatsen het naar Thesprotië, of naar Campanië, terwijl sommigen het voor een fabelachtig land, nabij Elysium houden; z. Φαίητες.

σχετίλιος, ἴη, τον (σχεῖν, ἔχω), het fem.

slechts tweemaal, Il. 3, 414. Od. 23, 150. eigenl. die iets uithoudt of onderneemt, vd. 1) *sterk, geweldig, onstuimig, stout, ondernemend*, meest in ongunstigen zin, van diegenen, welke hunne kracht misbruiken of daarvan een woest gebruik maken, zoo als Hercules, Achilles, Hector, Il. 5, 403. 9, 360. b) dikwijls van de Goden, inzonderh. van Zeus: *hard, verschrikkelijk, wreed*, Il. 2, 112. Od. 5, 118. De beteekenis: *ellendig, ongelukkig*, welke men in sommige plaatsen, bijv. Il. 10, 164. 18, 13. wil toepassen, voegt bij Hom. niet, het is daar veel meer: *bewonderenswaardig, onvermoeid*. 2) van zaken: *geweldig, gruwelijk, boosaardig*, altijd ἔργα, Od. 9, 295. 14, 83.

σχετο }
ΣΧΕΩ } z. ἔχω.

σχίλη, ἡ (σχίλω), *gekloofd hout, brandhout*, Il. 2, 425. Od. 14, 425.

σχίλω, aor. 1. ἔσχισα, *splijten, kloven*, met acc. in tmesis, Od. 4, 507. overdr.: *scheiden, deelen*, h. Merc. 128.

σχολάτο, z. ἔχω.

σχόινος, ὁ, de *dies*, ook eene met biezen begroeide plaats, Od. 5, 463. Batr. 213.

Σχοῖνος, ὁ, st. in Boeotië, aan de rivier Schoenus, niet ver van Thebe, Il. 2, 497. Strabo noemt het χῶρα; misschien was de landstreek aldus genoemd naar de aldaar groeiende biezen.

σχοῖμενος, z. ἔχω.

σώσσκον }
σώζω } z. σώω.

σῶκος, ἡ, ον (σώκω), ep. *sterk, krachtvol, geweldig*, bijv. n. van Hermes, Il. 20, 72. (De afleiding van σωστικός, die het huis redt, volgens Apion, is gezocht).

Σῶκος, ὁ, z. van Hippasus, een Trojaan, door Ulysses gedood, Il. 11, 428. seqq.

σῶμα, ἄτος, τὸ, het *lichaam*, van menschen en dieren, bij Hom. het doode lichaam, *lijk*, Il. 7, 79. 23, 169.

σῶς, zamengetrokk. uit σώος, komt alleen in nom. sg. bij Hom. voor, 1) *ongedeerd, behouden*, Il. 22, 332. Od. 15, 42. 2) *zeker, gewis*, σῶς ἄλεθρος, Il. 13, 773. Od. 5, 305. cf. σώος.

* σωτήρ, ἦρος, ὁ (σώζω), *redder, behouder*, h. 21, 5. 33, 6.

σῶω, z. σώω.

T.

T, de negentiende letter van het Gr. alfabet, vd. het teeken der negentiende rhapsodie.

τ, afgekapt, 1) in pl. v. τὰ. 2) zelden en twijfelachtig bij Hom. in pl. τοὶ in μέντ', Il. 4, 341. waar Wolf μέν τ' heeft en in τὰρ, w. m. z.

τᾶγος, ὁ (τάσσω), opperhoofd, aanvoerder, bevelhebber, Il. 23, 160. † (gewoonl. ᾶ, waarom sommigen de oude lezing τ' ἀγοὶ verkiezen).

ΤΑΙΩ, ongebruikl. stamvorm tot het defect. part. aor. 2. met ep. redupl. τεταγών, grijpen, vatten, ποδός τεταγών, bij den voet grijpend, * Il. 1, 591. 15, 23. Volgens den Schol. = λαβών en verw. met ΤΑΩ, τελω.

ταθεῖς, τᾶθη, z. τελω.

* Ταίναρον, τὸ, ook ὁ Ταίναρος, Orph. en ἡ Pind. Taenarum, voorgebergte van Laconië, de middelste der drie zuidelijke punten van Peloponnesus, nu Κααρ Matapan. Op hetzelfde stond een beroemde tempel van Poseidon boven een hol, dat men voor den ingang der onderwereld hield, h. Ap. 412.

τᾶλᾶργος, ὄν (εργον), poët. arbeid uithoudend, lastdragend, sterk, bijv. n. der muilezels, Il. 23, 654. Od. 4, 636.

Τᾶλαϊονίδης, αο, ὁ, ep. v. Ταλαονίδης, z. van Talaüs = Adrastus, Il. 2, 566. 23, 678.

Ταλαϊμένης, ους, ὁ, poët. in pl. v. Ταλαϊμένης, opperhoofd der Maeoniërs, Il. 2, 865.

τᾶλαγον, τὸ (ΤΑΛΑΩ, eigenl. het dragende), 1) de weegschaal, schaal, Il. 12, 433. metaph. de weegschaal, als de beslissing van Zeus, want Zeus weegt de lotgevallen der menschen op eene gouden schaal, Il. 8, 69. 16, 658. 19, 223. δίκης, h. Merc. 324. 2) het gewogene, een bepaald gewigt, welks waarde men niet kan bepalen, talent, steeds met χρυσῶν, sg. Od. 8, 393. pl. Il. 9, 122. 18, 507. Od. 4, 129.

ταλαπέριος, ον (πεῖρα), die vele proeven heeft doorgestaan = τλήμων, veel duldend, ongelukkig, rampzalig, ξείνος en ἐκέτης, * Od. 7, 24. 14, 511. h. Ap. 168.

ταλαπενθής, ἐς (πένης), lijdendul-

dend, veel doorstaande, geduldig, θυμὸς, Od. 5, 222.

τᾶλαρος, ὁ (waarschijnl. van ΤΑΛΑΩ), mand, korf, het mandje der spinsters, zoo genoemd, dewijl men daarin de wol legde, welke den slavinnen dagelijks toegewogen werd, Od. 4, 131. ook een vruchtmandje, kaasmand, Il. 18, 568. Od. 9, 247. gewoonlijk was het gevlochten, doch ook wel eens uit staafjes metaal vervaardigd, Od. 4, 131.

τᾶλας, αἶνα, ᾶν (ΤΑΛΑΩ), voc. τᾶλᾶν, h. Merc. 160. duldend, lijdend, verdragend, ongelukkig, ellendig, Od. 18, 327. zoo veel als onbeschaamd, stout, ellen-dige, nietswaardige, Od. 19, 68.

ταλασίφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν), poët. met een verdragend, geduldig gemoed, van iem. die veel strijds heeft doorgestaan, in het algem. moedig, onverschrokken, onvervaard, dikwijls van Ulysses, Od. 3, 84. 4, 241.

ταλαύριος, ὁ (ΤΑΛΑΩ, ἔριος), bijv. n. van Ares, die met een lederen schild wederstand biedt, of die tegen de schilden strijdt; in het algem. standvastig, onverwrikbaar, onbezweken, onoverwinnbaar, Il. 5, 289. 20, 78. Het neutr. als adverb. τὸ μοι ἐστὶ ταλαύριον πολεμεῖν, in pl. van ὁ μοι etc. dit helpt mij, om onverwinnelijk te strijden. Volgens den Schol. staat τὸ in pl. v. δὲ ὁ, daarom is het m'ij, daardoor kan ik, — of τὸ, metalept. in pl. v. ἡ, tot βῶν terug te brengen; maar het eene zoowel als het andere, is hard, Il. 7, 239.

ταλάφρων, ονος, ὁ, ἡ, poët. verkort uit ταλασίφρων, Il. 13, 300. †

ΤΑΛΑΩ, aangenomen stamvorm van het defect. aor. 1. ep. ἰτάλασα, ep. σα. conj. τᾶλᾶσω, wagen, zich verstouten, zich onderwinden, met daarop volgend. infin. * Il. 13, 829. 17, 166.

Ταλαθύβιος, ὁ, de heraut van koning Agamemnon voor Troje. Hij werd als heros te Sparta vereerd, Il. 1, 320.

τᾶλλα, z. τὰ ἄλλα.

τάμε, ταμέειν, z. τᾶμνω.

ταμείχῳος, οος, ὁ, ἡ (χρῶς), de huid doorsnijdend, wondend, verscheurend, bijv. n. der lans, * Il. 4, 511. 13, 340.

τᾶμίη, ἡ (τᾶμνω), de huishoudster, ook γυνή, ἀμφίπολος ταμῆ, Il. 6, 381. Od. 1, 139. z. ταμίς.

τᾶμίης, ου, ὁ (τᾶμνω), eigenl. de ver-deeler, die aan ieder zijn deel toedeelt, de huishouder, zaakbezorger, opzigtg,

bestuurder, II. 19, 44. vd. van Zeus: ταμῆς πολέμου, II. 4, 84. 19, 224. ἀνέμων, Od. 10, 21.

τάμνω, ep. en ion. v. τέμνω, fut. τεμῶ, aor. 2. ἐτάμων, ep. τάμον, altijd zonder augm. infin. ταμῆν, ep. ταμέειν, aor. 2. med. ἐταμούμη, infin. ταμέσθαι, perf. pass. τέτμηαι (van τέμνω, alleen praes. infin. τέμναι, Od. 3, 175. impf. τέμνον, h. Cer. 382. en fut. ταμῆ, II. 13, 707. waar anderen τέμει als praes. lezen willen. Neev. vorm ep. τηγγῶ, snijden, I) act. 1) snijden, splijten, houwen, en naar de praep. in stuk snijden, doorsnijden, afsnijden, afhonwen, enz. van bezielde en onbezielde voorwerpen: βέλος ἐκ μηροῦ, II. 11, 844. κεφαλὴν ἀπὸ ὤμοιῦν, II. 7, 126. inzonderh. a) van personen, — χροῖα χαλκῆ, II. 13, 501. τινὰ διαμελείσσι, iem. in stukken houwen, Od. 18, 339. δ) van dieren, eigenl. verdeelen, in stukken snijden, vd. slagten, II. 19, 197. als offerande, inzonderh. ὄρνια τάμναι, een verdrag sluiten. II. 2, 124. z. ὄρνια; ook φιλόγητα καὶ ὄρνια ποτὰ, II. 3, 73. c) van boomen en hout, kappen, vellen, houwen, δένδρα, II. 11, 88. δούρατα, Od. 5, 243. d) van eene beweging door eene plaats: doorsnijden, van een schip, doorklieven, πέλαγος, κύματα, Od. 3, 175. 13, 88. ἤερα, h. Cer. 382. van eenen ploeg: τεμῆ δὲ τὸ τέλοον ἀρούρης, II. 13, 707. men herhale uit het voorgaande ἀροτρον of ἀροτή, en neme de zinsnede als tusschenzin: hij doorsnijdt het einde des korenvelds. De oude uitleggers en eenige nieuweren brengen τεμῆ tot ζυγὸν ten onregte terug. 2) uitsnijden, d. i. afzonderen, afmeten, toedeelen, vd. τέμενός τινι, II. 6, 194. 20, 184. II) Med. 1) voor zich afsnijden, in stukken snijden, met acc. κρέα, voor zich vellen, — δούρα, Od. 5, 243. τάνουντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας, zij sneden de kudden voor zich af, d. i. dreven ze weg, II. 18, 528. cf. περιτέμνω. 2) voor zich afzonderen, afperken, ἀροσαι, II. 9, 580.

ταναγῆς, ἐς, gen. εος (ἀκη), poët. met eene lange spits of punt, langpuntig, lang van snede, bijv. n. der lans en van het zwaard, II. 7, 77. 24, 754. Od. 4, 257.

τάνωός, on (τείνω), poët. uitgestrekt, uitgebreid, lang, hoog, αἰγανή, II. 16, 589. † ἀσταχῆς, h. Cer. 455. (naderh. ook met drie uitgangen).

τανανίπους, ὄδος, ὁ, ἡ, ep. v. ταναόπους

(πόος), de voeten uitstrekkend, hoog van beenen of snelloopend, μήλα, Od. 9, 464. † h. Ap. 304.

τανηλεγῆς, ἐς (ταναός, λέγω), lang uitstrekkend, nedervellend, bijv. des doods, dewijl het lijk langer schijnt, of dewijl hij voor altijd nederstrekt, II. 8, 70. Od. 2, 100.

Ταντάλος, ὁ, z. van Zeus ep de nimf Pluto, of van Tmolus, koning van Sipylos en Phrygië, grootvader van Atreus en Thyestes. Door de Goden met rijkdom gezegend en zelfs aan hunne tafel toegelaten, verried hij hunne geheimen en zettede hun eens zijnen zoon Pelops te eten voor, om hunne alwetendheid op de proef te stellen. Hij werd hiervoor in de onderwereld gestraft en gedwongen, om tot aan den hals toe in het water te staan en toch eeuwigen dorst te lijden, Od. 11, 582. Volgens eene andere overlevering zweefde een stuk rots boven zijn hoofd en dreigde op hem neder te storten; vd. ταντάλεια. Plato, Crotyl. p. 395. leidt zijnen naam af van τάλας.

τανύγλωσσος, on (γλώσσα), poët. met eene lange tong, langtongig, κορῶνα, Od. 5, 66. †

τανυγλώχιν, ινος, ὁ, ἡ (γλώχιν), met eene lange punt, langgerpunt, bijv. n. van den pijl, II. 8, 297. †

τανυῆρης, ἐς (ἀκη), poët. met eene lange punt, langpuntig, lang, ἄρο, II. 14, 385. Od. 10, 439. eens ὄσος, II. 16, 768.

τάνυμαι, poët. v. τανύομαι, volgens de conj. in μι; daarvan τάνυται, II. 17, 393. † z. τανύο.

τανύπεπλος, on (πέπλος), poët. met een lang gewaad of bovenkleed, zoo als aanzienlijke vrouwen het droegen, terwijl de slavinnen het opschoritten; van Helena, II. 3, 228. — πλακοῦς, in spotternij, een koek, met kruidrijen en zoetigheden voorbereid, Batr. 36.

* τανύπτερος, on, poët. verkort. v. τανυόπτερος, h. Cer. 89.

τανυπτέρυξ, ὄγος, ὁ, ἡ (πτέρυξ), poët. met uitgespreide vleugels, breedgevleugeld, d. i. snelvliegend, οἰανός, ἀρη, * II. 12, 237. 19, 350.

τανυσίπτερος, on (πίτερον) = τανυπτέρυξ, * Od. 5, 65. 22, 468.

τανυστύς, ὄος, ἡ (τανύω), poët. het spannen, des boogs, Od. 21, 112. †

* τανύσφυρος, on (σφυρόν), poët. eigenl.

met lange enkels, *lang van beenen*, h. Cer. 2, 77.

ταύφλοιος, *ον* (φλοιός), poët. eigenl. met eene lange schors, waarschijnl. *hogeropgeschoien*, κράνεια, II. 16, 767. † ταύφυλλος (φύλλον), poët. met lange bladeren, *digl van loof, bladerrijk*, *κλαία*, * Od. 13, 102. 23, 190.

τάνύω, poët. verlengd uit τένω, fut. τάνωω, ep. σσ. en τάνωω, Od. 21, 174. aor. 1. ep. ἐτάνωσα, τάνωσα en τάνωσσα, aor. 1. med. ep. ἐτάνωσάμην en τάνωσάμην, perf. pass. τάνωσμαι, aor. 1. pass. ep. τάνωσθην (τάνωται, ep. verkort voor τάνωται, II. 17, 393. volgens conj. op μ. 1) act. *spannen*. a) *uitspannen, uitbreiden, uitspreiden*, met acc. *λων*, II. 17, 547. δ) *sterk spannen, aantrekken, tóξον, βίον*, vd. pass. *zich zamentrekken, strak uitgerekt worden, γναθμοί τάνωθεν*, Od. 16, 175. *επιποις*, besturen, II. 23, 324. *κάνωα*, de weefspoel heftig heen en weder slaan, II. 23, 761. overdr.: *hevig bewegen, gaande maken*, *ἐριδα πολέμου*, II. 14, 389. *μάχη*, II. 11, 336. (*ἐριδος πείραξ ἐπ' ἀμφοτέρωσιν τάνωσαν*, II. 13, 359. *κ. ἐπαλάσσω*), vd. pass. *zich inspannen, spoeden, loopen, springen*, II. 16, 375. ἐν ἐπιτήρει τάνωθεν, II. 16, 475. 2) *uitspreiden, overspreiden, opleggen, opzetten*, ὀβελούς, II. 9, 213. *τράπεζαν* dikwijls; *διὰ φλόγος*, II. 23, 33. *τινὰ ἐν γαίῃ*, Od. 18, 92. vd. pass. *uitgestrekt nederliggen*, II. 10, 146. *νήσος τετάνωσται*, Od. 9, 116. cf. Od. 4, 135. II) Med. 1) *voor zich spannen*, met acc. *τόξον*; II. 4, 112. *χόδας*, h. Merc. 51. 2) *zich nederleggen*, Od. 9, 298.

τάπησ, ητος, ὁ, *tapijt, kleed*, dat over zetels en bedden uitgespreid lag, II. 9, 200. Od. 4, 124.

τάρ, volgens eenige Grammat. zamengetrokk. uit τὸ ἄρ, II. 1, 8. 2, 268. volgens anderen twijfelachtig, vd. bij Wolf τ' ἄρ, in pl. v. τὰ ἄρ.

ταράσσω, aor. 1. ἐτάραξα, ep. perf. intransit. *τέτρηχα*, van den att. nevenv. θράττω, ion. θρήττω. 1) *in beweging, verwarring brengen, onstuimig maken, πότον*, van de stormen, Od. 5, 291. overdr.: *verwarren, verontrusten, φρένας*, Batr. 145. *δαίτα*, II. 1, 579. *κ. συνταράσσω*. 2) het perf. 2. *τέτρηχα* heeft eene intransit. betekenis: *onrustig, onstuimig zijn*, van de volksvergadering, II. 2, 95. 7, 346. (De nevenv. θράττω is ontstaan uit eene metathesis uit τράσσω, waarbij τ

wegens ρ in θ overgaat en α lang gemaakt wordt, vd. perf. *τέτρηχα*).

* ταρβῆλος, η, *ον* (τάρβος), poët. *verschrikt, vreesachtig, ligt ontstellend*, h. Merc. 165.

ταρβέω (τάρβος), poët. aor. 1. ἐπ. τάρβησα, iterat. v. imperf. τάρβεσθον, 1) *verschrikken, ontsteld, bevreemd zijn*, II. p: ook met θυμῷ, Od. 7, 51. 2) transit. *vreesen, duchten*, met acc. II. 6, 469. II. 1, 405.

τάρβος, εος, τὸ, poët. *schrik, vrees, ontstellenis*, * II. 24, 152. 182.

ταρβοσύνη, η, poët. = τάρβος, Od. 18, 342. †

Τάρση, η, st. in Lydië, aan den berg Tmolus, later Sardes, II. 5, 44.

ταρπημένοι, ταρπηῖναι, *κ. τέπηω*. ταρσός, ὁ (τέρω), 1) *horde*, om er iets op te droogen, Od. 9, 219. 2) elk plat vlak, inzonderh. *van voets, de voelzool*, het plat van den voet, II. 11, 377. 388.

Τάρταρος, ὁ, een diepe afgrond onder de aarde, welke zoo diep onder den Hades ligt, als de hemel boven de aarde is. Hij is met ijzeren poorten en koporen drempels voorzien, II. 8, 13. *κ. Ἰδης*. Hier liggen de Titanen, Cronus, Japetus, enz. II. 5, 898. h. Ap. 336. h. Merc. 256. 374.

ταρφέες, οί, ταρφέα, τὰ (τάρφος), defect. adject. alleen in pl. gebruikelijk, met het fem. ταρφέαι, *digl op een, menigvuldig*, bij v. n. der pijlen, *ιοί*, II. 11, 387. 15, 472. neutr. pl. als adv. *digl, menigvuldig, dikwijls*, II. 12, 47. 13, 718. (De afleiding van ταρφής is verkeerd; ook komt naderh. bij Aeschyl. ταρφής voor).

ταρφεῖος, alleen in fem. pl. ταρφέαι gebruikelijk, *menigvuldig, digl, ruwades, κόρυδες*, II. 12, 158. 19, 357. eigenl. *ταρφέαι* te schrijven, volgens sommigen.

Τάρση, η, st. in Loëris, ten westen van den Oeta, volgens Strab. het latere Pharygae, II. 2, 533.

ταρφής, *κ. ταρφέες*.

τάρφθη, *κ. τέπηω*.

τάρφος, εος, τὸ (van τέρω, door verplaatsing der letters), het *digte kreupelhout, digl bosch*, alleen in dat. pl. ἐν τάρφωσιν ὕλης, * II. 15, 655. 15, 606.

ταρχύω (poët. in pl. v. ταρχεύω), fut. ταρχύσω, aor. conj. ταρχύσωσι, eigenl. *balansen; in het algem. begraven, ter aarde bestellen*, aor. *τέκνω*, II. 7, 85. *τύμβος τε στήλη τε*, * II. 16, 456.

ταύρειος, εἴη, εἶον (ταύρος), eigenl. van eenen stier, vervolgens van eene ossen-

Fluid gemaakt, lederen, *Il. 10, 258. 13, 161.

*ταῦρος, ó, de stier, os, ook ταῦρος βοῦς, Il. 17, 389, ossen werden inzonderh. aan de opperste Goden en ook aan riviergoden geofferd, *Il. 11, 728. 21, 131.*

*ταφῆϊός, ἡ, on, ep. en ion. v. ταφῆϊός (τάφος), tot de begrafenis behoorend, — φῆϊός, het doodsgewaad, lijkkleed, *Od. 2, 99. 19, 144.*

Τάφιοι, οἱ, een volkstem der Lelegiers, welke waarschijnlijk gedeeltelijk op de westkust van Acarnanië, gedeeltelijk op de kleine eilanden, tusschen Acarnanië en Aetolië woonde. Zij hadden hunnen naam van het grootste dezer eilanden Taphos ontleend. Zeeroof en scheepvaart maakten hunne bezigheid uit. Zij worden ook Teleboae geheeten, Apd. 2; 4. 5.

Τάφος, ἡ, het grootste der eilanden, door de Taphiërs bewoond, nu Meganisi, volgens sommigen, Od. 1, 417. Anderen plaatsen het bij den Acheloiüs.

τάφος, ó (θάπτω), 1) de begrafenis, en de daarbij plaats hebbende plegtigheden, het lijfkeest; de uitvaart, Il. 23, 619. 2) inzonderh. de begrafenismaaltijd, δαίνεσθαι τάφον, een doodmaal geven, Il. 23, 29. Od. 3, 309.

*τάφος, εὖς, τὸ (ΘΑΨΩ), poët. verbaizing, verwondering, *Od. 21, 122. 23, 93. 24, 441. h. 6, 37.*

τάφρος, ἡ (verwant met τάφος), de gracht, Il. 7, 449. Od. 21, 120. inzonderh. om muren en wallen, Il. 8, 336.

τάφρων, z. ΘΑΨΩ.

τάχα, adv. (uit ταχία), snel, spoedig, ras, oogenblikkelijk, dadelijk, alleen van tijd, τάχα δὴ, spoedig voorzeker, Od. 1, 251. en ἢ τάχα. Od. 18, 73. τάχα ποτὲ, weldra eens, Il. 1, 205. bij Hom. nooit: misschien, wel.

τάχέως (ταχύς), adv. spoedig, weldra, Il. 23, 365. †

τάχιστος, ἡ, on, z. τάχυσ.

*τάχος, εὖς, τὸ (ταχύς), snelheid, spoed, vlugheid, *Il. 13, 406. 515.*

ταχύπυλος, on (πῶλος), met snelle paarden, paardentemmers, bijv. n. der Danaërs en Achaeërs, Il. 4, 232. enz.

τάχυσ, εἶα, ὦ, comp. θάσσων, neutr. θάσσων, superl. τάχιστος, ἡ, on, snel, rap, vlug, gezwind, haastig, spoedig, ταχύς πῶδας, snelvoetig, Il. 13, 482. en met infin. θείων, Od. 3, 112. Het neutr. des compar. θάσσων staat als adverb. Il. 2, 440. Od. 2,

307. Van den superl. heeft Hom. alleen het neutr. pl. als adverb. τάχιστα, de spoedigste; ὄ, τι, zoo snel mogetijk, Il. 4, 193. Od. 5, 112.

ταχύτης, ἡ, τὸς, ἡ (ταχύς), de snelheid, Il. 23, 740. Od. 17, 315.

ΤΑΣΩ, aangenomen stamvorm, 1) ter afleiding van den imperat. τῆ, w. m. z. 2) verkeerdelijk ter vorming van de tempora van τεῖνω.

τῆ, enclitische partikel; en, steeds achter het woord even als het Latijnsche que, het meest algemeene voegwoord, dat met elkander in verband staande en gelijkgestelde zinsneden verbindt; het staat: 1) enkel, vooral bij eene te samenvoeging van denkbeelden, die alleen toevallig bij elkander komen of een natuurlijk gevolg van het voorgaande zijn, Il. 1, 5. 2) dubbel, τῆ — τῆ, toont het de gelijkheid aan der aaneengeschakelde leden des volzins, zoowel — als, bij ons alleen en, πατὴρ ἀνδρῶν τῆ θεῶν τε, Il. pass. en dikwijls nog meerdere malen gezet, Il. 1, 177. Od. 3, 413. 3) dikwijls is het met andere partikels verbonden, τῆ καὶ en καὶ τε, z. καὶ ep. ook τῆ ἡδὲ, Il. 2, 206. en zelden τῆ ἰδὲ, Il. 8, 162. 4) door τῆ verbindt Hom. ook verschillende tempora en modi, Il. 8, 346. 10, 224. 5) volgens een gebruik, den epischen dichters eigen, staat τῆ dikwijls na pron. relat. en conjunct. om het naauwe verband der zinsneden ook uitwendig te doen zien. a) bij pronom. ὅστε, ὅστις τε, οἷός τε, ὁσός τε, ὅτε. b) na partikels: ἔρθεα τε, ἔτε τε, ὡς τε, ὡσεὶ τε, ἔνε τε. c) zie over γὰρ τε, μὲν τε, δὲ τε deze conjunct.

Τεγῆ, ἡ, oude st. in Arcadië, met eenen beroemden tempel van Athene, nu een puinhoop Palaeo Episcopi bij Tripolitza, Il. 2, 607.

τέγος, on (τέγος), onder het dak, τέγος θάλαμοι, vertrekken onder het dak voor de dochters van Priamus, Il. 6, 248. † De Schol. verklaren het ἑνεσθῶσι, vertrekken in het hoogste gedeelte der woning, waar de vrouwen haar verblijf hadden; maar deze vertrekken worden tegenover het verblijf der mannen geplaatst en wel als binnen het voorhof gelegen, vδ. beter: onder het dak des huizes, niet onder de hal.

*τέγος, εὖς, τὸ, 1) dak, bedekking, Od. 10, 559. 2) elk overdekt gedeelte van het huis, zaal, vertrek, kamer, *Od. 1, 333. 8, 458.*

τεθάλυια, τέθληα, κ. θάλλη.
 τέθληα, κ. ΘΑΦΩ.
 τεθνώδι, τεθναίην, τεθνώσι κ. θνήσκω.
 τεθνεώς, τεθνηώς, τεθνευώς, κ. θνήσκω.
 τεῖν, κ. οὐ.

τείνω, aor. 1. *τέινα*, perf. pass. *τέταμαι*, 3 sg. *τέταται*, plusqpf. 3 sg. *τέτατο*, *τέταντο*, 3 sg. *τετάσθην*, aor. 1. pass. *εἰτάσθην*, ep. *τάσθην*. 1) *spannen*, a) *uitbreiden*, *uitspreiden*, *uitstrekken*, *ἤλα ἔξ ἄντυγος*, de teugels aan den wagen vastmaken, II. 5, 262. en ook zoo pass. *ὄχρὺς τέτατο ὑπ' ἀνθεραῖνος*, de band was onder de kin vastgebonden, II. 3, 172. overdragt.: *λάλασαι τέλειον*, eenen storm verspreiden, II. 16, 365. *νύκτα*, Od. 11, 19. 2) *spannen*, *stijf aantrekken*, *τόξον*, II. 4, 124. *ἴσον πολέμοιο τέλος*, het einde des oorlogs gelijkelyk uitbreiden, d. i. aan beide partijen gelijken uitslag verleenen, II. 20, 101. pass. II. 12, 436. overdr.: *ἐπὶ Πάτροκλῳ τέτατο κρατερῇ ὕμνῳ*, om Patroclus verhief zich een hevig gevecht, II. 17, 543. *ἔπποιαι τὰθη δρόμος*, door de paarden werd de loop ingespannen, d. i. zij snelden heen in rasse vaart, II. 23, 375. *ἔπὸ νόσσης*, van den slagboom af, II. 23, 758. Od. 8, 121. 2) *uitstrekken*, *nederleggen*, *φάσανον τέτατο*, het zwaard hing af, II. 22, 307. inzonderh. *op den grond uitstrekken*, *τινὰ ἐπὶ γαίῃ*, II. 13, 655. *ἐν κοίτῃσι*, II. 4, 536.

Τειρεσίης, αὐ, ὁ, ep. v. *Τειρεσίας*, κ. van Eüeres en van de nimf Chariclo, een beroemd wigchelaar te Thebe. Hij werd in eene vrouw veranderd. en eerst na zeven jaren wederom in de vorige gedaante hersteld. Here beroorfde hem van het gezigt, doch Zeus schonk hem daarentegen de gave der voorzeggings en een leven van negen menschengeslachten, Od. 10, 492.

τέρας, εὐς, τὸ, ep. v. *τέρας*, alleen in pl. gebruikelijk *τάτερα*, de hemelteekenen, de sterren, waarnaar de schippers en landbouwers zich rigten, II. 18, 485. † h. 7, 7.

τεῖρω, alleen in praes. en impf. eigenl. *wrijven*, *afwrijven*, overdragt.: *κράτεις τέρωσιν*, *afmatten*, *doen bezwijken*, *erzwakken*, van het ligchaam, door ouderdom, wonden, honger, enz. met acc. II. 4, 315. 13, 310. van de ziel, door kommer en lijden: *κῶλιν*, *beangstigen*, *τινὰ κατὰ φρένας*, II. 15, 61. Od. 2, 71. dikwijls: pass. *τεῖρωσθαι*, in den strijd afgemat, in het naauw gebragt worden, II. 6, 387. *κακῶ*, II. 17, 376.

τεῖχος, πλῆρης, οὐ, ὁ (*πελάω*, *ἐπλήρη*), de muren naderend, *murenbestormer*, *stedenbedwinger*, bijr. v. * II. 5, 31. 445. *τεχίζω*, aor. 1. med. ep. 3 pl. *ἔτεχισσαντο*, eenen muur bouwen, med. *voor zich eenen muur bouwen*, *τεῖχος*, II. 7, 449. †

τεχίους, εἶσα, ἐν (*τεῖχος*), met muren omgeven, *welbemuurd*, bijr. van versterkte steden, * II. 2, 559. 646.

τεχίον, τὸ = *τεῖχος*, waarvan het alleen in vorm een demin. is, de *muur*, *wand*, inzonderh. van het voorhof, Od. 16, 165.

τεῖχος, εὐς, τὸ, *muur*, *stadsmuur*, om te bevestigen; bij Hom. ook elke soort van verschansing, van aarde opgeworpen, *wal*; van Troje: *ἀμφύχρον τεῖχος*, II. 20, 145. De rand was ook wel met steenen belegd. Ook zoo bij het Grieksche leger, II. 12, 399. 488. Od. 6, 9. *τέως*, κ. *τέως*.

τέκε, *τεκεῖν*, κ. *τίκτω*.

τεκμαίρομαι (*τέκμαρ*), dep. med. aor. 1. ep. *τεκμηράμην*, eigenl. een einde zetten, vd. 1) *bepalen*, *besluiten*, *beschikken*, *regelen*, inzonderh. van de Goden en van het noodlot, *κατὰ τινι*, II. 6, 349. 7, 70. ook van Alcinoüs, *πομπήν τινι*, Od. 7, 317. in het algem. *aankondigen*, *voorzeggen*, *ἄλεθρόν τινι*, Od. 11, 112. 2) *naderh. bij zich selven bepalen*, *besluiten*, h. Ap. 285. (Het act. is van later gebruik).

τέκμων, τὸ, ep. in pl. v. *τέκμαρ*, indecl. poët. 1) *einde*, *grens*, *εὐρεῖν τέκμων*, het einde, eenen uitweg vinden, Od. 4, 373. 466. *τέκμων Ἰλλίον*, het einde, de verwoesting van Troje, II. 7, 30. 9, 48. 2) in het algem. *teeken*, *kensteeken*, ter bevestiging van iets: *μέγιστον τέκμων ἔξ ἐμῶν*, het grootste teeken van bevestiging van mijnstege, II. 1, 526. een *goddelijk voorsteeken*, h. 32, 13.

τέκνον, τὸ (*τίκτω*), a) het *geborene*, het *kind*, dikwijls als vriendschappelijke aanspraak: met adject. masc. *ὄλλε τέκνον*, II. 22, 84. b) het *jong* van dieren, II. 2, 311. 11, 113.

τέκνον, κ. *τίκτω*.

τέκος, εὐς, τὸ, poët. = *τέκνον* (*τίκτω*), dat. pl. *τέκῆσαι* en *τεκέῆσαι*, 1) het *kind*, II. 2, 157. 2) het *jong* van dieren, II. 8, 248. 12, 222.

τεκταίνομαι (*τέκτων*), dep. med. aor. 1. ep. *τεκτῆράμην*, *timmeren*, *bouwen*, *vervaardigen*, met acc. *νήας*, II. 5, 62. *τέ-*

λον, h. Merc. 25. overdr.: *bereiden, smeden, bewerken, μῆτιν*, II. 10, 19.

Τεκτονίδης, αο, ό, z. van Tecton = Polyneüs, Od. 8, 114.

τεκροῦννη, ἡ (τέκτων), het timmeren, de bouwkunst, in pl. Od. 5, 250. †

τέκτων, ονος, ό (verw. met τεκῆν, τεύχω), ieder, die iets vervaardigt, de kunstenaar, werkmán, κερασοός, de werker in hoorn, II. 4, 110. inzonderh. de timmerman, bouwmeester, II. 5, 154. ook τέκτονες ἄνδρες, II. 6, 315.

ΤΕΚΩ, z. τίκτω.

τελαμών, ὄνος, ό (τλήναι), eigenl. de drager, houder, vd. 1) de draagband, een lederen riem, waaraan men het schild en het zwaard droeg, II. 5, 796. 798. 2) een windsel, verband, om wonden te verbinden, II. 17, 290.

Τελαμών, ὄνος, ό, z. van Aeacus, broeder van Peleus, koning van Salamis, vader van Ajax en Teucer, II. 17, 293.

Τελαμωνιάδης, ου, ό, z. van Telamon = Ajax en Teucer, II. 9, 623. 13, 709.

Τελαμώνιος, ἡ, ιον, tot Telamon behoorend, Δίης ό Τελαμώνιος, ter onderscheiding van Ajax, z. van Oileus, II. 2, 825. etc.

τελέω (poët. verlengd uit τέλλω), praes. en iteratv. imperf. τελέθεσκε, h. Cer. 242. ontstaan, worden, zija; meest met het denkbeeld van reeds geworden zijn, νύξ ἤδη τελέθει, reeds is het nacht, II. 7, 282. 293. cf. II. 9, 441. Od. 17, 486.

τέλειος, ον (τέλος), superl. τελειότατος, η, ον, voltooid, vd. volmaakt, volkomen, van offerdieren, die zonder vlekken en gebreken moesten zijn, II. 1, 66. 24, 34. (of volgens anderen, dewijl zij hunnen vollen wasdom moesten bereikt hebben); de adelaar heet τελειότατος πετηνῶν, de volmaaktste onder de voorspellende vogels, dewijl zijne voorspellingen, als van Zeus komende, de zekerste waren, *II. 8, 247. 24, 315.

τέλειω z. τέλω.

*τέλειος, ἔη, εον = τέλειος, h. Merc. 129.

τελεσφόρος, ον (φέρω), eigenl. act. het einde brengend, tot voltooiing, ten einde, tot rijpheid brengend, — Zeus, de voltoojer, die het einde van alles brengt, h. 22, 2. dikwijls τελεσφόρον εἰς ἑναυτὸν, tot den volbrengenden jaarkring, dewijl in denzelfden alles tot rijpheid komt, Od. 4, 86.

*τελετή, ἡ (τέλω), einde, voltooiing, Batr. 305.

τελευτάω (τελευτή), fut. — ἦσω, aor. 1. ep. τελευτήσα, fut. med. τελευτήσομαι, meest in pass. betoeken. II. 13, 100. aor. 1. pass. ἐτελευτήθην. 1) volbrengen, voltooijen, ten einde brengen, volvoeren, έργα, II. 8, 9. ὄρκον, den eed volvoeren, d. i. in den besten vorm, geheel afleggen, II. 14, 280. Od. 2, 378. κακὸν ἦμαρ τινί, iem. eenen ongeluksdag bereiden, in ongeluk storten, Od. 15, 524. 2) vervullen, van beloften en wenschen, ἐέλωσθε, Od. 21, 200. vd. pass. met fut. med. volbragt, volvoerd worden, geschieden, II. 15, 74.

τελευτή, ἡ (τέλω), 1) volbrenging, volvoering, τελευτήν ποιῆσαι, tot stand brengen, Od. 1, 249. 16, 126. 2) einde, eindperk, βύθου, II. 7, 104. h. 6, 29. overdr.: einde, doel, μύθου, II. 9, 625.

τέλω, ep. τελέω, naar eisch der versmaat (τέλος), fut. τέλωσθε, ep. τέλω, aor. 1. ἐτέλεσα, ep. σσ. en τέλεσα, perf. pass. τετέλεσμαι, aor. p. ἐτέλεσθην. 1) ten einde brengen, eindigen, voltooijen, τι, δρόμον, II. 23, 373. ὄδον, Od. 10, 490. met part. οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων, hij kwam niet ten einde met het brengen, hij volvoerde het brengen niet, II. 12, 222. vd. pass. volbragt, volvoerd, vervuld worden, dikwijls τὸ καὶ τετελεσμένον ἔσται, dat zal volvoerd worden, II. 1, 212. τετελεσμέγος, beteekent ook uitvoerbaar, dat volbragkan worden, II. 1, 388. 2) volbrengenz, voltrekken, ten einde brengen, κόπην of χόλον, den wrok volvoeren, voldoen, II. 1, 82. 4, 178. van wenschen en beloften, vervullen, gestand doen, ὑπόσχεων, ὄρκια, II. 2, 286. 7, 69. ἔπος τι, II. 1, 108. 3) verleenzen, toestaan, geven, brengen, τινί τι, II. 9, 157. ἀγεθόν, γῆρας, Od. 2, 34. 23, 286. δῶρα, h. Cer. 370. insonderh. geven, betalen, van bepaalde schattingen, δέμους, II. 9, 156.

τέληεις, εσσα, εν (τέλω), a) volkomen, vol-eindigd, even als τέλειος, van offerdieren, τέληεσαι εκατόμβαι, volkomene, d. i. voltallige of volmaakte hecatombe, II. 1, 315. Od. 4, 582. b) τέληεις, αἰωνοί, volmaakte voorzeggende vogels, die zekere voortteekens geven, h. Merc. 544.

τέλλω, aor. 1. έτελλα, perf. pass. τέταλμαι, bij Hom. alleen in tmes. z. επτέλλω.

τέλος, εος, τό, 1) einde, grens, doelwit, zeer dikwijls van zaken en handelingen; a) volvoering, voltooiing, uit-

slag, τέλος ἔχειν, een einde hebben, ge-
reed zijn, Il. 18, 378. τέλος μύθων ἰκάνειν,
aan het einde der redevoering gekomen
zijn, d. i. alles gezegd hebben, Il. 9, 56. vd.
τέλος μύθου, het geheel der redevoering,
Il. 16, 83. πολέμοιο, het einde des oor-
logs, Il. 3, 291. vd. ook *uitslag*, be-
slissing, ἐν γὰρ χεῖρὶ τέλος πολέμου, ἐπέων
δ' ἐν βουλῇ, de beslissing des oorlogs
is in de handen, die der woorden in
den raad, Il. 16, 630. dikwijls omschrij-
vend, τέλος θανάτου, het eindperk des
doods, het einde, door den dood ver-
oorzaakt, Il. 3, 309. Od. 3, 316. δ) de
voltrekking, *volvoering*, γάμοιο, Od. 20,
74. τέλος ἐπιτιθέναι μυσθῶ, aan 'de rede
volvoering geven, d. i. ze ten uitvoer
brengen, Il. 19, 107. 20, 369. τέλος ἐπι-
γίγνεται, de volvoering komt, Od. 17, 496.
c) het tijdstip, in hetwelk iets gebeu-
ren moet, *bepaalde tijd*, — μισθοιο, de
tijd des loons, Il. 21, 450. 2) a) het *doel*,
het *oogmerk*, het *trachten*, Od. 9, 5.
b) het *uiterste*, *hoogste*, εἰς τέλος, tot op
het uiterste, h. Merc. 462. 3) eene *bende*,
schaar van krijgslieden, Il. 7, 380. 10,
470.

τέλοςδε, ep. v. εἰς τέλος, adv. naar het
einde, θανάτου τέλοςδε, naar het eind-
perk des doods, * Il. 9, 411.

τέλος, τὸ, poët. v. τέλος, de *eindpaal*,
de *grens*, — ἀρούρης, de *grens* des ak-
kers, d. i. de *begrensde akker*, * Il. 13,
707. 18, 544.

* Τελφοῦσα, ἡ, ep. en ion. v. Τιλφοῦσα
(Τιλφοῦσσα, Apd. Τιλφῶσα, Pind.), 1) eene
bron in Boëtië, aan Apollo toegewijd,
niet verre van Haliartus, bij de st. Til-
phassion, h. Ap. 244. seqq. 2) de nimf
dezer bron, h. Ap. ibd. (De juiste schrijf-
wijze is Τιλφοῦσσα, zamengetr. uit Τιλφό-
σσα v. τίλη, att. v. αἰλη, de mot.)

* Τελφοῦσσιος, ὁ, bijnaam van Apollo,
h. Ap. 387.

τέμενος, εὖς, τὸ (τέμνω), 1) een *afzon-
derlijk stuk land*, hetwelk aan den ko-
ning gegeven werd uit de gemeene lan-
derijen, de *akker des konings*, Il. 6, 194.
Od. 6, 293. in het algem. *akker*, *be-
bouwde land*, Il. 18, 550. 2) inzonderh.
het aan eene Godheid geheiligde land,
heilig bosch, met den tempel, Il. 2, 696.
8, 48. Od. 8, 368.

Τεμέση, ἡ, eene, wegens hare koper-
mijnen, beroemde stad, Od. 1, 184. De
meeste oude uitleggers en ook vele nieu-
weren verstaan daaronder Temese of

Tamasus op Cyprus, hetwelk wegens dit
metaal vermaard was. Anderen cf. Strab.
VI. p. 255. meenen, dat hier de st.
Tempse of Temsa in Beneden-Italië be-
doeld wordt.

τέμνω = τάμνω, w. m. z.

τέμω, z. τάμνω.

ΤΕΜΩ, waarvan defect. aor. 2. ep.
ἔετμον en τέτμον (eigenl. ἐτέτμον, met
syncop.), conj. τέτμηε, τέτμη, *aantreffen*,
ontmoeten, *inhalen*, *bereiken*, met acc.
Il. 4, 293. Od. 3, 256.

Τένεδος, ἡ, eiland der Aegaeïsche zee
op de kust van Troas, met eene st. van
denzelfden naam, nu *Tenedo*, Il. 1, 38. 452.

Τενθρηδῶν, ὄνος, ὁ, opperhoofd der
Magnesiërs in Thessalië, vader van Pro-
thoüs, Il. 2, 756.

τένων, οντος, ὁ (τένω), eigenl. de span-
nende, vd. de *pees*, *zenuwvlecht*, inzon-
derh. de *halspees*, Il. 4, 521. enz. Od. 3,
449. †

τέξω en τέξομαι, z. τίκω.

τέο, z. τίς.

τεοῖο, z. οὐ.

τέος, ἡ, ὄν, z. σοός.

τέρας, ἄτος, ep. ἄος, τὸ, nom. pl. ep.

τέραα, Od. 12, 394. ep. τέρεα, gen. τεράων,
dat. τεράεσσα, α) het *teeken*, *voorteeken*, eeh
door de Goden gezonden teeken, *pro-
digium*, *portentum*, meest van natuur-
verschijnsels, zoo als donder, bliksem,
regenbogen enz. waardoor de Goden de
toekomst te kennen gaven, τέρας ἄτος,
een teeken, door Zeus gezonden, Il. 5,
742. 12, 209. doch τέρας ἀνθρώπων, een
teeken voor de menschen, Il. 11, 28.
b) van alle ongewone verschijnsels, in
welke men den toorn der Goden zag,
Il. 2, 324. h. Ap. 302. vd. *schrikbeeld*,
polémio, Il. 11, 4. 17, 548.

* τερατιώπης, ὄν (ἄψ), van een zonder-
ling voorkomen, *wonderbaar*, *vreemd*
om te zien, h. 18, 36.

τέρετρον, τὸ (τερέω), de *boor*, * Od. 5,
246. 23, 198.

τέρην, εἶνα, ἐν (τέρω), gen. ἴνος, eigenl.
afgewroven, vd. *teeder*, *week*, *zacht*,
inzonderh. δάκρυ, φύλλα; masc. alleen
τέρενα χράα, Il. 4, 237. fem. τέρενα γλήχων,
h. Cer. 209.

τέρμα, ἄτος, τὸ (verw. met τέρας), α) *ein-
de*, *grens*, *eindpaal*, inzonderh. in het
renperk, om welken de wagens moes-
ten heenvaren, anders *νίσσα*, Il. 23, 309.
323. b) het *doelwit*, naar hetwelk men
met de werpschijf wierp, Od. 8, 193.

τερμίδεις, εσσα, εν (τέρμα), poët. tot het eindperk gaande, ἀπὸς, χιῶν, een kleed, schild, dat tot op den grond reikt, II. 6, 803. Od. 19, 242.

Τερπιᾶδης, ου, ὁ, z. van Terpis = Phemius, Od. 22, 330.

τερπικέραυτος, ὁ (κέραυτος), zich over den bliksem verheugende, donderraar, bijv. v. Zeus, II. 1, 419. Od. 14, 268. zeer dikwijls.

τερπνός, ἡ, ὄν (τέρπω), verheugend, alleen als verkeerde lezing, Od. 8, 45. waar men nu τέρπειν leest.

τέρπω, aor. 1. ἔτερψα, h. 18, 47. fut. med. τέρφομαι, aor. 1. med. opt. τέρψαιτο, h. Ap. 153. τερψάμενος, Od. 12, 188. Daarboven heeft Hom. aor. 2. med. met verandering der vokaal ἐταρπόμεν (alleen ταρπόμεθα, II. 24, 636. Od. 4, 295.) en dikwijls met redupl. τεταρπόμεν (τετάρπετο, τεταρπόμεθα, τεταρπόμενος), met aor. pass. in drievoudigen vorm. 1) aor. 1. pass. ἐτέρφθην, Od. 8, 131. h. 18, 45. en ἐτάρφθην, Od. 19, 213. 3 pl. τάρφθεν. 2) aor. 2. pass. ἐτάρην, 3 pl. τάρησαν, conj. 1. pl. ταρπίομεν, ep. in pl. v. ταρπῶμεν, II. 3, 441. 14, 314. Od. 8, 292. infin. ταρπῆναι, ep. ταρπῆμεναι. 1) act. verzadigen, laven, verkwikken; vervrolijken, vermaken, τινά, en dat. instrum. λόγους, door woorden, II. 15, 393. φόρμιγγι, II. 9, 189. θυμὸν, φρένα, Od. 1, 107. ορθεύειν, eenen treurigen, II. 19, 312. II) Med. met aor. med. en pass. 1) zich verzadigen, verkwikken, vermaken, met gen. ἰδηένος ἢδε ποιήτος, II. 11, 780. ἴπνου, εὐνῆς, II. 24, 3. Od. 23, 346. ἡβης, de jeugd genieten, Od. 23, 312. overdragt.: χάωω, zich met weklagen verzadigen, genoeg klagen, II. 23, 10. 2) in het algem. zich vermaken, genoeg schepren, zich verheugen, a) met dat. der zaak, φόρμιγγι, met de oiter, II. 9, 189. ἀδῆ, δαυτὲ, euz. b) met part. II. 4, 10. Od. 1, 369. c) met het bijgevoegde: θυμῷ, φρεσίν, II. 19, 313. Od. 8, 368. ook met acc. θυμὸν, φρένα, ἦτορ, πῆρ, zijn hart vervrolijken, onphalen, verblijden, zich ontspannen, II. 1, 474. Od. 1, 310. Aanmerking; Od. 8, 292. λέκτρονδε ταρπείομεν εὐνηθέντε construeren men, εὐνηθέντε λέκτρονδε; ταρπείομεν is niet van τρέπω, maar van τέρπω.

τερπωλή, ἡ, poët. v. τέρπειν, genoegten, vermaak, ontspanning, boert, kortswijl, Od. 18, 37. †

τερσαίνω (τέρσομαι), aor. 1. ἔτερσθην, ep.

z. augm. transit. droogen, afdroogen, afwisschen, αἶμα, II. 16, 529. †

τέρσομαι, z. τέρσομαι.
τέρσομαι, ep. aor. 2. ἔτερσθην, vd. infin. τερσῆναι en τερσόμεναι, II. 16, 519. droogen, droog worden of zĳn, ἔλκος ἐτέρσατο, II. 11, 267. ἡέλω, Od. 7, 124. met gen. ὅσαε δακρυόφιν τέρσοτον, de oogen werden droog van tranen, Od. 5, 152.

τερψίμβροτος, ὄν (βροτός), menschen verheugende, verblijdende, bijv. n. van Helius, * Od. 12, 269. 274. h. Ap. 411.

τεσσαράβιοτος, ὄν (βούς), vier ossen waardig, II. 23, 705. †

τεσσαράκοντα, indecl. veertig, II. dikw. Od. eens, 24, 341. †

τέσσαρες, οἱ, αἱ, τέσσαρα, τὰ, vier, II. 2, 618. Od. 10, 349. met het aeol. πίσυρες, w. m. z.

τεταγών, z. ΤΑΓΩ.

τέταλμαι, z. ἐπιτέλλω.

τέταμαι, z. τέτω.

τεταρπετο, τεταρπόμεσθαι, τεταρπόμενος, z. τέρπω.

τέτατος, τάτθ, ταρτον, ep. τέτατος, door letterverplaatsing, II. 21, 177. (τέσσαρες), de vierde. Het neutr. τέτατον eu τὸ τέτατον, als adv. voor de vierde maal, II. 5, 438. 13, 20.

τετάσθην, z. τέτω.

τετεύξομαι

τετεύχεται } z. τεύχω.

τετεύχεται }

τετευχίσθαι, infin. perf. pass. van τεύχεα afgeleid, gewarend, uitgerust zĳn, Od. 22, 104. †

τετέλιμαι (van eenen ongebruikl. stam ΤΙΕΩ, verw. met τέω), een perf. pass. met beteek. van het praes. vd. 2 dual. τετέλιθον, II. 8, 447. part. τετιημένος, en perf. act. part. τετιηώς, bekommerd, mismoedig, treurig zĳn, dikwijls τετιημένος ἦτορ, bekommerd van gemoed, II. 11, 556. Het perf. heeft dezelfde beteek. τετιηότες, II. 2, 13. en τετηῶσι θυμῷ, II. 11, 555.

τετιηότες, z. τετέλιμαι.

τετέλαθι, τετελαίην, τετέλαμεν, τετέλαμεναι, τετέλιώς, z. τέλω.

τετιημένος, z. τέμνω.

τέτμον, z. ΤΕΜΩ.

τετράγυος, ὄν (γύα), vier morgen groot, ὄρχατος, Od. 7, 112. subst. τὸ τετράγυον, een stuk land van vier morgen, *Od. 18, 374.

τετραθέλυμος, ὄν (θελυμον), poët. met vier lagen, viervoudig overtrokken, σάκος, een schild, dat met vier lagen le-

der overtrokken is, Il. 15, 479. Od. 22, 122.

τετραίνω, nevens v. τεράω, alleen aor. ep. τέτρηναι, boren, doorboren, τὶ, Il. 22, 396. τερέτρην, Od. 5, 247. 23, 198.

τετράκις, adv. viermaal, Od. 5, 306. † τετράκκλος, on (κύκλος), met vier raderen, ἀπήνη, ἄμαξα, Il. 24, 324. Od. 9, 242. in de laatste plaats ᾱ.

τετράορος, on (ἄρω), bij vieren gespannen, ἵπποι, vierspan, Od. 13, 81. †

τετραπλή, adv. op viervoudige wijze, viervoudig, Il. 1, 128. †

τέτραπτο, z. τρέπω.

* τετράς, ἄδος, ἤ, 1) het getal vier, 2) een tijd van vier dagen, τετράδι τῆ προτέρη, op den vierden der maand, h. Merc. 19.

τέτρωτος, ἀτη, ατον, poët. v. τέτατος, Il. 13, 20. Od. 2, 107.

τετραράλληρος, on (φαλλῆρος), volgens de Schol. en App. = τετράφαλος, met vier knoppen of uitstekken, * Il. 5, 743. 11, 41. Doch de dichter voegt op beide plaatsen bijeen: ἀμφίφαλος κινῆ τετραράλληρος. Daarom wil een nieuwere uillegger (Buttmann. Lexil. II, p. 247.) φάλληρος, met φαληρίω vergelijken, en neemt het als helmboosch of als een bijv. n. van dezelfde, viervoudig blinkend.

τετράφαλος, on (φάλος), bijv. n. des helms; gewone verklaring: met vier knoppen of uitstekken, volgens anderen beter: een helm, met eenen viervoudigen kegel voor den helmboosch, * Il. 12, 384. 22, 315. z. φάλος.

τετράφατο, z. τρέπω.

τετραχθα, adv. poët. in pl. v. τέτραχα, viervoudig, in vier stukken, Il. 3, 363. Od. 9, 71.

* τετράχυτρος, on (χύτρος), vier potten bevattend, zoo ruim als vier potten, Batr. 258.

τέτρηναι, z. τετραίνω.

τέτρηχα, τετρήχει, z. ταράσσω.

τέτρηγα, τετρηγώτας, z. τρέχω.

τέτροφα, z. τρέπω.

τέττα, vriendelijke toespraak van jongeren jegens ouderen, vader; ook van gelijken, vriendje, vriend, Il. 4, 412. † τέττιξ, ἴγος, ó, dat. pl. τεττίγεσαι, de krekel, cicada ornis, s. plebeja, Linn., een gevleugeld insect, dat zich op boommen onthoudt en door het wrijven der onderste vleugelvliesjes tegen de borst een schel geluid geeft, hetwelk de Ouden schoon vonden. De dichters ge-

bruiken dezelve als eene vergelijking van den helderen klank der stem bij menschen, Il. 3, 151. †

τέτρυμαι

τετυκεῖν, τετυκέσθαι

τετυκομένη

τέτυξαι

τετύχθαι

τετύχηκα, z. τυγχάνω.

τεῦ, z. τίς.

Τευθρανίδης, on, ó, z. van Teuthras = Axyllus, Il. 16, 13.

Τεύθρας, αντος, ó, 1) vader van Axyllus. 2) een Griek, door Hector gedood, Il. 5, 705.

Τεύκρος, ó, z. van Telamon en Hesione, van Salamis, stiefbroeder van Ajax, de beste boogschutter in het Grieksche leger voor Troje, Il. 8, 281. 13, 170. Volgens eene latere overlevering werd hij door zijnen vader verstooten; dewijl hij zonder zijnen broeder terugkwam. Hij begaf zich naar het eiland Cyprus en stichtte daar de st. Salamis.

* Τευμησός, ó of Τευμησός, Strab. vlek in Boeotië, niet verre van Thebe, waar Zeus Europa verborg, h. Ap. 224.

Τεντάμιδης, on, ó, z. van Tentamas = Lethus, Il. 2, 843.

* τεῦτλον, τὸ, att. v. σεῦτλον, beet, mangelwortel, beta, Bair. 162.

τευχέω, z. τετευχῆσθαι.

τεῦχος, εος, τὸ (τεῦχω), eigenl. het gemaakte, werktuig, gereedschap, inzonderh. a) oorlogstuig, de wapenrusting, wapenen, altijd in pl. ook ἀρχία en πολεμῆα τεύχεα, Il. 4, 466. Od. 4, 784. 11, 74. b) scheepstuig, volgens Eustath. Od. 15, 218. 16, 326. anderen willen hier ook reisgereedschap, wapenrustingen, niet wapenen zelve, verstaan.

τεύχω, poët. fut. τεύξω, aor. ἔτευξα, ep. τεύξα, perf. alleen part. τετευχώς, intransit. Od. 12, 423. fut. med. τεύξομαι, aor. (ἔτευξάμην) infin. τεύξασθαι, h. Ap. 221. perf. pass. τετύνμαι, ep. en ion. 3 pl. τετεύχεται, infin. τετύχθαι, plusqpf. p. ἔτετύχημ, ep. 3 pl. ἔτετεύχεται, aor. 1. pass. ἐτύχθη, fut. 3 τετεύξομαι, Il. 12, 345. 358. Benevens de alleen ep. aor. met reduplic. en verandering der aspirata; aor. 1. act. slechts in infin. τετυκῆν, aor. 2. med. τετύκοντο, τετυκέσθαι, met de beteek. van het med. (NB. τετεύχεται ἔλγεα, Il. 13, 346. ed. W. volgens de Schol. en den zamenhang 3 pl. impf. is wegens den vorm niet goed te keuren, evenmin de oudere

lezing τετεύχων, als perf. met act. be-
teek. men leze *επτεύχων*). 1) act. a) *berei-
den, maken, vervaardigen, tot stand
brengen, bouwen, stichten, oprigten;*
meest van menschelijken arbeid van han-
den en van denken: met acc. δώματα,
σκήπτρον, σάκος, εἰδωλον; van maaltijden:
δαῖτα, δόρυον, κυκεῖω, Π. 11, 624. overdr.:
*bereiden, veroorzaken, aanleiding ge-
ven, ἀλγέα τινι, κήδεα*, Π. 1, 467. Od. 1,
244. φυλόπιον, πόλεμον, Od. 24, 476. παλλῶειν,
Π. 15, 70. δ) met dubbel. acc. αὐτοῖς
ἐλώρια τεύχε κίνεσαν, hij maakte hen zel-
ve tot eenen buit voor de honden,
Π. 1, 4. vd. 2) pass. *gereed gemaakt,
bereid worden, ἐκ τινος*, fut. med. met
beteek. van het pass. Π. 5, 653. dik-
wijls in perf. en plusqpf. en aor. a) *be-
reid, gemaakt, vervaardigd zijn*, met
gen. der stof: χρυσοῖο, uit goud, Π. 18,
574. κααστέρω, Od. 19, 226. in dezelfde
beteek. τετευχῶς, Od. 12, 423. met dat.
Od. 19, 563. Het part. perf. p. τετυγ-
μένος wordt dikwijls als adject. gebruikt
en beteekent: *wel bewerkt, goed ver-
vaardigd*, ook overdr.: νόος ἐν στήθεσσι
τετυγμένος, de in mijne borst gevestigde
gezindeheid, Od. 20, 366. δ) inzonderh.
in 3 sg. perf. plusqpf. aor. pass. en fut.
3 worden, *ontstaan zijn*, Π. 4, 84. 5,
78. 402. οἶον ἐτύχθη, Π. 2, 320. γυναικός
ἀντι τέτυξο, gij waart even als eene vrouw,
Π. 8, 163. *ten deel vallen*, Ἀεγελῶς νόστος
ἐτύχθη, Π. 2, 155. Od. 4, 772. II) med.
*voor zich bereiden, gereed maken, bou-
wen*, en impf. δαῖτα, Od. 10, 182. fut.
med. δόρυον, Π. 19, 208. aor. 1. med.
ῆν, h. Ap. 248. en dikwijls in aor. 2.
δαῖτα, Π. 1, 467. Od. 8, 61.

τέφρη, ἡ, ep. en ion. v. τέφρα (θάπτω),
de *asch*, waarmede men, ten teeken van
rouw, de kleederen en het hoofd be-
strooide, * Π. 18, 25. 23, 251.

τεχνάω, act. alleen infin. aor. τεχνῆσαι,
Od. 7, 110. gewoonl. τεχνάομαι, dep. med.
fut. τεχνήσομαι, aor. ἐτεχνόσασθην, *kunstig
bewerken, vervaardigen*, met acc. Od. 5,
259. 11, 613. overdr.: *listig verzinnen*,
τι, Π. 23, 415. in het algem. list aan-
wenden, h. Ap. 326.

τέχνη, ἡ (τεκνίω), 1) *kunst, ambacht,
handwerk*, Π. 3, 61. Od. 3, 433. 2) *be-
drevenheid in kunsten*, meest in kwa-
den zin: *kunstgreep, list*, Od. 4, 455.
in pl. Od. 8, 327. h. Merc. 317.

τεχνηεύς, εσσα, εν (τέχνη), poët. *kun-
stig, kunstvol*, Od. 8, 297. † adv. τεχ-

νηέντως, *kunstig, met bedrevenheid*,
Od. 5, 270.

τέω, τεῶν, z. τίς.

τέως, ep. en ion. *teῶς*, adv. 1) *tot daar-
toe, zoo lang tot, ondertusschen, onder-
wijl*, steeds van tijd en op het relat. *ἕως*
slaande, Π. 20, 42. Od. 4, 91. of ook op
ἄφρα, Π. 19, 189. dikw. absolut. *onder-
tusschen, onderwijl*, Π. 24, 658. Od. 15,
231. 2) poët. v. *ἕως*, ter vermijding van
den hiatus, h. Cer. 138. (τέως moet ook
in ééne syllabe gelezen worden, Od. 15,
231. 16, 370. doch Π. 20, 42. mete-
men τέως in het begin van het vers als
een trocheus, als stond er *τεῖος. τεῖος*
alleen in de Od.

τῆ, oude ep. imperat. van den grond-
vorm ΤΑΩ afgeleid en even als het ne-
derduitsche: *daar, neem*, altijd met
eenen imperat. Π. 24, 287. Od. 9, 347.
behalve Π. 23, 618.

τῆ, adv. (eigenl. dat. fem. van ὅ),
1) *op deze plaats, hier, daar*, Π. 5, 752.
en dikw. overdragt.: *op deze wijze, al-
dus*, Od. 8, 510. 2) relat. ion. en poët.
in pl. v. ἦ, *op welke plaats, waar*, Π. 12,
118. 3) zelden *daarheen, gindsheen*.

τῆδε, adv. = τῆ, z. ὅδε.

τῆθος, εος, τὸ, de *oester*, pl. τῆθα,
Π. 16, 747. †

Τηθύς, ὕος, ἡ, d. van Uranus en
Gaea, gemalin van Oceanus, moeder der
riviergoden en Oceaniden, Π. 14, 201.
302. (τῆθη?)

τηκεδῶν, ὄνος, ἡ, (τίκω), 1) het *smel-
ten, de oplossing*, 2) het *verkwijnen,
vergaan*, Od. 11, 201. †

τήκω, perf. 2. *τέτηκα*, met beteek. van
het praes. 1) *transit. in act. smelten,
doen smelten, oplossen*, met acc. overdr.:
θυμόν, het gemoed verteren door smart,
Od. 9, 264. 2) med. en perf. II. intransit.
smelten, versmelten, van sneeuw, Od. 19,
207. in het algem. *verkwijnen, vergaan,
uitteren*, Od. 5, 396. 19, 205. *τέτηκα
καλοῦσα*, ik verkwijn door weenen, Π. 3,
176.

* *τηλαυγής, ἐς (αὐγῆ)*, van verre *schit-
terend, blinkend*, h. 31, 13.

τῆλε, adv. even als τηλοῦ, 1) *in de verte,
verre, verre weg*, Od. 2, 183. 2) met
gen. *verre van*, Π. 11, 817. Od. 2, 333.
ook ἀπό τινος, Od. 3, 313.

τηλεδῦπος, ἡ, ὄν (τῆλε), 1) *uit verre lan-
den, vreemd, ξείνοι*, Od. 19, 351. 2) *ver
afgelegen, ησσοί*, Π. 22, 45. (Volgens
de Gramm. zamengesteld uit τῆλε en
29

ΔΑΙΠΟΣ = δάπεδον, of uit τῆλε en ἀπό, z. ποδάσος.

τηλεθάω, poët. verlenging van θάλλω, θῆλειω, θάλειω, alleen in part. praes. gebruikelijk, τηλεθάων, fem. τηλεθώσα, ep. verlengd voor τηλεθῶσα, τηλεθῶον, *groen zijn, bloeijen, welig groeijen*, II. 6, 148. 17, 55. h. 6, 41. overdr.: παῖδες, II. 22, 423. *χαίτη*, bloeiend, d. i. overvloedig haar, II. 23, 142.

τηλεκλειτός, ὄν (κλειω), poët. *wijdvermaard, zeer beroemd*, bijv. van beroemde helden, II. 14, 321. Od. 11, 308.

τηλέκλητος, ὄν (καλέω), poët. van verre geroepen, uit verre streken opgeroepen, bijv. n. der bondgenooten, II. 5, 491. 611. Anderen echter willen hier τηλεκλειτός lezen.

τηλέκλυτος, ὄν (κλυτός) = τηλεκλειτός, II. 19, 400. Od. 1, 30.

Τηλέμαχος, ὄ, z. van Ulysses en Penelope, Od. 1, 216. een der schoonste Homerische karakters en een hoofdpersoon in de Odyssea. Vaderlijke is de voornaamste zijner deugden en de drijfveer zijner handelingen. Schoon jong, en gedurende de afwezigheid zijns vaders aan den overmoed van de vrijers zijner moeder blootgesteld, vreest hij echter geenszins zich tegen hen te verzetten en duidelijk te kennen te geven, dat alleen gebrek aan magt hem verhindert, den hoon, hem en zijner moeder dagelijks aangedaan, te wreken; openlijk stelt hij hun gedrag ten toon in de volksvergadering en bedreigt hen met de spoedige terugkomst van Ulysses, Od. 2. Door Athene, in de gedaante van Mentor, aangespoord en begeleid, onderneemt hij eene reis naar Pylos en Sparta, om van Nestor en Menelaus berigten in te winnen, Od. 1, 2, 3, 4. De vertoornde vrijers leggen hem lagen, om hem bij zijne terugkomst onverwacht te overvallen en om te brengen, doch Athene waakt voor haren gunsteling, Od. 4. Bij den getrouwen Eumaeus, den zwijnenhoeder, hervindt hij eindelijk zijnen vader en beraamt met hem de middelen, om de onverlaten naar verdienste te straffen, Od. 15. Hoe fel in haat ontstoken, wagen de vrijers het echter niet, hem openlijk aan te tasten, en moeten hun ondanks den fieren jongeling bewonderen, die in hun midden alleen hen durft verachten. De hulp van Athene, de voorzigtigheid van Ulysses en de bereidvaardigheid van Tele-

machus doen het gemaakte plan ter onderbrenging der vrijers naar wensch slagen en herstellen den koning in zijn rijk, Od. 22, seqq.

Τηλέμος, ὄ, z. van Eurymus, een beroemd wigchelaar, die aan Polyphēmus zijn ongeluk voorspelde, Od. 9, 509.

τηλέπυλος, ὄν (πίλη), *wijdpoortig*, ruim van poorten, Od. 10, 82. het staat als adj. ed. W.

Τηλέπυλος, ἡ, st. der Laestrygoniërs, als nom. propr. Od. 10, 82, 23, 318. volgens de Ouden *Formiae*, nu *Mola di Gaëta*, Cic. Ep. ad Att. 2, 13.

τηλεράνης, ἔς (φαίνομαι), poët. van verre zigbaar, zich van verre vertooneud, Od. 24, 83. †

Τηλεπίδης, ὄν, ὄ, z. van Telephus = Eurypylos, Od. 11, 519. Telephus, z. van Hercules en Auge, verhuisde uit Arcadië naar Mysië, h. Ap. 2, 7, 4.

τηλίκος, ἡ, ὄν (correlat. van ἡλικος), van die grootte, van die jaren, zoo oud, van jonge en oudere personen, II. 24, 487. Od. 1, 297. h. Cer. 116.

τηλόθεν (τῆλε), adv. poët. 1) uit de verte, van verre, ἦκει, II. 7, 478. 2) verre, ver af, II. 23, 359. Od. 6, 312. h. Ap. 330.

τηλόθι (τῆλε), adv. poët. 1) ver, in de verte, II. 8, 285. Od. 1, 22. 2) verre, van, met gen. II. 1, 30. Od. 2, 365.

τηλόσε, adv. τηλοῦ, in de verte weg, verre weg, ver af, * II. 4, 455. 2, 407.

τηλοτάτω, adv. superl. van τηλοῦ, het verste af, het verste, Od. 7, 322.

τηλοῦ, adv. 1) verre, veraf, II. 5, 479. 2) verre van, met gen. Od. 13, 249. 23, 68.

τηλόγετος, ἡ, ὄν, een bijv. n. van kinderen bij Hom. volgens de verklaring der oude Gramm. eigenl. 1) *laat geboren* (van τῆλε of τηλοῦ en ΓΕΝΩ, γένω), d. i. in hoogen ouderdom der ouders geboren, II. 5, 153. Od. 4, 11. vd. 2) *zeergeliefd, teederbemind*, meest van zonen, II. 9, 143. Od. 16, 19. h. Cer. 164. van eene dochter, II. 3, 175. 3) in eenen berispending zin: *vertroeteld, verwijfd, zwak*, dewijl zulke laatgeboren kinderen gewoonlijk vertroeteld worden, zie II. 9, 143. τηλόγετος ὤς, even als een troetelkind, II. 13, 470. Nieuweweren willen het van τελευτή afleiden, τελευγετος en veranderd τηλόγετος, of van θῆλυς (θάλλω), in *bloeiende jeugd zijnde, bloeiend*.

τῆμος, adv. van tijd ep. = τῆμαρ, 1) toen, alsdan, dan, slaat eigenl. op het voorafgaande ῆμος, II. 23, 228. dikw. τῆμος ἄρα, II. 7, 434. Od. 4, 410. τῆμος δῆ, Od. 12, 441. 2) absol. zonder voorzin, h. Merc. 101. ἐς τῆμος, tot dat, Od. 7, 318.

τῆπερ of τῆπερ, ep. v. ἥπερ, waar, II. 24, 603.

Τῆρα, ἧ, een hooge berg in Mysië, bij Zelea, τὸ Τηραῖος ὄρος, II. 2, 829.

*τηρέω, fut. ἦσω, bewaren, bewaken, behoeden, met acc. δάματα, h. Cer. 142.

Τῆγγετον, τὸ, ion. v. Ταύγγετον, Taygetus, gebergte in Laconië, dat ten zuiden met het voorgebergte Taenaron eindigt, nu *Penitadactylon, Monte di Maina*, Od. 6, 103.

τηύσιος, ἦ, ion. poët. ledig, ijdel, nutteloos, vergeefsch, — ὄδος, Od. 3, 316. 15, 13. ἔπος, h. Ap. 540. (De afleiding is onzeker; volgens sommigen ion. in pl. v. ταύσιος = αὔσιος v. αὔτως).

τίεσκον, z. τίω.

ΤΙΕΩ, ongebruikl. stamv. van τετιμαί en τετιχώς, w. m. z.

τίη, poët. versterkt v. τί, waarom, waarom toch, dan, ook τίη δέ, II. 15, 244. τίη δῆ, II. 21, 436. (τιή v. τι, gelijk ἐπειή v. ἐπέη).

τιθαμβώσω, honig bereiden, van bijen, Od. 13, 106. (verw. met τιθάς, τιθασσός.)

τιθέω

τιθήμεναι } z. τίθημι.

τιθήμενος }

τίθημι, praes. 2. sg. ep. τίθησθα, 3 pl. τιθείσι, infin. τιθήμεναι, ep. v. τιθέναι, II. 23, 83. imperf. alleen 3 pl. τίθεσαν, daarbij van den nevenvorm τιθέω, 3 sg. impf. έτιθει en τίθει, fut. θήσω, ep. infin. θησέμεναι, aor. 1. έθηκα en θήκα, alleen 3 sg. en 3 pl. έθηκαν, II. 6, 300. aor. 2. daarvan dikw. 3 pl. zonder augm. θέσαν, conj. θώ, ep. θελω, 2 en 3 sg. θελής, θελή, Od. 10, 341. beter θήης, θήη (ter onderscheiding van den optat.) 1 pl. θέωμεν, Od. 24, 485. en θελομεν in pl. v. θώμεν, II. 23, 244. opt. θεήην, 3 pl. θεείην, imper. θές, inf. θεείναι, ep. θέμεναι, θέμεν, med. pr. part. ep. τιθήμενος v. τιθέμενος, fut. θήσομαι, aor. 1. alleen 3 sg. θήκατο, II. 10, 31. 14, 187. aor. 2. έθέμην, dikw. 2 sg. θέτο, opt. 3 sg. θείτο, imper. θέο in pl. v. θού, infin. θέσθαι, part. θέμενος, η, ov. Grondbeteek. iets of iem. ergens op plaatsen, leggen, zetten, vd. 1) act. eigenl. a) van plaats: zetten, plaatsen, leggen, en naar het ver-

band: opleggen, voorleggen, opzetten, enz. meest τί έν τινί, ook alleen met dat. alleen, Od. 10, 363. zelden εἰς τι, ένλί met dat. en gen. μετά, met dat. άμφί, met dat. άνά, met dat. en acc. ύπό, met dat. en acc. τί έν πυρί, iets op het vuur leggen, II. 5, 215. τί έν χερσί, II. 10, 529. ές λάφρακα, II. 24, 795. κυνηή ένλί κρατί, den helm op het hoofd zetten, II. 15, 480. έπ' άπήνης, iets op den wagen leggen, Od. 6, 252. τί άμ βωμοίσι, II. 8, 441. άνά μυοίκην, II. 10, 466. τί ύπ' αίθούση, II. 24, 644. ύπό έίνα, Od. 4, 145. δ) overdragt. van toestanden der ziel: μένος τινί έν θυμώ, iem. moed in het hart geven, Od. 1. 321. νόον, βουλήν έν στήθεσσι, II. 13, 732. έπος τινί έν φρεσί, iem. een woord in het gemoed geven, d. i. in bedenking geven, τέλος ποσού, II. 16, 83. Inzonderh. a) zetten, opzetten, als belooning in den wedstrijd, έσθλα, γυνάικα, βοών, II. 23, 263. b) bepalen, regelen, τέματα, II. 23, 333. τιμήν τινι, II. 25, 57. vd. van Goden: besluiten, bepalen, Od. 8, 465. c) oprigten, rangschikken, άγάματα, Od. 12, 347. 2) iets ten toon stellen, tot stand brengen, in het algem. even als ποιέω, iets maken, vervaardigen, veroorzaken, te weeg brengen, in de eerste plaats van eenen kunstenaar, II. 18, 541. 550. 561. overdragt.: άλγέα τινι, iem. smart veroorzaken, II. 1, 2. φόος έτάροισι, zijnen medgezellen licht of redding brengen, II. 6, 6. έργα, dingen veroorzaken, μετ' άμφοτέροισι, II. 3, 321. σκέδασι, verstrooiing, vlugt te weeg brengen, Od. 1, 116. 3) maken, d. i. in eenen toestand brengen, met dubbel. acc. τιθέναι τινά έέρεων, iem. tot priesteres aanstellen, II. 6, 300. ook τινά έλοχον, II. 19, 298. Od. 13, 163. adject. τινά πηρόν, iem. blind maken, II. 2, 599. cf. II. 5, 122. II) med. even als act. alleen in betrekking tot het subject. 1) voor zich zetten, plaatsen, leggen, bijv. κολέω άος, zijn zwaard in de scheede, Od. 10, 332. άμφοί άμοισιων έντρα, zich de wapenrusting om de schouders leggen, II. 10, 34. έίφος, Od. 8, 416. overdr.: τί ένί φρεσί, iets in het hart leggen of bij zich zelve overwegen; κότον τινί, tegen iem. eenen wrok koesteren, II. 8, 449. αἰδω έν στήθεσσι, II. 13, 122. 2) voor zich maken, bereiden, gereed maken, δαίτα, II. 7, 475. εὐ τίθεσθαι άσπίδα, zijn schild wel in orde brengen, II. 2, 382. οἶκον, δώμα, een huis bouwen, II. 2, 750. Od. 15, 241. μάχην, den strijd beginnen, II. 24, 402. z. II. 17, 158.

3) *maken*, met dubbel. acc. θυμὸν ἄγρον, zijn gemoed woest, Il. 9, 629.

* *τιθηρέομαι* (τιθήνη), dep. med. zelden act. *verzorgen, verplegen, opvoeden*, eigenl. van de minne, παῖδα, h. Cer. 142.

τιθήνη, ἢ (τιθή), *minne, voedster, verzorgster, oppaster*, Il. 5, 384. Διονύσιου τιθήναι, de oppasters van Dionysus, zijn de Hyaden, nimfen van Nysa, welke Bacchus opvoeden, Apd. 3, 4, 4.

τιθηρῶσα, z. τίθημι.

Τιθωνός, ὁ, z. van Laomedon, Il. 20, 237. die door Eos, om zijne schoonheid weggevoerd en tot gemeal verkozen werd, z. Ἥως, Il. 11, 1. Hij ontving, op verzoek der Godin, de onsterfelijkheid, doch niet de eeuwige jeugd, h. Ven. 219—239.

τίκτω, fut. τέξω, gewoonl. τέξομαι, ep. ook τεκούμαι, vd. τεκείσθαι, h. Ven. 137. aor. 2. ἔτεκον, ep. τέκον, infin. τεκείν, ep. τεκέειν, aor. 2. med. ἐτεκόμην, ep. z. augm. 1) *ter wereld brengen, baren*, eigenl. van de moeder, met acc. παῖδα, υἱόν, meest τινά, Il. 6, 22. ook ἰπὸ τινι, Il. 2, 714. 728. 2) *telen, het aanzijn geven, gewinnen*, van den vader; dikwijls in aor. med. Il. 5, 154. 546. doch niet alleen; cf. Il. 2, 742. 5, 857. van beide ouders, Il. 22, 234. Od. 4, 64. 3) van dieren: *jongens werpen, uitbroeijen*, Il. 16, 150.

τίλλω, 1) *plukken, trekken, rukken*, met acc. κόμην, het haar uitrukken, Il. 22, 406. Batr. 70. πέλειαν, eene duif verscheuren, Od. 15, 527. 2) med. *zich uitrukken, χατῆρ*, Od. 10, 567. als teeken van droefheid, vd. τίλλεσθαι τινά, iem. betreuren (door het haar uit te trekken), Il. 24, 711.

* Τίλφοῦσα, z. Τελέφοῦσα.

* *τιμῆοχος*, ὄν (ἔχω), poët. eer hebben-de, *geëerd*, h. Cer. 269.

τιμῶω (τιμή), fut. τιμήσω, aor. ἐτίμησα, fut. med. τιμήσομαι, met pass. beleek. h. Ap. 485. Il. 22, 235. aor. 1. med. ἐτιμήσαμην, perf. pass. τετίμημαι. 1) act. *schatten, a)* van personen: *op prijs stellen, eeren, achten, vereeren*, τινά; ook τινά δωτήσῃ, iem. door geschenken eeren, Il. 9, 155. vd. pass. τετιμήσθαι σκήπτρω, Il. 9, 38. ἔδρη, κρέασιν, Il. 12, 311. eens met gen. τετιμήσθαι τιμῆς, eere waardig gehouden worden, Il. 23, 649. δ) van zaken: *schatten, op prijs stellen, waardeeren*, h. 24, 6. II) Med. = act. doch met betrekk. tot het subject. τινά, Il. 22, 325. περὶ κῆρι, Od. 19, 280.

τιμή, ἡ (τιω), *schatting*, vd. 1) *oprijstelling, eer, achting*, inzonderh. *eereplaats, eerampt, waardigheid, van Goden en koningen*. Od. 5, 335. βασιλῆς, Il. 6, 193. ook alleen de *koninklijke waardigheid*, Il. 2, 197. Od. 1, 117. 2) *schatting eener zaak, bepaling der waarde van het geroofde ter vergoeding*, vd. *boete, voldoening, schadepsstelling*, ἀρνεσθαι τιμὴν τινι, iem. voldoening verschaffen, Il. 1, 159. τίνεω τιμὴν τινι, Il. 3, 286.

τιμήεις, ἔσσα, εν (τιμή), *zamengetr.* τιμῆς, acc. τιμήντα, Il. 9, 601. 18, 475. compar. τιμῆστερος, Od. 1, 393. superl. τιμῆστατος, Od. 4, 614. 1) van personen: *hooggeschat, geëerd, aanzienlijk*, Od. 13, 129. 2) van zaken: *kostbaar, van hooge waarde*, Od. 1, 312. Il. 18, 475. De *zamengetrokken vorm* τιμῆς in pl. v. τιμήεις (zoo als W. in plaats van gen. τιμῆς gezet heeft), Il. 9, 601. en acc. τιμήντα.

τιμήντα, τιμῆς, z. τιμήεις.

τίμιος, ἰη, ἰων, *hooggeschat, geëerd*, van personen, Od. 10, 38. h. Ap. 483. van zaken, h. Ven. 143.

τινώσσω, aor. ἐτίνασα, aor. med. ἐτινώσαμην, aor. 1. pass. ἐτινώθη, 1) *schudden, zwaaijen, slingeren*, δοῦρα, ἔγχος, vd. ook ἀστεροπήν, αἰγίδα, Il. 13, 243. 17, 595. τινά, iem. aanstooten, om hem opmerkzaam te maken, Il. 3, 385. φρόνον, den troon omverwerpen, Od. 22, 88. van den wind: *verstrooijen, uiteen jagen*, Od. 5, 363. pass. *geschud worden*, Il. 15, 609. Od. 6, 43. z. ἐτινώσσω. II) Med. *τινώσασθην πτερά*, zij schudden hunne vleugels, zij klapwiekten, Od. 2, 151.

τινώμην, poët. nevenv. van τίνομαι, med. *doen boeten, straffen, wreken, tuchtigen*, τινά, Il. 3, 272. Od. 13, 214. τῆ, Od. 24, 326. anderen lezen τίνομμαι.

τινώω (τιω), fut. τίσω, aor. ἔτισα, infin. τίσαι, fut. med. τίσομαι, aor. ἐτίσαμην, zonder perfect. 1) act. a) *boeten, betalen, τιμῆν τινι*, eene boete aan iem. betalen, als straf, Il. 3, 289. φωνῆ, Od. 2, 193. δ) *boeten*, met acc. der zaak, voor welke men boet, δάκρυα, Il. 1, 42. ἔβαν, φόνον, Od. 24, 352. Il. 21, 134. zelden met acc. des persoons: *τίσις γνωνῶν*, gij zult voor den zoon boeten, Il. 17, 34. met dat. κράται, Od. 22, 218. 2) in het algem. *betalen*, met acc. ζώγρια, Il. 18, 407. εὐαγγέλιον, de boodschap loonen, Od. 12, 382. II) Med. 1) *voor zich doen boeten, doen betalen*, absol. Od. 13, 15, vd. 2) *gewoonl. straf*

fen, tuchtigen, wreken, a) met acc. des persoons, welken men doet boeten, Il. 2, 743. δ) met acc. der zaak, welke men wreekt: φόνον τινός, Il. 15, 116. βίην, λίσβην, Od. 23, 31. Il. 19, 208. c) gewoonl. acc. des persoons en gen. der zaak: τινά κακώτατος, iem. voor de boosheid straffen, Il. 3, 366. ὑπερβασιῆς, Od. 3, 206. d) zelden met twee acc. ἐτίσαστο ἔργον ἀεικῆς Νηληΐα, hij liet Neleus de schandelijke daad boeten, Od. 15, 236. (z bij de Ἐρ.)

τίπτει, ep. sync. in pl. v. τίποτε, voor eene aspir. τίφθ', Il. 4, 243. wat dan? waarom toch? Il. 1, 202. Od. 1, 225.

Τίτῦνος, θεός, ἡ, st. in Argolis, door de Cyclopen met stevige muren bevestigd (τειχιόεσσα), zetel van Perseus, Il. 2, 559.

τις, τι, onbep. pronom. encl. ep. en ion. decl. gen. τέο, τεῦ, Od. 3, 348. dat. τέφ, τῷ, acc. τινά, τι, dual. τῶν, pl. n. τινές, acc. τινάς, 1) iemand, zeker persoon, zeker iemand; bij subst. wordt het door een, eene, een overgezet, τις ποταμός, τις νῆσος, neutr. τι, iets, een zeker iets; εἰ τις, indien iemand, εἰ τι, indien iets, gewoonl. met bijzonderen nadruk: wie slechts, wat ook. 2) een onbepaald persoon uit eene groote menigte: menig, menig een, de een of ander, Il. 6, 479. Od. 2, 324. ook collect. men, een ieder, in pl. v. πᾶς; εὐ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, Il. 2, 382. 16, 209. Zool ook somwijlen τι, na eene negatie, h. Merc. 143. 3) in verband met adject. en pron. strekt het alleen om het denkbeeld sterker te doen uitkomen, hetwelk naar den samenhang of in eene versterking, of in eene verkleining van hetzelfde bestaan kan, eenigzins, tamelijk, zeer, geheel, ζάκωτος, Il. 3, 220. τις θεοφαίλος, Od. 17, 449. Het neutr. τι staat als adv. op gelijke wijze in verband met adverbia in de beteek.: iets, een weinig, eenigermate, in zeker opzigt, Il. 21, 101. en dikw. met negatie Il. 1, 115.

τις, τι, gen. τίνος, 1) vragend pronom. nimmer enclitisch, ep. en ion. decl. gen. altijd τέο en τεῦ, pl. gen. τῶν, Il. 24, 387. wie? welke? τι, wat? hoedanig iets, welk? εἰς τι, hoe lang, Il. 5, 465. τι μοι ἔπος καὶ ἀρωγῆς, men vulle aan πᾶγμα, wat gaat mij de hulp en de strijd aan, Il. 21, 360. 2) zelden in eene afhankeijke vraag, Od. 15, 423, 17, 368. 3) τι staat dikwijls absol. hoe, waartoe, waarom? gelijk het nederduitsche wat? Il. 1, 362. Od. 1, 346. z. τίττε. 4) τι met part.

en een verbum maakt in het Gr. éénen volzin uit, die wij door twee uitdrukken, Il. 11, 313. z. πάσχω.

τίσις, ιός, ἡ (τίω), schatting, vd. 1) schadeloosstelling, vergoeding, Od. 2, 76. 2) boete, straf, wraak, Il. 22, 19. τινός, voor iets, h. Cer. 368. ἐκ γὰρ Ὀρέστιαο τίσις ἔοσται Ἀγαμέμνω, van Orestes zal wraak voor Agamemnon komen, Od. 1, 40.

τίταλω (nevenv. v. τίλω met redupl.) poët. aor. ἐτίτρω, 1) act. spannen, τῶσα, Il. 8, 266. 1) uitspannen, uitspreiden, vd. ook trekken, ἄμα, ἀρστρον, Il. 2, 390. 13, 704. 2) strekken, uitstrekken, uibreiden, χεῖρε, de handen, τάλαντα, de weegschaal omhoog houden, 8, 69. τράπεζαν, Od. 10, 354. in het algem. 3) intransit. zich uitstrekken, snellen, spoeden, Il. 23, 403. even als med. Il) Med. 1) voor zich spannen, met betrekk. tot het subject. τῶσα, Il. 5, 97. Od. 21, 259; ἐπί τινι, 2) a) zich uitspreiden, van vogels, τιτανομένω πτερυγῶσι, Od. 2, 149. b) zich inspannen, moeite aanwenden, Od. 11, 599. inzonderh. van paarden: zich in het loopen inspannen, snel loopen, *Il. 22, 3, 23, 518.

* Τίτανοκτόνος, ὁ (τιέλω), Titanendooder, Batr. 282.

Τίτανος, ὁ, berg in Thessalië, naar τίτανος = γῆφος genoemd, Il. 2, 735.

Τίταρησιός, ὁ, rivier in Thessalië, niet verre van den Olympus, die naderhand Eurotas genoemd is en zich in den Peneüs ontlaat, Il. 2, 751.

Τίτην, ἦνος, ὁ, ep. en ion. in pl. van Τίταν, pl. οἱ Τίτηνες, de Titanen, z. van Uranus en Gaea, Il. 5, 898. een vroeger Godengeslacht, tot hetwelk Oceanus, Coeus, Creüs, Hyperion, Japetus en Cronus behoorden. Zij stielen, onder aanvoering van Cronus, hunnen vader van den troon en beheerschten gezamenlijk den hemel. Doch Cronus wierp zijne broeders weldra in den Tartarus; Gaea, hierover vertoornd, zette den zoon van Cronus, Zeus op, om zijnen vader te ontroonen. Hij slaagde hierin en wierp hem in den Tartarus. Zij worden het eerst genoemd, Il. 14, 279. waar zij ὑποτατάριοι heeten, Batr. 283. Volgens Hesiod. Theog. 207. beteekent de naam, de zich inspannenden, de trachtenden, v. τίταλω; volgens Et. Mag. = οἱ τίτανοντες τὰς χεῖρας.

τιτρώσκω, z. τρώω.

Τίτῦδος, ὁ, z. van Gaea, een ontzet-

tende reus, die in den Hades over negen akkers land uitgestrekt lag. Hij wilde Leto geweld aandoen en werd daarom door hare kinderen gedood; gieren verscheurden in de onderwereld steeds' zijne lever, Od. 7, 324. 11, 576. Volgens Hom. woonde hij op Euboea, volgens lateren te Panopeus, en noemen hem den zoon van Zeus en Elara, Apd. 1, 3, 12.

τιτύσκομαι, ep. (ontstaan uit het ep. τετυκόσθαι), alleen in praes. en imperf. en gelijk van beteek. aan τεύχειν en τυχεῖν. 1) gereed maken, toebereiden, πῦρ, vuur aanleggen, Il. 21, 342. van paarden: ἵππους ὑπὲρ ὄχρασι, de paarden voor den wagen spannen, Il. 8, 41. 2) dikwijls = τυχεῖν, op iets mikken, doelen, Od. 21, 48. inzonderh. α) van werpgeweer, met gen. van het voorwerp, naar hetwelk men mikt, Il. 11, 350. met dat. van het wapen, δουρὶ, ἰοῖσα, Il. 3, 80. 13, 159. β) overdragt.: φρεσὶ, in gedachten ergens op doelen, d. i. voornemens zijn, ten oogmerk hebben, Il. 13, 558. ongewoon van schepen, ὄφρα σὲ τῇ πέμπωσι τιτυσόμεναι φρεσὶ νῆες, opdat u de schepen, dit in hun gemoed voornemens zijnde, daaraan brengen, Od. 8, 556. De dichter stelt hier de schepen als bezielde wezens voor.

τίψθ', z. τίπτει.

τίω, poët. imperf. iterat. v. τίσκειν en τίσκετο, fut. τίσω, aor. 1. ἔτισα, τίσα, perf. pass. τετιμῆνος = τιμῶ. 1) schatten, op prijs stellen, waard houden, met acc. τριπόδα δωδεκάβοιον, eenen drievoet twaalf ossen waardig schatten, Il. 23, 703. τίω τινα ἐν καρῶς αἰσῇ, Il. 9, 378. (z. κάρ) 2) overdragt.: hoogschatten, eeren, vereeren, τινα, dikw. ἴσον of ἴσα τινα, Il. 5, 467. 13, 176. ὁμῶς τινι, Il. 5, 535. περὶ τινός, boven iem. Il. 18, 81. pass. geëerd worden, τινα, door iem. Il. 11, 58. part. τετιμῆνος, Il. 20, 426. h. Ap. 479. (De beteek. doetse, van τίωσα, behoort tot τίνω).

ΤΑΗΜΙ, aangenomen praes. van τλήναι.

τλήναι, verb. defect. van eenen ongebruikl. stam ΤΛΑΣΩ, waarvan voorkomt, fut. τλήσομαι, aor. 2. ἔτλην; dikw. 3 sg. τλή, 3 pl. ἔτλαν v. ἔτλησαν, opt. τλάην, imperat. τλήθι (en ep. aor. ἐτάλασα), perf. met praes. beteek. τέτληκα, ας, ε, alleen in sg. imperf. τέτλαθι, ἄτω, opt. τετλάην, infin. τετλάμεναι, τετλάμεν, poët. v. τετλάναι, part. τετλήως. 1) verdragen, dulden, door-

staan, uitstaan, absol. en met acc. ἐτάλασα, Il. 5, 873. πόλλα ἐκ τινός, Il. 5, 381. Od. 4, 242. τετλήσθαι θυμῷ, Od. 9, 435. 2) ondernemen, op zich nemen, wagen, zich verstouten, durven, met θυμῷ en volgenden infin. Il. 1, 228. τάδε μὲν καὶ τετλάμεν εἰσορόωντες, echter moesten wij dit verdragen, als wij zien, Od. 20, 311. Het is hier infin. en pl. v. imperat. des eersten persoons (oude lezing τετλάμεν in pl. v. τετλήσομεν), even als h. Cer. 148.

* τλήμοσυννη, ἢ (τλήμων), 1) geduld, volharding, 2) noodlot, ongeluk, lijden, h. Ap. 191.

τλήμων, ονος, ὅ, ἢ (τλήναι), lijdende, duldende, verdragende, vd. 1) die veel doorstaat, standvastig, onbezweken, als bijv. n. van Ulysses, Il. 5, 670. 10, 231. 2) ondernemende, stout, koen, * Il. 21, 430. moedwillig, h. Merc. 296.

Τληπόλεμος, ὅ, 1) z. van Hercules en Astyoche (Astydamea, Pind.), doodge bij toeval zijnen oom Licymnius en vlugtte naar Rhodus, daar men hem tot koning maakte. Hij geleidde de Rhodiërs in negen schepen naar Troje, Il. 2, 653. en sneuvelde, door Sarpedon gedood, Il. 5, 659. 2) z. van Damastor, een Trojaan, door Patroclus geveld, Il. 16, 416.

τλητός, ἢ, ὄν (τλήναι), eigenl. 1) geleden, doorstaan, 2) act. doorstaande, standvastig, θυμός, Il. 24, 49. †

τιμῆγεν, z. τιμῆγω.

τιμῆγω, ep. nevenv. van τέμνω, snijden; daarvan aor. 1. ἐμῆξα, aor. 2. ἐμῆγον, aor. 2. pass. ἐμῆγην, waarvan alleen voorkomt τιμῆσαι, Il. 11, 146. in tmes. en aor. pass. 3 pl. τιμῆγεν.

τιμῆδην (τέμνω), adverb. snijdend, even rakend, van de lans, — ἐπῆλθε, Il. 7, 262. †

Τμῶλος, ὅ, een gebergte, rijk in wijn en saffraan, in Lydië, aan welks voet de st. Sardes lag, na Bosdag, Il. 2, 866. τόθι, adv. poët. daar, Od. 15, 239. h. Ap. 244.

τοί, encl. part. volgens sommigen eigenl. een oude dat. in pl. van τῷ oorspronkelijk: daarom, derhalve, alzo, doch bij Hom. alleen: toch, slechts, alzo, zekerlijk. Het dient 1) om eenen volzin te bepalen en meerderen nadruk te geven: τοῦτο δὲ τοι ἔρέουσα ἔπος, Il. 1, 419. μήτι τοι, Il. 23, 315. 2) inzonderh. wordt het gebruikt als de zin tot een algemeen gezegde of tot een spreekwoord teruggebracht wordt: οὐκ ἀρετὰ κατὰ ἔργα κχάνει τοι βραδύς ὤνων, Od. 8, 329. 2, 276.

Dikwijls in verband met andere partik. δὲ τοῖ, γὰρ τοῖ, ἢ τοῖ enz. (Volgens eenigen is het eigenl. de dat. van het pron. person. οὐ).

τοῖ, z. οὐ.

τοῖγάρ, part. uit τοῖ, γὰρ ontstaan, staat gewoonlijk vooraan in den volzin en geeft te kennen: *daarom dan, derhalve, alzoo*, τοῖγάρ ἐγὼν ἐρέω, II. 1, 76. Od. 1, 179. (τοῖγάρ τοι, II. 10, 413. Od. 1, 214. staat het tweede τοῖ voor οὐ).

τοῖός, ης, ον (τός), pron. demonst. 1) *zoodanig, zoodanig een, dergelijk*, volgt eigenl. op het relat. οἶός, ook οἷοῖός, II. 20, 250. Od. 17, 421. ες, II. 14, 153. Od. 2, 286. zelden οἷος, Od. 16, 208. meest absol. ook met dat. τεύχεσι τοῖός, II. 5, 450. 2) met infin. beteekent het: *zoodanig, geschikt, bekwaam, in staat zijn*, ἡμεῖς δ' οὐκ ἐν τῷ τοῖοι ἀνυμένει, in staat om te verdedigen, Od. 2, 60. 3) met een adject. in hetzelfde geslacht en casus beteekent het: *zoo geheel, zoo juist*, τῦμβος ἐπεικῆς τοῖός, zoo juist naar behooren, II. 23, 246. eigenl. τοῖός, οἶός ἐπεικῆς, Od. 3, 321. ook met μέλα, Od. 11, 135. 4) Het neutr. τοῖόν, als adv. *zoo, zoo zelfs, zoo zeer, zoodanig*, II. 22, 241. Od. 1, 209. αἰγῆ τοῖόν, zoo geheel in stilte, Od. 4, 776.

τοῖόςδε, ἡδέ, ὄνδε = τοῖός, a) versterkt door het enclit. δὲ slaat meest op het volgende; doch ook op het voorgaande, II. 21, 509. Od. 1, 371. met acc. τοῖόςδε δέμας καὶ ἔργα, zoodanig van gestalte en bekwaamheden, Od. 17, 313. δ) met infin. II. 6, 463. z. τοῖός.

τοῖούτος, αὐτή, οὗτο, ep. en att. in neutr. τοῖούτον (τοῖός, οὗτός), Od. 7, 309. 13, 330. een versterkt τοῖός, dat eigenl. even als οὗτός op het voorgaande slaat, doch ook op het volgende, II. 16, 847. Od. 4, 269.

τοῖόςδεσι en τοῖόςδεσσι, z. δε.

τοῖχος, ὁ, 1) *wand*, inzonderh. de muur van het huis en het voorhof, II. 16, 212. Od. 7, 86. 2) het *boord* van een schip, II. 15, 382.

τοκῆς, ἄδος, ἡ (τίκτω), *barende, voortgebracht hebbende*, Od. 14, 16. †

τοκῆς, ἑως en ἦός, ὁ (τίκτω), poët. de teler, voortbrenger, bij Hom. steeds pl. de *ouders*, II. 3, 140. h. Cer. 138. en dual. Od. 8, 312.

τόκος, ὁ (τίκτω), 1) het *ter wereld brengen*, het *baren*, II. 17, 5. h. Cer. 101. 2) het *geborene, kind, nakome-*

lingschap, γενεή τε τόκος τε, II. 15, 141. Od. 15, 175. 3) *rente, opbrengst, loon*, Batr. 186.

τολμάω (τόλμα), fut. τολμήσω, aor. 1. ep. τολμήσα even als τλήσαι, 1) *op zich nemen, ondernemen, wagen, zich verstouten, dárven*, met infin. II. 8, 424. Od. 9, 332. absol. θυμός μοι ἐτόλμα, II. 10, 232. 2) *zelden met acc. wagen, ondernemen, pólemon*. Od. 8, 519.

τολμήεις, εσσα, εν (τόλμα), *vol moed, ondernemend, stout, vermetel*, θυμός, II. 10, 250. standvastig, Od. 17, 284.

τολυπέτω (τολυπή), eigenl. de gereinigde wol in een kluwen wikkelen, vd. overdragt.: *eene zaak met moeite tot stand brengen, gereed maken, volbrengen, δόλους*, listen aanwenden, Od. 19, 137. πόλεμον, den oorlog volbrengen, eindigen, II. 14, 86. τῖ, II. 24, 7.

τομή, ἡ (τέμνω), de *sneede, het snijden*, vd. het afgesneden deel, de *tronk, stam*, van eenen boom, II. 1, 235. †

*τόμος, ὁ (τέμνω) = τόμη: τόμος ἐκ πτέρων, eene schijf ham, Batr. 37.

Τομοῦραι, αἱ = μαντείαι, de *Godspraak van Zeus te Dodona*; zoo lezen eenige Critici in pl. v. Θέμιστος, Od. 16, 403. cf. Strab. VII. pag. 474.

τοξάζομαι (τόξον), dep. med. poët. praes. optat. τοξάζοιτο, fut. τοξάσομαι, Od. 22, 72. *met den boog schieten*, absol. en τινός, op iem. *Od. 8, 218.

τοξεντής, ου, ὁ (τοξέω), de *boogschutter*, II. 23, 850. †

τοξέτω (τόξον) = τοξάζομαι, met gen. II. 23, 855. †

τόξον, τό, 1) de *boog*, dikwijls in pl. τὰ τόξα, dewijl dezelve uit twee deelen bestond. De boog was een wapen, dat in eenen veldslag minder, maar meest in listige aanslagen gebezigd werd. De boog van Pandarus, II. 4, 109. seqq. bestond uit hoorn en had twee deelen, van welke elk 16 palm lang was. Beide gedeelten waren door de πῆχυς, zoo aan elkander gevoegd, dat zij daardoor de gedaante van eenen boog kregen. Aan beide uiteinden was een knop, κορώνη, waaraan de pees, νευρά, vastgemaakt was. Bij het gebruik spande men denzelfden, door hem tegen den grond te plaatsen en de pees stijf aan te trekken (τιταίνεν τόξον), dan greep men den boog in het midden (πῆχυς), legde den pijl op de pees en trok deze naar zich toe, opdat de pijl wegvloog (τόξον ἔλκεν, ἀνέλκεν),

Il. 4, 105. seqq. Od. 19, 572. 2) het *boogschieten*, poet. de kunst, om met den boog te schieten, Il. 2, 718. 12, 350. het *schietgereedschap*, bogen en pijlen, Il. 1, 45.

τοξοσϋνη, ἢ (τόξον), de kunst, om met den boog te schieten, *boogschutterij*, Il. 13, 314. †

τοξότης, οὐ, ὁ, ep. τόξοτα (τόξον), de *boogschutter*, *boogschietter*, Il. 11, 385. †
τοξοφόρος, οὐ (φέρω), den *boog dragende*, *boogschutter*, bijv. n. van Artemis, Il. 21, 483. † van Apollo, h. Ap. 13, 126.

τοπίον, κ. πῖον.

τοπρόσθεν, κ. πρόσθεν.

τοπεῖν, ep. defect. aor. 2. τροπον en part. aor. 1. τρήσας, h. Merc. 119. *doorboren*, *doorsteken*, *doorstooten*, τι, iets, Il. 11, 236. †

τορνῶ (τόρνος), bij Hom. alleen in med. aor. 1. ep. 3 pl. τορνῶσατο, conj. τορνῶσεται, Od. 5, 249. *afronden*, *rond maken*, *ronden*, met acc. σῆμα, Il. 23, 255. ἔδαφος γῆος, den bodem van het schip rond maken, Od. 1, 1.

ΤΟΣ, ΤΗ, τό, ongebruikel. grondv. van het artikel.

τοσάκι, ep. τοσάκι, adv. zoo *dikwijls*, in verband met δασάκι, Il. 21, 268. Od. 11, 586.

τόσος, η, ον, 1) ep. ook τόσος, η, ον, zoo *groot*, zoo *veel*, zoo *wijd*, zoo *lang*, zoo *sterk*, wordt gebruikt van hoegrootheid, getal, tijd, enz. komt eigenl. overeen met ὅσος; dikwijls staat het absol. van ecne bekende menigte of grootte, Od. 2, 28. τρίς τόσοι, driemaal zoo veel, Il. 1, 213. 2) het neutr. τόσον en τόσον, dikwijls zoo veel als adv. zoo *veel*, zoo *zeer*, zoo *ver*, bij verba en adject. met een daarop slaand ὅσον, Il. 3, 12. zelden met ὡς, Il. 4, 130.

τοσόσδε, τοσήδε, τοσόνδε, ep. ook τοσόσδε, τοσήδε, τοσόνδε = τόσος, versterkt door de enclit. δε, met daarop slaand ὅσος, Il. 14, 94. en verbonden met τοιόσδε, Il. 12, 120. τοσόνδε en τοσόνδε, als adverb. Il. 22, 41. Od. 21, 253.

τοσοῦτος, αἶτη, οὔτο, ep. ook met σο. en τοσοῦτον (τόσος en οὔτος), 1) het versterkte τόσος, zoo *groot*, zoo *veel*, καὶ σε τοσοῦτον ἔθνηκα, ik heb u zoo groot gemaakt, zoo opgevoed, Il. 9, 485. 2) τοσοῦτο of τοσοῦτον, ep. σο. Od. 8, 203. zoo *zeer*, zoo *verre*, Od. 21, 402. bij superlat. Il. 23, 476.

τοσσάκι, κ. τοσάκι.

τόσος, η, ον, κ. τόσος.

τοσοῦτος, αἶτη, οὔτο, κ. τοσοῦτος.

τότε, adv. 1) van tijd, *toen*, *toenmaals*, ook, *dan*, *nu*, Il. 1, 100. van eenen tijd, die uit het voorgaande of op zich zelf reeds genoeg bekend is; dikwijls τότε καὶ, τότε γε, καὶ τότε δὲ, καὶ τότε ἔπειτα; 2) met art. οἱ τότε, de toenmalige menschen, de toen levenden, Il. 9, 559. 3) dikwijls maakt het den nazin uit, voornamelijk in volzinnen van tijd, *toen*, *toen dan*, *dan*, Il. 21, 451. Od. 11, 112. inzonderh. ep. δὴ τότε, Il. 1, 476. Od. 9, 59. ook καὶ τότε δὲ, Il. 8, 69.

τοτέ, adv. eens, *nu en dan*, gewoonl. τοτέ μὲν — τοτέ δε, dan eens, dan weder, Od. 24, 447. † (In sommige uitgaven verkeerdelijk τοτέ, Il. 11, 63.)

τοτρίτον, κ. τρίτος.

τού, κ. τίς γ. τίως.

του, κ. τίς γ. τῶος.

τουνεκα, *zamengetrokk.* uit τοῦ ἑνεκα, *daarom*, Il. 1, 96. 4, 447.

τῶνομα, κ. τὸ ὄνομα.

τόφρα, adv. van tijd, 1) zoo *lang*, *onderwijl*, *intusschen*, eigenl. slaat het op ὄφρα; Il. 4, 221. doch ook op ἕως, Il. 10, 507. ἔτε δὲ, Od. 10, 571. πῖον, Il. 21, 100. 2) zoo *lang*, *tot dat*, *tot dien tijd*, *tot zoo lang*, waarop ὄφρα volgt, Il. 1, 509. echter kan ὄφρα ook vooraf gaan, Il. 18, 381. h. Cer. 37. 3) absol. *intusschen*, *onderwijl*, *onder-tusschen*, Il. 10, 498. Od. 3, 303. enz.

τράγος, ὁ, de *bok*, *geitenbok*, Od. 9, 239. †

τράπεζα, ἡ (eigenl. τετραπέζα, de vier-voet), de *tafel*, *disch*, ξερτή, de *gastvrije disch*, als een zinnebeeld der *gastvrijheid*, Il. 14, 158. 21, 28. Gewoonlijk had ieder gast zijne eigene tafel, Od. 15, 466. 17, 333. en inzonderh. Od. 22, 74. waar de vrijers zich van de tafels als van schilden bedienen. Echter was dit niet altijd het geval, Od. 4, 54. wordt eene tafel aan twee gasten voorgezet en dikwijls hadden alle gasten gezamenlijk ééne tafel, Il. 9, 216. 11, 628. Od. 1, 133.

τράπεζεύς, ἦος, ὁ (τράπεζα), *tot de tafel*, *tot den disch behoorend*, alleen als adject. κίνης τραπέζης, *tafel- of huishonden*, Il. 23, 173. Od. 17, 309. en πύλαφοι, Il. 22, 69.

τραπέλομεν, κ. τέρπω.

τράπω, ep. *druiven persen*, Od. 7, 125. †

τραφέμεν } κ. τέρπω.

τράφεν }

τραφερός, ἡ, ὄν (τρέφω), *geronnen, gestold, vast*, γλ. ἡ τραφερή, het vaste land, ἐπὶ τραφερῆν τε καὶ ὄρην, II. 14, 308. Od. 20, 98. h. Cer. 43.

* τράχλος, ὁ, de *hals, nek*, Batr. 83. τρεῖς, οἱ, αἱ, τρία, τὰ, δριε, II. 9, 144. οἱ τρεῖς, Od. 14, 126. κ. τρεῖς.

τρέμω (τρέω), alleen praes. en impf. *sidderen, beven*, II. 13, 18. van een gewaad, II. 21, 507. inzonderh. van vrees, II. 10, 390. Od. 11, 527. nevenv. τρομέω.

τρέπω, fut. τρέψω, aor. 1. ἐτρεψα, ep. τρέψα, aor. 2. ἐτραπον, somtijds intransit. II. 16, 657. med. aor. 1. ἐτρεψάμην, h. Cer. 203. Od. 1, 422. zeer dikwijls aor. 2. ἐτραπόμην, ep. zonder augm. perf. pass. τέτραμμα, part. τετραμμένος, imper. τετραψω, II. 12, 273. plusqpf. 3 sg. τέτραπτο en 3 pl. τετραπατο, aor. 1. pass. ἐτρεψθη, Ep. 14, 7. gewoonl. ἐτραψθη, γλ. τραψθῆναι, Od. 15, 80. (τραπέλομεν, κ. τέρπω). 1) act. *draaijen, wenden, keeren, rigten, sturen*, met acc. naar het verband der daarbij staande adv. en praep. a) *heenwenden, keeren, draaijen*, naar eene plaats: εἰς τι, II. 13, 13. πρὸς τι, II. 5, 605. πρὸς τι, II. 21, 603. ἀνά τι, II. 19, 212. ἐπὶ τίνι, II. 13, 542. en perf. pass. II. 5, 603. τέτραπτο πρὸς ἰθὺ οἱ, hij was regt tegen hem gekeerd, II. 14, 403. τινὰ εἰς εὐνήν, iem. naar bed brengen, Od. 4, 294. μίλα πρὸς ὄρος, de schapen naar den berg drijven, Od. 9, 315. θυμὸν κατὰ πλῆθύν, de gedachte van iem. op de menigte rigten, II. 5, 676. ἵππους φύγαδε, de paarden op de vlugt wenden, II. 8, 157. van den strijd: *op de vlugt jagen, verdrijven*, τινὰ, II. 15, 261. b) *omkeeren, omwenden, pάλιν τρέπεν ἵππους*, de paarden terugwenden, II. 8, 432. πάλιν ὄσσε, II. 13, 3. c) *afwenden, afhouden*, ἀπό τινος, II. 16, 645. ἐκὰς τινος, Od. 17, 73. d) *overdragt.: anders wenden, veranderen*, φρένας τινος, II. 6, 61. 2) *intransit. zich wenden*, even als het med. πάλιν τρέπει, II. 8, 399. en aor. 2. act. φύγαδε, II. 16, 557. II) med. en paas. 1) *zich draaijen, wenden, keeren*, ἐπὶ ἔργα, εἰς ἀρχοτόν, Od. 1, 422. aor. 1. med. absol. αἰχμῇ ἐτραπέτο, de speer kromde zich, boog om, II. 11, 237. Daarenboven: a) *verkeeren, zich ophouden, reizen*, τραψθῆναι ἀν' Ἑλλάδα, Od. 15, 80. b) *πάλιν τραπέσθαι τινός*, zich van iem. afwenden, II. 18, 138. c) *overdragt.: veranderen, afwisselen, anders worden*, τρέπεται χρῶς, de kleur (bij lafhartigen) wisselt af, II. 13, 279. 17, 733. Od. 21,

412. τρέπεται νόος, φρήν, de gezindheid verandert, II. 17, 546. ἦδη μοι κραδίη τέτραπτο νέσθαι, reeds is mijn gemoed geneigd, van voornemens, terug te keeren, Od. 4, 260. (Nevenv. poët. τροπάω).

τρέφω, fut. θρέψω, aor. 1. ἐθρεψα, ep. κ. augm. aor. 2. ἐτράφον (eons transit. II. 23, 90.) perf. τέτροφα, intransit. aor. 1. med. ἐθρεψάμην, alleen in opt. θρέψω, aor. 2. pass. ἐτράφην, 3 pl. τράφεν voor ἐτράφσαν. I) act. 1) *doen strekken, verdikken*, met acc. γάλα, Od. 9, 245. 2) *gewoonl. a) voederen, voeden, opvoeden, verzorgen*, van kinderen, II. 2, 148. τινὰ πῆμα τινι, iem. tot iemands ongeluk opvoeden, II. 6, 282. van dieren: ἵππους, κίνας, honden, paarden houden, II. 22, 69. van plaatsen: *kweeken*, II. 11, 471. b) *overdragt.: ἕλη τρέφει θῆρια*, het bosch onderhoudt het wild, II. 5, 52. *doen wassen, groeijen*, ἔσσαν ἀλοφῆν, Od. 13, 410. χαλίην, II. 23, 142. II) Med. 1) *transit. voor zich opvoeden*, τινὰ, Od. 19, 368. † 2) *intransit. med. met perf. 2. en aor. pass. 1) stolen, zich vastzetten*; περὶ χροῖ τέτροφον αἰμῆ, Od. 23, 237. 2) *gevoed worden, groeijen, wassen, opwassen*, II. 1, 251. De vormen ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ, II. 5, 555. τραφέμεν in pl. κ. τραφέων, II. 7, 199. Od. 3, 28. ἐτραφε, II. 21, 279. verklaart men als vormen van aor. 2. act. met beteek. van het intransit. doch het is beter dezelve als ep. verkortingen aan te nemen voor ἐτραφήτην, τραφήναι en ἐτράφε te schrijven met Herodian. als aor. 2. pass.

τρέχω, aor. 1. ἐθρεξα, alleen ep. iteratv. θρέξαοκον, II. 18, 599. aor. 2. ἐδραμον, *loopen, rennen, spoeden, πόδεσσι*, II. 18, 599. overdragt. van levenlooze voorwerpen, van de boor, Od. 386.

τρέω, 3 sg. τρεῖ, aor. ἔτρεσα, ep. τρέσσα, 1) *sidderen, beven*; volgens Aristarch. bij Hom. altijd: *uit vrees vlugten*, II. 5, 256. II. 455. Od. 6, 138. ὑπὸ τείχος, onder den muur vlugten, II. 22, 144. doch de beteek. *beven*, II. 17, 332. 21, 288. 2) *transit. sidderen*, voor iets, κτ, II. 11, 554. 17, 663. φωνὴ τρεῖ, is eene gissing voor φωνὴ ἔστ, h. Ven. 238.

τρήγων, *ωρος, ὄ, ἡ (τρέω), bevende, vreesachtig*, bijv. n. der duiven, II. 5, 778. Od. 20, 243.

τρητός, ἡ, ὄν, *adject. verb. v. τινάω, doorboord met gaten, λίθος*, Od. 13, 77. dikwijls τρητὰ λέχεια, van koninklijke bedden, waarschijnl. *fraai bewerkt*, II. 3,

448. Od. 1, 440. Volgens anderen werden dezelve aldus genoemd, dewijl zij doorboord moesten worden, om er zelen door te trekken, Od. 23, 198.

Τρηχίς, ἴνος, ἦ, ep. en ion. v. Τραχίς, oude st. in Thessalië, aan de Malische golf, zoo genoemd naar de rotsige landstreek; na hare verwoesting werd zij 6 stadiën verder weder opgebouwd en Heraclea geheeten, Il. 2, 682.

Τρηχος, ὁ, een Aetoliër, door Hector gedood, Il. 5, 706.

τρηχύς, εἰς, ὕ, ion. v. τραχύς, ruw, oneffen, rotsig, steenachtig, klippig, steil, λιθός, Il. 5, 308. ἀπτή, Od. 5, 425.

(τρήχω), verkeerdelijk aangenomen vorm voor het perf. τέτρηχα, z. ταράσσω. τρήαινα, ἦ (τρεῖς), de drieland, het gewone wapen van Poseidon, Il. 12, 27. Od. 4, 506.

* τριβός, ὁ (τριβω), eigenl. het wrijven, vd. oefening, bedrevenheid, h. Merc. 448.

τριβω, infin. praes. ep. τριβόμενα, aor. 1. ἔτριψα, infin. τριψαι. 1) eigenl. wrijven, vd. van het koren: dorschen, κεί, Il. 20, 496. dat door ossen verrigt werd; μόχλον ἐν ὀφθαλμῷ, de stang in het oog ronddraaijen, Od. 9, 333. 2) in het algem. afmatten, uitputten, τριβεσθαι κακοῖα, door onheilen verkwijnen, Il. 23, 735.

τρήγληρος, ὄν (τρήγη), met drie ooggepels, ἔματα τρήγληρα, (f: met drie ooggen of openingen, of, met drie sterretjes, Il. 14, 183. Od. 18, 298.

τρηγλώχην, ἴνος, ὅ, ἦ (γλωχίν), poët. met drie punten, driestijgend, bijv. n. van den pijl, * Il. 5, 393. 11, 507.

τρήτης, ἐς (ἔτος), driejarig, alleen adv. τρητες, met veranderd accent, drie jaren lang, * Od. 2, 106. 13, 377.

τρήζω, perf. τέτρηγα, met praes. betek. part. ep. τρηγύτας in pl. v. τρηγύτας, een woord van klanknabootsing: piepen, tjilpen, van jonge vogels, Il. 2, 314. snorren, sissen, van vledermuizen en het geruisch der schimmen, Od. 24, 5. 9. Il. 23, 101. kraken, van den rug der worstelaars, Il. 23, 417.

τρηκοντα, indecl. ion. en ep. v. τριάκοντα, dertig, * Il. 2, 516. 680.

τρηκόνσιοι, αι, α, ep. en ion. v. τριάκων, driehonderd, Il. 11, 697. Od. 13, 390.

Τρήκη, ἦ, in proza Τρίκη, Strab. st. in Thessalië aan den Peneüs, met eenen tempel van Asclepius, zetel der zonen van Asclepius, Machaon en Podalirius, Il. 2, 729.

τρήλιστος, ὄν, poët. in pl. v. τρήλιτος (λίσομαι), driemaal gebeden, vurig verlangd, νῆ, Il. 8, 488. † z. τρεῖς.

* Τριόπις, ὄν, ὁ, ion. v. Τριπίας, vader van Phorbas, h. Ap. 212.

* τριπέτηλον, ὄν (πέτηλον), driekladerig, met drie bladeren, h. Merc.

τρίπλαξ, ἄκος, ὅ, ἦ (πλέω), drievoudig, driedubbelt, ἀντι, Il. 18, 480. †

τριπλή (τρίπλος), adv. drievoudig, driewerf, Il. 1, 128. †

τρίπολος, ὄν (πολέω), poët. driemaal omgewend, driemaal geploegd, κεί, Il. 18, 542. Od. 5, 127.

τρίπος, ὄν, ὁ, poët. = τριπους, Il. 22, 164. †

τρίπους, ὄδος, ὅ, ἦ, eigenl. adject. driebeentig, drievootig, gewoonl. ὁ τρίπους, de drievoot. a) een driepootige ketel om te koken, Il. 18, 344. Od. 8, 434. vd. ἔμπυρβήτης, Il. 23, 702. b) een fraai bewerkt drievootig voetstuk voor ketels, schalen, bekkens, ἄπυρος, Il. 9, 122. Dikwijls worden zij vermeld als prijzen in den wedstrijd en als eergeschenken, Il. 9, 122. Od. 13, 13.

* Τριπόλεμος, ὁ, h. Cer. 153. een vorst te Eleusis; volgens de Atheensche overlevering, z. van Celeos en Metanira, aan welken Demeter eenen met draken bespannen wagen gaf, om de aarde door te trekken en de menschen den akkerbouw te leeren.

τρίπυχος, ὄν (πίσσω), driemaal gevouwen, drievoudig, τρυφάλεια, een helm, die uit drie over elkander gelegde platen bestond, Il. 11, 353. †

τρίς (τρεῖς), adv. driemaal, driewerf, zeer dikwijls τρεῖς τόσσον, τόσσα, Il. 1, 213. 5, 136. Het getal drie schijnt reeds bij Hom. een heilig getal geweest te zijn en in het algem. te kennen te geven, dat iets verscheidene malen gebeurde, Il. 5, 436. 6, 435. 22, 165.

τρικαλδέα, indeclin. poët. v. τριακάδεκα, dertien, Il. 5, 387. Od. 24, 340.

τρικαδέκατος, ἀτή, ατον, die, het dertiende, Il. 10, 495. τῆ τρικαδέκατῆ, sc. ἡμέρα, Od. 19, 202.

* τρικοπάνιστος, ὄν (κοπαίω), driemaal gestampt, ἄρος, brood van zeer fijn meel, Batr. 35.

τρίμαχαρ, ἄρος, ὅ, ἦ, driewerf zalig, d. i. hoogst gelukkig, Od. 6, 154. τρεῖς μάχαρες καὶ τετράκις, Od. 5, 306.

* τρισσός, ἦ, ὄν (τρεῖς), drievoudig, drie aauk drie, h. Ven. 7.

τριστοιχὴ (στοιχος), in drie rijen, II. 10, 473. † anders τριστοιχει.

τριστοιχος, ον (στοιχος), in drie rijen, drievoudig verdeeld, Od. 12, 91. †

τρισχίλιοι, αι, α (χίλιοι), drie duizend, II. 20, 221. †

τρίτατος, η, ον, poët. verlengd in pl. v. τρίτος, die, het derde, II. 14, 117. Od. 4, 97.

Τριτογένεια, η (γένος), bijv. n. van Athene, waarschijnlijk aldus genoemd naar Triton, eenen woudstroom bij Alalcomenae in Boeotië, waar de oudste zetel van hare dienst was, II. 4, 515. Paus. 9, 33. Volgens de oudste Gramm. moet het beteekenen: de uit het hoofd geborene, van τριτώ, in den Athamanischen tongval = κεφαλή; doch de fabel, dat Athene uit het hoofd van Zeus zoude geboren zijn, wordt eerst gevonden, h. 28, 4. Eene latere overlevering leidt den naam af van het meer Tritonis in Lybië, waar men wilde, dat zij geboren zoude wezen, Ap. 1, 316.

* Τριτογενής, εος, η, zeldzame nevenvorm van Τριτογένεια, h. 28, 4.

τρίτος, η; ον (τρίσι), die, het derde, τῶν ἐπὶ τρίτος ἦλθε, Od. 20, 185. neut. τὸ τρίτον of τῶν τρίτων, ten derden, voor de derde maal, II. 3, 225.

τρίτῃ (τρίς), adv. drievoudig, in drie deelen, Od. 8, 506. διὰ τρίτῃ κοσμηθέντες, d. i. διακοσμ. τρ., II. 2, 655. met gen. τρίτῃ νυκτὸς ἔην, het was in het derde gedeelte van den nacht, Od. 12, 312.

τρίχαικες, οἱ Δωριεῖς, Od. 19, 177. † naar Eustath. de drievoudig verdeelden (αἰῶνα), dewijl zij op Euboea, Creta en in den Peloponnesus woonden, of naar de drie stammen der Doziërs, Hylles, Dymanes, Pamphyli, zoo geheeten. Volgens anderen met eenen drievoudig wapperenden helmboos, even als κορυθαίξι, of van θρίξ, met loshangende, vliegende haren.

τρίχες, αἱ, z. θρίξ.

τρίχθα, adv. poët. v. τρίτῃ, drievoudig, driewerf, II. 2, 668. Od. 9, 71.

Τροίην, ἦνος, η, Troezen, st. in Argolis, niet verre van de kust der Saronische golf, met de haven Pogon, II. 2, 561.

Τροίηνος, ὁ, z. van Ceas, vader van Euphemus, II. 2, 847.

Τροίη, η, ep. en ion. v. Τροία, Troja, 1) het Trojaansche land in Klein-Azië, met de hoofdst. Ilius, een kustland

van de rivier Aesepus tot aan den Caicus of, volgens Strab. van het voorgebergte Lectum tot aan den Hellespont, II. 2, 162. enz. in proza gewoonl. Τρωάς. 2) hoofdst. van Troas, anders Ilius, w. m. z. II. 1, 129. 2, 141. vd. Τροίηδεν en Τροίηδε, adv. van Troje af, Od. 3, 257. ἀπὸ Τροίηδε μολόντα, II. 24, 492. wordt door eenigen verworpen en gelezen, ἀπὸ Τροίηδεν λόγια, zoo als de oude lezing was. Τροίηδε, adv. naar Troje, II. 22, 116. Od. 3, 268.

τρομέω; νεοεπ. van τρέμω, alleen praes. en impf. praes. med. 3 pl. optat. τρομοῖατο v. τρομοῖοντο, II. 10, 492. α) sidderen, beven, τρομοῖου φάνα, zij beven van gemoed, II. 15, 627. β) met acc. voor iem. sidderen, beven, vreezen, II. 17, 203. Od. 18, 80. med. = τρομέω: τρομοῖοντο οἱ φρένες, II. 10, 19. met acc. θάνατον, Od. 16, 446.

τρόμος, ὁ (τρέμω), het sidderen, beven, de schrik, II. 8, 452. Od. 18, 88. vd. angst, vrees, II. 6, 137. enz.

* τροπαῖον, τὸ (τροπή), de tropheë, het zegeteeken, Batr. 159.

τροπέω, poët. νεοεπ. v. τρέπω — ὄχλα; den wagen omwenden, II. 18, 224. †

τροπή, η, de wending, het keeren, de terugkeer, τροπαὶ ἤλλω, de sonnekeer, Od. 15, 484. De plaats: νῆσος τις Συρίη, Ὀρτυγίης καθίστασθαι ὅθι τροπαὶ ἤλλω wordt verschillend verklaard. Volgens de meeste oude uitleggers, cf. Strab. X, pag. 487. en Eustath. moet onder Syria het cycladische eiland Syros (z. Συρίη) en onder Ortygia het eiland Delos verstaan worden. Eustath. houdt τροπαὶ ἤλλω, voor eene dichterlijke omschrijving van het vesten, en vergelijkt daarmede.

Od. 17, 18. Ook volgens nieuweren is het de hemelstreek, waar de zon ten ondergang neigt. Grotefend in Geog. Ephem. B. 48, St. 3, pag. 281, zegt hetzelfde en voegt er bij: Ortygia of Delos is het middelpunt van de oppervlakte der aan Hom. bekende aarde, boven hetwelk de zon het hoogste toppunt bereikt. Eene lijn van het noorden naar het zuiden deelt deze schijf in twee deelen. — Nog anderen vatten de woorden op, van den wezenlijken sonnekeer. Eustath. doelt hier op, als hij berigt, dat men den sonnekeer in een hol op dit eiland had aangeduid. Volgens Muller Orchom. p. 326. zijn deze woorden een bijvoegsel van eenen rhapsodist en slaan dri-

delijk op den sonnewijzer van Pherecydes van Syros. Voss houdt Ortygia voor het kleine eiland Ortygia of Nasos voor de haven van Syracuse, in welks nabijheid men ook Syria moet zoeken, z. Συρία.

τρόπις, ιος, ἡ (τρέπω), de kiel, bodem, van een schip, die smal was gebouwd, om beter de golven te kunnen doorklieven. Van dezelve rezen de beide zijwanden op, * Od. 7, 252. 19, 278.

τροπός, ό (τρέπω), een lederen riem, waarmede de roerriem was vastgebonden en in beweging gebragt werd, Od. 4, 782. Od. 8, 53.

τρόφις, τρόφι, gen. ιος, ep. verkorte vorm: τροφίσις, τρόφι κύμα, eene groote, zware golf, Il. 11, 307. †

τροφοίσις, εσσα, εν (τρέφω), poët. welgevoed, vd. dik, zwaar, groot, κύματα, Il. 15, 621. Od. 3, 290. Aristarch. las τροφόντα, doch verkeerdelijk.

τροφός, ό εν ἡ (τρέφω), voeder, opvoeder, doch alleen als fem. voedster, verzorgster, * Od. 2, 361.

* Τροφώνιος, ό, z. van Erginus, koning van Orchomenus, broeder van Agamedes, h. Ap. 296.

τροχός, ό (τρέχω), eigenl. al wat loopt, gewoonl. al wat rond, cirkelvormig is, vd. 1) het rad van den wagen, Il. 6, 42. z. ἔμα. 2) de pottbakkersschijf, Il. 18, 600. 3) de schijf, ronde hoop, klomp was of talk, Od. 12, 173. 21, 178.

τρογύω (τρέγη), 3 pl. praes. τρογύωσι, ep. verlengd voor τρογύσι, boom- en veldvruchten inoogsten, 1) inoogsten, verzamelen, Od. 7, 124. 2) afmaaijen, den oogst inhalen, ἀλωή, Il. 18, 566.

τρογύη, ἡ, herfstvruchten, ooft, inzonderh. wijn, die in den herfst gewonnen wordt, in het algem. oogst in den herfst, h. Ap. 55.

* τρογυφόρος, ον (τρέω), wijn voortbrengend, h. Ap. 529.

τρούω, een woord van klanknabootsing, kirren, van tortelduiven, doch ook van menschen, grommen, morren uit ontevredenheid: τινί, iem. iets voorgrommen, kermen, Il. 9, 311. †

τρούπανον, τό (τροπάω), de door der timmerlieden, Od. 9, 385. †

τρούπαις (τρέπη), praes. opt. 3 sg. τροπῶ, boren, doorboren, δόρυ, Od. 9, 384. †

τροφάλεια, ἡ, poët. de helm, Il. 3, 372. Od. pass. Volgens de gewone verklaring, gelijk τροφάλεια, een helm met drie kam-

men. Men wil den naam ook afscheiden van τρώω doorboren, dewijl de kam of kegel doorboord was, om den helmboos vast te maken, in tegenstelling der καταινύε.

* τρυφερός, ἡ, όν (τρυφή), week, teeder, verwijfd, zacht, Batr. 66.

τρυφός, εος, τό (θρίπτω), het afgebrokene, het stuk, brok, Od. 4, 508. †

τρώχω, poët. = τέρω, fut. τρώσω, afwrijven, verteren, verkwisten, οίκω, het vermogen, Od. 1, 248. 16, 125. overdragt.: afmatten, verdrukken, kwellen, plagen, πτωχόν οὐκ ἄν τις καλέοι, τρέζοντα ἑαυτὸν, niemand zal wel eenen bedelaar inroepen, om zich zelve te kwellen, * Od. 17, 387. pass. Od. 1, 288. τρύχεσθαι λιμῶ, Od. 10, 177.

Τρωαί, αί, alleen in pl. de Trojaansche vrouwen, Il. 3, 384. z. Τρώος.

Τρωάς, ἄδος, ἡ, bijzonder fem. van Τρώος, Trojaansch, ἡ Τρόφος, h. Ven. 114. inzonderh. met en zonder γυνή, de Trojaansche vrouw, altijd in pl. Il. 6, 442.

* τρώγλη, ἡ (τρέγω), gat, opening, hol, Batr. 52, 114.

* Τρωγλοδύτης, ον, ό, holkruiper, muiszennaam, Batr. 209.

* τρωγλοδύω (δύω), in een hol, gat, kruipen, daarin verblijf houden, alleen in part. Batr. 52.

τρώγω, knagen, knabbelen, afvreten, van muilezels, ἄγρωσι, Od. 6, 60. † van muizen, Batr. 34.

Τρωϊάς, ἄδος, ἡ, bijzonder fem. van Τρώος, Trojaansch, λιής, Od. 13, 263. gewoonl. in pl. met γυναικες, Il. 9, 139. 16, 831.

Τρωϊκός, ἡ, όν, Trojaansch; τό Τρωϊκόν πεδίον, Il. 10, 11. Het Trojaansche veld, de vlakte van Troje, tusschen de rivieren Simois en Scamander, het tooneel des Trojaanschen oorlogs; ook Τρώων πεδίον, Il. 11, 836. 15, 739. meesttijd alleen πεδίον genoemd. Deze vlakte strekte zich van het leger der Grieken, tot aan de stad Ilium uit, en werd door deze beide rivieren en verscheiden heuvels afgebroken. Bij het oprukken van de legerplaats naar de stad, moest men een veer van den Scamander overtrekken. Bij Hom. komen de volgende voorwerpen, die zich op deze vlakte bevonden, voor. 1) de heilige eik van Zeus, bij de Scaeische poort, z. φηγός. 2) de vijgenheuvel, z. ἔρινος. 3) de wachtplaats, niet verre van den vijgenheuvel, z. ακο-

πυ. 4) de *grafheuvel* van Batiea, z. *Batiea*. 5) het *graf* van Ilus, z. *Ἴλος*. 6) het *graf* van Aesyetes, vanwaar men het Grieksche leger konde zien, II. 2, 793. 7) de *hoogte* der vlakte, digt bij den Hellespont, z. *Ἐρωσιός*. 8) de *borst-wering* van Hercules (*τεῖχος*) nabij de zee, door Athene en de Trojanen opgeworpen, ter bescherming van Hercules, toen hij het zeemonster bevocht, II. 20, 145. 9) de *schoonheuvel*, z. *Καλλικολώνη*.

Τρωῖλος, ó, z. van Priamus en Hecuba, II. 24, 257.

Τρώϊος, ἦ, ἰόν, ep. en ion. v. *Τρώος*, *Trojaansch*, 1) aan Tros behoorend, ἴπποι, II. 5, 222. 8, 206. 23, 378. 2) het volk betreffend, behoorend, *δοῦρατα*, Trojaansche spiesen, II. 13, 262.

τρώκτης, ου, ó (*τρώγω*), 1) *knager*. 2) bijr. der Phoenicische kooplieden; *bedrieger*, *schelm*, *schurk*, *gaauwdief*, * Od. 14, 289. 15, 406.

* *Τρωξάρτης*, ου, ó (*ἄρτος*), *broodknager*, muizen naam, Batr. 28.

Τρώος, ἦ, ὄν, *Trojaansch*. 1) van Tros, II. 23, 291. 2) het volk betreffend, ἴπποι, II. 16, 393. *κίνες*, II. 17, 272. doch *Τρωαί*, αἶ, zonder nota subscript. de Trojaansche vrouwen.

τρωπάω, poët. nevenv. v. *τρέπω*, ep. iterat. v. *τρωπάσμετο*, II. 11, 568. *draaijen*, *wenden*, *keeren*, *φωνήν*, Od. 19, 521. med. *zich wenden*, *keeren*, *πάνιν τρωπάσθαι*, terugkeeren, teruggaan, II. 16, 95. *προς πόλιν*, Od. 24, 536. *φόβονδε*, op de vlugt gaan, II. 15, 666.

Τρώς, *Τρώος*, ó, 1) z. van Erichthonius en Astyoche, kleinz. van Dardanus, gemaal van Callirhoë, welke hem Ilus, Assaracus en Ganymedes baarde. Het gedeelte van Phrygië, waarover hij regeerde, verkreeg naar hem, den naam Troja, II. 20, 230. 2) z. van Alastor, II. 20, 463. 3) pl. οἱ *Τρώες*, gen. *Τρώων*, de Trojanen, bewoners van het landschap Tros, van welke een oudere stam de Dardaniërs geheeten werd. Waarschijnlijk waren zij een Pelagische volkstam; van hunne verhuizing uit Creta, spreekt Hom. niet, cf. Herod. 7, 122.

τρωτός, ἦ, ὄν (*τρώω*), *gewond*, *wondbaar*, II. 24, 598. †

τρωχάω, ep. nevenv. v. *τρέχω*, *loopen*, II. 22, 163. Od. 6, 318.

τρώϊω, poët. alleen in praes. gebruikelijk, de stamvorm van *τρωώσκω*, aor. I. *ἔτρωσα*, fut. *τρώσομαι*, aor. pass. *ἔτρώσθην*.

Batr. 195. *wonden*, inzonderh. *benadelen*, *beschadigen*, *τῶα*, Od. 16, 293. *ἴππους*, II. 23, 341. *ἔρι τρώσασθαι δῖω*, waar zij, naar ik vrees, gewond zullen worden, II. 12, 66. overdragt.: *dwaas maken*, *verbijsteren*, *οἰδός σε τρώει*, Od. 21, 293.

τυγχάνω, imperf. Od. 14, 231. fut. *τεύσομαι*, aor. 2. *ἔτυχον*, ep. *τύχον*, conj. I. sg. *τύχωμι*, vd. ep. aor. *ἐτύχησα*, perf. *τετύχηκα*, alleen intransit. 1) transit. met gen. *treffen*, een doelwit treffen, *raken*, a) inzonderh. met werptuigen, *τύος*, II. 16, 609. met acc. dikwijls in verb. met *βάλλειν*, *οὐτάρ*, II. 4, 106. en absol. II. 5, 287. ook met praep. *κατά ἄμυν*. II. 5, 98. b) in het algem. *treffen*, *bereiken*, *vinden*, *verkrigjen*, van personen, *τύος*, Od. 14, 434. c) van zaken: *τύχην ἀμάθοιο βαθείης*, hij stiet op, hij trof zwaar zand, II. 5, 587. *πομπής*, Od. 6, 290. d) absol. *ὅς κε τύχη*, II. 8, 430. *het doel bereiken*, *gelukkig zijn*, II. 23, 466. 2) intransit. a) *zich bevinden*, *toevallig zijn*, *zich toedragen*, II. 11, 116. *πρὸν πεδῶιο διαπερῶσαν τετυχηκώς*, zich door het veld geheel uitstrekkende, II. 17, 748. Od. 10, 88. b) van zaken: *ten deel vallen*, *toevallen*, *τυλ*, II. 11, 684. Od. 14, 231. c) *toevallig zijn*, met part. *τύχησεν ἐρχομένη νῆς*, juist voer er een schip af, Od. 14, 334. 19, 291.

Τυδείδης, ου, ó, z. van Tydeus = Diomedes, II. passim.

Τυδεύς, ep. ἦος en *έος*, ó, z. van Oeneus, koning van Calydon in Aetolië, vader van Diomedes. Dewijl hij zijnen oom Alcathoüs doodde, vlugtte hij naar Argos, tot Adrastus, die hem gunstig opnam en zijne dochter Deipyle ten huwelijk gaf. Hij trok met Polynices naar Thebe en werd daar door Menalippus omgebracht, II. 2, 406. 4, 370. 5, 800. 14, 115.

τυκτός, ἦ, ὄν, adv. verb. van *τεύχω*, eigenl. 1) *gereed gemaakt*, *toebereid*, *ἄρης*, *τυκτόν κακόν*, een kwaad, dat de menschen zich zelve bereiden, in tegenstelling van het natuurlijke, een *onnatuurlijk*, *zeer groot kwaad*, II. 5, 831. *κρήνη*, eene door kunst gemaakte bron, Od. 17, 206. 2) = *εὐτυκτός*, *kunstig gemaakt*, *welbewerkt*, II. 12, 105. *δάπεδον*, Od. 4, 627.

ΤΥΚΩ, z. *τεύχω*.

τύμβος, ó (*τύφω*), eigenl. de plaats, waar een lijk verbrand is, gewoonl. *grafheuvel*, *graf*, een hoop aarde, welke

over de asch geworpen werd, II. 7, 435. Od. 4, 584.

τυμβοχορή, ή (χέω), het opwerpen van eenen grafheuvel, begrafenis, II. 21, 323. οὐδὲ τί μιν χέωσ' ἔσται τυμβοχορῆς, bij Wolf, volgens Crates. Doch Aristarch. en eenige nieuweren lezen: τυμβοχορῆσ', afgekapt uit τυμβοχορῆσαι, dat volgens anderen verkeerd of ten minsten twijfelachtig is.

Τυνδάρεος, ό, att. Τυνδάρεως, z. van Oebalus en de nimf Batea, werd door zijne broeders uit Sparta verdreven, en vlugte naar Thestius in Aetolië, die hem zijne dochter Leda ten huwelijk gaf. Hercules voerde hem naderhand naar Sparta terug. Bij zijne gemalin verwekte hij Clytaemnestra, Helena, Castor en Polydeuces, Od. 11, 298.

Τυνδάριδης, ου, ό, z. van Τυνδάρεως, meest in pl. οἱ Τυνδάριδαι = Castor en Polydeuces, h. 16, 2, 33, 2.

τύπη, z. σύ.

* τύπανον, τὸ (τύπτω), poët. v. τύπανον, handpauk, h. 13, 3.

τύπη, ή (τύπτω), slug, stoot, houw, in pl. II. 5, 886. †

τύπτω, aor. 1. ἔτυπα, τύφα, perf. pass. τετυμμένος, aor. 2. pass. ἐτύπην, slaan, 1) eigenl. met den stok, τινά, II. 11, 561. inzonderh. van wapenen, waarmede men van nabij vecht, tegengestelde βάλλω, II. 11, 191. houwen, stooten, steken, trefsen, wonden, τινά φασγάνῳ, ἄορι, δουρὶ, ἔφει, II. 4, 531. 13, 529. 782. met dubbel. acc. τινά λαμόν, II. 13, 542. overdr.: τὸν ἄχος κατὰ φρένα τύψε, de smart wondde hem diep in het gemoed, II. 19, 125. 2) oneigenl. of poët. ἄλα ἔρετροίς, de zee met de roeiriemen, Od. 9, 104. χθόνα μετάπω, Od. 22, 86. ἔχνα πόδεσσι, het spoor met de voeten, d. i. iem. voetstappen volgen, II. 23, 764. van den Zephyrus, βαθεῖη λαλατι τύπτων, sc. νέφεα, de zee met eenen vollen orkaan geeselen, II. 11, 306. pass. geslagen worden, ἐγχείησιν, II. 13, 782. maar ook met acc. ἔλασα ὄσα' ἐτύπη, II. 24, 421.

* τύραννος, ό, eigenl. heer, gebieders, gewoonl. beheerscher, eerst van Ares, met dat. ἀρτιβλοῖα, h. 7, 5.

* Τυρογλύφος, ό (γλύφω), kaasuitholter, muizennaam, Batr. 137.

τύρος, ή, kaas, αἰγίως, geitenkaas, II. 11, 639. Od. 10, 234.

* Τυροφάγος, ό (φαγεῖν), kaasvreter, muizennaam, Batr. 226.

* Τυρρηός, ό, ion. v. Τυρρηός, de Tyrreniër, bewoner van het landschap Tyrrenia (Etruria) in Italië, h. 6, 8.

Τυρώ, οὐς, ή, d. van Salmoneus en Alcide, gemalin van Cretheus. Zij beeminde den riviergod Enipeus; Poseidon verscheen haar in de gestalte van den riviergod en zij baarde hem Pelias en Neleus, Od. 11, 235.

τυτθός, όν (later met drie uitgangen), klein, jong, van menschen, τυτθός ἑούσα, II. 22, 480. Het neutr. sg. τυτθόν als adverb. weinig, een weinig, inzonderh. van plaats: ἀποπρὸ νεῶν, II. 7, 334. τυτθόν ἔπ' ἐκ θανάτου φέρονται, een weinig, d. i. ter naauwer nood ontkomen zij den dood, II. 15, 628. in ander verband, τυτθόν ἐτι ζῶειν, nog een weinig leven, II. 19, 335. φθέγγεσθαι, zacht spreken, II. 24, 170.

Het neutr. pl. alleen τυτθα διατμήσαι of κείσασθαι, in kleine stukken snijden, splitsen, Od. 12, 174. 388.

Τυφάων, ονος, ό, poët. bijzondere ep. vorm. v. Τυφῶν, z. Τυφωεύς.

τυφλός, ή, όν, blind, II. 6, 139. † h. Ap. 172.

Τυφωεύς, εος, ό, ep. zamengest. Τυφῶς, bij Hom. gen. Τυφωεύς, dat. Τυφωέι, II. 2, 782. 783. met Τυφάων, alleen in acc. Τυφάονα, h. Ap. 306. 352. in prosa, Τυφῶν, ἄνος, eigenl. de dampende, van τύφος, het zinnebeeld der vuurspuwende bergen en noodlottige stormen. Volgens II. 2, 782, is hij een reus, die in het land der Arimiërs, in Cilicië, onder de aarde lag. Bij Hesiod. Theog. 820. seqq. wordt hij beschreven als een monster, met honderd vuurspuwende slangenkoppen, door Gaea en Tartarus voortgebracht en tegen Zeus gezonden, toen deze de Titanen in den Tartarus wierp. Na eenen langen strijd gelukte het Zeus, het monster in den Tartarus te werpen. Eene latere overlevering. noemt Cilicië zijn vaderland, van waar hij door Zeus overwonnen, naar Sicilië vlugte en onder den Aetna bedolven werd, Pind. Pyth. 1, 32.

ΤΥΧΕΩ, aangenomen stamwoord van eenige tempora van τυγχάνω.

* τύχη, ή, lot, toeval, inzonderh. geluk, eerst, h. 10, 5. (τυγχάνω).

* Τύχη, ή, d. van Oceanus, h. Cer. 420.

Τύχιος, ό, een beroemd kunstenaar uit Hylae, II. 7, 228.

τύ, eigenl. dat. sg. van τὸ, dikwijls absol. gebruikt, 1) op deze wijze, dan,

II. 4, 290. Od. 3, 258. 2) *derhalve, daarom*, II. 2, 250.

τῶς, adv. poët. = ὤς, οὐτως, zoo, II. 2, 330. Od. 19, 234. Eenige Grammat. ver-
ruijpen τῶς als homer. en lazen II. 14,
18. κείνος δ' ὤς, cf. Schol. II. 2, 330. τῶς,
als homer. wordt door Etym. Magn. be-
vestigd.

Τ.

Υ. de twintigste letter van het Gr.
alphabet, vd. het teeken van het twintig-
ste gezang.

Υάδες, ἠν, αἶ, de Hyaden, volgens de
Schol. v. ἰω, de *regenenden, pluviæ*,
of van hare gelijkheid met de letter Υ,
een sterrebeeld, dat uit vier sterren van
de derde, en eenige van de vierde groot-
te bestaat in den kop van den stier, wier
opgang den regentijd te kennen geeft,
II. 18, 486. Men leidt den naam ook af
van ὑς, lat. *sucula*, dewijl men zich het
sterrebeeld, als eene kudde wilde zwij-
nen voorstelde, cf. Gell. XIII, 9.

ὑάκινθος, ἰνη, ἰνον (ὑάκινθος, w. m. z.)
van *hiacinten, hiacintkleurig, ανθος*,
* Od. 6, 231. 23, 168.

ὑάκινθος, ὀ (bij Hom. wordt het ge-
slacht niet opgegeven), de *hiacint*,
misschien de *blaauwe waardlelie, Iris*
Germanica, Linn. of de *ridderspoor*,
II. 14, 348. h. Cer. 7, 426. h. 18, 25.
Theocritus X, 28. noemt dezelve zwart,
en daarom vergelijkt Hom. met haar het
donkere hoofdhaar van Ulysses, Od. 6,
231. Deze bloem heeft niets gemeen met
onze hiacint.

Υάμπολις, ιος, ἦ, st. in Phocis, aan
den Cephisus, niet verre van Cleonae,
bij eenen bergpas, welke van Thessalië
naar Phocis voert. Haar naam is eene
zamentrekking uit 'Υάντων πόλις, want
zij was door de Hyanten, de oudste be-
woners van Boeotië, gesticht, die door
Cadmus naar Phocis gedrongen waren,
II. 2, 521.

ὑββάλλειν, z. ἰποβάλλειν.

ὑβρίζω (ὑβρίς), alleen part. praes. 1)
overmoedig, moedwillig zijn, in woorden
of daden, inzonderh. van degenen, die
hunne lusten teugelloos opvolgen, *zwellen*,
geweld plegen, lichtmissen, brood-
dronken zijn, Od. 1, 227. 3, 207. 2)

transit. τῶδ, aan iem. moedwil plegen,
mishandelen, houen, II. 11, 695. Od. 20,
370.

ὑβρίς, ιος, ἦ (met ἐνὶεῖ verwant), 1) *over-*
moed, moedwil, baldadigheid, geweld,
trotschheid, elke pleging van geweld,
welke uit gevoel van kracht, of teug-
gellooze, zinnelijke begeerten ontstaat,
Od. 14, 262. inzonderh. van de vrijers
van Penelope, Od. 1, 368. met βῆη, Od. 15,
329. 2) *moedwil jegens anderen, ge-*
weldpleging, mishandeling, II. 1, 203.
214.

ὑβριστής, οῦ, ὀ (ὑβρίζω), de *overmoe-*
dige, moedwillige, gewelddadige, trot-
sche, ἀνήρ, II. 13, 633. tegengest. δίκαιος,
φιλόξεινος, Od. 6, 120. h. Ap. 278.

ὑγιής, ἐς, gen. εος, *gezond, opgeruimd*,
overdragt.: μῦθος, een heilsaam, gezond
woord, II. 8, 524. †

ὑγρή, ἦ, z. ὑγρός.

ὑγρός, ἦ, ὄν (ἰω), 1) *nat, vochtig, vloei-*
baar, ὑγά κλεῦθα, de vochtige paden,
poët. voor de zee, Od. 3, 71. vd. subst.
ἦ ὑγρή, de vochtigheid, de *wateren*, poët.
voor zee, II. 10, 27. in verband met τρα-
φερή, II. 14, 308. Od. 20, 98. ἀνεμοὶ ὑγρὸν
ἀέντες, de vochtig waaijende winden,
Od. 5, 478. 2) overdr.: *smachtend, πόθος*,
h. 18, 33.

ὑδάτοτροφής, ἐς, gen. εος (τρέφω), *in*
het water opgevoed, waterbeminneud,
bijv. n. der populier, Od. 17, 208. †

Υδη, ἦ, st. aan den voet van den
Tmolus, in Lydië, volgens de Schol. het
latere Sardes, II. 20, 385.

ὑδραίνω (ἰδωρ), alleen aor. 1. med.
part. ὑδρανάμενος, *bevochtigen, nat ma-*
ken, besproeijen, in med. *zich wasschen*,
baden, * Od. 4, 750. 17, 58,

ὑδρεύω (ἰδωρ), alleen praes. en impf.
1) *water scheppen, halen*, Od. 10, 105.
2) med. voor *zich water scheppen, ha-*
len, * Od. 7, 131. 17, 206.

ὑδρηλός, ἦ, ὄν (ἰδωρ), *waterig, vocht-*
tig, nat, Od. 9, 133. † h. Ap. 41.

* Υδρομέδουσα, ἦ (μέδουσα), *waterko-*
ningin, kikvorschnaam, Batr. 19.

ὑδρος, ὀ (ἰδωρ), *waterslang*, II. 2,
723. † volgens de Schol. χέρονδρος, Batr. 82.

* Υδροχάρις, ὀ (χαίρω), *watervriend*,
naam van eenen kikvorsch, Batr. 230.

ἰδωρ, ἄτος, τὸ (ἰω), *water, oorspron-*
kelijk regenwater, II. 16, 385. pl. ἰδωρα,
wateren, Od. 13, 109. spreekw. ἰδωρ καὶ
γαῖα γίνεσθαι, z. γαῖα. (v. eigenlijk kort,
doch door de arsis lang.)

ἰετός, ὁ (ἦ, ἦω), *regen, regenbut, plasregen*, II. 12, 133. †
ἰία, ἰιάσι, z. ἰός.

ἸΙΕΥΣ, een in nom. ongebruikl. nevenvorm van ἰός, van welken cas. obliq. afgeleid worden.

ἰός, ὁ, van dezen vorm komt bij Hom. de nom. sg. gen. en acc. sg. en gen. en dat. pl. voor; de acc. pl. ἰούς, als varia lectio, II. 5, 159. In de ep. taal worden de casus obliqui afgeleid van de beide vormen: ἸΙΣ en ἸΙΕΥΣ. gen. ἰός en ἰέος, dat. ἰί en ἰεί, ἰίαι, acc. ἰία en ἰέα, nom. pl. ἰέες, ἰείεις en ἰέεις, dat. pl. alleen ἰάσι, Od. 3, 387. (De acc. ἰέα, II. 13, 350. wordt verworpen), de zoon, dikwijls ἰός Ἀχαιῶν = Ἀχαιοί. (De diphthong wordt somtijds als kort gebruikt, II. 6, 130. 17, 375.

ἰώνος, ὁ (ἰός), *kindskind, kleinzoon*, II. 2, 666. Od. 24, 515.

ἰλαγμός, ὁ (ἰλακτέω), *het blaffen, geblaf*, II. 21, 575. †

Ἰλᾶκίδης, ον, ὁ, z. van Hylacus = Castor, voor welken Odysseus zich uitgaf, Od. 14, 204.

ἰλᾶκόμωρος (ἦ), *poët. steeds, of gewoonlijk blaffende, κύνες*, *Od. 14, 29. 16, 4. Over de twijfelachtige afleiding van de laatste syllabe *μωρος*, z. ἐγχεσίμωρος.

ἰλακτέω, *poët. ἰλάω (ἦ), blaffen, van honden*, II. 18, 586. overdragt.: van verbetene woede in het gemoed, *καθή οι ἔσθον ἰλάττει*, Od. 20, 13. 16.

ἰλάω en ἰλάομαι, *dep. med. nevenv. poët. van ἰλακτέω, blaffen*, Od. 16, 9. med. Od. 16, 162. transit. *aanblaffen, τινά*, *Od. 16, 5.

ἰλη, ἡ (ἦ), 1) *woud, bosch; houtgewas*, II. 5, 52. Od. 5, 63. 2) *het gevelde hout, timmerhout, brandhout*, II. 23, 50. Od. 9, 234. 3) *ballast van een schip, vermoedelijk eerst hout, rijs, vervolgens ook ruïn*, Od. 5, 257.

Ἰλη, ἡ, *poët. αἰ Ἰλαι*, 1) *kleine st. in Boeotië, aan het meer van Copae, ten tijde van Strabo verwoest*, II. 5, 708. 2) *st. in Carië, misschien = Ἰδη*, II. 7, 221. zoo als ook sommige uitleggers lezen. (v bij Hom. kort.)

ἰλήεις, ἔσσα, εν (ἦ, ἦλη), *boschrijjk, houtrijjk, χῶρος*, II. 10, 362. h. 13, 5. als adject. van twee uitgangen, Od. 1, 246.

Ἰλλος, ὁ, *rivier in Ionië, die in Lydië ontspringt en zich in den Hermus onttast*, II. 20, 392.

ἰλοτόμος, ον (ἦ, τέμνω), 1) *houtvelend, houtkappend, πλέκεις*, II. 23, 114. van menschen, II. 23, 123. 2) *τὸ ἰλοτόμον*, als subst. een zeker toovermiddel, dat in de wouden gesneden werd, h. Cer. 229.

ἰμῆϊς (ἦ), pl. van het pron. person. des tweeden persoons. Van den gewonen vorm gebruikt Hom. nog alleen den dat. ἰμῖν; behalve dit den nom. aeol. en ep. ἴμμες, gen. ion. ἰμέων, ep. ἰμεων, dat. aeol. en ep. ἴμμι (ν), en afgekapt ἴμμ', II. 10, 551. acc. ion. ἰμέας, aeol. en ep. ἴμμε (De gen. ἰμέων en acc. ἰμέας, moet dikwijls in twee syllaben gelezen worden.) *gij, uwer, van u*, bij eenen collect. sg. Od. 12, 81. 82.

ἰμέναιος, ὁ (ἴμνος), *het bruiloftszang, hetwelk de geleiders der bruid zongen, bij het brengen van haar naar het huis van den bruidegom*, II. 18, 493. †
ἰμέτερος, τέρη, ερον (ἦ, ἴμεις), de, het uwe, ἰμέτερόνδε, naar uw huis, ten uwent, ep. II. 23, 86.

ἴμμε, ἴμμες, ἴμμι, z. ἴμεις.

* ἰμνέω (ἴμνος), fut. ἰμνήσω, *bezingen, loven, verheffen, roemen, prijzen*, met acc. h. Ap. 16, 190. h. 8, 1.

ἴμνος, ὁ, 1) *het gezang, de wijze, ἴμνος αἰοιδῆς = διμος αἰοιδῆς, wijze van het lied*, Od. 8, 429. † 2) *lied, lofzang, hymne*, h. Ap. 161. 8, 19.

ἴμνος, ἡ, ὄν (ἦ), dor. en ep. in pl. v. ἰμέτερος, *de, het uwe*, II. 5, 489. Od. 1, 375.

ἰπάγω (ἔγω), alleen in impf. 1) *er onder voeren, ἵππους ζυγόν*, de paarden onder het juk voeren, er in slaan, II. 16, 148. ἡμίονους, aanspannen, Od. 6, 73. 2) *onder wegvoeren, wegbrengen, τινά ὑπ' ἐξ βελῶν*, II. 11, 163.

ἰπαεῖδω, ep. v. ἰπαῖω, *er bij zingen*, in timesis, II. 18, 570. z. αἰεῖδω.

ἰπαῖ, z. ἰπό.

* ἰπαυδεῖδοικα, z. ἰποδεῖδω.

ἰπαῖω (ἰπό), 1) *adv. onder weg, onder langs, voorbij, zijdelings, ter zijde*, II. 15, 520. 2) *als praep. met gen. er langs voorbij, ter zijde, zijdwaarts van iem.* II. 18, 421.

ἰπαῖσσω (αἰσσω), *poët. fut. ἰπαῖσω, part. aor. 1. ἰπαῖσας, onder te voorschijn springen, onder heen weg springen*, met gen. βωμοῦ, van onder het altaar te voorschijn komen, II. 2, 310. 2) *met acc. van eenen visch, ἰπαῖσαι φρέκα*, hij zal in den killen vloed te voorschijn

springen, (om het vet van Lycaon te verslinden), II. 21, 126. Anderen lezen: ἡπαλῦσε φρίκα, hij zal aan den vloed ontsnappen, als hij verzadigd is.

ὑπακούω (ἀκούω), aor. ep. ὑπάκουσα, infin. ὑπακούσαι, 1) *er naar hooren*, II. 8, 4. in tmes. 2) *daaraan gehoor geven*, of. *antwoorden*, * Od. 4, 283. 10, 83.

ὑπαλειδομαι (ἀλειώ), dep. med. poët. aor. part. ὑπαλειόμενος, *vermijden, ontgaan, ontkomen*, met acc. θάνατον, Od. 15, 275. †

ὑπάλυξίς, ιος, ἡ (ὑπαλύσκω), het *vermijden, ontvlugten, de ontkoming*, II. 22, 270. Od. 23, 287.

ὑπαλύσκω (ἀλύσκω), fut. ὑπαλύξω, Batr. 98. aor. 1. ep. ὑπάλυξα, zonder augm. part. ὑπαλύξας, *vermijden, ontgaan, ontkomen, ontvlugten*, met acc. κῆρας, II. 11, 451. Od. 4, 512. ἀέλλας, Od. 19, 189. χρεῖος, eene schuld ontkomen, d. i. dezelve niet betalen, Od. 8, 355.

ὑπαντιῶν (ἀντιῶν), aor. 1. part. ὑπαντιῶσας, *onverwacht tegenkomen, ontmoeten*, absol. II. 6, 17. †

ὑπάρ, τὸ, alleen nom. en acc. eene *werkelijke verschijning*, in wakenden toestand, geen droom, οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὑπαρ, geen droom, maar werkelijkheid, * Od. 19, 547. 20, 90.

ὑπάρχω (ἄρχω), aor. 1. conj. ὑπάρξῃ, *daarop een begin maken, beginnen*, Od. 24, 286. †

ὑπασπίδιος, ον (ἀσπίς), *onder het schild, door het schild bedekt*, vd. neutr. pl. ὑπασπίδια, als adv. met προποδίζειν en προβιβάν, * II. 13, 158. 16, 609.

ὑπάτος, ἀτή, ατον (v. ὑπερ, voor ὑπερτάτος), de *hoogste, verhevenste, opperste*, bijv. n. van Zeus, II. 5, 756. Od. passim. ἐν πυρῇ ὑπάτη, geheel boven op den brandstapel, II. 23, 165. 24, 787.

ὑπέασι, z. ὑπειμι.

ὑπέδδεισαν, z. ὑποδείδω.

ὑπέδεκτο, z. ὑποδέχομαι.

ὑπεθεσμάνθη, z. ὑποθεσμαινω.

ὑπέλω, ep. ook ὑποέλω (εἶλω), fut. ὑποέλω, aor. ὑπόειξα, fut. med. ὑπέλωμαι en ὑποέλωμαι, II. 23, 602. 1) *wijken, ter zijde wijken, τὴν ἔδραν*, voor iem. van de zitplaats wijken; α) met gen. alleen, — νεῶν, van de schepen weggaan, II. 16, 305. β) met acc. — χεῖρας τινος, iem. handen ontgaan, II. 15, 227. 2) *overdr.: wijken, toegeven, zich schikken, τὴν*, II. 15, 211. τὴν τι, iem. ergens in toegeven, II. 1, 294. 4, 62. Het fut. med.

is in het gebruik aan het fut. act. gelijk.

ὑπεμι (εἰμι), praes. 3 pl. ion. ὑπέασι, *onder zijn, μελίσθρων*, onder het dak zijn, II. 9, 204. πολλῆσι (ἵπποις) πάλοι ὑπῆσαν, onder velen waren veulens, II. 11, 681.

ὑπέο, z. ὑπέο.

ὑπειρέχω, z. ὑπερέχω.

ὑπεροχος, ον, z. ὑπέροχος.

ὑπεροχίδης, ον, ὄ, z. van Hyperochus = Itymoneus, II. 11, 673.

ὑπεροχος, ὄ, poët. v. Ὑπέροχος, een Trojaan, door Ulysses gedood, II. 11, 335.

ὑπερών, ονος, ὄ, een Trojaan, door Diomedes geveld, II. 5, 144.

ὑπέκ, voor eene vokaal ὑπέξ (ἐπὶ, ἐκ), in de edit. v. W. ὑπ' ἐκ. 1) *praep. met gen. onder uit, van onder uit, weg*, II. 5, 854. II. 15, 628. z. τυτθόν. 2) *adv.* Od. 3, 175.

ὑπεκπροδέω (θέω), poët. alleen in praes. α) *onder uit weg loopen*, II. 21, 604. Od. 8, 125. β) *met acc. voor iem. vooruit loopen, voorbij loopen*, II. 9, 506.

ὑπεκπρολύω (λύω), aor. 1. ὑπεκπρολύσα, *er onder los maken, uitspannen, ἡμιόvous ἀπήρησ*, de muilezels uitspannen, Od. 6, 88. †

ὑπεκπροέω (δέω), *onder uit wegvloei-
jen, stroomen*, Od. 6, 87. †

ὑπεκπροφύγω (φύγω), aor. 2. opt. ὑπεκπροφύγοιμι, en part. ὑπεκπροφύγων, *onder uit ontvlugten, heimelijk ontkomen*, absol. II. 20, 147. 21, 44. Od. 20, 43. en met acc. Χάρουδιν, Od. 12, 113.

ὑπεκσαώ (σαώ), ep. aor. ὑπέξεσάωσα, *heimelijk onder uit redden, heimelijk bevrijden*, τινά, II. 23, 292. †

ὑπέκφερω (φέρω), imperf. poët. ὑπέκφερον, 1) *onder uit, of heimelijk wegdragen, τινά πολέμοιο*, iem. aan den strijd ontrukken, II. 5, 318. 377. in het algem. *wegbrengen, voeren*, Od. 3, 496. 2) *wegrukken, sākos*, II. 8, 268.

ὑπέκφυγον (φύγω), aor. 2. ὑπέκφυγον, ep. ὑπέκφυγον, infin. poët. ὑπεκφυγέειν, *heimelijk uit ontvlugten*, in het algem. *ontgaan, ontkomen*, II. 8, 243. 20, 191. met acc. κῆρα, ἔλεθρον, ἔεθρα, II. 5, 22. 6, 57. 16, 687. (Od. 3, 175. is ὑπέκ, ad-verb.)

ὑπεμνήμυκε, z. ὑπημύω.

ὑπένεργε en ὑπένεργεν (ἐνεργε), 1) *adv. onder, beneden*, II. 13, 30. voornamelijk in de onderwereld, II. 3, 287. 2) *met gen. onder, ποδῶν ὑπένεργε*, II. 2, 150. Od. 3, 172.

ὑπεῖς, z. ὑπεῖκ.

ὑπεῖάγω (ἄγω), alleen aor. opt. ὑπε-
γάγοι, onder uit, heimelijk wegvoeren,
redden, uit een gevaar, τινά εἰκαδε,
Od. 18, 147. †

ὑπεκαλέομαι (ἀλέομαι), alleen aor. infin.
ὑπεκαλέασθαι, heimelijk ontgaan, ontko-
men, met acc. χειρας, Il. 15, 180. †

ὑπέξανανύω (δύω), aor. 2. ὑπέξανανύς,
intransit. heimelijk of langzamerhand
omhoog rijzen, met gen. ἁλός, uit de
zee, Il. 13, 352. †

ὑπερ, ep. ook ὑπερ (wanneer de laat-
ste lettergreep voor eenen klinker lang
moet zijn.) ὑπερ ἄλα. 1) praep. met gen.
en dat. grondbeteek. over, super. A) met
gen. 1) van plaats: a) ter aanduiding
eener beweging over eene plaats heen,
over heen, Il. 15, 382. 20, 279. b) ter
opgave van een vertoef, over eene plaats:
over, boven, boven op, ὑποῦ ὑπερ γαυῆς
ἔχων, hoog boven den grond houden,
Il. 13, 200. ὑπερ μοῦσοιο, Il. 4, 528. Od. 1,
137. vd. ook: ὑπερ κεφαλῆς στήναί τιμι, iem.
boven het hoofd staan, d. i. aan het
hoofdeneind, Il. 2, 20. Od. 4, 803.

c) over, aan gene zijde, ὑπερ τάρφρου,
Il. 18, 228. 23, 73. 2) om eene oorzaak
of reden op te geven, bijna altijd even
als περί. a) ter aanduiding der oorzaak
of rede, nog genoegzaam plaatselijk,
voor, ten beste van iemand, om bescher-
ming of verdediging te kennen te geven,
τεῖχος τευχίσασθαι νεῶν ὑπερ, voor de schep-
pen, Il. 7, 449. ἔβλεν τι ὑπερ Λαναῶν, Il. 1,
444. b) bij de verba van smeeiken, voor,
bij, om iemands wil, λίσσασθαι ὑπερ ψυχῆς
καὶ γούνων σὺν τῇ τοκῆων, Il. 22, 338.
Od. 15, 261. c) in het algem. om eenig
opzicht uit te drukken: over, van, ten
opzichte van, ὑπερ σθένος αἰσχεῖ ἀκούω, Il. 6,
524. B) met acc. a) van plaats: om de
beweging over eenig voorwerp heen, aan
te wijzen, met het bijkomend denkbeeld
van voltooiing; over-heen, boven over-
heen; ὑπερ ὀμων, Il. 5, 16. ὑπερ ἄλα, Od. 3,
73. b) van eenen maatstaf: boven, tegen,
alleen in overdragt. zin: ὑπερ αἴσαν, bo-
ven, tegen billijkheid, Il. 3, 59. ὑπερ
μοῖραν, tegen het noodlot, Il. 20, 336.
ὑπερ θεῶν, Il. 17, 327. II) Bij zamenstel-
lingen geeft het, behalve de opgegevene
beteekenissen, ook nog eene overmaat,
overdrijving, te kennen.

ὑπερῆς, ἐς (ἄημι), poët. van boven waai-
jend, allerhevigst, ἄελλα, Il. 11, 297. †

ὑπεράλλομαι (ἄλλομαι), dep. med. part.

ep. sync. aor. 2. ὑπεράλτο, part. ὑπεράλμυ-
ρος, 1) overheen-, wegspringen, αἰλῆς, Il. 5,
138. 2) overspringen, met acc. στήχος,
over de gelederen heen, * Il. 20, 327.

ὑπερβαίνω (βαίνω), aor. 2. ὑπερέβην, 3
sg. ep. ὑπέβην, 3 pl. ep. ὑπερέβασαν, ep. v.
ὑπερέβησαν, 3 sg. conj. ὑπερέβηην, ep. v.
ὑπερέβη. 1) overstappen, overgaan, over-
stijgen, met acc. τεῖχος, Il. 12, 468. οὐδόν,
Od. 8, 80. h. Merc. 23. 2) overdr.: over-
treden, eenen misstap begaan, misdoen,
Il. 9, 501.

ὑπερβάλλω, ep. ook ὑπερβάλλω (βάλλω),
aor. 2. ὑπερέβαλον, Il. 23, 637. en ὑπερ-
βαλον, zonder augm. 1) over heen weg-
werpen, met acc. σήματα πάντων, over de
merken van allen werpen, Il. 23, 843.
van den steen van Sisypheus, ἄκρον ὑπερ-
βάλλειν, over den top heen brengen,
Od. 11, 597. zelden met gen. τόσσον παν-
τός ἀγῶνος ὑπερέβαλε, zoo ver wierp hij bui-
ten den kring, Il. 23, 847. 2) iem. over-
werpen, τινά δουρῆ, d. i. iem. in het wer-
pen der speer overtreffen, Il. 23, 637.

ὑπερέβασαν, z. ὑπερβαίνω.

ὑπερβασίη, ἡ (ὑπερβαίνω), eigenl. het
overstappen, altijd overdragt.: overtred-
ding, misdrijf, moedwil, overmoed,
Il. 3, 107. Od. 3, 206. pl. Il. 23, 589.

ὑπερβήη, z. ὑπερβαίνω.

ὑπερβίος, ον (βία), overmoedig, in
kwaden zin, gewelddadig, trotsch, he-
vig, Il. 18, 262. Od. 1, 368. neutr. ὑπερ-
βίον, als adv. bovenmate, Il. 17, 19.

ὑπερβόρειοι, οἱ, poët. ὑπερβόρειοι, de
Hyperboreërs, een fabelachtig volk, dat
men boven den noordenwind plaatste,
en wier land men als gelukkig in den
hoogsten graad voorstelde, Il. 6, 29.
Pindar. Pyth. 10, 49. plaatst hen aan
den Ister, Herodot. 4, 13. in Scythië.

ὑπερδής, ἐς, gen. ἐός (δέος) ὑπερδέα, ep.
v. ὑπερδέα, boven de vrees verheven, on-
bevreest, onverschraard, dῆμος, Il. 17, 330. †
Zoo volgens Eustath. (ἀπτότος), doch an-
dere Gramm. zoo als Apoll. leiden het
af van δέω, en verklaren het: veel gerin-
ger (ὑπερδέοντα).

ὑπερεία, ἡ, 1) eene bron in de stad
Pherae in Thessalië, Il. 2, 734. 6, 457.
2) de vroegere woonplaats der Phae-
ciërs, vóór zij naar Scheria verhuisden,
Od. 6, 4. Volgens deze plaats is dezelve
digt bij de Cyclopen, en daarom nemen
de meeste oude uitleggers het voor eene
stad op Sicilië, en wel voor het latere
Camarina.

υπερείπω (ὑπό, ἐρείπω), aor. 2. ὑπέριπτον, eigenl. door ondergraven nederwerpen; alleen in aor. 2. intransit. *nederstorten, nederzinken*, Il. 23, 691. †

υπερέπτω (ὑπό, ἐρείπω), imperf. ὑπέρεπτε, zonder augm. van onder weg knagen, vd. in het algem. van onder wegnemen, van eene rivier; *κονίην ποδοῖν*, het zand onder de voeten wegspoelen, Il. 21, 271. †

υπερέσχεθον, z. ὑπερέχω.

υπερέχω, poët. ὑπερέχω, Il. 2, 426. (ἔχω), in imperf. altijd, aor. 2. ὑπερέσχον, poët. verlengd ὑπερέσχεθον, Il. 7, 188.

1) transit. *overheen houden*, τινός τι, iets ergens over, *σπλόγγυα Ἡρατοῦτο*, Il. 2, 426. inzonderh. ter bescherming, *χεῖρα* of *χαῖράς τιν.*, de hand over iem. houden, beschermen, Il. 4, 249. Od. 14, 184. en in pl. v. dat. ook met gen. Il. 9, 420. 687. 2) intransit. a) *uitsteken*, met gen. *σάρτων ὤμους*, met de schouders boven de staanden, Il. 3, 210. b) *omhoog stijgen*, van de zon, *γαῖης*, Il. 11, 735. van eene star, Od. 13, 93.

υπέρη, ἤ, het touw der ra, in pl. αἰ ὑπέρας, de touwen, welke aan beide zijden van de ra's en aan den mast vastgemaakt zijn, en tot het besturen der zeilen dienen, Od. 5, 260. †

υπερηγορέω (υπερήνω), alleen in part. praes. *te grooten moed hebben, overmoedig zijn*, in kwaden zin, Il. 4, 176. 13, 258. inzonderh. Od. van de vrijers, en nog versterkt door *κακῶς*, Od. 2, 266. 4, 766.

Υπερήνωρ, ορος, ὅ, z. van Panthoüs, door Manelaus gedood, Il. 17, 24.

Υπερησίη, ἤ, st. in Achaja, volgens Pausan. het latere Aegira, Il. 2, 573. Od. 15, 254.

υπερηφανέω (φαίω), alleen in part. *zich boven anderen verheffen, trotsch, overmoedig zijn*, Il. 11, 694. †

υπερθε, ὑπερθεν (ὑπερ), adv. van *boven af*, inzonderh. van den hemel, Il. 7, 101. h. Cer. 100. in het algem. *boven, boven op, van boven*, Il. 2, 218. 5, 122.

υπερθορέω, z. ὑπερθρώσκω.

υπερθρώσκω (θρώσκω), alleen in fut. ὑπερθρορέομαι, ep. en ion. γ. — οὔμαι, en aor. 2. ep. ὑπερθορον, infin. ep. ὑπερθορέειν, *overspringen, overheen springen*, met acc. *τάφρον*, Il. 8, 179. *ἐκλον*, * Il. 9, 476. absol. Il. 12, 53.

υπερθύμος, ον (θυμός), *moedig, hooghartig, trotsch*, bijv. n. van helden en

geheele volken, in eenen goeden zin, Il. 2, 746. Od. 16, 326. Soms schijnt het ook in eenen ongunstigen zin opgevat te kunnen worden, Il. 4, 365. 14, 15.

υπερθύριον, τὸ (θύρα), de *bovendrempel* der deur, tegengestelde οὐδός, Od. 7, 90. †

υπέριημι (ιημι), fut. ὑπερήσω, *overheen werpen, verder werpen, overwinnen* in den worp, *ἄεθλον*, Od. 8, 198. †

υπέρικταίνομαι, *zich snel bewegen*, vd. *πόδες ὑπέρικταίνοντο*, Od. 23, 3. † Volgens Aristarch. bij Appol. *ἀγαν πάλλοντο*, van ὑπερ en ἐρικταίνοντο, of volgens Eustath. ook = ὑπερεξεταίνοντο, d. i. *ἀγαν ἰκνούοντο*, van ἵκταρ. De lezingen: ὑποικταίνοντο en ὑπερικταίνοντο, zijn te verwerpen.

Υπεριονίδης, αο, ὅ, z. van Hyperion = Helius, Od. 12, 176.

Υπερίων, ονος, ὅ, 1) z. van Uranüs en Gaëa, een der Titanen, die met Thia, Helios, Selene en Eos voortbragt, Hesiod. Theog. 371. h. Cer. 26. cf. h. 31, 4. 2) als patronymicum staat het Od. 1, 8.

Υπερίων Ἥλιος (even als Ζεὺς Κρονίων), z. van Hyperion, volgens Eustath. welluidendheidshalve verkort voor Ὑπεριονίων; deze verklaring wordt door Od. 12, 176. bevestigd. Anderen willen het verklaren naar de afleiding van ὑπερ ἰών, *de over ons heen gaande*.

υπερκαταβύλω (βύλω), aor. 2. ὑπερκατέβην, *overheen naar beneden stijgen*, met acc. *τείχος*, over den muur heen, * Il. 13, 50. 87.

υπερκυδάντας, poët. defect. acc. pl. van eenen nom. ὑπερκυδας, αντος, ὅ, *zeer bevoemd, wijd vermaard, bovenmate bevoemd*, * Il. 4, 66. 71. (Volgens de Schöl. een part. aor. 1. van een oud woord κύδω, vd. κύδας, even als γήμας; doch het is beter, hetzelfde te nemen als een adject. ὑπερκυδᾶς, dor. in pl. v. ὑπερκυδῆς, *zamengetrokken uit ὑπερκυδῆς*, vd. eigenl. ὑπερκυδάντας te schrijven.

* ὑπερκοπιῶ (κοπιῶ), fut. — ῶω, *zich overbuigen*, Ep. 14, 22.

* ὑπερμενέτης, ὅ, poët. v. ὑπερμενῆς, h. 7, 1. in voc. ὑπερμενέτα.

υπερμενέω, poët. *overmagtig, zeer magtig zijn*, alleen praes. part. ὑπερμενέοντες, Od. 19, 62. † van

υπερμενῆς, ἐς, gen. ἑός (μέρος), *overmagtig, overmoedig, grootmagtig*, bijv. n. van Zeus en van koningen, Il. 2, 116. Od. 13, 205.

υπέρορον (ῥόρος), poët. adv. *boven*, of

tegen het noodlot, d. i. meer dan het noodlot den menschen toedeelt, of van den beginne bepaald heeft, II. 21, 517. Od. 1, 34. eens *ὑπέρορα*, als van een adject. *ὑπέρορος* afgeleid, It. 2, 155. z. *Μοῖρα*. (Men moest eigenl. *ὑπὲρ μόρον* gescheiden schrijven, even als *ὑπὲρ μοῖραν*, *αἶσαν*, doch het werd aaneengevoegd, om de uitspraak.)

ὑπεροπλίη, ἡ (*ὑπέρολος*), poët. alleen in pl. *overmoed*, *trotschheid*, inzonderh. op kracht van wapenen, II. 1, 205. †

ὑπεροπλίζομαι, poët. dep. med. v. *ὑπέρολος*, *zich overmoedig gedragen*, *moedwillig handelen*, vd. met acc. *verachten*, οὐκ ἂν τις μὴν ἀνὴρ ὑπεροπλίσαυτο, Od. 17, 268. † geen man zoude (deze woning) verachten, volgens de Schol. Vulg. en Eustath. *ὑπερηφανήσων*: volgens Aristarch. daarentegen (cf. Apoll.) = *νικήσειαν*, *door geweld van wapenen overwinnen*.

ὑπέρολος, ον (*ὑπλον*), poët. *overmoedig*, *trotsch*, *gewelddadig*, alleen in neutr. sg. als adv. *ὑπεροπλον εἰπεῖν*, *II. 15, 185. 17, 170.

ὑπέροχος, ον (*ἔχω*), ep. *ὑπέροχος*, *uitstekend*, *uitmuniend*, met gen. *ἄλλων*, boven anderen, *II. 6, 208. 11, 784. absol. h. 11, 2.

ὑπερέτομαι (*πέτομαι*), dep. med. aor. 2. ep. 3 sg. *ὑπέρατιτο*, *overheen vliegen*, II. 13, 408. 22, 275. met acc. *σηματα*, over de merken heen vliegen, Od. 8, 192.

ὑπέρογγη, z. *ὑποδόγγυμι*.

ὑπεροχεθῆν, z. *ὑπερέχω*.

ὑπέροτος, ἀτῆ, ατον, poët. eigenl. superl. v. *ὑπὲρ*, de *hoogste*, *bovenste*, *κείτο ἐπέροτος*, hij lag geheel boven op, *II. 12, 381. 23, 451.

ὑπερετρίη, ἡ (*ἐπέτερος*), het *bovenstel* van eenen wagen, waarop de vracht werd gelegd, Od. 6, 70. †

ὑπέτερος, *τέρη*, *τερόν*, 1) eigenl. comp. van *ὑπὲρ*, *hetgeen zich boven op bevindt*, *meer naar boven toe is*, *κρεῖα ὑπέτερα*, het *bovenste vleesch*, in tegenstell. der *σπλάγχνα*, Od. 3, 65. 470. 2) *hooger*, *voortreffelijker*, *verhevener*, *εὐχος*, II. 11, 290. *γενεῆ*, in afkomst, II. 11, 786.

ὑπερφιάλος, ἡ, ον, alleen in de overdracht. beteekenis: *overmoedig*, *trotsch*, *vermetel*, dikwijls als bijv. n. der vrijers, Od. 1, 134. van de Cyclopen, Od. 9, 106. van de Trojanen, II. 3, 106. 13, 621. *θυμός*, eene trotsche geaardheid, II. 15, 94. *ἔπος*, Od. 4, 503. Antinoüs gebruikt het, Od. 21, 289. van zich zelven en de

overige vrijers, tegen den gewaanden bedelaar, en hier beteekent het ook, *trotsch*, *vermetel*, adv. *ὑπερφιάλως*, *overmoedig*, *vermetel*, Od. 1, 227. 4, 663. in het algem. *bovenmate*, *te zeer*, II. 13, 293. Od. 17, 481. (De afleiding is onzeker; de Ouden (Schol. Vulg. Etym. M.) leiden het af van *φιάλη*, de schaal; wat boven den rand der schaal loopt, *bovenmatig*. Nieuweren leiden het af van *φύη*, eigenl. *ὑπερφύαλος*, *bovennatuurlijk*, die zich boven alles verheft; of = *ὑπερφύης*, die overgroeit, die zich zelven en anderen boven het hoofd groeit; of = *ὑπερβιάλος* = *ὑπέρβιος*, poët.

ὑπέροχομαι (*ὑπό*, *ἔρχομαι*), dep. med. aor. 2. *ὑπήλυθον*, 1) *ondergaan*, *ingaan*, met acc. *δάμνος*, *δῶμα*, Od. 5, 476. 12, 21. 2) *overdragt*. van goedstoanden: *ongemerkt binnensluipen*, *bekruipen*, *bevangen*, *Τρώας τρώμας ὑπήλυθε γυῖα*, *siddring beving de Trojanen in hunne ledematen*, II. 7, 215. 20, 44.

ὑπέρωέω (*ἔρωέω*), aor. ep. 1. *ὑπερώησα*, *teruggaan*, *terugwijken*, *II. 8, 128. 15, 452.

ὑπερώη, ἡ (eigenl. fem. van *ὑπερῶος*), het *gehemelle*, anders *οὐρανικός*, II. 22, 495. †

ὑπερωϊόθεν (*ὑπερῶιον*); *van het bovenvertrek* of *van den zolder af*, Od. 1, 328. †

ὑπερῶιον, τὸ of *ὑπερῶον* (*ὑπὲρ*), het *bovenste gedeelte van het huis*, *bovenste verdieping*, *kamer aldaar*, *bovenvertrek*, *zolder*, het *verblijf der vrouwen*, sg. II. 2, 514. plur. in beide vormen, II. 16, 184. Od. 16, 449. dewijl de verblijven der vrouwen op de bovenste verdieping waren, vd. dikwijls: *εἰς ὑπερῶν ἀναβαλεῖν*, Od. 2, 358. 4, 751. (eigenl. neutr. adject. *ὑπερῶος*, sc. *οἴκημα*.)

ὑπέστην, z. *ὑψόστημι*.

ὑπέσχεθον, z. *ὑπέχω*.

ὑπέχω (*ἔχω*), aor. 2. *ὑπέρχον*, poët. *ὑπέσχεθον*, II. 7, 188. part. *ὑποσχών*, *onderhouden*, *voorhouden*, *χεῖρα*, II. 7, 188. *θῆλεας ὑππους*, de merriën laten bespringen, II. 5, 269.

ὑπημύω (*ἤμυω*), perf. *ὑπεμήμυκε*, *zich buigen*, *neigen*, het *hoofd laten zinken*, πάντα δ' ὑπεμήμυκε, hij is geheel nedergebogen, II. 22, 491. † Het perfect is aldus ontstaan: *ἤμυκε*, met reduplic. *ἐμήμυκε*, dan om het meitrum versterkt, *ἐμήμυκε*, cf. *ῥώνυμος*. Anderen lezen: *ὑπεμήμυκε*, volgens eene conject.

ὑπὴνεικα, z. ὑποφέρω.

ὑπὴνήτης, ου, ὁ (ὑπὴνη), die eenen baard krijgt, πῶτον ὑπὴνήτης, vlasbaard, II. 24, 348. Od. 10, 279.

ὑπὴριος, η, ον (ἠώς), tegen den morgen, des ochtends vroeg, II. 8, 530. Od. 4, 656. σίβη, morgenvorst, Od. 17, 25.

ὑπισχνέομαι, dep. med. ion. ὑπισχομαι, Od. 2, 91. h. Merc. 275. aor. 2. ὑπισχόμεν, imperat. ὑπόσχεο, infin. ὑποσχεσθαι, (eigenl. een versterkte vorm van ὑπέχομαι.) zich onderhouden, overnemen, vd. beloven, toezeggen, τὲ τι, II. 9, 263. 12, 236. inzonderh. θυγατέρα, de dochter verloven, II. 13, 376. a) den Goden iets als gelofte toezeggen: ἱερὰ, ἐκατόμβας, II. 6, 93. 115. b) met infin. fut. Od. 13, 380. en met acc. c. infin. Od. 8, 347. In plaats van het fut. des infin. praes. ἀποπέσσειν, II. 2, 112. met de beteek. van het fut.

ὑπίσχομαι, z. ὑπισχνέομαι.

ὑπνος, ὁ, de slaap, sluimering, rust, zeer dikwijls; χάλεος ὑπνος, poët. voor den doodslaap, II. 11, 241.

Ἕπνος, ὁ, de God des slaaps, de tweelingbroeder des doods, II. 14, 231. beheerscher van alle Goden en menschen, πανδαμάτωρ, II. 14, 233. 24, 5. Volgens Hesiod. Th. 758. woont hij in de onderwereld, doch bij Hom. zoekt Here hem te Lemnos op; zij roept zijne hulp in, om Zeus te bedriegen. Hypnos echter, hoe zeer ook bedwinger van alles, ontziet de magt van Zeus, dien hij vreest niet ongestraft en tegen deszelfs wil te kunnen bevangen. Immers reeds eerder had hij van zulk een bestaan de treurige gevolgen ondervonden, en alleen aan den eerbied, welken Zeus voor de grijze Godin der Nacht koesterde, had hij toen zijn behoud te danken, II. 14, 231. seqq.

ὑπνώω, zamengetrokk. ὑπνώ, vd. ep. verlengd. ὑπνώω, alleen part. ὑπνώοντες, intransit. slapen, sluimeren, rusten, II. 24, 344. Od. 5, 48.

ὑπό, ep. ook ὑπαί. 1) praep. met gen. dat. en acc. grondbeteek. onder. A) met gen. 1) van plaats, a) ter aanduiding van eene beweging van onder, een voorwerp naar buiten, onder uit, onder heen, alleen poët. (anders ὑπὲξ) ἀνίστασθαι ὑπὸ ζόφου, onder het donker heen ten voorschijn komen, II. 21, 56. ἐρύειν ρεχρὸν ὑπ' Αἴαντος, onder Ajax heen wegtrekken, II. 17, 235. vg. II. 9, 248. 13, 198. ἄγειν

ἀνδροκταλῆς ὑπό, uit de slagtig wegvoeren, II. 23, 86. λῦει ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ, II. 8, 543. Od. 4, 39. b) ter opgave van een vertoef onder iets, II. 1, 501. 2, 267.

2) om eene oorzaak aan te wijzen, a) ter opgave des persoons, die de eerste hoofd-oorzaak is, bij passiva en intransit. onder, gewoonlijk, van, door, δαμῆναι ὑπὸ τινος; door iem. overwonnen worden, II. passim. θνήσκειν ὑπὸ τινος, door iem. omkomen, II. 1, 242. φεύγειν ὑπὸ τινος, voor iem. vlugten, II. 18, 149. b) ter aanduiding van de werkende oorzaak of aanleiding, ὑπ' ἀνάγκης, uit noodzaak, Od. 2, 110. c) dikwijls ter opgave der omstandigheden, die medegewerkt hebben of te gelijk plaats hadden, αἰσάντων ὑπ' Ἀχαιοῖν, door het geschreeuw der Achaeërs, II. 2, 334. II. 18, 492. Od. 19, 48. d) ter aanwijzing van ondergeschiktheid, Od. 19, 114. B) met dat. bijna even als met gen.

1) van plaats, zeer dikwijls: onder, bij opgave van bepalingen van oorden, ὑπὸ Τρωάδι, II. 2, 866. cf. II. 21, 87. 22, 794.

2) ter aanduiding van oorzaken: a) van den hoofdbewerker, even als met gen. doch meer poët. δαμῆναι ὑπὸ τινι, II. 5, 646. Od. 4, 790. ὑπὸ χειρὸς τινος, II. 2, 860. b) van medewerkende redenen: ὑπὸ πομπῇ, onder het geleide, II. 6, 171. c) van ondergeschiktheid, Od. 3, 304.

ook ὑπὸ ὑπό, aan den slaap gehoor gevende, II. 24, 636. Od. 4, 295. C) met acc. 1) van plaats: a) om eene beweging te kennen te geven, naar een dieper gelegen oord: ἵνα ὑπὸ γαίαν, onder de aarde, II. 18, 333. ook van de rigting naar hooggelegen plaatsen, tegen, naar, onder, ἐρχεσθαι ὑπὸ Ἴλιον, II. 2, 216. ὑπὸ τείχος, II. 4, 407. b) van een vertoef, verblijf, εἶναι ὑπ' ἡῶ τ' ἡλιόν τε, II. 5, 267. Od. 11, 498. 2) van tijd: tegen, omstreeks, νύχθ' ὑπό, II. 22, 102. gedurende, II. 16, 202. II) als adverb. 1) onder, daaronder, dikwijls ὑπὸ δέ, Od. 4, 636.

21, 23. 2) heimelijk, ongemerkt, II. 23, 153. Dikwijls kan men ook eene tmesis aannemen, II. 17, 349. 18, 347. III) Bij samenstellingen heeft het de beteek. van het adv.; somtijds drukt het ook, iets, een weinig, uit.

υποβάλλω (βάλλω), infin. ep. ὑββάλλειν v. ὑποβάλλειν, II. 19, 80. 1) onderwerpen onderleggen, met acc. λίτα, onder uitspreiden, II. 10, 353. 2) overdragt.: een woord tusschen werpen, in de rede vallen, II. 19, 80.

υποβλήθην (υποβάλλω), 1) adv. eigenl. bij wijze van tusschen werpen, vd. in de rede vallend, ἀμβροσθαι, Il. 1, 292. † 2) zijdwaarts, ter zijde, ἐκέφατο, h. Merc. 415.

υπόβρυχα, adv. onder water, τὸν ὑπόβρυχα θῆκε, het hield hem lang ondergedompeld (het subject. ἐπικριον, of de golfslag zelve), Od. 5, 319. † Gewoonl. neemt men het als adv.; anderen houden het voor een metapl. acc. sg. van het adject. ὑπόβρυχος, of later ὑποβρύχιος.

* ὑποβρύχιος, ον (βρύχω), onder water, in de diepte, van drie uitgangen, h. 33, 12.

* ὑπογυμπτω (γυμπτω), onderbuigen, ombuigen; afwenden, afkeeren, ὄρμην, h. 7, 13.

ὑποδαίω, alleen in tmes. z. δαίω.

* ὑποδαμάω (δαμάω), onderwerpen, onder het juk brengen, alleen in pass. λάθρη ὑποδημίθεοα Κρονίων, heimelijk door Zeus bedwongen, h. 16, 4.

ὑποδάμναμαι, med. van den nevenv. ὑποδάμνημι = ὑποδαμνάω, alleen 2 sg. praes. ὑποδάμνασαι, zich onderwerpen, vernederen. * Od. 3, 214. 16, 95.

ὑποδέγμενος, z. ὑποδέχομαι.

ὑποδέδορμε, z. ὑποτρέχω.

ὑποδεῖδω (δεῖδω), aor. 1. ep. ὑπέδδισαν, ὑποδδείσας, doch imperat. ὑποδέσαστε, ep. perf. 2. ὑποδεῖδα, 3 pl. plusqpf. ὑπεδέδισαν, ep. perf. 1. ὑπαυδέδοικα, h. Merc. 165. een weinig vreezen, beducht zijn, voor iem. of iets, τινὰ of τί, Il. 5, 521. 12, 413. Od. 2, 66.

ὑποδέξιλη (τ, lang poët. ὑποδέχομαι), ontwangst, opname, inzonderh. uit gastvrijheid, onthaal, Il. 9, 73. †

ὑποδέχομαι (δέχομαι), dep. med. fut. ὑποδέξομαι, aor. 1. ὑπέδεξάμην, en ep. aor. 2. sync. 2 sg. ὑπέδεξο, 3 sg. ὑπέδεκτο, part. ὑπόδεγμεν, infin. ὑποδέχθαι, Il. 7, 93. 1) opnemen, aannemen, inzonderh. eenen gast, Il. 6, 136. Od. 14, 52. overdragt.; van de legerstede en van ongeluk, Od. 14, 275. 22, dulden, 470. 2) op zich nemen, d. i. verdragen, βίας ἀνδρῶν, Od. 13, 310. 16, 189. beloven, τὶ, Il. 7, 93.

ὑπόδημα, ἄτος, τὸ (δέω), eigenl. het ondergebundene, de voetzool, het voetschoeisel, * Od. 15, 369. 18, 361.

ὑπόδημηθεῖσα, z. ὑποδαμάω.

ὑπόδμως, ὡς, ὁ (δμως), onderworpen; vd. slaaf, dienaar, τινός, Od. 4, 386. †

ὑπόδρα, adv. poët. van onder opziende, d. i. met eenen donkeren, woesten, vergramden blik, altijd ὑπόδρα ἰδών, Il. 2,

245. Od. passim. (zonder twijfel van ὑπέδρακον.)

ὑποδράω (δράω), ep. verlengd ὑποδραῖωσι, 3 pl. praes. v. ὑπόδρασα, dienen, opwachten, ten dienste staan, τινί, Od. 15, 333. †

ὑποδροστηρ, ἦρος, ὁ (ὑποδράω), ep. opwachter, dienaar, bediende, Od. 15, 330. † ὑποδύω (δύω), aor. 2. ὑπέδυν, fut. med. ὑποδύσομαι, ep. aor. 2. 3 sg. ὑπέδυστο, alleen med. intrans. en aor. 2. act. 1) onderduiken, zich onderdompelen, naar beneden gaan, nederdalen, met acc. θαλάσσης κόλπον, Od. 4, 435. absol. ondergaan, zich buigen, om iem. op de schouders te nemen, Il. 8, 332. 13, 421. overdragt.: met dat. πάνων ὑπέδυν γόος, smart beving allen, Od. 10, 398. 2) onderheer te voorschijn komen, uitkomen, met gen. θάμνων, Od. 6, 127. κακῶν ὑποδύσαι, gij zult het lijden ontkomen, Od. 20, 53.

ὑποίξω, poët. v. ὑπέλω.

ὑποζεύγνυμι (ζεύγνυμι), fut. ὑποζεύξω, onder het juk spannen, aanspannen, Od. 15, 81. †

ὑποθερμαίνω (θερμαίνω), aor. pass. 3 sg. ὑπεθερμάνθη, verwarmen, pass. warm worden, ἀματι, door bloed, Il. 20, 476. † Ὑποθῆβαι, αἱ, plaats in Bocoitië, Il. 2, 505. over welke de Onden het reeds oneens waren. Volgens Strab. IX. pag. 412. verstonden eenigen het later gebouwde Ποτνιαί, anderen, met meer waarschijnlijkheid, de benedenstad van Thebe; sommigen willen ook ὑπὸ Θήβας lezen; want Cadmea en de bovenstad van Thebe was door de Epigonen verwoest, en nog niet weder opgebouwd.

ὑποθημοσύνη, ἡ (ὑποθῆμι), onderrigt, raad, vermaning, alleen in pl. Il. 15, 412.

ὑποθωρήσω (θωρήσω), heimelijk toerusten, alleen in med. zich heimelijk toerusten, λόχῳ, tot eene hinderlaag, Il. 18, 513. †

ὑποκάμπτω, ombuigen, in tmesis, Il. 24, 274. † z. κόμπτω.

ὑπόκειμαι, alleen in tmesis, Il. 21, 364. z. κείμεν.

ὑποκινέω (κινέω), aor. 1. ὑποκινήσας, van onder bewegen, gemakkelijker bewegen, van den Zephyrus, Il. 4, 423. †

ὑποκλίνω (κλίνω), aor. 1. pass. ὑπεκλίνθη, buigen, pass. met dat. σκολῶ, zich onder de biezen leggen, Od. 5, 463. †

ὑποκλονέω (κλονέω), poët. alleen in med. ὑποκλονεῖσθαι τινί, door iem. in verwar-

ring gebragt worden, op de vlugt gedreven worden, II. 21, 556. †

ὑποκλοπέω = ὑποκλέπτω, onder verbergen, med. zich onder verbergen, Od. 22, 382. †

ὑποκαίνομαι (καίνω), dep. med. aor. 1. ὑπεκρίναμην, 1) eigenl. op eene vraag zijn gevoelens uitbrengen, inzonderh. van eenen wigchelaar; antwoord geven, antwoorden, II. 12, 228. in het algem. τῶν, iem. antwoorden, II. 7, 407. Od. 2, 111. 2) verklaren, uitleggen, ὄνειρον, Od. 19, 535, 555. II. 5, 150.

ὑποκρύπτω (κρύπτω), aor. 1. pass. ὑπεκρύφθη, onder verbergen, pass. ἢ νῆος ἄχρη ὑπεκρύφθη, het schip was geheel onder het schuim bedolven, II. 15, 626. †

ὑπόκυκλος, ον (κύκλος), van onderen rond, bol, (Eustath. κυκλωτής), τάλαρος, Od. 4, 131. † Anderen verklaren het onwaarschijnlijk, met kleine raderen voorzien, Apoll. Sch. Vulg.

ὑποκύομαι (κύω), ep. med. alleen aor. 1. part. ὑποκυσαμένη, zwanger worden, II. 6, 26. Od. 11, 254. van dieren, II. 20, 225. (Beter is de spelling ὑποκυσαμένη.)

ὑπολαμβάνω, alleen in aor. 2. in tmesis, II. 3, 34. Od. 18, 88. z. λαμβάνω.

ὑπολάμπω, II. 18, 492. Od. 19, 48. leest men tegenwoordig van een gescheiden, z. λάμπω.

ὑπολείπτω (λείπω), fut. med. ὑπολείρομαι, Od. 17, 276. 1) act. over, terug, achterlaten, τὶ, Od. 16, 50. 2) med. over, terug, achterblijven, II. 23, 615. Od. 7, 230.

ὑπολευκαίνω (λευκαίνω), van onderen wit maken, alleen in pass. van onderen wit worden, ὑπολευκαίνονται ἄχρημαί, II. 5, 502. †

ὑπολιζών, ον, gen. ονος (ὄλιζων), poët. iets kleiner, of, minder, λαὸν, II. 18, 519. †

ὑπολύω (λύω), aor. 1. ὑπέλυσα, aor. 1. med. ὑπέλυσαμην, ep. aor. 2. med. 3 pl. ὑπέλυτο, II. 16, 341. 1) act. van onderen losmaken, ontbinden, overdragt.: γυνῆ τινος, iem. ledematen van onderen losmaken, d. i. van kracht berooven, verzwakken, doen wankelen, dikwijls van zwaar gewonden, II. 15, 581. pass. II. 16, 341. en door tmes. II. 15, 581. van eenen worstelaar die valt, II. 23, 726. cf. λύω. — μένος καὶ γυνῆ τινος, II. 6, 27. 2) med. van onderen losmaken, ontbinden, τινὰ δεσμῶν, iem. heimelijk van boeijen bevrijden, II. 1, 401.

ὑπομένω (μένω), aor. ὑπέμεινα, 1) intransit. achter, terugblijven, op zijne plaats, Od. 10, 232. inzonderh. van eenen krijgsmann, die den vijand wederstand biedt, stand houden, pal staan, afwachten, volharden, II. 5, 498. met infin. οὐδ' ὑπέμεινε γνώμηναι, hij wachtte niet tot men hem kende, Od. 1, 410. 2) transit. afwachten, verduren, doorstaan, τινά, II. 16, 814. ἐρωήν τινός, II. 14, 488.

ὑπομινθήσκω (μινθήσκω), fut. ὑπομνήσω, aor. ὑπέμνησα, herinneren, τινά τινός, iem. iets, * Od. 1, 321. 15, 3.

ὑπομνύομαι (μνύομαι), 2 pl. impf. ὑπεμνάσθε, ep. verlengd voor ὑπεμνάσθε, heimelijk naar de hand eener vrouw dingen, of, schandelijk aanzoek doen, γυναικα, Od. 22, 38. †

ὑπονήϊος, ον, aan den voet van het gebergte Neion gelegen, bijv. n. der st. Ithaca, Od. 3, 81. z. Ἰθάκη.

ὑποπεπτηῶτες, z. ὑποπτήσω.

ὑποπερκαίω (περκαίω), langzamerhand donkerkleurig worden, beginnen te kleuren, van druiven, die rijp worden, Od. 7, 126. †

ὑποπλάκιος, ἴη, τον, aan den voet van het gebergte Placus liggende, bijv. n. der st. Thebe in Troas, II. 6, 397. z. Πλάκος.

ὑποπετάννυμι, alleen in tmesis, II. 1, 130. z. πετάννυμι.

ὑποπτησώ (πτήσω), alleen perf. partit. pl. ὑποπεπτηῶτες, ep. v. ὑποπεπτηκότες, eigenl. zich uit vrees verbergen, nederduiken, van vogels: πετῆλος, onder de bladeren duiken, II. 2, 312. †

ὑπόρρυμι (ῥρυμι), alleen aor. 2. ἐπόρροε, er bij aansporen, aanzetten, aanvuren, τοῖον ἐπόρροε Μοῦσα, zoo ontgloeide de Muze, Od. 24, 62. † daarenboven dikwijls in tmesis, II. 23, 108. Od. 4, 113. z. ῥρυμι.

ὑπορρήγγνυμι (ῥήγγνυμι), aor. 2. pass. ὑπερῥάγγη, van onderen scheuren, pass. οὐρανὸν ὑπερῥάγγη αἰθήρη, de bovenlucht brak door aan den hemel, * II. 8, 558. 16, 300. ὑπόρρηγρος, ον (ῥη, ἄρη), poët. een lam onder zich hebbende, of zogende, II. 10, 216. †

ὑποστείω, ep. ὑποστειώ (στειώ), van onder, of ligt schudden, draaijen, τριπῆνον, Od. 9, 385.

ὑποσταίρη, z. ὑφίστημι.

ὑποσταχύομαι (στάχυς), bijgroeijen, onderwassen, eigenl. van korenaren, overdragt.: van kudden, zich vermeejderen, Od. 20, 212. †

ὑποστεινᾶχιζω (στεινᾶχιζω), onder zuchten, stenen, van de aarde, dreunen, γαῖα ὑπεστεινᾶχίς, II. 2, 781. †

ὑποστορέννυμι (στορέννυμι), aor. infin. ὑποστορέσαι, onderspreiden, onderleggen, δεινὰ τινι, Od. 20, 139.

ὑποστρέφω (στρέφω), fut. ὑποστρέψω, aor. 1. ὑπέστρεψα, fut. med. infin. ὑποστρέψεσθαι, aor. pass. ὑπεστρέφθη, Od. 18, 23. 1) act. I) transit. omkeeren, omwenden, terugwenden, met acc. ἵππους, II. 5, 581. 2) intransit. zich omkeeren, terugkeeren, II. 5, 505. φύγαδε, zich op de vlugt begeven, II. 11, 446. Ὀλυμπον, naar den Olympus terugkeeren, II. 3, 407. II) Med. en aor. pass. terugkeeren, ἔς μέγαρον, Od. 18, 23. II. 11, 567.

ὑποσχεθῆναι, z. ὑπέχω.

ὑποσχεσθαι, z. ὑπωχέομαι.

ὑποσχεσθή, ἦ, ep. = ὑπόσχεσις, de belofte, II. 13, 369. †

ὑπόσχεσις, ιος, ἦ (ὑπωχέομαι), de belofte, toezegging, II. 2, 286. 349. Od. 10, 483.

* ὑποταμνόν, τὸ (τέμνω), afgesneden kruid, als een toovermiddel, h. Cer. 228. ὑποτάνῳ, poët. = ὑποτείνω, alleen in tmesis, z. τανῶ.

ὑποταρβέω (ταρβέω), een weinig verschrikken, bevreesd zijn, τινὰ, voor iem. alleen part. aor. pass. ὑποταρβήσαντες, II. 17, 533. †

ὑποταρτύριος, ἰον (Τάρταρος), onder in den Tartarus wonende, Τιτῆνες, II. 14, 279. †

ὑποτίθηναι (τίθηναι), alleen med. fut. ὑποθήσομαι, aor. 2. ὑπεθέμην, imperat. ὑπόθεν, infin. ὑποθέσθαι. 1) act. onder plaatsen, onderleggen, altijd in tmes. II. 18, 375. 2) med. a) iem. iets onderleggen, altijd overdragt.: iets voor slaan, aanraden, voorstellen, raden, βουλὴν τινι, aan iem. raad geven, II. 8, 36. ἔπος τινι, iem. een woord voorstellen, Od. 4, 163. b) zonder acc. τινί, iem. eenen raad geven, vermanen, herinneren, indachtig maken, Od. 2, 194. II. 21, 293.

ὑποτρέμω, alleen in tmes. II. 10, 390. z. τρέμω.

ὑποτρέχω (τρέχω), aor. 1. ὑπέδραμον, perf. 2. ὑπέδραμα, 1) onder heen loopen, overdragt.: ὑποδέρομε βήσα, een dal strekt zich onder uit, h. Ap. 284. 2) toeschieten, onder iem. armen loopen, om tegen te houden, II. 21, 68. Od. 10, 323.

ὑποτρέω (τρέω), aor. 1. ὑπέτρεσα, 1) terugdeinzen, terugwijken, vlugten, II. 7,

217. 15, 636. 2) transit. met acc. voor iem. terugwijken, vlugten, terugdeinzen, vlugten, * II. 17, 587.

ὑποτρομέω (τρομέω), ep. iterat. v. des impf. ὑποτρομέσκον, 1) er bij sidderen, er van beven, II. 20, 28. 2) transit. met acc. voor iem. terugdeinzen, * II. 22, 241.

ὑπότροπος, ον (ὑποτρέπω), terugkeereud, naar huis gaande, altijd als adv. met ἵκνισθαι en εἶναι, II. 6, 367. 501. Od. 21, 211. h. Ap. 476.

ὑπουρῶνιος, ἠ, ἰον (οὐρανός), onder den hemel, πεπερηγὰ, II. 15, 675. overdragt.: tot aan den hemel reikend, d. i. zeer groot, κλέος, II. 10, 212. Od. 9, 264.

ὑποφαίνω (φαίνω), aor. 1. ὑπέφηνα, van onder zichtbaar maken, toonen, doen zien, τι, — φρήννυν τραπέζης, het voetbankje onder de tafel weghalen en doen zien, Od. 17, 409. †

ὑποφέρω (φέρω), aor. 1. ὑπήνεκα, van onder wegdragen, inzonderh. uit gevaren redden, τινὰ, II. 5, 885. †

ὑποφείγω (φείγω), onder ontvlugten, in het algem. ontkomen, ontsnappen, ontvlugten, τινὰ, II. 22, 200. †

ὑποφήτης, ον, ὁ (ὑπόφημι), eigenl. die onder iemand, of als iem. dienaar spreekt, verkondiger, uitlegger, van den goddelijken wil, bijn. der Selliers, II. 16, 235. †

ὑποφθάνω (φθάνω), alleen in part. aor. 2. ὑποφθᾶς, en part. aor. med. ὑποφθέμενος, voor komen, eerder zijn, in iets te doen, ὑποφθᾶς περὶ ἴσθησεν, II. 7, 144. Od. 4, 547. en met acc. iem. voorkomen, Od. 15, 171.

ὑποχάζομαι, alleen in tmes. z. χάζομαι. ὑποχείριος, ον (χείρ), onder de hand, bij de hand, χροσῶς, Od. 15, 448. †

ὑποχέω (χέω), aor. 1. ἐπέχευα, ondergieten, uitstrooijen, van drooge dingen, ἑώπας, Od. 14, 49. uitspreiden, βοσλας, II. 11, 843.

ὑποχωρέω (χωρέω), imperf. en aor. ὑπεχώρησα, terugwijken, teruggaan, zich verwijderen, ontwijken, * II. 6, 107. 13, 476. ook in tmesis.

ὑπόπιος, ον (ὑποπιος), ep. van onder op, d. i. met toornigen blik aangezien, vd. onder verdenking liggende, verdacht, gehaat, ὑπόπιος ἄλλων, II. 3, 42. † Anderen lezen ἐπόπιος, door allen aanschouwd.

ὑπτίος, ἠ, ἰον (ὑπό), achterovergeboegen, ruggelings, rugwaarts, achter-

over, dikw. κάππεος, II. 7, 145. ἐρεσθη, II. 12, 192. Od. 9, 371.

ὕπωμα, τὸ (ὤψ), het gedeelte van het aangezigt, dat onder de oogen is, in het algem. *aangezigt, gelaat*, (in zoo verre toorn en ontevredenheid inzonderh. omstreeks de oogen zichtbaar zijn), II. 12, 463. †

ὕπωμα, ἡ (ὄρος), de streek, onder aan den berg, de voet, de helling des bergs, II. 20, 218. † (eigenl. femin. van ὑπώρειος.)

ὕπωρον, z. ὑπόρριμ.

ὕπωροφος, ὄν (ὄροφι), dat zich onder het dak bevindt, in huis, ὑπωρόφοι δέ τοι εἰμεν, wij zijn met u onder één dak, d. i. gastvrienden, II. 9, 640. †

ῤοίη, ἡ, kleine st. in Boeotië, aan den Euripus, ten tijde van Strabo verwoest, II. 2, 496.

ῤομίη, ἡ, st. in Elis, waarschijnlijk bij de landlong Hyrmina, of Hormina, II. 2, 616.

ῤοτάκιδης, οὐ, ὁ, z. van Hyrtacus = Asius, II. 2, 837.

ῤοτάκος, ὁ, een Trojaan, gemaal van Arisbe, vader van Asius, Apd. 3, 12, 5.

ῤοτίος, ὁ, z. van Gyrtius, een Mysiër, II. 14, 511.

ῥς, ῥος, ὁ, ἡ (ῥ, in de cas. obliq.) acc. ῥν, dat. pl. ep. alleen ῥεσαι, het zwijn, varken, zoowel het mannetje als het wijfje, gewoonlijk het tamme zwijn. Hom. gebruikt ῥς even als οὐς, naarmate het vers zulks vereischt, II. 10, 264. 23, 32. Od. 15, 556.

ῥσμίη, ἡ, ep. met den dat. metapl. ῥσμίν, de slag, het treffen, de veldslag, ῥσμίνηδε ἵνα, naar den slag gaan, ten strijde trekken. II. 2, 477. ep. dat. ῥσμίν μάχεσθαι, II. 2, 863. 8, 56.

ῥσμίη, z. ῥσμίη.

ῥσάτιος, ἡ, ἰων, poët. = ῥσάτος, II. 15, 634. het neutr. als adverb. ῥσάτιον, ten laatste, II. 8, 353. Od. 9, 14.

ῥσάτος, ἄτη, αἰων, superl. v. ῥστέρος (ῥπό), de laatste, uiterste, achterste, van plaats; ῥσάτος ὁμίλου, II. 13, 459. van tijd, II. 5, 703. verbonden met πύματος, II. 22, 203. neutr. sg. als adv. ten laatste, ook πύματον καὶ ῥσάτον, Od. 20, 116. ῥσάτα καὶ πύματα, ten allerlaatste, Od. 4, 685.

ῥστέρος, ἔρη, ἐρον, compar. (waarschijnl. van ἵπο), daarop volgende, achter, van plaats, II. 5, 17. gewoonl. van tijd: later, daarop volgende, met gen. II. 18,

333. neutr. sg. als adv. ῥστέρον, daarna, daarop, naderhand, ook pl. ῥστέρα, Od. 16, 319.

ῥφαίνω, aor. ῥφηνα, iterativf. imperf. ῥφαίνεσκε en van eenen ep. nevenv. ῥφάω, de 3 pl. praes. ῥφώσων, Od. 7, 105. 1) weven, met acc. ἰστόν, II. 3, 125. φάρεα. Od. 13, 108. 2) overdragt. van listige aanslagen of woorden: spinnen, verzinnen, beramen, aanleggen, μῆτιν, II. 7, 324. δόλον, II. 6, 187. dikwijls met ἐπιφρεσὶ δόλους καὶ μῆτιν, Od. 9, 422. μύθους καὶ μῆθεα πάσιν, woorden en aanslagen openleggen, II. 3, 212.

ῥφαιρέω, van onder wegnemen, alleen in tmes. II. 2, 154. z. αἰρέω.

ῥφαντός, ἡ, ὄν (ῥφαίνω), adject. verb. geweefd, ἰσθῆς, εἶμα, *Od. 13, 136. 218. 16, 231.

ῥφασμα, ἄτος, τὸ (ῥφαίνω), het geweefde, weefsel, Od. 3, 274. †

ῥφάω, z. ῥφαίνω.

ῥφέλω (ἔλω), onder wegtrekken, rukken, τινὰ ποδοῖόν, iem. bij de voeten wegtrekken, II. 14, 477.

ῥφηνόχος, ὁ (ἡνίοχος), eigenl. de dienaar van den strijder, die in den wagen is, in het algem. wagenmener, bestuurder, II. 6, 19. † z. θεράπων.

ῥφίημι (ῥημι), aor. 2. part. ῥφέντες, II. 4, 434. anders in tmesis, 1) nederlaten, naar beneden laten, ἰστόν, II. 1, 434. h. Ap. 504. 2) onderbrengen, onderleggen, τὶ τι, in tmesis, Od. 19, 57.

ῥφικάνω, alleen in tmes. II. 11, 117. † z. ἱκάνω.

ῥφίστημι (ἴστημι), aor. 2. ῥπέστην, 3 pl. ep. ῥπέσταν, part. ῥποστάς, alleen in aor. 2. intransit. 1) zich onder plaatsen, op zich nemen, vd. beloven, toezeggen, met acc. II. 9, 519. II. 4, 267. τινὶ τι, II. 5, 715. met infin. fut. II. 9, 445. met infin. aor. II. 21, 273. ῥπόσχεσθαι, eene belofte afleggen, II. 2, 286. Od. 10, 483. 2) zich onder iem. plaatsen, d. i. toegeven, onderdoen, zich schikken, τινί, II. 9, 160.

ῥφορβός, ὁ (ῥς, φέρβω), naar mate het vers dit eischt, in pl. v. σφορβός, de zwijnenhoeder, διος ῥφορβός, Od. 14, 3. zeer dikwijls; ook ἀνέρες ῥφορβοί, *Od. 14, 410.

ῥφώσσι, z. ῥφαίνω.

ῥψάγορη, οὐ, ὁ (ἀγορεύω), voc. ῥψάγορη, op hoogen toon sprekende, stout sprekend, *Od. 1, 385. Od. 2, 303.

ῥψεφεής, ἔς (ἔρρω), ep. ἔψρεφεής, ἔς, alleen in gen. ῥψρεφέως, II. 9, 582. h.

Merc. 23. met een hoog dak, hoog gewelfd, hoog, δάμα, II. 5, 213. Od. 4, 15. ook in pl. δάματα ὑπερεφέα, (in synizesis α), Od. 4, 757.

ὑψηλός, ἡ, ὄν (ὑψος), hoog gelegen, hoog, van boomen, bergen, gebouwen, enz. II. 5, 560. 12, 282. 6. 503. Od. 1, 426.

Ἵψηλως, ορος, ὁ, 1) z. van Dolopion, een Trojaan, II. 5, 77. 2) z. van Hippasus, een Trojaan, door Idomeneus geveld, II. 13, 411.

ὑψηρεφής, ἐς, z. ὑπερεφής.

ὑψηχῆς, ἐς (ἤχος), gen. ἔος, hoog of luid klinkend, bijv. n. der paarden, luid klinkend, of stampend, * II. 5, 772. 23, 27.

ὑψι, adv. hoog, in de hoogte, ἡμερος, II. 20, 155. omhoog, naar boven, ἀναδρόσκων, II. 13, 140. βιάς, met groote wijde stappen gaande, II. 13, 371. h. Ap. 202.

* Ὑψιβόας, ον, ὁ, hoogschreeuwer, naam van eenen kikvorsch, Batr. 205.

ὑψιβομέτης, αο, ὁ (βρέμω), poët. hoog ruischend, hoog donderende, bijv. n. van Zeus, II. 12, 68. Od. 5, 4.

ὑψιζῆγος, ον (ζῆγόν), poët. eigenl. die hoog op de roeibank of aan het roer zit; overdragt.: hoog gezeteld, hoog verheven, bijv. n. van Zeus, * II. 4, 166. II, 554. = ὑψιμέδων.

ὑψικύρητος, ον (κάρηρον), poët. met een hoog hoofd of top, hooggetopt, met hooge kruin, δρύς, II. 12, 132. † h. Ven. 265.

ὑψικέρωτος, ων (κίρας), poët. met hooge hoornen, hooggehoord, ἔλαφος, Od. 10, 158. †

ὑψικομος, ον (κόμη), eigenl. hoog behaard, met hoog loof, bladerrijk, δρύς, II. 14, 398. Od. 12, 357.

* ὑψικρημνος, ον (κρημνός), poët. met hooge steilten, hoogklippig, Ep. 6, 5.

ὑψιμέδων, οντος, ὁ (μέδω), hoogheerschend, Ep. 8, 3.

* ὑψιμέλαθρος, ον (μελαθρον), poët. hooggebouwd, met hooge vertrekken, αἴλιον, h. Merc. 103. 134.

ὑψιπέτης, εσσα, εν, poët. = ὑψαπέτης, — αἰετός, II. 22, 308. Od. 24, 538.

ὑψιπέτηλος, ον, ep. v. ὑψιπέταλος (πέταλον), hoog van loof, dicht van bladeren, δένδρον, II. 13, 437. Od. 4, 458.

ὑψιπέτης, ου, ὁ (πέτομαι), hoogvliegend, zwiervend, αἰετός, II. 12, 201. Od. 20, 243.

Ἵψιπύλη, ἡ, ep. Ὑψιπύλεια, d. van Thonas, koning van Lemnos, gemalin van Jason, z. Ἴησων, II. 7, 469.

ὑψιπύλος, ον (πύλη), poët. met hooge poorten, hoogpoortig, Θήβη, II. 6, 416. Τροίη, * II. 16, 698.

ὑπόθεν (ὑψος), adv. van boven af, uit de hoogte, II. 12, 383. Od. 2, 147.

ὑπόδι (ὑψος), adv. hoog, omhoog, * II. 10, 16. ὑπόδ' ὄρεσσι, II. 19, 376.

ὑπόροφος, ον (ὄροφή), poët. = ὑπερεφής, hoogdakig, hooggedakt, hooggewelfd, Σάλαμος, II. 3, 423. Od. 2, 337.

ὑπόσε (ὑψος), adv. poët. in de hoogte, omhoog, naar boven, op, II. 10, 461. Od. 8, 375.

ὑπὸν (ὑψος), adv. poët. hoog, omhoog, boven, op, II. 6, 509. Od. 4, 785.

* ὑπόω (ὑψος), part. aor. ὑπόσας, verhoogen, verheffen, opheffen, δέμας, Batr. 81.

ὑω (ῶ), alleen imperf. en part. praes. pass. eigenl. bevochtigen, nat maken, inzonderh. laten regenen, Ζεὺς ὕε, Zeus' zoud regn neder, II. 12, 25. Od. 14, 457. Vand. pass. λῶν ὕμενος καὶ ἀήμερος, een leeuw, die doorgewaaid en doorgeregend is, die door regen en storm loopt, Od. 6, 151.

Φ.

Φ, de eenentwintigste letter in het Gr. alphabet; vd. het teeken van het een en twintigste gezang.

φάανθην, z. φαίνω.

φαιάντατος, ἄτη, ἄτον, ep. irregul. superl. van φαεινός of φαεννός, de glansrijkste, schitterendste, ἀστὴρ, Od. 13, 93. †

φαγεῖν, ep. φαγέμεν, infin. van defect. aor. ἔφαγον, poët. φάγον, conjunct. ep. 3 sg. φάγησι, v. φάγη, eten, verblinden, tot ἔδω of ἔσθω behoorend, met acc. II. 24, 411. Od. 9, 94. met gen. Od. 9, 102.

φᾶς, z. φάω.

Φαέθουσα, ἡ, d. van Helius en Neaera, Od. 12, 132.

φαέθων, οντος, ὁ, poët. verlengd van φαών, schitterend, glansrijk, stralend, bijv. n. van Helius, II. 11, 735. Od. 11, 16.

Φαέθων, οντος, ὁ, nom. propr. naam van een der paarden van Eos, Od. 23, 246.

φαιρινός, ἡ, ὄν, ep. comp. φαεινότερος, II. 18, 610. h. Ven. 86. superl. φαιντάτος, ep. verlengd uit het zamengetrokk. φαειννότατος, schitterend, blinkend, glans-

rijk, stralend, dikwijls van metalen; verder van het vuur, Il. 5, 215. van de maan, Il. 8, 555. van de oogen, Il. 13, 3. van Eos, Od. 4, 188. — φαίτω, van purper, Il. 6, 219.

*φαίτω, poët. = φαίτω, alleen praes. intransit. schitteren, blinken, schijnen, stralen, van Helios, Od. 12, 383. 385. van fakkels, *Od. 18, 308. 343. waar φαίτω, lichtend, licht verschaffend, beteekent.*

φατοῖμβροτος, ov (φάω, βροτός), poët. licht aan de stervelingen brengende, schijnende, bijv. n. van Eos, Il. 24, 785. van Helios, Od. 10, 138. 191.

Φαίαξ, ακος, ό, z. Φαίηης.

φαίδιμοίς, εντος, ό, poët. zeldzame neven v. van φαίδιμος, bijv. n. der Epeërs, Il. 13, 686. †

φαίδιμος, ov (φαίτω), eigenl. licht gevend, glansrijk, doch nooit van den uitwendigen glans der wapenen, maar altijd overdragt.: a) schitterend, schoon, uitstekend, van de leden des ligchaams, γυία, ώμος, Il. 8, 452. Od. 11, 128. b) gewoonlijk: uitstekend, beroemd, vermaard, van helden, Il. 4, 505. Od. 2, 386. enz.

Φαίδιμος, ό, een koning der Sidoniërs, die Menelaus als gastvriend bij zich ontving; Od. 4, 617. 15, 117.

Φαίδρη, ή, ep. v. Φαίδρα, d. van Minos, koning van Creta, gemalin van Theseus. Zij beminde haren stiefzoon Hippolytus, en veroorzaakte door hare beschuldiging hem den dood, toen hij weigerde, aan hare voorstellen gehoor te geven, Od. 11, 325. Apd. 3, 1. 4.

φαινέσκετο, z. φαίτω.

**φαινολίς, ή (φαίτω), de lichtbrengende, bijv. n. van Eos, h.*

Φαίηης, οι, de Phaeaciërs, de gelukkige bewoners van het eiland Scheria. Vroeger woonden zij in Hyperea, nabij de Cyclopen, en verhuisden onder Nausithous, naar Scheria, Od. 6, 7. seqq. Twaalf vorsten, wier opperste Alcinoüs is, heerschen over hen, Od. 8, 390. Scheepvaart is hunne bezigheid, doch, schoon zij wel eens kastroof plegen, kennen zij geen oorlog, Od. 7, 10. Hunne wonderlijke schepen beschrijft Hom. Od. 7, 34. 13, 81. Zij zijn vrienden der onsterfelijke Goden, een vreedzaam, gelukkig en werkzaam volk, dat de gezellige genoegens kent en hoogschat, gezang en dans en wedspelen mint, Od. 8, 244. Zonderling zijn de denkbeelden,

welke sommige Geleerden over hen en hun land zich vormen. Eenigen willen, dat eene onduidelijke overlevering van de Tyrrheniërs, de aanleiding tot deze voorstelling gegeven heeft; een ander (Welker) wil hen houden voor de veerlieden des doods, uit eene buitenlandsche Godsdienst ontleend, en neemt het eil. Scheria voor een fabelland, niet verre van Elysium, terwijl hij den naam afleidt van φαίος, donker. — Doch de geheele voorstelling der Phaeaciërs is zoo in allen deele uit het Grieksche leven dier tijden genomen, dat men dezelve, naar ons oordeel, geenszins als van elders ontleend, kan beschouwen. De Phaeaciërs zijn Grieken, maar die het toppunt van volmaking bereikt hebben, waarvoor dit volk in dien tijd vatbaar was. Dezelfde regering, dezelfde zeden en gewoonten, dezelfde Godsdienst, slechts zuiverder en edeler, vindt men hier voorgesteld, welke alle Grieken toen kenmerkten, en men zoude bijna vermoeden, dat de dichter met deze schoone schildering van de Phaeaciërs, niets anders bedoeld heeft, dan het schetsen van een volk, dat, volgens de denkbeelden zijner landgenooten, den hoogsten trap van heil en volmaking had beklommen. Als zoodanig beschouwd, is dit tafereel den grooten dichter volkomen waardig, wiens eenvoudige, natuurlijke poëzij, nog geheel zuiver is van de allegoriën en toespelingen op geheimzinnige plegtigheden, welke men naderhand in dezelve gemeend heeft te moeten zoeken.

φαινομένηφι, voor φαινομένη, v. φαίτω.

Φαίνοιν, οπος, ό, z. van Asius uit Abydos, vader van Xanthus en Thoön, Il. 5, 152. 17, 583.

φαίνω (st. φάω), ep. infin. φαινόμεν, aor. έφηνα, infin. φήναι, fut. med. φανοῦμαι, infin. Od. 12, 230. aor. 2. pass. έφάνην, poët. φάνην, 3 pl. φάνεν, v. έφάνησαν, conjunct. 3 sg. ep. φανήη, v. φανήη. infin. ep. φανήμεναι, ep. aor. 1. φάσανθην, verlengd uit φάνθην, 3 pl. φάσανθεν, in pl. van έφάνθησαν, Il. 1, 200. perf. pass. πέφασμαι, 3 sg. πέφανται, Il. 2, 122. fut. 3. πεφήσομαι, Il. 17, 155. (niet te verwiselen met den gelijken vorm van ΦΕΝΩ.), φάνεσκεν, Il. 11, 64. waarschijnlijk van έφάνην, grondbeteek. I) act. 1) intransit. aan het licht brengen, doen verschijnen, zichtbaar maken, toonen, met acc. επιγονίδα, μηρούς, Od. 18, 67. 74. δδόν τιμ, Od. 12, 334. van

Goden: *τέρας τινι*, een teeken doen verschijnen, geven, II. 2, 324. Od. 3, 173. *σηματα*, II. 2, 353. *γόνον τινι*, iem. eenen afstammeling geven, Od. 4, 12. in het algem. toonen, openbaren, te kennen geven, *υίτην, νοήματα*, II. 18, 295. *αοιδήν*, een gezang aanheffen, Od. 8, 499. *αεικίας*, Od. 20, 309. 2) intransit. *lichten*, *τινι*, Od. 7, 102. 19, 25. II) Med. met aor. pass. 1) *aan het licht komen*, *zichtbaar worden*, *verschijnen*, *zich vertoonen*, *τινι*, II. 1, 198. enz. met den ep. aor. *φάνεσκε*, II. 11, 64. Od. 11, 587. 12, 241. 242 met infin. Od. 11, 336. 14, 355 en met part. II. 5, 867. 2) inzonderh. α) van het verschijnen der hemelsche lichamen, II. 1, 477. 8, 557. dikwijls. *ἄμ' ἦοι φαινομένηφι*, zoodra Eos verschijnt, met het aanbreken des dageraads, II. 9, 618. (Od. 4, 407. β) *schijnen*, d. i. schitteren van het vuur, II. 8, 561. *δεινὸν οἱ ὄσσε φάανθεν*, verschrikkelijk fonkelden zijne oogen, II. 1, 200.

Φαινώ, ἡ, gen. οὖς, eene nimf, gezellin van Persephone, h. Cer. 419.

Φαίνωψ, οπος, ὁ = *Φαίνωψ*.

Φαῖστος, ὁ, z. van Borus, uit Tarne in Maconië, een bondgenoot der Trojanen, door Idomeneus gedood, II. 5, 43.

Φαιστός, ἡ, st. op het eiland Creta bij Gortyna, door Minos gesticht, II. 2, 648.

φαλαγγηδόν (*φάλαγξ*), adv. bij scharen, bij afdeelingen, gelederen, II. 15, 360. †

φάλαγξ, αγγος, ὁ, de slagorde, afdeeling, gelid der slagorde, sg. * II. 6, 6. anders meest in pl. *φάλαγγες ἀνδρῶν*, II. 19, 158. *φάλαγγες ἐλπίομενοι*, construct. *κατὰ οἴνευσιν*, II. 16, 281.

φάλαρα, τὰ, II. 16, 106. † *βάλλετο* (*πῆλξ*), ὅ' αἰεὶ κατ' *φάλαρα* εἰποῖντα — *φάλαρα* verkort voor *φαληρά*, naar de gewone verklaring = *φάλοι*, *schitterende knoppen* of *kleine ronde plaatjes* voor aan den helm tot sieraad. (Schol. A. τὰ κατὰ τὸ μέσον τῆς περικεφαλίας μικρὰ ἀσπίδια). Een andere Schol. noemt hen, οἱ ἐν ταῖς παραγναθίοι κρέκοι, *annulæ*, s. *fibulae*, en onderscheidt ze van *φάλοι*. Een ander wil ze verstaan van de *geschubde riemen* van den helm, die denzelven vasthouden.

φαληριῶν (*φαληρός*), alleen in part. *φαληριῶν*, ep. v. *φαληριῶν*, eigenl. *wit zijn*, van de golven, *schuimen*, *bruisen*, II. 13, 799. †

Φάληξ, ου, ὁ, een Trojaan, door Antiochus gedood, II. 14, 513.

φάλος, ὁ (adject. *φάλος*), volgens de oude Grammat. *metalen knoppen*, *verhevenheden* op den helm, Schol. *ἤλοι*, *ἀσπίδιακοι*, tot bevestiging en sieraad. Volgens nieuweren beter: *een metalen beugel*, of *kegelvormige verhevenheid* (later *κῶνος*), die van het voorhoofd, tot aan den nek over den helm ging, en waarin de helmboos was gestoken. Gewoonl. had de helm eenen *φάλον*, II. 3, 362. 4, 459. 6, 9. enz. Dat de *φάλος* met den helmboos naauw verbonden was, toont II. 10, 258. 13, 614. cf. *ἄφαλος*, *ἄμφιφαλος*, *τετράφαλος*, enz.

φάν, z. *φίμι*.

φάνεν, *φάνεσκε* } z. *φάινω*.

φᾶος, εος, τὸ (*φᾶω*), oudere poët. vorm voor *φᾶς*, ep. verlengd *φᾶως*, dat. sg. *φᾶει*, acc. *φᾶος*, *φᾶός*, *φᾶωςδε*, pl. *φᾶεα*, Od. 16, 15. 17, 39. 1) het *licht*, *bijv. der fakels*, Od. 19, 24. 34. inzonderh. het *daglicht*, de *dag*, de *dageraad*, II. 1, 605. dikwijls. *ὄραν φᾶός ἤελιοιο*, in pl. v. *ζῆν*, II. 5, 121. Od. 4, 540. en *λείπειν φᾶός ἤελιοιο*, v. *θῆνησκεῖν*, II. 18, 11. *ἴενα φᾶωςδε*, voor den dag brengen, doen verschijnen, II. 2, 309. *ἐν φᾶει*, in het licht, bij dag, II. 17, 647. Od. 21, 429. 2) poët. α) het *licht der oogen*, *oogen*, alleen in pl. *φᾶεα*, Od. 16, 15. 17, 39. (α, hierin lang, poët.) β) overdragt.: *licht*, als beeld van vreugde, hulp, geluk, zegespraal: *heil*, *geluk*, *zege*, II. 6, 6. 8, 282. enz. bij het aanspreken: *γλυκερὸν φᾶός*, Od. 17, 41.

φᾶρέτωρ, ἡ (*φᾶρω*), de *pijlkoker*, II. 1, 45. *ιοδόκος*, Od. 21, 11.

Φᾶρις, ιος, ἡ, oude st. in Laconië, aan de rivier Phellias, ten zuiden van Amyclae, II. 2, 582.

φάρμακον, τὸ (verwaut met *φᾶρω*, eigenl. een mengsel), elk door kunst vervaardigd middel, om veranderingen in het gestel te veroorzaken, zoo wel ten goede als ten kwade, 1) *geneesmiddel*, zoo wel in- als uitwendig, inzonderh. *genezende kruiden* voor wonden, II. 4, 191. 218. 5, 401. 2) *vergif*, inzonderh. *vergiftige kruiden*, *gift drank*, *κακὰ ἀνδροφύνα*, *θυμοφθόρα*, II. 22, 94. Od. 1, 261. 2, 329. 3) *toovermiddel*, *tooverdrank*, II. 11, 741. Od. 4, 220. en inzonderh. van de toovermiddelen van Circe, Od. 10, 236. 392. 394.

φαρμάσω (*φάρμακον*), een kunstmiddel aanwenden; van metaalbewerking: *harden*, *πέλειον ἐν ὕδατι*, Od. 19, 393. †

φῶρος, εὖς, τὸ, 1) in het algem. elk groot stuk lijnwaad, doek, laken, lijnwaad, om iets te bedekken, inzonderh. φῶρος ταφήιον, lijkkleed, Od. 2, 97. ook φῶρος alleen, Il. 18, 353. zeildoek, Od. 5, 258. 2) een mantel, een opperkleed, dat men over de overige klederen wierp, Il. 2, 43, Od. 3, 467. ook door vrouwen werd het gedragen, Od. 5, 230. h. 6, 5.

Φῶρος, ἡ, een klein eil. voor de landtong van Aegyptus gelegen, waar Alexander de Groote naderhand Alexandria stichtte. Het werd toen door eenen dam met het vaste land verbonden en beroemd door zijnen vuurtoren, Od. 4, 355.

φῶρονξ, νργος, ἡ, poët. gen. φῶρυγος, de slokdarm, Od. 9, 373. vd. in het algem. keel, strot, * Od. 19, 480.

φάσγυρον, τὸ (σπάει, in pl. v. σπάγανον), eigenl. een snijdend werktuig, zwaard, slagzwaard, het wapen dat de oude Griek altijd bij zich droeg; het wordt ἀμφικες genaamd, tweesnijdend, en was mischien meer een dolk en daarin van ξίφος onderscheiden, dat het laatste langer was, Il. 10, 256. Od. 22, 74. Θρηίκιον, hetzij door zijne grootte uitstekend, of als geschenk van eenen Thraciër, Il. 23, 807.

φάσθαι, z. φημί.

φάσχω (φημί), alleen in imperf. φασκων, ες, ε, onz. meenen, ja zeggen, het er voor houden, denken, verwachten, met infin. fut. Il. 13, 100. Od. 5, 135.

φασσοφόνος, ον (φάσσα, wilde duif, en ΦΕΝΩ), wilde duiven doodend, ἰρηξ, Il. 15, 238. † (de duivenvalk, palumbarius, Linn.)

φᾶτις, ιος, ἡ (φημί) = φημή, 1) spraak, gezegde, gerucht, dat onder de menigte verspreid is, Od. 21, 323. 23., 362. 2) naam, opspraak, in kwaden zin, — δημου, Il. 9, 460. Od. 6, 29.

φᾶτην, ἡ (v. πατίομαι), de kribbe, ἱππελη, Il. 10, 568. Od. 4, 535.

Φανσιῶδης, ου, ὅ, z. van Phausius = Apisaon, Il. 11, 578.

φᾶω, stamwoord, 1) van φαίνω, van hetwelk nog de sg. impf. met beteek. van aor. voorkomt, φᾶε Ἥως, Ἐὸς verscheen, Od. 14, 502. † en fut. 3. πεφήσομαι, z. φαίνω. 2) van φημί, zeggen.

ΦΑΩ, z. ΦΕΝΩ.

Φεαί, αἶ, z. Φεαί.

φεβομαι, dep. poët. = φοβέομαι, alleen praes. en impf. met en zonder augm. bij

Hom. 1) verjaagd worden, vlugten, terugwijken, ὑπὸ τινι, voor iem. Il. 11, 121. Od. p. 2) transit. met acc. τινά, iem. ontvlugten, Il. 5, 232. (φεβομαι, stamw. v. φόβος, φοβέω).

* φέγγος, εὖς, τὸ (φᾶος), licht, schijnsel, glans, h. Cer. 279.

Φεαί, ἡ, Il. 7, 135. en Φεαί, αἶ, Od. 15, 297. st. in Elis, aan de rivier Iardanus, op de grenzen van Elis Pisatis. Volgens Strab. VIII, pag. 342. was er naderhand ook eene st. Phea, op het voorbergeerte Phea, nu Castel Tornese.

Φεῖδας, αντος, ὁ, opperhoofd der Atheners, Il. 13, 691.

Φεῖδιππος, ὁ, z. van Thessalus, kleinz. van Hercules, opperhoofd der Grieken van de Sporadische eilanden, Il. 2, 678.

φεῖδομαι, dep. med. aor. 1. ep. φεισάμην; met eenen ep. aor. reduplic. πεφιδόμην, opt. πεφιδόμην, infin. πεφιδέσθαι, en daarvan ep. fut. πεφιδήσομαι, Il. 15, 215. 24, 158. verschoonen, sparen, ontzien, met gen. Il. 15, 215. Od. 9, 277. δέπας, Il. 24, 236.

φεῖδῶ, οος, zamengeotr. οὖς, ἡ (φεῖδομαι), verschooning, spaarzaamheid, karigheid, οὐ γὰρ τις φεῖδῶ νεκίων γέγεται πυρὸς μείλοσέμεν ὄκα, spaarzaamheid heeft, ten opzichte der lijken, niet plaats, om hen snel door het vuur te bevredigen, Il. 7, 409. Od. 14, 92. 16, 315.

φεῖδωλή, ἡ = φεῖδῶ, — δούρων, Il. 22, 244. †

Φεῖδων, ωνος, ὁ, koning der Thesprotiërs, Od. 14, 316. 19, 287.

Φένεος, ἡ, gewoonl. Φενέος, st. in Arcadië, aan een meer van denzelfden naam, nu Phonea, Il. 2, 605.

ΦΕΝΩ, ongebruikt. stamvorm van den ep. syncop. aor. 2. met reduplicat. ἔφενον en πέφνον, part. πέφνον, met het acc. van praes. Il. 16, 827. 17, 539. Van eenen stam ΦΑΩ. daarenboven, perf. pass. πέφαμαι, Il. 5, 531. Od. 22, 54. infin. πέφασθαι en fut. 3. πεφήσομαι, Il. 15, 140. dooden, ombrengen, vellen, verslaan, vermoorden, met acc. Il. 4, 397. over Il. 13, 447. zie εἶσκα.

Φεραί, ὠν, αἶ, dat. Φερής. 1) de voor naamste st. in Thessalië, Pelasgiotis, zetel van Admetus, met de haven Pagasae, Il. 2, 711. Od. 4, 798. 2) misschien = Φεραί, h. Ap. 427. zoo men niet Φεᾶς moet lezen, gelijk Od. 15, 297. Volgens Eustath. is Φεραί, st. in Thessalië, Φηραί, st. in Messenië.

* φέρωσις, ἴδος, ὁ, ἡ (ἀσπίς), de schild-
drager, h. 7, 2.

* φέρω, poët. plusqpf. 3 sg. ἐπέφερα, h. Merc. 105. weiden, voeden, onderhouden, met acc. h. 30. 2. τῶς, waarvan h. Merc. 105. pass. τὰδε φέρεται ἐκ οὐρανόθεν ἄλβου, dit geniet door u het geluk, h. 30. 4.

* φέρειστος, ὄν (βλος), levenbrengend, onderhoudend, voedend, γαῖα, h. Ap. 341. ἄρουρα, h. 30, 9.

Φέρειλος, ὁ, z. van Harmonides, den bouwmeester van het schip, op hetwelk Paris Helena ontvoerde, Il. 5, 59.

φέρετρον, τὸ (φέρω), ep. zamenge-
τρέτρον, de baar, de draagbaar, alleen ep. ἐν φέρετρο, Il. 18, 236. †

φέρειστος, ἴσθη, ἴσθη, ep. = φέρτατος, Il. 9, 110. enz. Od. passim.

Φέρης, ἦτος, ὁ, z. van Cretheus en Tyro, vader van Admetus, stichter van Pherae in Thessalië, Od. 11, 259.

Φέρουσα, ἡ; d. van Nereus en Doris, Il. 18, 43.

φέρτατος, ἄτη, ἄτη, superl. van φέρτερος.
φέρτερος, ἔρη, ἔρη, compar. ep.

superl. φέρτατος en φέρειστος, ἴσθη, ἴσθη, voortreffelijker, beter, uitstekender, inzonderh. van uitwendige voordeelen: krachtiger, sterker, magtiger, Il. 2, 201. met dat. βῆν φέρτερος, Il. 3, 431. ἔχει φέρτατος, Il. 7, 289. ook met infin. Od. 5, 170. πολλὸ φέρτερόν ἐστι, het is veel beter, raadzamer, Il. 4, 307. κακῶν δὲ κα φέρτατον εἶη, van het kwade zal dit nog het beste zijn, Il. 17, 105.

φέρτε, z. φέρω.

φέρτρον, z. φέρετρον.

φέρω, daarvan ep. praes. indic. 3 sg. φέρωσι (als van φέρωμι), Od. 19, 111. imperat. ep. φέρτε voor φέρτε, Il. 9, 171. imperfect. iterat. v. φέρεσκον, fut. οἶσω (stamw. ΟΙΩ), aor. 1. ep. en ion. ἤνεκα en ἔνεκα, infin. ἐνεκαί, en vormen van den aor. 2. optat. 3 sg. ἐνεκαί, Il. 18, 147. infin. ἐνεκόμεν, Il. 19, 194. daarbij ep. aor. 2. alleen imperat. οἶσε, Il. 3, 103. infin. οἰσόμεν en οἰσόμεναι, Il. 3, 120. Od. 3, 429. med. fut. οἰσομαι, aor. 1. ἠνεκάμην; grondbeteek. dragen (ferre), I) act. 1) dragen, iets op zich nemen of bij zich hebben, οἶκος, ἴαρον, Il. 7, 219, 12, 445. τὶ ἐν ἀγκυλῶσσι, iets op de armen dragen, Il. 18, 555. δρᾶκοντα ὀνύχσοι, Il. 12, 202. overdragt.: dragen, verdragen, dubden, lijden, λύρα, Od. 18, 135. 2) dragen, met het nevendenkbeeld van

bewegen, poët. van de voeten en knieën, Il. 6, 511. 15, 405. voorts: rijden, varen, voeren, trekken, drijven, van paarden en andere trekdiere, τινά, Il. 11, 283. ἄρμα, den wagen trekken, Il. 5, 232. van schepen, Il. 9, 306. van winden: κλύσσην οὐρανὸν εἶσω, Il. 8, 549. pass. φέρεσθαι θυελλῆ, door den storm gealingerd worden, Od. 10, 54. 14, 313. inzonderh. naar het verband der praep. en den samenhang: a) heendragen, voeren, brengen, dikw. δῶρά τινι, τεύχεά τινι, Il. 18, 147. τὶ ποτὶ Ἴλιον, Il. 7, 82. τινά ἐπὶ νῆας, Il. 13, 423. τινά ἐς Τροίην, Il. 15, 706. μῦθον of ἀγγελίην τινί, iem. eene boodschap of een berigt brengen, Il. 10, 288. Od. 1, 408. overdragt.: χάριν τινί, iem. eene gunst toestaan, iem. te wille zijn, Il. 5, 211. ἡρᾶ en ἐπιήρα φέρειν, z. deze woorden. φῶς τινι, Il. 11, 2, μένος χειρῶν ἰδὼς φέρειν, de kracht der handen daarop brengen, d. i. krachtige handen opheffen, hevig strijden, Il. 5, 506. φόνον καὶ Κηρά τινι, iem. dood en verderf brengen, Il. 2, 352. Od. 4, 273. κακόν of κακά τινι, Il. 2, 304. 352. κακόνητα, Il. 12, 332. δηϊότητά τινι, Od. 6, 203. b) wegbrengen, van daar dragen, wegvoeren, wegnemen, τὶ παρὰ τινος, Il. 18, 137. τινά ἐκ πολέμου, πόνου, Il. 13, 515. 14, 429. ἀπάνευθε μάχης, Il. 11, 533. spreekw. ἔπος φέρουεν ἀναπαύσασαι ἄελλαι, de stormwinden mogen het gezegde wegrukken en wegbrengen, Od. 8, 409. voornam. in den oorlog: als buit wegdragen, rooven, dikwijls Il. 2, 302. Od. 12, 99. φέρειν καὶ ἄγειν, wegdragen en wegvoeren, plunderen, Il. 5, 484. z. ἔγω, in het algem.: er van wegdragen, behalen, verwerven, verkrijgen, κράτος, Il. 18, 308. c) ronddragen, ἀν' ὄμιλον, Il. 7, 183. 3) dragen, voortbrengen, van de aarde en van gewassen, Od. 14, 229. 9, 110. τρύγην, h. Ap. 55. van de moeder: τινά γαστέρι φέρειν, iem. in den schoot dragen, Il. 6, 58. 4) Het particip. φέρων staat dikwijls poët. bij andere verba, om de daad nog meer zichtbaar voor te stellen, ἔδωκε φέρων, hij bragt en gaf, Il. 7, 302. II) Med. 1) zich voort dragen, d. i. zich voort bewegen, meest van eene hevige beweging, door eene andere kracht van buiten veroorzaakt, vd. vallen, storten, vliegen, zich spoeden, wegsnellen, Il. 1, 592. ἦκε ποταμόνδε φέρεσθαι, hij wierp hem, dat hij in den stroom wegschoot, medegealeept werd, Il. 21, 120. ἦκα πόδας καὶ χεῖρα φέρεσθαι, ik liet voeten en handen

zweven, Od. 12, 442. ἰδὺς φέρεσθαι, er op in storten, Il. 20, 172. ἐπὶ νῆας, Il. 15, 743. 2) voor zich wegdragen, of, met, bij zich dragen, brengen, δῶρα παρὰ τινός, Il. 4, 97. Od. 2, 410. δόρυ, voor zich eene spies halen, Il. 13, 168. dikwijls voor zich verwerven, behalen, in den wedstrijd, ἔφαρα, Il. 22, 245. ἄεθλα, Il. 9, 127. τὰ πρῶτα, den eersten prijs behalen, Il. 23, 538. κράτος, κῦδος, Il. 13, 486. 22, 217.

φεύγω, praes. infin. ep. φευγόμενος, iterat. v. impf. φεύγεσθε, fut. φεῖξομαι, aor. 2. ἔφυγον, ep. φύγον, ep. iteratv. φύγεσθε, Od. 17, 316. Infin. φυγεῖν, ep. v. φυγεῖν, perf. πέφευγα, in opt. Il. 21, 609. part. πεφευγότες, Od. 1, 12. ep. neven. πεφυγότες, Il. 21, 6. en ep. perf. med. πεφυγμένος, η, ον, ontsnapt. 1) intransit. vlugten, ontvlugten, ontsnappen, ontkomen, dikw. absol. ὑπό τινος, voor iem. vlugten, Il. 18, 150. ἐκ πολέμου, Il. 11, 590. ὑπὲρ ἐκ κακοῦ, Il. 13, 89. ἐς πατρίδα, Il. 2, 140. πρὸς ἄστυ, Il. 14, 146. 2) transit. a) met acc. iem. ontwijken, ontvlugten, vermijden, τινά, Il. 11, 327. dikwijls θάνατον, πόλεμον - κακόν, Il. 1, 60. 12, 322. 14, 80. πατρίδα φεύγω, het vaderland verlaten, Od. 23, 120. δ) overdragt.: ἦρλοχον ἐκ χειρῶν φύγον ἦνλα, de teugels vielen den wagenmenner uit de handen, Il. 8, 137. 23, 465. met dubbel. acc. πῶλον σε ἔπος φύγον ἕρκος ὀδόντων, Il. 4, 450. Het part. perf. πεφυγμένος, ontsnapt, ontkomen, heeft gewoonl. den acc. μοῖραν, ἄεθρον, Il. 6, 488. Od. 9, 455. slechts Od. 1, 18. met gen. ἄεθλων, van moeiten en gevaren bevrijd, waar de gen. het denkbeeld van bevrijding uitdrukt.

φῆ, z. φημι.

φη of φῆ, een oude ep. partikel, welke men meent, dat gelijk, even als beteekent. Zoo schreef Zenodot. Il. 2, 144. en 14, 499. terwijl Hermann het ook met veel waarschijnlijkheid opgenomen heeft, h. Merc. 241. Men wil het van ῆ, πῆ afleiden. φῆ κώδειαν ἀνασχῶν πέφραδέ τε Τρώεσσι, hij hief het hoofd op, als een mankop en toonde het aan de Trojanen, Il. 14, 499. † Aristarch. en anderen vatteden het als verbum op, φῆ, hij sprak.

Φηγεύς, ἦος, ὁ, z. van Dares, priester van Hephaestus te Troje, door Diomedes gedood, Il. 5, 11.

φήγιμος, ἰνη, ἰνον (φηγός), van beukenhout, beuken, eiken, ἄζωρ, Il. 5, 838. †

φήγος, ἡ (φαγεῖν), een boom, die eetbare en aan eikels gelijkende vruchten

draagt; waarschijnlijk. *quercus esculus*, Linn. eik, met eetbare eikels (geenszins roode beuk). Inzonderheid spreekt Hom. van eenen grooten, prachtigen eik, aan Zeus gewijd, voor de Scaeische poort, * Il. 5, 693. 6, 237. 9, 354.

* φηλητεύω (φηλητής), fut. - σω, bedriegen, bestelen, h. Merc. 159.

* φηλητής, οὔ, ὁ, de bedrieger, h. Merc. 67. 446. φηλητής, Hesiod.

φημη, ἡ (φημι), eigenl. het gezegde, woord, gesprek, inzonderh. eene menschenstem, een woord, een geluid, waarin men toevallig eene goede voorbeduiding meende te vinden, omen, even als κληδών, een gunstig woord, eene voorbeduiding, voortteeken, * Od. 2, 35. 20, 100. 105.

φημι, praes. ep. 2. sg. φῆσθα, Od. 14, 149. 1. pl. optat. φαίμεν v. φαίμεν, Il. 2, 81. imperf: ἔφημι, met beteek. van aor. ep. φῆν, 2 sg. φῆς, Il. 5, 473. ἔφησθα, φῆσθα, Il. 21, 186. 3 pl. ἔφασαν, φῆσαν, daarbij infin. φάναι, fut. φήσω, Il. 8, 148. med. praes. φάμαι, imperat. φάο, infin. φάσθαι, imperf. ἐφάμην, dikw. 3 sg. φάτο, pl. φάντο, perf. pass. part. πεφασκον, Il. 14, 172. daarbij ep. iteratv. impf. ἔφασκον, es, e. pl. Od. 22, 35. Hierbij behoort als fut. ἐρέω (z. εἶρω), als aor. εἶπον. Grondbeteek. van den stem ΦΑΩ (waarvan ook φαίνω), iets door spreken openbaren, vd. 1) zeggen, spreken, verhalen, zoowel absol. als met acc. dikwijls ἔπος; ook μῦθον, ἀγγελίην, Il. 18, 17. ψεύδος, Il. 2, 81. τινά κακόν, iem. lafhartig noemen, Il. 8, 153. ook in eene meer bepaalde beteek. iets meenen, verzeeken, daarvoor houden, 2) eigenl. in het gemoed zeggen, d. i. meenen, denken, gelooven, zich voorstellen, Il. 2, 37. 313. 8, 238. enz. In beide beteekenissen volgt: a) alleen de infin. als de infin. hetzelfde subject: als de hoofdzin heeft, Il. 4, 351. 8, 229. οὐδὲ κε φαίης; ἀνδρὲ μαχησάμενος τόνγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χράον δε ἐρχεσθαι, gij zoudt niet denken, dat hij zoo even uit den strijd teruggekeerd is, maar ten dans gaat, Il. 3, 392. δ) met acc. cum infin. als deszelfs subject een ander is, dan dat van den hoofdzin, Il. 2, 129. 350. Van het pass. komt alleen part. perfect. voor. Il) het med. heeft dezelfde beteek. als het act. ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, zich met mij gelijk houden, Il. 1, 187. 15, 167.

Φήμιος, ὁ, z. van Terpis, een beroemde zanger op Ithaca, die genoodzaakt was, de vrijers in het huis van Ulysses door

zijn gezand ten tijd te korten, Od. 1, 154. 22, 330.

φῆμις, ιος, ἦ, poët. = φῆμη. 1) *gezegde, onderhouden, gesprek*, Il. 10, 207. 2) *gerucht, opspraak*, Od. 6, 273. δῆμου φῆμις, het gezegde, d. i. het oordeel des volks, Od. 14, 239. 16, 75. οἱ μὲν ἐς θῶκον πρόμολον, δῆμου τε φῆμιν, deze gingen naar de vergadering en naar het gesprek des volks, Od. 15, 468. (Volgens de Schol. is φῆμις = ἐκκλησία, συνέδριον).

φῆν, z. φημί.

φῆναι, φῆνεε, z. φάτω.

φῆνη, ἦ, eene soort van adelaar, waarschijnlijk *zeearend, ossifraga*, Od. 3, 372. pl. * Od. 16, 217.

φῆρ, ηρός, ό, aeol. v. φῆρ (vd. het latijnsche *fera*), *dier, in het algem. on-dier, monster, gedrogt*, inzonderh. worden de Centauren zoo genoemd, * Il. 1, 268. 2, 743.

Φηραι, αι, ion. v. Φαραι, ep. ook ἦ Φηρή, Il. 5, 543. st. in Messenië, aan de rivier Medon, in de nabijheid van het tegenwoordig *Kalamata*. Ten tijde van Hom. behoorde het tot het gebied van Laco-nië. Il. 9, 151. Od. 3, 488. cf. Φεραί.

Φηρητιάδης, ου, ό, ep. v. Φερητιάδης, z. of kleinz. van Pheres = Eumelus, Il. 2, 763.

φῆς, φῆς, φῆσθαι, z. φημί.

φθάν, z. φθάνω.

φθάνω, fut. φθήσομαι, Il. 23, 444. aor. 2.

ἐφθην, ep. φθῆν, 3 pl. φθάν, ep. v. ἐφθασαν, conj. φθώ, ep. 3 sg: φθῆη en φθῆσαν v. φθῆ, Il. 16, 861. Il. 23, 805. 1. pl. φθίωμεν v. φθώμεν, 3 pl. φθεώσι v. φθώσι, Od. 24, 437. optat. φθαίην, infin. φθῆναι, part. φθάς, met het ep. part. aor. 1. med. φθάμενος, η, ου, 1) *voorkomen, eerder doen, vooruit zijn*, absol. van Ate: φθάνει πᾶσαν ἐπ' αἶαν, βλάπτουσ' ἀνθρώπους, zij komt vooraf over de geheele aarde de menschen na-deel toebrengende, Il. 9, 506. (Anderen laten het comma weg en lezen: φθάνει βλάπτουσα) τινα, iem. voorkomen, Il. 21, 262. 2) *gewoonlijk met het particip. der daad, waardoor men voorkomt*. Men kan het dan gevoegelijk overzetten door de adverb. *eerder, vroeger, vooraf, het eerste*, φθῆ ὡς τέλος θανάτου κίχήμενον, u heeft het einde des doods eerder getroffen, Il. 11, 451. ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ Τηλέμαχος βαλὼν, Telemachus wondde hem het eerst (μιν hangt van βάλλω af), Od. 22, 91. cf. Il. 10, 368. Od. 16, 383. met daarop volgend πρὶν. Dewijl er een comparat. in

opgesloten ligt, volgt somwijlen ἦ, Il. 23, 444. Od. 11, 58. en ook de gen. φθάν δὲ μέγ' ἰππῆων ἐπὶ τάφοι κοσμηθέντες, zij stonden veel vroeger langs de gracht geschaard, dan de strijders met de wagens, Il. 11, 51. niet zoo dikwijls met part. pass. ἦ καὶ πολὺ φθαίη πόλις ἀλοῦσα, voorzeker, de stad zoude eerder veroverd zijn, Il. 13, 815. — εἰ καὶ φθῆη ἐμῷ ὑπὸ δούρι τυπείσ' ἀπὸ θυμὸν ἀλέσσαι, indien hij niet eerder, door mijne lans getroffen, het leven verliest, Il. 16, 86. (Infin. is hier het gevolg van τυπείσ') 3) *het part. med. φθάμενος wordt omgekeerd tot aanvulling van hoofdvrbum gebruikt, ὡς μὲ ἐβαλε φθάμενος, hij trof mij het eerst*, Il. 5, 119. Od. 19, 449.

φθέγγομαι (φέγγος), dep. med. fut. φθέγξομαι, aor. 1. ἐφθεςάμην, ep. 3 sg. φθέξατο, conjunct. φθέγξομαι, met verkorte vokaal, Il. 21, 341. eenen toon, een geluid geven, vd. 1) *spreken, roepen, schreeuwen*, bij Hom. alleen van menschen, Il. 10, 67. 139. ook ἀλλῆν ὀπί, Od. 14, 492. 2) *zingen*, h. Ap. 164. van de lier, *klinken*, h. Merc. 484. φωνῆν, Batr. 272.

Φθειρῶν, ὄρος, τό (φθειρ, de vrucht van eenen pijnboom), gebergte in Carië, volgens Strab. de berg Latmos of Grion, Il. 2, 868.

φθειρώ (φθέω, φθίω), alleen praes. 1) *bederven, te gronde helpen, vernietigen*, met acc. μήλα, Od. 17, 246. 2) *med. te gronde gaan, ongelukkig worden*, φθειρεσθε, komt om, Il. 21, 128.

φθέωμεν, φθέωσιν } z. φθάνω.
φθῆ, φθῆη, φθῆσαν }

Φθίη, ἦ, ion. v. Φθία, ep. dat. Φθίηφι, 1) *eigenl. eene overoude st. in Thessalië, aan den stroom Sperchius, hoofdpl. der Myrmidoniërs en zetel van Peleus*, Il. 2, 683. 2) *landstreek om Phthia*, vd. dikwijls in verband met Hellas voor het rijk van Achilles, Il. 9, 395. Od. 11, 496. Φθίηδος, Il. 1, 169.

Φθίος, ό, de Phthiër, ingezeten van Phthia, Il. 13, 686.

φθίμενος, z. φθίω.

φθίνω, poët. nevenv. v. φθίω, alleen praes. en imperf. iterat. v. imperf. φθίνυσκε, Il. 1, 491. zoowel intransit. als transit. 1) *intransit. verkwijnen, vergaan*, Il. 6, 327. Od. 8, 530. τοῦσδ' ἔα φθινύειν, laat hen omkomen, vergaan, Il. 2, 346. 2) *transit. doen verkwijnen, bederven, doen verminderen*, met acc. οἶκον, οἶνον, Od. 1, 250. 14, 95. κῆρ, uit

hartzeeer, II. 1, 491. αἰῶνα, het leven doen verkwijnen, Od. 18, 204.

φθίνω, ep. nevenv. φθίω, alleen II. 18, 446. Od. 2, 368. fut. φθίσω, aor. ἐφθισα, ep. φθισα, infin. φθίσει; med. intransit. fut. φθίσομαι, perf. ἐφθισμαι, Od. 20, 340. plusqpf. ἐφθίστην, 3 pl. ἐφθίσθη, ep. v. ἐφθιντο, II. 1, 251. syncop. aor. 2. ἐφθίστην, conjunct. φθίσωμαι, ep. φθίσωμαι; φθίεται v. φθίεται, II. 20, 173. φθιόμεθα v. φθιόμεσθα, II. 14, 87. optat. φθίστην, 3 sg. φθίτῃ v. φθίτο, Od. 10, 51. (anders φθίειτο) imperat. φθίσθω, infin. φθίσει, part. φθίμενος (de is zoowel in φθίω als φθίω ep. lang, doch in perf. en aor. 2. altijd kort). De transit. en intransit. beteekenissen scheiden zich in de volgende vormen, 1) intransit. bij Hom. het praes. φθίνω altijd, φθίω somtijds, en de vormen van het med. verkwijnen, vergaan, afnemen, uilteeren. a) van menschen: εὐχεται, θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι, dat de geest uit de ledematen verga, Od. 15, 354. in het algem. omkomen, sterven, vd. φθίμενος, de doode, II. 16, 581. Od. 11, 558. δάω φθίειν, Od. 2, 360. ὑπὸ νόσῳ, II. 13, 667. φθίσεσθαι κακὸν οἶτον, eenen smadelijken dood sterven, Od. 13, 384. b) van tijd: voornamelijk van het praes. φθίνω: νύκτες καὶ ἡμέρα φθίνουσι, Od. 11, 183. 13, 338. ook νύξ φθίει, Od. 11, 330. μηνῶν φθινότων, als de maanden verdwijnen, eindigen, Od. 10, 470. τοῦ φθίνοντος μηνός, als deze maand afgeloopen is, z. μεῖς. 2) transit. in praes. φθίω, II. 18, 446. fut. en aor. act. doen verkwijnen, verteren, verdelen, vernietigen, dooden, τινά, II. 6, 407. 22, 61. Od. 4, 741. 116, 369. h. Cer. 453. overdragt.: φθίειν φρένας, van gemoed verkwijnen, II. 18, 446.

φθίστηνω, ορος, ὁ, ἡ (ἀνήρ), mannen verdelgend, doodend, πόλεμος, * II. 2, 833. 9, 604, etc.

φθισίμβροτος, ον (φθίω, βροτός), menschen doodend, vernielend, μάχη, II. 13, 339. Od. 22, 297.

φθογγή, ἡ (φθέγγομαι) = φθόγγος, II. 2, 791. 16, 508. en van dieren, Od. 9, 167.

φθόγγος, ὁ (φθέγγομαι), stem, geluid, geroep, toon, inzonderh. van menschen, II. 5, 234. en de Sirenen, Od. 12, 41. 159.

φθονέω (φθίνος), alleen in praes. 1) benijden, nijd voeden, weigeren, absol. II. 4, 55. 56. 2) met dat. des persoons en gen. der zaak, iem. om iets benijden, iem. iets misgunnen, woigeren, ont-

zeggen, τινὶ ἡμιόνων, Od. 6, 68. 17, 100. 3) met infin. misgunnen, weigeren, niet toestaan, niet willen, Od. 11, 381, met acc. en infin. Od. 1, 346. 18, 16.

φι en φιν, eene in de ep. taal gewoonlijke, bijgevoegde lettergreep, om den gen. en dat. te vormen, en welke altijd aan het stamwoord, zonder verandering, gehecht wordt.

φιᾶλη, ἡ, een vat met eenen platten bodem, schaal, inzonderh. om te drinken, II. 23, 270. 616. ook om de asch der lijken te bewaren, urn, * II. 23, 243.

φίλοι, φίλατο, z. φίλεω.

φιλέω (φίλος), fut. φιλήσω, infin. ep. φιλήσομεν, aor. ἐφιλήσα, ep. φιλήσα, fut. med. φιλήσομαι, Od. 1, 123. aor. pass. ἐφιλήθη, 3 pl. ep. ἐφιλήθεν, bijzouderh. ep. infin. praes. φιλήμεναι, II. 22, 265. ep. aor. med. ἐφιλάμην (als van φίλω), 3 sg. ἐφιλάτο, φίλατο, II. 5, 61. 20, 304. imperat. φίλοι (anderen φίλοι), II. 5, 117. conjunct. φίλωνται, h. Cer. 117. I) act. 1) beminnen, liefhebben, liefde en welwillendheid bewijzen, τινά, dikwijls met κῆρι, ἐκ θυμοῦ, II. 9, 486. 13, 430. ook van dingen: σχέτλια ἔργα, Od. 14, 83. met dubbelen acc. τινά παντοῦργον φίλοητα, iem. allerhande vriendschap bewijzen, Od. 15, 245. vd. pass. ἐκ τιως, II. 2, 668. door iem. bemind worden, 2) inzonderh. a) iem. vriendelijk, liefderijk behandelen, ontvangen, onthalen, van gastvrienden, II. 3, 207. 6, 15. Od. 4, 29. 171. vd. pass. φιλεῖσθαι παρά τινι, door iem. vriendelijk ontvangen en onthaald worden, II. 13, 627. παρ' ἄμμι φιλήσοι (fut. med. intransit.), gij zult ons welkom zijn, Od. 1, 123. b) van zinnelijke liefde, II. 9, 450. Od. 18, 325. II) Med. alleen in ep. aor. iem. beminnen, even als act. τινά, II. 5, 61. 10, 280. alleen van Goden, h. Cer. 117.

φιλήρετος, ον (ἐρετός), roeiriem beminnende, bijv. n. der Phaeaciërs, * Od. 1, 181. 8, 96.

Φιληροῖδης, ον, ὁ, z. van Philetor = Demachus, II. 20, 457.

Φιλοίτιος, ὁ, een getrouwe ossenhoe-

der van Ulysses, Od. 20, 185. 21, 189.

φιλοκέρτομος, ον (κέρτος), spotbeminnend, spotziek, bitter, Od. 22, 287. †

* φιλόκροτος, ον (κροτέω), die het gedruisch bemint, luidruchtig, bijv. van Pan, h. 18, 2.

φιλοκτεάνος, ον (κτεάνον), poët. superl. φιλοκτεανώτατος, die bezittingen of het ver-

werven van bezittingen bemint, vd. *hebzuchtig*, II. 1, 122. †

Φιλοκτήτης, ου, ό, z. van Poeas, uit Meliboea in Thessalië, een voortreffelijk boogschutter en bezitter van den boog en van de pijlen van Hercules, zonder welke Troje niet kon veroverd worden. Door eene vergiftige slang op het eiland Lemnos gewond, moest hij achterblijven en konde aan den verderen oorlog geen deel nemen. De Grieken lieten hem onbarmhartig aan zijne treurig lot over, dat Sophocles in het beroemde treurspel van dien naam, zoo roerend geschetst heeft, II. 2, 718. Od. 8, 219. Volgens latere verhalen werd hij door Ulysses weder naar Troje gevoerd en daar door Machaon genezen.

* *φιλοκῦδής*, ἐς (κῦδος), *roembeminnend, eerzuchtig, levendig, luidruchtig*, ἦβη, κάμος, h. Merc. 375. 481.

* *φιλολήϊος*, ον (λήϊη, λεία), *brutbeminnend, roofzuchtig*, h. Merc. 335.

Φιλομέδουσα, η, gemalin van Areithoüs, den knodsendrager te Arne in Boeotië, II. 7, 10.

φιλομειδής, ἐς (μειδίω), gewoonl. poët. *φιλομειδής*, *lachminnende*, bijv. n. van Aphrodite, II. 3, 424. Od. 8, 362. etc.

Φιλομηλείδης, ου, ό, volgens Eustath. een koning van Lesbos, die de voorbijvarenden uitdaagde, om met hem te worstelen, en dus ook de aldaar gelande Achaeërs, Od. 4, 343, 17, 134. Anderen nemen het woord, onwaarschijnlijk, als patronym. z. van Philomele = Patroclus.

φιλόξενος, ον, ion. en poët. v. *φιόξενος* (ξένος), *gastvrienden of vreemden beminnend, gastvrij, gul*, * Od. 6, 121. 8, 576. † *φιλοπαίμων*, ον, gen. *ωνος* (παίω), *spel en scherts beminnend, dartel, ορχημῶς*, Od. 23, 134. †

φιλοπόλεμος, ον, poët. v. *φιλοπόλεμος* (πόλεμος), *oorlogbeminnend, oorlogzuchtig, krijgshaftig*, * II. 16, 65. 17, 224.

φίλος, η, ον, compar. *φιλοτερος*, ἑρη, ερος, ep. *φίλων*, ον, Od. 19, 351. superl. *φιλιτατος*, η, ον, 1) *lief, waard, dierbaar; vriendelijk, vriendschappelijk, aangenaam*, van personen en zaken, τινί, II. 1, 381. 3, 402. inzonderh. bij het aanspreken, *φιλε τέκνον*, Od. 2, 363. 2) als subst. *vriend, vriendin*, dikwijls in het aanspreken, *φίλος* en *φιλε*, II. 4, 189. Od. 1, 301. inzonderh. α) in neutr. sg. *φίλον ἐστὶ τινι*, *het is lief, welgevallig, aangenaam, γίγνεται*, Od. 7, 316. II. 7, 387. en

ἐπλετο θυμῷ, Od. 13, 145. 335. soms met infin. Od. 1, 82. en in neutr. pl. *ἐνθα φιλ' ὀπταλέα κρέα ἐθμεναι*, dan is het u aangenaam, gebraden vleesch te eten, II. 4, 345. b) dikwijls poët. ter omschrijving van het pron. possess. dewijl iedereen datgene aangenaam is, wat hem toebehoort; inzonderh. van de naaste betrekkingen, II. 9, 555. 21, 408. Od. 2, 17. ook van de deelen des ligchaams, II. 7, 271. Od. 8, 233. ook *φιλα εἶματα*, II. 2, 261. c) het neutr. pl. *φιλα* als adverb. *φιλα φρονεῖν τινι*, jegens iem. welgeind zijn, II. 5, 115. even zoo *φιλα εἶδέναι*, Od. 3, 277. 2) act. *beminnende, liefdevol, liefderijk*, verklaart men *φίλοι ξένοι*, Od. 1, 313. echter onnoodig, daar het niets anders beteekent, dan, *waarde gasten*; even zoo *φιλα μῆδεα εἶδέναι*, vriendelijk gezind zijn, II. 17, 325.

* *φιλοστειφῆνος*, ον (στεφανος), *kransen beminnende*, bijv. n. van Aphrodite, h. Cer. 102.

φιλότης, ητος, η (φίλος), 1) *liefde, vriendschap*, ook tusschen volken, *φιλότητα τέμνω*, II. 3, 73. *βάλλειν*, II. 4, 16. inzonderh. 2) *gastvrijheid, gul onthaal*, II. 3, 354. Od. 15, 55. *liefdegenot*, van zinnelijke liefde, met *εὐνή*, II. 14, 209.

φιλοτήσιος, ιη, ιον (φιλότης), *tot de liefde behoorend. φιλοτήσια ἔργα*, *liefdegenot*, Od. 11, 246. †

φιλοφρονεῖω, oude lezing, Od. 16, 17. nu *φιλα φρονεῖω*.

φιλοφροσύνη, η (φιλόφρων), *vriendelijkheid, welwillendheid, vriendschappelijke gezindheid*, II. 9, 256. †

φιλοψευδής, ἐς, gen. *εός* (ψεύδος), *leugen beminnend, vriend van bedrog*, II. 12, 164. †

φίλιπτος, φίλιτερος, z. φίλος.

* *Φιλτραίος*, ό (φίλτρον), *opslurper van liefdedranken*, naam eener muis, Batr. 229.

φίλως, adv. v. φίλος, *met liefde, gaarne, ὄρεν*, II. 4, 347. †

φίτρος, ό, *boomstam, blok, spaander*, II. 12, 29. Od. 12, 11. (sync. uit φιτροῦς v. φίω φιτῶ).

φλεγέθω, poët. nevenv. van φλέγω, alleen in praes. 1) transit. *in brand steken, verbranden*, met acc. *πίλων*, II. 17, 738. 2) intransit. *branden, vlammen*, II. 18, 211. ook zoo med. * II. 23, 197.

φλέγμα, ἄτος, τό (φλέγω), *brand, vlam, vuur*, II. 21, 337. †

Φλεγύαι en **Φλέγυες**, οἱ (vd. *Φλεγύων*, h. Ap. 278.), de Phlegyers, een oorlog- en roofzuchtige stam, die volgens Strab. Steph. en Schol. Ven. bij Gyrton in Thesalië woonde; naderhand verhuisden zij van hier naar Boeotië, II. 13, 302.

* **Φλεγύας**, ου, ό, z. van Ares, koning- der Lapithen, vader van Coronis, h. 15, 3.

φλέγω, poët. nevenv. *φλεγέθω*, 1) transit. *branden, doen verzengen, πῦρ φλέγει*, sc. αἰτάς, II. 21, 13. 2) pass. *πυρὶ φλέγεσθαι*, in vuur vlammen, *II. 21, 365. aor. pass. optat. *φλεχθείη*, Ep. 14, 23.

φλέψ, **φλέβος**, ό (*φλέω*), *ader*, inzonderh. de slagader, II. 13, 546. †

φλιή, ή, ion. v. *φλιά*, *post der deur*, anders *σταδμός*, Od. 17, 221. †

φλόγος, έη, εον (*φλόξ*), *vlammend, vonkelend, schitterend*, volgens Eustath. = *ώπια*, suel. bijv. n. van de wagens, *II. 5, 745. 8, 389.

φλοιός, ό (*φλέω*), *bast, schors*, van eenen boom, II. 1, 237. † h. Ven. 272.

φλοῖστος, ό (*φλέω, φλοῖω*), poët. het *bruisen*, het *gedruisch*, inzonderh. het *slaggewoel*, *II. 5, 322. 469. 10, 416.

φλόξ, **φλογός**, ό (*φλέγω*), *vlam, vuur*, *Ἡφαίστιου*, de vlam van Hephaestus, d. i. een groot vuur, in tegenstelling der vlam van Hestia, II. 17, 88. 23, 33. en dikwijls als zinnebeeld der snelheid, II. 13, 39. 20, 423. Od. 24, 71.

φλύω, *overstromen*, in tmesis, z. *ἀναφλύω*.

φοβέω (*φόβος*), aor. *ἐφόβησα*, poët. *φόβησα*, fut. med. *φοβήσομαι*, aor. 1. pass. *εφοβήθην*, 3 pl. *εφοβήθεν*, perf. pass. *πεφοβήμαι*, 3 pl. plusqpf. ep. en ion. *πεφοβήατο*, 1) act. a) *verjagen, op de vlucht drijven* (volgens Aristarch. bij Hom. altijd in deze beteek.) *τινά*, II. 11, 173. 406. 13, 300. *δοῦν*, II. 20, 187. etc. b) *verschrikken, vrees aanjagen*, waartoe men rekent, II. 15, 91. 230. 2) med. met aor. pass. *verdreven, verjaagd worden*, *ὑπό τινός*, II. 8, 149. *ὑπό τινι*, II. 15, 637. ook *τινά*, iem. ontwijken, II. 22, 250. In de Od. komt het slechts eenmaal voor, Od. 16, 165. (De beteek. *vreezen* kent Hom. niet en daarom volgt ook nooit *μή*).

φόβονδε, z. *φόβος*.

φόβος, ό (*φεβόμαι*), *schrik, vrees, ontzetting*, inzonderh. *vlugt* uit vrees, dikwijls in II., in Od. slechts eenmaal, 24, 57. *μήστωρ φόβου*, II. 5, 272. *φόβον Ἄρηος φορέω*, *φόβον ποιεῖν Ἀχαιῶν*, II. 12, 432. *φόβονδε ἔχειν*, ter vlugt wenden, II. 8, 139.

τρωπᾶσθαι, II. 15, 666. *φόβονδε ἀγορεύειν*, ter vlugt aanraden, van vlugt spreken, II. 5, 252.

Φόβος, ό, persoonsverbeelding, z. en medgezel van Ares, broeder van Deimos, II. 4, 440. 13, 299. als deszelfs wagenmenner wordt hij vermeld, II. 15, 119.

Φοῖβος, ό, bijv. n. van Apollo, gewoonl. *Φοῖβος Ἀπόλλων*, eens *Ἀπόλλων Φοῖβος*, II. 20, 68. volgens den Schol. de *zuivere, stralende* (*καθαρός*), verwant met *φάω*, naar zijne schitterende jeugdige schoonheid; volgens anderen, de *verlichtende*, naar zijne voorzeggingskunst. Men kan het ook afleiden van *φέβω*, de verjager, naml. van het kwaad, *removens noxia*, Herm.

φωνήεις, εσσα, εν (*φωνός*), *bloedkleurig, bloedrood* = *δαφρονός*, bijv. n. des draaks, *II. 12, 202. 220.

Φοίνικες, οἱ, sg. *Φοίνιξ*, ικος, ό, Phoeniciërs, bewoners van het landschap Phoenicië in Azië, II. 23, 744. Hom. kent hen reeds als een handeldrijvend nijver volk, dat zoowel door scheepvaart als door kunstvoortbrengsels beroemd is, maar tevens zeerooverij pleegt en van bedrog en slinksche streken geenszins afkeerig is, Od. 14, 288. De geschiedenis van Eumaeus, Od. 15, 415. seqq. levert daarvan sprekende bewijzen op.

Φοίνικη, ή (*φωνίξ*, eigenl. het dadeland), Phoenicië, kustland van Syrië, tusschen de rivier Eleutherus en den berg Carmel, met de hoofdst. Sidon, Od. 4, 83. 14, 291.

φωινικόεις, εσσα, εν (z. eigenl. lang, doch bij Hom. kort) = *φωινίκεος* (*φωνίξ*), *purperverwig, purperkleurig, purperen*, *χλαῖνα*, II. 10, 133. Od. 14, 500. *ἀίματι*, II. 23, 717.

φωινικοπέπρος, ον (*παρεῖα*), met *purperroode wangen*, met roode zijden, *νής*, *Od. 11, 124. 23, 271. z. *μυλοπέπρος*.

Φοίνιξ, ικος, ό, 1) de Phoeniciër, z. *Φοίνικες*. 2) nom. propr. z. van Agenor, broeder van Cadmus en Europa, volgens Hom. II. 14, 321. vader van Europa, indien het niet beter is, den naam hier als dien des volks op te vatten. 3) z. van Amyntor, de opvoeder en begeleider van Achilles voor Troje. Wegens een ongeoorloofden minnehandel door zijnen vader vervloekt, vlugte hij naar Peleus in Phthia, waar hij tot opperhoofd der Dolopiërs benoemd werd. Hij komt voor als een edel grijsaard, vol trouw en

liefde voor zijnen kweekeling, zonder echter deszelfs ooploependheid goed te keuren. Vergeefs trachtte hij Achilles tot toegevendheid over te halen, II. 9, 448. 16, 196. 19, 311.

φοίνιξ, ἴκος, ὄ, als appellat. 1) het purper, de purperverw, dewijl men deszelfs uitvinding aan de Phoeniciërs toeschreef, II. 4, 141. 6, 219. Od. 23, 201. 2) de palm, dadelpalm, Od. 6, 163. h. Ap. 117. 3) als adject. purperrood, in het algem. donkerrood, bruinkleurig, van een strijdros, II. 23, 454.

φοίνιος, ἰη, ἰων (φοινός), poët. bloedrood, donkerrood, αἷμα, Od. 18, 97. †

Φοίνισσα, ἦ, de Phoenicische vrouw, Od. 15, 417.

φοινός, ἦ, ὄν, α) bloedig; donkerrood, αἷμα, II. 16, 159. † δ) belust op moord, wreed, h. Ap. 362.

φοιτάω (φοίτος), aor. I. ἐφοίτησα, ep. 3 dual. impf. φοιτήτην v. φοιτάνην, II. 12, 266. heen en weder gaan, komen, zich begeven, stappen, met het denkbeeld van dikwijls, met spoed of met onzekeren tred te gaan, II. 2, 779. 12, 266. 13, 760. διὰ νηός, over het schip gaan, Od. 12, 420. ook van vogels, rondzwerfen, rondvliegen, ἄτ' αἶψα Ἑλλάϊου, Od. 2, 182.

* φοιτίζω, poët. = φοιτάω; ep. iterativ. impf. φοιτίζεσκε, h. 25, 8.

φολλός, ὄ, II. 2, 217. † bijv. n. van Thersites, volgens de oude Grammat. scheel, naar de afleiding van φαεία en ἔλαειν, vd. φαόλλος, φολλός. Doch de betekenis van: krombeenig, met scheeve beenen, valgus, past beter in den zamenhang, want de dichter begint de beschrijving met de voeten, Butt. Lexil. leidt het af van ἔλαω, eigenl. ὀλλός en met digamma φολλός gelijk φοίτος en οἶτος.

φονεύς, ἦος, ὄ (φονεῖω), moordenaar, II. 9, 632. (andere lezing φόνου) 19, 335. Od. 24, 434.

φονή, ἦ (ΦΕΝΩ), het vermoorden, de moord, doodslag, alleen in dat. pl. φωνῆσαι, * II. 10, 521. 15, 633. (De Grammatici, z. Schol. Ven. verklaren het gedeeltelijk: plaats van den moord).

φόνος, ὄ (ΦΕΝΩ), 1) moord, vermoordding, met κηρ, II. 2, 352. Od. 4, 843. vd. het bloedvergieten, bloedbad, met νέκυες, II. 10, 298. 2) poët. staat het α) van het werktuig, waarmede men doodt, van de laas, II. 16, 144. 19, 391. en van de oorzaak des moords, Od. 21, 24. δ) voor het in den moord vergoten bloed, κείσθαι ἐν

φόνου, II. 24, 610. even als φόνος αἵματος, bloedige moord, II. 16, 162.

φοξός, ἦ, ὄν, II. 2, 219. † φοξός ἐστὶν κεφαλήν, sprits van hoofd, volgens de Grammat. = δξυκέφαλος. De natuurlijke afleiding is van δξύς met het digamma. Etym. Magn. van φώγειν, verdorren, eigenl. φωξός, door het vuur uitgedord.

Φόρβας, αντος, ὄ, 1) koning van het eiland Lesbos, vader van Diomede, II. 9, 665. 2) vader van Ilioneus, een Trojaan, II. 14, 490. 3) z. van Triopas, h. Ap. 212. Pausan. 7, 26.

φορβή, ἦ (φέρβω), weide, voeder, onderhoud. * II. 5, 202. 11, 562.

φορέυς, ἦος, ὄ (φέρω), de drager, in den oogst, II. 18, 566. †

φορέω, neven v. v. φέρω, aor. I. ἐφόρησα, ep. φόρησα; praes. conjunct. ep. 3 sg. φερέησι v. φορῆ, infin. optat. 3 sg. φερούη, Od. 9, 320. praes. infin. φορῆναι, φορημέναι v. φόρειν, eigenl. bij voortdoring of gewoonlijk dragen; in het algem. dragen, brengen, met acc. dikwijls van kleederen, wapenen, enz. II. 4, 144. 137. 7, 149.

α) oneigenl. van paarden, van den wind en van schepen, II. 8, 89. 5, 499. Od. 2, 390. δ) overdragt: ἀγλαίως φορέειν, pronk, sieraad dragen, hoovaardig zijn, Od. 17, 245.

φορήμεναι, φορήναι, z. φορέω.

Φορκύνος λιμνή, ὄ, de haven van Phorcys op Ithaca, die, volgens de meeste uitleggers, op de oostkust van het eiland lag, in het midden derzelve, Od. 13, 96. z. Ἰθάκη.

Φόρκυς, ὕνος en νος, 1) z. van Pontus en Gaea, die bij zijne zuster Ceto, de Graeën en Gorgonen voortbragt, vader der nimf Thoösa, Od. 1, 72. 2) z. van Phaenops, een Phrygiër, II. 2, 862. 17, 312.

φόρμιγξ, ἦγος, ἦ, de luit, citer, een snaren speeltuig, van de citharis mischien alleen in grootte onderscheiden, z. κίθαρις; II. 9, 187. wordt vermeldt, het dwarshout (ζυγόν), waardoor de beide armen verbonden waren, en Od. 23, 144. de pin, waarmede zij gestemd werd (κόλλωνες). Zij wordt γλαφυρή genoemd, Od. 23, 144. en is inzonderh. het speeltuig van Apollo, II. 1, 603. 24, 63. h. Ap. 185. Achilles bespeelt dezelve ook, II. 9, 186. alsmede de zangers. (Volgens Hesych. van φορέω, κίθαρα τοῖς ὤμοις φερομένη, de draagbare luit).

φορμίξω (φόρμιγξ), de luit bespelen,

tokkelen, II. 18, 605. van de κίθαρις, Od. 1, 155. 4, 18.

φορτίς, ἴδος, ἡ (φόρτος), sc. νηῦς, éen koopvaardijschip, handelsvaartuig, *Od. 5, 250. 9, 323.

φόρτος, ὁ (φέρω), dragt, last, lading, inzonderh. de scheepslading, *Od. 8, 163. 14, 296.

φορῶνω (φέρω), eigenl. door elkander roeren, kneden, doch gewoonl. bevelekken, bezoedelen, verontreinigen, pass. Od. 22, 21. †

φορῶσω = νεvenv. van φορῶνω, aor. 1. φορῶσας αἵματι, nadat hij hem met bloed had bevelekt, Od. 18, 336. †

φώρας, τὸ }
φώραδε } z. φάος.

φράδης, ἔς, gen. εὐς (φράζω), poët. verstandig, schrandere, bedachtzaam, νόος, II. 24, 354. †

* φραδμοσύνη, ἡ (φράδμων), verstand, schrandereheid, bedachtzaamheid, h. Ap. 99.

φράδμων, ρν, gen. ονος (φράζω), poët. verstandig, schrandere, bedachtzaam, Schol. Ven. = ἐμπειρος, Eustath. = ἐπιστήμων, γνωστός, éen bekende, dien iem. nauwkeurig kent, II. 16, 638. †

φράζω, poët. aor. 1. ἔφρασα, Od. 11, 22. † h. Ven. 122. h. Merc. 442. ep. aor. 2. πέφραδον en ἐπέφραδον (dit laatste echter volgens anderen van ἐπιφράζω), dikwijls 3 sg. πέφραδε en ἐπέφραδε, optat. πεφράδοι, infin. πεφραδέειν en πεφραδέμεν, Od. 7, 49. (Hom. gebruikt nooit het praes. act.) med. fut. φράσομαι, aor. 1. ἔφρασαμην (σσ) en φρασαίμην (σσ), aor. pass. ἔφρασάμην, Od. 19, 485. 23, 260. ep. iterativ. imperf. φραζέσκετο, h. Ap. 346. 1) act. volgens Aristarch. bij Apoll. altijd: a) aantoonen, aanwijzen, aanduiden, doen opmerken, nooit eigenl. zeggen, schoon het somtijds deze beteek. nadert, Od. 1, 273. τινί τι, II. 14, 335. ook iets aan iem. laten zien, II. 14, 500. ἰδόν, Od. 1, 444. μῦθον πᾶσι, het woord allen voordragen, Od. 1, 273. ἀοιδῆν, h. Merc. 442. b) aanwijzen, aantoonen, gelasten, met infin. II. 10, 127. Od. 8, 68. II) Med. eigenl. zich zelve iets aantoonen, vd. 1) bij zich zelve overwegen, nagaan, beschouwen, overleggen, dikwijls met bijvoegsels: θυμῷ, ἐν φρεσὶ, κατὰ φρένα, κατὰ θυμόν; met acc. en daarop volgend εἰ, of II. 1, 84. ἡ, II. 9, 619. meest met ὅπως, II. 4, 14. met ὦ; Od. 1, 205. 2) verzinnen, uitdenken, bedenken, besluiten, met acc. ἐσθλά, II. 12,

212. βουλῆν, II. 18, 313. κακὰ τινι, Od. 2, 367. ὄλεθρον, Od. 13, 373. θάνατον, Od. 3, 242. τινὶ ἤριον, voornemens zijn voor iem. een graf te bereiden, II. 23, 126. 3) in het algem. opmerken, gadeslaan, beschouwen, waarnemen, inzien, met acc. II. 10, 339. Od. 17, 161. ook ὀφθαλμοῖσιν, Od. 24, 217. verbonden met ἰδεῖν, ἰδέσθαι en εἰσεσθαι, Od. 19, 501. 21, 222. h. Ap. 415. λαυρήν, de straat in het oog houden, Od. 22, 129. met infin. οὐ γὰρ ἐπ' ἄλλον φράζετο τοῦδέ τι μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον, want hij geloofde, dat geen andere wedstrijd moeilijker was, dan deze, Od. 11, 624.

φράσσω, aor. 1. ep. φράξα, part. φράξας, aor. med. ἐφραζάμην, ep. zonder augm. aor. pass. ἐφραχθήν (bij Hom. alleen de aorist.), omheinen, insluiten, inzonderh. tot bescherming, beschutten, σχεδὴν ἔλπεσσι, het vlot met vlechtwerk, Od. 5, 256. ἐπάλξεις ἑνοῖσι βοῶν, de tinnen des muurs met schilden beschutten, zoodat zij als het ware eene borstwering uitmaakten (anderen willen hier aan wezenlijke osenhuiden denken, die uitgespannen werden), II. 12, 263. vd. pass. φραχθέντες σάκεσι, door schilden ingesloten en beschut, II. 17, 268. φράσσειν δόρυ δουρὶ, lans op lans drukken, II. 13, 130. II) Med. met betrekking tot het subject: νῆας ἐρκέει, zijne schepen met eenen wal omschansen, II. 15, 566.

φρέα, ἄτος, τὸ, ep. φρεῖα, de bron, φρεῖατα, II. 21, 197. † de prozavorm, h. Cer. 99.

φρεῖα, τὸ, z. φρέαρ.

φρήν, gen. φρενός, ἡ. 1) bij Hom. en de oudste schrijvers, het middenrif, praecordia, dat het hart en de longen van de overige ingewanden afscheidt, gewoonl. pl. φρένες, II. 10, 10. Od. 9, 301. Dewijl de oudste Grieken dit deel voor den zetel van het inwendige leven, d. i. van de ziel en het verstand hielden, beteekent het: 2) ziel, geest, moed, even als ons hart, doch nog grenzend aan de eerste beteekenis: ἦρον, κραδίη ἐν φρεσίν, II. 8, 413. 16, 242. α) van het denkvermogen, dikwijls: φρενὶ νοεῖν, φράζεσθαι, κατὰ φρένα εἶδέναι, ἐν φρεσὶ γνῶναι, θεῖναι τινί τι ἐν φρεσὶ en ἐπὶ φρεσὶ, iem. iets in het gemoed prenten, II. 10, 45. Od. 1, 89. φρένες ἐσθλαί, gezond verstand, juiste denkbeelden, II. 17, 470. schrandere vinding, van vrouwelijk werk, Od. 2, 117. φρένας βλάπτειν τινι, iem. verstand krenken, iem. dwaas maken, II. 15, 724. ook

ἐλεῖν, Il. 16, 805. δ) van den wil: *gezindheid, voornemen, wil*, φρένας τέπειν en πέλειν; ἄλος ἐτραπέτο φρήν, de gezindheid van Zeus veranderde, Il. 10, 45. c) van het gevoel: *gemoed, hart*, φρενὶ χαλεσθαι, κατὰ φρενὰ δαδοικέναι, ἄχος μιν φρένας ἀμφιβέβηκε, Od. 8, 541. 3) in het algem. levensbeginsel, *levenskracht, vis vitalis*, waaraan het de schimmen ontbreekt, Il. 23, 104. Od. 10, 493. ook de dieren hebben φρένας, Il. 4, 295. 16, 157.

Φρήτη, ἡ, ion. v. φράτρα, ep. dat. φρήτην, eene afdeeling van het volk, die door bloedverwantschap onder elkander verbonden is, *geslacht, naagschap, onderafdeeling van φύλον*, * Il. 2, 362. 363. (Volgens de oude uitleggers: κατὰ φρήτρας, naar gewesten). Naderhand was het alleen eene staatkundige onderafdeeling eener φύλη.

* Φρίκων, ὠνος, ὁ, stichter van Cymae in Aeolië (Klein-Azië), Ep. 4, 4.

φρήξ, ἔκος, ἡ, eigenl. het ruw en oneffen worden eener glatte, effene oppervlakte, inzonderh. van de zee of van water; in het algem.: *het krullend gulven*, het schuimend opvliegen, rollen der baren, Βορέω, Il. 23, 692. μέλαινα, Il. 21, 126. Od. 4, 402. οἷη Ζεφύρου ἐχευατο πόντον ἐν φρήξ, even als wanneer door den Zephyrus op zee zich een krullend gegolf uitbreidt, Il. 7, 63.

φρίσσω (verwant met ἔλος), aor. 1. ἔφριξα, perf. πέφρικα. 1) intransit. a) *ruw en oneffen zijn, stijf staan, overeind rijden, strak staan, τινὲ*, waardoor, of τὶ, waarin, in het algem. van de beweging op de oppervlakte van een in beweging gebracht ligchaam; zoo van een graanveld. φρίσσωσι ἄρουραι, de graanvelden staan stijf, omhoog, Il. 23, 599. van krijgshenden, μάχη φριξεν ἐγχεύσαι, Il. 13, 339. ἔγχεαι καὶ σάκει, Il. 4, 282. 7, 62. δ) met acc. als transit. in praes. en aor. 1. van een woedend wild zwijn: *νῶτον*, den rug overeind zetten, Il. 13, 473. λούριον, Od. 19, 446. 2) overdragt.: *rillen van koude: rillen, sidderen, huiveren, de haren te berge doen rijzen*, τινὰ, voor iem. Il. 11, 383. 24, 775.

φρονέω (φρήν), alleen in praes. en imperf. drukt, even als ons *denken*, de verschillende handelingen der ziel uit, ten opzichte van denken en begeeren, vd. 1) *denken*, d. i. verstand en doorzigt hebben, a) *schrander, verstandig, bedachtzaam zijn*, bij Hom. zelden; als

tegenstelling van μάχεσθαι, Il. 6, 79. absol. φρονέων, verstandig, Il. 23, 343. (vokegens anderen: εἰς ἀγαθὰ φρονέων, op het goede bedacht), poët. = ζῆν; ἐμὲ ἐπὶ φρονέοντι ἔλεησον, even als bij ons, zoo lang ik nog mij zelve bewust ben, Il. 22, 59. δ) met acc. iets *inzien, verstaan, vatten, begrijpen*, Od. 16, 136 17, 193. 2) *denken*, d. i. eene meening of voornemen hebben, *meen, voornemens zijn, willen, ten oogmerk hebben, gezind zijn*, dikwijls met ἀνὰ θυμὸν, ἐπὶ θυμῷ, ἐπὶ φρεσὶ, a) met infin. Il. 9, 608. 17, 286. *meen, hopen*, met acc. en infin. δ) *τι τινι*, tegen iem. gezind zijn, ἀγαθὰ τινι, jegens iem. wel gezind zijn, edel denken, Il. 6, 162. φλα, vriendelijk gezind zijn, Il. 5, 116. κακόν τινι, tegen iem. kwaad in den zin hebben, Il. 22, 320. ἄλοα, Il. 16, 701. ἀταλά, kinderlijk, blijmoedig gezind zijn, Il. 18, 567. πύκνα, schrander, wijs zijn, Od. 9, 445. ἰσόν τινι, van gelijke gezindheid zijn met iem. gelijk denken, Il. 15, 50. τὰ φρονέων, dit denkend, dikwijls, Il. 4, 36. τὰ φρονέων, zijne denkwijze volgend, Il. 8, 430. μέγα, trotsch gezind zijn, Il. 8, 553. c) met adv. εὖ φρονεῖν τινι, wel jegens iem. gezind zijn, tegengest. κακῶς, Od. 18, 168. ἀμφίς, verschillend denken, verschillend van meening zijn, Il. 2, 14. ἄλλη, h. Ap. 469. ἰθὺς, juist daarop, Il. 12, 124. d) poët. van dieren: μέγα φρονεῖν, moedig zijn, Il. 11, 325. etc.

Φρόνιος, ὁ, vader van Noëmon, Od. 2, 386.

φρόνις, ἰος, ἡ = φρόνησις, *schranderheid, doorzigt*, Od. 3, 244. *kennis, berigt*, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν, hij bragt veel berigt terug, naml. van Troje, waarin hij ingeslopen was, * Od. 4, 258.

Φρόνις, ἰδος, ἡ, gemalin van Panthoüs, Il. 17, 40.

Φρόνις, ἰος, ὁ, z. van Onetor, stuurman van Menelaus, Od. 3, 282. seqq.

Φρύγις, ὠν, οἶ, sg. Φρυξί, υνός, ὁ, de Phrygiërs; zij woonden ten tijde van Hom. aan de rivier Sangarius in Klein-Azië, Il. 3, 185. 10, 430. Volgens Herodot. 7, 73. waren zij uit Thracië derwaarts verhuisd.

Φρύγιη, ἡ, het landschap Phrygië in Klein-Azië, dat gedeeltelijk eene landstreek aan den Hellespont besloeg, Φρυγίη καθύπερθε, Il. 24, 545. gedeeltelijk een gedeelte van het latere Bithynië, aan den Sangarius, en van Groot-Phrygië

innam, II. 3, 184. 16, 719. 18, 291. Naderhand werd het verdeeld in Groot-Phrygië, een landschap in het binnenland van Klein-Azië, en in Klein-Phrygië, eene landstreek aan den Hellespont gelegen.

* φρύγω, fut. ξω, aor. I. pass. ἐφρύχθην, uitdroogen, roosten; schroeijen, van potten: *gebakken zijn*, Ep. 14, 4.

φῦ, z. φῦω.

φρυαδε (φρυγή), adv. op de vlugt, als van ΦΥΞ, even als οἰκαδε, II. 8, 157. II, 446.

φρυγή, ἡ (φρύγω), de vlugt, *Od. 10, 117. 22, 306. in de II. φύα, behalve φρυαδε.

φρυγοπόλεμος, ον, ep. v. φρυγοπόλεμος (πόλεμος), den oorlog schuwend, lafhartig, onkrijgshaftig, Od. 14, 213. †

φύα, ἡ, poët. v. φυγή, anderen φύα, de vlugt, φύαν ἐνορνύαι, II. 15, 62. ἐμβάλλειν, Od. 14, 269. (Volgens Aristarch. is φύα daarin van φόβος onderscheiden, dat in het eerste het nevendenkbeeld van lafhartigheid ligt).

φυσάνικος, ἡ, ὄν (φύα), poët. schuw, vreesachtig, die ligt op de vlugt gaat, ἔλαφος, II. 13, 102. †

ΦΥΖΑΩ en ΦΥΖΩ, waarvan πεφυζότες, w. m. z.

φυή, ἡ (φῦω), leest, gestalte, voorkomen, met δέμας, II. 1, 115. μέγεθος, II. 2, 58. εἶδος, II. 22, 370. Od. 6, 16.

φυκίδεις, εσσα, εν (φυκίον), vol zeegras of wier, θις, II. 23, 693. †

φῦκος, εος, τὸ, zeewier, zeegras, fucus, II. 9, 7. †

φυκτός, ἡ, ὄν (φρύγω), adject. verb. 1) gevlugt, 2) dien men ontvlugten kan, vermijdbaar, οἰκίει φυκτὰ πέλονται, het is niet meer te ontkomen, II. 16, 128. Od. 8, 299.

φύλακη, ἡ (φύλασσω), 1) het waken, de wacht, α) als handeling: φυλακὰς ἔχειν, II. 9, 1. inzonderh. de nachtwacht, II. 18, 299. 2) van personen, II. 10, 416. ook van de plaats, II. 10, 408.

Φυλάκη, nom. propr. st. in Thessalië (Phthiotis), aan den voet van den berg Othrys, tot het gebied van Protesilaus behoorend, II. 2, 695. Od. 15, 236.

Φυλακίδης, αυ, ὅ, z. van Phylacus = Iphiclus, II. 2, 705.

φύλακος, ὅ, nevenv. v. φύλαξ, acc. pl. II. 24, 566. † (Volgens Arist. φυλακός).

Φύλακος, ὅ, z. van Deïon en Diomedes, vader van Iphiclus, stichter der st. Phy-

lace in Thessalië, II. 2, 705. Od. 15, 231.

φυλακτήρ, ἦρος, ὅ = φύλαξ, II. 9, 66. 24, 444. altoos in pl.

φύλαξ, ἄκος, ὅ (φύλασσω), dat. pl. poët. φυλάκασσι, wachter, hoeder, in pl. οἱ φύλακες, de wachten in den oorlog, ook φύλακες ἄνδρες, II. 9, 477.

Φύλας, αντος, ὅ, vader van Polymele en Astyoche, koning te Ephyra in Thesprotië, II. 16, 181.

φύλασσω, ep. infin. praes. φυλασόμεναι, fut. φυλάξω, aor. I. ep. φύλαξα, conjunct. ep. I. pl. φυλάξομεν, met verkorte vok. perf. pass. πεφύλαγμαι, II. 23, 343. aor. I. med. imper. φύλαξαι, h. Ap. 544. 1) intransit. waken, de wacht houden, gedurende den nacht, II. 10, 192. περὶ νῆλα. II. 12, 303. νύκτα φυλάσσειν, den nacht doorwaken, Od. 5, 466. inzonderh. in den oorlog, wacht houden, II. 10, 312. 399. 2) transit. bewaken, behoeden, bewaren, behouden, met acc. στρατόν, II. 10, 417. pass. II. 10, 309. οἶνον, den wijn bewaren, Od. 2, 346. gadeslaan, lagen leggen, behoeren, τινα, Od. 4, 670. νόστον, op den terugtogt acht geven, d. i. daarnaar hunkeren, II. 2, 251. overdragt.: in acht nemen, behouden, houden, χόλον, II. 16, 30. δερμα, II. 3, 280. II) Med. 1) voor zich waken, φύλασσω, II. 10, 188. φρεσὶ, h. Ap. 544. 2) zich wachten, in acht nemen, πεφύλαγμένος εἶναι, wees behoedzaam, II. 23, 343.

Φυλείδης, αυ, ὅ, z. van Phyleus = Meges, II. 628.

Φυλέυς, ἦος, ὅ, z. van Augeas en vader van Meges uit Elis. Toen zijn vader aan Hercules het loon, voor het reinigen der stallen, niet wilde geven, besliste hij als scheidsregter, ten voordeele van Hercules. Hij werd daarom door zijnen vader uit Elis verdreven en vlugtte naar Dulichium, II. 2, 628.

φύλη, ἡ, de wilde olijffboom, Apoll. ἀργεῖλαος, volgens anderen *lentiscus* of *rhamninus alaternus*, Linn. Od. 5, 477. † φύλλον, τὸ (φῦω), blad, loof, altijd in pl. φύλλον γενεή, II. 6, 146. 21, 464.

φύλον, τὸ (φῦω), 1) stam, geslacht, soort, in uitgebreiden zin, II. 5, 441. meest in pl. van een getal, dat tot dezelfde soort behoort, φύλα λαῶν, ἀνθρώπων, γυναικῶν, II. 15, 54. 14, 361. 9, 130. van dieren: φύλα μίνας, II. 19, 30. 2) in meer bepaalden zin: volkstam, volk, Πελασγῶν. II. 2, 840. 3) in den engsten zin: stam, ge-

slacht, leden van hetzelfde geslacht, κατὰ φύλα, II. 2, 362. φύλον Ἑλένης, Od. 14, 68.

φύλοπις, ιδος, ἡ, ep. acc. φύλοπιδα, Od. 11, 314. † ook φύλοπιον, krijgsgeschiedeew, slaggevoel, veldslag, ook φύλοπις πολέμου, II. 13, 635. Od. 11, 314. (Volgens de Grammat. van φύλον en ὄψ). Φυλῶ, οὖς, ἡ, slavine van Helena, Od. 4, 125.

φύξηλις, ιος, ὁ, ἡ (φύξις), poët. vreesachtig, lafhartig, II. 17, 143. †

φύξιμος, ον (φύξις), poët. waarheen men kan vlugten, τὸ φύξιμον, oord van toevlugt, wijkplaats, redding, Od. 5, 359. † φύξις, ιος, ἡ, poët. = φυγή, nevenv. vlugt, * II. 10, 311. 398.

φύρω, fut. φύρω, perf. pass. πέφρωμαι, onder elkander vermengen, roeren, inzonderh. met iets vloeibaars vermengen; vd. bevochtigen, bezoedelen, τί τιμ, iets ergens mede, δάκρυσιν εἶματα, II. 24, 162. ook τι τίνος, στήθος αἵματος, Od. 18, 21. en pass. πεφρωμένος αἵματι, Od. 9, 397. δάκρυα, Od. 17, 103.

φύσα, ἡ (φύω), eigenl. wind, geblaas, vd. blaasbalg, * II. 18, 372. 409.

φυσάω (φύσα), alleen in praes. en impf. blaazen, van eenen blaasbalg, II. 18, 470. van den wind, waaijen, * II. 23, 218.

φυσίαώ (φυσία), hevig, met kracht blaazen, van paarden, snuiven, alleen part. φυσιάωντες, ep. v. φυσιάωντες, * II. 4, 227. 16, 506.

* Φυσίγγυθος, ὁ (γυθος), blaaskaak, naam van eenen kikvorsch, Batr. 17.

φυσίζοος, ον (ζωή), poët. leven voortbrengend, leven kweekend, onderhoudend, γαῖα, II. 3, 243. Od. 11, 301.

φύσις, ιος, ἡ (φύω), eigenl. de voortbrenging, gewoonl. de natuur, de aard van eene zaak, φερμάκου, Od. 10, 303. † Batr. 32.

φυτόλη, ἡ (φύτον), de beplanting, plaats, waar boomen en wijngaarden aangelegd zijn, in tegenstell. van een korenveld, * II. 3, 195. 12, 314. 20, 185.

φύτεύω (φύτον), aor. 1. ἐφύτευσα, 1) planten, eigenl. van gewassen, πελέας, δένδρα, II. 6, 419. Od. 9, 108. 18, 359. 2) overdragt.: voortbrengen, bereiden, te weeg brengen, κακόν, φόνον, πῆμά τιμ, II. 15, 134. Od. 2, 165. 4, 668.

φύτον, τὸ (φύω), het gewas, de boom, plant, II. 14, 123. Od. 9, 106. etc.

φύω, fut. φύσω, aor. ἐφύσα, aor. 2. ἐφύον, 3 sg. φύσῃ v. ἐφύσῃ, 3 pl. ἐφύον, perf. πέφύκα,

3 pl. πεφύσασθαι, Od. 7, 114. part. fem. πεφύσασθαι, II. 18, 288. en acc. πεφύσασθαι v. πεφύσασθαι, Od. 5, 481. plusqpf. ἔπεφύσασθαι.

1) transit. praes. fut. en aor. 1. act. voortbrengen, telen, doen wassen, groeijen, ontspruiten, met acc. φύλλα, ποιητ, II. 1, 135. 14, 347. τέρας, haren doen groeijen, Od. 10, 393. vd. ook ὁ φύσας, de voortbrenger, teler, Batr. 13. φύσας τινα δόλον, voor iem. tot bedrog voortbrengen, h. Cer. 8. 2) intransit. med. en aor. 2. en perf. voortgebracht worden, wassm, groeijen, ontstaan, meest van planten, Od. 9, 101. inzonderh. perf. en plusqpf. II. 4, 484. 185. ook κέρα πεφύσασθαι, II. 4, 109. aor. 2. alleen Od. 5, 481. 23, 190. overdragt. in de spreekwijzen: ἐν δ' ἄρα οἱ ρῦ χερσὶ en ἐν χερσῶν φόνοντο, δάξῃ ἐν χερσῶν φόνοντες, z. ἐμφύω.

* Φωκία, ἡ, st. in Ionië (Klein-Azië), niet verre van de rivier Hermus, door handel en scheepvaart beroemd, nu in puinhoopen, Phokia, h. Ap. 35.

Φωκίς, οἶ, sg. Φωκίς, ἦος, ὁ, de Phocëer, ingezetnen van het landschap Phocia in Griekenland, II. 2, 517.

φώκη, ἡ, de rob, zeehond, * Od. 4, 436. 448. h. Ap. 77.

φωνέω (φωνή), aor. 1. ἐφώνησα, ep. φώνησα, 1) een geluid of toon van zich geven, inzonderh. van menschen: spreken, zeggen, gewoonl. intransit. II. 1, 333. en dikwijls met andere dergelijke verba verbonden, ἔπος φάτο φώνασέν τε ὁ ἀμειβετο, καὶ μὴ φωνήσας ἔπεα προσηύδα, II. 1, 201. en προσέφη, II. 14, 41. (de acc. behooren tot de andere verba) 2) doen klinken, verheffen, ἔπα, Od. 24, 535.

φώνη, ἡ (φάω), geluid, toon, klank, gewoonl. van menschen, stem, spraak, inzonderh. luide stem, geroep, geschreeuw, II. 14, 400. ook van dieren, Od. 10, 239. 12, 521. gezang van den nachtegaal, Od. 19, 521.

* φωγή, ἡ (φώρ), de diefstal, h. Merc. 385.

* φώρης, ον, ὁ, poët. v. φώρ, dief, h. Merc. 385.

φωριαμός, ὁ (φέρω), kast, kist, lade, om kleederen te bewaren, II. 24, 228. Od. 15, 104.

φώς, gen. φωτός, ὁ, poët. in pl. van ἀνὴρ, pl. φῶτες, de man, II. 2, 164. παλαιός, II. 14, 136. δέκτης, Od. 4, 247. κακός, Od. 6, 187. ook in tegenstell. der Goden, II. 17, 98. zeer dikwijls, de dappere man, de held, II. 4, 194. Od. 21, 26. (Misschien van ΦΑΣ. φημι, de sprekende).

X.

X, de twee en twintigste letter van het Gr. alphabet; vd. het teeken van het twee en twintigste gezang.

χάδε, χадέειν, z. χανδάνω.

χάζομαι, dep. med. fut. χάζομαι, ep. aor. ἐχασάμην, ep. χασάμην, ep. aor. 2. met redupl. κέκαδοτο; van den act. vorm χέζω, ep. aor. κέκαδον, en fut. κέκαδήσω. 1) *wijken, terugwijken, teruggaan, terugtrekken* (nooit in de Od.) met ἄψ, ἐπιλω, II. 3, 32. 5, 702. in het algem. *zich onthouden, op eenen afstand blijven, zich verwijderen*, met gen. der zaak, πύλων, κελύδου, δουρός, μάχης, II. 12, 172. 11, 504. 539. 15, 426. ook met praep. ἐκ βελέων, buiten het bereik der pijlen, II. 16, 122. ἐπ' ἔγχεος, voor de lans wijken, II. 13, 153. dikwijls ἐς θῆνος, II. 3, 32. οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός, niet lang bleef de steen van den man verwijderd, d. i. hij trof weldra, II. 16, 736. De meesten nemen hier den steen als subjct. doch anderen, gedwongen, Patroclus. 2) ep. aor. 2. κέκαδον, en fut. κέκαδήσω, heeft transit. betoek. *eigenl. doen wijken, verwijderen van iets, d. i. berooven, ontnemen*, τινὰ θυμοῦ καὶ ψυχῆς, II. 11, 334. Od. 21, 153. 170. (Pass. neemt het bij κήδω.)

χάζω, z. χάζομαι.

χάνω of χάνω (ΧΑΩ), bij Hom. alleen aor. 2. ἔχων, ep. χάνον, h. Cer. 16. optat. χάνοι, en part. χάνων, van perf. alleen, part. acc. κερνάτα. 1) *gopen, zich openen*, h. Cer. 16. τότε μοι χάνοι χθών, dan moge de aarde zich voor mij openen, d. i. mij verslinden, II. 4, 182. 8, 150. 2) *inzonderh. den mond wijd open doen, opspalken, van menschen en dieren*, II. 16, 350. 409. 20, 168. vd. πρόστι, ergens naar happen, πρόσ πῦμα, de golf inzwelgen, Od. 12, 350.

χάϊω, fut. χαίησω, II. 20, 363. aor. ἐχάρην en χάρην, optat. χαρήη, II. 6, 481. part. χαρέντες, II. 10, 451. perf. κεράρηκα, alleen in ep. part. κεράρως, II. 7, 312. perf. pass. κεράρημαι, h. 6, 10. met de ep. vormen, fut. κεράρησω, infin. κεράρησμέν, en κεράρησμαι; aor. 1. med. χήρατο, II. 14, 270. aor. 2. met redupl. κεράροντο, optat. κεράροιτο en κεράροιτο, en itorat. v. impf. κεράρεσκε. 1) *zich verheugen, verblijden*.

vrolijk, blijde zijn, dikw. met θυμῷ, ἐν θυμῷ, φρεσίν en φρένα; νόφ, zich innerlijk verheugen, Od. 8, 78. met dat. *zich ergens over verblijden, genoegen scheppen, zich vermaken*, νίκη, ἄνιδι, II. 7, 312. 10, 277. Od. 2, 35. met acc. χαίρει δὲ μιν (ἀλώων) ὅστις ἐδέλεθ, hij verheugt er zich over, die denzelven bezorgt, II. 21, 347. (Anderen brengen μιν tot ἐδέλεθ, doch men vergelijke II. 9, 77. en γηδέω.) 2) met part. v. infin. χαιρῶ ἀκούσας, ik verheug mij te hooren, II. 19, 185. 18, 259. Od. 14, 377. Het part. in zijne eigenl. beteekenis, II. 11, 73. Od. 12, 380. Een bijzonder gebruik is α) het fut. met negat. οὐ χαίρησι, gij zult u niet verheugen, d. i. het zal u berouwen, II. 20, 363. Od. 2, 249. δ) de imperat. χαιρε, als eene gewone zegswijze van groeten: *heil zij u, wees gegroet*, ter verwelkoming, II. 9, 225. bij een afscheid: *vaarwel*, Od. 5, 205. aan de Goden: χαιρε ἀοιδῆ, lof zij u in het lied, h. 8, 7.

χάιτη, ἡ (χάω), *het loshangende, vliegende hoofdhaar*, van menschen, II. 10, 15. Od. 4, 150. van paarden: *de manen*, II. 6, 590.

χάλαζα, ἡ (χαλάω), *hagel, hagelsteen*, * II. 10, 6. 15, 170.

* χαλάω (χάω), aor. 1. ἐχάλασα, ep. σο. *loslaten, ontspannen*, βίων, τόξα, h. Ap. 6. h. 27, 12.

χαλεπαίνω (χαλεπός), aor. 1. ἐχάλεπην, infin. χαλεπήναι, bij Hom. alleen intransit. eigenl. *zwaar zijn, zwaar losbreken, woeden van stormen*, II. 14, 399. Od. 5, 485. meest van menschen: *toornig, ontevreden, misnoegd, lastig zijn, twisten, oneens zijn, inzonderh. vijandiglijk handelen, tieren, razen*, ὅτ' ἄνδρεςσι ποτεσσάμενος χαλεπήνη, als hij op de mannen vergramd, raast en tiert, II. 16, 386. Od. 5, 147. οὐτε τί μοι πᾶς δήμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει (μοι behoort tot ἀπεχθόμενος), niet het gansche volk is lastig, d. i. vertoornd, door mij gehaat, d. i. dewijl ik het haat; anderen echter nemen ἀπεχθόμενος, transit. mij hatende. — ἐπὶ τινι, over iets, Od. 18, 415. 20, 323.

χάλεπός, ἡ, ὄν, compar. χαλεπότερος, *zwaar, lastig*, d. i. 1) met moeite en gevaar hij de uitroering vergezeld, *bezwaaarlijk, moeielyk*, τινι, voor iem. II. 1, 546. Dikwijls in neut. met infin. χαλεπὸν τοι, παιῶν ἐρῶμενα, II. 21, 184. Od. 4, 651. met acc. en infin. II. 16. 620.

Od. 20, 313. χαλκὸν γὰρ, ἐπιστάμενον περὶ
 ἔοντα, men herhale uit het voorgaande:
 ἑββάλλων τινὰ, het is altijd moeilijk en
 onaangenaam, ook dan, als het een be-
 drevene doet, Il. 19, 80. 2) bezwaren
 en moeite veroorzakend, lastig, druk-
 kend, onaangenaam, hard, vreeselijk,
 κερανός, θύελλα, γῆρας, δεσμός, μῦθος, ἔπος,
 α) harde, dreigende woorden, Il. 2, 245.
 χαλεπὴ φῆμις, onaangenaam gerucht, op-
 spraak onder het volk, Od. 14, 239.
 δ) van personen: lastig, moeilijk, on-
 vriendelijk, onheusch, gramschorig, τινί,
 tegen iem. Od. 17, 388. χαλεποὶ θεοὶ ἐναρ-
 γεῖς φάνεσθαι, het is gevaarlijk, wanneer
 de Goden zichtbaar verschijnen, Il. 20,
 131. h. Cer. 111.

χάλκπεως, adv. bezwaarlijk, moeilijk
 * Il. 7, 424. 20, 186.

χαλέπτω, poët. = χαλεπαίνω, transit.
 drukken, in het naauw brengen, lastig
 vallen, vervolgen, τινά, Od. 4, 432. †

χαλκίνος, ὁ (χαλῶν), toom, teugel, ge-
 woonl. in pl. Il. 19, 393. †

χαλκροπέτω (χαλκρον), ligtzinnig, on-
 poozel, dwaas zijn, tegengest. βαφρων,
 Od. 23, 13. †

χαλκροσύνη, ἡ, ligtzinnigheid, on-
 poozelheid, dwaasheid, pl. Od. 16, 310. †

χαλκροφρον, ὄν (χαλῶν, φρον), eigenl. slap
 van geest zijn, vd. ligtzinnig; onpoozel,
 dwaas, met νήπιος, * Od. 4, 371. 19, 350.

χαλκείος, η, ὄν, poët. v. χάλκεος, Il. 3,
 380. enz.

χαλκοθώραξ, ἡ, πικρός, ὁ, ἡ (θώραξ), poët.
 met een koperen borstharhaas, koperge-
 harnast, * Il. 4, 448 8, 62.

χάλκεος, ἔη, ἔον (χαλκός), poët. χάλκεος,
 η, ὄν, ion. χαλκήσιος, alleen Od. 3, 433.
 18, 328. (van twee uitgangen, Il. 18,
 222.) 1) van koper, koperen, ἔπλα, Od. 3,
 433. Ep. 3, 1. ook met koper beslagen,
 of door koper ontstaan, αὐγή, de koper-
 glans, Il. 13, 341. 2) overdragt.: even als
 van koper; d. i. hard, vast, onvergan-
 kelijk, krachtig, ἦτος, Il. 2, 490. χάλκεος
 Ἄρης, de ijzersterke, onverderfelijke Ares,
 Il. 5, 704. of ook de kopergeharnaste,
 ἔσφ, eene sterke stem, Il. 18, 222. ἵππος,
 de doodslaap, Il. 11, 241. Ook wordt
 σφραγὶς χάλκεος door sommigen metaph.
 verklaard, Il. 17, 425. terwijl anderen
 het in den eigenl. zin nemen.

χαλκόφωνος, ὄν (φωνή), met eene kope-
 ren stem, bijv. n. van Stentor, Il. 5,
 785. †

χαλκείος, ἦτος, ὁ (χαλκός) eigenl. de ko-

perbewerker, koperemid, met ἀνήρ, Il. 4,
 187. 15, 309. in het algem. die zich met
 het bewerken van metalen bezig houdt,
 metaalbewerker, i. q. χρυσοχόος, Od. 3,
 432. een ijzersmid, Od. 9, 391.

χαλκύνω (χαλκύνε), koper, of metalen
 bewerken, smeden, τι, Il. 18, 400. †

χαλκύνω, ὄνος, ὁ, ep. v. χαλκύνω, de
 smederij, * Od. 8, 273. †

χαλκήσιος, η, ὄν, ion. v. χάλκεσιος, δόμος,
 Od. 18, 328. ἔπλα, Od. 3, 433. z. χάλκεος.

χαλκήσιος, ἔς, gen. εὐς (ἔσω), met koper
 vastgemaakt, beslagen, koperen, bijv. n.
 van verschillend wapentuig, Il. Od. pas-
 sim.

χαλκίς, ἴδος, ἡ, z. κίμινδος.

Χάλκίς, ἴδος, ἡ, 1) voornaamste st. op
 het eil. Euboea, naderh. door eene brug
 met het vaste land vereenigd, en als han-
 delstad beroemd, nu Egribò, Il. 2, 537.

2) st. in Aetolië, aan den mond van den
 Euenus, aan den voet van den berg Chal-
 cis, nu Galata, Il. 2, 640 bij Strab. ook

Υποχαλκίς. 3) plaats in Elis, niet verre
 van de bron Cruni, h. Ap. 425. cf. Str.

VIII, p. 350. 4) eene kleine rivier in
 Elis, waarschijnl. digt bij het bovenge-
 noemd vlek, Od. 15, 295.

χαλκοβύτης, ἔς, gen. εὐς (βαθύς), poët.
 zwaar van koper, metalen, koperen;
 ἴδος, Il. 15, 465. Od. 21, 423.

χαλκοβάρους, εἶα, v = χαλκοβαρής. Hom.
 gebruikt alleen het fem. χαλκοβάρεα; —

στεφάνη, Il. 11, 96. μέλιη, Il. 22, 328.

Od. 22, 259.

χαλκοβύτης, ἔς, gen. εὐς (βαθύς), poët.
 op koper gaande; vd. op koper gegrond-
 vest, koperen, vast, gewoonl. bijv. n.
 der woning van Zeus, Il. 1, 426. en van
 Alcinous, Od. 13, 4. Men verklaart het
 ook: met eenen koperen vloer, cf. Od. 7,
 83,

χαλκογλώχιν, ἴδος, ὁ, ἡ (γλῶχιν), met
 eene koperen punt, spits, μέλιη, Il. 22,
 225. †

χαλκοκνήμις, ἴδος, ὁ, ἡ (κνήμις), met
 koperen scheenbeenplaten, bijv. n. der
 Achaeërs, Il. 7, 41. †

χαλκοκορυστής, οὐ, ὁ (κορύσσω), vocal.
 χαλκοκορυστῶν, in koperen wapenrusting
 gedost, in het koper geharnast, bijv.
 n. der helden, * Il. 5, 699. en van Ares,
 h. 7, 2.

χαλκοπίρητος, ὄν, ep. v. χαλκοπίρητος
 (παρεῖα), met koperen wangen, bijv. n.
 des helms, Il. 12, 183. Od. 24, 523.

χαλκόπους, ὁ, ἡ, neutr. χαλκόπου, gen.

— οδος (ποιός), *koper*voetig, met koperen hoeven, bijv. n. der paarden, * Il. 8, 11. 13, 23.

χαλκός, ὁ, ep. gen. χαλκίφιν, *metaal*, inzonderh. *koper*; koper met zink, tin en lood vermengd, werd aldus genoemd en was ook zeker wel het oudste gebruikelijke metaal. Daar Hom, dikwijls gewag maakt van snijdende werktuigen uit koper vervaardigd, zoo neemt men aan, dat het in het algem. dichterlijk voor *ijzer* staat. Echter wordt koper en ijzer nauwkeurig onderscheiden, cf. Il. 4, 510. 5, 722. 11, 133. en daarom is het beter dit zoo uit te leggen, dat men toen de kunst verstond, het koper op eene, ons onbekende wijze, te harden. Het wordt geheeten χαλκός ερυθρός, Il. 9, 365. en met ijzer opgenoemd, Il. 6, 48. als koop-prijs, Il. 7, 473. 2) al het daaruit vervaardigde gereedschap, *wapenen, wapenrusting*, Il. 1, 236. 5, 75.

χαλκόντυπος, ον (τύπτω), met koper geslagen, toegebragt, van eene wonde, ἀτειλὰ, Il. 19, 25. †

χαλκοχίτων, υνος, ὁ (χίτων), in een koperen harnas, *kopergeharnast*, bijv. n. der helden, Il. 2, 47. Od. 1, 286.

Χαλκιδοντιῆδης, ου, ὁ, z van Chalcodon = Elephenor, Il. 2, 541. 4, 464. Chalcodon was koning der Abanten op Euboea, en werd in een gevecht met Amphitryon gedood.

Χάλκων, υνος, ὁ, een Mygmidoniër, vader van Bathycles, Il. 16, 595.

χαμάδις (χαμαί), adv. poët. v. χαμαῖς, op den grond, ter aarde, Il. 3, 300. 6, 147. Od. 4, 114.

χαμαῖς (χαμαί), adv. = χαμάδις. Il. 3, 29. Od. 16, 191. met ἄλλοισιν.

χαμαί, adv. 1) op den grond, op aarde, ἐχέσθαι, Il. 5, 442. 2) ter aarde, πλεττω, Il. 4, 482. Od. 17, 490. etc. (Van een verouderd stamwoord χαμός, χαμη.)

* χαμαιγενής, ἐξ (γένος), op, of, uit de aarde geboren, bijv. n. der menschen, in tegenstell. der Goden, h. Ven. 108. h. Cer. 353.

χαμαιεύνας, ἄδος, ἡ, fem. van χαμαιεύνης, bijv. n. der zwijuen, * Od. 10, 243. 14, 15. (op beide plaatsen is α als kort gebruikt.)

χαμαιεύνης, ου, ὁ (εὐνή), op den grond gelegerd, of, slapende, bijv. n. der Selliers, Il. 16, 235. † (α wederom kort.)

χανδῶνω (χῶ), poët. fut. χείσομαι, aor.

ἐχάδω, ep. infin. aor. χάδειν, v. χάδειν, perf. ἐχάδα, met beteek. van het praes. part. κερανδῶς, 3 sg. plusqpf. κερανδῆς, *in zich bevatten, omsluiten, houden*, met acc. van vaatwerk, ἐξ μέτρα, Il. 23, 742. λέβης τέσσαρα μέτρα κερανδῶς, Il. 23, 268. van het strand, νῆας, Il. 14, 34. van den drempel, Od. 18, 17. oneigenl. ἦσαν, ὅσον κεφαλή χάδε φωτός, hij schreeuwde zoo luid, als het hoofd van den man het uithield, Il. 11, 462. Ἐρη οὐκ ἐχάδε στήθος χόλον, de borst bevatte bij Here den toorn niet, d. i. zij konde denzelven niet betengelen, inhouden, Il. 4, 24. (oude lezing Ἐρη), ook: οὐκέτι μοι στόμα χείσεται, mijn mond zal niet in staat zijn, h. Ven. 253.

χανδῶν (χῶ), adv. gapend, met den mond wijd open, overdragt.: gulzig, — εἶλεν οἶνον, Od. 21, 294. †

χάνοι, z. χῶνω.

χαράδρη, ἡ (χαράσσω), spleet, scheur of opening in den grond, inzonderh. door eenen stroom van water veroorzaakt, κοιλὴ, Il. 4, 459. vd. ook de stroom zelf, woudstroom, beek, * Il. 16, 390.

χαρεῖη, χαρη, z. χῶρω.

* χαριδῶτης, ου, ὁ (δίωμι), poët. de vreugdeschenker, bijv. n. van Hermes, h. 17, 12.

χαρίεις, εσσα, εν (χῶρις), superl. χαριστάτος, ἀτη, στον, aanginnig, liefstelig, bekoorlijk, schoon, van deelen van het menschelijk ligchaam, Il. 16, 798. 18, 24. 22, 403. in het algem. aangenaam, lief, dierbaar, van zaken, — ἀμοιβή, gewenschte vergelding, Od. 3, 58. χαριστάτη ἦβη, de aanginnigste jeugd, Od. 10, 279. Het neutr. pl. als adverb. χαρίεντα, bevalliglijk, Il. 1, 39.

χαρίζομαι (χῶρις), dep. med. aor. 1. ἐχαρίσαμην, perf. pass. κερχάρισμαι, dikw. part. 1) iem. iets aangenaams toonen, eene gunst bewijzen, genegen doen, zich inschikkelijk betonen, te dienste staan, τῶν, dikw. in part. Il. 5, 71. 11, 23. inzonderh. eene Godheid door offers genegen bewijzen, Od. 1, 61. met dubbel dat. τῶν ψεύδειν, iem. door leugens genegen bewijzen, door leugens iets aangenaams zeggen, Od. 14, 387. 2) met acc. der zaak, vrijwillig, gaarne schenken, geven, toestaan, aanbieden, δῶρα, Od. 24, 283. ἀπονά τῶν, Il. 6, 49. en met gen. der zaak, gaarne iets uitdeelen, ἀλλοτρῶν, Od. 17, 452. zeer dikwijls: παρῶντων, Od. 1, 140. 3) in perf. en plus-

opf. pass. aangenaam, lief, waard, dierbaar zijn, met dat. θυμῷ, Od. 6, 23. dikw. part. II. 5, 243. κεχαρισμένος ἦλθεν, hij kwam als een welkome gast, Od. 2, 54. κεχαρισμένα θείων τινι, iem. genoegen bewijzen, II. 24, 661. of εἰδέναι, Od. 8, 584.

χάρις, ἵρος, ἡ (χαλῶ), acc. χάριν. 1) aanninnigheid, liefstaligheid, bekoorlijkheid, bevalligheid, schoonheid, inzonderh. a) van personen: χάριν καταχρῆσαι τινι, Od. 2, 12. Od. 6, 237. b) somtijds ook van zaken, van een oorsieraad, II. 14, 183. van woorden, Od. 8, 175. 2) gunst, genegenheid, a) in gezindheid: welwillendheid, toegenegenheid, inzonderh. erkentelijkheid, dank, verpligting voor eene ontvangen weldaad, χάριν ἀρεσθῆσαι τινι, dank bij iem. behalen, II. 4, 95. χάρις τινός, dank voor iets, Od. 4, 695. 22, 319. ook met infin. οὐ τις χάρις ἔν μνησθῆσαι, er was geen dank voor het vechten, II. 9, 316. 17, 147. δοῦναι χάριν ἀντι τινός, dank voor iets betuigen, vergelden, II. 23, 650. χάριν εἰδέναι τινι, iem. dank weten (in het gemoed), II. 14, 235. Over ἰδεῖν χάριν, II. 11, 243. z. EIAΩ. A. b) in handelingen: gunstbewijs, weldaad, heuschheid, dikwijls χάριν φέρειν τινι, iem. gunst of dienst bewijzen, II. 5, 211. 874. 9, 316. 3) spreekwijs: acc. χάριν, met gen. ten dienst, ten gevalle van iem. om, wegens, II. 15, 744. Batr. 185.

Χάρις, τρος, ἡ, nom. propr. dikw. pl. αἱ Χάριτες, dat. ep. Χαρίτιστα. 1) Eene Charis noemt Hom. II. 18, 382. als gemalin van Hephaestus; bij Hesiod. wordt Aglaja als zoodanig vermeld. In de Od. 8, 267. is Aphrodite deszelfs echtgenoot. Hetzelfde denkbeeld ligt in beide voorstellingen ten grondslag, dat eene Godin der bevalligheid, met eenen God der kunstvoortbrengsels is vereenigd. 2) Veelvuldiger in pl. de Gratiën, de Bevalligheden. Hom. noemt tege bepaald aantal van dezelve, en spreekt slechts van ééne bepaald, Pasithea, II. 14, 269. vs. 267. worden jongere Bevalligheden vermeld; Hom. kent dus verscheidene geslachten; men kan echter dit bijv. nw. ook voor eene omschrijving der eeuwige jeugd opvatten. (Hesiod. Th. 997. noemt er drie als dochters van Zeus: Aglaja, Euphrosyne, Thalia). Meest zijn zij begeleidsters en dienareessen van Aphrodite, II. 5, 338. Od. 8, 364. 18, 194. h. Ven.

95. doch Here heeft haar ook in haar gevolg, II. 14, 267.

χάρμα, ἄτος, τὸ (χαλῶ), vreugde, genoegen, vermaak, genot, a) voorwerp van vreugde, χάρμα τινι, II. 14, 325. h. 15, 4. pl. Od. 6, 185. inzonderh. vreugde over een anders nadeel, spot, χάρμα γλυπῆσαι τινι, II. 3, 51. 6, 82. b) in het algem. blijdschap, vreugde, Od. 19, 471. h. Cer. 372.

χάρμη, ἡ (χαλῶ), ep. eigenl. vreugde, inzonderh. strijdlust, kamp, gevecht, dikwijls, μνησθῆσαι χάρις, II. 4, 222. Od. 22, 73. χάρμη ἐμβάλλειν τινι, II. 13, 82. in het algem. strijd, gevecht, slag, * II. 14, 101. 17, 161.

* χαρμόσφρων, ονος, ὁ, ἡ (φρήν), blijde, verheugd van harte, vrolijk, h. Merc. 127.

χάροπος, ἡ, ὄν (χαρῶ, ἄψ, waarschiñnl.) eigenl. blijde ziende, van den vrijen oogopslag van opgeruimden moed en kracht, vd. helder van oog, vurig van blik, van de leeuwen, Od. 11, 611. h. Merc. 569. κίνας, h. Merc. 194. Naderhand ontleend van de gewone kleur der oogen. (Schol. φοβηρός; volgens Eustath. van de kleur der oogen.)

Χάροπος, ὁ, vader van Nireus, koning van het eiland Syme, II. 2, 672.

Χάρων, οπος, ὁ, z. van Hippasus, door Ulysses gedood, II. 11, 426.

Χάρυβδις, τος, ἡ, eene gevaarlijke draaikolk in de Sicilische zeeëngte, op de kust van Sicilië, tegenover de Seylla, die alles veralond, wat deselve genaakte, Od. 12, 104. seqq. 23, 347. Ook nog later werd eene draaikolk bij het tegenwoordige Capo di Faro zoo geheeten. Thans is haar naam, volgens de nieuweren: Charilla, Remo, of Carofalo. Volgens een later verhaal was Charrybdis, d. van Poseidon en Gaea, Serv. ad Virgil. Aen. III. 420.

χάρτω (X A Ω), poët. alleen in praes. eigenl. naar iets snakken, vd. 1) verlangen, begeeren, wenschen, absol. II. 9, 518. met infin. Od. 13, 280. 2) noodig hebben, behoeven, met gen. πάντας θεῶν χάρτουσ' ἀνθρώποι, alle menschen hebben de Goden noodig, Od. 3, 48. (Volgens Melancthon, het schoonste vers in Hom.)

χάρτω, ep. = χάρτω. 1) verlangen, haken, met gen. Od. 8, 156. 11, 350. 2) behoeven, noodig hebben, τινός, II. 2, 225. 15, 392.

X A Ω, stamw. v. χαλῶ, χαρδάνω.

χειρ, ἡ (χάω), gat, hol, rotsspleet, inzonderh. van slangen, * Il. 22, 93. 95.

χείλος, εος, τὸ (waarschijnl. van ΧΑΩ), 1) de lip, χεῖλαι γελᾶν, Il. 15, 102. z. γελᾶω; spreekw. van eenen karigen: χεῖλα μὲν τ' ἐδίωγ' ὑπερώων δ' οὐκ ἐδίωγε, de lippen bevochtigde hij wel, maar niet het gehemelte, Il. 22, 495. 2) overdragt.: rand, zoom van eenig ding, Od. 4, 132. 616. Il. 12, 52.

χείμα, ἄτος, τὸ (χέω), eigenl. gulp water, uitgieting van regen, vd. stormig, buijig weder, en dewijl de winter der zuidelijke landen daarin bestaat, winterweder, winterkoude, Od. 11, 190. 14, 487. winter, in tegenstell. van zomer, * Od. 7, 118.

χειμαῖρος, ον (χέω), zamengetr. χειμαῖρος, Il. 11, 493; en ep. verkort, χεῖμαῖρος, Il. 4, 452. 5, 88. door wintervater, d. i. regen en sneeuw opgezwollen stroomend, winterbeek, bergstroom, bijv. n. van snelvlietende rivieren, ποταμός, * Il. 13, 138.

χειμαῖρος, ὁ, z. χειμαῖρος.
χειμέριος, ἰη, ἰων (χείμα), den winter betreffend, winterachtig, ἄελλα, winterstorm, Il. 2, 294. νηάδες, wintersneeuwjagten, Il. 3, 222. ἡμαρ, winterdag, Il. 12, 279. ὄμαρ, ὄρη, Od. 5, 485.

χειμών, ὄνος, ὁ (χείμα), storm- en regenachtig weder, storm, regen, winterweder, Od. 4, 566. gewoonl. de winter zelf, Il. 3, 4. 22, 283.

χείρ, ἡ, gen. χειρός. Behalve den regelmatigen vorm vindt men ook nog de ion. vormen: dat. χεῖρ, driemaal, χεῖρα, h. 18, 40. en dat. pl. χεῖραι en χεῖρσαι. 1) de hand, vuist, arm, poët. de poot van dieren, Batr. 88. ook in pl. van den kant, de zijde, ἐπ' ἀριστερῆ χειρός, ter linkerhand, Od. 5, 277. dikwijls pleonast. χεῖρ λαβεῖν, χερσὶν ἐλάσθαι; zie verder over de spreekwijzen, χεῖρας ἀνασχεῖν, ἀετρεῖν, ὄρεξαι en πετάσαι τινί, deze verba. 2) inzonderh. in pl. kracht, sterkte, geweld, zoo als bij ons vuist, dikwijls met μένος, βλή, Il. 6, 502. 12, 135. α) in eenen goeden zin, ἔπειτα καὶ χερσὶν ἀρῆγειν, met woorden en daden bijstaan, Il. 1, 77. χεῖρα ὑπερέχειν τινί, de hand over iem. houden, ter bescherming, Il. 4, 249. χεῖρες ἀμύνειν εἰς καὶ ἡμῖν, ook wij hebben handen ter verdediging, Il. 13, 814. β) in vijandelijken zin: χεῖρα ἐπιφέρειν τινί, de hand aan iem. slaan, Od. 1, 254. εἰς χεῖρας ἐλθεῖν of ἰκέσθαι τινί, iem. in de han-

den vallen, poët. ook χεῖρας ἰκέσθαι, Od. 12, 331.

χειρίς, ἴδος, ἡ (χείρ), handschoen, Od. 24, 230. †
* χειροτένων, οντος, ὁ, ἡ (τείνω), de hand uitstrekkend, regtarmig, Batr. 299.

χειρότερος, ἔρη, ἔρον, z. χείρων.
χείρων, ον, gen. ονος, eigenl. comparat. v. χεῖρης, doch beschouwd als onregelmat. compar. van κακός (ep. νεθενν. χειρότερος en χειρότερος, χεῖρων); geringer, minder, slechter, lager in waarde, Il. 15, 641. 14, 377. tegengest. μελλων. — minder in rang en afkomst, Od. 21, 325.

Χείρων, ἄνος, ὁ, Chiron, z. van Cronus en Philyra, een Centaur, beroemd door zijne bekwaamheid in de heekunde en wigchelarij, de leermeester van Aesculapius, Hercules en Achilles, Il. 11, 832.

χείσομαι, z. χανθάνω.
χελιδών, ὄνος, ἡ, de zwaluw, * Od. 21, 411. 22, 240. Ep. 15, 11.

* χέλυσ, ὄος, ἡ, 1) de schildpad, uit welker schaal Hermes de eerste lyra vervaardigde, door er snaren over te spannen, h. Merc. 33. 2) de lyra zelve, vs. 25, 153.

* χελιδών, ἡ = χέλυσ, de schildpad, h. Merc. 42. 48.

χέρας, εος, τὸ, poët. voor het gewone χεῖρας, ἄδος, ἡ, slib, zand, gruis, dat opgezwellene rivieren met zich slepen, kiezelzand, met steentjes en andere onreinheid vermengd, χέρας, μυελόν, Il. 21, 319. † (Eenige Grammat. namen en schreven het als genit. en voegden het bij ἄλις, zie Apoll. Lex.)

χειριότερος, ἔρη, ἔρον, z. χεῖρων, * Il. 2, 248. 12, 270.

χερείων, ον, gen. ονος, ep. v. χείρων, geringer, minder, slechter, Il. 10, 238. In het neutr. met infin. zonder het denkbeeld van vergelijking te houden, οὐ τὶ χερίων ἐν ὄρη δειπνῶν ἐλάσθαι, het is echter niet kwaad, ter regter tijd den maaltijd te nemen, Od. 17, 176.

ΧΕΡΗΣ, een ep. defect. adject. alleen gebruikel. sg. gen. χέρηος, dat. χέρηι, acc. χέρηα, nom. pl. χέρηες, acc. neutr. χέρηα, in de Od. χέρηια, Od. 18, 229. 20, 310. Dit woord, dat alleen naar den vorm posit. is, is de stamvorm der ep. compar. χερείων, χειρότερος, in proza, χείρων, doch heeft altijd de beteek. van eenen comparat. geringer, zwakker, minder.

εία χεῖρα μάχη, minder in den strijd, dan hij, Il. 4, 400. χεῖρῃ, als tegengest. van κραταῶν, Il. 1, 80. Od. 15, 324. zoo ook χεῖρα χεῖρον, Il. 14, 582. Men kan het affeiden van χεῖρ, zoo veel als χεῖριος, onder iem. geweld, onderworpen. (De vorm χεῖρα wordt bestreden.)

χερμαδιον (χεῖρ), een steen, eigenl. die zoo groot is, als men met de hand kan omvatten, keistein, Il. 4, 518. 5, 302. Od. 10, 121.

χερνήτις, ιδος, ἡ, fem. van χερνήτης (χεῖρ), eigenl. van handenarbeid levend; — γυνή, eene vrouw, die voor dagloon spint, Il. 12, 433. †

χερνήβον, τὸ (νίπτω), waschbekken, waschvat, om er de handen voor het offer in te wasschen, Il. 24, 304. †

χερνήπτομαι (νίπτω, dep. med. aor. ep. χερνήπρωτο, de handen wasschen, voor het offer, Il. 1, 449. †

χερνήψ, ἴβος, ἡ (νίπτω), waschwater, gewijd water, waarmede men sich de handen waschte voor den maaltijd en voor eene offerande, altijd in acc. χεῖρ-νιβα, * Od. 1, 136. 3, 445. etc.

Χερσιδάμας, αντος, ὁ, z. van Priamus, door Ulysses gedood, Il. 11, 423.

χερσονδε (χερσός), adv. op of aan het vasteland, Il. 21, 238. † h. Ap. 28.

χερσός, ἡ (verw. met σερός, ξερός), het vasteland, in tegenstell. van het water, Il. 4, 425. ποτὶ χερσόν, naar den oever heen, Od. 9, 147. Il. 14, 394. Od. 6, 95. wil men als adject. lezen, ποτὶ χερσός θάλασσα, doch onnoedig.

χεῖλαι, χεῖων, χεῖε, z. χεῖω.

χεῖμα, ἄτος, τὸ (χεῖω), het uitgegotene, gulp, gietsel, νασσατέριον, een gietsel tin, Il. 23, 561. †

χεῖω, fut. χεῖσω, χεῖω, Od. 2, 222. aor. 1. att. ἔχεα, alleen 3 pl. ἔχεαν, Il. 24, 799. † anders ep. ἔχευα, χεῖα, infin. χεῖαι, conjunct. χεῖομεν, v. χεῖωμεν, Il. 7, 336. aor. 1. med. ἐχέσαμην, altijd 3 sg. χεῖατο. perf. pass. κέχυμαι, aor. pass. ἐχύθη, alleen 3. opt. χυδελθ. Daarenboven ep. sync. aor. 2. med. ἐχύμην, vd. χυτο ἐχυντο, Od. 10, 415. χύμενος, Od. 8, 527. Het praes. en impf. altijd niet samengetr. behalve infin. χεῖσθαι, Od. 10, 518. grondbet. gieten, storten, 1) eigenl. van vloeibare stoffen, gieten, uitgieten, vergieten, met acc. ὕδωρ, δάκρυ, van Zeus: χεῖε ὕδωρ, hij giet water uit, doet het regenen, Il. 16, 385. 2) van drooge dingen: storten, uitstorten, opstorten, κέρας

ἐν ἰλοῖα, Il. 9, 215. van den wind, afschudden, φύλλα, κάρπον, Il. 6, 147. Od. 11, 588. inzonderh. σῆμα, aarde bijeenhoopen, om eenen grafheuvel te maken, een graf oprigten, Il. 7, 86. τιμβον, Il. 7, 336. poët. καλάμην ἐπὶ χθονί, de halmen ter aarde uitstrekken, Il. 19, 222. z. καλάμη, ἦντα ἔραξε, de teugels op den grond laten vallen, Il. 17, 619. δέσματα ἀπὸ κρατός, Il. 22, 468. 3) vergieten, uitgieten, doen stroomen, overdragt.: φωνή, de stem laten hooren, Od. 19, 521. δυτήμενα κατὰ τινός, den adem tegen iem. blazen, Il. 23, 765. poët. dikwijls = uitbreiden, verspreiden, ἀχλὺν κατ' ὀφθαλμῶν, duisternis over de oogen verspreiden, Il. 20, 321. ὕπνον, ἐπὶ βλεφάροις, Il. 14, 165. Od. 2, 395. κάλλος καὶ κεφαλῆς, Od. 23, 156: Il) Med. 1) met aor. 1. voor zich gieten, vergieten, uitstorten, χορὴν νεκρούς, voor de dooden een lijkoffer uitgieten, Od. 10, 518. 11, 26. κόνην καὶ κεφαλῆς, zich stof op het hoofd strooijen, Il. 18, 24. Od. 24, 317. βέλεα, de pijlen uitstorten, d. i. in menigte afschieten, Il. 8, 159. ἀμφὶ υἶόν ἐχεῖατο πήχει, zij spreidde de armen over haren zoon uit, Il. 5, 314. 2) Med. met perf. pass. en aor. syncop. a) zich uitgieten, stroomen, vloeijen, eigenl. van tranen, Od. 4, 523. Il. 23, 385. van drooge dingen: in menigte uitgestort, uitgestrooid, verspreid liggen, χιών, Il. 12, 284. uitgestrekt liggen, ἀχρωστίναι κέχυνται, Il. 5, 141. Od. 17, 298. 19, 539. 22, 387. b) overdragt.: van levende wezens, zich uitgieten, te voorschijn komen, uitstroomen, ἐκ νεῶν, Il. 16, 267. Od. 10, 415. in den zin van: zich verspreiden, zich uitbreiden, κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς, Il. 5, 696. van den dood, Il. 13, 344. van den slaap, Od. 19, 590. en ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, om hem gegoten, d. i. hem omarmend, Il. 19, 284. Od. 8, 527.

χηλός, ἡ (ΧΑΣ), kast, kist, om er klederen in te bewaren, Il. 16, 221. Od. 2, 339.

χην, χηρός, ὁ, ἡ (ΧΑΣ), de gans, Il. passim. masc. Od. 19, 552. fem. Od. 15, 174.

χηραῖος, ὁ (ΧΑΣ), poët. spleet, kloof, hol, Il. 21, 495. †

χηρατο, z. χηρω.

χηρεῖω (χηρός), intransit. ontbloom, be-roofd, ledig zijn, met gen. ἀνδρῶν, Od. 9, 124. †

χήρη, ἡ, de weduwe, eigenl. fem. van

χῆρος, als adject. *μήτηρ χῆρη*, Il. 22, 499. *γυναίκες*, Il. 2, 289.

χῆρος, ἡ, ὄν (ΧΑΩ), *berooft*, z. *χῆρη*. *χῆρῶν* (*χῆρός*), aor. 1. ep. *χῆρωσα*, transit. *ledig, woest maken, ledigen, ontblooten*, ἀγῶας, Il. 5, 642. inzonderh. van echtgenoot berooven, tot weduwe maken, *γυναίκα*, Il. 17, 36.

χῆρωστῆς, οὐ, ὄ, de *verre bloedverwant*, die erfgenaam is van iem. die kinderloos sterft, alleen in pl. Il. 5, 158. †

χῆτος, τος, τὸ (*χατέω*), *gebrek, ontbering, behoefte*, alleen in dat. *χῆτει* of *χῆτε*, uit gebrek, nit hevig verlangen, met gen. Il. 6, 463. Od. 16, 35. h. Ap. 78.

χθαμῶλος, ἡ, ὄν, comp. *χθαμάλωτερος*, superl. *χθαμάλωτατος*, Il. 13, 683. op de aarde liggend, in het algem. *laag, niet hoog, vluk, pluit, teiχος*, Il. 13, 683. *νήσος*, Od. 9, 25. 10, 196. (van *χαμαί*, met een tusschengevoegde θ.)

* *χθές*, adv. *gisteren*, h. Merc. 273.

χθίζῶ, z. *χθίζός*.

χθίζός, ἡ, ὄν (*χθές*), *van gisteren, van den vorigen dag*, *χθίζὸν χρέος*, Il. 13, 745. dikw. in pl. van het adverb. *χθίζός ἔβη*, hij ging gisteren, Il. 1, 424. Het neutr. sg. en pl. als adv. *χθίζόν*, *gisteren*, Il. 19, 195. *χθίζα τε καὶ πρῶτα*, *gisteren en eergisteren*, d. i. *voorheen*, eene onbepaalde uitdrukking in de oude taal voor het verledene, even als *nuper* (deze spreekwijze is in den Bijbel ook niet ongewoon), Il. 2, 303. Men voege de woorden bij *κῆρες* — *φέρουσαι*; anderen willen ἦν invoegen.

χθῶν, χθονός, ἡ, poët. *aarde, aardrijk, aardbodem*, ἐπὶ χθονὶ δέχεσθαι = ζῆν, Il. 1, 88. *χθόνα δῖναι*, onder de aarde duiken, d. i. *sterven*, Il. 6, 411.

χθλιοί, αι, α, *duizend*; *χθλι* — *ὄπισθε αἶγας*, Il. 11, 244. neutr. met femin.

χθμιαρα, ἡ, de *geit*, Il. 6, 181. †

Χθμιαρα, ἡ, *Chimaera*, een vreeselijk gedrogt van goddelijke afkomst in Lycië, (volgens Hesiod. d. van Typhon en Echidna), dat van voren de gedaante van eenen leeuw, in het midden van eene geit en van achteren van eenen draak had, en uit den muil vuur braakte; *Bellerophon*tes doodde hetzelfde, Il. 6, 179. seqq. Il. 16, 328. h. Ap. 368. Volgens Scylax, had een vuurspuwende berg in Lycië bij Phaselis tot deze fabel aanleiding gegeven; Strabo schrijft dezelve

toe aan eene vulkanische rotskloof van Cragus.

Χίος, ἡ, eiland der Aegaeïsche zee op de Ionische kust, door voortreffelijken wijn beroemd, nu *Scio* of *Saki Andassi*, (mastik-eiland), Od. 3, 170.

χίτων, ὄνος, ὄ, 1) het *onderkleed* der ouden; een gewaad van wol, zonder mouwen, gelijk aan onze hemden, dat zoo wel door mannen, als door vrouwen, op het bloote lijf gedragen en door eenen gordel bijeengehouden werd, Od. 15, 60. 14, 72. Over hetzelfde werd de mantel geworpen, Il. 2, 42. 2) in het algem. *kleed*, inzonderh. de wapenrok, het *pantser*, Il. 2, 416. 5, 736. *χάλκος*, Il. 13, 439. *στρεπτός*, Il. 5, 113. *λαῖνον χιτῶνα ἐννύσθαι*, spreekw. z. *λαῖνον*.

χιών, ὄνος, ἡ (*χέω*), de *sneeuw*, Il. 10, 7. Od. 6, 44. *παράδες χιόνος*, *sneeuwvlokken*, Il. 12, 278.

χλαῖνα, ἡ, het *opperkleed*, de mantel der mannen, waarschijnlijk een vierkant of rond gesneden stuk lijnwaad, dat gewoonlijk van den linkerarm af, naar achter omgeslagen en onder den rechterarm doorgehaald werd, terwijl de uiteinden over den linkerschouder geworpen en met eene gesp vastgemaakt werden, Il. 2, 183. 10, 133. Dit gewaad werd inzonderheid ter beschutting tegen koude en storm gedragen, vd. *ἀνεμοσκεπῆς* en *ἀλεξάνεμος* bijgenoemd, Il. 16, 224. Od. 14, 529. Het bestond uit wol en was dicht, *οὐλή, πυκνή*, Od. 4, 50. 14, 520. dikwijls purperkleurig, Od. 14, 500. dubbel en enkel, *διπλή, ἄπλοισ*. 2) in het algem. *gewaad, bedekking, tapijt*, om zich bij het slapen er in te wikkelen, Od. 3, 349, 351. 4, 299. Il. 24, 646.

* *χλεύη*, ἡ, *scherts, jok, boert, spot*, in pl. h. Cer. 202.

* *χλωρός*, ἡ, ὄν, poët. verlengd voor *χλωρός, groen*, Batr. 161.

χλόνης, ου, ὄ, ep. bijv. n. van een wild zwijn, *ὄς ἄγιος*, Il. 9, 539. † Waarschijnlijk volgens Eustath. van *χλόη* en *ἐννή*, eigenl. *χλοῦνης*, ὃ ἐν χλόη ἐναΐζομενος; zoo ook Apoll. Hesych. Etym. M. de *ἐν, het groeu gelegerde* woudbewoner; of *εὐτραφῆς, velddoorvoed, vet*. Naar Aristarch. = *μονός*, de eenzame; volgens Schol. Ven. = *ἀφροστῆς*; de schuimende; naar Aristoteles = *τομίαι*, gesneden.

χλωρηΐς, ἴδος, ἡ, bijzonder poët. fem. tot *χλωρός, groenachtig, geelgroen, geelachtig*, als bijv. n. des nachtegaals, Od. 19,

518. † volgens de Schol. vulgar. waar-
schijnlijk naar de kleur, of: de in het
groen wonende, boschbewoonster.

Χλωρίς, ἴδος, ἡ, d. van Amphion, den
zoon van Jasus, koning te Orchomenus,
gemalin van Nefeus, wien zij Nestor,
Chromius, Periclymenus en Pero' baar-
de, Od. 11, 281. (Χλωρίς is volgens Apd.
3, 5. 6. d. van den Thebaanschen Am-
phion).

χλωρός, ἡ, ὄν, poët. verlengd χλοερός
(χλοῆ), 1) groen, groenachtig, geelgroen,
geellichtig, van de kleur der jonge strui-
ken, ῥῶπες, Od. 16, 47, van den honig,
lk. 11, 631. Od. 10, 234. in het algem.
bleek, inzonderh. δέος, Il. 10, 376. 15, 4.
Od. 24, 450. h. Cer. 190. 2) overdragt.:
groen, frisch, in tegenstell. van het droo-
ge, μοχλός, ἔδραλον, Od. 9, 320. 379.

χρόος, ὄ, zamengetrokk. χροῖς (κνώω),
al wat op de oppervlakte ligt en afge-
schaafd, afgewreven kan worden, bijv.
het wollige der vruchten, poët. ἄλος χροός,
het schuim der zee, Od. 6, 226. †

χροῖνος, ὄ (χέω), de holte, uitdieping
voor aan de pijp van den blaasbalg,
waarin men het metaal legde, dat ge-
smolten zoude worden, smeltkroes, Il. 18,
470. † Hesych. κολλωμα. Anderen verstaan
er eene soort van tichelsteen onder,
van klei, die tegen het vuur bestand is,
en waarin men den ruwen metaalklomp
legde.

χοῆ, ἡ (χέω), gieting, het uitgieten,
inzonderh. pienguffer, ter eere der doo-
den, * Od. 10, 528. 11, 26.

χοῖνις, ἴκος, ἡ, eene korenmaat, welke
vier κοτύλαι bevatte, of, zoo veel als een
mensch dagelijks gebruikt, vd. onder-
houd, brood, ἀπτεσθαι χοῖνικός τινός, iem.
korenmaat aanroeren, d. i. van iem. brood
eten, Od. 19, 18. †

χοίρειος, ἔη, εὐν, poët. v. χοίρειος (χοῖρος),
van zwijnen, varkens, χοίρεα, sc. κρέατα,
varkenvleesch, Od. 14, 81. †

χοῖρος, ὄ, eigenl. een jong varken,
speenvarken, Od. 14, 73. †

χολάς, ἄδος, ἡ, gewoonl. pl. αἱ χολάδες,
de ingewanden, darmen, * Il. 4, 526.
21, 181. h. Merc. 123.

χόλος, ὄ, poët. v. χολή (χέω, eigenl. het
zich uitstortende), 1) gal, Il. 16, 203.
2) overdragt.: toorn, haat, wrok, met
μῆνις, Il. 15, 122. χόλος τινός, toorn tegen
iemand, ook τινί, h. Cer. 351. 410. ins-
gelijks van dieren: woede, Il. 22, 94.

χολώω (χόλος), fut. χολώσω, infin. ep.

χολώμεν, aor. 1. ἐχόλωσα, fut. med. χολώ-
σομαι, meest κεχολώσομαι, aor. 1. ἐχολώσα-
μην en χολώσαμην, perf. pass. κεχόλωμαι,
aor. 1. pass. ἐχολώθην, 1) act. iem. de gal
doen gisten, d. i. vertoornen, vergramd,
verstoord maken, doen opvliegen, ver-
bitteren, τινά, Il. 1, 78. 18, 111. Od. 8,
205. Il) Med. en pass. toornig worden,
opstuiven, vergramd zijn, eenen wrok
koesteren, dikwijls met de bijvoegsels,
θυμῷ, ἐνι φρεσίν, κήροδι, ook met acc. θυμόν,
ἦτορ. a) met dat. des persoons, τινί, op
iem. Il. 1, 9. 2, 629. δ) met gen. τινός,
om iem. wil of om eene zaak, Il. 4, 494.
501. Il. 7, 703. Od. 1, 69. en met praep.
εἵνεκα νίκης, Od. 11, 544. ἀμφι τινί, Il. 23,
88. ἐξ ἀρέων μηρός, Il. 9, 566. ἐπὶ τινί,
Batr. 109.

χολωτός, ἡ, ὄν, adject. v. χολώω, ver-
gramd, vertoornnd, toornig, gramstor-
rig, ἔπεα, Il. 4, 241. Od. 22, 26.

χοροδῆ, ἡ, de darm, Batr. 225. de
darmsnaar, Od. 21, 407. † h. Merc. 51.

* χοροῦθης, ἔς, gen. εὐς (ἦθος), aan ko-
ren of reidansen gewoon, bijv. n. der
nimfen, h. 18, 3.

χοροῦντιπῆ, ἡ (τύπτω), het stampen op
den grond bij het reidansen, de reidans,
zelf, pl. Il. 24, 261. †

* χοροῦντος, ὄν (τύπτω), tot den rei-
dans geslagen, of, bespeeld, λύρα, h.
Merc. 31.

χοροῦνδε (χορός), adv. ten dans, Il. 3,
393. †

χορός, ὄ, 1) de reidans, het koor, de
rei, inzonderh. a) de feestelijke dans met
gezag gepaard, χοροῦνδε ἐρχεσθαι of εἰς
χορόν, Il. 3, 393. Od. 6, 65. χορῶ καλή,
schoon in den reidans, Il. 16, 180. ἐν
χορῶ μέλεισθαι, Il. 16, 182. Over χοροῦν
ποιεῖν en ἀσκεῖν, zie men deze woor-
den. δ) het koor, de schaar der dansers,
h. Ven. 118. h. 5, 13. 2) de dansplaats,
Od. 8, 260. 264. 12, 4. 318.

χόρτος, ὄ (verwant met χορός), eigenl.
eene rondom ingesloten plaats, omhei-
ning, beslotene ruimte, binnenplaats,
Schol. περίφραγμα, τείχος, αὐλῆς ἐν χόρτῳ,
* Il. 11, 744. pl. Il. 24, 640. (de betee-
kenis: gras, is van later tijd.)

ΧΡΑΙΣΜΕΩ, ep. een ongebruikt
praes. waarvan voorkomt: aor. 2. ἐχραίσμα,
χραῖσμος, conjunct. χραίσμη, χραίσμωσα, infin.
χραίσμειν, fut. χραίσμησθε, alleen 3 sg. en
infin. χραίσμησμεν, aor. 1. alleen 3 sg.
χραίσμησθε en infin. χραίσμησθε. f) eigenl.
afweren, afhouden, iets van iem. inzon-

derh. *ἰδερὸν τινι*, II. 7, 144. II, 120. 20, 296. 2) *helpen, bijstaan, baten, voordelig zijn*, met het denkbeeld van afwering, met dat. des persoons, II. 1, 28. 3, 54. etc. De plaats, II. 1, 566. *μη ῥι τοι οὐ χράσωμαι* — *ἄσπον ἰόντ'* verklaart, Schol. Ven. als dat. *ἰόντι*, in pl. v. gen. *ἰόντος*. Eustath. naar Zenodot. *ἰόντε*, dual. in pl. v. plur. *alle* Goden zouden u niet kunnen helpen, toegeschoten zijnde, cf. II. 15, 105. 18, 62. 443. sommigen der nieuweren volgen hen hierin, en in den zin past het volkomen. Anderen vullen aan *ἐμὲ* en lezen *ἰόντα*, schoon het de eenige plaats is, waar een persoon het voorwerp der afwering is, *ne a te non depallant me aggreredientem*: anderen: *ne te non defendant ab appropinquante me*.

χράομαι, dep. med. ion. *χρέομαι*, part. *χρεώμενος*, perf. *κέχημαι*, alleen pass. *κρημέτος*, 3 sg. plusqpf. *κέχητο*, Od. 3, 266. (Hom. heeft alleen het part. praes. en perf. en 3 sg. plusqpf.) 1) *gebruiken, aanwenden, zich bedienen*, alleen II. 23, 834. absol. 2) *ten gebruike hebben*, inzonderh. in perfect. met praesens-beteek. a) *altijd gebruiken, hebben, bezitten*, alleen *φρεσὶ κέχητο ἀγαθῶν*, zij heeft een goed verstand, Od. 3, 266. 14, 421. b) Bij Hom. heeft het perf. pass. de beteek. *behoeven, naar iets verlangen*, met gen. *εὐνῆς*, II. 19, 262. *νόστου καὶ γυναικός*, Od. 1, 13. absol. als adject. *behoeftig, verstoken, dervend*, Od. 14, 155. 17, 347.

χραύω, eigen. *χράω*, aeol. v. *χράω*, eigenl. even aanraken, openrijten, ligt wonden, *τινὰ*, alleen conj. aor. 1. *χραύση*, II. 5, 138. †

χράω, een stamw. met de grondbeteek. *naderen*, in goeden en kwaden zin, tot hetwelk, behalve *χράω*, de volgende vormen behooren.

1) *χράω*, ep. defect. alleen imperf. 3 sg. *ἐχχας*, 2 pl. *ἐχχεται*, Od. 21, 69. eigenl. a) *aanraken, aanvatten, inzonderh. in vijandigen zin, aanvallen, aantasten, er op losgaan*, met dat. *στυγρός οἱ ἐχχας δαίμων*, Od. 5, 396. 10, 64. b) absol. met infin. *er op uitgaan, streven, trachten*, *εὐτε σὸς υἱὸς ἐμὸν εἶδον ἐχχας κηδεῖν*, II. 21, 369. waar men den infin. *κηδεῖν* met εἶδον moet verbinden; even zoo Od. 21, 69. *δῶμα* met *ἰσθήμενον* en niet met *χράω*.

2) *χράω*, ion. *χρέω*, ep. *χρέω*, daarvan alleen part. praes. *χρέων*, Od. 8, 79. h. Ap. 393. *χρέων*, h. Ap. 253. fut. *χρήσω*,

h. Ap. 132. fut. med. *χρήσωμαι*, alleen part. 1) act. eigenl. het begerde toereiken, het gevraagde geven, inzonderh. van eene Godspraak: *antwoord geven, eene Godspraak geven of verkondigen*, Od. 8, 79. h. Ap. 393. *βουλῆν τινι*, h. Ap. 132. 2) med. *zich eene Godspraak doen geven*, vd. *een orakel raadplegen, eenen God om raad vragen*, absol. Od. 8, 81. h. Ap. 252. 292. met dat. *τινὶ*, bij iem. *ψυχῆ τινος*, Od. 10, 492. 565. II, 165. * Od.

3) als stamw. van *κίχημι*, w. m. z. *χρέϊος, ἑός, τό*, z. *χρέος*. *χρέω*, z. *χράω*. *χρέω*, οὐς, ῆ, z. *χρέω*. *χρεμετίζω* (ΧΡΕΜΩ), *hinniken van paarden*, II. 12, 51. †

χρέος, τό, ep. *χρέϊος*, alleen in nom. en acc. sg. *χρέος*, alleen in Od. 1) *behoefte, noodzaak, nood*, in het algem. *zaak, bezigheid, ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος*, mijn eigene nood, Od. 2, 45. *κατὰ χρέος τινός* *ἔλθεῖν*, om iem. wil komen, eigenl. naar iemands behoefte, Od. 11, 479. 2) *hetgeen men uitkeeren of verstrekken moet, schuld*, die men zelf, of een ander bij ons gemaakt heeft, *χρεῖος ὀφείλειν τινι*, iem. eene schuld te betalen hebben, II. 11, 688. pass. *χρεῖος ὀφείλεται μοι*, men is mij eene schuld schuldig, II. 11, 686. *χρεῖος ἀποστήσασθαι*, z. *ἀποστήμι*, II. 13, 745. *χρεῖος ἐέλθεσθαι*, Od. 1, 409. cf. Od. 21, 17. 3) *overdragt.: pligt, regt, billijkheid*, *κατὰ χρέος*, h. Merc. 138.

χρέω, ῆ, ep. *χρεῖω* (*χρη*), gen. *χρεούς*, dat. *χρεού*, II. 8, 57. *behoefte, gebrek, nood*, II. 10, 172. 9, 197. *χρεῖω ἀναγκαλῆ*, uit dringenden nood, II. 8, 57. 1) met gen. *χρεῖω ἐμείο γίγνεται*, men heeft mij noodig, II. 1, 341. *χρεῖω πελοματός ἐστι*, Od. 9, 136. 2) *χρεῖω ἰκάνεται, ἴκει, ἰκάνει*, de nood komt, II. 10, 118. 142. Od. 6, 136. en met acc. des persoons, *ἐμὲ χρεῖω τόσον ἴκει*, zoo zeer dringt mij de nood, Od. 5, 189. cf. 2, 28. Deze acc. staat zelfs bij *γίγνεσθαι* en *εἶναι*: *ἐμὲ δὲ χρεῖω γίγνεται νηὸς*, ik heb een schip noodig, Od. 4, 634. *οὐδὲ τὶ μιν χρεῖω ἔσται τυμβοχοῆς*, II. 21, 322. Hieruit verklaart men: 3) het elliptische gebruik van *χρέω*, met acc. des persoons, dat even als *χρη*, gebruikt wordt: *τίπτέ δε σε χρεῖω*, sc. *γίγνεται* of *ἰκάνει*, of *ἐχει*, waartoe hebt gij dit noodig, wat behoeft gij? Od. 1, 225. II. 10, 85. a) met gen. der zaak: *οὔτι με ταύτης χρεῖω τιμῆς*, ik heb deze eer niet noodig, II. 9, 608. 10, 43. 11, 606. b) met infin. *τὸν μῦθα*

χρῶ ἐστάμενα κρατερῶς, het is hem zeer noodig, pal te staan, Il. 11, 409. Od. 4, 707. (χρῶ gebruikt Hom. alleen in de ellipt. spreekwijze.)

χρῶμενος, z. χρᾶμαι.

χρῶ, alleen 3 sg. praes. indic. (χρᾶω), imperson. *het is noodig, het moet, zal, behoort, men moet*, 1) met infin. Il. 1, 216. Od. 3, 209. 2) met acc. des persoons en den infin. *χρῶ δὲ πόλεμον παύσαι*, gij moet den strijd laten rusten, Il. 7, 331. 9, 100. Soms ontbreekt de infin. en moet uit het vorige aangevuld worden, *οὐδὲ τί σε χρῶ*, want gij moogt niet, naml. ἀποπαύσθαι, Il. 16, 721. 19, 420. Od. 19, 500. 3) met acc. des persoons, en gen. der zaak: *χρῶ μέ τινος*, ik heb iets noodig, ik behoef iets, ik heb gebrek: *ὄττεό σε χρῶ*, Od. 1, 124. *οὐδὲ τί σε χρῶ ἀφροσύνης*, gij hebt geene dwaasheid noodig, d. i. dwaasheid voegt u niet, Il. 7, 109. cf. Od. 3, 14. 21, 110.

χρῶζω, ep. v. χρῶω (χρᾶω), noodig hebben, behoeven, met gen. Il. 11, 835. Od. 17, 121. absol. part. *behoefstig*, Od. 11, 340.

χρῶμα, ἄτος, τὸ (χρᾶμαι), 1) eigenl. eene zaak, die men noodig heeft, of behoeft, vd. in pl. *χρῶματα*, vermogen, have, goederen, *Od. 2, 78. 2) in het algem. *ding, zaak, geval*, h. Merc. 332.

* *χρησαμένην*, z. *πλορημ*, Batr. 187.

* *χρηστήριον*, τὸ (χρᾶω), het orakel, de Godspraak, plaats, waar de Godspraken gegeven worden, h. Ap. 81. 214.

* *χρηστὸς, ἡ, ὄν* (χρᾶμαι), bruikbaar, nuttig, goed, aangenaam, μελλτωμα, Batr. 39.

χρῶμπα, poët. versterkt van χρῶω, aor. 1. med. *ἐχρῶμπαμην*, h. Ap. 439. en part. aor. pass. *χρῶμπαθεῖς*, eigenl. langs de oppervlakte van eenig ligchaam glijden en aanraken, med. en aor. pass. zeer nabij iets komen, op iets indringen, Od. 10, 516. † met dat. van een schip: *ἀμάρθοισι*, h. Ap. 439.

χρῶω, aor. *ἐχρῶσα*, *χρῶσα*, imperat. *χρῶσον*, fut. med. *χρῶσομαι*, aor. 1. *ἐχρῶσαμην*, eigenl. langs de oppervlakte van een ligchaam glijden en aanraken, vd. gewoonl. 1) *zalven*, dikwijls met *λούω*, dewijl dit na het baden gebeurde. *τινά ἐλάω*, Od. 3, 466. 10, 364. h. Ven. 61. ook van dooden, Il. 23, 186. *ἀμβροσίη*, Il. 16, 680. 2) med. *zich zalven*, ἐλάω, Od. 6, 96. 220. *κάλλει*, Od. 18, 194. in het algem. *bestrijken, insmeren*, met acc. *τοῦς φαρμάκω*, zijne pijlen vergiftigen, Od. 1, 262.

χρῶνῃ, ἡ, ion. v. *χρῶα* (χρᾶς), de oppervlakte van een ligchaam, inzonderh. de *huid*, het *vel* van den mensch, vd. ook het *ligchaam* zelf, Il. 14, 164.

χρῶμαδος, ὁ (ΧΡΕΜΩ), een knarsend gedruisch, het *knarsen*, *klapperen* der tanden, — *γενῶν*, Il. 23, 688. †

Χρομῖος, ὁ, 1) z. van Priamus, door Teucer geveld, Il. 5, 160. 2) z. van Neleus en Chloris, Il. 4, 295. Od. 11, 286. 3) een Lyciër, Il. 5, 677. 4) een Trojaan, Il. 8, 275. 5) een Trojaan, Il. 17, 218. 494.

Χρόμις, *ιος*, ὁ, z. van Mydon, opperhoofd der Mysiërs voor Troje, Il. 2, 858.

χρόνιος, *τη, ιον* (χρόνος), in den tijd, tijdig, of, *na langen tijd*, *χρόνιος ἰδῶν*, laat komend, Od. 17, 112. †

χρόνος, ὁ, de *tijd*, *tijdsduur*, *tijdlang*, zoowel van korten, als van langen tijd; bijzondere spreekwijzen: *χρόνον*, eene wijl, een tijdlang, Od. 4, 599. 6, 295. *ἐν χρόνον*, voor eenen tijd, een tijdlang, Il. 2, 229. Od. 14, 193. *ἐνα χρόνον*, in éenen tijd, op ééns, op éénmaal, Il. 15, 511.

χρῶος, *χρῶι*, *χρῶα*, z. *χρᾶς*. *χρῶσάμπυξ*, *ἴκος*, ὁ, ἡ (ἀμπυξ), met eenen gouden hoofdband, haarband, ἵπποι, met gouden teugels versierde paarden, *Il. 5, 720. 8, 382. *Ἦραι*, met goud versierde Horen, h. 5, 5. 12.

χρῶσάορος, ὁ, ἡ en *χρῶσάωρ*, *ορος*, ὁ, h. Ap. 123. van *ἄος*, met een gouden zwaard, gewoonl. bijv. n. van Apollo, Il. 5, 509. 15, 256. h. Ap. 123. ook van Demeter, h. Cer. 4. Volgens eenige Grammat. moet men onder *ἄος*, in het algem. *uitrusting*, verstaan, zoodat het bij Apollo slaat op zijnen boog en pijlen, ja zelfs op zijne citer (Suid. *χρῶσοκίθαρις*), cf. Schol. B. Il. 15, 256. en bij Demeter op de sikkel. Doch deze beteek. is bij Hom. ongewoon; terwijl men daarentegen de Goden bij de Ouden zeer dikwijls gewapend vindt voorgesteld, Herodot. 8, 77. Men wil ook het woord voor eene interpolatio houden, *χρῶσαῶρον*, v. *χρῶσοφρόνον*.

χρῶσσειος, *εἰη, εἰον*, z. *χρῶσσειος*. * *χρῶσοεπήληξ*, *ηκος*, ὁ, ἡ (πήληξ), poët. met eenen gouden helm, *goudhelmig*, h. 7, 1.

χρῶσσειος, *έη, εἰον*, ep. *χρῶσσειος*, 1) *gouden, verguld*, van goud gemaakt of daarmee versierd; inzonderh. van alles, wat den Goden behoort, Il. 5, 724. 8, 44.

χρυσή Ἀφροδίτη, de gulden Aphrodite; II. 3, 64. Od. 8, 337. 2) goudkleurig, goudgeel, ἔθειραι, II. 8, 42. 13, 24, ῥέφρα, II. 13, 523. 14, 351. Beide vormen worden gebruikt naar eisch der versmaat; υ is altoos lang; daarom moet men χρυσήν, χρυσήν etc. met synizesis lezen.

Χρῦση, ἡ, st: op de kust van Troas, bij Thebe, met eenen tempel van Apollo Smintheus, en met eene haven, II. 1, 37. 390.

Χρῦσηϊς, ἴδος, ἡ, 1) d. van Chryses = Astynome, II. 1, 111. 2) eene Nereïde, h. Cer. 422.

χρῦσηλάκατος, ον (ἡλακάτη), poët. met een gouden spinrokken, gewoonl. bijv. n. van Artemis, II. 16, 183. 20, 70. Od. 4, 122. h. Ven. 16, 118. De meeste oude Grammat. Eustath. Schol. Ven. Apoll. verklaren het: χρυσὸν βέλας χρωμένη, gouden pijlen dragende. Doch men kan met regt aannemen, dat ἡλακάτη nooit een pijl beteekent bij ἴδω.

Χρῦσης, ον, ὁ, voc. Χρῦση, priester van Apollo, te Chryse, vader van Astynome, die in het leger der Grieken kwam, om zijne dochter los te koopen. De harde behandeling, welke hij van Agamemnon, in wiens magt zij zich bevond, moest ondervinden, was oorzaak, dat Apollo zijnen priester wreekte, door het zenden eener pöst. Agamemnon gaf haar daarop terug, II. 1, 11. seqq.

χρῦσηνιος, ον (ἦνία), poët. met gouden teugels, bijv. n. van Ares, Od. 8, 285. van Artemis, II. 6, 205.

* χρῦσός υγος, ον (ζυγόν), poët. met een gouden juk, h. 31, 15.

Χρῦσόθεμις, ἴδος, ἡ, d. van Agamemnon en Clytaemnestra, II. 9, 145.

χρῦσόθρονος, ον (θρόνος), poët. met eenen gouden troon, op gouden zetel gezeten, bijv. n. van Here, II. 14, 153. van Artemis, II. 9, 533. van Eos, Od. 14, 115. seqq.

χρῦσοπέδιλος, ον (πέδιλον), poët. met eenen gouden voetschoeisels, of schoenen, bijv. n. van Here, Od. 11, 604. †

* χρῦσοπλόκαμος, ον (πλόκαμος), poët. met gouden haarlokken, goudlokkig, Ap. 205.

χρῦσόπτερος, ον (πτερόν), met gouden vleugels, wieken, bijv. n. van Iris, * II. 8, 198. 11, 185. h. Cer.

χρῦσόραυς, ιος, ὁ (ραυς), met eenen gouden staf, * Od. 5, 87. 10, 331. h. Merc. 39.

χρῦσός, ὁ, 1) goud, bij Hom. niet alleen bewerkt, maar ook ruw, ten gebruike in den handel en bij ruilingen, waarbij het afgewogen werd, χρυσοῖο τάλαντα, II. 9, 122. 264. 19, 247. 2) al, wat van goud gemaakt is, II. 6, 48. 8, 43. voornamelijk is het huisraad der Goden en heiden van dit metaal, zoo als bekers, drinkschalen, gordels, halskettingen, enz. ook de afzonderlijke stukken der wapenrustingen, gevesten, gordels, harnassen, zijn met gouden spijkers en knoppen versierd, II. 1, 246. 2, 268. en

* χρῦσοστέφανος, ον (στέφανος), met eenen gouden krans, h. 5, 1.

χρῦσοχοός, ὁ (χέω), de goudsmid, Od. 3, 425. † Aan eigenlijk gieten denke men hier niet; het is slechts een werkmán, die de hoornen van het offerdier met geslagen plaatjes goud belegt.

χρῶς, ὁ, gen. χρῶτος, II. 10, 575. acc. χρῶτα, Od. 18, 172. 179. gewoonl. ep. en ion. χρῶος, dat. χρῶϊ, acc. χρῶα, 1) eigenl. de oppervlakte van een ligchaam, inzonderh. van een mensch, de huid, II. 4, 510. vd. 2) de kleur, τρέπεται χρῶς, de kleur verandert, van degenen, die bleek van vrees worden, II. 13, 279. 17, 733. 3) poët. het ligchaam, II. 8, 43. 14, 170.

χρῦμένη, χύντο, κ. χέω.

χῦσις, ιος, ἡ (χέω), het uitgieten, vd. het uitgegolene, de hoop, stapel, menigte, φύλλον, menigte van afgevallen bladeren. * Od. 5, 483. 19, 443.

χρῦλῶν (χύντων), aor. med. optat. 3 sg. χρῦλώσαστο, reinigen, wasschen, baden, med. zich baden; ook zich zatven na het bad, Od. 6, 80. †

χῦτός, ἡ, ὄν (χέω), gegoten, uitgestort, van drooge dingen: χυτή γαῖα, opgeworpen aarde, grafheuvel, * II. 6, 464. 14, 114. Od. 3, 258.

* χύτη, ἡ, de pot, Batr. 41.

χῦλευν (χῦλος), lamzῆν, hinken, praes. part. * II. 18, 411. 417. 20, 37.

χῦλός, ἡ, ὄν, lam, verlamd, hinkend, πόδα, II. 2, 217. 18, 397. Od. 8, 308.

χῶμαι, ep. dep. aor. ἐχῶσάμην en χῶσάμην, conjunct. 3 sg. χῶσεται, v. χῶσεται, II. 1, 80. het praes. nooit zamengetrokk. vergramd, toornig, onvergenoegd zijn, zich ergeren, bedroeven, dikw. met κῆρ, θυμόν, κατά θυμόν, enz. a) met dat. des persoons, op welken men vergramd is, II. 1, 80. 9, 555. ὅ) met gen. des persoons en der zaak, om wier wille men toornig is, II. 1, 429. 13, 165.

Zelden περί τινι, h. Merc. 236. c) met acc. alleen bij een pronom. μή μοι τόδε χῶρο, wordt daarom op mij niet toornig, Od. 5, 215. 23, 213. Een act. χῶω vindt men niet.

χωρέω (χῶρη), fut. ἴσω, aor. ἐχώρησα, ep. χῶρησα, eigenl. ruimte geven, d. i. plaats maken, wijken, absol. γαῖα ὑπερθε χῶρησεν, de aarde week van onder terug, h. Cer. 430. inzonderh. van personen: wijken, zich terugtrekken, weggaan. α) met gen. der plaats of der zaak, ἐπάλξιως, van de borstwering, Il. 12, 406. νεῶν, Il. 15, 655. ook met praep. ἀπό τῆν, Il. 13, 724. β) met dat. des persoons, voor wien men wijkt, Ἀλλῆτι, * Il. 13, 324. 17, 101.

χῶρη, ἡ (ΧΑΩ), 1) de ruimte, die door iets beslagen wordt, de plaats, Il. 6, 516. Od. 16, 352. 2) oord, landstreek, Od. 8, 573.

χωρίς (χῶρος), adv. afgescheiden, afgezonderd, in het bijzonder, Il. 7, 470. Od. 4, 130. χωρίς μὲν, χωρίς δέ, Od. 9, 221.

χῶρος, ὁ (ΧΑΩ) = χῶρη, 1) ruimte, plaats, Il. 3, 315. 4, 446. 8, 491. z. διαφαίνω. 2) oord, landstreek, ὄληεις, Od. 14, 2.

Ψ.

Ψ, de drie en twintigste letter van het Gr. alphabet; vandaar het teeken van het drie en twintigste gezang.

* ψαλλόδοστος, ον (στόμα), met scharen aan den mond voorzien, bijv. n. der kreeften, Batr. 297.

ψάμμος, ἡ (ψάω) = ἄμμος, het zand, inzonderh. het zand van den zeeoever, het strand, de duinen, ook in pl. Il. 7, 462. Od. 3, 38. om een groot aantal te kennen te geven, Il. 9, 385.

* ψαμαθώδης, ἐς (εἶδος), zandig, zandrijk, h. Merc. 75. 347.

ψάμμος, ἡ (ψάω), zand, stof, losse aarde, Od. 12, 243. †

ψᾶρ, ἄρος, ion. en ep. v. ψῆρ, de spreekw, sturnus, ψαρῶν, Il. 17, 755. ψῆρας, * Il. 16, 583.

ψαύω (ψάω), eigenl. ψαῖω, met digamma, imperf. zonder augm. ψαῖον, aor. 1. ἐψαυσα, conjunct. ψαῖση, aanraken, aanroeren, even roeren, met gen. ἐπισπώτρων, Il. 23, 519. 806. αῖης, h. Ven.

125. ψαῖον ἵπποκόμοι κέρυδες λάμπροισι φάλοις νεύοντων, Il. 13, 132. 16, 216. Met verbindende ψαῖον νεύοντων, eigenl. eene poët. korte uitdrukking voor: ψαῖον ἵπποκόμοι κέρυδες νεύοντων λάμπροισι φάλοις φάλων νεύοντων, de paardenharige helmen der knik-kende (helden) raakten met hunne schitterende kegels aan elkander. Men verbindt ook ψαῖον φάλοισι, helmen stielen tegen helmen. Minder goed, schoon ψαῖον ook met dat. voorkomt, Q. Smyr. 7, 349.

* ψαφαρότροχος, ον (σφιξ), met morsige, ruwe haren, μήλα, h. 18, 32.

ψεδνός, ἡ, ὄν (πέω), eigenl. afgeschaafd, vd. dun, spaarszaam, λάχνη, Il. 2, 219. † ψευδήγγελος, ον (ἄγγελος), ongetrouwe bode, leugenachtige tijdingen brengende, van Iris, Il. 15, 159. †

ψευδής, ἐς, gen. ἴος (ψεύδω), liegend, leugenachtig, bedriegelijk, οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ ἔσσει ἀργός, naar Aristarch. nooit zal de vader de helper van leugenaars zijn, Il. 4, 235. † De oudere lezing is ψεύδεσσι als van ψεύδος, leugen, welke door sommigen gevolgd wordt.

ψεύδομαι (ψεύδος), dep. med. fut. ψεύσομαι, aor. 1. part. ψευσάμενος, α) liegen, onwaarheid spreken, bedriegen, misleiden, Il. 10, 534. Od. 4, 140. h. Merc. 369. in part. Il. 5, 635. β) met acc. ὄρκια, een verbond huichelen, valschelijk aangaan, Il. 7, 352.

ψεύδος, εὖς, τό, leugen, bedrog, onwaarheid, misleiding, Il. 2, 81. 349. οὐτι ψεύδος ἔμας ἔτας κατέλεξας, niet te onregte, niet als leugen hebt gij mijne misslagen verhaald, Il. 9, 115. dikw. in pl. Il. 23, 576.

ψευστῆω (ψεύστης), fut. ψευστήσω, een leugenaar zijn, liegen, onwaarheid spreken, Il. 19, 107. †

ψεύστης, ον, ὁ (ψεύδω), leugenaar, bedrieger, Il. 24, 261. †

ψηλαφᾶω (ψάω), ep. part. ψηλαφῶν, verlengd v. ψηλαφῶν, betasten, aanraken, aanroeren, χειροί, rondtasten, Od. 9, 416. †

ψῆρ, ἡρῶς, ὁ, z. ψῆρ.

ψηφίς, ἴδος, ἡ, demin. van ψῆφος, een steentje, kiezelzand, pl. Il. 21, 260. †

ψῖας, ἄδος, ἡ (ψίω), poët. = ψακᾶς, de droppel, in pl. Il. 16, 459. †

ψιλός, ἡ, ὄν (ψίω), eigenl. afgewreven, vd. kaal, ontbloot, naakt, ledig, van haren en in het algem. van andere voorwerpen: δέρμα, het gladde vel, Od. 13, 437, ψιλῆ ἄροσις, holle, d. i. onbebouwde akkergrond, Il. 9, 580. ψιλῆ τροπίς, de

bloote kiel, van welke alle overige bal-
ken afgerukt zijn, Od. 12, 421. — πό-
δας, Ep. 15, 12.

* Ψιχάρπαξ, ἄγος, ὁ (ψέ, ἀράζω),
kruidief, muizen naam, Batr. 24.

ψόλοις, ἔσσα, εν (ψόλος), eigenl. roet-
achtig, vol roet, vd. rookend, dampend,
vurig, κεραιός, * Od. 23, 330. 24, 539.
h. Ven. 289.

* ψόφος, ὁ, toon, klank, gedruisch,
h. Merc. 285.

Ψύδη, ἡ (τὰ Ψύδα, Strab.), een klein
eiland tusschen Lesbos en Chios, in de
Aegaeische zee, nu Ipsara, Od. 3, 172.

ψύχη, ἡ (ψύχω), eigenl. de adem, en
dewijl deze het teeken des levens is,
beteekent het ook: 1) leven, levens-
kracht, ziel, geest, τὸν ἔλατο ψυχή, de
geest verliet hem, d. i. hij viel in zwijm,
Il. 5, 696. doch ook, het leven, Od. 14,
426. waar het van dieren gebruikt wordt.
Dikwijls is het verbonden met μένος,
Il. 4, 296. αἰών, Il. 16, 453. met θυμός,
Il. 11, 334. ook in pl. ψυχὰς παρθένου,
hun leven er aan wagende, Od. 3, 74.
Il. 1, 3. Men stelde dit levensbeginsel
zich voor als eene wezenlijke zelfstan-
digheid; als de mensch sterft, gaat het
den mond uit, Il. 9, 409. of ook wel
door de wonde, Il. 14, 518. vd. 2) de
ziel der afgestorvenen in de onderwe-
reld, de geest, ψυχή Ἀγαμέμνονος, Διαντος,
die wel is waar van ligchaam versto-
ken was, doch evenwel deszelfs vorm
behiel, Od. 11, 207. De φρένες ontbre-
ken aan hetzelfde, Il. 23, 103. z. φρήν.
het was dus eene schim, εἶδωλον, Od. 11,
601. vd. ook beide bij elkander, ψυχή
καὶ εἶδωλον, Il. 23, 103. Od. 24, 14. en
in dezen zin staat ψυχή tegenover het
ligchaam, dat de oude Griek zijn ik
noemde, Il. 1, 3. Bij Hom. komt ψυχή
niet voor als zielstoestand.

ψύχος, εὖς, τὸ (ψύχω), koelte, koude,
Od. 10, 555. †

ψυχρός, ἡ, ὄν (ψύχω), koud, koel,
frisch, ὕδωρ, Od. 9, 392. χαλκός, Il. 5, 75.
χαίλα, χών, Il. 15, 170. 22, 152.

ψύχω, aor. 1. ἔψυξα, blazen, ademen,
ἦσα ψύσσα, Il. 20, 440. †

ψωμός, ὁ (ψώω), beet, brok, mondvol,
ψωμοὶ ἀνθρώπου, brokken menschenvleesch,
Od. 9, 374. †

Ω.

Ω, de vier en twintigste letter van
het Gr. alphabet, vd. het teeken van
het vier en twintigste gezang.

ὦ en ὦ, interject. o! 1) als aanroep
bij den vocat. om denzelfen meer na-
druk te geven, is het ὦ te schrijven:
ὦ Μενέλαε, Il. 4, 189. 17, 716. 2) als
uitroep van verbaring of van klagen is
het ὦ: ὦ νόποι, Il. 1, 254. dikwijls ὦ
μοι, als klagende uitroep met nomin. ὦ
μοι ἔγω, ach, wee mij, Il. 11, 404. Od. 5,
299.

Ὠγγύνη, ἡ, eiland in de fabelachtige
aardrijkskunde, woonplaats van Calypso,
Od. 1, 85. 6, 172. 7, 244. Als men den
gang van Hermes vergelijken wil met
de vaart van Ulysses, om daaruit de
ligging van dit eiland te bepalen, dan
moet men hetzelfde zoeken in de zuid-
westelijke streek der zee. De Ouden
hielden Calypso, nu Gozzo, bij Malta,
voor hetzelfde, Strab. I, pag. 26. Nieu-
weren zijn het oneens; de een zoekt
hetzelfde in de groote kloof tusschen
Libyë en den Atlas; een ander nabij
den Atlas; een derde wil deszelfs noord-
westelijke ligging bewijzen.

ὦδε (ὄς), 1) adv. van wijze en soort;
a) zoo, aldus, op deze wijze, meest in be-
trekking tot iets dat volgt, Il. 1, 181.
3, 297. enz. b) in volledige zinsneden
slaat ὦδε op ὄς, zoo, als of ὄς — ὦδε,
Il. 3, 300. Od. 19, 312. Il. 6, 477.
c) even als αὐτως: ὦδε θέεις, gij loopt
daar zoo heen, d. i. vergeefs, Il. 17, 75.
zoo, zoo maar dadelijk, Il. 18, 392.
Od. 1, 182. 2, 28. 2) adv. van plaats:
hierheen, hier, h. Ap. 471. De Ouden,
volgens Aristarch., wilden deze plaat-
selijke beteekenis van ὦδε niet toestaan,
in Il. 18, 392. Od. 1, 128. 2, 28. cf.
Schol. Ven. Apoll. Lex. De nieuweren
verschillen.

ὦδέε, z. οἰδέω.

* ὦδη, ἡ, zamengetrokk. αὐδή (αὐδῶ),
gezang, lied, h. Ap. 20, Cer. 495.

ὠδῖνω (ὠδῖς), poët. alleen part. praes.
1) barensweeën hebben, baren, Il. 11, 269.
2) in het algem. hevige smarten lijden,
δδύνησιν, doorlijmd van smart, Od. 9, 415.

ὠδῖς, ἔνος, ἡ, barensnood, meest in
pl. de barensweeën, Il. 11, 271. h. Ap. 92.
ὠδύσατο, z. ὠδύσομαι.

ώθειω, ep. iterat. v. imperf. ώθεσκε, Od. 11, 596. aor. 1. ώσα (eens έωσα, Il. 16, 410. en imperf. έώθει, h. Merc. 305.) iterative vorm aor. ώσασκε, aor. 1. med. ώσάμην, Od. 11, 599. 1) act. 1) *stooten, dringen, drijven, en naar de praeposit. wegstooten, voortstooten, voortduwen, drijven, τινα* of τι, van menschen en meest a) in vijandigen zin: *τινα άφ' έπιπιον*, iem. van den wagen stooten, Il. 5, 19, 835. *τινα έκ Πύλου*, iem. uit Pylos verdrijven, Il. 2, 744. *άπό σφελων*, Il. 4, 535. 5, 626. *έθυσ τάφροισι*, Il. 8, 336. b) ook zonder iets vijandigs: *έξρος ές κούλεον*, het zwaard in de schede steken, Il. 1, 220. *λάαν ποτι λόφον*, den steen tegen den heuvel opduwen, Od. 11, 596. ook van iem. wil: *δόνυ δν' έκ δίφροισι*, de lans van den wagen afstooten, Il. 5, 854. *άπ' όφθαλμών νεφος άχλιδος*, Il. 15, 668. c) van het geweld van golven en winden, Il. 13, 138. Od. 3, 295. II) Med. 1) *zich voortstuwen, voorwaarts dringen*, Il. 16, 592. 2) met acc. iets stooten, voortstooten, duwen, wegdrijven (van zich weg of voor zich), *τινα άπό νεών*, Il. 11, 803. ook met gen. alleen *τελχεος*, Il. 12, 420. *τινα ποτι Ίλιον*, iem. naar Ilium drijven, Il. 8, 295.

ώθετο, ώισθην, z. *οιομαι*.

ώκα, adv. ep. van ώκίς v. *ώκεία*, snel, ras, spoedig, *άχ'* afgekapt, Il. 1, 402. Od. 2, 8. etc.

Ωκίλη, ή, vlek in Boeotië, tusschen Haliartus en Alalcomenae, Il. 2, 501.

*Ωκειώνδε, adv. naar den Oceanus toe, h. Merc. 68.

Ωκειώνος, ό (volgens de Schol. van ώκίς en *νάω*, de *snelvloeiende*, volgens anderen van ώκίς en *έειν* v. *ένας*), 1) de groote, breede *stroom*, die rondom de aarde vloeit en steeds van de zee (*θάλασσα*, *πόντος*, *άλι*) onderscheiden wordt. Hom. noemt denzelfden eene *rivier*, *ποταμός*, Il. 18, 607. *έρος*, Il. 16, 151. Dat dezelfde om den geheelen aardbol heen stroomt, blijkt uit het bijv. n. *άπόρροος* en uit de beschrijving van het schild van Achilles, waarop Hephaestus denzelfden alzoo afbeeldt, Il. 18, 399, 608. ook wordt hij vermeld aan de vier streken der aarde: in het *oosten* rijzen Eos, Helius en de gesternten uit denzelfden op, Il. 7, 422. Od. 22, 197. in het *westen* dalen zij ook neder bij hunnen ondergang, Il. 8, 485. aan den *zuidkant* wonen de Pygmaeën, Il. 3, 2—7.

en van het *noordelijke* Beerengesternte wordt gezegd, dat hetzelfde alleen niet in den Oceanus nederduikt, Od. 5, 275. ook wordt hij vereenigd met de uiteinden der aarde, Il. 14, 200. Od. 4, 563. aan de overzijde van den Oceanus, ten westen, is de donkere Hades, Od. 10, 508. ook het gelukkig Elysium, Od. 4, 568. 2) als Godheid is hij magtig en geëerd, de oorsprong van alle rivieren, bronnen, ja zelfs van de Goden, Il. 14, 245. 21, 196. alleen Zeus is boven Oceanus verheven; want Hypnus zegt: alles zoude ik durven temmen, zelfs Oceanus, doch Zeus alleen niet, Il. 14, 245. En Il. 21, 195. wordt gezegd, dat zelfs Oceanus den bliksem van Zeus vreest. Hij alleen behoeft dan ook niet op de groote vergadering der Goden te verschijnen, Il. 20, 7. Zijne gemalin is Tethys en zijne dochters Thetis, Eurynome, Perse, benevens de overige Oceaniden; zijne zonen de rivieren, etc. Volgens Hesiod. th. 133. is hij de zoon van Uranus en Gaea.

*Ωκειίδης, ου, ό (v. *ώκμον*, basilicum), *basilicum eter*, naam van eenen kikvorsch, naar een zeker kruid, Batr. 213.

ώκιστος, ίστη, ιστον, z. *ώκίς*.

ώκτιμα, z. *οικτιρω*.

ώκνύλος, ου (άλις), poët. *snel in de zee, snelzeilend*, bijv. n. van schepen, Il. 15, 705. Od. 12, 182.

Ωκνύλος, ό, een Phaeaciër, Od. 8, 111.

ώκνωρος, ου (*μωρος*), poët. superlat. *ώκνωροτάτος*, η, ου, Il. 1, 505. van eenen snellen dood, van een snel lot, d. i.

1) pass. *eenen spoedigen dood stervend, vroeg snevend*, Il. 1, 417. Od. 1, 266.

2) act. *eenen spoedigen dood veroorzakend, sneldoodend*, ιω, Il. 15, 441. Od. 22, 75.

ώκνύπτης, ου, ό, ή (*πέτομαι*), poët. *snelvliegend, snel daarhenen spoedend*, bijv. n. der paarden, * Il. 8, 42, 13, 24.

ώκνύπορος, ου (*πόρος*), poët. *snelgaande, snelzeilend*, bijv. n. van schepen, Il. 2, 351. Od. 5, 176.

ώκνύπους, οδος, ό, ή (*πούς*), *snelvoetig*, bijv. n. der paarden, Il. 2, 383. etc. Od. 18, 263. h. Ap. 265.

ώκνύπτερος, ου (*περόν*), poët. met snelle vleugels, *snelvliegend*, ιρηξ, Il. 13, 62.

*Ωκνυρόη, ή, d. van Oceanus en Tethys, h. Cer. 421.

ώκνυροος, ου, ep. v. *άκνύροος* (*έΐω*), *snelstroomend, snelvliegend, ποταμός*, * Il. 5, 598. 7, 133.

ωκύς, εἶα, ὕ, poët. en ep. fem. ὠκεία, van Iris gezegd, Il. 2, 786. superl. ὠκιστοῦς, ἡ, ὄν, ook regelmatig ὠκίτατος, Od. 8, 331. *snel, rap, vlug, haastig, spoedig*, 1) van levende wezens; met acc. ποδάς ὠκίς, zeer dikwijls van Achilles, Il. 1, 54. etc. 2) van levenlooze dingen, βέλος, διατός, Il. 5, 112. 11, 478. νόημα, h. Merc. 43. rées, Il. 8, 197. Od. 9, 101. Het neutr. pl. ὠκιστα, als adv. zeer snel, Od. 22, 77. 133.

* ὠλένη, ἡ, de elleboog, h. Merc. 388.

Ὠλενῆ, ἡ πέτρῃ, de Olenische rots, volgens Strab. de top van het gebergte Scollis in Achaje, op de grenzen van Elis, Il. 2, 617.

Ὠλένος, ἡ (ὄ, Strab. VIII, p. 386), st. in Aetolië, aan den voet van den berg Aracynthus, reeds vroeg verwoest, Il. 2, 639. Strab.

ὠλεστικῶς, ὄν (κάριος), de vrucht verliezend, vruchten afwerpend, bijn. van den wilg, wiens vruchten afvallen, voor zij rijp zijn, Od. 10, 510. †

ὠλαξ, ἡ, alleen in acc. sg. ὠλα, poët. sync. in pl. v. ὠλαξ = αὐλαξ, de vore, Il. 13, 707. Od. 18, 375.

ὠμηστής, οὐ, ὄ, ἡ (ὠμός, ἔσθλω), raauw vleesch etend, vleesch etend, vraatzuchtig, οἰωνοί, κίνες, ἐχθύς, Il. 11, 454. 22, 67; 24, 82. vd. bloedgierig, onmenschelijk, ἀνήρ, Il. 24, 207. (niet ὠμηστής, volgens Apion).

ὠμογέρων, ὄντος, ὄ, ἡ (γέρον), een onrijpe grijsaard, die den ouderdom nog niet tot het toppunt bereikt heeft, een frissche, krachtvolle grijsaard; zoo wordt Ulysses door Antilochus genoemd, Il. 23, 791.

* Ωμοδάυος, ὄ (δαμάω), die het raauwe, nog ongekookte bedwingt, een daemon der pottsbakkers, Ep. 14, 10.

ὠμοτετέω (ὠμός, τέθημι), aor. 1. ὠμοτέθησα, raauwe stukken vleesch er op leggen, een gedeelte der offerplegtigheid; men sneed van alle deelen stukken vleesch af en legde dezelve op de met het netvlies belegde dijstukken (ἐπ' αὐτῶν), om ze op die wijze aan de Goden te wijden, cf. Od. 14, 427. altijd: ἐπ' αὐτῶν ὠμοτέθησαν, Il. 1, 461. Od. 3, 458. 12, 361. med. = act. ὠμοτετέω, — ἐς πλοῦα δημόν, Od. 14, 427.

ὠμός, ὄ (ὄω = φέρω), de schouder, het gedeelte des lichaams van den hals tot de borenarmen, νελάτος ὠμός, Il. 15, 341. παρμόος, Od. 17, 504. zeer dikw. in dual. en pl.

ὠμός, ἡ, ὄν, 1) raauw, ongekookt, inzonderh. van vleesch, Il. 22, 347. ὠμόν βεβρωῖεν τινα, spreekwijze van de grootste wreedheid, Il. 4, 35. adv. ὠμὰ δάσασθα, raauw verslinden, Il. 23, 21. 2) onrijp, ontijdig, van vruchten; overdragt.: γέρον, een te vroege ouderdom, Il. 15, 357.

ὠμοπαῖος, ὄν (παγῆν), raauw etend, inzonderh. raauw vleesch etend, verslindend, vraatzuchtig, bijv. n. van wilde dieren, * Il. 5, 782. 11, 479. h. Ven. 124.

ὠμωῖα, z. οἰμωῖω.

ὠνάμην, ὠνήσα, z. ὄντημι.

ὠνήτος, ἡ, ὄν (ὠνόημα), adject. verb. gekocht, Od. 14, 202. †

ὠνος, ὄ, 1) de koopprijs, prijs, waarde, van iets, Il. 23, 746. 2) het koopen, ὠνος ὀδαῶν, winst op de terugvracht, Od. 15, 445.

ὠνοσάμην, z. ὄνομαι.

ὠνοχόει, z. οἰνοχόω.

ὠῖξε, z. οἰγγυμι.

ὠῖο, ἡ, samengetrokk. uit ὄαρ, Il. 5, 486. z. ὄαρ.

ὠῖροτο, z. ὄερυμι.

ὠῖρη, ἡ, ion. v. ὠρα, eigenl. elke bepaalde tijd, tijdstip, tijdvak, vd. 1) het jaargetijde, gewoonl. in pl. om het verloop van een jaar uit te drukken, ἐπηλυθον ὠραι, Od. 2, 107. 10, 469. inzonderh. de lente, Il. 2, 468. Od. 9, 51. Hom. noemt vier jaargetijden: ἔαρ of εἰαρος ὠρη, Il. 6, 148. of ὠρη εἰαριῶν, Il. 2, 471. Od. 18, 367. θέρος, ὀπώρη, χειμῶν en ὠρη χειμεριῆ, Od. 5, 485. 2) de tijd van den dag, het uur, νυκτός ἐν ὠρη, h. Merc. 67. 155. (niet in de Il. en Od.) 3) in het algem. de regte, juiste, geschikte tijd, om iets te doen: ὠρη κόλπου, Od. 3, 433. ἕπνου, Od. 11, 379. met infin. ὠρη εὔδειν, Od. 11, 330. 373. en acc. met infin. Od. 21, 428.

Ωραϊ, αἰ, Horae, de Horen, van welke Hom. noch de namen, noch het getal opgeeft; zij zijn bij hem de poortwachsters van der Olympus, wiens wolkenpoort zij openen en sluiten; zij zijn dus de opzigtsters van het weder, dewijl zij regen en helder weder schenken, Il. 5, 749. 8, 323. Dewijl de regelmatige afwisseling van het weder de jaargetijden bepaalt, zijn zij ook Godinnen der jaargetijden en vanderzelve afwisseling, Od. 10, 469. Door dese afwisseling der tijden brengen zij veel goeds, Il. 21, 450. tegelijk met de Gratiën, h. Ap. 194. Zij

worden ook vermeld als dienaressen van Here, II. 8, 433. Volgens Hesiod. Theog. 901. zijn zij de d. van Zeus en Themis en drie in getal, Eunomia, Dice en Irene. Ἦρεῖθνα, ἦ, d. van Nereus en Doris, II. 18, 48.

* ὠρηφόρος, ον (φέρω), de jaargetijden brengende, de rijpheid veroorzakende, bijv. n. van Demeter, h. Cer. 54. 192.

ὠρῆσαι, z. ἀρῆω.

ὠρος, ἡ, ἰον (ὠρη), poët. wat het jaargetijde met zich brengt of doet rijpen, vd. tijdig, rijp, ὠρα πάντα, vruchten uit elk jaargetijde, Od. 9, 131. †

ὠριστός, z. ὁ ἀριστός.

Ἦριον, ὠνος, ὁ, z. van Hyrieus uit Hyria in Boeotië, door sterkte en schoonheid uitstekend, een beroemde jager, de beminde van Eos, Od. 5, 121. 11, 310. Hij werd door Artemis op Delos gedood, doch zettede nog in den Hades zijne liefde voor de jagt voort, Od. 11, 572. Hom. noemt hem ook reeds als sterrebeeld, II. 22, 29. Od. 5, 274. Volgens latere berigten was hij z. van Poseidon en Eurycle, d. van Minos en ontving van zijnen vader het vermogen, om over de zee te kunnen gaan. Artemis doodde hem, dewijl hij haar tot het verpen met den discus uitdaagde; of dewijl hij Opis, hare gezellin, onteerde, Ap. 1, 4. 3. Zijn naam wordt verschillend afgeleid, z. Strab. X, pag. 416. Palaeph. 5, 4.

ὠρορε, z. ὄρνυμι.

Ἦρος, ὁ, een Griek, door Hector gedood, II. 11, 303.

ὠρορε, ὠρορο } z. ὄρνυμι.

ὠρορέχεται, z. ὄρνευ.

ὠς (van het oude demonstr. ὄς), adv. van het pron. demonstr. alleen poët. dikwijls bij Hom. 1) op deze wijze, zoo, al-zoo; καὶ ὠς, ook zoo, d. i. desniettegenstaande, niettemin, II. 1, 116. 3, 159. οὐδ' ὠς, μηδ' ὠς, ook zóó niet, d. i. evenwel niet, II. 7, 263. ἀλλ' οὐ μὲν οὐδ' ὠς, ook zóó voorzeker niet, II. 2, 11. 2) bij vergelijkingen, dikwijls ὠς — ὠς, zoo — als, of ὠς — ὠς, even als — zoo, niet alleen van gelijksoortigheid, ὠς ἤματι γούρων, ὠς ἔχει κρηταρῆνα, II. 1, 512. II. 14, 294. 3) al-zoo, aldus, derhalve, daarom, om eene oorzaak op te geven, Od. 2, 137. 9, 306. 24, 94. II. 9, 444. in het eerste van welke voorbeelden ὠς geschreven moet wor-

den. 4) zoo, d. i. bij voorbeeld, Od. 5, 121. 125. 129. h. Ven. 219. waar anderen met regt ὠς, gelijk, willen lezen. 5) ὠς; in pl. v. ὠς, gelijk, als het achter zijn substant. staat, z. ὠς.

ὠς, adv. van het pron. relat. ὄς. A) adv. van wijze, hoe en van vergelijking. Het staat, 1) met substant. adject. adverb. en particip. gelijk, even als, als of, a) bij het substant. staat het bij Hom. altijd achter en krijgt een accent, θεός ὠς, gelijk een God, II. 5, 78. behalve in elliptische zinsneden, Od. 14, 448. alleen de plaats, II. 2, 144. ὠς κίματα θαλάσσης, zoude dan eene uitzondering maken; daarom wilde Zenodot. φη κίματα lezen. b) met part. ὠς οὐκ αἰὲν ἰουκός, II. 23, 430. II) om geheele volzinnen te openen: 1) in relative volzinnen van wijze, hoe, gelijk, cf. ὄπως. a) met indicat. II. 1, 276. 2, 10, 409. ὠς ἔβυον, II. 23, 871. als of hij miktte, doch het is beter, het op deze plaats, als partikel van tijd voor ἔως te nemen, tot dat hij miktte. b) met conjunct. alleen met ἄν in den dikwijls herhaalden volzin: ἀλλ' ἄγετ' ὠς ἄν ἔγὼν εἶπω, πεῖθόμεθα, zoo als ik (indien gij het namelijk wilt hooren) zeggen zal, II. 2, 139. 12, 75. c) met optat. na πεισῶν, II. 9, 181. 2) in vergelijkingzinnen, even, als, gelijk, waar op ὠς dikwijls ὠς, τὸς, οὕτω slaat. Bij vergelijkingen staat het a) met indicat. praes. als iets vergeleken wordt met datgene, wat werkelijk is of gebeurt, II. 5, 499. 9, 4. β) van een aor. wanneer het als een bijzonder geval uit het verledene genomen wordt ter verklaring van iets, II. 2, 326. γ) van het fut. als het eene gebeurtenis betreft, die in het toekomstende altijd plaats kan hebben, II. 10, 183. Od. 5, 368. waar echter sommigen den conjunct. willen lezen. δ) met conjunct. praes. of aor. zonder ἄν, als het gezegde wordt voorgedragen als iets, dat wel eens gebeuren kan, II. 5, 161. 10, 485. etc. c) met optat. alleen na ὠσει, w. m. s. Eenigzins lange vergelijkingen begint Hom. dikwijls met ὠς ὄρα, z. ὄρα. 3) in onafhankelijke zinsneden, die eenen uitroep van bewondering of deelneming bevatten, hoe. a) bij adject. en adv. ὠς ἀνοον κρηδὴν ἔχεις, hoe onverstandig een hart, welk een onverstandig hart hadt gij, II. 21, 441. cf. Od. 3, 196. 24, 194. b) om geheele volzinnen te openen: hoe, ὠς μοι δέχεται κλον ἔκ κακοῦ αἰῶν, hoe volgt mij toch al-

tijd onheil op onheil, II. 19, 290. II. 21, 273. 441. 17, 328. B) conjunct. 1) van tijd: *gelijk, als wanneer, als*, altijd van verledene zaken met indic. II. 1, 600. 2, 321. 3, 21. *ὡς τὰ πρῶτα*, h. Cer. 86. 2) in pl. v. *ἕως, tot dat*, II. 53, 871. (z. A. II, a. II) van de oorzaak: *daar, dewijl, alzoo*, II. 10, 116. 6, 109. Od. 2, 137. III) ter opening van verklarende nevenzinnen, even als *ὅτι, zoo, dat*, II. 1, 110. IV) ter opgave van een oogmerk: *zoo-dat, opdat, dat*, cf. *ὅπως*, over de construct. 1) met conjunct. II. 5, 558. 2, 363. waarbij nog *ἄν* of *κἄ* komt, II. 1, 32. 16, 83. 2) met optat. II. 2, 281. 23, 361. ook met *κἄ*, Od. 8, 21. 13, 402. V) In volzinnen, die eenen *wensch* uitdrukken en eigenl. als elliptisch behooren tot die zinsneden, welke een oogmerk te kennen geven: 1) *o dat, o dat toch! mocht toch*, *ὡς ἀπόλοιο*, mocht hij omkomen, Od. 1, 47. cf. II. 18, 207. ook met *κἄ*: *ὡς κἄ οἱ αὐθι γαῖα χάνοι*, o, dat toch de aarde voor hem mocht opensplijten, II. 6, 282. ook *ὡς μὴ*, Od. 15, 359. 2) *ὡς ὄφρα-λον*, z. *ὄφελω*. C) praep. met acc. *naar toe, naar*, om de rigting naar personen heen uit te drukken, slechts éénmaal, Od. 17, 218.

ὡς, ἄν, z. ὡς.

ὡσανύτως (*ὡς, αὐτως*), adv. *even zoo, op dezelfde wijze*, doch steeds door *δὲ* gescheiden; *ὡς δ' αὐτως*, II. 3, 339. Od. staat *ὡς δ' αὐτως*, Od. 9, 31. z. *αὐτως*.

ὡσεὶ of *ὡς εἰ*, adv. 1) *even als, wanneer, gelijk als, alsof*, met optat. II. 2, 780. Od. 10, 420. *δ*) met conjunct. II. 9, 481. 2) *even als ὡσπερ, zoo als, gelijk*, II. 16, 59. 23, 598. met part. h. Cer. 238. ook *ὡσεὶ τε* en *ὡσπερ*.

ὡς κἄ, z. ὡς.

ὡσπερ (*ὡς, περ*), adv. cf. *ὄσπερ*, *juist zoo, als, even als, gelijk als, dikwijls*

gescheiden, *ὡς τὸ πάρος περ, ὡς νῦν περ ὄδε*, II. 2, 258. h. Cer. 116. 2) ook om geheele volzinnen te openen, II. 1, 211. Od. 21, 212.

ὥστε (*ὡς, τε*), adv. z. *ὄστε*. 1) *gelijk, even als, zoo als ook*, II. 2, 289. *α*) ook in de hoedanigheid van, *als, ὥστε θεός*, als immers een God, II. 3, 381. *δ*) om geheele zinsneden te openen, *α*) met indic. II. 2, 459. 17, 434. *β*) met conjunct. II. 2, 474. 16, 428. 2) als conj. *zoo dat, dat*, om een onmiddellijk gevolg of uitwissel van iets voorafgaands te kennen te geven; met infin. slechts tweemaal, II. 9, 42. Od. 17, 21.

Ἔτρος, ὁ, 1) z. van Poseidon en Iphimedeia, een der Aloïden, z. *Ἐπιάλτῆς*. 2) een Griek van Cyllene, medgezel van Meges, II. 15, 518.

ὠτειλή, ἡ (dor. v. *οὔτειλή*), *wonde, kwetsuur, inzonderh. eene opene: οὔταμένη ὠτειλή*, II. 14, 518. 17, 86. Od. 19, 456. *ὠτώεις, εσσα, εν* (*οὐς*), met ooren, of, *hengszels voorzien, τῆλπος*, *II. 23, 264. 513.

ὠπτός, ion. en ep. v. *ὁ αὐτός*, w. m. z.

ὠφελλον en *ὠφελον*, z. *ὄφελω*.

ὠχράω (*ἄχρος*), fut. — *ἦσω, bleek worden, verbleeken*, — *ἄχρησαντα*, Od. 11, 529.

ὠχρος, ὁ, *bleekheid, inzonderh. van aangezigt*, II. 3, 35. † waarschijnlijk een neutr. *τὸ ἄχρος*.)

ὠψ, ἡ, gen. *ὠπός* (*ὄπτω*), alleen in acc. met *εἰς ὠπα, oog, gelaat, aangezigt, εἰς ὠπα ἰδέσθαι τινα*, iem. in het gezigt zien, II. 9, 373. ook *τινός*, II. 15, 147. *εἰς ὠπα βουέν*, zij schijnt ten opzichte van gelaat gelijk te zijn, II. 3, 158. Od. 1, 411.

Ἔψω, Ἔπος, ὁ, z. van Pisenor, vader van Euryclea, voedster van Telemachus, Od. 1, 429. 2, 347. Over het accent, z. Eustath. I. I. Etym. Magn.

BIJVOEGSELS.

A.

Αἴσωνος, ὁ, een Griek, door Hector gedood, Il. 11. 303.

Ἀστιακή, ἡ, bron in het land der Laestrygoniërs, Od. 10, 108.

B.

* *βάθος, εος, τό*, de diepte, afgrond, *Ιλμνης*, Batr. 86.

Βαθυκλῆς, ἦος, ὁ, z. van Chalcon, een aanzienlijk Myrmidonier, door Glaucus gedood, Il. 16, 594.

* *βαρύβρομος, ον (βρομός)*, zwaar ruischend, *dompig, dof*, fragm. 18.

* *βουκόλια, ἡ*, het ossenhoeden, *ossenhoederij*, in pl. h. Merc. 498.

Βουκολίδης, αο, ὁ, z. van Bucolus = Sphelus, Il. 15, 338.

βριθούσση, ἡ, staat ook nog, Il. 12, 460. dus hale men het teeken † door.

* *βρόμος, ὁ (βρόμω)*, het ruischen, het

klinken van de fluit, h. Merc. 452. h. 25, 10.

Γ.

* *Γλαῦκος, ὁ*, een geitenhoeder, tot wien het elfde epigr. is gerigt; anders onbekend, Ep. 11.

Δ.

Δαίτωρ, ορος, ὁ, een Trojaan, door Teucer gedood, Il. 8, 275.

Θ.

* *Θωύσσω, schreeuwen, jieren*, fragm. 38.

Μ.

* *Μετάνειρα, ἡ*, echtgenoot van Celeüs, vorst te Eleusis, bij welke Demeter, huisvesting vond. h. Cer. 204. seqq.

DRUKFOUTEN EN VERBETERINGEN.

- Pag. 128. *ἐγείρω, 2) ἀπό πολλών*, Il. 17, 222. hier misschien beter van *ἀγείρω*, ik verzamel.
- 240. *ἵππουρος*, lees: *ἵππουρις*.
- 255. *καταλώθησι*, — *κατακλώθησι*.
- 414. *μάχεσμαι*, — *μάχεσθαι*.

452.i

der, tot
anders

sa, doc

ragm. 33

Celeus,
ter, huis

van

